VIP BNS

Tự Minh Tu Thành người Đuổi Quỷ

- ỦNG HỮU PHÚC KHÍ -

TỰ MÌNH TU THÀNH NGƯỜI ĐUỔI QUỶ

Tác giả: Ủng Hữu Phúc Khí

Dịch: Minachan

Thể loại: Đô Thị, Huyền Ảo, Linh Dị, Xuyên Không, Trinh Thám, Hài Hước

Nguồn: bachngocsach.vip

—★—

DTV-EBOOK.COM

Tự Mình Tu Thành Người Đuổi Quỷ

Chuyện về một bác sỹ tâm lý sống ở New York… Ác linh quấn thân… Annabelle, Pennywise… và còn ác linh nào nữa….. — Mỗi người đều có một nỗi sợ hãi bản năng, cho dù kẻ máu lạnh, giết người tàn nhẫn nhất cũng có những ký ức không muốn nhớ lại. Hắn là Đỗ Duy, bác sỹ tâm lý đến từ Trung Quốc, trong chuyến bay đến New York thì bất ngờ xuyên đến một thế giới xa lạ. Khi xuống sân bay, nơi nay cũng là New York, nhưng không phải là New York của thế giới mà hắn từng sống, thế giới này không có người thân, bạn bè của hắn. Đặc biệt, thế giới này có… ác linh…. Ác linh trong thế giới này giết người không cần lý do, không phân biệt già trẻ, giàu nghèo, địa vị… Chỉ cần bất kỳ ai ngẫu nhiên trùng khớp với quy luật giết người là chúng sẽ giết, các giết nhiều thì chúng càng mạnh. Ác linh có thể thăng cấp, đến mức độ nào đó sẽ trở thành tồn tại mang tính khái niệm, mà khái niệm thì chỉ cần nhắc đến, nghĩ đến là sẽ vĩnh viễn bất diệt. Bạn có từng nhìn vào cái bóng của mình và tự hỏi liệu nó có phải sinh vật sống hay không, liệu có khi nào bạn đang ngồi nhưng nó lại đứng lên, liệu cái bóng có ngày sẽ cầm dao đâm bạn hay không? Đứng trước gương, bạn có từng nghĩ thứ ở trong gương chỉ là hình ảnh phản chiếu của mình, hay thật sự nó cũng có ý thức, cũng khát khao tự do, ra khỏi thế giới gương? Và khi đó, bạn sẽ bị nó nhốt đằng sau tấm gương… Nam chính là kẻ máu lạnh, vô tình, hắn không sợ bất cứ thứ gì, hắn rất giỏi ám thị tâm lý người khác, nhưng hắn cũng có một nơi không muốn nhớ tới… … Đó chính là phòng giải phẫu tử

thi… đó là ký ức đau thương mà hắn không muốn nhắc lại… Cảnh giới của ma quỷ trong truyện: Quỷ Hồn – Ác Linh - Ác Ma – Tà Linh – Ma Linh – Tồn tại quỷ dị - Thảm Hoạ - Ma Thần Có lẽ bạn sẽ tìm thấy nỗi sợ tiềm thức mà bạn chưa phát hiện hoặc luôn cố che giấu sau truyện này….

Mục lục

Chương 1: Bệnh án
Chương 2: Tiếng gõ cửa
Chương 3: Không thể tiêu diệt
Chương 4: Tom và Roy
Chương 5: Ai đang gõ cửa
Chương 6: Môi giới
Chương 7: Phát động
Chương 8: Con đang bị ăn mòn
Chương 9: Bệnh nhân có tiền
Chương 10: Ảo giác
Chương 11: Quỷ Nhãn
Chương 12: Là kim đồng hồ sao?
Chương 13: Vành đai phân cách
Chương 14: Cái đầu biến mất
Chương 15: Trạm xe buýt
Chương 16: Ác mộng
Chương 17: Cây trâm cài áo bằng vàng
Chương 18: The Nun
Chương 19: Trạm chờ xe buýt
Chương 20: Hành khách đột nhiên xông vào
Chương 21: Trạm dừng tiếp theo
Chương 22: Bù nhìn
Chương 23: Đẩy cô ấy xuống
Chương 24: Phẳng
Chương 25: Xác
Chương 26: Sau khi đầy khách
Chương 27: Một chỗ ngồi khác
Chương 28: Andrew Dawkwe
Chương 29: Xuống xe
Chương 30: Làm một Người Đuổi Quỷ?
Chương 31: Lỡ hẹn
Chương 32: Tờ giấy nhắn
Chương 33: Là nó sao?
Chương 34: Cảm giác đè nén
Chương 35: Bệnh nhân quen thuộc

Chương 36: Quỷ ám
Chương 37: Chọn kẻ yếu nhất
Chương 38: Annabelle
Chương 39: Ngôi nhà kinh dị
Chương 40: Trang điểm trắng bệch
Chương 41: Không thấy
Chương 42: Chạm trán ác linh
Chương 43: Tụt lại phía sau
Chương 44: Dây cáp
Chương 45: Không còn biện pháp
Chương 46: Lối vào của tầng hầm đầu tiên
Chương 47: Đó là Annabelle
Chương 48: Người gỗ
Chương 49: Không được nhúc nhích
Chương 50: Này, Lisa
Chương 51: Là người hay quỷ
Chương 52: Đồng hành
Chương 53: Xác
Chương 54: Thang máy
Chương 55: Rời đi
Chương 56: Chứng chỉ năng lực đuổi quỷ
Chương 57: Tủ
Chương 58: Trước cửa nhà của Roy
Chương 59: Nhìn vào trong
Chương 60: Cốc cốc cốc
Chương 61: Lan truyền
Chương 62: Tủ lạnh
Chương 63: Nguyền rủa
Chương 64: Chiếc nhẫn đó
Chương 65: Chỉ có một chiếc chăn
Chương 66: Cốp
Chương 67: Không có cách nào rời khỏi
Chương 68: Giữ yên lặng
Chương 69: Đối mặt với tử vong
Chương 70: Mất khống chế
Chương 71: Mày đang sợ cái gì
Chương 72: Chìa khoá
Chương 73: Phản chế
Chương 74: Tự khám bệnh cho mình
Chương 75: Mộng hay là hiện thực

Chương 76: Số lượng bù chất lượng
Chương 77: Phòng khám hỗn loạn
Chương 78: Đổi mặt
Chương 79: Người Đuổi Quỷ đã đến
Chương 80: Trong cơn mưa lớn
Chương 81: Người trong gương
Chương 82: Nó đã trở thành tôi
Chương 83: Nó biến mất
Chương 84: Ác linh Đỗ Duy
Chương 85: Đang tranh giành
Chương 86: Đoạt lại cơ thể
Chương 87: Diệt trừ ác linh
Chương 88: Đây mới gọi là chuyên nghiệp
Chương 89: Cách xử lý
Chương 90: Bệnh viện tâm thần
Chương 91: Tháp đồng hồ
Chương 92: Bác sỹ và bệnh nhân
Chương 93: Sau khi màn đêm buông xuống
Chương 94: Xác chết dưới ánh đèn đường
Chương 95: Mở cửa là chết
Chương 96: Treo cổ
Chương 97: Công việc thường ngày của Ryan
Chương 98: Viện trưởng???
Chương 99: Thấy rõ chân tướng
Chương 100: Cục diện tử vong
Chương 101: Mộng trong mộng
Chương 102: Rời khỏi cảnh trong mơ
Chương 103: Người trong ngọn lửa
Chương 104: Lật bàn
Chương 105: Giành chỗ
Chương 106: Lên xe
Chương 107: Hành khách vô hình
Chương 108: Người vô tội…
Chương 109: Bao nhiêu chỗ trống?
Chương 110: Ác linh đeo mặt nạ
Chương 111: Lịch thiệp lạnh lùng
Chương 112: Bài tẩy
Chương 113: Ván cờ sinh tử
Chương 114: 37 giây cuối cùng
Chương 115: Xuống xe lần nữa

Chương 116: Cánh đồng lúa mạch
Chương 117: Điểm neo
Chương 118: Sinh nhật của Alexis
Chương 119: Nước đọng
Chương 120: Tao muốn vào trong…
Chương 121: 1 bàn tay
Chương 122: Mổ xẻ nó
Chương 123: Hàng xóm của Tom
Chương 124: Nhà máy rượu Goliath
Chương 125: Đang tổ chức tiệc?
Chương 126: Người thứ 31
Chương 127: Tuxedo
Chương 128: Anh nói thật
Chương 129: Người thừa
Chương 130: Gia tộc kỳ lạ
Chương 131: Sòng bài của ác linh
Chương 132: Thua chắc
Chương 133: Mở bài
Chương 134: Chuyển đổi thân phận
Chương 135: Joker
Chương 136: Người và tranh
Chương 137: Kết thúc công việc
Chương 138: Lời tỏ tình dễ thương
Chương 139: Đánh cược với ác linh
Chương 140: Giáo hội Twilight
Chương 141: Dị biến
Chương 142: Bất ngờ cho Vidar
Chương 143: Không thể rời đi
Chương 144: Tiếng bước chân
Chương 145: Cốc…
Chương 146: Sự phẫn nộ của Tom
Chương 147: Cái bóng phản chiếu trong hồ
Chương 148: Tự chìm
Chương 149: Mới đúng là Đỗ Duy
Chương 150: Sự an bình đã mất từ lâu …
Chương 151: Dây chuyền
Chương 152: Massas, Thành phố không có người sống
Chương 153: Kẻ ra thành
Chương 154: Một mặt nạ khác
Chương 155: Cái Bóng

Chương 156: Rành đốt lửa
Chương 157: Đau không?
Chương 158: Thiếu …
Chương 159: Mời
Chương 160: Đừng đi đường…
Chương 161: Nỗi sợ hãi của James
Chương 162: Là bắt chước
Chương 163: Trung đội ác linh
Chương 164: Dẫn trung đội
Chương 165: Sương mù bốc lên…
Chương 166: Trong bóng tối
Chương 167: Cái Bóng???
Chương 168: Cái bẫy…
Chương 169: Phương án vất đi
Chương 170: Tạo ra ác linh
Chương 171: Điểm dị biến cuối cùng
Chương 172: Dawkwe
Chương 173: Hunter mất đi nhân tính
Chương 174: Tom, người đã tuyệt vọng
Chương 175: Rắc rối do Vidar để lại
Chương 176: Đuổi Quỷ quá đơn giản
Chương 177: Những kẻ không có trong hộ khẩu
Chương 178: Đôi mắt không thuộc về James
Chương 179: Tình huống đột ngột trong phòng khám
Chương 180: Cái Bóng trở nên thông minh hơn
Chương 181: Dự định của Đỗ Duy
Chương 182: Cuộc gọi
Chương 183: Sở Tài Phán
Chương 184: Hannibal và Ryan
Chương 185: Vết bớt
Chương 186: Khiến người ta giận sôi
Chương 187: Xin hãy nhắm mắt vào lúc trời tối
Chương 188: Giao dịch?
Chương 189: Giám mục đã tới
Chương 190: Alexis và Đỗ Duy
Chương 191: Người không rõ
Chương 192: Hãy làm điều anh nên làm
Chương 193: Pennywise
Chương 194: Dray Town
Chương 195: It

Chương 196: Ghép hình
Chương 197: He… he…
Chương 198: Đừng sợ
Chương 199: Khắc tinh tuyệt đối
Chương 200: Tao cho mày 1 cơ hội
Chương 201: Người đàn ông(nó) đó xuất hiện
Chương 202: Meme
Chương 203: Ký ức thiếu hụt
Chương 204: Nổ …
Chương 205: Nuôi nó
Chương 206: Hướng đi của Giáo hội
Chương 207: Cần một ngày để suy nghĩ
Chương 208: Dỗ dành…
Chương 209: Kiểm tra
Chương 210: Mưu đồ của Tom
Chương 211: Tín ngưỡng nguyên thủy
Chương 212: Ngôi nhà kinh dị có thể di chuyển
Chương 213: Di chuyển
Chương 214: Mary Shaw
Chương 215: An toàn?
Chương 216: Đồng dao trẻ thơ kinh dị
Chương 217: Thật thú vị
Chương 218: Một bàn tay…
Chương 219: Cách vách thật sự có người
Chương 220: Tự giết chính mình
Chương 221: Là mày
Chương 222: Thành phố chết …
Chương 223: Điểm hẹn, cánh đồng lúa mì!
Chương 224: Trốn không thoát
Chương 225: Gần thành ma linh
Chương 226: Thì ra mục tiêu là ác linh Đỗ Duy …
Chương 227: Tao nên giết mày rồi
Chương 228: Ác linh vĩnh sinh
Chương 229: Vay mượn
Chương 230: Ngả bài
Chương 231: Trường học?
Chương 232: 1 cánh cửa
Chương 233: Dò xét ý thức
Chương 234: Tôi hiểu…
Chương 235: Con mắt…

Chương 236: Đỗ Duy chỉ huy
Chương 237: Hướng đi mới
Chương 238: Mình đã từng hãm hại bao nhiêu ác linh?
Chương 239: Có tiền thật là tốt…
Chương 240: Trong giáo hội
Chương 241: Phó sở trưởng Sở Tài Phán
Chương 242: Quy hoạch cho James …
Chương 243: Ta sắp chết …
Chương 244: Vào nằm vùng tại Twilight
Chương 245: Ác linh nguy hiểm hơn ..
Chương 246: Vị thần của khu đèn đỏ
Chương 247: Nếu Cái Bóng có thể nói
Chương 248: Thật sự đáng sợ
Chương 249: Phiên bản Đỗ Duy của Cái Bóng
Chương 250: Lời nguyền?
Chương 251: Tiền xu
Chương 252: Va chạm
Chương 253: Nghệ thuật tao nhã
Chương 254: Tôi đã học pháp y
Chương 255: Tom thật sự chỉ đi ngang qua …
Chương 256: Đây là trò chơi
Chương 257: Bắt đầu
Chương 258: Cẩn thận khi bước đi trong bóng tối
Chương 259: Hãy để chú Cái Bóng cùng bạn chơi trò xích đu
Chương 260: Âm thanh rắc rắc đã lâu không nghe
Chương 261: Chào mừng đi vào trong gương
Chương 262: Gay cấn
Chương 263: Người chơi gian lận
Chương 264: Game over
Chương 265: Đeo mặt nạ
Chương 266: Bóp nát
Chương 267: Gương trong gương
Chương 268: Ác linh mất khống chế
Chương 269: Hãy ở trong gương vĩnh viễn
Chương 270: Đỗ Duy đã kiệt sức
Chương 271: Người bạn tốt, Tom
Chương 272: Lời mời từ Giáo hội Vanity
Chương 273: Phụ nữ nha, không quá khó hiểu
Chương 274: Niềm vui bất ngờ của Đỗ Duy
Chương 275: Matthew

Chương 276: Phán đoán
Chương 277: Một đêm ở nhà của Đỗ Duy?
Chương 278: Cạch
Chương 279: Chủ nhiệm, là anh sao?
Chương 280: 2 cánh cửa
Chương 281: Cơn phẫn nộ của Tom
Chương 282: Viện bảo tàng ở Thành phố Sikelin
Chương 283: Vào
Chương 284: Nhật ký của Đỗ Duy
Chương 285: Diễn viên tạm thời
Chương 286: Cảm giác phối hợp
Chương 287: Hồ…
Chương 288: Hắn rất ngang ngược
Chương 289: Chuẩn bị niềm vui bất ngờ cho học sinh
Chương 290: Tranh sơn dầu
Chương 291: Chiều không gian ma quỷ
Chương 292: Ác linh hay là Hunter…
Chương 293: Ước nguyện một lần nữa
Chương 294: Gặp phải người quen cũ
Chương 295: Đánh dấu
Chương 296: Giáo phái Vidar đang đến
Chương 297: Cho Vidar niềm vui bất ngờ
Chương 298: Nghiên cứu tình hình trước
Chương 299: Mr. Đỗ Duy, một công dân nhiệt tình
Chương 300: Mắt đỏ
Chương 301: Trở lại Nhà máy rượu Goliath
Chương 302: Cô ta đã thỏa thuận với ma quỷ
Chương 303: Sức mạnh của Đỗ Duy
Chương 304: Khi nó đến
Chương 305: Cái Bóng thật trâu bò
Chương 306: Đêm dài
Chương 307: Phần thưởng của Giáo hội
Chương 308: Tình huống đột ngột
Chương 309: Bác sỹ chính Ryan
Chương 310: Những bí mật của gia tộc Wittbach
Chương 311: Tên thật của ác ma
Chương 312: Con người đều sẽ nằm mơ
Chương 313: U ác tính của Đỗ Duy
Chương 314: Mơ giữa ban ngày
Chương 315: Cách sử dụng tiền xu thứ hai

Chương 316: Câu chuyện cổ tích hắc ám
Chương 317: Gọi điện thoại
Chương 318: Người không ngờ…
Chương 319: Đã qua lâu rồi
Chương 320: Dịch là Valak
Chương 321: Nằm vùng siêu cấp
Chương 322: Ở khu đèn đỏ…
Chương 323: Tom rất vô tội
Chương 324: Nơi hỗn loạn
Chương 325: Phố Elm
Chương 326: Kế hoạch bắt đầu
Chương 327: Có chuyện tốt như vậy sao?
Chương 328: Kẻ bất ngờ xuất hiện
Chương 329: Huyết thống
Chương 330: Bài hát ru
Chương 331: Chào mừng đến với thế giới của Freddy
Chương 332: Nghệ thuật gia
Chương 333: Không được ngủ
Chương 334: Lẫn lộn hiện thực
Chương 335: Trong giấc mơ của Tom
Chương 336: Đều là mê hoặc
Chương 337: Không có nơi nào để lẩn trốn
Chương 338: Bậc thầy của chơi bẩn
Chương 339: Sắp xếp
Chương 340: Giáo phái Vidar vô cùng kinh ngạc
Chương 341: Giáo phái Vidar bị lừa
Chương 342: Chủ nhiệm Đỗ Duy của anh rất vĩ đại
Chương 343: Ryan được thăng chức
Chương 344: Anh đây rất trâu
Chương 345: Chơi xong hút một điếu thuốc
Chương 346: Công tác chuẩn bị
Chương 347: Như anh mong muốn
Chương 348: Hãy đọc tên thật của nó trong giấc mơ
Chương 349: Đỗ Duy chịu chết
Chương 350: Kẻ bắt chước
Chương 351: Ryan đã thăng cấp
Chương 352: Hãy nhìn vào mắt tao
Chương 353: Mày đang ở đâu?
Chương 354:
Chương 355: Tài xế kỳ cựu Đỗ Duy

Chương 356: Người không mơ
Chương 357: Đồng hồ???
Chương 358: Tại sao Tom ghét Vidar?
Chương 359: Có tay là được
Chương 360: 1 ác linh mặt nạ khác
Chương 361: Cái Bóng, đến lượt mày rồi
Chương 362: Đại ma pháp sư Đỗ Duy
Chương 363: Chủ nhân mới của phong thư
Chương 364: Uống nhiều nước nóng
Chương 365: Nước này có độc…
Chương 366: Đỗ Duy chính là một vị thánh
Chương 367: Ra đường nhờ bạn bè
Chương 368: Cuộc gọi quấy rối của Ryan
Chương 369: Cha Tony rất cô đơn
Chương 370: Anh Tom…
Chương 371: Cảm giác hư vinh
Chương 372: Ẩn núp
Chương 373: 1 gia đình kỳ lạ
Chương 374: Khá tương tự
Chương 375: Anh bạn, bắt tay nào
Chương 376: Trước khi màn đêm buông xuống
Chương 377: Vật chứa
Chương 378: Có ánh sáng mới có bóng
Chương 379: Mất tích
Chương 380: Đổi chủ nhân cho Annabelle
Chương 381: Nó được gọi là Quỷ Ảnh cao gầy
Chương 382: Xe buýt hoàn toàn mất kiểm soát
Chương 383: Phong thư nịnh bợ
Chương 384: Không nơi chạy trốn
Chương 385: Rơi vào hiện thực
Chương 386: Tài xế
Chương 387: Thày của các em đã trở về
Chương 388
Chương 389: Tiếng khóc của phụ nữ
Chương 390: Nó chịu đòn rất tốt
Chương 391: Đường chết
Chương 392: Nhảy xuống
Chương 393: Vô hạn rơi xuống
Chương 394: Cú đâm sau lưng từ xe buýt
Chương 395: Dường như tôi nhìn thấy Chủ nhiệm

Chương 396: Có nội gián
Chương 397: Còn không mau cảm ơn anh Ryan
Chương 398: Cái gì gọi là Âu Hoàng(cực kỳ may mắn)
Chương 399: Đổ một ít nước bẩn lên Vidar
Chương 400: Người anh em tốt, giúp tôi với
Chương 401: Phong thư đề nghị chiến đấu
Chương 402: Kết quả của nịnh bợ
Chương 403: Thằng ma quỷ kia…
Chương 404: Pennywise sống không bằng chết
Chương 405: Cuộc sống hàng ngày của Ryan
Chương 406: Ta phải gieo được 6 điểm
Chương 407: 1 ngày để tưởng nhớ Pennywise
Chương 408: Kế hoạch bị quấy nhiễu
Chương 409: Tiếng gõ cửa quen thuộc
Chương 410: Thật thú vị
Chương 411: Ở Châu Âu
Chương 412: Mày biết quá nhiều
Chương 413: Vidar rất vui mừng
Chương 414: Trong quan tài
Chương 415: Chiến đấu với át chủ bài
Chương 416: Đỗ Duy người đã biến mất
Chương 417: Xe buýt đâm sau lưng một lần nữa
Chương 418: Đánh bạc 1 ván nào
Chương 419: Quả là nó
Chương 420: Cái giá của vì yêu phát điện
Chương 421: Chủ của giấc mộng
Chương 422: Tuân thủ bản ngã
Chương 423: Hắn tên là Đỗ Duy
Chương 424: Báo đáp thiện ý
Chương 425: Tạp chất
Chương 426: Chuyện lạ mỗi ngày…
Chương 427: Nhà của Đỗ Duy bị cách ly rồi
Chương 428: Annabelle bị doạ sợ
Chương 429: Sơ suất y tế
Chương 430: Nghi ngờ từ Alvin Dawkwe
Chương 431: Dọn nhà
Chương 432: Phong thư khốn nạn
Chương 433: Freddy cầu xin lòng thương xót trong mộng
Chương 434: Người Đuổi Quỷ tóc vàng
Chương 435: 72 Trụ Ma Thần của Solomon

Chương 436: Ryan trở thành viện trưởng
Chương 437: Cuộc sống hàng ngày của Đỗ Duy
Chương 438: Những vị khách bất ngờ
Chương 439
Chương 440: Những bí mật của giáo hội
Chương 441: Cái Bóng chỉ thiếu chút nữa…
Chương 442: Phong thư???
Chương 443: Phong thư, mày nhất định làm được!
Chương 444: Ba hy vọng cậu ta âm hiểm 1 chút
Chương 445: Biến các thiếu phụ thành phụ nữ ly dị
Chương 446: Tom rất giỏi xxx dạo
Chương 447: Anh ta lại ku không cương rồi
CHương 448: Cái gì gọi là nội gián
449:
Chương 450: Thuốc lá và bí mật
Chương 451: Con nhạm hiểm hơn ông nghĩ…
Chương 452: Tín ngưỡng Đỗ Duy
Chương 453: Anh rể coi trọng chú
Chương 454: Hiện thực bi thương
Chương 455: Đã ký khế ước bán thân
Chương 456: Tâm nguyện của phong thư
Chương 457: Matthew???
Chương 458: Bia đá có khắc kim đồng hồ
Chương 459: Phong thư xin chết vì chủ
Chương 460: Ô nhiễm thông tin
Chương 461: Cuộc săn bắt đầu
Chương 462: Vắng lặng, không tiếng động
Chương 463: Người mặc giáp
Chương 464: Lồng giam
Chương 465: Phong thư đánh bạc
Chương 466: Nó muốn làm chó săn số một
Chương 467: Ai đang giết thuộc hạ của tôi?
Chương 468: Lộ diện
Chương 469: Mercer quá vô tội
Chương 470: Thưa Công tước…
Chương 471: Tất cả đều là hiểu lầm…
Chương 472: Anh Cái Bóng đã bỏ lỡ cơ hội
Chương 473: Pennywise tạo ra thảm sát
Chương 474: Đàn thờ
Chương 475: Tránh xa nó

Chương 476: Tôi thật sự không phải là Ngài công tước
Chương 477: Không thể đưa ra câu trả lời
Chương 478: Cái giá phải trả cho kẻ phản bội
Chương 479: Cảm thấy sợ hãi
Chương 480: Người đàn ông đó…
Chương 481: Đánh thành nguyên hình
Chương 482: Cái Bóng có trí nhớ tốt
Chương 483: Chúc mừng Matthew thoát khỏi biển khổ
Chương 484: Victoria's Secret
Chương 485: Matthew sững sờ
Chương 486: Nhanh chân đến trước
Chương 487: Cuộc phiêu lưu của phong thư
Chương 488: Chủ nhân cứu em với
Chương 489: Những gì Đỗ Duy thấy
Chương 490: Bản sao
Chương 491: Biến cảnh tượng chết chóc thành sự thật
Chương 492: Bàn tay đó…
Chương 493: Dường như tôi sắp chết
Chương 494: Nó nói dối
Chương 496: Giám đốc, em là Ryan…
Chương 496: Đỗ Duy cảm động
Chương 497: Đỗ Duy khác gì ma quỷ?
Chương 498: Người mất tích trở về
Chương 499: Mục tiêu hiện tại
Chương 500: Anh Tom lựa chọn vất vả một lần, thoải mái cả đời
Chương 501: Cho nó 1 phát đạn
Chương 502: Gần xuất phát
Chương 503: Cấm mở cửa
Chương 504: Đi ngang qua địa ngục
Chương 505: Không sai, tôi chính là Công tước
Chương 506: Khắc tinh của tà giáo
Chương 507: Nuôi dưỡng chó săn
Chương 508: Giữ yên lặng
Chương 509: Sợ hãi
Chương 510: Anh Cái Bóng thích vặn cổ nhất
Chương 511: Thần của chúng mày đã trở lại
Chương 512: Quỳ xuống
Chương 513: Ngài công tước điên rồi
Chương 514: Đó là lời tiên tri

Chương 515: Thiên đường đã mất
Chương 516: Phong thư bị nứt
Chương 517: Thành phố chết
Chương 518: Nó đến từ địa ngục
Chương 519: Cái tên không nên nói ra…
Chương 520: Quá khứ của ai?
Chương 521: Giờ tao là Thần
Chương 522: Đối thủ thật sự
Chương 523: Kim đồng hồ xoay ngược
Chương 524: Hoa văn trên mặt nạ
Chương 525: Tín đồ của ma quỷ
Chương 526: Freddy từ chối tự do
Chương 527: Ma quỷ Đỗ
Chương 528: Giấc mơ của Tom không bao giờ khiến đồng râm thất vọng
Chương 529: Dự định của Đỗ Duy
Chương 530: Anh Tom trâu thật
Chương 531: Kỹ thuật và sáo lộ
Chương 532: Flag còn chưa được lập
Chương 533: Cảm giác thất bại
Chương 534: Tin tức tạp nham
Chương 535: Đại kế nằm vùng
Chương 536: Xin công tước dạy dỗ
Chương 537: Tôi nghe thấy một giọng nói
Chương 538: Lặp lại con đường của tôi
Chương 539: Thành viên thứ 13
Chương 540: Gặp lại Mercer
Chương 541: Vanity dẫn sói vào nhà
Chương 542: Phản diện trời sinh Đỗ Duy
Chương 543: Kết bạn
Chương 554: Cách mới để dùng Cái Bóng
Chương 545: Bạn cũ sống sót từ thời Victoria
Chương 546: 3 đời nhà Dawkwe đều thua trong tay tôi
Chương 547: Mặt nạ ở New York?
Chương 548: Tom thỉnh cầu hỗ trợ
Chương 549: Còn nhớ SĐT này sao?
Chương 550: Hoá ra là mày
Chương 551: Tấu nhạc
Chương 552: Tôi rất thích trời mưa như thác đổ
Chương 553: Năng lực biến mất

Chương 554: Ryan Hamel quả thật có vấn đề
Chương 555: Trong quan tài đá
Chương 556: Tiếng thở hổn hển trong quan tài đá
Chương 557: Tôi cần nhiều ma linh hơn
Chương 558
Chương 560: Coi như nằm vùng một ngày
Chương 561: Vận may của Đỗ Duy đúng là cứt chó
Chương 562: Liếm cẩu chết không yên lành
Chương 563: Đỗ Duy phải chết
Chương 564: Trò chơi ghép hình
Chương 565: Tom muốn truyền kỹ năng xxx cao cấp
Chương 566: Tồn tại quỷ dị cùng hắn không chết không thôi
Chương 567: Tự đoạn đường lui
Chương 568: Nếu Cái Bóng bị hiến tế
Chương 569: Giải thoát nữ tu ác ma
Chương 570: Tai hoạ giáng xuống
Chương 571: Không có lựa chọn nào khác
Chương 572: Một mình đạp xe trừ quỷ
Chương 573: Đánh Dấu vô hạn
Chương 574: Tranh đoạt
Chương 575: Đỗ tổng phát kẹo
Chương 576: Kẻ đó đã tỉnh
Chương 577: Một cánh tay khác
Chương 578: Cái chết của Minette
Chương 579: Chủ nhân của Vanity
Chương 580: Cái gọi là công tước
Chương 581: Cái ác chính là biểu hiện của nó
Chương 582: Người đàn ông ấy trong ký ức của thành viên Vanity
Chương 583: Kẻ phản bội
Chương 584: Lại đến Hồ Nước Tâm Hồn
Chương 585: Mày thật sự nhìn thấy tao sao?
Chương 586: Một mẫu mặt nạ khác
Chương 587: Minette suy sụp
Chương 588: Cô chỉ muốn 1 đáp án
Chương 589: Ác linh Đỗ Duy đang tính toán điều gì
Chương 590: Song sinh
Chương 591: Ảo tưởng trở thành sự thật
Chương 592: 2 cánh cổng
Chương 593: Mày không phải anh ấy

Chương 594: Quan tài
Chương 595: Trước khi ánh bình minh đến
Chương 596: Gặp lại sau: Ác linh Đỗ Duy
Chương 597: Tự mình hại mình
Chương 598: Bắt đầu ẩn núp
Chương 599: Từng lớp sương mù
Chương 600: Dị biến trên cơ thể của Ryan
Chương 601: Vanity đang làm gì
Chương 602: Mong anh luôn được hạnh phúc
Chương 603: Có người muốn bắt nạt Alexisis
Chương 604: Cô vẫn luôn bảo vệ Đỗ Duy
Chương 604: Giao kèo ma quỷ
Chương 606: Mục tiêu: Quỷ Khoá
Chương 607: Chuyên gia tán tỉnh phụ nữ: Tom
Chương 608: Cửa Đỏ
Chương 609: Năng lực bất tử
Chương 610: Tôi tên là Alfalia
Chương 611: Rốt cuộc đã tới
Chương 612: Ra biển
Chương 613: Phía sau cánh cửa
Chương 614: Xác của Đỗ Duy
Chương 615: Thời kỳ trước đó nữa
Chương 616: Cảm giác quen thuộc
Chương 617: Tôi đang đấu trí với ai?
Chương 618: Đêm nay ánh sao chiếu rọi
Chương 619: Alexis!
Chương 620: Chân tướng
Chương 621: Ta đã nắm giữ tương lai trong tay
Chương 622: Nỗi đau của Alexis
Chương 623: Mảnh vỡ ký ức
Chương 624: Cứu Hunter Đỗ Duy
Chương 625: Bạn tù mới của Freddy
Chương 626: Lũ tay sai ác độc
Chương 627: Phong thư đúng là có tài
Chương 628: Puton cố gắng dàn xếp
Chương 629: Twilight bị ma ám
Chương 630: Ryan có ý kiến
Chương 631: Hậu quả từ việc chiếm tiện nghi của Ryan
Chương 632: Hành trình chịch gái Vodun của Tom
Chương 633: Đỗ Duy báo mộng?

Chương 634: Vodun, chúng mày…
Chương 635: Sau khi Đỗ Duy ngủ say đi vào giấc mộng
Chương 636: Đoá Hoa Không Tàn Phai
Chương 637: Ngày đau thương
Chương 638: Ác quỷ sống lại
Chương 639: Shadow phải nỗ lực để trở nên mạnh mẽ
Chương 640: Loại khác phủ xuống
Chương 641: Nó là sản phẩm của nỗi sợ
Chương 642: Bắt cóc toàn bộ Vodun
Chương 643: Phòng chứa xác
Chương 644:
Chương 645: Kết cục giằng co
Chương 646: Đó là một giấc mộng mà ít ai từng mơ
Chương 647: Quân đoàn ác linh có thêm 1 viên đại tướng
Chương 648: Cùng Đỗ Duy trải qua năm rộng tháng dài
Chương 649: Chủ nhiệm, chúng ta sắp phát tài
Chương 650: Không chơi nổi Đỗ Duy
Chương 651: Nỗi phiền muộn của Matthew
Chương 652: Twilight: Nguy cơ
Chương 653: Đỗ Duy sắp thức tỉnh
Chương 654: Cửa đá và quan tài
Chương 655: Thật trùng hợp
Chương 656: Đúng: mất trí nhớ
Chương 657: Ngài công tước gì chứ?
Chương 658: Chủ nào tớ nấy
Chương 659: Đỗ Duy thật sự là chính nghĩa hóa thân
Chương 660: Thằng hề trở lại
Chương 661: Đã lâu không gặp, Pennywise
Chương 662: Twilight dị biến
Chương 663: Viết lúc công tước sinh ra
Chương 664: Tất cả đều là hiểu lầm
Chương 665: Trong ngoài thế giới
Chương 666: Thế giới hoang đường vcl
Chương 667: Hoàn toàn hỗn loạn
Chương 668: Thế giới ác linh 0 vạn
Chương 669: Anh lại là chủ nhiệm của nơi quỷ quái này
Chương 670: Tôi sẽ sớm quay lại
Chương 671: Năng lực mới do ác linh hoá mang lại
Chương 672: Ngôi mộ thứ 3 biến mất
Chương 673: Cục diện tử vong do đồng hồ của Lamer mang

đến
Chương 674: Vẫn chỉ có con đường chết
Chương 675: Huỷ diệt có thể mang tới cuộc sống mới
Chương 676
Chương 677: Tìm được điểm then chốt
Chương 678: Luận nham hiểm thì phải nói đến Đỗ Duy
Chương 679: Người trong tuyệt cảnh
Chương 680: Lỗ thủng của bức tranh sơn dầu
Chương 681: Phản kích! Phản kích!
Chương 682: Đã lâu không gặp, chủ nhiệm
Chương 683: Cẩn thận cô ta
Chương 684: Hoàng đế Ryan biến thành nam tước
Chương 685: Phòng khám dởm kinh khủng
Chương 686: Luôn là bài cũ đắc nhân tâm
Chương 687: Trở lại New York
Chương 688: Bầu không khí trở nên quái dị
Chương 689: Tâm lý của Matthew hoàn toàn sụp đổ
Chương 690: Đồng hồ của Lamer biến mất
Chương 691: Người làm vườn
Chương 692: Khám phá bất ngờ của người làm vườn Đỗ Duy
Chương 693: Một ý tưởng to gan
Chương 694: Nó lại 1 lần nữa xuất hiện
Chương 695: Mercer vô cùng khó chịu
Chương 696: Có thể làm gì để cứu phong thư liếm cẩu
Chương 697: Phong thư đổi một CPU
Chương 698: Master cứu em
Chương 699: Nó thật ra là ai?
Chương 700: Lẽ nào mình đổi vận rồi?
Chương 701: Đỗ Duy chuyên xài chiêu bẩn
Chương 702: Con đàn cháu đống
Chương 703: Shadow khác xuất hiện
Chương 704: Cho Tom thêm buff bị động
Chương 705: Ta không biết nó ở nơi nào?
Chương 706: Cách đọc hiểu sai lầm của Alfalia
Chương 707: Anh bị phụ nữ nhìn thấu
Chương 708: Vĩnh viễn không thỏa hiệp
Chương 709: Người ăn xin
Chương 710: Mục tiêu là phong thư
Chương 711: Lần đầu chạm trán Hắc Đỗ Duy
Chương 712: Cái gì? Phong thư em phải nằm vùng

Chương 713: Trí tuệ của Hắc Đỗ Duy
Chương 714: Bắt đầu
Chương 715: Lập tức cương
Chương 716: Đây là khoảnh khắc rực rỡ của Tom
Chương 717: Chui vào đường ống thoát nước của New York
Chương 718: Suy đoán
Chương 719: Kẻ vô liêm sỉ
Chương 720: Cẩn thận đi trong đường ống cống
Chương 721: Hoá ra là cạm bẫy
Chương 722: Bức tường mặt người
Chương 723: Cánh cửa đỏ không hạn chế
Chương 724: Là toà tháp cao
Chương 725: Ác linh Đỗ Duy login
Chương 726: Ăn không tiêu
Chương 727: Giải thích nghi hoặc
Chương 728: Vẫn là ác linh Đỗ Duy mạnh mẽ
Chương 729: Bỏ đồ vào Shadow
Chương 730: Giáo phái Vidar chết cũng không hàng
Chương 731: Thủ phạm giết Ryan Hamel
Chương 732: Cho thế giới chút hy vọng
Chương 733: Viết đoạn kết
Chương 734: Các ác linh: Vua của chúng mày đã trở về
Chương 735: Từ lúc bắt đầu câu chuyện, hắn tên là Đỗ Duy
Chương 736: Bụi bặm
Chương 737: Dấu hiệu tà ác
Chương 738: Bão tố đến rồi
Chương 739: Alfalia điên rồi
Chương 740: Ta sẽ thay thế
Chương 741: Đếm ngược
Chương 742: Đại kết cục
Ngoại truyện 1: Trở về

Chương 1: Bệnh án

Cảm xúc lâu đời nhất và mãnh liệt nhất của loài người là nỗi sợ hãi.

Nỗi sợ hãi lớn nhất và mãnh liệt nhất là nỗi sợ về những điều chưa biết.

.

Chỉ cần bạn thản nhiên chấp nhận tội lỗi của mình, xuyên qua vực sâu đen ngòm, chờ đợi bạn chính là những điều thần kỳ và vinh quang vĩnh hằng.

— Trích từ: Howard Philip Lovecraft

…

6:08 Tối, Thứ sáu, ngày 15 tháng 5.

Một bàn tay thon dài nắm chặt cây bút chì gọt nhọn, dừng lại trên bản khai.

Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn người phụ nữ da trắng có gương mặt tái nhợt, hốc hác ngồi ở đối diện.

“Cô Elsa, giờ cô có thể nói tiếp.”

“Yes… yes, bác sỹ Đỗ Duy.”

Elsa nhắm mắt lại, lâm vào trong hồi ức: “Anh biết không, công việc của em là lập trình. Dù hết giờ làm việc em cũng cần giải quyết một số vấn đề công việc, nên gần đây em đã ủy thác một người môi giới, nhờ tìm một căn nhà tương đối hẻo lánh và yên tĩnh.”

“Nửa tháng trước, người môi giới cho em biết đã tìm được một căn nhà thích hợp, giá cả cũng tương đối rẻ. Ngoại trừ đã

lâu không có ai ở, và hơi cũ thì không có khuyết điểm nào khác."

"Tiền chi tiêu của em rất nhiều, nên em đã nhanh chóng ký hợp đồng."

"Nhưng sau khi vào ở được 1 tuần, em phát hiện căn nhà này có gì đó không ổn."

"Cứ đúng 12 giờ đêm, ánh đèn sẽ mờ đi một cách kỳ lạ, khó có thể nhìn thấy khuôn mặt của người trong nhà."

"Vòi nước trong phòng tắm thường tự bật một cách khó hiểu."

"TV đột ngột chuyển kênh, đến mức em không thể xem series Sinh Tồn Nơi Hoang Dã yêu thích của mình."

"Nhưng ngày hôm qua, những vấn đề này lại nghiêm trọng hơn."

…

"Bác sỹ Đỗ Duy? Anh vẫn đang nghe chứ?"

"Há? Yes! Đúng vậy, anh đang nghe."

Đỗ Duy vừa điền lên bản khai *[Nghi ngờ bị huyễn thính*, có dấu hiệu phân liệt nhân cách, v.v…*] vừa gật đầu ra hiệu bệnh nhân nói tiếp.

**huyễn thính: nghe những âm thanh không có thật*

Elsa hơi căng thẳng, cô dừng lại một lúc trước khi nói tiếp: "Em nghĩ, trong nhà của em, có thể có thứ gì đó … có thứ gì đó tồn tại."

Khi cô ấy nói đến thứ gì đó, giọng điệu của cô ấy rất rối. Người phụ nữ này có vẻ sợ hãi, dường như cổ đang kháng cự thứ gì đó.

“Bác sỹ Đỗ Duy, anh tin trên thế giới này có quỷ không? Hoặc… hoặc có lẽ là ác linh?”

Đỗ Duy dừng viết, anh dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Elsa, hỏi ngược lại: “Cô Elsa, cô có biết tại sao trên đời này lại có ánh sáng không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì thành phần chủ yếu là Hydro, Hydro chiếm hơn 70% khối lượng. Dưới điều kiện nhiệt độ và áp suất cao bên trong mặt trời, các nguyên tử Hydro sẽ xảy ra “Phản ứng nhiệt hạch” do đó khúc xạ nhiều ánh sáng và nhiệt.”

Elsa: ? ? ?

…

“Anh không tin trên thế giới này có quỷ, bởi vì nó phi khoa học.”

“Sai rồi, bác sỹ Đỗ Duy, anh nào hay biết được chuyện gì đã xảy ra trên người em. Anh không thể bác bỏ suy nghĩ của em.”

“Ok, vậy chúng ta đổi cách giải thích. Ánh đèn mờ dần có thể là do gần đây trời rất nóng, cư dân lân cận mở máy điều hòa khiến điện áp bất ổn.”

“Vòi nước trong phòng tắm bật lên một cách khó hiểu, có lẽ do em quên tắt. Dù gì thì em cũng là một lập trình viên, tăng ca 2-3 giờ liền nên tinh thần không tỉnh táo, điều này rất bình thường.”

“Còn chuyện TV tự động chuyển kênh, em có thể gọi cho dịch vụ hậu mãi và bảo trì để giải quyết, hoặc sử dụng cách làm của người Á Đông bọn anh, thử vỗ mạnh vào TV 1 lần. Nếu cách này cũng vô dụng, thì anh đề nghị em đổi cái mới.”

Đỗ Duy đặt bút chì xuống, dang hai tay, nhún vai với Elsa.

Mà người bên kia rõ ràng không thể chấp nhận kết quả này, giận dữ nói: “Bác sỹ Đỗ Duy, đây không phải câu trả lời em muốn. Em biết rất nhiều người không thể tin những điều em đã trải qua, cho nên em chỉ nói với mình anh, anh phải cho em một lời giải thích hợp lý!”

Đỗ Duy nhìn cô một cái, thản nhiên nói: “Nếu em cứ khăng khăng như vậy, thì câu trả lời này em có thể dễ tiếp nhận hơn.”

Nói xong, hắn xé tờ giấy xuống, đưa qua.

Trên tờ bản khai, viết nội dung như sau:

Họ và tên: Elsa Kliman

Tuổi: 26 tuổi

Giới tính: Nữ

Nghề nghiệp: Lập trình viên

Bệnh tình: Nhân cách phân liệt dẫn đến chứng ảo thanh và ảo giác không kiểm soát được

Thuốc điều trị: Risperidone[1], Olanzapine[2], Quetiapine[3]

Đề nghị: Tăng liều cao

…

Rõ ràng Elsa cũng cũng không thể tiếp nhận kết quả này.

Cô ấy cầm tờ giấy với vẻ mặt phờ phạc nói nhỏ: “Đáng lẽ em không nên tìm anh, anh chỉ là một bác sỹ tâm lý, không đích thân trải qua, anh không hiểu những gì em đã trải qua. Trong căn nhà đó tuyệt đối có thứ gì đó đặc thù đang tồn tại, có lẽ em nên đến nhà thờ.”

Đỗ Duy gật đầu đồng ý: “Anh cũng cảm thấy như vậy, nhưng hãy trả phí tư vấn.”

Elsa đi.

Sau khi tiễn cô đi, sắc trời đã tối, dựa theo kinh nghiệm trước đó, sẽ không có bệnh nhân nào đến nữa, vì vậy hắn bèn đóng cửa phòng khám tư vấn tâm lý, trở về căn phòng trên lầu.

Căn nhà hắn thuê ở là căn thích hợp nhất xung quanh đây, không gian hợp lý.

Dòng người qua lại không hề ít.

Tầng 1 được cải tạo thành phòng khám, tầng 2 là nơi nghỉ ngơi.

Lấy một quyển bệnh án dày cộp trong tủ sách, Đỗ Duy ở, điền vào tin tức và bệnh trạng của Elsa trên trang mới nhất.

Không biết có phải là ảo giác hay không, từ khi mở phòng khám tư vấn tâm lý này, người đến nhờ tư vấn hoặc để xem bệnh đều có một số điểm kỳ lạ.

Mỗi người đều cảm giác mình gặp phải mấy thứ không sạch sẻ, hoặc là linh hồn, hoặc là ác linh, hoặc giả là quỷ.

Đối với người phương Tây, chuyện này mà cũng tương tự nhau sao?

Sau khi điền xong các triệu chứng của Elsa và chuẩn bị đóng hồ sơ bệnh án, như thể nghĩ ra điều gì đó, anh lật quyển bệnh án sang trang đầu tiên.

…

10:12 Sáng, Chủ Nhật, ngày 12 tháng 1.

Họ và tên: Mia

Tuổi tác: 25 tuổi

… (Giới tính nghề nghiệp bỏ qua)

Bệnh tình: Ảo tưởng bị ngược đãi do sợ hãi búp bê, có khuynh hướng tự ngược đãi bản thân

Biểu hiện cụ thể: Tuyên bố đã tìm thấy một con búp bê tên là Annabelle ở nhà, không cách nào vứt bỏ, không thể tiêu hủy. Bản thân bệnh nhân bị tra tấn về tinh thần lẫn thể chất hàng đêm. Đồng thời người nhà đi cùng đã chỉ ra vết bầm tím trên 2 bàn tay.

Thuốc điều trị: Không kê đơn

Đề nghị: Lập tức nằm viện

…

01:23 chiều, Thứ sáu, ngày 17 tháng 2.

Họ và tên: Ronald Reagan

Tuổi: 12 tuổi

Bệnh tình: Nhân cách phân liệt nghiêm trọng –

Biểu hiện cụ thể: cảm thấy mình là một người đàn ông tên Hoddy, theo lời kể của cha mẹ bệnh nhân, Hoddy là một bé gái xuất hiện sau khi hoàn thành trò chơi gọi hồn, là một người bạn trong tưởng tượng.

Thuốc điều trị: Risperidone

Đề nghị: Cha mẹ hãy ở bên con cái nhiều hơn, quan tâm yêu thương hơn đến những đứa trẻ ở nhà*.

**đứa trẻ ở nhà : Left-behind children: 留守儿童:những đứa trẻ hay bị bỏ ở nhà cả ngày trong khi cha mẹ chúng đi làm*

…

02: 09 chiều, Thứ ba, ngày 28 tháng 2.

Họ và tên: Billy

Tuổi: 16 tuổi

Bệnh tình: Chứng sợ chú hề - cụ thể là sau khi em trai của cậu biến mất, cậu cảm thấy em mình bị một con quái vật trông giống chú hề ăn thịt, chìm đắm trong sợ hãi và lo lắng trong một thời gian dài.

Thuốc điều trị: Nitroazepam*[4]

Đề nghị: Trực tiếp báo cảnh sát

[1]Risperidone, được bán dưới tên thương mại Risperdal cùng với một số những tên khác, là một loại thuốc chống loạn thần.Chúng chủ yếu được sử dụng để điều trị tâm thần phân liệt, rối loạn lưỡng cực, và khó chịu ở những người bị chứng tự kỷ. Thuốc có thể được uống qua miệng hoặc tiêm vào cơ bắp

[2] Olanzapine Olanzapine, được bán dưới tên thương mại Zyprexa và các nhãn khác, là một thuốc chống loạn thần không điển hình chủ yếu được sử dụng để điều trị tâm thần phân liệt và rối loạn lưỡng cực. Đối với bệnh tâm thần phân liệt, nó có thể được sử dụng cho cả bệnh khởi phát mới và duy trì lâu dài.

[3] Quetiapine, được bán dưới tên thương mại Seroquel và các nhãn khác, là một thuốc chống loạn thần không điển hình được sử dụng để điều trị tâm thần phân liệt, rối loạn lưỡng cực và rối loạn trầm cảm chính.

[4] Nitrazepam, được bán dưới tên biệt dược Mogadon và những tên gọi khác, là một loại thuốc thôi miên thuộc nhóm thuốc benzodiazepine được sử dụng để giảm đau ngắn hạn, vô hiệu hóa chứng lo âu và mất ngủ. Nó cũng có tính chất an thần, cũng như amnests, thuốc chống co giật và tác dụng giãn cơ xương.

Chương 2: Tiếng gõ cửa

Là một bác sỹ tâm lý.

Những bệnh nhân mà Đỗ Duy phải đối mặt ở "New York này", phần lớn đều là loại người cảm thấy thế giới này có đủ thứ phi khoa học, luôn có ác linh muốn làm hại trẫm.

Nếu như được lựa chọn, Đỗ Duy vẫn mong có thể trở về Trung Quốc, bình lặng làm một bác sỹ tâm lý, yên ổn sống hết quãng đời còn lại.

Đáng tiếc, hắn không có lựa chọn.

Chỉ đáp một chuyến bay đến New York, muốn trải nghiệm một chuyến du lịch yên bình, kết quả khi phi cơ đáp xuống lại phát hiện thế giới đã thay đổi. Ngoài cái tên, New York trước mắt hoàn toàn khác New York trong ký ức của hắn.

Gọi điện cho bạn bè người thân, hết thuê bao không tồn tại thì người lạ nhận máy, thậm chí cả đời sống sinh dục cũng không như trước.

Cũng may cha mẹ hắn mất từ khi hắn còn nhỏ, không còn bận tâm gì về thế giới kia. Vậy nên hắn chỉ cần chi một số tiền lớn, kiếm một gã da đen chuyên lo mấy vụ đưa người nhập cư trái phép, làm mấy cái chứng minh giả, xem như hòa nhập một nửa vào thế giới này.

Điều đáng nói là tiền tệ của hai thế giới giống nhau, ngoại trừ tỷ giá hối đoái khác nhau, mọi thứ dường như không có gì thay đổi đối với hắn.

…

Vào buổi tối.

23:50.

Sau khi Đỗ Duy tắm xong, hắn bật laptop lên mạng.

Từ sau khi tới thế giới này, hắn có thêm một thói quen.

Xem lướt tin tức trên mạng, đọc vài bài post, hiểu thói quen và điều kiện sinh hoạt của đa số người ở nơi này.

Rất nhanh, một bài post giật tít tên là: Kinh hoàng – tin nóng: một nam một nữ nửa đêm dắt tay nhau? Điên cuồng chạy ra khỏi nhà, vì sao nên nỗi…, hấp dẫn sự chú ý của Đỗ Duy.

Vậy nên hắn lập tức nhấp chọn.

Tuy nhiên sau khi nhấp vào, đó là một bức ảnh chụp một người đàn ông và một người phụ nữ mang theo một đứa bé trần như nhộng chạy ra khỏi nhà, phông nền rất mờ.

"Thật đúng là… tin nóng … "

Khóe miệng Đỗ Duy giật giật, tiếp tục nhìn thêm.

Điều quỷ dị là ngôi nhà trong bức ảnh lại ăn nhập với phông nền mờ ảo, chỉ có thể nhìn thấy một đường nét cơ bản, thứ duy nhất rõ ràng là cánh cửa gỗ đang mở rộng.

Ngôi nhà này trông rất cũ, lối đi là bậc tam cấp, cao chừng 5 cm, cửa gỗ mở ra, cảnh tượng bên trong rất mơ hồ, nhưng trong mơ hồ hình như có thứ gì đó bên trong cửa.

Đỗ Duy mở to hai mắt, tập trung nhìn hai phút.

Chợt…

Hình như anh nhìn thấy có một người đứng trong bóng tối, cũng cúi đầu nhìn ra cửa.

F**k u mum!!

Đỗ Duy lắc đầu, bất kể thế giới gì, cái tít và nội dung đều khác xa nhau cả cây số.

Lướt xuống phía dưới bài post, thấy toàn comment chúc mừng, thăm hỏi từ bạn bè thân thiết của nữ chủ nhân bài post. Trong đống comment thăm hỏi đó không có từ ngữ nào đề cập đến thân phận của nữ chủ nhân bài post.

Vào lúc này, đèn trong nhà đột nhiên chớp lên…

Rẹt…

Mơ hồ có thể nghe tiếng dòng điện yếu ớt, sau đó toàn bộ đèn đóm trong nhà đều tắt ngúm.

Màn hình laptop cũng đen thui.

"Điện áp không ổn định sao?"

Đỗ Duy nhíu mày, xem ra mai phải gọi cho chủ nhà, để họ kêu nhân viên bảo trì tới sửa.

Sau khi khởi động laptop, nó chỉ bị màn hình đen, cũng không có vấn đề gì.

Lúc này, trên chiếc đồng hồ treo tường, kim phút nhảy từ 12:00 tới 12:01.

…

2:08 Rạng sáng, Thứ sáu, ngày 15 tháng 5.

Cốc cốc cốc…

Cốc cốc cốc…

Cốc cốc cốc…

Tiếng gõ cửa vang lên từng hồi.

Có quy luật, rất rõ ràng, vang vọng trong phòng như một âm thanh ma thuật.

Đỗ Duy đang ngủ say cũng nhíu mày, mơ màng mở hai mắt, lắc lắc đầu, vẫn còn ngái ngủ.

Hắn nhìn lên đồng hồ treo tường, giờ này… gõ cửa?

Giây tiếp theo, Đỗ Duy giật cả mình, tiếng gõ cửa này, hình như phát ra từ trong nhà mình.

“Có gì đó không đúng.”

Là một bác sỹ tâm lý,

Đỗ Duy rất lạnh lùng, bình tĩnh.

Nhưng mình đang ở tại lầu hai, lại nghe thấy tiếng gõ cửa, không lẽ kẻ gõ cửa đang ở trong nhà, lại còn đang đứng trước cửa phòng ở lầu hai?

Chẳng lẽ là trộm?

Khả năng này rất cao…

Gần đây trên tin tức hàng ngày đưa tin, nào là vụ án đột nhập vào nhà cướp của, nào là vụ án đột nhập vào nhà giết người, v.v…

Xã hội phương Tây quá hỗn loạn.

Ngoài cửa: Cốc cốc cốc…

Tiếng gõ cửa cực kỳ đều đặn vẫn không ngừng vang lên.

Kéo chăn ra, Đỗ Duy lấy lại bình tĩnh, xỏ dép bông, lôi từ dưới giường ra một cái hộp.

Lấy từ trong hộp một khẩu súng lục.

Khẩu súng này mua từ tên da đen buôn lậu kia, uy lực không nhỏ, dễ dàng bảo dưỡng, phí duy tu rất thấp.

Hắn đã từng tập bắn súng trong một câu lạc bộ nào đó ở đất nước mình trong một khoảng thời gian, khả năng bắn súng khá tốt.

Mở khóa an toàn.

Đỗ Duy bước tới cửa, nhìn ra ngoài qua mắt mèo.

Nhưng mà…

Ngoài cửa tối đen như mực, cũng không nhìn thấy gì cả.

Nhưng tiếng gõ cửa vẫn vang lên.

Lẽ nào kẻ đó rất lùn, hay kẻ đó ngồi xổm ngoài cửa?

Trong đầu của Đỗ Duy hiện lên hình ảnh một tên trộm có vóc dáng thấp bé chưa đến 1,5m vào nhà hắn, muốn thực hiện hành vi trộm cắp, nhưng phán đoán tài sản giá trị sẽ ở trong phòng ngủ nên đã gõ cửa. Vì vậy kẻ đó đang ở bên ngoài gõ cửa. Đề phòng bị mình phát hiện, kẻ đó còn cố ý ngồi xổm xuống, dùng một loại hành vi rất buồn cười muốn làm mình kinh hãi?

Tên trộm này, có thể mắc chứng tâm thần nào đó…

Sau đó, hắn nhắm súng lục ngay cửa, dứt khoát mở cửa…

Vù vù…

Ngoài cửa, một cơn gió lạnh thổi qua, không gian im lìm chết chóc.

Nhưng tiếng gõ cửa vẫn vang lên.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, vẫn lãnh tĩnh như trước, lần mò công tắc trên vách tường, bật đèn trong nhà lên.

Cũng giống như trước khi đi ngủ, có vẻ là do điện áp không ổn định, ánh đèn rất mờ.

Nhưng may mắn thay, hắn có thể nhìn rõ khung cảnh bên trong ngôi nhà.

“Từ dưới lầu truyền tới?”

Đỗ Duy nhìn theo hướng âm thanh phát ra, đưa ra phán đoán.

Vì vậy, hắn lập tức cầm súng bước xuống cầu thang.

Thời điểm đi ngang qua phòng tắm.

Tiếng nước chảy rào rào vang lên.

Vì chỉ sống một mình nên trừ cửa phòng ngủ và cửa chính, những cánh cửa còn lại đều không đóng.

Đưa mắt nhìn là thấy, dưới ánh đèn mờ ảo, phần lớn phòng tắm đều chìm trong bóng tối, chỉ có thể nhìn thấy lavabô ở gần nhất.

Vòi nước đang bật, nước đầy tràn lavabô. Dòng nước tràn ra đổ ào ào xuống và chảy vào ống thoát nước trên sàn.

"Mình quên tắt vòi sao?"

Đỗ Duy không khỏi thắc mắc, nhưng lúc này tiếng gõ cửa dưới tầng trệt vẫn đang vang lên, hắn không thèm để tâm nữa.

Dù sao… kẻ trộm phiền phức hơn nhiều.

Bước ngang qua phòng tắm, trước mặt là cầu thang khuất trong bóng tối.

Càng nhìn xuống càng tối tăm.

Mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy đường viền của cánh cửa.

Đỗ Duy bước một chân trên cầu thang, muốn đi xuống.

Có súng trong tay, hắn sợ gì lũ trộm vặt.

Nhưng đúng lúc này, trong đầu hắn chợt lóe lên một ý nghĩ.

Khi hắn ở trong phòng ngủ nghe được tiếng gõ cửa từ trong phòng, sau khi mở cửa tiếng gõ cửa lại ở ngoài phòng.

Mọi người đều biết: Âm thanh lan truyền trong các môi trường như chất rắn, chất lỏng, không khí, tốc độ truyền của

âm thanh trong các môi trường khác nhau cũng sẽ khác nhau, thông thường tuân theo nguyên tắc là: Chất rắn > chất lỏng > không khí.

Nhưng với khoảng cách trên lầu và dưới lầu, âm thanh này lại cứ như ngay ở bên tai.

Thế giới này…

Dường như có gì đó không khoa học! ! !

Chương 3: Không thể tiêu diệt

11:09 Sáng, Thứ bảy, ngày 16 tháng 5.

Trong phòng khách của nhà thờ Bắc Brooke, New York.

Ngồi đối diện với Đỗ Duy là Cha Tony mặc thường phục, trước ngực đeo một sợi dây chuyền mặt thánh giá bằng bạc.

"Bác sỹ Đỗ Duy, ý của con là, đã gặp phải một số sự việc kỳ lạ không thể giải thích được, đúng không?"

"Đúng vậy."

"Được rồi, vậy con còn nhớ tình hình cụ thể không?"

Đỗ Duy hít sâu một hơi, ánh mắt bình tĩnh nhìn Cha Tony, chậm rãi nói: "Con nhớ rất rõ, thời gian là sau 12 giờ đêm, ánh đèn trong phòng đột nhiên rất mờ, đồng thời màn hình laptop của con cũng đen thui. 2:08 sáng, con nghe thấy tiếng gõ cửa ngoài phòng ngủ ở tầng hai, đồng thời vòi nước trong phòng tắm tự dưng mở ra."

"Con đã gọi nhân viên bảo trì, nhưng không tìm thấy sự cố mạch điện. Sau đó con suy nghĩ, mình không hề mở vòi sen, còn về tiếng đập cửa ngoài phòng ngủ, trong camera giám sát không có một bóng người."

"Cha Tony, con nghi ngờ mình đã gặp thứ không sạch sẻ."

Cha Tony đã hơn 50 tuổi, sau khi nghe xong, những nếp nhăn trên trán co lại, sau đó chậm rãi giãn ra.

Ông ta làm dấu thánh giá trước ngực, sau đó mở Kinh Thánh, nhìn chàng bác sỹ tâm lý trẻ tuổi, đẹp trai, hỏi hắn:

“Bác sỹ Đỗ Duy, trước khi giải thích, Cha muốn hỏi con một câu, con tin trên thế giới này có thần linh hay không?”

Đỗ Duy trầm mặc hai phút rồi mới bình tĩnh nói: “Con tin.”

Cha Tony gật đầu, sau đó trịnh trọng nói: “Là như thế này, Mr. Đỗ Duy, kết hợp lời vấn đề con vừa nói, Cha hoài nghi trong nhà của con có một vị khách không mời mà đến.”

Cơ thể của Đỗ Duy cứng đờ trong giây lát, sau đó hỏi: “Ý cha là? Quỷ? Hay là ác linh?”

“Ừ, nhưng xin đừng sợ, Cha chỉ nghi ngờ thôi, dù sao con cũng là một bác sỹ tâm lý, à… ý của Cha chắc con hiểu.”

Im lặng trong giây lát…

“Con khẳng định, trạng thái tâm lý của con không có vấn đề gì.”

“Còn nữa, con muốn hỏi, nếu như Cha bảo trong nhà con có tà ma, con phải làm sao?”

Đỗ Duy rất bình tĩnh nhìn Cha Tony, trong đầu đang không ngừng suy tư, chuyện mình đang gặp phải, giống như đúc những gì bệnh nhân Elsa đã kể chiều hôm qua. Ngoại trừ vụ TV chuyển kênh không xảy ra, đó là vì mình chưa bao giờ xem TV, nên không mua.

Giả sử tất cả chuyện cô ấy kể đều là thật, ác linh cũng là thật.

Ác linh mình gặp phải, rất có thể do cô ấy mang tới.

Cha Tony xoa xoa lông mày, chậm rãi nói: “Nếu thứ đó thật sự là một ác linh, giải pháp tốt nhất chính là tiến hành một buổi Lễ trừ tà hoàn chỉnh. Nghi lễ này có khả năng cao tiêu diệt được nó, hoặc phong ấn trong môi giới nào đó, bảo đảm an toàn của con.”

Đỗ Duy nhíu mày: “Lễ trừ tà? Cha có thể làm cho con không ạ? “

Cha Tony lắc đầu nói: “Cha chỉ là một Cha xứ, nghi Lễ trừ tà cần Người Đuổi Quỷ chuyên nghiệp, mà New York hiện giờ lại không có Người Đuổi Quỷ.”

Đỗ Duy khó hiểu hỏi: “Vì sao?”

Cha Tony đáp: “Vì một vài nguyên nhân đặc biệt, cụ thể Cha cũng không rõ. Chỉ biết những Người Đuổi Quỷ phụ trách New York đã chết liên tiếp mấy nhóm. Bên phía Giáo hội vẫn đang điều động nhân lực, trong thời gian ngắn khó mà có người qua đây.”

“Hơn nữa, ngay cả khi có Người Đuổi Quỷ ở đây, muốn thực hiện nghi Lễ trừ tà phải chắc chắn con đã thực sự gặp ác linh trước đã, sau khi được giáo hội cho phép, mới có thể tiến hành, quá trình trung gian có thể phải mất cả tuần lễ… “

Đỗ Duy nheo mắt…

Nói cách khác, đợi đến khi Người Đuổi Quỷ phụ trách New York đến, trước tiên phải xác minh xem mình có thực sự gặp ác linh hay không. Sau đó phải đợi thêm ít nhất một tuần lễ, mới có thể tiến hành Lễ trừ tà, còn trước đó, chẳng biết mình phải đợi bao lâu…

Hắn nhớ lại tình trạng của Elsa khi tới phòng khám ngày hôm qua, tiều tụy, suy yếu, tinh thần rất không bình thường…

Chỉ mất một tuần để cô ấy biến đổi từ một người bình thường trở thành như vậy.

Tình huống trong nhà mình, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, hình như còn nghiêm trọng hơn tình huống Elsa gặp phải.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không kìm được hỏi: “Ác linh rốt cuộc là gì? “

Cha Tony suy nghĩ một lúc, mở Kinh Thánh ra, giải thích: “Ác linh đã xuất hiện trên thế giới này từ rất lâu trước đây, chúng ta không có quá nhiều giải pháp với ác linh. Chúng nó quỷ dị đáng sợ, nhưng lại có liên quan mật thiết với chúng ta. Mục đích của chúng thường rất hỗn loạn, có thể là giết người, có thể là chiếm cứ thân thể của con người, cũng có thể chỉ là muốn làm chuyện gì đó, nhưng dù là trường hợp nào, đối với chúng ta, ác linh đều mang theo ác ý.”

Hình như cảm thấy thuyết pháp này hơi khó hiểu, Cha Tony lấy một ví dụ.

“Con có thể tưởng tượng ác linh thành virus! Chỉ có điều chất dinh dưỡng cho ác linh trưởng thành, là những cảm xúc hoảng hốt và sợ hãi của con người.”

“Càng hoảng hốt, sợ hãi, nó trưởng thành càng nhanh, càng mạnh mẽ hơn, đợi đến khi đợi khi nó tích lũy đủ sức mạnh từ việc hút năng lượng của vật chủ đạt tới cực hạn nào đó, nó lập tức ra tay.”

Nói đến đây, Cha Tony khen Đỗ Duy: “Con luôn giữ được trạng thái tỉnh táo đã rất tốt, ác linh kia hiển nhiên không thể hấp thu nhiều lực lượng từ con, cứ thế này thì có thể trụ được cho đến khi Người Đuổi Quỷ mới đến.”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Con cảm thấy mình khó có thể sống sót đến lúc đó.”

Cha Tony cho rằng lời nói của mình đã khiến chàng bác sỹ tâm lý trẻ tuổi cảm thấy tuyệt vọng, bèn an ủi hắn: “Con yên tâm, là người hầu của Chúa, Cha sẽ chỉ đường cho con.”

Nói xong, Cha Tony đứng lên, quay lưng lại, lôi một cuốn sách trên giá ra, sau đó lục lọi một lúc.

Tiếp đó, ông ta lấy ra một cây thánh giá bằng bạc dài 10cm có gỉ xanh phía trên.

Cây thánh giá này trông rất cũ, bề mặt phủ đầy bụi, dường như đã bị bỏ ở đây rất nhiều năm.

“Ngoại trừ Lễ trừ tà có thể đối phó ác linh, cũng không có bất kỳ giải pháp khác hữu hiệu, nhưng theo một khía cạnh nào đó, chúng ta có thể kiềm hãm nó một chút.”

“Đây là vũ khí do một Người Đuổi Quỷ lưu lại. Nó từng được dùng làm pháp khí trong Lễ trừ tà, nhiễm phải hơi thở của ác linh, chỉ cần 1.000 đô, nó thuộc về con.”

Dứt lời, Cha Tony còn bắt chước trai trẻ nhún vai, hai tay nắm hai đầu của cây thánh giá bằng bạc, dùng sức rút ra.

Keng một tiếng.

Để lộ hình dáng thật sự của nó, một con dao găm.

“Ngoài khả năng chống lại sự xâm nhập và tấn công của ác linh, nó còn có thể dùng làm vũ khí tự vệ khi đụng phải kẻ xấu.”

Đỗ Duy nhìn Cha Tony thật sâu, móc ví tiền từ trong túi ra, làm bác sỹ tâm lý lâu như vậy, mình có tiền.

“1.000 đô chẳng đáng gì, nhưng con muốn biết vì sao nó có thể chống lại ác linh, và tại sao Cha lại chấp nhận bán cho con thứ quý giá như thế này?”

Cha Tony ho một tiếng, nói: “Cây thánh giá này là vật do giáo hội phân phát cho giáo sĩ, à… Con cứ hiểu, đối với giáo sĩ như Cha, vật tương tự thế này có rất nhiều. Cho nên theo ý nghĩa nào đó, nó cũng không quý giá.”

“Còn câu hỏi kia của con, thật ra rất đơn giản. Bởi vì nó nhiễm hơi thở của ác linh, một ác linh khác sẽ cảm thấy nó

đang giành giật mục tiêu với mình, chỉ khi trấn áp được bên kia mới có thể ra tay với con.”

“Đương nhiên, con dao găm thánh giá này chắc cũng không chống đỡ được bao lâu, có thể là 1-2 ngày, cũng có thể lâu hơn, cũng có thể ngắn hơn.”

Đỗ Duy gật đầu, cầm tiền mặt đưa cho Cha Tony.

“Nhân tiện con muốn hỏi một chuyện, hôm qua cô Elsa Kliman có tới nhà thờ không?”

“Không có.”

Chương 4: Tom và Roy

Sau khi rời khỏi nhà thờ.

Đỗ Duy quấn cây dao găm thánh giá bằng bạc vào một miếng vải trắng rồi cất kỹ trong người, lái chiếc Subaru Impreza mới mua về nhà.

Tới nơi, gửi xe ở bãi giữ xe bên đường đối diện phòng khám tư vấn tâm lý.

Hắn không vội xuống xe, mà châm một điếu thuốc, từ từ hút.

Bình thường Đỗ Duy không bao giờ hút thuốc trong xe, nhưng hôm nay thì khác.

Ánh mắt bình tĩnh nhìn xuyên qua cửa kính xe, rơi vào con phố đối diện phòng khám tư vấn tâm lý, hắn nhớ lại lời khuyên của cha Tony trước khi tiễn mình rời đi.

“Ban đầu ác linh chỉ xuất hiện vào ban đêm, cho nên cơ bản ban ngày là an toàn, nhưng cũng không chính xác.”

“Đừng mơ tưởng tránh khỏi nó bằng cách dọn nhà đi nơi khác, cách này vô dụng. “

“Tiếp xúc với ác linh càng lâu, con sẽ càng dễ dàng nhìn thấy nó, nhất định phải giữ bình tĩnh.”

…

Nhả một vòng khói thuốc, sau đó hít sâu một hơi.

Đỗ Duy dập tắt tàn thuốc, những chuyện đã trải qua suốt từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, tất cả lướt qua trong đầu như một bộ phim.

“Lẽ ra mình không nên lên chiếc máy bay đó!”

Đỗ Duy hít một hơi sâu, cố gắng bình tĩnh trở lại.

Là một bác sỹ tâm lý, luôn phải điều chỉnh tâm lý của mình mọi lúc để có thể tránh mắc sai lầm.

Lúc này.

Một người đàn ông trung niên da trắng, tóc vàng mặc đồng phục cảnh sát bước tới gõ vào cửa kính xe.

Anh ấy nở một nụ cười trên môi, một ánh mắt thân thiện.

“Xin chào, anh có phải là bác sỹ Đỗ Duy đúng không ạ?”

Đỗ Duy nhấn nút hạ cửa kính xe xuống, nhìn viên cảnh sát ngoài cửa kính xe, không hiểu hỏi: “Chào anh, tôi là Đỗ Duy, xin hỏi có chuyện gì không? “

Đối phương nhún vai, nói: “Như anh thấy đó, tôi là Tom, cảnh sát phụ trách an ninh khu vực gần đây. Tôi muốn hỏi anh vài câu về cô Elsa, có tiện ngồi xuống nói chuyện không?”

Đỗ Duy ngẩn ra, chuyện về Elsa?

“Vào xe nói đi.”

“Được.”

Tom thản nhiên cười, sau đó bước tới, mở cửa xe, đặt mông ngồi xuống.

“Wow, chiếc xe này của anh ngon đó, mới mua sao?”

Vừa vào xe, Tom lập tức chủ động bắt chuyện, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm Đỗ Duy, quan sát từng cử động của hắn.

Đỗ Duy bình tĩnh nhìn anh ta, thản nhiên nói: “Subaru Impreza thế hệ thứ hai vừa niêm yết, dung tích 2,5T, dẫn động bốn bánh, giá 19.600 USD, mua thứ sáu tuần trước, tại đại lý

xe của hãng Subaru ở trung tâm thành phố. Nhưng tôi nghĩ anh muốn biết chuyện về Elsa hơn, đúng không?”

“A ha ha… ” Tom cười ngượng, sau đó nói: “Nếu anh khăng khăng như vậy, vậy chúng ta hãy nói về cô Elsa.”

Vừa nói, Tom vừa lấy trong túi ra thẻ cảnh sát New York, cùng với một bức ảnh của Elsa đưa cho Đỗ Duy.

“6:08 tối ngày 15 tháng 5, cô Elsa đến phòng khám tư vấn tâm lý của anh, ở bên trong khoảng một tiếng. Trong khoảng thời gian này, hai người có phát sinh hành vi tiếp xúc thân mật, hoặc là làm chuyện gì khác không?”

Đỗ Duy cầm bức ảnh, nhìn vào Elsa trong ảnh, sau đó xác nhận thân phận của Tom, ngẩng đầu nhìn anh ta, không trả lời câu hỏi này, mà nói với giọng điệu vô cùng bình tĩnh: “Anh thừa biết mối quan hệ giữa tôi và Elsa là mối quan hệ đơn thuần giữa bác sỹ và bệnh nhân. Nhưng do anh muốn tiếp cận tôi để tìm hiểu một số thông tin gì đó nên mới lấy chuyện này làm cái cớ?”

Tom thu hồi nụ cười trên mặt, gật đầu nói: “Cho nên tôi không thích tiếp xúc với bác sĩ tâm lý, bởi vì nó khiến tôi cảm thấy trong mắt những người như anh, như thể tôi không mặc quần áo, không có chút riêng tư nào.”

Đỗ Duy từ chối cho ý kiến, tiếp tục nói: “Hôm qua sau khi cô Elsa đến phòng khám, tâm trạng rất không ổn định, cho nên tôi đã khuyên giải cô ấy 10 phút, sau đó cô ấy kể cho tôi nghe những chuyện bản thân đã trải qua và một số suy nghĩ của mình. Rồi tôi chẩn đoán bệnh của cô ấy, nhưng cổ không chấp nhận chẩn đoán của tôi.”

Nói xong, Đỗ Duy hỏi lại: “À, Tom tiên sinh, nếu như tôi đoán không lầm, chắc cô Elsa đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không?”

Mặc dù là câu hỏi, nhưng trong giọng nói lại ẩn ý tôi đã đã biết hết mọi chuyện.

Tom gật đầu: “Cô ấy đã chết, khoảng 10:20 tối hôm qua, à… chết rất kỳ quái.”

Lúc này, biểu hiện của Tom trở nên hơi lạ, như thể anh đang kiềm chế một cơn nôn mửa nào đó.

Đỗ Duy thấy vậy, trầm ngâm nói: “Chắc cổ chết rất thảm? Hơn nữa các anh đã loại bỏ khả năng bị sát hại?”

“Đúng vậy, bác sỹ Đỗ Duy. Qua camera giám sát, chúng ta phát hiện khi cô ấy rời khỏi căn nhà thuê của anh, cánh cửa đột nhiên đóng lại một cách kỳ lạ, kẹp đứt đầu của cô ấy, vô cùng… vô cùng… “

Cứ như không biết dùng từ gì để hình dung, Tom liên tục dùng từ “vô cùng” 2 lần, vẫn không nói hết câu.

Mà Đỗ Duy thì nhìn anh ta rất chăm chú, trong đầu đã liên tưởng đến hình ảnh đẫm máu đó.

Đồng thời, hắn còn đưa ra một suy đoán táo bạo.

Hôm qua, sau khi Elsa tiếp xúc với mình, ác linh kia cũng không biết vì nguyên nhân gì lại để mắt mình. Sau đó có lẽ sức mạnh của nó đã đạt đến cực hạn, cho nên mới ra tay giết người.

Xác suất ác linh chuyển đổi mục tiêu rất cao, nhưng dựa trên điều kiện tiên quyết là người bị ám trước đó phải chết.

Lúc này, cảnh quan Tom dừng lại, nhìn Đỗ Duy hỏi: “Quay lại chủ đề của chúng ta, Cô Elsa đã nói gì với anh?”

Đỗ Duy nhìn anh ta nói: “Anh tin trên thế giới này có ác linh không?”

Tom lắc đầu: “Bác sỹ Đỗ Duy, anh nên hiểu tôi muốn điều tra nguyên nhân tử vong của cô Elsa, chứ không phải nghe anh kể chuyện ma trước khi đi ngủ.”

Đỗ Duy cười cười: “Đây chính là điều cô ấy nói với tôi. “

…

Tom đã chọn trầm mặc…

Sau đó, hai người xuống xe, kết thúc cuộc trò chuyện không mấy vui vẻ.

“Ừm, dù sao cũng cảm ơn sự hợp tác của anh, anh Đỗ Duy, đúng rồi, anh thực sự không muốn mời tôi lên nhà anh ngồi một chút sao?”

“Không không, thế thì không ổn lắm đâu.”

Trước khi đi, Tom để lại danh thiếp của mình.

Đỗ Duy tiện tay nhét tấm danh thiếp vào trong ví, như thường lệ bước đến trước cửa nhà mình.

Lúc này, người hàng xóm bên cạnh mới mở cửa bước ra, sau khi nhìn thấy Đỗ Duy, cứ như thấy thứ gì rất đáng sợ, thân thể cứng đờ.

“Chào… chào anh, bác sỹ Đỗ Duy, quầng thâm mắt của anh hơi sâu đó, anh ngủ không ngon à?”

Đỗ Duy quay đầu nhìn người kia, hàng xóm là một em gái lai da trắng, làn da mịn màng, dáng người thon gầy, gương mặt rất xinh đẹp, cằm V-line quyến rũ. Theo quan điểm thẩm mỹ của hắn, em gái này quả là một mỹ nhân.

“Chào em, Roy, em định đi chơi xa sao?”

Ánh mắt của Đỗ Duy nhìn vào chiếc vali màu đen mà Roy đang kéo, chiếc vali này rất lớn, có thể chứa vật cỡ khoảng 1 mét vuông. Nhìn chiếc vali ước chừng rất nặng. Tuy nhiên,

nếu chỉ chứa quần áo và các vật dụng khác, một phụ nữ trưởng thành vẫn đủ sức nhấc lên.

Roy gật đầu mỉm cười, đôi mắt xanh mọng nước vô cùng chói mắt: “Anh đoán không sai, em đã mua 1 vé đến Sikelin, chắc sẽ ở lại đó 1 tuần, giờ em phải đi. Thành phố sắp có mưa lớn, không thích hợp để ra ngoài.”

Nói xong, Roy cố sức kéo vali đen lên một chiếc xe taxi.

Đỗ Duy đưa mắt nhìn bóng Roy rời xa, sau đó lộ vẻ suy tư: Chiếc vali này có vẻ hơi nặng…

Chương 5: Ai đang gõ cửa

Đút chìa khóa vào ổ, xoay nhẹ.

Răng rắc…

Cửa vừa mở, một cơn gió lạnh ùa vào.

Ánh mắt của Đỗ Duy bình tĩnh, ung dung bước vào như ngày thường.

Nhiệt độ trong nhà cũng không đột ngột trở nên lạnh lẽo như trong tưởng tượng. Hay như các tác giả tiểu thuyết kinh dị hạng ba thường thích miêu tả: cơn ớn lạnh rùng mình bò lên lưng khiến người ta rợn tóc gáy.

Dường như không có gì thay đổi.

Đỗ Duy treo biển mở cửa hoạt động bình thường, sau đó lấy laptop ra, ngồi trên ghế sô pha màu cà phê tiếp bệnh nhân ở tầng trệt, nhấp vào trình duyệt web.

Cha Tony từng nói, khi ác linh để mắt tới ai, chạy trốn cũng vô ích, chỉ khiến nó ra tay sớm hơn, chết càng nhanh.

Cho nên tạm thời cứ ở nhà không phải một lựa chọn tồi, ít nhất, nhà là một nơi quen thuộc, khiến người ta thoải mái hơn ở một nơi xa lạ.

Nhập từ "Ác Linh" trên ô địa chỉ của trình duyệt web và nhấn Enter.

Rất nhanh, đập vào mắt Đỗ Duy là những bài post và một đống trang web về ác linh.

Có chừng hơn 50 trang web.

Đỗ Duy chọn mấy bài post cũ hơn, mở ra xem.

…

Thứ ba, ngày 14, tháng 7, năm 1978

Bang Kansas, trong một thị trấn ngoại ô, gia đình Rogers — toàn bộ mất tích.

Là một người yêu thích tranh sơn dầu, Roger rất thích sưu tầm những bức tranh nổi tiếng. Vào ngày 02 tháng 7 năm 1978, Roger đã mua một bức tranh sơn dầu Một Cánh Cửa Khác của họa sĩ Barov từ một doanh nhân vô danh.

Rạng sáng ngày 14 tháng 7, hàng xóm của nhà Roger nghe thấy một số âm thanh kỳ lạ, giống như hai người đang cãi nhau, kéo dài cả tiếng đồng hồ. Sau đó là khoảng thời gian im lìm, khoảng 10 phút sau, người hàng xóm nghe thấy tiếng khóc từ nhà Rogers.

Hàng xóm sang gõ cửa hỏi thăm, nhưng không thấy ai trả lời.

Sáng sớm hôm sau, cả gia đình 4 người nhà Rogers biến mất, cho đến tận ngày hôm nay, không ai biết rốt cuộc họ đã đi đâu.

…

Thứ sáu, ngày 2 tháng 12 năm 1989.

Bang Jedkla, sự kiện ác linh Mary Đẫm Máu.

Ác linh Mary Đẫm Máu là một truyền thuyết kinh dị dân gian của bang Jedka.

Vào ngày 1 tháng 12, một cô gái cũng tên Mary đã chơi Trò chơi gọi hồn với các bạn học trong trường.

Phương thức gọi hồn của bọn họ hình như bắt chước một nghi thức ma quỷ nào đó. Theo lời kể của người dân sống tại

thời điểm đó, họ đặt một mảnh giấy trong lớp học, mỗi người đều cắt mấy thứ như tóc, móng tay, máu của mình.

Sau khi nghi lễ gọi hồn kết thúc, họ đều nghe thấy giọng nói hung ác của một người phụ nữ, là mụ ta? Nó nói ra một cái tên: Mary…

Vào thứ sáu, ngày 2 tháng 12, tất cả những ai đã tham gia Trò chơi gọi hồn bỗng nhiên phát điên và la hét trong giờ học.

Những người khác cố gắng kiểm soát đám Mary, trói họ vào ghế, và báo cảnh sát.

Nhưng chiếc ghế dường như bị một thế lực bí ẩn nào đó tác động, lơ lửng giữa không trung một cách kỳ lạ, sau đó lật chổng ngược, rơi mạnh xuống cái rầm.

Ngoại trừ một người may mắn sống sót, những người khác đều chết tại chỗ vì gãy cột sống cổ.

Và người sống sót chính là cô gái có tên Mary.

Sau sự cố, trường học bị phong tỏa. Mãi đến thế kỷ này mới bãi bỏ phong tỏa, một bệnh viện được xây dựng ngay trên mảnh đất cũ.

Chú thích: Sự kiện ác linh Mary Đẫm Máu hoàn toàn có thật, mọi thông tin liên quan đều có thể tra tìm, hy vọng có thể sớm ngày vạch trần bộ mặt thật của sự kiện ác linh Mary Đẫm Máu.

…

“Trò chơi gọi hồn… “

Sau khi đọc thông tin về sự kiện ác linh Mary Đẫm Máu, Đỗ Duy cau mày, ánh mắt vẫn nhìn đăm đăm vào 4 chữ Trò Chơi Ác Linh.

Không biết vì sao.

Hắn chợt nghĩ đến cô bé Ronald Reagan, đi cùng với cha mẹ, vào thứ Sáu, ngày 17 tháng 2, người đã đến để được tư vấn về những vấn đề thần kinh của mình.

Cùng chơi trò Trò chơi gọi hồn, người trước suýt chết, người sau mắc phải chứng nhân cách phân liệt nghiêm trọng, nghĩ rằng mình là một người đàn ông tên là Hoddy…

Chờ đã…

Ngộ nhỡ, đó không phải là nhân cách phân liệt thì sao?

…

Đỗ Duy đột nhiên rất muốn gặp lại cô gái nhỏ ấy, để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với cô bé. Có lẽ chẩn đoán lúc đó của mình đã sai, có khả năng cô bé thực sự gặp phải sự kiện ác linh…

Nhưng đúng lúc này, một bài post xin giúp đỡ lại thu hút sự chú ý của hắn.

Bài được đăng lúc 4:10 sáng hôm nay.

Post bài là một người có ID: Conan Doyle, ID này Đỗ Duy nhớ rất rõ, bài đăng tối hôm qua mình xem, kẻ lôi mẹ của chủ bài post ra chửi nhiều nhất chính là người này.

Sau khi nhấp vào.

Nội dung như sau:

Tôi là Conan Doyle, và tôi đã gặp phải chuyện không thể lý giải.

Có lẽ khoảng 3 giờ sáng, nghề của tôi là phát thanh viên nên phần lớn thời gian tôi làm việc vào ban đêm.

Tôi nghe thấy tiếng gõ cửa rất đều đặn, rất … kỳ lạ?

Điều này gần như là không thể, vì lý do chuyên môn, công việc của tôi được thực hiện trong phòng thu được cách âm

tuyệt đối. Theo lý thuyết, dù bên ngoài có kẻ nổ súng cũng không thể truyền vào phòng thu.

Nhưng mọi thứ thật kỳ lạ.

Lúc đó tôi cũng không suy nghĩ nhiều nên mở "cửa" phòng thu, bước ra phòng khách chuẩn bị mở cửa. Vì tôi nghĩ gõ cửa vào giờ này chắc phải có chuyện rất quan trọng.

Nhưng tôi chỉ tạm thời không kịp phản ứng, khi đi đến gần cánh cửa, tôi chợt nhận ra có điều gì đó không ổn.

Vì vậy, khi tôi bước đến cửa, cũng không mở cửa, mà nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo.

Bên ngoài rất tối, một màu đen rất dị thường …

[Vì vậy, tôi đã chụp một bức ảnh]

Đỗ Duy rê chuột nhấp vào file ảnh, sau đó hắn nhìn thấy bức ảnh.

Góc độ mà chủ bài post Conan Doyle chụp ảnh là đối diện mắt mèo. Hơn nữa còn bật đèn flash, qua mắt mèo có thể nhìn rõ cảnh vật ở bên ngoài.

Sau đó, anh ta nhìn thấy một đôi mắt đỏ ngầu với đồng tử giãn ra.

Tôi là Conan Doyle.

Khi tôi nhìn thấy ánh mắt đó, tôi suýt nữa tè ra quần.

Sau đó, tôi lập tức trở về phòng, tôi rất sợ, rất sợ. Tôi chưa bao giờ gặp phải chuyện khủng khiếp như thế này, chúng chỉ có trong tiểu thuyết và phim kinh dị.

Nhưng rồi, tôi nghe thấy tiếng bước chân …

Tiếng bước chân này đến từ phòng thu âm, nó dường như biết tôi đang ở đâu, và nó đang đi về phía phòng của tôi …

Tôi lập tức báo cảnh sát. Nhưng không hiểu tại sao, sóng của smartphone cứ như bị ảnh hưởng bởi một loại từ trường nào đó, rất yếu.

Smartphone bị mất sóng…

Người xa lạ, nếu bạn đọc được bài post này, làm ơn hãy báo cảnh sát. Địa chỉ của tôi là Bắc Brooke…

Bây giờ, nó đã đến trước cửa, nó đang đi vào…

— 4:40 sáng.

Kéo xuống thêm, có vài comment của một số người, 80% trong số đó bày tỏ sự hoài nghi, bảo chủ bài post bịa đặt chuyện ma quỷ, v.v.

Tuy nhiên, biểu cảm của Đỗ Duy lại căng cứng, hắn kéo về lại đầu trang và đọc nó một cách cẩn thận.

Sau đó, anh hít một hơi thật sâu …

Một vệt mồ hôi lạnh chảy dài trên trán.

Rất có thể ngay từ đầu mình đã đoán sai.

Ác linh trong nhà mình, tới 2 …

Chương 6: Môi giới

Tầng trệt của Phòng khám tư vấn tâm lý trống trơn.

Đỗ Duy cúp điện thoại, gương mặt lạnh lùng, không nhìn ra được bất kỳ cảm xúc khác lạ nào trên mặt .

Vừa nãy, hắn đã báo cho cảnh sát ở Bắc Brooke, nhưng lại nhận được tin tức người đàn ông có ID là Conan Doyle đã đột ngột biến mất.

Lời giải thích của bên kia rất mơ hồ, chỉ dùng thuật ngữ biến mất, chứ không hề nói Conan Doyle đã chết.

Nhưng trong tình huống này… chết hay mất tích, khác biệt không lớn.

……

Cũng là tiếng gõ cửa kỳ lạ.

Cũng đã xem bài post và bức ảnh đó trên Internet.

Điểm khác biệt duy nhất là Đỗ Duy không nhìn ra bên ngoài qua mắt mèo.

Trong cuộc trò chuyện giữa Cha Tony và Đỗ Duy, từng tiết lộ một ít tin tức của ác linh.

Đầu tiên, gặp phải ác linh phải có cơ hội, có thể là Nghi thức gọi hồn hoặc tiếp xúc với một số môi giới* liên quan đến ác linh, không có ác linh giết người lung tung không cần lý do, nếu không thế giới đã hỗn loạn từ lâu.

môi giới: bất cứ vật chất có thể tạo nên, kết nối mối liên hệ giữa con người với con người, con người với sự vật hoặc sự vật và sự vật gọi là môi giới.

Đỗ Duy cẩn thận hồi tưởng từng trải nghiệm của mình trong 2 ngày qua và đưa ra kết luận.

Sau đó, hắn lấy một cây bút chì và một tờ giấy trắng, rồi viết lên đó.

[Tên: Đỗ Duy]

[Tuổi: 25]

【Giới tính: Nam】

[Nghề nghiệp: Bác sĩ tâm lý]

[Bệnh tình: Nghi ngờ trong nhà xuất hiện 2 ác linh, đã gặp phải một sự kiện siêu nhiên không thể giải thích được]

【Thuốc điều trị: Tạm thời chưa có】

【Đề xuất: Tạm thời chưa có】

Sau đó, Đỗ Duy nhìn tờ giấy, trong mắt hiện lên vẻ suy tư và hoài nghi: "Đầu tiên, có thể khẳng định chắc chắn trong nhà tồn tại 2 ác linh. Con thứ nhất chắc là do Elsa đã chết mang tới, tạm thời chỉ có thể suy đoán môi giới là… sau khi mình nghe cảnh ngộ của cô ấy, dẫn đến ác linh để mắt tới mình."

"Còn ác linh thứ 2, môi giới phát động có lẽ là bức ảnh trong bài post trên Internet ngày hôm qua. Khi ai đó nhìn thấy bức ảnh, họ sẽ là mục tiêu của ác linh, tình hình cụ thể không rõ."

"Nhưng giờ có 2 nghi điểm không thể giải thích."

Đỗ Duy ngẫm nghĩ, rồi viết 2 cái tên: Elsa và ID Conan Doyle vào mặt kia của tờ giấy.

Ở dưới tên của họ, viết dòng chữ "đã chết" và "mất tích".

Đều gặp phải ác linh, tình huống của Elsa là tồi tệ nhất, bởi vì cô ấy đã chết, còn chuyện cô ấy có trở thành ác linh sau khi chết hay không thì vẫn chưa rõ.

Khả năng cao là không thể!

Bằng không, thế giới này đã có vô số ác linh, không thể duy trì hòa bình như hiện tại.

Sau khi Conan Doyle chạm trán ác linh, người này đã hoàn toàn biến mất, kết cục chắc cũng chẳng tốt đẹp hơn.

Nếu cái chết của Elsa là do bị ác linh ám trong một thời gian dài, sau cùng khiến cho sức mạnh của ác linh đạt tới cực hạn, cuối cùng giết chết cô. Thì sự biến mất của Conan Doyle có chút bất thường.

Vì ác linh mà anh ta đụng phải, vừa gặp lập tức tấn công.

Đỗ Duy cảm thấy đau đầu, trong đầu chỉ toàn là những suy nghĩ và hình ảnh vụn vặt.

Hắn châm một điếu thuốc, vừa hút vừa tìm kiếm đáp án.

Bản năng cho hắn biết, nếu tìm ra đáp án, có thể tạo cho mình 1 cơ hội để thoát khỏi ác linh.

Hiện giờ đang có 2 ác linh đeo bám mình, nhưng mình lại là người sống tốt nhất, ắt phải có nguyên nhân.

“Tình huống của Elsa hay Conan Doyle gặp phải đều khác với của mình.”

“Hai ác linh rõ ràng có năng lực công kích mình.”

“Không phải mình đặc biệt hơn những người khác, cho nên ác linh để cho mình trải qua 1 đêm an toàn, lại ra tay với những người khác.”

“Điểm khác biệt giữa mình và người khác, chỉ có một.”

“Đó là, có tới 2 ác linh đang đeo bám mình.”

“Một trước, một sau…”

“Giữa ác linh không tồn tại tới trước hay sau, nếu không mình đã tiêu đời, lẽ nào … trạng thái cân bằng? Chúng đánh nhau? Tranh giành con mồi?”

Ngón tay trỏ của Đỗ Duy run lên, bị bỏng bởi tàn thuốc đang cháy.

……

10:59 đêm, Thứ bảy, ngày 16 tháng 5,.

Ở nhà, tầng trệt.

Treo chiếc TV mới mua lên tường, Đỗ Duy kết nối dây tín hiệu của chảo vệ tinh, bật remote.

Giây tiếp theo, từ Dò kênh tự động hiển thị trên màn hình TV.

Chuyển kênh.

Mọi thứ trên đều TV bình thường.

Đỗ Duy đặt remote xuống, ngồi trên sô pha, đôi mắt đen nhánh trầm lặng.

“Chỉ cần đợi đến 12 giờ, có thể chứng thực suy nghĩ của mình. Nếu mọi thứ đúng như mình nghĩ, mình có thể sống sót chờ đến khi Người Đuổi Quỷ đến.”

“Tuy nhiên, vẫn còn một vấn đề, ác linh giết càng nhiều người, sức mạnh càng lớn. 2 ác linh khác nhau, đương nhiên logic hành động cũng không giống nhau.”

Hắn nói với bản thân, đưa tay sờ vào con dao găm thánh giá mang bên người.

Thứ này hơi lạ, mình mang bên người gần 10 tiếng mà vẫn lạnh, nhiệt độ cơ thể dường như không ảnh hưởng gì đến nó, và cũng không có dấu hiệu ấm lên.

Tiếp theo, những gì Đỗ Duy phải làm là chờ đợi …

Bật 1 kênh bất kỳ và xem nó …

……

11:59, Khuya.

Kim đồng hồ treo tường đang ở mốc thời gian này.

Đột ngột…

Một tiếng điện xẹt vang lên.

Vào lúc này tất cả ngọn đèn đều mờ đi.

Đỗ Duy cảm thấy rất rõ, mọi thứ trong phòng dường như có sự chuyển biến bất thường.

Không phải là sự chênh lệch nhiệt độ trong giác quan của cơ thể, mà là một thứ tương tự như giác quan thứ sáu.

Loại cảm giác này giống như có thêm thứ gì trong phòng, nhưng nhất thời không cách nào phát hiện được nó đang ở đâu, chỉ có thể theo bản năng nảy sinh cảm giác bực bội khó tả.

Hít một hơi thật sâu.

Đỗ Duy tự nhủ: “Đến rồi!”

Sau đó, hắn nhìn vào TV.

Đúng như dự đoán ……

Lúc này, độ sáng của màn hình TV rất yếu, bắt đầu xảy ra tình trạng chuyển kênh.

Từng hình ảnh lướt qua như những thước phim điện ảnh, đôi khi tua lại, như thể đang tìm kiếm điều gì đó.

Sau đó…

Đỗ Duy đứng dậy đi lên tầng hai.

Bình thường thời gian này, hắn đang ngủ trên lầu hai.

Hơn phân nửa lối lên cầu thang đều ẩn hiện trong ánh đèn mờ ảo, nhưng ít nhiều vẫn còn nhìn thấy bậc cấp, không đến nỗi bước hụt chân.

Một bước … hai bước …

Đúng giờ…

Có tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Khi Đỗ Duy bước lên tầng hai, dưới ánh đèn mờ ảo hắn nhìn thấy vòi nước trong phòng tắm đối diện với mình.

Vòi nước tự mở, nước dần dần chảy tràn lavabô.

Trong vô hình, như thể một người vô hình xuất hiện trong chính ngôi nhà của mình, đang sử dụng nó.

Vẻ mặt Đỗ Duy vẫn như thường, coi như không thấy, đi thẳng vào phòng tắm.

Sau đó, hắn lặp lại những điều hôm trước đã làm.

Đứng trước bồn rửa mặt, đầu tiên là nhìn mình trong gương.

Tóc đen hơi dài, da trắng nõn, gương mặt góc cạnh, đạt chuẩn trai đẹp.

Điểm khiến người ta chú ý nhất chính là đôi mắt lạnh lùng và điềm tĩnh của hắn, như thể hắn không bao giờ bị dao động.

Rửa mặt và tắt vòi.

Sau đó lấy khăn và lau khô mặt.

Tiếp đó cúi đầu, nhìn xuống mặt nước.

Một khuôn mặt người thình lình xuất hiện trên mặt nước.

Chương 7: Phát động

Trong phòng tắm, ánh đèn mờ ảo liên tục chập chờn.

Phòng tắm gần như biến mất trong bóng tối, cùng với đó bóng tối trong góc phòng đặc biệt u ám.

Trong phòng tắm.

Hình ảnh trong gương đông cứng lại khi Đỗ Duy cúi đầu nhìn lavabô.

Hắn giữ nguyên tư thế này trong gần một phút.

Dưới đáy nước.

Khuôn mặt nhăn nhó, trắng bệch của một người phụ nữ như được quét một lớp sơn. Đôi mắt mở to hiện rõ cả tơ máu như thể đang căng quá sức.

Nhưng lúc này, những tơ máu đã chuyển thành màu máu nâu sẫm như thể bị đông đặc lâu ngày.

Khi Đỗ Duy nhìn gương mặt đó, thì nó cũng nhìn Đỗ Duy.

Mà trong gương, chỉ có mình hắn.

Sau đó, hắn vươn tay ấn xuống khuôn mặt đó.

Không có cảm giác gì, không có bất cứ thứ gì ngay bên dưới.

Các ngón tay trực tiếp xuyên qua mặt nước và ấn thẳng xuống nắp đậy lỗ thoát nước của lavabô.

Đẩy nhẹ!

Nước trong lavabô chảy ào xuống lỗ thoát nước. Kỳ lạ là khuôn mặt này rõ ràng không có thật, nhưng lúc này lại hòa

vào trong nước, xoắn thành một vòng xoáy, bị nước cuốn vào ống thải.

……

“Không có thật? Hay là sự xuất hiện của ác linh khác với những gì tôi tưởng tượng, nó đơn giản chỉ là ảo giác …”

Đỗ Duy nói với chính mình, sau đó bước lên phòng ngủ tầng hai, mở cửa bước vào.

Két két…

Đưa tay trái đóng cửa.

Nhưng đúng lúc này.

Ngoài cửa, có tiếng gõ …

Cốc cốc cốc ……

Cốc cốc cốc……

Cốc cốc cốc…..

Cơ thể của Đỗ Duy lập tức cứng đờ, quay đầu lại, đối mặt với cửa phòng ngủ, trợn tròn mắt, hơi thở gấp gáp.

Hắn gần như không thể giữ bình tĩnh!

“Sao có thể như vậy?”

Đỗ Duy cố gắng tự trấn tĩnh.

Trước mặt hắn, bên ngoài cánh cửa phòng ngủ, dường như có ai đó, gõ cửa đều đặn và mạnh vào cánh cửa bằng gỗ của phòng ngủ khiến nó rung lên.

Nó muốn tiến vào …

Lúc trước chỉ có tiếng gõ cửa, ngoài ra không có bất kỳ hiện tượng nào bất thường xảy ra, nhưng lần này hoàn toàn khác.

Giống như đột ngột tăng thẳng từ Lv1 lên hẳn Lv5.

Hôm qua, mọi thứ rất an toàn, mặc dù có điều kỳ lạ đã xảy ra, nhưng nó không ảnh hưởng nhiều đến hắn.

Nhưng hôm nay lại hoàn toàn khác, cứ như bị kích thích.

Hơn nữa, Đỗ Duy vắt óc cũng không thể nghĩ ra, tại sao ác linh này lại đột nhiên vào nhà hắn.

Đỗ Duy hít sâu một hơi.

Theo suy đoán của hắn, cả Elsa lẫn Conan Doyle đều chết và biến mất trong đợt tấn công của ác linh vào đêm qua. Còn hắn thì không xảy ra bất kỳ tai nạn gì, có lẽ là do sự đối đầu và cân bằng giữa 2 ác linh.

Ác linh đầu tiên là do Elsa mang đến, nó cũng là ác linh đầu tiên để mắt tới hắn.

Ác linh thứ hai đến từ một bức ảnh trên mạng mà hắn đã vô tình xem.

Hai thợ săn vô hình đều đang nhìn chằm chằm vào con mồi của chúng, vì xuất hiện sự cân bằng, nên hắn vẫn sống sót an toàn.

Nhưng bây giờ…

Chắc không phải do mất cân bằng đó chứ! Cha Tony, một người có hiểu biết về ác linh, khi bán con dao găm thánh giá cho hắn, cũng đã giải thích tương tự thế này.

Não của Đỗ Duy đang không ngừng phân tích, suy luận.

“Vấn đề ở đâu?”

Khoan……

Vấn đề là ở bài post xin trợ giúp của Conan Doyle…

Đỗ Duy thấy ớn lạnh, nhưng càng trong tình huống như thế này, hắn càng phải bình tĩnh.

Thậm chí, hắn còn lấy bản báo cáo bệnh án tự làm cho bản thân và ghi chú vào hàng dưới cùng.

[Mục tiêu của ác ma là đa tuyến, nhưng mục đích lại là đơn tuyến. Để đạt được mục đích, chúng sẽ dùng những thủ đoạn mà người thường không thể tưởng tượng nổi. 】

Người post bài từ đầu đến cuối không hề trả lời, chỉ có người đọc bài là chửi bới. Nhưng chính vì thế mà Conan Doyle và hắn đã bị ác linh nhắm trúng, ngay cả những ai đã xem bức ảnh cũng có thể là mục tiêu của ác linh như hắn.

Ai có thể đảm bảo bài post đầu tiên thực sự do người đăng, không phải ác linh đăng?

Chiều hôm đó, hắn tìm thấy bài post cầu cứu của Conan Doyle, thực sự do anh ta post sao?

Cùng một bài post và cùng một bức ảnh!

Tại sao hắn không nghĩ rằng tất cả đều do ác linh này gây ra?

Phân tích của Đỗ Duy rất rõ ràng, giữa các ác linh nhất định phải có tồn tại sự cân bằng nào đó, nếu không thì không thể giải thích làm sao hắn có thể sống sót qua ngày đầu tiên.

Tình hình hiện giờ đã khác, nhưng sau khi phân tích kỹ lưỡng, lại có được 1 đáp án.

Hắn đã kích hoạt một điều kiện nào đó và đích thân đưa ác linh vào nhà.

“Là tấm hình đó, con mắt phía sau lỗ mắt mèo…”

[Khi tôi nhìn vào nó, nó cũng nhìn thấy tôi]

Đỗ Duy viết đoạn này lên giấy.

Có chút buồn cười, một số cơ chế hoạt động của ác linh có phần giống với tính toán logic của máy tính.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy hít sâu một hơi.

Nếu hắn có thể khôi phục lại sự cân bằng này, mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Nhưng bây giờ hắn không có khả năng này.

Trừ khi hắn bị một ác linh khác nhắm vào, tham gia đội thợ săn kia, nhưng tình huống này đơn giản là không thể.

Đỗ Duy tự nhủ phải bình tĩnh, thậm chí hắn còn dùng thuật thôi miên và phương thức ám thị để tạm thời quên đi cảm xúc sợ hãi.

Bởi vì hoảng hốt và sợ hãi là chất dinh dưỡng cho sự phát triển của ác linh.

[Tôi đang cố gắng sử dụng con dao găm thánh giá, cố gắng chống lại những ác linh]

Sau đó, hắn thò tay vào quần và lấy ra con dao găm màu bạc mua từ Cha Tony.

Nếu thứ này thực sự hữu dụng, hắn nhất định sẽ đến gặp Cha Tony cầu nguyện mỗi tuần. Còn nếu vô dụng, hắn hy vọng sau khi chết hắn có thể trở thành một ác linh, tìm cha xứ đàm đạo!

Tay của Đỗ Duy cầm con dao găm chữ thánh giá, ấn thẳng vào cửa.

Lúc này, cánh cửa vẫn đang bị gõ liên hồi.

Và khi Đỗ Duy ấn con dao găm thánh giá vào cánh cửa, nó dường như kích động ác linh ngoài cửa, khiến cho tiếng gõ cửa dữ dội hơn, thậm chí trở nên hỗn loạn, không còn theo quy luật nữa.

Trước kia là gõ cửa, nhưng bây giờ là đập cửa.

Bang bang bang!

Bang bang bang!

Bang bang bang!

Cánh cửa sắp vỡ tung, Đỗ Duy thậm chí còn nhìn thấy ốc khóa cửa long ra và tay nắm cửa thì đang xoay.

【Tác dụng: Vô hiệu】

Đây là điều Đỗ Duy tự nhủ, không phải viết ra giấy.

Bởi vì cửa phòng ngủ không làm bằng vật liệu chắc chắn, lúc này xuất hiện một vết nứt, hắn phải ấn mạnh vào cánh cửa.

Xuyên qua khe nứt, Đỗ Duy nhìn thấy ánh đèn bên ngoài trở nên vô cùng mờ ảo, cứ như có rất nhiều bụi mù xám xịt, khiến mọi thứ trở nên mơ hồ không rõ ràng.

Trong khi ánh đèn đang nhấp nháy điên cuồng, qua khe nứt, Đỗ Duy bắt gặp một con mắt đang nhìn hắn chòng chọc.

Sau đó…

Bụp một tiếng, tất cả đèn trong nhà dường như không thể chịu nổi nữa, chúng tắt lịm ngay lập tức …

Cả căn nhà chìm trong bóng tối.

Im lặng như tờ, một hơi thở khiến người ta ớn lạnh từ ngoài cửa truyền vào, hắn có thể cảm nhận được, nó đã bước vào phòng ngủ.

Chương 8: Con đang bị ăn mòn

7:10 sáng, 17 tháng 5, Chủ nhật. Một ngày mưa.

“Mình vẫn còn sống…”

Đỗ Duy mở cửa, ngước nhìn bầu trời âm u, mưa phùn lất phất bay, thở ra một hơi nặng nề.

Những gì xảy ra đêm qua, gần như đã thay đổi tam quan* và nhận thức của hắn.

*tam quan: thế giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan

Trong bóng tối, ác linh đầu tiên đeo bám hắn vẫn chiếm thế thượng phong, ác linh thứ hai từ bức ảnh chưa xâm nhập thành công.

Hắn vẫn còn sống.

Hắn sờ vào xấp bệnh án trong túi hồ sơ, vô tình nhớ lại cái chết của Elsa.

Ác linh đầu tiên do Elsa mang đến. Môi giới nghi ngờ: giao tiếp nhận thức, và đặc điểm: thông tin.

Hiện giờ, nguy hiểm từ nó tương đối nhỏ, nhưng nếu không có ác linh thứ hai, e rằng nó đã xử hắn từ lâu rồi.

Hơn nữa, vẫn chưa thể xác định liệu nó có sức lây lan mạnh hay không …

Ác linh thứ hai, đến từ bức ảnh trong bài post, môi giới gần như chắc chắn: bức ảnh, và đặc điểm: thị giác.

Ác linh thứ hai nguy hiểm hơn, nhìn chuyện xảy ra với Conan Doyle là đủ hiểu, nó có sức lây lan rất mạnh và vô cùng độc ác.

Nói cách khác, nó càng giết được nhiều người, sức mạnh của nó càng tăng và cán cân không thể bị nghiêng về 1 phía.

…

Dựa theo những gì đã xảy ra vào đêm hôm trước, hai ác linh có lẽ sẽ giằng co với nhau trong một thời gian.

Điều này có thể coi như là một thông tin tốt.

Đỗ Duy châm thuốc, đứng trước cửa chậm rãi rít.

Lúc này, cửa bên nhà hàng xóm bị đẩy ra, phát ra tiếng lạch cạch …

“Anh… anh Đỗ Duy, chào buổi sáng.”

Cô hàng xóm Roy cầm ô đứng trước cửa, chào hắn.

“Ừm … Chào buổi sáng. “

Đỗ Duy quay đầu nhìn cô, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Hôm nay Roy mặc một bộ đầm dài màu đen, gương mặt trắng sáng mỹ lệ càng thêm thanh tú, phần da thịt không được vải vóc bao bọc, trắng nõn lóa mắt.

“Không phải em đã đi chơi xa sao? Sao lại về rồi?”

“Mưa lớn quá, đường đến Sikelin bị nước lũ làm hỏng, nên … anh ơi, thiệt là xui quá đi.”

Đỗ Duy gật đầu, bình tĩnh nhìn cô rồi nói: “Xui thật. Em về lúc mấy giờ?”

Roy mỉm cười: “Hơn 12 giờ đêm, đành chịu, trong thành phố kẹt xe cứng ngắc, nếu sớm biết như vậy, thà em ở nhà còn hơn.”

Đỗ Duy khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Lúc này Roy mới mở ô, nhún vai nói với Đỗ Duy: “Giờ em đi siêu thị, anh Đỗ Duy, anh cần mua gì không, tiện thể em mua giúp anh luôn.”

Ánh mắt của Đỗ Duy dừng lại trên chiếc ô trong tay cô một giây, nó đã ướt …

Nhìn vào đôi mắt xanh như pha lê của Roy, hắn chợt mỉm cười: “À, mua cho anh một bao thuốc.”

Dường như Roy không ngờ người hàng xóm này không có chút giữ kẻ của người Á Đông, cô hơi ngạc nhiên, nhưng cảm xúc này nhanh chóng biến mất, cô nở nụ cười.

“Ok, vậy lát nữa gặp nha, anh Đỗ Duy.”

“Lát nữa gặp.”

Nhìn Roy rời đi, Đỗ Duy lấy lại vẻ bình tĩnh, anh ném tàn thuốc vào thùng rác, cụp mũ xuống bước vào màn mưa.

Băng qua con đường đối diện, mở cửa xe, ngồi vào ghế và khởi động xe.

Chẳng mấy chốc, hệ thống sưởi của xe đã xua tan cái lạnh.

Sau đó, một chân đạp ga, hắn phóng xe về phía nhà thờ Bắc Brooke.

…

7:25, Sáng.

Phòng tiếp khách của nhà thờ Bắc Brooke.

Đỗ Duy đập con dao găm thánh giá bằng bạc lên chiếc bàn gỗ gụ trước mặt Cha Tony, phát ra âm thanh giòn giã.

Cốp …

“Cha Tony, con cần một lời giải thích, tại sao con dao găm mà con mua với giá 1.000 đô lại không giúp được gì.”

Sắc mặt của Đỗ Duy có chút lạnh lẽo, chăm chú nhìn vào mắt của cha Tony. Dường như mắt của hắn bị một tầng băng lạnh phủ lên, trở nên cực kỳ đáng sợ.

Hắn không để ý chuyện tiền bạc, điều hắn quan tâm là mạng sống của mình.

Hắn lấy khẩu súng lục trong túi, mở chốt bảo hiểm.

“Con của ta, xin hãy bình tĩnh! “

Cha Tony bị Đỗ Duy dọa sợ hết hồn, vội vã đứng lên: “Con dao găm này không thể vô dụng, nó là vũ khí của Người Đuổi Quỷ. Con của ta, Cha sẵn sàng dùng tính mạng của mình để bảo đảm với con. Có thể cho Cha biết đã xảy ra chuyện gì không với con không, con phải tin Cha, Cha là một linh mục có đức tin.”

Đỗ Duy nhìn chằm chằm vào mắt cha xứ, chậm rãi nói: “Tối hôm qua, con bị ác linh tấn công … “

Sau đó hắn kể hết mọi chuyện mình đã trải qua vào đêm hôm trước.

Cha Tony hơi ngượng ngùng: “Hai ác linh?”

Đỗ Duy gật gật đầu, bình tĩnh nói: “Đúng, dường như Cha không cảm thấy ngạc nhiên, có phải chuyện này đã từng xảy ra?”

Cha Tony im lặng một lúc rồi nói: “Đúng như con nghĩ, thực sự từng xảy ra chuyện tương tự, nhưng… “

“Nhưng cái gì?”

“Năm 1962, điều tương tự đã xảy ra tại bang Florida. Một cô bé bị 7 ác linh ám. Tất cả ác linh đều dùng cơ thể cô bé làm

vật chứa, đồng thời giành giật mạng sống của cô bé. Nó kéo dài đến tận năm 1974, chỉ kết thúc khi cô bé nhảy lầu tự sát.”

“Nhưng tình trạng của cô bé và con khác nhau, con chỉ đang ở giai đoạn ác linh đeo bám.”

“Nếu con rời nhà, chuyển tới nơi khác, 2 ác linh sẽ làm gì?”

“Làm thế là vô ích, chúng vẫn đeo bám con.”

“Kể cả ban ngày?”

“Ban ngày tương đối an toàn, bởi vì tiêu hao rất nhiều tà khí, nên… “

“Con biết rồi.”

Đỗ Duy gật gật đầu, bình tĩnh nhìn Cha Tony: “Nếu con muốn khống chế ác linh, con cần phải làm gì?”

Cha Tony cau mày nói: “Điều này rất nguy hiểm, bác sĩ Đỗ Duy, Cha không khuyên con làm điều này.”

Không hiểu vì sao, mỗi khi bị người thanh niên châu Á này nhìn chằm chằm bằng ánh mắt bình tĩnh, Cha Tony luôn cảm thấy sởn gai ốc.

“Vậy … được thôi, nếu con đã quyết.”

Cha Tony mở ngăn kéo, lấy ra 2 thứ trong đó.

“Nước thánh gây sát thương cho ác linh, tấm vải liệm có thể dùng để hạn chế môi giới của nó, nhưng nó không có ích gì đối với ác linh trên người con. Chúng quá tà ác.”

“Con biết.”

Đỗ Duy nhìn bình thủy tinh đựng đầy nước thánh, và tấm vải liệm hình khối được xếp gọn gàng trước mặt.

Đây có phải là thứ mà Người Đuổi Quỷ hay dùng không?

“Giá nhiêu?”

“2.000 đô, 2 thứ này dành riêng cho Người Đuổi Quỷ, giá cả rất phải chăng.”

“20 đô.”

“Không được, giá con đưa ra quá thấp, 1.500 đô la.”

“25 đô.”

“1.000 đô, đây là giá thấp nhất.”

“100 đô.”

“Ừm, vì lợi ích cuối cùng của cuộc giao dịch, 500 đô, đây thực sự là mức giá thấp nhất mà Cha có thể đưa ra.”

“Chốt… “

Cuối cùng, cha Tony dường như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt có chút kỳ quái nói: “Đúng rồi, Cha phải nhắc nhở con, Đỗ Duy, tình trạng hiện giờ của con khá tệ. Nếu Cha đoán không nhầm, có thể con đã bị sức mạnh của ác linh ăn mòn.”

Đỗ Duy thản nhiên đáp: “Con biết rồi.”

Chương 9: Bệnh nhân có tiền

Bắc Brook, mưa vừa, nhiệt độ biểu kiến* là 19°C.

*nhiệt độ biểu kiến: là một chỉ số kết hợp nhiệt độ và độ ẩm tương đối của không khí trong các khu vực bóng râm để ấn định nhiệt độ tương đương theo cảm nhận của con người, về mức độ nóng bức mà người ta cảm nhận nếu như độ ẩm có giá trị khác trong bóng râm. Kết quả này còn được biết đến như là "nhiệt độ không khí theo cảm nhận", "nhiệt độ biểu kiến", "cảm nhận thật" hay "như cảm nhận"

Quang cảnh thật ảm đạm.

Một chiếc Subaru Impreza cao cấp hạng sang mới tinh đang chạy dưới trời mưa, khiến nước bắn tung tóe.

Trong xe, Đỗ Duy ngồi ở ghế lái, một tập hồ sơ bệnh án đặt ngay ở ghế bên cạnh.

Phía trên một hồ sơ bệnh án, ghi thông tin như sau:

3:35 Chiều, Thứ Bảy, ngày 19 tháng 4.

Họ và tên: Alexis

Giới tính: Nữ

Tuổi: 26

Tình trạng: Lo lắng quá độ tạo thành ảo giác

 Biểu hiện cụ thể: Vô thức phá hoại những đối tượng ở xung quanh, chẳng hạn như: bàn ghế, TV, máy vi tính, mỹ phẩm, v.v. và hoang tưởng mọi việc đều do sự thao túng của một lực lượng thần bí nào đó.

Thuốc điều trị: Flupentixol[1], melitrazin[2]

Đề nghị: Không có

……

Ring …

Điện thoại đã được kết nối.

“Bác sĩ Đỗ Duy?”

“Yes, xin chào. Cô Alexis.”

“Có chuyện gì không ạ?”

“Cô đã hẹn tư vấn tâm lý vào tuần trước. Gần đây, nhà tôi đang sửa sang lại, nên tôi định ghé qua nhà cô để tìm hiểu tình hình hiện tại của cô.”

“Chuyện này khiến em bất ngờ quá, giờ em đang ở nhà. Anh có thể đến bất cứ lúc nào. Anh ơi, anh đã ăn gì chưa?”

“Tôi chưa, tôi sẽ ăn sau.”

……

10 phút sau.

Tiểu khu Furman.

Một nhân viên bảo vệ da trắng ngăn cản Đỗ Duy.

“Hey, thưa ngài, đây là một tiểu khu cao cấp. Người không phận sự miễn vào.”

Anh ta đến gần chiếc Subaru Impreza và gõ vào cửa kính.

“Tôi là Đỗ Duy, một bác sĩ tâm thần ở Bắc Brooke được cô Alexis mời tới, tôi tới khám bệnh.”

Đỗ Duy hạ cửa kính xe xuống và đưa cho bảo vệ giấy phép hành nghề bác sỹ tâm lý.

“Bác sĩ tâm lý của cô Alexis? Xin chờ một chút, tôi cần gọi điện thoại xác minh.”

Trong khi nói, nhân viên bảo vệ da trắng bước vào phòng bảo vệ và gọi cho Alexis.

Một lúc sau, bảo vệ da trắng làm động tác ok qua cửa kính, sau đó cửa cuốn điện tử từ từ kéo lên.

Đỗ Duy nhẹ nhàng đạp ga và từ từ lái vào tiểu khu Furman.

Đập vào mắt là những ngôi nhà ở tư nhân, cũng không phải là các công trình nhà ở trong các tiểu khu thông thường.

Ở Bắc Brooke, một ngôi nhà như vậy có giá hơn 700.000 đô la Mỹ.

Không nghi ngờ gì về việc Alexis là một phụ nữ giàu có.

Nhưng đối với Đỗ Duy, người phụ nữ này rất phiền phức …

……

Reng reng reng ……

Sau khi Đỗ Duy đậu xe, hắn đến trước cửa nhà của Alexis và bấm chuông cửa …

Giây tiếp theo.

Âm thanh mở cửa vang lên.

“Bác sĩ Đỗ Duy, rất cảm ơn anh đã đến thăm em trong thời tiết xấu như thế này. Anh vào đi.”

Sau cánh cửa, một người phụ nữ tóc bạch kim ăn mặc sành điệu với chiếc khăn choàng không tay đang rất phấn khích. Dáng người rất chuẩn, mặc một chiếc sweater rộng nhưng lại vô tình làm lộ ra đường cong tuyệt mỹ. Phía dưới chắc đang mặc một chiếc váy ngắn, do chiếc sweater cỡ lớn che mất, chỉ có thể nhìn thấy đôi chân thon dài, trắng nõn và thẳng tắp.

“Xin chào, cô Alexis.”

Đỗ Duy gật đầu chào, rồi kín đáo quan sát một lượt xung quanh nhà.

Ừm……

Trang trí rất sang trọng, cơ bản đều là đồ cao cấp.

Bàn, sofa, sàn nhà, đồ gia dụng, tất cả đều là đồ sang trọng và đắt tiền.

Đỗ Duy thậm chí còn nhận thấy chiếc đồng hồ treo tường trong nhà cô là đồ cổ từ thế kỷ trước, vật vô giá.

Chỉ là kim giờ luôn dừng ở vị trí 2 giờ, hình như đã bị hỏng.

Alexis bĩu môi, nói: “Bác sĩ Đỗ Duy, đừng gọi em là cô này cô nọ nữa, em thích anh gọi em bằng tên cơ. Như thế sẽ khiến em cảm thấy mối quan hệ của chúng ta giống như bạn bè.”

Đỗ Duy im lặng một phút: “Được, Alexis.”

“Thế này mới đúng, anh Đỗ Duy.”

Tự nhiên loại bỏ hai chữ bác sĩ, Alexis dẫn Đỗ Duy vào và mời hắn ngồi trên sô pha.

“Anh có muốn uống gì không? Nước lọc? Cà phê? Hay rượu vang đỏ? Trong hầm rượu của em có 2 chai vang đỏ thượng hạng của Musini Winery. Anh muốn uống một chút không?”

Đỗ Duy rất lễ phép nói: “Cà phê là được.”

“OK.” Alexis nở một nụ cười dịu dàng, xoay cái eo thon đi vào trong bếp.

Nhìn cô đi vào trong mà Đỗ Duy cảm thấy đau đầu.

Hắn là một bác sĩ tâm lý nổi tiếng ở Bắc Brook. Alexis đã tìm gặp hắn vào ngày 19 tháng trước, đó chỉ là một buổi tư vấn

tâm lý bình thường, nhưng người phụ nữ này lại có hứng thú với mình.

Nói thẳng, Đỗ Duy biết mình rất đẹp trai, và trải nghiệm thời niên thiếu khiến hắn trở nên rất đặc biệt.

Khi tốt nghiệp, giáo viên đánh giá hắn thế này: Cô độc, lý trí, có thể giữ bình tĩnh mọi lúc mọi nơi, thích hợp làm cảnh sát điều tra tội phạm hơn làm bác sỹ tâm lý.

Cô độc, lý trí, lạnh lùng thường được xem là phong cách đàn ông thành đạt.

Đẹp trai, có tiền, phong độ.

Tất cả yếu tố trên đều có sức hút chết người với phụ nữ.

Nhưng Đỗ Duy không có hứng thú với cô nàng, trên cơ sở mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân, chuyện tình này khó lòng xảy ra.

Vậy nên, trước giờ hắn vẫn giữ thái độ lạnh lùng với người phụ nữ lắm tiền, Alexis này.

Mà hôm nay, mục đích hắn gặp cô dĩ nhiên không đơn thuần.

Đỗ Duy tỉ mỉ phân tích tình huống của mình, muốn khôi phục lại sự cân bằng giữa 2 ác linh, chỉ có thể thêm một thế lực mới, ác linh thứ 3.

Hắn đã tìm kiếm trên Internet một thời gian dài, các sự cố về ác linh ở Brooke không nhiều như tưởng tượng. Cũng có thể là do các cơ quan chính phủ tác động để che giấu một số tin tức.

Sau khi xem xét bệnh án của cô Elsa vừa chết, Đỗ Duy tập trung vào bệnh án của mình.

Hắn nghi ngờ rằng nhiều người trong hồ sơ bệnh án, cho rằng mình đã gặp phải ác linh là đúng sự thật.

Nhưng một số thì mới nhìn đã thấy cực kỳ nguy hiểm, số khác thì ở quá xa, không thích hợp tiếp xúc.

Vì vậy, sau khi lựa chọn cẩn thận, Đỗ Duy đã chuyển hướng về phía Alexis.

Đúng lúc này, Alexis bước đến với một bình cà phê và một ít đồ ăn nhẹ.

"Hạt cà phê nhập khẩu từ Ethiopia, em nghĩ anh sẽ thích nó."

Trong khi rót cà phê vào tách của Đỗ Duy, Alexis nhìn anh và nói: "Nếu như lát nữa có thời gian, chúng ta có thể ăn tối cùng nhau. Có một nhà hàng cao cấp gần đây, em là hội viên VIP."

Đỗ Duy lắc đầu, chậm rãi nói: "Không, ta vào vấn đề chính đi. Alexis, tình hình của em dạo này thế nào? Có còn thỉnh thoảng xuất hiện ảo giác, hoặc là đập phá đồ đạc ở nhà không?"

Alexis ngồi xuống, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Không, từ lần trước gặp anh, bệnh tình của em đã thuyên giảm rất nhiều, mấy ngày gần đây em không còn gặp ảo giác nữa."

Nói đến đây, cô lại cười và nói: "Em đã uống thuốc đều đặn theo hướng dẫn của anh. Anh là một người đàn ông rất tốt, điều đó khiến em cảm thấy an tâm".

Đỗ Duy tự động lọc đi một số lời khen nhàm chán của cô, hơi cau mày, sau đó nói: "Được rồi, ngoài chuyện đó ra, giờ giấc làm việc và sinh hoạt của em có gì thay đổi không? Nếu anh nhớ không lầm, lần trước em nói với anh, sau 12h, cơn đau do ảo giác khiến em gần như không ngủ được ".

Alexis gật đầu nói: “Là thế này, thời điểm đó, dù có uống bao nhiêu thuốc ngủ chăng nữa, sau 12 giờ em đều sẽ thức dậy. Em đã từng nghi ngờ mình đã gặp phải một sự kiện siêu nhiên khó hiểu nào đó.”

Sau đó cô nói tiếp: “Còn về giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi, hiện giờ mọi thứ đều bình thường, mỗi ngày ngủ trưa vào đúng 2 giờ chiều, 4 giờ chiều tỉnh dậy.”

Chú thích:

[1] Flupentixol: còn được gọi là flupenthixol, được bán trên thị trường dưới tên thương hiệu như Depixol và Fluanxol là một loại thuốc chống loạn thần điển hình của nhóm thioxanthene

[2]Melitracen là thuốc chống trầm cảm ba vòng được bán ở châu Âu và Nhật Bản bởi Lundbeck và Takeda, để điều trị trầm cảm và lo âu. Ngoài các chế phẩm thuốc đơn lẻ, nó cũng có sẵn dưới dạng Deanxit, một sản phẩm kết hợp có chứa cả melitracen và flupentixol

Chương 10: Ảo giác

Tại nhà của Alexis.

Đỗ Duy nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường cổ xưa, theo thói quen muốn kiểm tra thời gian, nhưng sực nhớ chiếc đồng hồ này bị đứng.

Vì vậy, hắn chỉ có thể lấy smartphone ra xem giờ.

Bây giờ là 12:01 trưa.

Sau đó, hắn nhìn người phụ nữ xinh đẹp ở đối diện, chậm rãi nói: "Alexis, theo như những gì em nói và quan sát của anh, bệnh tình của em đã thuyên giảm. Nhưng anh vẫn muốn biết thêm chút thông tin về hiện tượng ảo giác mà em đã gặp phải."

Alexis nhún vai, chiếc sweater cỡ lớn chùn xuống, lộ ra phần da thịt nõn nà láng mịn trên xương quai xanh.

"OK, nếu anh muốn biết, ừm … thực ra, em không thực sự muốn nói về mấy chuyện này, bởi vì điều đó khiến em cảm thấy mối quan hệ của chúng ta chỉ là bệnh nhân và bác sĩ. Anh biết không, em vẫn luôn muốn ăn trưa cùng anh, hoặc tâm tình chuyện gì đó thú vị hơn."

Không thể phủ nhận, Alexis là một người phụ nữ rất xinh đẹp. Ngày xưa, từ lúc học cấp 3 đến khi lên đại học, không biết có bao nhiêu người đàn ông theo đuổi cô đến phát cuồng, họ viết cả ngàn bức thư tình, hát những bản nhạc lãng mạn dưới ký túc xá nơi cô ở, v.v…

Nhưng đối với cô, những người đó quá thiển cận, cô thích Đỗ Duy, một người đàn ông lạnh lùng và hấp dẫn.

Thật đáng tiếc…

Alexis nhìn đôi mắt đen lạnh lùng của Đỗ Duy, khẽ thở dài, thoáng chút phiền buồn, nghĩ, sức hấp dẫn của mình dường như trở nên vô dụng trước người đàn ông này.

Sau đó, cô từ từ nhớ lại: "Còn về ảo giác, nó xảy ra ngay sau cái hôm mà vì stress em đã đập phá đồ đạc trong nhà."

Đỗ Duy hỏi: "Lúc đó, em đã làm gì? Hay em đã gặp phải chuyện gì?"

Alexis lắc đầu: "Không có, lúc đó em đang rất chán nản, mọi đồ đạc, vật dụng trong nhà đều do ba em mua."

Đỗ Duy tiếp tục hỏi: "Còn thời gian cụ thể?"

Alexis nhíu mày nói: "Là đêm ngày 3 tháng 4, ừm… chính xác là rạng sáng ngày 4. Vì hôm đó, người phụ trách chuyển đồ gia dụng đã làm vỡ chiếc đồng hồ cổ của em, kỹ thuật chế tạo lõi khóa của nó đã thất truyền, kim đồng hồ không thể tiếp tục quay, điều này khiến em mất hơn 500.000 đô."

"Rồi rồi, hãy tiếp tục với ảo giác mà em đã nhìn thấy."

Đỗ Duy lấy cây bút chì và hồ sơ bệnh án, và ghi trên trang của Alexis: [nửa đêm 4 tháng 4, ảo giác đầu tiên]

"Em nhớ, lúc đó mình đã nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, đều đặn, và nó dường như xen lẫn với một số tiếng rầm rì xa xăm."

"Sau đó, em gặp phải một chuyện không thể lý giải, em phát hiện mình nhìn thấy một bóng đen. Nó đứng ở cửa và vẫy tay với em, sau đó, em không thể khống chế bản thân chạy theo nó. Em cố sức chạy trốn về phía sau, xoay người lại, nhưng em đã thấy…"

Lúc này, sắc mặt của Alexis có hơi khó coi, một tay vuốt trán, trông hết sức đau khổ.

Đỗ Duy cẩn thận quan sát biểu hiện của Alexis, và trấn an: "Thư giãn đi Alexis, tự nói với mình, giờ đang là ban ngày, không có ác mộng, không sợ hãi, em chỉ đang nhớ lại, bình tĩnh nào."

"Hít…"

Sau khi hít một hơi, Alexis nhắm mắt lại tiếp tục: "Em thấy mình đang nằm trên giường, giống như hồn lìa khỏi xác, bị bóng đen kia mang đi, đi ra khỏi cửa, bước vào một không gian vô cùng tăm tối…"

"Không có trên, dưới, trái, phải, không có ánh sáng. Em chỉ có thể nghe thấy một âm thanh rất đều đặn và kỳ lạ, cứ quanh quẩn bên tai mình."

"Em có nhớ âm thanh kia là gì không?"

"Em không thể nhớ được."

"Hả?"

"Bởi vì mỗi khi thức dậy, em không thể nhớ được âm thanh đó là gì. Em chỉ nhớ một cách mơ hồ, đó là một âm thanh rất đều đặn."

"Có phải là cốc cốc cốc không?"

Đỗ Duy bắt chước tiếng gõ cửa mình đã nghe được, gõ trên bàn mấy cái.

Alexis mở mắt, khẽ lắc đầu: "Na ná thế, không giống lắm, nhưng em có thể chắc chắn, nhất định không phải tiếng gõ cửa."

"Đồng ý."

Đỗ Duy ghi thêm một câu: [Các triệu chứng của huyễn thính, huyễn thị rất rõ, nhưng không loại trừ …]

*huyễn thính: nghe được điều không có thật/huyễn thị: nhìn thấy thứ không có thật

“Còn một câu hỏi nữa, Alexis, sao em nghĩ rằng mình đã thật sự bình thường trở lại?”

Câu hỏi này dường như chạm vào chỗ đau của Alexis, cô có hơi bất mãn nói: “Bác sĩ Đỗ Duy, anh phải hiểu, em không cần phải nói dối anh, em nghĩ anh nên tin em.”

Lần này cô đã sử dụng từ bác sĩ, rõ ràng là cô không vui.

Đỗ Duy vẫn bình tĩnh nói: “Là bác sĩ của em, anh muốn giúp em có thể trở lại bình thường và thoát khỏi nỗi đau mà người thường không thể hiểu. Nhưng muốn được như vậy, chúng ta cần nghiên cứu và tìm hiểu kỹ hơn, em nghĩ sao?”

“Dạ, anh nói đúng.”

Alexis cau mày, hỏi: “Vậy anh định làm gì? Hay em phải làm gì?”

Đỗ Duy khép sổ bệnh án, đặt bút chì trên sô pha, nghiêm túc nhìn cô.

“Dưới góc độ tâm lý học, bất kỳ căn bệnh nào không phải bệnh lý do yếu tố bên ngoài gây ra đều tồn tại yếu tố tiềm ẩn. Khi có một môi trường thích hợp hoặc một kích thích nào đó, nó sẽ kích hoạt các yếu tố tiềm ẩn khiến người bệnh phát bệnh.”

“Anh cho rằng bệnh của em không hề cải thiện? Nó chỉ đang lẩn trốn?”

“Em có thể hiểu là… một quy luật nào đó vẫn chưa được phát động.”

Đỗ Duy chăm chú nhìn vào mắt của Alexis, đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ của anh đang chăm chú nhìn cô. Khiến cô đỏ mặt xấu hổ, đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

“Em sẽ nghe theo lời anh.”

Đỗ Duy nhìn cô thật sâu, lúc này trong lòng hắn thật ra đã mơ hồ dự đoán rất có thể Alexis đã gặp phải một sự kiện linh dị khó thể lý giải.

Nhưng không giống như những ác linh đeo bám mà hắn biết, trải nghiệm của Alexis có chút kỳ lạ.

Vì vậy, hắn ngẫm nghĩ một lúc.

Đỗ Duy nói với cô: “Theo như lời của em, thời điểm xuất hiện ảo giác, tuy đang ngủ say, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo, phương Đông bọn anh gọi nó là bóng đè.”

“Bóng đè?” Alexis ngạc nhiên nhìn Đỗ Duy: “Anh không phải bác sĩ tâm lý sao?

Đỗ Duy thản nhiên nói: “Nếu em không thích thuật ngữ này, anh cũng có thể dùng góc độ tâm lý học để giải thích cho em mối quan hệ giữa ý thức và giấc mơ. Hoặc từ góc độ sinh lý nói cho em biết, đây là hiện tượng bình thường.”

Alexis lắc đầu nói: “Thôi, anh nói tiếp đi.”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Trước hết, thời gian làm việc và nghỉ ngơi hàng ngày của em vẫn bình thường. Muốn xác định em có thực sự trở lại bình thường hay không, anh phải biết dáng vẻ của em sau khi ngủ, mới xác định được tình trạng của em.”

“Chuyện này … tiến triển hơi nhanh, em vẫn chưa sẵn sàng … à, ý em là, anh có dám chắc sau khi em ngủ say sẽ không làm gì em không?”

“Còn nữa, ngoại trừ ngủ trưa, phần lớn phải gần 12 giờ đêm em mới ngủ được. Yêu cầu này thiệt bất lịch sự, nhưng nếu anh chịu ở bên em cả ngày, em có thể suy xét.”

Lúc này, gương mặt trắng hồng tuyệt đẹp của Alexis bỗng nở một nụ cười quyến rũ, cô ấy bâng quơ hất tóc lên, khiến

người ta choáng váng si mê.

Chương 11: Quỷ Nhãn

12:21 trưa.

Trước phòng khám tư vấn tâm lý.

Cô hàng xóm Roy, đang đứng trước cửa, trên tay xách một chiếc túi ny lông màu đen căng phồng, có vẻ như bên trong đựng rất nhiều thứ.

Cốc cốc cốc ……

“Bác sĩ Đỗ Duy, anh có ở đó không? Em mua thuốc lá cho anh rồi đây.”

“Bác sĩ Đỗ Duy? Anh ra ngoài lấy nè.”

Đã gọi cửa hai lần, nhưng vẫn không có ai ra mở cửa.

Thú thật, Roy có ấn tượng mạnh với thân hình Đỗ Duy, nhưng lại không biết rõ hắn, chỉ biết hắn là bác sĩ tâm lý mới chuyển tới trong năm nay, rất đẹp trai và phong độ.

Loại đàn ông này rất thu hút phụ nữ, nếu như Roy chưa có bạn trai, chắc chắn cô ấy sẽ mạnh dạn theo đuổi Đỗ Duy.

Cốc cốc cốc ……

Gõ cửa thêm lần nữa, Roy xác định Đỗ Duy không có ở nhà, đành thất vọng thở dài.

Cô lấy gói thuốc lá từ trong túi ny lông ra, chuẩn bị nhét vào hộp thư treo cạnh cửa.

Nhưng rồi Roy từ bỏ ý định đó và viết một tờ giấy nhắn, nhét vào khe cửa.

[Thuốc lá ở trong nhà em, anh nhớ qua lấy nha]

Sau khi làm xong, cô xoay người rời đi, chiếc đầm đen dài tôn lên đường cong quyến rũ của cô, đẹp đến mê người. Ngoại trừ chiếc túi ny lông làm xấu cả khung hình, trong mắt bất kỳ người đàn ông nào, cô đều là Sexy Lady.

Lúc này, tờ giấy nhét trong khe cửa dường như bị ai đó trong nhà lấy mất.

……

Cũng vào lúc này, tại nhà của Alexis.

Đỗ Duy miễn cưỡng ăn cơm trưa cùng người đẹp.

Tất nhiên, đồ ăn được Alexis đặt trước qua điện thoại và mua ở một nhà hàng gần đó.

Nếu không, Đỗ Duy có lẽ không dám ăn bữa cơm do người phụ nữ sang trọng, đẹp đẽ với làn da và thân hình được chăm sóc kỹ lưỡng này chuẩn bị.

“Alexis, em có chắc đúng 2:00 chiều sẽ ngủ không?”

Sau khi ăn xong, Đỗ Duy lau miệng, vừa nhìn cách bài trí trong phòng, vừa thản nhiên hỏi.

Alexis nở nột nụ cười quyến rũ: “Em chưa bao giờ giấu giếm anh điều gì, đúng không?”

Đỗ Duy im lặng một phút, sau đó gật đầu nói: “Ừ.”

……

1:55, chiều.

Sau khi ăn xong, Alexis trở nên rất lười biếng, nằm dài trên sô pha, âu yếm nhìn Đỗ Duy.

Điều khiến cô có chút khó chịu chính là người đàn ông này vẫn chưa hề một lần liếc nhìn cơ thể cô, mà cứ mải nhìn mấy thứ ở trong nhà.

“Nếu anh thích đống đồ nội thất này, em sẽ tặng anh một bộ. Em nhớ hình như mấy cái sô pha và bàn cà phê trong nhà anh là do người môi giới bất động sản tặng cho anh lúc thuê nhà, đúng không?”

Đỗ Duy chuyển từ tư thế đứng sang ngồi, anh không quen dựa vào sô pha nên hơi nghiêng người về phía trước, lắc nhẹ đầu với Alexis.

“Không, anh rất thích đồ đạc hiện tại của mình, cũng không có ý định thay đổi.”

Đây chỉ là cái cớ chứ nguyên nhân chính là vì không muốn để ai vào nhà mình, hay có bất kỳ liên hệ gì.

Vì chỉ có hắn mới biết 2 ác linh trong nhà đáng sợ như thế nào.

Đặc biệt là ác linh thứ hai, bất cứ ai cũng có thể trở thành mục tiêu của nó.

Lúc này, Đỗ Duy kiểm tra thời gian trên smartphone: “1:58 PM ”.

Hắn bình tĩnh nói: “Còn 2 phút nữa.”

Alexis chớp chớp mắt: “Dạ, 2 phút nữa em sẽ ngủ. Anh thật sự sẽ không làm gì em chứ?”

Đỗ Duy thốt lên 2 chữ khi xem thời gian trên smartphone: “Sẽ không!”

“Chà, thật khiến người ta thất vọng.”

Alexis lộ vẻ tiếc nuối nhưng cô cũng yên tâm, đồng thời nhận thấy Đỗ Duy hình như không có đồng hồ, liên tục dùng điện thoại di động kiểm tra giờ, chợt nảy ra một ý.

Một trong những món quà yêu thích của phái mạnh chắc là một chiếc đồng hồ từ 1 thương hiệu nổi tiếng nhỉ?

Tuy nhiên, ý nghĩ này vừa hiện ra trong đầu cô, giây tiếp theo cô đã nhắm mắt lại, nằm ngay trên sô pha, thở đều đặn rồi đi vào giấc ngủ.

Trong khi đó Đỗ Duy cau mày, thần sắc khó hiểu hiện lên trên mặt.

"Em ngủ thật à? Alexis?"

Đúng 2:00 chiều.

Lúc này, cả ngôi nhà im ắng đến đáng sợ, chỉ có thể nghe thấy hơi thở yếu ớt của Alexis.

Đỗ Duy cất smartphone vào túi, sau đó bước đến chỗ Alexis, chăm chú nhìn cô.

Năm giác quan của một người rất nhạy bén. Nếu bạn nhìn chằm chằm vào một người trong thời gian dài, người kia sẽ có cảm ứng, hoặc cảm thấy rất khó chịu.

Một số người, kể cả khi ngủ cũng phát sinh cảm ứng với những thứ ở bên ngoài.

Ví dụ, ánh mắt, chuyển động, v.v…

Tuy nhiên, Alexis vẫn nằm im không nhúc nhích, ngủ rất say.

Không có phản ứng của người bình thường.

Đỗ Duy nhíu mày: "Ngủ say? Sao lại đúng lúc này?"

Sau đó, hắn suy tư một lúc, đặt một tay lên vai Alexis, hắn bắt đầu với một cái chạm nhẹ, như thể đang vuốt ve một loại ngọc trơn bóng nào đó.

"Dậy đi Alexis."

Trả lời hắn chỉ có sự im lặng.

Đỗ Duy không khỏi thắc mắc, trạng thái này hoàn toàn không bình thường, giây đầu tiên có thể giao tiếp như người thường, nhưng giây sau đó đột nhiên gọi mãi cũng không tỉnh.

Trừ khi đó là một người chết.

Lúc này, trái tim của Đỗ Duy đột nhiên thắt lại, bên tai bỗng vang lên một tiếng rít vo vo đinh tai nhiếc óc buộc hắn phải cúi người bịt chặt hai tai, sắc mặt rất khó coi.

Hắn nghe thấy một âm thanh.

Tíc tắc tíc tắc ……

Đây là……

Đỗ Duy đột nhiên ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ cổ treo tường.

Không biết từ khi nào, kim trên chiếc đồng hồ đã hoạt động trở lại và đang chầm chậm chuyển động.

Tíc tắc tíc tắc ……

Tíc tắc tíc ……

Đều đặn, kỳ lạ, cứng nhắc, máy móc.

Tất cả những tính từ dùng để miêu tả âm thanh chợt hiện lên trong đầu Đỗ Duy, một thứ gì đó kỳ lạ đột nhiên hiện ra trước mắt hắn.

Hắn nhìn thấy một bóng đen đứng sau chiếc sô pha mà Alexis đang nằm, nhìn mình với ánh mắt trống rỗng.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào bóng đen ấy.

Giờ phút này, quang cảnh căn nhà trong mắt Đỗ Duy đã thay đổi rất nhiều.

Ánh sáng trở nên mờ ảo, như thể bị bao phủ bởi một lớp sương mù âm u. Rất nhiều góc khuất trong phòng vốn đã âm u nay trở thành tối đen như mực, cứ như một cái miệng lớn vô hình, tỏa ra sự tàn độc.

Đỗ Duy cũng phát hiện, trên cơ thể của Alexis đang ngủ say như chết kia bỗng xuất hiện rất nhiều sợi tơ màu đen, hơi giống tơ nhện, liên kết với bóng đen kia, cứ như hai thứ là một thể.

"Ác linh?" Hắn bình tĩnh suy nghĩ, tự hỏi trong lòng, rồi lại tự trả lời :

"Chắc không phải."

Lúc này, những gì Cha Tony nói khi rời nhà thờ hiện lên trong đầu hắn.

[Khi sức mạnh của ác linh ăn mòn bạn, bạn sẽ dễ bị chúng tấn công hơn. Khi sự ăn mòn ngày càng sâu sắc, cơ thể và tinh thần của bạn cũng sẽ trải qua một số biến hóa dị thường. 】

[Mà giai đoạn thứ nhất, chúng ta gọi là Quỷ Nhãn]

Chương 12: Là kim đồng hồ sao?

Thật khủng khiếp khi bị ác linh ăn mòn.

Lý trí sẽ dần dần sụp đổ, đầu óc trở thành ngu ngơ, cả người tràn ngập năng lượng tiêu cực, từ tuyệt vọng trở thành điên cuồng, giai đoạn cuối cùng là tử vong.

Cách để trì hoãn quá trình ăn mòn này là phải giữ bình tĩnh, kiểm soát cảm xúc của bạn không để ác linh chi phối.

Đây cũng là cách duy nhất để người bình thường đối đầu với ác linh.

Chỉ khi tiêu diệt ác linh đang ám mình, mới có thể thoát khỏi tình trạng này.

Trong phòng của Alexis.

Sắc mặt của Đỗ Duy bình tĩnh trở lại, và cơn đau không thể lý giải sau khi tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn, đột nhiên biến mất.

Tất nhiên, trên sô pha trước mặt anh, Alexis vẫn nằm im như chết, và cái bóng đen quỷ dị kia vẫn đứng ngay chỗ cũ.

Những sợi tơ nhỏ xíu màu đen chui ra khỏi cơ thể Alexis, dần dần hòa vào bóng đen, cảnh tượng này khiến hắn liên tưởng đến một loại động vật: Đỉa.

Sau đó, hắn lấy con dao găm thánh giá bằng bạc trên người ra và đi đến trước mặt Alexis.

Quơ quơ cây dao găm thánh giá.

Khi hắn đến gần, một số sợi tơ nhỏ xíu màu đen đứt gãy, sau đó cứ như chúng có sinh mạng, cố gắng kết hợp lại với nhau.

Trong suốt quá trình này, Đỗ Duy vẫn luôn nhìn bóng đen đứng phía sau sô pha.

Hắn phát hiện ngoại hình của bóng đen này khá giống một người phụ nữ, có tứ chi. Nhưng ngũ quan trên mặt lại không hoàn chỉnh, vị trí của đôi mắt lại là 2 cái hốc hõm sâu, nhìn qua chỉ thấy tràn ngập khủng khiếp và kinh dị không cách nào tả xiết.

Đỗ Duy cầm con dao găm thánh giá bằng bạc lên, từ từ rút ra, đồng thời đến gần bóng đen.

Nhưng từ đầu chí cuối, bóng đen không hề nhúc nhích, nó vốn không thèm để ý đến Đỗ Duy, mà mục tiêu vẫn luôn là Alexis.

Roẹt …

Rút dao găm ra.

Vụt…

Đỗ Duy đâm vào bóng đen.

Giây kế tiếp, hắn cảm thấy mình đã đâm vào không khí. Dao găm xuyên qua bóng đen, hoàn toàn không chút tác dụng.

Nhưng…

Ngay lúc này, bóng đen đã có cử động, nó ngẩng đầu nhìn Đỗ Duy, bốn mắt nhìn nhau.

Đỗ Duy ngay lập tức cảm thấy da đầu tê dại, trong hai cái hốc sâu thay thế vị trí của đôi mắt tràn ngập tâm tình tham lam và độc ác.

“Thứ này hình như không phải ác linh.”

Đỗ Duy chợt nảy sinh ý nghĩ này, hắn lập tức lựa chọn rút lui, bóng đen cũng di chuyển theo hắn, hình như cơ chế nào đó đã được phát động?

Sau đó, ánh sáng trong phòng lại mờ đi.

Rất nhiều nơi đã hoàn toàn không thể nhìn thấy gì, chỉ còn nhìn thấy một khu vực xung quanh hắn. Dù là cửa chính hay cửa sổ đều bị một lớp sương mù đen bao phủ.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, trong đầu nhớ lại cuộc nói chuyện trước đó với Alexis.

Nếu hắn đoán không lầm, ảo giác mà Alexis nhìn thấy sẽ giống y những gì hắn đang thấy.

Cô càng cố gắng nhìn rõ, thì những gì cô thấy càng đáng sợ hơn, ngay cả khái niệm không gian cũng mơ hồ.

Như Cha Tony từng nói:

[Ác linh, có đặc tính bỏ qua không gian]

…

Cũng may, những thay đổi chỉ giới hạn ở mức độ này.

Trong khi bóng đen nhìn chằm chằm Đỗ Duy, nó cũng không có cử động gì khác thường, điều này khiến Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hắn thận trọng bước từng bước đến gần Alexis, một tay đặt con dao găm thánh giá bằng bạc lên ngực cô, tay còn lại đút vào túi quần, dùng ngón tay cái mở nắp chai thủy tinh đựng nước thánh.

Bóng đen luôn dùng ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm Đỗ Duy.

Nhưng điều không thể lý giải là khi con dao găm thánh giá bằng bạc được đặt trên người của Alexis, những sợi tơ đen nhỏ

xíu như thể gặp phải ngọn lửa cuồng nộ thiêu trụi, nhưng bóng đen vẫn không nhúc nhích.

“Nó không bị ảnh hưởng gì sao?”

Đỗ Duy cau mày, vươn cánh tay đang đút trong túi quần ra ngoài, tạt mạnh nước thánh trong chai thủy tinh vào bóng đen.

Hừ …

Một tiếng rít cực kỳ ghê rợn truyền vào tai Đỗ Duy khiến hắn phải bịt tai lại. Một lúc sau, khi hắn ngẩng đầu lên lại, thì trước mắt đã không còn thứ gì cả.

Bóng đen hoàn toàn biến mất.

Cứ như từ trước tới giờ chưa từng có sợi tơ đen nào chui ra từ cơ thể Alexis.

“Nó biến đâu mất tiêu rồi?”

Đỗ Duy nhìn chiếc đồng hồ cổ treo tường, bình tĩnh nói: “Không, vẫn chưa.”

Két két két…

Kim của chiếc đồng hồ cổ đã đứng, giờ lại đang không ngừng quay theo một nhịp điệu rất đều đặn.

Ngôi nhà cực kỳ yên ắng, chỉ có thể nghe được âm thanh chuyển động của kim giờ, hơn nữa kim phút và kim giây của nó luôn trùng nhau.

Dựa theo góc độ khoa học, điều này đã vi phạm quy tắc cấu tạo trong cơ học.

“Đây chính là môi giới? Nó tồn tại ở dạng vật chất, hay bám vào vật chủ?”

Đỗ Duy mở tấm vải liệm ra, từng bước đi về phía đồng hồ cổ.

Nhưng còn cách đồng hồ khoảng một mét thì buộc phải dừng lại.

Hắn nhìn xuống chân phải của mình, một bàn tay tái nhợt và thối rữa chui lên từ trong màn sương mù đen ngòm trên mặt đất, nó nắm rất chặt mắt cá chân của hắn.

Đây là bàn tay của phụ nữ, dù phần lớn đã mục nát, thậm chí đã lòi cả xương. Nhưng năm ngón tay thon dài, móng tay cắt tỉa gọn gàng và một chiếc nhẫn cưới dành cho nữ nằm trên ngón áp út đã chứng minh thân phận của nó.

Đỗ Duy thấy trên chiếc nhẫn có khắc mấy chữ cái: Val…

Sau đó, hắn rút khẩu súng lục, mở khóa bảo hiểm, chĩa vào bàn tay đó và bóp cò!

Phằng!

Bàn tay đó lập tức bị bắn nát!

Thấy vậy, Đỗ Duy nheo mắt: “Nó thật sự có thật?”

Dựa theo logic, ác linh được hình thành từ một vài người sau khi chết hoặc một số tồn tại đặc thù khác, và chúng thường hiện hình dưới dạng hư vô. Dù chúng có thể ảnh hưởng đến thực tế, nhưng bản chất của chúng không thể là dạng vật chất cụ thể nào cả.

Trong đầu hắn mơ hồ có một ý nghĩ.

Hình như mình gặp phiền phức rồi.

Hắn không do dự nữa, bước nhanh đến chỗ chiếc đồng hồ cổ, giẫm lên bình hoa rồi tự tay tháo nó xuống.

Hắn cảm thấy chiếc đồng hồ cổ rất nặng, nó được cấu tạo từ gỗ và kim loại tấm, có vẻ vô cùng cổ xưa. Nó được chạm khắc một số hoa văn thiên sứ và thánh giá mang phong cách của nhà thờ, trông rất thần thánh và trang nghiêm.

Nhưng ở mặt sau của đồng hồ, lại chạm nổi hình một đầu dê.

Dê thường mang hàm ý ẩn dụ trong một số nền văn hóa giáo hội, và chúng là biểu tượng của cái ác và ma quỷ.

“Mặt trước thì thần thánh, mặt sau lại che giấu ma quỷ?”

Đỗ Duy nhớ lại nhiều năm trước, hắn từng đọc một quyển sách về tâm lý học, có một đoạn miêu tả một loại tội phạm có nhân cách biến thái tương tự thế này.

“Giờ cũng nên kết thúc.”

Sau đó, hắn trải tấm vải liệm xuống đất và đặt chiếc đồng hồ cổ lên đó.

Cha Tony từng nói, nước thánh có thể tạm thời xua đuổi ác linh, tấm vải liệm có thể phong tỏa sức mạnh của ác linh. Đây là thủ đoạn thường được những Người Đuổi Quỷ sử dụng và là phương pháp phổ biến trong các buổi lễ trừ tà.

Nhưng đúng vào lúc này, cơ thể Đỗ Duy đột nhiên cứng đờ, một bàn tay mềm mại, trơn bóng đột nhiên khoác lên bả vai của hắn.

Liếc mắt nhìn ra sau lưng, Đỗ Duy trông thấy Alexis với khuôn mặt vô cảm, đôi mắt đỏ ngầu, vung con dao găm thánh giá bằng bạc lên thật cao, nhắm ngay đầu hắn.

Chương 13: Vành đai phân cách

Rầm ……

Cơ thể của Alexis rớt mạnh xuống sàn.

Đôi mắt của cô nhắm chặt, gương mặt xinh đẹp dường như méo xệch vì đau đớn, đôi chân gập lại chuyển sang tư thế nằm nghiêng.

Đỗ Duy thở hắt ra, đi đến cạnh cô, thu con dao găm thánh giá màu bạc vào trong vỏ, rồi nhét vào túi quần.

Ở sau lưng, chiếc đồng hồ cổ kỳ lạ đã được hắn bọc kỹ trong tấm vải liệm, mọi sự biến hóa kỳ lạ trong nhà cũng đã biến mất.

Mọi thứ dường như trở lại bình thường.

……

Alexis khó nhọc mở mắt ra, cơn đau đớn bất chợt truyền tới từ trên đầu và lưng của cô.

Alexis nhăn nhó ứ ừ, lắc lắc đầu và đứng lên khỏi sofa.

Đối diện với cô, Đỗ Duy với vẻ mặt lạnh lùng đang ngắm nghía một chiếc nhẫn có khắc chữ: Val?

“Em đã ngủ hơn một tiếng rồi đó, Alexis.”

“Lâu … lâu vậy sao?”

Alexis xoa xoa bả vai của mình, cô luôn cảm thấy hình như có chuyện gì đó đã xảy ra sau khi mình ngủ quên.

“Em xin lỗi, bắt anh phải đợi lâu như thế.”

“Không sao.”

Đỗ Duy cười với cô, cất chiếc nhẫn vào trong túi và nói: “Trước hết xin chúc mừng em, bệnh tình của em đã được cải thiện. Trong thời gian tới chỉ cần em uống thuốc đúng liều là được”.

“Em sẽ uống thuốc đúng liều, nhưng anh có chắc trong khi em ngủ say, anh thực sự không làm gì em cả sao?”

Alexis cảm thấy toàn thân cực kỳ đau nhức, cô nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt kỳ lạ.

Đỗ Duy đành nói: “Yên tâm, anh thật sự không làm gì em cả.”

“Dạ……”

Alexis hơi thất vọng, sau đó cô nhìn thấy ở bên cạnh Đỗ Duy có một thứ được bọc bằng vải lanh màu nâu, trông rất quen thuộc.

“Đây là cái gì?”

Alexis cảm thấy khó hiểu, cô nhớ lúc Đỗ Duy đến hình như hắn không mang theo gì ngoại trừ hồ sơ bệnh án.

Đỗ Duy im lặng một lúc rồi nói: “Đây là chiếc đồng hồ cổ của em.”

“Hả?” Alexis trong mắt đầy kinh ngạc, cô hỏi: “Là sao ạ? Anh thích chiếc đồng hồ cổ này à?”

Đỗ Duy cứng ngắc nói: “Đúng thế, anh muốn mua nó.”

Ánh mắt của Alexis càng thêm kinh ngạc, cô thận trọng hỏi: “Đây là chiếc đồng hồ cổ từ giữa thế kỷ 18. Anh định mua à? Anh biết giá của nó không?”

Đỗ Duy: …

Giữa thế kỷ 18?

Nghe có vẻ không rẻ …

“Cái này giá bao nhiêu?”

Hắn nhìn vào mắt Alexis, cảm thấy rất bất lực.

Dĩ nhiên là hắn có đủ thời gian để chôm chiếc đồng hồ cổ khác thường này, nhưng việc này nhất định sẽ gây ra nhiều rắc rối.

Hơn nữa, dù có nói với Alexis rằng ảo giác của cô ấy là do chiếc đồng hồ cổ này gây ra, cũng rất khó tin và chỉ tạo thêm nhiều rắc rối hơn.

Suy cho cùng, trong mắt đại đa số người, đây là thế giới của khoa học. Ác linh gì đó chỉ là những truyền thuyết cổ xưa, những câu chữ trong tiểu thuyết và những hình ảnh trong phim điện ảnh.

Nhưng nếu hắn bỏ tiền ra để mua …

Mặc dù hắn cũng có tiền, nhưng so với người phụ nữ giàu có như Alexis, đó là cách biệt giữa trung nông và địa chủ.

Không nói đến thứ khác, chỉ một món đồ nội thất trong nhà của Alexis thôi cũng đủ để mua cả cái phòng khám tư vấn của hắn.

Alexis không biết suy nghĩ của Đỗ Duy, cô cười dịu dàng: “Không đắt đâu. Em đã mua nó cùng với mấy món đồ cổ khác trong một buổi đấu giá, lúc đầu em định tặng nó cho cha em. Sau đó, em thấy chiếc đồng hồ cổ này khá thú vị nên em đã giữ lại. Em không nhớ giá chính xác, chắc chỉ khoảng 800.000 đô thôi.”

Thật ra Alexis vẫn nhớ giá chính xác của chiếc đồng hồ cổ là 1,8 triệu đô. Nhưng cô cảm thấy nếu nói cho Đỗ Duy biết giá chính xác sẽ khiến hắn sợ hãi.

Có một câu rất hay, chênh lệch giàu nghèo không nằm ở tài chính, mà nằm ở giá trị quan của đôi bên.

Cô không muốn Đỗ Duy cảm thấy hoàn cảnh sống của hai người quá khác biệt, từ đó tạo ra ngăn cách giữa đôi bên nên cố tình giảm bớt 1 triệu đô.

Đỗ Duy cũng không biết ý tốt của Alexis, khi nghe mức giá 800.000 đô, hắn lập tức chết lặng.

Tỷ giá giữa các đồng tiền trên thế giới về cơ bản không có nhiều thay đổi.

800.000 đô mà hối đoái ra nhân dân tệ, nó sẽ được nhân lên gấp 6-7 lần.

Ok…… Đây là một số tiền rất lớn.

Đỗ Duy rất muốn nói: "Thôi anh không mua nữa", nhưng nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của mình, chỉ có thể cắn răng nói: "Em có thể cho anh nợ không?"

- Phụt…

Alexis bật cười, tinh nghịch nhìn Đỗ Duy: "Giờ nó cũng hỏng rồi, kỹ thuật sửa chữa đã mất. Giá trị không còn cao như em đã nói, chắc chỉ khoảng 200.000 đô, nếu anh muốn mua, em có thể bán rẻ cho anh."

Nói xong, cô nghiêng người về phía trước, đến gần Đỗ Duy, chân thành nói: "Thật ra, chỉ cần anh muốn, em có thể tặng nó cho anh."

Đỗ Duy nghe thế, sao có thể không hiểu ý của Alexis, hắn cười khổ đưa tay xoa xoa trán.

"Giờ anh sẽ chuyển tiền ngay cho em."

Khi Alexis nghe câu này, chút dịu dàng từ sâu trong trái tim chợt hiện lên trong đôi mắt cô.

Cô nghĩ rằng mình đang yêu.

……

16:34, buổi chiều.

Mưa nặng hạt hơn, bầu trời cũng càng thêm âm u.

Đỗ Duy lái chiếc Subaru Impreza của hắn trên đường.

Ở bên ghế lái phụ, chiếc đồng hồ cổ bọc trong tấm vải liệm đã được thắt dây an toàn cẩn thận.

Sau khi mua chiếc đồng hồ cổ từ Alexis, Đỗ Duy cảm thấy rất vui.

Hắn luôn là con người lý trí, tuyệt không để bất cứ điều gì ảnh hưởng đến bản thân, nhưng lần này hắn đã nợ cô rất nhiều.

Tuy hắn cũng đã giải quyết được rắc rối của Alexis.

Nhưng……

Khi hắn kiểm tra giá của chiếc đồng hồ cổ này, thì chỉ tìm thấy một kỷ lục đấu giá cho một chiếc đồng hồ cổ được sản xuất vào cuối thế kỷ 18, trông còn cũ nát hơn, với giá lên đến 1,3 triệu đô.

Vậy mà Alexis đã bán nó cho Đỗ Duy với giá 200.000 đô.

Để trả cho ân tình này, thứ ba tới, tức là ngày mốt, hắn hứa sẽ ở bên Alexis trọn một ngày.

Đỗ Duy khẽ thở dài, liếc nhìn gương mặt của mình trong gương chiếu hậu.

Lạnh lùng, hờ hững, cứ như thể hắn không quan tâm đến bất cứ chuyện gì.

Nhưng hắn thực sự rất đẹp trai …

……

Ngay tại thời điểm này.

Ở xung quanh phòng khám tư vấn tâm lý, vành đai phân cách đã được dựng lên.

Rất nhiều người qua đường đã nán lại quan sát, phóng viên cũng tới.

Không ít cảnh sát ở Bắc Brook đã có mặt tại đây để duy trì trật tự. Nếu không, đám phóng viên và dân chúng to gan, và tọc mạch này không biết sẽ gây ra chuyện gì.

Tung ảnh lên mạng?

Điều đó chắc chắn sẽ gây hỗn loạn.

"F*ck!"

Cảnh sát Tom ném tàn thuốc xuống đất, dập tắt, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

"Chết tiệt, những án mạng đẫm máu gặp phải trong 2 ngày qua, còn nhiều hơn số lần mình đến khu đèn đỏ suốt 1 tháng."

Lúc này, anh vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một chiếc Subaru Impreza mới tinh đỗ ở bên kia đường, sắc mặt đột nhiên tối sầm, vội bước tới gần.

"Này, bác sĩ Đỗ Duy, tôi đã kêu người thông báo cho anh, nhưng điện thoại của anh không liên lạc được. Nếu anh không quay lại, e rằng tôi sẽ phải phát lệnh truy nã anh."

Đỗ Duy vừa mở cửa bước xuống xe, những điều nghe được khiến hắn nhíu mày.

"Ý anh là sao?"

Tom quay đầu lại và ra hiệu cho hắn nhìn vào ngôi nhà sau vành đai phân cách: "Có 2 tin rất xấu. Một là hàng xóm của anh, cô Roy đã chết tại nhà riêng. Hai là trước khi cô Roy chết, có người nhìn thấy cô ấy đã đứng trước cửa nhà anh. Giờ anh phải đi theo tôi."

Đỗ Duy cau mày: “Cô ấy chết rồi?”

Tom nhìn chằm chằm vào mắt hắn và nói: “Tôi phải thừa nhận, thật kỳ diệu khi anh làm hàng xóm với loại người đó mà vẫn còn sống đến tận bây giờ.”

Khi nói về vấn đề này, anh nghiêng người nhìn kỹ vào mắt Đỗ Duy: “Roy là tín đồ của tà giáo. Chúng tôi đã tìm thấy rất nhiều vết máu trong nhà cô ta, cũng như một số biểu tượng và nghi thức đặc biệt. Anh biết đấy, đầu óc của loại người này đầy nước và tôi không chắc bạn bè của cô ta sẽ không có những suy nghĩ cực đoan, như giết anh chẳng hạn.”

Chương 14: Cái đầu biến mất

16:58.

Trong phòng tắm của nhà hàng xóm, Roy.

“Bác sĩ Đỗ Duy, anh thật sự muốn xem?”

Tom nhìn người đàn ông Á Đông có gương mặt lạnh lùng, nhún vai hỏi lại.

Nếu không phải vì tính chất nguy hiểm của chuyện này quá lớn, nếu không phải người đàn ông này ý thức được tình hình hiện tại của mình, nếu không phải anh ta nói bản thân từng học pháp y. Tom tuyệt đối không đồng ý dẫn anh ta đến hiện trường.

Nghe Tom nói như vậy, Đỗ Duy lạnh lùng nhìn anh ta, nói: “Sao lại không?”

Tom lắc đầu nói: “Tình huống bên trong rất máu me, ngay cả một cảnh sát dày dạn kinh nghiệm như tôi cũng cảm thấy khó chịu, buồn nôn. Anh chỉ là người bình thường, nếu sợ quá rồi… chắc anh hiểu ý tôi.”

Đỗ Duy đưa tay nắm quả đấm cửa phòng tắm, quay đầu lại nhìn Tom, nói: “Những thi thể mà tôi từng giải phẫu khi còn đi học có thể còn nhiều hơn số tội phạm anh từng bắt. Còn nữa, khi anh khuyên tôi, khóe miệng anh bất giác run lên, mắt cũng nheo lại một cái, biên độ mặc dù không lớn, nhưng đủ để hiểu là anh muốn cho tôi đi vào.”

Nói xong, hắn lạnh lùng nhìn Tom : “Anh còn muốn nói gì nữa không?”

Khoé miệng của Tom giật giật: “Không … không có.”

Anh không nên lý luận với một bác sỹ tâm lý.

Những người này, quả thật còn đáng sợ hơn cả những xác chết máu me nhất.

Cạch…

Cánh cửa phòng tắm mở ra.

Ánh sáng bên trong rất mờ, trên mặt đất có những vệt bẩn lớn màu nâu sẫm.

Trên thành bồn cầu, một “thứ” vặn vẹo nằm ngay đơ, nếu không có hai cánh tay ép vào thành bồn cầu thì khó mà biết được đó có phải con người hay không.

Đỗ Duy nhíu mày, trong không khí đầy mùi máu tươi và thứ gì đó rất buồn nôn, khiến người ta liên tưởng đến lò mổ.

Khi còn học đại học, hắn học chuyên ngành pháp y, sau này vì một số lý do đã lựa chọn từ bỏ. Nếu không, hắn đã là một chuyên gia pháp y rất giỏi.

Tách ……

Bật công tắc đèn trên tường.

Trong tích tắc, ánh đèn chói mắt đã chiếu sáng cả phòng tắm.

Đỗ Duy nhìn qua bộ đồ mà thi thể chống tay trên thành bồn cầu đang mặc, một chiếc đầm đen ôm trọn thân hình mảnh mai duyên dáng. Nhưng lúc này, tấm thân ấy như vừa bị một con quái vật độc ác vặn xoắn nhiều vòng liên tục.

Trên hai cánh tay của cô ta nổi lên nhiều vùng tím tái, và nhiều khối cơ trên cánh tay sưng phồng lên.

Lui ra sau nhìn cho thật kĩ, chỉ có thể nhìn thấy một vết thương cắt ngang.

Những mảng máu lớn trên mặt đất chảy ra từ vị trí của bồn cầu, tuy lúc này đã đông lại, nhưng không khó để hình dung cảnh tượng máu bắn ra kinh tởm đến mức nào.

Rõ ràng, rất có thể chuyện này do ác linh gây ra.

Đỗ Duy lạnh lùng rời mắt khỏi thi thể, nhìn cách bài trí trong phòng tắm, quay đầu nhìn Tom.

"Đầu của cô ta ở đâu?"

"Chúng tôi đã lục tung toàn bộ ngôi nhà, nhưng không thể tìm thấy".

Đỗ Duy thầm ghi nhớ, gật đầu: "Người của anh vào phòng này chưa?"

Sắc mặt của Tom có chút khó coi, khá khó chịu nói: "Không, trường hợp này hơi đặc biệt, trước khi chuyên gia đến chúng tôi sẽ không vào, tránh phá hỏng hiện trường."

Đỗ Duy gật đầu: "Xét theo thời gian vệt máu đông đặc trên mặt đất chắc phải hơn một giờ, nhưng tôi không thể xác định chính xác thời gian cô ta tử vong trước khi chạm vào thi thể."

Tom ra dấu đã biết, sau đó nhăn mặt đóng cửa phòng tắm.

Cái chết của Roy quá kinh hoàng và đẫm máu, dù là một cảnh sát dày dạn chắc chắn cũng cảm thấy chịu.

"Trước khi bác sĩ pháp y đến, chúng tôi không thể chạm vào xác chết, họ sẽ giải quyết phần còn lại."

Tom hít một hơi thật sâu và chậm rãi nói với Đỗ Duy: "Đúng rồi, anh và Roy là hàng xóm của nhau đã lâu. Anh hiểu cô ta được bao nhiêu?"

Vẻ mặt Đỗ Duy vẫn lạnh, một loạt phát hiện trước đó xẹt qua trong đầu.

Ví dụ, khi cô ta rời đi với một chiếc vali nặng, vào ngày hôm sau khi gặp lại cô ta kể do trời mưa nên sau 12 giờ đêm đã trở về nhà, và không tiếp tục đi chơi xa nữa.

Nhưng thực tế đêm qua trời không hề mưa, thời gian chính xác trời mưa là: 6h16 sáng.

Đỗ Duy rất chắc chắn về thời gian, bởi vì gần như cả đêm hắn không ngủ.

Và hắn gặp lại Roy sau 7 giờ sáng, ô của cô ta ướt đẫm, nếu thật sự sau 12 giờ cô ta mới về nhà thì ô phải khô.

Tất nhiên, điều này không nói rõ được gì. Hắn nhìn Tom, thản nhiên đáp: "Không nhiều. Trong trí nhớ của tôi, Roy là một người rất cô độc. Dù là hàng xóm, nhưng chúng tôi không thân lắm."

"OK, những người khác cũng nói vậy, nhưng chúng tôi tìm hiểu được Roy đã có bạn trai. Anh đã gặp gã đó chưa?"

Tom cau mày dẫn Đỗ Duy ra khỏi phòng tắm.

Vừa đi, Đỗ Duy vừa lắc đầu: "Tôi chưa từng qua, anh ta tên gì?"

Tom trả lời: "Tôi không biết, thông tin của người này chỉ tồn tại trong nhật ký của Roy, hơn nữa toàn gọi là *anh ấy*, không có tên họ cụ thể."

Đang nói chuyện, Tom lại hỏi: "À phải rồi, sáng nay anh đã gặp Roy. Hai người đã nói về chuyện gì?"

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, mới nói: "Sáng sớm chỉ chào hỏi xã giao thôi, cô ta nói muốn đi siêu thị, hỏi tôi có muốn mua gì không, cô ta có thể mua về cho tôi."

“Và?”

“Tôi muốn một gói thuốc lá, một gói Black Forest với giá 5 đô la.”

“Chà chà, bạn của tôi… tôi nghĩ anh bạn nên cảm thấy may mắn.”

Khi nghe tên của nhãn hiệu thuốc lá này, sắc mặt của Tom đột nhiên trở nên kỳ quái.

Đỗ Duy cau mày: “Ý của anh là?”

“Tôi nghĩ anh sẽ biết sau khi đọc nó, dựa trên chỉ số IQ của anh.” Tom cười lạnh, đưa Đỗ Duy đến một phòng chứa đồ tạp vật và mở cửa.

Căn phòng trống không, trên mặt đất có một túi ni lông đen đã mở.

Toàn bộ căn phòng không có đồ trang trí, tường trống trơn, trần nhà đã được dỡ bỏ, để lộ mái bê tông màu nâu.

Mặt đất, tường, thậm chí cả mái nhà đều được vẽ đầy ký hiệu màu đỏ. Chúng đan xen vào nhau, giống như một loại câu đố, nhưng dường như chúng có một quy luật nhất định, tương tự như một số vòng tròn ma thuật của Torino.

Đỗ Duy nhìn chằm chằm các ký hiệu một lúc, sau đó đột nhiên khịt mũi: “Có trộn cả máu.”

Tom ngạc nhiên nhìn hắn: “Sao anh biết?”

Sắc mặt của Đỗ Duy có chút khác thường, nhưng hắn vẫn bình tĩnh nói: “Tôi rất nhạy cảm với mùi máu … dù qua bao lâu cũng có thể nhận ra được.”

Tom rất ngạc nhiên: “Chà, giờ tôi tin anh có thể thực sự từng học ở đại học pháp y.”

Sau đó, anh đeo găng tay đi tới bên túi ni lông, mở nó ra, lấy ra một bao thuốc lá, lắc lắc với Đỗ Duy.

"Đây là …" Đỗ Duy không nhìn anh ta, mà nhìn chằm chằm túi ni lông màu đen đã mở ra.

Bên trong chiếc túi ni lông màu đen có 2 cây dao rất nhọn, chất khử mùi, chất khử trùng, chất tẩy rửa, chất làm mát không khí và một chiếc đầm đen còn nguyên tem, một cái chai có dán nhãn là: Ethoxyethane[1].

"Eth…"

Ánh mắt của Đỗ Duy lạnh như băng, hắn vốn là một người cực kỳ thông minh, đương nhiên luôn cảnh giác với sự dị thường của Roy.

Khi hắn nhờ cô ta mua giúp thuốc lá, cô ta hơi do dự.

Nhưng điều hắn không ngờ là người phụ nữ này muốn *xử* mình.

"Thấy rõ chưa, nếu khi anh về nhà mà người phụ nữ này vẫn còn sống, chắc bây giờ tôi nên kéo dây băng phân cách ở nhà anh."

Tom tự cho mình rất hài hước, huýt gió một điệu rồi ném bao thuốc cho Đỗ Duy.

Đỗ Duy bỏ bao thuốc vào túi, sờ vào khẩu súng lục ở bên hông, gương mặt cực kỳ vô cảm, lạnh lùng.

[1] Ethoxyethane: Diethyl ether, hay đơn giản là ether, là một hợp chất hữu cơ trong lớp ether với công thức 2O Diethyl ether, hay đơn giản là ether, đôi khi viết tắt là Et 2O, là một hợp chất Nó là một chất lỏng dễ cháy không màu, rất dễ bay hơi.

Chương 15: Trạm xe buýt

“Bác sĩ Đỗ Duy, bởi vì cái chết của Elsa và Roy đều có liên quan đến anh, cho nên đề nghị anh luôn mở smartphone.”

“Nếu anh gặp bất kỳ rắc rối nào, nhớ báo cảnh sát hoặc liên lạc với tôi.”

“Còn nữa, xin hãy giữ bí mật tình hình trong nhà của Roy. Chuyện này liên quan đến an toàn tính mạng của anh.”

“Mà nè, anh thật sự không mời tôi lên nhà anh ngồi chút sao?”

…..

Đến tối, mưa vẫn rơi.

Các chuyên viên phụ trách việc xử lý tử thi đã đến hiện trường, mang tử thi đi, niêm phong toàn bộ ngôi nhà, cấm ra vào.

Từ đầu đến cuối, vẫn không tìm thấy đầu của Roy.

Sau khi dặn dò Đỗ Duy vài câu, Tom và những người khác cũng thu đội và rời đi.

Lúc này, Đỗ Duy đi tới bên chiếc Subaru mới toanh của hắn, mở cửa, lấy chiếc đồng hồ cổ được bọc trong tấm vải liệm ở ghế lái phụ ra ngoài.

Cạch…

Xoay chìa khóa, mở cửa.

Có thể là do trời mưa liên tục, nhiệt độ bên trong nhà có vẻ hơi thấp, lại có cảm giác ẩm ướt, lạnh lẽo làm cho toàn thân đều thấy khó chịu.

Lúc này, Đỗ Duy đột nhiên cau mày, ngẩng đầu nhìn lên tầng hai.

Cộp …

- Cộp …

Đầu cầu thang lầu hai, có tiếng động lạ giống như tiếng bước chân của ai đó đang đi lại.

Rầm một tiếng.

Cánh cửa ở sau lưng tự động đóng lại, cứ như có một bàn tay vô hình to lớn giật mạnh một phát.

Choang.

Chiếc đồng hồ treo tường nghiêng ngã, rồi rơi xuống đất, những mảnh vỡ của thủy tinh và kim đồng hồ văng ra, theo một đường mũi tên, nằm rải rác trên sàn nhà trước mặt của Đỗ Duy.

“Xem ra Roy là do mày giết.”

Giọng điệu của Đỗ Duy bình thản, sắc mặt lạnh lùng, không hề quan tâm đến những thay đổi bất thường trong nhà.

Đi thẳng đến bức tường nơi treo đồng hồ, lúc này bầu không khí trong nhà rất im lặng, bên tai vang lên một vài âm thanh nhỏ.

Nơi khóe mắt của hắn, hiện lên một thứ gì đó mờ ảo như sương mù.

Đỗ Duy bình tĩnh treo chiếc đồng hồ cổ được bọc kỹ lên tường, sau đó cởi nút thắt rồi kéo tấm vải xuống, cánh tay thối rữa của người phụ nữ được đặt ở dưới cùng cũng rơi xuống đất.

Nhưng Đỗ Duy không thèm để ý mà dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào 3 cây kim của chiếc đồng hồ cổ.

Tích tắc…

Trên mặt đồng hồ, 3 chiếc kim xếp chồng lên nhau vốn đã dừng quay, ngay khi tấm vải liệm được kéo ra, như thể được tái tạo linh hồn và sức mạnh, chúng lại bắt đầu quay.

Cùng lúc đó, Đỗ Duy cảm thấy trong nhà có gì đó bất thường.

Loại bất thường này rất khó diễn tả, cứ như trước mặt tối đen như mực, chân đạp trên sàn nhà, cảm giác như đang ở trong cõi u minh, dù không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể cảm nhận.

Theo cảm nhận của Đỗ Duy, toàn bộ ngôi nhà đầy vết tích của ác linh, hắn đã biết điều này từ lâu nên đã quá quen với nó. Nhưng bây giờ, khi tấm vải liệm được kéo lên, chiếc đồng hồ cổ ác quỷ này lại tiếp tục quay.

Căn nhà lại yên tĩnh và bình thường trở lại.

Cán cân dường như nghiêng về phía có lợi cho hắn.

Nhưng Đỗ Duy biết, cho dù trong một hồ nước tĩnh lặng, dưới đáy thường có rất nhiều xoáy nước và dòng chảy ngầm.

Nếu không phải do Người Đuổi Quỷ phụ trách New York còn lâu mới tới, nếu không phải có 2 ác linh, nếu không phải muốn kiếm một con đường sống, Đỗ Duy cũng không muốn đối diện với những thứ quái quỷ này.

“Ding ding ding…”

Lúc này, smartphone của Đỗ Duy kêu lên.

Lấy smartphone ra, người gọi tới là Alexis.

Đỗ Duy nhăn mày nhấn nút trả lời: “Chào buổi tối, Alexis.”

“Hi, chào buổi tối, em vừa nghe tin chỗ của anh hình như đã xảy ra chuyện kinh khủng lắm, đúng không ạ?”

“Ừm… hàng xóm của anh chết rồi.”

“Oh my god, em đã nhờ người nghe ngóng, nghe nói có một tên sát nhân biến thái. Người chết là một phụ nữ và chết rất thê thảm, đáng sợ quá đi. Em rất lo cho anh, anh có hiểu không?”

Nghe thấy lời quan tâm đầy tình cảm của Alexis, Đỗ Duy im lặng một lúc và nói: “Đừng lo lắng, cảnh sát sẽ xử lý vấn đề này.”

Alexis ở bên kia lo lắng nói: “Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Hay là anh đến nhà em ở mấy hôm, chỗ của em là khu dân cư cao cấp, lực lượng an ninh rất mạnh, an toàn hơn nhiều so với chỗ của anh.”

“Không cần đâu, thế thì bất tiện lắm.”

Vừa nói chuyện, Đỗ Duy vừa cầm chổi quét những mảnh vỡ của chiếc đồng hồ, nhưng khi hắn chạm vào cánh tay thối rữa của mụ ác linh thì xảy ra chuyện rất kỳ lạ.

Ác linh phần lớn đều vô hình. Nhưng khi ở nhà của Alexis, ác linh - chiếc đồng hồ cổ kỳ lạ này lại có cánh tay của một phụ nữ.

Và nó đã được giải quyết bằng một viên đạn.

Rõ ràng, thứ này không bình thường, so với nó, sự tồn tại của ác linh còn khoa học hơn nhiều.

“Được rồi, Alexis, hôm nay đến đây thôi, anh hơi mệt, chuẩn bị nghỉ ngơi.”

“Dạ … Nếu như anh đổi ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tới nhà em.”

Đỗ Duy ừ một tiếng,

Cúp máy cái rụp.

Nhân tiện, hắn nhìn xem mấy giờ rồi, ồ đã đến giờ ăn.

……

10h25, Đêm.

Mưa ở Bắc Brook ngày càng nặng hạt. Hệ thống thoát nước của thành phố này hoạt động không tốt, nhiều đường phố ngập nước do mưa lớn và mực nước ở các vùng trũng đang dần dâng cao. Phần lớn xe cộ đang đậu đều ngập nước trong nước.

Trong một con phố bị ngập nước.

"Chết tiệt…"

Một người đàn ông mặc bộ vest Armani cầm ô đứng bên vỉa hè. Một cơn gió mạnh thổi tới, làm chiếc ô trên tay của anh ta ngả nghiêng, thân thể cũng chao đảo theo, khiến cả người ướt như chột lột.

"Thời tiết khốn nạn, taxi trời đánh, sao đến giờ còn chưa tới?"

Người đàn ông lau nước mưa trên mặt của mình, bất giác run rẩy khi gió lạnh thổi qua.

Lúc này, hai ngọn đèn từ xa chiếu tới chỗ anh. Thấp thoáng, có một chiếc xe buýt chạy qua và dừng lại trước mặt anh.

Người đàn ông theo bản năng ngẩng đầu lên, đây là một chiếc xe buýt trông khá cũ, giống như đồ còn sót lại từ thập niên 70, 80. Nhưng có vẻ nó được giữ gìn cẩn thận, nếu không sao lại còn chạy được.

Cửa trước của xe buýt mở ra, ánh đèn bên trong rất mờ ảo, có thể mơ hồ nhìn thấy người tài xế mặc đồng phục ngồi trên

ghế lái, có 3 hành khách, hình như là 2 nam 1 nữ.

Nhưng… dường như chỗ này đâu phải là trạm xe buýt?

Người đàn ông quay đầu lại nhìn, đột nhiên phát hiện ra ở bên trái, cách đó không xa có một cái cột biển báo trạm xe buýt.

“Hồi này sao mình không thấy?”

Sự nghi hoặc chỉ tồn tại trong lòng người đàn ông trong thời gian rất ngắn, sau đó anh ta không nghĩ đến điều đó nữa. Anh ta cần một chỗ để trú mưa, dù xe buýt có đi đâu, anh ta cũng không muốn đợi dưới mưa như một tên ngốc.

“F*uck, mình nhất định sẽ khiếu nại cái công ty taxi chết tiệt đó, khoan… đợi đã!”

Gấp ô lại, người đàn ông bèn bước lên xe buýt.

Cửa xe đóng lại cực nhanh, toàn bộ cảnh tượng trong xe bị cửa xe che lại, không còn nhìn thấy được gì nữa.

Chương 16: Ác mộng

"Tích…"

"Tích…"

"Tích.."

Từng giọt chất lỏng ướt át, lạnh lẽo nhỏ lên trán, trượt xuống gò má, thấm dần ra gối và ga giường.

Không khí càng lúc càng nặng nề, như thiếu không khí, khiến người ta gần như không thở được, chỉ có thể há miệng thở dốc, cố gắng duy trì lượng oxy nạp vào phổi.

"Ha … ha…"

Đỗ Duy chỉ cảm thấy mình cứ như thể bị thứ gì đó đè lên, nằm im trên giường không thể nhúc nhích, giãy dụa thế nào cũng vô ích.

Hắn biết mình đang gặp ác mộng, nhưng hắn không thể điều khiển cơ thể của mình tỉnh dậy.

Điều này thật vô lý. Bất kỳ người bình thường nào, khi nhận ra mình đang gặp ác mộng, bản năng cơ thể sẽ sản sinh chống cự, từ đó giúp mình tỉnh mộng.

Ví dụ, trong lúc ngủ đột nhiên cảm thấy cơ thể mình đang lơ lửng, tim đập nhanh không ngừng.

Những chuyên gia nghiên cứu tâm lý và ý thức của con người, thường có thể đưa mình ra khỏi giấc mơ trong tiềm thức, hoặc thay đổi mộng cảnh.

Nhưng Đỗ Duy không cách nào làm được, cũng có thể hắn đã chìm vào trong mộng cảnh cấp độ quá cao, chỉ có thể chờ

đợi một sự thức tỉnh về mặt thể chất.

Ý thức hỗn loạn, gần như không thể suy nghĩ, chỉ có thể ngây ngốc chịu đựng cơn ác mộng.

Một giọt chất lỏng bỗng nhiên rơi xuống mặt của Đỗ Duy, một ít chảy xuống mắt và miệng của hắn, loại cảm giác này vô cùng tệ hại.

Hắn cảm thấy kinh tởm, mùi của chất lỏng không tên kia khiến hắn cực kỳ cáu kỉnh, cố gắng hét thật to, nhưng vô ích.

Sự bình tĩnh và lý trí trước đây dường như trở thành lớp ngụy trang tệ hại nhất trong giấc mơ, sau khi bị vạch trần thì để lộ một tâm hồn tầm thường, không khác gì mọi người.

Đỗ Duy cảm thấy mình không thở nổi, sắp chết ngạt.

Sự sợ hãi về thể chất rất khó để áp chế, giữ bình tĩnh.

Đặc biệt trong giấc mơ, đây là nơi mà con người dễ bị tổn thương nhất, bất lực nhất.

"Phù…"

Đỗ Duy thở ra một hơi, lồng ngực nhấp nhô dữ dội, cơ thể bất giác phồng lên, đột nhiên mở bừng mắt, nhìn thấy có một người phụ nữ mặc đồ của nữ tu đang lơ lửng trên người, miệng há to, dòng máu nâu đen gớm ghiếc nhỏ xuống từ kẽ những chiếc răng nanh nhọn hoắc.

Hai cơ thể song song và hai mắt gặp nhau.

Nó nhìn Đỗ Duy chằm chằm, khóe miệng nở một nụ cười quái dị và hiểm độc.

Đỗ Duy chợt thấy tim mình nhói đau, trong lòng bỗng xuất hiện một nỗi sợ hãi vô cớ.

Con ngươi màu đen sâu thẳm vốn dĩ trong trẻo yên ả đột nhiên co lại, tròng trắng mắt chằng chịt tơ máu.

……

2:19 sáng, Thứ Hai, ngày 18 tháng 5.

Trong phòng ngủ trên tầng hai của phòng khám.

Đột nhiên, Đỗ Duy từ trên giường ngồi dậy, hơi thở gấp gáp, sắc mặt tái nhợt dị thường, giống như bệnh nhân đang hồi phục sau một trận ốm nặng.

Hắn đưa tay phải ra chống trán và xoa nhẹ.

“Thật là một giấc mơ kỳ lạ…”

Đỗ Duy bị khản tiếng, nhăn mặt cực kỳ đau khổ.

Khi hắn hồi tưởng những chuyện đã trải qua trong giấc mơ của mình, hắn cảm thấy buồn nôn tới tận óc. Thậm chí dạ dày cũng quặn đau, cực kỳ buồn nôn.

Xốc chăn lên, Đỗ Duy mang dép lê đi vào phòng tắm, vừa đến cửa, hắn đột ngột dừng lại.

Cánh cửa phòng ngủ vốn nguyên vẹn, hôm qua đã bị ác linh thứ hai phá nát, hắn đã tháo bỏ, chưa kịp thay cửa mới.

Do đó, lúc này tầm nhìn từ phòng ngủ đến không gian bên ngoài tầng hai không còn bị thứ gì cản trở.

Lúc này, trên mặt đất trước cửa.

Một vật to cỡ quả bóng rổ được lẳng lặng nằm trên mặt đất, một số bóng đen hình quạt rải rác ở phía sau vật này, cứ như vết máu đã đông đặc.

Đỗ Duy thở ra, ánh mắt hắn cực kỳ lạnh lùng, một tay bật công tắc đèn trong phòng ngủ, một tay móc khẩu súng lục từ trong túi của quần ngủ ra.

“Tao không có thói quen vất rác bừa bãi, vậy mày là thứ quái quỷ gì?”

Thời điểm đèn bật sáng, khoá an toàn của khẩu súng cũng đã được mở.

Tuy nhiên, thứ đập vào mắt hắn… lại là một cái đầu người dính đầy máu đã khô.

Mái tóc màu hạt dẻ dính bê bết máu, trông như cỏ dại.

Đỗ Duy đột nhiên đổi sắc.

“Một cái đầu người?”

Tay cầm súng, tay kia trở ra sau lưng rút con dao găm thánh giá màu bạc ra, áp sát cái đầu.

“Là Roy sao?”

Ở khoảng cách gần như vậy, Đỗ Duy hoàn toàn thấy rõ khuôn mặt của đầu người, gương mặt tuyệt mỹ hôm nào giờ đã méo mó biến dạng. Sau khi mảng lớn máu tươi đông lại dưới da, biến thành màu huyết tương.

Chỉ còn một đôi mắt trợn to hết cỡ, có thể nhìn ra được ban đầu nó vốn có màu xanh.

Vết thương khổng lồ dưới đầu rất không đều, còn dính chút máu thịt, như thể bị một lực rất mạnh giật đứt.

Đó là Roy …

Đỗ Duy lấy lại bình tĩnh, đi tới, không cần nhìn thêm, đi thẳng vào phòng tắm.

Đối với những sự kiện khủng khiếp vượt quá tưởng tượng này, hắn đã có thể lạnh lùng đối mặt, thậm chí gần đạt tới mức độ nhắm mắt làm ngơ.

Suy cho cùng, dù là ác linh hay thứ quỷ quái gì khác, phần lớn năng lượng của chúng lấy từ sợ hãi và nỗi buồn của con người. Càng sợ hãi, sẽ chỉ chết càng nhanh.

Lúc này, trong phòng tắm.

Ánh đèn vẫn bình thường và vòi nước cũng không tự động mở.

Vặn vòi, dòng nước trong vắt, hơi lạnh chảy ra.

Đỗ Duy rửa mặt, đầu óc tỉnh táo nhìn xuống đáy lavabô, hít sâu một hơi, sau đó quay đầu bước ra khỏi phòng tắm, trở về phòng ngủ.

Cộp cộp cộp ……

Trong căn nhà chỉ còn lại tiếng bước chân.

Ngoài nhà, mưa vẫn rơi không ngớt.

Dự báo thời tiết mới nhất cho thấy, sẽ có những đợt mưa lớn xối xả như vậy trong ít nhất 1 tuần nữa.

……

6:20, Sáng sớm.

Đỗ Duy lái chiếc Subaru Impreza rời khỏi phòng khám tư vấn tâm lý, đến thẳng nhà thờ nơi cha Tony đang ở.

Khi hắn đến đó, đã có nhiều người đang cầu nguyện trong nhà thờ.

Đỗ Duy không có cái gọi là tín ngưỡng, cũng không thích mấy thứ trong nhà thờ, nên hắn chỉ liếc qua Cha Tony đang đứng bên bục giảng nhà thờ, rồi tìm một góc ngồi xuống.

Lúc này, một người phụ nữ đang cúi đầu khóc nức nở, ngồi ở phía trước đã thu hút sự chú ý của hắn.

Nhìn từ phía sau, người phụ nữ hơi khom người, mái tóc đen thắt thành đuôi ngựa, chiếc áo cổ yếm để lộ bờ vai trần, có thể thấy làn da của cô ấy hơi vàng, chắc là người châu Á.

Ở phương Tây, cầu nguyện là một điều rất thiêng liêng, khi một người không thể kiềm chế được cảm xúc của mình khi cầu nguyện, khóc lóc nức nở. Thường là người đó đang phải trải

qua nỗi đau đớn, giằng xé mà người bình thường không thể chấp nhận.

Đỗ Duy nhớ trước đây đã từng xem một số vụ án, khi kẻ sát nhân và người nhà của chúng cầu nguyện, vì lo sợ và mặc cảm tội lỗi, trạng thái tâm lý của chúng cực kỳ kích động. Cuối cùng chúng bị người ta tố cáo, sa lưới pháp luật.

Tất nhiên, linh mục sẽ không làm điều này, vì họ là người có đức tin, linh mục sẽ không bao giờ vi phạm nguyên tắc của mình, tiết lộ bí mật của con chiên.

Khi nhìn người phụ nữ này, hắn phỏng đoán lý do khiến cô ấy khóc lóc nứt nở, đột nhiên, đôi mắt của Đỗ Duy trở nên khô khốc, bên tai vang lên tiếng *ông ông*.

Quỷ Nhãn…

Chương 17: Cây trâm cài áo bằng vàng

Quỷ Nhãn là hậu di chứng của giai đoạn đầu ác linh ăn mòn.

Theo một nghĩa nào đó, khi sự ăn mòn của các ác linh ngày càng nghiêm trọng, một người ít nhiều sẽ trải qua những biến đổi về cả thể chất lẫn tâm lý.

Ban đầu, bạn sẽ dần dần nhìn thấy một vài hiện tượng kỳ lạ, hầu hết chúng khá lộn xộn và tồn tại dưới dạng ảo ảnh.

Ở giai đoạn này, Người Đuổi Quỷ có được Quỷ Nhãn.

Ăn mòn đến cấp độ sâu hơn, nó sẽ tương tự như Âm Dương Nhãn, có thể nhìn thấy ác linh bằng trực giác, nhưng còn tuỳ vào *nó* có cho phép hay không.

Có thể khẳng định các ác linh có ý thức của riêng mình, ngay cả khi chúng là dạng tồn tại vượt quá nhận thức của con người.

Khác với Âm Dương Nhãn, Quỷ Nhãn không thể mang lại những biến đổi tích cực cho con người. Ngược lại sẽ ngày càng lún sâu hơn, cuối cùng linh hồn không cách nào yên nghỉ và chết trong tay ác linh.

Nghiêm trọng hơn chút nữa, những người bị ác linh ăn mòn càng có nhiều biến đổi dị thường hơn, tất nhiên loại biến đổi này thường không tốt đẹp, đó chính là khúc nhạc dạo của ác linh nhập thân.

Tuy nhiên, hầu hết mọi người đều bị suy sụp tinh thần trong giai đoạn Quỷ Nhãn, mất kiểm soát cảm xúc và cuối cùng bị ác linh giết chết, và hiếm khi qua được giai đoạn tiếp theo.

Còn về sau này, ngay cả giáo hội cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra với người bị ác linh ăn mòn hoàn toàn.

Dù cho là Người Đuổi Quỷ kinh nghiệm dày dạn và kiên định nhất cũng không dám để mình bị ác linh ám, bởi vì chúng sẽ dần dần ăn mòn và chiếm giữ từ thể xác đến linh hồn.

Đỗ Duy đã tự nhủ với bản thân, hãy sử tìm hiểu thêm về Quỷ Nhãn, luôn giữ trạng thái tỉnh táo.

Hắn biết mình muốn làm gì, càng biết rõ mục đích của mình.

Vậy nên, dù trạng thái Quỷ Nhãn khiến Đỗ Duy nhìn thấy những thứ kỳ lạ, đáng sợ cỡ nào đi nữa, hắn đều có thể bình tĩnh đối phó, dùng biện pháp của riêng mình để giải quyết tình huống khó khăn.

Nhưng lúc này, sau khi tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn, cảnh tượng nhìn thấy lại khiến hắn vô cùng khó chịu.

Người phụ nữ ngồi phía trước Đỗ Duy cứ khóc thút thít, đôi bờ vai run rẩy, hiển nhiên cô ấy đang rất bi thương.

Nhưng thứ Đỗ Duy nhìn thấy lại là một cảnh hoàn toàn khác.

Phía sau người phụ nữ, nhiều hạt tròn màu xám tro trôi nổi trong không khí, gần như phủ kín Đỗ Duy.

Những hạt tròn màu xám tro này hội tụ vào một chỗ, tạo thành một đám khói sương, giương nanh múa vuốt với Đỗ Duy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người phụ nữ đang ngồi trước mặt, chắc chắn có liên quan đến thứ quỷ quái gì đó.

Có thể là một ác linh, hoặc cũng có thể là thứ gì đó tương tự như chiếc đồng hồ cổ hắn mua từ Alexis.

Nhưng đây không phải là điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là, xuyên qua đám khói sương màu đen này, Đỗ Duy thấy được ảo giác có liên quan tới mình.

Hắn nhìn thấy một con phố đổ nát, xung quanh chỉ có lác đác vài ngôi nhà, giống như một khu ổ chuột.

Trên mặt đường, do trời mưa to, nước ngập quá bắp chân. Hắn đứng dưới ngọn đèn đường, toàn thân ướt sũng, sắc mặt tái nhợt, tay trái vịn vào cột đèn đường, tay phải cầm một chiếc trâm cài áo làm bằng vàng, tạo hình vô cùng tinh xảo và quý phái, giơ lên thật cao, đâm mạnh vào cổ.

Trong phút chốc, chiếc đuôi nhọn của cây trâm đâm thẳng vào cổ, xuyên qua động mạch và dây thanh quảng, máu phụt ra, nhuộm đỏ vũng nước đọng dưới chân.

Sau đó, Đỗ Duy rơi bịch xuống đất, nằm trong vũng nước đọng.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, thi thể bị dòng nước chầm chậm mang đi, như thể có dị vật nào đó ở dưới nước. Đỗ Duy căng thẳng nhìn thi thể của mình bị lật ngửa; mắt, miệng, mũi đầy bùn đất, gần như không nhìn rõ nét mặt, trông rất gớm ghiếc.

“Hờ … hờ … hờ …”

Đỗ Duy ôm ngực, cúi đầu, thở rất gấp, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc và kinh ngạc.

Mình vừa xem thứ quái gì vậy?

Ảo giác?

Hay là một ám chỉ?

Hoặc là mưu đồ thâm độc vô hình nào đó, đang thử phá vỡ lý trí của mình, nhưng tại sao nó lại cho mình chứng kiến cái chết của chính mình?

“Anh ơi, anh có sao không?”

Lúc này, người phụ nữ ngồi trước mặt Đỗ Duy nhận ra sự khác lạ của hắn, quan tâm hỏi thăm.

“Không sao, chỉ hơi khó chịu.”

Đỗ Duy hít sâu một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán, xua tay, ra hiệu mình không sao.

Trong khi nói chuyện, hắn cũng nhìn thấy hình dáng của người phụ nữ này.

Các đường nét trên khuôn mặt mang cảm giác dịu dàng đặc trưng của người Á Đông, nhưng đôi mắt lại có màu nâu, chắc có lẽ là người Á lai Mỹ.

Thấy thế, người phụ nữ không để ý đến Đỗ Duy nữa, quay đầu lại, không biết đang suy nghĩ gì.

Tuy nhiên, lần này cô ấy không khóc thút thít nữa, như thể sợ ảnh hưởng đến người khác.

……

Khi thời gian cầu nguyện kết thúc.

Mọi người lần lượt ra về.

Cha Tony cũng chú ý tới Đỗ Duy, có chút kinh ngạc, đang nghĩ bước tới chào hỏi thì người phụ nữ Á lai Mỹ đứng dậy.

“Thưa Cha, bên giáo hội … khi nào…”.

Người phụ nữ châu Á quay đầu nhìn người ngồi ở phía sau.

Đỗ Duy định nói gì đó, nhưng lại thôi.

Cha Tony cau mày, gật đầu với cô, sau đó nói với Đỗ Duy: "Đỗ Duy, con chờ một lát, Cha có chuyện cần giải quyết."

Nói xong, ông ra hiệu với người phụ nữ lai Á: "Bà Mina, hãy đi theo Cha."

"Dạ, thưa cha."

Hai người đi vào trong.

Đỗ Duy nhìn hành động của hai người, có chút suy tư.

Hắn nói nhỏ: "Bên phía giáo hội? Có phải gặp phải chuyện quỷ quái gì đó, nên muốn tìm Người Đuổi Quỷ?"

Vừa rồi, ở trên người phụ nữ này, Đỗ Duy tự động tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn, nhìn thấy ảo giác về cái chết của chính mình.

Và bây giờ, cô ấy nghĩ lại nói về *giáo hội* …

Đỗ Duy vừa suy nghĩ, vừa thuận tay móc gói thuốc lá trong túi ra, mới phát hiện đó là gói Black Forest mà Roy đã mua dùm mình. Hắn bỏ lại vào túi, định quăng vào thùng rác.

Lúc này, người phụ nữ châu Á được gọi là bà Mina bước ra, gương mặt tràn ngập phiền muộn và tức giận, sau khi nhìn thoáng qua Đỗ Duy, bèn quay đầu bỏ đi.

"Bà Mina, xin hãy đợi …"

Sau khi Cha Tony đuổi theo ra ngoài, ông vội kêu tên đối phương, nhưng đối phương giả lơ, như thể đang rất giận dữ.

"Kết thúc nhanh vậy sao?"

Đỗ Duy đứng dậy, nhìn Cha Tony bằng đôi mắt nghi ngờ.

"Đúng vậy, không ngờ bà Mina lại kiên quyết đến vậy."

Cha Tony thở dài, quay đầu nói với Đỗ Duy: “Đừng nhắc nữa, hôm nay con đến đây có chuyện gì?”

Đỗ Duy lạnh nhạt gật đầu: “Quả thực có chút chuyện. Con đã mơ một giấc mơ rất kỳ lạ. Con nghi ngờ nó có liên quan đến ác linh.”

Nói xong, hắn suy nghĩ một lúc, sau đó nói: “Ngoài ra, nếu có thể, con muốn tìm hiểu về Quỷ Nhãn.”

Cha Tony ngạc nhiên nói: “Cha không biết nhiều về Quỷ Nhãn, nhưng Cha sẽ hỏi bên giáo hội để biết thêm thông tin liên quan. Còn giấc mơ thì sao? Con đã mơ thấy gì? Có phải là về ác linh không?”

“Đúng vậy, con mơ thấy một người phụ nữ…”

Chương 18: The Nun

Trong nhà thờ, tại nơi lần đầu tiên hắn nói chuyện với Cha Tony.

Đỗ Duy vô cảm kể lại tường tận giấc mơ kỳ quái của mình, trí nhớ của hắn rất tốt, có thể kể lại rất rõ ràng từng chi tiết.

Sau khi Cha Tony nghe xong, khuôn mặt của ông bỗng trở nên vô cùng khó coi.

"Con có chắc thứ mà mình đang miêu tả, thực sự mặc một đồ của giáo sĩ? Không phải loại quần áo khác? Con biết đấy, có rất nhiều bộ đồng phục giống với đồ của các giáo sĩ hay mặc."

"Con rất chắc chắn. Thưa cha, con nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt cha, cha đang sợ điều gì?"

Đỗ Duy nhìn vào ánh mắt của Cha Tony, thấy được sự sợ hãi và run rẩy, như thể một con cừu non yếu ớt nhất gặp phải một con mãnh hổ đói khát.

"Con không hiểu đâu, Đỗ Duy, con…"

Cha Tony nắm cánh tay phải đang run rẩy của mình, cố gắng trấn tĩnh nhưng điều đó là không thể, rất khó chiến thắng nỗi sợ trong lòng.

"Hít thở sâu, thưa Cha, giữ nhịp thở của Cha, kiểm soát nó, và Cha sẽ thấy rằng cảm xúc chỉ là một cơ chế vận hành của cơ thể người."

Đỗ Duy cau mày, lạnh lùng nhìn ông, cố gắng dùng những ám thị để đưa Cha Tony thoát khỏi trạng thái sợ hãi này.

Đồng thời, hắn cũng tò mò, tại sao Cha Tony lại phản ứng dữ dội như vậy, sau khi nghe mình kể về cái thứ trông giống như nữ tu mà mình đã mơ thấy?

Chẳng lẽ thứ đó còn nguy hiểm hơn cả ác linh?

Phải biết, dù là trước kia, khi mình kể chuyện đang bị 2 ác linh đeo bám, ông ta cũng chỉ tỏ ra ngạc nhiên và khó hiểu mà thôi.

Với Đỗ Duy, điều này đã tiết lộ rất nhiều thông tin.

Nhưng bây giờ…

Anh cảm thấy những phiền phức trên người mình, chẳng những không giảm mà còn ngày càng tăng lên.

Lúc này, Cha Tony cuối cùng cũng đã trấn tĩnh.

…….

"Phù……"

Cha Tony nhìn Đỗ Duy và nói với vẻ xúc động: "Xin hãy tha thứ cho hành vi thất lễ hồi nãy của Cha. Những gì con đã mơ thấy thực sự rất khủng khiếp. Xin đừng miêu tả nó bằng những từ ngữ trực tiếp như vậy, Cha không muốn dính líu đến thứ này."

"Từ ngữ trực tiếp là gì?"

Đỗ Duy cau mày, móc sổ bệnh án mang theo bên người ra, lấy cây bút chì viết lên giấy 2 chữ cái, sau đó đặt lên bàn, đẩy tới trước mặt Cha Tony.

Cha Tony nhìn lên tờ giấy: TN?

Đây là viết tắt của từ The Nun.

"Đúng, không nên nhắc đến nó."

Cha Tony thở dài và tiếp tục: “Con biết đấy, ác linh có tính lan truyền. Khi con nhìn thấy thông tin về nó, con sẽ là mục tiêu của nó.”

“Có một số thứ còn đáng sợ hơn cả ác linh, tính lan truyền cũng mạnh hơn. Sau khi con tiếp xúc với chúng, con thậm chí có thể lan truyền rộng rãi chúng qua tên gọi, ngôn ngữ, v.v…, và trở thành những tồn tại vô cùng đáng sợ.”

Đỗ Duy cau mày nói: “Nếu theo như lời của cha nói, vừa rồi con đã nói đến thông tin về nó, vậy cha cũng sẽ là mục tiêu của nó.”

Cha Tony trả lời: “Vì đây không phải là tên của nó nên cha ổn.”

Nói đến đây, Cha Tony gõ vào 2 chữ cái trên tờ giấy, cẩn trọng nhìn Đỗ Duy và nói: “Đây là một lời nguyền, một lời nguyền không thể giải trừ.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Vậy ý của cha là, con đã bị cái gì đó để mắt tới? Nếu so với ác linh thì sao?”

“Nguy hiểm hơn gấp nhiều lần.”

Cha Tony hắng giọng, sắp xếp lại những suy nghĩ của ông và nói với giọng phức tạp: “Cha đã từng đề cập với con về chuyện của Bắc Brook, và tất cả Người Đuổi Quỷ ở New York.”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Đúng, Cha bảo bọn họ đã chết liên tục mấy nhóm. Người Đuổi Quỷ mới do giáo hội phái đến còn chưa tới, cho nên con mới gặp nhiều phiền phức thế này.”

Cha Tony trầm ngâm rồi nói: “Thực ra tổng cộng có tới 6 tốp người đã chết, tổng cộng là 13 Người Ngự Quỷ. Có lẽ trong tương lai gần, giáo hội sẽ không cử người tới nữa, cho đến khi tìm được Người Ngự Quỷ lợi hại hơn.”

Nghe vậy, Đỗ Duy không khỏi bực bội: “Vậy thì thưa Cha, cha đã báo cáo chuyện của con lên giáo hội chưa? Bởi theo như lời của cha, cho dù giáo hội xác nhận con thật sự bị ác linh ám, thì cũng phải rất lâu nữa mới có người tới xử lý, đúng vậy không?”

“Cha rất xin lỗi……”

“Vậy hãy cho con biết lý do.”

Đỗ Duy muốn nổi điên nhưng hắn biết mình không có quan hệ gì với cha Tony. Thân phận của ông ta, có lẽ chỉ là nhân viên hậu cần trong nhà thờ chịu trách nhiệm cung cấp thông tin và vật tư cho Người Đuổi Quỷ mà thôi.

“Đừng nói với con, nó có liên quan gì đến thứ quái quỷ mà con mơ thấy đêm qua.”

Cha Tony bất lực nói: “Đây là sự thật. Trong những ngày đầu tiên, không ai biết làm thế nào mà thứ này xuất hiện ở New York. Sau đó, có người suy đoán rằng nó có thể là một ác quỷ do ai đó vô tình triệu hồi, nhưng biết cũng đã muộn. 13 Người Đuổi Quỷ liên tục chết vì những vụ việc liên quan đến nó.”

“Bất cứ ai tiếp xúc trực tiếp với nó đều sẽ gặp tai nạn.”

“Từ khi nó xuất hiện đến nay, đã có hơn 200 người chết.”

Nói xong, Cha Tony làm dấu thánh giá trước ngực, nhắm mắt cầu nguyện.

Đỗ Duy vẫn bình tĩnh, không chút dao động.

Hơn 200 người, nghe thì có vẻ rất nhiều, nhưng thực tế lại rải rác khắp New York. Mà dù chỉ trong khu Bắc Brook, cũng sẽ không gây ra bất kỳ náo động nào.

Dù sao, ác linh có rất nhiều cách để giết người, chẳng hạn như tai nạn xe cộ, chuyện ngoài ý muốn. Không có người bình

thường nào lại đi suy nghĩ sâu xa về vấn đề này, nhiều nhất cũng chỉ nghĩ đó là kẻ giết người hàng loạt mà thôi.

Hơn nữa, mấy người này có chết cũng chả liên can gì đến Đỗ Duy.

Thản nhiên.

Đỗ Duy xoa trán, hỏi Cha Tony: "Thưa cha, New York đã xảy ra chuyện khủng khiếp đến mức này, giáo hội chắc chắn sẽ không bỏ mặc. Nhưng tại sao đến giờ vẫn chưa phái Người Đuổi Quỷ tới giải quyết?"

Cha Tony thở dài nói: "Bởi vì Người Đuổi Quỷ đời trước từng dùng biện pháp nào đó để kiềm chế nó. Nhưng theo như tình trạng hiện giờ của con, có lẽ kiềm chế này đã mất hiệu lực, nó sẽ sớm có hành động."

"Chà, con nghĩ mình cần biện pháp này."

Đỗ Duy đau đầu, 2 ác linh ở nhà cộng thêm cái đồng hồ cổ quỷ sứ đã đủ mệt rồi, giờ lại thêm cái thứ còn kinh khủng hơn này nữa.

Nhưng từ khi nào…

Cha Tony nghe được lời của Đỗ Duy, nhưng lắc đầu nói: "Cha xin lỗi, bác sĩ Đỗ Duy, vì một vài lý do, cha không thể tiết lộ cách kiềm chế nó. Chỉ có Người Đuổi Quỷ của giáo hội, mới được biết thông tin quan trọng này."

"Vậy sao?"

Đỗ Duy nhìn vào mắt của ông, hắn phát hiện mí mắt của Cha Tony khẽ run lên, mắt đảo qua đảo lại.

Lại nhìn bàn tay của ông ấy, đan chéo vào nhau, xoa nhẹ.

Rõ ràng, đây chỉ là một cái cớ.

Vì vậy, hắn đột nhiên cười: "Con cần phải làm gì?"

Cha Tony hơi kinh ngạc, ông im lặng suy tư.

Đỗ Duy không vội, chỉ lạnh lùng nhìn ông, cứ như người đang nôn nóng không phải hắn, mà là Cha Tony.

Khoảng 3 phút sau.

Cha Tony thở dài, nói: "Nếu con đã quyết tâm, cha quả thật có một việc cần con giúp đỡ."

Nói xong, ông ấy lại thêm một câu: "Có liên quan đến bà Mina. Anh trai của bà ấy, Luke Conan Doyle, đã biến mất 2 ngày trước. Có khả năng ác linh đã tấn công anh ta, chính là thứ đã từng tập kích con."

"Tất nhiên, chuyện này đã trôi qua, nhưng tác động mà nó mang lại vẫn chưa chấm dứt. Chồng của bà Mina, cũng đã gặp phải một sự kiện ác linh trong đêm mưa hôm qua. Theo tin nhắn cuối cùng mà anh ấy gửi đi, anh ấy đang ở trên một chiếc xe buýt kỳ lạ. Lúc đó là 2:12."

"Ác linh, vốn có tính lan truyền…"

"Cho nên, Cha muốn con lên chiếc xe buýt này, điều tra thông tin về nó và nghĩ cách kiềm chế nó."

Chương 19: Trạm chờ xe buýt

Sau khi nghe Cha Tony nói, Đỗ Duy rơi vào trầm mặc.

Hắn có chút kháng cự với đề nghị này, đồng thời vẫn đang suy nghĩ.

Bất cứ ai hoặc vật gì tiếp xúc với ác linh, đều đại diện cho rắc rối và nguy hiểm.

Dù hắn đã giải quyết được rắc rối của Alexis, nhưng điều đó không có nghĩa hắn có kinh nghiệm xử lý ác linh.

So với Người Đuổi Quỷ chuyên nghiệp, hắn chỉ là dân amateur, cũng chả muốn bản thân trở thành pro.

Sau một lúc lâu, Đỗ Duy đứng dậy, nhìn vào mắt của Cha Tony, lạnh lùng hỏi: "Con có thể hiểu đó là một giao dịch không? Con sẽ điều tra chiếc xe buýt này, kiềm chế hành động của nó, sau đó Cha sẽ cho con biết thông tin con muốn?"

"Đúng vậy, Đỗ Duy."

Cha Tony cũng đứng lên, và nói với giọng chân thành: "Chắc con cũng đã đoán ra thân phận của Cha, hiện giờ bên phía giáo hội mãi không chịu cử Người Đuổi Quỷ đến. Khu Bắc Brook và các khu vực khác của New York, đều đang liên tiếp phát sinh sự kiện quỷ quái, Cha rất cần giúp đỡ."

Đỗ Duy bật cười: "Cho nên Cha nghĩ con có thể giúp được Cha?"

Cha Tony gật đầu nói: "Đúng vậy, Đỗ Duy, con là bác sĩ tâm lý rất chuyên nghiệp. Trong số những người bị ác linh ám

mà Cha đã gặp, con là người bình tĩnh và lý trí nhất. Nếu không phải Cha biết trường hợp của con, thậm chí Cha không nghĩ con có liên quan tới ác linh.”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Nhưng nỗ lực của của con chưa được đền đáp xứng đáp, thành ý của Cha không đủ.”

Chỉ cho hắn biết phương pháp kiềm chế thứ đã giết chết 6 Người Đuổi Quỷ phụ trách ở New York, nhưng biết điều đó thì được ích lợi gì?

New York hiện giờ không có Người Đuổi Quỷ, chẳng lẽ hắn phải tự đi?

Đùa gì thế!

Hắn là bác sĩ tâm lý, nhưng hắn không ngu!

Cha Tony cắn răng nói: “Cha có thể cung cấp cho con vật phẩm của Người Đuổi Quỷ, tốt hơn những thứ từng bán cho con.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Giờ con rất nghèo.”

“Miễn phí.”

“Thứ đó có ích gì?”

Đỗ Duy hơi động tâm, nhưng vẫn chưa đồng ý ngay.

“Vấn đề này…”

Cha Tony im lặng trong một phút, giọng ông trầm hơn một chút: “Hãy nói thế này, nước thánh mà lần trước cha đưa cho con đã được hoà với nước lã, tấm vải liệm là hàng thải.”

Trong phút chốc, Đỗ Duy sầm mặt lại: “Con dao găm thánh giá màu bạc thì sao?”

Cha Tony lúng túng nói: “Nó có thể dùng để tự vệ, không phải sao?”

Nghe vậy, Đỗ Duy một tay xoa trán, một tay rút khẩu súng lục trong túi ra.

Họng súng nhắm thẳng vào Cha Tony.

“Nếu muốn tự vệ, súng càng hữu dụng hơn, đúng không? Cha Tony!!!”

Khi nói đến hai chữ: Cha Tony, Đỗ Duy nghiến răng gằn từng chữ.

Cha Tony vô cùng hoảng sợ, vội giơ hai tay lên nói: “Oh no, Đỗ Duy, con đừng nóng, nó thật sự từng gây ra tổn thương cho ác linh, đây chỉ là một sơ suất. Với lại, mấy thứ Cha cung cấp đợt sau cũng hữu ích mà, không phải sao?”

Đỗ Duy cười khẩy: “Sao Cha biết?”

Cha Tony nói: “Bởi vì Quỷ Nhãn trên cơ thể của con càng ngày càng mạnh. Chỉ có một khả năng, trong thời gian này, con đã tiếp xúc trực diện với ác linh.”

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn ông ta, nói: “Đưa cho con thứ con cần, con muốn thứ tốt nhất.”

Cha Tony thở phào nhẹ nhõm: “Đương nhiên, Cha cũng sẽ gửi tư liệu của giáo hội về Quỷ Nhãn vào email của con.”

…

13:01, Chiều thứ hai, ngày 18 tháng 5.

Đỗ Duy đỗ xe ở bãi đậu xe đối diện phòng khám tư vấn, lấy một cái túi từ ghế phụ lái, đeo ở sau lưng rồi khóa cửa xe lại.

Lúc đi đến trước cửa nhà mình, hắn ngẩng đầu lên nhìn nhà hàng xóm, Roy.

Mỗi cửa sổ và cửa ra vào đều dán đầy giấy niêm phong.

Dải băng phân cách vẫn chưa được tháo ra.

Nhưng cũng chỉ đành vậy, hôm qua khi cảnh sát Tom rời đi, anh ta từng nói loại án mạng kỳ lạ này, chỉ có thể được niêm phong dưới dạng một tập tin, cuối cùng bị bỏ mặc không ai thèm quản.

Tất nhiên, cuộc điều tra chắc chắn sẽ tiếp tục trong một thời gian nữa. Vì vậy trước khi sự việc kết thúc, Đỗ Duy có thể nhận được lệnh triệu tập từ cảnh sát bất cứ lúc nào.

Đỗ Duy dừng bước, đứng trước cửa suy nghĩ. Rồi hắn vất bao thuốc lá đã nhờ Roy mua dùm ở trong túi quần vào thùng rác, sau đó mở cửa bước vào nhà mình.

Bên trong nhà vẫn y nguyên như hồi sáng.

Chỉ có chiếc đồng hồ cổ treo trên tường vẫn đang chầm chậm quay với 3 chiếc kim chồng lên nhau.

Đỗ Duy đặt ba lô xuống sô pha, mở tủ lạnh lấy đồ ăn và nước uống.

Hai ngày nay, hắn chả ăn được mấy, tiếp theo đây sắp phải đối mặt với một chiếc xe buýt kỳ lạ. Nếu không duy trì trạng thái cơ thể tốt, rất có thể sẽ gặp phải một số tình huống cực kỳ rắc rối. Dù Cha Tony đã cho hắn vài món đồ để thoát thân, những cũng không đủ để đảm bảo an toàn.

Ngồi trên sô pha, Đỗ Duy uống một hớp nước ấm sau khi ăn xong, sau đó mở ba lô lấy quyển sổ bệnh án ra.

Lật sang trang bệnh án của riêng hắn.

[Tên: Đỗ Duy]

[Tuổi: 25]

[Giới tính: Nam]

[Nghề nghiệp: Bác sỹ tâm lý]

[Bệnh tình: Nghi ngờ có hai ác linh xuất hiện trong nhà, đã gặp phải sự kiện linh di không thể nào giải thích được]

[Thuốc điều trị: Tạm thời chưa có]

[Đề xuất: Tạm thời chưa có]

Ở phía dưới, hắn ghi chú thông tin:

[Tình trạng hiện tại: Quỷ Nhãn ngày càng mạnh, bị nguyền rủa quấn thân, cực kỳ nguy hiểm]

[Giải pháp: Kiềm chế và cân bằng sức mạnh của các ác linh và chờ đợi sự xuất hiện của Người Đuổi Quỷ]

[Cách xử lý: Điều tra tin tức của một chiếc xe buýt vô danh và kiềm chế hành động của nó]

…

Sau khi viết xong, Đỗ Duy cất những sổ bệnh án vào tủ. Theo lời cha Tony, hắn cần phải lên chiếc xe buýt kia. Đến lúc đó ngoài những thứ trong ba lô và smartphone ra, không mang theo bất cứ thứ gì khác. Vì điều đó sẽ chỉ gây rắc rối.

14:20 chiều.

Đỗ Duy nhận được một tin nhắn từ Alexis, nội dung là: nhắc nhở hắn phải thực hiện lời hứa vào ngày mai. Trong tin nhắn, người đẹp cũng tinh nghịch sử dụng thuật ngữ *hẹn hò*.

Sau khi trả lời, Đỗ Duy đặt smartphone xuống và bắt đầu suy nghĩ xem mình nên làm gì tiếp theo.

Khi đối mặt với một vấn đề khó, hắn thường suy nghĩ xem những biến cố nào có thể xảy đến, sau đó phân tích kế hoạch và tìm ra giải pháp.

Trước đây, khi mới ra trường, hắn từng làm việc trong một cơ sở y tế. Chỉ mất nửa năm là có thể leo lên chức phó giám đốc, nguyên nhân chính là do cách làm việc này.

…

Đến chiều tối, mưa đã ngớt.

Nhưng trời vẫn đầy mây đen, rõ ràng đang ủ dông.

Thỉnh thoảng sấm chớp xẹt ngang bầu trời, có một thứ cảm giác bức bí vô hình khiến người ta cảm thấy nghẹt thở.

Đỗ Duy cầm ô, đứng trên một con phố đổ nát, ở bên cạnh là một tấm biển **Trạm xe buýt** đã bỏ hoang.

[Những hiện tượng kỳ lạ do vật phẩm và sự vật gây ra được gọi chung là sự kiện ác linh. Hầu hết chúng không nguy hiểm bằng ác linh, nhưng vẫn hại chết rất nhiều người]

[Những người bị tà ma ăn mòn, tiến vào giai đoạn Quỷ Nhãn thường có khả năng nhìn thấy những thứ này bằng trực giác. Thứ mà người bình thường không thể nhìn thấy được]

Đây là những thông tin nội bộ về sự ăn mòn của ác linh, mà Cha Tony có được từ giáo hội.

Đỗ Duy vừa suy nghĩ, vừa châm cho mình một điếu thuốc.

Hắn chậm rãi rít thuốc, từ từ nhả ra khói thuốc hình chữ O.

Dưới đất, tàn thuốc bị nước mưa cuốn trôi.

Đến 20h, Đỗ Duy lấy trong túi ra một chiếc gương nhỏ to bằng lòng bàn tay.

Kiểu dáng cũ kỹ và đầy vết nứt, nếu ném xuống đất chắc cũng không ai thèm nhặt.

Nhưng nó đã từng là môi giới cho sự tồn tại của các ác linh. Sau đó những Người Đuổi Quỷ của giáo hội đã tiêu diệt ác linh trong gương, giờ nó tương đối vô hại.

Đưa chiếc gương đến trước mặt, khuôn mặt của Đỗ Duy được phản chiếu trong tấm gương nứt nẻ, phản chiếu hàng chục khuôn mặt lớn nhỏ.

Điều kỳ lạ là khuôn mặt nào cũng nở nụ cười nhạt.

Đỗ Duy ở ngoài gương sắc mặt bình tĩnh, sau đó trong lỗ tai vang lên tiếng rít ong ong chói tai, trái tim đột nhiên nhói đau một cái.

Cất chiếc gương đi, Đỗ Duy nhả ra một làn khói. Giờ hắn đã có thể chịu được cơn đau khi Quỷ Nhãn xuất hiện.

Lúc này, dưới màn đêm, trong cơn mưa đột nhiên xuất hai ngọn đèn chiếu về phía hắn, càng ngày càng gần.

Một chiếc xe buýt bề ngoài cũ kỹ chậm rãi đỗ lại trước mặt của Đỗ Duy.

Két két két …

Cửa trước của xe buýt mở ra, nhưng cửa sau vẫn đóng kín, như thể sẽ không có ai xuống.

Đỗ Duy liếc nhìn vào vị trí của tài xế, nhưng chỉ có thể nhìn thấy phần lưng. Bởi vì chiếc xe buýt kiểu cũ này có cửa kính cách ly đặc biệt, để tránh cho tài xế gặp nguy hiểm.

Vứt tàn thuốc xuống đất.

Đỗ Duy đeo túi xách, xếp ô rồi bước lên xe.

Chương 20: Hành khách đột nhiên xông vào

Trên xe buýt.

Dù đây là một chiếc xe buýt kiểu cũ, mẫu xe này chắc phải có từ thế kỷ trước, nhưng cơ sở vật chất bên trong vẫn được bảo dưỡng rất tốt.

Ghế ngồi gọn gàng, ngăn nắp, cửa kính rất sạch sẽ. Ngoại trừ ánh đèn trong xe khá mờ ảo, mọi thứ hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng.

Thậm chí không có mùi mồ hôi và khí thải như những chiếc xe buýt thông thường.

Đỗ Duy nhìn lướt qua hành khách trên xe, sau đó thu hồi tầm mắt, lấy trong túi ra một đồng tiền xu, ném vào thùng đựng tiền trên xe buýt.

Sau đó, lau vết nước trên ngực.

Ngay tại vị trí đó, cất giấu một chiếc camera bỏ túi mini.

Cuộc điều tra bắt đầu …

Hắn tự nhủ, cũng không có ý định nói chuyện với tài xế, lạnh lùng đi về phía băng ghế cuối xe buýt.

Không gian trong xe buýt hơi hẹp, vì vậy luôn phải bảo trì cảnh giác và đề phòng.

Ngồi ở băng ghế cuối, bạn có thể dễ dàng quan sát tình hình trong xe.

Tốc độ của hắn không nhanh cũng chẳng chậm.

Khi đi qua hàng ghế thứ ba, Đỗ Duy nhìn thấy một người đàn ông ngồi sát cửa sổ.

Chỉ liếc nhìn qua, trong số tất cả những hành khách mà hắn đã thấy, đây là kẻ gây cho hắn ấn tượng sâu sắc nhất.

Người đàn ông mặc một bộ vest màu đen, đội mũ lưỡi trai, trông thật lôi thôi. Vành mũ rộng che gần hết khuôn mặt, nhìn không rõ mặt mũi, nhưng phần da thịt lộ ra bên ngoài khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Giống như người mắc bệnh lang ben, từng đốm da trắng bệch phân bố khắp người. Mà người đàn ông này cứ tựa đầu vào cửa kính xe, hình như anh ta đã ngủ gục.

Tiếp tục đi về phía sau xe.

Ngồi phía sau là một đôi tình nhân người da đen, cả hai đều có gương mặt vô hồn, tóc còn ẩm ướt. Khi Đỗ Duy đi ngang qua, họ ngẩng đầu lên liếc nhìn hắn, sau đó lại ngồi im, không hề nhúc nhích.

Đỗ Duy bước tiếp, đến tận băng ghế sau cùng, tìm một vị trí bên cửa sổ ngồi xuống, kéo mũ trùm đầu lên, đặt ô bên tay phải rồi ngồi im.

Một người mắc bệnh lang ben, một cặp tình nhân da đen, Đỗ Duy và tên tài xế xe buýt.

Trên xe chỉ có 5 người.

Đương nhiên, cũng có thể là một.

……

Cánh cửa được đóng lại.

Xe từ từ lái về phía trước.

Đỗ Duy nhìn qua cửa kính xe, mưa càng lúc càng to. Giờ đã là ban đêm, sắc trời càng thêm u ám, khó có thể nhìn rõ thứ

gì, chỉ có thể nhìn thấy vài đường nét mờ nhạt.

Đỗ Duy không biết xe buýt sẽ đi về đâu. Nhưng đối với hắn điều đó không quan trọng, mục đích của hắn chỉ có 2 điều.

Điều tra thông tin về nó.

Kiềm chế hành động của nó.

Điều đầu tiên, Đỗ Duy không cần làm gì, hắn chỉ cần yên lặng chờ xe buýt dần dần lộ ra sự thâm độc tiềm ẩn, ghi lại mọi chuyện bằng chiếc camera mini giấu kín trên ngực.

Cuối cùng, chiếc camera này cùng đoạn clip trong đó sẽ được Cha Tony chuyển cho giáo hội.

Còn điều thứ hai, giờ hắn chỉ có thể chờ đợi.

Nhưng điều khiến Đỗ Duy cảm thấy khó hiểu, chính là từ sau khi lên xe, trạng thái Quỷ Nhãn bỗng dưng biến mất.

Nói chung, Quỷ Nhãn là kết quả của việc bị ác linh ăn mòn. Bất cứ khi nào bạn gặp một thứ gì đó liên quan đến ác linh, hoặc tiếp xúc với những thứ liên quan, bạn sẽ thụ động tiến vào trạng thái này.

Hắn chợt nảy sinh một ý tưởng.

Có lẽ, bây giờ là thời kỳ an toàn.

Dưới màn đêm, mưa càng lúc càng lớn.

Nhìn từ xa, chỉ thấy chiếc xe buýt chạy êm ru, băng qua đường, rẽ vào một tuyến đường tương đối vắng vẻ.

……

Linda cảm thấy mình thiệt xui xẻo. Trong một đêm mưa tầm tã, cầm ô, đứng tại một trạm xe buýt hẻo lánh, đợi chuyến xe cuối không biết có đi qua hay không.

Với tư cách là một streamer thực tế có hơn trăm ngàn fans, lại bị viewer gài kèo làm một tiết mục livestream thám hiểm linh dị. Đi đến căn biệt thự bỏ hoang đáng sợ nhất ở khu Bắc Brook để tìm kiếm các hiện tượng linh dị.

Nhưng hóa ra là không tìm thấy gì hết, không có ma, chẳng có âm thanh kỳ quái, chả có gì ngoài muỗi.

Nếu biết trước tình huống này, cô cảm thấy nên sắp xếp trước một số người, để có được một số hiệu ứng đặc biệt trong tiết mục. Dù có bị fan vạch trần, còn đỡ hơn bị cả đống comment chê bai tiết mục nhạt nhẽo.

"Thời tiết chết tiệt, khi nào xe mới tới đây, mình chết cóng mất."

Than phiền một câu, siết chặt quần áo của mình, chiếc ô chỉ có thể che mưa, không thể mang đến cho cô ấm áp.

Cô nhìn lướt qua phần mềm livestream trong smartphone của mình, có rất nhiều comment đang phàn nàn về cô.

[Điều tra linh dị đâu? Kết quả là cho bọn anh thấy cưng đang bị muỗi đốt】

[Mày bị não phẳng hả? Hôm rày nữ streamer làm gì có live tiết mục nào?]

【+1】

[Thương em streamer quá, thời tiết này ở ngoại ô rất nguy hiểm. Anh nghĩ em streamer cần có sự bảo vệ của một người đàn ông. Như anh chẳng hạn, anh có một bờ vai ấm áp và rất mạnh mẽ. 】

[Mạnh mẽ có ích gì, tao còn có súng đây này. 】

【Mày làm như không ai có súng ấy. 】

Linda nhìn thấy những câu nói đó và bất đắc dĩ nghĩ: "Mình còn định chỉnh sửa đoạn livestream này, rồi đưa lên mạng. Hay là thôi đi, nó chỉ khiến người ta tưởng mình là kẻ ngốc."

Lúc này, hai ánh đèn mờ ảo từ xa chiếu vào khuôn mặt đang cúi gằm vào smartphone của Linda.

Theo bản năng cô ngẩng đầu lên và nhìn thấy trong cơn mưa ngay phía trước, có một chiếc xe buýt kiểu cũ với hai ngọn đèn mờ ảo đang chầm chậm chạy tới gần chỗ cô. Trong bóng đêm, không chỉ khiến người ta liên tưởng đến mắt mèo, mà còn im hơi lặng tiếng, cảm giác khó chịu mơ hồ.

Tuy vậy, cô không nghĩ nhiều mà cảm thấy rất phấn khích.

"Này … đây, đây, có người ở đây."

Vừa nói, cô vừa giơ smartphone lên, xoay camera về phía chiếc xe buýt sắp lái qua và nói với viewer trong room livestream: "Tuyệt vời, chuyến xe cuối cùng mà em chờ đợi cuối cùng đã đến. Em đã nghĩ thời tiết này sẽ không còn chiếc xe nào nữa, xem ra hôm nay em có thể về nhà và đánh một giấc ngon lành."

【Trời đổ mưa, chuyến xe cuối cùng, đêm khuya, chạng vạng, đây là tiết tấu của chuyến xe tử vong sao? 】

[Không chừng đây là một series phim về xe buýt nha…]

【? ? ? 】

【? ? ? 】

[Lại là thằng Nhân Tài! 】

Linda nghẹn lời, cô nhớ rất rõ viewer có ID Nhân Tài này. Hình như đến từ một quốc gia nhỏ bé ở Châu Á, đừng nhìn cô ấy là streamer, thật ra cô ấy không cởi mở như người khác nghĩ.

Vì vậy, nhìn thấy loại comment này khiến cô khá bực bội.

Ngay khi cô định nhắc nhở viewer không được nói về những chủ đề nhạy cảm nếu không sẽ bị block, chiếc xe buýt bỗng từ từ dừng lại trước mặt của cô.

Cửa xe từ từ mở ra …

Không hiểu tại sao, Linda bỗng cảm thấy một luồng gió lạnh thổi vào người, khiến cô rùng mình ớn lạnh.

Theo bản năng nhìn vào trong xe, chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn mờ ảo và bóng lưng của người tài xế. Toa hành khách im lặng như tờ, dường như không có hành khách nào ngoại trừ cô.

Cô cũng không quan tâm, trong cái thời tiết quỷ quái này, có chiếc xe buýt để lên ngồi là may mắn lắm rồi.

Dù mẫu mã chiếc xe buýt này hơi cũ, vẫn tốt hơn là ở trong ngôi biệt thự hoang vắng, bị gió thổi, dầm mưa và muỗi đốt.

Vì vậy, cô trực tiếp bước lên xe buýt. Nhìn lướt qua toa hành khách, thấy có 4 hành khách, cảm thấy an tâm hơn một chút.

Một đôi tình nhân người da đen, một người đàn ông kỳ lạ đội mũ lưỡi trai, và một anh chàng châu Á đẹp trai ngồi ở băng ghế sau cùng đang đeo một chiếc túi.

Xem ra trong thời tiết như thế này, kẻ xui xẻo không chỉ có mình.

Cô vờ nhún vai nhẹ nhõm.

Sau đó, cô quay lại nhìn người lái xe, vì có cửa sổ cách ly nên cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng hơi khom xuống.

Chắc đó là một người tài xe rất già?

Cô suy nghĩ một chút, cười hỏi: “Chào anh tài xế, anh bán cho em một vé nha?”

Lời vừa thốt ra, trong phút chốc, lưng của Linda bỗng lạnh toát, tóc tai dựng đứng, da gà nổi khắp người.

Tất cả những người trong xe buýt, sau khi cô nói những lời này, đồng thời ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt vô hồn.

Chương 21: Trạm dừng tiếp theo

Ở băng ghế sau xe buýt, Đỗ Duy lạnh lùng nhìn người phụ nữ da trắng đang hỏi chuyện tài xế.

Dù biết chiếc xe buýt này có vấn đề, nhưng hắn hoàn toàn không có ý định tiếp xúc với những người trên xe, nên không hề nói một lời.

Cái gọi là vé xe, hắn chỉ cần quăng một đồng là được.

Tài xế không đưa vé cho hắn, cũng không tỏ thái độ gì, những người khác cũng vậy.

Dường như không ai quan tâm, có vẻ không có thứ gọi là vé.

Vì vậy, hành động của Linda khiến hắn rất mong chờ điều sẽ xảy ra tiếp theo.

……

Sau khi Linda hỏi tài xế, cô mơ hồ cảm thấy như thể mình đã hỏi một câu không nên hỏi.

Cô liếc nhìn cửa xe, lúc này nó đã chầm chậm đóng lại, cho dù muốn xuống xe cũng đã muộn.

Lúc này, tài xế chỉ tay vào thùng tiền rồi rút tay về.

“OK, ok.”

Linda thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng rút ví, lấy ra tờ 10 đô la rồi ném vào.

Cô không dám hỏi tiền thối, mà vội vã đi ra phía sau xe.

Trong quá trình này, Đỗ Duy nhận thấy cơ thể của tài xế không hề di chuyển, mà máy móc dùng ngón tay chỉ vào hộp đựng tiền.

Thông thường, khi một người hoặc động vật cử động chân tay, nó sẽ thúc đẩy toàn bộ cơ thể. Ví dụ, nếu bạn duỗi tay ra, các cơ nhất định sẽ cử động để di chuyển xương bả vai.

Ngay cả một xác chết cũng không thể bỏ qua cơ chế sinh lý.

Nhưng tài xế này thì không.

Hoàn toàn phản khoa học.

Đỗ Duy thu hồi ánh mắt từ phía sau tài xế, có vẻ như tài xế là người có vấn đề nhất trên chuyến xe buýt này.

Còn những người khác …

Đỗ Duy liếc nhìn người phụ nữ da trắng đang đi về phía mình, sau đó nhìn những người khác.

Dường như mọi người đều cư xử rất kỳ lạ, nhưng không xác định rõ là vấn đề gì.

“Nè … anh chàng đẹp trai, em có thể ngồi đây được không?”

Suy nghĩ của Đỗ Duy bị cắt ngang, hắn ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt lạnh lùng và bình tĩnh nhìn người phụ nữ da trắng đang nói chuyện.

Bị nhìn chằm chằm nên người phụ nữ có chút mất tự nhiên: “Chào anh, em tên là Linda.”

Linda thấy lạ khi mọi người trên chuyến xe này có vẻ thờ ơ và thu mình, không muốn tiếp xúc nhiều với người khác.

Đỗ Duy vẫn im lặng, trước khi sự việc kết thúc, hắn không muốn mình quá nổi bật.

Không cần biết chi tiết về tất cả "mọi người", đó là cách an toàn nhất để khiến bạn trông giống mọi người.

Linda không ngờ anh chàng đẹp trai trước mặt, lại không muốn nói chuyện với mình, cô thấy hơi ngượng.

Đầu năm nay, lạnh lùng đã thành trend của các anh chàng đẹp trai rồi sao?

Vì vậy cô ngồi ở băng ghế cuối cùng như Đỗ Duy, ở cửa sổ bên phải, cách Đỗ Duy rất xa.

Sau khi cô ngồi xuống, tài xế cũng khởi động và bắt đầu lái xe đến điểm dừng tiếp theo.

Linda thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy điều này, lấy smartphone ra, liếc nhìn viewer trong room livestream.

Nhiều viewer trở nên sôi động sau khi Linda lên chiếc xe buýt này. Đặc biệt là sau khi nhìn thấy sự lạnh lùng của Đỗ Duy, nhiều viewer nữ đồng lượt send comment lia lịa.

[Ôi, anh chàng châu Á này đẹp trai quá. 】

【Tuy anh không phải người da trắng, nhưng gương mặt của anh rất hợp với gu thẩm mỹ của em. 】

【Mãnh liệt yêu cầu streamer hỏi phương thức liên lạc…. Tôi muốn lên giường với anh chàng Á đông lạnh lùng này. 】

Linda sững sờ, room livestream nhanh chóng bị rất nhiều viewer nữ quẩy nát, khiến cô cảm thấy hơi khó chịu, những người phụ nữ này trước đây đâu có sôi nổi như vậy.

Có điều, người đàn ông Á Đông lạnh lùng này thực sự rất đẹp trai và phong độ!

Trái tim của cô có hơi xao động, nhưng sau khi nghĩ kỹ, cô lập tức từ bỏ ý định.

Không dễ gì tán đổ một gã đàn ông quá lạnh lùng, nếu bị từ chối thì thật xấu mặt.

Tuy điều đó khá bình thường, nhưng giờ cô đang livestream. Xấu mặt trước đám đông viewer, sau này sao cô còn livestream được nữa?

Tuy nhiên, Linda lại không đọc được comment này trong room livestream.

[Hình như đây là bác sĩ Đỗ Duy ở khu Bắc Brook, New York. Tôi có người bạn từng đi khám tại phòng khám tư vấn của anh ấy. Tại sao anh ấy lại đột ngột chạy đến Essegrin? 】

Essegrin là một thành phố cách New York hơn 50 km, phải mất một giờ lái xe liên tục mới tới được. Xe buýt, càng mất nhiều thời gian hơn.

Đỗ Duy lấy smartphone ra, kiểm tra thời gian, hiện tại là 8:14 PM.

Từ khi lên xe buýt đến điểm dừng đầu tiên, chỉ mới có 14 phút.

Nếu không tính thời gian xe đỗ lại, điểm dừng đầu tiên có thể sẽ chỉ mất 10 phút.

Vì ngoài trời đang mưa rất to, nên hắn không thể nhìn rõ cảnh tượng bên ngoài, không tính được tốc độ trung bình của chiếc xe.

Nhưng theo Đỗ Duy đoán, trong thời tiết như thế này, chắc tốc độ khoảng 50km/h.

Lúc này, hắn tình cờ nhìn Linda đang ngồi ngoài cùng bên phải. Đối phương cúi đầu nhìn smartphone, không biết đang làm gì, có âm thanh loáng thoáng truyền đến, hình như đang nói chuyện với ai đó.

Sau đó, Đỗ Duy không để ý đến cô ta nữa. Bởi vì lúc này, người mắc bệnh lang beng đội mũ lưỡi trai, mặc vest ngồi ở dãy ghế đầu tiên đang đi tới.

Chiếc mũ lưỡi trai che khuất nửa trên khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy miệng, mũi, và biểu cảm cứng đờ vô hồn.

Bước chân của gã cũng rất kỳ lạ, bước thấp bước cao, vai trái luôn chìm xuống mỗi khi gã bước đi.

Là một gã thọt.

Đỗ Duy vô cảm nhìn gã, ngực hơi ưỡn lên để camera mini có thể ghi lại toàn bộ hành động và khuôn mặt của gã ta.

Gã đàn ông mắc bệnh lang beng không nhìn Đỗ Duy, gã chỉ bước đi. Khi đến gần băng ghế sau cùng, gã dừng lại, nhìn Linda ngồi ở ngoài cùng bên phải.

Linda hơi sững sờ, nhìn đối phương, chả hiểu gì.

"Xin hỏi, có chuyện gì không?"

Cô nhận thấy ánh mắt của đối phương cứ dán chặt vào cơ thể mình, nên lên tiếng hỏi.

Nhưng mà, gã đàn ông mắc bệnh bạch biến không nói lời nào. Chỉ cúi đầu nhìn cô, bầu không khí vô cùng kỳ quái.

Đỗ Duy nhìn chằm chằm hai người, đồng thời quan sát hành động của những người khác.

Người khác nói đến đôi tình nhân da đen.

Lạ nha, đôi tình nhân da đen như thể đang đắm chìm trong thế giới của riêng hai người, làm ngơ trước mọi thứ.

Đột ngột… gã đàn ông mắc bệnh lang beng di chuyển …

Gã duỗi cánh tay phải toàn đốm lang ben ra, chỉ vào Linda. Khóe miệng hiện lên một nụ cười kỳ quái, sau đó quay đầu qua chỗ khác, chìm vào im lặng.

Đỗ Duy cau mày, nãy giờ trên xe buýt không có điều gì khác thường. Thứ khác thường duy nhất chính là những hành khách này.

Nhưng hắn đoán mãi không ra chuyện gì đã xảy ra với những hành khách này, và họ muốn gì …

Hơn nữa, Đỗ Duy cũng nhìn thấy gã đàn ông bị bệnh lang beng này đang đứng trước cửa ra xe buýt.

Lẽ nào đã đến điểm cần đến của gã?

Chương 22: Bù nhìn

Vào giờ phút này, Linda đã bị hành động của gã mắc bệnh lang beng, đội mũ lưỡi trai khiến cô hoang mang, khó hiểu.

Nhưng đối phương đã quay đầu sang hướng khác, không nhìn mình nữa. Cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy ngoài mắc lang beng, não của người đàn ông này cũng có vấn đề.

Cô tiếp tục giao lưu với viewer trong room livestream, nhưng nhiều viewer đã send một vài comment có yếu tố linh dị. Đặc biệt là những truyền thuyết kinh dị về xe buýt, khiến bầu không khí trong room livestream trở nên vô cùng đáng sợ.

Vì vậy, Linda chỉ đành thỉnh thoảng nói vài câu, cố gắng đổi đề tài.

Thật ra, lá gan của cô cũng không lớn. Nhất là thời tiết kiểu này, trên cái xe buýt đầy rẫy chuyện kỳ dị, cô càng không muốn nói đến chuyện ma quỷ.

Trong thực tế, nhiều khi nguồn gốc của sự sợ hãi có rất nhiều.

Một số người sợ những điều chưa biết.

Một số người chỉ đơn giản là sợ bóng tối.

Một số người sợ độ cao.

Một số người sợ biển.

Nói một cách đơn giản: không có cảm giác an toàn.

Xe buýt là một không gian kín, có thể di chuyển bất cứ lúc nào. Dù nói thế nào đi nữa, nó cũng không thể sánh bằng tự đi trên chính đôi chân của mình.

Đỗ Duy ngồi ở ghế ngoài cùng bên trái, dựa vào cửa kính xe, một lúc làm hai việc, vừa xem giờ trên điện thoại vừa nhìn gã đàn ông bị bệnh lang beng.

Lúc 8:20 tối, tốc độ của xe buýt giảm dần và từ từ dừng lại.

Cửa sau mở ra, một cơn gió lạnh thổi vào trong xe. Đỗ Duy và Linda ngồi ngay phía sau xe, là những người đầu tiên cảm thấy cơn lạnh thấu xương.

Ngoài xe, mưa như trút nước, bầu trời tối đến đáng sợ. Mơ hồ nhìn thấy một cánh đồng lúa mì rộng lớn, ở xa xa trong cánh đồng lúa mì có một ngôi nhà nhỏ đang bật đèn.

Đỗ Duy bình tĩnh nhìn gã đàn ông, nhưng trong lòng lại tràn ngập nghi hoặc.

Hắn đã sống ở New York được 1-2 năm. Trước khi bị lũ ác linh đeo bám, hắn cũng đã lái xe lang thang khắp thành phố và vùng ngoại ô.

Dù sau đó hắn rất thất vọng, vì thành phố New York này không hề phồn hoa như trong tưởng tượng.

Nhiều lắm xem như thành phố hạng hai.

Nhưng dù là thành phố hạng hai cũng không có cánh đồng lúa mì ở vùng ngoại ô.

Nếu vậy thì giờ mình đang ở đâu?

Hắn lập tức bật định vị GPS trên smartphone, nhưng tín hiệu cứ chập chờn.

……

Lúc này, gã đàn ông đứng ở cửa sau xe ra hiệu cho Linda, như thể gã muốn cô đi cùng.

Tuy nhiên, Linda càng bối rối hơn trước hành động của gã đàn ông, lắc đầu không do dự.

Đùa sao, đêm khuya xuống xe với một gã đàn ông lạ, trừ khi cô bị điên!

Người đàn ông mắc bệnh lang beng có vẻ khá tức giận khi nhìn thấy điều này, trong cổ họng truyền ra tiếng thở dốc.

"Đinh ……"

Bên trong toa hành khách, một tiếng chuông chói tai vang lên.

Mọi người nhìn về phía đầu xe, chỉ thấy bóng lưng của tài xế nhấn chuông xe.

Khi tiếng chuông biến mất, gã đàn ông bị bệnh lang beng bước xuống xe không chút do dự. Đứng bên ngoài, ngẩng đầu lên và nhìn vào Linda ở trong xe.

Từ đầu đến cuối, Đỗ Duy đều đang quan sát gã đàn ông.

Lúc ở trong xe, bởi vì đội mũ lưỡi trai, hắn không thể nhìn rõ mặt. Nhưng giờ nhìn từ trên cao xuống, hơn nữa gã ta vẫn ngẩng đầu nhìn vào trong xe, Đỗ Duy vừa hay có thể nhìn rõ hơn.

Hắn đã thấy, dưới chóp nhọn của chiếc mũ là một khuôn mặt đầy đốm trắng. Khiến người ta liên tưởng đến một đám thiêu thân, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của gã, lại khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh tởm.

Ngay tại vị trí của đôi mắt, có hai quả cầu bằng rơm, hơi méo mó, trông khá thô kệch.

Nhưng dù nhìn thế nào đi nữa, nó cũng khiến người ta sợ hãi theo bản năng.

Bỗng dưng bụng của Đỗ Duy hơi quặn, bên tai vang lên tiếng rít ong ong chói tai, trực tiếp tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Lúc này, hắn thấy gã đàn ông bên ngoài xe buýt chính là một xác chết. Đằng sau gã ta là một đống rơm kết thành hình người, giống hệt như bù nhìn rơm do nông dân làm để ngăn chim chóc mổ thóc lúa.

Hai bó rơm xuyên qua sau đầu người đàn ông, kết nối họ với nhau.

Thứ này thực sự đang điều khiển xác chết.

Đỗ Duy cũng nhận thấy chân trái của bù nhìn bị một loại dao nào đó chém phải. Dù làm bằng rơm nhưng nếu nó cũng có thể hoạt động như người bình thường, không khó hiểu vì sao khi bước đi vai trái của gã đàn ông lại chùn xuống.

Hít sâu một hơi, Đỗ Duy cảm thấy da đầu hơi tê dại, thứ này cũng là ác linh?

Linda sợ tới mức run lẩy bẩy, ngay cả smartphone cũng rớt xuống đất. Mãi đến khi cửa đóng lại, bắt đầu lái về phía trước, cô mới mềm nhũn ngã xuống đất, thở hổn hển.

"Ôi…"

Linda thở nặng dọc, chỉ nhìn thấy thứ đó có vài giây, đầu óc của cô đã trống rỗng., Ngay cả hét cũng không dám, cô gần như ngã gục.

Sau đó, cô quay đầu lại, che miệng nhìn những người khác trên xe.

Người lái xe dường như không để ý đến phía sau, vẫn tiếp tục lái xe.

Đôi tình nhân da đen dựa sát vào nhau, giống như chưa hề có gì xảy ra.

Cô nhìn Đỗ Duy với gương mặt vô cảm ngồi ở bên phải, trong lòng càng thêm sợ hãi.

Trùng hợp hơn, Đỗ Duy cũng đang nhìn cô, khiến cô sợ đến mức lập tức áp lưng vào thân xe, ánh mắt tràn đầy kinh hãi và cảnh giác.

Đỗ Duy thu hồi ánh mắt, không nhìn cô nữa, cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút.

Hắn vốn đang lo người phụ nữ xa lạ này sẽ sợ hãi, hét toáng lên, không ngờ đối phương vẫn có thể giữ được bình tĩnh, thế này thì quá tốt rồi.

Sau đó, cả chiếc xe lại lâm vào im lặng chết chóc.

Dưới màn đêm, chiếc xe buýt vẫn tiếp tục lao về phía trước, như thể nó sẽ không bao giờ dừng lại.

Đỗ Duy xoa xoa điểm giữa hai đầu lông mày, bắt đầu suy nghĩ.

Dựa theo tình hình hiện giờ, Cha Tony đã phán đoán vô cùng sai lầm.

Ông cho rằng ác linh quấy phá là chiếc xe buýt này.

Nhưng thực tế, lại không phải vậy. Thứ đáng ngờ nhất, chính là hành khách trong xe buýt.

Gã đàn ông mắc bệnh lang beng thực chất là một xác chết được điều khiển bởi một con bù nhìn.

Một đôi tình nhân da đen sống trong thế giới hai người, hiện giờ cũng không có biểu hiện gì dị thường. Bởi vì khi cửa xe đóng lại, hắn bèn rời khỏi trạng thái Quỷ Nhãn.

Người phụ nữ còn lại, trông bình thường nhất.

Đỗ Duy đã nhìn thấy màn hình smartphone của Linda, có vẻ cô ấy là một streamer. Xem ra, cô ấy là một người bình thường vô tình bước lên xe buýt.

Đỗ Duy thở phào, tạm ngừng suy nghĩ.

Giờ hắn chỉ có thể khẳng định 2 điều.

Thứ nhất, xe buýt có vẻ không nguy hiểm, ngược lại mối nguy chính là hành khách, vì họ có thể không phải là con người.

Thứ hai, xe buýt có khả năng cô lập sức mạnh của ác linh, dường như có một quy luật nhất định. Điều này thể hiện ở việc con bù nhìn kỳ dị lập tức xuống xe ngay khi tiếng chuông reo lên, mà không làm bất cứ hành động nào khác.

Đột nhiên, Đỗ Duy quay đầu lại, liếc nhìn Linda.

Toàn thân cô run rẩy, cầm smartphone, từ từ nhích lại gần hắn.

Mang theo hoảng sợ, hỏi rất khẽ: “Em biết, anh tên là Đỗ Duy, anh là bác sĩ tâm thần, đúng không ạ?”

Chương 23: Đẩy cô ấy xuống

Khi Linda nói ra tên và thân phận của Đỗ Duy, hắn có chút kinh ngạc.

Linda hiểu ý hắn, nhỏ giọng nói: “Em là streamer, tin này do viewer cho em biết.”

Đỗ Duy nhìn lướt qua phía trước, thấy không có ai để ý, bèn gật đầu xác nhận.

“Anh có biết chiếc xe buýt này đang đi tới đâu không? Em rất sợ, anh nên nhìn thấy con quái vật hồi nãy.”

Nói đến đây, trên khuôn mặt của Linda vẫn còn vương lại nỗi sợ, cổ họng cô run rẩy vì sợ.

Sau đó, cô nói: “Viewer của em nói, 1 giờ trước trên chuyên mục tin tức của Bắc Brook, cảnh sát thông báo một vụ tai nạn xe hơi và người đàn ông thiệt mạng chính là gã đàn ông vừa rồi.”

Đỗ Duy nheo mắt lại, đưa ngón tay trỏ lên làm động tác suỵt với cô.

Sau đó, hắn lấy smartphone ra, gõ chữ và hướng màn hình về phía Linda.

[Em lên chiếc xe buýt này ở địa điểm nào? 】

Linda thấy vậy, bèn thở phào nhẹ nhõm, có thể giao tiếp, xem ra anh chàng châu Á này là người bình thường.

Vì vậy, cô cũng lấy smartphone ra, đóng phần mềm livestream, mở mục ghi chú và gõ vào đó.

[Ở ngoại ô của Essegrin, bác sỹ Đỗ Duy, anh có thể giúp em không? Em thực sự rất sợ. 】

[Rất tiếc, anh chỉ có thể nhắc nhở em, giữ bình tĩnh và đừng cố tình làm bất kỳ điều gì. Giờ em hãy trở về chỗ ngồi và yên lặng chờ đợi. 】

Đỗ Duy cất smartphone trở lại túi, không để ý đến Linda nữa.

Tình hình hiện tại rất kỳ quái, nếu không phải muốn lấy được thông tin hắn muốn từ trên người của Linda. Với tính cách của hắn, hắn sẽ không nhắc nhở cô phải làm gì.

Đương nhiên, Đỗ Duy cũng biết những gì hắn nhắc nhở Linda chỉ là suy đoán cá nhân, chưa chắc đã có ích.

Dẫu sao cho tới giờ, chiếc xe buýt này chưa có gì khác thường, thật khó để tìm ra nó muốn làm gì. Không cách nào tìm ra đích đến và trạm dừng tiếp theo của nó.

Hiện giờ điều duy nhất có thể xác định: người hay không phải người đều có thể gặp tuyến xe buýt này, có thể ở bất kỳ thành phố và địa điểm nào.

Chỉ có thể nói, chiếc xe buýt kỳ lạ này không thể giải thích bằng lẽ thường.

Linda vừa mở miệng, thấy Đỗ Duy không còn quan tâm đến mình nữa, cô lập tức mất chủ kiến.

Cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, gặp chuyện như thế này, không hét toáng lên đã rất mạnh mẽ rồi. Nhưng người đàn ông duy nhất mà cô có thể chắc chắn là người bình thường, trông rất đáng tin cậy, lại không để ý đến cô, khiên cố hơi hụt hẫng.

Mình nên làm gì?

Linda miễn cưỡng trở lại chỗ ngồi, chăm chú nhìn Đỗ Duy.

Cô luôn cảm thấy anh bác sĩ tâm lý này biết điều gì đó.

Bởi vì ánh mắt của đối phương rất bình tĩnh, rất cuốn hút người khác.

Ngay khi Linda đang nghĩ về…

Kít - chiếc xe dừng lại.

Vẫn chưa đi được bao xa, kể từ điểm dừng cuối cùng.

Đỗ Duy cau mày, đôi tình nhân da đen không hề có ý định xuống xe, và cửa trước cũng không mở.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Hắn tự hỏi, chợt nhớ tới một chuyện đã bỏ qua.

Trong nháy mắt, Đỗ Duy hít sâu một hơi, lập tức nhìn về phía cửa sau.

Quả nhiên…

Giây tiếp theo, cửa sau mở ra …

Bên ngoài, cơn mưa nặng hạt vẫn tiếp tục rơi, đọng thành những vũng nước trên mặt đất. Một người đàn ông mặc vest và đội mũ lưỡi trai đứng dưới mưa, đôi mắt được thay bằng những quả bóng làm bằng rơm, toàn thân ướt sũng nước mưa, gã đứng vũng nước mưa và nhìn lên xe.

Đỗ Duy và gã nhìn nhau, hắn biết đối phương không nhìn mình, mà nhìn Linda. Bởi vì vừa rồi, nó từng ra hiệu Linda xuống xe cùng nó.

Rõ ràng, mục tiêu của nó là Linda.

Linda cực kỳ hoảng hốt và sợ hãi, cô gần như thu mình lại thành một quả bóng, kinh hãi nhìn ra ngoài cửa kính.

Chuyện gì đang xảy ra?

Tại sao chiếc xe lại quay trở lại điểm ban đầu?

Lẽ nào gã đàn ông kỳ dị này đang nhìn chằm chằm vào mình?

Linda không có sở hữu năng lực Quỷ Nhãn như Đỗ Duy, cho nên trong mắt cô, ngoại trừ đôi mắt được thay bằng rơm, gã đàn ông đó chỉ là một xác chết. Nhưng không biết tại sao gã lại xuất hiện trên chiếc xe buýt này.

Cô không thể nhìn thấy đằng sau người đàn ông, có một con bù nhìn.

Cả Đỗ Duy lúc này cũng rất khó hiểu, nếu như ác linh hay những tồn tại không rõ phải chịu một số kiềm chế nhất định khi ở trong chiếc xe này. Vậy thì không nghi ngờ gì nữa, bọn chúng kiêng kỵ chiếc xe buýt quái đản.

Nhưng tại sao chiếc xe lại trở về điểm dừng cuối cùng, nếu là do ảnh hưởng của con bù nhìn, Đỗ Duy cho rằng không thể.

Bởi vì nếu nó có năng lực đó, nó sẽ không dứt khoát xuống xe, ngay sau khi tài xế bấm chuông.

Có lẽ nào ……

Có phải chiếc xe này muốn Linda đi xuống?

Trong khi Đỗ Duy đang suy nghĩ, đôi tình nhân da đen đột ngột đứng dậy, đi thẳng đến chỗ Linda. Người phụ nữ da đen nói một cách vô cảm: “Cô không nên ở trong chiếc xe này, sẽ hại chết tất cả chúng ta.”

Linda đầu óc trống rỗng, ngu ngơ hỏi: “Ý cô là sao?”

Người phụ nữ da đen chỉ vào gã đàn ông bên ngoài xe và nói: “Hồi nãy gã muốn cô xuống, đúng không?”

Linda lập tức lắc đầu: “Không, tuyệt đối không, tôi không thể đi xuống.”

Người đàn ông da đen sốt ruột nói: “Này… nghe này, chúng tôi cũng không muốn cô đi xuống, bởi vì như thế là mưu sát. Nhưng cô phải biết, đến mỗi một trạm đều sẽ có ác linh hoặc người lên xe. Cũng sẽ có người xuống xe, và con ma chết tiệt này rõ ràng đang để mắt đến cô. Nếu cô không xuống xe, điều gì đó khủng khiếp sẽ xảy ra và tất cả chúng ta đều chết.”

Lúc này, người đàn ông da đen chỉ vào xác chết đứng ngoài cửa xe, vẻ mặt rất xấu xí, hiển nhiên là đang nhớ lại một trải nghiệm tồi tệ nào đó.

Thấy vậy, Đỗ Duy ở bên không khỏi kinh ngạc: “Đôi tình nhân da đen này hình như đã ở trong xe rất lâu, biết được vài chuyện bí mật.”

Chuyện khủng khiếp trong miệng của anh ta, dường như khiến anh ta vô cùng sợ hãi.

Đỗ Duy nhìn gã đàn ông ướt sũng bên ngoài xe, bộ vest đã đầy nếp nhăn, ống quần dính đầy bùn đất, không biết từ lúc nào, đã bị động tiến vào trạng thái tầm mắt Quỷ Nhãn.

Hắn nhìn thấy con bù nhìn kỳ dị kia, ngoẹo đầu ra hiệu với mình, nở nụ cười cực kỳ quỷ dị doạ người.

Nó đang theo dõi mình.

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu của Đỗ Duy.

Lúc này, đôi tình nhân da đen hình như đã hết kiên nhẫn, họ vươn tay túm lấy quần áo của Linda, cố gắng đẩy cô ra khỏi xe.

“Không, mấy người không thể làm vậy, đây là mưu sát.”

Linda điên cuồng chống cự, nhưng không thể chống lại sức mạnh của hai người. Cô vô cùng tuyệt vọng, hai tay giữ chặt ghế ngồi không chịu buông ra.

Quỷ biết điều gì sẽ xảy ra khi cô rời khỏi xe.

Đỗ Duy cau mày khi nhìn thấy cảnh này, hắn nhận thấy người lái xe không chút phản ứng với những chuyện xảy ra trong xe.

Không hề quan tâm.

Tiếng vo ve trong tai hơi yếu đi, nhưng cơn đau truyền từ buồng tim ngày càng lớn, sự thay đổi này là do con bù nhìn kỳ lạ gây ra.

Xem ra mình cũng trở thành mục tiêu của nó như Linda.

Mình phải làm điều gì đó.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy đứng lên, một tay đút túi, mà những người khác bèn nhìn về phía hắn.

Đôi tình nhân da đen nhìn hắn cảnh cáo, ra hiệu đừng có nhiều chuyện.

Linda dường như đã nắm bắt được hy vọng, phấn khích không nói nên lời.

Đỗ Duy vô cảm nhìn đôi tình nhân đen, rồi rút súng lục từ trong túi ra. Hai kẻ này không phải ác linh, súng là đủ rồi.

“Tôi nghĩ tốt hơn là hai bạn nên trở về chỗ ngồi của mình.”

Chương 24: Phằng

Bên trong xe, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Linda núp sau lưng của Đỗ Duy, hai tay nắm chặt ghế, nhất quyết không buông.

Đỗ Duy đeo túi xách, hai tay cầm súng chĩa vào đầu của đôi tình nhân da đen, vẻ mặt lạnh lùng.

Đôi tình nhân da đen nhìn họng súng đen ngòm, cảm thấy rợn cả tóc gáy, vô thức giơ hai tay lên, lùi về phía sau một bước.

"Này này… anh bạn, bình tĩnh nào, anh có thể cất thứ này đi được không?"

Người đàn ông da đen tức khắc đổi thành giọng điệu mềm mỏng, anh ta đâu ngờ người đàn ông châu Á này lại mang theo súng bên mình.

Dù mang theo súng là chuyện rất bình thường ở quốc gia này, nhưng thông thường, không ai lại mang nó bên mình.

Sở hữu súng hợp pháp không có nghĩa là sẽ không có cảnh sát kiểm soát.

Sau khi bị phát hiện, bạn sẽ phải chịu sự giám sát, kiểm tra mọi phương diện. Cho đến khi được xác nhận rằng mục đích cầm súng của bạn không gây nguy hiểm, sẽ không gây ra hành vi bạo lực, mới không giám sát bạn nữa.

Nhưng dù có như vậy, chuyện này cũng sẽ được ghi lại.

Một khi xảy ra vụ án nổ súng, bạn sẽ trở thành một trong những nghi phạm đầu tiên.

Người đàn ông da đen chửi thầm một câu, nhìn cái gã đeo túi xách, mặt lạnh tanh, không khỏi liên tưởng đến mấy tên sát nhân hàng loạt trong những bộ phim điện ảnh.

"Những gì chúng tôi nói đều là sự thật, người phụ nữ này phải xuống xe. Nếu không, chuyện vô cùng khủng khiếp sẽ xảy ra."

"Tôi biết, vậy nên, lùi lại, trở về chỗ ngồi."

Đỗ Duy phát hiện tài xế không có bất kỳ phản ứng nào, mới gật đầu nói với đôi tình nhân da đen, vẻ vô cảm trên gương mặt không hề thay đổi.

Hắn tiến lên một bước, buộc cả hai phải lùi lại.

Ở khoảng cách gần như vậy, chỉ cần bóp cò là có thể bắn chết họ ngay lập tức.

Tuy nhiên, mục đích của hắn không phải là giết người, bởi vì điều đó sẽ chỉ gây ra vô số rắc rối. Hắn không muốn sống nốt phần đời còn lại của mình trong tù.

Hơn nữa, nếu thực sự muốn giết ai đó, hắn đâu thể dùng phương pháp tầm thường như thế.

Trong smartphone của hắn, có một bức ảnh do Conan Doyle đã đăng trong bài post, làm môi giới để lan truyền ác linh.

Muốn giết một người trong âm thầm lặng lẽ, quá sức đơn giản.

"Được được, người đàn ông châu Á, anh đã thắng, nhưng anh sẽ hại chết tất cả chúng ta."

Đôi tình nhân da đen nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Đỗ Duy và họng súng chỉa vào trán của bọn họ. Họ không còn cách nào khác, đành phải lui về chỗ ngồi.

Thấy vậy, Đỗ Duy không để ý tới họ nữa, quay đầu nhìn xác chết xa lạ đang đứng ngoài cửa sau xe.

Chính xác mà nói, là con bù nhìn mà chỉ hắn mới có thể nhìn thấy đang đứng đằng sau xác chết kỳ lạ kia.

Giờ phút này, năng lực Quỷ Nhãn trên người Đỗ Duy càng mạnh hơn, dù tiếng rít chói tai đã giảm đi rất nhiều, nhưng cơn đau nơi buồng tim lại rõ rệt hơn.

Quan trọng nhất là hắn có thể cảm nhận rất rõ, trong cơn mưa ngoài cửa xe, con bù nhìn quái dị kia, đang nhìn hắn bằng ánh mắt đầy thù ghét.

Dường như mục tiêu của nó đột ngột chuyển từ Linda sang mình.

Quỷ Nhãn không chỉ đơn thuần là một hiệu ứng thị giác theo cách hiểu thông thường, mà tương tự như giác quan thứ sáu, hay trực giác.

Thậm chí Đỗ Duy có thể cảm thấy ở bên ngoài xe, trên mảnh đất lầy lội, đầy nước mưa và cánh đồng lúa mì tối thui tối mù, khiến người ta cảm thấy bức bối khó chịu, đầy rẫy những ác ý không hề che giấu.

Thứ hung ác nhất chính là con bù nhìn kỳ dị đang điều khiển xác chết.

Vì vậy, Đỗ Duy bình tĩnh chĩa súng vào đầu của xác chết dưới ánh mắt kinh hoàng của cặp đôi đen và Linda, lập tức bóp cò.

Phằng ……

Một tiếng súng vang lên.

Đầu của xác chết trúng phải một phát súng, độ giật của viên đạn kéo theo một mảng lớn thịt thối, nhưng không có chút máu nào, như thể bên trong hoàn toàn rỗng tuếch.

Nhưng sau đó lông mày của Đỗ Duy cau lại, bởi vì ngay cả khi cái xác không có đầu, con bù nhìn kỳ lạ mà hắn nhìn thấy bằng năng lực Quỷ Nhãn lại chẳng xi nhê gì.

"Xem ra là mình đã hiểu sai. Cái xác không phải môi giới của nó."

Đỗ Duy vẫn lạnh lùng, không hề cảm thấy bất ngờ.

Lần trước, tại nhà của Alexis, cánh tay thối rữa của con mụ mà hắn đã gặp, có thể tiêu diệt bằng sát thương vật lý.

Dường như giữa các ác linh cũng có sự khác biệt rất lớn.

Nhưng hành động của hắn đã chọc giận con bù nhìn kinh khủng này. Nó bèn mở rộng hai chân, sau đó xác chết cũng cất bước theo, hành động giống hệt nhau và đi về phía cửa xe.

Đôi tình nhân da đen trên xe vô cùng hoảng sợ, phát súng vừa rồi của Đỗ Duy bắn rất dứt khoát, phải một phút sau họ mới kịp phản ứng.

"Trời ơi, anh làm gì vậy? Điên à, nhanh đóng cửa lại, chỉ cần anh đóng cửa, chúng ta sẽ tạm thời an toàn."

Đỗ Duy liếc nhìn bọn họ, quay đầu, cất súng, lấy từ trong ba lô ra một chai thủy tinh.

Bên trong chứa nước thánh do giáo hội chia cho Người Đuổi Quỷ ở New York, chứ không phải sản phẩm kém chất lượng mà Cha Tony đã bán lần trước.

Lúc này, xác chết cụt nửa đầu cũng đã bước tới sát cửa xe.

Trong xe, Linda gần như ngã quỵ, chút lý trí còn sót lại khiến cô bịt chặt miệng của mình, toàn thân run rẩy dữ dội, chỉ có thể khóc thút thít.

Trái ngược với cô, Đỗ Duy vẫn rất tĩnh, như thể mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, y hệt một Người Đuổi Quỷ thiện

nghệ nhất.

Hắn trực tiếp mở nắp chai, tạt nước thánh vào xác chết, chính xác hơn là vào con bù nhìn kỳ lạ phía sau cái xác.

Hắn ra tay rất nhanh, không chút do dự.

Trong giây tiếp theo, cái xác chỉ còn lại nửa đầu ngã vật vào cửa sau của xe buýt. Và con bù nhìn đáng sợ, như thể gặp phải thứ khủng khiếp nhất, thoát khỏi cái xác và lao vào cánh đồng lúa mì tối đen như mực.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều sững sờ.

"Oh my god … cái này …"

"Sao anh làm thế được?"

"Dị năng? Anh có phải Superman không?"

Cả đôi tình nhân da đen và Linda đều không thể nhìn thấy con bù nhìn kỳ lạ, trong mắt họ, chỉ có cái xác này đang làm trò quỷ.

Vì vậy, khi Đỗ Duy lấy ra một cái chai, tạt vào nó và dễ dàng giải quyết xác chết. Họ hoàn toàn mù mờ, chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

"Tôi là một bác sỹ tâm lý."

Đỗ Duy lạnh lùng đá cái xác ra xa, sau đó bình tĩnh đóng cửa xe.

Chiếc xe buýt dường như đã nhận được tín hiệu và bắt đầu chậm rãi tiến về phía trước.

Mà ở nơi chiếc xe vừa rời đi, một chiếc mũ lưỡi trai bị gió thổi đi, nhẹ nhàng bay về phía cánh đồng lúa mì tối đen như mực. Cuối cùng đáp xuống đầu một con bù nhìn, che gần hết khuôn mặt.

……

Chiếc xe buýt chạy êm ru trong màn mưa.

Trong xe buýt, Đỗ Duy đi tới trước mặt đôi tình nhân da đen, hai người sợ hãi ngửa đầu nhìn hắn.

So với xác chết, người đàn ông châu Á bí ẩn này trông còn đáng sợ hơn.

Suy cho cùng, người mang theo súng bên mình chắc chắn không phải người tốt.

"Giờ chúng ta có thể nói về chiếc xe buýt này chưa?"

Đỗ Duy nhìn hai người, trịch thượng nhìn bọn họ.

"Anh … anh muốn biết chuyện gì?"

Nói xong, người đàn ông da đen run giọng nói: "Ý của tôi là… tôi sẽ nói cho anh mọi điều tôi biết."

Đỗ Duy chỉ vào mình và cô nàng Linda vẫn đang chìm sâu trong nỗi sợ, sau đó chỉ vào 2 người bọn họ nói: "Hiện giờ có thể chắc chắn chúng ta đều là con người, cho nên hai người không cần sợ hãi."

"Bây giờ, hãy cho tôi biết tại sao hai người lại lên chiếc xe buýt này, và mọi chuyện hai người biết."

Chương 25: Xác

“OK, bác sĩ, tôi nghĩ chắc anh không tin. Nếu không phải do cơn mưa quái đản này khiến cho giá taxi trở nên đắt đỏ, thì chúng tôi đã không đón chuyến xe ở trạm xe buýt trong trung tâm thành phố Yard. Sau khi lên xe, chúng tôi cũng không phát hiện ra điều gì kỳ lạ.”

“Ý anh là thành phố Yard, cách New York hơn 200 km về phía bắc?”

“Đúng, sao vậy?”

“Không có gì, cứ tiếp tục nói.”

“OK, lúc đầu chúng tôi cũng giống anh, cũng thả vào hộp đựng tiền 1 đồng xu, rồi tìm một chỗ ngồi. Lúc đó hình như trên xe còn có 2 … người nữa? Tôi không nhớ rõ lắm.”

“Họ xuống xe à?”

“Đúng vậy, một người phụ nữ mặc một chiếc hemp skirt, mái tóc khô ráp bước xuống xe trước, sau đó một người khác lên xe ở điểm dừng thứ hai. Người này chắc là một lập trình viên, vì gã mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc và mang một túi đựng laptop.”

“Và sau đó?”

“Sau đó kẻ còn lại cũng xuống xe, kẻ đó bèn vẫy tay ra hiệu cho lập trình viên xuống xe cùng mình.”

“Gã không xuống xe theo phải không, nếu vậy sau đó đã xảy ra chuyện khiến cho hai người kinh hãi đến vậy?”

“Đúng… đúng…”

Đỗ Duy và người đàn ông da đen kẻ hỏi người đáp, nhanh chóng nắm bắt câu chuyện.

Hắn bắt đầu suy nghĩ.

Từ góc độ của bù nhìn ác ma vừa rồi, người phụ nữ mặc hemp skirt cũng có thể là ác linh.

Sau khi suy nghĩ, hắn lại hỏi: "Cho tôi biết chuyện tiếp theo."

Người đàn ông da đen liếm môi và kinh hãi nhớ lại: "Ban đầu chúng tôi không thấy gì lạ, nhưng khi xe dừng lại lần thứ 2, cửa xe mở ra, kẻ còn lại bỗng xuất hiện ngay ở cửa sau."

"Kẻ đó tạo cho tôi một cảm giác rất kỳ lạ. Tôi không thể nhớ được ngoại hình của kẻ đó, chỉ nhớ kẻ đó là đàn ông. Lúc đó gã lập trình viên kia rất tò mò, còn hỏi tại sao kẻ đó lại đuổi theo xe. Sau đó gã lập trình viên mới ý thức được có gì đó sai sai."

"Nhưng nhận ra thì cũng đã muộn, vừa đến gần cửa xe, kẻ đó đã ra hiệu cho gã lập trình viên, sau đó gã di chuyển như một con rối và muốn ra khỏi xe."

"Lúc đó tôi không ngồi ở vị trí hiện giờ, mà ngồi rất gần gã lập trình viên. Tôi kéo gã lại, đồng thời tiện tay đóng cửa xe."

"Bởi vì tôi thấy bên ngoài có một nghĩa trang, bà tôi là một tín đồ sùng đạo, nên … chắc anh cũng hiểu …"

Đỗ Duy gật đầu: "Nói tiếp."

Người đàn ông da đen thở dài: "Sau đó, đáng lý chiếc xe phải tiếp tục di chuyển về phía trước, nó lại đứng im một chỗ. Người đàn ông như bóng ma kia vẫn đứng bên cạnh nghĩa trang. Chúng tôi vô cùng sợ hãi, liều mạng giữ chặt cửa sau xe. "

“Tuy nhiên, cái kẻ vừa vẫy tay đột nhiên xuất hiện bên trong xe. Cơ thể của kẻ đó đã đang nhanh chóng hư thối. Anh có thể tưởng tượng được cảnh tượng đó không? Thậm chí tôi còn nhìn thấy một đống lớn côn trùng chui ra từ miệng của kẻ đó. Ánh đèn trong xe cũng mờ dần.”

Đỗ Duy bình tĩnh hỏi: “Sau đó người đàn ông mà anh không nhớ nổi mặt mũi đã lôi gã lập trình viên đi?”

Vẻ mặt của người da đen rất kỳ lạ: “Tôi không dám chắc, bởi vì đèn xe liên tục nhấp nháy, cuối cùng tắt ngúm, tối thui. Khi đèn bật sáng trở lại, họ đã biến mất, mọi thứ cứ như chưa từng xảy ra.”

Khi nói điều này, anh ta chỉ vào đèn xe ở trên đầu.

Đỗ Duy cũng ngẩng đầu nhìn: “Đèn xe này rất cũ, hình như là của thế kỷ trước.”

“Tài xế đâu? Ông ta cũng không làm gì cả sao?”

“Ông ta là một người chết…”

Người phụ nữ da đen nhìn lên ghế lái và thất thần nói.

Đỗ Duy nghe xong, không để ý đến đôi tình nhân da đen nữa, quyết định đi nhìn một lần, thu thập thêm thông tin.

Không phải hắn không tin hai người này, tuy hành vi vừa rồi muốn đẩy Linda xuống xe của hai người khiến hắn khó chịu, thậm chí chán ghét.

Chỉ vì, Đỗ Duy lên chiếc xe buýt này là để điều tra và kiềm chế hành động của nó.

Hắn cần để chiếc camera mini trên ngực ghi lại mọi thứ, và nhận được những thứ hắn muốn từ Cha Tony.

Nhìn bóng lưng của Đỗ Duy, hai người da đen nhìn nhau, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Dưới cái nhìn của họ, áp lực mà Đỗ Duy, một kẻ vô cùng lạnh lùng, tự xưng là bác sĩ mang lại cũng không kém hơn ác linh bao nhiêu.

Bởi vì sự bình tĩnh của người đàn ông này khi nổ súng, hắn thực sự không khác gì một tên sát nhân máu lạnh nhất.

Linda đang co rúc ở băng ghế sau lúc này mới định thần lại, cô nhìn Đỗ Duy với ánh mắt tràn đầy cảm kích, còn với đôi tình nhân da đen thì tràn ngập thù hận.

Cảm kích chỉ là tạm thời, sẽ nhanh chóng tiêu tan theo thời gian.

Thù hận giống như chưng cất rượu, sự kết tủa và lên men sẽ chỉ ngày càng mạnh hơn.

……

Đỗ Duy đến vị trí lái xe, nhìn tài xế trong cửa sổ cách ly, từ góc độ này có thể nhìn rõ mặt của tài xế.

Tái nhợt và lạnh lùng.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn, rõ ràng đây là một ông già.

Tất nhiên, Đỗ Duy vẫn chưa quên rằng khi Linda hỏi về vé, người lái xe đã từng chỉ tay vào thùng tiền.

Hắn thò tay vào túi quần, lấy con dao găm thánh giá, nhưng không rút ra.

Trên thực tế, thứ này đã được ngâm trong nước thánh một lần nữa. Mặc dù hắn không rõ nguyên lý trong đó, nhưng theo như lời của Cha Tony - nó thực sự có thể chống lại ác linh.

Đỗ Duy cẩn thận quan sát ông già tài xế từ nhiều góc độ khác nhau.

Hắn thấy rằng trong quá trình lái xe, hai tay của người lái xe luôn cầm vô lăng, nhưng không có dấu hiệu chuyển động.

Chân ông ta cũng không đạp ga.

Tuy nhiên, tuyến đường xe chạy đôi khi lại thay đổi, và tốc độ của xe đang dần dần chậm lại.

“Tài xế chỉ là vật trưng bày, chiếc xe này thực sự tự di chuyển sao?”

Đỗ Duy thầm hỏi, lập tức từ bỏ ý định làm gì đó với tài xế, chẳng hạn như tạt vào mặt ông ta nửa chai nước thánh cuối cùng.

Bởi vì hắn nghi ngờ bản thân chiếc xe đó là ác linh, hoặc thứ tương tự như ác linh, cũng là một dạng tồn tại kỳ lạ giống như chiếc đồng hồ cổ treo trong nhà hắn.

Và người tài xế, theo một nghĩa nào đó, có thể hiểu là một môi giới.

*môi giới: ở đây là vật dẫn để ác linh nhập vào, sau đó hại người

Sau khi chạm vào môi giới, sẽ xảy ra chuyện gì, Đỗ Duy cũng không muốn biết. Bởi vì đó là một mối nguy hiểm không thể xác định.

Cho đến thời điểm hiện tại, thông tin thu thập cơ bản đã đủ.

Đối với việc kiềm chế hành động của chiếc xe buýt, Đỗ Duy định chờ đến khi mưa tạnh.

Bây giờ, hắn cơ bản đã đoán được hành vi của chiếc xe buýt liên quan đến cơn mưa lớn này.

Đồng thời, chỉ cần nơi có mưa to, đều có thể gặp nó, điểm này có thể thấy được qua trường hợp của Linda và đôi tình nhân da đen.

Vì vậy, rất có thể sau khi tạnh mưa, có thể chiếc xe này sẽ đậu ở nơi nào trong thành phố như thường cũng không chừng.

Khi nghĩ đến đây, Đỗ Duy cau mày.

Trong đầu hắn chợt lóe lên một ý nghĩ, liệu cơn mưa này có tạnh?

Nói cách khác, chiếc xe này sẽ tiếp tục xuất hiện ở những thành phố đang có mưa…

Cứ như vậy, chẳng phải chuyến xe này sẽ kéo dài vĩnh viễn.

Nếu là như vậy, e rằng hắn đành phải dùng đến biện pháp cuối cùng.

Đáng tiếc Cha Tony không biết nhiều về chiếc xe buýt này. Phương pháp đó có hiệu quả hay không, lại là chuyện khác.

Đỗ Duy nhìn thật sâu vào ông già tài xế đang cầm vô lăng, sau đó xoay người trở lại chỗ ngồi.

Ngay đúng lúc này.

Đột ngột…

Vang lên tiếng phanh gấp.

Chiếc xe buýt, vốn đang giảm tốc độ, đột ngột dừng lại.

Đỗ Duy quay đầu lại, theo bản năng nhìn ra bên ngoài xe. Có khoảng mười thanh niên nam, nữ da trắng trạc tuổi 17-18 đang đứng bên ngoài xe, tay cầm ô màu đen, cũng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Trong khoảnh khắc, mắt của anh và bọn họ chạm nhau.

Đỗ Duy bèn tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn, hơn nữa còn dưới tình huống xe chưa mở cửa, hoàn toàn khác với những trải nghiệm trước đây của hắn.

Sắc mặt của hắn trở nên hơi khó chịu.

Cửa xe, từ từ mở ra …

Điểm dừng tiếp theo, đó là …

Chương 26: Sau khi đầy khách

Mưa lất phất tạt dọc theo cửa xe, gió rít gào làm nhiệt độ trong xe giảm xuống rất nhiều.

Đôi tình nhân da đen nhìn ra ngoài xe, nơi phát ra âm thanh, sau khi nhìn rõ ràng, gương mặt của họ lập tức lộ vẻ kinh hãi.

Bên ngoài xe có hơn mười thanh niên nam, nữ da trắng, ăn mặc chỉnh tề và thời trang, vừa cầm chiếc ô màu đen kiểu cũ vừa ngẩng đầu lên, vô cảm nhìn vào những người trong xe.

Đôi mắt của chúng ngập tràn chết chóc, làm người ta cảm thấy kỳ quái, cứ như đang đối mặt với một đống xác chết.

Ở phía sau chúng, dưới bầu trời đen u ám, trong cơn mưa tầm tã, có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng của một trường học.

Đỗ Duy hít sâu một hơi.

Theo lý thuyết, chiếc xe buýt này có tác dụng kiềm chế ác linh. Trước khi cửa xe mở ra, trừ phi hắn dùng cái gương kia, nếu không thì không thể bị động tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Nhưng bây giờ…

Cảm nhận tiếng chói rít tai và cơn đau buốt trong buồng tim cũng đã yếu đi.

Hắn có thể chắc chắn - những kẻ này đều là ác linh hoặc những tồn tại quỷ quái tương tự.

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn chúng xếp hàng một lên xe, xoay người đi về phía chỗ ngồi của mình.

Tốc độ của hắn ổn định, ngay cả hơi thở cũng không thay đổi nhiều, vẫn luôn giữ trạng thái bình tĩnh. Trong tình huống này, lại càng thêm phần quỷ dị.

Khi đi ngang qua cặp đôi tình nhân da đen, hắn nhìn thấy họ đang run rẩy, vẻ mặt cũng kinh hãi khác thường, ánh mắt phức tạp nhìn hắn.

Đỗ Duy nhìn thấy sự van xin và cầu cứu trong mắt của họ.

Khi một người đang tuyệt vọng với những thứ xung quanh, theo bản năng, người đó sẽ tìm kiếm tất cả những người hoặc những thứ có thể giúp mình.

Nói hơi quá, người chết đuối sẽ tuyệt vọng nắm lấy cọng rơm cuối cùng.

Nhưng thực tế thường không có thứ gọi là cọng rơm, tất cả những gì họ có thể nắm được là cơ thể của người cứu hộ, cố gắng ôm chặt họ, sau cùng ôm nhau chết chìm.

Cho nên tốc độ của Đỗ Duy cũng không giảm, hắn lười nhìn bọn họ, đi thẳng về chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ của mình.

Linda ngồi ở một bên đã triệt để lâm vào hoảng loạn, cuộn mình thành một quả bóng, căn bản mất đi khả năng di chuyển.

Cô ấy là một phụ nữ thông minh, nhưng làm gì có kinh nghiệm đối mặt với loại tình huống này.

Khi đối mặt với những ác linh, hầu hết mọi người đều chỉ có một con đường chết.

Đỗ Duy liếc cô một cái, sau đó không để ý nữa, bình tĩnh nhìn các “hành khách”.

Tổng cộng là 14 người.

Sau khi lên xe, những thứ này không xếp ô lại, mà tiếp tục cầm. Mỗi khi ngồi xuống, đều đặt dù ở trên vai, che đi nửa

người trên, trông vô cùng quái dị.

Lúc này, Đỗ Duy nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Kiểu dáng của chiếc xe buýt này rất cổ, tuy không gian không nhỏ, nhưng chỗ ngồi phân bố tương đối rải rác nên chỉ có 16 chỗ ngồi.

Hắn cộng thêm Linda và đôi tình nhân da đen, đã có 4 người, cộng thêm 14 hành khách mới, tổng cộng là 18 người.

Không đủ chỗ.

Thừa ra 2 người thì sao?

Xe buýt đâu có bán vé?

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Đỗ Duy nhìn thấy:

Sau khi những hành khách này lần lượt ngồi xuống ghế. Đến dãy ghế của đôi tình nhân da đen, thì hai cô gái cầm ô đen, với gương mặt vô cảm dừng lại.

Đôi tình nhân da đen cảm thấy ngạt thở, ác ý bạo ngược mặc sức dạo chơi trên người họ, chúng đầy rẫy sự hung ác và xấu xa.

Người phụ nữ da đen gục xuống, gào khóc, phát tiết nỗi sợ hãi trong lòng.

"Đừng lại đây, lũ ma quỷ, cút đi!"

Ngoại trừ khóc lóc và la hét, cô không biết mình có thể làm gì trong tình cảnh này. Thậm chí cô còn quên việc nên nhờ người khác giúp đỡ.

Ví dụ như Đỗ Duy.

Người đàn ông da đen vẫn giữ được một chút lý trí, dù cảm xúc cũng đang suy sụp. Nhưng anh ta đột ngột nghiến răng, nhảy ra khỏi ghế, rồi đứng ngay lối đi giữa hai hàng ghế, thở hổn hển nói, không dám nói lời nào.

Thấy vậy, người phụ nữ dường như nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt lóe lên khát vọng sống. Nhưng khi định bắt chước hành vi của bạn trai, một bàn tay nhợt nhạt đã đè lên vai cô.

Im lặng như tờ.

Cứ như bị điện giật, người phụ nữ da đen cứng đờ, biểu cảm trên mặt cứng đờ, y như một con rối.

Với năng lực của Đỗ Duy, hắn có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn trong trạng thái Qủy Nhãn.

Hắn nhìn thấy hai cô gái vẫn giữ gương mặt vô cảm. Một trong số họ, khi đặt tay lên vai người phụ nữ da đen, dường như có điều gì đó vô hình thay đổi.

Sự thay đổi này rất khó giải thích bằng lời.

Đỗ Duy chỉ có thể diễn đạt nó bằng những ngôn từ logic hơn.

Đó là, vào thời điểm chạm vào nhau, người phụ nữ da đen và cô gái không phải loài người này đã trở thành một thể thống nhất.

Sau đó, Đỗ Duy nhìn thấy cô gái đang ngồi trên đùi của người phụ nữ da đen, lưng dựa vào ngực.

Sau đó cô gái còn lại cũng ngồi lên chiếc ghế ở bên cạnh, trên người có 2 chiếc ô đen chắn ngang, Đỗ Duy không còn thấy được thứ gì nữa.

Những hành khách xa lạ cầm ô đen còn lại cũng lần lượt ngồi xuống, người nào cũng che ô trên người, lại tạo nên một sự phối hợp hoàn mỹ.

Ngay sau đó, có một cô gái bước đến hàng ghế cuối cùng, và ngồi giữa Đỗ Duy và Linda.

Đỗ Duy vô cảm, nhưng khóe mắt lại nhìn chăm chú vào cô gái ở bên phải, ngửi thấy một mùi hôi thối nhất định.

Đây là loại mùi kinh tởm nhất mà hắn ngửi phải trong lớp giải phẫu pháp y, khi ở trường đại học.

Mặc dù phần thân trên của cô gái được chiếc ô đen che lại, nhưng vẫn khiến Đỗ Duy thấy khó chịu.

Vì vậy, Đỗ Duy suy nghĩ một chút, rút chiếc ô đang đặt trên gờ cửa sổ, chậm rãi mở ra, đặt lên trên vai.

Thật trùng hợp.

Chiếc ô của Đỗ Duy cũng màu đen, khi chiếc ô che toàn bộ phần trên cơ thể của mình, cứ như hắn đã là một thành viên của những hành khách vừa lên xe.

Trong xe buýt, người đàn ông da đen đứng ngay tại lối đi, và Linda, người đã hoàn toàn ngây dại, trở nên lạc lõng.

Một người đứng trên lối đi, thất thần, người còn lại cuộn mình trong góc, khóc ngất.

Lúc này, Đỗ Duy lại nhíu mày.

Hắn nhìn lên cánh cửa xe đã đóng chặt.

Nhưng tại sao, chiếc xe không chịu nhúc nhích?

Có lẽ nào ……

Vẫn còn dư một người?

Trong lòng mơ hồ có phỏng đoán, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông da đen cũng trở nên khác thường.

“Anh ta tiêu rồi.”

Đỗ Duy nói thầm.

Quả nhiên……

Giây tiếp theo.

Cửa sau mở ra.

Ngoài cửa ảm đạm và lạnh lẽo, mưa rơi xối xả trên mặt đất, gió lạnh tràn vào trong xe dường như kích hoạt một cơ chế nào đó. Tất cả hành khách đã ngồi xuống, ngoại trừ Linda, đều ngẩng đầu găm mắt vào người đàn ông da đen.

“Gì hả? Ý bọn mày là sao?”

Người đàn ông da đen kinh hãi nói, quay đầu lại nhìn mọi người.

“Á…”

Anh ta chỉ nói được một từ duy nhất, gương mặt bỗng trở nên cứng đờ và đờ đẫn. Cổ họng như mắc phải thứ gì đó, anh ta chỉ có thể phát ra âm thanh nghẹn ngào kỳ lạ …

Đỗ Duy hờ hững nhìn người đàn ông da đen mất tự chủ bước xuống cửa sau xe buýt. Cơn mưa to nhanh chóng khiến thân thể của người đàn ông da đen ướt sũng.

Nhưng anh ta không hề có bất cứ phản ứng gì, cứng nhắc bước từng bước, tiến về phía trường học mờ ảo kia.

Chương 27: Một chỗ ngồi khác

Trong cơn mưa lớn.

Chiếc xe buýt chầm chậm chạy trên con đường không có lối về.

Bên trong xe buýt. Linda dường đã suy sụp hoàn toàn, không còn ý thức cầu sinh, chỉ biết cúi đầu thút thít khóc.

Trong khi Đỗ Duy cầm ô che nửa thân trên, vẻ mặt bình tĩnh, lạnh lùng.

Hắn liếc nhìn thời gian hiển thị trên smartphone, đã 9:13 PM.

Hơn nửa tiếng đồng hồ đã trôi qua kể từ lần dừng lại cuối cùng.

Tạm thời trong buồng xe không xuất hiện mối nguy hiểm nào, nhưng smartphone hoàn toàn không có tín hiệu, chỉ có thể dùng để kiểm tra thời gian.

Ngoài ra, Linda đã hoàn toàn suy sụp, ngừng khóc, cũng như làm các hành vi khác.

Dù luôn ở trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy lại mơ hồ cảm thấy bất an, cảm giác khó chịu dâng lên từ tận đáy lòng.

Càng bị ác linh ăn mòn nghiêm trọng, năng lực Quỷ Nhãn sẽ càng mạnh.

Kết quả là, bạn có thể "nhìn thấy" và nghe nhiều thông tin hơn.

Và điều này sẽ đẩy nhanh sự sụp đổ của nhân tính.

Nhưng điều khiến cho Đỗ Duy cảm thấy kỳ quái chính là: Linda ngồi ở phía bên kia của băng ghế chưa hề xuất hiện trạng thái Quỷ Nhãn, xem ra trên chiếc xe này, không phải ai cũng giống nhau.

Hắn phân tích ra một khả năng, lý do khiến mình luôn rơi vào trạng thái linh Quỷ Nhãn, rất có lẽ là do cảm giác áp bức từ những hành khách này mang lại.

Giống như cơ thể con người sẽ có một vài phản ứng có tính bản năng đối với những yếu tố bên ngoài. Ví như nhiệt độ giảm đột ngột sẽ nổi da gà, nhiệt độ quá cao sẽ nhức đầu, chóng mặt.

Nhưng dù thế nào đi nữa, cứ mãi ở trạng thái Quỷ Nhãn, ảnh hưởng đối với Đỗ Duy sẽ càng ngày càng lớn, dần dần sẽ tiến vào giai đoạn tiếp theo.

Hắn nhớ lại thông tin nội bộ từ giáo hội mà Cha Tony đã cung cấp cho mình về sự ăn mòn của ác linh.

“Có vẻ hiện giờ mình đang ở trong giai đoạn thứ hai, hoặc thậm chí sắp bước vào giai đoạn thứ ba.”

Tâm trạng Đỗ Duy có chút nặng nề.

Giai đoạn thứ nhất của Quỷ Nhãn là có thể nhìn thấy, giai đoạn thứ hai là nhìn thấy rõ hơn, và giai đoạn thứ ba sẽ xuất hiện một hiện tượng không rõ, mà kể cả giáo hội cũng chưa thể xác định được.

Không xác định có nghĩa là không thể kiểm soát.

Đỗ Duy nheo mắt, cảm thấy đã đến lúc mình phải rời khỏi xe buýt. Quỷ Nhãn không phải siêu năng lực, mà là gánh nặng, tiêu hao năng lượng của chính mình.

Đối với việc kiềm chế các hành động của chiếc xe buýt, dựa vào tình hình hiện tại, khá là phi thực tế.

Chiếc xe buýt này hoàn toàn trái với quy luật tự nhiên. Chỉ cần có mưa, nó có thể xuất hiện ở bất cứ đâu, bất kể khoảng cách, cũng không cần phải có xăng dầu mới hoạt động được.

Nó thậm chí không cần tài xế - bản chất của nó tương tự như ác linh, không thể lý giải và không thể phá hủy.

Nếu muốn kiềm chế chiếc xe buýt kỳ quặc này, có lẽ chỉ có Người Đuổi Quỷ của giáo hội mới biết phải làm thế nào.

Tất nhiên, tiền đề là những Người Đuổi Quỷ của giáo hội phải có năng lực cực mạnh, và đủ thủ đoạn để đối phó.

Kín đáo liếc nhìn kẻ có cặp đùi đẹp, thon dài, che ô đang ngồi bên cạnh. Đỗ Duy cau mày, thò tay vào túi xoa chiếc gương đầy vết nứt, to bằng lòng bàn tay trẻ con.

[Chiếc gương này từng là môi giới cho sự tồn tại của một ác linh nào đó, nhưng sau này ác linh đó đã bị Người Đuổi Quỷ của giáo hội tiêu diệt. Lực lượng còn sót lại giúp ta có thể khống chế một phần của nó. Nếu con gặp phải nguy hiểm cực độ, hãy phá vỡ nó, lực lượng của nó có thể đưa con rời đi một cách an toàn, nhưng chỉ khi không có ác linh nào khác tấn công con]

Đây là nguyên văn những lời của Cha Tony.

Đỗ Duy đã kìm nén ý muốn đập vỡ chiếc gương. Bởi không tính chiếc chiếc xe buýt kỳ lạ này, tối thiểu có 14 người trong xe có thể là ác linh hoặc những tồn tại đáng sợ khác.

Tùy tiện làm bất kỳ hành động nào, rất có thể khiến tình hình trở nên nguy hiểm hơn.

“Vẫn chưa đến lúc.”

Hắn tự nhủ, tự nhắc mình phải giữ bình tĩnh, kiên nhẫn chờ đợi thời cơ.

…

10h38 đêm, trời vẫn đổ mưa như trút nước.

Tốc độ xe giảm dần, có vẻ sắp dừng lại, nhưng suốt chục phút liền, nó vẫn chạy.

Trán của Đỗ Duy chảy đầy mồ hôi, trạng thái Quỷ Nhãn đã kéo dài cả tiếng đồng hồ. Hắn cảm giác như thể bị đầy bụng, ăn không tiêu, khó thở.

10 phút trước, tốc độ xe bắt đầu chậm lại, đèn bên trong xe cũng trở nên lu mờ.

Quang cảnh trong xe vốn đã rất mờ mịt, giờ gần như chìm hẳn vào bóng tối.

Trong mắt chỉ còn lại mặt ô màu đen, bầu không khí càng thêm quái dị.

Tình huống này chưa từng xảy ra.

Dưới sự tác động của Quỷ Nhãn, Đỗ Duy theo bản năng cảm thấy, hình như chiếc xe buýt đang chạy đến khu vực nào đó mà ngay cả nó cũng cảm thấy nguy hiểm. Bởi vậy nên mới xảy ra biến hóa kỳ quặc này.

“Nhiều nhất là nửa tiếng, dù không có cơ hội thích hợp, cũng phải đập bể gương rời đi. Bằng không, chỉ còn một con đường chết.”

Đỗ Duy nghiến răng, tự tính toán thời gian tối đa mình có thể kiên trì.

Những thứ quỷ quái trong chiếc xe buýt này, gây cho hắn quá nhiều áp lực.

Quỷ Nhãn tiêu hao rất nhiều thể lực và tinh lực của chính mình.

Thời gian càng kéo dài lâu, sớm muộn gì hắn cũng không cầm cự nổi mà hôn mê.

Nhưng Quỷ Nhãn không phải là thứ mà hắn có thể chủ động tắt mở, đó là trạng thái bị động.

Chỉ cần có ác linh ở xung quanh, nó sẽ bị động kích hoạt.

Nói cách khác, cho dù đám quỷ quái rất có thể là ác linh trong xe không có ác ý với hắn. Chúng vẫn sẽ hại chết Đỗ Duy chỉ bằng sự tồn tại của mình.

Đỗ Duy lại lau mồ hôi trên trán, camera mini trước ngực vẫn đang ghi hình.

Đột ngột… Đỗ Duy cảm thấy thân xe lắc lư khá mạnh, đột nhiên phanh gấp. Hắn không tự chủ được, nghiêng người về phía trước, vô thức ngả người về phía sau để giữ thăng bằng.

“Đến điểm dừng tiếp theo?”

Đỗ Duy thầm thở dài một hơi.

Hắn nhìn chằm chằm vào cửa sau, theo quy luật trước đó, đôi tình nhân da đen đã chết, hắn đoán sẽ có hành khách xuống ở điểm dừng này.

Ngoại trừ hắn và Linda, những người còn lại đều là khách lên cùng một lượt. Điểm đến của họ chắc phải giống nhau, sẽ cùng suốt một lượt.

Đợi đến khi có một người như Linda lên xe, đó sẽ là cơ hội để thoát ra.

Bên trong xe, một luồng gió lạnh thổi tới, mùi thối nồng nặc bao trùm cả chiếc xe.

Đỗ Duy sa sầm mặt, cửa sau không mở …

Anh ngẩng đầu lên và nhìn về phía cửa trước.

“Chết tiệt!”

Hắn chửi thầm, chỉ thấy trước cửa mở toang, một bóng người cao lớn bước vào.

Kẻ đó hình như là một người đàn ông, mặc một chiếc áo khoác kiểu cũ, vạt áo dài tới đầu gối, lòng bàn tay và đầu được quấn chặt bằng lớp băng mốc meo, không chút kẽ hở.

Kẻ đó cao gần 2 mét, đầu gần như chạm vào nóc xe, tạo cho người ta cảm giác vô cùng khó chịu.

Ngay khi vừa bước lên xe, hắn liền đi về phía sau xe.

Tim của Đỗ Duy đập dữ dội, Quỷ Nhãn phản ứng kịch liệt.

Thậm chí, người đàn ông băng bó này còn nguy hiểm hơn nhiều so với 14 thứ quỷ quái cầm ô đen trước đó.

“Ác linh?”

Đỗ Duy lạnh lùng suy tính, lại xuất hiện một hành khách chưa có chỗ ngồi. Chỗ ngồi còn lại là mình và Linda đang ngồi, như vậy mục tiêu của kẻ mới vào này chắc là hắn hoặc Linda.

Chọn một trong hai?

Không, hắn không thích bị động. Càng không thích bị người khác quyết định vận mệnh của mình.

Đỗ Duy cất ô, ngẩng đầu nhìn Linda ở phía xa bên phải. Ngạc nhiên là, lúc này Linda cũng ngẩng đầu lên, nhìn mình bằng ánh mắt phức tạp.

Ánh mắt kia, mang theo vẻ không cam lòng, thậm chí còn chất chứa oán hận.

Đỗ Duy hiểu ý cô, sau đó hắn nhận thấy cửa trước đang mở toang và không đóng lại …

Vì vậy, Đỗ Duy cầm túi xách, đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi trong ánh mắt hoài nghi của Linda, đi về phía cửa trước.

Linda rất khó hiểu, cô thừa nhận vừa rồi mình đã suy nghĩ rất nhiều chuyện. Người bác sĩ tên Đỗ Duy này rất bí ẩn, lại còn có súng, cô cảm thấy Đỗ Duy nhất định sẽ ép mình nhường ghế, thậm chí có thể nổ súng bắn chết mình.

Nhân tính không thể vượt qua khảo nghiệm sinh tử.

Vì vậy, cô ấy phẫn nộ và không cam tâm.

Nhưng lúc này, nhìn Đỗ Duy đi ngang qua người đàn ông cao lớn quấn băng, Linda thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình thật may mắn. Thầm nghĩ sau khi Đỗ Duy chết, nếu mình có thể sống sót, nhất định hàng năm sẽ đến viếng mộ hắn, coi như một sự đền bù.

Nhưng sau đó, khuôn mặt của Linda lập tức nhăn nhó, cô nhìn thấy một bóng đen khác ở cửa trước, đang từ từ bước lên.

Lần này có tới 2 hành khách …

Lúc này, Đỗ Duy đi tới trước cửa xe, đưa mắt nhìn vào bóng đen nhỏ nhắn xinh xắn vừa bước lên xe. Chắc đây phải là một phụ nữ, nhưng cách ăn mặc và trang phục lại giống y như tên đàn ông quấn băng.

Cả hai đều là ác linh …

Sau đó, cánh cửa đóng lại.

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm nhìn tài xế.

Tư duy của rất nhiều người rất dễ sản sinh ra ngộ nhận, trong bất kỳ chiếc xe nào, luôn có một thứ khác ngoài ghế hành khách.

Chương 28: Andrew Dawkwe

Sự ngộ nhận của tư duy dựa trên tính chuẩn mực, phương thức tư duy cố định và nhận thức.

Có 16 hành khách trên một chiếc xe buýt, vậy có bao nhiêu chỗ ngồi?

Những người bình thường sẽ nghĩ chỉ có 16 chỗ.

Nhưng Đỗ Duy cho rằng có tới 17 chỗ.

Ghế của tài xế cũng nên được tính vào, dù ở một khía cạnh nào đó, đây là một BUG.

Trong xe buýt, Đỗ Duy rút con dao găm thánh giá màu bạc ra và đâm mạnh vào cửa kính cách ly.

Âm thanh loảng xoảng vang lên, mảnh thủy tinh rơi vỡ khắp sàn.

Đưa tay vào, đẩy chốt cửa kính cách ly của ghế lái ra. Sau đó Đỗ Duy nắm lấy đôi tay của tài xế.

Chạm vào…. trống rỗng.

Như thể nắm phải một cái túi da, cảm giác từ đầu ngón tay truyền đến, khiến cho Đỗ Duy lần đầu cảm thấy kinh sợ.

Hắn cứ tưởng đó là một cái xác, nhưng không ngờ đó chỉ là một túi da.

Chưa kịp nghĩ nhiều, Đỗ Duy đã đột ngột lôi tài xế ra khỏi ghế lái. Tiện tay quăng trên mặt đất, ngoại trừ quần áo ra, chỉ còn lại một lớp da mềm oặt mỏng lét.

Sau đó, hắn bèn ngồi vào ghế lái xe, đặt tay lên vô lăng và nhấn nút đóng cửa.

Bây giờ Đỗ Duy đang đóng vai một tài xế.

Cạch!…

Cửa trước ngay lập tức đóng lại.

Trong xe, người phụ nữ quấn đầy băng lên xe cuối cùng, vẫn đứng yên nhìn Đỗ Duy một lúc rồi mới quay người đi về phía sau xe.

Lúc này, chỗ ngồi của Đỗ Duy đã bị người đàn ông cao lớn quấn băng trên đầu và lòng bàn tay chiếm lấy.

Nữ hành khách cuối cùng với cái gương mặt vô hồn, bước đến trước mặt Linda, đưa tay ra và đặt lên đầu cô ấy.

Răng rắc…

Đỗ Duy nhìn thấy qua gương chiếu hậu của xe buýt, đầu của Linda đã bị lấy xuống. Điều kỳ lạ là vết thương không hề chảy máu, càng không xảy ra tình huống máu phụt ra như suối.

Đỗ Duy thu hồi ánh mắt, không còn để ý tới chuyện đó nữa, lúc này xe buýt đã chậm rãi khởi hành hướng đến điểm dừng tiếp theo.

Cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, khi hắn ngồi ở vị trí lái xe, trạng thái Quỷ Nhãn dần dần biến mất.

Mặc dù không biết nguyên lý của hiện tượng này, nhưng dù sao đó cũng là một tin tốt.

…

11:21, nửa đêm.

Xe buýt giảm tốc độ và dừng lại.

Lần này, những hành khách cầm ô màu đen lần lượt bước ra khỏi xe.

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm.

Hắn liếc qua kính chiếu hậu, quan sát chỗ mà hắn và Linda ngồi lúc ban đầu. Hai kẻ quấn đầy băng vải bị nghi ngờ là ác linh không hề có ý định xuống xe.

“Có vẻ phải đợi thêm một lúc nữa, hoặc lần sau.”

Đỗ Duy tự nhủ: cơ hội rời đi đã đến.

Thực ra, hiện giờ dù chỉ một giây hắn cũng chẳng muốn chờ thê. Nếu không vì từ khi ngồi lên ghế lái, trạng thái Quỷ Nhãn tự động biến mất, hơn nữa mơ hồ có một loại cảm giác an toàn, thì lúc này hắn đã đập bể chiếc gương.

Ngồi trên ghế lái xe buýt, Đỗ Duy không dám thả lỏng, luôn giữ vững tinh thần, đề phòng nguy hiểm có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Trong túi xách của hắn vẫn còn rất nhiều thứ để có thể ứng phó với những tình huống nguy cấp.

Đột nhiên…

Đỗ Duy vô tình nhìn thấy dưới lớp da người trên mặt đất, nói chính xác là nửa cây thánh giá lộ ra trong túi áo trước ngực của tài xế.

Bề mặt đã gỉ sét, nhưng có thể thấy mờ nhạt những bức phù điêu tinh xảo nguyên bản — một số loại chữ khắc và hoa văn thiên thần xuất xứ từ giáo hội.

Đây là……

Đỗ Duy cau mày nhìn con dao găm thánh giá màu bạc đang cầm trong tay phải, chữ khắc và hoa văn trên bề mặt về cơ bản là giống nhau.

“Là đồ của giáo hội.”

Đỗ Duy mơ hồ có một dự cảm xấu, suy nghĩ một lúc, rồi cúi người kéo bộ quần áo của tài xế lên.

Ngoài cây thánh giá đã gỉ sét, Đỗ Duy còn lôi ra một quyển sổ nhỏ.

Trang đầu tiên ghi:

[Tên: Andrew Dawkwe]

[Ngày sinh: 09 tháng 11 năm 1856]

[Ngày vào giáo hội: 14 tháng 10 năm 1871]

【Trách nhiệm: Đuổi quỷ】

Trang thứ hai ghi:

 [Được Giám mục Matthew phân đến tiểu bang Jedkla vào năm 1873, giải quyết 14 sự kiện ác linh vào năm 1882, được giáo hội trao tặng huân chương Kiên Cường]

[Năm 1883, bởi vì hiện tượng Quỷ Nhãn trở nên trầm trọng, xuất hiện trạng thái ác linh hoá. Sau vài năm được giáo hội làm lễ rửa tội, những nguy hiểm tiềm ẩn đã bị loại bỏ, nhưng cũng mất đi năng lực Quỷ Nhãn, chỉ đành đến Yard để làm giám mục.]

[Sự kiện ác linh xảy ra ở Yard vào năm 1885. Dưới ảnh hưởng của ác linh, Andrew Dawkwe một lần nữa bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn. Do thanh tẩy thất bại, anh ta bị đưa vào Hunter vào tháng 8 cùng năm.]

Thời điểm nhìn thấy điều này, Đỗ Duy không khỏi ngạc nhiên.

Hai trang đầu của quyển sổ này nói về cuộc đời của Andrew Dawkwe, nhưng lại tiết lộ rất nhiều thông tin bí mật.

Chẳng hạn như giai đoạn thứ ba của quá trình ác linh hóa và Quỷ Nhãn trong trang thứ hai.

Trong đoạn tin tức này, dùng cụm từ lần nữa, cùng với quá trình ác linh hoá, là ý nói giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn có mối quan hệ nhất định với quá trinh ác linh hóa.

Hơn nữa, Đỗ Duy cũng nhận thấy rằng khi Andrew Dawkwe bước vào giai đoạn thứ ba Quỷ Nhãn lần nữa, thanh tẩy cũng thất bại và anh ta bị đưa vào một nhóm "Hunter".

Hunter là gì?

Ác linh hoá là gì?

Ngoài ra còn có Cha Tony, ông ấy bảo mình lên chiếc xe buýt này, ông ấy có liên quan đến Hunter không?

Đỗ Duy cẩn thận suy nghĩ, hai câu hỏi đầu tiên tạm thời không thể trả lời, về phần Cha Tony …

Hắn cho rằng điều đó là không thể, bởi vì thời điểm đưa ra yêu cầu này, mục đích của ông ta chỉ là để mình điều tra và kiềm chế chiếc xe buýt quái đản này. Nếu ông ta biết về sự tồn tại của Andrew Dawkwe thì không cần thiết phải che giấu.

Vì điều đó sẽ chỉ khiến mọi thứ càng thêm phức tạp, không cần thiết.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy lật sang trang thứ ba.

Từ trang thứ ba trở đi là một số thông tin do chính Andrew Dawkwe viết, tương tự như một cuốn nhật ký.

Đỗ Duy nhanh chóng lật xem các thông tin, và tìm ra hồ sơ về chiếc xe buýt này:

[Ngày 28 tháng 6 năm 1899]

[Tôi nhận được một lá thư từ Matthew, anh ấy yêu cầu tôi điều tra một chiếc xe buýt xuất hiện ác linh. Tôi đồng ý, cảm

thấy rất băn khoăn. Sau nhiều năm, anh ấy đã tiến vào cao tầng của giáo hội và lãnh đạo tất cả Người Đuổi Quỷ. Còn tôi đã trở thành kẻ người không ra người, quỷ không phải quỷ, và bị đưa vào Hunter. Tôi biết đây là số phận của mình. Tôi sẽ chiến đấu chống lại những thứ tà ác đã giày vò mình cả cuộc đời. Cho dù một ngày nào đó, tôi trở thành ác linh, mất đi lý trí, tôi cũng không bao giờ hối hận]

……

[Ngày 30 tháng 6 năm 1899]

[Cuối cùng tôi cũng tìm thấy chiếc xe buýt, tôi đã cố gắng phá hủy môi giới của nó, nhưng không may tôi đã thất bại, môi giới của nó hình như không thể bị phá hủy]

……

[Ngày 1 tháng 7 năm 1899]

[Chiếc xe buýt này dường như chỉ xuất hiện vào những ngày mưa. Hôm nay mưa rất to. Tôi không còn cách nào khác là lên chiếc xe buýt này và cố gắng phá hủy nó.]

……

[Ngày 1 tháng 7 năm 1899]

[Giờ đã là đêm khuya, tôi đã ngồi trên xe được một ngày, và tôi phát hiện ra chiếc xe này dường như đang đón những ác linh đến điểm đến của chúng. Và bản thân chiếc xe buýt dường như là thứ gì đó còn đáng sợ hơn cả ác linh, nhưng tôi có thể đảm bảo: chắc chắn nó không phải là một ác linh, nó có quy tắc riêng, không có ác linh hay con người nào có thể chống lại]

……

[Ngày 2 tháng 7 năm 1899]

[Bây giờ là 12 giờ đêm, tôi không thể rời khỏi chiếc xe buýt này, tôi cảm thấy mình đang trở thành một phần của nó. Tôi đang cố gắng, hãy nhớ, thời gian … thời gian … nhất định phải nhớ kỹ thời gian …]</i>

Chương 29: Xuống xe

Đỗ Duy bỏ quyển sổ của Andrew Dawkwe vào túi.

Hắn đã biết một phần sự thật về chuyến xe buýt này, lúc này hắn khá bình tĩnh.

Sau đó, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc smartphone đã mất tín hiệu, bây giờ là 11:34.

Chỉ còn 26 phút nữa là đến 12 giờ.

12 giờ là một thời điểm rất vi diệu.

Nó đại biểu cho sự khởi đầu và kết thúc.

Cũng có thể hiểu là sự sống và cái chết.

Hầu hết các bộ phim và tiểu thuyết kinh dị đều thích sử dụng 12 giờ để phân chia, những điều kinh khủng thường xảy ra vào thời điểm này.

Mặc dù Đỗ Duy không thể hiểu tại sao ác linh hay ma quỷ thường xuất hiện trong khoảng thời gian này, nhưng đây rõ ràng là chuyện hắn đang gặp phải.

12 giờ đúng là thời điểm không bình thường.

Andrew Dawkwe chắc chắn là một Người Đuổi Quỷ có năng lực rất mạnh, hoặc gọi là Hunter thì hợp lý hơn.

Sau 12 giờ đêm, anh ta chết trên xe buýt và trở thành một phần của thứ đó. Từ đó đến nay, đã hơn 1 thế kỷ trôi qua, thứ duy nhất có thể chứng minh sự tồn tại của anh ta là một bộ da người và một quyển sổ nhỏ ghi lại thông tin của anh ta. Tôi đoán đối với giáo hội, anh ta cũng chỉ là một cái tên được ghi trong danh sách thành viên mà thôi.

Đỗ Duy cất con dao găm thánh giá màu bạc của Andrew Dawkwe vào túi xách.

Hắn đoán, lý do Andrew Dawkwe không mang theo những vật phẩm khác của Người Đuổi Quỷ để đối phó với ác linh, có thể liên quan đến chức danh Hunter đặc biệt này.

Hunter, có thể hiểu là thợ săn.

Mục đích của nhà thờ là truyền bá đức tin và đối phó với ác linh.

Các Hunter, chắc được đào tào đặc biệt để săn các ác linh. Họ có thể có sức mạnh và khả năng khác với người thường. Điều này đã được đề cập trong cuốn sách nhỏ - ác linh hoá.

Lúc này, tốc độ của ô tô giảm dần và dừng lại.

Bên ngoài trời tối đen như mực, có thể mơ hồ nhìn thấy một ngã tư.

Đỗ Duy nhìn thời gian trên smartphone, cách 12 giờ còn 12 phút.

Cửa sau mở ra …

Hai hành khách quấn đầy băng ngồi ở hàng ghế cuối cùng đứng dậy bước xuống.

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc này, một trận gió lạnh ập vào mặt, cửa trước chậm rãi mở ra.

Một người đàn ông mặc bộ vest màu đen chỉnh tề, chống gậy đi tới. Trên mặt hắn đeo một chiếc mặt nạ màu trắng, không có ngũ quan, trên ngực đeo một chiếc trâm cài áo bằng vàng tạo hình đẹp đẽ, xa xỉ và sang trọng.

Nếu không phải Đỗ Duy cảm nhận được sự ác độc không hề che giấu từ nó, e rằng hắn sẽ nghĩ đây là một quý tộc thuộc tầng lớp thượng lưu.

Là một ác linh, và cây trâm cài áo này …

Vẻ mặt Đỗ Duy rất ảm đạm.

Nhìn chằm chằm vào cây trâm vàng, Đỗ Duy một tay giữ chặt gương, mồ hôi trên trán chảy như thác.

Hắn nhớ rất rõ cây trâm vàng này.

Trước khi đến nhà thờ ở Bắc Brook, hắn nhìn thấy những hạt đen phát ra từ cơ thể của cô Mina. Và hắn vô tình đi vào trạng thái Quỷ Nhãn, nhìn thấy một ảo ảnh rất kỳ lạ.

Đứng trên con phố hình như là khu ổ chuột, hắn một tay ôm cột đèn đường, một tay cầm trâm vàng, đâm vào cổ tôi, chết trong màn mưa.

Chiếc trâm vàng kia giống hệt chiếc mà ác linh này đang cài trên ngực.

“Tôi sẽ chết ở đây sao?”

Trong đầu Đỗ Duy chợt nảy ra ý nghĩ này, không cách nào xua tan được.

“Không, mốc thời gian không khớp.”

Mà ác linh cũng đang nhìn Đỗ Duy, mặc dù được che bằng chiếc mặt nạ, nhưng ác ý hiểm độc cuồn cuộn khiến bầu không khí im lặng đến đáng sợ.

Đỗ Duy cũng ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hắn, cho dù trong ảo giác thì hắn đã chết, nhưng cũng là sau khi xuống xe.

Nếu ảo giác là giả, hắn càng không cần quan tâm, chỉ cần cân nhắc xem ác linh sẽ làm gì tôi.

Nhưng rõ ràng, nó sẽ không làm gì cả!

Bởi vì chiếc xe buýt quái đản này có quy tắc riêng, nó không phải là một ác linh, mà là một thứ tương tự như ác linh, nhưng mạnh hơn nhiều.

Nó rất máy móc.

Ác linh là hành khách, muốn giết người cũng là hành khách trên xe, thì chỉ có thể trong tình huống không đủ chỗ ngồi, nếu không ác linh đã sớm ra tay.

Hơn nữa, chức danh hiện tại của hắn là tài xế.

Cuối cùng, sau khi nhìn chằm chằm Đỗ Duy một lúc lâu, ác linh bước đến một chỗ ngồi xuống, tư thế rất tao nhã, nhưng sự hiểm độc mà nó tỏa ra càng thêm mãnh liệt.

Xe buýt vẫn chạy.

Phía trước có thể mơ hồ nhìn thấy những ngôi nhà dột nát trong một khu ổ chuột và một con phố đổ nát.

Rất giống với ảo giác của Đỗ Duy.

Đỗ Duy nhìn ác linh qua kính chiếu hậu, bằng ánh mắt lạnh lùng.

Hắn trực tiếp ấn nút mở cửa sau.

Đang lái xe, thời điểm cửa sau mở ra, gió vù vù thổi vào, ác linh dường như không ngờ Đỗ Duy sẽ làm điều này.

Nó dường như đang rất tức giận, đèn trong xe bắt đầu nhấp nháy liên tục, như thể nó sắp tắt lịm.

Đỗ Duy không để ý, tiếp tục bấm chuông thúc giục.

Lúc này, hắn thấy rất may mắn vì tôi đang đóng vai tài xế.

Hắn vẫn nhớ rằng con bù nhìn kỳ lạ muốn đưa Linda ra khỏi xe, nhưng vì tiếng chuông vang lên, nó đã lập tức ra khỏi xe. Dường như sẽ có hậu quả nào đó nếu nó không xuống xe.

Kết hợp với nhật ký của Andrew Dawkwe, có thể suy ra rằng nếu ác linh không chịu xuống xe, thì sự kinh khủng của chính chiếc xe buýt sẽ bộc lộ.

Đó là sức mạnh mà ác linh cũng không thể chống lại.

Quả nhiên, sau khi Đỗ Duy nhấn chuông. Ác linh chống gậy, đeo mặt nạ vô diện màu trắng đứng dậy, chậm rãi đi tới cửa xe.

Nó đang chống lại, cố gắng trì hoãn thời gian.

Đỗ Duy lại nhấn chuông thúc giục.

Nó ngập ngừng, nhìn Đỗ Duy thật kỹ rồi đi tiếp.

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, cố gắng lái chiếc xe buýt này, đánh lái, tăng tốc và giảm tốc.

Y như dự đoán, không gì có thể ảnh hưởng đến nó…

Điều có thể làm, chỉ là bấm chuông xe và thao tác đóng mở cửa trước và cửa sau.

Càng ngày càng lại gần khu ổ chuột, tốc độ xe cũng dần dần chậm lại, sắp đỗ lại.

Hắn liếc nhìn thời gian, bây giờ là 11:58.

Sau đó, hắn không chút do dự đập vỡ chiếc gương.

……

8:00 tối, ngày 19 tháng 5.

“Tôi là Đỗ Duy, tôi vẫn còn sống.”

“Đập vỡ tấm gương đó và tôi đã xuống xe buýt thành công, nhưng nhận thức của tôi về thời gian dường như xuất hiện sai lệch. Chỉ sau 4 giờ trên xe buýt, thế giới thực đã trôi qua cả 1 ngày.”

“Bây giờ là 8 giờ tối, đúng thời điểm tôi lên xe.”

“Chiếc xe buýt đó dường như có một sức mạnh duy tâm. Nó ảnh hưởng đến không gian và thời gian. Bây giờ tôi đang ở

Manlu, một thành phố ở phía đông cách Bắc Brook, New York chừng 150 km.”

“Nhưng tôi đang gặp rắc rối, tôi phát hiện dường như mình đã bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn.”

Chương 30: Làm một Người Đuổi Quỷ?

Dưới màn đêm, mưa phùn rơi lất phất.

So với mấy ngày trước, mưa đã có dấu hiệu yếu đi.

Đỗ Duy cầm ô và xách túi, đi trên con phố tối tăm.

Nhìn vào lòng bàn tay phải của mình, mắt của Đỗ Duy có một màu kỳ lạ.

Hiện tại hắn đang ở trong trạng thái Quỷ Nhãn, điểm khác biệt so với lần trước là sau khi xuống xe, hắn vẫn ở trong trạng thái này.

Hơn nữa, hắn tinh ý phát hiện ra có một số thay đổi không rõ ở tay phải của mình.

Một cảm giác kinh dị khiến người ta rùng mình.

Căn cứ nội dung ghi trong quyển sổ nhỏ của Andrew Dawkwe, anh ta suy đoán rằng mình đã bước vào giai đoạn thứ ba của tầm Qủy Nhãn. Và anh ta đã trải qua quá trình ác linh hóa tồi tệ.

Không phải người cũng không phải ma - từ nội dung trong nhật ký của Hunter, Andrew Dawkwe, cụm từ miêu tả quá trình ác linh hóa.

Đỗ Duy đang thích ứng với sự thay đổi này, hắn ý thức được tình hình hiện tại. Bản thân hắn đang bị bao vây bởi những ác linh và bị ô nhiễm bởi một tồn tại không được phép diễn tả bằng lời - một nữ tu.

Hắn không muốn chết không rõ ràng, càng không muốn chết.

Vì vậy, hắn cần phải giải quyết những vấn đề này.

Đó là lý do tại sao hắn đồng ý với thỏa thuận của Cha Tony.

Nhưng bây giờ, hắn không chờ mong gì nhiều vào Người Đuổi Quỷ của giáo hội.

Người Đuổi Quỷ có thể giải được hai ác linh trong nhà mình, nhưng liệu họ có thể giải quyết được nữ tu hay không thì còn khó nói.

Đỗ Duy cảm thấy ẩn số này không lớn hơn số 0 là bao nhiêu.

Hắn cần sức mạnh để đối phó với những ác linh.

So với Người Đuổi Quỷ của giáo hội, thì Hunter chính là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Họ đảm nhận sứ mệnh săn lùng ác linh, có sức mạnh và năng lực mạnh mẽ hơn.

Tất nhiên, Đỗ Duy khinh bỉ cái gọi là nhiệm vụ. Hắn không phải là người có đức tin, cũng không tín ngưỡng vào bất cứ vật gì hay điều gì, đây là cách nghĩ của một bác sỹ tâm lý.

Nhìn rõ bản chất thông qua vẻ biểu hiện, luôn giữ bình tĩnh và lý trí, tìm ra môi giới của ác linh, phân tích cơ chế phát động của nó, từ đó tìm cách kiềm chế và giải quyết.

Đây là câu trả lời của Đỗ Duy cho chính mình.

Đương nhiên, hắn biết giờ mình muốn đối phó với ác linh, chính là mơ mộng viển vông. Tuy lúc ở trên xe buýt hắn dễ dàng đối phó đám hành khách.

Nhưng thực tế, chỉ cần rời khỏi chiếc xe đó, ác linh nào cũng muốn giết hắn rất đơn giản.

Đây là một lợi thế trời cho.

Hắn cần phải để cho quá trình ác linh hóa tiến thêm một bước.

Còn những chuyện trong tương lai … như đi nhà thờ làm lễ rửa tội … thì nói sau.

Đỗ Duy châm một điếu thuốc cho mình, chậm rãi rít mấy hơi rồi nhả khói ra.

Trạng thái Quỷ Nhãn lặng lẽ biến mất, cảm giác kỳ quái trên tay phải biến mất, dường như mọi thứ đã trở lại bình thường.

……

5:32 Sáng, ngày 20 tháng 5.

Nhà thờ ở Bắc Brook, New York mịt mù sương sau cơn mưa, trời không có gió.

Một chiếc Volkswagen dừng trước cửa nhà thờ, sau khi Đỗ Duy xuống xe, bèn nhắn tin cho đại lý, cử người đến nhận xe.

Chiếc xe này do hắn thuê ở đại lý cho thuê xe ở Manlu, sau khi sử dụng xong sẽ có người đến lấy, rất tiện lợi cho những ai có nhu cầu.

Đứng trước nhà thờ, Đỗ Duy gọi điện cho cha Tony.

Vài phút sau, cánh cửa được đẩy ra.

Cha Tony mệt mỏi bước ra ngoài, khi nhìn thấy Đỗ Duy, đôi mắt ông chợt sáng lên.

“Con đã biến mất suốt một ngày một đêm, Đỗ Duy.”

“Thật ra, đối với con, thời gian không dài như vậy.”

Đỗ Duy thở dài, lấy chiếc camera mini ở trong túi áo ra: “Vào trong đã, con có chuyện muốn nói với Cha.”

……

Bước vào phòng của Cha Tony, hai người ngồi vào vị trí tương ứng.

“Trước hết, về chuyến xe buýt đó, con đã gặp phải rắc rối mà Cha không thể tưởng tượng được. Phần lớn thông tin Cha cung cấp cho con đều vô dụng và thậm chí còn khiến con hiểu sai. Cha cần phải giải thích chuyện này.”

Đỗ Duy rút thẻ SD trong camera, ném cho Cha Tony.

Cha Tony nhận lấy thẻ SD, cau mày nói: “Bác sĩ Đỗ Duy, Cha cũng không biết nhiều về nó. Thực ra, vấn đề này đã làm phiền Cha rất lâu, nhưng con cũng biết, không có Người Đuổi Quỷ ở New York, cộng thêm áp lực rất lớn từ giáo hội… Cha rất tiếc. “

Đỗ Duy bình tĩnh nhìn ông ta nói: “Con có thể tin lời thoái thác của Cha, bởi vì con thật sự chưa kiềm chế hành động của nó. Nhưng là đối tác của nhau, con nghĩ Cha cần phải chịu một phần trách nhiệm, thứ mà Cha đã hứa, nhất định phải đưa.”

Cha Tony cười khổ nói: “Con của Cha, Cha hy vọng con không cần dùng loại ngôn ngữ này để đánh giá vấn đề, bởi vì Cha thực sự không giấu con bất cứ điều đó. Còn về lời hứa của Cha, Cha sẽ thực hiện. Nhưng phải sau khi Cha gửi thông tin cho giáo hội, con thấy thế nào?”

Đỗ Duy liếc ông ta một cái, suy nghĩ rồi nói: “Đương nhiên có thể, nhưng Cha biết đấy, hiện tại con đang gặp rất nhiều rắc rối … Không chừng ngày nào đó con sẽ chết trong tay ác linh, vậy những thứ đã cho con lần trước… “

“Mấy thứ này vốn là cho con, không cần trả lại.”

Cha Tony cắm thẻ SD vào Card Reader, rồi lắp vào laptop của mình.

Đỗ Duy lắc đầu: “Không không, Cha hiểu lầm rồi. Ý con là lúc ở trên xe buýt, đã dùng hết 1 chai nước thánh, Cha cần giúp con đổ đầy. Ngoài ra, con cần thông tin về Hunter. “

Cha Tony cau mày nói: “Chuyện nhỏ thôi, nhưng còn Hunter … con đã nghe ở đâu. Cha nhớ hình như chưa từng nói với con về chuyện này?”

Tại thời điểm này, máy tính của Cha Tony đã nhận thẻ SD và ông nhấp vào một tệp video, trên màn hình hiện lên cảnh sau khi Đỗ Duy lên xe buýt.

Nghe vậy, Đỗ Duy xoa trán và nói, “Sẽ có lời giải thích ở cuối video, nhưng con có thể nói trước với Cha. Tài xế là một Hunter của giáo hội - Andrew Dawkwe.”

“Cái gì? Giám mục Andrew? Con có chắc không?”

Cha Tony biến sắc, ông lập tức kéo video đến khúc cuối và nhìn thấy cảnh Đỗ Duy kéo tấm da người Andrew Dawkwe ra khỏi vị trí lái xe.

“F*ck, sao con có thể làm như vậy! Ông ấy là giám mục, là tín đồ trung thành nhất, Đỗ Duy, con thật quá đáng!”

Đỗ Duy cười lạnh nói: “Cha nghĩ con có thể làm gì trong hoàn cảnh đó? Trong xe đầy rẫy ác linh, nếu là Cha, Cha có từ bỏ hy vọng sống vì cái thứ nực cười gọi là tôn kính?”

Hắn nói: “Con phải nói điều này, Cha Tony, tính cách của Cha thật sự không thích hợp làm Người Đuổi Quỷ. So với làm Người Đuổi Quỷ, Cha cứ yên tâm làm một nhân viên hậu cần, thì tốt hơn. “

Cha Tony im lặng và mất một lúc lâu mới đáp: “Con nói đúng. Còn về Hunter, thì Cha cũng không rõ. Địa vị của Cha trong giáo hội không đủ để tiếp cận bí mật cốt lõi này, nhưng Cha có thể nói với con 1 điều, địa vị hiện tại của Hunter rất thấp. “

“Hả?” Đỗ Duy nhướng mày: “Tại sao? Theo con biết, Hunter phải là người chuyên săn ác linh. Bọn họ gặp phải rất nhiều nguy hiểm, càng phải được tôn kính mới đúng chứ.”

Cha Tony khá đăm chiêu, sau khi sắp xếp ngôn từ, ông nói, “Sớm hay muộn, những kẻ đồng hành với ác linh sẽ bị chúng đồng hóa. Ý chí của họ sẽ sa đọa, tín ngưỡng của họ sẽ bị băng hoại. Họ là mối nguy không thể kiểm soát.”

“Trên thực tế, hiện giờ giáo hội chỉ có 5 Hunter, tất cả đều ở trong nhà tù dưới mặt đất tại trụ sở của giáo hội.”

“Trừ khi xảy ra sự kiện ma linh, họ mới được phép hành động.”

“Chúng tôi sợ bọn họ, vì theo một nghĩa nào đó, Hunter cũng là một loại ác linh khác.”

Đỗ Duy mặt không cảm xúc, một tia cảm xúc khó giải thích lóe lên dưới đáy mắt, trầm giọng nói: “Hóa ra là như vậy, cám ơn cha Tony. Con vẫn nghĩ nếu giáo hội cử Hunter đến New York, vấn đề của con sẽ được giải quyết.”

Cha Tony chậm rãi lắc đầu, và nói: “Điều đó là không thể, nhưng đừng quá lo lắng. Con chỉ bị ác linh ăn mòn trong thời gian rất ngắn và sẽ không ảnh hưởng nhiều. Trong thời gian con biến mất, Cha đã nhận được thông báo từ giáo hội, Người Đuổi Quỷ mới sẽ đến New York trong tuần này.”

“Nhân tiện, Cha nghĩ con có tiềm năng rất lớn. Cha rất ngạc nhiên trước sự bình tĩnh và khôn ngoan của con. Con có từng nghĩ đến việc trở thành một Người Đuổi Quỷ chưa?”

Chương 31: Lỡ hẹn

Rời khỏi nhà thờ.

Đỗ Duy đang phì phèo điếu thuốc, đeo túi xách đi trên đường, trong đầu nghĩ đến Hunter.

Một tin xấu, và một tin tốt.

Tin xấu là giáo hội hiện tại và giáo hội của thế kỷ trước có thái độ hoàn toàn khác đối với Hunter. Họ gần như đề phòng và cảnh giác vì coi Hunter như những ác linh.

Nếu hắn tiết lộ mình đang bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, lại còn đang ác linh hóa. Hắn dám chắc, giáo hội sẽ cử người đến bắt hắn, hoặc thậm chí nhốt hắn vào nhà tù dưới lòng đất.

Tin tốt là bây giờ không ai biết chuyện này, cả Cha Tony dường như cũng không nhận ra biến hóa của mình. Ông chỉ nghĩ mình là một người bình thường bị ác linh ăn mòn, thỉnh thoảng tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Hay là…… làm Người Đuổi Quỷ dự bị.

Đúng!

Thân phận tạm thời của hắn là một nhân viên ngoài biên chế.

Còn về cách kiềm chế “It” - The nun. Cha Tony đã nói cho Đỗ Duy phương pháp, nhưng cần thời gian chuẩn bị.

Nó là một thứ đáng sợ hơn cả ác linh. Nó là một khái niệm kinh dị, tương tự như khái niệm về meme trong một số tiểu thuyết …

…

“Ring ring ……”

Nhạc chuông của smartphone reo lên.

Đỗ Duy đang định đi bộ về nhà, bèn lấy smartphone ra, nhìn thấy người gọi là Alexis, không khỏi có chút đau đầu.

Hắn biết tại sao người đầu dây bên kia lại gọi tới. Thực ra sau khi ra khỏi xe, phát hiện thời gian hiển thị trên smartphone rối loạn, cùng với hơn 20 cuộc gọi nhỡ từ Alexis.

À thì……

Hắn đã lỡ hẹn.

Trên xe buýt, smartphone có một đoạn thời gian rất dài không có tín hiệu. Để đề phòng xảy ra tình huống không thể kiểm soát, hắn đã rút sim ra.

“Hey … Alexis, chào buổi sáng.”

Đỗ Duy không thích liên lạc với những phụ nữ không phải bệnh nhân, hắn rất xấu tính, nói chuyện không biết lựa lời.

Vì vậy, giọng nữ ở đầu dây bên kia đầy châm biếm.

“Anh Đỗ Duy, bác sĩ Đỗ Duy, anh bận lắm đúng không? Hôm qua là buổi hẹn hò của chúng ta, còn anh đã làm gì? Suốt cả một ngày, em đã gọi cho anh hơn 20 cuộc, đừng bảo là anh cố tình làm vậy nha?”

Mí mắt của Đỗ Duy giật mạnh, vội vàng nói: “Anh có thể giải thích.”

Alexis chế nhạo: “Giải thích? Anh giải thích thế nào? Mới buổi hẹn hò đầu tiên mà anh đã cho em leo cây. Theo cách nói của người phương Đông, anh chính là bồ câu vương.*”

*bồ câu vương: kẻ chuyên hứa hẹn, nhưng luôn thất hứa

Đỗ Duy cười khổ: “Anh rất xin lỗi, nhưng anh không hề muốn mọi chuyện thành ra như thế này.”

Alexis cười to: “Vậy hôm qua anh đã làm gì? Bộ anh không lên kế hoạch cho một ngày của mình hay sao? Anh không hề nhắn một lời nào, đột nhiên để cho một cô gái phải leo cây, có vẻ như anh đang … Hừ, em không muốn nói những lời thô tục.”

Đỗ Duy sửng sốt, nhưng hắn không hề tức giận.

Mặc dù hắn không có lỗi trong chuyện này, nhưng khách quan mà nói, Alexis là người bị hại. Còn hắn, lại đóng vai một thằng đàn ông cặn bã.

“Anh đang ở đâu, em tới tìm anh!”

Đỗ Duy nhìn con phố gần đó.

“Bắc Brook, Số 17 Phố đi bộ.”

Alexis lập tức cúp máy, như thể muốn đến để hỏi tội.

Đỗ Duy thành thật đứng đó, may mà trời không đã tạnh mưa, bằng không thì, hắn chả khác gì một thằng ngốc.

…

Hút từng điếu một.

Những người đi bộ ngang qua đều nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt kỳ lạ, người châu Á này đã đứng đó cả nửa tiếng rồi. Nếu không phải thấy Đỗ Duy mặc toàn quần áo cao cấp, người ta còn tưởng hắn là thằng vô gia cư.

Lúc này, một tiếng phanh gấp vang lên.

Một chiếc Aston Martin One77 màu đen đậu trên phố, khiến nhiều người xuýt xoa và chú ý.

Chiếc One77 này là mẫu mới nhất, giá niêm yết khoảng 10 triệu đô la. Hơn nữa có tiền cũng khó mà mua được, muốn

mua phải đặt trước một năm.

Có khả năng mua được một chiếc siêu xe mắc như vậy, được coi là người thuộc giai cấp hàng đầu trong xã hội ở New York.

Đỗ Duy liếc nhìn chiếc xe, là loại mà cả đời hắn cũng không thể mua được, vậy nên hắn không chú ý tới nữa.

Hiện giờ hắn gần như khánh kiệt sau khi mua chiếc đồng hồ cổ kỳ lạ của Alexis.

Trong thời gian này, ngoài việc cố gắng giải quyết những phiền toái trên người. Hắn còn định kiếm tiền, và liên lạc với những bệnh nhân đã từng khám trước đó.

Đột nhiên……

Giọng của một người phụ nữ mang theo chút oán giận vang lên, hướng về phía Đỗ Duy.

“Anh không chịu nhìn em một chút sao? Em không có chút quyến rũ nào sao?”

Đỗ Duy ngẩn người một lúc, nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy cửa của chiếc xe Aston Martin One77 đã mở. Alexis ngồi trong xe, vẻ mặt cực kỳ khó chịu và uất ức.

“Đây là xe của em?”

Đỗ Duy hơi bối rối, hắn nhớ lần trước Alexis đến phòng khám tư vấn của mình. Cô ấy đã lái một chiếc BMW M4 mui trần chưa có biển số …

Alexis khó hiểu nói: “Sao anh lại có câu hỏi kỳ lạ như vậy, mau lên đi. Em không muốn người khác cứ nhìn mình như nhìn một con khỉ, thật khiến người ta khó chịu quá đi!”

Đỗ Duy giật giật khóe miệng, đi tới, ngồi ở ghế phụ lái, đóng cửa lại.

Alexis đạp ga, chiếc One77 giống như một bóng ma màu đen, chạy xe trên phố khiến nhiều người phải đứng nhìn.

Nhìn trang trí xa hoa trong xe, Đỗ Duy ngồi ở ghế phụ lại, không kìm được hỏi: "Chiếc M4 mui trần lần trước em lái đâu rồi?"

Alexis thản nhiên nói: "À, anh nói chiếc xe đó hả, em đã lái nó một lần và thấy nó không ổn nên đã ném nó vào gara."

Ném vào gara …

Chỉ lái một lần …

Đỗ Duy luôn cảm thấy mình không thiếu tiền, nhưng khi nghe những gì Alexis nói, trong lòng đột nhiên có một cảm xúc phức tạp, không thể diễn tả được.

Hóa ra chiếc xe mới không có biển số đó đã…

"Mà nè, anh không định giải thích gì với em sao?"

Alexis nghiêng đầu, hừ lạnh một tiếng.

Cô ấy đã dành một giờ để trang điểm cho buổi hẹn hò ngày hôm qua, còn đặc biệt chi hơn 100.000 đô cho một chiếc váy mới và đặt chỗ trước tại một nhà hàng cao cấp nhất dành cho các cặp đôi ở trung tâm thành phố New York.

Nhưng người đàn ông này đã làm gì?

Lại dám cho mình leo cây …

Nghe được lời của Alexis, Đỗ Duy lúng túng nói: "Anh rất xin lỗi… bởi vì còn có việc khác, cộng thêm một số tình huống đột xuất, cho nên mới lỡ hẹn…"

"Hóa ra là như thế này … còn có những thứ khác, thảo nào."

Alexis ồ lên một tiếng, nhìn Đỗ Duy với ánh mắt thâm thúy.

“Vậy đối với anh, những thứ khác còn quan trọng hơn cuộc hẹn hò của chúng ta?”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi nói: “Từ một ý nghĩa nào đó thì đúng là vậy, vì vấn đề này đối với anh thật sự rất quan trọng.”

Alexis bất mãn nói: “Thôi được rồi, em sẽ tha thứ cho anh. Nhưng em hy vọng sau này khi anh lại gặp loại chuyện như thế này, anh có thể báo với em một tiếng, để em không phải chờ đợi như một con ngốc ngồi đợi suốt một ngày. Anh có biết không? Đám nhân viên phục vụ chết tiệt đó muốn đặt một con búp bê ngay đối diện em. Họ muốn chế nhạo em sao?”

Đỗ Duy không trả lời, nhìn hướng xe đang di chuyển, hỏi: “Chúng ta đang đi đâu?”

“Tất nhiên là hẹn hò. Mà này, anh chuẩn bị quà cho em chưa?”

Vừa nói xong, Alexis lại nói tiếp: “Em cũng đã đến nhà anh và muốn tặng quà cho anh. Nhưng thấy trước cửa ngay cả hộp đựng đồ cũng không có, em chỉ có thể để lại lời nhắn. Em đoán anh có thể nhìn thấy nó khi trở về!”

“Nè? Đỗ Duy sao anh không nói gì hết vậy?”

“Sắc mặt của anh hơi tái nha, anh không khoẻ à?”

Chương 32: Tờ giấy nhắn

“Anh ổn, Alexis, nhưng …”

“Nhưng sao ạ?”

“Không có gì, ý anh là… anh đã quên chuẩn bị quà cho em.”

“Hứ, điều này nằm trong dự liệu của em, nhưng em không quên quà của anh đâu à nha.”

Chiếc xe thể thao hạng sang của Alexis đang lái trên phố, trông rất hấp dẫn và bắt mắt.

Bên trong xe.

Đỗ Duy vẫn rất lạnh lùng, hắn cầm hộp quà mà Alexis vừa tặng, bỏ vào trong túi xách, nhìn chằm chằm vào mặt của Alexis không rời.

Từng đường nét trên gương mặt đều rất tinh xảo và quyến rũ, cô ấy càng thêm xinh đẹp sau khi trang điểm.

Nàng quả là một người đẹp da trắng với nhan sắc đỉnh cao, ngay cả theo quan điểm thẩm mỹ của người Á Đông cũng không thể chê vào đâu được.

Nhưng trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy phát hiện thân thể của Alexis bị những hạt đen dày đặc bao vây.

Và, hắn đã nhìn thấy một ảo ảnh.

……

Địa điểm là nhà của Alexis.

Buổi tối, trong phòng chỉ có một ngọn đèn leo lét.

Alexis mặc một chiếc đầm hai dây màu đen của Cerruti, nằm yên trên ghế sô pha, khoe vóc dáng mảnh mai, khiêu gợi.

Sau đó, bỗng nhiên cơ thể cử cô ấy lơ lửng một cách kỳ lạ, như thể bị một sức mạnh nào đó tác động. Tay chân bị bẻ gập về phía đầu khớp xương, ở một góc độ chỉ có ma quỷ mới làm được …

Đột ngột…

Đôi mắt của Đỗ Duy có chút khô khốc, ảo ảnh đã biến mất.

Alexis thấy vậy, lo lắng hỏi hắn: "Anh có chắc không cần em đưa đến bệnh viện không?"

Đỗ Duy dụi dụi mắt nói: "Không, cám ơn em."

Hắn đã nhìn thấy ảo ảnh trong trạng thái Quỷ Nhãn hai lần.

Lần đầu tiên, hắn nhìn thấy mình tự tử bằng cách dùng trâm vàng đâm vào cổ.

Lần thứ hai, đó là về Alexis …

Hắn đang nghĩ điều này có ý nghĩa gì, dự đoán tương lai? Thế thì hư cấu quá ……

Hay đó là một dấu hiệu?

Sau khi suy nghĩ, Đỗ Duy cau mày, nhìn vào thân hình đồng hồ cát của Alexis, và nói: "Em nè, em có một chiếc đầm hai dây màu đen của Cerruti, đúng không… Hình dạng của nó như vậy nè.."

Vừa nói, Đỗ Duy vừa miêu tả kiểu đầm hai dây màu đen mà hắn đã nhìn thấy.

"Ủa? Làm sao anh biết!"

Alexis thản nhiên giải thích khi đang lái xe: "Đó là chiếc đầm em mua cho buổi hẹn hò. Nhưng sao anh biết được?"

“Đúng là em chưa nói, nhưng anh đã kiểm tra trang web chính thức của Cerruti và thấy một chiếc đầm có giá hơn 100.000 đô đã được mua cách đây 2 ngày. Sau khi suy nghĩ, anh đoán chắc do em đã mua nó.”

“Ừ phải ha, không ngờ anh lại tỉ mỉ như vậy, chuyện này mà cũng đoán ra được.”

“Ui tiếc ghế, hôm nay lớp trang điểm của em không hợp với chiếc đầm đó. Hôm khác em sẽ mặc nó cho anh xem, chắc chắn anh sẽ rất thích thú.”

Alexis có chút ngây thơ, nên dễ dàng bị Đỗ Duy gạt.

Đỗ Duy nhếch môi cười, nhưng thầm suy nghĩ.

Lý do hắn hỏi câu này, chỉ để chứng thực sự chân thực của ảo ảnh mà hắn đã nhìn thấy.

Có vẻ như một phần của nó dựa trên hiện thực.

Có thể hiểu đó là một khả năng của Quỷ Nhãn.

Không thể khống chế, không thể biết liệu những người đã bước vào giai đoạn Quỷ Nhãn khác cũng có khả năng này hay không.

Điều đó rất khó xảy ra, nếu không đã dễ đang giải quyết sạch sẽ đám ác linh.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy nhíu mày, chẳng lẽ Alexis sẽ chết trong tay ác linh?

Theo ảo giác, ác linh sẽ giết cô trong tương lai chính là kẻ đã giết Roy, cũng chính là kẻ nguy hiểm nhất trong nhà của hắn.

Vì vậy, Đỗ Duy bình tĩnh nói với Alexis: “Em tin trên đời này có quỷ không?”

“A?”

Alexis, người đang lái xe, đột nhiên nghe thấy câu hỏi của Đỗ Duy, cô hơi ngạc nhiên.

Cô quay đầu, nhếch môi nhìn Đỗ Duy: "Đây là chiêu mới để cua gái ao? Nếu em không tin, có phải anh định nói mình đã gặp phải những chuyện kỳ lạ. Sau đó kể một vài câu chuyện ma mị, để hù dọa em sao, khiến em nghĩ anh rất bí ẩn?"

"Nè, anh phải biết có rất nhiều người đang theo đuổi em. Chiêu trò với em không có tác dụng gì, anh chỉ cần chủ động thôi."

Tại thời điểm này, Alexis đang nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt thâm tình.

Nếu là một người đàn ông khác, cô ấy sớm đã lạnh lùng dừng xe đuổi người.

Nhưng nếu là Đỗ Duy, cô chỉ cho là anh ấy là người thẳng tính.

Sau đó, Đỗ Duy lấy trong túi ra một con dao găm thánh giá màu bạc, là con dao đầu tiên mà Cha Tony đã bán cho hắn.

Sau đó, hắn còn lấy từ trong túi xách ra một chai nước thánh.

"Đây là cái gì?"

"Một con dao găm thánh giá bằng bạc được ngâm trong nước thánh, và một chai nước thánh, dùng để trừ tà."

Alexis: ? ? ?

……

15:28, chiều.

Một chiếc One77 đậu trên con đường đối diện phòng khám tư vấn.

Cửa xe mở ra, Alexis miễn cưỡng tiễn Đỗ Duy rời đi.

“Hôm nay em rất vui, cảm ơn anh.”

“Anh nè, em vẫn không tin trên đời này có quỷ, nhưng em thích món quà mà anh tặng em.”

Alexis đắm đuối nhìn Đỗ Duy với gương mặt lạnh lùng và khí chất xuất chúng.

Mặc dù cô không hiểu tại sao người đàn ông này lại tặng cho mình một món quà đặc biệt như vậy. Nhưng cô vẫn vui vẻ nhận lấy.

Cô ấy coi trọng đến giá trị tinh thần của món quà hơn.

Đỗ Duy gật đầu bảo cô: “Nếu xảy ra bất cứ chuyện gì, nhớ gọi ngay cho anh.”

Con dao găm thánh giá bằng bạc và nước thánh mà hắn đưa cho Alexis, đều là những vật phẩm chính thức của nhà thờ có thể chống lại ác linh. Nếu ác linh muốn gây hại cho Alexis, cứ làm theo những gì hắn đã dặn, Alexis sẽ ổn thôi.

Tiền đề là phải Alexis nghe theo lời hắn, tắm bằng nước thánh sau khi trở về nhà. Đồng thời mang con dao găm thánh giá bằng bạc bên mình.

”Ok……”

Alexis làm dấu ok với Đỗ Duy, mỉm cười và bước vào xe.

Đỗ Duy nhìn cô rời đi, xoay người mở cửa đi vào nhà.

Căn nhà yên lặng như tờ, ánh sáng mờ ảo.

Đỗ Duy ném chiếc túi đang đeo lên sô pha, mở cửa sổ ra.

Căn phòng lập tức sáng bừng.

Nếu không phải vì biết trong căn phòng này có 2 ác linh và một chiếc đồng hồ cổ kỳ lạ. Thì lúc này, lẽ ra Đỗ Duy đang

khám cho những bệnh nhân có vấn đề về tâm lý.

Trong những ngày vừa qua, hắn nhận được rất nhiều lịch hẹn và thăm khám của một số bệnh nhân mà hắn đã từng tiếp xúc.

Đỗ Duy bỗng nhíu mày, lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn.

Tại sao tiếng kim đồng hồ quay càng lúc càng chậm?

Đột nhiên, anh ngẩng đầu lên, nhìn chiếc đồng hồ cổ treo trên tường.

Hắn nhìn thấy một mảnh giấy, được xoắn lại thành một cục tròn, nhét vào trong mặt đồng hồ, vừa vặn bị kim đồng hồ kẹp lại.

Kim đồng hồ cố sức quay, nhưng hiệu quả không lớn, tốc độ quay mỗi lúc một yếu.

Cuối cùng, hoàn toàn dừng lại.

Tóc tóc tóc …

Đầu cầu thang lầu hai, trong phòng tắm cũng có tiếng nước giọt, như thể vòi chưa được vặn chặt.

TV ở tầng một tự động bật lên, những chỉ toàn hình sọc đen trắng, như thể mất tín hiệu.

Bùm ……

Tất cả các cửa sổ và cửa ra vào đột ngột đóng lại.

Cả căn nhà chìm trong bóng tối, sự cân bằng nhất định đã bị phá vỡ vì chiếc đồng hồ cổ đã ngừng quay. Ác ý thâm độc từ mọi ngóc ngách trong nhà hung hãn bủa vây Đỗ Duy.

Chương 33: Là nó sao?

Ở trong nhà.

Đỗ Duy ngơ ngác nhìn chiếc đồng hồ cổ treo tường. Sau đó quay đầu nhìn cửa ra vào và cửa sổ đang đóng chặt, ánh mắt rất bình tĩnh.

Hắn bèn bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn.

Cùng lúc đó, một cảm giác kỳ lạ ghê rợn xuất hiện trên tay phải của Đỗ Duy.

Giờ phút này, dưới trạng thái Quỷ Nhãn, cảnh tượng trong cả căn nhà đã hoàn toàn thay đổi.

Hắn nhìn thấy ở cửa ra vào, có một bóng đen đang đứng, không nhìn rõ mặt, chỉ nhìn thấy một đôi mắt lạnh lẽo chết chóc.

Đây là ác linh thứ hai.

Trên ghế sô pha, có một người phụ nữ đang ngồi, nhìn chằm chằm vào màn hình TV. Làn da của ả ta rất mịn màng, nhưng lại nổi đầy những vết đốm màu nâu.

Từ trong chiếc đồng hồ cổ treo tường, thò ra những sợi dây nhỏ như tơ nhện quấn quanh tờ giấy, như cố ném nó ra, nhưng không thể làm được.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, không biết tại sao, hắn đột nhiên nhớ tới một câu nói từng nổi tiếng trên mạng: - Thưa ngài, thời thế đã thay đổi.

Từ khi nghe tin Alexis đã tới nhà mình, tuy hắn không biết tại sao người phụ nữ này lại không chết trong tay của ác linh

như Roy, nhưng hắn càng thêm cảnh giác.

Ác linh rất thông minh. Mặc dù chúng có bộ quy tắc hành vi và môi giới phát động riêng biệt, nhưng chúng hoàn toàn không phải là 3robot.

Vì vậy, trước khi vào nhà, hắn đặt trong túi một chai nước thánh, và đặt con dao găm thánh giá bằng bạc của Andrew Dawkwe ngay bên cạnh.

Chuẩn bị rất đầy đủ.

Vì vậy, Đỗ Duy không hề hoảng sợ. Thật ra từ lâu hắn đã quen với sự tồn tại của ác linh, cảm xúc không có bất kỳ dao động.

Rút con dao găm thánh giá, mặc dù sau cả trăm năm bị thời gian bào mòn, nó vẫn còn nguyên vẹn.

Đỗ Duy lấy nước thánh từ trong túi ra, đổ lên lưỡi dao, phần còn lại tạt vào người phụ nữ đang ngồi trên sô pha.

Xì xì…

Như thể bị axit sunfuric ăn mòn, một làn khói trắng bốc lên, ả ta hét toáng lên, rồi biến mất.

Nhưng hắn biết ác linh không dễ dàng chết như vậy.

Xoay người, tay trái cầm con dao găm, từng bước đi về phía cửa.

Từ đầu đến cuối, con ác linh nguy hiểm nhất đang đứng ở ngoài cửa.

Nó có sức lan truyền mạnh nhất, có thể công kích vật lý, cũng giết chết nhiều người nhất.

“Tới đây, cho tao xem tại sao những người đã bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, xuất hiện hiện tượng ác linh hoá được gọi là Hunter.”

Tay phải của Đỗ Duy chạm vào bề mặt của con dao găm, vô cảm. Trong khi đó, ác linh ở cửa dường như nhận ra điều gì đó, biến mất trong nháy mắt.

Cốc cốc cốc ……

Cốc cốc cốc ……

Cốc cốc cốc ……

Cảnh tượng trước mặt bị vặn vẹo, bên tai truyền đến âm thanh ù ù chói tai.

Đỗ Duy cau mày, hắn nhìn thấy mình xuất hiện ở góc trong cùng của phòng tắm lầu 2. Cửa ngoài khóa chặt, tiếng gõ cửa càng ngày càng to, dường như có thứ gì đó sắp phá cửa, xông vào.

"Là ảo giác?" Hắn thầm nhủ một câu, rồi bước đến lavabô.

Vòi chưa tắt, nước vẫn đang chảy, càng chảy càng đầy, màu càng lúc đục ngầu, dần dần chuyển sang màu đỏ tươi và tràn cả khỏi lavabô.

Ngửi thấy mùi máu tanh hôi rình, Đỗ Duy đành nín thở, bèn đưa tay phải vào trong lavabô.

Rất nhanh, máu trong toàn bộ bồn rửa mặt như thể đang sôi trào, mùi máu tanh cực nồng, không khí tràn ngập sương mù đỏ tươi.

"Hình như tôi có thể chạm vào nó?"

Đỗ Duy cảm thấy tay phải của mình dường như nắm phải thứ gì đó, lập tức kéo lên, lôi ra một gương mặt phụ nữ.

Đồng thời, hắn có một loại cảm giác. Trong trạng thái Quỷ Nhãn này, quá trình ác linh hoá trong tay phải dường như có khuynh hướng lan tràn, tuy không đáng kể, nhưng thực sự có tồn tại.

“À ra thế.”

Đỗ Duy khẽ liếc, mặc kệ tiếng gõ cửa phía sau, cẩn thận quan sát khuôn mặt của người phụ nữ đang nằm trong tay phải của hắn.

Đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với ác linh gần đến vậy, lại còn chiếm ưu thế.

Khuôn mặt của người phụ nữ trắng bệch đầy ma quái, cứ như được phủ một lớp sơn, nhăn nhúm, đôi mắt mở to, đỏ ngầu, trông cực kỳ đáng sợ và doạ người.

Nhưng… trò này đối với Đỗ Duy vô dụng, trước kia còn chưa doạ được hắn, huống chi là bây giờ.

Hắn suy nghĩ một lúc, rồi nhét khuôn mặt người phụ nữ đó vào lại lavabô, mở nút chặn nước, để mọi thứ trôi tuột xuống ống xả nước.

Thứ này không nguy hiểm cho lắm, nhiều nhất là dựa vào doạ người, để tạo ra những cảm xúc tiêu cực, nhằm tăng cường sức mạnh. Đến một thời điểm bạo phát, nó sẽ trở thành một mối đe dọa.

Đỗ Duy biết mình không hề bị thứ này doạ sợ …

Vả lại, hắn cũng cần sự tồn tại của những ác linh này.

Sau đó, Đỗ Duy quay lại và nhìn vào cửa phòng tắm.

Tiếng đập cửa rất mạnh, khiến cả cánh cửa run lên, một số ốc vít đang dần dần long ra.

Vì là phòng tắm nên khi sửa chữa không sử dụng vật liệu tốt.

“Có lẽ nên đổi tất cả cửa trong nhà thành cửa sắt?”

Đỗ Duy nghĩ vu vơ, sau đó lắc đầu mở cửa.

Tiện tay thọc một dao ra ngoài.

Đâm trúng thứ gì đó.

Khung cảnh xung quanh lại thay đổi.

Đôi mắt của Đỗ Duy khóe mắt lại khô ran, lòng bàn tay cầm dao hơi tê cứng, phát hiện mình đã trở lại phòng khách ở lầu một.

Mọi thứ xung quanh vẫn như bình thường.

Ngoại trừ việc cửa ra vào và cửa sổ vẫn đóng chặt, dường như không có gì xảy ra.

Ngược lại là chính bản thân hắn, cầm một con dao găm, giống như kẻ giết người trong những bộ phim truyền hình.

"Đi rồi?"

Đỗ Duy im lặng một lúc, sau đó rút khỏi giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn.

Thú thật, trước đó điều hắn hy vọng là tất cả ác linh trong nhà mình sẽ bị giết. Nhưng bây giờ, hắn rất hy vọng sẽ có thêm ác linh tới nhà hắn.

Quỷ Nhãn được coi là biểu hiện của việc bị ác linh ăn mòn, và giai đoạn thứ ba tượng trưng quá trình ác linh hoá.

Chuyển từ con mồi thành Hunter.

Dù Đỗ Duy vẫn chỉ là một Hunter gà mờ, không có khả năng giết chết ác linh. Nhưng hắn cũng không còn là người, không có năng lực phản kháng.

Vì vậy, hắn cần phải tiếp xúc với ác linh nhiều hơn, để tăng tốc độ bị ăn mòn.

Ít nhất… để có thể kiếm chế thứ quỷ dị, không được phép diễn tả bằng lời - The Nun.

Vừa nhớ đến vẻ hoảng sợ của Cha Tony khi rời khỏi nhà thờ, Đỗ Duy cảm thấy hơi nản.

Hắn vẫn chưa phải là một Hunter thực sự …

Thở ra một hơi, bước đến vách tường, gỡ tờ giấy bị vo tròn mắc vào kim của chiếc đồng hồ cổ.

Tíc tíc tíc…

Kim đồng hồ lại quay, vẫn như trước, kim giây, phút và giờ trùng nhau.

Mở tờ giấy ra.

Trên đó viết nội dung như sau:

Anh Đỗ Duy yêu dấu, đây là buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta. Dù anh đã cho em leo cây, khiến em rất tức giận. Hừ, chờ sau khi anh trở về, em sẽ đích thân đến tìm anh đòi nợ. Mà nè, hình như anh không đeo đồng hồ, hay do anh không thích?

Hmm … Anh chưa từng với em về chuyện này, cho nên em đã tự chủ trương, tặng anh một chiếc đồng hồ. Hy vọng anh sẽ thích nó. -Alexis.

……

Đọc xong nội dung trên tờ giấy, Đỗ Duy có chút đau đầu, cô ấy tặng cho mình một chiếc đồng hồ?

Đỗ Duy bước đến sô pha, mở túi xách.

Bên trong có rất nhiều thứ.

2 chai nước thánh - Cha Tony đã tặng cho hắn hai chai, trước khi đi hắn đã xin thêm 2 chai nữa, như thù lao cho việc đồng ý trở thành Người Đuổi Quỷ.

Một lọ bột xương - thứ bột còn sót lại sau khi giết một số ác linh đặc biệt, cần đốt cháy mới sử dụng được.

Một mảnh vải trắng - do giáo hội chế tạo, không biết phương pháp sản xuất cụ thể. Nhưng tiền thân của tấm vải

liệm mà cha Tony đã cho hắn chính là nó, thậm chí hiệu quả còn lớn hơn.

Một cuốn sách - ghi lại các nghi lễ trừ tà và một số thông tin về ác linh.

Cuối cùng, đó là hộp quà từ Alexis.

Đỗ Duy mở ra xem.

À……

Một chiếc đồng hồ nổi tiếng của hãng Patek Philippe, khắc hình kỷ niệm 10 năm thành lập, trị giá hơn 300.000 đô la..

Chương 34: Cảm giác đè nén

10:10 đêm.

Furman, khu dân cư cao cấp của Bắc Brook.

Rất nhiều người giàu có đều lựa chọn sống ở đây, bởi lẽ ngoài nguồn lực an ninh rất đáng tin cậy. Thì vị trí địa lý đắc địa và không gian có khả năng gia tăng giá trị đều là những điểm hấp dẫn đối với họ.

Một ngôi nhà bình thường trong khu này, cũng có giá hơn 700.000 đô.

Mặc dù căn nhà của Alexis, cũng không quá mức sang trọng nhưng nếu muốn mua thì cũng phải mất hơn 1 triệu.

Ngay tại thời điểm này, trong nhà của cô ấy.

Sau khi trải qua một ngày hẹn hò cùng Đỗ Duy, tâm trạng của Alexis cực kỳ tốt. Cô nằm trong bồn tắm cao cấp, để cho làn nước nóng xua tan đi cơn mệt mỏi.

Khác với những cô gái giàu có khác, cô ấy không thích khoe khoang về gia thế của mình.

Vì vậy, sau khi tốt nghiệp, cô bèn sống một mình tại Bắc Brook, New York.

“Anh Đỗ Duy yêu dấu, không biết bây giờ anh đã ngủ chưa?”

Như thể nghĩ đến điều gì thú vị, Alexis bất chợt mỉm cười và tự lẩm bẩm một câu.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng thấy thích người đàn ông nào, không ngờ lại gặp được Đỗ Duy.

“Anh chàng Á đông đẹp trai và thú vị.”

Từ trong bồn tắm đứng dậy, làn nước nóng lướt nhẹ xuống làn da trắng mịn của cô, trắng nõn, đỏ ửng cực kỳ hấp dẫn.

Cụm từ bạch phú mỹ rất thích hợp dùng cho cô ấy.

Alexis lấy một chiếc khăn tắm treo trên kệ, quấn quanh người, rồi đi ra phòng khách.

Trên bàn cà phê trong phòng khách đặt một con dao găm thánh giá bằng bạc và một chai nước thánh.

Đương nhiên, trong mắt của Alexis, đây chỉ là một cây thánh giá và một chai nước thánh.

Cô không có đức tin.

Nếu không phải Đỗ Duy nói, hai thứ này đều do linh mục của giáo hội cho không. Alexis còn tưởng người đàn ông Á Đông này đã bị lừa.

Alexis tò mò cầm chai nước thánh lên và quan sát.

Dù hai món quà này không đáng giá bằng một món mỹ phẩm của cô.

Tuy nhiên, chỉ cần do Đỗ Duy tặng, cô cảm thấy nó quý giá hơn bất kỳ món quà nào khác.

Đột nhiên, ngọn đèn chùm trong phòng khách nhấp nháy.

Tuy nhanh chóng sáng laib, nhưng Alexis nhận thấy ánh đèn đã mờ hẳn.

“Làm sao vậy? Bị hỏng rồi sao?”

Alexis cau mày, đứng dậy nhìn ngọn đèn chùm trên đầu, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu: “Bỏ đi, mai kêu người tới sửa, không thì mua cái khác.”

Sau đó, cô ấy không thèm để ý tới nó nữa.

Tuy nhiên, khi cô vừa ngồi xuống, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Cốc cốc cốc…

Đều đặn và có quy luật.

“Rầm …”

Alexis giật mình vì tiếng đập cửa, vô tình đánh rơi chai thủy tinh đựng nước thánh trên mặt đất, các mảnh thủy tinh rơi vãi khắp nơi.

“Đợi chút.”

Alexis có hơi đau lòng, không phải vì chai thủy tinh bị bể làm cô bị ướt khắp người. Mà vì cô đã quá bất cẩn làm vỡ một trong hai món quà do Đỗ Duy tặng.

Chết tiệt, muộn thế này còn gõ cửa!

Cô ấy có rất ít bạn ở Bắc Brook, bình thường nếu có ai đến, họ đều gọi điện trước để thông báo.

Bất lịch sự như vậy, chỉ có thể là nhân viên an ninh của khu nhà.

Xem ra mình phải cân nhắc đến việc đổi nhà, hoặc khiếu nại lũ bảo vệ ngu ngốc đó!

Alexis chợt nghĩ đến một chuyện, làm cô không khỏi nở một nụ cười quyến rũ.

Có lẽ, làm hàng xóm với Đỗ Duy là một lựa chọn không tồi?

Cô quấn chặt áo choàng tắm, mặc thêm áo khoác rồi bước ra cửa.

Phần lớn những ngôi nhà đắt tiền, đều có hai cửa, một cửa dùng để phòng cháy và cửa còn lại dùng để bảo vệ an ninh.

Alexis đầu tiên nhìn ra bên ngoài qua lỗ mắt mèo.

Rất tối, và cô không nhìn thấy gì cả.

Tiếng gõ cửa cũng biến mất.

Ngay lập tức, Alexis cau mày hỏi: “Có ai ở đó không?”

Cô ấy không nhận được câu trả lời nào

“Kỳ ghê … mình nghe nhầm sao?”

Lắc đầu chán nản, Alexis không nghĩ nhiều đến chuyện đó nữa. Nhưng khi quay đầu lại, cô nhận thấy ánh sáng của ngọn đèn chùm đã trở lại bình thường từ lúc nào không hay.

……

Vào lúc này, ở một chỗ khác.

Căn nhà của Đỗ Duy u tối và yên tĩnh đến đáng sợ.

Tình trạng sức khỏe của hắn không tốt lắm, khá là mệt mỏi.

Trạng thái Quỷ Nhãn tiêu hao rất nhiều năng lượng.

Hơn nữa, thường xuyên tiếp xúc với các ác linh dễ dàng tạo ra tổn thương tinh thần cho con người.

Mặc dù Đỗ Duy là bác sĩ tâm lý, rất am hiểu điều chỉnh tâm sinh lý. Nhưng sự mệt mỏi và kiệt sức thúc giục hắn tắt đèn và nghỉ ngơi sớm.

Ở sảnh tầng một.

Chiếc đồng hồ cổ treo tường đang quay tròn.

Trong bóng đen, từ bên dưới sô pha, một tờ giấy từ từ lò ra, chậm rãi đi về phía góc tường. Cứ như thể bị một bàn tay to lớn vô hình điều khiển.

Nhìn kỹ hơn, tờ giấy ghi: - Gói thuốc đang ở trong nhà em, nhớ qua lấy nha.

Tờ giấy chậm rãi di chuyển đến phía dưới chiếc đồng hồ cổ.

Một cơn gió thổi qua, kéo nó về phía mặt đồng hồ.

Nhưng ngay khoảnh khắc tờ giấy chạm vào mặt đồng hồ.

Bùng!

Tờ giấy lập tức bốc cháy.

Sau chưa đầy một giây, nó đã cháy thành tro.

……

5:20 sáng, Thứ năm, ngày 21 tháng 5.

"Há…"

Đỗ Duy từ trong mộng tỉnh lại, mệt dọc thở ra một hơi dài, mái tóc bù xù dính bết vào trán, khí chất có chút suy nhược.

Hắn đổ rất nhiều mồ hôi, nhịp tim không ổn định và trông rất hốc hác.

"Chết tiệt! Lại là giấc mơ kia!"

Đỗ Duy xoa xoa cái trán đau nhức, ánh mắt rất lạnh.

Chắc chắn, hắn lại mơ giấc mộng y như lần trước.

Trong giấc mơ, khung cảnh vẫn là nhà riêng của anh ấy.

Hắn đang nằm trên giường, giống như bị bóng đè, không mở mắt, cũng không cử động được. Chỉ có thể cảm nhận được thứ gì đó đang lơ lửng trên người mình. Khi chóp mũi chạm vào thứ ấy, thì nó chảy ra những giọt chất lỏng nhơn nhớt, lạnh lẽo.

Đoạn cuối của giấc mơ, hắn đã nhìn thấy nó.

Nó mặc trang phục của nữ tu lơ lửng trên người hắn, bốn mắt nhìn nhau, cơ thể song song.

Còn nữa, giấc mơ lần này hơi bất thường.

Đỗ Duy phát hiện, khoảng cách giữa nó và mình đã thu hẹp.

Dựa theo thời gian và tốc độ này, nhiều nhất là một tuần, nó sẽ tiếp xúc trực tiếp với chính mình.

Dù chỉ là trong mơ nhưng chắc chắn đây không phải là dấu hiệu tốt.

"Xem ra mình phải nghĩ biện pháp khác, không thể phó bác toàn bộ hy vọng của mình vào những Người Đuổi Quỷ của giáo hội."

Hắn ngồi trên giường, nhìn chằm chằm vào cánh tay phải.

Trong giấc mơ của hắn, đây là bộ phận duy nhất không bị ảnh hưởng.

Quỷ Nhãn …

Ác linh…

Đỗ Duy lạnh lùng bâth cười, rút smartphone ra, bước ra ngoài cửa.

Khi đi đến cầu thang ở tầng hai, hắn vô thức liếc qua phòng khách và nhìn chiếc đồng hồ cổ một lú.

Hắn nhìn thấy một đám tro nhỏ, hình như có thứ gì đó bị đốt cháy.

Lúc này, smartphone đã được kết nối.

……

"Con lại mơ thấy nó."

"Ừm … giọng con có chút không ổn thì phải …"

"Thư giãn đi, con không sao, nhưng thưa Cha Tony, lúc này con cần sự giúp đỡ của cha. Tất nhiên, cha cũng có thể

hiểu, con đang trợ giúp cha.”

“Ý con là gì?”

“Con cần tìm một vài việc, có liên quan đến ác linh.”

Chương 35: Bệnh nhân quen thuộc

10:31 sáng.

Đỗ Duy cầm một xấp giấy, ngồi trên sô pha. Ở phía đối diện là Mina và con của cô ấy, với vẻ mặt khá e dè.

Trước khi chịu cảm giác bị đè ép trong giấc mơ nọ, tức là trong ngày hôm qua, Đỗ Duy đã lên kế hoạch liên lạc với những bệnh nhân cũ của mình.

Chẳng hạn như bệnh nhân Mia, được gia đình đưa đến để tư vấn về bệnh tình vào ngày 12/1.

Cô kể rằng trong nhà của mình có một con búp bê không thể phá hủy, không thể vất bỏ: - Annabelle.

Còn nữa, vào ngày 17 tháng 2, một cô bé tên Reagan nghĩ mình là một người đàn ông tên là Hoody, sau khi chơi trò Gọi Hồn. Cha mẹ của cô bé giải thích Hoody là người bạn trong tưởng tượng của Reagan.

Và vào ngày 28 tháng 2, cậu bé mắc chứng sợ chú hề …

Nhưng sau khi hắn gặp phải giấc mơ đó, Đỗ Duy tạm hoãn ý định này vì sẽ rất mất thời gian.

Vì vậy, hắn lựa chọn phương án 2..

……

Dừng nghĩ ngợi, Đỗ Duy nhìn Mina ở phía đối diện, sau đó điền những thông tin sau vào bệnh án.

[Tên: Mina]

[Tuổi: 34 tuổi]

【Giới tính: Nữ】

【Nghề nghiệp: Tạm thời chưa có】

[Bệnh tình :

Biểu hiện cụ thể : Mơ thấy cảnh tượng anh trai và chồng chết, thời gian ngủ ngày càng lâu và luôn cảm thấy có một người vô hình ở bên cạnh]

Ghi xong chữ cuối cùng, Đỗ Duy đặt bút xuống.

"Qua điện thoại, Cha Tony đã nói sơ qua với tôi về tình hình của cô Mina … à không, bà Mina. Có vài chi tiết, tôi còn cần trao đổi với bà."

Lúc này, Đỗ Duy mới nhìn đứa trẻ đang dựa vào người bà Mina.

Đó là một cô bé tóc vàng 14 tuổi, đầu cúi rất thấp, có chút rụt rè.

Bà Mina bất giác thở dài khi nghe những lời này của Đỗ Duy: "Tôi sẽ kể lại mọi chuyện."

Vẻ mặt cô ấy hơi hoang mang, như người mất trí nhớ, lưng hơi gù và trông già hơn tuổi thật.

"Thưa anh Người Đuổi Quỷ, tôi … tôi không biết phải nói thế nào, những điều tôi gặp phải rất phức tạp. Giáo hội dường như đã nghĩ đến điều gì đó, họ vẫn chưa đưa ra câu trả lời chính xác cho tôi. Vì vậy trên thực tế, tôi chỉ có một mình. Tôi cảm thấy mình đã gặp phải ác linh. "

Đỗ Duy gật đầu, bình tĩnh nói: "Chuyện này tôi có nghe cha Tony nói qua, nhưng tôi là người giải quyết vấn đề này, cho nên xin đừng bận tâm."

"Đồng ý……"

Bà Mina thở phào nhẹ nhõm và chậm rãi kể: “Anh trai tôi, Luke Conan Doyle, chết trong một sự kiện ác linh. Khoảng 12h đêm hôm sau, tôi mơ thấy anh ấy. “

“Tôi nhớ rất rõ. Cảnh mà tôi mơ thấy diễn ra ở trong phòng thu âm của anh ấy, ừm … anh ấy là phát thanh viên chuyên lồng tiếng cho một số chương trình. Anh nên biết nghề này chứ ạ?”

Đỗ Duy ừ một tiếng, ra hiệu cho cô ấy tiếp tục nói.

“Vậy được, tôi chỉ lo anh không hiểu được cảnh tượng tôi sắp miêu tả.”

Bà Mina bình tĩnh đôi chút, sau đó đột nhiên trở nên hồi hộp: “Phòng thu âm tuy không lớn nhưng hiệu quả cách âm rất tốt. Anh ấy đứng bên ngoài phòng thu, mặt không cảm xúc, toàn thân ướt sũng, như vừa bị mắc mưa.”

“Vào thời điểm đó, tôi đã mất liên lạc với anh ấy, nên đã báo cảnh sát. Cho nên, tôi lập tức hỏi anh ấy đang ở đâu. Thay vì trả lời tôi, anh ấy chỉ vào cửa phòng thu âm, như đang ám chỉ điều gì đó…”

“Sau đó, điều khiến tôi phát hoảng là khoảnh khắc anh ấy chỉ tay về phía cửa, cánh cửa phòng thu âm đột ngột mở ra. Cả người của anh giống như bị một sức hút cực mạnh lôi đi, ngay sau biến mất sau phòng thu âm, cánh cửa cũng lập tức đóng lại.”

“Nhưng tôi phát hiện, thị giác của tôi cũng tiến vào phòng thu.”

Nghe thế, Đỗ Duy không khỏi nghĩ đến cảnh tượng trong phòng thu âm, không gian kín, đại biểu cho cảm giác căng thẳng, ức chế.

Bà Mina kể tiếp: “Tôi thấy anh ấy lơ lửng kỳ dị, sau đó từ đầu đến chân xoắn vào nhau, quần áo và da thịt cũng xoắn vào

nhau. Máu văng tung tóe khắp phòng thu. Tôi chỉ biết nhìn anh ấy như vậy mà không thể làm gì được, muốn hét lên mà không ra tiếng, muốn trốn nhưng không thể nhúc nhích."

"Máu … mỗi lúc một càng nhiều, ngay sau đó tôi thấy toàn bộ máu trên sàn của phòng thu âm đang điên cuồng căng phồng. Thậm chí tôi có thể cảm thấy thứ gì đó hôi thối và nhớp nháp đang bò trên từng mảnh da thịt của mình."

"Khi tôi tỉnh dậy, toàn thân suy nhược, giống như sắp chết."

"Tôi gần như ngã quỵ, thưa anh Người Đuổi Quỷ. Tôi đã kể với chồng về chuyện này, nhưng anh ấy hoàn toàn không tin, tôi biết phải làm sao?"

Bà Mina nói xong, không kìm được ôm mặt khóc nức nở, cơ thể không ngừng run rẩy.

Đỗ Duy chỉ lạnh lùng ừ một tiếng, thực ra hắn không hề đồng cảm. Tuy nhiên, với tư cách là một "Người Đuổi Quỷ", đương nhiên hắn phải nhẹ nhàng.

Cho nên, Đỗ Duy đã an ủi cô ấy và nói: "Tôi có thể hiểu được nỗi sợ hãi và hoảng loạn của cô. Cô cứ yên tâm, tôi sẽ cố hết sức giúp cô giải quyết chuyện này. Hãy nói về chuyện tiếp theo."

"Dạ, cảm ơn anh, thưa anh Người Đuổi Quỷ."

Bà Mina cảm ơn hắn và nói tiếp: "Sau đó, tôi có một giấc mơ khác, lần này là về chồng tôi. Anh ấy là giám đốc của một nhà đấu giá lớn. Tôi không biết tình hình cụ thể, nhưng tôi nghi ngờ rằng cái chết của anh ấy có liên quan đến một vật phẩm đấu giá nào đó."

"Nhà đấu giá lớn? Chắc ảnh làm việc ở Berson, ngay tại trung tâm thành phố New York?"

“Dạ, chính là Nhà Đấu giá Berson.”

“Ừm, đó quả là một nhà đấu giá lớn, vậy vật phẩm đấu giá là gì?” Khi Đỗ Duy nghe thấy từ nhà đấu giá, không khỏi nhíu mày, bởi vì chiếc đồng hồ cổ ở nhà là do Alexis mua ở nhà đấu giá Berson. Hơn nữa, nó còn là vật phẩm đấu giá …

Đỗ Duy vô thức nhìn lên chiếc đồng hồ cổ treo tường, 3 chiếc kim chồng lên nhau vẫn quay không biết mệt, cứ như sẽ không bao giờ dừng lại.

Bà Mina không biết suy nghĩ của Đỗ Duy, chỉ nhớ lại những chuyện trong mơ rồi tiếp tục miêu tả.

“Đó là chiếc trâm cài tóc bằng vàng, mà tôi đã từng nghe chồng tôi nhắc đến. Nó được sản xuất từ thế kỷ trước, hình như có liên quan đến một tôn giáo nào đó. Hơn nữa mặt trên có một đoạn chữ, nhưng đã bị người nào đó phá hoại và chỉ có thể nhìn thấy rất mờ nhạt, tất nhiên anh ấy cũng không thể biết nó ghi cái gì.”

“Ồ, phải rồi, thời điểm tôi nhìn thấy anh ấy trong giấc mơ, đó là lần cuối cùng tôi gặp được chồng mình. Hôm đó trời đang đổ mưa, tôi mơ thấy anh ấy dường như đang ở trên một chiếc xe buýt với chiếc trâm cài áo bằng vàng trên ngực.”

“Tôi vẫy tay với anh ấy, nhưng anh ấy lại chỉ vào chiếc trâm cài áo bằng vàng. Hình như muốn nói với tôi điều gì đó, bèn mở miệng hét lớn, nhưng tôi lại không nghe được bất cứ âm thanh nào.”

“Sau đó, có vẻ anh ấy rất tuyệt vọng, không để ý đến tôi nữa. Thay vào đó, anh ấy điên cuồng lao vào cửa xe bằng cơ thể của mình. Tôi đoán anh ấy muốn trốn thoát, nhưng thất bại.”

“Trong giấc mơ, tôi liên tục gọi anh ấy. Nhưng anh ấy hoàn toàn không nghe thấy lời tôi, cứ tiếp tục lao vào cửa xe, ngay

sau đó chảy rất nhiều máu. Tôi không thể làm gì khác là nhìn anh ấy liên tục lao vào cửa xe cho đến khi – tôi tỉnh giấc.”

“Và ngày hôm qua, tôi lại nằm mơ… về chính mình…”

Chương 36: Quỷ ám

10:50 sáng.

Ngay khi bà Mina nói, bà đã mơ thấy chính mình.

Đỗ Duy dừng bút, không viết nữa.

Phía đối diện, sắc mặt của bà Mina trông rất khó coi, đôi mắt lờ đờ, tay chân run rẩy mất kiểm soát, như thể mắc bệnh gì đó.

Đỗ Duy biết đây là phản ứng tự nhiên của con người khi đối diện với những thứ kinh dị, khủng khiếp.

Vì vậy, hắn thẳng thắn nói: "Bà Mina, hãy giữ bình tĩnh, nếu không cuộc đối thoại của chúng ta khó mà diễn ra suôn sẻ. Bà cũng đâu muốn làm con mình sợ."

Nói xong, Đỗ Duy nhìn cô bé tóc vàng cứ cúi đầu từ nãy đến giờ, không nói một câu. Không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy cô bé này quá bình tĩnh. Hoàn toàn khác với những cô bé ở độ tuổi này.

Sau khi nghĩ xong, Đỗ Duy bèn tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Đập ngay vào mắt là hình ảnh cơ thể của bà Mina quấn đầy một thứ dày đặc giống như tơ nhện màu đen, đương nhiên nó là hư ảo.

Mà con gái của bà, chính là đầu nguồn …

Đỗ Duy nhìn thấy, khi cô bé tóc vàng kia cúi đầu xuống, trên người cô ta ẩn chứa một loại ác ý cực sâu.

"Hãy tiếp tục nói chuyện."

Đỗ Duy vô thức xoa xoa cây bút chì trong tay, bỗng nhiên nở một nụ cười.

Đồng thời, hắn rút lui khỏi trạng thái Quỷ Nhãn, không tiến vào giai đoạn thứ ba, thân thể sẽ không bị ảnh hưởng nhiều.

Giờ hắn đang ở nhà, cho dù có ác linh, hắn cũng không cần lo cho sự an toàn của mình.

Lúc này, ở phía đối diện, bà Mina cũng không được lời nói của Đỗ Duy dẫn dắt khôi phục lý trí. Thay vào đó bà ta lững thững trên bờ vực sụp đổ, cố gắng giữ cho mình bình tĩnh, nhưng không thể kiềm chế được nỗi sợ hãi theo bản năng.

"Tôi… tôi… thưa anh… Người Đuổi Quỷ, tôi rất …"

"Sợ?"

"Dạ, tôi rất sợ, rất sợ…"

"Vậy chúng ta nói ngắn gọn, bà mơ thấy mình chết sao?"

"… Dạ, 3 ngày nữa tôi sẽ chết."

"Tại sao lại là 3 ngày sau."

"Bởi vì tôi đã nhìn thấy quyển lịch."

"Vậy … trong giấc mơ của bà, bà có nhận được ám thị nào không? Cũng giống như việc anh trai của bà chỉ vào cánh cửa, chồng bà muốn truyền tải thông điệp gì?"

"Không được nói……"

"Hả? Ý bà là sao?"

"Trong giấc mơ của tôi, ảnh ra hiệu suỵt với tôi, không được nói."

Đỗ Duy cau mày, hắn đang suy nghĩ, nhưng vẫn không hiểu ám thị không được nói.

Ám thị mà Luke Conan Doyle báo cho bà Mina, trước khi chết là một cánh cửa. Dù khá khó hiểu, nhưng nếu liên tưởng đến việc ông ta đã bị ác linh giết chết ngay tại nhà của mình, thì ám thị này thực ra rất dễ hiểu.

Thính giác, thị giác và một số phương pháp mở và đóng cửa. Thậm chí mời nó vào nhà, tất cả đều là những môi giới phát động ác linh giết người.

Và chồng của bà Mina, chắc chắn có liên quan đến ác linh cuối cùng mà hắn đã gặp trên xe buýt.

Cũng là một cây trâm cài áo bằng vàng, nhưng không biết vì lý do gì, anh ta đã trở thành ác linh mà anh ta nhìn thấy. Và thông điệp anh ta muốn truyền tải có thể liên quan đến chiếc trâm cài áo bằng vàng.

Có phải là đoạn chữ trên cây trâm không?

……

Dừng suy tư.

Đỗ Duy nhìn bà Mina và nói với bà ấy bằng giọng nhẹ nhàng nhất có thể: “Tôi đã nắm được tình hình. Bà Mina, không thể không nói, giấc mơ của bà rất khác thường. Qua lời kể của bà, tôi có thể chắc chắn rằng anh trai và chồng của bà đều đã chết trong tay của ác linh.”

Bà Mina có chút kích động: “Cám ơn anh, Người Đuổi Quỷ, bên phía giáo hội chưa bao giờ tin những giấc mơ của tôi. Thậm chí bọn họ còn không đồng ý tiếp nhận chuyện này.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ truyền đạt cho giáo hội biết về chuyện của bà, nhưng vấn đề bây giờ là bà có thể chết. Giờ tôi cũng không biết ác linh đeo bám bà là thứ gì.”

Khi nói lời này, hắn kín đáo đưa mắt liếc nhìn con gái của bà Mina, nhưng đối phương vẫn cúi gằm mặt, không có gì bất

thường.

Hình như nó đang sợ điều gì đó …

Bà Mina sửng sốt, hỏi: “Tôi nghe cha Tony nói rằng nghi lễ trừ tà có thể giải quyết vấn đề của tôi, đúng không ạ?”

Đỗ Duy lắc đầu: “Nguyên tắc là thế, nhưng trước tiên chúng ta phải xác nhận sự tồn tại của ác linh, tìm ra nó rồi mới có thể giải quyết. Dù là nghi thức trừ tà hay là phương pháp khác, tôi hy vọng bà có thể rõ ràng chuyện này.”

“Nó liên quan đến thứ mà bà cảm thấy luôn đi theo bên cạnh bà, nhưng lại không thể nhìn thấy được.”

Lúc này, ánh mắt của Đỗ Duy đang nhìn về phía con gái của bà Mina.

Hắn thất vọng khi thấy cô bé không có phản ứng gì, vẫn như một đứa trẻ tự kỷ.

Còn bà Mina thì không để ý đến hành vi này của Đỗ Duy, bà cau mày nói: “Nhưng sau khi bước vào nhà cậu, tôi không cảm nhận được sự tồn tại của nó, như thể nó chưa từng tồn tại.”

Thú thật, bà Mina cảm thấy nếu Người Đuổi Quỷ không phiền, bà có thể trả tiền nhà và thuê một căn phòng. Không cần quá lớn, chỉ cần hai mẹ con được sống.

Cảm giác an toàn khi ở nhà của Đỗ Duy là thứ mà bà không cảm nhận được trong thời gian gần đây.

Đỗ Duy không thể dễ dàng đồng ý, hắn rơi vào trầm mặc.

Hắn biết rất rõ, nếu có một ác linh ở bên cạnh bà Mina. Chắc chắn nó không muốn vào nhà của mình làm khách.

Nơi bị chiếm đóng bởi 2 ác linh có năng lực lan truyền khủng khiếp, hơn nữa còn có một chiếc đồng hồ cổ kỳ lạ, cộng

với Hunter là hắn …

Cực kỳ an toàn.

Tất nhiên, ban ngày thì còn được, ban đêm thì khó nói.

Thấy Đỗ Duy im lặng, bà Mina cũng không dám quấy rầy Người Đuổi Quỷ, chỉ có thể thấp thỏm chờ đợi.

Sau một thời gian, Đỗ Duy mới nói với bà: "Mời bà đi theo tôi, tôi có chuyện muốn nói với bà."

"Dạ … được."

Bà Mina đứng dậy cùng Đỗ Duy và vẫy tay với con gái: "Kelly, đi nào…"

"Không không không."

Đỗ Duy xua tay nói: "Bà Mina, ý tôi là bà và tôi. Còn về con gái bà, cứ để con bé ở lại đây, sẽ không có chuyện gì đâu."

Bà Mina có chút lúng túng, nhưng cũng không nhiều lời: "Tôi hiểu."

Cô an ủi Kelly:

"Chờ một lát nha Kelly, mẹ sẽ về sớm, được không?"

Cô bé tóc vàng Kelly cúi đầu, thút thít: "Mẹ, con sợ."

"Đừng sợ, Kelly, nhà của chú Người Đuổi Quỷ rất an toàn."

……

Bên ngoài phòng khám tư vấn tâm lý.

Đỗ Duy đóng cửa lại, nói với bà Mina đang bối rối: "Chuyện tôi sắp nói có thể khiến bà rất khó chấp nhận, nhưng bà phải giữ bình tĩnh, được không?"

"Anh cứ nói."

Đỗ Duy hừ một tiếng, sau đó bình tĩnh nói: “Nếu tôi đoán không lầm, con của bà, Kelly… ừm, con bé có chút không bình thường.”

“Sao?”

Bà Mina sa sầm mặt: “Thưa anh Người Đuổi Quỷ, gần đây Mina đã chịu nhiều đả kích, rất hay hoảng sợ, nhưng vẫn bình thường.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Vậy thì bà Mina, bây giờ bà còn cảm nhận được cái thứ vô hình đó không?”

“Chuyện này…”

Sắc mặt của cô Mina bỗng chốc trở nên rất xấu xí, cô lùi lại vài bước, lắc đầu nói: “Tôi không tin, Kelly rất ngoan, không thể là ác linh.”

Đỗ Duy bình thản nói với bà ta: “Tôi nghĩ rằng bà đã hiểu lầm. Tôi không nghi ngờ cô bé là ác linh. Tôi chỉ cảm thấy con gái của cô đã bị quỷ ám.”

Chương 37: Chọn kẻ yếu nhất

“Thưa anh Người Đuổi Quỷ, xin thứ cho tôi không thể tán đồng cách nói với anh.”

“Con của tôi hoàn toàn bình thường, sao có thể bị quỷ ám.”

“Bà Mina, tôi không đùa với bà, hơn nữa tôi cũng có khả năng giải quyết vấn đề này.”

“Làm sao để giải quyết nó? Lễ trừ tà? Thời gian gần đây, Kelly đã chịu quá nhiều đả kích rồi, đến giờ tôi vẫn không biết phải giải thích thế nào với con bé. Cha của con bé chết không đối chứng, thậm chí còn chưa tìm thấy xác!”

“Xin bà bình tĩnh, bị quỷ ám, ở một mức độ nào đó, không còn là con gái ngây thơ trong ký ức của cô nữa. Thậm chí con bé có thể đe dọa tính mạng của bà. Hãy nghĩ về giấc mơ mà bà đã có … “

“Ít nhất còn 3 ngày nữa.”

“Cho nên tôi đề nghị bà nghiêm túc cân nhắc.”

“Tôi sẽ làm thế, thưa anh Người Đuổi Quỷ.”

……

10 phút sau.

Mở cửa, cả hai bước vào phòng.

Bà Mina nhìn con gái, tuy không tán đồng ý với cách nói của Đỗ Duy, nhưng cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Bà hít một hơi thật sâu, nở nụ cười trên môi, nắm lấy tay của Kelly, dịu dàng nói: “Này con yêu, chúng ta về nhà thôi.”

Kelly cúi đầu, dạ một tiếng.

Đỗ Duy thấy vậy, lắc đầu nói: “Nếu bà đổi ý, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho tôi, thứ hồi này tôi vừa đưa có thể giúp được cho bà.”

“Cảm ơn anh…”

Bà Mina dừng lại một lúc, sau đó bước đi đầu không ngoảnh lại.

Đỗ Duy nhìn theo bóng lưng của bà ta, và cô gái tóc vàng nhỏ tên Kelly bằng đôi mắt sâu thẳm.

Hắn vừa nói chuyện với Mina, tuy kết quả không lý tưởng, nhưng hắn có thể hiểu được.

Từ cấp độ tâm lý, điều này được gọi là tự lừa dối bản thân.

Nhưng… đối với Đỗ Duy, hắn không có chút tổn thất nào.

Người Đuổi Quỷ ở New York hiện tại chỉ có mình hắn, sớm muộn gì bà ta cũng phải đi tìm mình.

Và lần này, e rằng không tới 3 ngày.

“Cứ chờ một chút … sẽ có kết quả…”

Đỗ Duy tự nói với chính mình, cố gắng tiếp xúc với càng nhiều ác linh nguy hiểm hơn, để đẩy nhanh quá trình ác linh hoá, đây là suy nghĩ hiện giờ của hắn.

Dùng cách này, để chống lại nguồn gốc của nguyền rủa – The Nun.

Hắn không thích đặt hy vọng của mình trên người kẻ khác, chỉ thích nắm thế chủ động, ngay cả khi đứng ở hậu trường.

Vấn đề của bà Mina, chỉ là một cơ hội để trở thành một Người Đuổi Quỷ.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy trở lại trên sô pha.

Tiện tay cầm hồ sơ bệnh án lên, thêm một mục ngay dưới phần bệnh tình của bà Mina.

[Ghi chú: Nghi ngờ bị ác linh ăn mòn, trạng thái Quỷ Nhãn hiện giờ là nằm mơ thấy ác linh giết người. Nhưng cũng không nhất định chỉ giới hạn với những người có quan hệ đặc biệt, cần tiếp tục quan sát]

Sau đó, hắn lật tiếp trang hồ sơ bệnh án tiếp theo và dừng lại khi nhìn thấy mấy dòng chữ đầu tiên.

"Một con búp bê tên là Annabelle … Hoddy tồn tại trong trí tưởng tượng … một con quái vật dưới hình dạng một chú hề …"

Đỗ Duy châm một điếu thuốc, vừa hút vừa vô thức dùng tay gõ bàn, phát ra âm thanh lanh lảnh, rất có quy luật.

Hắn cảm thấy mình đã tìm được, và thử tiếp xúc với nó.

"Trong một số truyền thuyết, búp bê đồng nghĩa với nguyền rủa và ma quái. Hơn nữa không thể tiêu diệt, cũng chẳng thể vứt bỏ. Tạm thời, mình chưa gặp phải tình huống này."

"Hoddy… có liên quan đến trò chơi gọi hồn… lúc trước mình rất muốn tiếp xúc với nó. Nhưng giờ xem ra cô bé tên Reagan đã bị quỷ ám từ lâu, còn tệ hơn cả tình trạng của Kelly nhiều."

"Đối với con quái vật mang hình dáng một chú hề … dường như nó có thật thể…"

Đỗ Duy nhả ra một làn khói và lật sang trang bệnh án của Annabelle.

“Có vẻ nó ít nguy hiểm nhất.”

Sau một lúc suy tư, Đỗ Duy dự định đi thăm bệnh.

Nhà này chưa có ai chết, vì gần đây, hắn đã nhận được một số thông tin y tế từ bên kia.

Tất nhiên, thời điểm đó hắn đã chẩn bệnh - là do chứng vọng tưởng bị bức hại tạo nên nỗi sợ búp bê, và xu hướng tự hành hạ bản thân.

Có thể, đến giờ bên kia vẫn chưa ngừng uống thuốc …

Đỗ Duy xoa trán, lấy smartphone ra, quét sang mục danh bạ, hắn đang lựa chọn từ ngữ, làm sao mới có thể nói với họ…

Ngay đúng lúc này, nhạc chuông bỗng reo vang.

Hiển thị người gọi tới – cảnh sát Tom.

Đỗ Duy hơi ngẩn ra, rồi bấm nút trả lời.

Sau đó, hắn nghe được giọng nói giận dữ tùe đầu dây bên kia.

“Hey, bác sĩ Đỗ Duy, bây giờ anh đang ở đâu? Phiền anh đến đồn cảnh sát một chuyến? Anh gặp rắc rối lớn rồi!”

Nói xong lại đổi giọng: “Quên đi, đừng đến đồn cảnh sát. Chuyện này quá nhạy cảm, chúng ta hẹn chỗ khác gặp nhau.”

“Không nói qua điện thoại được sao?”

“Tất nhiên là không. Tôi nhớ có một quán cà phê ở gần nhà của anh. Tôi tình cờ có một vài coupon của quán đó. Chúng ta hãy gặp nhau ở quán cà phê.”

“Như anh muốn…”

……

20 phút sau.

Trong quán cà phê gần nhà Đỗ Duy.

Ở góc gần cửa sổ nhất.

Cảnh sát Tom mặc thường phục, cảnh giác nhìn xung quanh. Sau khi xác nhận không có ai nghe trộm, anh mới yên tâm.

Đỗ Duy có chút băn khoăn khi nhìn thấy điều này, nên hỏi thẳng: “Cảnh sát Tom, chúng ta bắt đầu được chưa?”

“Tất nhiên!!”

Tom nhìn Đỗ Duy chằm chằm, hai mắt đỏ ngầu, hình như ngủ không ngon.

“Anh Đỗ Duy, trước tiên anh phải giải thích cho tôi. Tại sao cứ hễ người phụ nữ nào từng tiếp xúc với anh đều kẻ chết, người mất tích, anh là kẻ chuyên hại chết phụ nữ sao? “

Đỗ Duy cau mày hỏi: “Hại chết phụ nữ?”

“Ah……”

Tom cười lạnh, móc một tấm ảnh từ trong túi áo của mình, đặt lên bàn rồi đẩy về phía người đàn ông châu Á trước mặt.

“Anh giải thích thế nào?”

Đỗ Duy nhìn qua, sau đó im lặng.

Hắn có chút đau đầu, không biết giải thích thế nào.

Người trong ảnh là Linda, người phụ nữ đã chết trên xe buýt.

Tom khoanh tay lại, nhìn chòng chọc vào Đỗ Duy: “Tôi thực sự rất tò mò, anh làm thế nào mà lại đột nhiên xuất hiện ở ngoại ô Essegrin? Nếu không phải vì người phụ nữ tên Linda này lúc đó đang livestream, còn được viewer ghi hình lại, đoạn video đó gây xôn xao trên cộng đồng mạng. Thì cảnh sát New York sẽ không bao giờ biết, lại một phụ nữ khác đã biến mất một cách kỳ lạ và anh lại có mặt tại hiện trường. “

“Nói thật, anh Đỗ Duy, có một số việc, gần đây tôi mới tiếp xúc. Chúng khiến tôi cảm thấy kinh hoàng.”

“Làm ơn cho tôi biết người tên Linda này giờ đang ở đâu?”

“Bây giờ, tất cả bằng chứng đều chỉ chứng anh, nghi phạm lớn nhất chính là anh! Thú tội đi!”

Vào thời điểm này, Tom cố gắng nhìn ra điều gì đó từ khuôn mặt của Đỗ Duy. Nhưng khiến anh thất vọng, người đàn ông Á châu này có mặt cứ trơ ra, không cảm xúc, chút biểu hiện cũng chẳng có. Tâm lý tội phạm và những biểu hiện vi mô mà anh ta đã tự học gần đây không có chút lợi ích gì.

“Cô ấy đã chết.”

Lúc này, Đỗ Duy mới nhìn người cảnh sát, cau mày lắc đầu.

Sau đó, anh ta ngẩng đầu lên nhìn Tom và lạnh lùng nói: “Ngoài ra, nếu hiện giờ tôi thực sự là nghi phạm số một, thì chúng ta nên gặp nhau ở đồn cảnh sát thay vì quán cà phê. Cảnh sát Tom, anh cứ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của tôi, có phải muốn phân tích biểu cảm trên mặt tôi hay không?”

Dù giọng điệu của hắn rất bình thường, nhưng lại đầy tính châm biếm.

Khuôn mặt của Tom lập tức trở nên khó coi.

“F*ck! Tôi đang thẩm vấn anh, không phải anh đang thẩm vấn tôi!”

Đỗ Duy im lặng nhìn người cảnh sát!

Miệng Tom co giật, anh chửi thầm trong miệng.

Bốn mắt đối diện nhau!

Rõ ràng là Tom đã thất bại, anh ta nắm chặt tay và nói trong bất lực: “Có thể anh chưa biết những gì mình gặp phải

đáng sợ như thế nào. Còn về đoạn video đó, hiện chính quyền đã ngăn chặn hoàn toàn, nhưng anh thực sự đang gặp phải rắc rối lớn. “

“Rắc rối gì?”

“…Rắc rối có thể phá vỡ nhận thức… một số nhận thức thông thường hoặc đức tin của anh.”

“Anh biết không? Thế giới chúng ta đang sống đầy rẫy ác linh, ma quỷ.”

“Tôi biết!”

Chương 38: Annabelle

"Ừm … Tôi biết anh không tin… Hả?"

Tom sửng sốt, lời Đỗ Duy vừa nói hiện lên trong đầu anh.

Chuyện này……

Nhíu mày, Tom nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt rất khó chịu. Cứ như thể bí mật động trời đã giấu kín trong lòng mình bấy lâu nay, giờ cả thế giới đều biết.

"Chuyện này phản khoa học, sao anh có thể biết trên đời này có quỷ? Anh không nên tin mới đúng chứ?"

"Tại sao tôi không biết? Tại sao tôi không nên tin?"

Đúng à! Tại sao anh ấy không nên tin???

"Không đúng!" Tom bị lời nói của Đỗ Duy làm cho choáng váng, anh ta đột nhiên lắc đầu, mặt đỏ bừng nói: "Anh là bác sỹ tâm lý, là tinh anh được xã hội đào tạo. Anh nên là người theo chủ nghĩa duy vật, tin tưởng khoa học mới đúng chứ. Sao anh có thể tin trên thế giới này có quỷ?"

Đỗ Duy nói thầm: "Tom, rốt cục anh muốn nói cái gì?"

Tom há to miệng … định nói gì đó …

"F*ck!"

Tom bực bội đập vào bàn cà phê, nhìn chằm chằm Đỗ Duy bằng đôi mắt đỏ ngầu.

"Tôi muốn nói với anh rằng trên thế giới này có quỷ. Cô Elsa, Roy và Linda mà anh gặp trên chuyến xe buýt Essegrin đều bị quỷ giết chết."

Vừa nói, Tom vừa nghiến răng: “Còn nữa, anh biết về giáo hội chứ, bọn họ có cả Người Đuổi Quỷ. Ý tôi không phải là cái thứ trong mấy bộ tiểu thuyết hay phim ảnh, anh có hiểu không? Họ gọi chúng là ác linh.”

Đỗ Duy gật đầu, thản nhiên nói: “Đương nhiên tôi hiểu, bởi vì tôi là Người Đuổi Quỷ.”

Sắc mặt của Tom cứng đờ: “Anh là Người Đuổi Quỷ? Không phải anh là bác sỹ tâm lý hay sao?”

“Ai nói với anh rằng bác sỹ tâm lý không thể là Người Đuổi Quỷ?”

Đỗ Duy lạnh lùng liếc anh ta một cái rồi nói: “Nếu anh không tin tôi, anh có thể đến nhà thờ ở Bắc Brook, và tìm linh mục ở đó để hỏi.”

“Còn nữa, cảnh sát Tom, nếu anh chỉ muốn cho tôi biết thông tin này, tôi nghĩ cuộc trò chuyện này có thể kết thúc. Thực ra, tôi sắp xử lý với một sự kiện ác linh. Tôi rất bận …”

Nói xong, Đỗ Duy bèn đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tom vội vàng đứng dậy sau khi thấy hắn định đi: “Chờ đã, tôi chỉ không thể chấp nhận sự thật rằng anh là một Người Đuổi Quỷ. Nhưng tôi có vài điều muốn nói với anh về Roy, tín đồ tà giáo.”

“Anh nói đi.”

Đỗ Duy lại ngồi xuống.

Đối diện, Tom tổ chức một vài từ và nói: “Tôi đã từng nhắc nhở anh, rất có thể anh sẽ gặp phải sự trả thù từ những tín đồ của tà giáo … Ý của tôi là đồng bọn của Roy.”

Đỗ Duy cau mày nói: “Ừm, tôi nhớ cô ấy đã có bạn trai, anh đã tìm ra hắn chưa?”

“Chưa!” Tom lắc đầu: “Nhưng tôi đã tìm được một vài tin tức. Gần đây, nhiều tín đồ tà giáo đã vào New York, chúng có liên quan đến Roy, tôi e rằng chúng có thể tìm anh gây chuyện.”

Đỗ Duy thờ ơ nói: “Có lẽ.”

“Anh không sợ sao? Chúng là tín đồ tà giáo đó! Não chúng chỉ toàn nước, quỷ mới biết bọn chúng sẽ làm gì, anh không sợ sao?”

Đỗ Duy bình thản nói: “Anh sẽ cho người canh giữ ở cửa, để bảo vệ an toàn cho tôi sao?”

“Cái này…”

Tom ho khan vài tiếng, nói: “Cảnh sát New York xử lý những chuyện này không tiện lắm, cho nên tôi chỉ có thể nhắc nhở…”

Đỗ Duy giang hai tay ra nói: “Anh coi lại mình đi, bản thân không giúp được gì, lại còn hỏi tôi có sợ hay không. Theo cách nói của người Trung Quốc, đó là cởi quần xì hơi, vẽ vời thêm chuyện.”

“Tuy nhiên, cũng cảm ơn anh đã nhắc nhở, tôi sẽ chú ý.”

Dứt lời, Đỗ Duy bèn đứng dậy bỏ đi đến quầy thanh toán, Tom thấy vậy cũng đứng dậy đi theo.

Mới đầu, khi biết trên đời này có ác linh và Người Đuổi Quỷ, Tom đã đi từ không tin, sốc đến sợ hãi.

Đây cũng là một bước ngoặt tâm lý đối với những người bình thường.

“Chờ đã, bác sĩ Đỗ Duy, tôi có một câu hỏi.”

Bên ngoài quán cà phê, Tom gọi Đỗ Duy lại.

“Câu hỏi gì?”

“Làm cách nào những người bình thường như tôi có thể tránh tiếp xúc với ác linh, hoặc phải làm gì sau khi gặp phải ác linh?”

“Tìm tôi giải quyết…”

“Ok, còn gì nữa không? Sau khi tiếp xúc với ác linh, anh có lời khuyên chuyên môn nào không?”

Nghe vậy, Đỗ Duy suy nghĩ một chút, đáp: “Vậy thì cố gắng ở nơi có ánh sáng, ban ngày là an toàn nhất.”

Nói xong câu này, hắn bèn châm một điếu thuốc, cúi đầu rời đi.

Khóe miệng của Tom không khỏi giật giật vài cái, nhìn theo bóng lưng của Đỗ Duy xa dần.

Ở nơi có ánh sáng, đây là lời khuyên gì? Mua chiếc máy bay, đuổi theo mặt trời còn dễ làm hơn.

……

Ở một nơi khác.

Sau khi rời khỏi quán cà phê, Đỗ Duy đi về nhà của mình.

Trong khi đi bộ, hắn lấy smartphone, bấm số, và gọi cho người thân của cô gái bị con búp bê Annabelle hành hạ.

“Ring ring…”

Một phút sau, điện thoại được kết nối, là giọng của một người đàn ông, là người thân của cô gái đó.

“Xin chào, tôi là Đỗ Duy từ Phòng khám tư vấn. Chúng ta đã từng liên lạc với nhau online.”

“À, xin chào bác sĩ Đỗ Duy, thật ngại quá, có chuyện gì không ạ?”

“Ừm … tôi chỉ muốn biết… tình hình của bạn gái anh đã được cải thiện chưa?”

“Cảm ơn sự quan tâm của anh. Anh thực sự là một bác sỹ tâm lý tài giỏi. Đúng theo chỉ dẫn của anh, gần đây cô ấy luôn uống thuốc đúng giờ. Ngoại trừ thời gian ngủ hơi dài, mọi thứ khác đều ổn.”

“Ý của anh là thời gian ngủ hơi dài?”

“Tức là có khi đã tận 2 giờ chiều vẫn còn đang ngủ, thỉnh thoảnh thức dậy sau 12 giờ tối, ban ngày mới bắt đầu nghỉ ngơi.”

Nghe xong những lời này, Đỗ Duy cau mày thở ra một hơi.

“Vậy còn Annabelle, con búp bê này hiện giờ…”

“Con búp bê đó à, suýt chút nữa tôi quên nói với anh. Hôm qua tôi mới phát hiện ra bí mật của nó, thì ra mỗi lần tôi vứt con búp bê đó đi, nửa đêm bạn gái của tôi lại đi nhặt về. Chúng tôi đã có một cuộc cãi vã nảy lửa về vấn đề này.”

“Thật không? Giờ nó đang ở trong nhà của anh sao?”

“Không còn nữa. Một buổi sáng, chủ của Ngôi nhà kinh dị gần đó đang thu mua một số búp bê cũ. Họ muốn sử dụng chúng để dàn dựng một số cảnh rùng rợn, vì vậy tôi đã bán chúng.”

“Đã bán???”

“Đúng vậy, có vấn đề gì không?”

“Không có, à đúng rồi anh có thể cho tôi biết địa chỉ không? Ý tôi là, địa chỉ của Ngôi nhà Kinh dị.”

“Được chứ.”

……

Cúp điện thoại, Đỗ Duy nhìn địa chỉ trong tin nhắn, vẻ mặt trở nên có chút kỳ quái.

Nên nói là bất cẩn, hay là quá tin vào chẩn đoán sai lầm của mình trước khi gặp phải ác linh…

“Annabelle thực sự đã bị bán!”

Đỗ Duy búng tàn thuốc lá vào thùng rác, xoa xoa cái trán hơi nhức.

Điều này nằm ngoài dự liệu.

Hắn làm sao cũng không thể nghĩ đến, điều này sẽ xảy ra.

Chỉ có điều, Annabelle không thể bị vất bỏ, cũng chẳng thể bị tiêu diệt.

Dù có vất nó đi thật xa, nó cũng sẽ tìm về gia đình đó và tiếp tục hành hạ họ.

“Còn về Ngôi nhà kinh dị kia … mình hy vọng sẽ không có quá nhiều người tiếp xúc với nó …”

Nếu như Đỗ Duy còn chần chờ, e rằng Annabelle sẽ càng ngày càng khó đối phó.

Khiến nạn nhân ngủ mê mệt trong một thời gian dài, mục đích của nó đã khá rõ ràng: tích lũy sức mạnh đến cực đại.

[Một số ác linh sẽ cố gắng điều khiển cơ thể con người để đạt được sự chiếm hữu và những mục đích tà ác nào đó]

Đỗ Duy nhỏ giọng nói: “Tới Ngôi nhà kinh dị , tìm ra nó, mang đi…”

Hắn nhìn cánh tay phải hơi trắng của mình, cần phải đẩy nhanh quá trình ác linh hóa.

Chương 39: Ngôi nhà kinh dị

Phòng khám tư vấn tâm lý.

Đỗ Duy trở về nhà, xách ba lô lên, kiểm tra chiếc đồng hồ cổ treo tường. Sau khi xác định không có vấn đề gì bèn chuẩn bị rời đi.

Hắn đã chuẩn bị tốt, để đối phó với mọi tình huống bất ngờ.

Đóng cửa lại, băng qua đường, đến bên chiếc Subaru Impreza, mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, khởi động xe rời đi.

Ngay sau khi hắn rời đi, 5 chiếc ô tô màu đen từ từ đỗ lại trước nhà của Roy, cô hàng xóm.

2 phút sau.

Nhiều phụ nữ mặc đồng phục đen bước ra khỏi xe, ngẩng đầu nhìn khắp xung quanh.

Có vẻ như đang tìm kiếm thứ gì đó …

Sau đó, họ đưa mắt nhìn về phòng khám tư vấn, nhỏ giọng trao đổi.

……

2:40 chiều.

Công viên giải trí ở Quận Manhattan, New York.

Đỗ Duy đỗ xe, xách túi đi nhanh về phía <o>Ngôi nhà kinh dị</i>.

Hôm nay là thứ năm, không có nhiều du khách, cũng không có hiện tượng chen chúc.

Nhìn xung quanh, chỉ có một số cơ sở vui chơi quy mô lớn, mới hấp dẫn đông người tham gia.

“Xin chào quý khách, quý khách có nhu cầu trải nghiệm tòa nhà chọc trời thú vị nhất không ạ?”

“Tàu lượn siêu tốc cỡ lớn, 1 phút, có thể mang lại cho quý khách trải nghiệm thị giác mạo hiểm nhất.”

“Cám ơn, không cần đâu!”

Từ chối sự nhiệt tình mời chào của nhân viên suốt một đoạn đường, cuối cùng Đỗ Duy cũng đến nơi.

Ngôi nhà kinh dị đã mua Annabelle.

Toàn bộ ngôi nhà kinh dị trông rất cũ kỹ, bức phù điêu mặt quỷ cường điệu ở cửa đã bị hư hại và phai màu, nhân viên đứng ở cửa trông cũng ủ rũ.

Tuy ảm đạm là thế, nhưng cũng thu hút rất nhiều trai xinh gái đẹp đến đây tìm kích thích.

Ngay lúc hắn đang dừng lại quan sát, một nhóm 4 người trông như sinh viên đại học cười đùa vui vẻ bước vào.

Cửa vào được thiết kế đặc biệt để tránh ánh sáng, tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón.

【Quỷ Nhãn】

Không chút do dự, Đỗ Duy trực tiếp tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Hắn cần xác nhận tình huống cơ bản, nhằm điều chỉnh biện pháp đối phó.

Tiếp đó, trong trạng thái Quỷ Nhãn, cảm giác Đỗ Duy về <I>Ngôi nhà kinh dị</I> cũng hoàn toàn thay đổi.

Nếu nói, trước đây không hề có điều gì khác thường.

Nhưng hiện giờ, vô hình trung có cảm giác u ám, chán nản.

Tuy chỉ có những thứ này, nhưng thế cũng đủ rồi.

“Có thể khẳng định, nó ở bên trong.”

Đỗ Duy thầm đưa ra kết luận, đi tới trước mặt nhân viên.

“Xin lỗi, có cảnh tượng đặc biệt đáng sợ nào trong Ngôi nhà kinh dị này không?”

Nhân viên nghe xong, lập tức sảng khoái, tươi cười nói: “Xin chào quý khách, ở đây có: Xác ướp sống lại, Bảo sáp đáng sợ, Ma nữ đòi mạng, Búp bê tử thần, Ác mộng trên phố Elm, những cảnh tượng khủng khiếp mà anh không dám nghĩ đến, ở đây bọn em đều có.”

Đỗ Duy nhận thấy rằng các nhân viên đã sử dụng cụm từ “Búp bê tử thần”.

Bèn hỏi: “Búp bê tử thần nghe rất thú vị, có phải là một cảnh mới được thêm vào không?”

“Dạ, thưa quý khách, đây là tràng cảnh bọn em vừa mới bố trí vào buổi sáng. Phản hồi từ một số du khách là vô cùng đáng sợ, hầu hết tưởng đó thật sự là búp bê tử thần.”

Đỗ Duy gật đầu, sau đó hỏi: “Cậu có chắc Ngôi nhà kinh dị đủ rộng để chứa nhiều tràng cảnh như vậy không?”

Các nhân viên giải thích: “Ngôi nhà Kinh dị của bọn em, mặc dù trông không lớn, nhưng thực sự là hạng mục đầu tiên được phát triển trong công viên giải trí. Ngoài những tràng cảnh được bố trí trên mặt đất, rất nhiều phân cảnh kinh dị được đặt dưới tầng hầm.”

“Vậy búp bê tử thần thì ở đâu? Nó cũng ở dưới tầng hầm sao?”

“Vâng, thưa quý khách, nếu quý khách muốn trải nghiệm một hành trình kinh dị gay cấn, thì <I>Ngôi nhà kinh dị</I> chắc chắn là lựa chọn tốt nhất của quý khách, giá cả lại rẻ nữa.”

Đỗ Duy mỉm cười, lấy một tờ tiền trong ví, đưa cho đối phương.

Nhân viên lịch sự nhận tiền, thối tiền lẻ kèm theo vé vào cửa.

“Đây là vé của quý khách, sau khi vào sẽ có tủ soát vé, chỉ cần nhét vé vào trong khe tủ là có thể bắt được hành trình này. Chúc quý khách chơi vui vẻ!”

……

Bước vào lối đi tối om của <I>Ngôi nhà kinh dị, không nhìn thấy bất kỳ tia sáng nào.

Bên tai, truyền đến xen lẫn với tiếng cười quỷ dị réo rắt ghê rợn như có như không của phụ nữ, cực kỳ doạ người.

Đối mặt với bầu không khí khủng khiếp và đáng sợ mà Ngôi nhà kinh dị</I> cố ý tạo ra, Đỗ Duy không chút phản ứng, chẳng hề bị ảnh hưởng nào.

“Hiệu ứng âm thanh nhạt nhẽo và cách bài trí tệ hại đến thế này! Tại sao lại có người muốn đến một nơi thế này để tìm kích thích?”

Đỗ Duy không thể nào hiểu được.

Dù là trước đây hay bây giờ, hắn đều không có hứng thú với nhà ma.

Hắn nhớ khi còn là sinh viên chuyên ngành pháp y, có một nữ sinh khoá dưới mời mình xem một bộ phim kinh dị trong rạp chiếu phim. Hình như bộ phim tên là Coming Soon* , sau khi kiên nhẫn xem được một nửa, cũng đã phân tích

mọi diễn biến tiếp theo của câu chuyện, hắn chẳng thấy có gì đáng sợ cả.

*Coming Soon - 2008: 1 bộ phim kinh dị của Thái Lan

Sau đó, nữ sinh kia lại mời mình nữa, nhưng bị hắn thẳng thừng từ chối.

Đó cũng là bộ phim kinh dị duy nhất hắn từng xem.

So với phim kinh dị, <I>Ngôi nhà kinh dị</I> dường như ở một đẳng cấp khác.

Càng đi vào sâu hơn, xung quanh bắt đầu xuất hiện những ngọn đèn mờ ảo, có thể mơ hồ nhìn thấy những thứ trước mặt.

Trước tủ soát vé, có 4 người trông giống như sinh viên đại học mới thấy hồi nãy đang đứng, họ đang thì thầm điều gì đó.

Nhìn thấy Đỗ Duy đến, một gã da trắng lên tiếng chào hỏi: "Này anh, có muốn đi chung không?"

Ba người còn lại cũng nhìn Đỗ Duy.

"Tại sao phải đi chung?"

Đỗ Duy nhìn 2 nam 2 nữ, cảm thấy có chút kỳ lạ, nếu những người này tới đây để tìm kích thích, tại sao lại mời mình đi cùng.

Gã da trắng lúng túng nói: "Thực ra, đây là ngôi nhà kinh dị lâu đời và đáng sợ nhất ở quận Manhattan. Chúng tôi hơi sợ … do dự có nên vào trải nghiệm …"

"Anh không đề nghị mấy em đi vào cùng anh. Nghe nè, anh khuyên các em tốt nhất hãy rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt."

Đỗ Duy vô cảm nói, hắn ghét việc làm chuyện gì, mà có người khác bên cạnh.

Hơn nữa, trong Ngôi phòng kinh dị này có thực sự ác linh, dù không ai biết, nhưng nó cực kỳ đáng sợ.

Tuy nhiên, khi nhóm người kia nghe được câu này của Đỗ Duy, họ lại cảm thấy bị xem thường.

“Này, ông anh, chúng tôi đã mua vé.”

Gã da trắng vẫy vé, và 3 người còn lại nhún vai.

“Bỏ đi, Bob, 4 người chúng ta là đủ rồi. Dù sao thì, chúng ta đến đây là để tìm kích khích.”

Gã đàn ông da trắng tên Bob gật đầu ngừng nói chuyện với Đỗ Duy, sau khi bốn người bỏ phiếu vào tủ soát vé, một cánh cửa giấu trong vách tường được mở ra.

Ánh đèn bên trong rất mờ, rất tối, có thể nhìn thấy hình dáng của thứ gì cực kỳ mờ ảo, như thể đang che giấu thứ gì đó.

Đỗ Duy không thèm nói nữa, bỏ vé vào tủ, bước vào bên trong.

Khi Bob nhìn thấy Đỗ Duy đi theo sau, gã không khỏi khinh thường người đàn ông châu Á. Nhưng gã cũng không nghĩ nhiều, chỉ thấy thêm người, càng thêm an toàn.

Nhưng giây tiếp theo.

Một tiếng ầm vang lên!

Cánh cửa đóng lại!

Mọi vật xung quanh ngay lập tức chìm vào trong bóng tối.

Một sự im lặng chết chóc…

Trong bóng tối, Đỗ Duy cau mày, lúc cánh cửa đóng lại, dưới trạng thái Quỷ Nhãn, hắn cảm thấy thứ gì đó khác thường. Dường như từ khi cánh cửa đóng lại, toàn bộ Ngôi

nhà kinh dị</i> đã cách biệt với thế giới bên ngoài, trở nên tràn đầy áp lực và âm u.

Chương 40: Trang điểm trắng bệch

"Á…"

Khi cánh cửa đóng lại, một cô gái trong nhóm 4 người, mặc quần jean, áo phông bó sát kêu lên một tiếng. Cô nàng bị giật mình vì tiếng đóng cửa đột ngột kia.

Đỗ Duy quay đầu lại nhìn cô nàng, làn da hơi vàng, tóc nhuộm màu hồng, gương mặt không quá thon nhọn, mũi cũng không cao, chắc là con lai.

"Hét nhỏ thôi."

Hắn cau mày nói, rồi đi về phía trước.

Trước khi hắn đến đây, đã có khá nhiều du khách bước vào Ngôi nhà kinh dị.

Hoảng loạn và sợ hãi là thức ăn tẩm bổ cho ác linh.

Rõ ràng, hiện giờ toàn bộ Ngôi nhà kinh dị đã bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của Annabelle. Hắn không muốn những người này la hét và gây rắc rối thêm nữa.

Cô nàng nghe vậy, cảm thấy cực kỳ xấu hổ, muốn phản bác. Nhưng cô cảm thấy hành vi vừa rồi của mình thật đáng xấu hổ, không biết làm sao để lấy lại mặt mũi.

"Bỏ đi, mặc kệ hắn, người đeo balô này thật quái dị."

Một cô gái khác vỗ vai cô nàng, nói thêm vài câu với Bob và những người khác, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Mà lúc này, Đỗ Duy đã đi trước họ một bước và đến điểm tham quan đầu tiên của Ngôi nhà kinh dị.

Đây là một ngôi nhà gỗ một gian được xây dựng theo theo phong cách Nhật Bản, vì không gian eo hẹp nên nó chỉ có diện tích bằng một nửa ngôi nhà bình thường.

Bởi vì cách bài trí khá lỗi thời, nên trông rất sơ sài, cửa sổ và nóc nhà phủ đầy mạng nhện có hiện tượng hư hại trên diện rộng. Vách tường thì cố tình phủ một thứ gì đó giống như máu người, hiện ra một màu nâu đen gai mắt, y hệt nấm ngoài da.

Bên cạnh treo một tấm biển, với những ký tự đẫm máu- Nhà ma kinh hồn.

Đỗ Duy đứng trước ngôi nhà ma, mặt không cảm xúc, nhưng ánh mắt thì rất nghiêm túc.

Cũng không phải do hắn sợ hãi trước cảnh tượng kinh khủng được cố tình tạo ra này. Mà là vì, trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn nhìn thấy một khung cảnh hoàn toàn khác.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, ngôi nhà ma kiểu Nhật trước mặt hoàn toàn thay đổi.

Tuy tràng cảnh được nhân tạo không thay đổi gì, nhưng cảm giác tổng thể lại đè nén và u ám hơn, đặc biệt là trên sàn nhà được lát bằng tấm nệm tatami trong Nhà ma kinh hồn …

Trên tấm tatami đó, Đỗ Duy nhìn thấy một người phụ nữ với khuôn mặt trang điểm trắng bệch, ẩn mình trong bóng tối, đang ngẩng đầu nhìn lên phía trên…

Quỷ Nhãn không phải là nhìn xuyên qua vật cản, mà nó là một kiểu “nhìn”, nhìn thẳng mặt ác linh.

Nói cách khác … nó không phải là con người.

Nhưng nghĩ đến đây, Đỗ Duy lại thấy khó hiểu.

Những ác linh mà hắn từng chạm trán trước đây, khi ở trạng thái Quỷ Nhãn, đều có thể nhìn thấy mình, phát hiện ra mình…

Nhưng thứ này… lại không có phản ứng gì…

“Là linh hồn sao?”

Đỗ Duy nhớ đến phần giới thiệu về những ác linh, trong cuốn sách do Cha Tony đưa cho.

[Ác linh có trí tuệ, mục đích, khả năng giao tiếp. Một số tồn tại ở hình thái thấp hơn, chúng tôi gọi là linh hồn. Thực ra, chúng tôi luôn nghi ngờ rằng linh hồn sau khi trải qua biến hoá nào đó, sẽ trở thành một ác linh mới]

[Yếu hơn, đơn giản hơn, linh hồn chỉ có tà ác, nhưng độ nguy hiểm không hề yếu]

Thế còn nhân viên làm việc đâu hết rồi?

Đỗ Duy mơ hồ có một ý nghĩ trong đầu, nhưng hiện giờ không đủ thông tin, hắn không thể đưa ra kết luận.

Đúng lúc đó, nhóm 4 người của Bob cũng đến Nhà ma kinh hồn kiểu Nhật này.

Nhìn Đỗ Duy vô cảm đứng yên tại chỗ, cô nàng lai trước đó bị làm cho bẽ mặt cười khẩy một tiếng, cô cảm thấy mình đã lấy lại được chút ít danh dự.

“Anh giai, đã đến nhà ma, sao lại đứng ngoài không chịu đi vào?”

Nói xong, cô nàng lai nhún vai, bước vào trước và nói: “Anh giai sợ sao? Nếu đúng như vậy, em nghĩ anh giai sẽ không phiền nếu em vào trước thay anh trải nghiệm?”

“Ha ha… Lisa, tớ đoán anh ta không phiền đâu.”

Bob cũng cười theo, gã không có ác ý, chỉ là tuổi trẻ thường bốc đồng và thích thể hiện mình.

Đỗ Duy quay đầu lại, không cảm xúc liếc nhìn bọn họ. Chẳng hề để ý, thay vào đó là nhìn cô gái tên Lisa bước vào ngôi nhà ma ám, và muốn ngồi trên tấm thảm tatami.

"Nếu anh là em, anh sẽ không ngồi lên thứ đó."

"Sao?" Lisa vô thức quay đầu lại, cũng đã ngồi lên thảm, ngạc nhiên nói: "Tại sao? Đây là một trong những hạng múc trải nghiệm trong Ngôi nhà kinh dị. Có nhân viên đóng giả làm ma dưới tấm thảm tatami này."

Khác với Đỗ Duy, họ biết khá rõ Ngôi nhà kinh dị này, cũng nắm được đại khái tình huống.

Tuy nhiên…

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy lại nhìn thấy linh hồn có khuôn mặt trang điểm trắng bệch dưới tấm nệm tatami. Như thể nhận được tín hiệu nào đó, nheo mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười kỳ quái, độ cong ngày cảng lớn, như sắp rách ra đến nơi, vươn tay tóm lấy thứ ở phía trên.

Cô nàng hoàn toàn không nhìn thấy thứ đó, thay vào đó, cô gõ vào tấm nệm và tự nói với chính mình: "Chuyện gì vậy cà, không có nhân viên? Hay là hạng mục trải nghiệm này bị hủy?"

Cô cảm thấy rất kỳ lạ, thậm chí có chút nhàm chán.

Tuy nhiên, ngay sau đó!

Một đôi bàn tay vô hình nắm lấy chân cô, nhưng giây tiếp theo, nó dường như cảm nhận được điều gì đó, bèn bỏ tay ra.

- Á….

Lisa, cô nàng lai hít vào một hơi, cơn ớn lạnh rùng mình bò dọc từ dưới chân lên tới sống lưng khiến cô nổi da gà khắp người.

“Thứ gì vậy?”

Cô nàng nhanh chóng đứng dậy, đôi chân run lẩy bẩy vì sợ hãi, gương mặt ngập tràn hoảng hốt.

“Cậu có sao không?”

Bob nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, gã bước tới và kéo cô lại.

“Vừa rồi, mắt … mắt cá chân của tớ dường như bị nắm lấy, như thể … thể đôi tay của người chết.”

Lisa lôi Bob chạy ra khỏi ngôi nhà gỗ, từ xa nhìn vào tấm nệm tatami, mặt mày tái mét.

“Nhà ma kinh hồn này có chút ma quái. Tớ nhớ trước đó đã nghe giới thiệu, dưới tấm nệm tatami có một nhân viên trang điểm ma quái. Chỉ cần ai đó ngồi lên, cô ấy sẽ kéo tấm nệm ra và hét lên để dọa… nhưng hồi nãy… …rất khác.”

Bob nói: “Đó có thể là một phương pháp dọa ma mới, cậu đừng ngạc nhiên, Ngôi nhà kinh dị làm gì có ma thiệt.”

“Ừ … Vậy sao?”

Lisa bình tâm lại đôi chút, thầm đồng tình với câu nói này, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó ma quái. Khi nãy cô không hề nhìn thấy thứ gì, nhưng lại cảm thấy cổ chân của mình bị một đôi tay nắm rất chặt.

Thậm chí cô còn cảm thấy rằng đôi tay đó muốn lôi tuột cô xuống.

Đôi nam nữ còn lại trong nhóm cười nói: “Có thể anh nhân viên nào muốn chọc cậu. Nên nhân lúc cậu không chú ý, bất

thình lình túm lấy chân cậu thôi, có gì đâu.”

“Có lẽ vậy, dù sao thì tôi cũng đâu có bị hù.” Lisa gật đầu giả vờ thờ ơ và nói: “Tớ chỉ chưa sẵn sàng… chỉ là…”

Nghe vậy, Đỗ Duy cười nhạo nói: “Nếu anh là em, anh sẽ lập tức rời khỏi Ngôi nhà kinh khủng này, đi càng xa càng tốt.”

Lisa cáu kỉnh nói: “Tại sao lại là anh, tự anh không dám tới đó, có thể bớt nói mấy câu châm chọc được không. Còn nữa, tôi cũng tặng lại câu này cho anh, đề nghị anh tránh thiệt xa bọn tôi.”

Cô lại lắc đầu nói: “Còn nữa, anh giai à, anh có biết không? Đối với một phụ nữ, hành vi của anh vô cùng khiếm nhã.”

“Anh không nói đùa với em, Ngôi nhà kinh dị này thật sự có ma. Nếu em ở lại đây, có thể sẽ chết!”

“Chúng tôi cũng không nói đùa với anh, anh đi đi, ở đây không ai muốn dính dáng gì tới anh, bởi vì anh rất thô lỗ!”

“Ok, nếu đã vậy, thì cứ làm như em muốn.”

Đỗ Duy bình tĩnh nhìn 4 người kia, giọng điệu vô cùng lạnh lùng, xoay người bỏ đi.

Hắn đã nói những gì nên nói, nhưng bên kia không chịu nghe, hắn không có nghĩa vụ phải làm điều gì đó.

Không có quy tắc nào như vậy trong bộ luật Người Đuổi Quỷ của giáo hội …

Chương 41: Không thấy

Sau khi Đỗ Duy rời đi.

Bốn người đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, dù sao có một thằng cha với gương mặt không cảm xúc thỉnh thoảng lại xỏ xiên mấy câu, khiến bọn họ vô cùng chán ghét.

“Chúng ta có nên đợi một lúc rồi mới đi hay không, lỡ lại gặp phải thằng cha châu Á đó thì phiền lắm.”

“Còn nữa, tớ biết cậu sợ mấy nhà ma, nhưng hành vi muốn mời thằng cha đó đi cùng, vô cùng sai lầm.”

Lisa cong môi nói, nhưng không biết tại sao, cô luôn cảm thấy từ sau khi thằng cha đó rời đi, nhiệt độ không khí dường như giảm xuống đôi chút, khá lạnh lẽo.

Có lẽ đó là ảo giác …

“Ừ. Tớ chỉ nghĩ có thêm người, sẽ càng thêm an toàn, nếu đã thế thì, 4 đứa bọn mình vẫn ổn.”

Bob gật đầu, thật ra gã đã theo đuổi Lisa một thời gian dài, nên đương nhiên là muốn đi theo cô.

Sau khi suy nghĩ, Bob bất ngờ đề nghị: “À, phải rồi, các cậu có muốn trải nghiệm những tràng cảnh khác của ngôi nhà kinh dị này không? Nó có vẻ khá thú vị.”

“Quên đi, chúng tớ không có hứng thú với những tràng cảnh dọa ma cấp thấp như vậy.”

Hai người còn lại đồng loạt lắc đầu, họ là một cặp đôi mới quen nhau. Đã từng chơi nhà ma, cho nên lập tức từ chối lời đề nghị của Bob.

Thấy vậy, Bob xấu hổ cười, nói: “Vậy thì chúng ta hãy đi chậm lại, tớ nhớ sau khi vượt qua Xác ướp sống lại và Bảo tàng sáp kinh khủng, sẽ có tràng cảnh càng kích khích hơn. Tôi nghe nói đây là tràn cảnh đáng sợ nhất trong Ngôi nhà kinh dị.”

“Đồng ý.”

“Tớ cũng vậy.”

Ngay khi bọn họ đang thảo luận về lịch trình tiếp theo của mình, những gì Đỗ Duy nhìn bằng năng lực Quỷ Nhãn là hồn ma với khuôn mặt trắng bệch, đột nhiên đưa đôi tay trắng nhợt rợn người của mình xuyên qua tấm nệm tatami, dùng một phương thức kỳ dị, chậm rãi nâng người lên.

Nụ cười quái dị trên khóe miệng ả ta mỗi lúc một rộng, ngoác đến tận mang tai. Ả cúi đầu rất thấp, khiến mái tóc đen dài chặn ngang trước mặt, trông càng thêm gớm ghiếc.

Sau đó… hai tay ôm ngực, tựa vào lưng của Lisa.

Mới nhìn, trông khá giống với một trò chơi của con nít, lưng tựa lưng…

Nhóm người tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng dần dần, Lisa cảm thấy cơ thể của mình ngày càng nặng nề, tốc độ buộc phải chậm lại, nhanh chóng bị tách xa khỏi nhóm.

Cô cảm thấy rất khó chịu, cả người như bị thứ gì đó kéo về phía sau. Thậm chí cô còn cảm thấy, nhiệt độ dường như mỗi lúc một thấp, cùng với tiếng nhạc quái đản trong Ngôi nhà kinh dị, tình trạng cơ thể cũng biến đổi theo chiều hướng xấu…

Đầu tiên là chân bị đau, sau đó cổ bỗng thấy ngứa.

Nghiêm trọng nhất là phần lưng, có cảm giác nhớp nháp, lạnh lẽo, ẩm ướt, cứ như chạy giữa màn sương mù bị thấm ướt, nổi hết cả da gà.

Chẳng qua, cô không đổ mồ hôi, nhưng rất khó chịu.

"Cậu sao vậy? Trông có vẻ không thoải mái…"

Lúc này, Bob mới để ý đến tình huống của cô, quay sang hỏi và kêu lên với cặp đôi kia: "Chờ một chút, cô ấy bị tụt lại."

"Này, Lisa, cậu thấy ổn chứ?"

Lisa lắc đầu nói: "Tớ không sao, nhưng chân hơi đau. Có lẽ lúc ở trong Nhà ma kinh hoàng, nhân viên đã hơi quá tay khi túm lấy chân của tớ."

Vừa nói, cô vừa cúi thấp người, xắn ống quần bò lên, trên mắt cá ở cả hai chân đều có vết bầm dấu bàn tay màu xanh đen khá mờ nhạt, còn có dấu hiệu sắp chuyển sang màu đen, giống như hình xăm hay ký hiệu nào đó.

Lisa tức giận mắng: "F*ck, sau khi ra ngoài nhất định phải khiếu nại đám nhân viên này."

Bob cũng nhìn thấy vết bầm tím trên mắt cá chân của Lisa và lo lắng nói: "Có vẻ như vết thương khá nghiêm trọng, hay giờ chúng ta đi về, đến hiệu thuốc mua một ít thuốc."

Người đàn ông kia nói: "Có vẻ không nghiêm trọng lắm. Nếu giờ chúng ta rời đi, thì sẽ phí tiền vé."

Anh ta không quen Lisa, vì vì bạn gái anh ta là bạn thân của Lisa, nên mới đi cùng.

Mục đích cũng rất đơn giản, nhà ma đó nha … Sau khi bạn gái sợ hãi, không chừng có thể sờ mó chút xíu, dù sao cũng chỉ mới tán, chưa xơ múi được gì …

Nhưng đối tượng của anh khó chịu nói: “Lisa bị thương, em nghĩ chúng ta nên nghe lời Bob.”

Thấy vậy, Lisa nghiến chặt răng, không muốn để bạn mình cãi nhau với bạn trai, nói: “Không, tớ nghĩ chắc không có vấn đề gì lớn đâu. Tớ sẽ đợi đến khi ra ngoài.”

“Cậu chắc chứ?”

Bob nhìn về phía cô, với ánh mắt lo lắng.

“Tất nhiên!”

Lisa cảm thấy ngoại trừ hơi đau ra, cũng chẳng có chuyện gì ghê gớm, sẽ không ảnh hưởng đến hành động của cô.

Chính chủ cũng không cảm thấy không sao, Bob chỉ đành gật đầu, nói, “Vậy chúng ta hãy tiếp tục xuất phát, đi thêm vài bước nữa chúng ta sẽ đến tràng cảnh xác ướp sống lại. Cậu có thể ngồi trên quan tài của các pharaoh và nghỉ ngơi một lúc.”

“Thôi dẹp đi, giờ tớ thấy hơi ghét mấy thứ đó.”

Lisa đảo mắt và tiếp tục bước đi cùng những người khác.

……

Lúc này, Đỗ Duy đã đến khu vực xác ướp sống lại.

Nhưng hắn lại gặp phải một chuyện kỳ lạ, trong trạng thái Quỷ Nhãn cũng không phát hiện dị thường, nhưng theo bản năng, hắn cảm thấy tràng cảnh có gì đó không bình thường.

Trong không khí có một mùi lạ, khiến hắn mơ hồ cảm thấy rất quen thuộc.

Đỗ Duy cau mày nhìn cách bố trí của tràng Xác ướp sống lại.

Trảng cảnh thiết kế rất sơ sài.

Thậm chí có thể được cho là hơi có phần qua loa, chỉ khắc một bức phù điêu lớn theo phong cách Ai Cập trên tường. Tất nhiên, nội dung chứa đầy những truyền thuyết kỳ lạ, và một số quái vật chỉ có trong tưởng tượng. Ví dụ: phần trên là cơ thể người, còn phần dưới là rắn hay gì đó, nửa mặt người nửa mặt thú.

Sau đó, tùy tiện bày mười quan tài vàng của các pharaoh Ai Cập - trên thực tế, lớp vàng bên ngoài là nước sơn.

Mỗi chiếc quan tài đều ở trạng thái nửa mở, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong mỗi quan tài có một xác ướp nằm bên trong, chúng được quấn trong lớp vải liệm cũ màu nâu, không khác mấy với những bộ phim điện ảnh và truyền hình.

Nếu không phải còn có ánh sáng âm u, cùng với tiếng gió thổi ghê rợn do Nhà ma cố ý tạo ra, Đỗ Duy còn tưởng đây không phải là một tràng cảnh trong nhà ma.

Cốc cốc cốc…

Đỗ Duy xách túi, gõ quan tài gần mình nhất rồi nhìn vào trong.

Có âm thanh răng rắc vang lên, như thể nhận được một tín hiệu nào đó, một xác ướp trực tiếp ngồi dậy khỏi quan tài, hai tay duỗi ra và một tiếng gầm khủng khiếp phát ra từ cổ họng.

“Không phải nhân viên của nhà ma?”

Đỗ Duy bình tĩnh nhìn xác ướp, đưa tay đè nó xuống, liếc nhìn khu vực lóe sáng ở nơi nào đó giữa quan tài, thầm lắc đầu.

“Cảm biến hồng ngoại.”

“Có vẻ đây chỉ là một tràng cảnh doạ ma bình thường, ngay cả Quỷ Nhãn cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, nhưng tại sao mình lại cảm thấy có điều gì đó không ổn?”

Đỗ Duy cau mày bước tới bên cạnh quan tài.

Cốc cốc…

Vẫn như trước, một xác ướp ngồi dậy gầm thét.

“Tiếp tục……”

Đỗ Duy không dừng lại, hắn cảm thấy mình đã lờ mờ nắm được manh mối nào đó, về đám nhân viên làm việc trong Ngôi nhà kinh dị này.

Điều này, có thể ảnh hưởng đến những hành động tiếp theo của hắn.

Bộ thứ ba…

Thứ tư …

Ngay sau đó, Đỗ Duy đã đến chiếc quan tài cuối cùng, hắn lại gõ …

Nhưng xác ướp không ngồi dậy, nằm bất động trong quan tài, lặng im như chết …

Đỗ Duy cúi đầu lạnh lùng nhìn xác ướp, dưới ánh đèn mờ ảo, con ngươi càng thêm đen tối…

Rút ra con dao găm thánh giá màu bạc lấy được từ thợ săn Andrew Dawkwe, hắn bèn dùng mũi dao rạch tấm vải liệm quấn quanh xác ướp.

Rất nhanh…

Đỗ Duy nhìn thấy một đôi mắt đỏ ngầu mở to hết cỡ, đang nhìn mình chằm chằm.

Là một xác chết …

“Có lẽ mình đã biết tại sao không nhìn thấy nhân viên nào trong này.”

Chương 42: Chạm trán ác linh

Cộp cộp cộp ……

Tiếng bước chân mỗi lúc một nhanh.

Sau khi rời khỏi tràng cảnh Xác Ướp Sống Lại, Đỗ Duy tiếp tục đi vào sâu trong Ngôi nhà kinh dị.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hễ khu vực nào không có gì bất thường, hắn đều chỉ nhìn lướt qua, không mấy chú ý.

Mà Ngôi nhà kinh dị cũng mỗi lúc một quái dị, khiến hắn bỗng cảm nhận được điều gì đó bất thường.

Bất ngờ….

Khi đi đến một hành lang chật hẹp, Đỗ Duy dừng lại, con ngươi hơi co lại, mang theo ánh mắt dò xét nhìn qua.

Hành lang này rộng khoảng 1,5 mét, cao khoảng 2 mét, những ngã rẻ giao vào nhau tạo thành hình chữ thập.

Cứ cách 3 mét lại có một chiếc đèn chùm kiểu cũ, ánh đèn cứ chớp chớp loè loè, cứ như thiếu điện, trông khá là mờ ảo.

Trên mặt đất có những vết bẩn lớn màu nâu sẫm, trông khá giống như vết máu sau khi đông đặc.

Hai bên hành lang, ngay dưới vị trí của đèn chùm, tương ứng với hai cánh cửa sắt đã cũ nát và han gỉ.

Đỗ Duy bình tĩnh nhìn vào cánh cửa sắt, hắn chú ý, ở vị trí ngay phía trên của mỗi cánh cửa sắt đều có một song cửa sổ sắt nhỏ hình chữ nhật có thể mở ra.

Rõ ràng đây là do người của Ngôi nhà kinh dị, cố ý sắp đặt những cánh cửa như vậy để tạo không khí ma quỷ.

Mà những cánh cửa sổ sắt này …

Đỗ Duy còn nhớ cách đây 2 năm, trong một số bài báo viết về nhà tù của thế kỷ trước, hắn nhìn thấy những hình ảnh về cánh cửa sắt tương tự, tạo hình cơ bản giống nhau.

Mà ở trong trạng thái Quỷ Nhãn, giữa hành lang chật hẹp hình chữ thập, Đỗ Duy nhìn thấy ở phía trước, trong một góc tối ánh sáng không chiếu tới, có một bé gái mặc đầm lolita, khoảng 7-8 tuổi, đang ngoắc tay với mình …

Bé gái nở nụ cười trên môi, đôi mắt xanh trong veo, ngây thơ đáng yêu cực kỳ, khiến người ta muốn tới nựng má một cái.

Nhưng chiếc đầm với đầy vết máu đỏ tươi, cùng với những động tác cứng nhắc, tựa như máy móc cực kỳ, khiến người ta cảm thấy rợn người.

“Hình như nó không phải linh hồn, mà là ác linh…”

Đỗ Duy tự nhắc nhở chính mình, thầm cảnh giác, hắn có thể cảm nhận được sự độc ác lạnh lẽo, âm u như mặt hồ băng giá bộc lộ rất rõ.

Sau một lúc đắn đo, suy nghĩ…

Hắn không chút do dự quay đầu bỏ đi …

Đối phó với ác linh không đơn giản như tưởng tượng, trong tình huống chưa biết môi giới của nó là gì, rất khó xử lý.

Muốn tiêu diệt ác linh, hay “bắt” được, nhất định phải tìm được môi giới liên quan đến ác linh đó, ngoài ra không có cách nào khác.

Lễ trừ tà chỉ có thể xua đuổi ác linh đeo bám trên người, nếu không biết môi giới là gì, thì tỷ lệ thất bại thậm chí có thể lên tới 80%.

Đỗ Duy rất muốn đẩy nhanh quá trình ác linh hoá của mình để tăng thêm sức mạnh khi đối đầu với The Nun. Vì vậy hắn mới tìm kiếm Annabelle, nhưng hắn không muốn dính líu tới chuyện không liên quan đến mình.

Ví dụ như, trực diện đối đầu với một ác linh…

Cộp cộp cộp ……

Tiếng bước chân rời đi nhanh chóng, càng ngày càng xa.

Trong bóng tối, bé gái ác linh mặc đầm, nụ cười trên môi vẫn không thay đổi, bé vẫn ngoắc tay một cách máy móc …

Chỉ là vết máu trên chiếc đầm của bé gái càng ngày càng đậm đặc, như thể máu đang chảy ra vậy.

……

Ở một nơi khác….

Nhóm 4 người Bob cũng đã đến với tràng cảnh Xác Ướp Sống Lại.

“Nhìn kìa … mấy chiếc quan tài của pharaoh này thật giả tạo, chắc không phải mới được sơn đó chứ…”

Cô gái trong cặp đôi liếc nhìn 10 chiếc quan tài pharaoh bằng vàng đặt dưới đất, cong môi, quay đầu nhìn chằm chằm vào bức tường khổng lồ khắc phù điêu theo phong cách Ai Cập.

“Bức phù điêu này thật buồn cười, tràng cảnh này có vẻ chẳng có gì thú vị cho lắm.”

“Không thể nào, các đánh giá trực tuyến nói rằng nơi này rất đáng sợ. Nếu chúng ta chạm vào những xác ướp trong quan

tài, có thể sẽ có một điều bất ngờ.”

Bạn trai của cô mỉm cười, đi đến bên cạnh, khoác vai và chỉ vào nắp quan tài: “Baby, em có muốn thử không?”

“Tuỳ…”

Bob ở bên thấy hai người đang đi về phía quan tài của pharaoh, suy nghĩ một lúc, gã nói với Lisa: “Cậu mệt à? Trông cậu không khỏe lắm?”

Lisa tái mặt lắc đầu: “Không hiểu sao, mới đi một đoạn ngắn mà thể lực của tớ đã gần như cạn kiệt, giống như vác vật nặng chạy cả km.”

Bob nói với vẻ quan tâm: “Nếu thế, Lisa, cậu hãy nghỉ ngơi đi, đợi hai người quay lại, chúng ta sẽ quay về.”

Lisa ngồi xổm trên mặt đất, xua tay nói: “Thôi, hai người bọn họ đang vui vẻ…”

Rồi cô chỉ vào hai người đang háo hức muốn thử, và bước đến quan tài của pharaoh.

“Nhìn xem, cô ấy chắc chắn sẽ sợ hãi, sau đó xà vào vòng tay của bạn trai… cô ấy sẽ….”

Lời vừa mới được nói, chuyện đã xảy ra như những gì họ mong đợi…

Cô bạn thân của Lisa thò đầu nhìn xác ướp trong quan tài, vẫy tay chào: “Xin chào, có phải là nhân viên không ạ?”

Giây tiếp theo….

Xác ướp, được bọc trong tấm vải liệm, trực tiếp ngồi dậy, giơ hai tay lên cao, và có một tiếng gầm khủng khiếp vang lên.

“Ahhhhhhhhhhhh!!!”

Cô gái lập tức rụt người lại, toàn thân phát run, bạn trai cô rất lanh mở rộng vòng tay, an ủi: “Đừng sợ, đều là giả.”

“Không, em không sợ.”

“Phải phải, nhìn này, nó chỉ là một con rối cơ khí.

Thấy vậy, Bob há hốc mồm, tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

Lisa nói một cách tinh nghịch: “Nhìn kìa, một kỷ xảo quá nhàm chán …”

Bob đưa ngón tay cái, tán đồng: “Thật sự rất nhàm chán, cả tớ cũng không còn thấy sợ hãi nữa”.

Nghe vậy, Lisa bỗng nói: “Này, tớ đột nhiên nhớ tới thằng cha đeo ba lô lúc nãy.”

“Tại sao? Cậu nhắc thằng cha đó làm gì?”

“Đương nhiên, thằng cha đó thật vô duyên thúi.” Lisa thở dài: “Có điều cậu không cảm thấy, cảnh thằng cha đó cảnh cáo chúng ta nhanh rời đi, trông rất giống cảnh trong phim kinh dị sao? Tuy tớ nghĩ thằng cha đó cư xử như một tên hề, nhưng vẫn cảm thấy khó hiểu.”

“Haha, nghe cậu nói vậy, tớ cũng đột nhiên nghĩ tới thằng cha đó.”

Bob cười ngay tức khắc, gã cảm thấy mối quan hệ giữa mình và Lisa có vẻ thân thiết hơn. Gã nheo mắt, muốn tranh thủ thời cơ để tỏ tình, nói những câu để lấy lòng đối phương, nhưng lại cắt ngang bởi một tiếng hét chói tai.

“F*ck! Cái gì thế này, có người chết ở trong quan tài!”

“Cậu nói cái gì? Người chết?”

Bob theo bản năng đứng lên, chỉ có thể nhìn thấy 2 người đồng bạn đang cực kỳ hoảng sợ.

Vừa rồi, hai người đã đến cỗ quan tài cuối cùng, đang nghĩ sau khi chơi xong tràng cảnh này sẽ đến một chỗ yên tỉnh nào

đó ngồi nghỉ, nhưng lại nhìn thấy một cảnh tượng khiến bọn họ vô cùng kinh sợ.

Trong quan tài của pharaoh, xác ướp vốn đang nằm, được quấn chặt trong tấm vải liệm đã bị thứ gì đó cắt ra, những miếng vải dài và mảnh vương vãi khắp nơi.

Thứ đang phơi bày trước mặt họ là một xác chết đẫm máu, với đôi mắt mở to và vẻ mặt gớm ghiếc.

Chương 43: Tụt lại phía sau

Những lời của đồng bạn cũng không nhận được sự tin tưởng từ Bob.

Suy cho cùng, theo ý kiến của gã đây là một cặp đôi vừa mới quen, kỹ năng diễn xuất còn kém…

Vì vậy, ban đầu Bob cho rằng họ đang nói đùa, hoặc muốn tạo bầu không khí kinh dị.

"Xác chết?" Gã ta tỏ vẻ khó tin: "Các bạn của tôi ơi, điều này không buồn cười chút nào. Xác chết có ở khắp mọi nơi trong Ngôi nhà kinh dị, ok?"

"Tớ đồng ý." Lisa cũng tán thành, vẻ mặt đầy vẻ đùa cợt: "Nhưng mà, biểu cảm trên mặt của hai cậu vừa rồi khá tốt, rất giống với diễn viên trong phim kinh dị, rất đáng sợ."

"F*ck, chúng tớ không có nói đùa với cậu, thật sự có người chết!"

"Hả? Hai cậu khẳng định không nhìn lầm?"

Bob nhìn thấy biểu cảm kinh hãi trên mặt họ, toàn thân thì không ngừng run rẩy, không giống như đang nói dối, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác khác thường.

"Vớ vẩn, chẳng lẽ có phải thi thể hay không, chúng tớ cũng không phân biệt được?"

Nghe đến đây, Bob và Lisa nhìn nhau, sắc mặt của cả hai đều nghiêm túc hơn.

Đứng lên, bước tới chiếc quan tài cuối cùng.

Bob cúi mặt, cẩn thận nhìn vào quan tài.

Gã nhìn thấy một xác chết, gớm ghiếc và đáng sợ, ngay cả máu cũng chưa đông lại, như thể vừa mới chết.

Trong nháy mắt, một cơn ớn lạnh rợn tóc gáy khiến gã run rẩy toàn thân, cứ như bị điện giật, tim đập dữ dội vì sợ hãi.

Biểu cảm của Lisa lại càng nghiêm trọng hơn, trước đó cô đã bị doạ sợ, tâm trạng rất tồi tệ, cộng với ánh đèn mờ ảo mà người ta cố tình bố trí xung quanh, lại thêm tiếng nhạc quái gở như có như không. Cô vốn đã nghi ngờ có quỷ, nay lại càng thêm căng thẳng thần kinh.

Sau khi nhìn thấy xác chết trong quan tài, sắc mặt cô càng tái nhợt như tờ giấy, không kìm được lùi về sau mấy bước, ngã xuống đất, gần như không thể thở nổi.

"Trời ạ, sao lại xác chết ở đây?"

Bob hít sâu một hơi, miễn cưỡng nói: "Mọi người đừng lo lắng, chúng ta phải rời khỏi đây, báo cảnh sát, đúng rồi mau báo cảnh sát."

Vừa nói, gã vừa hét lên với những người khác.

Cặp đôi và Lisa gật đầu, trong đầu họ chỉ có một suy nghĩ duy nhất — CHẠY.

Khi chuyện kinh khủng như vậy xảy ra, không ai dám ở lại, lập tức ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Dù gì họ cũng chỉ là sinh viên, dù bình thường cũng hay xem phim kinh dị nhưng không có nghĩa là họ sẽ cư xử bình tĩnh khi nhìn thấy thi thể.

Hoảng sợ, hoang mang, thậm chí không thể suy nghĩ… là những biểu hiện mà một người bình thường hay có.

Trong số 4 người, cặp đôi chạy trước, Bob và Lisa ở phía sau.

Lúc này, thể lực của Lisa đã tiêu hao gần hết, cố gắng lắm mới có thể nhấc chân bỏ chạy, vì vậy nhanh chóng bị người khác bỏ xa, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng người khác xa dần.

Cô thở hổn hển, lau mồ hôi trên trán, cảm thấy thân thể càng ngày càng nặng, như thể đang cõng vật nặng, tốc độ mỗi lúc một chậm.

Phải biết, bình thường cô ấy rất thích chạy bộ, loại tình huống này gần như không thể xảy ra.

"Mình bị làm sao vậy nhỉ?"

Cô càng thêm hoảng sợ, ánh đèn trong Ngôi nhà kinh dị càng thêm mờ mịt. Trước mắt của cô chỉ toàn là bóng đen âm u, gần như phá nát mọi cảm xúc của cô.

"Chờ một chút, tớ bị tụt lại phía sau! Chờ tớ đã, này! Mấy cậu không nghe thấy sao?"

Lisa nghiến răng ken két, không dám dừng lại, bởi vì thể lực không còn bao nhiêu nên giọng nói không thể truyền đi xa.

Không ai nghe thấy …

Lisa nhìn ba người Bob càng lúc càng chạy xa dần, đôi mắt ầng ậng nước, cô tuyệt vọng chạy về phía trước, cố gắng đuổi kịp những người bạn của mình.

Tuy nhiên, cô không để ý rằng tốc độ khoảng cách bước chân của mình ngày càng nhỏ, thậm chí còn chậm hơn lúc bình thường.

"Chết tiệt!"

Lisa thở hổn hển, cúi đầu và dừng lại, cô không thể chạy được nữa, người ướt đẫm mồ hôi, như thể mới ngoi lên khỏi mặt nước.

Lúc này, cô đột nhiên nhìn thấy, cái bóng dưới chân dường như có thêm cái gì đó rất kỳ dị, như thể có người đang dựa vào lưng của cô …

……

Ngay tại thời điểm đó, vẻ mặt của Đỗ Duy cũng rất xấu, hắn lại trở về con đường hình chữ thập với ánh đèn mờ ảo nhấp nháy.

10 phút trước, hắn quay lưng bước đi, thử đi vòng qua từ một nơi khác.

Nào ngờ, dù đi bằng đường nào, thì hắn cũng sẽ quay về chỗ cũ, cho dù bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn cũng không mang đến bất kỳ thay đổi nào.

Điều này là bất thường …

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn vào góc khuất đối diện hành lang, nơi có bé gái mặc chiếc đầm đẫm máu đang đứng, máu chảy xuống thấm ướt cả mặt sàn.

Quỷ Nhãn là một loại hiện tượng, dần dần hiển ra sau khi bị ác linh ăn mòn.

Giai đoạn 1, nhìn thẳng vào các ác linh.

Giai đoạn 2, nghiêm trọng hơn.

Giai đoạn 3, khi bị ăn mòn hoàn toàn, bắt đầu xuất hiện ác linh hoá.

Đây cũng là sức mạnh để người thợ săn dám đối mặt với ác linh.

Ít ra cho đến nay, trong trạng thái Quỷ Nhãn, không có ác linh nào có thể lừa Quỷ Nhãn, ngoại trừ con ác linh có tính lan truyền cực kỳ mạnh trong nhà hắn.

Một ý nghĩ xẹt qua trong đầu của Đỗ Duy, hắn điều chỉnh lại nhịp thở của mình.

Ác linh không thể lừa Quỷ Nhãn, nhưng chúng có thể lừa mình.

Năm giác quan, là thứ dễ bị gạt nhất.

Vì vậy, Đỗ Duy nhìn thoáng qua hành lang tối tăm, ánh đèn chập chờn, rung chuyển, cùng với cảnh cửa sắt hai bên mỗi ngọn đèn chùm, hướng về phía con ác linh kia, nói:

"Đánh lừa giác quan của con người là chuyện rất đơn giản, khi tao học chuyên ngành tâm lý học ở trường đại học, cũng đã làm những thí nghiệm tương tự."

Như đang thuyết giảng cho ác linh nghe, Đỗ Duy kiên nhẫn nói: "Những ám thị tâm lý, cùng với bố trí cảnh vật chung quanh, hoàn toàn có thể đánh lừa 5 giác quan, ví như hành lang vô tận."

"Nhưng đó là lý thuyết. Trên thực tế, dù bố trí có hoàn hảo đến đâu cũng không thể tạo ra một hành lang vô tận."

Sau khi nói xong, Đỗ Duy dừng một chút rồi nói tiếp: "Bây giờ nhìn ánh sáng của hành lang này, cách bố trí, cộng với hiệu ứng âm thanh quỷ dị mà Ngôi nhà kinh dị tạo ra, thì không khó hiểu…"

"Ám thị tâm lý thú vị…"

Đỗ Duy đột nhiên mỉm cười, tiếp tục nói, nhưng lần này, là nói với chính mình.

"Sau lần đầu tiên mình quay lại đây, mình đã đổi hướng khác, như vậy là hai lần. Hành lang này có hình chữ T, á à, có lẽ mình đã biết cách thoát khỏi nơi này."

"Nhưng trước đó, tao muốn khẳng định trong tình huống nhân viên gần như chết sạch, tất cả tràng cảnh doạ người đều

do bọn mày điều khiển hay sao?”

Nói đến đây, Đỗ Duy nhìn thật kỹ ác linh, sau đó đi thẳng vào trong hành lang.

Rất nhanh, giống như đang bước vào kho lạnh, hắn cảm thấy nhiệt độ trong hành lang rất thấp.

Tần suất chiếc đèn chùm lắc lư cũng ngày càng nhiều, ánh đèn mờ ảo nhấp nháy rất chói mắt.

Đỗ Duy vẫn vô cảm, lấy từ trong ba lô lấy ra một chai nước thánh.

Và trong quá trình này, hắn không hề có ý định che giấu.

Phía đối diện, ác linh bé gái đang vẫy tay một cách máy móc, lại đột nhiên dừng lại. Nụ cười trên mặt lập tức biến mất, biểu tình trên mặt trở nên vô cùng dữ tợn, trong mắt ngập tràn ác ý và oán hận.

Nhưng có lẽ nó đã cảm nhận được điều gì đó, chớp mắt một cái nó đã chìm vào trong bóng tối.

Sau đó, liên tục là âm thanh mở cửa ken két, nghe mà nhức cả răng!

Tất cả các cửa sắt vào lúc này đều được mở ra!

Bước chân của Đỗ Duy lập tức dừng lại, nhíu mày.

Hành lang vốn là tràng cảnh do Ngôi nhà kinh dị bố trí, nó được thiết kế chỉ để dọa người. Theo suy nghĩ thông thường, đằng sau mỗi cánh cửa, nên giấu vài cơ quan hoặc nhân viên mặc đồ giả ma.

Nhưng bây giờ, tất cả nhân viên đều bị thay thế bởi những ác linh và linh hồn. Và kẻ điều khiển những tràng cảnh doạ người này, đã đổi thành ác linh.

Vì vậy, hắn quay đầu lại, mặt không cảm xúc nhìn vào một cánh cửa ở bên trái.

Đập ngay vào mắt …

Trong bóng tối, một người có vai phải xệ xuống đang quay lưng về phía Đỗ Duy …

Chương 44: Dây cáp

Trong hành lang hình chữ thập.

Đỗ Duy đứng yên, tay phải cầm một chai nước thánh, tay trái cầm con dao găm thánh giá màu bạc lấy được từ Hunter, Andrew Dawkwe.

Một số ác linh có thể ảnh hưởng đến thực tế và thậm chí điều khiển cơ thể của con người.

Hắn đã từng thấy điều này…

Nhìn vào thứ ở sau cánh cổng sắt, đứng trong bóng tối, quay lưng lại với mình. Trong trạng thái Quỷ Nhãn, thứ còn chính xác hơn cả giác quan thứ sáu, Đỗ Duy đã có phán đoán.

"Đó là một xác chết."

Hắn suy nghĩ một lúc, cúi đầu quan sát thật kỹ lưỡng, qua ánh đèn chập chờn, mờ ảo, có thể nhìn thấy đại khái quần áo trên người.

Điều khiến hắn cảm thấy kỳ quái là, hình như trên cái xác có một vài sợi tơ.

"Đây là xác của nhân viên thứ hai làm việc ở nơi này mà mình bắt gặp."

Vì vậy, hắn quay đầu liếc nhìn cánh cửa sắt ở bên phải.

Phía sau cánh cửa này, cũng có một xác chết, nhưng cảnh tượng tại đây còn kinh dị hơn.

Sau cánh cửa sắt han gỉ, bên trong hoàn toàn tối om, một người phụ nữ da trắng mặc quần đùi, áo phông bó sát, dạng

háng, nhón chân đứng trong bóng tối, đôi mắt mở to trống rỗng.

Tư thế của cô ta rất kỳ quái, bởi vì kiễng chân, nên cơ thể buộc phải rướn về phía trước, lại có ưu thế chủng tộc về chiều cao, khiến cho chiều cao trên 1m7 của cô ta, trông khá là khó chịu.

Từ góc độ của Đỗ Duy nhìn sang, đúng lúc bốn mắt đụng nhau.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, hắn nhìn thấy trong bóng tối, ngay phía sau người phụ nữ da trắng, hiện lên một khuôn mặt, chính là ác linh bé gái kia, vẫn mang theo đầy oán độc và chết chóc.

"Mày sợ cái gì? Là nước thánh sao? Tao không nghĩ nó có thể khiến mày sợ đến như vậy."

Ngay lập tức, Đỗ Duy bất giác cau mày nhìn chằm chằm vào chiếc cổ trắng nõn của người phụ nữ.

Tuy ánh sáng rất tối, hơn nữa còn vì vấn đề góc độ, nên phần lớn cơ thể của người phụ nữ bị trong bóng tối che khuất. Cứ như thể cơ thể của cô ấy được bao phủ bởi một lớp vải tuyn, nhưng Đỗ Duy vẫn nhận thấy có một vệt dây màu xanh đen rất nhỏ khó thể nhìn thấy ở quanh cổ của cô ấy….

Quan sát kỹ hơn, hắn có thể thể thấy sợi tơ cứng cáp đang khít chặt vào cổ của cô ta.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô ấy đã bị siết cổ …

Và sợi tơ …..

Đỗ Duy nhét con dao găm thánh giá vào vỏ và lấy bật lửa ra.

Tách.

Ngọn lửa to cỡ hạt đậu được thắp lên.

Đỗ Duy đứng trước cánh cửa sắt, chỉ cần tiến về phía trước một bước, hắn sẽ chui vào phòng giam này.

Qua ánh sáng của chiếc bật lửa, cuối cùng Đỗ Duy cũng có thể biết được phần nào tình hình hiện giờ.

Cái gọi là sợi tơ trắng thực ra là một sợi thép cực mỏng ….

Sợi dây thép quấn quanh cổ của cô ta, kéo dài về phía sau, không chìm vào trong bóng tối, treo thân thể của cô ta ở một biên độ khá nhỏ, cho nên mới tạo ra tư thế kiễng chân.

Còn ác linh bé gái đó …

Đỗ Duy lờ mờ cảm thấy mình đã nắm chắc một điểm nào đó, nhưng lại không rõ có phải do đối phương đang cố ý dẫn dắt và ám thị cho mình hay không.

Kể từ lần đầu tiên bước vào hành lang hình chữ thập này, hắn đã biết mình sẽ quay lại vị trí ban đầu hai lần.

Vốn dĩ đây là một phân đoạn của Ngôi nhà kinh dị, cũng tương tự như quỷ đả tường nhưng là nhân tạo, thiết kế tương đối khéo léo.

Những ánh đèn chập chờn đu đưa, kỳ dị mờ ảo như có như không, những vùng bóng tối lớn, cũng như những cánh cửa sắt han gỉ ở hai bên hành lang, đang cố tình tạo ra một bầu không khí để đánh lừa thính giác và cảm giác của mọi người.

Ngoài ra, nó là một hành lang hình chữ thập, nếu mọi hành lang được sắp xếp giống hệt nhau, thì khi bạn nhìn thấy nơi trung tâm, ác linh bé gái đang đứng sẽ vô thức xem bạn như một tọa độ định vị.

Nghĩ tới đây, Đỗ Duy khá chắc chắn rằng trước khi ác linh xuất hiện, điểm trung tâm của hành lang hình chữ thập nên có

các vật tham chiếu khác, hoặc có lẽ là nhân viên, để làm tọa độ định vị.

"Tao biết môi giới của mày ở đâu rồi."

Đỗ Duy không nhìn cái xác sau cánh cửa sắt bên phải, cất bật lửa, đeo ba lô rồi vô cảm đi về phía trước.

Bước chân của hắn ấy không vội vã, không chậm chạp.

Mỗi cánh cửa sắt hắn bước qua, bên trong đều có một xác chết gớm ghiếc, hoặc là một nhân viên mặc như một con ma, hoặc là một du khách.

Đồng thời, ở trong trạng thái Quỷ Nhãn, ác linh bé gái xuất hiện ngày càng nhiều, thậm chí có lúc còn dừng lại, đưa tay ngoắc ngoắc Đỗ Duy, vẻ mặt càng lúc càng hung dữ.

Nhưng Đỗ Duy vẫn luôn vô cùng bình tĩnh, khí chất càng thêm lạnh lùng, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của nó.

Phân đoạn này ban đầu được điều khiển bởi các nhân viên, nhưng vì lý do nào đó, tất cả nhân viên đều bị các ác linh giết chết, và người điều khiển đã bị thay bằng ác linh.

Từ người thành quỷ, đây gần như là một cái kết không thể giải quyết.

Sự bố trí nhân tạo ảnh hưởng đến thính giác và cảm giác.

Sự tồn tại của ác linh, còn khiến bạn tự lừa dối chính mình.

Nếu đổi thành người khác, e rằng đã lâm khủng hoảng, cơ hội chạy thoát ít đến đáng thương.

Nhưng ở chỗ này, lại là một bác sỹ tâm lý xuất sắc, một Người Đuổi Quỷ dự bị của giáo hội, một Hunter đã ác linh hoá…

……

Đoạn hành lang này cũng không dài, rất chật hẹp, khi đi ở trong đó, chỉ cần nhúc nhích cơ thể một chút thôi hắn sẽ đến gần cánh cổng sắt.

Ác linh có ngoại hình của bé gái đã trở lại trung tâm hành lang, hiện giờ trông cực kỳ kinh khủng. Khuôn mặt thanh tú, dễ thương lúc ban đầu, giờ giống như vừa bị vật nặng cán nửa mặt, máu thịt be bét, chảy đầm đìa trên chiếc đầm.

Nhìn Đỗ Duy vô cảm bước đi, nó bèn há miệng, phát ra một tiếng rít chói tai, tràn ngập oán hận.

Trong nháy mắt, mọi chiếc đèn chùm đều đang điên cuồng nhấp nháy, lắc lư dữ dội, rồi đồng loạt nổ tung, toàn bộ hành lang hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Cùng lúc đó, trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn thấy, từng xác chết bên trong cửa sắt đều bước ra, mở to con mắt trống rỗng, lạnh lẽo, chết chóc nhìn chằm chằm mình.

Hắn trầm mặc một lúc, nhìn chằm chằm ác linh, lạnh lùng nói: “Ác linh có trí tuệ, cho nên mày mới định lừa tao, nhưng hiện giờ, tao đã tìm được mày.”

Ác linh muốn giết người, nhất định phải thông qua phát động môi giới, hấp thu các cảm xúc như kinh hoàng, sợ hãi, và giai đoạn ra tay …

Đây là cái gọi là quy tắc.

“Mà môi giới, chính là ở đây.”

Đỗ Duy không chút do dự tiến lên một bước, ác linh bé gái kia lập tức biến mất, toàn bộ hành lang bỗng trở nên im lặng chết chóc.

Tại thời điểm này, Đỗ Duy thay thế ác linh, đứng ở giữa ngã tư hình chữ thập.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng lên phía trên, đồng thời lấy ra một chiếc bật lửa.

Qua ánh sáng yếu ớt từ chiếc bật lửa, Đỗ Duy nhìn thấy trần nhà ở trên đầu, đã bị dỡ ra một mảng.

Xác chết của một cô bé mặc đầm quấn trong đống dây thép, đang bị treo ngược trên trần nhà.

Đầu cô ấy cúi xuống đất, cả khuôn mặt là cục máu đọng lại, một con mắt biến mất, thay vào đó là một cái lỗ trống rỗng, sâu thẳm, tĩnh lặng đối diện với Đỗ Duy.

Đỗ Duy vẫn lạnh lùng, trên mặt không có một chút dao động cảm xúc.

Hắn cẩn thận quan sát, mỗi sợi dây thép đang tỏa ra các hướng khác nhau, có dạng hình nan quạt, lại như mạng nhện, chằng chịt, ớn lạnh tận sống lưng.

Chương 45: Không còn biện pháp

Nhìn xác chết treo trên trần nhà.

Đỗ Duy nhìn chằm chằm vào những sợi dây thép cực kỳ mỏng dùng để treo dây cáp trong giây lát, thuận tiện nhìn sang những hướng khác..

Dây thép quấn quanh xác chết ở trên trần nhà, hiện ra kết cấu y hệt mạng nhện, chằng chịt phân ra các hướng, tương ứng với 4 hành lang.

”Hèn gì dù là xác của nhân viên hay du khách, đều có những sợi dây thép quấn quanh người. Hóa ra mày đã dùng cách này để điều khiển họ.”

Đỗ Duy không nhìn nữa, cực kỳ bình tĩnh, giờ hắn đã biết bí mật của con ác linh này.

Nói một cách tương đối, nó là một thứ rất khó lý giải và nguy hiểm chết người.

Nhưng chỉ cần phân tích dựa trên lý trí, tìm ra môi giới là gì, từ đó có thể phát hiện ra nhược điểm rõ ràng nhất của nó.

Môi giới tồn tại theo cách này, nó không thể rời khỏi dãy hành lang này và phạm vi hoạt động của nó bị giới hạn ở đây.

Thậm chí không thể di chuyển trong hành lang.

Đây là lý do tại sao, trong một không gian hẹp như vậy, nó xuất hiện sau cánh cổng sắt, điều khiển những xác chết đó để đạt được những mục đích khủng khiếp.

Đỗ Duy không thể không nghĩ đến Bob và những người khác cũng đã bước vào Ngôi nhà kinh dị. Nếu đổi thành họ, chắc sẽ suy sụp tinh thần bởi sự khủng bố tuyệt vọng ghê rợn, cuối cùng chết trong tay của ác linh.

Đừng nghĩ nữa.

Đỗ Duy chuẩn bị rời đi, lục từ trong ba lô ra lọ bột xương - thứ bột còn sót lại sau khi giết chết một vài ác linh, cần đốt mới có thể sử dụng.

Hắn định lấy cái xác xuống, và đốt.

Sau sự thay đổi vừa rồi, lúc này toàn bộ dãy hành lang đều tối đen như mực. Ngoại trừ chút ánh sáng từ chiếc bật lửa trên tay Đỗ Duy có thể nhìn thấy một vài thứ ra, còn lại đều chìm vào bóng tối chết chóc.

Đột nhiên, Đỗ Duy ngửi thấy mùi máu tanh nồng, khiến hắn cảm thấy khó chịu. Từ phía sau truyền tới, mùi mỗi lúc một nặng.

Từ khóe mắt, nhờ vào ánh sáng của chiếc bật lửa, hắn nhìn thấy một bóng đen trải dài trên mặt đất.

Phù!

Như thể có ai đó đang thổi một hơi vào cái bật lửa, chỉ trong chớp mắt, ngọn lửa nhỏ tắt phụt.

Ngay sau đó, trong bóng tối đưa tay không thấy 5 ngón, bỗng vang lên một tiếng choang giòn vang, như thể vừa có thứ gì đó bị rớt bể.

…

“Bây giờ là 4:03 PM.”

Bob thở hổn hển, dựa lưng vào cánh cửa đóng chặt, lấy smartphone ra và liếc nhìn thời gian.

Ai ai cũng đều đỏ mặt tía tai, mệt mỏi và căng thẳng sau khi chạy như điên cả đoạn đường dài.

“Đợi đã, Lisa đâu? Hai người có thấy cậu ấy không?”

Bob vịn cánh cửa, cúi đầu thở dốc rồi đột ngột quay đầu lại, lại phát hiện Lisa đã biến mất từ lúc nào không hay.

“Tớ không nhìn thấy cậu ấy, có lẽ là ở phía sau!”

Người đàn ông trong cặp đôi yếu ớt đưa tay gõ cửa: “Có ai không? Mở cửa ra, trong này có người chết!”

Nhưng không hề có ai đáp lại.

Thiết kế ban đầu của Ngôi nhà kinh dị, vốn là sau khi qua ải mới được rời đi, giữa chừng muốn rời khỏi, chỉ có thể liên hệ với nhân viên.

Hơn nữa, từ cánh cửa này ra đến bên ngoài Ngôi nhà kinh dị ít ra cũng phải mười mét, ở giữa lại được lắp đặt rất nhiều thiết bị cách âm, có quỷ mới nghe được trong này nói gì.

Bob nắm chặt tay, đập cửa và chửi thề!

“Không được, chúng ta phải tìm Lisa. Hiện giờ đã có ai đó bị giết hại ngay trong Ngôi nhà kinh dị này. Rất có thể kẻ sát nhân vẫn còn ở bên trong, nếu bỏ mặc Lisa, điều tồi tệ có thể sẽ xảy ra.”

Người đàn ông bất mãn nói: “Cậu có biết mình đang nói cái gì không? Bên trong rất nguy hiểm, ok, giờ chúng ta trở về tìm cô ấy? Lỡ gặp kẻ sát nhân thì phải làm sao?”

Bob cương quyết: “Chính vì vậy, nên chúng ta càng không thể bỏ rơi Lisa.”

“Thế sao? Giờ cậu mới nhớ không thể bỏ rơi cô ta, vậy hồi nãy sao không mang theo cô ta cùng chạy?”

Sau đó, người đàn ông lại nói: “Còn nữa, ai không biết cậu thích cô ta, muốn tìm thì cậu tự đi mà tìm. Dù sao tôi cũng phải gọi điện cho nhân viên, nhờ họ mở cửa và báo cảnh sát.”

Nghe đến đây, sắc mặt của Bob trở nên vô cùng khó coi và đỏ bừng. Vừa rồi, đúng là gã đã chạy rất nhanh, không hề quan tâm đến Lisa.

Nhưng khi một người bình thường gặp phải tình huống như vậy, phản ứng đầu tiên chắc chắn cũng giống mình.

Hơn nữa gã chỉ thích Lisa thôi, hai người chưa phải là cặp đôi.

Vì thế, sau khi lấy lại được sự tỉnh táo, Bob lập tức cảm thấy áy náy và tức giận với bản thân.

“Bỏ đi, để tôi tự đi.”

“Tớ đi cùng cậu.”

Cô bạn thân của Lisa khẽ cắn môi, cảm thấy rất có lỗi với cô bạn thân của mình, vì vậy cô muốn đi cùng Bob.

Sau đó, cô cau mày liếc nhìn bạn trai: “Anh khiến tôi quá thất vọng, có lẽ tôi nên nghĩ lại mối quan hệ của chúng ta.”

“F*ck!!! Em nghĩ chuyện này là gì? Chủ nghĩa anh hùng cá nhân? Có người đã bị giết! Em không thể bình tĩnh một được sao? Điều hiện giờ chúng ta cần phải làm, là phải bảo vệ chính mình!”

“Nếu đã thế, tôi tuyên bố, chúng ta chính thức chia tay!”

Nói xong, cô lập tức quay người bước đi. Bob cũng theo sau.

Người đàn ông nhìn hai người rời đi, anh ta vô cùng tức giận: “Hừ, mấy người đều là superhero, tôi, sinh vật đáng

thương tham ăn sợ chết này, không muốn chơi với mấy người!”

Vừa nói, anh ta vừa lấy smartphone ra và gọi cho nhân viên Ngôi nhà kinh dị.

“Bíp bíp bíp……”

Có âm thanh báo thuê bao bên kia đang bận, hiện giờ không liên lạc được.

“What the f*ck?”

Sau đó, anh ta mới nhận ra smartphone của mình hiện giờ không có sóng.

“Da*m it, tôi thề đây chắc chắn là Ngôi nhà kinh dị chết tiệt cuối cùng trong đời của tôi!”

Người đàn ông muốn quẳng chiếc smartphone cho bõ ghét, nhưng sau khi suy nghĩ lại, anh ta từ bỏ ý định và nhét nó lại vào túi.

Nhưng đúng vào lúc này …

“Rắc rắc…”

Một âm thanh tương tự như chuyển động quay của một bánh răng cơ khí vang lên.

Anh ta ngẩng đầu lên, ánh mắt chuyển từ nghi ngờ đến ngạc nhiên và phấn khích.

Cánh cửa bỗng mở ra…

Sau cánh cửa không có một ai.

Thứ âm nhạc quái gở từng khiến anh ta cảm thấy nhàm chán, cùng với ánh sáng mờ ảo nhức mắt mà người thiết kế cố ý tạo ra, lúc này lại khá là dễ chịu.

Tuy có chút khó hiểu, là tại sao không có du khách vào, không có nhân viên làm việc, theo lẽ thường cửa không thể nào mở được. Nhưng vào lúc này, hắn cũng không muốn nghĩ nhiều.

"Cảm ơn Chúa."

Khi anh ta bước qua cánh cửa, nó bèn từ từ đóng lại, bị một mảng lớn bóng đen nuốt chửng.

Bản nhạc kỳ lạ vẫn tiếp tục, nhưng ánh đèn đột nhiên sáng hơn một chút. Cứ như thể nãy giờ ánh sáng yếu đi, là vì không đủ điện.

Ngay sau đó, cánh cửa hoàn toàn đóng lại, chỉ còn lại tiếng cánh cửa đóng lại cái cạch.

…

Bùm ……

Đỗ Duy vô cảm nhìn cái xác đang bốc cháy cách đó không xa.

Ánh lửa chiếu sáng toàn bộ dãy hành lang hình chữ thập, phản chiếu lên người hắn, kéo thành một bóng đen rất hẹp và dài, có chút kỳ quái.

Dưới chân hắn, là những mảnh thủy tinh vỡ vụn và vài vệt nước đọng rải rác.

Hắn đổ ra ít nước thánh từ một chai khác, dùng để rửa sạch vết máu dính trên tay sau khi tiếp xúc với xác chết. Tiếp theo, lấy một tấm vải trắng từ trong ba lô dùng để đối phó với ác linh, lau thiệt sạch cánh tay.

Trong chiếc ba lô chỉ còn lại một nửa tro xương.

Chương 46: Lối vào của tầng hầm đầu tiên

Ánh lửa chiếu trong hành lang hình chữ thập, hơi nóng hầm hập khiến cho trán của Đỗ Duy vã mồ hôi như tắm, không chịu được lui ra sau một chút.

Ngay sau khi bật lửa bị thổi tắt, hắn lập tức đập vỡ chai thủy tinh đựng nước thánh, sau đó rắc bột xương đặc chế do Cha Tony đưa, lên môi giới của bé gái ác linh, chính là xác của nó.

Đối với Đỗ Duy, hắn chưa từng làm việc gì không có chuẩn bị trước, càng thích bình tĩnh phân tích tình huống hiện tại, tìm ra giải pháp, để giữ bản thân luôn ở trạng thái an toàn.

Trừ trường hợp bất khả kháng, hoặc là tình huống đột biến, hắn mới dám liều mạng.

Còn con ác linh thập thò trong hành lang hình chữ thập, ngay từ đầu Đỗ Duy đã không có ý định tiếp xúc nhiều với nó. Nếu không phải nó điều khiển bố trí tràng cảnh trong Ngôi nhà kinh dị để cố giết Đỗ Duy, thì mọi chuyện sẽ không như bây giờ.

"Đã đến lúc đi tìm Annabelle."

Sau khi khẳng định sẽ không gây ra hỏa hoạn, Đỗ Duy nhét nửa lọ bột xương còn lại vào trong ba lô, xoay người rời đi.

Tiếng bước chân xa dần …

Sau khi hắn rời đi, thi thể đột nhiên "phừng" một tiếng, ngọn lửa chợt bùng lên, dường như muốn lan ra nơi khác,

nhưng vì đang đốt những vật khác, nên chỉ có thể dừng lại.

……

Ở phía bên kia, trước Nhà ma kinh hồn theo phong cách Nhật Bản.

Hai người Bob đã đi đến nơi này.

“Sao đến giờ vẫn chưa gặp Lisa? Nếu đi xa hơn nữa, đó là khu vực Xác Ước Sống Lại. Chẳng lẽ cậu ấy thật sự đã xảy ra chuyện?”

Khuôn mặt của Bob tràn đầy lo lắng và khó hiểu, giọng nói của gã rất cáu kỉnh.

“Còn phải đi xa hơn nữa sao? Tớ hơi sợ.”

Người vừa nói, chính là bạn thân nhất của Lisa, mặc dù mối quan hệ giữa hai người rất tốt, nhưng lúc này, cô ấy lại rất do dự.

Đây không phải là đạo đức giả, mà là hiện thật.

Giả dụ như có một người sợ độ cao, có người bạn gặp nạn trên đỉnh núi chỉ cao 100m, nếu không có ngoại lực ngăn cản thì khả năng người đó chọn cách leo lên để cứu bạn là rất cao.

Nhưng nếu sau khi lựa chọn leo lên núi, người đó phát hiện ra rằng khoảng cách thực tế là 1 km, cộng với mối nguy hiểm không lường trước được trong quá trình leo núi, chỉ cần cúi đầu là nhìn thấy cảnh tượng mà mình sợ nhất, thì hầu hết mọi người đều cân nhắc giữa được và mất.

Hoảng hốt và sợ hãi là bản năng. Kiểm soát bản năng và bị bản năng điều khiển về bản chất đều là lẽ thường.

Vì vậy, Bob không hề tức giận sau khi nghe những lời cô ấy nói, gã cũng đang cân nhắc xem mình có nên tiếp tục tiến về phía trước hay không.

Xa hơn nữa, chính là nơi tìm thấy xác của nhân viên đó…

“Nếu không … hay …”

Bob liếm môi, cực kỳ do dự.

Nhìn về những ngọn đèn lu mờ, và các góc phòng bị bóng tối che khuất ở đằng trước, Bob rất phân vân.

Gã tự nói với chính mình - mày chỉ là sinh viên đại học, Lisa không phải là bạn gái của mày, mày đã cố gắng hết sức, chuyện này cứ giao lại cho dân chuyên nghiệp.

Nghĩ như vậy, gã cảm thấy dễ chịu hơn.

Chẳng qua giờ mà nói vậy, Bob lại cảm thấy quá mất mặt, trước đây anh ta nói rất hùng hồn. Tuy giờ nghĩ lại mới thấy quyết định đó quá bất đồng, nhưng thật sự rất ngại …

Vì vậy, sau khi suy nghĩ, gã quyết định ném nan đề này cho người khác.

“Cậu có nghĩ chúng ta nên tiếp tục đi hay không?”

“Dù sao, loại chuyện này tốt hơn hết là giao cho cảnh sát.”

“Cậu nói xem … nè?”

Không có tiếng trả lời.

Bob nghi ngờ quay đầu lại, liếc nhìn xung quanh, mặt tái mét …

F*ck! ! ! !

Bạn gái của Lisa, mới vừa nói chuyện với mình, không biết đã biến mất từ lúc nào.

“Này … không vui đâu nhé, còn cậu thì sao?”

Đột nhiên, một cơn gió thổi qua.

Bob không khỏi run rẩy, mồ hôi trên người lập tức trở nên lạnh và nhớp nháp, lưng nổi đầy da gà.

Cái quái gì thế này?

Lúc này, Bob cũng nhận ra có gì đó không ổn, cắn răng nói: “Mặc kệ cậu muốn làm gì, tớ cũng đi trước đây… Tớ sẽ báo cảnh sát … Tớ thề, tớ nhất định sẽ báo.”

Nói xong gã liền bỏ chạy.

Vừa đi được vài bước, Bob kinh hoàng há hốc mồm, nhìn con đường mà mình vừa đi qua.

“Đường đâu rồi?”

Cả một con đường đột nhiên biến mất, trong tầm mắt, mọi thứ đều bị bóng tối nuốt chửng.

Cứ như đổi sang một địa điểm hoàn toàn khác, và xuất hiện hiện tượng không gian đảo lộn.

Hiệu ứng âm thanh kinh dị lờ mờ chui lọt vào tai đã hoàn toàn biến mất, xung quanh gã chỉ còn lại sự im lặng chết chóc.

Nhưng sự im lặng chết chóc này càng khiến Bob thêm sợ hãi và suy sụp.

Hiệu ứng âm thanh và âm nhạc quái đản trong Ngôi nhà kinh dị là giả tạo, khi bạn biết được chân tướng, có thể bạn sẽ thấy sợ, nhưng tận đáy lòng lại thấy vững tâm.

Nhưng bây giờ, Bob chỉ cảm thấy toàn thân như rơi vào hầm băng, mất đi khả năng lý trí và tư duy.

……

16:56.

Bên trong Ngôi nhà Kinh dị, ở lối vào của tầng hầm.

Dòng chữ Bảo tàng sáp Ambrose được viết trên một mặt của tấm bảng hiệu, nơi đầy những vết nứt cũ, nhiều mạng nhện bao phủ khiến nét chữ trông rất mờ.

Đỗ Duy nhìn chằm chằm vào tấm bảng hiệu một lúc lâu, mới nhận ra nét chữ trên tấm bảng hiệu.

Gương mặt không cảm xúc, không nói lời nào, trông có vẻ hơi u ám.

Annabelle được đặt trong khu Búp bê tử vong, ở tầng hầm.

Nếu muốn vào tầng hầm đầu tiên, phải tiến đến tận cùng của Bảo tàng Sáp Kinh dị, dọc theo hành lang đi tiếp xuống phía dưới. Đây cũng là một phân cảnh mà du khách phải đi qua nếu muốn rời khỏi Ngôi nhà Kinh dị.

Trừ khi bạn gọi nhân viên hoặc có chuyện gì đó xảy ra, cửa sẽ không bao giờ được mở ra.

Khi Đỗ Duy bước vào Ngôi nhà kinh dị, hắn đã nhận thấy smartphone không có sóng, không thể thực hiện cuộc gọi.

Nên hắn không cần xem xét vấn đề này.

Hơn nữa, mục đích của Đỗ Duy là Annabelle, tìm thấy nó, bắt lấy nó và mang về nhà, giống như đã làm với chiếc đồng hồ cổ.

Chỉ cần thành công, quá trình ác linh hóa sẽ được đẩy nhanh, chỉ có như vậy Đỗ Duy mới có đủ tự tin đối mặt với The Nun.

Mặc dù Cha Tony nói những Người Đuổi Quỷ của giáo hội sẽ đến trong tuần này, đến lúc đó bọn họ sẽ cùng với mình để hạn chế sự thức tỉnh của The Nun, để tất cả khôi phục lại như bình thường.

Tuy nhiên, lấy tính cách của Đỗ Duy, hắn không thích gửi gắm hy vọng của mình vào tay của người khác, càng không thích đứng ở thế bị động.

Tăng trọng lượng của một bên cán cân càng nhiều càng tốt, để nó nghiêng hẳn về bên đó, điều này mới đúng với phong

cách của hắn.

Hắn hít sâu một hơi, rồi bình tĩnh bước vào.

Lần này, thay vì lấy nước thánh hay bất cứ thứ gì khác, hắm lại rút một khẩu súng lục.

Vừa bước vào, hắn đã ngửi thấy một mùi lạ.

Đây là mùi rất đặc trưng sau quá trình làm tượng sáp lưu lại, nói chung là mùi này sẽ từ từ biến mất sau một thời gian.

Tuy Ngôi nhà kinh dị được xây dựng trong thời gian không ngắn, nhưng chắc chắn nó sẽ thường xuyên nhập một số tượng sáp mới để hù dọa du khách.

Đỗ Duy nhìn lướt qua bức tượng sáp gần mình nhất, bằng ánh mắt kỳ quái.

Bức tượng sáp này mặc đồ rất thời trang, y hệt những sinh viên đại học thời nay, quần jean, giày AJ. Nhưng có vẻ như vẫn chưa hoàn thành, gương mặt vẫn được bọc kín mít trong lớp sáp, không hề lộ ra.

Tuy thế, cũng có thể nhận ra được đây là một người đàn ông da trắng, tuổi tác không lớn.

Điều khiến Đỗ Duy cảm thấy hơi lạ là hình như hắn đã từng nhìn thấy tượng sáp này ở đâu rồi thì phải.

Chương 47: Đó là Annabelle

“Tại sao mình lại có cảm giác quen thuộc này nhỉ?”

Đỗ Duy tự nhủ, cẩn thận nhìn bức tượng sáp người đàn ông da trắng bằng ánh mắt dò xét.

Trí nhớ của hắn luôn rất tốt.

Kể cả tình tiết chính trong những cuốn sách đã đọc từ 5 - 6 năm trước cũng không quên, thì những hình ảnh và video có tác động sâu sắc hơn, lại càng không thể quên.

Hễ ai tạo cho hắn cảm thấy quen thuộc, thì đều đã từng gặp, hoặc ít nhất cũng nói chuyện một vài lần.

Nhìn khuôn mặt của tượng sáp, Đỗ Duy bèn rút ra con dao găm thánh giá màu bạc, đâm một phát.

Dao găm đâm vào lớp sáp bao phủ mặt của bức tượng, cứ cảm thấy bị thứ gì đó rít rít ngăn trở. Khá giống như khi chạm vào mô mềm của cơ thể người.

Đỗ Duy dừng tay, khi rút dao găm ra, một vòi máu phụt ra.

“Là người sao?”

Nhìn chằm chằm vết máu dính trên lưỡi dao găm, vẻ mặt của Đỗ Duy rất vi diệu.

“Bob, hay là gã kia?”

Trong Ngôi nhà kinh dị chỉ có hai người này từng tiếp xúc với Đỗ Duy, người khác không thể xuất hiện ở đây, vậy chỉ có thể là một người trong số họ.

Vì vậy Đỗ Duy chỉ đơn giản dùng dao găm cắt đi lớp sáp bao phủ khuôn mặt tượng sáp, lần này hắn dùng lực rất chuẩn

xác, không làm tổn thương đến lớp da.

“Là hắn?!”

Khi khuôn mặt của tượng sáp lộ ra, hoá ra đó là một người bạn nam khác của Bob.

Tất nhiên, anh ta đã chết.

Đỗ Duy nhìn xác chết bị chế thành tượng sáp, mắt hơi chớp lên, sau đó trở lại bình tĩnh, lạnh lùng.

Hắn không hiểu tại sao cái xác này lại xuất hiện trong Bảo Tàng Sáp.

Bây giờ trong toàn bộ ngôi nhà kinh dị, tất cả tràng cảnh đều bị ác linh hoặc linh hồn điều khiển, bầu không khí kích thích và sợ hãi mà ai cũng muốn trải nghiệm là có thật.

Nhưng ngay cả khi họ thực sự gặp phải ác linh và chết trong tay chúng, họ cũng không nên xuất hiện trước mặt mình mới đúng.

“Điều này thật trái với lẽ thường.”

Đỗ Duy thầm nhủ, không thèm nhìn xác chết được chế thành tượng sáp nữa.

Khi đi dạo bên ngoài Bảo Tàng Sáp, trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn không hề cảm nhận được sự tồn tại của ác linh.

Lúc đầu hắn có chút khó hiểu, nhưng giờ nghĩ lại, tràng cảnh này có phần giống với Xác Ướp Sống Lại.

Nghĩ vậy, Đỗ Duy bước tới những tượng sáp khác.

Mỗi tượng sáp sống động như thật và có hình dáng khác nhau.

Một số là học sinh, một số là trẻ em, còn lại là một số nhân viên và người lớn với thân phận khác nhau.

Càng đi vào, càng sốc.

Tất cả tượng sáp, từ tư thế bình tĩnh lúc ban đầu, càng lúc càng trở nên đáng sợ.

Vẻ mặt của mỗi tượng sáp đều tràn ngập hoảng sợ và căng thẳng, đôi mắt mở to, như thể họ đã nhìn thấy điều gì đó rất đáng sợ.

Nhìn chằm chằm tượng sáp của một người đàn ông trong bộ quần áo lao động, Đỗ Duy ngây người ra.

Trầm mặc một lúc …

Hắn dừng lại, nói với chính mình: "Xác chết trong Xác Ướp Sống Lại và Bảo tàng tượng sáp kinh dị đều do ác linh gây ra. Nhưng từ nãy đến giờ, mình chỉ gặp một linh hồn và một ác linh. Nói cách khác, tính cả Annabelle, có ít nhất 2 ác linh trong Ngôi nhà kinh dị. "

"Nó ở tầng hầm sao?"

"Có lẽ mọi thứ khác với những gì mình nghĩ, một số thay đổi đã bắt đầu xuất hiện …"

Hít một hơi thật sâu.

Xa hơn nữa là mối liên hệ giữa tràng cảnh Ma Nữ Đòi Mạng, ác linh búp bê, cùng với khu Ác Mộng Phố Elm nơi lối ra.

Không còn để ý đến những tượng sáp này nữa, Đỗ Duy trực tiếp đi tới lối vào của tầng hầm.

Lối vào là một cánh cửa gỗ được giấu trên mặt đất ở trong cùng của Bảo Tàng Sáp, bên trên còn có những vết cào xước được vẽ bằng bột màu đỏ để đánh dấu.

Mở cửa ra, khung cảnh bên trong rất u ám, hắn chỉ mơ hồ nhìn thấy chiếc cầu thang gỗ cũ kỹ.

Đỗ Duy làm quen theo độ sáng, sau đó bước thẳng xuống dưới.

Cạch…

Khi cánh cửa sàn gỗ đóng lại, bụi văng tung tóe.

Toàn bộ Bảo Tàng Sáp lại trở lại dáng vẻ lúc trước, tĩnh lặng chết chóc.

Lúc này, tất cả những người được tạo thành tượng sáp như thể nhận được tín hiệu gì đó, đều quay đầu nhìn về phía cánh cửa trên mặt đất.

……

"Cót két ……"

Đi trên cầu thang cũ kỹ, dù đã hết sức cẩn thận nhưng Đỗ Duy vẫn không tránh được. Cầu thang tưởng như rất đơn sơ, nhưng lúc chịu tải trọng của cơ thể hắn, lại phát ra âm thanh cót két, nghe đến rợn người.

Không giống như những gì hắn tưởng tượng, cầu thang không dài lắm, chắc là chưa đến 2-3 mét, nhưng vì bị bóng tối che khuất, nhìn không rõ cả toàn cảnh, nên tạo cho người ta cảm giác dài lê thê.

Tách …

Bật quẹt, Đỗ Duy đi xuống cầu thang, nhìn xung quanh.

Không gian tối đen như mực khiến lòng người lạnh lẽo, ánh lửa yếu ớt chỉ có thể chiếu sáng một khoảng nhỏ trước mặt, cứ như thể vạn vật đều chìm trong bóng tối.

Không khí ngột ngạt, và mặt đất đầy bụi.

Vừa đi về phía trước mấy bước, Đỗ Duy bèn quay đầu nhìn lại, không còn thấy cầu thang nữa.

Tim hắn đập chậm lại, không gian ở đây còn rất nhiều, nhưng rõ ràng vẫn chưa đến khâu kinh dị do Ngôi nhà kinh dị bố trí.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, không phát hiện điều gì dị thường, tức là không có ác linh.

Nhưng điều này không làm cho Đỗ Duy giảm bớt cảnh giác.

Bởi vì hắn ngửi thấy một mùi máu nhàn nhạt.

Trong khoảng thời gian hắn học chuyên ngành pháp y ở trường đại học, trên cơ bản ngoại trừ các chương trình học bình thường, thời gian còn lại hắn đều làm việc có dính dáng tới xác chết.

Theo thời gian, gần như nó đã trở thành bản năng.

Sau khi ngửi thấy mùi máu tươi này, Đỗ Duy nhìn khung cảnh vô cùng tối tăm chung quanh, trong đầu mơ hồ nghĩ đến một cảnh tượng.

Trong bóng tối mà hắn không thể nhìn thấy, có những xác chết nằm, đứng hoặc xếp chồng lên nhau, cái chết của mọi người đều rất thê thảm và đẫm máu.

“Mình phải tăng tốc.”

Đỗ Duy lắc đầu, sau đó ngồi xổm xuống, dùng ánh sáng yếu ớt của chiếc bật lửa, để soi rõ mặt đất xung quanh.

Hắn phải tìm ra một lối thoát.

“Tìm thấy rồi.”

Dưới ánh lửa leo lét, Đỗ Duy nhìn thấy rất nhiều dấu chân lộn xộn, mặc dù không nhiều. Nhưng có thể nhìn ra, những người từng đến đây đều bị hoàn cảnh tăm tối này khiến họ ức chế, áp lực, dẫn đến mất đi lý trí.

Sau đó, hắn tìm ra nơi tập trung nhiều dấu chân nhất, bèn đi theo chúng.

Ngôi nhà kinh dị là không thể thiết lập một tràng cảnh không có lối thoát, mục đích của nó là để du khách trải nghiệm cảm giác kích thích và hưng phấn khi qua ải.

Nếu thực sự nơi này không có lối thoát, như vậy khác gì đùa bỡn du khách, nếu không đã chẳng thể kinh doanh đến tận giờ.

Do đó, nếu chịu khó tìm kiếm, chắc chắn có thể ra ngoài.

Hơn nữa, Đỗ Duy cũng không cảm nhận được sự tồn tại của ác linh, nên đã chọn con đường nhanh nhất, sau khi phân tích theo logic thông thường.

3 phút sau.

Đỗ Duy chạm vào cánh cửa sắt lạnh lẽo, có bề mặt ẩm ướt, hắn dùng bật lửa quơ quơ tìm kiếm, rốt cuộc vơ trúng chiếc núm kéo cửa.

Nắm chặt, kéo nhẹ một cái

Tiếng cửa kéo vang lên kèn kẹt.

Một ánh sáng chói mắt lập tức chiếu vào mặt của hắn.

Đỗ Duy quay mặt đi, đưa tay che ánh sáng rọi vào mắt, sau một lúc làm quen, con mắt chợt nheo lại.

Trước mặt hắn là một căn phòng được trang bị nội thất theo phong cách từ giữa thế kỷ trước.

Điều khiến hắn kinh ngạc là nơi lẽ ra phải đặt đồ trang trí nội thất, lại để rất nhiều búp bê.

Và ngay ở cửa phòng, có một chiếc ghế.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, một người phụ nữ mặc chiếc váy dài vô cùng dơ dáy, bẩn thỉu. Ngồi trên ghế, quay lưng về

phía Đỗ Duy, không chút cảm xúc nhìn chằm chằm cửa phòng.

Ả ta đang ôm một con búp bê dài khoảng 40 cm trong lòng, nó có đôi mắt rất to, hai má thoa phấn hồng và nụ cười hình vòng cung cực kỳ ghê rợn.

Đó chính là Annabelle …

Chương 48: Người gỗ

Căn phòng im lặng như tờ.

Bầu không khí ức chế, đè nén đến ngạt thở.

Vẻ mặt của Đỗ Duy vẫn rất tỉnh, hắn phát hiện tình cảnh của mình hiện giờ rất tồi tệ.

Thậm chí có thể nói, đây là tình huống khó khăn nhất kể từ khi hắn gặp phải ác linh.

Hai ác linh …

Ác linh búp bê Annabel, và người phụ nữ đang ôm nó, ngồi trên ghế.

Người phụ nữ này ngồi nghiêng người, nên từ góc độ này, thậm chí Đỗ Duy có thể nhìn thấy khuôn mặt xám xịt, đầy nếp nhăn nứt nẻ của ả ta.

Hắn cố gắng giữ bình tĩnh, đưa mắt liếc nhìn vị trí cánh cửa, cách đó khoảng 4-5 bước.

Sau đó, hắn ngập ngừng, tính nhét chiếc bật lửa vào túi.

Đôi mắt luôn dán chặt vào ác linh đang ngồi quay mặt ra phía cửa, và con búp bê ác linh Annabelle mà nó đang ôm.

Không có gì bất thường.

Từ đầu đến cuối, hai ác linh dường như không nhìn thấy Đỗ Duy, luôn hướng về phía cửa.

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, lùi lại nửa bước, vươn tay mò mẫm ra phía sau.

Nhưng thứ mà bàn tay chạm phải, lại là bức tường cứng và ẩm ướt, không phải là cảm giác lạnh lẽo từ thép truyền lại.

Cửa sắt đâu mất tiêu rồi?

Nhịp thở của Đỗ Duy có chút gấp gáp, sau khi nhận ra điều này, hắn lập tức điều chỉnh lại trạng thái, khôi phục như cũ.

Lúc này, trên mặt của hắn đầy sầu lo, nhưng trong lòng lại vô cùng bình tĩnh.

Lúc hắn băng qua cánh cổng sắt, rất có thể Annabelle và ác linh này đã làm gì đó với hắn.

Một số ác linh có khả năng ảnh hưởng đến thực tế.

Không giống với ác linh gặp phải hành lang chữ thập lúc trước, mượn cách bài trí vốn có của Ngôi nhà kinh dị để tác động đến 5 giác quan của con người.

Nhưng nó thực sự có thể làm vặn vẹo không gian, tác động phương diện vật lý.

Trước đây, Đỗ Duy chỉ thấy con ác linh bị bài post trên mạng thu hút tới nhà mình, mới có năng lực này, nhưng giờ hắn lại gặp một con khác cũng có năng lực tương tự.

“Đó là năng lực của Annabelle, hay mụ đàn bà đó? Hay cả hai đều có?”

Đỗ Duy đang phân tích, cố gắng tìm ra giải pháp.

Trong tình huống không biết môi giới của ác linh ả đàn bà kia, hắn không thể đưa ra phán đoán và quyết định.

“Thật may là hiện giờ có vẻ an toàn.”

Đỗ Duy nhanh chóng điều chỉnh mạch suy nghĩ, lúc này mới đưa mắt quan sát, bèn thấy trong phòng toàn là búp bê với mọi hình dáng, kích thước khác nhau, không biết từ lúc nào đồng loạt chuyển vị trí lại đối mặt với hắn.

Về cơ bản, phần lớn búp bê được nhân cách hóa, có rất ít con tạo hình giống động vật. Còn trong trường hợp này, chúng lại trông giống như đám người lùn.

Điều khiến người ta kinh hãi hơn nữa là, bởi vì trước đó Đỗ Duy chỉ nhìn thoáng qua, lại đứng ở một bên, nên cũng không nhìn rõ hình dáng cụ thể của những con búp bê này.

Lúc này, khi chúng đã đối diện với mình, hắn mới phát hiện, vị trí hốc mắt của đám búp bê đã bị khâu lại với nhau, lõm sâu vào phía trong, như thể nhãn cầu nhân tạo bên trong đã bị ai đó móc mất.

"Phù…"

Đỗ Duy thở ra một hơi, không cảm xúc quay đầu lại, hắn vẫn luôn bảo trì cảnh giác, giờ mới có chút buông lỏng.

Trong chốc lát, 4 mắt hướng vào nhau …

Người phụ nữ ngồi trên ghế, quay lưng về phía Đỗ Duy, lặng yên di chuyển cùng với chiếc ghế, một cảm giác ức chế lan tràn trong lòng hắn. Ánh sáng trong cả căn phòng dường như vì vậy mà bị ảnh hưởng, tối hẳn đi.

Thậm chí Đỗ Duy dùng mắt thường cũng có thể thấy được, bóng đen đang lan rộng trong góc phòng, như thể đó là một loại sinh vật sống nào đó.

Mồ hôi lạnh chảy đầy trên lưng của hắn, mái tóc loà xoà trên trán cũng ướt đẫm mồ hôi, bám cả vào bề mặt da.

Mà người phụ nữ thì không làm gì khác lạ nữa, chỉ đối diện với Đỗ Duy, nhìn thẳng vào hắn.

Mặc dù giữa hai người có một khoảng cách rõ ràng. Nhưng Đỗ Duy lại cảm thấy một cảm giác vô cùng ức chế và áp lực.

Hắn không có hành động gì nữa, vẫn giữ nguyên trạng thái cũ, ngay cả hơi thở cũng chậm lại, kiểm soát mọi cảm xúc, giữ

cho mình luôn ở trạng thái bình tĩnh, lạnh lùng và lý trí.

Ở khoảng cách này, Đỗ Duy có thể nhìn thấy trọn vẹn thân hình của người phụ nữ này.

Làn da khô quắt đầy nếp nhăn, bọc lấy bộ xương teo tóp, mái tóc khô xơ như rơm rạ. Ả mặc một chiếc váy dài dơ dáy bẩn thỉu, nhiều chỗ đã xuất hiện những vết nấm mốc mục nát, cứ như đã bị chôn vùi dưới đất rất lâu.

Sự khác biệt duy nhất là đôi mắt của người phụ nữ.

Mặc dù đôi mắt của nó trũng sâu và u ám, tròng mắt trông cũng không bị khô nước như lớp da trên cơ thể, mà khá tươi sáng, nhưng lớp da ở khóe mắt đã hoàn toàn nhão nhoẹt, trông rất gớm ghiếc.

Đỗ Duy chợt nghĩ đến một cái xác mà hắn đã từng mổ.

Đó là một bác công nhân đột ngột tử vong gần đường ống sưởi dưới lòng đất khi đang làm việc, nước trong người bốc hơi hết, cuối cùng khi được đưa vào phòng mổ xẻ chỉ còn lại một lớp da.

Mà con ác linh này không khác gì xác chết đó ngoại trừ đôi mắt.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, áp lực mà nó mang lại cho Đỗ Duy rất mạnh, quá khó để không bị ảnh hưởng…

“Nhưng tại sao, đến giờ mình vẫn ổn? Không nhúc nhích, chỉ nhìn mình chằm chằm, bọn chúng muốn làm gì?”

Đỗ Duy thầm hỏi chính mình, con ngươi đen càng thêm sâu lắng, mơ hồ có cảm giác mình đã nắm được một đầu mối nào đó.

Vì vậy, hắn suy nghĩ một lúc rồi bước một bước về phía cửa.

Cộp …

Tiếng bước chân biến mất …

Khi Đỗ Duy di chuyển, vào giây tiếp theo, người phụ nữ đối diện với hắn đột ngột tiến về phía trước với khoảng cách y hệt.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, thậm chí hắn không thể nhìn thấy bất kỳ quỹ đạo chuyển động nào, như thể dịch chuyển tức thời, điều này quá sức hư cấu.

Ngoài ra, khi vị trí của người phụ nữ di chuyển, những con búp bê đặt trong phòng dường như cũng bị ảnh hưởng. Sợi chỉ mỏng dùng để khâu mắt của chúng đột nhiên bị đứt một sợi.

Cứ như một phản ứng dây chuyền.

Nhưng Đỗ Duy không nghĩ như vậy.

Thậm chí, hắn còn lặng lẽ nhìn những con búp bê kỳ dị đó, cả Annabelle và ác linh đang ôm nó.

"Đây là sự cân bằng."

Đỗ Duy thầm nghĩ lại, thật giống như là 2 ác linh ở nhà của chính mình khi đối kháng nhau đã tạo ra sự cân bằng.

Nếu 2 ác linh cùng nhắm vào cùng một mục tiêu, thì không có chuyện tới trước tới sau, giữa chúng sẽ xảy ra xung đột. Cho đến khi một bên trấn áp được bên còn lại, chúng sẽ không tấn công mục tiêu.

Điểm khác biệt duy nhất là mục tiêu của 2 ác linh ở trong nhà vẫn luôn là hắn, trong khi Annabelle và ác linh này vẫn chưa nhắm vào hắn.

Trước khi hắn vào đây, chúng đã đối đầu với nhau.

Nếu không, thời điểm Đỗ Duy tiến vào, nhất định sẽ không an toàn như bây giờ.

Sau khi hiểu rõ vấn đề, hắn có thể dễ dàng nhảy ra khỏi điểm mù của tư duy, và tìm ra quy luật giết người.

Có thể hiểu là ác linh trong hành lang hình chữ thập có hạn chế về phương thức giết người, và tuân thủ theo quy luật.

Còn quy luật này …

Đỗ Duy đã nghĩ.. nó khá giống với một trò chơi 123 người gỗ mà hắn đã chơi lúc nhỏ.

Chương 49: Không được nhúc nhích

Quy tắc của trò chơi này rất đơn giản.

Một người quay lưng lại với những người khác, và bắt đầu đếm 123 người gỗ; khi người đó quay đầu lại, không ai được phép thực hiện bất kỳ động tác cơ thể nào; khi người đó quay lưng lại, người đó không còn hạn chế chuyển động của mọi người nữa; ai chạm vào người này trước là người chiến thắng.

Tất nhiên, đây là luật chơi giữa người với người.

Quy tắc của "trò chơi" này giữa Ác Linh và Đỗ Duy lại khác.

Có chút khác biệt, nhưng không nhiều.

Nghĩ vậy, Đỗ Duy bắt đầu tính toán khoảng cách giữa mình và cánh cửa.

Chắc khoảng 4-5 bước.

Nhưng khoảng cách giữa ác linh và bản thân lại gần hơn.

Đặc biệt là dưới tiền đề, vì để phân tích quy luật của nó, hắn đã bước một bước.

Lúc này, khoảng cách giữa Đỗ Duy và ác linh đang ôm Annabelle ngồi trên ghế chỉ còn 4 bước.

Cánh cổng sắt ở phía sau đã biến mất.

Cửa sinh duy nhất đang bị chặn bởi ác linh.

Rất khó giải quyết.

Đỗ Duy hiểu rất rõ, dù hắn đã tìm ra quy luật, nhưng ngược lại càng khiến tình hình trở nên nguy hiểm hơn.

Chỉ cần mình bước một bước, dù là tiến hay lùi, người phụ nữ kỳ quặc đang ngồi trên ghế sẽ di chuyển cùng một khoảng cách với hắn.

Nói một cách đơn giản, nếu mình di chuyển thêm 2 bước theo tới hoặc lui, có thể sẽ chạm trán nó.

Còn những gì sẽ xảy ra sau khi chạm trán …

Đỗ Duy nghĩ, nó sẽ không giống như trong các quyển tiểu thuyết, nó muốn mình giúp nó giải thoát, hoặc giúp nó thực hiện ước nguyện cuối cùng.

Bởi vì điều đó nghe thật nực cười.

Hắn tự nhủ: "Đây là một ngõ cụt không có lỗi thoát, nhưng vẫn còn có chút cơ hội sống sót, có lẽ mình sẽ đánh cuộc một lần."

Đầu tiên, hắn có thể chắc chắn, sự kiềm chế và cân bằng này đã tồn tại trước khi hắn xuất hiện.

Mặc dù không biết tại sao ở tràng cảnh Ma Nữ Đòi Mạng, lại đột nhiên xuất hiện Annabelle, nhưng hắn cảm thấy đây chính là mấu chốt để giải quyết tình hình nan giải hiện nay.

Dù là Annabelle, hay con ác linh này, chúng đều muốn giết mình.

Vì vậy, đây là cách duy nhất để lấn át đối phương.

Nếu không, chúng sẽ tiếp tục giằng co như thế này.

Cánh cổng sắt biến mất, là để khoá chặt đường lui của mình.

Khi mình lùi lại một bước, người phụ nữ liền tiến tới, chắc chắn đang muốn giành quyền giết mình trước Annabelle.

Các quy luật về kiềm và cân bằng có vẻ là bug, thực ra cũng được xây dựng dựa trên sự cân bằng được hình thành giữa 2 ác linh.

"Vì vậy, chỉ cần nghĩ ra biện pháp, phá vỡ quy luật giằng co, đối kháng này, mọi thứ sẽ thay đổi."

Nghĩ vậy, Đỗ Duy trực tiếp tiến vào giai đoạn thứ ba của ác linh hoá.

Hắn duỗi tay phải ra, lạnh lùng nhìn trong hai giây.

Bàn tay phải sạch sẽ đến mức tạo cho người ta một cảm giác kinh dị rợn cả tóc gáy.

Sau đó, Đỗ Duy lấy ra nước thánh, vải trắng từ trong ba lô, một cái nhét vào trong túi, tay trái cầm một cái, mặc xác lũ ác linh, đi về phía cửa.

Cộp …

Một bước.

Chỉ là một bước, vị trí của người phụ nữ đó và Đỗ Duy lập tức bị thu hẹp, ở khoảng cách gần như vậy, cảm giác áp chế và u ám càng thêm nghiêm trọng.

Ánh sáng trong cả căn phòng đột ngột mờ đi.

Như thể hai chiếc đèn đột ngột bị thổi tắt.

Sợi tơ khâu mắt búp bê cũng đứt ra nhiều hơn, bóng đen bao trùm, dường như có thứ gì đó đang di chuyển trong bóng tối, nơi không thể nhìn thấy được.

Giống như một con rắn độc bị nhốt trong một chiếc lồng nhỏ, cố sức chui ra, để cắn người những vết cắn trí mạng.

Giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, Đỗ Duy có thể thấy nhiều thông tin hơn, đồng thời cảm giác kinh dị và kỳ lạ cũng mạnh hơn.

Hắn thậm chí còn nín thở để giữ tỉnh táo, kìm nén mọi sợ hãi, lo lắng, hoang mang, v.v…

Sau đó, không do dự, Đỗ Duy lại bước thêm một bước.

Vẫn đi về phía cửa.

Chỉ là trên con đường này, vẫn đang chống lại ác linh.

Sau khi bước thêm 1 bước, trước mặt của Đỗ Duy đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt vô cùng đáng sợ, đầy nếp nhăn, khiến cho sắc mặt của hắn có phần biến dạng.

Người và ác linh gần như dán sát vào nhau, cách không quá 20 cm.

Như thể nhận được một loại tín hiệu!

Đèn trong toàn bộ căn phòng nhanh chóng mờ dần và bị bao trùm bởi những bóng đen lớn.

Nơi duy nhất vẫn còn sáng là vị trí hiện tại của Đỗ Duy.

Cùng lúc đó, trong bóng tối mơ hồ cũng vang lên một tiếng sợi tơ đứt đoạn.

Không cần nhìn, hắn cũng biết sợi tơ khâu mắt đám búp bê khiến mình cảm thấy rất khó chịu, cũng đã đứt gần hết. Chỉ cần vài sợi tơ cuối cùng đứt đoạn, là có thể phá vỡ hoàn toàn sự cân bằng này.

Có điều sự chú ý của Đỗ Duy, đã không còn ở trên những con búp bê đó nữa.

Ác linh ngồi ở trên ghế cũng đã trải qua ít biến đổi, không còn nhìn thẳng vào Đỗ Duy nữa.

Trên mặt của nó, nở một nụ cười kỳ lạ không thể giải thích được.

Gần như là dán sát vào nhau, chỉ cần Đỗ Duy di chuyển dù chỉ 1cm, hắn sẽ chạm vào nó.

Tuy nhiên, ngay sau đó, Đỗ Duy lại nở một nụ cười lạnh lùng với người đàn bà.

Đưa tay phải ra. Trong giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, bộ phận cơ thể bị ác linh hoá có thể tiếp xúc trực tiếp với ác linh, nhưng hiển nhiên, chỉ cần gặp phải tình huống này, chuyện cực kỳ tồi tệ nhất định sẽ xảy ra.

Vì vậy, mục tiêu của Đỗ Duy là thứ khác.

Chính là bắt lấy ác linh búp bê, Annabelle.

Trên thực tế, ngay cả khi không bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, vẫn có thể bắt được Annabelle.

Vì Annabelle rất đặc biệt, nó vừa là môi giới, vừa là ác linh.

Nhưng Đỗ Duy không thích đánh bạc, điều hắn muốn là chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, gia tăng ưu thế của mình nhiều nhất có thể và giành được kết quả mong muốn – tỷ lệ vô hạn phóng đại.

Khoảnh khắc nắm lấy Annabelle bằng tay phải, Đỗ Duy cảm thấy như đang chạm vào một tảng băng, hơi thở lạnh lẽo khiến người ta tê cóng.

Chỉ có ác linh mới có thể chống lại ác linh.

Ác linh hoá của một cánh tay phải chỉ có thể chạm vào, không thể đối kháng.

Sau đó, Đỗ Duy thô bạo giật lấy Annabelle khỏi vòng tay của người phụ nữ đang ngồi trên ghế.

Trong tích tắc, sự cân bằng đã bị phá vỡ.

Nó lập tức vồ về phía Đỗ Duy.

“Xem ra mình đã đoán đúng.”

Luật chơi của trò 123 người gỗ đã mất hết hiệu lực.

Choang …

Chai đựng nước thánh văng mạnh xuống đất, vỡ nát, những giọt nước bắn tung tóe khắp nơi.

Xì xì ……

Đứng mũi chịu sào, ác linh bị nước thánh dội ướt gần nửa người.

Cứ như thể bị tạt axit, làn khói trắng dày đặc bốc ra khiến nó ngừng lại giây lát.

Nhân cơ hội này, Đỗ Duy lập tức lao về phía cửa.

Cùng lúc đó, Annabelle, kẻ bị cánh tay phải của hắn nắm lấy cũng có sự thay đổi kỳ lạ.

Cảm giác lạnh lẽo và u ám trực tiếp ăn mòn dọc theo bàn tay phải của Dư Vấn, với tốc độ cực nhanh, nó quét qua lòng bàn tay và cổ tay, rồi lan đến khuỷu tay.

Đỗ Duy khẽ rên, cầm tấm vải trắng do nhà thờ phân cho Người Đuổi Quỷ ở New York khoác lên Annabelle.

Lao ra khỏi cửa quá nhanh, vấp chân, ngã ầm xuống đất.

Mà lúc này, Annabelle cũng đã được bọc trong một tấm vải trắng.

Phía sau hắn, ở trong phòng, ác linh kia đang nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt vô cùng cay độc.

Một bóng tối cực lớn đã nuốt chửng ánh sáng của cả căn phòng.

Bốn mắt lại chạm vào nhau, Đỗ Duy vẫn rất tỉnh.

Chương 50: Này, Lisa

Trong phòng, ác linh nhìn chòng chọc vào Đỗ Duy, ánh mắt tràn ngập ác ý trần trụi.

Có một bóng đen lớn bao trùm phía sau của nó, còn kèm theo âm thanh kỳ quái, nghe như thể có vật gì đó rơi trên mặt đất.

Đỗ Duy biết rất rõ đó là chuyển động của những con búp bê kỳ dị đó.

Bởi vì, sau khi dùng tấm vải trắng để đối phó với ác linh phủ lên ác linh búp bê Annabelle, một cảm giác quỷ dị khác thường tuỳ ý lan tỏa.

Rõ ràng, chỉ tấm vải trắng là không đủ để kiềm chế Annabellele, hoặc có lẽ bản thân nó còn bất thường, kinh khủng hơn.

Đối mặt với người phụ nữ bên trong cửa.

Không có âm thanh, không ai nhúc nhích.

Nó không di chuyển, Đỗ Duy cũng không di chuyển, cứ giằng co như vậy.

Có vẻ như, trò chơi 123 người gỗ không được phép nhúc nhích này vẫn đang tiếp diễn.

Nhưng Đỗ Duy biết không phải như vậy, sự cân bằng đã bị phá vỡ, vì vậy các quy tắc xây dựng trên sự cân bằng đương nhiên không thể tiếp tục có hiệu lực.

Sau khi sự cân bằng bị phá vỡ, sức mạnh của Annabelle đã chiếm ưu thế.

Hắn cho ra một kết luận, đồng thời rất hiếu kỳ diễn biến kế tiếp sẽ thay đổi như thế nào.

"Sẽ bị tiêu diệt sao?"

Cho dù dùng hết tất cả thủ đoạn hiện giờ, Đỗ Duy cũng khó có thể tiêu diệt một ác linh. Trong hầu hết các trường hợp, hắn chỉ có thể phân tích ra môi giới và quy tắc để bảo vệ an toàn của chính mình.

Trừ khi rơi vào đường cùng, chỉ khi nắm chắc chắn thành công hắn mới ra tay.

Điều kiện đã biết là – ác linh có thể chống lại ác linh.

Nhưng sau đó, Đỗ Duy liền thất vọng.

Trong bóng tối, ác linh kia dường như đã từ bỏ ý định tiếp tục cuộc đối đầu.

Đỗ Duy chỉ có thể đứng nhìn, cơ thể gớm ghiếc của ác linh bị nước thánh ăn mòn, rất nhiều nơi lòi cả xương cốt màu nâu chậm rãi lùi lại, biến mất ở trong bóng tối.

Nó đi rôi…

"Thật đáng tiếc."

Đỗ Duy cảm thấy có chút tiếc hận, nếu có thể nhìn thấy ác linh tiêu diệt ác linh, tương lai có thể có cách khác đối phó với loại tình huống này.

Bao gồm cả lời nguyền chẳng biết vì sao lại dính, từ The Nun.

Theo y như lời của Cha Tony, sự khủng bố của The Nun còn kinh khủng hơn cả ác linh. Nó thậm chí có thể lan truyền nguyền rủa qua lời nói, ngôn ngữ, thông tin và cả nhận thức.

Chỉ cần đọc tên, là có thể cảm ứng được nguyền rủa.

Tất cả những cảm xúc tiêu cực, bao gồm sợ hãi, hoang mang,… sẽ trở thành căn nguyên sức mạnh của nó.

Giáo hội nghi ngờ rằng đó là một sự tồn tại khủng khiếp do người nào đó vô tình chạm vào, thậm chí không thể chắc chắn liệu đó có phải là một ác linh hay không.

Có tới 200 người bình thường đã chết trong tay của nó.

Để đối phó nó, giáo hội đã cử 6 tốp, tổng cộng 13 Người Đuổi Quỷ ưu tú đến để đối phó với nó, bao gồm cả một người đã sử dụng một số phương pháp không rõ để kiềm chế nó.

Từ đầu đến cuối, Đỗ Duy không hề thả lỏng cảnh giác, luôn duy trì sự tỉnh táo, hoàn thành giao dịch với Cha Tony, điều tra xe buýt, hay đến tìm Annabelle, tất cả đều nhằm tìm cách giải quyết vấn đề này.

Có thể coi như một cán cân: Người Đuổi Quỷ đến tuần này có thể tính là một quả cân, còn ác linh là quả cân còn lại ở dĩa bên kia.

“Đã đến lúc rời đi.”

Đỗ Duy thở ra một hơi khó nhọc, và nhìn xuống Annabelle đang được quấn trong tấm vải trắng.

Có thể thấy rõ hình dáng của nó.

Có kích thước khoảng 40 cm, tóc tết 2 bím đuôi ngựa, chân tay rất nhỏ, trông rất không cân đối.

“Nó đang giãy giụa…”

Có một lực lượng vô hình, cố gắng vén tấm vải trắng bao bọc nó lên, loáng tháng, có thể nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt người.

Chi chít, khiến người ta theo bản năng cảm thấy khó chịu, ghê tởm.

“Dường như có rất nhiều linh hồn ở trong đó?”

Đỗ Duy có chút bất ngờ, nhưng cũng đã thông suốt vấn đề.

Trong Ngôi nhà kinh dị có nhiều người chết như vậy, dù là du khách hay nhân viên, chắc chắn sẽ nảy sinh một số hiện tượng dị thường.

Có vẻ như linh hồn của những người này sau khi chết, về cơ bản đều ở bên trong Annabelle.

“Nếu cho mày đủ thời gian, mày có thể huỷ diệt cả thành phố.”

Đỗ Duy đã xem thông tin về ác linh trong quyển sổ, trong đó có ghi: trong nhiều nền văn hóa, búp bê tượng trưng cho sự kỳ dị.

Một số con thậm chí có thể thu hút những linh hồn xấu xa thuần túy và những ác linh.

Sau lưng hắn, trong ngôi nhà đó, ẩn nấp trong bóng tối, phát ra tiếng động càng lúc càng lớn.

Sột soạt sột soạt …

Có thứ gì đó sắp đi ra ngoài.

Đỗ Duy liếc nhìn về phía sau, rồi nhìn Annabelle.

Mở ba lô ra, giờ chỉ còn nửa lọ bột xương, một cuốn sách về ác linh.

Hai chai nước thánh đầy đã được sử dụng hết.

Và vì thế……

Nhìn chằm chằm vào nửa lọ bột xương trong khoảng 5 giây, hắn đưa tay lấy bột xương ra, vặn mở nắp lọ.

[Hàng năm giáo hội sẽ phân bổ một số lượng nhất định loại vật này cho Người Đuổi Quỷ, nhưng đôi khi sẽ hết hàng. Đề

nghị con đốt xong mới sử dụng, nếu không, nó chỉ mạnh hơn nước thánh một chút]

Đây là nguyên văn những lời của Cha Tony.

Tiếp đó, Đỗ Duy không do dự, trực tiếp đổ nửa lọ bột xương còn lại lên tấm vải trắng.

Tếng xì xì vang lên…

Cũng giống như cảnh nước thánh chạm vào ác linh trước đó, một làn khói trắng bốc lên từ dưới tấm vải trắng như bị axit sunfuric ăn mòn.

Tất cả khuôn mặt đều trở nên vô cùng dữ tợn, đau đớn há miệng ra, tuy im lặng, nhưng lại khiến người ta nghĩ tới tiếng la hét thảm thiết.

Sau đó, như thể một con đỉa gặp phải muối, tất cả các khuôn mặt từ từ tĩnh mịch, tấm vải trắng bị căng phồng cũng trở lại hình dạng ban đầu.

Hắn biết, đây chỉ là tạm thời …

Đỗ Duy vô cảm, tiện tay quấn thật chặt Annabelle.

Hắn thắt một nút khác, nhét vào ba lô rồi kéo khóa lại.

Sau đó, quay lưng lại, hắn đi về phía lối ra.

……

Cùng lúc đó.

Bối cảnh của Ngôi nhà kinh dị được chia thành hai tầng trên mặt đất và dưới lòng đất.

Trên mặt đất có những tràng cảnh đáng sợ nhất, còn dưới lòng đất thì tương đối thô sơ hơn, chỉ có ba cảnh: Búp Bê Tử Vong, Ma nữ đòi mạng và Ác Mộng Phố Elm.

Trong số đó, Ác Mộng Phố Elm và lối ra ở cùng một vị trí.

Chỉ cần đi qua Ác Mộng Phố Elm, đi tới tận trong cùng, bạn có thể đi thang máy trở lên mặt đất, kết thúc cuộc phiêu lưu ly kỳ trong Ngôi nhà kinh dị.

Ở ngay giữa Ác Mộng Phố Elm.

Dưới ánh đèn mờ ảo, một người đàn ông da trắng mặc đồng phục sinh viên với gương mặt tái mét, run rẩy nhìn những kiến trúc được dựng ở hai bên con phố,.

"Mẹ kiếp, tại sao mình lại ở đây, mình đang quay trở về…"

Vì quá căng thẳng, Bob nuốt nước bọt ừng ực, lúc này gã hoàn toàn suy sụp.

Sau khi Lisa người bạn thân nhất của cô đều biến mất một cách kỳ lạ, Bob nhận ra có điều gì đó không ổn.

Gã cảm thấy hình như có thứ gì đó dơ bẩn trong Ngôi nhà kinh dị này.

Quỷ … hay ác linh…

"Lẽ ra mình nên nghe lời của người đàn ông châu Á đó …"

Bob khổ sở thì thầm.

Nhìn con phố tối tăm và đầy ma quái, Bob cảm thấy tuyệt vọng.

Vừa rời khỏi ngôi nhà ma kiểu Nhật, gã lập tức chạy về ngay, dùng toàn bộ sức lực.

Nhưng ngay sau khi đi qua một hành lang tăm tối, gã phát hiện, thứ ngay trước mắt không phải là cánh cửa lúc mới tới, mà là Ác Mộng Phố Elm. Nơi được cho là nằm ở tầng hầm của Ngôi nhà kinh dị, và là mối tràng cảnh đáng sợ cuối cùng.

"Ở đây cũng có quỷ sao?"

Mặt Bob vô cùng khó coi, tái mét như thể mất máu quá nhiều.

“Nếu có thể đi ra ngoài, mình thề, cả đời này sẽ không bao giờ tới nơi ma quái như này nữa!!!”

Gã lẩm bẩm một mình, nhìn xung quanh với đôi mắt kinh hoàng.

“Có lẽ mình nên tìm thang máy để rời đi. Mình nhớ trong tờ hướng dẫn có ghi rằng thang máy ở cuối Ác Mộng Phố Elm.”

Đúng như tên gọi, Ác Mộng Phố Elm là một con đường ma ám, đi thẳng một mạch, nhưng vì vấn đề ánh sáng nên hầu hết đều bị khuất trong bóng tối.

Đây là một hiệu ứng do các nhân viên của Ngôi nhà kinh dị cố tình sắp đặt.

Những thứ Bob nhìn thấy càng khiến gã sợ hãi hơn, không thể phân biệt được mình đang ở đâu.

Là ở giữa?

Hoặc ở hai đầu con phố?

Gã rất rối, theo bản năng không muốn đi xa hơn. Nhưng gã cũng biết trong trường hợp này, tìm lối ra và rời đi là lựa chọn đúng đắn nhất.

Nhưng vào lúc này …

Gã mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Có dáng người mảnh khảnh, nhưng có vẻ như bị trật khớp, và bước ra từ trong bóng tối với tư thế kỳ lạ …

“Này, Lisa…”

Chương 51: Là người hay quỷ

Khoảnh khắc nhìn thấy Lisa, mới đầu Bob cảm thấy có chút kinh ngạc, sau đó là cảnh giác cao độ.

Gã vội lùi lại một bước, hỏi: “Sao cậu lại ở chỗ này?”

Chỉ cần gặp phải sự kiện linh dị, dù là người có thần kinh thép cũng sẽ trở nên nhạy cảm.

Hơn nữa, Bob vốn nhát gan, phản ứng của gã càng thêm dữ dội.

Lisa nghiến răng, bực bội nói: “Này, cậu có còn là đàn ông hay không, còn chưa thấy cả chân lẫn tay của tớ đều bị thương sao? Giờ chuyện cậu nên làm không phải hỏi tớ có bị làm sao không, mà là giúp tớ, ok?”

Nói xong, cô ấy chỉ vào chân của mình, và hít vào một hơi.

Lúc này Bob mới phát hiện, chả hiểu sao chân, tay của Lisa đều bầm dập ở mức độ khác nhau, cặp đùi bị thương còn nặng hơn.

Chiếc quần jeans mà Lisa đang mặc mài, cắt rất nhiều đường táo bạo, để lộ mảng lớn da thịt nõn nà.

Nhưng bây giờ, phần da lộ ra bên ngoài đang chảy máu be bét, như thể đã va phải thứ gì đó.

Một đoạn ống quần không biết đã rơi mất ở nơi nào, trên mắt cá chân có một dấu bàn tay màu đen khá rõ rệt.

Nghe những gì Lisa nói, Bob không tiến lên ngay, hắn còn lùi lại mấy bước, giữ một khoảng cách tự cho là an toàn.

“Cậu đừng đi qua, làm sao tớ biết cậu là người hay quỷ?”

“Người hay quỷ? Cậu đang nói cái quái gì vậy?”

Lisa chế nhạo nói: “Lúc chạy trốn, cậu không chịu đợi tớ, cuối cùng lại bỏ mặc tớ lại một mình. Không dễ gì mới gặp lại nhau, cậu lại hỏi tớ là người hay quỷ?”

Bob có chút xấu hổ, nhưng ánh mắt rất kiên định: “Cậu không phát hiện Ngôi nhà kinh dị này có gì sai sai sao? Nếu cậu không chứng minh được mình là người, vậy rất tiếc, tớ không thể giúp cậu.”

Gã thích Lisa, cho nên trong tình huống này, vẫn cố giao tiếp với cô ấy.

Lisa cau mày nói: “Cái gì sai sai? Lạ ở chỗ nào? Chúng ta cùng học một khoa. Cậu tên là Bob, thích chơi bóng rổ, ước mơ của cậu là gia nhập đội bóng rổ, nhưng vì chiều cao nên không vào được.”

“Còn nữa, cậu chơi bóng rổ thực sự rất tệ.”

“Ơ … sao cậu biết, cậu thực sự là Lisa?”

“Không lẽ tớ là quỷ sao? Mau tới đỡ tớ.”

Nói đến đây, Lisa bèn cắn chặt môi, cô bị thương khá nặng, hỡ động một chút liền đau tê tái cả người.

Bob do dự, không bước tới, chỉ nhìn chằm chằm vào dưới chân của Lisa.

Cả hai đều đứng trong bóng tối, nhìn không thấy bóng.

Vì vậy, gã hỏi lại: “Tớ … tớ sẽ hỏi cậu một câu cuối cùng, làm sao cậu đến được đây?”

Lisa cũng ngỡ ngàng sau khi nghe câu hỏi này.

“Thú thật, tớ cũng rất lạ. Dường như tớ đã bị thứ gì đó tấn công. Khi mở mắt ra, tớ thấy mình đã ở đây.”

Cô ấy có vẻ đang suy nghĩ rất nhiều, nhưng đầu óc cứ choáng váng, không tài nào nhớ được chuyện gì đã xảy ra.

Khi Bob thấy vậy, gã gật đầu với cô, rồi nói: “Tớ tin cậu, Lisa, vì tớ cũng không biết làm sao mình lại đến được đây.”

Vừa nói, vừa bước tới đưa tay đỡ lấy Linda.

Vừa chạm vào cô, gã liền cảm thấy là lạ.

“Sao tay cậu lạnh thế?”

“Máy điều hòa ở đây vẫn luôn bật, hơn nữa ta vẫn còn ở hầm ngầm tầng 1, mà nè, tay cậu cũng lạnh mà?”

“Hả? Thật không?”

“Ừ.”

Bob kinh ngạc chạm vào cánh tay của mình, lạnh thiệt.

……

Lúc này, Đỗ Duy cũng đã đến khu Ác Mộng Phố Elm.

Hắn đang mang một ba lô căng phồng, trông giống như một lữ khách hơn là du khách.

Liếc nhìn những tấm biển treo ở hai bên đường, phía trên viết dòng chữ đẫm máu: LỐI RA, đồng thời còn vẽ hai dấu X đầy ác ý.

Dường như đang biểu đạt, con đường này đi không thông.

Hắn đi về phía trước, tốc độ không nhanh không chậm. Hắn đã rời khỏi tầng thứ ba Quỷ Nhãn, sau khi tiếp xúc với Annabelle, quá trình ác linh hoá trên tay phải cũng đã có chút thay đổi.

Vốn dĩ chỉ ác linh hoá lòng bàn tay phải, nhưng hiện nay nó có xu hướng lan xuống cổ tay.

“Dự đoán rất chính xác.”

Đỗ Duy ngẫm nghĩ, có lẽ hắn nên đặt Annabel ở đầu giường phòng ngủ sẽ tốt hơn, nhưng thứ này có thể thu hút ác linh, phải cẩn trọng.

Tốt nhất, nên bọc ngoài thứ gì đó để hạn chế.

Trong lúc đang suy nghĩ, đột nhiên, Đỗ Duy nhíu mày.

Trên con phố một nửa chìm trong bóng tối, nửa còn lại được chiếu sáng bởi ánh đèn. Một người đàn ông đỡ người phụ nữ, đang chậm rãi bước lại gần, cả hai đều rất ngạc nhiên khi thấy hắn.

"Anh là người châu Á xách ba lô, sao lại ở chỗ này, hay là cũng giống như chúng tôi sao?"

Hai người đó là Bob và Lisa.

Sau khi nghe câu hỏi của Bob, Đỗ Duy im lặng một lúc, trong mắt hiện lên vẻ khác thường.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn thấy dáng vẻ của hai người đã có sự biến đổi lớn.

Những biến đổi trên khuôn mặt của Lisa là rõ ràng nhất: môi có màu xanh tím, đầu lưỡi thè ra ngoài, phần lớn bộ phận trên cơ thể đều có những tổn thương do bóp méo, vặn vẹo, như thể cô ấy đã bị một vật gì đó đè ép rất mạnh.

Tình huống của Bob không quá rõ rệt, chỉ có thể thấy đầu của gã có chút méo mó.

Tất cả đều là quỷ …

Đỗ Duy biết có vài trường hợp, sau khi một người chết đi, họ không trở thành linh hồn. Bởi vì ký ức vẫn còn, nên họ nghĩ mình vẫn còn sống.

Nhưng ngay sau đó, nó sẽ phát hiện ra bí mật này, và trở thành giống như ma nữ đầu tiên mà nó gặp phải.

Bob và Lisa cũng đang ở giai đoạn nghĩ rằng mình còn sống.

“Thật khó giải quyết.”

Đỗ Duy lặng lẽ suy tư, hắn đã dùng hết những thứ có thể đối phó với ác linh, trên người chỉ còn lại con dao găm thánh giá màu bạc của Andrew Dawkwe.

Khác với thứ lần trước, con dao này thật sự có thể gây ra một chút sát thương cho ác linh. Nhưng coi nó là một cây thánh giá, dùng để chống lại sức mạnh của ác linh thì đúng hơn.

Vì vậy, phần lớn, Đỗ Duy chỉ sử dụng nó như một công cụ cắt.

Dùng thứ này để đối phó với hai con quỷ …

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, từ bỏ ý định, lui về phía sau, dự định rời đi nơi này.

Mục tiêu của hắn đã đạt được, không cần thiết phải mạo hiểm đối đầu với linh hồn.

Bob và Lisa thấy Đỗ Duy lùi lại, đều có chút khó hiểu.

“Này, ông anh, sao lại đi lui thế? Lẽ nào ông anh không phải bỗng dưng xuất hiện ở chỗ này sao?”

“Bỏ đi, hay là chúng ta đừng đi cùng người này, tớ luôn thấy người này rất kỳ quái.”

Nghe xong lời này, Đỗ Duy không cảm xúc, nhanh chóng lùi lại.

Nhưng ngay sau đó, trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn đột nhiên cảm thấy một luồng hơi thở kỳ lạ y hệt như của Bob và Lisa, đang ở ngay sau lưng của mình.

Hắn quay đầu lại, và nhìn thấy.

Một người đàn ông với biểu cảm cứng đờ, có một vết nứt trên khuôn mặt, và một người phụ nữ cũng trong tình trạng giống như Lisa.

Là cặp đôi đó!

Đỗ Duy vô cảm nhìn hai kẻ đang vẫy tay đầy phấn khích về phía mình, chính xác hơn là với Bob và Lisa ở phía sau.

“Bob, Lisa, thật mừng khi hai cậu vẫn còn sống.”

“Chúng tớ không sao, còn hai cậu thì sao? Sao hai cậu lại đến được đây?”

Có đến 4 con quỷ không biết mình đã chết.

Đỗ Duy bị kẹp ở giữa.

Tệ nhất là, chúng vẫn đang tiếp cận hắn.

Lúc này, trên trán của hắn đã lấm tấm mồ hôi lạnh, có lẽ mình nên tìm cách để chúng tiếp tục nghĩ bản thân vẫn còn sống.

Đây là một bài kiểm tra kỹ năng hùng biện …

Chương 52: Đồng hành

Đỗ Duy bình tĩnh nhìn Bob và những người khác đang bước đến gần mình, không hề để lộ một chút cảm xúc khác lạ nào.

“Sao ông anh đột nhiên cũng tới chỗ này?”

Kẻ đang nói chuyện chính là Bob, gã là người tiếp xúc nhiều nhất với Đỗ Duy, vì vậy sau chút do dự, gã đã chủ động chào hỏi.

Nhưng gã vẫn có chút e dè.

Bởi vì Đỗ Duy mang đến cho gã cảm giác rờn rợn.

Khuôn mặt quá mức bình tĩnh, cùng đôi mắt đầy lý trí, dường như hắn sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì không phù hợp với giá trị quan của mình.

Phong cách con người cũng rất đặc biệt, trong lạnh lùng lại mang chút ít quỷ quyệt.

Bob cảm thấy nếu chuyến đi đến Ngôi nhà kinh dị lần này là một bộ phim điện ảnh, thì chắc chắn người đàn ông châu Á này đóng vai một tên tội phạm có chỉ số IQ cực cao và vô cùng máu lạnh.

Sau khi nghe Bob nói xong, Đỗ Duy không trả lời ngay mà hỏi những người khác một câu.

“Mấy người cũng giống vậy à?”

Trong trường hợp không đủ thông tin, đây là một câu trả lời rất thông minh, với kỹ xảo dẫn dụ và sáo ngữ*.

*sáo ngữ: Lời nói không tự nhiên, rập theo những mẫu đã có sẵn. Lời nói để che đậy mà không cung cấp thông tin cần thiết.

Bob gật đầu và trả lời: “Đúng vậy, tôi đã đi qua một hành lang tối đen như mực, rồi ra đến khu Ác Mộng Phố Elm.”

Lisa cũng nói: “Tôi không thể nhớ mình đến được đây bằng cách nào, nhưng chắc cũng giống như bạn của mình.”

Người đàn ông trong cặp đôi nói: “Tôi đang đứng trước cửa gọi điện thoại, nhưng smartphone mất sóng. Cửa đột nhiên mở ra, tôi bước vào cửa liền xuất hiện ở đây.”

Người phụ nữ còn lại trầm ngâm nói: “Tôi cũng giống như Lisa, hình như chúng tôi đều bị thương.”

Nói xong, cô ấy giơ cánh tay lên.

Trong mắt của hắn, Đỗ Duy thấy trên cánh tay của cô ta có một vết thương khá lớn, mảng lớn da thịt đã bị bong tróc, tím tái, máu me đầm đìa.

“Những vết thương này chắc là tạo thành từ sự đè ép và ma sát.”

Đỗ Duy thầm nghĩ, khi học chuyên ngành pháp y, hắn rất quan tâm đến những trường hợp chết vì ngạt cơ học và đã nghiên cứu nó trong suốt một thời gian.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Lisa và cô bạn thân đều có những biểu hiện giống nhau, với đôi môi xanh tím, lưỡi lòi ra và cơ thể đầy những vết bầm tím do bị đè ép và ma sát.

[Ngạt thở là do thiếu oxy, biểu hiện là trên cơ thể xuất hiện nhiều vết tím xanh từ mặt đến cổ, ngoài ra còn có thể dẫn đến tình trạng các cơ quan nội tạng tụ máu, huyết ứ, v.v.]

Muốn phán đoán nạn nhân có bị ngạt thở cơ học hay không, cần phải phân tích dựa trên tình hình thực tế, và các

biểu hiện khác nhau.

Nhưng Đỗ Duy cơ bản cũng đã đoán được hai người Lisa đã chết như thế nào.

“Đó phải là một không gian rất hẹp, chỉ có thể chứa một người. Họ bị đột ngột nhét vào trong đó, gây ra cái chết do ngạt thở cơ học.”

Lúc này, sự chú ý của những người khác đã bị chuyển hướng.

Cùng với câu trả lời lập lờ nước đôi vừa rồi của Đỗ Duy, theo bản năng họ cảm thấy mọi người đều giống nhau.

Lisa thậm chí còn nắm lấy tay bạn gái, lo lắng nói: “Nơi này nguy hiểm quá, tớ nghĩ thần kinh của mình có chút không bình thường. Đợi sau khi ra ngoài, nhất định phải tìm bác sỹ tâm lý có kinh nghiệm để điều trị. “

“Tớ cũng vậy.”

Cô bạn thân nhún vai, nhưng bỗng xuýt xoa một cái vì cái cổ rất đau.

“Đúng là một nơi chết tiệt! Chúng ta mau rời khỏi đây thôi!”

“Tớ đồng ý.”

“Tớ cũng vậy.”

Đó là Bob và người đàn ông còn lại nói.

Chỉ là trí nhớ của bọn họ lưu lại một phần trước khi chết, cho nên thái độ của người đàn ông đối với bạn gái cũ không tốt lắm, thậm chí có chút lạnh nhạt.

Lúc này, Bob dường như chợt nghĩ ra điều gì đó và quay lại nhìn Đỗ Duy.

“À phải rồi, ông anh có muốn đi cùng bọn tôi không?”

Gã hơi do dự, dù sao người đàn ông này từng nhắc nhở, không được vào Ngôi nhà kinh dị, cho nên gã hy vọng có thể cùng nhau rời đi.

Đỗ Duy đáp: "Đương nhiên có thể."

Lisa ở cau mày khi nghe thấy lời này, khó chịu nhìn Đỗ Duy, nhưng trong tình hình này, cô cũng không muốn nhiều lời.

Đoàn người tiếp tục tiến về phía trước.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy thấy bọn họ càng tiến về phía trước, biểu hiện của 4 người càng lúc càng ma quái.

Ví dụ, Lisa và cô bạn thân vô cùng thân thiết từ khi gặp nhau lại, hơn nữa cả hai tạo thành một góc hình chữ V rất quái dị, như thể họ đang tựa lưng vào nhau.

Tư thế đi của người đàn ông kia càng lúc càng cứng nhắc, rất máy móc, giống như một cỗ máy rỉ sét, các khớp xương luôn có dấu hiệu chết dần chết mòn.

Kẻ duy nhất là bình thường là Bob.

Nhưng đây lại là điều bất thường nhất …

Gã đã chết như thế nào?

Đỗ Duy nghĩ mãi cũng không thể xác định, chỉ có thể phỏng đoán là do bị đánh rất mạnh vào đầu, dẫn đến tử vong.

Vì vậy, hắn bắt đầu cố tình đi chậm lại, cố gắng rơi lại phía sau so với những người khác.

Hắn biết dù lúc này tình hình trông có vẻ tương đối an toàn, nhưng đó là do Bob và những kẻ khác không phát hiện ra sự thật rằng họ đã chết.

Rốt cuộc, không ai có thể chắc chắn, liệu trong giây tiếp theo, sẽ có bao nhiêu kẻ nhận ra vấn đề này và trở thành quỷ

hồn …

Gửi gắm hy vọng vào cái những yếu tố chưa biết là điều mà Đỗ Duy ghét nhất, chỉ đứng sau xác chết và máu.

Nhưng ngay sau đó, dường như Bob nhận ra tốc độ của Đỗ Duy chậm lại, bèn quay đầu lại nói với hắn: “Ông anh nên đi nhanh hơn, nếu không rất có thể sẽ gặp phải những nguy hiểm khó lường.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Tại sao lại nói vậy?”

Bob liếm môi, nhưng trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy lại nhìn thấy máu chảy đầy miệng của gã, hòa với nước bọt, sềnh sệch dinh dính, cực kỳ tởm.

“Bởi vì tôi nghi ngờ rằng trong Ngôi nhà kinh dị này, thực sự có quỷ…”

“Ồ? Làm sao cậu đoán được?”

Khi những người khác nghe thấy từ quỷ, họ dừng lại và nhìn Bob.

Bob lo lắng nói: “Bởi vì cách chúng tôi xuất hiện ở khu Ác Mộng Phố Elm rất kỳ lạ và phản khoa học. Tôi không thể nghĩ ra cách nào khác ngoài việc dùng quỷ để giải thích.

Lisa gật đầu đồng ý và nói: “Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy vậy. Khi tôi ở trong ngôi nhà ma kiểu Nhật Bản đó, cũng cảm thấy như mình bị một thứ gì đó vồ lấy. Sau đó, hai dấu tay màu xanh bỗng dưng xuất hiện trên mắt cá chân của tôi. “

Nói xong, không biết cô đang suy nghĩ đến điều gì, sắc mặt có chút u ám.

Tuy nhiên, trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy lại để ý thấy, hơi thở ma quỷ trên thân của Lisa và cô bạn đang gia tăng.

Hình như……

Rất nhanh thôi, những biến hoá khủng khiếp sẽ xảy ra.

Người đàn ông còn lại cũng nói: “Tôi cũng nghĩ vậy, vì tôi nhớ rõ là mình đã cố gắng gọi nhân viên nhưng không được, lúc đó bỗng dưng cánh cửa lại mở ra.”

“Phải biết là, ngoại trừ nhân viên, cửa chỉ mở khi có người vào, nhưng tôi không hề nhìn thấy ai.”

“Hơn nữa, trong nháy mắt, tôi đã xuất hiện ở khu Ác Mộng Phố Elm, giống như xuyên việt vậy.”

Trong lúc nói chuyện, ở trong mắt Đỗ Duy, người đàn ông vốn bị làm thành tượng sáp đặt trong Bảo tàng sáp cũng đã thay đổi.

Sắc mặt của anh ta gần như đông cứng, tay chân vô cùng cứng ngắc, tư thế đi đứng như robot, trông vừa kỳ quái, lại buồn cười.

Hơn nữa, Đỗ Duy còn phát hiện, những biến hoá nhìn thấy trong trạng thái Quỷ Nhãn dường như đang hiển hiện trên cơ thể người đàn ông kia.

Điều này đồng nghĩa với việc chúng đã đến thời điểm trở thành Demon…

———————————-

Ngạt cơ học: Là hình thức ngạt cơ học do mạch máu, thần kinh và đường dẫn khí vùng cổ bị chèn ép từ bên ngoài, trong giám định y pháp thường gặp trong các trường hợp: Treo cổ (Hanging). Chẹn cổ bằng dây (Ligature strangulation). Chẹn cổ bằng tay (Manual strangulation).

Chương 53: Xác

Phát hiện biến hoá của 4 người, Đỗ Duy biết nếu mình không làm gì, bọn chúng sẽ lập tức bộc phát, trở thành Demon.

Vì vậy hắn hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: "Tôi cảm thấy, suy nghĩ của mấy cô cậu rất có vấn đề, sao cứ liên tưởng đến ma quỷ?"

Vừa nói, hắn vừa nhìn Lisa: "Lưu thông máu ở chi dưới của mọi người đều rất dễ xảy ra vấn đề, lúc này nếu có người túm lấy cô, rất dễ để lại dấu tay, đó là do máu huyết lưu thông kém, nên mới biến thành màu đen."

Lisa sốt ruột nói: "Nhưng mà thân thể của tôi từ trước đến nay rất tốt, lại thích vận động, không thể xảy ra tình trạng như anh đang đề cập."

Đỗ Duy liếc cô một cái, rồi lạnh nhạt nói: "Khi lưu thông máu ở chi dưới có vấn đề, sẽ xảy ra hiện tượng tay chân lạnh. Nghiêm trọng sẽ bị hoại tử, cô có chắc cơ thể mình thực sự tốt không?"

"Ơ … tôi…."

Lisa sờ sờ tay của mình, quả thực có hơi lạnh, không khỏi bối rối nói: "Hình như đúng như lời của anh nói, nhưng tôi cũng chưa từng gặp phải tình huống này. Cho dù có bệnh, cũng không thể sau khi tiến vào Ngôi nhà kinh dị mới phát?"

Đỗ Duy nói tiếp: "Về mặt khoa học mà nói, quả thực là không thể, nhưng cô cậu không phát hiện nhiệt độ trong Ngôi

nhà kinh dị rất thấp sao? Hơn nữa đây còn là tầng hầm … nhiệt độ sẽ tạo ra tình huống như tôi vừa nói.”

Thực ra, những lời này nửa đúng nửa sai, cố ý đảo lộn trắng đen.

Cũng giống như một kẻ lừa gạt, hắn sẽ không nói mãi một chuyện, chỉ lập lờ nước đôi, để bạn tự suy tư.

Càng nghĩ càng dễ dao động.

Sau đó Đỗ Duy lại nhìn người đàn ông: “Tôi đã nghiên cứu rất kỹ kết cấu của Ngôi nhà kinh dị, thực ra, đây cũng là một trong những mục đích của tôi tới đây. Ngôi nhà kinh dị được chia thành hai phần: trên mặt đất và dưới đất. Lối vào là trên mặt đất và lối ra là ở dưới lòng đất, phải đi thang máy mới có thể rời khỏi.”

Nói đến đây, Đỗ Duy dừng một chút, sắp xếp ngôn từ rồi nói tiếp: “Khoảng cách giữa mặt đất và lòng đất chỉ 3m, cậu cho rằng thứ mình nhìn thấy thật sự là cửa vào sao?”

“Theo tôi biết, gần đây một số tràng cảnh bên trong Ngôi nhà kinh dị đã được sắp xếp lại. Nếu cánh cửa cậu bước vào thực ra chỉ là một cơ quan. Sau khi rời khỏi, cậu sẽ đến khu Ác Mộng Phố Elm, khả năng này vô cùng lớn.”

Hắn đang nói dối. Nhưng có rất ít sơ hở.

Người đàn ông suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nhưng đây chỉ là suy luận của anh, còn nữa, anh vừa mới đề cập, mình đến Ngôi Nhà Kinh Dị có mục đích?”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Đúng vậy, nhân viên làm việc ở đây chết liên tục. Tôi tới đây để điều tra chuyện này.”

Nghe đến đây, mọi người đều im lặng.

Được một lúc lâu, bạn gái cũ của người đàn ông này phá vỡ sự im lặng: “Chúng tôi cũng bắt gặp thi thể của một nhân

viên. Thực ra, chúng tôi nghi ngờ có kẻ sát nhân trong Ngôi nhà kinh dị này.”

Đỗ Duy quay đầu nhìn cô, thâm ý nói: “Đây là lý do lúc trước tôi ngăn cản cô vào.”

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, những biến đổi kỳ lạ trong cơ thể bốn kẻ này có hơi chậm lại.

Trạng thái của họ cũng dần trở lại như lúc ban đầu.

Thấy vậy, Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình như đang làm xiếc đi trên dây, nếu không cẩn thận sẽ ngã chết.

Tuy nhiên đúng lúc này, Lisa lại đưa ra một câu hỏi.

Giọng cô rất thấp, mang theo cảm xúc kỳ lạ: “Anh là cảnh sát? Hay là thám tử?”

Hắn im lặng một lúc, rồi thản nhiên nói: “Cô nghĩ vậy cũng được, nhưng thật ra tôi là bác sĩ tâm lý.”

“Há?”

Lisa nhìn chằm chằm Đỗ Duy: “Bác sĩ tâm lý sẽ điều tra loại chuyện này?”

Sau khi câu này được nói ra, ánh mắt của những người khác trở nên có chút kỳ lạ, nhìn chòng chọc vào Đỗ Duy.

Một loại ác ý cực kỳ ức chế, thâm độc nào đó dường như vẫn chưa lộ ra hết, đang từ từ toả ra từ trên người của bọn họ.

Hô hấp của Đỗ Duy chậm lại trong chốc lát, trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn trông thấy sắc mặt của mọi người đều trở nên xấu xí.

Trong bóng tối, nhìn mà lông tơ muốn nổ tung.

Hắn biết 4 người này căn bản đã tới cực hạn, nếu không lấp liếm được sơ hở này, bọn họ có thể lập tức trở thành ác quỷ.

Mà hắn chẳng còn thủ đoạn gì để xử lý chúng.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy thì thào: “Tôi có mối quan hệ rất thân thiết với cảnh sát Tom. Tôi cũng đã tham gia vào rất nhiều án mạng.”

“Được sự nhờ cậy của hắn, nên tôi mới tới Ngôi nhà kinh dị này.”

Sau đó, hắn còn nói thêm: “Phòng khám tư vấn tâm lý của tôi ở 109 phố Queen, Bắc Brook. Nếu cô cậu không tin tôi, có thể kiểm tra sau khi ra ngoài.”

Lời vừa mới nói xong.

Ác ý từ từ thu lại rất nhiều, bộ mặt gớm ghiếc, dữ tợn của bọn chúng trong trạng thái Quỷ Nhãn cũng đã dịu đi.

Lúc này, Bob nhìn Đỗ Duy, nói: “Bắc Brook? Anh là bác sĩ Đỗ Duy? Tôi biết anh, chị họ tôi đã tới chỗ anh để khám bệnh.”

Đỗ Duy cau mày hỏi: “Chị họ của cậu là ai?”

Bob gật đầu: “À, chị ấy tên là Elsa Kliman, là một lập trình viên.”

Đỗ Duy im lặng một lúc, mới nói: “Ừm, tôi nhớ cô ấy.”

Bob nói với chút xót thương: “Đáng tiếc là chị ấy đã chết. Người phụ trách vụ này là cảnh sát Tom. Tôi nghĩ mình có thể tin những gì anh nói.”

Đỗ Duy gật đầu, không nói gì.

Những người khác cũng rơi vào sự bình yên đầy quỷ dị.

Tiếp tục đi về phía trước.

Đỗ Duy trong lòng cũng thầm tính toán, bao lâu nữa thì lũ này phát hiện sự thật mình đã chết.

Cũng đã đi được khoảng 5 phút.

Khu Ác Mộng Phố Elm có tổng cộng 50 mét, với tốc độ này, lẽ ra đã phải tới điểm cuối.

Hắn lờ mờ cảm thấy tình cảnh này thật khôi hài.

Nơi này gọi là Ác Mộng Phố Elm, còn mình lại đi cùng với lũ Demon.

Chỉ là lũ Demon này chưa nhận ra sự thật rằng chúng đã chết.

Rất nhanh……

Trong ánh sáng mờ ảo, một chiếc thang máy được trang trí bằng lũ ác quỷ kinh khủng xuất hiện trước mặt Đỗ Duy.

Hắn liếc nhìn những người khác, thấy bọn họ chỉ cúi đầu không có phản ứng gì, thầm đề cao cảnh giác.

Bob nhấn cửa thang máy.

Một cơn gió lạnh thổi qua.

Không gian trong thang máy rất nhỏ, hơn nữa do cố ý bố trí nên bốn phía toàn được đóng khung bằng gương.

Nhưng trong gương, chỉ có một mình Đỗ Duy.

“Đi thôi, bác sĩ Đỗ Duy.”

Bob nhỏ giọng nói, nhưng những người khác không nói gì, mà đi thẳng vào thang máy.

Ánh mắt Đỗ Duy có chút kỳ quái, một tay đút vào túi quần, bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra con dao găm thánh giá bằng bạc. Dù biết nó không có nhiều ý nghĩa, nhưng ít nhiều có thể giúp hắn bình tĩnh.

Bị ánh mắt của bốn người khóa chặt, Đỗ Duy chỉ đành im lặng.

Hắn đang nghĩ về cơ hội sống sót, nếu mình lựa chọn chạy trốn trong tình huống này.

4 Demon trong thang máy đã tới điểm cực hạn, nhưng không có biện pháp gì để đối phó với bọn chúng, chỉ có tay phải ác linh hoá, cũng không đủ để xử chúng.

Chỉ cần mình có bất cứ hành động gì, thì chúng đều sẽ trở thành Demon.

“Không có cách nào ra ngoài.”

Hắn thầm nói trong lòng, rồi bước vào thang máy.

Im lặng chết chóc, không một tiếng động.

Thang máy chỉ có 4 nút: +1 và -1, đóng mở cửa.

Sau khi bấm nút +1, thang máy từ từ đi lên.

Dưới ánh đèn thang máy mờ ảo chiếu xuống, gương mặt vô cảm của Đỗ Duy phản chiếu trong gương.

Lúc này, Bob đột nhiên chỉ lên phía trên nói: “Bác sĩ Đỗ Duy, tôi đã nhìn thấy xác của mình.”

Chương 54: Thang máy

Bên trong thang máy đã đóng cửa, khi Bob chỉ lên trên cùng và nói, khoảnh khắc đó, gã nhìn thấy xác của mình.

Mọi người trong thang máy, kể cả Đỗ Duy, đều ngẩng đầu lên nhìn.

Phía trên cũng là một tấm gương.

Nhưng vì thiếu sáng, cùng với sự cố tình không gian u ám nên quang cảnh trông rất tăm tối

Gương ở phía trên, mặt kính hướng xuống dưới.

Đỗ Duy đứng ngay chính giữa thang máy, ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trong gương. Đó là cảnh Bob lặng lẽ nằm trong giếng thang máy tối om.

Đầu gã bị một vật nặng gì đó đè lên, nghiêng mặt về phía Đỗ Duy.

Khuôn mặt dính đầy vết máu khô, cơ thể cứng đờ, mặc dù đã chết từ lâu.

Đỗ Duy sơ bộ phán đoán thời gian tử vòng của gã, có lẽ khoảng nửa giờ trước.

Sau đó, hắn cúi đầu nhìn xung quanh, hai mắt trợn trừng hoảng hốt.

4 Demon vừa vây quanh hắn, không biết từ lúc nào, bọn chúng đã biến mất.

“Chúng đâu rồi?”

4 con Demon vẫn nãy còn ở trong thang máy, đã biến mất.

Kể cả trong trạng thái Quỷ Nhãn, cũng không thấy gì cả.

Cảm giác kinh dị, u ám, ngột ngạt càng thêm dữ dội.

Một cơn ớn lạnh lặng lẽ lan tỏa trong lòng của Đỗ Duy.

Trong giây tiếp theo, sắc mặt của Đỗ Duy cực kỳ căng thẳng, lúc này hắn đang ở chính giữa thang máy, dưới chân là mặt sàn, ngoại trừ cửa thang máy, bên trong thang máy tổng cộng có gắn 4 tấm gương.

Lúc này, đối diện với hắn, có một người đàn ông khác trong một tấm gương.

Chỉ là, lúc này, dáng vẻ của anh ta đã đổi lại giống như lúc ở trong Bảo tàng tượng sáp.

Yên lặng đứng trong gương, nước da cứng đờ như tượng sáp.

Đỗ Duy lạnh nhạt liếc một cái, quay đầu sang chỗ khác, nhìn về phía tấm gương ở đối diện cửa thang máy.

Trong tấm gương này là Lisa, nhưng kỳ lạ thay, thứ xuất hiện trong gương lại là một đoạn hình ảnh.

Địa điểm là ngôi nhà ma kiểu Nhật.

Lisa cúi đầu, nhìn bóng đen trên mặt đất, vẻ mặt cực kỳ kinh hãi, phía sau là một ma nữ trang điểm mặt mày trắng bệch.

Tư thế của một người một ma là dựa lưng vào nhau.

Sau đó, Đỗ Duy thấy chân của ma nữ luôn ở trên không, cứ như được Lisa cõng vậy.

Tiếp theo, nó đặt hai chân xuống đất, đứng dậy, cõng Lisa trên lưng và đi về phía ngôi nhà ma kiểu Nhật.

Trong quá trình này, Lisa cứ như mất khả năng khống chế bản thân, nét mặt vẫn tràn ngập hoảng sợ, nhưng lại không hề

la hét, hay làm bất kỳ động tác giãy giụa nào.

Cuối cùng, ma nữ đó cõng Lisa, từ từ chui vào khoảng không hẹp dưới tấm nệm tatami.

“Thì ra cô chết như vậy.” Đỗ Duy nhỏ giọng nói.

Trong thang máy ức chế, áp lực, giọng của hắn rất lạnh lùng, mang theo tâm tình khác lạ, khiến người ta sợ hãi và rùng mình.

Nói xong, hắn lại quay người, nhìn vào tấm gương này một lần cuối.

Trong gương, ngoài cái bóng của hắn ra, trong cái khe chật hẹp dưới tấm nệm tatami… bên trong có 2 xác chết.

Cô bạn thân nhất của Lisa và một xác chết khác quay lưng lại.

Hai người bày ra tư thế chống lưng vào nhau, bị ép vào một không gian chỉ có thể chứa một người.

Biểu cảm trên mặt đã bị đóng băng, phần thân của cô ấy bị biến dạng và ngực của cô bị lõm sâu vào trong.

Môi xanh tím và lưỡi lồi ra.

Nguyên nhân tử vong có thể do ngạt cơ học, hoặc tổn thương các cơ quan trong cơ thể do bị chèn ép.

Nhưng điều này không còn quan trọng nữa.

“Đây là nguyên nhân chết của bọn họ. Có vẻ như những suy đoán trước đây của mình là đúng.”

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn những tấm gương ở xung quanh mình. Những gì hiện lên trong gương là khung cảnh trước khi chết của 4 Demon.

Nhưng mỗi cảnh đều khác nhau.

Ngôi nhà kinh dị vốn bình thường, đột nhiên phát sinh vấn đề, chẳng rõ nguyên nhân tại sao.

Hơn nữa lúc trước, rõ ràng hắn đang trên đường chuẩn bị rời khỏi Ngôi nhà kinh dị, nhưng lại đột nhiên gặp được người đàn ông bị làm thành tượng sáp trong Bảo tàng tượng sáp.

Và Bob chết một cách kỳ lạ trong giếng thang máy, chính là đáy của thang máy mà Đỗ Duy đang ở bên trong.

Theo tình huống hiện giờ, Ngôi nhà kinh dị đã vượt ra khỏi hiện thực, bị điều khiển bởi các ác linh. Cấu trúc và bố trí ban đầu của nó đã khác xa với hiện thực.

Lisa và người bạn thân nhất của cô chết trong tay của linh hồn với khuôn mặt trắng bệch.

Bob và người đàn ông kia đã bị giết bởi những thứ khác.

Có thể là ác linh, hoặc thậm chí là một thứ còn hung ác hơn nữa.

Hơn nữa, từ đầu đến cuối, mình không hề phát hiện tung tích của nó.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, cũng không thể phát hiện được thứ đó, đủ biết đáng sợ đến mức nào…

Đỗ Duy cảm thấy có lẽ còn kinh hãi hơn cả ác linh trên xe buýt.

Sau khi bước vào Ngôi nhà kinh dị, nhận thấy mọi thứ đã nằm ngoài tầm kiểm soát của mình. Mục tiêu của hắn đã đổi từ tiếp xúc với Annabelle để đẩy nhanh quá trình ác linh hoá, biến thành tìm cách sống sót.

Vì vậy, có rất nhiều tràng cảnh, bố trí, có thể né hắn đều né.

Nếu nói không có ác linh hay linh hồn nào trong những tràng cảnh mà hắn né tránh, Đỗ Duy cảm thấy đó chỉ là hắn

đang tự lừa gạt bản thân.

Khi nghĩ đến một thứ kinh khủng như vậy, lang thang trong Ngôi nhà kinh dị mà mình lại không phát hiện ra, hắn thấy rợn cả tóc gáy.

Đúng vào thời điểm này, Đỗ Duy thở ra một hơi ngột ngạt, nhìn thoáng qua cửa thang máy, rõ ràng là chỉ cao hai tầng, vậy mà đến giờ vẫn chưa tới nơi.

Lối thoát duy nhất này, cũng đã xuất hiện biến hoá không thể kiểm soát.

Tiếp theo, hắn lại nhìn vào gương, mặt lập tức tái mét.

Trong gương, không biết từ lúc nào, đầu của 4 xác chết đã quay lại.

Ánh mắt của từng xác chết đều nhìn chằm chằm Đỗ Duy, toả ra ác ý quỷ dị mơ hồ.

Càng đáng sợ ở chỗ, Đỗ Duy không còn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong gương.

“Mình chết rồi sao? Hay… mình cũng ở trong gương?”

Hắn thở rất gấp.

Thứ dùng được cũng đã dùng hết, còn con dao găm thánh giá bằng bạc lại là thứ không thể làm được trò trống gì.

Cảm giác yếu đuối này nghiêm trọng hơn nhiều so với khi hắn ở trên xe buýt.

Ít ra, hắn vẫn còn biện pháp rời đi.

Nhưng bây giờ…

Đỗ Duy nghiến răng, không ngừng nghĩ cách.

Hắn đang cố gắng tìm một con đường sống.

Nhưng mọi ý tưởng đều bị chính hắn phủ quyết.

Nếu là lúc đầu, có đủ nước thánh và bột xương, hắn sẽ không bị động như vậy, cũng sẽ không bị 4 đứa mới trở thành Demon dồn đến đường cùng.

“Chờ một chút … có lẽ mình nên cân nhắc thả Annabelle.”

Đỗ Duy chợt nảy ra một ý tưởng.

Theo tài liệu ghi chép, con búp bê này có thể hấp dẫn một số linh hồn và ác linh thuần túy.

Hắn đã tận mắt chứng kiến rất nhiều linh hồn bị trói buộc trong con ác linh búp bê Annabelle. Nếu nó được thả vào lúc này, rất có thể sẽ lật ngược thế cờ.

Các ác linh khi đụng độ nhau sẽ tạo ra sự cân bằng.

Nhưng chắc chắn Annabelle mạnh mẽ và độc ác hơn 4 Demon này.

Tình huống kiềm chế và cân bằng khó có thể xảy ra …

“Chắc nó có thể áp chế hoặc trói buộc.”

Chương 55: Rời đi

Thả Annabelle là phương án khả thi duy nhất mà Đỗ Duy nghĩ ra được.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng đã có quyết định.

Hơn nữa, 4 Demon hung tợn trong gương đã bắt đầu xảy ra biến hóa, vươn tay về phía Đỗ Duy, như thể muốn kéo hắn vào trong gương.

Hắn không còn lựa chọn nào khác!

Vì vậy, hít một hơi thật sâu, Đỗ Duy lấy ba lô xuống, mở khóa kéo.

Tay trái kéo tấm vải trắng lên, tay phải nhét vào, lôi Annabelle ra.

Trong giây tiếp theo, tấm vải trắng đang bọc quanh Annabelle bị Đỗ Duy xé nát, bầu không khí trong thang máy trở nên vô cùng ngột ngạt, ức chế.

Ánh đèn mờ ảo nhấp nháy dữ dội, phản chiếu gương mặt của Đỗ Duy hết sức kỳ quái.

Tách……

Đèn tắt.

Thang máy chìm trong bóng tối đen ngòm, u ám và đáng sợ.

Đỗ Duy có thể cảm nhận được rất rõ ràng, có thứ gì đó vô cùng kinh khủng đang hồi phục.

…

5:30 chiều, 21 tháng 5.

Bên ngoài Ngôi nhà kinh dị, mặt trời đã lặn ở đằng tây.

Tuy nhiên, nhiệt độ không tăng nhiều, do mưa lớn kéo dài nhiều ngày.

Tại lối ra, cửa thang máy bật mở.

Đỗ Duy xách ba lô bước ra, mặt mày tái mét.

"Mình vẫn còn sống."

Hắn nhìn lên bầu trời và những du khách ở xung quanh, lấy smartphone trong túi ra và gọi vào số của cảnh sát Tom.

Sau một vài giây, cuộc gọi được kết nối.

Đầu dây bên kia, giọng của Tom rất ngạc nhiên: "Bác sĩ Đỗ Duy, sao anh lại đột ngột gọi cho tôi? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Nghe này, lập tức cử người đến công viên giải trí ở Quận Manhattan. Tôi đang đợi anh ở lối ra của Ngôi nhà Kinh dị, nơi này đã xảy ra sự kiện ác linh vô cùng khủng khiếp…"

"Cái gì? Bác sĩ Đỗ Duy, anh nói sự kiện ác linh?"

"Đúng vậy, mang theo đầy đủ nhân lực, bởi vì tôi đề nghị lập tức phong tỏa nơi này, nếu không sẽ xảy ra chuyện tồi tệ, không thể tưởng tượng nổi."

Nói xong, Đỗ Duy trực tiếp cúp máy, nhét vào túi, châm một điếu thuốc.

Tay hắn run lẩy bẩy, trông rất không bình thường.

Phải một lúc lâu, sau khi thở ra một làn khói thuốc, hắn mới hoàn toàn bình tĩnh.

Nhớ lại tình cảnh trong thang máy vừa rồi, Đỗ Duy bỗng thấy da đầu tê dại.

Hắn cúi đầu nhìn chiếc ba lô đang xách trên tay.

Bên trong, có Annabel được quấn lại, và bị kiếm chế bởi tấm vải trắng.

Để làm được điều này, hắn đã phải trả một cái giá không nhỏ.

"Thứ… tà ác này có chút không bình thường."

Bên trong thang máy, ngay tại thời điểm Annabel vừa được thả ra.

Trong thang máy liền vang lên tiếng rít bén nhọn.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, chỉ có thể cảm thấy 4 Demon khát máu dường như đã chui vào Annabelle, con ác linh búp bê.

Nhưng ngay sau đó, Annabelle lập tức tấn công Đỗ Duy.

Đỗ Duy chỉ có thể dùng tay phải mạnh mẽ nắm lấy nó, nhét lại vào trong tấm trắng vải, quấn thật chặt.

Và điều này cũng khiến cho… Cánh tay phải của hắn ngoài việc vẫn sử dụng được, đã mất xúc giác và cảm giác đau đớn. Cứ như thể hắn đã trở thành xác chết.

"Chỉ cần có thể sống sót bước ra ngoài, cái giá này vẫn có thể chấp nhận được."

Đỗ Duy khẽ thở dài nhìn cánh tay phải, ngoài chuyện này ra, hành trình không tưởng lần này tới Ngôi nhà kinh dị, cũng đã thúc đẩy quá trình ác linh hóa. Với tốc độ này, hắn ước tính đêm nay sẽ lan đến vị trí cùi chỏ.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy vừa liếc nhìn Ngôi nhà kinh dị ở phía sau, vừa hút thuốc.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, toàn bộ Ngôi nhà kinh dị vẫn ma quái như trước, mới nhìn có vẻ dọa người, nhưng cũng

không quá đáng sợ.

Tuy vậy, đây chỉ là ngụy trang.

Chỉ khi bước vào bên trong Ngôi nhà kinh dị, bạn mới có thể phát hiện tình huống bên trong khủng khiếp đến mức nào.

“Chỉ kém hơn chiếc xe buýt đó một chút.”

Đỗ Duy nhìn toàn bộ Ngôi nhà kinh dị, phun ra một làn khói thuốc.

Lúc này, sắc mặt của hắn đột nhiên tối sầm, như thể vừa nhìn thấy cái gì rất kinh dị.

Bên ngoài Ngôi nhà kinh dị, trên một mặt kính cửa sổ phủ đầy bụi được mở ra, có một dấu bàn tay.

“Thứ gì đó đã rời khỏi đây.”

Đỗ Duy vất tàn thuốc xuống đất, dùng chân giậm tắt, toàn thân trở nên vô cùng u ám.

Xem ra chuyện này, sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy.

…

6:01, tối.

Hơn chục chiếc xe cảnh sát chạy vào công viên giải trí.

Đầu tiên, họ bắt đầu sơ tán du khách.

Do công viên giải trí cũng sắp đóng cửa, cho nên không ai cảm thấy ngờ vực, đều hợp tác rời đi.

Ở lối ra của Ngôi nhà Kinh dị.

Cảnh sát Tom dẫn theo người, rầu rĩ nhìn Đỗ Duy, sau đó nhìn về phía nhân viên làm việc ở nơi này đã bị khống chế.

“Bác sĩ Đỗ Duy, tôi hy vọng trong tương lai chúng ta sẽ ít gặp nhau hơn, bởi vì… nó khiến tôi cảm thấy tồi tệ, anh biết đấy …”

Đỗ Duy im lặng, vô cảm nhìn hắn không nói lời nào.

Tom cảm thấy rợn người khi bị hắn nhìn, vội xua tay: "Đùa thôi, đùa thôi, anh bạn."

Đỗ Duy nói: "Thật ra tôi cũng không muốn liên lạc với anh quá nhiều. Nhưng nếu tôi không gọi cho anh, tôi nghĩ anh sẽ hối hận."

"Anh… anh nói rất đúng."

Tom biết Đỗ Duy đang ám chỉ điều gì, vì vậy quay đầu lại, hỏi người nhân viên vẫn đang ngơ ngác: "Ông chủ của Ngôi nhà kinh dị ở đâu? Tại sao đến giờ vẫn chưa liên lạc được với anh ta?"

Nhân viên này nói: "Tôi không biết. Thú thật tôi không có phương thức liên lạc với anh ta, vì tôi mới bắt đầu làm việc hôm qua".

"Gì?"

Cảnh sát Tom cau mày hỏi: "Còn những nhân viên trước thì sao? Họ cũng không biết?"

Đỗ Duy ở bên cạnh giải thích: "Đều đã chết ở bên tron."

Khuôn mặt của Tom tối sầm, theo bản năng cảm thấy có gì đó không ổn. Thực ra Đỗ Duy cũng thấy vậy, chẳng quá hắn quá lạnh lùng, nên không nhìn ra được rốt cuộc đang nghĩ gì.

Sau đó, Tom nói với nhân viên: "Hiện giờ, ở trong ngôi nhà kinh dị này, đang và đã xảy ra án mạng rất khủng khiếp. Chúng tôi hy vọng bạn có thể giữ bí mật về chuyện này. Vui lòng giữ liên lạc của bạn mọi lúc vì cảnh sát có thể cần sự hợp tác của bạn."

"Được, được…"

Thấy vậy, Tom gật đầu, nháy mắt ra dấu với Đỗ Duy, cả hai đi tới một góc.

Sau đó Tom nhỏ giọng hỏi: “Tình huống bên trong thế nào?”

Đỗ Duy không có ý định giấu giếm: “Toàn là ác linh và hồn ma. Tất cả nhân viên, kể cả du khách đều chết trong đó, nơi đó đã trở thành địa ngục trần gian.”

Tom lạnh lùng nói: “Cái đó tôi hiểu, nhưng tại sao anh lại ở đây?”

Anh để ý thấy Đỗ Duy đang mang một chiếc ba lô căng phồng, dường như giấu thứ gì đó bên trong.

“Còn nữa, có thứ gì ở trong đó?”

“Lý do mà tôi tới đây là để điều tra về một con ác linh búp bê.” Đỗ Duy liếc anh ta một cái, nói: “Về phần đồ trong ba lô, chắc anh không muốn xem.”

“Nó là con búp bê mà anh vừa nói?”

“Đúng.”

“Chà, tôi thực sự không muốn nhìn thấy những thứ ghê tởm này, chúng quá nguy hiểm đối với người bình thường.”

“Anh Đỗ Duy, anh có đề nghị gì với Ngôi nhà kinh dị này không? Tôi nghĩ vấn đề này rất phức tạp, còn anh là chuyên gia, nên …”

“Tôi đề nghị anh phong toả, đừng để có thêm người vào chịu chết, tuy không mấy có tác dụng…”

“Việc này… tôi phụ trách Bắc Brook, phong tỏa Ngôi nhà kinh dị, thì cần thương lượng với người ở Manhattan. Phải rồi, tại sao anh lại nói không mấy có tác dụng?”

“Bởi vì có một thứ gì đó rất khủng khiếp, đã rời khỏi nơi này.”

Chương 56: Chứng chỉ năng lực đuổi quỷ

“Bác sĩ Đỗ Duy, anh bảo có thứ đã thoát ra ngoài là có ý gì?”

“Chắc là ác linh, hoặc là thứ gì khác…”

“Nếu đúng như vậy, anh có thể… ừm … ý tôi là, với tư cách là một Người Đuổi Quỷ, sẽ làm gì đó không?”

“Đó là lý do tôi bảo anh phong tỏa Ngôi nhà kinh dị này..

“Chà, anh hoàn toàn khác với Người Đuổi Quỷ mà tôi tưởng tượng.”

“Tôi muốn hỏi câu sau cùng, phong tỏa là có ý gì? Anh nghĩ ta có thể phong tỏa những thứ đó trong Ngôi nhà kinh dị không?”

“Không ngăn được chúng, phong toả nơi này, phòng ngừa có người vào…”

……

Nhìn Đỗ Duy rời đi, Tom quay đầu lại nói với những người khác: “Chuẩn bị vành đai cách ly, vây lại toàn bộ Ngôi nhà kinh dị, ngoài ra…”

Những người khác nghe vậy, lập tức nhìn về phía anh ta, chờ những lời còn lại.

Tom dừng lại, rồi tiếp tục nói: “Hãy thông báo cho người phụ trách công viên, đồng thời thảo luận với họ cô lập khu vực xung quanh Ngôi nhà kinh dị này. Nếu có thể, tốt hơn hết hãy đóng cửa”.

Vừa dứt lời, một thuộc hạ của anh ta bèn hỏi: “Vậy chúng ta không vào bên trong Ngôi nhà kinh dị để điều tra sao? Chúng ta đã thu được tin tức, hiện nay có rất nhiều du khách đã mất tích ở trong đó. Nếu không thể đưa ra một kết quả, rất có thể sẽ gây bất mãn cho người dân của New York.”

Tom nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của cấp dưới và nói: “Cho nên mới cần các cô cậu đi dàn xếp, nhân tiện ngăn chặn tin tức trên Internet. Còn những vấn đề khác, tôi sẽ liên lạc với cảnh sát ở Manhattan.”

“Còn em? Em muốn vào Ngôi nhà kinh dị điều tra sao? Có cần anh giới thiệu bác sĩ Đỗ Duy cho em không? Anh đề nghị em đi tìm hắn để khám bệnh!”

“Không cần, không cần.”

……

Ở một chỗ khác.

Đỗ Duy cũng lên xe, đặt ba lô vào vị trí của ghế lái phụ, cố định chắc chắn bằng dây an toàn, sau đó khởi động xe, lại đến nhà thờ ở Bắc Brook.

Hắn cần tìm một thùng chứa đặc biệt, để đặt Annabelle vào trong đó.

Nếu không, thứ này sẽ thoát ra ngoài.

Dù sao… mục tiêu của nó là bệnh nhân của Đỗ Duy, nếu không có cách nào kiềm chế, sẽ xảy ra chuyện vô cùng khủng khiếp.

Hơn nữa, mục đích ban đầu của Đỗ Duy là tiếp xúc với Annabelle, để đẩy nhanh quá trình ác linh hoá, nếu bắt được thì sẽ mang về nhà.

Dẫu sao, ác linh hoá cũng được sinh ra từ giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn.

Còn Quỷ Nhãn là trạng thái xuất hiện sau khi bị ác linh ăn mòn.

Về cơ bản, ăn mòn càng sâu, tốc độ ác linh hoá càng nhanh.

"Tiếp xúc với nhiều ác linh hơn, cố gắng không làm phá vỡ sự cân bằng trong nhà. Có lẽ nên tìm cách khiến tất cả các ác linh hồn đều để mắt đến mình?"

Đỗ Duy lái xe, suy nghĩ về tất cả những chuyện hắn đã trải qua trong mấy ngày này, và một số suy nghĩ về ác linh hoá.

Sự khủng bộ và đáng sợ của The Nun, luôn là bóng ma ám ảnh trong lòng hắn.

Ngay cả khi bình tĩnh, hắn cũng không thể chống lại cảm giác ức chế bản năng này.

Chỉ là, tay phải của mình…

Đỗ Duy cau mày nhìn tay phải của mình, hình như không có biến hóa gì so với lúc trước, nhưng khi bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, sau khi ác linh hoá, nó lại không còn chút máu, giống như xác chết.

Không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy dường như có gì đó không ổn với cánh tay phải của mình.

Và câu hỏi này, không có ghi chép liên quan nào trong quyển sổ của Andrew Dawkwe.

Ngay khi Đỗ Duy đang suy nghĩ …

Đột nhiên, smartphone của hắn reo lên.

Màn hình hiển thị người gọi tới là Alexis.

Đỗ Duy sửng sốt, sau khi rời khỏi Ngôi nhà kinh dị, khi gọi cho Cảnh sát Tom, hắn đã cố ý xem nhật ký cuộc gọi, và không tìm thấy cuộc gọi nhỡ nào.

Sau đó, hắn nhấn nút trả lời.

“Chào buổi chiều, Alexis.”

“Chào buổi chiều, hôm nay anh thế nào?”

“…Rất kích thích.”

“Hả? Điều gì khiến anh cảm thấy kích thích? Dường như anh lúc nào cũng bình tĩnh. Thứ lỗi cho em vì không nghĩ trên đời có chuyện gì, có thể khiến anh cảm thấy kích thích.”

“Anh vừa mới đi Nhà ma.”

“Ôi, tiếc quá, nếu lần sau đi Nhà ma, nhớ gọi cho em nha, em rất muốn mở mang kiến thức một chút.”

“Hay là thôi đi, trong thời gian ngắn anh sẽ không tới mấy chỗ này nữa.”

“À phải rồi, em còn có chuyện gì không?”

“Dạ? Không có gì?”

“Ok, anh hơi bận, lần sau nói tiếp nhé.”

“……”

……

Ở đầu dây bên kia.

Khu dân cư Furman, trước bàn trang điểm trong nhà của Alexis.

“Có phải tất cả EQ của anh đã được thay thế bằng IQ …”

Cô rầu rĩ nhìn nhật ký cuộc gọi.

Hừm … nó dài 3 phút.

Nếu không phải cô biết tính cách của Đỗ Duy vốn dĩ rất lạnh lùng, lại không giống như đã từng yêu đương, cô nghĩ nhất định mình sẽ chửi thề.

“Mình không đẹp sao?”

Alexis đặt điện thoại xuống, nhìn mình trong tấm gương trên bàn trang điểm.

Trong sáng, xinh đẹp, đầy quyến rũ, đường nét thanh tú.

Dù theo quan điểm thẩm mỹ phương Tây hay phương Đông, cô ấy vẫn đạt chuẩn siêu mẫu.

“Có lẽ mình nên đi gặp anh ấy.”

Alexis đứng dậy, lo lắng nhìn vào chiếc đầm slip dress màu đen của hãng Cerruti.

Cô vốn định mặc chiếc đầm slip dress này để hẹn hò với Đỗ Duy, gần đây có một bộ phim tình cảm ăn khách đang được công chiếu, đây là cơ hội tốt để gia tăng tình cảm giữa hai người.

Thật không may, Đỗ Duy lại nói anh ấy đang bận.

“Bỏ đi, giờ không phải lúc bắt đầu thay đồ, chọn quần áo, trang điểm.”

“Sáng mai, khi anh ấy hết bận, mình lại hẹn.”

Nghĩ đến đây, Alexis lấy smartphone ra, đặt một vé xem phim khác.

Càng ngày cô càng cảm thấy, làm hàng xóm với Đỗ Duy là lựa chọn tốt hơn.

Ít ra, việc gặp nhau sẽ dễ dàng hơn!

……

Ngay tại thời điểm đó, ở một nơi khác.

Đỗ Duy bây giờ thực sự rất bận, hắn lái xe đến nhà thờ ở Bắc Brook, rồi mới dừng lại.

Hắn hiểu rõ ý định của Alexis, nhưng hắn không đủ tinh lực để nghĩ về chúng.

Hắn gần như tắt thở vì nguyền rủa giống như một loại bùa đòi mạng.

Thậm chí, để không bị giết bởi ác linh, hầu hết thời gian hắn luôn bảo trì lạnh lùng, hiếm khi có quá nhiều cảm xúc.

"Tính sau đi, nếu có thể sống sót qua hết tuần này, mình phải kiếm một số tiền để trả ơn cô ấy."

Đỗ Duy liếc nhìn mình qua kính chiếu hậu, tự nhủ một câu, cởi dây an toàn, xách ba lô bước vào nhà thờ.

Thật bất ngờ khi không thấy Cha Tony trong nhà thờ.

Nhà thờ này không lớn lắm, bởi vì nó chủ yếu tồn tại như một điểm liên lạc và tiếp tế của những Người Đuổi Quỷ, cho nên trông khá sơ sài.

Cả nhà thờ chỉ có mỗi mình Cha Tony.

Vì vậy, Đỗ Duy liền gọi điện.

Ngay sau đó, cuộc gọi được kết nối.

"Cha không ở trong nhà thờ sao?"

"Cha đang trên đường trở về, bên phía giáo hội vừa cung cấp một lô vật tư, nên xin chờ một chút nhé."

"Ok."

Cúp máy, Đỗ Duy đi tới đại sảnh cầu nguyện, tuỳ tiện tìm một chỗ ngồi.

Lúc này, đại sảnh vắng tanh, có vẻ rất yên tĩnh.

Khoảng 10 phút sau, Cha Tony bước vào, bưng theo một cái rương lớn, trông khá nặng.

"Rất vui được gặp con, Đỗ Duy."

“Con cũng vậy.”

Đỗ Duy đáp, thấy Cha Tony trông rất vất vả khi bưng chiếc rương, hắn đứng dậy hỗ trợ.

“Trong này là đồ tiếp viện sao?”

“Đúng, nước thánh, bột xương, và một số vật phẩm mới có chút đặc thù.”

Cha Tony rất hài lòng với thái độ của Đỗ Duy, không chê được điểm nào: lạnh lùng, lý trí và rất thông minh. Dù tạm thời vẫn chưa tiếp xúc nhiều với ác linh, nhưng sớm muộn gì anh ta cũng trở thành một Người Đuổi Quỷ có kinh nghiệm.

“À, nhân tiện, Đỗ Duy, không … nên nói rằng Người Đuổi Quỷ Đỗ Duy. Giấy chứng nhận tư cách đuổi quỷ của con đã được giáo hội phê duyệt, nó được gửi kèm theo lô vật tư này, có muốn xem chút không?”

Chương 57: Tủ

Bên trong nhà thờ, vẫn là căn phòng đó.

Đỗ Duy lấy giấy chứng nhận tư cách Người Đuổi Quỷ từ Cha Tony.

Thực ra, hắn đã từng nhìn thấy thứ này.

Kiểu dáng khá khác quyển sổ của Andrew Dawkwe, tay nghề tinh xảo hơn, chất liệu cũng được thay bằng da thật.

Đập ngay vào mắt, là một trong những đồ án tiêu biểu của giáo hội: vương miện gai.

Sau khi mở ra, trang đầu tiên viết những thông tin như sau.

[Họ và tên: Đỗ Duy]

[Ngày sinh: 3 tháng 2 năm 1994]

[Ngày nhập hội: 20 tháng 5 năm 2020]

【Trách nhiệm: Đuổi quỷ】

Trang thứ hai ghi:

[Bước vào chuyến xe buýt bí ẩn vào ngày 17 tháng 5 năm 2020, điều tra ra một số tin tức quan trọng, được Cha Tony khuyên nên tham gia vào giáo hội]

Xuống sâu hơn, là trống không.

Đỗ Duy khép lại, rồi nhét vào túi.

Cha Tony thấy vậy cười nói: “Giáo hội rất coi trọng tin tức mà con đã điều tra, cho nên việc xét duyệt tư cách năng lực lần này rất nhanh, nhanh nhất Cha từng thấy.”

Đỗ Duy gật đầu đồng ý: “Đúng là nhanh. Người Đuổi Quỷ mới sẽ đến vào ngày nào trong tuần này?”

So với những thứ khác, hắn quan tâm hơn đến việc khi nào có thể thoát khỏi nguy hiểm do The Nun mang lại.

Cha Tony trông nghiêm túc hơn rất nhiều, ông biết rõ những rắc rối hiện tại của Đỗ Duy, và nói: “Họ vẫn đang chuẩn bị một cái gì đó, có lẽ sẽ đến vào thứ Bảy, chậm nhất là vào cuối tuần.”

Đỗ Duy có chút khó hiểu hỏi: “Thứ gì đó? Dùng để đối phó nó sao?”

Cha Tony trả lời: “Đúng vậy, Người Đuổi Quỷ cuối cùng đã dùng những thứ đặc biệt để kiềm chế nó, nhưng rõ ràng, nó quá ác độc, và phải bị hạn chế lại bằng thứ gì đó mạnh hơn, hoặc thậm chí là phong ấn.”

“Phong ấn? Nghe thật ảo diệu.”

“Phong ấn là một cách gọi của giáo hội, thực ra tìm được môi giới của nó. Giam cả nó và môi giới, ở một số nơi mà người bình thường sẽ không bước vào.”

Đỗ Duy lộ vẻ đã hiểu.

Lúc này, Cha Tony mới để ý đến chiếc balo hắn đang mang, và cau mày.

” Đỗ Duy, trong ba lô của con là thứ gì? Nó khiến Cha cảm thấy rất tà ác.”

“Đúng, đây là một trong những lý do con đến tìm Cha.”

Cùng với đó, Đỗ Duy sắp xếp ngôn từ, và giải thích: “Về một trong những bệnh nhân trước đây của con, cô ấy bị tra tấn bởi con ác linh búp bê, vì vậy con đã cố gắng bắt nó. À… giờ con cần một vật chứa, tốt nhất có thể ngăn cách sức mạnh của nó, phòng ngừa ác linh chạy ra ngoài.”

Cha Tony nhìn Đỗ Duy, nói: “Cha đã hiểu phần nào, nhưng Cha thực sự không khuyên con đeo thứ này bên người. Dù gì thì con cũng đã vướng vào 2 ác linh, lại còn một lời nguyền khủng khiếp đeo bám.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Con đã có kế hoạch của riêng mình.”

Cha Tony đành nói: “Được rồi, chờ một chút, để Cha lên gác tìm xem. Đã quá lâu New York không có Người Đuổi Quỷ, Cha ném rất nhiều thứ lên trên gác.”

Nói xong, liền đi ra ngoài.

Đỗ Duy thấy ông ta cố ý không cho mình đi theo, liền ở trong phòng chờ, thỉnh thoảng nhìn cái rương lớn vừa dầy vừa nặng.

Bên trong là những đồ do giáo hội cấp, nước thánh, bột xương, và một số thứ mới mà Cha Tony nói.

Nước thánh luôn rất hữu ích.

Bột xương đến từ một số ác linh đặc biệt đã bị giết.

Hai thứ này đã giúp Đỗ Duy rất nhiều, chúng cũng là thứ Người Đuổi Quỷ thường xài.

Hắn đã từng nghe Cha Tony đề cập, quá trình luyện chế nước thánh chính là một nghi lễ trừ tà, vì vậy nó có thể làm tổn thương ác linh.

Đối với bột xương, phương pháp sản xuất của nó được giáo hội giữ bí mật. Không rõ phương pháp sản xuất, nhưng chỉ việc xuất xứ từ ác linh đặc biệt đã bị giết chết, đã có thể thấy rất khó sản xuất ra bột xương.

Trong số những ác linh mà Đỗ Duy đã từng đụng độ, rất hiếm có thể bị giết, hai ác linh trong nhà hắn lại càng quá mức quỷ dị.

Một con thì từ đầu đến cuối chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen, thỉnh thoảng xuất hiện một đôi mắt, chỉ khi dính dáng đến máy móc nó mới xuất hiện.

Còn con kia, chỉ có một khuôn mặt phụ nữ xuất hiện trong nước.

Hắn luôn cảm thấy hai ác linh này còn tà ác và đáng sợ hơn những ác linh khác.

Mặc dù một trong số chúng bị kiềm chế do phương thức lan truyền đã bị lộ, nó vẫn đeo bám lấy hắn, và không thể lan truyền ra ngoài – đó chính là ác linh do Elsa mang đến.

Nhưng con còn lại có thể tự mình lên mạng mở topic, tính lan truyền gần như khủng bố. Chỉ cần nhìn thấy ảnh của nó, sẽ trở thành mục tiêu của nó, thậm chí chỉ cần nhét giấy nhắn trong nhà, nhìn qua mắt mèo và nghe thấy tiếng gõ cửa đều sẽ bị nó chú ý.

Nói một cách tương đối, hai ác linh trong gia đình là vô cùng phi lý, quái đản so với những ác linh còn lại.

Nếu không nhờ chiếc đồng hồ cổ, Đỗ Duy đoán hai tên ác linh kia nhất định không an phận như hiện giờ.

Một lúc sau, Cha Tony bước vào với một thứ gì đó.

“Cha đã tìm thấy thứ con cần, Đỗ Duy.”

Vừa bước vào, Đỗ Duy liền nhận thấy ông ta đang mang theo một thứ giống như một chiếc rương, được phủ bằng một lớp vải đen đầy bụi, dường như đã được cất giữ trong một thời gian dài.

Cha Tony vén tấm vải đen ra, bụi bay khắp nơi, để lộ hình dạng thật sự của thứ đó.

Là một tủ nhỏ gắn kính, mỗi khung đều được mạ bạc, có khắc văn tự trong Kinh Thánh và một số đồ án linh thiêng.

“E hèm, đây là thứ còn sót lại từ lâu. Nó được gọi là tủ treo tường, chuyên môn để phong ấn một số ác linh, nhưng cũng có thể được sử dụng để chứa con búp bê ác linh mà con bắt được.”

Dường như bị bụi làm sặc, Cha Tony không khỏi ho khan vài tiếng.

Đỗ Duy nhìn chiếc tủ treo tường, chiều cao và kích thước đều ổn, đủ để chứa Annabelle.

Vì vậy, hắn nói với Cha Tony: “Đây đúng là thứ con cần. Hơn nữa, về cơ bản con đã dùng hết sạch mọi thứ, con cần đồ tiếp tế.”

Cha Tony có chút kinh ngạc nói: “Dùng hết? Chỉ là một con ác linh búp bê, dù sao cũng rất bình thường, ác linh thật sự rất khó giải…”

Đỗ Duy im lặng một lúc rồi nói: “Thật ra vẫn còn có những ác linh khác. Hơn nữa, con vẫn chưa giải quyết xong chuyện của bà Mina.”

“Hả? Hả? Có chắc không?”

Đỗ Duy biết ông ta đang ngầm hỏi sự kiến ác linh, mà bà Mina gặp phải có đúng hay không.

Vì vậy, hắn trả lời: “Đúng vậy, con gái của bà ta đã bị quy ám, dường như bà ta có thể mơ thấy cảnh và thời gian bị ác linh giết chết.”

Cha Tony trông hơi kỳ lạ, và nói: “Cha đã hiểu, con cần thứ gì?”

Đỗ Duy nhìn biểu hiện trên mặt của ông ta, cau mày nói: “Một lượng nước thánh đủ dùng, bột xương … Hơn nữa, con rất có hứng thú với thứ đồ mới mà cha nhắc tới, có phải dùng để đối phó với ác linh hay không?”

“Đúng, nhưng không giống lắm đâu.”

Chương 58: Trước cửa nhà của Roy

Khi Cha Tony mở chiếc hộp nặng, lấy ra thứ mới nói, nét mặt của Đỗ Duy có chút kinh ngạc.

“Một chiếc zippo? Của hãng Cartier à… thứ này có thể đối phó với ác linh? Con nghĩ nó dùng châm thuốc thì thích hợp hơn đó.”

“Không, không, Đỗ Duy, nó không bật ra lửa.”

“Thế nghĩa là sao?”

……

Liếc nhìn chiếc zippo mà Cha Tony đưa cho mình xem, Đỗ Duy không biết làm cách nào để liên kết thứ này với việc đối phó với lũ ác linh.

Lớp vỏ màu trắng bạc được chia làm hai phần, khá giống hình dáng của zippo nhưng hoa văn chạm khắc rất cổ, phần trên là mặt đồng hồ và phần dưới là hai mỏ neo đan xen vào nhau.

Không phải là sản phẩm của bất kỳ thương hiệu nào, nhưng điều quan trọng nhất là nó không thể đánh lửa…

Cha Tony nhìn Đỗ Duy, nói bằng giọng điệu không chắc chắn: “Cha thực sự không biết rõ về chiếc zippo này, vì giáo hội chưa tiến hành các cuộc kiểm tra liên quan. Cha chỉ suy đoán rằng khi nó đánh lửa, sẽ gây ra một số tổn thương với ác linh.”

Đỗ Duy nói thầm: “Nhưng nó không đánh lửa được.”

Cha Tony xấu hổ nói: “Gặp phải ác linh thì có thể đánh lửa.”

“Sau đó thì sao? Ý con là tổn thương xuất hiện như thế nào?”

“Cha không rõ nữa, bởi vì Cha chỉ là một nhân viên hậu cần, nhưng chắc có liên quan đến chủ nhân của nó.”

“Xin nói rõ một chút.”

“Chủ nhân của nó là một giáo viên đã nghỉ hưu, đã qua đời vào tháng 3 năm nay. Sau khi ông ta qua đời, khi đang sưu tập đồ, các thành viên trong giáo hội đã kiếm được chiếc zippo này. Thật tình cờ là chiếc gương ở chỗ của Cha đã được con sử dụng, vậy nên bên phía giáo hội đã mang chiếc bật lửa này đến.”

“Con hiểu rồi, nhưng sưu tập là có ý gì? Giáo hội đang tìm kiếm những thứ đặc biệt này?”

“Đúng vậy, tất cả chúng đều có một sức mạnh đặc biệt, ừm … Có thể là bởi vì chúng từng là môi giới của ác linh, nhưng cụ thể thì Cha cũng không rõ.”

“Đã hiểu……”

……

Sau khi rời khỏi nhà thờ, Đỗ Duy có thêm một chiếc rương và một chiếc tủ đóng khung trong tay.

Cái này là do Cha Tony tặng, trong đó có vật phẩm từ nhà thờ, còn cái zippo thì để trong túi.

Giờ hắn đang thiếu tiền.

Mặc dù đây đều là những thứ được phân phối miễn phí sau khi trở thành Người Đuổi Quỷ, không phải trả tiền, nhưng Đỗ Duy cũng cần phụ trách giải quyết một số sự kiện linh dị.

Ví dụ…

Bà Mina, và con của bà ấy.

Bước đến bên chiếc Subaru mới tinh của mình, mở cửa, khởi động xe rồi từ từ rời khỏi nhà thờ, lái về nhà.

Lúc này mặt trời đã lặn, bầu trời vô cùng âm u.

Dù mới chỉ có một ngày, nhưng lại trải qua không ít chuyện.

Chỉ riêng Ngôi nhà kinh dị thôi, đủ khiến Đỗ Duy cực kỳ khó nhọc, suýt nữa chết ở trong đó.

Hắn cảm thấy sau khi về đến nhà nên đi tắm, và thư giãn.

……

8:10 tối.

Trên con đường đối diện phòng khám tư vấn.

Đỗ Duy đậu xe, lấy đồ ra, rồi đóng cửa lại.

Khi đến trước cửa, hắn nhận thấy 5 chiếc ô tô màu đen đang đậu trước cửa nhà của Roy ở bên cạnh.

Chỉ là không nhìn thấy một ai.

“Trông không giống xe cảnh sát…”

Đỗ Duy im lặng nhìn chằm chằm 5 chiếc xe một lúc, sau đó quay đầu liếc về phía ngôi nhà của Roy.

Cũng giống như phòng khám tư vấn tâm lý, nhà của Roy cũng có hai tầng, có căn gác nhỏ nhưng giờ được bao bọc bởi vành đai cách ly, cảnh sát cũng cắm biển cấm vào.

Sau cái chết của Roy, chuyện này đã được cảnh sát khống chế trong tầm kiểm soát. Trên thực tế thì trừ những người trong cuộc, nó không gây nhiều tiếng vang trong xã hội.

Về cơ bản, trong mắt mọi người, đó chẳng qua là một vụ giết người, chuyện này quá bình thường.

Thậm chí không ảnh hưởng đến mất những cư dân, và các cửa hàng ở gần đó.

Mọi chuyện vẫn như bình thường.

Đỗ Duy nhìn thêm một lúc, cũng không phát hiện chuyện gì kỳ lạ, bèn mở cửa bước vào nhà.

Đồng thời, hắn cũng theo bản năng tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Đập vào mắt là ánh trăng mờ ảo, cùng ánh đèn đường phản chiếu vào nhà khiến lòng người có chút nhẹ nhõm.

Hắn có thể nghe thấy bên tai là âm thanh của đồng hồ cổ, kim đồng hồ quay.

Có vẻ những ác linh ở nhà rất an phânh.

"Hờ…"

Đỗ Duy thở ra một hơi dài, rồi nhấn công tắc đèn.

Căn nhà nhanh chóng trở nên cực kỳ sáng sủa, mọi vật trang trí đều giống như trước khi rời đi.

Sau đó, hắn bước đến ghế sô pha, đặt chiếc rương, và tủ nhỏ xuống, rồi cởi ba lô ra.

Mở khóa kéo, Annabelle nằm yên trong tấm vải trắng bị quấn chặt.

"Phải đặt nó trong tủ."

Đỗ Duy biết đây là chuyện rất phiền phức, hắn cần phải tiến vào tầng thứ ba của Quỷ Nhãn, dùng cánh tay phải bị ác linh hóa túm lấy Annabelle.

Nếu không, sau khi nhấc tấm vải trắng lên, có thể nó sẽ bỏ chạy.

Vì vậy, Đỗ Duy mở tủ ra, rồi bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, nắm lấy tấm vải trắng bằng tay trái, và duỗi tay phải về phía Annabelle.

Giây tiếp theo, tấm vải trắng được vén lên, con ác linh búp bê dài khoảng 40 cm lộ ra trước mặt của Đỗ Duy.

Nó có hình dạng của một bé gái, với hai mái tóc đuôi ngựa, các đường nét trên khuôn mặt không cân đối, đôi mắt to, hai má thoa hồng, trông khá dọa người.

Nhưng vì trước đó Đỗ Duy đã rắc nửa lọ bột xương để nó yên tĩnh hơn, tác dụng lúc đó cũng gần giống như tạt axit sunfuric.

Cho nên hiện giờ dường như Annabelle đã bị ăn mòn, trên bề mặt đầy những vết rỗ dày đặc, trông cực kỳ buồn cười.

Nếu là người khác, chắc sẽ nghĩ đây là một con búp bê bị vất bỏ, vì quá xấu.

Chỉ có Đỗ Duy biết rằng nó kinh khủng và độc ác đến mức nào.

May mắn thay, mọi thứ diễn ra tốt đẹp.

Đỗ Duy hầu như không cảm thấy điều gì khác thường, hắn dễ dàng đặt Annabelle vào trong tủ ghép rất, rồi khóa tủ lại. Trong toàn bộ quá trình, không có một thay đổi nhỏ nào xảy ra.

Đèn không hề nhấp nháy.

Quỷ Nhãn cũng không phát hiện ra có gì không ổn, ngay cả ác ý man rợ cũng không hề xuất hiện.

“Có cái gì đó không đúng.”

Đỗ Duy cau mày nhìn Annabelle trong tủ, im lặng suy tư, gần như không khác gì những con búp bê thông thường.

Nếu không phải do chính mình bắt được, thậm chí Đỗ Duy còn cảm thấy mình đã chọn sai mục tiêu.

“Thật kì lạ…”

Không biết tại sao, Đỗ Duy luôn cảm thấy không thể để Annabelle ngoan ngoãn tiến vào tủ ghép.

“Tốt nhất mình nên cẩn thận hơn, có lẽ đặt ở đầu giường phòng ngủ không phải là một quyết định hay.”

Đỗ Duy vừa nói, vừa nhìn về phía cánh tay phải của mình.

Ác linh hóa đã lan đến nửa cánh tay phải, nhưng màu da của toàn bộ cánh tay phải trông lạnh lẽo, trắng bệch, trông y như một xác chết.

Điều này chưa từng được đề cập trong quyển sổ của Andrew Dawkwe.

Hắn hiểu đã có một số biến hóa không rõ ràng trong cơ thể mình.

Chương 59: Nhìn vào trong

Bắc Brook, 9:08 tối, thời tiết u ám.

Trong phòng họp ở tầng trệt, hắn treo chiếc tủ lên trên tường, giống như chiếc đồng hồ cổ.

Từ vị trí của sô pha, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy Annabelle.

Trong phòng tắm trên tầng hai, sau khi tắm rửa xong, Đỗ Duy mặc quần áo, bước ra ngoài.

Tất nhiên, con dao găm hình thánh giá của Andrew Dawkwe vẫn được hắn giữ bên mình.

Mặc dù thứ này có vẻ vô dụng với Đỗ Duy, nhưng ở thời điểm nào đó, có thể sẽ tạo ra tác dụng không tưởng.

Trước khi trở lại phòng ngủ, Đỗ Duy dừng lại, quay đầu liếc nhìn xuống lầu.

Bóng tối bao trùm che khuất tình hình phía dưới, chỉ có thể nghe thấy tiếng lách cách … tiếng con trỏ quay, một cách máy móc và có quy luật.

Chỉ là… vẫn không xảy ra chuyện gì khác thường.

Đỗ Duy dừng một chút, sau đó mở cửa bước vào phòng ngủ.

Thần kinh căng thẳng trong thời gian dài, khiến tình trạng của hắn rất tệ. Nhất là sau khi đưa Annabelle vào nhà, lại chưa từng xảy ra sự kiện ma quái nào, có gì đó khá phi lý.

Tất nhiên, điều làm hắn thấy lạ là khi mang Annabelle vào nhà, hai ác linh, kể cả chiếc đồng hồ cổ, đều không có chút

phản ứng, như thể chúng hoàn toàn ngó lơ Annabelle.

……

“Rất không bình thường.”

Đỗ Duy thầm nói, xoay người mở cửa đi vào phòng ngủ.

Cửa phòng vẫn bị thủng một lỗ lớn, ngay ở thời điểm khi mới thuê nhà, lỗ mắt mèo cũng đã bị chủ nhân trước gỡ bỏ, chỉ cần liếc sơ là có thể nhìn ra bên ngoài.

Có thể nói, ý nghĩa tượng trưng còn lớn hơn tác dụng thực tế.

……

Lúc này, ngay ở bên cạnh phòng khám tư vấn tâm lý, cũng chính là nhà của Roy.

Trên tầng hai, trong căn phòng mà Cảnh sát Đỗ Duy và Tom đã bước vào, tường và trần nhà được vẽ bằng những biểu tượng và hoạ tiết kỳ lạ.

Biểu tượng ngôi sao sáu cánh được vẽ bằng máu trên mặt đất, trên mỗi góc đều đặt một ngọn nến.

Một nhóm phụ nữ mặc đồng phục đen, sắc mặt chết lặng cúi đầu, giống như đang hành lễ, thì thào những lời mà người khác không thể hiểu được.

Giọng điệu của họ rất khó hiểu, một số từ đã thay đổi ý nghĩa, và trở thành ám chỉ điều gì đó.

Thời gian dần trôi.

Người phụ nữ hình như là lãnh đạo của nhóm đi đến bên cửa sổ, và mở rèm.

Từ góc nhìn của cô, có thể dễ dàng nhìn ra tình cảnh trong phòng ngủ của nhà Đỗ Duy, ở đối diện.

“Đèn đã tắt, hắn đã lên giường.”

“Có thể chắc chắn cái chết của Roy có liên quan đến hắn hay không?”

“Về cơ bản là có liên quan, khi đó, lễ tế của Roy không đủ 7 người, cho nên cô ấy đã chọn người đàn ông này làm mục tiêu, tiếp xúc cũng nhiều nhất, nhưng…”

Nói đến đây, cô dừng lại và nhìn những người khác.

Trong phòng, ngoài cô ấy, có 7 người phụ nữ vô cảm, thuộc những chủng tộc và độ tuổi khác nhau, nhưng tất cả đều mặc đồng phục màu đen.

Rõ ràng, họ là những tín đồ tà giáo mà cảnh sát Tom đã đề cập.

“… Trước khi chết, Roy đã giúp hắn mua một bao thuốc lá. Tất nhiên, cô ấy cũng chuẩn bị thuốc mê và dụng cụ, nhưng người đàn ông đã đến nhà bệnh nhân của mình để thăm khám, khi hắn trở về, Roy đã chết.”

“Và chúng tôi vẫn chưa tìm thấy đầu của cô ấy.”

“Buổi lễ không thể gián đoạn, xin ngài chuẩn bị.”

“Nerella, em đi đi, đúng theo nghi lễ, giờ này ngày mai bắt đầu làm việc.”

“Tôi sẽ hiến dâng máu thịt của anh ấy cho Vidar …”

Nói xong, những người phụ nữ mặc đồng phục áo đen này lần lượt rời khỏi phòng.

Vài phút sau, những ngọn nến trên mặt đất đột nhiên tắt ngấm.

……

Nerella nhớ mình đã gia nhập Giáo phái Vidar được 5 năm, trong 5 năm này, suy nghĩ của cô ấy đã có những thay đổi lớn

lao.

Cô biết mình đã làm những chuyện cực kỳ độc ác và tàn nhẫn, giết người, hiến tế, bất kỳ chuyện nào cũng đủ để đem ra bắn bỏ cả trăm lần.

Nhưng Nerella luôn hạnh phúc, bởi trong thế giới quan và giá trị quan của cô ta, những kẻ tầm thường ngu ngốc, dốt nát chỉ có chết mới có thể trở về trong vòng tay của Vinda, để được cứu rỗi linh hồn.

Đồng ý……

Dù với địa vị của mình, còn chưa thể nào liên lạc được với Vidar. Nhưng cô ấy cảm thấy chỉ cần có huyết tế thêm nhiều người, sớm muộn Vidar sẽ đáp lại.

Trong khi đồng bọn khác đang đợi trên xe, Nerella chậm rãi đi trong bóng tối và đến trước cửa phòng khám tư vấn.

Cô ấy có địa vị trong Vidar cao hơn với Roy, cô ấy đã vượt qua giai đoạn giết chóc đơn thuần chỉ để hiến tế.

Lễ hiến tế đòi hỏi phải lựa chọn mục tiêu, để lại dấu ấn và ra tay vào thời gian thích hợp.

Chỉ bằng cách này, Vidar mới có thể hài lòng.

“Lễ hiến tế của Roy thực sự rất tệ, chẳng trách cô ấy đã chết.”

Nerella trầm giọng nói, cô ta lấy ra một con dao găm, chỉ dài khoảng 10cm.

“Trở lại trong vòng tay của Vidar.”

Thì thầm gọi tên của Vidar, Nerella duỗi tay trái ra, lộ rõ các đốt ngón tay, lòng bàn tay đầy sẹo, trông cực kỳ thô ráp.

Rẹt…

Con dao găm rạch thẳng vào ngón trỏ, máu lập tức chảy ra dọc theo vết thương.

Trong giáo lý của giáo phái Vidar, đau đớn về thể xác là điều kiện tất yếu để được giải thoát tâm hồn, máu và vết thương là phương thức duy nhất để các tín đồ thể hiện đức tin của mình.

Sau đó, cô ta ngồi xổm xuống, vẽ một đoạn biểu tượng ở dưới đáy của cánh cửa. Trong giáo lý của chúng, khi biểu tượng được viết ra, đại biểu cho Vidar đã nhận chú ý đến mục tiêu của hiến tế và nhìn vào linh hồn của người bị hiến tế..

Khi việc hiến tế hoàn thành, linh hồn của người được hiến tế sẽ thuộc về Vidar.

Biểu tượng nhanh chóng được vẽ xong.

Ngay khi Nerella muốn đứng dậy rời đi, đột nhiên dường như cô ta nghe thấy một âm thanh.

Sột soạt …

Giống như có thứ gì đó sau cánh cửa, đang cạ vào cánh cửa gỗ.

Cô ta cảm thấy khó hiểu, nên đứng dậy và nhìn vào trong nhà qua lỗ mắt mèo.

Đập vào mắt là bóng tối đen như mực, dường như có thứ gì đó ẩn trong bóng tối, nhưng không thể nhìn thấy rõ.

Tối tăm, sâu thẳm…

Bóng tối này khác hẳn với khái niệm bình thường về ánh sáng và bóng tối.

Dù trong phòng không có ánh sáng, dù trời tối thì khi nhìn vào bên trong, thị giác cũng sẽ có hiệu quả nhìn về phía trước.

Nhưng Nerella lại không cảm thấy như vậy.

“Thật kỳ lạ, cứ như bị thứ gì đó chặn lại.”

Nerella có thể chắc chắn, không có ai ở trong nhà của Đỗ Duy, hơn nữa hắn cũng đã ngủ. Nếu hắn đang đi xuống cầu thang, cô ta sẽ nghe thấy tiếng bước chân hoặc những âm thanh khác.

“Có lẽ hắn đã bôi gì đó lên mắt mèo.”

Cô ta tự nhủ như vậy rồi quay lưng bỏ đi, trở lại xe.

Và bây giờ…

Ở tầng trệt của Phòng khám tư vấn tâm lý, chiếc tủ treo tường đang nhốt Annabelle, đột nhiên rung chuyển.

Chiếc TV mới mua tự bật lên, chuyển sang một chương trình đêm khuya.

Nhưng đúng vào lúc này, kim trên chiếc đồng hồ cổ treo trên tường đột nhiên dừng lại, kim giờ kim phút cùng kim giây trùng điệp so le nhau, mới nhìn giống như một chiếc đồng hồ bình thường.

Như thể cảm nhận được điều gì đó, chiếc tủ treo tường trở lại bình tĩnh và TV lập tức tắt.

Khi tất cả những điều này kết thúc, các kim của đồng hồ cổ cũng đã thay đổi hình dáng ban đầu, tiếp tục chồng lên nhau, và lại máy móc quay theo quy luật của riêng nó.

Chương 60: Cốc cốc cốc

Tí tách…

Tí tách…

Người phụ nữ mặc trang phục nữ tu lơ lửng trên cơ thể của Đỗ Duy, từng giọt máu màu nâu đen chậm rãi nhỏ xuống từ những chiếc răng nanh bên trong cái miệng gớm ghiếc đang mở rộng.

Chất lỏng sền sệt, ẩm ướt, và lạnh lẽo từ từ giỏ nhọt xuống chóp mũi.

Đỗ Duy cảm thấy cơn lạnh buốt thấu xương từ chóp mũi đang từ từ lan ra khắp khuôn mặt.

Hắn rất muốn mở mắt ra, nhưng dù cố gắng thế nào đi nữa, cũng không thể làm được.

Lần này đã là lần thứ ba hắn gặp phải cơn ác mộng này.

Thời điểm bắt đầu giấc mơ, không cách nào có thể phản kháng, cảnh tượng trong mơ toàn là cực hình, chỉ có cánh tay phải có thể cử động.

Không khí càng lúc càng nặng nề, hai lá phổi như đang bị bóp chặt khiến cho Đỗ Duy càng lúc càng thở nặng dọc, mỗi hơi thở đều phải dùng hết sức lực.

Trong giấc mộng, hắn tự nhủ rằng mọi thứ có lẽ sẽ giống như những lần trước, một lát là có thể mở mắt ra, đồng thời sẽ thấy The Nun đang cách mình gần hơn.

Sau đó sẽ tỉnh dậy, thoát ra khỏi cơn ác mộng điên rồ này.

Nhưng mãi một lúc lâu sau, Đỗ Duy chẳng những không thể mở mắt ra, mà còn phát hiện thêm một chuyện rất kinh khủng.

Tay phải của hắn rõ ràng đụng phải một thứ đồ vật gì đó lạnh buốt, bén nhọn và cứng cáp.

"Cái gì đây?"

Khi hắn ở bên trong Ngôi nhà kinh dị, cánh tay phải bị ác linh hoá đã tiếp xúc một thời gian dài với Annabelle, và đã có một số thay đổi bất thường.

Toàn bộ cánh tay phải giống như tay của xác chết, không hề có một chút cảm giác. Ngoại trừ có thể điều khiển, thì hoàn toàn mất đi xúc cảm.

"Là móng tay?"

Đỗ Duy cố nén sự nghi hoặc, tiếp tục suy đoán vật thể đang động đậy qua lại trên cánh tay của mình.

"Tại sao lại nhanh như vậy?"

Hắn đang nói đến khoảng cách.

Mặc dù biết rằng cái gọi là ác mộng thực ra là bởi vì lời nguyền khó giải của The Nun gây ra. Nhưng hai lần trước khoảng cách giữa mình và nó vẫn còn một đoạn.

Cho dù có tiếp tục gặp thêm 2-3 lần ác mộng nữa, cũng không thể rút ngắn khoảng cách đến mức có thể chạm vào mình.

Kỳ quái hơn là, Đỗ Duy có thể rõ ràng cảm giác cánh tay phải giống như bị áp chế hay thậm chí là mất kiểm soát mỗi khi The Nun chạm vào.

Điều này còn khủng khiếp hơn cả cảm giác sợ hãi mãnh liệt bị đè nén đến mức nghẹt thở, cứ như thể mình trở thành

cục thịt nằm trên thớt, bị người ta mặc sức thều tới thều lui. Hắn rất muốn mở mắt ra, nhưng lại không thể làm được.

…

Ngay lúc này trên đường phố của Bắc Brook.

5 chiếc ô tô màu đen có rèm che đang phóng về phía trước.

Bên trong một chiếc xe, Nerella ngồi ở ghế phụ đang lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời tối đen, âm u, thỉnh thoảng có tia chớp xẹt lên, kèm theo tiếng sấm nổ ầm ầm.

"Trời sắp mưa, bao lâu nữa chúng ta mới đến khách sạn Sofitel?"

"Khoảng 10 phút nữa."

Người ngồi trên ghế lái đáp lại Nerella, và tăng tốc về phía trước.

Điểm đến của họ nằm ở ngã ba giữa quận Bắc Brook và Manhattan, khách sạn Sofitel là một trong những điểm dừng chân của giáo phái Vidar ở New York.

Và tất nhiên là…

Những vị khách của khách sạn Sofitel cũng là mục tiêu hiến tế tiếp theo của chúng.

Và lần này, con số chắc chắn lớn hơn trước nhiều.

Nghĩ đến điều này, Nerella thì thầm: "Ca ngợi Vidar."

Khi những người khác nghe thấy, họ đều nói theo: "Ca ngợi Vidar."

Chiếc xe tiếp tục lao về phía trước.

Nerella vuốt ngón trỏ tay trái của mình, vết thương trên đó vẫn còn hơi đau, nhưng nét mặt của cô ta vẫn lạnh băng, hờ hững.

Tín ngưỡng có thể củng cố lòng tin của một người.

Nhưng những tín ngưỡng tà ác thì bóp méo tâm hồn của con người, khiến họ đau khổ, tan vỡ và huỷ hoại cuộc đời họ.

Từ tinh thần đến thể xác, từ bên ngoài đến bên trong cơ thể.

Điều này không đúng…

Nhưng đối với những giáo đồ của tà giáo, nó đã trở thành thói quen, thậm chí còn lấy thế làm niềm vui.

Nerella lại càng là như vậy, lúc này cô ta đang cau mày nhìn kỹ vào kính chiếu hậu ở bên ghế lái phụ.

Chiếc gương phản chiếu lại khuôn mặt gầy gò nhợt nhạt của cô ấy, giống như một bệnh nhân vừa khỏi bệnh.

Thứ khiến cô ta chú ý chính là đôi mắt. Tròng trắng đỏ ngầu, con ngươi màu nâu có vẻ sâu thẳm, tăm tối hơn bình thường rất nhiều.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Nerella rất khó hiểu, cô đã nghỉ ngơi đầy đủ, tại sao mắt lại đỏ ngầu.

“Này, nhìn xem, có gì đó trong mắt tôi phải không?”

Nerella quay đầu lại, đối mặt với những người khác ở ghế sau.

“Nó có vẻ bị nhiễm trùng hoặc có thể bị kích ứng.”

Người bạn đồng hành ở ghế sau nhìn chằm chằm vào mắt Nerella một lúc, nhưng không thấy gì bất thường.

“Chà, nếu ngày mai tình hình không thuyên giảm, có lẽ tôi phải đến hiệu thuốc.”

Nerella nói với những người khác, và ngồi xuống.

Những người khác không trả lời, cúi đầu im lặng, quan hệ của chúng có vẻ không thân thiết cho lắm.

Tuy nhiên, điều mấy ả không nhận thấy là sau khi nhìn vào đôi mắt của Nerella, ánh mắt của chúng cũng bắt đầu thay đổi. Dần dần trở nên u ám, hơn nữa những tơ máu đỏ ngầu dày đặc cũng xuất hiện càng nhiều trong đôi mắt của chúng

Trên phố, chiếc xe vẫn tiếp tục lao về phía trước.

…

11:38 tối, trong một căn phòng ở khách sạn Sofitel. Nerella đang đứng trong phòng tắm, cởi bỏ bộ đồng phục màu đen. Để lộ da thịt láng mịn, trắng như tuyết, nếu không phải bởi vì những vết sẹo ở khắp mọi nơi trên cơ thể, thì chắc chắn cô ta sẽ là một người phụ nữ cực kì quyến rũ.

Đứng dưới vòi hoa sen, từng dòng nước ấm áp và mịn màng liên tục xối lên người cô.

“Thoải mái quá.”

Đôi mắt khẽ nhắm, cảm giác ấm áp, khoan khoái lan truyền khắp có thể. Cho dù là giáo đồ tà giáo hung ác, cũng sẽ đắm chìm trong cảm giác hưởng thụ do vật chất mang lại.

“Thật đáng tiếc, phải nghỉ ngơi sớm, mai còn phải đến thằng bác sỹ tâm lý kia.”

Sau khi nhỏ giọng nói một câu, Nerella cũng đã tắm xong.

Khoác trên người chiếc áo choàng tắm, cô ta đột nhiên nghe thấy một âm thanh máy móc, cực kỳ có quy luật ở bên tai.

Cốc cốc cốc…

Cốc cốc cốc…

Ai đó đang gõ cửa …

Nerella cau mày: các tín đồ của giáo phái Vidar trừ lúc tổ chức nghi lễ hiến tế, sẽ chỉ tập hợp lại với nhau theo lệnh của giáo chủ. Nhưng ngoài lúc đó ra, thì họ phân bố ở các khu vực khác và rất ít liên lạc với nhau.

Đúng lý ra, thì vào lúc này sẽ không có ai gõ cửa mới đúng.

“Ai ở bên ngoài vậy?”

Nerella bước tới cửa, đôi mắt nhíu lại nhìn vào cái lỗ nhỏ trên cánh cửa. Ngoại trừ ánh đèn mờ ảo bên ngoài hành lang, thì không hề có ai khác.

“Chuyện quái quỷ gì đây?”

Nerella lờ mờ cảm thấy có điều gì đó không ổn, ngoài cửa không thấy ai nhưng tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục.

Sau khi suy nghĩ, cô đặt tai lên cửa, nhưng kỳ lạ là cô không hề cảm thấy rung động từ cánh cửa truyền lại.

“Ruth? Koriel? Có phải hai người không?”

Chương 61: Lan truyền

Trong phòng, tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục vang lên.

Cốc cốc cốc…

Nerella cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhưng khi cô chăm chú nhìn qua lỗ mắt mèo trên cánh cửa, bên ngoài lại không có gì cả.

Giáo chủ Ruth và tài xế Koriel ở hai căn phòng đối diện, họ không phải là những kẻ thích chọc ghẹo người khác, sẽ không làm ra loại chuyện nhàm chán như thế này.

Mặc dù trước kia giữa họ thường đùa giỡn với nhau, nhưng từ sau khi gia nhập giáo phái Vidar thì thói quen này đã sớm đã biến mất.

"Hừm…"

Nerella bất đắc dĩ hít một hơi thật sâu, cô tháo chốt cửa, tay còn lại đặt lên tay nắm cửa.

"Không cần biết mày là ai, mày đã thành công chọc giận tao rồi"

Nói xong, cô lập tức mở cửa. Nhưng trong ánh đèn lờ mờ, ngoài hành lang không hề có một ai.

Tiếng gõ cửa đột ngột dừng lại.

"Chuyện gì đây?

Nerella khoác áo choàng tắm, thò đầu ra nhìn khắp hành lang. Khách sạn này trang trí vô cùng xa hoa, không gian rộng lớn, hành lang cũng rất dài, có thể thấy hai thang máy ở hai đầu.

“Không có người gõ cửa?”

Ngoài hành lang cũng không có vật gì để ẩn nấp, chỉ có thể chạy thật nhanh đến cuối hành lang để trốn.

Gõ cửa nãy giờ cũng chỉ để vui đùa một chút sao? Thật là một trò đùa ác ý.

“Dù mày có là ai thì cũng đừng để cho tao tóm được. Nếu không tao chắc chắn sẽ khiến mày chết vô cùng thảm.”

Nerella bình tĩnh nói một câu, rồi quay người trở về phòng, mạnh mẽ đóng mạnh cửa lại cái rầm.

Trở lại giường, cô cầm lấy chiếc gương ở đầu giường, để soi mặt.

Trong gương, tơ máu trong đôi mắt của cô còn nghiêm trọng hơn trước, như thể liên tục trừng mắt, không hề nhắm lại.

Chỉ có điều kỳ lạ là con ngươi màu nâu của cô không còn vẻ sâu thẳm, thâm trầm như trước.

Giống như bị mất đi một lớp điểm nhấn, sau khi gỡ xuống kính áp tròng thẩm mỹ.

“Đây có phải là tín hiệu tốt hay không? Chắc không phải bị nhiễm nấm, mà do dạo này mình không nghỉ ngơi đầy đủ.”

Vốn đang bực mình vì “trò đùa dai” của tên khốn nào đó, Nerella đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, sau khi nhìn thấy chuyển biến trong mắt của mình.

Thậm chí cô còn cười một mình, tự nhủ: “Nếu thật sự là nhiễm nấm, có lẽ những người khác ngồi chung xe, cũng sẽ bị mình lây nhiễm, haha.”

“Tắt đèn ngủ thôi.”

Nói xong cô đặt gương lại chỗ cũ, tắt ngọn đèn trên đầu giường.

Tạch…

Căn phòng lập tức chìm trong bóng tối.

Nhưng ngay giây tiếp theo, lại nghe tạch một tiếng, ngọn đèn lại được sáng lên.

"Ồ? Vừa rồi hình như có thứ gì đó."

Nerella chợt từ trên giường ngồi dậy, khó hiểu nhìn chằm chằm cửa ra vào, trên mặt của cô xuất hiện vẻ hoảng sợ.

Ngay sau khi đèn tắt, căn phòng chìm vào bóng tối, cô mơ hồ nhìn thấy, hình như có một bóng đen đột nhiên xẹt qua cửa.

Hình như bóng của một người.

Nerella bỗng dưng cảm thấy lo sợ, trong lòng cô không biết tại sao lại xuất hiện cảm giác này. Cô rất bực bôi, nôn nóng muốn biết thứ mình vừa thấy rốt cuộc là thứ gì.

Sau đó, vừa nhìn chằm chằm cửa ra vào, cô vừa dùng tay tắt đèn.

Tách…

Đèn tắt.

"Cái quái g…gi…gì?"

Khuôn mặt của Nerella lập tức trở nên cực kỳ khó coi, lắp bắp không thốt nên lời.

Bởi vì khi đèn tắt, vẫn luôn nhìn vào cánh cửa, cho nên lần này cô đã thấy được thứ đó.

Đó là một cái bóng đen mờ ảo khá giống hình dạng của con người, nhưng rất khó phân biệt giới tính của nó. Cái bóng rất mờ, thứ rõ ràng nhận thấy nhất là một đôi mắt.

Đỏ ngầu, với ác ý trần trụi.

Nerella không khỏi run sợ, mặc dù là một tín đồ của giáo Vidar, cũng là một kẻ đã từng đích thân giết mười mấy người, nhưng cô ta chưa bao giờ trải qua tình cảnh này.

“Mình nên đi gặp giáo chủ, chỉ có bà ấy mới có thể giải quyết loại chuyện này.”

Trong giáo phái Vidar, những tín đồ bình thường chỉ đóng vai trò là đao phủ, những tin tức quan trọng đều do giáo chủ nắm giữ, Ruth, cũng là một người ra mệnh lệnh.

Nghĩ đến đây, Nerella lập tức mở đèn. Nhưng trước sự kinh hoàng tột độ của cô, đèn không bật và căn phòng vẫn chìm trong bóng tối.

“Chết tiệt, chết tiệt, cái đèn khốn kiếp!”

Nerella điên cuồng nhấn công tắc nhưng chiếc đèn vẫn im lìm giống như mất điện, cả căn phòng vẫn chìm trong bóng tối.

Mình phải chạy.

Suy nghĩ chạy trốn nảy sinh trong đầu, cô ta đang định nhảy xuống khỏi giường.

Đột nhiên.

Khăn trải giường dường như bị thứ gì đó khống chế, trực tiếp quấn chặt từ đầu tới chân của cô ta.

Cô cố vùng vẫy chống cự, bình thường cô ta còn khoẻ hơn một người đàn ông trưởng thành, nhưng vào lúc này nó không hề có tác dụng. Không chỉ không thể tránh thoát, mà càng khiến chiếc khăn siết chặt hơn.

Tiếp theo đó, trong bóng tối liên tục vang lên tiếng xương bị bẻ gẫy răng rắc. Chiếc khăn trải giường đang quấn chặt cơ

thể của Nerella, lơ lửng trên không trung, cứ như đang vắt khăn, đầu và chân cô ấy bị vặn xoắn nhiều vòng, kêu lên răng rắc, rột rột…

Máu tươi bị vắt ra, thấm ướt mặt giường.

Bịch, âm thanh vật nặng rơi xuống giường.

Ngoài cửa…

Đối diện với phòng của Nerella, là phòng của tài xế Koriel.

Lúc này cô ta vẫn đang ngủ, ý thức vẫn đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Bỗng nhiên cô ta nhíu mày, mơ hồ nghe thấy âm thanh gõ cửa cộc cộc đều đặn, rất có quy luật.

…

7:09 sáng, ngày 22 tháng 5.

Bắc Brook, trời mưa dầm.

Đỗ Duy ngồi bên cửa sổ, vẻ mặt mỏi mệt nhìn ngắm cảnh tượng bên ngoài. Tiếng sấm sét ầm ầm, từng giọt mưa thay nhau văng vào cửa sổ khiến người ta phiền muộn.

Chiếc xe buýt quái đản đó chỉ xuất hiện vào những ngày mưa, không cần biết là nơi nào, chỉ cần trời mưa là nó có thể xuất hiện.

“Mình ghét những ngày mưa.”

Đỗ Duy thở dài, lắc đầu ảo não.

Cơn ác mộng kéo dài quá lâu khiến tinh thần và cơ thể của hắn đều mệt mỏi và căng cứng, không thể thư giãn. Khi hắn tỉnh dậy, toàn bộ khăn trải giường đều ướt đẫm.

Nguy cơ mà The Nun mang lại khiến hắn gần như tắt thở, hắn chỉ có thể nỗ lực điều tiết trạng thái của mình, luôn duy trì

những phẩm chất tốt nhất của một bác sỹ tâm lý cần có. Đó là bình tĩnh, tỉnh táo và lý trí, đối đãi với mọi việc đang diễn ra từ góc độ của một người ngoài cuộc.

Rời khỏi phòng ngủ, bước vào phòng tắm.

Đỗ Duy vặn vòi nước, lặng yên nhìn dòng nước từ từ dâng lên ở lavabô.

Không còn thấy khuôn mặt nhăn nheo quen thuộc của người phụ nữ nữa.

Đỗ Duy vốc nước rửa mặt, ngẩng đầu nhìn vào trong gương, khuôn mặt hắn đã khôi phục như lúc bình thường, góc cạnh rõ ràng, lạnh lùng trầm tĩnh, rất quyến rũ.

Ngoài ánh mắt quá đỗi lạnh lẽo, khiến người khác có cảm giác như bị nhìn thấu cả tâm hồn. Sức hút của hắn đối với phụ mạnh hơn nhiều những người đàn ông khác.

“Chờ chút, hình như mình ngửi thấy mùi máu tươi.”

Chương 62: Tủ lạnh

Tầng trệt.

Đỗ Duy cực kỳ lạnh lùng nhìn 4 cái đầu của phụ nữ ở dưới đất.

Mỗi cái đầu giống như bị kẻ nào đó dùng một lực cực lớn, giật phăng ra khỏi cổ một cách thô bạo.

Ngũ quan vặn vẹo dữ tợn, tuy đã khô, nhưng vẫn thấy những vết máu đầm đìa loang lổ dưới đất, lúc 4 cái đầu này xuất hiện trong nhà, chắc chắn máu chảy đầm đìa.

"Tại sao trong nhà mình lại xuất hiện nhiều đầu người như thế này?"

Đỗ Duy lầm bầm tự hỏi, khi hắn ngẩng đầu lên, nét mặt tràn đầy nghi hoặc.

Đây là một vấn đề rất quan trọng, có thể mang lại hậu quả trí mạng.

Ác linh có tính lan truyền, nó càng giết nhiều người, cảm xúc kinh hoàng và sợ hãi của những kẻ bị giết sẽ khiến nó càng thêm mạnh mẽ.

Ác linh do Elsa mang đến, có môi giới lan truyền là biết được tin tức về nó.

Còn về ác linh đến từ bài post, môi giới lan truyền là thị giác, cùng thính giác, tạm thời chưa phát hiện môi giới lan truyền khác.

Ngày đầu tiên, hai con ác linh giằng trong tình trạng kiềm chế và cân bằng, không ai áp chế được ai, cho nên không xảy

ra chuyện gì.

Nhưng vào ngày thứ hai, sau khi ác linh do bài post mang đến giết chết Luke Conan Doyle, anh trai của bà Mina, sự cân bằng không còn nữa, chiếc cân tiểu ly bắt đầu nghiêng.

Nếu như không phải sau đó, có thêm chiếc đồng hồ cổ treo tường ma quái, thì có lẽ đã không còn sau đó.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy có hơi chán nản, quay mặt nhìn về chiếc đồng hồ cổ treo trên vách tường và Annabelle khá lâu, nhất là thứ đầu tiên.

Annabelle đã bị bột xương ăn mòn, hiện đang đặt ở bên trong chiếc tủ được khoá kín. Nếu như còn có khả năng tạm thời rời khỏi đó để đi giết người, thì mục tiêu của nó phải là hắn.

Từ trước tới giờ chiếc đồng hồ cổ không có nhiều biểu hiện dị thường, tuy rằng nó là thứ bí ẩn nhất, nhưng cũng là thứ không có khả năng nhất.

Và chiếc nhẫn có khắc chữ “Val”.

Đỗ Duy không nhịn được nhếch môi cười, cảm thấy bản thân mình như đang uống nước độc giải khát, nhưng lại không thể dừng lại. Chỉ cần có chút sai lầm, thì đến chết như thế nào cũng không biết.

“Có lẽ không phải bọn chúng.”

Hắn giữ cho bản thân bình tĩnh. Hít thở thật sâu, và đưa ra phán đoán.

Môi giới lan truyền của ác linh do Elsa mang tới đã bị Đỗ Duy kiềm chặt. Chỉ cần hắn không nói ra, thì nó không thể rời khỏi căn phòng này.

Cuối cùng là ác linh có thể tự mình lên mạng mở topic, tính lan truyền gần như khủng bố.

Nghĩ đi nghĩ lại…

Đỗ Duy bước đến chiếc tủ không cửa ở tầng một, lấy ra túi rác rồi bắt đầu dọn dẹp.

Hắn ghét mùi máu và xác chết, vấn đề này bắt đầu từ năm ba đại học, khi hắn giải phẫu một tử thi.

Đó là lý do tại sao hắn chuyển sang làm bác sỹ tâm lý.

Đỗ Duy cho mỗi cái đầu vào một túi rác, cẩn thận lau sạch những vết máu.

Đáng lẽ lúc này gọi cảnh sát là cách tốt nhất, nhưng hắn sẽ phải giải thích thế nào về việc những cái đầu bỗng dưng xuất hiện trong nhà mình?

Ngay cả cảnh sát Tom, người biết rõ về những ác linh có lẽ cũng sẽ nghi ngờ, cho rằng hắn không thể thoát khỏi liên can.

Ngoài ra còn quá nhiều thứ ở nhà không thể giải thích được. Cánh tay phụ nữ thối rữa do chiếc đồng hồ cổ tạo ra, cái đầu biến mất một cách bí ẩn của Roy.

Đủ thứ chuyện, chỉ cần bị phát hiện, người khác sẽ nhận định hắn là một kẻ sát nhân máu lạnh biến thái.

Khi Đỗ Duy đang dùng khăn lau những vết máu, smartphone của hắn đột nhiên đổ chuông. Người gọi đến là cảnh sát Tom.

Nhìn vào home screen, Đỗ Duy trầm mặc một lúc, rồi bấm nút trả lời.

“Chào buổi sáng, Tom. Gọi tôi có việc gì sao?”

“Thực ra là… có chuyện không hay ho rồi. Anh Đỗ Duy, tôi đang kéo vành đai cách ly ở khách sạn Sofitel, anh tuyệt đối không bao giờ tưởng tượng được chuyện đang xảy ra đâu.”

“Tất nhiên là tôi không biết.”

“Đó là những giáo đồ của tà giáo. Bốn phụ nữ chết cùng lúc, mỗi người đều bị quấn trong khăn trải giường, giống như khăn mặt bị người ta vắt chết tươi. Máu vương vãi khắp nơi trong phòng, suýt nữa tôi đã nôn mửa, mẹ kiếp!”

“Chết tiệt, tôi sắp phát điên rồi. Cả tháng nay không đến khu đèn đỏ giải đen, tôi…tôi… f*ck!”

“Này, Đỗ Duy, vẫn đang nghe chứ?”

“Ừm… Tôi vẫn đang nghe đây.”

Đỗ Duy cúi đầu nhìn 4 cái đầu trong túi rác, giọng điệu bình thường dò hỏi: “Để tôi đoán xem, đầu của bọn họ biến mất rồi phải không?”

“À? Ừ, đúng vậy, làm sao anh biết?”

“Tôi đoán.”

“OK, mà tôi đề nghị anh tốt nhất nên cẩn thận một chút. Bởi vì theo như ghi chép của nhân viên ở nơi đây, bọn họ tổng cộng có 20 người, hiện tại đã chết 4, số còn lại có lẽ vẫn còn ở khu Bắc Brook.”

“À đúng rồi, để tôi cung cấp cho anh một số tin tức, tôi nghi ngờ chuyện này có liên quan đến sự kiện ác linh.”

…

Cúp điện thoại, Đỗ Duy tay xách theo 4 túi rác đi tới lầu 2. Căn nhà hắn thuê có một gác xếp nửa tầng, bình thường dùng để làm kho chứa một số đồ lặt vặt.

Tuy thực tế cũng chẳng có đồ lặt vặt gì.

Sau khi đi đến cuối căn phòng ở lầu 2, Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn lên cái nắm cửa trên trần nhà, đặt tay lên nắm cửa, kéo nhẹ xuống.

Sau âm thanh cót két làm người ta nhức răng, một cái thang đơn giản hạ xuống.

Không có bụi.

Bởi vì vài ngày trước, hắn đã vào gác xếp một lần.

Không gian gác xếp không lớn lắm, cao khoảng 2m, còn có 1 cửa sổ kính, tuy bị chiếc rèm cũ che lại nhưng vẫn phản chiếu chút ánh sáng yếu ớt.

Bên trong đặt một số đồ nội thất lỗi thời, ghế sofa, bàn, giường và một vài chiếc đèn hỏng, còn có một chiếc tủ lạnh kiểu cũ cao 1 mét, với cửa mở ở phía trên. Đây là thứ do người chủ trước để lại, nó dường như được dùng để đựng thức ăn.

Vào ngày trước, Đỗ Duy cắm điện vào tủ lạnh và nó vẫn hoạt động bình thường.

Cánh cửa tủ lạnh được mở ra, bên trong có một túi ni lông màu đen.

"Có lẽ mình cần tìm chút thời gian để tống khứ những thứ này, nhưng phải làm thật cẩn thận."

Đỗ Duy tự nói với chính mình, sau đó ném những túi rác vào tủ lạnh. Sau khi đóng cửa vào, mùi máu tanh đã giảm đi khá nhiều.

…

Vào lúc này, ở một nơi khác.

Căn nhà của bà Mina rất lộn xộn, đồ đạc bị lật tung, chén, đĩa vỡ khắp sàn nhà và một số thiết bị điện gia đình nhỏ.

Bức ảnh gia đình treo trên tường cũng rơi xuống đất, mặt kính vỡ nát, làm rơi ra bức ảnh bên trong.

Vợ chồng bà Mina và cô bé Kelly bị quỷ ám.

Mới nhìn giống như vừa trải qua một trận động đất. Còn bà Mina thì té ngã dưới đất, kinh hãi nhìn đứa con gái đang đứng đối diện. Khuôn mặt non nớt của cô bé Kelly vô cảm, đôi mắt đen kịt một màu, độc ác đến cùng cực.

“Mẹ, sao mẹ lại đưa con đến gặp tên bác sĩ tâm lý đó?”

Chương 63: Nguyền rủa

8:09 sáng, mưa giảm hẳn.

Một chiếc Cayenne màu đen đậu trước cổng phòng khám tư vấn tâm lý.

Alexis mặc một chiếc váy màu đen hiệu Cerruti, tôn lên vóc dáng mảnh mai hoàn hảo của cô. Thứ bắt mắt nhất chính là đôi chân thon dài thẳng tắp cùng làn da trắng ngần, khiến người ta phải mê mẩn.

Cô ấy cầm ô, đứng trong làn sương mù và mưa lất phất. Đối diện với cô là Đỗ Duy, với ánh mắt có chút kinh ngạc.

Đầu tiên, hắn theo thói quen tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn, sau khi xác định trên cơ thể của Alexis không có gì khác thường, Đỗ Duy mới yên tâm.

Hắn hỏi: "Em đợi bao lâu rồi?"

Vừa rồi, hắn định đến nhà đấu giá Berson để điều tra về đồng hồ cổ và chiếc trâm cài áo bằng vàng. Nhưng mới vừa đóng cửa lại, lại tình cờ bắt gặp Alexis với nụ cười tươi trên môi.

Phải nói rằng cách ăn mặc hôm nay của cô ấy quả thực rất bắt mắt, ngay cả kẻ có tính cách lạnh lùng như Đỗ Duy cũng không khỏi liếc mắt nhìn thêm vài lần.

Thấy vậy, hai má của Alexis hơi nóng lên, nhưng cũng nhanh chóng che giấu điều đó.

Cô nhìn Đỗ Duy, thản nhiên nói: "Mới 2 phút trước, em còn định tạo cho anh một bất ngờ. Không ngờ lại bắt gặp anh đi ra ngoài, thật là trùng hợp đúng không?"

“Thật à?”

Đỗ Duy ngẩn người, nhìn dưới gầm chiếc Cayenne cũng không thấy ẩm ướt cho lắm, chắc chắn đã đỗ lại rất lâu.

“Ừ, thật là trùng hợp, nhưng tóc em bị làm sao vậy? Mới đi nhuộm à?”

Khi hắn hỏi câu này, giọng điệu có chút khác thường.

Trước kia Alexis nhuộm tóc màu bạch kim, màu tóc đó khiến cô trở nên rất sắc sảo, khí chất được vun đắp trong gia đình thượng lưu, đã giúp cô thăng hoa lên một cấp độ khác.

Chỉ là bây giờ mái tóc bạch kim đã được nhuộm đen, khí chất cũ hoàn toàn biến mất, trông mềm mại hơn, có cảm giác tri thức chín chắn.

“Em chỉ đột nhiên cảm thấy nên đổi một màu tóc phù hợp hơn với mình. Mà điều đó cũng không quan trọng, anh nhìn này, hôm nay em mặc chiếc váy mà lần trước đã nói với anh, có đẹp không?”

Alexis nghiêng đầu, bờ vai trần bên phải lộ ra làn da trắng ngần gợi cảm.

“Ừm… Đẹp đó, trông rất hợp với em. Nhưng…”

Đỗ Duy bình ổn lại cảm xúc, nhẹ giọng nói: “Hôm nay anh có việc phải làm, anh đang muốn đến nhà đấu giá Berson.”

Alexis sửng sốt một chút, cảm thấy rất khó chịu, lại muốn bắt cô leo cây à?

Nhưng cô ấy vẫn tỏ ra rất bình thản, thuận miệng hỏi: “Nhà đấu giá Berson? Tại sao anh lại muốn tới nơi đó? Là bởi vì nhân viên phục vụ ở đó xinh đẹp, thân hình hấp dẫn, đầy quyến rũ?”

Đỗ Duy lắc đầu nói: ” Anh cũng không biết nhân viên phục vụ ở đó là nam hay nữ, chỉ muốn gặp người phụ trách để tìm hiểu về đồng hồ cổ thôi.”

Alexis thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Việc này rất quan trọng với anh à?”

Đỗ Duy gật đầu: “Đương nhiên.”

Nghe vậy, Alexis nở một nụ cười rất tươi, đôi mắt quét tới quét lui trên người Đỗ Duy, như thể muốn ghi nhớ từng chi tiết về hắn trong đầu mình.

“Tuy em không biết tại sao anh muốn tìm hiểu về chiếc đồng hồ cổ, nhưng em phải báo cho anh một tin xấu. Honey, phụ trách nhà đấu giá chưa chắc sẽ nói cho anh biết những tin tức này?”

“Chúng ta lên xe rồi từ từ nói.”

Alexis kéo Đỗ Duy lên xe, đóng sầm cửa lại.

Đỗ Duy tự động loại bỏ từ “Honey”, bất lực thở dài.

Sau khi cửa xe đóng lại, Đỗ Duy ngồi ở ghế lái phụ, bên cạnh ghế lái của Alexis.

Ở khoảng cách gần như vậy, hắn có thể ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Là mùi dầu gội đầu, rất thơm.

Hắn không hỏi Alexis tại sao lại đổi một chiếc xe khác, mà đề cập đến nhà đấu giá Berson.

“Tại sao họ sẽ không nói cho anh biết những tin tức đó?”

“Bởi vì thông tin này được bảo mật đối với những người bình thường, trừ phi tài sản của anh bạo tăng, bằng không căn bản là không thể.”

“Hẳn là phải có cách khác để anh lấy được thông tin này chứ, đúng không?”

“Đúng là có.”

Alexis gật đầu cười nhẹ: “Tuy nhiên sẽ rất phiền phức, tốn kém rất nhiều công sức và thời gian của anh, ít nhất phải mất cả tuần. Nhưng nếu đổi lại là em tìm hiểu giúp anh, chỉ cần nửa ngày.”

Trên thực tế, cũng đúng là như vậy, những món đồ cổ mà cô đã mua ở nhà đấu giá Berson, cũng phải khoảng vài chục triệu, tiêu tốn 1/3 tài sản của cô.

Ngược lại, cô cũng đã trở thành hội viên cao cấp của nhà đấu giá Berson, đã được đăng ký tại mọi chi nhánh trong thành phố.

Tra cứu thông tin về chiếc đồng hồ cổ? Chỉ cần cô mở miệng là được.

Nghe vậy, Đỗ Duy trở nên rất bất lực, thở dài tự nhủ: “Có tiền thật là tốt”.

Alexis thấy vậy, cho rằng lời nói của mình dùng lời thiếu tế nhị, làm Đỗ Duy mặc cảm, vội vàng nói: “Ý em là, nếu anh có tiền thì sẽ giải quyết mọi việc dễ dàng hơn. Ừm…không phải em muốn khoe khoang với anh đâu, ý của em là, trên thế giới này tiền có thể làm được rất nhiều thứ.”

“Ví dụ như đồ xa xỉ chẳng hạn, đối với em chẳng có nghĩa lý gì cả, em đều đã từng xài qua. Em hiểu tầm quan trọng của đồng tiền, nhưng em không hề thiếu tiền, cái em thiếu là những thứ mà tiền không mua được.”

“Đỗ Duy, anh biết em muốn gì mà, nhưng em cũng không muốn nó ảnh hưởng đến mối quan hệ của chúng ta. Vì vậy em nghĩ…ừm…chúng ta có thể từ từ phát triển.”

Nghe vậy, Đỗ Duy yên lặng gật đầu.

Sau đó, hắn nói: “Anh nợ em một ân tình.”

Alexis bó tay, nói: “Anh không cần khách sáo như vậy, em cũng có mưu lợi trong chuyện này mà.”

Nói xong, cô đột nhiên cười khẽ với Đỗ Duy, có vẻ hết sức can đảm.

“Em có mua vé xem phim chiều hôm nay đó, chúng mình đến rạp nhé?”

“Anh không chắc nữa, buổi chiều có lẽ anh phải đi mua ít đồ, chưa chắc đã ngồi xem với em được lâu.”

“Dạ? Không sao đâu. Em bao trọn rạp một ngày, chúng mình muốn xem bất cứ lúc nào cũng được.”

“…Được rồi.”

……

Trên đường.

Alexis lái xe, chở Đỗ Duy đến một rạp chiếu phim, hắn cũng không từ chối, đi theo cô vào rạp chiếu phim.

Ngay sau đó, bộ phim bắt đầu phát.

Khác với lần hẹn hò trước, Alexis không chọn phim kinh dị, mà lựa một bộ phim tình yêu giữa một nam bác sĩ tâm lý và nữ bệnh nhân.

Điều này khiến Đỗ Duy có chút ngượng ngùng, nhưng so với phim kinh dị thì những phim về đề tài này hắn vẫn có thể chấp nhận.

Alexis rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn tán gẫu với Đỗ Duy. Mà hắn thì vừa trả lời, vừa nghĩ xem tiếp theo nên làm như nào.

Hai ngày nữa, Người Đuổi Quỷ của giáo hội sẽ đến, đến lúc đó sẽ chiến đấu với The Nun, bất kể kết quả như thế nào, chuyện này nhất định phải có một kết thúc.

Đương nhiên, hắn thiên về phương án có thể thoát khỏi lời nguyền, sống thật tốt, tốt nhất là có thể giải quyết mấy ác linh ở nhà. Còn về phần thân phận Hunter, có thể che giấu được càng lâu càng tốt.

Bởi vì phía giáo hội, thái độ của họ đối với Hunter rất khó nói. Nhốt ở trong địa lao nhìn như là trừng phạt, nhưng trên thực tế lại giống kiểm soát hơn.

Mới nhìn có vẻ như không có sự khác biệt giữa hai chuyện này, nhưng thực tế lại rất khác.

Ác linh hoá Hunter, có thể ví von như một khẩu súng, lực sát thương rất lớn, nhưng khả năng bị cướp cò cũng rất cao.

Trừng phạt thì hơi đè ép quá mức, còn kiểm soát thì như thể đang nhảy múa trên lưỡi dao.

Trong trường hợp này, Đỗ Duy cần thời gian.

Ý tưởng điều tra chiếc đồng hồ cổ và trâm cài áo bằng vàng thực sự xuất hiện, khi hắn nghe về xuất xứ của chiếc trâm cài áo bằng vàng từ chỗ bà Mina vào ngày hôm qua.

Bởi vì Đỗ Duy nghi ngờ lời nguyền của The Nun có thể có liên quan gì đó đến những thứ này.

Chương 64: Chiếc nhẫn đó

Trong rạp chiếu phim.

Đỗ Duy đang lẳng lặng suy tư.

Đồng hồ cổ và chiếc trâm cài áo bằng vàng ngoài trừ đều có xuất xứ từ Nhà đấu giá Berson, chúng còn có một đặc điểm tương tự.

Đó là dòng chữ cái được khắc trên chúng, đều bị xóa mất một nửa.

Val…

Sự khác biệt duy nhất là không có chữ ở trên bề mặt của chiếc đồng hồ cổ, thay vào đó được điêu khắc họa tiết thiên sứ, cùng với hình Thánh giá, biểu tượng đặc trưng của giáo hội.

Ở mặt sau có một phù điêu khắc hình đầu dê.

Lúc ấy Đỗ Duy đã suy đoán, những phù điêu này có thể là đại diện của thần thánh và tà ác, lấy thần thánh để gặp người, nhưng phía sau lại ẩn giấu cực đoan tà ác.

Biểu tượng đầu dê ở trong nhiều tôn giáo đều là biểu tượng gián tiếp hoặc trực tiếp cho ma quỷ.

Và những giấc mơ về The Nun bắt đầu xuất hiện từ khi lấy được chiếc đồng hồ cổ.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy nhìn thoáng qua Alexisis, dưới ánh đèn lờ mờ bên trong phòng chiếu, ngoại trừ hai người họ thì tất cả các ghế khác đều trống.

Trong hoàn cảnh không có vật cản, Đỗ Duy có thể ngắm nhìn rõ gương mặt trắng hồng xinh đẹp của Alexisis.

‘’Tại sao cô ấy không bị gì cả?’’

Đỗ Duy thầm tự hỏi, bỗng dưng mình dính phải nguyền rủa, nhưng Alexisis lại chẳng có việc gì. Thậm chí đến lúc này, ngoại trừ gia cảnh, địa vị xã hội và vô cùng giàu có, cô vẫn là người bình thường nhất từng tiếp xúc với mình.

Không lẽ The Nun cũng phân biệt giới tính?

‘’Là chiếc nhẫn đó?’’

Đỗ Duy im lặng suy tư, từ từ sắp xếp lại mốc thời gian và sự việc đã xảy ra trong đầu.

Sự tồn tại của đồng hồ cổ hẳn là càng thêm đặc biệt hơn, chiếc nhẫn và chiếc trâm cài áo bằng vàng có nhiều đặc điểm giống nhau hơn.

Val… Chữ cái này có thể được hiểu là thông tin, nó có thể trực tiếp ám chỉ một lời nguyền, hoặc có thể hiểu là một môi giới.

Còn chiếc nhẫn của người phụ nữ kia, nó luôn nằm ở trong ví của Đỗ Duy…

Đồng hồ cổ giống như là một nơi giam giữ, giam giữ chiếc nhẫn, thậm chí là nửa cánh tay đã mục nát của người phụ nữ.

Hơn nữa, bí mật của nó rõ ràng không chỉ có thế.

Lúc trước ở nhà, khi bị ác linh ở trong nhà ăn mòn, Đỗ Duy biết trạng thái của mình bắt đầu có chút không bình thường, nhưng đó vỏn vẹn mới chỉ là bắt đầu.

Thế nhưng ngay khi tiếp xúc với chiếc đồng hồ cổ, hắn ta lập tức tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Có nghĩa là, mức độ ăn mòn của chiếc đồng hồ cổ, vào một thời điểm nhất định, là sự bộc phát tăng trưởng, giống như hành trình trên xe buýt và cuộc tiếp xúc với Annabelle.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không khỏi lớn gan suy nghĩ, nếu chiếc đồng hồ cổ đang giam giữ chiếc nhẫn, vậy thì sự tồn tại của bản thân nó càng thêm ma quái.

Đỗ Duy vẫn luôn cảnh giác với chiếc đồng hồ cổ.

Trước đó khi bị nhóm người kia giật giấy tờ, khiến cho hai con ác linh trong nhà bộc phát, Đỗ Duy từng lầm tưởng đó chỉ là vật dụng liên quan đến ác linh. Nhưng giờ cẩn thận nghĩ lại, hắn phát hiện có rất nhiều chỗ không đúng.

Đồng hồ là sự quan sát và nhận thức về thời gian, mỗi vòng quay đều tượng trưng cho thời gian trôi qua.

Cơ thể của hắn đã từng 2 lần mất khống chế rơi vào trạng thái Quỷ Nhãn, nhìn thấy cảnh tượng mình chết trong thời gian ngắn.

Cũng liên quan đến thời gian…

"Trong nhà mình…có lẽ có một đại ác quỷ…"

Đỗ Duy không kìm được, nói khẽ.

Alexis ở bên cạnh nghe không rõ, tò mò hỏi: "Anh vừa nói gì vậy?"

Đỗ Duy lắc đầu nói: "Không có gì, anh chỉ vừa nghĩ đến một số việc."

Alexis chớp mắt: "Một số việc? Là việc liên quan đến nhà đấu giá Berson sao? Em đã hỏi thăm rồi, hẳn là chiều nay bên họ sẽ cung cấp tin tức cho em, đến lúc đó em sẽ nhắn tin cho, anh đừng lo."

Đỗ Duy không giải thích, chỉ cười cười đáp: "Ừ."

Alexis trông thấy nụ cười hiếm hoi của Đỗ Duy, trái tim nàng loạn nhịp, đôi mắt sáng ngời, dưới ánh chiếu rọi càng thêm rực rỡ.

Cô cắn chặt môi, trong đầu chỉ có một suy nghĩ – Em muốn ngủ với anh.

Nhưng sau đó, smartphone của Đỗ Duy đột ngột reo vang.

“Xin lỗi, anh quên chuyển sang chế độ im lặng.”

Đỗ Duy vội vàng nói với Alexis, sau đó nhìn tên người gọi tới, được hiển thị trên smartphone: Cha Tony.

Alexis thấy vậy dịu dàng nói: “Không sao, em sẽ đợi anh.”

Đỗ Duy ậm ừ nói: “Anh ra cửa rạp nghe điện thoại chút nha.”

Alexis gật đầu nói không sao, sau đó nhìn Đỗ Duy rời khỏi chỗ ngồi, đi đến cửa phòng chiếu phim mới thôi, cũng không có đi ra ngoài.

“EQ của anh ấy có vẻ không thấp như mình nghĩ.”

……

Về phía Đỗ Duy, sau khi bấm nút trả lời, giọng nói lo lắng của Cha Tony truyền từ đầu bên kia truyền đến.

” Đỗ Duy, bà Mina có thể đã xảy ra chuyện, con đến nhà bà ấy một chuyến được không?”

“Xảy ra chuyện? Ý Cha là chuyện gì?”

“Hơn 1 giờ trước, bà Mina gọi cho Cha. Nhưng Cha còn chưa kịp nhận, thì đầu dây bên nghĩa đã cúp máy. Cha đã cố gắng gọi lại nhưng không được”.

“Cha nghi ngờ ác linh kia có thể đã làm gì đó.”

“Con hiểu rồi, con sẽ đi ngay.”

“Rất cảm ơn con, nhưng xin con nhanh lên, nếu như có thể thì anh hãy thử làm lễ trừ tà.”

“Được rồi.”

Nói xong, Đỗ Duy cúp điện thoại, quay đầu liền bắt gặp ánh mắt của Alexis.

Hắn bước tới chỗ cô, có chút xấu hổ nói: “Có lẽ anh không cách nào cùng em xem hết phim được. Anh có chuyện phải về nhà một chuyến, có ít chuyện cần phải xử lý.’’

Alexis trợn mắt: “Haha, honey, đây là hẹn hò đó nha. Phim mới chiếu được một nửa anh đã phải về nhà? Anh khiến em nghi ngờ sức hấp dẫn của mình đó.”

Đỗ Duy hơi lúng túng: “Để lần sau nhé?.”

Alexis hừ một tiếng: “Lần sau? Khi nào?”

Đỗ Duy suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có lẽ là cuối tuần, tuần này anh bận khá nhiều việc.’’

Alexis bật cười: “Anh thật đúng là không thích miễn cưỡng chính mình.”

Cô ấy là một người phụ nữ rất khôn ngoan, ít nhất cô ấy cũng để ý đến tâm trạng của Đỗ Duy, mặc dù có chút không vui, nhưng cũng chỉ một lúc rồi thôi, rất nhanh đã dịu dàng nói: “Thôi bỏ đi, cuối tuần thì cuối tuần, à…để em lái xe đưa anh về?”

“Được.”

……

11:06 trưa.

Trong phòng khám tư vấn.

Sau khi tiễn Alexis về, Đỗ Duy khoác ba lô, rồi khóa cửa lại.

Trước khi đi, hắn còn treo ở trước cửa một tấm biển, trên đó viết: Xin hãy đặt tất cả thư từ ở cổng, đừng nhét vào khe cửa.

Đây là vì phòng ngừa có người phát động quy luật của ác linh.

Hắn không muốn sau khi về đến nhà, bên trong lại xuất hiện thêm một cái đầu người.

Khi Đỗ Duy định quay người rời đi, trong lúc lỡ đãng, hắn chợt phát hiện một nhóm ký hiệu bên đưới đáy cửa.

Phông chữ màu nâu sẫm, có vẻ như nó đã được viết trong một thời gian.

Lúc này, Đỗ Duy sầm mặt lại, cúi người xuống, quẹt vào mấy chữ đó.

Ngửi được thứ mùi nhàn nhạt từ từ đầu ngón tay truyền tới, ánh mắt của hắn lạnh lùng hơn rất nhiều.

“Xem ra 4 giáo đồ tà giáo đã từng đến nhà mình. Bọn họ đã cố gắng làm điều gì đó, nhưng đã tình cờ phát động ác linh.”

‘’Coi tao là mục tiêu sao? Hay là muốn trả thù tao, vì cái chết của Roy?”

“Không thể không nói, bọn mày tìm sai người rồi!”

Cười lạnh một tiếng, Đỗ Duy sờ sờ khẩu súng lục giấu dưới hông, quay đầu sang bên kia đường, đi về phía chiếc Subaru mới tinh của mình.

Hiện tại hắn không có thời gian để đối phó với đám người này, chỉ khi giải quyết được chuyện của bà Mina, hắn mới có thời gian chơi với đám người này.

Chương 65: Chỉ có một chiếc chăn

Buổi trưa ở quận Bắc Brook, trời vẫn đang mưa..

Một chiếc Subaru Impreza mới tinh đang phóng vun vút trên đường, làm cho một lượng lớn bùn đất văng tung tóe.

Đỗ Duy ngồi ở ghế lái liếc nhìn bầu trời u ám ngoài cửa sổ xe.

Theo dự báo thời tiết mới nhất, New York trong vài ngày tới sẽ có những ngày mưa kiểu dầm kiểu này, mưa to kèm theo sấm chớp.

Nói cách khác, khi những Hunter của nhà thờ đến để đối phó với The Nun, chuyện đó sẽ được thực hiện trong một ngày mưa.

"Đây không phải là một dấu hiệu tốt."

Hắn lẩm bẩm, rồi bẻ cua vào một con đường khác.

……

Nhà bà Mina ở khu trung tâm quận Bắc Brook, tuy vị trí không mấy sầm uất nhưng giá nhà không hề rẻ.

Trước đây Đỗ Duy đã tính đến việc mở một phòng khám tư vấn tâm lý ở đây, nhưng sau khi cân nhắc tỷ suất chi phí, hắn đã từ bỏ ý định này.

Sau khi dừng xe, Đỗ Duy xách ba lô, che dù chậm rãi bước đi dưới mưa.

Trước mặt là một biệt thự nhỏ hai tầng rưỡi, độc lập, dù trông có vẻ đã cũ, nhưng vẫn rất có giá trị.

Trước cửa biệt thự có một mái hiên che mưa.

Đỗ Duy gấp ô, đặt trên giá ở bên cửa, rồi đi về phía trước, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn cảm thấy một loại áp lực khác thường, nhưng không biết vì sao hình như nó lại rất yếu ớt.

Chỉ còn nghe được tiếng mưa rơi tí tách, trông có vẻ đây chỉ là một căn biệt thự bình thường, nếu như hắn không biết con gái của bà Mina đã bị quỷ ám.

Nếu như không phải Quỷ Nhãn đã bước vào giai đoạn thứ ba, Đỗ Duy nghĩ mình chắc không thể phát hiện được điều gì bất thường.

Hắn nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại, kể từ khi Cha Tony thông báo bà Mina mất tích, đã trôi qua hơn 20 phút.

“Rất khó có khả năng còn sống sót.”

Nói xong, Đỗ Duy xoay nắm cửa.

Kéttt…Cạch, là âm thanh cánh cửa bị khóa…

Đỗ Duy nhíu mày, thông thường ổ khóa của loại biệt thự này, đều được trang bị chức năng chống trộm và ghi nhớ. Không có chìa khóa, trừ khi dùng bạo lực phá khoa, còn không cũng hết cách.

Suy nghĩ một lát, Đỗ Duy xoay người đi dọc theo bức tường, tìm kiếm một lối vào khác.

Rất nhanh.

Hắn đi tới bên cửa sổ ở bên phải biệt thự, do tấm rèm cửa không kéo hết, cho nên có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Nhưng bởi vì góc nhìn khá hẹp, Đỗ Duy chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đồ đạc trong phòng ngả nghiêng, sô pha úp ngược trên sàn, khắp nơi đều ngổn ngang chén đĩa vỡ nát, như thể vừa trải qua một trận động đất.

Không giống với New York trong ký ức của hắn, thành phố này nằm trong nội địa, cách xa dải địa chấn.

Nghĩ đến đây, trong mắt Đỗ Duy lóe lên vẻ suy tư: "Vậy những điều này là do ác linh làm ra sao?"

Trong cuốn sách mà Cha Tony đưa cho hắn, trong đó có ghi ghép về tình huống này.

[Một số ác linh cường đại có năng lực rất đáng sợ, có thể ảnh hưởng đến cả môi trường xung quanh, thậm chí có thể hiểu theo nghĩa, đó là có thể bẻ cong cả không gian và thời gian.]

Nhớ lại ghi chép bên trong sách, Đỗ Duy hít một hơi thật sâu: "Xem ra mọi chuyện đã trở nên rất phiền phức. Hy vọng có thể tìm ra chút manh mối, có thể cho Cha Tony một lời giải thích."

Lúc này, Đỗ Duy đã không còn ôm ấp hy vọng nào về việc bà Mina còn sống.

Lúc trước hắn đã từng nhắc nhở bà ấy, nhưng bà ấy lại không tin.

Dù cảm thấy con gái có chút khác thường, nhưng bà Mina vẫn bướng bỉnh không chịu đưa ra quyết định, chỉ đến khi đối diện với cái chết mới đưa ra quyết định, thì đã quá… muộn.

Bởi vậy, Đỗ Duy không hề cảm thấy áy náy hay khó chịu.

Hắn chỉ làm những gì mà bản thân nên làm.

Đỗ Duy quay đầu nhìn xung quanh, sau khi chắc chắn rằng không có ai ở quanh, hắn lấy từ trong túi ra con dao găm hình

thánh giá bằng bạc, đâm thẳng vào mép cửa kính.

Choang một tiếng.

Cửa sổ kính vỡ tan tành, các mảnh kính văng tung tóe khắp nơi.

Đỗ Duy búng người nhanh chóng chui vào, còn về phần cảnh tượng này có bị camera giám sát thu lại hay không, thì hắn không quan tâm.

Dù sao đã có cảnh sát Tom biết chuyện này, chắc anh ta sẽ hiểu.

……

Trong biệt thự.

Đỗ Duy nhặt bức ảnh chân dung gia đình từ trong cái khung vỡ, nhét con dao găm hình thánh giá bằng bạc vào túi.

Bức ảnh chụp gia đình bà Mina, hai vợ chồng tươi cười nắm tay cô con gái Kelly.

Bức ảnh được chụp chắc cách đây không lâu, vì ngoại hình của Kelly không thay đổi nhiều so với hôm trước hắn nhìn thấy. Cô bé rất xinh đẹp, và dễ thương, khuôn mặt vẫn còn vài vết tàn nhang lốm đốm.

Thứ thu hút sự chú ý của Đỗ Duy lại là chồng của Kelly, ông ta cao lớn, ngoại hình tuy bình thường, nhưng ánh mắt sắc bén, khiến ta nghĩ đây là người ở tầng lớp thượng lưu.

“Trông khá giống với ác linh đeo mặt nạ trên xe buýt. Nếu không tính gương mặt và cây trâm vàng cài áo, gần như chắc chắn đây là cùng một người.”

Đỗ Duy tự nói, bỗng nhiên hắn chú ý đến mu bàn tay phải của chồng bà Mina.

“Hình xăm rất quái dị, nhưng tại sao lại là ngôi sao sáu cánh?”

Ngôi sao sáu cánh trong nhiều tác phẩm văn học thường tượng trưng cho may mắn.

Nhưng trong ghi chép của giáo hội, nó là biểu tượng của một vài tà giáo.

Cũng giống như biểu tượng của giáo hội là vương miện gai và chén thánh đang bốc cháy cùng các thánh vật khác, biểu trưng của người Torino là một khuôn mặt trừu tượng.

Một nửa bên trên của ngôi sao sau cánh đại diện cho nam giới, nửa còn lại là đại diện cho phụ nữ.

Ý nghĩa ban đầu của nó không tốt đẹp gì lắm, còn có vẻ khá dung tục.

Vì vậy nên hầu hết mọi người không sử dụng hoa văn này để làm hình xăm, cho dù là hiện đại, do hoạ tiết vốn có của hình xăm quá đơn sơ, nên đã cải biến để phù hợp hơn với thẩm mỹ của đông đảo mọi người.

“Có lẽ mình nên điều tra chồng của bà Mina.”

Đỗ Duy gấp tấm ảnh lại, nhét vào ví rồi bước vào phòng trong.

Giờ có thể chắc chắn, chữ Val hàm chứa thứ gì đó ma quái, ít nhiều có liên quan đến The Nun, mặc dù không thể xác định được bí mật là gì, nhưng tất cả chúng đều có sức mạnh ma quỷ.

Ví dụ như trạng thái Quỷ Nhãn của Đỗ Duy, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy hình ảnh cái chết trong tương lai.

Chỉ là…

Hắn vẫn không thể phán đoán khả năng này là do chiếc nhẫn hay chiếc đồng hồ cổ mang lại.

Đi qua một gian phòng khác.

Không lâu sau Đỗ Duy đã đến phòng ngủ trên lầu hai.

Khẽ vặn nắm cửa, cửa không hề khóa.

Đẩy cửa bước vào, vẻ mặt của Đỗ Duy hơi khác thường, hắn nhìn thấy thứ mà lẽ ra không nên thấy.

"Có vẻ căn phòng này là phòng ngủ của bà Mina."

Bên trong trang trí tương đối đơn giản, có một bàn trang điểm đặt bên cạnh đầu giường, một số váy và đồ lót được treo trong một tủ treo quần áo.

Đỗ Duy tùy ý nhìn lướt qua, sau khi xác định không có gì khác thường mới nhíu mày, xoay người bước ra ngoài.

Đột nhiên, hắn lại quay đầu nhìn chằm chằm giường trong phòng ngủ, đôi mắt đen sâu thẳm trở nên lạnh lẽo.

"Chỉ có một cái chăn bông? Cho dù chồng mất tích, thậm chí đã chết, cũng chỉ mới có 2 ngày."

Về mặt tâm lý mà nói, một cặp vợ chồng bình thường, dù một trong hai người đột ngột qua đời, cũng sẽ khắc ghi từng li từng tí những sinh hoạt trước đó.

Điều này cũng đúng trong thực tế, có một số người sau khi người bạn đời của họ qua đời, họ luôn giữ quần áo của người kia, v.v., thậm chí mang hũ tro cốt đặt ở trong nhà, để luôn luôn tưởng nhớ.

Mà phòng ngủ của bà Mina chỉ có 1 cái chăn bông, điều này rất không hợp lý.

Trừ khi, bà ấy đã không ngủ cùng giường với chồng mình trong một thời gian dài.

Thậm chí có thể mạnh dạn suy đoán rằng bà ấy và Kelly đã không ngủ cùng nhau.

Đỗ Duy lờ mờ cảm thấy những thông tin mà bà Mina nói với chính mình lúc trước có lẽ chỉ là một phía, nhất định còn có một số chi tiết quan trọng không nói với hắn.

Chương 66: Cốp

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, bước chân của Đỗ Duy tăng nhanh hơn rất nhiều.

Ngoài cách bài trí của biệt thự, cảnh tượng mà hắn nhìn thấy là một chuỗi sợi tơ màu đen dày đặc tập hợp lại như những chuỗi hạt, chằng chịt như mạng nhện.

Hắn cảm thấy mình đã nắm bắt được một điểm mấu chốt nào đó, nhưng vì không đủ thông tin nên không thể đưa ra phán đoán chính xác.

Chỉ cần hắn có thể tìm hiểu ra chuyện gì đã xảy ra với bà Mina, có lẽ sẽ biết tại sao nhiều điều kỳ lạ đã xảy ra với bà ấy.

Khi đi đến cửa phòng có tấm bảng hình trái tim màu hồng, Đỗ Duy dừng lại.

Tấm bảng ghi: Phòng ngủ của Kelly.

Tất nhiên, cái bảng không quan trọng, điều quan trọng là dường như hắn nghe thấy một loại âm thanh kỳ quái nào đó.

Cốp… cộp …

Hình như có người đang đi qua đi lại, nhưng cũng không giống lắm.

Âm thanh nặng nề, giống như một tiếng đồ vật va vào nhau nhiều hơn.

Cũng tương tự như tiếng gõ bàn.

Đỗ Duy chần chừ một chút, dùng tay phải cầm nắm cửa xoay nhẹ, chậm rãi đẩy cửa ra.

Nhưng ngay sau đó, đôi mắt hắn trở nên rét lạnh, biểu hiện trên cực kỳ khó coi.

Hắn nhìn thấy một xác chết đang treo ngược trên trần nhà, một đầu của sợi dây thừng buộc vào neo sắt cố định của đèn chùm và đầu còn lại buộc vào mắt cá chân của xác chết.

Máu chảy xuống từ mắt cá chân, lan tràn thành một mảng lớn, đã ở vào trạng thái nửa đông đặc, rõ ràng thời điểm tử vong nằm trong khoảng thời gian Cha Tony gọi tới.

"Là Kelly…"

Phòng ngủ của Kelly được đặt rất nhiều búp bê, một hình ngôi sao sáu cánh được vẽ bằng máu ở ngay trung tâm căn phòng.

Mỗi góc đều có một ngọn nến đang cháy, nhìn có vẻ rất lạ.

"Nhưng âm thanh mà mình vừa nghe thấy là gì?"

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy không phát hiện được điều gì khác thường, những sợi tơ đen chằng chịt mà hắn từng thấy trước cũng không xuất hiện trong phòng.

Căn phòng không hề lọt vào chút gió, cửa sổ đóng chặt được rèm che kín, những ngọn nến trên mặt đất luôn cháy rất ổn định. Xác chết của Kelly không lắc lư, cái xác được treo lên, cũng chẳng có điều gì có thể khiến nó lắc lư và va chạm vào bất kỳ đồ vật nào cả.

"Có gì đó không đúng."

Đỗ Duy bình tĩnh quan sát xung quanh, sau khi suy nghĩ bèn bước vào.

Quan sát kỹ xác của Kelly vài lần, ánh mắt của hắn bắt đầu di chuyển xuống phía dưới, hắn trông thấy khuôn mặt của cô đang bị ngọc nến hun đen. Làn da có vẻ hơi thô ráp, sần sùi, trên chóp mũi và môi đều xuất hiện vài vết thương nhỏ.

Những giọt máu sền sệt nhớp nhúa chảy xuống phía dưới, nhưng bởi vì đã đông đặc nên tạo thành những cục máu đông như hạt châu trên chóp mũi và khóe môi.

Điều này được hình thành bởi sức nóng của ngọn nến đang cháy.

Sau đó, Đỗ Duy nhìn vào hình ngôi sao sáu cánh vẽ bằng máu, và những ngọn nến đặt ở mỗi góc.

Có một vũng máu đông đặc ở trung tâm của hình ngôi sao sáu cánh, trông cực kỳ ghê tởm và buồn nôn.

Ngọn nến đã cháy hơn một nửa, nhìn những bố trí này, hẳn là cách thời gian Kelly tử vong không lâu.

Đỗ Duy rút ra smartphone chụp một tấm ảnh.

Mặc dù gần đây hắn đã bổ sung kiến thức về Người Đuổi Quỷ, nhưng rất nhiều thông tin vẫn còn tương đối bí ẩn, chưa được rõ ràng cho lắm.

Những thứ chuyên nghiệp hơn, nên giao cho những người chuyên nghiệp hơn.

Ví dụ, như Cha Tony.

Tích…

Đầu dây bên kia rất nhanh bắt máy.

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Con là Đỗ Duy. Kelly đã chết, nhưng cái chết của cô bé rất quái dị. Có người đã sắp xếp biểu tượng ngôi sao sáu cánh trong phòng ngủ của cô bé. Giờ con sẽ gửi ảnh cho Cha, nếu phát hiện được điều gì thì hãy thông báo cho con biết.”

Đầu dây bên kia, Cha Tony im lặng một lúc, rồi nói: “Bà Mina đâu?”

Đỗ Duy trả lời : “Con vẫn chưa tìm thấy thi thể của bà ấy, nhưng con nghi ngờ rằng bà ấy đã che giấu một số thông tin, và…khả năng sống sót không cao.”

Cha Tony thở dài trả lời: “Cha hiểu rồi, hãy tiếp tục cố gắng điều tra việc này. Bên phía giáo hội đang rất chú ý đến con. Về hình ngôi sao sáu cánh, Cha cần phải tham khảo lại ghi chép của giáo hội, mà hình như Cha đã thấy nó ở đâu đó rồi thì phải.”

“Còn nữa… con đừng cúp điện thoại điện được không? Cha muốn là người đầu tiên được biết bà Mina đã chết hay còn sống.”

“Tại sao? Điều này sẽ ảnh hưởng đến con.”

“Đỗ Duy, đây là một bí mật… rất khó nói của Cha, coi như Cha xin con?”

“…Con sẽ cúp máy khi cần thiết.”

“Không thành vấn đề, Cha nhất định sẽ phối hợp với con.”

Đỗ Duy nhấn nút tắt màn hình điện thoại thay vì tắt cuộc gọi, nhét smartphone vào túi.

Dù cha Tony không tiết lộ bí mật của mình là gì, nhưng Đỗ Duy vẫn có thể đoán được.

Dù sao thì vào lần đầu tiên ông ấy gặp hắn, hắn đã nói cho ông ấy biết mình đã gặp ác linh. Những phản ứng của ông khá lạnh nhạt, muốn giải quyết sự việc theo quy trình của giáo hội, cần phải báo cáo trước, sau đó đợi giáo hội xác nhận. Dù cho tình hình lúc bấy giờ của New York đang không có Người Đuổi Quỷ.

Mà sau khi hắn nói cho ông ấy biết việc con gái của bà Mina bị ác linh ám, ông ấy lập tức ném cái gọi là quy trình đó ra sau đầu, bảo hắn đích thân giải quyết.

Chắc là câu chuyện tình cấm của ông ấy.

Đương nhiên với Đỗ Duy thì chuyện này không quan trọng.

Chỉ cần vào lúc quan trọng, cúp máy là được.

Đỗ Duy nghĩ như vậy, bèn đưa tay kéo rèm cửa.

Ánh sáng u ám chiếu vào dọc theo cửa sổ bằng kính, cánh cửa sổ không có dấu hiệu được mở ra.

Đỗ Duy nhăn mặt, nói khẽ: "Thật kỳ lạ."

Âm thanh vừa nghe thấy đã biến mất ngay khi hắn mở cửa.

Ngay cả giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn cũng không phát hiện dấu hiệu ác linh tồn tại, gần như có thể khẳng định âm thanh ''cốp'' đó không liên quan đến ác linh.

"Là người sao?"

Đỗ Duy thầm nghĩ, đảo mắt dò xét kỹ càng tất cả nơi có con người có thể ẩn nấp.

Phòng của Kelly chỉ có một chiếc giường rất thấp, tủ quần áo, giá để giày dép, bàn học và một chiếc piano nhỏ.

Nếu có người trốn ở phòng ngủ này, thì khả năng cao nhất là trốn trong tủ quần áo.

Nghĩ vậy, Đỗ Duy bèn bước đến tủ quần áo, nhẹ nhàng mở ra.

Nhưng mà hắn đã phải thất vọng.

Bên trong tủ quần áo không có gì, chỉ có mấy bộ quần áo của trẻ con, lại không có tường kép nên không có chỗ nào để trốn cả.

"Ở trong căn phòng ngủ này lại có cảm giác quỷ dị như thể lồng ngực bị đè ép đến nghẹt thở. Có lẽ mình không nên dừng

lại ở đây.”

Lúc này, smartphone trong túi quần vang lên tiếng lật sách, giọng của Cha Tony ở đầu dây bên kia vang lên: “Đỗ Duy, Cha vừa tìm được bản ghi chép về biểu tượng ngôi sao sáu cánh của giáo hội. Có rất nhiều tà giáo sử dụng giáo hội này, giáo đồ của chúng đều là những kẻ cực kì tà ác. Nhưng bọn chúng che dấu rất kỹ, giáo hội cũng không thể nào xác định rõ được.”

“Có biết được là tà giáo nào làm không? Gần đây dường như con đã bị những kẻ này để mắt tới.”

“Ừm … Cha sẽ kiểm tra lại. Nhân tiện, con nên cẩn thận. Mấy tháng gần đây, có một số tin tức kỳ lạ từ giáo hội. Những giáo đồ đó dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, chúng tiến hành rất nhiều nghi lễ hiến tế ở khắp nơi.”

“Con biết rồi.”

Những lời nói của Cha Tony không giúp ích được gì nhiều cho Đỗ Duy, thậm chí còn khiến hắn u mê hơn.

Chẳng lẽ việc này là do nhưng giáo đồ đó thực hiện?

Có vẻ như không giống lắm, trong căn biệt thự này quả thật có dấu hiệu của ác linh, nhưng nó dường như đang ẩn nấp, không có trong căn phòng ngủ này.

Đỗ Duy lắc đầu, nằm rạp trên mặt đất, nhìn xuống dưới gầm giường của Kelly.

Hắn nheo mắt lại nhìn vào trong.

Ở gầm giường cũng có một biểu tượng ngôi sao sáu cánh, nhưng đã bị phai mờ đi khá nhiều, có vẻ nó đã xuất hiện ở đó từ rất lâu…

Chương 67: Không có cách nào rời khỏi

Tầng 2 của biệt thự.

Trong phòng của Kelly, Đỗ Duy thu hồi ánh mắt, đứng dậy.

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng mưa vỗ bộp bộp vào cửa kính.

Hắn tạm thời có thể khẳng định, Kelly hay cả nhà của bà Mina đều đã bị giáo đồ của tà giáo theo dõi từ lâu.

Nếu không, cũng chẳng thể giải thích tại sao biểu tượng ngôi sao sáu cánh lại ở dưới gầm giường. Phải biết rằng giường của Kelly rất thấp, bình thường sẽ chẳng có ai cúi xuống kiểm tra, phát hiện ra được biểu tượng ngôi sao sáu cánh.

Đỗ Duy đi về phía cửa, khi đi ngang qua thi thể của Kelly đang treo lủng lẳng, hắn nhìn 6 ngọn nến ở các góc của ngôi sao sáu cánh.

Lại là tín đồ của tà giáo…

Có liên quan đến Roy ư?

Đỗ Duy không thể chắc chắn, hắn chỉ có thể suy đoán và phân tích dựa vào những thông tin hiện có.

Trong khi suy nghĩ, hắn bước ra khỏi phòng của Kelly.

Nhưng mà vừa ra đến cửa, bên tai lập tức vang lên một loạt âm thanh vù vù bén nhọn, trái tim xuất hiện cảm giác hơi đau nhói như bị kim đâm phải.

Đỗ Duy dừng lại, sắc mặt có chút tái nhợt.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn nhìn thấy một bức tranh.

Trong phòng vô cùng tăm tối, chỉ có thể nhìn thấy mình ngồi bên một chiếc bàn, cúi đầu xuống có vẻ như đang nhìn thứ gì đó. Trong góc phòng tăm tối dường như có kẻ nào đó đang thì thầm nói chuyện, không thể nghe rõ cụ thể đang nói gì, nhưng giọng điệu rất kỳ lạ, dường như đã nghe thấy nó ở đâu rồi, trong sự lạnh lùng lại bộc lộ ác ý mãnh liệt.

Ngay sau đó, một đôi tay gầy guộc trắng bệch vươn ra từ trong bóng tối, chậm rãi đặt lên cổ của hắn. Đỗ Duy chỉ có thể khó nhọc nhìn lên, trông thấy đôi tay kia nắm chặt cổ của mình, nhưng hắn lại như không hề phát hiện ra điều đó, để mặc cho đôi tay kia tuỳ ý vặn gãy cổ mình.

Răng rắc…

Cổ lập tức bị bẻ gãy, đầu nghiêng sang một bên, dựa vào ghế, khuôn mặt nhợt nhạt vô cảm, trắng bệch.

Trong suốt quá trình này, thậm chí Đỗ Duy có thể nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của mình, giống như cho đến lúc chết cũng không phát hiện ra bất kỳ khác thường nào.

“Hừ…”

Đỗ Duy lắc đầu, cố gắng thoát khỏi cơn chóng mặt và nôn mửa do thị giác chuyển biến mang lại.

Lúc này, trong lòng hắn tràn đầy nghi hoặc và khó hiểu.

“Tại sao lại nhìn thấy được cảnh tử vong của chính mình? Chẳng lẽ trong biệt thự này, có thứ gì mà mình chưa suy xét hay sao?”

Hắn cảm thấy rất kỳ quái, trong trạng thái Quỷ Nhãn, ngẫu nhiên có thể thấy được cảnh tượng mình chết trong tương lai, đây là điều duy nhất về Quỷ Nhãn được giáo hội ghi chép lại.

Cho nên khi Đỗ Duy biết được bà Mina có thể nằm mơ thấy cảnh tượng cái chết của bản thân, lúc đó tâm trạng của hắn vô cùng phức tạp, có cảm giác gặp được đồng loại.

Nhưng bây giờ…

Đỗ Duy loại bỏ ý nghĩ này, hắn cảm thấy rằng giấc mơ của bà Mina, và việc có thể thấy được hình ảnh cái chết của mình trong tương lai, đều bị ảnh hưởng bởi một thứ gì đó.

Có thể là do ác linh, hoặc một cái gì đó khác.

Dù sao chồng của bà Mina cũng đã giữ chiếc trâm cài áo bằng vàng trong một khoảng thời gian nhất định.

Đỗ Duy có ý định bỏ đi.

Mục đích hắn đến đây chỉ là để điều tra sống chết của bà Mina, nhưng bây giờ hắn bất ngờ nhìn thấy cái chết của mình, điều này đã đe doạ đến an toàn tính mạng của hắn.

Sau lần nhìn thấy cái chết của mình trên chiếc xe buýt quỷ dị, hắn đã tình cờ gặp tên ác linh đeo mặt nạ đáng sợ, với chiếc trâm cài bằng vàng đeo trên ngực.

Nếu không nhờ phát hiện ra quy luật của xe buýt, thì hắn cũng chỉ có một con đường chết. Thậm chí, dù còn ở trên chiếc xe buýt đó, hắn vẫn có thể bị ác linh giết chết bất cứ lúc nào.

Bây giờ Đỗ Duy lại nhìn thấy hình ảnh cái chết của mình, không thể tiếp tục thăm dò nữa. Căn biệt thự tưởng như yên bình, ngay cả dấu vết của ác linh cũng đang biến mất, dường như lại đang ẩn giấu một mối nguy hiểm cực kì đáng sợ.

Ở đầu dây bên kia, Cha Tony rất lâu không nghe được tiếng động tĩnh nào, bèn hỏi: “Đỗ Duy, đã xảy ra chuyện gì sao? Hình như con đã dừng lại?”

Nghe được lời của cha Tony, Đỗ Duy im lặng một lúc, rồi lạnh lùng đáp: “Thật xin lỗi, về việc của bà Mina… có lẽ con không thể tiếp tục điều tra.”

“Tại sao? Đỗ Duy, bà Mina…”

“Bà ấy có thể đã chết.”

Đỗ Duy ngắt lời, lạnh lùng nói: “Cha Tony, có lẽ cha đã đoán được chuyện này, không phải sao?”

“Được rồi, Cha tôn trọng quyết định của con…”

Bên kia điện thoại, giọng của Cha Tony rất đau buồn, rồi im lặng.

Còn Đỗ Duy thì đã nhanh chóng xoay người bước ra khỏi căn phòng, dứt khoát đi về phía cầu thang.

Trong suốt quá trình này, hắn không nói một lời, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

Mặc dù hắn biết trong biệt thự này ẩn chứa rất nhiều bí mật, chẳng hạn như tại sao Kelly, người ban đầu bị quỷ ám, lại chết trong phòng ngủ của mình theo cách này? Một nghi vấn khác, tại sao ác linh lại quấn lấy gia đình của bà Mina?

Và biểu tượng ngôi sao sáu cánh trong phòng ngủ, cái dưới gầm giường có thể lý giải cô bé là mục tiêu đã bị ác tín đồ của tà giáo để mắt tới, nhưng còn cái thứ hai thì sao?

Rất rõ ràng, căn cứ vào mức độ đông đặc của máu và thời gian ngọn nến cháy, việc này xảy ra cách đây không lâu.

Ác linh giết người sẽ không sắp xếp cái gọi là nghi thức hay biểu tượng, chỉ cần môi giới được phát động, sẽ chết chắc.

Cho nên rất có thể là do con người làm ra.

Nói cách khác, trước khi Đỗ Duy bước vào trong căn biệt thự này, có khả năng đã có người khác tới đây trước.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đỗ Duy cảm thấy nặng trĩu. Hắn mơ hồ cảm thấy dường như mình đang tham gia vào một sự kiện cực kỳ tà ác.

"Mình phải đi ngay, chuyện này giải quyết sau vậy."

Đỗ Duy tự nhủ như vậy, bước chân xuống cầu thang cũng trở nên vội vàng. Nhưng khi đến đầu cầu thang, khuôn mặt hắn bỗng trở nên vô cùng khó coi.

Cầu thang đã biến mất…

Thay vào đó là sàn nhà, cùng với vách tường bền chắc.

Thật khó dùng lời để diễn tả tình cảnh, nó quá quỷ dị. Tình huống này rất giống với lúc ở Ngôi nhà kinh dị, gặp phải hiện tượng quỷ đả tường* trong hành lang hình chữ thập. Nhưng khi đó là bởi kết cấu và bố trí của Ngôi nhà kinh dị, và ảo giác không thể thoát ra do ác linh lừa gạt.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, tiến nhập vào giai đoạn thứ 3 của Quỷ Nhãn. Cánh tay phải xuất hiện cảm giác khiến người ta sởn cả da gà, làn da cũng trở nên nhợt nhạt không còn một giọt máu, đơ cứng như thi thể.

Theo trí nhớ của mình, hắn đi đến nơi trước đó lẽ ra phải ra đầu cầu thang, đưa tay xuống phía dưới thăm dò.

Nhưng mà kết quả thì sàn nhà vẫn là sàn nhà, vách tường cũng vẫn là vách tường.

"Xem ra khi mình bước ra khỏi căn phòng đó, dường như đã phát động một quy luật nào đó."

Hắn tự nhủ, đồng thời lấy smartphone ra khỏi túi quần, tín hiệu hiển thị trên home screen đã hoàn toàn biến mất.

Nói cách khác, Đỗ Duy đã mất cách duy nhất để liên lạc với bên ngoài.

Đồng thời, ở trong trạng thái Quỷ Nhãn, tầng hai của toàn bộ biệt thự tạo cho hắn một cảm giác hoàn toàn khác. Cực kỳ ức chế, giống như bão tố đang ùn ùn kéo đến, một loại cảm giác u ám, tăm tối khiến cho người ta vô cùng kinh hãi.

Chú thích:

Quỷ Đả Tường là hiện tượng lúc ban đêm hoặc ở vùng ngoại ô, bị nhốt trong một vòng tròn, đi lòng vòng không thoát ra được. Hiện tượng này trước hết là có thật. Đã có nhiều người gặp phải. Cũng có thể quỷ, hoặc yêu ma dùng quỷ đả tường để khiến bạn đi lạc vào 1 không gian của nó tạo ra, để ăn thịt, hoặc cũng có thể xxx bạn

Chương 68: Giữ yên lặng

Lúc này, trong một nhà thờ ở quận Bắc Brook.

Cha Tony đang lật xem một quyển sách với tốc độ rất nhanh, ngay khi lật đến một trang nọ, trong mắt ông hiện lên vẻ hoảng sợ xen lẫn với cảm giác cực kì tức giận.

"Cha đã tìm được bản ghi chép về đồ án ngôi sao sáu cánh, đây là nghi thức hiến tế của giáo phái Vidar. Trước tiên phải báo cáo với nhà thờ, Đỗ Duy, con đã quyết định đúng, mau rời khỏi nơi đó."

"Đỗ… Đỗ Duy?"

Cha Tony đang nghiêng đầu nhìn sang quyển sách, khi ông ta quay đầu nhìn vào home screen của smartphone, home screen hiển thị đầu dây bên kia không có tín hiệu, cuộc gọi đã tự động kết thúc, ngay lập tức trên mặt tràn ngập kinh ngạc và hoang mang.

"Chết tiệt! Trong biệt thự kia, có một ác linh đã thành công chiếm đoạt cơ thể!"

……

Ngay lúc này, trong căn biệt thự vang lên tiếng bước chân.

Đỗ Duy hờ hững đứng trước cửa phòng ngủ của Kelly, im lặng không nói một lời.

Ngoài cửa sổ u ám, tối đen như mực, nhìn không rõ cảnh tượng bên ngoài.

Trong phòng ngủ, những ngọn đến đặt ở các góc của ngôi sao sáu cánh vẫn đang cháy, ánh sáng mờ ảo chiếu vào khuôn

mặt của Đỗ Duy, trông khá dữ tợn.

Hắn lạnh lùng nhìn vào những ngọn nến, và thi thể của Kelly.

Có cái gì đó rất sai…

Đỗ Duy nhớ rất rõ, những ngọn nến đặt ở các góc của ngôi sao sáu cánh đã cháy hơn một nửa, nhưng bây giờ lại giống như là chỉ vừa mới thắp lên.

Ngọn nến chỉ vừa cháy được một đoạn ngắn.

Cơ thể của Kelly cũng như vậy, máu tươi vốn đã đông đặc, giờ lại đang chảy nhỏ giọt.

Hắn bắt đầu suy nghĩ: "Mình đang xuất hiện ảo giác? Hiện giờ thứ đang thấy là hình ảnh cái chết của Kelly? Hay tất cả đều là sự thật?"

Quá trình giết người của ác linh, cơ bản là phát động môi giới, tìm kiếm mục tiêu, tiếp theo là dựa theo quy luật giết người, tất cả ác linh hắn từng gặp, đều là như vậy.

Đỗ Duy không khỏi tự hỏi, mình đã phát động môi giới như thế nào?

Bà Mina đã từng nói, vào thời điểm bà ấy chết trong giấc mơ, đã ám chỉ đến hành vi suỵt.

Cũng có thể hiểu là không được nói chuyện.

Nhưng khi bước vào biệt thự, Đỗ Duy phát hiện hơi thở của ác linh ngày càng mờ nhạt, hắn đã nói chuyện bằng smartphone với Cha Tony.

Nếu không phải nói chuyện sẽ phát động môi giới, như vậy tại sao lúc đến tầng 2 mới xảy ra biến đổi?

Hắn cảm thấy thứ gì hắn đang gặp phải, giống như một sự dịch chuyển không gian.

Bước vào phòng ngủ của Kelly, vừa bước ra, hoàn cảnh xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Dường như có một số quy luật nào đó.

“Là cánh cửa ư?”

Đỗ Duy tự cho mình một đáp án không chắc chắn, nên quyết định kiểm tra nó.

Vì vậy, hắn không chút do dự bước vào phòng ngủ của Kelly, đồng thời tiện tay đóng cửa lại.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, cảm giác ức chế đến tận cùng càng thêm mãnh liệt. Ác ý trên thi thể Kelly cũng trở nên rõ ràng hơn, gần như trở thành thực chất.

Lúc này trong phòng ngủ ngoại trừ hắn, cũng chỉ có xác của Kelly, bầu không khí rất đáng sợ.

Vào lúc cánh cửa đóng lại, Đỗ Duy mơ hồ có cảm giác bị nhìn lén, nhưng kỳ lạ là ngoài chuyện đó ra thì không có gì khác thường.

Nhìn chằm chằm vào thi thể của Kelly, Đỗ Duy liếc nhìn thời gian trên smartphone, bây giờ là 11:40 trưa.

Sau đó, hắn một lần nữa mở cửa và bước ra ngoài.

Khiến hắn thất vọng chính là trong trạng thái Quỷ Nhãn, cảm giác kỳ lạ trong biệt thự vẫn như trước, không có chút thay đổi.

“Không thể hiểu nổi!”

Đỗ Duy lắc đầu, thầm nghĩ.

Dù hắn biết mình đã phát động quy luật nào đó, nhưng có vẻ như quy luật này không thân thiện với hắn cho lắm, hoàn toàn không cho cơ hội làm lại.

“Đã không có lựa chọn, vậy thì tiếp tục tiến về phía trước!”

Đỗ Duy sải chân rộng hơn, đi về phía những gian phòng khác trên lầu hai.

Hắn nghĩ đến chuyện nhảy cửa sổ, nhưng không biết tại sao, trong trạng thái Quỷ Nhãn, bản năng cho hắn biết đó là một quyết định cực kỳ nguy hiểm. Nếu biệt thự đang ẩn chứa hiểm hoạ khôn lường, chọn nhảy cửa sổ cũng giống như chính thức trở mặt, những thứ đang ẩn giấu cũng sẽ lập tức bộc lộ ra.

Huống hồ, hình ảnh mà Đỗ Duy nhìn thấy cái chết của mình là ở trong một căn phòng tối thui tối mù, ngồi bên chiếc bàn, bây giờ xem ra vẫn chưa đến bước đó.

Hắn đang dừng lại trước một căn phòng đã bị khoá, cửa phòng và các nơi khác đều rất sạch sẽ, tuy nhiên ổ khoá có vẻ đã lâu không được sử dụng, có rất nhiều vết xước.

Thấy vậy, Đỗ Duy cau mày, đây có phải phòng của chồng bà Mina hay không?

Gia đình ba người của bà Mina, ngoại trừ nam chủ nhân đã chết trên xe buýt, và dường như trở thành một ác linh, chỉ còn lại hai mẹ con.

Mà bây giờ đã nhìn thấy phòng ngủ của bà Mina và Kelly, hơn nữa phát hiện thi thể Kelly trong phòng. Ngoại trừ phòng chứa đồ lặt vặt, phòng dự phòng, phòng sách ra thì cũng chỉ còn lại phòng ngủ của nam chủ nhân.

Hơn nữa trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn phát hiện sương mù dày đặc đang chui qua khe cửa, khủng khiếp như cánh cổng địa ngục vậy.

Nhưng kỳ lạ là phía sau cánh cửa tuy khiến cho Đỗ Duy cảm giác kinh sợ, càng thêm độc lập. Tuy cũng nguy hiểm, nhưng cứ cảm thấy nó không thuộc về căn biệt thự, tạo thành sự tách biệt rõ rệt.

Nhưng bất kể như thế nào, phía sau cánh cửa chắn chắn có thứ gì đó.

Đỗ Duy nhìn chằm chằm vào ổ khóa, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị nếu mình không mở cửa thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Hắn cảm thấy mình đã nắm được điểm mấu chốt để rời khỏi đây, bèn xoay người rời đi. Trong trạng thái Quỷ Nhãn, nơi nào có càng nguy hiểm thì hắn càng chạy về nơi đó.

……

10 phút sau.

Đỗ Duy lại đứng trước cánh cửa khóa ban nãy.

Hắn đã cơ bản thăm dò tất cả các phòng trên lầu hai, nhưng điều khiến hắn cảm thấy thú vị là mỗi căn phòng đều trông vô cùng kỳ quái, toả ra áp lực khiến người ta không thở nổi.

Nhưng bây giờ nó đã biến mất. Không có ác linh, không có cái gọi là nguy hiểm, cũng không có thi thể của bà Mina.

Những gì hắn cảm nhận được trong trạng thái Quỷ Nhãn đều không thể là giả, nói cách khác, tất cả nguy hiểm đều chỉ là dã thú ẩn mình dưới nước, chỉ cần không để mình rơi xuống nước thì sẽ không có khả năng tử vong.

Mà tất cả thứ hắn cảm thấy trước đây giống như một lời đe doạ hơn.

Nó muốn làm gì? Làm cho bản thân sợ hãi? Hét lên?

Hành vi suỵt có nghĩa là đừng nói, cũng có thể hiểu là đừng phát ra tiếng động. Mà từ khi căn biệt thự xuất hiện dị thường, hắn đều không nói gì, chỉ tự phân tích. Nói cách khác, chỉ cần mình giữ bình tĩnh, thì thứ khủng bố đáng sợ sau cánh cửa này sẽ không thể làm gì mình?

Đơn giản vậy sao?

Đỗ Duy im lặng một lúc, sau đó quay trở lại phòng ngủ của Kelly, đi thẳng đến thi thể…

Lúc này ngọn nến đã cháy được non nửa, ánh lửa chiếu vào khuôn mặt của thi thể, trông vô cùng khủng khiếp, đáng sợ.

Đột nhiên…

Thi thể mở to hai mắt, bên trong tràn đầy tơ máu, đôi con ngươi trống rỗng chết lặng tràn đầy oán độc.

Đỗ Duy ngồi xổm xuống đối mặt với thi thể, khuôn mặt vô cảm so với thi thể còn giống hơn.

Hơn nữa, hắn còn lấy ra từ trong túi ra một cái zippo, đó là một thứ đồ mà Cha Tony mới đưa. Đặt bật lửa dưới mái tóc của thi thể, rồi bật quẹt.

Tách….

Chương 69: Đối mặt với tử vong

Khi Đỗ Duy bật quẹt, một ngọn lửa kỳ lạ lập tức xuất hiện.

Ngọn lửa màu đỏ thẫm, khác hẳn với ngọn lửa màu da cam, màu lam của những chiếc bật lửa bình thường.

Mái tóc của Kelly nhanh chóng bắt lửa, mùi tóc cháy hôi thối tràn ngập trong không khí.

Ngọn lửa bốc lên, bò khắp mái tóc của Kelly.

Đỗ Duy vô cảm nhìn thi thể của Kelly, đối diện nó, nhìn ngọn lửa đỏ rực bốc lên cao.

Khi có được chiếc bật lửa này, hắn đã thử qua mấy lần.

Đúng như Cha Tony nói, chỉ khi gặp ác linh mới có thể sử dụng, nhưng ngoài lúc đó ra thì nó chỉ là thứ phế phẩm vô dụng.

“Vậy ác linh ở đâu?”

Đỗ Duy thầm hỏi, ánh mắt lạnh lùng nhìn thi thể của Kelly đang bị ngọn lửa bao trùm, cảm giác ức chế này ngày càng bộc lộ rõ rệt hơn.

Ác linh mà hắn muốn thấy không hề xuất hiện, dường như vẫn ẩn nấp trong bóng tối.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn không cảm thấy có gì bất thường.

Thi thể này cũng không phải môi giới…

Đỗ Duy yên lặng thu hồi ánh mắt, bật cái nắp của zippo lên, ngọn lửa lập tức bị dập tắt.

Cùng lúc đó, ngọn lửa đang thiêu đốt trên thi thể của Kelly giống như bị mất chất dẫn cháy, nhỏ dần, sau đó hoàn toàn biến mất.

Hắn cần phải rời khỏi căn biệt thự này, nhưng vấn đề nan giải là cho đến lúc này vẫn bị ác linh ảnh hưởng, không tiếp xúc hay tìm thấy bất kỳ môi giới nào.

Có thể nói là trong những lần Đỗ Duy gặp phải sự kiện ác linh, đây là lần khó giải quyết nhất.

Đợi một chút…

Đỗ Duy cau mày, hắn chợt cảm thấy rét lạnh, giống như gió thổi vào phòng ngủ.

Cơn lạnh ập đến một cách khó hiểu, bởi vì trời mưa nên hắn đã mặc quần áo dày hơn, còn đeo ba lô, lượng vận động của cơ thể không ít cho nên cơ thể rất ấm áp. Nhưng cơn lạnh vô cớ này lai xuyên qua quần áo, thấm vào cơ thể của hắn.

Các cửa sổ vẫn đóng chặt, như thể cách biệt với thế giới bên ngoài, bên ngoài vẫn tối tăm, u ám.

Chẳng lẽ…

Cửa được mở ra?

Một giây sau, Đỗ Duy quay đầu về phía cánh cửa, ánh mắt bình tĩnh gần như không tồn tại một chút dao động nào. Đúng như dự đoán của hắn, cửa phòng ngủ quả nhiên bị đẩy ra mà hắn không hề hay biết.

Ngoài cửa, tối đen như mực.

Giống như một cái miệng khổng lồ với những chiếc răng nanh bén nhọn, đang mở rộng có thể nuốt chửng hết mọi thứ.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, rời khỏi trạng thái Quỷ Nhãn, sau đó lập tức đi tới trước. Ánh lửa phía sau phản chiếu bóng lưng của hắn, cực kỳ hẹp dài, chậm rãi biến mất trong bóng đêm.

Hắn ta đang suy đoán về ý định của ác linh này.

Hiển nhiên là nó không muốn trực diện tiếp xúc với mình, mà giống với tâm lý mèo vờn chuột, nó muốn mình lâm vào trong sợ hãi, cuối cùng là tự sát.

Hơn nữa, nó không giống với những ác linh khác, cho đến bây giờ đều không phát hiện bất kỳ quy luật nào tồn tại, thậm chí cả môi giới phát động cũng không rõ ràng.

Giống như đang đánh cờ.

Nhưng mà hiện giờ Đỗ Duy không có ý định tiếp tục nữa, đánh cờ cùng với ác linh nghe có chút thú vị, nhưng thực ra nó vô nghĩa, thấp kém và nhàm chán.

Giống như đi bộ trong mê cung, từ đầu đến cuối phải đi vô số đường vòng, nhưng nếu biết điểm cuối ở đâu, có thể trực tiếp chọn con đường nhanh nhất và thuận tiện nhất.

Tất nhiên, đây là dưới trạng thái lý tưởng.

Nhưng Đỗ Duy lại có thể biến lý tưởng này thành hiện thực.

Hắn đã từng thấy hình ảnh về cái chết của mình.

Chỉ cần tìm ra địa điểm đó, hoặc có thể tạo ra một hoàn cảnh tương tự, có thể vô hạn tiếp cận kết quả.

Lúc này hắn có thể nói là đang tìm đường chết…

Nhưng hắn cảm thấy, mình trong cảnh tượng cái chết của mình không phù hợp với logic hành vi của mình.

Nói cách khác, điều kiện tiên quyết để cái chết ập đến là mình đang cố gắng phá giải cục diện này.

Nhưng chắc chắn hắn đã thất bại.

So với những người hay vật khác, Đỗ Duy càng tin tưởng vào khả năng phán đoán của bản thân hơn. Cho nên hắn quyết định lấy điều này làm điều kiện tiên quyết, thay đổi góc nhìn và cách làm, đối mặt với ác linh trong biệt thự mà đến bây giờ vẫn chưa lộ diện.

Bước đi trong bóng tối.

Quẹt bật lửa, ngọn lửa chỉ to bằng hạt đậu nhanh chóng bùng lên. Ánh lửa bập bùng chiếu rọi vào khuôn mặt của Đỗ Duy, trông có vẻ bí ẩn. Hắn lấy ra một điếu thuốc đưa lên miệng rồi chạm rãi châm lửa, từ từ nhả khói ra.

……

Tầng hai của căn biệt thự rất tối.

Ngoại trừ tiếng bước chân chậm rãi đều đặn vang lên, mọi thứ khác như chìm trong im lặng, như thể được lắp kính cách âm, không thể nghe thấy tiếng mưa rì rào cùng tạp âm ở bên ngoài.

Đột nhiên…

Phằng một tiếng…

Trong bóng tối đột nhiên bùng lên ánh lửa, sau đó là âm thanh của một vật nặng rơi xuống đất. Đỗ Duy vẫn lạnh lùng đi về phía trước, mượn nhờ ánh sáng của zippo, nhìn ổ khoá rơi xuống đất.

“Xem ra khả năng bắn súng của mình còn rất được.”

Hắn nói, mở cửa đi thẳng vào.

Bên trong biệt thự, chỗ đáng ngờ nhất chính là căn phòng khóa kín này, vì vậy sau khi rời khỏi phòng ngủ của Kelly, Đỗ Duy lập tức đi đến đây.

Giống như hắn đã nói, khả năng bắn súng của hắn khá ổn, hơn nữa góc độ đã được tính toán kỹ càng. Sau khi xác nhận mình sẽ không bị viên đạn ngộ thương, hắn không chút do dự lập tức bắn vào ổ khoá.

Mặc dù Đỗ Duy biết làm như vậy có thể bị ác linh tấn công, nhưng đó cũng điều hắn muốn.

Hai chiếc zippo, một chiếc chỉ dùng để châm thuốc, chiếc còn lại dùng để đối phó với ác linh.

Hắn không bao giờ làm điều không chắc chắn.

Bước vào phòng, chóp mũi có thể ngửi thấy mùi mục nát. Đưa tay mò mẫm trong bóng tối, đầu ngón tay của Đỗ Duy chạm vào một công tắc.

“Nên bật đèn.”

Nhấn nhẹ.

Ngọn đèn không sáng lên như hắn nghĩ. Đỗ Duy thở dài, chỉ có thể lần nữa thắp sáng bằng cái bật lửa, lần này hắn nhìn thấy trên bàn có một cái bàn, một cái ghế và một cây nến hình trụ tròn.

“Có vẻ như đây là nơi mình chết?”

Đỗ Duy nói bằng giọng giễu cợt, chậm rãi bước đến, cởi ba lô, kéo ghế ngồi lên. Ngoài ra hắn còn thắp sáng ngọn nến bằng bật lửa.

Lúc này, hắn đang đối mặt với chiếc ghế, rất giống với cảnh tượng cái chết đã thấy trong trạng thái Quỷ Nhãn trước đó. Mà bây giờ hắn đã rời khỏi trạng thái Quỷ Nhãn, hoàn toàn không chút phòng bị.

Đỗ Duy bắt đầu quan sát cái bàn, hắn rất tò mò, tại sao hình ảnh lúc mình chết lại cúi đầu nhìn chằm chằm xuống bàn, lúc đó mình đang nhìn cái gì? Với tính cách của mình, tuyệt đối sẽ không làm những việc vô nghĩa.

Cái bàn này là loại có ngăn kéo, cũng bị khóa. Đỗ Duy suy nghĩ một chút, rút ra con dao găm hình thánh giá bằng bạc từ Andrew Dawkwe, thứ này ở trong tay hắn cũng chẳng có tác dụng gì, thường dùng để đập phá đồ vật hơn là chống lại ác linh.

Sau khi phá khóa, Đỗ Duy ngạc nhiên khi nhìn thấy hai thứ, một quyển nhật ký và một cái mặt nạ. Cuốn nhật ký là một cuốn nhật ký rất bình thường, nhìn chẳng có gì đặc biệt. Nhưng mặt nạ thì rất tà dị, kiểu dáng rất giống với chiếc mặt nạ màu trắng không có ngũ quan mà ác linh tay chống ba-toong, ngực ghim trâm cài áo bằng vàng trên xe buýt đã đeo. Không rõ đó có phải là chồng bà Mina hay không, giữa hai chiếc mặt nạ về cơ bản không khác nhau cho lắm, khác biệt duy nhất là cái này có khoét lỗ ở vị trí của đôi mắt.

Chương 70: Mất khống chế

Khi đầu ngón tay chạm vào chiếc mặt nạ màu trắng, Đỗ Duy cảm nhận được một sự giá lạnh. Không rõ chất liệu của chiếc mặt nạ là gì, nhưng nó có màu trắng rất chói mắt.

Hắn để mặt nạ lên bàn, mở cuốn nhật ký ra.

Cùng lúc đó.

Cót kétttt…. tiếng gỗ ma sát, khiến người ta ê hết cả răng vang lên.

Đỗ Duy quay đầu qua chỗ khác, lạnh lùng nhìn đăm đăm cánh cửa dường như đang bị một bàn tay vô hình đóng lại. Ngay cả khi không ở trạng thái Quỷ Nhãn, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng một loại khí tức đáng sợ khác thường đang bao phủ mình.

Là ác linh…

Cảm giác này giống y hệt với hai ác linh ở nhà mang đến vào đêm đầu tiên. Điều này chứng tỏ chắc chắn có thứ gì đó đã vào bên trong.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, mở ba lô lấy ra một lọ bột xương rắc xung quanh mình. Nếu ác linh muốn tấn công mình, ít nhất nó cũng có tác dụng báo động.

Sau đó hắn cúi đầu xuống và nhìn vào quyển nhật ký.

Ở trang đầu tiên, là chữ ký - Mike Stowe.

Trong trang thứ hai viết thân phận của anh ta - chồng của bà Mina, cha của Kelly.

Lật thêm vài trang phía sau thì là một ít chuyện vụn vặt hằng ngày, cũng không có ghi chép gì đặc biệt.

Nhưng Đỗ Duy rất kinh ngạc khi phát hiện ra bí mật của Mike.

Anh ta không thể giao hợp.

Kelly là con nuôi của anh ta và bà Mina, được nhận nuôi chỉ để xoa dịu cuộc hôn nhân sắp đổ vỡ của hai người.

“Thảo nào trong phòng ngủ chỉ có một cái chăn bông, cũng không thấy đồ nam nào. Hóa ra hai vợ chồng đã lâu không ngủ cùng nhau.”

Đỗ Duy nhanh chóng lật thêm vài trang. Rất nhanh, trang nhật ký vào ngày 18 tháng 3 đã thu hút sự chú ý của hắn, đó là về chiếc trâm cài áo bằng vàng.

…

[Ngày 18 tháng 3, thời tiết âm u]

[Vì lý do nghề nghiệp, tôi thường thanh lý một vài món đồ cổ trong Nhà đấu giá, ừm… Tôi gọi đây là làm giả. Những kẻ ngốc đó sẽ không bao giờ nghĩ đến, mấy món đồ cổ họ mua là đồ cũ đã qua xử lý. Tất nhiên, tôi có thể đảm bảo với họ rằng giấy chứng nhận hoàn toàn là thật, haha. Hôm nay tôi mang về một thứ kỳ lạ từ Nhà đấu giá, đó là hai chiếc mặt nạ được lồng vào nhau, không rõ nguồn gốc, hơi giống một sản phẩm do xã hội hiện đại tạo ra.]

[Điều này được viết lúc 3 giờ sáng. Tôi vừa gặp phải một việc không thể tưởng tượng nổi, nó khiến tôi nhớ lại quá khứ kinh khủng của mình. Tôi từng là một tín đồ của giáo phái Vidar.]

…

Đỗ Duy dừng ở chi tiết “tín đồ của giáo phái Vidar”, không khỏi nghĩ đến Roy, người hàng xóm đã chết của mình, và 4 cái đầu xuất hiện ở nhà mình vào buổi sáng nọ.

“Trông giống như một tín đồ tà giáo lầm đường lạc lối biết hối cải. Đáng tiếc, dường như anh ta không có được tình yêu và hôn nhân như ý, ngược lại là đằng khác.”

Gọng của Đỗ Duy lạnh lẽo, không chút cảm xúc, lật sang trang tiếp theo.

…

[Ngày 19 tháng 3, mưa nhẹ.]

[Tôi tách 2 chiếc mặt nạ ra, nhìn chiếc trâm cái áo bằng vàng giấu giữa 2 chiếc mặt nạ. Tôi cảm thấy rất lạ, 2 chiếc mặt nạ giống như một chiếc hộp đựng. Tôi đeo chiếc mặt nạ không có ngũ quan, dường như tôi đã phát hiện ra được một bí mật của giáo phái Vidar.]

….

“Chiếc trâm cài áo bằng vàng được giấu trong mặt nạ? Chuyện này nghe có vẻ rất giống với chiếc nhẫn, nó được phát hiện sau khi chiếc đồng hồ cổ xuất hiện dị thường. Chẳng lẽ mặt nạ cũng giống với chiếc đồng hồ cổ sao?”

Đỗ Duy cảm thấy mình dường như đã hiểu ra điều gì đó, đồng thời phát hiện có một ngày, Mike Stowe dùng cách gọi nó, anh ta ám chỉ cái gì? Ác linh sao?

Thứ mà giáo phái Vidar đang thờ phụng thật ra là ác linh? Hoặc có lẽ là thứ gì đó tương tự?

…

[Ngày 25 tháng 3, trời quang mây tạnh.”

[Tinh thần của tôi dường như đã có vấn đề. Tôi nghĩ mình nên đi khám bác sĩ tâm lý, nhưng đã quá muộn. Cứ sau 12 giờ đêm tôi đều tự động đeo mặt nạ lên. Vì lý do này, tôi phải khóa cửa kể cả trước khi đi ngủ, để ngăn mẹ con Mina chứng kiến bộ dạng lúc này của mình.]

…

[Ngày 26 tháng 3]

[Tôi sắp tiêu rồi, tôi rất cần giúp đỡ. Nhưng tôi là một kẻ phản bội, tôi không thể quay lại Vidar hoặc liên lạc với họ, nếu không, tôi nhất định sẽ chết.]

…

Kể từ ngày 26 tháng 3, cuốn nhật ký trở nên lộn xộn, đôi khi giống như một kẻ mất trí, không có mối quan hệ logic giữa trước và sau. Hoặc không viết gì cả, hoặc một ít biểu tượng nhăn nhó bẩn thỉu.

Đỗ Duy phân tích đại khái, sau khi Mike đeo chiếc mặt nạ lên, anh ta dường như bị cái gì đó theo đõi, có lẽ đó là ác linh. Hơn nữa tinh thần anh ta cũng bị ảnh hưởng, tư duy logic cũng trở nên rối loạn.

“Xem tiếp nào.”

Đỗ Duy thấp giọng nói, cảm giác ức chế mà căn phòng tạo cho hắn càng lúc càng mãnh liệt, ác ý như thủy triều lạnh lẽo vỗ vào bờ, vô cùng khó chịu.

…

[Ngày 28 tháng 4.]

[Tôi biết rõ nó muốn gì. Nó muốn thoát ra và chiếm lấy cơ thể tôi, nhưng dường như nó có những hạn chế nhất định. Tôi nghĩ mình vẫn có thể chiến đấu với nó một thời gian ngắn, vì vậy tôi định giết ai đó và hoàn thành một nghi lễ hiến tế.]

[Ngày 29 tháng 4]

“Vật hy sinh là một người đàn ông béo, khi tôi cắt mạch máu của người đó, tôi cảm thấy mình run lên, rất phấn khích. Như được quay trở lại thời điểm còn ở trong giáo phái Vidar, điên cuồng, dã man, cứ như đang mổ heo vậy.]

[Được viết vào lúc nửa đêm: Bây giờ tôi cảm thấy rất tốt. Sau khi nghi thức hiến tế hoàn thành, nó yên tĩnh hơn rất nhiều, nhưng không biết tại sao, bất cứ khi nào tôi đeo mặt nạ và nhìn vào trong gương, đều có chút cảm giác lạ lẫm. Giống như tôi không còn là chính mình nữa, nhưng có vấn đề gì đâu chứ?]

[Ngày 03 tháng 5]

[Trạng thái của tôi rất tốt, ban ngày vẫn làm việc bình thường, duy trì hình ảnh của một người chồng và người cha tốt. Vào ban đêm thì ra ngoài và thực hiện nghi thức hiến tế, tôi dường như đã thích ứng với cách sống này.]

[Ngày 06 tháng 5]

[Tôi không thể dừng lại, ảnh hưởng của hiến tế với nó dường như càng ngày càng nhỏ. Theo như ghi chép của Vidar, tôi nên hiến tế người thân của mình… Kelly, hoặc là Mina.]

[Ngày 12 tháng 5]

[Tôi đã có quyết định, bèn vẽ một biểu tượng ngôi sao sáu cánh dưới giường của Kelly, nó rất không hài lòng. Tôi biết mục tiêu của nó là tôi, tiếp theo là Mina, cuối cùng mới là Kelly. Nhưng nghi lễ hiến tế đã bắt đầu, tôi không thể dừng lại.]

…

Đây là phần cuối của quyển nhật ký.

Ánh mắt của Đỗ Duy trở nên lạnh lẽo, cuốn nhật ký của Mike khiến hắn càng thêm chán ghét những kẻ cuồng đạo. Mượn lời của cảnh sát Tom, bọn họ là một lũ điên với đầu óc bị úng nước, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Phân tích ban đầu của hắn cũng không hề sai, chẳng qua điều Đỗ Duy không nghĩ đến là tên tín đồ của tà giáo đã chết là Mike.

Người đàn ông này từng thoát ly khỏi Vidar, nhưng vì mạng sống mà anh ta làm ra việc khiến người ta căm phẫn. Sẵn sàng hiến tế con gái nuôi, thậm chí ngay cả vợ của mình là bà Mina.

Nếu anh ta không bước lên chuyến xe buýt đó, có lẽ anh ta đã thành công.

Tuy nhiên Đỗ Duy không nghĩ rằng Mike thực sự có thể sống sót.

Bởi vì rõ ràng Mike đã bị nó ảnh hưởng, trạng thái tinh thần đã xuất hiện vấn đề. Hiến tế hay làm gì khác rồi cũng vậy cả, nó chỉ càng đẩy anh ta đến bờ vực của sự mất kiểm soát nhanh hơn mà thôi.

Nó giống như là đang tra tấn.

Chương 71: Mày đang sợ cái gì

Trong phòng, ngoại trừ một khu vực nhỏ được ánh nến chiếu sáng, phần còn lại đều là bóng đen dày đặc và âm u.

Đỗ Duy ngồi trên ghế, đóng quyển nhật ký của Mike Stowe, ngây người dán mắt vào chiếc mặt nạ trắng một cách.

Ngoại trừ lỗ hở ở mắt, mũi và miệng đều trống không.

Chiếc mặt nạ này khiến Đỗ Duy cảm thấy rất nguy hiểm, dường như nó ẩn chứa một vật gì đó cực kỳ tà ác.

Theo nhật ký của Mike Stowe, sau khi anh ta đeo một chiếc mặt nạ, một ác linh đã quấn lấy anh ta.

Ác linh đó đáng lẽ phải ở trong biệt thự này, nhưng dường như nó đang ở trong một trạng thái kỳ lạ.

Còn chiếc mặt nạ còn lại, Mike Stowe cũng chưa từng chạm vào nó nữa.

Nói cách khác, trong chiếc mặt nạ còn lại, còn có một ác linh khác.

Lúc này, Đỗ Duy đột nhiên cau mày, hình như có thứ gì đó xâm nhập vào lỗ mũi, khiến hắn vô cùng khó chịu.

“Là bụi … không, đây là bột xương dùng để đối phó với ác linh.”

Hắn cúi đầu liếc nhìn xuống dưới chân, không biết từ khi nào, sau khi ngồi xuống ghế, bột xương vương vãi xung quanh, đã bị thổi bay một cách âm thầm, lặng lẽ.

Cùng lúc đó, sau lưng Đỗ Duy, một bàn tay chậm rãi duỗi ra từ trong bóng đen.

Đôi tay trắng nõn, thon thả, trừ cái đó ra, chủ nhân của đôi bàn tay lẩn trốn ở trong bóng tối, hoàn toàn không nhìn thấy hình dáng của kẻ đó.

Đỗ Duy lúc này lại ngồi trên ghế, dưới góc nhìn nghiêng, hắn trông thấy đôi tay đó đang muốn bóp lấy cổ của mình.

Không gian yên tĩnh, không một tiếng tiếng động.

Thậm chí còn không phát ra tiếng gió nào, bất cứ ai cũng không kịp phản ứng.

Đỗ Duy cũng làm như vậy, khi phát hiện bột xương mà hắn rải xung quanh mình bị thổi vào một góc. Hắn bèn đưa tay ra, không hề do dự nắm lấy chiếc mặt nạ.

Kế đó đeo ngay lên mặt.

"Đối mặt với cái chết, phải luôn duy trì bình tĩnh."

Đỗ Duy tự nhủ, giây tiếp theo liền đứng dậy, kéo ghế ra, nhìn về phía sau.

Ngay đúng lúc ấy, đôi bàn tay trắng nõn, mảnh khảnh kia xuất hiện trước mặt của Đỗ Duy, chỉ cách cổ của hắn 10 cm, chỉ cần duỗi tay thêm một chút là có thể chạm vào da thịt của hắn.

Nhưng nó đã dừng lại.

Vào lúc này, mặt nạ che đi gương mặt của Đỗ Duy, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào. Thứ mà hắn có thể cảm nhận được một hơi thở cực kỳ ảm đạm, ức chế và kỳ quái.

Như thể không phải Đỗ Duy đeo mặt nạ, mà hắn đang chuyển sang một dạng sống khác.

Nhìn đôi bàn tay này, Đỗ Duy nói rất nhỏ: “Ác linh? Tạm thời cứ gọi mày như vậy. Tuy đến giờ, tao vẫn chưa biết phương thức phát động của mày, nhưng tao đã phát hiện bí mật của căn biệt thự này.”

“Và bây giờ, tao muốn làm một thử nghiệm trên cơ thể của mày.”

Đỗ Duy nói xong, bèn tiến lên một bước, tiến thẳng vào tầng thứ ba Quỷ Nhãn, duỗi cánh tay phải bị ác linh hoá, trực tiếp nắm lấy.

Tuy nhiên, điều đáng tiếc là ngay sau đó, đôi cánh tay dang ra từ trong bóng đen dường như cảm nhận được điều gì đó, chúng đột ngột rút lui.

Bắt hụt …

“Mày sợ cái gì?”

Vị trí đôi mắt ở trên mặt nạ, càng ngày càng lạnh.

Đỗ Duy không dễ dàng từ bỏ, đi về phía bóng đen. Thậm chí hắn còn móc trong túi ra chiếc bật lửa có thể xử lý ác linh, bật lửa.

Nếu cần, hắn còn muốn phóng hỏa thiêu rụi toàn bộ biệt thự.

Ảnh hưởng đến hiện thực cần phải được xây dựng trên cơ sở của thực tế, nếu không thì đó là điều viển vông.

Đáng tiếc là khi Đỗ Duy bật lửa lên, toàn bộ căn biệt thự đều đã có thay đổi rõ rệt.

Sự dị thường có thể cảm nhận được bằng trạng thái Quỷ Nhãn, cứ như thủy triều rút đi rất nhanh.

Ngọn lửa đỏ rực của chiếc bật lửa cũng nhanh chóng bị dập tắt.

“Thất bại rồi?”

Giọng của Đỗ Duy có chút ngạc nhiên, hắn không ngờ lại có kết quả như vậy.

“Thật đáng tiếc.”

Đỗ Duy thở dài, có chút tiếc nuối nhìn căn nhà, ánh nến trên bàn dần dần chiếu sáng xung quanh, lộ ra bộ dáng vốn có của căn nhà.

Cách bố trí cũng giống như phòng ngủ, nhưng có rất nhiều mặt nạ được vẽ trên tường. Mỗi mặt nạ đều khác nhau, hoặc không có ngũ quan, hoặc chỉ có một cái duy nhất, hoặc nó hoàn toàn không phải là mặt người, mà giống như dã thú.

Vừa lúc đó, smartphone của Đỗ Duy đột nhiên reo lên.

Hắn suy nghĩ một chút, lấy smartphone ra nhìn, người gọi là cha Tony, khi điện thoại mất tín hiệu, có khoảng mười cuộc gọi nhỡ.

Sau khi nhấn nút trả lời, giọng nói lo lắng của Cha Tony vang lên ngay lập tức qua smartphone.

“Đỗ Duy, cuối cùng cũng điện được rồi. Cha sắp tới nhà của bà Mina rồi, tình hình của con giờ thế nào rồi?”

“Tình huống rất tốt…”

……

Sau khi cúp máy.

Đỗ Duy nhét chiếc bật lửa vào túi rồi đứng đó, không nói lời nào, cả người như đông cứng lại.

Và trong tâm trí của hắn, có một cảm giác buồn nôn không thể diễn tả bằng lời.

Nó giống như lần đầu tiên bước vào trạng thái Quỷ Nhãn, trong tai đầy tiếng rít bén nhọn, tim có cảm giác đau thắt. Điều

chủ yếu chính là, dường như có thứ gì đó đang cố nhét vào trong óc, đau đến mức đầu muốn nứt ra.

Hắn nóng nảy muốn phát tiết những chất chất chứa trong lòng, nhưng sau khi đeo mặt nạ, sự băng giá, lạnh lẽo và u ám dần ăn mòn làn da dọc theo chiếc mặt nạ.

Sự điên cuồng và lý trí bị ép xoắn vào nhau.

Bộp ……

Đỗ Duy mạnh mẽ dùng tay phải nắm lấy mặt nạ, quăng mạnh xuống đất. Hai cái lỗ ở vị trí con mắt của chiếc mặt nạ mơ hồ đối diện với hắn, trông vô cùng quỷ dị.

“Hừ … hừ…”

Giờ phút này, sắc mặt của Đỗ Duy tái nhợt đến đáng sợ, không còn chút máu.

“Trông giống như bị quỷ ám, nhưng hình như có hơi khác.”

“Nếu không, mình không có khả năng thoát khỏi nó.”

Vừa mới rồi, Đỗ Duy rõ ràng cảm giác được ý thức của mình xuất hiện bất thường, thậm chí không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Ngay cả Đỗ Duy cũng cảm thấy rằng sau khi đeo mặt nạ, hắn đang điều khiển một xác chết, thay vì cơ thể của chính mình.

Giống như một người chết.

Cứ như đã trở thành ác linh, nhưng không có năng lực của một ác linh.

Sự tồn tại của mặt nạ giống như một công tắc.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy lắc đầu, cảm xúc vô cùng phức tạp, gói chiếc mặt nạ này vào vải trừ tà rồi nhét vào ba lô.

Và quyển nhật ký cũng như vậy.

Sau đó, hắn mệt nhọc mang ba lô, bước ra khỏi phòng ngủ của Mike Stowe với tốc độ chậm.

Tầng 2 của biệt thự đã khôi phục dáng vẻ ban đầu, cầu thang được thay bằng sàn và tường cũng đã xuất hiện.

“Giống như bị hút vào một không gian kỳ lạ.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói, khi đi ngang qua phòng ngủ của Kelly, hắn quay đầu liếc nhìn.

Sắc trời âm u, nhưng trước đó không có cảm giác u ám và ức chế như lúc trước.

Ngọn nến cháy gần hết, thi thể vẫn tốt như lúc ban đầu…

Cứ như cảnh châm lửa đốt tóc của Kelly trước đó hoàn toàn chỉ là ảo ảnh.

Mặc dù thời điểm cố gắng tiếp xúc với ác linh trong căn biệt thự, đôi tay kia đã lui về phía sau, nhưng chỉ riêng điều này đã khiến Đỗ Duy nhìn ra rất nhiều thông tin.

Thí dụ như, động tác suỵt có ý nghĩa gì …

Chương 72: Chìa khoá

Bà Mina từng nói, khi nằm mơ thấy mình chết, bà từng nhận được ám thị.

Đó là hành động đưa ngón trỏ lên miệng… suỵt.

Lúc ấy Đỗ Duy cho rằng ý nghĩa của hành động này là không được nói.

Nhưng giờ xem ra lại không đúng, ý nghĩa thực sự phải là chiếc mặt nạ còn lại này.

Khi suỵt, bạn cần đưa một ngón tay lên để chặn miệng, nhưng mặt nạ không có miệng, chỉ còn hai lỗ mắt.

Tất nhiên, mặt nạ không phải là chìa khóa để đối phó với ác linh.

Chính xác mà nói, đó là chìa khóa để rời khỏi căn biệt thự này.

Loại giải thích này nghe có vẻ khó hiểu, nhưng thật ra nếu coi căn biệt thự sau khi xảy ra dị biến trở thành một không gian khép kín, thì có thể hiểu được.

Bình thường, dấu hiệu của ác linh trong căn biệt thự rất nhạt, ngay cả Quỷ Nhãn cũng không tìm ra được.

Nhưng khi một cơ chế không xác định được phát động, biệt thự sẽ phát sinh biến hóa và trở thành dáng vẻ mà Đỗ Duy gặp phải trước đó, không có cách nào rời khỏi.

Ác linh chạy ra khỏi mặt nạ sau biến hóa, đã biến biệt thự thành một cánh cửa.

Mặt nạ còn lại trở thành một chiếc chìa khóa.

Mà bây giờ, ngoại trừ Đỗ Duy có mặt nạ ra, bất kỳ kẻ nào bị kéo vào biệt thự sau khi xảy ra biến hóa, đều không thể thoát ra, chỉ có một con đường chết.

Tất nhiên, vẫn có rất nhiều chuyện không thể giải thích.

Ví dụ như, đến giờ Đỗ Duy vẫn không hiểu, tại sao con ác linh này không tấn công hắn ngay từ đầu, mà phải chờ đến khi hắn vào phòng ngủ đó.

Dường như nó có mục đích nào đó.

Về phần nó đang sợ cái gì…

Đỗ Duy đã biết được điều đó, sau khi đeo chiếc mặt nạ.

Mặt nạ là chìa khóa, khi 2 chiếc hợp 1 là vật chứa trâm cài áo bằng vàng, khi tách riêng ra thì là vật chứa để ác linh ký sinh.

……

2:20 chiều.

Bên ngoài biệt thự, mưa càng ngày càng nặng hạt, thời tiết càng u ám.

Đỗ Duy đang ngồi vào ghế lái của chiếc Subaru Impreza, điều hòa đã được bật lên, chậm rãi xua tan cảm giác lạnh lẽo, u ám và ẩm ướt trên người hắn.

Bên ghế lại phụ thì để ba lô, bên trong giấu kỹ chiếc mặt nạ kia.

Lúc này, một chiếc ô tô Mercedes-Benz đời cũ chạy tới, dừng ở bên trái của Subaru.

Sau đó Đỗ Duy nhìn thấy vẻ mặt lo lắng và căng thẳng của Cha Tony sau khi cánh cửa xe Mercedes mở ra.

Ông ta thở hổn hển hét lên: “Đỗ Duy, Cha rất tiếc, liên quan đến chuyện của bà Mina, không ngờ mọi chuyện lại như

thế này …”

Đỗ Duy cau mày, đẩy cửa xe rồi bước xuống.

Trong mưa, cả hai nhìn nhau trong một giây.

Cha Tony nói trước: “Hình vẽ ngôi sao sáu cánh là một nghi lễ hiến tế của giáo phái Vidar. Một khi bắt đầu, thì không thể kết thúc. Nếu không, sẽ bị cắn trả dữ dội từ vị thần Vidar mà chúng tôn thờ.”

Đỗ Duy gật đầu hỏi: “Mấy chuyện này con đã biết, nhưng con vẫn muốn hỏi một câu, người bị quỷ ám có tiếp tục tiến hành lễ hiến tế hay không?”

Cha Tony sửng sốt nói: “Ý con là Kelly sao? Khả năng này rất nhỏ. Trừ phi ác linh lại chiếm hữu cơ thể của người khác, bằng không là không thể.”

Đỗ Duy ừ một tiếng lại hỏi: “Có thể hiểu thành, ác linh này đang hiến tế cho thứ gọi là Vidar?”

Cha Tony lắc đầu trả lời: “Không, nó chỉ đang hoàn thành nghi thức này, đối tượng nhận hiến tế chắc là chính nó.”

Vừa nói, cha Tony vừa khó hiểu liếc nhìn Đỗ Duy: “Sao con lại hỏi một câu kỳ lạ như vậy, đã phát hiện ra được gì rồi sao? Mà này … bà Mina…”

Nghe vậy, Đỗ Duy ngẩng đầu lên, chỉ vào phòng ngủ của Kelly trên lầu hai của biệt thự, nói: “Bà ta ở trong đó.”

“Sao?”

Cha Tony sửng sốt một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn theo hướng Đỗ Duy đang chỉ.

Vị trí của hai người tương ứng với cửa sổ phòng ngủ của Kelly, chỉ cần nhìn lên là có thể nhìn thấy phần trên của xác chết.

Nhưng lúc này, trên mép cửa sổ, cha Tony đã nhìn thấy bóng dáng của bà Mina.

Gương mặt của bà ấy không chút cảm xúc, đôi mắt đen như mực, vùng da gần hốc mắt đỏ chót như bị bỏng, tóc tai bù xù, hai tay trắng nõn và mảnh mai chống lên thành cửa sổ.

Trong nháy mắt, Cha Tony cảm thấy một cơn ớn lạnh lan khắp toàn thân, mồ hôi thấm ướt áo quần, khiến ông rùng mình.

Như cảm nhận được điều gì đó, cơ thể cứng đờ của bà Mina xoay lại, như thể một cỗ máy, lặng lẽ đi vào trong bóng tối, không còn thấy nữa.

Bịch……

Cha Tony ngồi sụp xuống đất, văng lên một ít nước bùn suýt chút nữa đã chạm vào người của Đỗ Duy.

"Bà ấy … bà ấy…"

"Bà ấy đã chết, lúc ở trên xe con vẫn nhìn chằm chằm vào bà ấy. Bà ấy là vật dẫn cuối cùng, cũng là ác linh đã giết chết Kelly và hoàn thành nghi lễ hiến tế."

Đỗ Duy nhìn Cha Tony đang ngồi dưới đất, biết trạng thái tâm lý của ông ấy đã suy sụp, nghĩ vậy bèn nói:

"Con có thể giới thiệu cảnh sát Tom cho Cha, anh ấy có vẻ rất giỏi trong việc giải quyết nỗi đau của đàn ông."

Cha Tony buồn bã ngẩng đầu: "Cảm ơn con, Đỗ Duy, nhưng Cha không cần. Tuy cha chỉ là một cha xứ, nhưng Cha đã quá quen với loại chuyện này…"

Ông ấy lẩm bẩm: "Bà ấy thường đến nhà thờ cầu nguyện, thỉnh thoảng lại tìm đến Cha để kể về nỗi đau của mình … Như cuộc sống của cô ấy không hạnh phúc … đứa trẻ cũng là con nuôi …"

Nói đến đây, Cha Tony đột ngột ngẩng đầu lên, rồi nói với giọng đầy hy vọng: “Thi thể của bà ấy …”

Đỗ Duy lắc đầu: “Đành chịu, biệt thự này rất nguy hiểm. Sau khi vào không ra được, thậm chí không chắc có thể tìm ra thi thể của bà ấy.”

Nói đến đây, Đỗ Duy nói thầm 1 câu: “Nhưng tôi nhất định sẽ lại đi vào, vì một chiếc mặt nạ khác.”

“… Được rồi, Cha tin tưởng phán đoán của con.”

……

Cùng lúc đó, trong một khu dân cư nhỏ ở Bắc Brook.

Ánh đèn trên hành lang rất mờ, thùng rác bẩn thỉu, lộn xộn dựa vào góc tường, không biết ai đã đạp đổ khiến không khí bốc lên mùi hôi thối.

Trước thùng rác, một cánh cửa sắt đóng chặt.

Sau cánh cửa, là một cảnh tượng dã man và kinh hoàng.

5 hoặc 6 giáo đồ của tà giáo Vidar vô cảm đứng trong phòng, vây quanh xác của một người đàn ông đã bị mổ banh, máu dính đầy trên mặt đất tạo thành hình ngôi sao sáu cánh kỳ lạ. Mỗi góc đều được đặt một ngọn nến.

Lúc này, Giám mục Ruth đã đi tới, trên tay vẫn cầm tấm hình chụp một gia đình 4 người, vợ chồng và 2 cô con gái.

Cô ta đi đến bên cái xác, thì thầm: “Martin Nicot, 20 năm trước mắc chứng tâm thần phân liệt, sau khi giết vợ và 1 cô con gái của mình, đã giết liên tiếp hơn 30 người vô tội. Dù đó là tội ác hay máu tanh, mày cũng là một vật thay thế đạt tiêu chuẩn. “

“Nhưng tại sao, các Vidar lại có vẻ thích thằng bác sỹ tâm lý đó hơn?”

“Cái chết của đám Nerella chắc chắn do ác linh gây ra, cũng vì thằng này mà ra. Chẳng lẽ nó được ác linh ưu ái?”

“Dù là Hunter của giáo hội trong truyền thuyết, điều đó là không thể.”

Giám chủ Ruth ném bức ảnh vào ngực của cái xác, thì thầm với những người khác: “Thằng khốn đó chịu trách nhiệm cho cái chết của đám Nerella, là vật hiến tế cho các Vidar, nó không thể trốn thoát.”

Nói xong, bọn họ trực tiếp bước ra ngoài, chậm rãi rời đi.

So với Roy, những người này còn vô lương tâm hơn, mục đích giết người rất đơn giản lại trực tiếp, thậm chí họ không hề quan tâm đến chuyện cái xác vất ở đó, cứ như chúng không để tâm đến chuyện gì cả.

Sau khi bọn chúng rời đi, cái xác bị phanh thây đột nhiên run lên một cái.

_____€€€€€€€€€€

___-

____

Chú thích: Vidar là 1 vị thần trong thần thoại Bắc Âu, con trai của thần Odinn và người khổng lồ Grid. Thần ít nói và được gán danh “vị thần câm lặng” và mạnh chỉ sau thần Thor.

Vidar là nam thần của rừng, sự trả thù và im lặng. Là vị thần trẻ sống sót sau cuộc chiến Ragnarock. Ở Na Uy, có 2 địa danh mang tên thần là Viskjǒl (Đỉnh tháp của Vidar) và Virsur (Đền thờ của Vidar).

Lý do Vidar được xem là quỷ, là tà giáo cũng rất đơn giản. Trong cuộc chiến chống dị giáo của Đạo Cơ Đốc(chương đầu Khải Huyền trong Kinh Thánh), các nhà truyền đạo đã tuyên truyền Ragnarock là kết thúc của các vị thần phương Bắc, họ

đốn ngã cây tượng trưng cho thần Thor và dĩ nhiên những vị thần phương Bắc đều sẽ bị gán là ác quỷ…

Như biểu tượng đầu dê được người Công giáo xem là ác quỷ, cũng có lý do tương tự.

Pan, thần chăn cừu Hy Lạp có nửa dê nửa người bảo vệ cho những người chăn đàn gia súc và thợ săn. Nhưng lại bị xem là biểu tượng ác quỷ:

Năm 325 sau Công nguyên, Hoàng đế Constantine I dẫn đầu Hội đồng đầu tiên của Nicea. Hội đồng đã ban hành Tín điều Nicene, củng cố quan niệm rằng Chúa Giêsu là một vị thần và là một phần không thể tách rời của một và chỉ một Thiên Chúa. Bất kỳ vị thần nào khác đều bị coi là biểu tượng sai lầm. Các nhà thần học Kitô giáo như Eusebius bắt đầu biến hình dạng của Pan, từ người bảo vệ tự nhiên và tự do của những người chăn cừu, thành một thực thể ma quỷ.

Chương 73: Phản chế

Trong nhà thờ , ở quận Bắc Brook.

Chính là căn phòng lần đầu gặp.

Đỗ Duy dựa vào ghế, ánh mắt bình tĩnh như u tuyền, đối diện với hắn là cha Tony, cả người phờ phạc, trông rất tiều tụy.

“Cha cần thả lỏng một chút.”

“Ừ … Cha sẽ, Đỗ Duy, thực ra Cha đã ổn rồi, không phải sao?”

Nghe vậy, Đỗ Duy khẽ lắc đầu, lấy từ trong túi ra một bao thuốc, châm cho mình một điếu, nhỏ giọng nói: “Con không nghĩ vậy, Cha có muốn một điếu không?”

Cha Tony lúng túng nói: “Điều này không phù hợp với đức tin của Cha. Cha không hút thuốc”.

“Thật sao?” Đỗ Duy nhả một làn khói thuốc, rồi chậm rãi nói: “Khi cảm thấy suy sụp thì nên tìm thứ gì đó để giải toả. Dù con không khuyên người khác hút thuốc, nhưng giờ chắc nó phù hợp với Cha.”

Cha Tony cười khổ: “Đây là tư vấn tâm lý sao?”

Đỗ Duy trả lời: “Nếu Cha sẵn sàng trả tiền, có thể hiểu như vậy.”

“Đồng ý……”

Cha Tony nhận lấy điếu thuốc từ tay Đỗ Duy, rít hơi đầu tiên thì bị sặc, sau đó cũng tập tành hút thuốc.

Khi đã quen với mùi thuốc, ông ấy nói nhỏ: “Cảm ơn.”

Nói xong, ông cảm thấy lúng túng hơn: “Cha luôn cảm thấy mối quan hệ của chúng ta không tốt cho lắm.”

Đỗ Duy nhìn hắn, lạnh nhạt hỏi: “Sao cha nghĩ như vậy?”

Cha Tony giải thích: “À… vì lúc trước Cha đã bán cho con 2 thứ, đều không dùng tốt, mặc dù tiền thì … thôi, cũng không có gì để nói.”

Đỗ Duy kỳ quái nhìn ông ta: “Lúc đó đúng là con rất tức giận, dù con biết, ngươi cũng không rõ ác linh mà con gặp phải kinh khủng cỡ nào.”

Dừng một chút, hắn nói tiếp: “Tuy nhiên, tôi không thích cảm giác bị người ta chơi xỏ, nhưng hiện giờ, chúng ta đang hợp tác khá tốt.”

Cha Tony thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng bị sặc khói thuốc, nói: “Con quả thật là Người Đuổi Quỷ phù hợp nhất mà Cha từng gặp. Thực ra năng lực và kinh nghiệm hiện tại của con đã thuộc loại ưu tú ở trong giáo hội.”

“Nè … giáo hội rất coi trọng con, con nên biết điều đó.”

Đỗ Duy không có cảm giác gì đối với giáo hội, im lặng một lát mới nói: “Con biết, khi nào thì Người Đuổi Quỷ sẽ đến?”

“À, Cha định nói với con rằng họ sẽ đến vào sáng sớm ngày mai.”

“Họ?”

“Đúng vậy, có rất nhiều người đến đây, ồ … tiện thể, bọn họ sẽ đến nhà con trước, để giúp con giải quyết 2 ác linh trong nhà.”

……

3:20 chiều.

Đỗ Duy đậu xe xong, bèn bước đến phòng khám tư vấn với chiếc ba lô trên lưng.

Nhân tiện, hắn còn mua một chiếc tủ treo tường, chuẩn bị đặt trước cửa.

Nếu ai đó chuyển thư đế, nó sẽ không bị nhét vào khe cửa nữa, điều này có thể tránh được rất nhiều rắc rối.

Khi tới cửa, Đỗ Duy nhìn qua nhà của Roy trước, 5 chiếc ô tô màu đen mà hắn nhìn thấy trước đó đều không còn, nên không thèm quan tâm nữa.

Cắm chìa khóa, mở cửa.

Mưa liên tục khiến cho mặt trời đã lâu không ló dạng, ánh đèn trong phòng vẫn tù mù như cũ, có vẻ hơi quạnh quẽ.

Có vẻ rất bình thường.

Ngoại trừ chiếc đồng hồ cổ quái dị, 2 ác linh, một Annabelle bị quỷ ám và năm cái đầu trên gác xép, mọi thứ dường như vẫn như trước, yên ắng đến mức kỳ dị.

“Bởi vì 4 người bị giết, cán cân lại bắt đầu nghiêng?”

Đỗ Duy ngây người bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn.

Khác với ác linh hoá được ghi chép trong sách, cánh tay phải của hắn đã xảy ra một số bất thường, ngoài việc có thể chạm vào ác linh, càng giống một thi thể, ngoài khả năng điều khiển, hắn đã mất đi cảm giác.

Tiếp theo đó, trong trạng thái Quỷ Nhãn, trong mắt của Đỗ Duy, mọi thứ trong nhà bắt đầu biến đổi.

Âm u, đáng sợ, dường như trong một góc tối nào đó, có một ánh mắt vô cùng hiểm độc, lúc ẩn lúc hiện.

Còn Annabelle bị nhốt trong chiếc tủ treo tường, đã hồi phục lại dáng dấp con búp bê xấu xí mà hắn đã từng thấy, nhìn thế nào cũng giống như đang chằm chằm vào Đỗ Duy.

Chỉ có chiếc đồng hồ cổ là biểu hiện bình thường nhất, về cơ bản ác linh trong nhà hắn đang toả ra ác ý trần trụi.

Điều quan trọng nhất là bây giờ Đỗ Duy đang đứng ở cửa, cho dù không có ánh mặt trời, nhưng ánh sáng mờ ảo chiếu lên trên người của hắn, nhưng vẫn chiếu ra một cái bóng.

Điều này khiến cho ánh mắt ở trong bóng tối kia, lặng yên không chút tiếng động xuất hiện ở trong cái bóng.

Đỗ Duy cúi đầu liếc nhìn cái bóng của hắn. Mới nhìn, giống như bị nhét vào một người cực kỳ mập.

Vì vậy, hắn suy nghĩ một chút, tiện tay đóng cửa lại, sau đó từ trong ba lô lấy ra chiếc mặt nạ màu trắng, trực tiếp đeo lên mặt.

Chỉ trong nháy mắt, khí chất của Đỗ Duy đã hoàn toàn thay đổi, thậm chí càng thêm quỷ dị và cứng đờ, cứ như đã đổi thành một người khác.

Khi hắn đeo mặt nạ, kim đồng hồ cổ trên tường đột nhiên dừng lại trong giây lát, sau đó lại tiếp tục xoay.

Đỗ Duy không nhận thấy điều này, bởi vì tầm nhìn của hắn lúc này, đã hoàn toàn bị cái bóng chiếm giữ.

Trong nhà, Đỗ Duy gần như bị gắn với cái bóng.

Hắn đeo mặt nạ, nên không thể nhìn rõ biểu cảm, cái bóng vốn không có ngũ quan, chỉ có hình dáng giống người, ngoại trừ đôi mắt, ngay cả giới tính cũng không thể xác định được.

Sau đó, Đỗ Duy duỗi tay phải về phía bóng đen, đồng thời tay trái cũng lấy chiếc bật lửa có thể đối phó với ác linh ra.

Tấn công bằng cả hai tay.

Ác linh hoá của Hunter, có thể chống lại ác linh.

Hắn rất muốn biết ác linh hoá, có thể áp chế ác linh hay không?

Nhưng điều mà Đỗ Duy không ngờ là khi hắn đưa tay ra, cái bóng cũng đưa tay về phía hắn, giống như một cái bóng thực sự.

Bóng đen trực tiếp nắm lấy cánh tay phải của Đỗ Duy.

Dường như nó đang rất cố gắng.

Đáng tiếc, Đỗ Duy hoàn toàn không cảm giác được, hắn hoàn toàn không khống chế được cánh tay phải, dường như đang lâm vào trạng thái đấu sức với ác linh.

"Xem ra mình không thể trấn áp ác linh."

Đỗ Duy thầm thở dài trong lòng, đặt bật lửa dưới cánh tay của cái bóng.

Tách một tiếng.

Ngọn lửa đỏ rực bùng cháy.

Nó như bị thiêu đốt, trong chốc lát, cái bóng đã biến mất ngay trước mặt của Đỗ Duy.

Những ác ý lạnh lẽo giống như thủy triều vào ban đêm, như thể cảm nhận được điều gì đó, từ từ tan đi.

Lúc này, Đỗ Duy mới tháo mặt nạ xuống, xoa xoa cái đầu đau đớn.

Bên trong chiếc mặt nạ này, có một ác linh.

Mỗi khi đeo nó, hắn sẽ bị ảnh hưởng.

Nó giống như một chiếc chìa khóa, khi đến một điểm cực hạn nào đó, thì ác linh bên trong sẽ bộc phát, lúc đó mục tiêu

đầu tiên của nó chính là Đỗ Duy.

Trên thực tế, chỉ cần đeo mặt nạ, là đã thiết lập được kết nối với nó, trừ khi một bên bị giết, kết nối này không thể bị gián đoạn.

Cũng giống như Mike Stowe.

Chương 74: Tự khám bệnh cho mình

Tầng trệt.

Đỗ Duy ngồi trên sô pha và đã thoát khỏi trạng thái Quỷ Nhãn.

Hắn cầm cây bút chì, nhìn lên chiếc đồng hồ cổ treo trên tường và Annabelle đang bị nhốt trong chiếc tủ treo tường.

Trên bàn trà là một chiếc mặt nạ màu trắng, có 2 lỗ nhỏ ở vị trí của đôi mắt, được chế tạo từ chất liệu không rõ nguồn gốc, và một quyển sổ bệnh án đặc biệt.

Hắn cảm thấy trạng thái của mình có chút không ổn, một phần là do mặt nạ mang lại, một phần là do Quỷ Nhãn mang đến.

Tiếp xúc lâu dài với ác linh, không thể tránh khỏi bị nó ảnh hưởng.

Vì vậy, hắn suy nghĩ một lúc, cúi đầu xuống, nhìn quyển sổ bệnh án… của mình.

Bệnh án này đã được cập nhật một lần, tức là phần ghi chú bổ sung trước khi lên xe buýt.

Khi đó, kết luận mà hắn viết là phải đợi Người Đuổi Quỷ đến, việc cần xử lý là điều tra thông tin của xe buýt và tìm cách kiềm chế.

Tình hình bây giờ đã khác, trước khi Người Đuổi Quỷ đến, hắn đã nhận được giấy chứng nhận đủ tư cách làm Người Đuổi Quỷ của giáo hội, còn bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ

Nhãn, xảy ra hiện tượng ác linh hoá, trở thành Hunter, thứ mà giáo hội kiêng dè.

Về chiếc xe buýt đó, hắn cũng chỉ điều tra thông tin đơn giản, mục đích của nó là gì, nơi dừng lại, cách kiềm chế ra sao, cho tới bây giờ Đỗ Duy không hề có bất kỳ manh mối nào.

Vì vậy, Đỗ Duy đã làm một bệnh án mới.

[Họ và tên: Đỗ Duy]

[[Nghề nghiệp: Nhà tâm lý học, Người Đuổi Quỷ]

[[Bệnh tình: Rơi vào một tình huống kinh khủng không ngôn từ nào có thể tả xiết: bị nguyền rủa, bị ác linh trong mặt nạ thiết lập mối liên hệ, tiếp xúc càng lâu thì khả năng bị chiếm hữu hoàn toàn càng lớn, ác linh do Elsa mang đến và từ bức ảnh trong bài post, ác linh trong Ngôi nhà kinh dị chưa bộc phát, và ác linh trong một chiếc mặt nạ khác]]

[[Giả tưởng 1: Cách phát động lời nguyền có liên quan đến chiếc nhẫn có chữ Val …, vật phẩm tương tự còn có một cây trâm cài áo bằng vàng, trừ khi đi xe buýt, rất khó để tiếp xúc lại]]

[[Trí Giả tưởng 2: Đồng hồ cổ và mặt nạ thuộc cùng một loại vật phẩm, dường như chiếc nhẫn có chữ và trâm cài áo bằng vàng là vật đã được niêm phong rồi giấu kín. Loại vật phẩm này hơi giống với zippo có thể đối phó với ác linh, nhưng chúng có vẻ bí ẩn và mạnh mẽ hơn - trong số đó có trâm cài áo bằng vàng và chiếc mặt nạ kia đều chỉ có thể được lên được xe buýt mới có thể hoá giải, sớm muộn gì cũng phải lên lại lần nữa]]

[[Giả tưởng 3: Về hiện trường tử vong nhìn thấy trong trạng thái Quỷ Nhãn, đây là ưu điểm, nhưng sự xuất hiện của nó càng giống một loại dị biến, có lẽ liên quan đến chiếc đồng hồ cổ]]

[[Giả tưởng 4: Có một ác linh rất bí ẩn, đang ẩn giấu trong chiếc đồng hồ cổ]]

[[Về những ác linh trong phòng khám: theo thứ tự cao thấp: đồng hồ cổ, mặt nạ, Annabelle và cái bóng dường như mạnh ngang nhau, và ác linh do Elsa mang đến]]

Sau khi viết xong, Đỗ Duy suy nghĩ một chút, bèn viết trước con ác linh do Elsa mang đến.

Trên thực tế, với khả năng hiện giờ của mình, hắn đã có thể giải quyết ác linh do Elsa mang đến, nhưng điều đó không có ý nghĩa gì cả.

Bởi vì hiện tại, ác linh này ít nguy hiểm nhất, mục đích của nó là đẩy nhanh quá trình ác linh hoá.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy cảm thấy hơi phiền muộn.

Phiền phức của hắn quá nhiều, hiện tại không phải là hắn muốn liên hệ với ác linh, hay những thứ quái dị kia, mà là bắt buộc phải liên hệ.

Giống như đi trên một sợi dây …

Nói xa hơn, bên trong Ngôi nhà kinh dị đầy rẫy ma quái kia, không có bất kỳ con ác linh nào dễ chọc vào, vào thời điểm đó chỉ xử lý được một trong số chúng.

Tương lai, khả năng lũ ác linh này sẽ nhằm vào mình là rất lớn.

Nói gần, thì có lũ giáo đồ của tà giáo, và ác linh trong biệt thự - không phải là nó không thể rời khỏi biệt thự, chỉ tạm thời đợi ở đó mà thôi.

Hơn nữa trong nhà còn một lũ ma quái này.

Đương nhiên, nguy hiểm hơn chính là lời nguyền, con mụ The Nun cứ mỗi lần nằm mơ lại càng tiến gần mình hơn,

dường như muốn chiếm hữu mình, không đơn giản chỉ là muốn giết mình.

Theo xu hướng này, nếu đêm nay lại mơ, chắc chắn sẽ bị nó dính sát vào người.

Đỗ Duy càng nghĩ càng đau đầu, lúc này đột nhiên nhận được điện của Alexis.

Nghĩ một chút, chắc là chuyện về chiếc đồng hồ cổ đã nhờ cô ấy hỏi vào buổi sáng.

Vì vậy, Đỗ Duy đã nhấn nút trả lời.

Hắn nói: "Chào buổi tối, Alexis."

Ở đầu dây bên kia, giọng nói dịu dàng của Alexis vang lên: "Chào buổi tối honey, em đã tìm hiểu về chiếc đồng hồ cổ rồi, anh còn hứng thú muốn biết không nè?"

Đỗ Duy tự động bỏ đi honey trong lời của cô ấy, nói: "Em cứ nói."

Alexis cười nói: "Người phụ trách ở Nhà đấu giá Berson nói với em, khi chiếc đồng hồ cổ được gửi đến Nhà đấu giá, có một cái tủ và những thứ khác. Hầu hết đồ đều đã bị đấu giá, rất khó tìm ra, cho nên em đành điều tra nguồn gốc."

Đỗ Duy cau mày hỏi: "Nguồn gốc? Những thứ này đều từ cùng một chỗ?"

Alexis trả lời: "Đúng, đó là một nhà thờ ở ngoại ô New York, nhưng hiện nó đã bị phá bỏ và thay thế bằng một bệnh viện tâm thần".

Đỗ Duy giật mình: "Bệnh viện tâm thần?"

Alexis nói: "Đúng vậy, có vẻ như nó đang trên bờ vực phá sản. Mà nè, tại sao anh luôn tiếp xúc với những thứ thần bí

này? Quà mà anh tặng em lần trước là nước thánh và thánh giá, thật sự là rất… rất kinh khủng.”

Đỗ Duy không biết nên giải thích như thế nào, đành phải nói: “Cám ơn, có thông tin chi tiết không?”

Alexis nói, “Tất nhiên, em sẽ gửi nó cho anh.”

Đỗ Duy nói: “Được, vậy anh cúp máy trước, chờ email của em.”

Alexis có hơi khó hiểu hỏi: “Cúp máy? Nhanh như vậy?”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Anh còn có chuyện khác, sẽ gọi cho em sau.”

“Thật không? Vậy em sẽ đợi.”

……

Đồng thời, trong một con hẻm nhỏ ở quận Bắc Brook.

Rác thải chất đống lộn xộn bốc ra mùi hôi thối, do địa hình nên nước mưa dồn về phía này, khiến nước ngập đến mắt cá chân.

Nhiều túi rác nổi trên mặt nước, nổi lềnh bềnh.

Tiếng mưa tạt vào túi rác thật khó chịu.

Ở sâu trong con hẽm, một tiếng hét đau đớn đột nhiên vang lên.

Nghe cứ như đang kìm nén cơn đau, âm thanh phát ra từ cổ họng đến khoang mũi.

Nhìn vào bên trong, gã đàn ông cao lớn mặc áo mưa bịt chặt miệng của một người đàn ông châu Á đẹp trai tuấn tú, chậm rãi rút con dao phay nhọn hoắc từ trong bụng của người đó ra.

Một lúc lâu sau, người đàn ông mặc áo mưa vất cái xác rời kia xuống, rời đi bằng tốc độ cứng nhắc máy móc, từ đường viền của chiếc áo mưa ôm sát vào người, có vẻ như bên trong đã khô quắt, và trống rỗng.

Ngay trong vũng nước mà thi thể đang nằm, có chút giống với dáng vẻ của Đỗ Duy.

Chương 75: Mộng hay là hiện thực

11:33 đêm.

Ở tầng một, phòng khám tư vấn tâm lý.

Đỗ Duy ngồi trên sô pha, nhìn lên đồng hồ cổ và Annabellele treo trên tường.

Xung quanh là bột xương, nước thánh, một chiếc bật lửa có thể đối phó với ác linh, con dao găm hình thánh giá bằng bạc của Andrew Dawkwe, và chiếc mặt nạ trắng.

Hắn đã duy trì tư thế này, trong một thời gian.

Sáng sớm ngày mai, Người Đuổi Quỷ do giáo hội phái đến sẽ đến.

Dựa theo lời giải thích của cha Tony, họ đã mang theo một số vật phẩm đặc biệt do giáo hội thu thập, có thể dùng để kiềm chế sự lan truyền của The Nun, và thậm chí niêm phong chúng lại.

Tất nhiên, họ sẽ đến phòng khám tư vấn trước để giải quyết những rắc rối của Đỗ Duy-hai ác ma mà Đỗ Duy đã mơ hồ đề cập.

Nhưng dẫu sao đi nữa, đó cũng là chuyện của ngày mai.

Xem ra, những đồng nghiệp này tạm thời không giúp được gì.

Hiện giờ rắc rối lớn nhất của Đỗ Duy chính là lời nguyền không thể hóa giải của The Nun, mỗi khi chìm vào giấc mơ, hắn sẽ tiếp xúc với The Nun. Ban đầu là không thể mở mắt,

giống như bị bóng đè, dù cho ý thức tỉnh táo cũng không thể mở mắt, chỉ có thể đợi đến thời khắc cuối cùng, tỉnh lại từ trong mộng cảnh, mới có thể đối diện với The Nun.

Đương nhiên, sau khi bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, sau khi cánh tay phải đã ác linh hoá thành công, Đỗ Duy ở trong mộng mới có chút cơ hội chống cự, đã có thể điều khiển cánh tay phải.

Nhưng…

Mỗi khi nằm mơ, Đỗ Duy lại thấy khoảng cách giữa mình và The Nun đó đang nhanh chóng rút ngắn lại.

Ngay từ lúc, The Nun đang lơ lửng trên người, hai bên cách nhau chừng 2-3 mét.

Lần thứ hai, khoảng cách được giảm bớt một phần ba.

Và hôm qua, không hiểu sao hắn lại gần như tiếp xúc trực tiếp, bàn tay phải bị The Nun chạm vào, có thể cảm nhận rất rõ ràng sự kinh khủng của những chiếc móng sắc nhọn trên mu bàn tay mình.

“Thật kỳ quái.”

Đỗ Duy ngừng nhìn chiếc đồng hồ cổ và Annabellele, ngược lại đưa mắt tập trung vào cánh tay phải của mình.

Trắng nõn, với các đốt ngón tay rõ rệt.

Lúc chưa bước vào trạng thái ác linh hoá, cánh tay phải này vẫn bình thường. Sau khi tiến vào ác linh hoá, nó dường như đã trở thành một thi thể, mất hết cảm giác.

Nhưng hiện giờ, Đỗ Duy có chút khó hiểu, trong giấc mộng ngày hôm qua cánh tay phải của hắn cũng tiến vào trạng thái ác linh hoá, nhưng hắn cảm thấy…

Dường như một cái gì đó đã thay đổi.

Mộng mơ và thực tại dường như đang dần lẫn lộn vào nhau…

Và đêm nay, chỉ cần đi vào giấc mộng, nhất định hắn sẽ gắn chặt vào với The Nun.

Trong hiện thực, Đỗ Duy vẫn có thể bảo vệ bản thân trước ác linh thông qua phân tích và một số vật phẩm của Người Đuổi Quỷ, thậm chí là phản công.

Nhưng ở trong mơ, hắn không có bất kỳ cơ hội nào phản kháng, thậm chí không thể thoát khỏi mộng cảnh.

Vì vậy, hắn đã chuẩn bị suốt đêm.

Tất nhiên, một số người gọi đây là "tu tiên".

Mà Đỗ Duy cũng không có ý định trở về phòng ngủ, hắn dự định ở ngay tầng trệt. Mặc dù đồng hồ cổ và Annabelle cũng nguy hiểm, nhưng vẫn an toàn hơn The Nun nhiều.

Quá khứ khiến Đỗ Duy rất không thích lũ ác linh, giờ phút này lại có vẻ vô cùng nhẹ nhõm.

Ngay cả con búp bê xấu xí Annabelle, cũng khiến Đỗ Duy cảm thấy một sự sự thân thiết khó tả.

The Nun ở đẳng cấp cao hơn, nguy hiểm hơn nhiều ác linh, cấp tiếp theo chính là lũ ác linh. Xuống chút nữa mới là Đỗ Duy.

Lúc này, hắn lấy smartphone ra xem giờ, còn 3 phút là tới 12 giờ, còn 6 tiếng nữa là đến rạng đông.

Vì vậy, Đỗ Duy lấy bật lửa ra châm một điếu thuốc cho mình.

Rất ít khói …

Đột nhiên, hắn nhìn vào làn khói đang bốc lên, tự cười một mình: "Nếu không chết trong tay ác linh, thì có lẽ mình sẽ chết

vì ung thư phổi.”

Thực ra hắn không thích hút thuốc, khi còn ở nhà cũng rất ít hút thuốc, nhưng áp lực do The Nun tạo ra cho anh quá lớn.

Giống như đi dây ở độ cao 100 mét, nếu không cẩn thận, sẽ bị ngã.

“Phù…”

Hút xong điếu thuốc, Đỗ Duy lại liếc nhìn thời gian, phát hiện đã đến 12 giờ.

Sau đó, hắn thở phào nhẹ nhõm, lại châm một điếu thuốc khác.

6 tiếng không phải là ngắn.

Nhưng khi châm thuốc xong lại nhíu mày.

“Dường như có chỗ nào đó không đúng, mình đã bỏ sót điều gì?”

Hắn đột ngột đứng dậy, nhìn vào tầng trệt của phòng khám tư vấn.

Không có gì bất thường xảy ra xung quanh, đồng hồ cổ treo tường, và Annabelle lặng lẽ được đặt trong tủ kính.

Không có bóng người, không có tiếng gõ cửa, không có đèn nhấp nháy, không có TV tự động mở, và vòi nước trong phòng tắm trên tầng hai cũng không tự mở, không có tiếng nước chảy.

“Không đúng.”

Đỗ Duy liếc nhìn thời gian một lần nữa, bây giờ là 12:03.

Theo quy tắc trước đây, hai ác linh trong nhà sẽ hoạt động sau 12 giờ, tuy mức độ hoạt động đã giảm đi rất nhiều từ khi có thêm đồng hồ cổ và Annabelle, nhưng vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí vô cùng ức chế, đè nén…

Nhưng hôm nay, cứ như chúng đã hẹn trước, không có động tĩnh gì.

Ngay cả chiếc mặt nạ vừa mới đem vào phòng khám tư vấn, cũng yên lặng đến đáng sợ.

Quá mức bình thường…

Ánh mắt của Đỗ Duy lập tức lạnh lẽo, tiến thẳng vào tầng thứ ba Quỷ Nhãn.

Giây tiếp theo, mặt hắn lập tức đờ ra, hơi thở cũng ngừng lại.

The Nun trong mộng đang ngồi đối diện với hắn.

Lúc này, Đỗ Duy đang đứng trước sô pha, The Nun đang ngồi ở vị trí của bệnh nhân, cứ như thể bác sĩ đang muốn giải thích điều gì đó cho bệnh nhân.

"Đây là mơ? Hay là hiện thực?"

Đỗ Duy tự hỏi mình, hắn buộc bản thân phải bình tĩnh, giữ lý trí.

Sau đó, hắn đối mặt với The Nun, bốn mắt chạm nhau.

Trước kia The nun chỉ tồn tại trong mơ, Đỗ Duy không nhìn rõ, nhưng bây giờ ở khoảng cách gần như vậy, hắn có thể nhìn thấy hết.

Trong mắt Đỗ Duy, The Nun sĩ mặc đồng phục giống như một linh mục, đầu được che bởi áo khoác và khăn trùm đầu, trên ngực đeo một cây thánh giá. Chỉ có một đôi bàn tay nhăn nheo xám xịt với những chiếc móng sắc nhọn, cùng với khuôn mặt, mà chỉ cần nhìn đã đủ khiến cho người ta phải phát run.

Khuôn mặt của nó rất lạ, làn da xám xịt, giống như người chết lâu ngày, ngũ quan trên khuôn mặt không cân xứng,

miệng nó khép lại, lộ ra một màu tím sẫm, mũi giống mỏ ưng nhưng lại rất cao.

Điều khiến người ta ghê sợ nhất chính là đôi mắt của nó, hốc mắt sâu và lõm xuống, gần như không nhìn thấy mí mắt, như từng bị lửa thiêu cháy, đen ngòm đáng sợ, ánh mắt khác hẳn người thường.

Tròng trắng mắt của nó có màu vàng sẫm, con ngươi của nó giống như một chấm đen nhỏ, lạnh lùng và tàn nhẫn, tràn đầy ác ý mạnh mẽ.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, sau đó hắn suy nghĩ một chút, châm một điếu thuốc cho mình rồi ngồi xuống.

Chương 76: Số lượng bù chất lượng

Lúc này, Đỗ Duy đang đối mặt với The Nun, nếu không nhìn vào khuôn mặt của nó, chắc hẳn người ta sẽ nghĩ rằng đây là buổi thăm khám giữa bác sĩ và bệnh nhân.

Đỗ Duy chậm rãi hút một điếu thuốc, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào The Nun.

Cái loại cảm giác áp lực đến nghẹt thở này khiến hắn rất khó chịu, rất muốn chạy trốn.

Nhưng khi hắn nhìn chằm chằm vào The Nun, hắn tinh ý phát hiện nó cũng đang chăm chú theo dõi mình.

Cho nên Đỗ Duy mới có thể bình tĩnh ngồi xuống, nhìn thẳng mặt của The Nun. Hắn đang suy nghĩ…

Tại sao The Nun vốn chỉ tồn tại trong cơn ác mộng lại đột nhiên xuất hiện ở tầng trệt của nhà hắn? Có phải là do hiện giờ mình vẫn đang ở trong mộng, hay là thủ đoạn mà Người Đuổi Quỷ dùng để kiềm chế nó đã hoàn toàn mất đi hiệu lực?

Hơn nữa khi The Nun xuất hiện, nó không hề di chuyển.

Điều này thực sự làm trầm trọng thêm cảm giác áp lực khi cận kề cái chết. Đỗ Duy không nghĩ rằng cái thứ còn đáng sợ hơn cả ác linh này, đeo bám mình bấy lâu nay, chỉ để đến nhà mình làm khách.

“Rốt cuộc nó muốn làm gì?”

Hắn thầm hỏi, lại chẳng thể phân tích ra được thông tin hữu ích nào. Nếu muốn giết mình, với khả năng của The Nun thì

điều đó quá đơn giản.

Cánh tay phải ác linh hoá trước mặt nó chẳng khác gì một vật trang trí. Nếu không tìm thấy môi giới hoặc thứ gì đó có thể đối phó với nó, thì phản kháng là một trò cười.

Thế nhưng mà…

"Tại sao đến giờ nó vẫn chưa giết mình? Là vì không muốn làm, hay không làm được?"

Đỗ Duy chợt nảy ra ý nghĩ này, nhưng hắn thiên về cái sau hơn.

Sau đó, hắn quay đầu lại nhìn chiếc đồng hồ cổ treo tường.

Kim đồng hồ không biết từ lúc nào đang điên cuồng run rẩy. Kim giờ, kim phút và kim giây đặt song song cùng một chỗ, đang cố gắng tiếp tục chuyển động, nhưng chúng dường như bị thứ gì đó ghìm chặt, cứ rung bần bật ở mốc 12 giờ.

Annabelle trong khung tủ cũng xuất hiện vẻ giữ tợn mơ hồ, thân thể dần dần lõm xuống, như thể đang bị một bàn tay vô hình nắm lấy.

Trong góc, một cái bóng mờ ảo dường như muốn lan rộng, nhưng hoàn toàn không thể tiến về phía trước dù chỉ một chút.

Khi The Nun xuất hiện trong nhà, tất cả ác linh lập tức lâm vào giằng co.

Về phần ác linh do Elsa mang đến, không hề có chút động tĩnh nào, bởi nó quá yếu.

Hiện giờ, cán cân đã hoàn toàn không còn cân bằng.

Chiếc đồng hồ cổ, Annabelle và hai ác linh còn lại sẽ không chống cự được lâu.

Không sớm thì muộn cán cân sẽ nghiêng hẳn về một phía. Và khi khoảnh khắc đó đến, Đỗ Duy cảm thấy mình sẽ phải

chết.

Nhưng lại không nhìn thấy hình ảnh tử vong trước…

Đỗ Duy im lặng suy tư, hắn không có ý định rời khỏi căn phòng chết chóc này, cũng không từ bỏ phản kháng.

Lời nguyền của The Nun bắt nguồn từ chiếc đồng hồ cổ, nói chính xác là chiếc nhẫn có chữ Val …

Vào đêm hôm đó, sau khi chạm vào chiếc nhẫn, Đỗ Duy lập tức gặp ác mộng về The Nun.

Chiếc đồng hồ cổ càng giống với nơi giam giữ chiếc nhẫn, nhưng bị người vận chuyển đồ làm vỡ, khiến cho kết cấu xuất hiện vấn đề, từ đó thả ra ác linh.

"Nếu thời gian có vấn đề, rất có thể sẽ không phải là 6 tiếng, mà dài hơn rất nhiều…"

Đỗ Duy nói xong, lấy smartphone ra nhìn.

Thời gian dừng lại ở 0:03 sáng.

Khi còn ở trên chiếc xe buýt, cũng xảy ra hiện tượng rối loạn thời gian, nên Đỗ Duy đã chỉnh lại thời gian một lần.

Và bây giờ, tình huống tương tự dường như lại xuất hiện.

Những ác linh trong nhà đều là quả cân để duy trì sự cân bằng, chúng tự kiềm chế và đối kháng lẫn nhau.

Nhưng nếu thời gian kéo dài vô tận, thì quá trình kiềm chế, cân bằng và đối kháng này sẽ là vô nghĩa.

Bởi vì dù có chiến đấu như thế nào đi chăng nữa, theo thời gian trôi qua, The Nun cũng sẽ trấn áp toàn bộ.

…

"Nhưng nó lại bị kiềm chế. Điều này nằm ngoài sức tưởng tượng của mình, đây là một lỗ thủng…"

“Vậy nó không phải là The Nun thật sự…”

“Là The Nun ở trong cơn ác mộng của mình…”

“Có thể hiểu là một đoạn ký ức…”

“Hoá ra nó luôn đi theo mình…”

“Mình không thể thoát khỏi nó…”

“Nhưng đêm nay mình sẽ được an toàn.”

…

Trong căn phòng ở tầng trệt.

Đỗ Duy lẳng lặng nhìn chiếc đồng hồ cổ quái dị.

The Nun mạnh vượt xa dự đoán của hắn, thứ chỉ tồn tại ở trong ác mộng, lại có thể rời khỏi giấc mộng, can thiệp vào thực tại.

Ác linh trong nhà yếu ớt hơn The Nun trong ác mộng, đấy là sự thật!

Nhưng chất lượng không bằng, thì có thể dùng số lượng để bù đắp.

“Mình có thể bổ sung thêm.”

Đỗ Duy nói xong, đeo chiếc mặt nạ màu trắng lên.

Ngay sau đó, ác linh nhập vào cơ thể!

Một loại cảm giác lạnh lẽo, u ám lan toả khắp cơ thể, cứ như có cảm xúc hoặc là giọng nói lộn xộn nào đó đang nỉ non trong lòng.

“Hắn” không bị khống chế ngồi lên sô pha, thân thể như bị một ý thức khác đầy tà ác chiếm giữ, ác ý trần trụi nhìn thẳng vào The Nun ở đối diện.

The Nun cao hơn Đỗ Duy một cái đầu.

Hơn nữa, "Đỗ Duy" còn dùng tay phải ác linh hoá chống cằm, tay kia chống đầu gối, lưng dựa vào sô pha, khí chất của hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Trông lịch lãm như một quý ông.

Lúc này Đỗ Duy không thể kiểm soát được cơ thể của mình, cách hắn quan sát xung quanh là từ góc độ của một khán giả. Khi đeo mặt nạ lên, Đỗ Duy vẫn duy trì trạng thái Quỷ Nhãn, tay phải cũng đang ác linh hoá.

Điểm châm biếm là, cánh tay phải ác linh hoá có thể chạm vào ác linh, vốn là át chủ bài của Đỗ Duy. Nhưng sau khi ác linh nhập vào cơ thể đã bị mất khống chế, giống như không còn thuộc về hắn nữa.

Nhưng bây giờ, hắn không có thời gian để so tính những điều này.

Bởi vì Đỗ Duy có thể cảm nhận rất rõ ràng, mình đã lựa chọn đúng.

Cán cân đang từ từ cân bằng trở lại.

Cùng lúc đó, cái bóng trong góc phòng dường như đã thoát ra khỏi sự kiềm chế nào đó, bắt đầu chậm rãi lan tràn. Đỗ Duy đang ngồi trên ghế sô pha cũng bị bao trùm ở bên trong, nhưng khi đến gần The Nun, nó lập tức dừng lại.

Đỗ Duy chỉ cảm thấy một loại ác ý nồng đậm đang quấn quanh cơ thể mình, làm thế nào cũng không thể xua tan đi được.

Hắn biết, đấy là cái bóng vẫn luôn muốn giết chết chính mình.

Trên đỉnh đầu, những ngọn đèn bắt đầu lập loè nhấp nháy một cách điên cuồng, như thể chúng không thể chịu nổi sự cân bằng kỳ lạ này, các bóng đèn lần lượt nổ tung.

Các mảnh vỡ bắn tung toé…

Toàn bộ tầng trệt lập tức chìm vào trong bóng tối.

Tất cả những gì hắn có thể nghe chỉ là âm thanh ken két run rẩy của kim đồng hồ, chiếc đồng hồ cổ đang hồi phục chuyển động.

Mà biến hoá này, cũng phá vỡ sự kiềm chế và cân bằng…

Ngay sau đó, vang lên một tiếng "bộp", giống như vật gì đó được mở ra.

"Là chiếc tủ khung treo tường…"

Chương 77: Phòng khám hỗn loạn

Mức độ nguy hiểm của Annabelle, không chỉ đơn thuần ở việc giết người.

Nó giống như một thỏi nam châm có thể hút những quỷ hồn tà ác khác.

Bởi vậy nên ngay khi chiếc tủ khung treo tường được mở ra, trong phòng lập tức xuất hiện một số thứ đặc biệt…

Những quỷ hồn liên tục xuất hiện trong nhà, tất cả đều trông rất đáng sợ, giữ nguyên dáng vẻ trước khi chết.

Là những du khách và nhân viên đã chết trong Ngôi nhà kinh dị.

Sau khi chúng xuất hiện, cảm giác ức chế, đè nén, u ám trong nhà càng trở nên dữ dội.

Cùng lúc đó, qua đôi mắt của mình, Đỗ Duy cũng "nhìn thấy" - The Nun đột nhiên biến mất.

Nhưng ánh mắt lạnh lùng chết chóc không hề biến mất.

"Nó đâu rồi?"

Đỗ Duy lúc này đã mất đi khả năng điều khiển cơ thể, tuy khả năng nhìn, nghe và cảm nhận vẫn còn. Nhưng nếu ác linh chiếm giữ thân thể hắn không cử động, ngũ quan của hắn vẫn bị hạn chế, nên tầm nhìn cũng sẽ bị hạn chế theo.

Giống như là "Nhân cách phân liệt".

Nhân cách thứ hai thành công chiếm giữ quyền kiểm soát cơ thể của nhân cách chính.

Lúc này vẫn là Đỗ Duy, nhưng cũng là ác linh.

……

Ở trong nhà.

Ác linh chiếm đoạt cơ thể của Đỗ Duy vẫn tao nhã như quý ông ngồi trên sofa, tay phải ác linh hoá chống cằm, tay còn lại đặt trên đầu gối, trông càng thêm kỳ dị.

Sau lưng hắn, một đôi tay nhăn nheo, và những móng vuốt sắc nhọn như dã thú đang từ từ vươn về phía cổ của hắn.

Không hề có chút tiếng động.

Nếu bỏ qua việc chủ nhân của bàn tay là The Nun, thì thoạt nhìn có vẻ như nó đang trìu mến, dịu dàng vuốt ve tình nhân của mình, cũng giống như một người nông dân đang cẩn thận hái quả.

Cùng thời điểm đó.

Những cây kim trên chiếc đồng hồ cổ treo tường đột nhiên dừng lại, như bị mắc kẹt, rồi đột nhiên nhảy lên một nấc thời gian.

Ngay sau đó, Đỗ Duy nghe thấy một âm thanh răng rắc như có thứ gì đó nứt ra…

“Mặt nạ?”

Trong đầu của Đỗ Duy bất chợt loé lên suy nghĩ này.

Nhưng chuyện tiếp theo, còn quái dị hơn.

“Đỗ Duy” đeo mặt nạ dường như cảm giác được điều gì, đột nhiên đứng lên, quay đầu nhìn về phía sau.

Dưới sự cộng hưởng thị giác, Đỗ Duy một lần nữa đối mặt với The Nun.

Ánh mắt lập tức bị khoá chặt, không cách nào dời đi, cho nên Đỗ Duy chỉ có thể bất lực nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu vàng quỷ dị của The Nun. Đôi mắt đó như xoáy sâu vào linh hồn khiến cho hắn có cảm giác bị đè nén đến nghẹt thở.

Mà đôi tay của The Nun đang vươn về phía cổ của mình đột nhiên dừng lại, khi khoảng cách chỉ còn chưa tới 10cm.

Những cây kim của chiếc đồng hồ cổ treo trên tường đột ngột đứng ngắc.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhận thấy bởi vì Annabelle, cho nên những quỷ hồn trong nhà đang nhìn chằm chằm The Nun với ánh mắt chết chóc.

Răng rắc…

Tiếng mặt nạ nứt vỡ lại một lần nữa vang lên.

Đỗ Duy biết rõ "mình" đang đối kháng với The Nun.

Đồng thời, hắn nghĩ: "Đây có thể là cơ hội để mình thoát khỏi chiếc mặt nạ."

Tất nhiên không chỉ có nó, mà còn có những ác linh khác trong nhà.

Ác linh chỉ có một mục tiêu đó là giết chết Đỗ Duy, giống như cái bóng ở nhà, mỗi lần sau khi giết ai đó, nó sẽ luôn có ý đồ giết hắn.

Nhưng mỗi lần như vậy, Đỗ Duy luôn đảm bảo sự cân bằng nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Ừ…

Nói đơn giản thì luôn chuẩn bị kỹ càng mọi thứ, trước khi thử tiếp xúc với ác linh, nếu như không thể mang nó về phóng

khám tư vấn tâm lý, vậy phải tìm biện pháp rời đi.

Nếu như có thể mang đi, vậy thì phòng khám tư vấn lý này chính là nơi ở của chúng.

Tất nhiên, đối với những ác linh này mà nói, mục đích của chúng đơn giản chỉ có một, hơn nữa còn rất thẳng thắn: Đó là giết chết Đỗ Duy. Nhưng hoàn cảnh nhà của hắn khá đặc biệt, một khi bước vào căn nhà này, chúng sẽ trở thành những vị khách trọ được dùng để duy trì sự cân bằng.

Nhưng sau khi The Nun, thứ mà đáng lẽ chỉ xuất hiện ở trong cơn ác mộng của Đỗ Duy bước ra hiện thực, sự cân bằng ở nhà ngay lập tức xuất hiện vấn đề.

Chỉ tới sau khi Đỗ Duy đeo mặt nạ, sự cân bằng đã được khôi phục ở một mức độ nhất định.

Tất nhiên điều này không có nghĩa là an toàn, ngược lại còn khiến cho mối nguy hiểm trở nên lớn hơn.

Bởi vì The Nun không đơn giản là ác linh, mà là một tồn tại còn kinh khủng hơn thế. Thậm chí hiện giờ nó cũng chưa phải là The Nun thật sự.

Càng giống một loại hiện tượng quỷ dị nào đó của ác linh.

Cha Tony từng nói với Đỗ Duy rằng đây là một loại nguyền rủa, bắt nguồn từ lời nguyền của The Nun. Mọi thông tin, đồ vật, văn bản, thậm chí cả hình ảnh liên quan đến nó đều có thể bị nhiễm lời nguyền này.

Khi nguyền rủa thực sự bùng phát, Đỗ Duy sẽ phải đối mặt với The Nun thật sự.

Nhưng có lẽ hắn không thể sống sót được đến lúc đó.

Bởi vì theo tình huống hiện tại, The Nun sớm muộn gì cũng sẽ bị bức lui, mà Đỗ Duy hiện tại lại đang bị ác linh nhập thể, sớm muộn gì sự cân bằng cũng sẽ lại xuất hiện vấn đề.

Hắn vẫn sẽ chết.

Trừ khi giảm bớt số lượng ác linh trong nhà.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không khỏi tự hỏi, nếu như chiếc mặt nạ hoàn toàn vỡ nát, liệu ác linh đang nhập vào cơ thể mình sẽ chết sao?

Nhưng hắn nghĩ đi nghĩ lại, khả năng này rất thấp.

Bởi vì một ác linh trong mặt nạ hiện tại đang ở trong nhà của bà Mina, còn chiếc mặt nạ là môi giới của nó đã được Mike Stowe mang theo lên xe buýt, bây giờ không biết ở đâu.

Ác linh trong nhà của bà Mina có thể tồn tại độc lập mà không cần mặt nạ, vậy thì cũng chẳng có lý do gì ác linh trong mặt nạ của mình sẽ chết cả.

Lúc này, "Đỗ Duy" bị ác linh nhập vào cơ thể xuất hiện thay đổi.

Hắn duỗi cánh tay phải ác linh hoá ra, từ từ nâng lên, nắm lấy cây Thánh Giá ngược đang đeo trên ngực của The Nun.

Đỗ Duy có chút không hiểu, cánh tay phải ác linh hoá có thể chạm vào ác linh, cũng là đặc quyền của Hunter, nhưng làm như vậy có ích lợi gì?

Nhưng ngay sau đó. Hắn thấy cánh tay phải ác linh hoá đang nắm chặt chiếc Thánh Giá treo ngược trên ngực The Nun, đột nhiên thô bạo giật phăng nó ra.

Còn The Nun như bị chạm vào tử huyệt, lập tức biến mất.

Thoạt nhìn có vẻ không có tí logic nào cả…

"Chẳng lẽ Thánh Giá treo ngược cũng là môi giới? Nhưng cái thứ quỷ quái xuất hiện trong giấc mơ ra hiện thực mà là nhờ môi giới ư?"

Đỗ Duy chợt hiểu ra một chút, đây có thể là một cách đối phó với ác linh. Tìm ra môi giới mà ác linh đang bám vào, sau đó trấn áp hoặc tiêu diệt chúng.

Tuy nhiên, trên thực tế điều này vô cùng khó. Bởi vì muốn tìm được môi giới của ác linh, điều này không hề đơn giản, cần phải đi kiểm tra và phân tích, thậm chí đối đầu trực diện với ác linh.

Nói cách khác, không có gì khác biệt so với quá trình Đỗ Duy tiếp xúc với ác linh trước đây, chẳng qua là phát hiện một cách sử dụng khác của cánh tay phải ác linh hoá.

Người Đuổi Quỷ có thể tìm ra môi giới của các ác linh, và tiêu diệt chúng đã là người cực kỳ ưu tú.

Vì vậy, thủ đoạn trừ tà của giáo hội là các vật dụng và các nghi lễ trừ tà với tỷ lệ thành công rất thấp.

“Nếu như mình có thể sống sót, có lẽ lần sau tiếp xúc với ác linh có thể thử dùng phương thức này đối phó với chúng.”

Chương 78: Đổi mặt

Sau khi The Nun biến mất, cảm giác ức chế, đè nén trong căn phòng bắt đầu đạt đến đỉnh điểm.

Đúng như suy nghĩ của Đỗ Duy, đám "khách trọ" trong nhà bắt đầu không nổi loạn.

Lúc này, Đỗ Duy bị ác linh nhập vào cơ thể vẫn đứng yên tại chỗ, trong tay đang cầm chiếc Thánh Giá ngược vừa giật ra từ cổ của The Nun.

Những quỷ hồn xuất hiện theo Annabelle đang nhìn Đỗ Duy với biểu cảm chết chóc.

Trong chốc lát, màn hình TV trong phòng đột nhiên sáng lên, bắt đầu nhảy kênh loạn xạ.

Sự cân bằng lần nữa bị phá vỡ, ác linh trong nhà ngay lập tức làm loạn.

Ngay sau đó, mặc dù là quan sát mọi thứ từ góc nhìn thứ ba, một khán giả, Đỗ Duy cũng có thể cảm nhận được rõ ràng ác ý ngột ngạt đến nghẹt thở.

Những thứ này nhắm vào hắn, chứ không phải ác linh chiếm đoạt cơ thể của hắn.

Điều này rất nguy hiểm.

Đỗ Duy ngay lập tức cố gắng giành lại quyền kiểm soát cơ thể của mình.

Ác linh nhập thể mang đến cho hắn cảm giác như thể bị một nhân cách kỳ lạ lồng vào, hơn nữa nó còn thống trị cơ thể của mình, điều khiển mọi thứ.

Hắn cố gắng tưởng tượng ra hồ nước tâm hồn, xây dựng một khu vực tách biệt với ác linh bao gồm tất cả ký ức, tính cách, logic hành vi tất cả mọi thứ trong trí nhớ từ khi còn nhỏ đến lớn, bắt đầu đoạt lại quyền điều khiển cơ thể.

Nhưng không hiệu quả.

Hồ nước tâm hồn chỉ là một khái niệm trong tâm lý học, chỉ có thể giúp Đỗ Duy bảo trì lý trí và nhận thức của bản thân, nhưng không có tác dụng đoạt lại quyền điều khiển thân thể.

Hắn cho rằng điều này có liên quan đến khái niệm linh hồn, một loại năng lực áp chế linh hồn của ác linh.

Nhưng điều khiến Đỗ Duy cảm thấy bất lực, chính là hắn không hề hiểu biết nào về khái niệm linh hồn.

Nhưng lúc này, xảy ra một việc ngoài sức tưởng tượng của Đỗ Duy.

"Đỗ Duy" đeo mặt nạ màu trắng đột nhiên cúi đầu xuống, nhìn xuống dưới chân.

Trên mặt nạ lúc này đã xuất hiện ba vết nứt ở hốc mắt bên phải, làm lộ ra đôi mắt băng giá, lạnh lẽo chết chóc, càng thêm đáng sợ.

Dưới chân có một mảng lớn bóng tối, ẩn chứa sự hung ác cùng cực, chính là cái bóng luôn luôn kiên định với ý muốn giết chết Đỗ Duy trong suốt thời gian qua, đang từ từ đứng lên.

Nhờ sự cộng hưởng thị giác, Đỗ Duy từ trên cao nhìn thấy, trong bóng đen xuất hiện một đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy tơ máu, đột ngột mở ra, nhìn chòng chọc mình.

Sau đó, con ác linh đang nhập thể mình lập tức nhấc chân lên, ung dung thản nhiên như một quý ông, nhẹ nhàng đặt chân, giẫm lên trên cặp mắt ấy.

Quý ông nào lại thô bạo vậy chứ…

Nếu cái bóng đó không phải là ác linh, mà là con người thì lúc này chắc chắn sẽ rất đau đớn, thậm chí chửi rủa bằng mọi ngôn từ thô tục nhất.

Nhưng đáng tiếc nó lại là ác linh, không tồn tại thứ gọi là chửi rủa.

Hơn nữa, "Đỗ Duy" bị ác linh nhập thể dường như chẳng thèm để ý tới nó, sau khi giẫm vào liền bước đến vị trí của chiếc tủ khung treo tường.

Cánh cửa tủ ban đầu được đóng chặt nhưng bây giờ đã mở toang, một nửa cơ thể của Annabelle đã ở bên ngoài, lung la lung lay gần như sắp rơi xuống đất.

Ngay sau đó, như thể nhận được tính hiệu nào đó, những quỷ hồn xuất hiện theo Annabelle đều đang nhanh chóng tiếp cận "Đỗ Duy".

Có vẻ như nó đang cố gắng ngăn cản "Đỗ Duy".

Mà từ góc nhìn thứ ba, sau khi Đỗ Duy nhìn thấy điều này lập tức đưa ra kết luận: "Annabelle có thể điều khiển quỷ hồn".

Quỷ hồn kém hơn ác linh, trước đây chính mình luôn cảm thấy Annabelle chỉ có năng lực thu thập quỷ hồn, nhưng hiện tại xem ra còn có thể điều khiển những quỷ hồn mà nó thu thập.

Cũng vào lúc này, Annabelle thoáng run lên, phần lớn cơ thể đã thoát ra ngoài chiếc tủ đóng khung, chỉ còn chút nữa sẽ rơi xuống.

Những quỷ hồn cũng xuất hiện bên cạnh "Đỗ Duy", thậm chí hắn còn nhìn thấy một số gương mặt quen thuộc, chẳng hạn như Bob … Lisa …

Nhưng "Đỗ Duy" không thèm để ý, có vẻ như chẳng màng đến, vươn cánh tay phải ác linh hoá ra dễ dàng đỡ lấy Annabelle đang sắp rơi xuống đất.

Nhưng chỉ có Đỗ Duy mới biết sự phản kháng của Annabelle khi bị bắt quyết liệt đến mức nào.

Ngay cả khi không phải chính mình trực diện đối mặt với Annabelle, cảm giác ớn lạnh kinh khủng dường như lan vào sâu trong tâm hồn, khiến nội tâm của hắn phải run rẩy.

Ác linh trong cơ thể Đỗ Duy đang chiến đấu với Annabelle.

Rắc…

Một tiếng nứt nhẹ của mặt nạ vang lên, lần này vết nứt lan rộng từ nửa mặt bên trái sang bên phải, nhưng chỉ bị nứt một góc, nếu muốn mặt nạ hoàn toàn vỡ vụn thì còn xa.

Sau đó Đỗ Duy thấy, cánh tay phải của mình bóp chặt lấy đầu của Annabelle, dù cho nó điên cuồng kháng cự cũng không có tác dụng gì, dứt khoát nhét lại vào trong tủ khung treo tường, đóng cửa lại.

Điều này vô cùng bất thường.

Cho dù là ác linh đã thành công chiếm đoạt thân thể cũng không thể coi khinh những thứ như nước thánh, huống gì là sử dụng nó.

Ác linh đang chiếm hữu có thể Đỗ Duy dường như có thể bỏ qua quy tắc này, có thể sử dụng chiếc tủ khung treo tường mà không hề bị bất kỳ ảnh hưởng nào, đặt Annabelle trở lại trong tủ.

Sau đó, "Đỗ Duy" xoay người, đi về phía cầu thang, cất bước lên lầu 2.

Cộp.. cộp.. cộp…

Tiếng bước chân dẫm lên cầu thang có vẻ nặng nề, không giống tiếng ồn do sức nặng của Đỗ Duy có thể gây ra. Có vẻ như một cái gì đó đã được thêm vào.

…

Tiếng bước chân không ngừng vang lên.

Trước phòng tắm trên tầng 2.

"Đỗ Duy" đi thẳng vào và vặn vòi nước, dòng nước ào ào nhanh chóng làm đầy bồn, khuôn mặt nhăn nheo của một người phụ nữ hiện ra.

Hắn đưa tay, kéo khuôn mặt ra một cách thô bạo, khi hắn ngẩng đầu nhìn vào trong gương thì lập tức xuất hiện cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

Dưới sự cộng hưởng thị giác.

Đỗ Duy kinh hãi phát hiện, khuôn mặt mình trong gương không hề đeo mặt nạ, gương mặt rất quen thuộc phản chiếu trong gương. Nhưng lúc này đầy vẻ nhợt nhạt, ốm yếu, giống như một bệnh nhân quanh năm chịu đủ sự tra tấn của bệnh tật.

Cảnh tượng này quá mức kỳ lạ, rõ ràng là đang đeo mặt nạ nhưng trong gương lại không hề thấy.

Như thể Đỗ Duy thực sự tồn tại trong gương.

Trong suốt quá trình này, Đỗ Duy luôn dùng ánh mắt lạnh lùng quan sát, ý thức của hắn vẫn nhạy bén và bình tĩnh, không có bất kỳ dao động nào.

Cùng lúc đó, trong phòng khách lầu một, chiếc đồng hồ cổ treo trên tường dường như cảm nhận được điều gì đó, kim đồng hồ đang quay một cách điên cuồng.

…

Trong nhà tắm.

Ác linh chiếm hữu cơ thể Đỗ Duy cũng có hành động mới, túm lấy khuôn mặt nhăn nheo của người phụ nữ, nâng lên, hướng về phía mặt của Đỗ Duy trong gương.

Có vẻ như không hài lòng lắm, thậm chí còn ghét bỏ, ném đi mấy lần…

Sau đó, hắn chộp lấy khuôn mặt nhăn nheo của người phụ nữ, chậm rãi giơ lên hướng về khuôn mặt của mình trước gương, dán lên.

Giống như thay đổi mặt cho Đỗ Duy…

Chương 79: Người Đuổi Quỷ đã đến

Đúng lúc khuôn mặt đầy nếp nhăn của người phụ nữ, sắp dán vào khuôn mặt của Đỗ Duy trong gương.

Bất chợt, cánh tay phải ác linh hoá đột ngột dừng lại.

Đỗ Duy đang cố gắng để mình rời khỏi giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn.

Đây là điều duy nhất hắn có thể làm.

Mặc dù hắn không thể hiểu, tại sao ác linh đã nhập thể thành công này muốn dùng khuôn mặt của người phụ nữ che đi mặt mình trong gương. Nhưng nếu nó thực sự thành công, chắc chắn điều khủng khiếp sẽ xảy ra.

Có thể gương mặt của mình sẽ thật sự bị thay đổi…

Lúc này, ác linh đã đoạt xác của Đỗ Duy dường như cảm nhận được điều gì đó, nó cố gắng cử động cánh tay, nhưng cánh tay dường như chống lại sự điều khiển của nó.

Một lúc lâu sau, nó ném khuôn mặt người phụ nữ vào lavabô, quay đầu bỏ đi.

…

Ở tầng trệt, những quỷ hồn đó đã biến mất một cách bí ẩn.

Kim đồng hồ cổ đang quay với tốc độ cực nhanh. Sau khi ác linh đoạt xác của Đỗ Duy ném khuôn mặt của người phụ nữ xuống lavabô, từ bỏ việc thay đổi khuôn mặt của hắn trong gương. Tốc độ của kim đồng hồ đã chậm lại rất nhiều, nhưng so với lúc trước thì vẫn nhanh hơn nhiều.

Theo suy đoán trước đó của Đỗ Duy, hắn có thể nhìn thấy những cảnh tử vong ở tương lai của mình trong trạng thái Quỷ Nhãn, có thể là do ảnh hưởng của chiếc đồng hồ cổ.

Sau đó, khi lấy được chiếc mặt nạ, hắn nhận ra rằng có thể có một ác linh bên trong chiếc đồng hồ cổ.

Nhưng cho tới bây giờ, ác linh này vẫn chưa xuất hiện, giống như thợ săn ẩn nấp sau lưng, yên lặng chờ thời cơ đến.

Lúc này, ác linh khống chế thân thể của Đỗ Duy bước xuống lầu, ngẩng đầu nhìn đồng cổ, từng bước một lặng lẽ đi tới.

Như thể cảm thấy bị đe dọa, những chiếc kim của đồng hồ cổ trực tiếp tách ra, kim giờ, kim phút và kim giây bắt đầu quay với tốc độ khác nhau. Annabelle bị nhét vào tủ đóng khung treo tường cũng bắt đầu run rẩy dữ dội, dường như nó cảm nhận được cơ hội và muốn một lần nữa thoát ra ngoài.

Nhưng ngay sau đó, khi kim đồng hồ quay càng lúc càng nhanh, Đỗ Duy đã rời khỏi trạng thái Quỷ Nhãn.

Mọi thứ đồng loạt dừng lại, im bặt.

Tủ treo tường đột ngột đóng lại, chiếc mặt nạ cũng rơi xuống.

“Mình đã thành công… nhưng có vẻ như nó lại giúp mình…”

Giọng của Đỗ Duy rất yếu ớt, sau khi đoạt lại thân thể, lập tức ngồi bệt trên mặt đất.

Hắn nhìn chiếc mặt nạ rơi dưới đất và chiếc đồng hồ cổ treo tường, đôi mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi khó che giấu.

Nếu có thể, cả đời này hắn sẽ không bao giờ muốn đối phó với những thứ lộn xộn và kỳ quái này, nó thật sự có thể khiến người ta phát điên.

The Nun nhảy vọt từ giấc mơ đến hiện thực, phá vỡ cán cân mà Đỗ Duy đã vất vả duy trì. Hắn chỉ có thể chọn đeo một chiếc mặt nạ và thêm một quả cân mới. The Nun quả thật bị đánh đuổi, mặc kệ là Annabelle hay là cái bóng, cũng đều chẳng có cách nào ngăn chặn được ác linh bên trong mặt nạ.

Nếu như không phải chiến đấu với The Nun khiến chiếc mặt nạ xuất hiện nhiều vết nứt, hao tổn rất nhiều sức mạnh. Và cả chiếc đồng hồ cổ phát lực vào thời khắc quan trọng, thì e rằng hiện tại hắn đã bị thay thế bằng một khuôn mặt ác linh, đã chết.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy mệt mỏi lấy từ trong túi ra một điếu thuốc và châm lửa, rít vào một hơi thật sâu rồi chầm chậm nhả ra làn khói bồng bềnh.

Hắn cảm thấy rằng chính mình cần phải sắp sếp lại suy nghĩ một chút.

Đồng hồ cổ và mặt nạ quá mức kỳ lạ, không giống với ác linh khác, chúng hình như có mục đích khác, không đơn giản chỉ là giết chết mình.

Cả hai thứ này, một cái là nơi giam giữ chiếc nhẫn, cái còn lại giam giữ chiếc trâm cài vàng.

Đồng hồ cổ luôn luôn bí ẩn, bình thường cũng không xảy ra nhiều bất thường, mơ hồ nắm chiếm giữ trung tâm của sự cân bằng.

Chiếc mặt nạ thì có vẻ rất đáng sợ, chỉ cần đeo nó lên, ác linh bên trong đã muốn chiếm lấy cơ thể của Đỗ Duy.

May mắn thay, nó chỉ có một nửa, trong khi đồng hồ cổ là một tổng thể hoàn chỉnh.

Chỉ là bây giờ, Đỗ Duy cảm thấy rằng hắn có khó thể giữ được sự cân bằng ở trong nhà.

Lần náo loạn này của lũ ác linh, đã khiến tình hình ở trong nhà trở nên vô cùng hỏng bét.

Thậm chí ngoại trừ đồng hồ cổ, bất kể là mặt nạ, Annabelle hay là cái bóng mờ ảo, sức mạnh của chúng đang từ từ tăng lên.

Bởi vì vậy, không thể giữ cho cán cân cân bằng.

Trừ khi, trong nhà có một thứ tuyệt đối an toàn và độc ác hơn tất cả ác linh còn lại…

Hắn cúi đầu, liếc mắt nhìn tay phải, lại kích hoạt trạng thái Quỷ Nhãn giai đoạn thứ ba.

Lúc này, toàn bộ cánh tay phải đã hoàn toàn ác linh hoá, có cảm giác khiến người ta sởn hết da gà, hơn nữa kể từ lần cuối tiếp xúc với Annabel trong Ngôi nhà kinh dị, bàn tay này đã có những biến đổi.

Ngoại trừ việc vẫn có thể điều khiển nó, Đỗ Duy hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của nó…

Chỉ khi đối mặt với The Nun trong giấc mơ, hắn mới có thể lấy lại xúc giác và tri giác đã mất của mình.

Mà bây giờ, nó dường như đã xuất hiện những biến hoá dị thường.

“Có lẽ, mình nên tìm cách giết một ít ác linh…”

“Nhưng trước đó, đầu tiên mình phải phá giải lời nguyền của The Nun…”

…

7:07 sáng, ngày 23 tháng 5.

Mưa ở quận Bắc Brook đã giảm đi nhiều, nhưng bầu trời vẫn u ám, bị bao phủ bởi những đám mây đen dày đặc.

Dường như đang ấp ủ điều gì đó…

“Bão đang đến.”

Đỗ Duy đứng ở cửa ra vào phòng khám tư vấn tâm lý, yên lặng nhìn bầu trời, giọng nói có chút mỏi mệt.

Một lúc lâu sau, hắn mở ô, xách cặp, đi từng bước dưới cơn mưa.

Đi tới bên chiếc Subaru đang đậu ở bên đường, mở cửa, khởi động xe, phóng nhanh về phía nhà thờ.

Dựa theo thời gian đã thống nhất, có lẽ Người Đuổi Quỷ của giáo hội đã đến. Sau đó họ sẽ đến nhà hắn, nỗ lực giải quyết “rắc rối” mà ác linh đã gây ra cho Đỗ Duy bấy lâu nay.

20 phút sau.

Đỗ Duy dừng xe ở lối vào của nhà thờ, lập tức chú ý đến 2 chiếc Audi màu đen đã tới đây từ trước.

Sau một lúc quan sát, hắn bình thản nói: “Xem ra có không ít người tới, hi vọng bọn họ có thể làm mình kinh ngạc một chút.”

Nói xong, Đỗ Duy hít sâu một hơi, đi vào nhà thờ.

Vì cha Tony đã báo trước nên hôm nay không có ai đến cầu nguyện trong nhà thờ.

Đỗ Duy vừa đi vào thì nhìn thấy Cha xứ Tony đang chuẩn bị lấy smartphone ra, bên cạnh là 3 Người Đuổi Quỷ nghiêm trang mặc đồng phục linh mục màu đen.

2 người đàn ông và 1 phụ nữ, đều là người da trắng.

Nữ có lẽ ngoài 20 tuổi.

Một trong 2 người đàn ông trông khoảng 30 tuổi, người còn lại ít nhất đã 40 tuổi.

Thấy Đỗ Duy đến, cha Tony bèn chào: “Cha đang định gọi điện thoại báo tin cho con, không ngờ con đã đến. Nhân tiện, 3

người này là những người ưu tú được giáo hội cử đến để giải quyết việc nguyền rủa. Tuy vậy, họ sẽ giải quyết rắc rối trên người của con trước.”

Vừa nói, ông ta vừa quay đầu lại, giới thiệu Đỗ Duy với những người khác: “Đây là anh Đỗ Duy, người mà tôi đã đề cập với mọi người, cũng là một Người Đuổi Quỷ ưu tú phụ trách quận Bắc Brook,Đỗ Duy. À… phải rồi, anh ấy cũng là một bác sĩ tâm lý.”

Trong 3 người, người đàn ông lớn tuổi nhất gật đầu với Đỗ Duy, và nói: “Xin chào, Đỗ Duy, chuyện của anh, tôi cũng đã nắm được khá rõ ràng. Thời gian eo hẹp, bây giờ chúng ta về nhà anh luôn được không?”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Đương nhiên có thể.”

Chương 80: Trong cơn mưa lớn

Mưa càng lúc càng nặng hạt.

Khi Đỗ Duy và những người khác đến cửa phòng khám tư vấn tâm lý, trời đã mưa rất to.

Trước khi mở cửa, Đỗ Duy dừng lại một chút, hờ hững quay đầu nhìn 3 Người Đuổi Quỷ.

Người Đuổi Quỷ lớn tuổi nhất hơi ngạc nhiên, cất tiếng hỏi: "Anh Đỗ Duy, có chuyện gì muốn nói sao?"

Đỗ Duy im lặng suy nghĩ một lúc, sau đó bình tĩnh nói: "Xin lỗi, anh James … Tôi chỉ cảm thấy hình như mình đã quên mất điều gì đó…"

Đây là sự thật, từ khi chiếc mặt nạ rơi ra, hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

Người đàn ông mà hắn gọi là James nghiêm nghị nói: "Trạng thái của anh hơi kỳ lạ. Có thể anh đã bị ác linh ăn mòn quá lâu, bất quá loại chuyện này Người Đuổi Quỷ là bình thường."

Đỗ Duy nghi hoặc hỏi: "Thật sao?"

Người phụ nữ trong 3 người gật đầu, dịu giọng nói: "Đương nhiên, Người Đuổi Quỷ trong giáo hội thường gặp phải chuyện này. Sau khi sự kiện ở New York kết thúc, anh có thể dành thời gian đến giáo hội để rửa tội, đến lúc đó mọi thứ sẽ trở lại bình thường."

"Vậy mời vào…"

Đỗ Duy quay đầu lại, bèn mở cửa ra.

Nhìn thấy điều này, người phụ nữ không khỏi có chút khó hiểu, Người Đuổi Quỷ của giáo hội bởi vì xử lý vấn đề ác linh trong thời gian dài, hoàn toàn có thể xuất hiện những bất ổn về tâm lý. Nhưng có phần khác với người đàn ông tên "Đỗ Duy" trước mặt này. Nhưng cụ thể là khác ở đâu, thì cô cũng không rõ ràng lắm.

"Có lẽ là do mình quá lo lắng."

Lúc này, người đàn ông trung niên tên James đã đi theo vào nhà, quay lại và nói với cô: "Cháu đang làm gì vậy, Homill? Nhanh vào đi."

Homill tỉnh táo lại: "Xin lỗi, chú James."

Người Đuổi Quỷ còn lại im lặng, đứng ngoài cửa không đi vào.

Cả James và Homill đều không nói gì về điều này, cứ như thể họ hoàn toàn không nhìn thấy nó.

Sau khi vào nhà, Homill nhìn thấy Đỗ Duy ngồi trên sô pha, tay phải chống cằm, tay còn lại đặt trên đầu gối, anh ta rất lịch lãm, vô cùng giống một quý ông, điều này khiến người ta dễ dàng nảy sinh thiện cảm.

Trên bức tường phía sau đang treo một chiếc đồng hồ cổ cũ và một chiếc tủ đóng khung.

Chiếc đồng hồ cổ đó trông như bị hỏng, kim giờ, phút và giây chuyển động rất nhanh…

Điều khiến cô khó hiểu là con búp bê trong tủ có khung rất quái lạ và xấu xí, dường như nó bị nhét vào đó, với phần thân và đầu lõm vào trong nên có vẻ hơi méo mó.

Đỗ Duy ngồi đối diện liếc nhìn cô một cái, dùng giọng lơ lớ nói: "Mời ngồi."

James ậm ừ, lập tức cùng với Homill ngồi xuống.

Sau đó, ông ta bắt đầu hỏi: “Anh Đỗ Duy, về hai ác linh mà anh đã gặp phải, Cha xứ Tony không nói kỹ càng lắm, bây giờ anh có thể nói lại một cách chi tiết được không?”

Bởi vì không có nhiều thời gian, nên họ gấp gáp rời khỏi nhà thờ. Hơn nữa mỗi người bọn họ đều tự lái xe ô tô mình nên không tiến hành trao đổi kỹ càng.

Đỗ Duy nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi bắt đầu nói: “2 ác linh ở nhà tôi, nguy hiểm hơn cả là cái bóng, chỉ có thể nhìn thấy rất mơ hồ. Khả năng lan truyền của nó cực kỳ rộng. Đến nay tôi cũng không thể tìm ra môi giới của nó.”

Nói xong, vẻ mặt của Đỗ Duy có chút kỳ lạ: “Còn nữa, hình như tôi nhớ ra một chuyện.”

“Nó là gì?”

“À, chỉ là một số thứ không quan trọng.”

“Được rồi… Vậy để tôi nói tiếp.”

James nhớ lại những gì Đỗ Duy nói vừa rồi, nói: “Mức độ nguy hiểm của loại ác linh này được giáo hội xếp rất cao. Nếu cho nó đủ thời gian, nó thể còn nguy hiểm hơn cả Tà Linh và Ma Linh. Đến giờ anh vẫn có thể sống hoà thuận được với nó, phải nói là thực sự rất khó tin.”

Ngay khi ông ta vừa dứt lời, một tia chớp chợt loé lên.

Ánh sáng chói lọi chiếu vào cơ thể Đỗ Duy, khiến cho cái bóng của hắn trông có chút xa lạ, có vẻ mập mạp hơn, giống như là có thể hắn đã nhét thêm vào đó một người nữa.

Ngay sau đó, tiếng sấm ầm ầm vang lên.

Bão đang đến…

James thấy vậy liền nói xin lỗi Đỗ Duy: “Xin lỗi, vui lòng đợi một chút.”

Nói xong quay đầu hét lớn với Người Đuổi Quỷ còn lại đang đứng bên ngoài: “Harry, đừng ở ngoài nữa. Vào trước đi, chúng ta chuẩn bị làm lễ trừ tà.”

Anh chàng trừ tà tên Harry nhanh chóng bước vào. Lúc này, một phần bộ đồ giáo sĩ của anh ta đã ướt, nhưng nét mặt của anh ta vẫn bình thản, như thể đã quá quen với việc này.

James nhìn thấy anh bước vào, bèn giải thích với Đỗ Duy: “Harry là một Người Đuổi Quỷ ưu tú của giáo hội. Anh ấy nhạy cảm hơn người thường, nên dễ dàng đi vào trạng thái Quỷ Nhãn và tìm ra dấu hiệu của ác linh.”

Nghe vậy, Đỗ Duy chỉ cười nhạt: “Thật sự là lợi hại. Đối với những Người Đuổi Quỷ như chúng ta mà nói, việc tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn thật sự quá bị động.”

James đồng ý và nói: “Quả thật là vậy. Harry chỉ đứng bên ngoài, cậu ấy đã tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn, nhưng Homill và tôi thì không, chỉ cảm thấy trạng thái của cậu không ổn.”

Nói xong quay đầu thấp giọng hỏi Harry: “Phát hiện được điều gì không?”

Harry bước tới, đầu tiên là nhìn Đỗ Duy với ánh mắt rất kỳ quái, sau đó chậm rãi nói: “ Tôi cảm thấy nơi này rất kinh khủng, mọi thứ đều có vẻ đáng sợ, kể cả người đồng nghiệp mới gia nhập giáo hội này.”

“Thật sao?”

Vẻ mặt của Đỗ Duy có vẻ kinh ngạc, nhưng giọng điệu lại rất bình tĩnh: “Sao anh lại thấy kinh khủng? Là vì cảm thấy ác linh sao?”

Harry cau mày nói: “Không chỉ có ác linh, mà ở đây có nhiều thứ rất kỳ quái.”

Anh ta dừng lại, đưa tay chỉ từng thứ một: “TV, đồng hồ, tủ khung treo tường, phòng khám này, và cả anh nữa. Đây là sự kiện ác linh khó hiểu nhất mà tôi gặp phải kể từ khi gia nhập giáo hội.”

Cùng lúc đó, sắc mặt của James và Homill đang ngồi trên sô pha đột nhiên chết lặng, mặc dù Harry mới gia nhập giáo hội không lâu, nhưng năng lực Quỷ Nhãn của cậu ấy rất cao, và thường đóng vai điều tra viên trong số 3 người.

“Anh Đỗ Duy, đừng lo lắng quá, Người Đuổi Quỷ như chúng ta đều là một đại gia đình. Chắc chắn chúng tôi sẽ cố hết sức giải quyết rắc rối của anh.”

James với tư cách là Người Đuổi Quỷ lớn tuổi nhất, đồng thời là lãnh đạo trong 3 người, chỉ hơi băn khoăn đôi chút, rất nhanh lập tức trấn an Đỗ Duy.

Ông ta lo lắng rằng những lời nói của Harry sẽ khiến người đồng nghiệp mới này cảm thấy kinh hãi.

Có một số ác linh quả thực có thể ảnh hưởng đến nhà cửa, thậm chí đồ vật, có thể là phòng khám tư vấn tâm lý này đã gặp phải những ác linh như vậy.

Cũng bởi vì ông ta biết anh chàng Người Đuổi Quỷ này vừa gia nhập giáo hội chỉ mới có 3 ngày, cho nên chắc chắn sẽ còn thiếu thốn kinh nghiệm.

Khi Người Đuổi Quỷ non kinh nghiệm gặp phải chuyện này, rất dễ mất kiểm soát cảm xúc và rơi vào tình trạng hoang mang, lo sợ.

Những cảm xúc tiêu cực như sợ hãi sẽ chỉ khiến sức mạnh của ác linh ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng điều khiến James kinh ngạc chính là khi Đỗ Duy nghe thấy lời này, biểu tình trên mặt không hề thay đổi, hơn nữa sắc mặt cũng vô cùng bình tĩnh.

Bình tĩnh đến mức ma quái.

“Yên tâm, tôi cũng chẳng lo lắng gì lắm, cứ tiếp tục đi.”

“Được rồi, về hai ác linh đó, chúng có những biểu hiện gì?”

“Nếu muốn tìm chúng thì thực ra rất đơn giản. Một con ở trong phòng tắm trên tầng hai, cứ khi nào tôi bật vòi nước ở lavabô, nó đều sẽ nổi lềnh bềnh ở trên mặt nước.”

“Còn về ác linh còn lại, mọi người chỉ cần đứng ngoài cửa, đóng cửa lại, nhìn qua lỗ mắt mèo là nó sẽ xuất hiện.”

Chương 81: Người trong gương

Bên trong Phòng khám tư vấn tâm lý.

Chờ Đỗ Duy nói hết, James gật đầu với hắn, sau đó chậm rãi nói: "Nếu đã nói như vậy, chúng ta hãy cố thử tiếp xúc trước, à… ác linh trong phòng tắm ít nguy hiểm hơn, đúng không?"

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Đúng vậy, quả thực rất yếu. Đêm nay tôi đã từng tiếp xúc, cũng không có nguy hiểm gì."

James ừ một tiếng, nói với Homill: "Cháu lên tầng hai, Harry và chú ra ngoài này."

"Đồng ý."

Homill nói xong, đứng dậy đi lên tầng hai.

James và Harry nhìn nhau, lấy trong túi ra một chiếc máy ảnh.

Thấy vậy, Đỗ Duy tò mò hỏi: "Máy ảnh? Hai người muốn chụp ảnh sao?"

James giải thích: "Quả thực nó được dùng để chụp ảnh, chẳng qua đối tượng là ác linh. Nhiều ác linh rất không thể giải quyết, không hiểu tại sao lại coi Người Đuổi Quỷ là mục tiêu, chiếc máy ảnh này …"

Nói đến đây, anh ta dừng một lúc, rồi mới tiếp tục: "Tương lai cậu sẽ phải tiếp xúc với những vật phẩm loại này. Chúng thường là môi giới cho tồn tại của các ác linh, khi ác linh bị

tiêu diệt, chúng sẽ trở thành vũ khí của những Người Đuổi Quỷ, có sức mạnh đối phó với ác linh.”

“Chỉ cần chụp được ác linh, bộ mặt thật của nó đều có thể lộ ra, khiến cho ác linh không thể tấn công mục tiêu trong khoảng thời gian nhất định.”

Nghe vậy, Đỗ Duy đột nhiên sờ sờ mặt, cười nói: “Thì ra là thế, tôi đã hiểu.”

Harry cau mày khi nhìn thấy điều này, chẳng hiểu tại sao, sau khi đến phòng khám tư vấn này, gã luôn cảm thấy người đàn ông tên “Đỗ Duy” này có gì đó rất không đúng.

Nhưng trong lúc đang suy nghĩ, James vỗ vai nhắc nhở: “Ngẩn ngơ cái gì vậy, theo chú ra ngoài.”

Bị cắt ngang dòng suy nghĩ, Harry chỉ có thể gật đầu bước ra ngoài, nhưng cái cảm giác khó hiểu cứ lởn vởn trong đầu, không tài nào xua tan đi được.

Trong khi Đỗ Duy ngồi trên sô pha, tay phải luôn chống cằm, vẻ mặt lạnh lùng đến đáng sợ, không có một chút cảm xúc, hoàn toàn không nhìn ra được hắn đang nghĩ gì.

……

Ở tầng hai.

Homill đẩy cửa phòng tắm, cô thấy ánh sáng chỉ có thể chiếu vào được phân nửa, đa phần đều chìm trong bóng tối, cô mở đèn.

Nhưng ánh đèn không hề sáng lên.

Vì vậy, cô ngẩng đầu nhìn bóng đèn trên đầu, nhưng chỉ nhìn thấy bóng đèn bị cháy đen, có lẽ do điện áp bất ổn.

“Là bởi vì ác linh…”

Cô lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chậm rãi đi về phía lavabô.

Ngay sau đó, cô đến lavabô, đối diện với tấm gương chiếm toàn bộ tầm nhìn của cô.

Sau đó, Homill hít thở sâu, rồi đặt tay lên vòi.

Chỉ cần vặn nhẹ, nước sẽ từ từ chảy đầy bồn, sau đó một ác linh sẽ xuất hiện dưới đáy bồn?

Nghĩ thế, khiến cô cảm thấy vô cùng bối rối.

Trên thực tế, mặc dù cô đã ở trong giáo hội một thời gian dài, và trở thành một Người Đuổi Quỷ sớm hơn những người khác, nhưng rất khó để áp chế sự sợ hãi khi đối mặt với ác linh.

Điều này rất nguy hiểm đối với Người Đuổi Qủy.

May mắn thay, nỗi sợ hãi của Homill chỉ là tạm thời, cô rất giỏi trong việc điều tiết cảm xúc của mình.

Vì vậy, sau khi hít thở sâu vài lần, cô vặn vòi, rồi quan sát nước dần dần chảy đầy lavabô.

Homill cũng lấy ra một cuốn kinh thánh từ trong người, nếu ác linh thực sự xuất hiện dưới đáy lavabô như lời của Đỗ Duy, cô ấy sẽ lập tức tiến hành lễ trừ tà.

Khi nước dần tràn ra lavabô, Homill nhìn chằm chằm vào đáy bồn.

Dần dần, cô đột nhiên cảm thấy chán nản lạ thường, hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn.

Đây là một dấu hiệu cho thấy cô ta sắp bước vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Nói cách khác, ác linh đang đến …

Đại đa số Người Đuổi Quỷ không giống như Đỗ Duy, có thể tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn bất cứ lúc nào, chỉ có thể bị động tiến vào khi ác linh ở xung quanh.

Giống như Đỗ Duy lúc ban đầu …

Với tiếng vo ve từ trong tai, Homill chịu đựng cảm giác nhói đau trong tim, và nhìn thấy khuôn mặt nhăn nheo của một người phụ nữ trồi lên từ đáy lavabô.

Ngũ quan trên gương mặt này có vẻ như bị ngâm trong nước lâu ngày, nhìn có chút biến dạng, nhưng kỳ lạ là đôi mắt của ả ta lại mở rất to và đỏ ngầu …

Homill vội vàng đọc Kinh thánh, có vẻ rất nhàm chán, không có gì đặc biệt, cũng không bộc lộ ra quyền năng gì, nhưng đó quả thực là một buổi lễ trừ tà của giáo hội.

Khi nghi lễ trừ tà diễn ra, không khí xung quanh càng lúc càng lạnh, Homill không ngừng tụng niệm những đoạn kinh trong Kinh thánh, khuôn mặt của người phụ nữ dưới đáy bồn rửa mặt như bị áp chế, từ từ biến mất.

Cô thở phào nhẹ nhõm và hét lên: “Nhân danh Chúa, hãy rời khỏi căn nhà này ngay lập tức, rời khỏi người đàn ông mà mày đang đeo bám!”

Nhưng vào lúc này, có một …

Cửa phòng tắm đóng sầm lại, ánh sáng dần dần trở nên vô cùng mờ mịt, bóng tối bắt đầu lan rộng sau lưng cô.

Xung quanh vô cùng tối tăm.

Homill nghiến răng nhìn cánh cửa đã đóng, thay vì cố gắng phá cửa bỏ đi, cô lấy trong túi ra một cây gậy led, dùng sức bẻ mạnh, rồi đặt nó lên lavabô.

Một khi nghi lễ trừ tà bắt đầu, không thể dừng lại, nếu không sẽ bị ác linh tấn công.

Vì vậy cô ấy tiếp tục tụng kinh, giọng nói càng ngày càng lớn, như thể đang tranh cãi với người khác.

Nhưng vào lúc này, cô nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kỳ quái trong gương.

Đáng lẽ là tấm gương phải phản chiếu Homill, nhưng trong đó không hề có cô, thay vào đó lại là Đỗ Duy.

"Anh Đỗ Duy? Anh ở sau lưng tôi sao?"

Đỗ Duy trong gương, vẻ mặt phờ phạc, mệt mỏi, nhưng ánh mắt bình tĩnh, cứ như lưỡi kiếm sắc nhọn nhất có thể đâm xuyên tim người.

Tư thế này hoàn toàn khác với lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn.

Homill không khỏi rùng mình một cái, đột nhiên quay đầu nhìn lại, nhưng sau lưng không có một ai, mà là cánh cửa đóng chặt.

"Tình huống gì đây?"

Vào thời điểm này, Homill đã ngừng đọc Kinh thánh, cô có cảm giác muốn thoát ra ngoài. Đỗ Duy, người được cho là đang ngồi ở tầng trệt, đang xuất hiện trong gương một cách khó hiểu. Dù cô đã trải qua rất nhiều sự kiện ác linh, nhưng chưa từng gặp phải chuyện kỳ quái như thế này.

Đúng lúc này, Đỗ Duy ở trong gương đột nhiên duỗi tay ra, chấm một ít nước, viết lên gương một hàng chữ.

Homill rất rối, những lời này bị đảo ngược, rất khó đọc được.

"Anh muốn nói với tôi điều gì?"

Trong gương, Đỗ Duy im lặng một lúc, bèn xóa đi rồi viết lại.

[Khi tôi tháo mặt nạ ra, nó trở thành tôi. Lúc đầu, nó sẽ nói, giọng điệu và hành động giống tôi, nhưng càng tiếp xúc nhiều hơn, nó sẽ nhận ra rằng nó không phải là tôi]

Lúc này Homill mới hiểu, nhưng cô sửng sốt một lúc, rồi nhìn Đỗ Duy trong gương bằng ánh mắt cực kỳ cảnh giác.

Một số ác linh quỷ quyệt sẽ cố tình đưa ra một số thông tin giả để đánh lừa Người Đuổi Quỷ.

Nhưng những dòng chữ tiếp theo khiến sự cảnh giác trong mắt cô lập tức biến mất, chuyển thành nỗi sợ sâu sắc.

[Lý do cô ở nơi này, chắc là do nó nói cho cô biết. Nó muốn giết cả 3, nhưng ảnh hưởng của chiếc đồng hồ vẫn còn đó, nên nó đã nhận định sai]

[Lập tức khống chế nó đến đây, đeo mặt nạ vào mặt nó lần nữa, nếu không, tất cả các người sẽ chết, tôi không thể rời khỏi gương, để lấy lại thân thể của mình]

Chương 82: Nó đã trở thành tôi

Trong phòng tắm, chỉ có ánh sáng yếu ớt phát ra từ cây gậy led, còn xung quanh tối đen như mực.

Khi lavabô đã đầy nước, một khuôn mặt nhăn nheo của phụ nữ nổi lềnh bềnh trên đó, nhưng thứ được phản chiếu trong gương, lại là mặt của Đỗ Duy.

Giờ phút này, dù đã mất đi thân thể, Đỗ Duy vẫn giữ vững lý trí và bình tĩnh, thực ra hắn đã ở trạng thái này rất lâu.

Khi hắn vào phòng tắm sau khi bị ác linh chiếm hữu cơ thể, trong gương phản chiếu hình ảnh của mình. Đỗ Duy phát hiện ra hắn đã dần chuyển sang góc nhìn thứ ba, và đang tiến dần vào trong gương.

Mỗi lần đeo mặt nạ vào sẽ khó tháo ra hơn, sau khi đeo mặt nạ lần thứ ba, Đỗ Duy đã hoàn toàn bị ác linh khống chế.

Đeo mặt nạ, nó thực sự là khuôn mặt khác của bạn.

Những khuôn mặt khác, Đỗ Duy đã từng nhìn thấy ở biệt thự của bà Mina.

Nhưng Đỗ Duy không hiểu ý nghĩa của những khuôn mặt được vẽ đó.

Khi bị ác linh chiếm đoạt ý thức, Đỗ Duy đã xây dựng một hồ nước tâm hồn đại diện cho tính cách ký ức và logic hành vi, tạo ra sự phân chia và phản kháng. Khi ác linh đổi mặt của mình trong gương, hắn cuối cùng đã hiểu tại sao mặt nạ cứ kiên trì đổi mặt cho mình.

Đấy gọi là quy luật: đeo mặt nạ sẽ bị ác linh dần dần chiếm đoạt cơ thể, rồi đổi gương mặt khác cho mình ở trong gương, sau khi hoàn thành quy luật nó sẽ có tất cả mọi thứ của Đỗ Duy.

Trong tình huống đó, không có thứ nào thích hợp để thay cho Đỗ Duy bằng khuôn mặt nhăn nheo của người phụ nữ đó.

Còn về… ác linh trong chiếc mặt nạ kia có phải cũng là quy luật này hay không, Đỗ Duy không dám chắc, bởi vì ác linh này đã tách khỏi mặt nạ rồi.

Hắn cố gắng chống cự, nhưng phát hiện trong tình huống lúc đó, đã bị ác linh đổi mặt, xác suất chiếm được cơ thể của mình là quá lớn.

Vì vậy, hắn chỉ có thể giở trò lần thứ hai, lợi dụng tâm lý học nhân cách, chôn một cái hố to cho ác ma trong mặt nạ.

Nó muốn chiếm cơ thể của Đỗ Duy, cướp đoạt tất cả những gì Đỗ Duy có.

Còn Đỗ Duy chẳng những để ác linh chiếm đoạt thân thể, còn cho nó một nhân cách tên là Đỗ Duy.

Là một phần của ký ức, tính cách và logic hành vi được xây dựng bởi hồ nước tâm hồn.

Càng sắp bị đổi mặt, tốc độ Đỗ Duy tiến vào gương càng nhanh.

Vì vậy, hắn đã lột bỏ mọi cảm xúc của mình, bảo trì trạng thái bình tĩnh và lý trí tuyệt đối.

Trực tiếp từ góc nhìn thứ ba, chuyển thành góc nhìn thứ nhất trong gương.

May mắn thay, khi gương mặt sắp bị đổi, Đỗ Duy đã thành công.

Đó là lý do tại sao có cảnh đưa tay ra, cố gắng đổi mặt của mình trong gương và đứng im bất động.

Nghe giống như một bug.

Dù nói thế nào đi nữa, khi ác linh cởi bỏ mặt nạ, nó hoàn toàn kế thừa ký ức, tính cách và logic hành vi do Đỗ Duy xây dựng, tạm thời biến thành kết quả của nhân cách hóa.

……

Homill kinh hãi nhìn chằm chằm vào chiếc gương, trán cô lấm tấm mồ hôi lạnh, dưới ánh sáng của gậy led, có vẻ sắc mặt của cô càng thêm tái nhợt.

Cô ấy không thể hiểu nổi, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Anh Đỗ Duy ở trong gương, vậy cái thứ bên ngoài là … ác linh?

Hay ác linh trong gương chỉ đang cố gắng đánh lừa mình?

Homill nghiến răng và nói: “Làm sao tôi có thể xác định anh không nói dối?”

Một cơn ớn lạnh không cách nào áp chế dâng lên trong lòng cô.

Ngay cả khuôn mặt nhăn nheo của người phụ nữ, xuất hiện trong lavabô, nhưng không có trong gương, cũng không khiến cô sợ hãi bằng gương mặt hốc hác, lạnh lùng này của Đỗ Duy.

Vì vậy, cô ấy suy nghĩ một lúc và nói: “Nếu sự thực đúng như anh nói, tại sao nó quay lại phòng khám tư vấn, còn nói chuyện với chúng tôi? Điều này hoàn toàn phi logic. “

Trong gương, vẻ mặt của Đỗ Duy vẫn không thay đổi, hắn tiếp tục viết một dòng chữ.

<b>[Tôi đã xây dựng một hồ nước tâm hồn bao gồm ký ức từ nhỏ đến lớn, logic hành vi và tính cách của tôi. Cô có thể

hiểu đó là một ám thị tâm lý rất mạnh, và đưa vào một nhân cách tên là Đỗ Duy]

[Theo một nghĩa nào đó, đó thực sự là tôi]

[Theo logic hành vi của tôi, hôm nay tôi sẽ đến nhà thờ để gặp những Người Đuổi Quỷ sắp tới, sau đó trở lại phòng khám tư vấn với các cô. Nhưng thời gian trôi qua, chắc chắn nó sẽ tìm thấy những điểm đặc biệt của riêng mình, sự hiện diện của cô trong phòng tắm là đủ để chứng minh]

[Kế tiếp, chỉ cần đưa nó tới trước gương, để nó đeo mặt nạ, là tôi có thể lấy lại cơ thể của mình …]

Dòng chữ này, khiến Homill choáng váng, cô không thể tưởng tượng được mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của Đỗ Duy.

Sự lý trí tuyệt đối cộng với sự lạnh lùng vô cực.

Nếu không phải hắn đang bị nhốt trong gương, Homill cảm thấy mọi chuyện đều nằm trong tay của người đàn ông này.

Còn cái gì mà hồ nước tâm hồn, nhân cách …

Theo như lời của người đàn ông này, có vẻ hắn đã thành công khoác nhân cách của mình lên ác linh? Để cho ác linh tưởng nó là Đỗ Duy?

“Bác sỹ tâm lý được học những điều này sao?”

Trong gương, Đỗ Duy vô cảm nhìn cô, rồi viết: [Vấn đề này, tôi không muốn trả lời]

“Được rồi …” Homill hít một hơi thật sâu, và nói, “Tạm thời tôi không thể tin anh. Tôi cần phải tìm hiểu xem ngươi kia có phải là ác linh hay không đã.”

Nói xong, cô ấy hỏi lại: “Hơn nữa, dù những gì anh nói là đúng, anh có thể lấy lại cơ thể của mình, hay không?”

[Trước khi các cô đến là 50%, bây giờ lên tới 70%]

Homill sửng sốt: “Có nghĩa là cho dù không có ai giúp đỡ, anh cũng có thể đoạt lại thân thể?”

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn cô, đúng như Homill nói, dù không có sự trợ giúp của Người Đuổi Quỷ, với cái hố lớn, và nhân cách mang tên Đỗ Duy do hắn tạo ra…

Sau khi phát hiện sự cân bằng của ngôi nhà đã bị phá vỡ, chắc chắn nó sẽ nghĩ đến việc giải quyết một số ác linh, nhưng trước tiên, nó sẽ lựa chọn đối phó với The Nun.

Nhưng vì sự xuất hiện của Người Đuổi Quỷ, thì sẽ có sự sai lệch trong phân đoạn này, vậy nên trước tiên nó sẽ đối đầu với những ác linh trong nhà.

Nếu nó chọn để cho Người Đuổi Quỷ ra tay, thì xác suất mình có thể gặp Người Đuổi Quỷ, là 70%.

Và nếu nó chọn cách đánh lừa Người Đuổi Quỷ, giải quyết The Nun trước, rồi sau đó giết một ác linh khác trong nhà, nó sẽ tiến vào một phân đoạn khác.

Nó sẽ ưu tiên giải quyết gương mặt người phụ nữ trong lavabô. Nó vẫn sẽ vào phòng tắm, khi nó nhìn thấy mình trong gương một lần nữa, trò chơi sẽ tiếp tục.

Còn với xác suất 50% …

Ngoài cái hố để lại, còn có một điểm nữa, đó là Đỗ Duy nhận thấy hắn đang trong quá trình biến đổi thành ác linh …

Đây không phải là chuyện tốt, nếu thật sự trở thành ác linh, vậy là ác linh hay là Đỗ Duy?

Hắn im lặng vài giây trước khi viết đoạn cuối cùng.

[Đi đi, làm như lời tôi nói, chiếc mặt nạ đó chắc đã được “tôi” cho vào ba lô. Nếu cô không thể kiểm soát nó, hãy đọc lên ngày 16 tháng 2. Nhớ kỹ, chỉ trong tình huống mất hoàn toàn kiểm soát】

Chương 83: Nó biến mất

Sau khi James chỉnh lại tiêu cự, qua ống kính nhìn thấy tình huống bên trong ngôi nhà.

Máy ảnh của ông ta không phải là máy ảnh fim cũ, mà là máy SLR bình thường nên hình ảnh thu được không bị méo.

Điều khiến ông ta cảm thấy kỳ lạ là, căn phòng không có gì khác thường, sô pha, TV, bàn cà phê, bàn trà, giá sách, đồng hồ cổ treo tường và một con búp bê xấu xí nhét trong tủ khung treo tường.

"Ác linh đâu?"

Ông ta thay đổi góc độ, cố gắng tìm ra dấu vết của ác linh.

Ở phía sau ông ta, gương mặt của Người Đuổi Quỷ Harry càng lúc càng tái nhợt.

Không giống như những Người Đuổi Quỷ khác, anh ta dễ dàng tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn hơn những người khác, do đó phải đối mặt với sự khủng bố và ác ý ghê rợn của ác linh.

Khi đến phòng khám này, anh đã cảm nhận được loại cảm giác ghê rợn và khủng khiếp chết chóc đến nghẹt thở.

Loại cảm giác, cứ như là phòng khám tư vấn tâm lý này nhìn có vẻ bình thường, nhưng thực chất lại là sào huyệt nuôi dưỡng ác linh.

Khi hai người kia đi theo Người Đuổi Quỷ tên Đỗ Duy vào phòng khám tư vấn, nỗi sợ hãi này tăng đến cực hạn, buộc anh ta phải trực tiếp tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, anh ta cảm thấy toàn bộ phòng khám tư vấn tâm lý đều bị bao phủ bởi một lớp sương mỏng màu đen, mọi thứ bên trong đều toát ra vẻ ác độc.

TV, đồng hồ cổ, ghế sofa, con búp bê nhét trong tủ đóng khung, thậm chí cả Đỗ Duy …

Cảm giác ức chế như nước thuỷ triều trào dâng, gần như khiến anh ta mất trí, sụp đổ.

"James, tôi nghĩ chúng ta nên rời khỏi đây."

Harry thở hổn hển, tay phải đè lên trái tim đau nhói, thở rất gấp.

Nghe vậy, James nhìn lại anh ta, nghiêm nghị nói: "Đây chỉ là một sự kiện ác linh tương đối đặc biệt. Là Người Đuổi Quỷ, đây là nghĩa vụ của chúng ta, và nó có liên quan đến người đồng nghiệp mới của chúng ta."

Harry nghiến răng, nghiến lợi nói: "Nhưng khi tôi tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn, liền cảm giác có ác linh tồn tại."

James gật đầu nói: "Ừ, cho nên chúng ta cần phải giải quyết vấn đề này, đây chỉ là một món khai vị."

Biết rõ tính cách của James, Harry không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nói: "Hy vọng không nên sử dụng những vật phẩm đặc biệt đó. Tôi luôn nghĩ có điều gì đó không ổn."

James trả lời: "Mỗi khi chúng ta đối mặt với những ác linh, đó là một cuộc tranh giành giữa sự sống và cái chết. Là những Người Đuổi Quỷ, chúng ta phải đối mặt với nỗi kinh hoàng giữa sự sống và cái chết. Harry, Quỷ Nhãn của cậu rất nhạy, lại thông minh, tôi nghĩ cậu nên để đồng nghiệp mới của chúng ta thấy được khả năng của mình. Dẫu sao, New York cần một người phụ trách, mà tôi không chắc sẽ ở đây lâu."

Harry trở nên im lặng, biết James muốn nói gì, cậu lấy trong túi ra một sợi dây thừng, hồi phục vẻ bình tĩnh.

Hiển nhiên, sợi dây trong tay anh ta có thể đối phó với ác linh.

James thấy vậy, nên không nói thêm nữa, ngược lại tiếp tục nhìn vào thấu kính mắt mèo, nhìn vào phòng.

Bỗng ông ta đột nhiên cau mày, nói: "Quái lạ, anh Đỗ Duy đi đâu vậy?"

Sau khi đóng cửa lại, khi nhìn vào trong phòng, ông ta phát hiện Đỗ Duy vốn đang ngồi trên sô pha, tay phải chống cằm, không biết đã đi đâu, đến giờ vẫn chưa tìm ra tung tích.

Điều này hơi lạ.

Nói chung, khi biết có một Người Đuổi Quỷ khác ở bên cạnh, anh ta không nên rời khỏi tầm mắt của người đồng nghiệp, ngay cả khi tạm thời rời đi, cũng nên quay lại ngay.

"Có lẽ đã lên lầu hai."

James tự nhủ, điều chỉnh góc máy và nhìn lên trần nhà.

Trong một sự kiện ác linh cách đây 6 tháng, ông ta đã từng gặp phải một ác linh rất kỳ lạ.

Ác linh không biết vì lý do gì, chiếm cứ nhà của gia chủ, chỉ cần vào nhà sẽ xuất hiện trạng thái Quỷ Nhãn, nhưng lại không tìm được ác linh.

Cuối cùng, khi ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, ông ta mới thấy đang bám trên trần nhà, mình động thì nó cũng động.

Vì vậy, quá trình trừ tà trở nên vô cùng khó khăn, cuối cùng, lựa chọn duy nhất là đốt ác linh cùng với ngôi nhà, và phong tỏa khu vực đó trước khi sự việc kết thúc.

“Này … tại sao hình ảnh trong ống kính đột nhiên bị bóp méo?”

James nghi ngờ ngả người về phía sau. Trong tầm nhìn của ông ta, tỷ lệ màu của ống kính trở nên hơi mất cân bằng, và cảnh ông ta nhìn thấy hoàn toàn khác với trước đó.

Giống như một cái bóng …

Và James cũng nhận thấy rằng hình ảnh được chụp bởi ống kính trông rất mờ, như thể ống kính bị dính một ít bụi bẩn, hoặc một lớp chất gì đó.

Vì vậy, ông ta bèn kiểm tra cẩn thận chiếc máy ảnh.

Nhưng cảm kiểm tra, càng thêm khó hiểu, ống kính rất sạch sẽ, thậm chí không có một chút bụi nào chứ đừng nói đến vết bẩn.

Sau đó ông ta lại chĩa máy ảnh vào lỗ mắt mèo, nhưng vẫn không có gì thay đổi, ảnh vẫn mờ, và méo mó.

Sau khi suy nghĩ một lúc, James cất máy ảnh, và nhìn vào lỗ mắt mèo.

Và lần này, ông ta nhìn thấy một con mắt …

“F*ck!”

James sửng sốt, thầm nguyền rủa, ông ta lập tức cầm máy ảnh chĩa vào mắt mèo rồi bấm nút chụp.

Tách.

Dừng hình ảnh cũng không chộp được con mắt.

James vội vàng nhìn lại lỗ mắt mèo, trong mắt không khỏi lộ vẻ sợ hãi.

“Anh nhìn thấy gì?”

Phía sau, Harry run run hỏi, vừa rồi anh ta cảm giác một ánh mắt cực kỳ hung ác lướt qua cơ thể mình, cuối cùng dừng ở trên người James.

Ác ý hung tàn trần trụi, đơn giản và thô bạo.

Nhưng James không quay đầu lại ngay, ông ta là một Người Đuổi Quỷ ưu tú với kinh nghiệm phong phú. Khi nhìn thấy con mắt đó, ông ta lập tức tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Ông tinh ý phát hiện ra mình dường như đã bị ác linh để mắt.

"Còn chưa tới đây."

James vẫy tay, sau đó lấy máy ảnh và nhấn nút chụp.

Sau khi bấm …

Hình ảnh của máy ảnh chộp được tấm hình nửa người của James.

Ông ta chợt cảm thấy dễ chịu, mặc dù cảm giác bị ác linh nhìn chằm chằm không hoàn toàn biến mất, nhưng không đến mức khiến người ta căng thẳng, sợ hãi.

Trong ảnh, bức ảnh nửa người của ông ta có một sự kỳ dị khó tả.

Thân thể rất rõ ràng, tỷ lệ màu sắc trang phục cũng không có gì mất cân bằng, nhưng ánh mắt lại rất khác lạ, to hơn thì không nói, nhưng lại có khá nhiều tơ máu.

James nhìn vào mắt mình trong bức tranh, trong lòng dâng lên một cảm giác khác lạ.

Như thể, có một đôi mắt xa lạ, chồng lên mắt của ông ta.

Chương 84: Ác linh Đỗ Duy

Cơn mưa nặng hạt vẫn còn đó.

Bên ngoài phòng khám tư vấn tâm lý.

Khuôn mặt của James trở nên rất xấu xí, ông ta quay lưng về phía Harry và nói: “Tôi đã nhìn thấy một con mắt, nhưng giờ nó đã biến mất, dường như nó có năng lực lan truyền rất mạnh. Cậu phải tìm ra dị thường trên người tôi, nếu không có thể ác linh đó sẽ để mắt đến cậu.”

Harry ngay lập tức nghiêm túc khi nghe điều này, nhìn chòng chọc vào James.

Trạng thái Quỷ Nhãn của anh ta chỉ ở giai đoạn đầu, nên không thể trực tiếp nhìn thấy sự khác thường của James, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận một sự ác ý hiểm độc đang quấn lên người James.

“Anh quả thực là mục tiêu của ác linh, nhưng sức mạnh của máy ảnh đã phát huy tác dụng, làm suy yếu ảnh hưởng của ác linh, trong thời gian ngắn nó không thể tấn công ngươi.”

“Được rồi, tôi biết phải làm gì.”

James thở phào nhẹ nhõm, rồi nhanh chóng lấy trong túi ra một lọ thủy tinh, bên trong có đựng nước thánh.

Ông ta mở nắp, rồi rửa mắt bằng nước thánh, lập tức đau đớn kịch liệt.

Xì xì…

James nhắm mắt lại, hít vào một hơi lạnh, đau đến nhanh đi nhanh, đôi mắt dần dần thoải mái, dễ chịu.

Sau đó, ông ta thì thầm: “Trong thời gian ngắn, máy ảnh không thể sử dụng lại, nó cần trung hoà sức mạnh của ác linh.”

Lúc này, ông ta đột nhiên nghe thấy có tiếng bước chân dồn dập, từ trong nhà truyền đến, càng lúc càng gần.

Bộp bộp.

Homill nghiêm trọng mở cửa ra, nhìn thấy James đau đớn nhắm mắt lại, vội hỏi: “Sao vậy? Chú James, chú gặp phải ác linh à?”

James nặng nề gật đầu, mở to đôi mắt chua xót nói: “Đúng vậy, anh Đỗ Duy không nói cho chúng ta biết ác linh này nguy hiểm như thế nào. Nếu như đổi thành Người Đuổi Quỷ khác, nhất định sẽ chết ở trong tay của ác linh.”

“Đỗ Duy?” Homill trông rất kỳ lạ, khi nghe điều này: “Chú James, có chuyện này cháu phải nói với chú. Người chúng ta đang gặp có thể là một ác linh, bởi vì cháu đã ở trong phòng tắm, và nhìn thấy một người khác ở trong gương.”

Lúc này, Harry cũng bước tới, trầm giọng nói: “Thảo nào, tôi cứ cảm thấy người đàn ông này tạo cho tôi cảm giác vô cùng kinh khủng. Xem ra, trước khi xử lý thứ kia, rắc rối mà chúng ta gặp phải không hề nhỏ.”

Anh ta đang ám chỉ đến - The Nun, một The Nun thực sự.

Homill nói tiếp: “Cháu cũng nghi ngờ, nhưng bây giờ xem ra Đỗ Duy trong gương là người thật. Thứ lúc trước chúng ta tiếp xúc là ác linh, thật là kinh khủng…”

“Còn nữa, Đỗ Duy rất lợi hại. Anh ta nói cho cháu biết cách giải quyết chuyện này. Chỉ cần đưa thứ đó vào phòng tắm và đeo mặt nạ, là anh ta có thể lấy lại cơ thể.”

Còn về việc bản thân người đàn ông đó có khả năng lấy lại cơ thể của mình hay không, Homill không nói, bởi vì cô nghĩ

điều đó quá không tưởng, phi lý.

Lần đầu tiên, cô có cảm giác sợ hãi với bác sỹ tâm lý.

James suy nghĩ một chút, cắn răng nói: “Trong giáo hội có ghi chép liên quan đến việc bị ác linh chiếm đoạt thân thể. Chúng ta cần chuẩn bị đầy đủ, nghi thức trừ tà và phương pháp riêng của Đỗ Duy, nhưng trước đó, chúng ta cần tìm ra ác linh.”

Homill sửng sốt: “Ý của anh là?”

James lắc đầu, nói: “Hắn đã biến mất.”

Vừa nói, ông ta lướt qua Homill, bước vào phòng, cố gắng tìm “Đỗ Duy”.

Homill và Harry theo sát.

Nhưng vào lúc này, cánh cửa đột nhiên đóng lại.

Trong nháy mắt, ánh sáng trong căn phòng dần dần lu mờ cực nhanh, thay vào đó là mảng lớn bóng tối.

Cả căn phòng bị chia cắt bởi những bóng đen, phân nửa cứ như có thể nuốt chửng mọi thứ, nửa còn lại là vị trí khung cửa nơi ba người họ đang đứng, vẫn nằm trong một khu vực được bao phủ bởi ánh sáng.

Trên tường, Annabelle vừa bị nhét vào tủ, lại đang run rẩy, đồng hồ cổ dường như cảm giác được gì đó, tốc độ quay đột nhiên tăng lên, ba chiếc kim cố gắng trùng lặp vào nhau.

Chợt, Annabelle đột ngột đứng im.

James lúc này mới chú ý tới trên sô pha, mờ hồ nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông.

Hình như đang ở tư thế ngồi, một tay chống cằm, một tay khoác lên đùi, trông rất kỳ lạ …

Giống như một quý ông trong xã hội thượng lưu.

Là Đỗ Duy?

Sai rồi … Đó là một ác linh …

Khoảnh khắc nhìn thấy Đỗ Duy đã biến thành một ác linh, cả ba người đều bị động tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn, và một nỗi kinh hoàng không thể diễn tả thành lời tràn ngập trong lòng bọn họ.

Homill theo bản năng lùi lại một bước, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, quay đầu liếc nhìn ra sau, vẻ hoảng sợ trong mắt không thể che giấu được nữa.

Cửa chính bị đóng chặt, mảng lớn bóng đen bao phủ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy, ngay cả vị trí lối ra cũng chỉ có thể phán đoán bằng trí nhớ.

Mà ở trước cửa, trong bóng tối vô hình, có một cái bóng đen ẩn hiện. Nó chỉ có hình dạng, thậm chí không biết giới tính là gì, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng và hung ác.

“Phía sau cũng có ác linh…”

Homill kêu lên, nhưng James và Harry đều không quay đầu lại, trong trạng thái Quỷ Nhãn, dù chỉ là giai đoạn đầu tiên, cả hai cũng đã cảm nhận được ác ý lạnh cả sống lưng.

“Quái! Làm thế nào mà người đàn ông đó chống lại nổi lũ ác linh này trong một tuần, mà không chết?”

James nghiến răng, lấy từ trong túi ra một lưỡi dao đã gỉ sét.

Lưỡi dao gãy có hình dạng của một con dao găm, nhưng phần mũi bị gãy, trên thân dao chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy những ký tự được điêu khắc, hiển nhiên có niên đại rất xa xưa.

Đây cũng là thứ có thể đối phó với các ác linh - mỗi Người Đuổi Quỷ ưu tú trong nhà thờ sẽ có một vài vật phẩm như vậy.

Và khi ông ta lấy lưỡi dao gãy ra, bóng tối âm u trong căn phòng tan biến rất nhiều, tạo thành một khu vực sáng sủa hơn xung quanh ba người họ.

Theo quan niệm thông thường của những Người Đuổi Quỷ, một số vật linh thiêng cổ xưa có sức mạnh đối phó với ác linh, chúng càng cổ xưa thì càng mạnh.

Tất nhiên, có một loại vật phẩm khác có thể đối phó với ác linh, từng là môi giới của ác linh. Sau khi ác linh bị tiêu diệt, môi giới đó trở thành vũ khí tốt nhất.

Chiếc bật lửa mà Đỗ Duy từng có, chiếc gương nhỏ đầy vết nứt đã qua sử dụng, đều là những thứ như vậy.

Mặc dù tình hình đã được cải thiện, nhưng nỗi lo trong lòng của James vẫn không tan biến là bao.

Bởi vì lúc này, hắn nhìn thấy trong bóng tối, Đỗ Duy vẫn ngồi ở trên sô pha như một quý ông, đột nhiên đứng lên đi về phía ba người bọn họ.

Cộp cộp cộp ……

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, ba người cũng nhìn thấy dáng vẻ của ác linh Đỗ Duy.

Khuôn mặt tái nhợt như vừa chết đi sống lại, đầu tóc bù xù, dáng người hơi gầy nhưng đôi mắt mang thần sắc kỳ dị có thể nhìn thấu lòng người.

“Mấy người đang sợ cái gì?”

Câu nói của ác linh mang rất khó hiểu, dường như nó vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi tính cách và logic hành vi của Đỗ Duy đã gài. Trừ khí chất tà ác, không khác lắm so với Đỗ Duy thật s,…

Chương 85: Đang tranh giành

“Trả lời tôi, mấy người sợ cái gì? Là tôi sao?”

Khi giọng nói quen thuộc của Đỗ Duy lần nữa vang lên, sắc mặt của ba người James trở nên vô cùng xấu xí, đường lui của họ đã bị bóng đen chặn lại, và có một thứ tà ác đáng sợ hơn ở ngay trước mặt.

Loại tình huống này, ngay cả một Người Đuổi Quỷ kinh nghiệm phong phú cũng chưa từng gặp phải!

Nguy hiểm hơn, James cảm thấy rằng ác linh phía sau ông ta, dường như bị điều khiển bởi ác linh đã chiếm đoạt cơ thể của Đỗ Duy.

May mắn thay, máy ảnh đã chụp được sự tồn tại của một ác linh khác, khiến nó tạm thời không thể tiếp cận được và vẫn còn một chút chỗ để thư giãn.

“Chú James, phải làm sao bây giờ?”

Homill căng thẳng thần kinh, giờ cô cảm thấy rất tệ. Nếu như không phải không thể rời khỏi phòng khám, cô đã dông từ lâu.

Harry ở bên càng tệ hơn, tuy bình tĩnh hơn, nhưng so với người khác cũng nhạy cảm hơn rất nhiều. Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn cảm thấy mình có khả năng sẽ chết ở chỗ này.

“Theo những gì anh Đỗ Duy thật nói, chúng ta không còn cách nào khác, nếu không hiệu quả, chúng ta chỉ có thể dùng những thứ đó.”

Anh ta ám chỉ một thứ dùng để đối phó với The Nun, đó là vật phẩm đặc biệt dùng để niêm phong môi giới của The Nun.

Harry và Homill lần lượt gật đầu, cả hai đều nhìn chằm chằm vào ác linh Đỗ Duy đang rất nghiêm túc đi tới.

Lúc này, nó dừng lại ở ngoài khu vực an toàn do lưỡi dao gãy gây ra, và thì thầm như ác quỷ trong ác mộng: "Sao mấy người lại sợ tôi? Tôi là ác linh, nhưng cũng là Đỗ Duy. Nếu mấy người không vào đây nói chuyện, thì tôi cũng sẽ giết sạch mấy người."

Nói xong, nó đột nhiên cười, nghiêng người về phía trước và đi vào khu vực an toàn: "Những cảm xúc tiêu cực như sợ hãi và tuyệt vọng chính là thức ăn để nuôi dưỡng ác linh, vì vậy … mấy người sẽ chết."

Khi nó nói xong, trong mắt của ác linh Đỗ Duy dần dần đầy rẫy tơ máu, trông càng thêm hung tợn, giống như một quý ông trong giới thượng lưu trở thành một kẻ sát nhân máu lạnh.

Còn trong mắt của James, khi Đỗ Duy này rướn người vào khu vực an toàn do lưỡi dao gãy tạo ra, ác ý không che giấu đang trào dâng như thủy triều, cố gắng nhấn chìm mọi thứ.

Mảng lớn bóng tối cứ dường như nhận được tín hiệu, điên cuồng lan rộng.

Cả căn phòng sẽ bị bóng tối nuốt chửng, và ánh sáng duy nhất đang bị thu hẹp rất nhanh.

"Không thể chần chờ nữa, chúng ta làm đi!"

James ra lệnh, cầm dao gãy lao thẳng tới Đỗ Duy.

Harry giữ chặt sợi dây có thể đối phó với ác linh.

Về phần Homill, cô không quên lời dặn của Đỗ Duy mà lập tức đi tìm chiếc ba lô.

Cô nhớ rất rõ ba lô để ngay cạnh sô pha, bên trong chưa vật rất quan trọng, là chiếc mặt nạ.

Trước hành động của James và Harry, ác linh Đỗ Duy mỉm cười và thản nhiên biến thành bóng tối.

Trong một khoảnh khắc, cả hai đã lao vào hụt.

Hơn nữa, điều khiến cho khuôn mặt của bọn họ càng thêm khó coi là, tất cả những gì bọn họ có thể chạm vào đều là bóng tối. Chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của đối phương, nhưng lại mất đi dấu vết của ác linh Đỗ Duy.

"Nó đâu rồi?"

James đột nhiên nhìn xung quanh, cố gắng dùng Quỷ Nhãn của mình để tìm ra dấu vết của ác linh Đỗ Duy, Harry cũng vậy, nhưng điều khó là bây giờ cả căn phòng đều tràn ngập ác ý.

Chỉ với trạng thái Quỷ Nhãn tầm thường, căn bản không thể tìm thấy vị trí của ác linh Đỗ Duy. Thậm chí nếu như không có cái bóng đang đứng ở trước cửa, bọn họ còn chẳng thể xác định được vị trí của chính mình.

Lúc này, Homill cũng gặp phải rắc rối tương tự, cô cảm thấy không gian xuất hiện hỗn loạn.

Phòng khám tư vấn tâm lý này không quá lớn, từ cửa đến ghế sô pha chỉ mất 1 phút.

Dù cô ấy tránh được ác linh Đỗ Duy, và đi vòng chăng nữa cũng chẳng mất quá lâu.

Nhưng bây giờ cho dù cô ấy đi như thế nào, tất cả những gì cô ấy có thể thấy xung quanh chỉ là bóng tối, và cô ấy không thể thoát ra được.

Đột ngột…

Homill rùng mình, một nỗi sợ hãi khó hiểu chiếm trọn trái tim của cô.

Có một cái gì đó ở sau lưng.

Đây là thứ xuất phát bản năng của cơ thể người, cũng có thể hiểu là sự nhạy cảm với các yếu tố bên ngoài.

Sau đó, Homill cảm thấy một cánh tay lạnh lẽo, chết chóc đang khoác lên vai của mình.

“Cô đang tìm gì vậy? Có cần tôi giúp không?”

Giọng nói trầm thấp và ức chế, mặc dù vẫn giống giọng nói của người đàn ông, nhưng sự lại cực kỳ ma quái, rờn rợn.

Ngay sau đó, Homill kinh hoàng khi thấy bàn tay đó đưa ra sau gáy mình, và từ từ nắm chặt lại.

Trong quá trình này, cơ thể cô ấy dường như bị đông cứng, không thể cử động được nữa.

Thậm chí, thậm chí không thể nói ngày 16 tháng 2.

Ngay sau đó, Homill cảm thấy bàn tay ôm sau gáy mình đang phát ra một lực nhẹ, các khớp xương kêu phát ra âm thanh cạch cạch rợn người.

Cô cảm thấy mình giống như một con chuột bạch trong phòng thí nghiệm, sống chết không do mình quản, mặc người chém giết.

Chỉ là, người này đã trở thành ác linh Đỗ Duy.

Homill chỉ có một suy nghĩ duy nhất, mình chết chắc.

Nhưng trong giây tiếp theo, cô chợt cảm thấy bàn tay đang ôm gáy mình đột nhiên buông lỏngthả cô ra.

Vì vậy, cô vô thức nhảy về phía trước, lăn tròn trên mặt đất.

Sau đó, cô ấy đã chạm vào một thứ gì đó, như một chiếc ba lô.

Cùng lúc đó, đèn trong phòng sáng lên, Homill vừa quay đầu lại liền nhìn thấy bóng lưng của ác linh Đỗ Duy.

Mà ở phía sau, chẳng biết khi nào James và Harry đã ra tay.

Một sợi dây thừng quấn quanh ngực của ác linh Đỗ Duy, bị Harry nắm chặt trong tay, liều mạng kéo lại.

James cầm một cây thánh giá, chỉ vào trán của Đỗ Duy.

Ông nghiêm nghị hét lên: "Hãy ra khỏi thân thể người này, nhân danh Chúa, bất cứ tội nhân nào cũng sẽ được cứu rỗi, bất luận tà ác nào cũng không thể tồn tại."

Ác linh Đỗ Duy nhìn xuống sợi dây đang thắt chặt ngực mình, trên mặt vẫn nở nụ cười khinh bỉ.

Sau đó, nó nhìn James, và nhẹ nhàng nói: "Tại sao tôi phải ra khỏi cơ thể này? Tôi có trí nhớ của Đỗ Duy, tính cách và logic hành vi của anh ấy. Tôi là Đỗ Duy, và Đỗ Duy là tôi."

Dứt lời, ác linh Đỗ Duy đột nhiên duỗi tay phải nắm lấy sợi dây, chỉ cần một cái kéo nhẹ, Harry trực tiếp bị sức mạnh kinh khủng kéo qua.

James thấy vậy liền xông thẳng lên, chĩa cây thánh giá vào trán của ác linh Đỗ Duy, và tiếp tục hét lớn: "Cút ra ngoài, trả lại xác cho anh ta!!!"

Ác linh Đỗ Duy dùng tay phải, nắm lấy Harry bị kéo qua, nghe xong liền nhìn James bằng ánh mắt kỳ quái.

"Vô dụng, trong cơ thể này chỉ có duy nhất ý chí của tôi, cho dù anh dùng hết sức lực, ta cũng sẽ không rời khỏi cơ thể của mình."

Vừa nói, nó bèn giơ tay trực tiếp nắm lấy cây thánh giá, dùng sức bóp mạnh khiến nó biến dạng, phần sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay khiến máu chảy không ngừng.

“Thấy rõ không, thứ này đối với tôi vô dụng.”

Chương 86: Đoạt lại cơ thể

Trong phòng, James đang lơ lửng cách mặt đất khoảng 50cm, mặt đỏ bừng, tay ôm lấy cổ, gần như sắp chết ngạt.

Còn Harry thì bị ác linh Đỗ Duy túm cổ áo, giơ lên cao.

Lúc này, nụ cười trên mặt ác linh Đỗ Duy vẫn lạnh lùng như trước, nhưng cặp mắt lại đỏ ngầu, tràn đầy tơ máu trông vô cùng dữ tợn.

Trong suốt quá trình này, hành vi của hắn luôn mang theo vô cùng lịch lãm. Nếu bỏ qua tất cả sự bất thường, thì thật sự nhìn rất có phong cách của một quý ông.

Đột nhiên…

Nụ cười trên mặt Đỗ Duy bỗng nhiên ngừng lại, hắn quay đầu nhìn về phía sau.

Không biết từ bao giờ, Homill đã mở ba lô và lấy ra chiếc mặt nạ đầy các vết nứt, ngoại trừ hai cái lỗ ở vị trí của đôi mắt, thì chiếc mặt nạ không hề có ngũ quan.

“Mày muốn đeo cho tao cái mặt nạ này sao? Nhưng tao không thích vậy.”

Ngay sau khi giọng nói đó vang lên, James nặng nề ngã trên mặt đất, hai mắt lồi ra, mặt đỏ bừng vì sung huyết, ôm chặt cổ thở dốc, cơn đau do thiếu oxy khiến đầu óc ông ta gần như trống rỗng, không cách nào có phản ứng tiếp theo.

Harry so với ông ta còn vật vã hơn, bị ác linh Đỗ Duy thô bạo ném đi như thể ném rác, đập mạnh vào tường, cẳng tay và khuỷu tay lập tức bị gãy gập, cong vẹo.

“F*ck…Tay của tôi…”

Ngay sau khi Harry ngã xuống đất, cơn đau do trật khớp từ cánh tay mang đến anh ta đau đến mức phải há miệng gào to, không còn vẻ bình tĩnh tỉnh táo như trước.

Mà cái bóng vẫn luôn đứng trước cửa bắt đầu di chuyển về phía James, đối mặt với ông ta. Mục tiêu hàng đầu của nó vẫn luôn là Đỗ Duy, nó là ác linh lì lợm nhất, và cũng là kẻ muốn giết Đỗ Duy nhất.

Nhưng nó không hề có ý định bỏ qua cho những mục tiêu khác.

Annabelle bên trong chiếc tủ treo tường cũng khẽ run lên.

Dường như cảm nhận được điều gì đó, kim của đồng hồ cổ treo tường cũng bất chợt dừng lại.

Annabelle khôi phục lại vẻ yên tĩnh, cái bóng cũng ngừng di chuyển, ảm đạm đứng trước cửa.

Còn ác linh Đỗ Duy thì cũng không thèm để ý đến những điều này, mà đang ung dung cất bước đi về phía Homill.

“Tao sở hữu ký ức, tính cách và hành vi logic của Đỗ Duy, mày nghĩ rằng mình có cơ hội để đeo cái mặt nạ đó cho tao? Tao còn cảm nhận được nỗi sợ hãi của mày đấy.”

“Mày hoàn toàn không biết gì về tao, cho nên mày chắc chắn thất bại.”

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói, theo mỗi bước đi của hắn, cảm giác áp lực dồn nén vào lồng ngực khiến người ta nghẹt thở ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Homill gần như không thở được.

Mặc dù đang cầm chiếc mặt nạ trong tay, nhưng đúng như ác linh Đỗ Duy đã nói, cô hoàn toàn không có cơ hội nào cả.

Homill vẻ mặt tràn đày lo lắng, ánh mắt xẹt qua người đàn ông đang tiến về phía mình, cắn răng nói: “Tuy tao không biết gì về mày, nhưng có một người còn hiểu rõ mày hơn là chính mày.”

Ác linh Đỗ Duy vô cảm nhìn cô, ánh mắt càng thêm đỏ ngầu, lạnh lùng nói: “Mày dựa vào cái gì? Vào cái thằng Harry vừa đứng lên, định nhặt sợi dây thừng sao, hay là lão già James sắp lấy vật phẩm dùng để đối phó The Nun ra? Tao là ác linh, cũng là Đỗ Duy, bây giờ mày có thể chết được rồi.”

Ngay khi vừa nói dứt câu, ác linh Đỗ Duy đã dừng lại cách Homill khoảng 1 mét, ở khoảng cách đủ để đảm bảo sẽ không bị đeo mặt nạ.

Sau đó hắn duỗi cánh tay phải hướng về phía cổ của Homill.

Sức mạnh của ác linh siêu thực, trong hoàn cảnh bình thường, ngoại trừ Người Đuổi Quỷ thì người bình thường không hề có khả năng phản kháng, chỉ có thể yên lặng chờ chết.

Nhưng đúng vào lúc này, Homill bỗng nhiên mở miệng và nói: “Ngày 16 tháng 2.”

Đây là lời mà Đỗ Duy từng nói với cô, vào tình huống xấu nhất, khi không còn biện pháp nào khác để khống chế “mình”, thì đây là biện pháp cuối cùng.

Đây là cái hố lớn mà Đỗ Duy đã đào sẵn vào thời điểm khoác nhân cách Đỗ Duy cho ác linh.

Và bây giờ, ác linh đã rơi xuống hố.

Ngay sau đó sắc mặt của ác linh Đỗ Duy lập tức thay đổi, vẻ mặt méo mó, ôm chặt lấy đầu, trong mắt ngập tràn vẻ phẫn nộ và giận dữ, đau đớn gào thét.

Những ký ức bị Đỗ Duy chôn giấu, hoàn toàn bị khơi dậy, giống như một quả bom đã phát nổ.

Khi tâm hồn của một người bị tổn thương nghiêm trọng, chẳng hạn như cảm xúc hoặc một số cảnh tượng máu tanh dã man nào đó, chức năng của cơ thể con người sẽ buộc kẻ đó quên đi những ký ức này.

Nếu trong tình huống, ngẫu nhiên gặp phải những chuyện tương tự, phần ký ức này sẽ được đánh thức một lần nữa.

Đối với một bác sĩ tâm lý, để lựa chọn quên đi một số ký ức tồi tệ, là chuyện quá đơn giản.

Giờ phút này, ác linh bị khoác lên nhân cách của Đỗ Duy đang phải chịu những ký ức tồi tệ đó, nó thậm chí đủ để huỷ hoại một người bình thường.

Điều quan trọng nhất là khi nhân cách Đỗ Duy này được xây dựng, đã cố tình xoá bỏ một số ký ức.

Nói cách khác, những gì ác linh Đỗ Duy đang trải qua bây giờ, chẳng qua là…

Đại học năm 3… Ngày 16 tháng 2…Phòng giải phẫu… Cái xác quen thuộc đó…

Cơ thể của ác linh Đỗ Duy run lên, quỳ trên mặt đất, sắc thái trong đôi mắt dần dần trở nên u ám, mơ hồ biến thành màu đen, giống như khi ác linh nhập vào cơ thể của bà Mina, chỉ là chưa đến mức đó.

James và Harry thấy vậy, hai người lập tức lao tới, một người ấn thánh giá lên trán, người kia cố chịu đựng cánh tay đau đớn, dùng dây thừng trói chặt tay chân của Đỗ Duy.

Hành động của hai người đã đánh thức ác linh Đỗ Duy khỏi dòng suy nghĩ hỗn loạn, hắn bừng tỉnh, lập tức liều mạng giãy dụa, con mắt dần trở nên đen kịt.

Homill nhìn thấy điều này, ngay lập tức đeo mặt nạ lên khuôn mặt của ác linh Đỗ Duy.

Sau đó…

Ác linh Đỗ Duy ngừng dẫy dụa, chiếc mặt nạ cứ nhất sinh ra trên cơ thể hắn, dính liền làm một.

"Mau đưa hắn vào phòng tắm."

Homill lo lắng nói, James và Harry gật đầu, kéo ác linh Đỗ Duy, lao thẳng lên tầng hai.

…

Cửa phòng tắm lại bị mở ra.

Ba người bọn họ dìu ác linh Đỗ Duy đang ở chế độ chờ vào,

Trong chớp mắt, trong gương lập tức xuất hiện khuôn mặt của Đỗ Duy, với vẻ mặt vô cảm và đôi mắt đỏ ngầu ngập tràn tơ máu, nhưng hắn lại tràn ngập tỉnh táo và lý trí.

Cảnh tượng quái đản này khiến James và Harry cảm thấy sởn cả gai ốc, nếu không phải trước đó Homill đã thông báo cho họ, thì không ai có thể tin được trong gương mới là Đỗ Duy thực sự.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của 3 người, Đỗ Duy trong gương đột nhiên xảy ra biến hoá. Sắc mặt của hắn lập tức trở nên dữ tợn, đôi mắt cũng hoàn toàn biến thành màu đen, cúi đầu xuống, vẻ ác độc cùng cực từ trong gương toả ra bên ngoài.

"Chuyện gì đây? Trong gương chính là ác linh?"

"Đúng vậy, tuy rằng mọi người đeo mặt nạ cho nó hơi sớm một chút, nhưng may là không ảnh hưởng nhiều đến kết quả."

Đỗ Duy, người đang bị trói tay chân, ngẩng đầu lên nói bằng giọng điệu bình tĩnh. Sau đó quay đầu nhìn 3 người James, ánh mắt dừng lại một chút khi nhìn vào cổ họng của James và cánh tay bị trật khớp của Harry.

"Bây giờ hãy cởi trói cho tôi, rồi rời khỏi đây, tôi muốn giải quyết ác linh này."

Chương 87: Diệt trừ ác linh

Trong phòng tắm, sợi dây thừng trói chặt tay chân của Đỗ Duy đã được cởi ra.

James nhìn Đỗ Duy đang đeo mặt nạ, chỉ thấy một đôi mắt tinh anh vô cùng bình tĩnh, trong lòng lại phát lạnh.

"Anh Đỗ Duy, có chắc là có thể giải quyết được ác linh này hay không?"

Ông ta chỉ vào ác linh trong gương với vẻ mặt dữ tợn, khuôn mặt giống hệt Đỗ Duy.

Thứ này quá quỷ dị, suýt chút nữa đã giết chết cả 3 người, mà Đỗ Duy chỉ vừa mới trở thành Người Đuổi Quỷ không quá hai ngày, khó có thể tưởng tượng được lời hắn nói là thật.

Biểu hiện của Harry và Homill cũng không khác là bao, trong lòng đều có chút khó hiểu, ác linh này thật quá mức khủng khiếp, nhiều thứ dùng để đối phó với ác linh, căn bản là vô dụng với nó.

Cho dù là một Người Đuổi Quỷ ưu tú, dùng mấy thứ để phong ấn The Nun đối phó với nó cũng hoàn toàn vô dụng.

Thật sự vượt quá lẽ thường.

Hoàn toàn không thể nào giải thích.

Hơn nữa quan trọng nhất là… có một cái bóng đang chặn ngay cửa của phòng khám tư vấn tâm lý.

Đỗ Duy bình tĩnh nhìn bọn họ, hoạt động tay chân một chút, nói: "Mọi người hãy tin tôi, đây là chuyện giữa tôi và nó."

Thấy thái độ kiên quyết của hắn, James nói: “Vậy… chúng tôi giải quyết cái bóng ở cửa trước, chờ anh ở bên ngoài. Nếu không đối phó được nó thì rời khỏi đây ngay, chúng tôi sẽ nghĩ biện pháp khác.”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Đừng lo lắng về cái bóng kia nữa. Tôi biết rất rõ về nó, mọi người có thể yên tâm rời đi.”

“Được rồi.”

James nói xong, nhìn Đỗ Duy thật kỹ, sau đó gật đầu với Harry và Homill, 3 người nhanh chóng mở cửa bước ra ngoài.

…

Sau khi 3 người rời đi, Đỗ Duy đóng cửa lại, nhìn thoáng qua ác linh ở trong gương, cúi đầu vặn vòi nước, để nước tiếp tục chảy vào trong lavabô.

Lúc này, tính cách và ngoại hình của ác linh bên trong gương đã thay đổi rất nhiều, vẻ lịch lãm trước đây đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là dữ tợn và phẫn nộ, như thể những cảm xúc tiêu cực tích tụ lâu ngày, nay đã bùng phát.

Đỗ Duy ngẩng đầu liếc nhìn “bản thân” trong gương.

Sau đó, hắn nói với giọng bình thản: “Thời đại học, tao học pháp y. Vào ngày 16 tháng 2, năm 3 đại học của tao, một tử thi được bệnh viện mua về, được gửi đến phòng giải phẫu. Mặc dù nó đã được ngâm trong bể chứa formalin nhiều năm, nhưng nó vẫn rất tươi.”

“Tao vẫn nhớ tâm lý của mình lúc đó rất bình thường, đối diện với xác chết với kinh nghiệm phong phú. Nhưng khi vén tấm vải liệm lên, thứ tao nhìn thấy chính là xác của cha tao đã chết nhiều năm trước.”

“Khi tao 11 tuổi, mẹ tao chết vì hỏa hoạn, còn cha thì treo cổ tự tử. Người phụ trách vụ việc này nói với tao rằng, đó là tự

tử.”

“Khi tao nhìn thấy thi thể của cha trong phòng giải phẫu, trong lòng của tao cảm thấy rất khó chịu. Nhưng điều khiến tao tức giận, chính là khi phát hiện thi thể của cha không bình thường.”

“Khi bạn bè cùng trang lứa vui đùa, thì người bạn đồng hành duy nhất của tao là học tập. Tao hiểu nếu không có bố mẹ bên cạnh, cuộc sống của mình sẽ rất khó khăn, cho nên tao không ngừng nỗ lực, để có cuộc sống tốt hơn. Nhưng nếu vào ngày 16 tháng 2 mà tao không có mặt ở phòng giải phẫu, thì có lẽ tao đã là một chuyên gia pháp y ưu tú.”

“Khi tao giải phẫu thì thi thể của cha thì phát hiện… ông ấy không phải tự tử, mà là bị giết.”

“Tao đã dành 1 tháng để điều tra, cuối cùng phát hiện ra rằng cái chết của mẹ tao không phải do hoả hoạn, mà là để che giấu hành vi giết người. Cha tao cũng đã điều tra việc này, và kết quả…”

Khi nói lời này, giọng điệu của Đỗ Duy càng lúc càng lạnh lẽo, hắn liếc nhìn khuôn mặt nhăn nheo của người phụ nữ xuất hiện trong lavabô.

Sau đó, hắn hít một hơi thật sâu, điều chỉnh cảm xúc của mình và tiến lại gần “bản thân” trong gương.

“Lần đầu tiên, tao cảm thấy thế giới rất bất công với mình, và cha mẹ mình. Suốt cả tuổi thơ tao vẫn cứ ngây thơ cho rằng cha mẹ tự sát, nào biết rằng thật ra là bị giết.”

“Giống như đang đóng phim vậy. Lý do tao có thể sống sót, chỉ là vì tao còn quá nhỏ.”

“Tao đã điều tra kẻ có khả năng giết người cao nhất. Năm xưa, nó là con em của một gia đình giàu có, vật đổi sao dời, lúc này nó đã trở thành một người đàn ông trung niên giàu có.

Nó rất chú trọng đến việc điều dưỡng cơ thể, mỗi cuối tuần đều đến bệnh viện tư nhân điều dưỡng.”

“Pháp y nên là cơ hội cuối cùng của người bị hại. Tao tôn trọng nghề này, nhưng nó đi ngược lại việc mà tao muốn làm.”

“Vì vậy, tao từ bỏ pháp y và đi học tâm lý học, làm việc ngày đêm để nghiên cứu tâm lý tội phạm, nhân cách, tinh thần và nhân tố tâm lý, đủ mọi thứ…”

“Đến khi tốt nghiệp, thành tích của tao là xuất sắc nhất.”

“Ừm… tao vào làm ở bệnh viện tư nhân đó.”

“Sau đó, tao mất 1 năm để leo lên cấp phó giám đốc và thành công trở thành bác sỹ tư vấn tâm lý cho hung thủ.”

“Đoán xem tao đã làm gì?”

Lúc này, Đỗ Duy tiến vào giai đoạn thứ 3 của Quỷ Nhãn, sự ác linh hoá của cánh tay phải đã lan lên đến bả vai.

Điều này đáng lẽ sẽ làm hắn ngạc nhiên, nhưng nó không thể khiến hắn có chút xao động nào.

“Sau khi phát hiện ra hung thủ dường như đã quên những việc đã làm trong quá khứ, tao quyết định giúp nó nhớ lại.”

“Thông qua ám thị tâm lý, và thuật thôi miên, tao đã biết được sự thật.”

“Thật nực cười, chỉ vì tao muốn cố gắng chi phối cuộc sống của người khác…”

“Tao đã khiến nó tin rằng trên đời này thật sự có ma, hơn nữa còn thôi miên gã, ám thị rằng sẽ có ma đến để giết chết nó.”

“Trong 2 năm, gã đã tìm nhiều đại sư để làm phép trừ tà, nhưng không hề hiệu quả.”

“Khi tư duy của một người rơi vào điểm mù, tầm nhìn của người đó sẽ bị hạn chế, giống như côn trùng rơi vào mạng nhện, chỉ còn biết vùng vẫy.”

“Cuối cùng, nó suy sụp hoàn toàn, nhảy xuống từ tầng 26 và biến thành một đống thịt nát.”

Dứt lời, Đỗ Duy đưa tay ra, cầm lấy khuôn mặt nhăn nhó của người phụ nữ trong lavabô, từ từ che vào gương mặt của “mình” trong gương.

Trò chơi đã đến hồi kết, Đỗ Duy ở trong gương đã bị ác linh thay thế, còn ác linh trong chiếc mặt nạ đã khoác lên nhân cách của hắn. Giờ vai trò đã bị hoán đổi, Đỗ Duy đã đoạt lại cơ thể của mình và dự định hoàn thành cơ chế.

Hắn muốn thay đổi khuôn mặt của “mình” trong gương.

…

Tầng trệt, không một bóng người.

Đối với chiếc đồng hồ cổ treo tường, tốc độ kim quay bắt đầu thay đổi, kim giờ, phút, giây đang có xu hướng trùng nhau.

Khi kim đồng hồ chỉ vào mốc 12:03, kim phút và giây rất nhanh cũng nằm song song với kim giờ.

Trong phòng tắm, Đỗ Duy cũng đã đắp khuôn mặt nhăn nheo của người phụ nữ lên gương mặt của “mình” trong gương.

Có vẻ rất quỷ dị.

Khuôn mặt của Đỗ Duy trong gương đã bị gương mặt nhăn nheo của phụ nữ thay thế, vẻ mặt dữ tợn vặn vẹo hoà vào cùng một chỗ, hoàn toàn không giống mặt người.

Như thể không chịu nổi loại lực lượng này, bề mặt của tấm gương bắt đầu rạn nứt, âm thanh kính vỡ càng lúc càng lớn.

Choang……

Chương 88: Đây mới gọi là chuyên nghiệp

Khi chiếc gương trong phòng tắm hoàn toàn vỡ nát, ác linh và khuôn mặt nhăn nheo của người phụ nữ cũng hoàn toàn biến mất.

Đỗ Duy tháo chiếc mặt nạ lại vừa có thêm một vết nứt, tự nói với mình: "Đã xong."

Từ nay, hắn sẽ không bao giờ kể cho ai nghe về quá khứ này nữa.

Đẩy cửa phòng tắm ra.

Đỗ Duy châm cho mình một điếu thuốc, vừa hút vừa đi xuống cầu thang.

Bước chân của hắn đều đều, không nhanh không chậm, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

Khi bước đến chiếc đồng hồ cổ, Đỗ Duy dừng lại.

Sau khi suy nghĩ, hắn đưa tay lần mò trên đỉnh đồng hồ cổ, đầu ngón tay chạm vào một thứ đồ vật gì đó lạnh buốt.

Đó là chiếc nhẫn có khắc chữ Val …

Nếu không chạm vào chiếc nhẫn này, Đỗ Duy cảm thấy mình sẽ không bị The Nun nguyền rủa, khiến mọi chuyện trở nên rắc rối hơn.

Đồng hồ cổ và mặt nạ là cùng một loại, chiếc nhẫn và trâm cài áo bằng vàng cũng vậy.

Cái trước giữ cái sau.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy chậm rãi nhả ra khói thuốc.

Sự đáng sợ của The Nun nằm ngoài dự liệu của hắn, đến giờ cũng chưa thực sự tiếp xúc với nó.

Thứ lần trước gặp, chỉ là kết quả bị ảnh hưởng bởi giấc mơ, có thể hiểu là đoạn mộng tưởng, một ngày nọ đột nhiên xuất hiện trong hiện thực, hoàn toàn vượt khỏi nhận thức.

"Có lẽ mình nên nói chuyện này với những Người Đuổi Quỷ, nên tìm ra một kết thúc cho việc này."

Nói xong, Đỗ Duy định đặt chiếc nhẫn trở lại vị trí cũ, nhưng sau khi nghĩ lại, hắn nhét nó vào trong ví.

Nếu thứ này có liên quan đến lời nguyền của The Nun, không chừng có thể tìm ra chút manh mối.

Còn về chiếc mặt nạ…

Sau khi thành công đoạt lại cơ thể, Đỗ Duy phát hiện mình dường như có thêm một "thân phận"?

Đeo chiếc mặt nạ vào, hắn cảm thấy mình như thể đã trở thành một ác linh. Nhưng ngược lại, hắn không có được sức mạnh quỷ dị vượt ra khỏi thực tế…

Cũng may, việc này đối với hắn cũng là một chuyện tốt.

Lợi dụng quy luật của mặt nạ ác linh, một lần giết chết 2 ác linh, tạm thời giải quyết được vấn đề cân bằng ở trong nhà.

Tất nhiên, tiền đề là lời nguyền của The Nun có thể được hóa giải.

Nếu không, quỷ mới biết khi nào nó sẽ từ giấc mơ chuyển sang hiện thực.

…

Giữa trưa, 11:38.

“Xin chào, anh Đỗ Duy… Tôi là James, bên cạnh là Harry và Homill.”

Ở tầng một, James ngồi trên sô pha và tự giới thiệu với Đỗ Duy lần nữa.

Lúc này, vẻ mặt của ông ta rất kỳ quái, nhìn Đỗ Duy lạnh lùng, bình tĩnh trước mặt, trong lòng bỗng cảm thấy có chút khó hiểu không nói nên lời.

Harry và Homill cũng vậy, cả hai đều nở một nụ cười gượng gạo.

Hiển nhiên, bóng đen tâm lý do ác linh Đỗ Duy mang lại vẫn chưa biến mất, tâm trạng mọi người đều rất phức tạp, thậm chí là sợ hãi.

Đỗ Duy vẫn lạnh lùng, hờ hững gật đầu nói: “Xin chào, không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.”

Đúng thế……

Hắn nhìn cánh tay bị trật khớp của Harry, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu anh không phiền, tôi có thể chữa trị cánh tay giúp anh.”

Harry sững sờ nói: “Chữa trị? Không cần đi bệnh viện sao?”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Không cần. Thật ra nếu như không phải gãy xương, chỉ cần sửa khớp, cố định một chút là được.”

Harry vội vàng tiến lại gần Đỗ Duy và nói: “Vậy làm phiền anh rồi.”

Đỗ Duy không nhiều lời, đặt tay lên cánh tay của Harry, điều chỉnh một chút góc độ, sau đó đột nhiên nói: “Phía sau anh có gì kìa.”

“Cái gì? … A … Tôi…”

Harry vô thức quay đầu lại, nhưng đột nhiên cảm thấy đau nhức kịch liệt từ cánh ta, bên tai lập tức vang lên tiếng xương khớp va vào nhau.

Crốp…

Sau đó anh ta cảm thấy cánh tay bị trật khớp đã thoải mái hơn rất nhiều, có vẻ các đốt xương đã trở về vị trí cũ.

Harry mù mờ không rõ, nhìn đăm đăm khuôn mặt cực kỳ bình tĩnh của Đỗ Duy, tràn đầy tâm sự nói: "Người phương Đông các anh có vẻ hiểu biết rất nhiều nhỉ, bây giờ chỉ cần dùng đồ vật gì đó để cố định cánh tay này là được à?"

"Tất nhiên rồi, nhưng tôi khuyên anh nên hạn chế cử động cánh tay này, bởi vì các mô mềm của nó sẽ bị tổn thương sau khi trật khớp, ừm… ở chỗ các khớp xương, anh cần phải tĩnh dưỡng khoảng 2 tuần."

"Được rồi, cảm ơn anh, bác sĩ Đỗ Duy… anh rất chuyên nghiệp."

Harry không phải người nói nhiều, sau khi cảm ơn Đỗ Duy, anh ta bèn khôi phục lại vẻ trầm tĩnh.

Đỗ Duy cũng không tiếp tục chủ đề này.

Sau khi ngồi xuống một lần nữa, ánh mắt hắn vẫn nhìn vào James.

"Hiện giờ, chúng ta có thể nói về cách đối phó với nó."

Nghe vậy, vẻ mặt của ba người đang ngồi lập tức trở nên nghiêm nghị.

Họ biết rằng Đỗ Duy đang nói về The Nun.

James lựa chọn ngôn từ, và nói trước: "Đúng vậy, giáo hội rất coi trọng vấn đề này, chắc anh biết, 6 Người Đuổi Quỷ đã chết vì việc này. Nếu như không nhờ Người Đuổi Quỷ đời

trước đã dùng một phương pháp nào đó để kiềm chế nó, thì e rằng tình hình hiện tại đã nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng tôi.”

Đỗ Duy nói: “Cha xứ Tony đã nói kể tình hình đại khái với tôi, vậy giải pháp của các anh là gì? Phong ấn môi giới của nó?”

James trầm giọng nói: “Thật sự là như vậy. Người Đuổi Quỷ đời trước trước khi chết đã gửi một thông điệp đến giáo hội, cho chúng tôi biết môi giới của nó ở đâu. Chúng tôi mang theo một chiếc hộp, việc còn lại là tìm môi giới của nó và sau đó bắt đầu phong ấn.”

“Một chiếc hộp? Ý của anh là, môi giới cũng không lớn lắm à?”

“Đúng vậy, chắc là đầu của The Nun… Ừm…là một bộ phận của thi thể.”

Nghe vậy, Đỗ Duy cau mày, nhớ đến cánh tay đã bị mình dùng súng bắn nát kia.

Khi hắn ở nhà của Alexis, chiếc đồng hồ cổ xảy ra hiện tường dị thường, xuất hiện cánh tay thối rữa của người phụ nữ đeo nhẫn.

Cuối cùng, hắn dùng bắn nát cánh tay đó, và mang chiếc nhẫn về nhà.

Sau đó, cánh tay thối rữa bị hắn đốt thành tro và vứt vào thùng rác.

Cánh tay… đầu, có mối liên hệ nào giữa chúng không?

Hay là The Nun ban đầu vốn là một cái xác hoàn chỉnh, nhưng vì một lý do nào đó đã bị chia cắt?

Nhưng tại sao, không một phần thi thể nào được tìm thấy trong nhà của bà Mina.

Có lẽ là mình nghĩ sai rồi, The Nun không thể đơn giản như vậy, nếu không đã chẳng có nhiều Người Đuổi Quỷ chết vì chuyện này.

Thấy Đỗ Duy trầm tư, Homill tò mò hỏi: "Bác sĩ Đỗ Duy, anh đang nghĩ gì vậy?"

Đỗ Duy nhìn cô, lắc đầu nói: "Chỉ là chút chuyện lộn xộn thôi. Mà này, vị trí của môi giới là ở đâu?"

Homill nói nhanh: "Nơi đây từng là một nhà thờ. Sau đó xảy ra một vụ hoả hoạn, đã chết rất nhiều người. Sau đó thì bị dỡ bỏ, rồi xây dựng lại thành một bệnh viện tâm thần."

Nghe đến đây, Đỗ Duy lại trầm ngâm.

Một lúc lâu sau, hắn nói: "Có phải là một bệnh viện tâm thần nằm ở ngoại ô New York không?"

Homill ngạc nhiên nói: "Sao anh biết?"

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Một người bạn thân nói cho tôi biết, vậy chúng ta sẽ đến đó một chuyến chứ?"

"Đúng vậy, chuẩn bị một chút đi. Chúng ta chiều nay sẽ đi đến đó. Trưởng khoa ở đó trước kia là một giáo sĩ của nhà thờ. Chúng tôi đã chào hỏi trước rồi, cô ấy cũng đã chuẩn bị phòng cho chúng ta."

"Nói cách khác, chúng ta sắp tới bệnh viện tâm thần?"

"Đúng vậy, bác sĩ Đỗ Duy."

Chương 89: Cách xử lý

Sau khi nói chuyện với Đỗ Duy về bệnh viện tâm thần, 3 người James rời khỏi phòng khám tư vấn.

Họ cần phải quay lại và chuẩn bị, nhân tiện xử lý vấn đề cánh tay của Harry.

Thời gian ước hẹn là 3 giờ chiều xuất phát, và gặp mặt ở bệnh viện tâm thần.

Tầng trệt.

Đỗ Duy bình tĩnh ngồi trên sô pha, dán mắt vào chiếc đồng hồ cổ.

Các kim đồng hồ trùng nhau, tốc độ vẫn như trước, quay đều không nhanh không chậm.

Hắn đang suy nghĩ về tình hình hiện tại và các biện pháp để đối phó kế tiếp.

Cả ngày hôm qua đến hôm nay, quá nhiều chuyện đã xảy ra.

Đầu tiên là việc trong nhà mình xuất hiện 4 cái đầu của tín đồ tà giáo, những kẻ này đã đến nhà mình, hơn nữa còn có những tín đồ tà giáo khác còn sống.

Những người này là một mối đe dọa với Đỗ Duy.

“Có lẽ mình nên gỡ bỏ tấm biển cảnh báo treo ở cửa?”

“Nhưng có vẻ như những tin đồ tà giáo này cũng sẽ không gửi bưu kiện cho mình.”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, lấy bệnh án ra, lật trang của mình, bắt đầu viết thêm những ghi chú mới.

[1. Tín đồ tà giáo: mục đích không rõ, có nguy cơ tương đối mạnh, cần giải quyết]

[2, T.N: Môi giới là cái đầu? Cần phải đến bệnh viện tâm thần để giải quyết chuyện này] - nói về The Nun.

[3. Ác linh trong nhà: tính nguy hiểm tạm thời giảm bớt, từ từ giải quyết]

Viết xong những lời này, Đỗ Duy lại cau mày, đóng hồ sơ bệnh án, rồi cất đi.

"Mặt nạ hiện giờ đã có nhiều vết rạn nứt, chắc số lần có thể sử dụng cũng không còn nhiều, tác dụng của nó không nằm ở năng lực, có lẽ ở bệnh viện tâm thần sẽ có tác dụng."

"Trừ nó ra, chiếc đồng hồ cổ cũng không dễ mang theo, mình luôn cảm thấy thứ này có quá nhiều bí ẩn. Nếu nó cũng là vật chứa như chiếc mặt nạ, như vậy tại sao ác linh bên trong chưa bao giờ xuất hiện? Thậm chí có khả năng không hề có ác linh?"

"Đây là một yếu tố không rõ ràng, đành tạm thời bỏ qua."

Đỗ Duy nói, bỏ mặt nạ vào ba lô và sửa soạn lại đồ đạc một chút.

Chiếc mặt nạ chỉ cần đeo lên sẽ có được thân phận của ác linh, 2 bình nước thánh, nửa lọ bột xương có thể đối phó với ác linh, con dao găm hình thánh giá bằng bạc của Andrew, một chiếc zippo chỉ có thể đánh lửa khi ác linh xuất hiện. Hmm… còn có chiếc nhẫn, và một khẩu súng lục mang theo để phòng thân.

Về phần chiếc Thánh Giá treo ngược mà ác linh Đỗ Duy giật đứt khỏi ngực của The Nun, nó đã biến mất một cách kỳ lạ.

Sau khi soạn đồ đạc xong, Đỗ Duy chuẩn bị ăn chút gì đó để bồi bổ sức lực.

Nhưng không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy mình bỏ sót chuyện gì đó.

“Dường như không liên quan đến ác linh.”

……

12:00, giữa trưa.

Đỗ Duy tắm rửa một cái, khoác chiếc áo dày hơn, ngồi trên sô pha.

Trên tường treo chiếc đồng hồ cổ và Annabelle trong chiếc tủ khung.

Laptop đang đặt trước mặt hắn vốn để ở tầng trệt.

Lúc này, Đỗ Duy đang xem email do Alexis gửi vào hộp thư của mình.

Nội dung nói về chiếc đồng hồ cổ được đấu giá, còn có thông tin về bệnh viện tâm thần và nhà thờ cũ.

Nửa phần trước không có ích gì với những việc Đỗ Duy đang cần làm, vì vậy hắn nhanh chóng lướt đến phần đề cập đến bệnh viện tâm thần và nhà thờ cũ.

Ừm…

Bệnh viện tâm thần này từ trước đến nay đều rất bình thường, cũng không có gì khác thường, trong 1 năm gần đây, chỉ có một tin kỳ lạ duy nhất.

Có một bệnh nhân tâm thần tưởng mình là bác sĩ, nên đã cố gắng chữa trị cho những bệnh nhân tâm thần khác trong bệnh viện, kết quả là một số bệnh nhân tâm thần đã được chữa khỏi một cách thần kỳ.

“Sao việc này giống như kịch bản của phim truyền hình vậy?”

Đỗ Duy cau mày, kéo con trỏ chuột xuống, tiếp tục nhìn.

Lần này, đó là về nhà thờ.

[Năm 1993, có một vụ hỏa hoạn tại một nhà thờ ở ngoại ô New York. Một nửa số giáo sĩ đã chết trong vụ cháy. Người ta nghi ngờ là do đốt phá, nhưng sau khi điều tra, không tìm thấy thông tin nào liên quan. Tất cả những người sống sót đều không biết chuyện gì xảy ra. Quá trình điều tra chỉ đành thể kết thúc.]

[Năm 1998, nhà thờ bỏ hoang bị phá bỏ, một bệnh viện tâm thần được xây dựng lại. Viện trưởng vốn là một nữ linh mục]

Ở dưới cùng, có một ghi chú từ Alexis: “Viện trưởng ở đây lại là một nữ giáo sĩ, việc thiệt là nực cười? chẳng lẽ muốn mỗi ngày bệnh nhân đều niệm Ca ngợi Thiên Chúa? Đúng là lũ chậm tiêu!”

Đọc đến đây, Đỗ Duy không khỏi nghĩ đến cảnh Alexis nhổ nước bọt khinh thường, không nói cạn lời.

“Tuy nhiên, điều này thực sự không bình thường… Có lẽ viện trưởng có thể cho mình biết điều gì đó.”

Đỗ Duy nói xong nhanh chóng gập màn hình của laptop.

Bất thình lình hắn chợt nhớ ra điều gì đó mà chính mình đã lãng quên.

Ừm…

Đêm qua, sau khi nói chuyện điện thoại với Alexis, hắn nói sẽ chủ động gọi cho cô.

Đỗ Duy luôn cảm thấy phụ nữ rất phức tạp, yêu đương càng phức tạp hơn. (lời người dịch:Rõ ràng

Biên: Keke)

Vậy nên bao lâu nay hắn chưa từng yêu ai.

Nhưng người phụ nữ tốt bụng, và xinh đẹp này thực sự đã giúp đỡ hắn rất nhiều.

Hmm… Bất kể đó là vật chất, hay tin tức.

Vì vậy, hắn lấy smartphone ra, và gọi cho Alexis.

Khiến hắn kinh ngạc chính là vừa mới ấn gọi, đầu dây bên kia đã lập tức kết nối.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng hờn dỗi: "Em đợi anh suốt cả buổi sáng, cuối cùng anh cũng chịu gọi cho em rồi sao? Anh bận nhiều việc lắm hả? Hả?

"Ừ… đúng vậy."

Đỗ Duy không ngờ rằng Alexis sẽ ngồi mong ngóng cuộc gọi của mình như vậy, sắc mặt đột nhiên có chút phức tạp.

Ý gì đây?

Alexis hừ lạnh một tiếng: "Quên đi, dù sao anh cũng không cho em leo cây, em tha thứ cho anh lần này đấy."

Nói xong, giọng cô dịu dàng trở lại: "Lần sau anh có thể gọi cho em sớm hơn, ừm… honey, anh biết đấy, giữa chúng ta không cần phải khách sáo như vậy."

Đỗ Duy im lặng một hồi, mới nói: "Được rồi, lần sau anh sẽ cố gắng."

"Anh…" Alexis bất lực nói: "Anh biết không, anh rất giỏi việc khiến cuộc trò chuyện trở nên tệ hại."

“Anh không nghĩ như vậy.” Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Vậy anh nên nói gì đây? Em ăn cơm chưa?”

“Chưa, thực ra em vừa phát hiện mình đã tăng lên một cân, vì vậy em sẽ bắt đầu giảm béo.”

“Được rồi, chúc em giảm cân suôn sẻ, 2 ngày nay anh có chút việc cần giải quyết.”

Đầu giây bên kia lập tức im lặng…

Một lúc lâu sau, Alexis giọng nói có vẻ rối rắm: “Tại sao mỗi ngày anh đều có nhiều chuyện như vậy chứ?”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Anh cũng không muốn, nhưng đây là sự thật.”

Alexis khó chịu nói: “Vậy thì bác sĩ Đỗ Duy thân mến, thứ ba tuần sau anh có rảnh không?”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu hai ngày này thuận lợi, thứ ba tuần sau chắc là không có chuyện gì, mà em muốn nói với anh chuyện gì? Hẹn hò?”

Alexis đành phải nói: “Thứ ba tới là sinh nhật của em, nhưng bố mẹ em chắc chẳng có thời gian mà đến đây đâu, họ đã cho em một khoản tiền để tự tổ chức sinh nhật.”

Đỗ Duy nhướng mày, nói: “Anh đã hiểu ý của em rồi, anh sẽ đến.”

“Không hứa suông nữa chứ?”

“Ừm… không đâu.”

Chương 90: Bệnh viện tâm thần

3:00 chiều.

Đỗ Duy đóng cửa phòng khám, trên ba lô trên lưng đi về phía chiếc Subaru đang đậu ở con đường đối diện.

Hắn đặt chiếc tủ treo vừa được gửi tới ở bên cạnh cửa, để ở cửa ra vào, nếu có hàng chuyển phát nhanh hoặc thư báo thì có thể ném vào trong đó.

Bằng cách này có thể ngăn chặn việc những người vô tội, trêu chọc phải ác linh trong nhà.

Trước mắt Đỗ Duy đã sử dụng quy luật của ác linh trong chiếc mặt nạ, sau khi cùng lúc giết được hai ác linh, đã khôi phục sự cân bằng ở trong nhà.

Còn về cái bóng thì nó là một nhân tố bất định, mặc dù rất cố chấp với ý định giết mình, nhưng chỉ cần có người phát động môi giới, thì nó lập tức sẽ giết người.

Giống như… 5 cái đầu trong tủ lạnh ở gác lửng.

Bên kia đường, Đỗ Duy mở cửa xe, theo thói quen đặt ba lô ở trên ghế phụ, khởi động xe chạy đến bệnh viện tâm thần ở ngoại thành.

Trời vẫn còn u ám nhưng mưa thì đã giảm nhiều, không còn nặng hạt như trước.

Theo như thỏa thuận, bây giờ James và nhưng người khác có lẽ cũng đã xuất phát, mọi người sẽ tập trung ở bệnh viện tâm thần vào khoảng 4 giờ chiều.

…

Lúc này ở quận Bắc Brook.

3 chiếc xe cảnh sát đang đậu trước một con hẻm nhỏ.

Sâu trong con hẻm, cảnh sát Tom và bốn cấp dưới mặc áo mưa, sắc mặt nhăn nhó đang nhìn chằm chằm vào thi thể trong rùng rác đã bị nước ngập hơn nửa.

‘’Chết tiệt, sao cái xác này lại giống bác sĩ Đỗ Duy đến vậy? Có người định giết anh ta, nhưng lại giết nhầm người sao? Tên hung thủ đúng là ngu hết phần người khác, đầu óc bã đậu.’’

Cảnh sát Tom không nhịn được mắng một câu: ‘’Mẹ kiếp! Chúa ơi, làm ơn để tôi nghỉ ngơi 2 ngày đi, lâu lắm rồi chưa được đến khu đèn đỏ để giải nhiệt, cứ tiếp tục như thế này tôi thật sự sẽ điên mất.’’

Cấp dưới đứng bên cạnh thấy thế, khổ sở nói: ‘’Cả năm nay đã không có ngày nghỉ phép nào rồi, sếp ơi. Còn chuyện về đám tín đồ tà giáo vẫn chưa giải quyết kia nữa. Mặt khác bên bộ phận giám sát mới phát hiện một chuyện, bạn của sếp là bác sĩ Đỗ Duy hình như phá cửa sổ xâm nhập vào một căn biệt thự, sếp không định xử lý chuyện này sao?’’

Cảnh sát Tom hơi sửng sốt, thản nhiên như chẳng có việc gì nói: ‘’Xử lý? Xử lý thì có gì tốt? Cứ mặc kệ đi, dù sao cũng chẳng có việc gì. Mà nhân tiện phong tỏa luôn căn biệt thự đó đi.’’

Anh ta đã quá quen với những sự việc như thế này, người bình thường thì tốt nhất nên tránh dính dáng đến sự kiện ác linh, những vấn đề đặc biệt thì nên để chuyên gia giải quyết.

Cấp dưới nhún vai nói: ‘’Vâng thưa sếp, vậy còn xác chết này thì xử lý thế nào đây? Theo như kết luận của pháp y hình như là giết người.’’

Nghe vậy, Tom gật đầu nói: “Đem xác về đi, chụp ảnh gửi cho tôi một bản. Chuyện này hơi kỳ lạ. Có thể tôi cần gặp mặt, nói chuyện với bác sĩ Đỗ Duy.”

“Ngoài ra, cho dù gần đây tôi không có cơ hội đến khu đèn đỏ thư giãn, tôi cũng muốn thả lỏng bản thân một chút.”

“Chà, có lẽ mình nên tìm bạn gái.”

…

Vào lúc này ở một nơi khác.

Đỗ Duy đang lái xe, đã rời khỏi quận Bắc Brook, tiếp tục lái về phía ngoại thành.

Những giọt nước mưa li ti tạt vào kính chắn gió phía trước xe, ngay cả khi đã bật cần gạt nước, tầm nhìn vẫn tương đối mờ.

Cũng may sau khi đến ngoại thành, đường xá khá thông thoáng, chẳng có chiếc xe nào, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn nhiều.

…

Hơn 1 tiếng sau.

Đỗ Duy đã đến bệnh viện thần Hill.

Sau khi hắn đỗ xe, James và những người khác vẫn chưa đến, sắc trời lúc này càng thêm u ám, dường như bão tố lại sắp ập đến.

Lúc này, chung quanh chỉ là một vùng đất hoang vu, rộng lớn, phía trước có thể thấy được vài căn nhà lụp xụp, nhưng đều bị bỏ hoang.

Trong tầm mắt, chỉ có những dãy nhà màu trắng của Bệnh viện Tâm thần Hill, và biển báo dừng xe buýt ở bên đường.

Ngước nhìn lên, bên trong bệnh viện tâm thần, xuất hiện một tòa kiến trúc không mấy hài hoà.

Tháp đồng hồ với phong cách đặc trưng của giáo hội - ở đỉnh tháp đồng hồ, là mặt đồng hồ khổng lồ nằm trên, chính là vị trí tầng lầu thứ tư.

Thời gian mà kim đồng hồ chỉ là đúng 4:30.

Đỗ Duy nhìn cổng trượt tự động ở lối vào của Bệnh viện Tâm thần Hill, nghĩ ngợi rồi lấy smartphone ra gọi cho James.

Một phút sau, cuộc gọi được kết nối.

Hắn bình tĩnh nói: "Tôi tới rồi, anh sắp tới chưa?"

Ở đầu dây bên kia, giọng điệu của James mang theo áy náy: "Anh Đỗ Duy, có lẽ chúng sẽ tới muộn. Con đường gần đây không thể lái qua, bởi vì nước ngập. Chúng tôi đang cố gắng đi đường vòng."

Đỗ Duy cau mày hỏi: "Vậy tôi phải làm sao bây giờ?"

James trả lời: "Tôi đã chào hỏi viện trưởng, bà ấy sẽ ra đón anh. Sau đó việc anh phải làm là đợi chúng tôi đến. Tất nhiên, với năng lực ứng biến của mình, cũng có thể cân nhắc điều tra những thông tin có liên quan trước."

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Được, tôi hiểu."

Sau đó, hắn liền cúp máy, xách ba lô từ ghế lái phụ, mang theo ô, rồi mở cửa xe bước ra ngoài.

Vù…

Một cơn gió thổi qua, khiến chiếc ô sang bị lệch đi.

"Thời tiết như vậy không thích hợp đi du lịch."

Đỗ Duy cầm ô, đi về phía Bệnh viện Tâm thần Hill, đồng thời tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Trong bệnh viện tâm thần này có giấu đầu của The Nun, nên chuyện này tuyệt đối, không hề dễ dàng.

Ví dụ như chuyến đi đến Ngôi nhà kinh dị, những cảnh tượng đáng sợ ban đầu đều bị thay thế bằng xác chết và hồn ma, đến giờ chúng vẫn đang bị nhốt trong đó.

Nhưng có điều khiến cho Đỗ Duy cảm thấy có chút kỳ quái.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, bệnh viện tâm thần này hoàn toàn bình thường.

Cảm giác ức chế, xa lạ, thậm chí hơi thở của ác linh đều không có.

Sạch sẽ giống như một thiên đường …

Nhưng vào lúc này, một giọng nói đờ đẫn đột nhiên vang lên: "Xin đừng nhìn trộm dinh thự của tôi. Nếu không, tôi sẽ yêu cầu an ninh đuổi bạn ra ngoài."

Hả?

Đỗ Duy nghe vậy, bèn sửng sốt, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ nhìn thấy ở cuối cổng trượt tự động, ngay bên dưới vị trí đặt máy, một người đàn ông mặc áo bệnh viện đang ngồi xổm, đôi mắt mở to chết lặng, đang lặng lẽ nhìn mình, quần áo và thân thể đều đã bị mưa làm ướt, lạnh đến mức toàn thân run lẩy bẩy.

"Anh là bệnh nhân?"

Đỗ Duy cau mày hỏi, sau đó hắn tự cảm thấy mình đang nói vớ vẩn.

Trong bệnh viện tâm thần, người mặc quần áo bệnh nhân không phải là bệnh nhân, lẽ nào là bác sĩ?

Và người đàn ông vẫn nói đờ đẫn nói: “Xin hãy tránh xa biệt thự của tôi. Đó là người phụ nữ yêu thích của tôi, muốn vào phải được sự đồng ý của tôi.”

Đỗ Duy im lặng, không đáp trả lại đối phương.

Bác sĩ tâm lý và bác sĩ tâm thần có những công việc tương tự nhau, nhưng thực chất là 2 nghề.

Một là vấn đề tâm lý, hai là vấn đề về thần kinh.

Điều quan trọng nhất là, vào lúc này, có một người phụ nữ khoảng 60 tuổi đã bước tới.

Bà ta mặc bộ blouse trắng, cầm ô, tập tễnh bước tới, dáng vẻ hơi còng, chân trái hình như bị thương, mỗi khi bước đi, bả vai đều sẽ hơi hạ xuống.

“Xin hỏi, có phải cậu là Đỗ Duy không? Cô là Taylor, viện trưởng của bệnh viện tâm thần này.”

Lúc này, Đỗ Duy mới nhìn rõ mặt của bà cô ta, khuôn mặt đầy nếp nhăn, má trái đầy sẹo bỏng, vành tai có lẽ cũng thế, trông rất lạ.

Hắn nheo mắt lại, lịch sự nói: “Xin chào, viện trưởng Taylor, em là Đỗ Duy.”

Viện trưởng Taylor liếc nhìn Đỗ Duy, sau đó đưa mắt nhìn bệnh nhân bên cạnh, bất lực thở dài.

Sau đó, bà ta tự nói với mình: “Bệnh nhân này tên là Martin. Trước đây anh ta là một người giàu có, nhưng sau đó vợ anh ta ngoại tình với người đàn ông khác, còn đưa kẻ đó vào biệt thự. Cuối cùng, không biết cô ta dùng mối quan hệ gì, không chỉ đuổi anh ta ra khỏi nhà, còn đưa đến Bệnh viện Tâm thần Hill. “

Lời này cũng là nói với Đỗ Duy.

Vì vậy, Đỗ Duy tò mò hỏi: “Vậy anh ta không có bệnh?”

Viện trưởng Taylor lắc đầu nói: “Vốn không có bệnh, nhưng không biết xảy ra chuyện gì. Sau khi vào liền phát điên, cho nên tốt nhất cậu đừng tiếp xúc với anh ta, nói không chừng cậu lại tự dưng phát điên mất.”

Đỗ Duy thản nhiên nói: “Hầu hết những bệnh nhân mà em tiếp xúc đều rất kỳ lạ, nhưng cho đến hiện tại, trạng thái tinh thần của em vẫn rất ổn định.”

Viện trưởng Taylor đang bấm nút mở cổng trượt tự động nghe vậy, hơi ngạc nhiên.

Bà ta ngẩng đầu nhìn Đỗ Duy, hỏi: “Bệnh nhân mà cậu tiếp xúc?”

Đỗ Duy nói tỉnh queo: “Đúng vậy, em là bác sĩ tâm lý.”

Chương 91: Tháp đồng hồ

Bác sỹ tư vấn tâm lý và bác sỹ chữa bệnh tâm thần không phải là cùng một nghề.

Khi đối mặt với một bệnh nhân, người trước đó sẽ cho bạn biết cách điều chỉnh trạng thái tinh thần, và nếu nghiêm trọng hơn, bạn sẽ được khuyên dùng thuốc.

Trong những trường hợp nghiêm trọng hơn, bạn sẽ được khuyên đến gặp bác sỹ chữa bệnh tâm thần.

Sự khác biệt giữa bác sỹ chữa bệnh tâm thần và bác sỹ tư vấn tâm lý là kẻ trước sẽ phải đối mặt với nhiều bệnh nhân hơn, với tình trạng phức tạp hơn, và trạng thái tâm thần của những bệnh nhân này cơ bản là ở trạng thái "bệnh lý"; hoặc là biến đổi bệnh lý, có giá trị quan, nhân sinh quan, thế giới quan, nhận thức v.v… không như người thường.

Hừm … về phương pháp điều trị, kẻ sau tương đối trực tiếp hơn …

Vì vậy, sau khi biết Đỗ Duy là bác sỹ tâm lý, viện trưởng Taylor có chút ngạc nhiên.

Bà ta vừa ho, vừa nói: "Nếu cậu không phải là Người Đuổi Quỷ, cô còn nghĩ cậu muốn đến xin việc trong bệnh viện."

Đỗ Duy không trả lời, cầm ô, lẳng lặng đi theo sau viện trưởng Taylor.

Hắn đang nghĩ về bệnh viện tâm thần này, cùng với người bệnh nhân ngồi xổm bên cạnh cổng trượt tự động.

Trời mưa như thác đổ, một gã bệnh nhân tâm thần ở ngoài trời mưa, nhìn dáng vẻ của anh ta, nhận thức của anh ta về thế

giới bên ngoài đã bị bóp méo.

Nhân viên y tế dù bất cẩn đến đâu cũng không để bệnh nhân dầm mưa như vậy.

“Thật là lạ…”

Đỗ Duy thầm nói trong đầu, đồng thời giữ một khoảng cách với viện trưởng Taylor.

Hắn không thích đến gần người lạ, đặc biệt là ở những nơi như bệnh viện tâm thần.

Lúc này, viện trưởng Taylor đột nhiên quay đầu lại nói: “Dù sao cậu cũng là người của giáo hội. Tuy cô ít khi tiếp xúc với những người như cậu, nhưng cũng không cần xa lạ như vậy. Cô không thích cách xưng hô viện trưởng đâu nha.”

Câu này rất khó giải thích …

Vì vậy, Đỗ Duy ngạc nhiên hỏi: “Chức vị của cô không phải là viện trưởng sao? Tại sao cô lại ghét?”

Viện trưởng Taylor thở dài, nói: “Bởi vì cô là người duy nhất còn sống sót trong trận hỏa hoạn năm đó.”

Đỗ Duy gật đầu xin lỗi: “Thực xin lỗi, em không biết quá khứ của chị. Nếu là như vậy, em sẽ gọi cô là bà Taylor?”

Bà Taylor mỉm cười và nói: “Tất nhiên là được, mặc dù chồng cô đã mất mười năm rồi.”

Đỗ Duy cũng mỉm cười, nhưng hắn trở nên cảnh giác.

Hành vi này của bà Taylor khá khó hiểu, dường như đang ám chỉ điều gì đó.

Liên quan đến The Nun?

Hắn suy nghĩ một lúc, rồi tự phủ nhận câu trả lời của mình.

Bản thân Đỗ Duy là một người bị nhiễm lời nguyền của The Nun, không ai hiểu rõ cảm giác kinh hoàng và tuyệt vọng hơn hắn.

Mặc dù đã giữ được trạng thái bình tĩnh và lý trí, nhưng tinh thần của hắn lại vô cùng căng thẳng.

Nói một cách tương đối mà nói, nếu bà Taylor này có liên quan đến The Nun, không thể có chuyện bà ta không bị nguyền rủa, huống chi là có thể sống "thoải mái" như vậy.

Vậy … bà ta muốn thể hiện điều gì?

Ánh mắt của Đỗ Duy trở nên lạnh lùng, nhưng nét mặt vẫn không chút thay đổi.

…

10 phút sau.

Viện trưởng, bà Taylor, đưa Đỗ Duy đến nơi chỗ ở của mình.

Ừm …nó nằm ở một tầng riêng biệt, nơi các nhân viên y tế sống, và tòa nhà bên cạnh là nơi của những bệnh nhân tâm thần.

Hai người ngồi một lúc, rồi bắt đầu nói chuyện.

Đỗ Duy dẫn đầu hỏi: "Bà Taylor, theo em thấy, bệnh viện tâm thần Hill hình như không có quá nhiều nhân viên y tế?"

Khi lên lầu, hắn lén lút quan sát tình hình hành lang, có rất ít thùng rác, hay dấu vết có người ở.

Bà Taylor trả lời: "Ừ, đây là vùng ngoại ô. Rất ít bác sỹ sẵn sàng đến làm đây việc, và vụ cháy trước đây mang lại hình ảnh không tốt với thế giới bên ngoài. Chắc cậu hiểu ý cô?"

Đỗ Duy gật đầu nói: "Em hiểu rồi, vậy hiện tại bệnh viện có bao nhiêu nhân viên y tế?"

Bà Taylor vừa ho vừa nói: “Tính cả cô nữa, thì tổng cộng có 19 người, nhưng có một số người có giờ làm việc không cố định, nên chắc em sẽ không gặp được.”

Nói xong, bà ta lại nói: “Được rồi, cô hơi mệt, phải về nghỉ ngơi. Khoảng một giờ nữa bệnh viện sẽ đóng cửa. Nếu James và những người khác không đến, xin hãy mở cửa giúp.”

Đỗ Duy nói: “Đương nhiên.”

Thấy vậy, bà Taylor bèn đứng dậy và loạng choạng bước ra ngoài.

Sau khi bà ta bỏ đi, Đỗ Duy lập tức khôi phục dáng vẻ bình tĩnh.

Hắn nhìn xung quanh trước.

Căn phòng đã được dọn dẹp, bàn ghế hơi cũ nhưng rất sạch sẽ.

Ngoài ra, chỉ còn chiếc máy điều hòa treo trên đầu giường, cách bài trí của căn phòng cũng rất đơn giản.

Điểm nổi bật nhất là cửa sổ rất lớn, mặc dù bầu trời bên ngoài u ám, nhưng trong phòng cũng không mờ như trong tưởng tượng.

Vì vậy, Đỗ Duy đi đến bên cửa sổ.

Lúc này mưa càng ngày càng nặng hạt, hạt mưa to bằng hạt đậu đập mặt kính, kêu cộp cộp, có chút ồn ào.

Nhìn xung quanh, ở phía đối diện là, tháp đồng hồ mang đậm phong cách của giáo hội.

Ngay sau đó, trong tầm mắt của Đỗ Duy, lại xuất hiện viện trưởng Taylor.

Cầm ô, bà ta khó nhọc bước đi trong cơn mưa, hướng về phía tháp đồng hồ.

“Vị viện trưởng này rất lạ.”

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn bà Taylor đi vào tháp đồng hồ, trầm giọng nói.

Sự xuất hiện của kiến trúc tháp chuông mang phong cách giáo hội, ở trong bệnh viện tâm thần đã rất kỳ quái, hơi gượng ép, nhưng có thể lý giải do tiền thân của nó là nhà thờ.

Tuy nhiên, viện trưởng của bệnh viện tâm thần đã lấy cớ để nói mình muốn nghỉ ngơi, nhưng cuối cùng lại ở trên tháp đồng hồ, điều này hoàn toàn không hợp lý.

Nếu bà ta không nói dối, thì chỉ có thể nói rằng bà ta quanh năm sống trong tháp đồng hồ.

“Vậy thì xuất phát điểm của bà ta là gì? Ác linh?”

“Nhưng mình không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của ác linh …”

“Có lẽ, mình nên đi ra ngoài xem…”

…

4:23, chiều.

Như thường lệ, Ryan sẽ đi dọc hành lang trong bệnh viện tâm thần, để kiểm tra bệnh nhân của mình.

Khoảng nửa tiếng nữa bệnh viện sẽ đóng cửa, nói đơn giản là cũng đến giờ tam làm. Anh sẽ trở về phòng riêng, duy trì một thói quen làm việc và nghỉ ngơi tốt.

Nhưng hôm nay, anh đã gặp phải một nam bệnh nhân kỳ lạ.

Mặc một chiếc áo khoác màu đen, ít biểu cảm, quan trọng nhất là ánh mắt của người đàn ông luôn bình tĩnh khiến người ta phát cáu, như thể ao tù nước đọng.

“Anh Đỗ Duy, chắc tôi đã hiểu được tình trạng của anh rồi. Không có vấn đề gì lớn đâu, tôi đề nghị anh uống thêm thuốc

rồi về phòng nghỉ ngơi, giống như tôi vậy.”

Ryan vừa nói vừa chỉ vào đầu của mình: “Ăn uống, và nghỉ ngơi đúng giờ. Anh sẽ thấy thế giới tươi đẹp, nhưng nếu không ăn uống, nghỉ ngơi đúng giờ thì anh sẽ lâm vào cảnh khốn cùng.”

“Đây gọi là lo lắng. Là một căn bệnh rất nghiêm trọng, nhưng tôi rất mạnh mẽ. Tôi là bác sỹ tâm lý chuyên nghiệp nhất ở New York, vì vậy hãy hợp tác với tôi … Chờ đã, anh đi đâu vậy, trời sắp tối rồi, anh phải về phòng của mình!”

Chương 92: Bác sỹ và bệnh nhân

Đỗ Duy không giao tiếp quá nhiều với Ryan, kẻ đang mặc áo bệnh nhân, lại tự nhận mình là bác sĩ tâm lý.

Nhưng lời của đối phương, cũng khá thú vị.

Nhận thức của bệnh nhân tâm thần khác với người bình thường, trong thế giới quan của họ, mọi thứ đều có thể tự bào chữa.

Ăn uống nghỉ ngơi đúng giờ, tối mịt mới về phòng, nếu đây là bệnh viện tâm thần bình thường thì không có vấn đề gì.

Vì những điều đó có thể là quy định của bệnh viện.

Nhưng tại Bệnh viện Tâm thần Hill, lại tồn tại môi giới của The Nun - một cái đầu.

Tuy nhiên, trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy không phát hiện điều gì bất thường…

Có lẽ vào ban ngày không xảy ra gì khác thường, đến tối mới xuất hiện.

Tình huống này rất giống với cảm giác hoán đổi không gian, trong biệt thự của bà Mina.

“Nhưng hiện giờ thông tin còn hạn chế, chưa nên đưa ra kết luận, có lẽ mình nên xem xét lại.”

Đỗ Duy thầm nghĩ, có cái gì đó làm hắn khó hiểu.

So với các bệnh viện tâm thần khác, Bệnh viện Tâm thần Hill có quá ít nhân viên y tế và họ quá phân tán. Những bệnh

nhân như Ryan có thể đi lang thang trên hành lang, nhưng không có ai ngăn cản …

"Vì nhân viên y tế cảm thấy, bệnh nhân nhất định sẽ trở về phòng đúng thời gian?"

Đỗ Duy trở nên bình tĩnh hơn, tiếp tục đi về phía trước.

Chẳng bao lâu, một căn phòng mở rộng cửa đã thu hút sự chú ý của hắn.

Chính xác mà nói, âm thanh bên trong đã thu hút hắn …

Rẹt rẹt rẹt rẹt, như thể ai đó đang viết điều gì đó.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, sau đó bước lên trước nhìn vào bên trong.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy trong phòng bệnh, có một người mặc áo choàng trắng, trông giống như nhân viên y tế, ngồi xổm trên mặt đất, quay lưng lại, một tay cầm phấn, trên sàn vẽ một số hình vẽ đặc biệt.

Những đường nét giao nhau nhau, từ tâm điểm kéo dài ra bên ngoài, có khi là đường thẳng, có khi là cung ngoằn ngoèo, lộn xộn.

Hơn thế nữa, toàn bộ trần, tường, giường tủ, bàn ghế trong phòng bệnh đều bị các hoạ tiết này chiếm cứ.

Đỗ Duy cau mày khi thấy điều này, bởi vì hắn nhận thấy rằng giao điểm cuối cùng của những dường nét này tình cờ lại là cửa sổ phòng.

Căn phòng này thật kỳ lạ …

Trong phòng bệnh có cửa sổ là bình thường, vì chúng được đặt ở vị trí cao nhất, để tránh cho bệnh nhân chạm vào, nhưng những thứ như bàn ghế không nên tồn tại.

Bàn ghế có góc nhọn, lại có thể di chuyển …

Nếu một bệnh nhân tâm thần có phản ứng kích động với thế giới bên ngoài, bệnh nhân đó có khả năng bị thương, hoặc tự làm tổn thương chính mình.

Trừ khi, những bệnh nhân ở Bệnh viện Tâm thần Hill thực sự ngoan ngoãn …

Đột nhiên, người đàn ông kia dường như cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên quay đầu lại.

“Mày đang nhìn cái gì?”

Người đàn ông có khuôn mặt bình thường, giọng điệu điềm đạm, nhưng trên khuôn mặt lại vẽ đầy linh tinh, trông rất lạ.

Bốn mắt đối diện nhau.

Đỗ Duy nhìn thoáng qua bộ quần áo bệnh nhân màu trắng, cười nói: “Tao đang nhìn kiệt tác của mày.”

Người đàn ông nghe xong, khinh thường nói: “Mày? Mày có thể hiểu được kiệt tác của tao?”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Sao mày nghĩ tao không hiểu?”

Người đàn ông trả lời: “Nếu mày có thể hiểu, thì tao có thể mời mày tham gia, nhưng nếu mày xem không hiểu, xin vui lòng rời đi ngay lập tức. Tao không muốn chia sẻ kiệt tác của mình với bất kỳ ai.”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Đương nhiên.”

Vừa nói, hắn vừa suy nghĩ.

Thế giới của người bệnh tâm thần khác với người thường, biểu hiện cụ thể ở sự khác thường trong nhận thức về thế giới bên ngoài và bản thân.

Nhưng thông qua một số biểu hiện bên ngoài, có thể phân tích logic hành vi, và hiểu được thế giới tâm linh của bệnh nhân.

Ngoại trừ sinh viên mỹ thuật, cũng chẳng phải hoạ sĩ, những bức tranh họ vẽ thường thể hiện tiềm thức của họ với ngoại giới.

Bởi vì lúc này, trong lòng người thường không có phòng bị, có thể tiết lộ rất nhiều tin tức.

Những hoạ tiết có nhiều ý nghĩa hơn, đặc biệt là đối với bệnh nhân tâm thần.

Các hoạ tiết được vẽ bởi các đường thẳng và vòng cung thường đại diện cho thế giới bên trong của họ. Những hoạ tiết này có thể hoàn toàn bị bóp méo, khó hiểu hoặc chúng có thể là những kiệt tác gây sốc.

Tất nhiên, thứ sau rất hiếm khi xuất hiện.

Bác sĩ tâm thần nói chung hoặc nhà tâm lý học thường tiếp xúc với những hình vẽ méo mó, tức là họ có thể trực diện nhìn thấy thế giới tinh thần của bệnh nhân tâm thần.

Căn cứ vào điều này, ánh mắt của Đỗ Duy di chuyển dọc theo tất cả các hoạ tiết trong phòng, các đường thẳng và vòng cung đôi khi xen kẽ và đôi khi song song, nhưng điểm cuối cùng là cửa sổ.

Có câu nói đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, nội tâm của một người bình thường quả thực được thể hiện qua đôi mắt.

Đối với bệnh nhân tâm thần, cửa sổ có một chút khác biệt. Cửa sổ của họ dù có đóng lại, ánh sáng cũng sẽ không hoàn toàn biến mất.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy nói với người đàn ông: “Kiệt tác của mày hẳn là một lối đi, đúng không?”

Người đàn ông nghe xong lời này, vẻ mặt đột nhiên kinh hãi: “Làm sao mày biết được? Tao không hề nói cho ai biết, bọn họ nói cho mày biết sao? Mày nhất định là muốn phá hủy

kiệt tác của tao. Mày không muốn tao rời khỏi đây, đúng không?”

Đỗ Duy không trả lời câu hỏi này, mà bình tĩnh nói: “Trời tối rồi.”

Nghe đến đây, người đàn ông sửng sốt một lúc rồi tự nhủ: “Ừ, trời sắp tối rồi, mình phải tiếp tục.”

Nói xong, anh ta quay đầu, và tiếp tục vẽ.

Có vẻ như anh ta sẽ không mất nhiều thời gian để vẽ toàn bộ căn phòng, tức là hoàn thành thứ mà anh ấy gọi là một kiệt tác — lối đi.

Nhưng Đỗ Duy xoay người bỏ đi, không thèm để ý đến bệnh nhân này nữa.

Hắn cảm thấy mình đã biết được một số thông tin quan trọng, cũng chính là lý do tại sao bệnh viện tâm thần này lại kỳ lạ như vậy.

Nhưng giờ không cách nào xác định, liệu nó có liên quan gì đến môi giới của The Nun hay không.

Điều quan trọng nhất là trời thực sự sắp tối.

Nhớ lại những gì bệnh nhân tên Ryan nói, Đỗ Duy lập tức tăng tốc.

Sau khi trời tối, một chuyện kỳ lạ sẽ xảy ra trong bệnh viện tâm thần này.

Có thể liên quan đến nhân viên y tế, nhưng Đỗ Duy lại thiên về sự quỷ dị do The Nun gây ra.

Giờ phút này, cả khu nhà im ắng đến rợn người, bệnh nhân đang ở trong phòng, nhưng những nhân viên y tế lẽ ra phải chuẩn bị đồ ăn thì không thấy đâu.

Thực ra, Đỗ Duy, ngoại trừ viện trưởng Taylor ra, hắn chỉ toàn nhìn thấy bệnh nhân, hoặc những bệnh nhân cho rằng họ là bác sĩ.

Vài phút sau, hắn trở về phòng.

Nhìn bầu trời tối đen như mực, toàn bộ bệnh viện tâm thần chìm trong bóng tối.

Nó hoàn toàn tối.

Nhưng giờ này mới có 5:13 chiều.

Đỗ Duy nhìn về phía cửa chính của bệnh viện, sầm mặt lại, bởi vì ba người James vẫn chưa tới.

Vì vậy, hắn lấy smartphone ra, và gọi cho James.

Tít … tít …

Sau một khoảng thời gian im lặng, điện thoại được kết nối.

“Anh Đỗ Duy, chúng tôi vừa mới đỗ xe, anh thế nào?”

“Tôi ổn, các anh ở cửa sao?”

“Đúng vậy, tôi đã gọi cho Taylor, bà ấy bảo anh sẽ đến đón chúng tôi.”

“… Xe tắt máy sao? Tôi không nhìn thấy đèn.”

“Nó không tắt, anh có thấy nó không? Chờ đã … không phải anh đang đi về phía cửa sao?”

Chương 93: Sau khi màn đêm buông xuống

Tại cổng vào Bệnh viện Tâm thần Hill.

James ngồi trong xe, vẻ mặt nặng nề nhìn "Đỗ Duy" bên trong cổng trượt tự động.

Lúc này, người đàn ông vừa mới gặp cách đây 2 tiếng đồng hồ, đang trong tình trạng vô cùng nhếch nhác.

Giống như vừa được vớt lên khỏi mặt nước, đầu tóc và quần áo đều ướt sũng, làn da trắng bệch và có những mảng lớn da thịt phù thũng*.

* Phù thũng là thuật ngữ mô tả tình trạng nước, dịch trong cơ thể không thoát ra ngoài được mà tích tụ bên trong các mô của cơ thể gây sưng.

Đôi mắt của hắn ta trống rỗng chết lặng, bên ngực trái không hề phập phồng, chẳng khác gì một xác chết.

Điều quan trọng nhất là khi hắn ta bước đi một cách máy móc, đến cổng trượt tự động, cảm giác ức chế, đè nén đó gần như khiến tim của James ngừng đập.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là một ác linh …

James hít một hơi thật sâu, bèn nhỏ giọng nói với Đỗ Duy ở đầu dây bên kia: "Anh Đỗ Duy, chúng tôi gặp phải ác linh rồi. Tôi nghi ngờ, có người đã chạm vào môi giới, nếu không, tình huống dị thường này sẽ không xảy ra."

"Còn nữa, anh Đỗ Duy, tình hình hiện giờ của anh chắc chắn rất nguy hiểm. Chúng tôi sẽ đi vào tìm anh. Với năng lực

của anh, chắc có thể trụ được một thời gian?”

Đầu dây bên kia, giọng của Đỗ Duy vẫn bình thản: “Đừng lo lắng cho tôi. Nếu các anh muốn vào, chúng ta nên gặp nhau trên tháp đồng hồ. Tôi nghĩ bà Taylor sẽ phải giải thích cho tôi một số điều.”

“Đương nhiên, tôi không khuyên các anh vào đây. Tốt nhất các anh nên ở bên ngoài qua đêm, đợi đến bình minh.”

“Nhưng, chúng tôi đã … rè rẹt …”

“Ừm … anh James? Anh nói gì vậy?”

“Tôi nói … chúng tôi … chúng tôi …”

Nghe thấy tín hiệu từ đầu dây bên kia bị quấy nhiễu.

Đỗ Duy thở dài, đành phải cúp máy.

“Mình đã biết mọi chuyện không thể đơn giản như vậy, một tồn tại đáng sợ, thậm chí còn cao cấp hơn cả ác linh. Nếu có thể dễ dàng giải quyết nó, vậy thật là nực cười.”

Đỗ Duy biết rằng chỉ cần hắn tìm thấy môi giới của The Nun, tức là cái đầu đó. Rồi niêm phong lại nó vào chiếc hộp do đám người James mang đến, thì sự việc có thể kết thúc, và lời nguyền sẽ chấm dứt.

Kết quả tệ nhất, cũng phải là bình yên vô sự.

Nhưng bây giờ, chưa bắt đầu tìm kiếm môi giới đã xuất hiện sai số.

Đầu tiên, đám người James phải chuyển làn đường do mưa bão, điều này làm lãng phí thời gian, sau đó mình yên ổn ở bệnh viện tâm thần, còn bọn họ lại gặp nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không khỏi đau đầu, xoa xoa lông mày hít sâu một hơi.

Không biết sẽ có chuyện gì không, nhưng chắc chắn 3 Người Đuổi Quỷ sẽ gặp rắc rối lớn. Bọn họ có rất nhiều vật phẩm để đối phó với ác linh, tuy tỷ lệ chết không lớn, nhưng nhất định sẽ tiêu hao lực lượng.

Thứ quan trọng nhất là chiếc hộp được sử dụng để chứa môi giới của The Nun…

"Mình ghét phiền phức."

Đỗ Duy lạnh lùng nói, âm thanh bình tĩnh, không có bất kỳ dao động nào.

Trong phòng, ánh sáng vẫn như cũ.

Hắn đang suy nghĩ.

Đầu tiên, mình đứng ở bên cửa sổ, đám người James khẳng định là vừa tới cửa, xe còn chưa tắt máy.

Nhưng vừa nãy, hắn lại không thể nhìn thấy ánh sáng từ đèn xe.

Và, James tuyên bố đã nhìn thấy một "mình" khác.

Nói cách khác, có thể chỗ mình và họ đang đứng đã xảy ra hiện tượng rối loạn không gian, tất nhiên, nó cũng có thể là do ác linh gây ra.

Lúc mình vào bệnh viện tâm thần là ban ngày, nhưng giờ màn đêm đã buông xuống.

Kết hợp với những lời nói kỳ quái của những bệnh nhân đó, nói cách khác, bệnh viện tâm thần này về đêm sẽ xảy ra chuyện dị thường?

Rất có khả năng…

Trước khi màn đêm buông xuống, tất cả bệnh nhân sẽ có ý thức trở về phòng để nghỉ ngơi, điều không thể có ở bất cứ bệnh viện tâm thần nào.

Trừ phi, có thứ gì đó khiến cho những bệnh nhân tâm thần này sợ hãi …

Những ác linh có thể làm điều đó?

“Không thể nào…”

Đỗ Duy lắc đầu, hắn thay đổi suy nghĩ, liền nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm trọng.

Nếu suy luận là đúng, thì bệnh viện tâm thần lẽ ra đã có sự bất thường trước khi bọn hắn đến. Dị thường vẫn còn đang ủ bệnh, vẫn chưa đến thời điểm nó bùng phát.

Nếu không, những bệnh nhân đó sẽ không thể sống thoải mái như vậy.

Ác linh giết người, chúng sẽ không tha mạng cho ai chỉ vì họ có vấn đề về thần kinh.

Miễn là phát động, gần như mọi người đều sẽ chết.

Nhưng nếu không có cơ chế phát động, cuộc sống của người bình thường sẽ không bị ảnh hưởng. Nếu không, thế giới đã hỗn loạn từ lâu.

“Vẫn phải đến điểm hẹn trước, để đảm bảo rằng không có vấn đề gì với chiếc hộp.”

Đột ngột…

Ngay khi Đỗ Duy đang nói, một cảm giác ớn lạnh không thể giải thích được ngay lập tức dâng lên trong tim của hắn.

Hắn không chút do dự, lập tức quay đầu lại.

Hắn nhìn thấy cửa phòng chẳng biết từ lúc nào, đã mở ra một khe hở nhỏ, một con mắt từ sau khe hở nhìn chằm chằm vào hắn.

Đỗ Duy nhìn chằm chằm vào con mắt đó, lạnh lùng nói: “Hình như mình không có thói quen không đóng cửa.”

Giọng nói rơi xuống, hắn trực tiếp bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, con mắt này khiến hắn cảm thấy khó hiểu.

Đó chính là cảm giác ức chế và ác ý khi đối mặt với ác linh, nhưng lại có thể nhìn thấy nó bằng mắt thường.

Lập tức lông mày của Đỗ Duy cau lại, thầm nghĩ: "Là ác linh?"

Có vẻ như không đúng, nó sở hữu một thực thể, không hoàn toàn giống một ác linh.

Sau khi nghĩ xong, hắn rút khẩu súng lục trong túi, và mở khoá an toàn.

Giây tiếp theo, dường như nhận thức được điều gì đó, con mắt này ngay lập tức biến mất trong bóng tối, biến mất không chút tiếng động.

Nhưng điều này càng khiến Đỗ Duy khó hiểu.

Không phải là một ác linh, nhưng lại có thực thể, cái này hắn cũng đã từng gặp.

Lần đầu tiên tiếp xúc với đồng hồ cổ, hắn đã dùng súng bắn nát cánh tay thối rữa của mụ đàn bà đó…

"Điều này … nhưng dù sao, mình không thể ở trong căn phòng này nữa."

Hắn ghét phiền phức, nhưng điều khó chịu hơn cả là ngồi chờ chết, và phó mặc cho số phận của mình.

Thứ không xác định này có thể âm thầm mở cửa, nếu như tiếp tục đợi ở trong phòng, không chừng nó lại chạy vào.

Căn phòng này không lớn, khi xảy ra chuyện, không cách nào trốn.

Mặc dù trong ba lô của hắn có nước thánh và bột xương, nhưng tình huống hiện giờ không rõ, không nên lãng phí thời gian nữa.

Nghĩ vậy, Đỗ Duy vẫn cảnh giác, trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn mở cửa sau khi chắc chắn rằng thứ ở cửa đã rời đi.

Ngoài cửa, bóng tối vẫn còn.

Tất cả những gì hắn có thể nghe thấy bên tai là âm thanh ngột ngạt của tiếng mưa xối xả.

Chóp mũi có thể ngửi thấy, có chút ẩm ướt.

Sau đó, Đỗ Duy cau mày, liếc nhìn sàn nhà - có một vũng nước đọng.

Nhìn về phía trước, vết nước lại biến mất.

“Vậy là, thứ đó vừa mới đứng ở cửa? Vậy giờ, nó đã đi đâu?”

Đỗ Duy suy nghĩ, hai tay cầm súng lục, ngẩng đầu nhìn một chút.

Đã không nhìn thấy chủ nhân của con mắt đó, nhưng có một vũng nước đọng lại.

Hình dạng không khác gì dấu chân của người bình thường, nhưng quỷ dị chính là dấu chân này lại liên tục hướng về phía trước …

Chương 94: Xác chết dưới ánh đèn đường

Trong hành lang.

Tiếng bước chân dần vang lên.

Đỗ Duy không truy tìm nguồn gốc của dấu chân trên đầu tường, mà lựa chọn đi thẳng xuống lầu.

Sự bất thường của bệnh viện tâm thần chỉ xuất hiện sau khi màn đêm buông xuống.

Nhưng trước đó, dị thường đã tồn tại, không phải vì sự xuất hiện của Đỗ Duy và những người khác mà gây ra sự kiện ma quái này.

Vì vậy, dựa trên những gì đã quan sát vào buổi chiều, hiện giờ đã xác định được tổng cộng có hai nơi an toàn.

Một là tháp đồng hồ nơi bà Taylor đã đi vào.

Thứ hai là tòa nhà nơi bệnh nhân tâm thần ở.

Nếu 2 nơi này không an toàn, những người này không thể sống đến tận giờ.

Ngoài ra…

Còn có nhóm của James …

Giống như Đỗ Duy đã từng nghĩ, những Người Đuổi Quỷ ưu tú do giáo hội phái đến không quá mạnh, nhưng họ có "trang bị" tốt, nên không dễ gì bị ác linh tiêu diệt.

Rốt cuộc, chiếc máy ảnh dùng để đối phó với những ác linh, không hề tầm thường.

Chỉ cần bị chụp phải, trong khoảng thời gian nhất định, ác linh không thể tấn công con người.

Nói cách khác, tình huống của Đỗ Duy nguy hiểm hơn một chút.

Mình đã nói điểm hẹn ở tháp đồng hồ, sau khi giải quyết ác linh, họ cũng nên đến đó.

"Đến lúc đi rồi!"

Đỗ Duy nói với chính mình, đi từng bước xuống lầu.

Cả cầu thang im lặng, tất cả những gì hắn có thể nghe thấy là tiếng bước chân và tiếng thở của chính mình.

Thậm chí, hắn còn nghi ngờ rằng mình là người duy nhất trong tòa nhà này, còn các phòng khác đều không có ai.

……

Vài phút sau.

Ở bên trong một bệnh viện tâm thần.

Cơn mưa nặng hạt vẫn còn đó.

Đỗ Duy đứng dưới lầu, kéo mũ áo gió lên, che gần hết khuôn mặt.

Kể từ khi lên chiếc xe buýt kỳ lạ đó, hắn đã có thêm nhiều bộ quần áo có mũ trùm đầu không thấm nước, để mặc vào những ngày mưa.

Một là để giữ ấm, hai là tiện lợi hơn, để không ảnh hưởng đến sự linh hoạt của bản thân.

Thở ra một hơi ngột ngạt, ánh mắt Đỗ Duy dừng lại trước cổng bệnh viện.

Vị trí của hắn ở xa cánh cổng nhất, trên một đường thẳng và chính giữa là tòa tháp chuông mang đậm phong cách giáo

hội.

Tòa nhà ở gần hơn một chút là nơi ở của những bệnh nhân tâm thần.

Hắn ước tính rằng đám người James sẽ đến tháp đồng hồ nhanh hơn mình.

Tất nhiên, tiền đề là họ đã giải quyết được ác linh ở cổng.

Không còn nghĩ ngợi gì nữa, Đỗ Duy đi trong mưa, hướng về tháp đồng hồ.

Mực nước trên mặt đất đã cao khoảng 7 milimét, nước bắn tung tóe theo từng bước chân, tạo thành đường nét của một dấu chân, nhưng nó nhanh chóng bị nước mưa cuốn trôi.

……

Ở một nơi khác.

Cửa trượt tự động của bệnh viện tâm thần đã được mở ra.

Một cái xác không đầu giống hệt Đỗ Duy đang nằm yên lặng trên mặt đất, đầu thì nghiêng ngã trong vũng nước cách đó không xa.

Ở phía đối diện với cái xác, tình trạng của đám người James cũng tốt cho lắm, quần áo đều bị ướt do mưa.

Bóng đen tâm lý do ác linh Đỗ Duy gây ra đối với họ quá lớn, khi gặp lại một ác linh giống như Đỗ Duy, họ sợ hết hồn.

“Cũng may thứ này có thực thể. So với ác linh Đỗ Duy, chỉ là một con cừu non ăn cỏ.”

James lau con dao găm hình thánh giá màu bạc đang cầm trên tay, khá thoải mái.

Con dao găm hình thánh giá màu bạc của anh ta dài và nặng hơn của Đỗ Duy, dùng dao găm để miêu tả thì không chính xác, phải là đoản đao mới đúng.

Lúc này Harry ở bên tái mặt hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, cảm giác mà bệnh viện này mang đến cho gã vô cùng nặng nề, giống như đang đối mặt với vách núi và vực thẳm vô tận.

Cảm giác này thậm chí còn mạnh hơn cả sự ức chế và kinh khủng ở trong phòng khám tư vấn.

James liếc mắt nhìn Harry, nghiêm túc nói: “Cứ làm theo lời của anh Đỗ Duy, chúng ta đến tháp đồng hồ hội họp với anh ấy.”

Harry gật đầu im lặng, trong khi Homill nói với chút lo lắng: “Cháu hy vọng rằng anh ấy không sao, nếu anh ấy chết ở đây, đó sẽ là một mất mát lớn đối với giáo hội.”

James gật đầu đồng ý: “Chắc không đến nỗi thế đâu. Cha Tony đã bảo năng lực của anh ta rất mạnh, dày dặn kinh nghiệm hơn cả những Người Đuổi Quỷ bình thường.”

……

Vào lúc đó, Đỗ Duy cũng đang gặp chút rắc rối.

Trời mưa to, hắn dừng lại, để nước mưa lất phất trên người, nhỏ xuống cả chiếc áo gió không thấm nước.

Trước mặt hắn có một một ngọn đèn đường, được đặt rất thấp, rất mờ, bởi vì mưa tuôn như trút nước, nên có thể thấy rõ sự hình dạng của hạt mưa.

Trong ánh sáng của ngọn đèn đường, có một người đàn ông mặc áo bệnh nhân đang quỳ xuống. Làn da trên mặt tái nhợt và sưng tấy như bị ngâm nước, đôi mắt trống rỗng chết chóc, ngực cũng không còn phập phồng.

Rõ ràng đây là một cái xác.

Động tác của nó cũng rất kỳ lạ, hai tay ôm ngực, cứ như đang cầu nguyện.

Đỗ Duy cau mày, ở trong trạng thái Quỷ Nhãn có thể cảm nhận rõ ràng loại hơi thở quái dị đó.

"Hinh như mình đã gặp…"

Đỗ Duy ngây người nhìn cái xác, tuy vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng lại hiện lên một tia nghi hoặc.

Hắn đã nhìn thấy cái xác này …

Hmm … Đó là bệnh nhân tâm thần tên Ryan.

Khi hắn nhìn thấy kẻ này, Ryan vẫn còn sống khỏe mạnh, mới đó đã biến thành thế này.

Ngay cả sau khi rời khỏi tòa nhà nơi bệnh nhân tâm thần đang ở, Ryan đã chết vì một lý do nào đó mà không thể giải thích được. Nhưng lớp da của xác chết đã xuất hiện tình trạng phù thũng, chắc đã chết được vài tiếng.

Trục thời gian hoàn toàn không khớp …

"Trừ khi thứ đầu tiên mình nhìn thấy là một cái xác."

Đỗ Duy nảy ra ý nghĩ này, nhưng nhanh chóng phủ định.

Trước khi trời tối, trong số những người mà Đỗ Duy nhìn thấy và tiếp xúc, ngoại trừ viện trưởng - bà Taylor, thì những người khác đều là bệnh nhân tâm thần.

Tạm thời không đề cập đến việc bà Taylor này làm sao sống sót được sau vụ cháy, nhưng chắc chắn bà ta đang che giấu điều gì đó.

Còn với những bệnh nhân tâm thần, chưa chắc họ đã chết từ lâu.

Bởi vì điều đó rất vô lý.

Trong giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, không có ác linh nào có thể che giấu thân phận của chúng trước mặt của hắn.

Trí tuệ của ác linh chỉ giới hạn trong những quy luật cứng nhắc. Cho đến nay, chỉ có ác linh mặt nạ sở hữu nhân cách của Đỗ Duy mới có trí tuệ.

Sau những phân tích trên, Đỗ Duy đã đưa ra một kết luận không tốt.

Khi màn đêm buông xuống, toàn bộ bệnh viện tâm thần bị chia cắt thành hai chiều không gian.

Bệnh viện tâm thần vào ban ngày là bình thường, nhưng vào ban đêm, yêu ma sẽ hiện ra.

Một thi thể khác của Đỗ Duy, Ryan đã được đám người James nhìn thấy.

Và chủ nhân của con mắt ở trước cửa.

"Vì vậy, đây chính là nguyên nhân tại sao, phải ở trong phòng khi đêm đến? Nhưng chắc phải còn một số bí mật mà tôi chưa khám phá ra."

Ánh mắt của Đỗ Duy trở nên lạnh lẽo, sau khi nhìn chằm chằm thân thể Ryan một lúc, hắn định vòng qua xác chết, để tới tháp đồng hồ.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bà Taylor vẫn nên ở đó.

Nhưng vào lúc này, đầu của xác Ryan đã vặn vẹo theo vị trí mà Đỗ Duy di chuyển.

Đôi mắt …

Chương 95: Mở cửa là chết

Trong cơn mưa xối xả, nhiệt độ không khí giảm đi rất nhiều.

Vậy nên, sắc mặt của Đỗ Duy có chút tái nhợt, xách túi lên, vô cảm nhìn thi thể của Ryan.

Một đôi mắt vô cùng bình tĩnh, một bên trống rỗng và im lặng.

Nếu không nhìn bằng mắt thường thì về cơ bản là giống nhau.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy cảm nhận rõ ràng, ác ý trên thi thể càng lúc càng mãnh liệt.

Thứ này rất giống như một ác linh, nhưng lại có gì đó khác.

Ác linh giết người, cần thoả mãn điều kiện: trước tiên là phát động môi giới, sau đó là rơi vào quy luật, cuối cùng khi tinh thần của người đó hoàn toàn bị cảm xúc tiêu cực ảnh hưởng, ác linh sẽ ra tay đoạt mạng.

Đương nhiên, cái bóng kia hiển nhiên không phải ác linh bình thường, chỉ cần đáp ứng đủ điều kiện phát động, nó sẽ lập tức ra tay giết người, không cần môi giới gì cả.

Đối với những thứ có thực thể, Đỗ Duy đã cũng từng có kinh nghiệm giải quyết chúng.

Vì vậy, sau khi hắn và xác chết của Ryan nhìn nhau trong vài giây, bèn rút súng ra, nổ một phát vào đầu của xác chết.

Nhưng khi định bóp cò, Đỗ Duy suy nghĩ một chút, rồi từ bỏ ý định này.

Bây giờ, trong toàn bộ bệnh viện tâm thần, rất có thể không chỉ có một cái xác của Ryan. Nếu vụ nổ súng thu hút những thứ khác, sẽ khiến mọi thứ càng thêm rắc rối.

Điều mà Đỗ Duy ghét nhất là rắc rối, nên mỗi lần nổ súng hắn đều đảm bảo sẽ không tạo ra nhiều ảnh hưởng. Tình hình ở nhà của Alexis cũng vậy, lúc đó đồng hồ cổ xuất hiện khác thường, khiến cho cả căn phòng đều bị ảnh hưởng, im lặng chết chóc, âm thanh không thể truyền ra. Sau đó ngay cả lỗ đạn cũng bị hắn tìm vật che đậy.

Còn vụ nổ súng trên xe buýt, ừm … mọi người đã chết hết …

Nghĩ vậy, Đỗ Duy cất khẩu súng lục của mình và lấy con dao găm hình thánh giá màu bạc từ Andrew.

…

Rút con dao găm ra.

……

10 phút sau.

Đỗ Duy lau sạch con dao găm, đặt nó trở lại vỏ, cánh tay phải ác linh hoá dần trở lại bình thường.

“Đã lâu rồi mới mổ xẻ tử thi, chỉ cắt bỏ chân tay thôi, không ngờ lại mất nhiều thời gian như vậy”.

Giọng điệu của hắn rất vô cảm. Giải phẫu thi thể không phải là quá trình phân chia thô bạo, cần phải có một số kỹ năng, nếu không con dao găm sẽ bị chặn lại bởi những sợi gân và khớp xương cứng.

“Nếu con dao găm này đủ dày và mạnh, trực tiếp chặt đầu sẽ càng tốt …”

Thở dài chán nản, Đỗ Duy liếc nhìn thi thể trong trạng thái Quỷ Nhãn, sau khi chắc chắn rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra, hắn mới quay người đi về phía tháp đồng hồ.

Chân tay của Ryan đã bị cắt bỏ, không biết đã bị ném ở đâu.

Đột nhiên, đầu của xác chết run lên.

Nhưng nó chỉ giới hạn ở điều này, không có tay chân, nó không thể di chuyển và thậm chí không thể lăn đi lăn lại.

Mà vào lúc này, đám người James cũng đã vào bệnh viện tâm thần.

Tốc độ của họ không nhanh như Đỗ Duy nghĩ, bởi vì dọc đường họ đã gặp vài xác chết.

Sau khi giải quyết một vài xác chết, 3 người họ đã mơ hồ đoán được quy luật.

Xác chết không phải là ác linh, mà giống như kết quả của việc bị thứ gì đó cực kỳ tà ác ảnh hưởng.

Chúng rất hung dữ và đầy ác ý đối với người sống.

May mắn thay, sau khi những xác chết này bị chặt đầu sẽ không còn động tĩnh gì nữa. Bằng không, rất có thể 3 người đã tiêu đời, nếu còn ở lại đây.

“Không biết anh Đỗ Duy giờ thế nào rồi. Anh ấy đã vào bệnh viện được một thời gian, có thể đã đối đầu với những xác chết kỳ lạ này.”

James hơi lo lắng, ông ta không thể liên lạc được với anh chàng Người Đuổi Quỷ mới này khi smartphone đã mất tín hiệu.

Harry, người đi theo ông ta, nghe thấy điều này, và nói bằng giọng điệu phức tạp: “Những ác linh trong gia đình anh

ta không có một con nào đơn giản. Vậy mà anh ta vẫn sống, làm sao có thể chết trong tay mấy xác chết yếu nhớt này.”

Homill đồng tình, nói: “Quả thực, anh Đỗ Duy tạo cho cháu cảm giác huyền bí. Anh ấy lạnh lùng hơn tất cả chúng tôi rất nhiều, thành thật mà nói, cháu có chút sợ người đàn ông này.”

James lắc đầu và nói: “Anh ấy là đồng nghiệp của chúng ta, không có gì phải sợ, khi vấn đề này được giải quyết, cháu và Harry sẽ đóng ở New York. Tạo mối quan hệ tốt với anh ấy, sẽ giúp cháu rất nhiều về sau.”

……

5:50, chiều.

Mưa vẫn đang rơi xối xả, càng lúc càng to, nước ngập sâu con đường trong Bệnh viện Tâm thần Hill.

Rõ ràng, hệ thống thoát nước ở đây không tốt.

Đỗ Duy đứng dưới tòa tháp chuông mang đậm phong cách giáo hội, vô cảm nhìm chằm chằm cửa ra vào.

Cửa rất cao, kích thước khoảng 4 mét, được chạm khắc các thiên thần, vương miện gai và các hoa văn khác.

Trời mưa to, nhìn cánh cửa này, cứ có cảm giác quái quái.

Thực ra hắn đã đứng ở cửa mấy phút rồi, lí do vẫn chưa vào là vì trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn lại nhìn thấy cái chết của mình.

Khác với trước đây, cảnh tượng mà Đỗ Duy nhìn thấy lần này giống như một lời cảnh báo sớm.

Hắn nhìn thấy, vừa mở cửa bước vào, đầu liền rơi xuống, phụt máu, thậm chí không kịp phản ứng, vô cùng đáng sợ.

“Có ác linh trong tháp đồng hồ sao? Chỉ cần mở cửa, sẽ chết? Không có giải pháp?”

Đỗ Duy thầm nhủ, bắt đầu nghĩ cách.

Thực ra hắn không biết nhiều về khả năng nhìn thấy hình ảnh cái chết của mình trong tương lai này.

Điều duy nhất rõ ràng là khả năng này nên liên quan đến chiếc đồng hồ cổ.

Dường như là một loại dị thường nào đó trong trạng thái Quỷ Nhãn, nhưng nó hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của Đỗ Duy.

Chỉ là, mỗi lần điều này xảy ra, điều là khi Đỗ Duy đã bước một chân vào chỗ chết.

“Thật là khó hiểu…”

Đỗ Duy có chút khó hiểu, tuy rằng mở cửa bước vào sẽ chết, không cách nào phá giải, nhưng muốn tránh cũng rất dễ, không đi vào là được.

Chỉ vì chuyện này, đã xuất hiện cảnh chết chóc, không phải là hơi quá xa xỉ …

Hắn đã từng nhìn thấy cảnh chết chóc này 3 lần, 2 trong số đó liên quan đến bản thân hắn, và một liên quan đến Alexis.

Dù sao mỗi lần nhìn thấy đều là cảnh tượng hung hiểm dị thường, thậm chí có thể phân tích ra một số quy tắc hay thông tin.

Nhưng lần này, ngoài sự nguy hiểm ở tháp đồng hồ, hắn sẽ chết ngay khi mở cửa bước vào.

Mà lúc này, Đỗ Duy cau mày, hắn phát hiện một việc.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, cảnh tượng cái chết của hắn vẫn chưa kết thúc. Cánh cửa mở tung, xác của hắn nằm trên

mặt đất, đầu lăn ở một bên, máu lênh láng khắp nơi.

Nhưng một lúc sau, cơ thể của hắn bỗng run lên.

Còn cái đầu lăn ở một bên, nét mặt trở nên khá kỳ quái, bỗng nở một nụ cười quái dị.

Đột ngột, xác chết đứng dậy, vươn tay nâng cái đầu lên, thản nhiên đặt lại vị trí cũ.

Sau đó, khí chất cả người lập tức thay đổi, lạnh lùng đến đáng sợ, như thể đổi thành một người.

Sau đó, thân thể cứng ngắc, bước từng bước vào tháp đồng hồ.

Khoảnh khắc cuối cùng của khung cảnh tượng, Đỗ Duy nhìn thấy xác chết của mình đã đến trước một bức tranh được che bởi một tấm vải, rồi vén lên.

The Nun, được vẽ trong bức tranh.

Chương 96: Treo cổ

Tình huống cơ thể bị ác linh chiếm đoạt đã từng xảy ra một lần.

Cảnh tượng vừa rồi, khiến Đỗ Duy khó có thể không liên tưởng đến "ác linh Đỗ Duy".

Nhưng cảm giác đó, lại không hề giống.

Ác linh Đỗ Duy là loại trong lịch thiệp, ngoài ma quái, chẳng khác gì quý ông giới thượng lưu.

Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được hành vi và khí chất.

Còn ác linh lần này ám trên xác của hắn thấp hơn hẳn một bậc.

Ngay cả phương pháp giết người của nó chỉ giới hạn ở mở cửa là chết không thể tránh né, còn yếu hơn cả cái bóng trong nhà hắn.

Nhìn cánh cửa nặng nề lạnh lẽo, Đỗ Duy đã từ bỏ ý định đi vào, nhưng hắn cũng không rời đi ngay, thay vào đó lại không ngừng suy nghĩ.

Đã biết điều kiện giết người: mở cửa tháp đồng hồ, đi vào chết ngay.

Tất nhiên, có thể không cần "vào".

Sau đó, ác linh sẽ được nhập vào xác chết, dường như nó có mối liên hệ nào đó với bức tranh của The Nun, nhưng không có đủ thông tin để đưa ra phán đoán chính xác.

Nhưng trong này, lại có một điều hoàn toàn không thể giải thích.

Đó là viện trưởng, bà Taylor, lại ở tại tháp đồng hồ.

Nếu ác linh ở sau cánh cửa, thì không lý nào nó lại buông tha cho bà Taylor khi trời tối.

Và bà Taylor là người bị nghi ngờ biết nhiều bí mật nhất, trừ khi muốn chết, bà ta không thể ở một nơi có ác linh.

Ngoài ra, thông tin mà những bệnh nhân tâm thần tiết lộ có một điểm chung, đó là họ phải ở trong phòng sau khi trời tối, và không bao giờ được ra ngoài.

Sau khi phân tích kỹ lưỡng, Đỗ Duy đã đưa ra kết luận.

Ác linh không ở sau cánh cửa, mà là ở bên ngoài, thậm chí ở rất gần hắn.

Nghĩ đến đây, trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn liền ngẩng đầu lên không chút do dự.

Đột nhiên, Đỗ Duy không khỏi nheo mắt lại.

Bên trên toàn bộ tháp đồng hồ, không biết từ khi nào, có hơn chục xác chết mặc quần áo The Nun đột ngột xuất hiện, mỗi xác chết được quấn quanh cổ bằng dây thừng và treo lên cao.

Hơn nữa, những xác chết mặc quần áo The Nun này đều mở to hai mắt, đôi mắt nào cũng đỏ ngầu, tràn đầy oán hận và hung ác, nhìn vô cùng đáng sợ.

Bởi vì bị treo cổ, tư thế của xác chết có chút kỳ quái.

Một số xác chết ngóc đầu lên, một số rũ xuống, một số nghiêng sang một bên, và một số hướng thẳng về phía trước.

Ngay lúc Đỗ Duy ngẩng đầu lên, tất cả thi thể đều cúi đầu, duy trì một tư thế, mở to hai mắt, từ trên cao nhìn xuống hắn.

Ác ý trần trụi, không hề che giấu, giờ phút này, dường như hoà vào nước mưa, ức chế, đè nén đến cực điểm.

Đỗ Duy không lau gương mặt ướt át, mà bình tĩnh nhìn các xác chết.

Là một Hunter đã bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, cánh tay phải đã ác linh hoá, hắn có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn những Người Đuổi Quỷ khác.

Mặc dù các xác chết đã trải qua những thay đổi bất thường, nhưng đầu nguồn của ác ý không phải là chúng, mà ẩn trốn bên trong những xác chết mặc đồ The Nun này.

Cảm giác này rất quen thuộc, giống như lúc trước bị ánh mắt đó nhìn trộm trong phòng …

Còn về những xác chết mặc trang phục của The Nun …

Trên mặt của Đỗ Duy không có chút cảm xúc, tập trung nhìn vào vào ánh mắt của từng xác chết, sau đó cẩn thận nhìn bộ dạng và cách ăn mặc của chúng.

Tuổi tác của mỗi cơ thể đều rất trẻ, khoảng 25-30 tuổi, có cả người da trắng và da đen.

Và cách ăn mặc của chúng gần giống với cái thứ còn mạnh hơn cả ác linh, trong giấc mơ của Đỗ Duy, chỉ khác là không có cây thánh giá treo ngược trên ngực.

“Chúng là nhân viên y tế, và nữ bệnh nhân tâm thần?”

“Nếu đúng là vậy, thì tự sát trong trang phục The Nun, là đang thực hiện một loại nghi thức tà ác?”

Đỗ Duy tự hỏi mình, ánh mắt có chút khó hiểu.

Sau khi trở thành một Người Đuổi Quỷ, hắn đã đọc gần như toàn bộ cuốn sách do Cha Tony đưa, trong đó cũng có một số ghi chép tương tự.

Nếu bạn bị một số tín đồ cực kỳ xấu xa nhắm vào, chúng sẽ khiến tinh thần của bạn suy sụp, rồi bị tín đồ đó giết chết bằng cách tàn nhẫn nhất.

Tất nhiên, cách này thường báng bổ tín ngưỡng chính thống.

Trong giáo lý của giáo hội, có sự khác biệt giữa thiên đường và địa ngục, những linh hồn tự sát không thể lên thiên đường và sẽ phải chịu sự giày vò vĩnh viễn trong địa ngục.

Tuy nhiên, Đỗ Duy vẫn hoài nghi về điều này, bởi vì hắn đã nhìn thấy rất nhiều người chết một cách bất thường. Từ tuần trước đến nay, không biết bao nhiêu người đã chết, ngoại trừ những người bị ác linh giết trong Ngôi nhà kinh dị, hắn chưa từng nhìn thấy cái gọi là linh hồn.

Nhưng bất kể thế nào đi chăng nữa, những xác chết này vẫn khiến hắn cảm thấy rất tồi tệ, đặc biệt là trong tình huống, rất có thể con mắt ác độc đang trốn trong chúng.

“Nhân lúc còn an toàn, phải mau rời khỏi đây, nhưng mình phải báo cho ba người James trước.”

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy cúi đầu nhìn chằm chằm vào cánh cửa lớn ở trước mặt, rút ra con dao găm hình thánh giá bằng bạc khắc lên một dòng chữ.

[Có ác linh bên trong, tuyệt đối đừng mở cửa, hãy đến tòa nhà nơi bệnh nhân sống]

Sau đó, hắn không chút do dự quay đầu, bỏ đi.

Nhưng Đỗ Duy không để ý, sau khi hắn rời đi, trong những xác chết bị treo kia, đột nhiên có một đôi mắt loé sáng.

Sau đó, một điều rất kỳ lạ đã xảy ra.

Dòng chữ trên cánh cửa cứ như bị cục gôm tẩy sạch, dần dần biến mất.

Trong nháy mắt, cánh cửa đã trở lại bộ dáng ban đầu.

……

Các tầng lầu trong bệnh viện tâm thần không cao lắm, chỉ có 4 tầng, ngoài trừ những công trình tương đối nổi bật, đó là hàng rào và quảng trường để đi bộ.

Bên cạnh tòa nhà tháp đồng hồ, cách đó một trăm mét, là một dãy nhà dành cho bệnh nhân.

Vài phút sau, Đỗ Duy xuống lầu.

Vào lúc này, lòng tin của hắn về việc tìm ra môi giới của The Nun là vô cùng chắc chắn.

Nhưng trước đó, hắn cần đảm bảo an toàn cho bản thân, và lấy được càng nhiều manh mối càng tốt.

Ban đầu, bà Taylor là một lựa chọn tốt. Dường như bà ấy biết khá nhiều thông tin, chỉ cần có thể tìm được bà ấy, nhất định sẽ có thu hoạch rất lớn.

Dù sao, cái đầu của The Nun đang ở trong bệnh viện tâm thần này. Có vẻ bà ấy đang giấu diếm không ít chuyện.

Nhưng hiện giờ bà ấy lại đang ở trong tháp đồng hồ, bên ngoài có ác linh lảng vảng. Trong tình cảnh đó, ngay cả Đỗ Duy cũng không muốn mạo hiểm.

“Cứ chờ đến hừng đông, lúc đó bà ấy nhất định sẽ phải nói cho mình biết sự thật.”

Giọng của Đỗ Duy rất lạnh nhạt, hắn chạm vào khẩu súng lục đang mang theo bên mình.

Tuy rằng hắn luôn không thích đối đầu trực diện với ác linh, đó chỉ là vì chuyện đó quá nguy hiểm. Nhưng nếu đối thủ không phải ác linh mà là con người, hắn cũng không ngại dùng vài phương pháp “đơn giản”.

Vừa nói Đỗ Duy vừa đi vào tòa nhà.

Trên lối đi chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của chính mình, không gian yên tĩnh đến rợn người, khiến người ta bất giác nín thở.

Đột ngột…

Cái bóng phản chiếu ở góc cầu thang khiến Đỗ Duy lập tức khựng lại.

Sau đó, hắn nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Anh không phải là bệnh nhân ban ngày sao? Sao vẫn chưa trở về phòng của mình?"

Nghe vậy, Đỗ Duy ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Ryan, người mặc đồ của bệnh nhân, lại tự nhận là bác sĩ, vô cảm đứng trên đầu cầu thang. Bởi vì vấn đề góc quan sát, có cảm giác dường như cả cơ thể của kẻ này đều chìm trong bóng tối.

…Nhưng trước đó, Đỗ Duy đã phanh xác của người này.

Chương 97: Công việc thường ngày của Ryan

Ở lối đi cầu thang.

Đỗ Duy nhíu mày nhìn bệnh nhân tâm thần Ryan ở phía trên, trực tiếp lấy ra cái zippo có thể đối phó với ác linh.

Tách ……

Không đánh ra lửa…

Chiếc zippo là do cha Tony đưa, lúc đó ổng nói cái zippo này là thứ có thể đối phó với ác linh, nhưng nếu không có ác linh, thì không thể đánh ra lửa.

Đến tay của Đỗ Duy, ngoại trừ vài lần tiếp xúc gần với ác linh và sử dụng nó, trong hầu hết trường hợp, nó được sử dụng như một ngọn đèn cảnh báo.

Mà lúc này, trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy không phát hiện bất kỳ dị thường nào trên người của Ryan, zippo cũng không đánh ra lửa, có thể xác định đối phương quả nhiên là người.

Vậy thì, cái xác của Ryan mà hắn đã mổ xẻ trước đó, chắc chắn là một dị vật xuất hiện sau khi trời tối.

Lúc này, đứng ở trên đầu cầu thang, Ryan mặc áo bệnh nhân thúc giục: “Này, tại sao anh không trả lời tôi? Mau về phòng đi.”

Đỗ Duy nghe vậy, nghĩ tới đây, cất zippo đi, bình tĩnh nói: “Xin phép được cắt ngang, tôi không phải bệnh nhân, mà là bác sĩ, thực ra chúng ta là đồng nghiệp.”

Để giao tiếp với bệnh nhân tâm thần, trước hết hãy để họ chấp nhận bạn và giảm bớt sự phản kháng.

Cách tốt nhất là hòa nhập vào thế giới quan của họ.

Ryan sửng sốt một chút, sắc mặt chuyển thành vô cùng kinh ngạc: "Đồng nghiệp? Anh cũng là bác sĩ? Thật tuyệt, bệnh viện tâm thần này rốt cuộc có người mới tới."

Đỗ Duy nói: "Bác sĩ trước đâu?"

Ryan trả lời: "Tôi không biết, trước đây tôi thường thấy họ, và một số bệnh nhân lang thang trên hành lang, nhưng giờ họ đã biến mất, có lẽ họ đã được xuất viện."

Đỗ Duy gật đầu, theo thế giới quan của Ryan, bản thân anh ta cũng là một bác sĩ, có bản lĩnh vững vàng.

Chỉ là, hắn đi tới đi lui trong bệnh viện tâm thần, mà chưa một lần gặp chuyện, quả là kỳ tích.

Vì vậy, Đỗ Duy bước tới nói: "Anh có thể nói cho tôi biết công việc gần đây của anh được không? Tôi mới đến bệnh viện, vẫn chưa nắm rõ tình hình."

Ryan cảnh giác nói: "Việc của tôi chỉ báo cáo với viện trưởng. Tôi không thể nói cho người khác biết. Tuy rằng anh cũng là bác sĩ nhưng chúng ta bình đẳng."

Đỗ Duy lắc đầu nói: "Anh sai rồi. Tôi là chủ nhiệm mới tới, là cấp trên của anh, anh nên báo cáo công tác với tôi."

Ryan chế nhạo nói: "Làm sao chứng minh anh là tân giám đốc? Anh có bằng chứng sao?"

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, lấy giấy chứng nhận tư cách Người Đuổi Quỷ của mình ra, quơ quơ trước mặt Ryan.

"Cái này không phải sao?"

Đánh lừa một bệnh nhân tâm thần, không hề khó với Đỗ Duy.

Khi Ryan nhìn thấy giấy chứng nhận của Đỗ Duy, vẻ mặt của anh ta lập tức nghiêm túc hơn: "Xin lỗi chủ nhiệm, tôi hiểu lầm anh, xin anh đừng để ý. Thực ra tôi là một bác sĩ rất chuyên nghiệp, trình độ chuyên môn của tôi cao hơn nhiều những người khác."

Đỗ Duy hừ một tiếng, nói: "Chuyện này tôi đã hiểu. Tôi sẽ cân nhắc việc thăng chức cho anh trong tương lai. Phó chủ nhiệm được không?"

Ryan ngạc nhiên nói: "Thật sao? Tôi thật sự có thể làm phó chủ nhiệm sao?"

Đỗ Duy cười nói: "Đương nhiên có thể, nhưng tiền đề là anh phải trả lời câu hỏi của tôi trước."

Ryan nói với nụ cười trên môi: "Dạ chủ nhiệm, tôi sẽ kể cho anh nghe tất cả kinh nghiệm làm việc của mình."

"Trước hết, tôi sẽ tiến hành tư vấn tâm lý cho bệnh nhân vào mỗi sáng, cho họ uống thuốc đúng giờ, giám sát bữa ăn, theo dõi tiến triển của họ. Sau đó đến trưa, tôi sẽ đưa bệnh nhân đến cầu nguyện với Chúa."

"Buổi tối, tôi sẽ kiểm tra trong tòa nhà xem có ai lẻn ra ngoài không. Nếu có, tôi sẽ báo cho viện trưởng vào ngày hôm sau."

Đỗ Duy nghe xong, nhíu mày hỏi: "Vậy còn những người lẻn ra ngoài? Sau này có gặp lại không?"

Ryan suy nghĩ một chút rồi nói: "Không, tất cả đều đã xuất viện."

Vừa nói, họ vừa bước lên tầng hai.

Ryan lúc này đột nhiên nghiêng đầu nói: “À đúng rồi, tôi sựt nhớ tới một chuyện. Tôi nghi ngờ viện trưởng bị bệnh tâm thần.”

……

Ở một chỗ khác.

Trong cơn mưa lớn, bầu trời tối đen đến rợn người.

Ba người James cũng đến dưới tháp đồng hồ.

Nhưng bọn họ không đi vào ngay, mà dừng ở trước cửa, vẻ mặt mọi người đều rất căng thẳng.

Dù không biết bí mật của tháp đồng hồ, nhưng họ tin tưởng vào khả năng của Đỗ Duy.

Người Đuổi Quỷ mới này, thực sự mạnh hơn họ rất nhiều ở một vài phương diện.

Ngay cả Harry, người có tiếng bởi sự điềm tĩnh của mình, cũng không thể đạt được độ nhạy bén và bình tĩnh vào thời khắc khủng khiếp ấy như của Đỗ Duy.

Một người vốn đã vào bệnh viện tâm thần, hẹn gặp nhau ở tháp đồng hồ, khó mà tới sau họ được.

Vì vậy, vào lúc này 3 người James cảm thấy rằng Đỗ Duy nên ở trong tháp đồng hồ.

Nhưng nếu là như vậy, không có khả năng, hắn không ra hiệu cho người khác.

Ví dụ, bật đèn, hoặc đợi ở cửa …

Nhưng hiện giờ, James và những người khác vẫn chưa tìm ra dấu hiệu nào.

Đó là lý do tại sao họ đứng ở ngưỡng cửa, do dự.

Thấy vậy, Homill không khỏi nhẹ giọng hỏi: “Chúng ta có vào không?”

James lắc đầu, nghiêm túc nói: “Có gì đó không đúng, chú phải nghĩ đã.”

Nói xong quay đầu nhìn Harry sắc mặt hơi tái nhợt, hỏi: “Cậu phát hiện được gì chưa?”

Trong đội 3 người này, James là người có đầu óc, cũng là Người Đuổi Quỷ dày dặn kinh nghiệm nhất, còn Harry có nhiều khả năng đi vào trạng thái Quỷ Nhãn hơn những Người Đuổi Quỷ thông thường. Vậy nên trong hầu hết trường hợp, ông ấy thường suy xét những thông tin do Harry cung cấp.

Harry nghe thấy lời của James, liếc nhìn ông ta, và nói một câu rất tối nghĩa: “Tôi cảm thấy có ác ý khủng khiếp xung quanh mình, nhưng không biết tại sao, lại không thể đi vào trạng thái Quỷ Nhãn. Cứ như, ác ý chưa đạt tới giới hạn để dùng Quỷ Nhãn vậy.”

Nghe vậy, James nghiêm túc hỏi: “Ý của cậu là có ác linh?”

Harry nói một cách không chắc chắn: “Không loại trừ khả năng này.”

Homill cũng nhắm mắt lại, cố gắng tìm ra loại ác ý mà Harry nói.

Nhưng so với Harry tương đối nhạy bén, cô không cảm nhận được ác ý đó, nhưng theo bản năng cảm thấy có chút khó chịu.

Vì vậy, cô nói: “Cháu nghĩ chúng ta nên tin tưởng anh Đỗ Duy, nhưng cháu luôn cảm thấy mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy.”

James suy nghĩ một chút, nói nhỏ: “Đúng vậy, nếu là anh ấy, hẳn là không thể làm ra loại chuyện cẩu thả như thế này. Bằng không, hắn đã không thể đối kháng ác linh lâu như vậy, thậm chí còn đoạt lại thân thể từ trong tay của ác linh.”

“Harry đã cảm thấy có điều gì đó không ổn, vậy chắc chắn anh ấy tới trước chúng ta, cũng sẽ gặp rắc rối. Hoặc cậu ấy đã giải quyết, hoặc đã rời đi.”

Sau khi suy nghĩ về nó, James do dự nhìn cánh cửa trước mặt.

Ông muốn mở cửa để xem chuyện gì đang xảy ra, nhưng phát hiện của Harry khiến ông khó mà quyết định.

“Nhưng nếu Đỗ Duy không đi vào, anh ấy cũng nên cảnh cáo cho chúng ta, không thể cứ như vậy rời đi.”

Harry ở bên cạnh nghe vậy, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ anh ấy đã phát tín hiệu, nhưng chúng ta không phát hiện ra?”

Chương 98: Viện trưởng???

Khi Harry bày tỏ sự nghi ngờ của mình, James và Homill đều chìm vào suy tư.

Điều này không phải không thể xảy ra.

Chỉ có một điểm, khiến James cảm thấy khó hiểu.

Nếu Đỗ Duy sẽ để lại dấu hiệu, tại sao lại giấu kỹ đến mức bọn họ không thể tìm ra?

Hay đó là ám thị?

Nhưng nếu thế thì lại quá khó hiểu?

Mọi người đều là Người Đuổi Quỷ của giáo hội, cùng mục tiêu, không có xích mích và mâu thuẫn, vào thời điểm sống chết này, anh ấy không thể làm ra loại chuyện vô vị này được.

Nghĩ đến đây, James đau đầu nói: "Đi tìm cái đầu đó trước đi. Chỉ cần có thể phong ấn môi giới, mọi thứ nhất định sẽ trở lại như cũ. Hơn nữa những thứ dùng để đối phó với ác linh, cũng đã tiêu hao gần hết."

Bệnh viện tâm thần này đã hoàn toàn vượt xa khả năng nhận thức của James, và ngay cả trong những ghi chép của giáo hội cũng không có tình huống kỳ lạ như thế này.

Trên đường đi, họ đã giải quyết được 7 hoặc 8 xác chết bất thường, và một trong số chúng trông giống hệt Đỗ Duy.

Cứ như, sau khi vào bệnh viện tâm thần, cả thế giới chia làm hai mặt.

Một mặt, là an toàn, mặt khác, nguy hiểm ở khắp mọi nơi.

James nói xong, lấy từ trong ba lô ra thứ quấn đầy băng gạc bẩn thỉu, hình như là một vật có hình sợi dài.

Sau khi tháo băng gạc, nó mới lộ ra hình dáng thực sự.

Đây là một sợi dây chuyền thánh giá treo ngược, toàn thân đen như mực, giống như gỗ, trên bề mặt dường như có khắc một số chữ cái, nhưng nó đã bị mài mòn hoàn toàn, không thể nhìn rõ thông tin ghi ban đầu.

Điều này rất kỳ lạ, đối với những người trong giáo hội, thánh giá treo ngược* là sản phẩm của sự báng bổ. Nó thường tượng trưng cho sự lật đổ đức tin. Theo một nghĩa nào đó, chỉ có những người tín đồ tà giáo mới chọn đeo loại vật này.

"Thứ này khiến tôi cảm thấy rất tồi tệ. Nếu không phải đã được bên phía giáo hội nghiên cứu, nó dường như có năng lực tà ác dẫn dắt khát vọng lớn nhất trong nội tâm của mọi người, tôi sẽ không bao giờ chạm vào nó."

James nghiêm túc nói, sau đó chán ghét đeo sợi dây chuyền treo ngược lên trước ngực, nhắm mắt lại, tưởng tượng ra đầu của The Nun.

Ý chí của ông rất kiên định, nhưng rất nhanh cảm thấy một loại cảm giác dị dạng xuất hiện trong tim, bên tai dường như nghe được âm thanh rên rĩ, nức nở.

Trong mắt của Harry và Homill, James, người đang đeo một cây thánh giá ngược, trở nên cực kỳ xấu xí, và gớm ghiếc, như thể ông ta đang chống lại thứ gì đó.

Nhưng cả hai đều không nói gì, đã không thể khám phá được nguồn gốc của cây thánh giá treo ngược này nữa. Họ chỉ biết rằng nó có một sức mạnh rất tà ác. Thực ra, nếu không vì chuyện của The Nun quá nghiêm trọng, giáo hội sẽ không sẵn lòng lấy thứ này ra.

Chỉ là bọn họ không để ý, trong bóng đen rộng lớn trên đầu, hơn chục thi thể đang lẳng lặng nhìn họ.

Đột nhiên, một cơn gió thổi qua, một trong những xác chết lung lay loặng choạng, sợi dây buộc trên cổ nó bị siết chặt, như sắp đứt, sợi dây thừng bị xoắn liên tục, từng sợi dây nhỏ bắt đầu đứt.

Nhưng trong cơn mưa lớn, bên tai chỉ có thể nghe thấy tiếng mưa, không ai có thể phát hiện ra âm thanh cực kỳ nhỏ này.

Lúc này, cơ thể của James co quắp, cổ chuyển động, và phát ra tiếng lục cục.

"Ôi…"

Ông đột nhiên cởi bỏ sợi dây chuyền treo ngược, thân thể dãn ra, như bị lấy đi hết sức lực, ngã ngửa xuống đất.

Việc này khiến ông thấy được hơn một chục xác chết ẩn trong một bóng tối lớn ở phía trên tháp đồng hồ, cũng như con mắt trống rỗng và chết lặng đó.

Trong khoảnh khắc, James nhận ra điều gì đó, ông vội mở miệng định nói, nhưng sợi dây giữ một trong những cái xác đột nhiên bị đứt.

Rầm.

Trong ánh mắt kinh hoàng của James, cái xác trong bộ đồng phục nữ tu lao thẳng xuống người ông.

……

"Bác sĩ Ryan, ý anh là gì khi nói có thể bà Taylor đang mắc bệnh?"

Trong tòa nhà dành cho bệnh nhân, Đỗ Duy và Ryan đang đi cạnh nhau và nói chuyện.

Đỗ Duy cảm thấy rằng, là bệnh nhân duy nhất có vẻ đã tiếp xúc mật thiết với bà Taylor và coi mình là bác sĩ, Ryan dường như biết rất nhiều thông tin.

Và thông tin này có khả năng liên quan đến tình trạng bất thường ở bệnh viện tâm thần.

Ryan trầm ngâm nói: "Giám đốc, anh biết đấy, tôi là bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp. Theo kinh nghiệm của tôi, cô ấy hẳn là tâm thần phân liệt."

Đỗ Duy hỏi: "Còn hành vi cụ thể thì sao?"

Ryan trả lời: "Lúc nào bà ấy cũng nói ban đêm nguy hiểm, tuyệt đối không ai được ra ngoài. Nhưng lần nào tôi cũng thấy bà ấy đi lung tung bên ngoài, nhưng sau khi kiểm tra xong một vòng, tôi mới tìm thấy cô ấy ở trong phòng bệnh."

Ryan lại nói: "À phải rồi, tôi đã kể cho bà ấy nghe chuyện này, bảo bả uống thuốc đi. Nhưng mỗi lần đều bà ta đều vô cùng hoảng sợ, bảo mình không hề đi ra ngoài, anh thấy đó, bả bệnh nặng lắm."

Nghe vậy, Đỗ Duy bèn dừng bước, hương mặt của hắn trở nên vô cùng xấu xí.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây ……

Bà Taylor luôn ở trong phòng bệnh, vậy bà Taylor mà hắn đã gặp vào ban ngày là ai?

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn không phát hiện được bất kỳ điều gì khác thường …

Chẳng lẽ ngay từ đầu, bà Taylor mà tôi nhìn thấy đã là giả?

Nghĩ đến đây, đầu Đỗ Duy hơi đau, những thông tin này tập hợp lại với nhau, hỗn tạp đến mức khiến người ta không thể tìm ra được đầu mối.

Bà Taylor, người mà hắn nhìn thấy vào ban ngày, thực tế vẫn ở trong phòng, và Ryan tuyên bố đã nhìn thấy một bà Taylor khác đi lại trong bệnh viện tâm thần vào ban đêm.

Ai là ác linh, ai là con người?

Trong trường hợp này, ngay cả Đỗ Duy cũng không thể phân tích chân tướng của sự việc, cách duy nhất là gặp và hỏi trực tiếp bà Taylor.

Vì vậy, hắn bèn hỏi: "Anh có thể đưa tôi tới phòng bệnh xem xét không?"

Ryan hơi sững sờ, rồi nói: "Đương nhiên, viện trưởng ở tầng này."

Sau đó, Ryan chỉ vào một khu ở cuối hành lang.

"Nhìn xem, chính là nó."

Đỗ Duy gật đầu, lấy từ trong túi ra một khẩu súng lục, lập tức bước lên.

Trên lối đi, tầm nhìn bị ảnh hưởng rất nhiều.

May mắn thay, có một dãy cửa sổ ở phía bên tay trái, để tránh đi nhầm phòng.

Nhưng khi càng đến gần, hắn nghe thấy âm thanh khàn khàn của một người phụ nữ đang cầu nguyện.

Điều kỳ lạ là dây thanh quản của người phụ nữ dường như đã bị thương, giọng nói rất quái dị.

"Âm thanh đến từ phòng của bà Taylor."

Đỗ Duy cau mày, lập tức đưa ra phán đoán, nhưng điều này càng khiến hắn khó hiểu hơn, là bởi vì giọng nói của bà Taylor vào ban ngày hoàn toàn không phải như thế này.

Lờ mờ, hắn cảm thấy mình đã nắm được một điểm rất quan trọng.

Đỗ Duy không khỏi bước nhanh hơn, sắc mặt càng thêm lạnh lùng.

Chẳng mấy chốc, hắn đã đến trước cửa phòng bệnh.

Đỗ Duy do dự, vươn tay nắm lấy tay nắm cửa, khẽ vặn.

Rắc rắc…

Trong phòng bệnh, tiếng cầu nguyện khàn khàn của người phụ nữ đột ngột dừng lại …

—

–-

–-

*Chú thích:

thánh giá treo ngược: Nếu như là một fan của heavy metal hay một người thờ quỷ Satan, hoặc thậm chí chỉ là một người hay xem phim, đam mê khám phá, có lẽ bạn sẽ tìm thấy khá nhiều nguồn nói rằng biểu tượng Cây thánh giá quay người là biểu tượng của Quỷ. Rất nhiều nơi, họ coi cây thánh giá ngược như một "ngón tay thối" chỉ thẳng vào mặt của những người theo Đạo Cơ đốc.

Nếu như những người thờ phụng Quỷ Satan thực sự tìm hiểu rõ hơn, họ có thể thấy rằng biểu tượng cây thánh giá ngược quả thật là một cách làm để khác biệt với biểu tượng của Chúa Jesus, tuy nhiên, khác biệt ở đây không đồng nghĩa với việc chống đối như người ta thường hiểu nhầm.

Biểu tượng cây thánh giá ngược là biểu tượng của Thánh Peter – Giáo hoàng đầu tiên. Khi Peter bị hành xác bằng cách đóng lên cây thánh giá, ông đã yêu cầu được đóng đinh trên cây thánh giá ngược vì cho rằng mình không xứng đáng nhận cái chết giống Chúa Jesus. Từ đó, rất nhiều biểu tượng được thêu với biểu tượng cây Thánh giá ngược hoặc những đồ trang

sức với biểu tượng này được chế tác nhằm thể hiện sự khiêm nhường trước Chúa.

2¦ sự khác nhau giữa mặt dây chuyền hình chữ thập và mặt dây chuyền thánh giá:

Về cơ bản, dây chuyền mặt thánh giá và dây chuyền mặt thập giá có cấu tạo tương tự nhau. Chúng đều có hai thanh thẳng đan chéo và vuông góc với nhau. Tuy vậy, dây chuyền thập giá và dây chuyền thánh giá rất khác nhau về ý nghĩa, biểu tượng.

Thập giá và ý nghĩa của dây chuyền mặt thập giá

Thập giá (thập tự giá) là một biểu tượng xa xưa có từ thời Đế Quốc La Mã. Đây là một cụ hình để xử tử các tù nhân trọng tội. Khi thi hành án, người ta sẽ đóng đinh hoặc trói tử tù trên thập tự giá và treo cho đến chết. Do đó, nhắc đến thập giá người ta sẽ liên tưởng đến cái chết, tội lỗi và sự ô nhục.

Có thể nói, những mẫu dây chuyền thập giá không hề gắn với các ý nghĩa tôn giáo. Nó chỉ đơn thuần là một họa tiết trang trí được yêu thích. Đa phần, người lựa chọn trang sức có hình thập giá thường theo đuổi hình tượng phóng khoáng, bất cần hoặc ma mị.

dây chuyền bạc mặt thánh giá

Thánh giá và dây chuyền bạc mặt thánh giá

Mặc dù có hình dáng gần giống với thập giá, nhưng điều làm nên dây chuyền mặt thánh giá là trên đó có khắc hình chúa Giêsu. Đây được xem là biểu tượng đặc trưng của đạo thiên chúa, gợi nhớ đến sự kiện Chúa bị đóng đinh. Khác với ý nghĩa của thập giá, thánh giá thể hiện niềm tin về sự phục sinh của chúa Giêsu.

Người đeo dây chuyền bạc hình thánh giá thường là các tin đồ của Thiên Chúa Giáo. Họ luôn mang theo để nhớ về Chúa

và sự hy sinh của Người. Đồng thời, cũng nhắc nhở nhau sống tốt, yêu thương và có trách nhiệm với xã hội.

Chương 99: Thấy rõ chân tướng

Khi lời cầu nguyện đột ngột im bặt.

Đỗ Duy đột nhiên cảm thấy kinh hãi, nhưng trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn không phát hiện phía sau cánh cửa có ác ý tồn tại.

Và, quan trọng nhất, hắn đã đẩy được cánh cửa ra một kẽ hở.

Nhìn qua khe hở, toàn bộ căn phòng tối đen như mực, không có ánh sáng, cửa sổ dường như bị bịt kín, ngoại trừ một chút ánh sáng từ khe cửa, nhưng không đủ để nhìn thấy bất kỳ điều gì.

Lúc này, tất cả những gì Đỗ Duy có thể nghe thấy, ngoại trừ tiếng bước chân của Ryan ở đằng sau lưng, đều là tiếng hít thở của mình.

Căn phòng bệnh, im lặng chết chóc.

Thật giống như, người ở bên trong đang nín thở, và không dám gây ra tiếng động nào, dù là nhỏ nhất.

Cứ cảm thấy, có gì đó rất không đúng…

Đỗ Duy cau mày, nhìn lướt qua Ryan, đi ngang qua, trực tiếp mở cửa.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy một giọng nói hoảng sợ bị ức chế đến cực điểm.

“Đừng … đừng lại đây…”

Giọng nói khàn khàn, rất chói tai và khó nghe.

Đỗ Duy nhìn thấy một bóng người đang cuộn tròn trong góc.

Ngay lập tức, hắn sờ sờ vào công tắc đèn trên tường và ấn nhẹ.

Tách.

Đèn bật sáng, đã nhìn rõ cảnh tượng trong phòng bệnh.

Ngoại trừ cánh cửa sổ bị bịt kín, toàn bộ căn phòng không có chiếc giường nào, trông không giống một căn phòng mà giống như một nhà tù.

Sau khi nhìn thấy người phụ nữ đang cuộn mình trong góc, vẻ mặt của Đỗ Duy lập tức đông cứng lại.

Người này mặc quần áo nữ tu, ngồi xổm, cúi đầu, không nhìn rõ mặt mũi, nhưng lộ ra ngoài một đôi bàn tay, đầy những vết bỏng đã thành sẹo.

Những vết bỏng nặng, sau khi lành sẽ có hiện tượng chảy mô mềm, đó là lý do tại sao bệnh nhân bỏng thường phải phẫu thuật chỉnh hình, thẩm mỹ sau khi lành.

Bà Taylor cũng bị bỏng, nhưng bàn tay của bà có vẻ không quá nghiêm trọng.

Đỗ Duy lạnh lùng, hỏi thẳng: “Bà không phải bà Taylor, bà là ai?”

Khi người phụ nữ nghe thấy lời này, cơ thể của cô ấy hơi giật nhẹ, khàn giọng nói: “Tôi … tôi là Taylor, cậu là ai?”

Lúc này Ryan cũng bước vào, ngạc nhiên hỏi: “Chủ nhiệm, viện trưởng, hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Đỗ Duy không thèm để ý đến, chỉ nhìn chăm chú vào người phụ nữ, giọng nói lạnh nhạt: “Nếu bà là Taylor, vậy viện

trưởng tôi gặp vào ban ngày là ai?”

Người phụ nữ hơi giật mình, ngẩng đầu lên, nói bằng giọng run run: “Nó là phó viện trưởng, Marilyn Monroe.”

Khi bà ấy ngẩng đầu lên, Đỗ Duy có thể nhìn thấy toàn bộ gương mặt.

Toàn bộ khuôn mặt đã bị biến dạng hoàn toàn, đầu tiên là đôi mắt biến mất, hốc mắt trũng xuống, da thịt dính liền vào nhau, giống như một lớp màng.

Chóp mũi cũng bị đốt trụi, một phần môi dưới cũng biến mất, vết bỏng kéo dài xuống cổ họng đã bị cổ áo che mất.

Đỗ Duy liếc mắt, tiếp tục hỏi: “Theo tôi được biết, mấy chục năm trước, tiền thân của bệnh viện tâm thần này là một nhà thờ. Còn bà Taylor là một trong những người sống sót, đồng thời trở thành viện trưởng, còn bà, dường như không đủ tiêu chuẩn.”

Bệnh viện tâm thần Hill tuy xuất hiện ma quỷ, nhưng nó đã từng bình thường trong một thời gian dài.

Đối với một bệnh viện tâm thần bình thường, chức vụ viện trưởng không giao cho một người bị bỏng nặng như vậy được.

Không liên quan gì đến những thứ khác, đây là điều mà phần lớn mọi người nghĩ.

Người phụ nữ tự xưng là Taylor nghe thấy điều này, cay đắng nói: “Tôi không lừa dối cậu. Sau khi bệnh viện tâm thần được xây dựng, tôi thực sự là viện trưởng, hơn nữa hình dáng lúc đó cũng không như thế này.”

Đỗ Duy lạnh nhạt nói: “Thật sao? Vậy sao bà lại trở thành như thế này? Nghe có vẻ còn nguyên nhân khác?”

Người phụ nữ không trả lời, mà trước hỏi một câu: “Cậu không phải là người bình thường?”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi chính là Người Đuổi Quỷ của giáo hội…”

“Người Đuổi Quỷ? Rốt cuộc các người cũng phát hiện sự dị thường của nơi này sao?”

Giọng điệu của người phụ nữ có chút kỳ lạ, bà ta run rẩy đi về phía trước, cẩn thận nhìn Đỗ Duy.

“Làm thế nào tôi có thể xác định thân phận của cậu? Cậu có giấy chứng nhận của giáo hội không?”

“Tất nhiên!”

Đỗ Duy vô cảm lùi lại, lấy chứng chỉ Người Đuổi Quỷ của mình ra.

“Giờ bà có bất kỳ câu hỏi nào không?”

Ryan thấy vậy, sờ sờ đầu nói: “Chủ nhiệm, anh không phải là bác sĩ sao? Sao lại trở thành Người Đuổi Quỷ?”

Đỗ Duy nói mà không cần nhìn lại: “Chỉ là một công việc bán thời gian.”

Ryan nói ồ, ngừng thắc mắc.

Sau khi xác nhận thân phận của Đỗ Duy, người phụ nữ thở phào nhẹ nhõm và nói: “Cậu Người Đuổi Quỷ, tôi không còn nghi vấn gì nữa, tôi không hề nói dối cậu. Tôi đúng là Taylor, viện trưởng của bệnh viện tâm thần này.”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Lý do? Nếu viện trưởng Taylor đó là ác linh, tôi có thể hiểu được khác biệt giữa câu chuyện của cô và nhận thức của tôi. Nhưng nếu bà thực sự là Taylor, khi trong bệnh viện xảy ra dị thường, bà nên báo với thế giới bên ngoài.”

Người phụ nữ cười khổ: “Đúng là chuyện dị thường đã xảy ra cách đây một tuần, nhưng không phải tôi không muốn báo,

mà là không thể báo.”

Đỗ Duy nheo mắt: “Tại sao?”

Người phụ nữ đau khổ nói: “Vì chúng ta đang ở trong giấc mơ của nó.”

“Toàn bộ bệnh viện tâm thần đã trở thành giấc mơ của nó, giờ đây, những gì đã xảy ra trong quá khứ đang tiếp tục. Nghi thức sắp hoàn thành, nó sẽ sớm trở thành một thứ khác, nhảy từ giấc mơ sang hiện thực, khi đó, tất cả chúng ta sẽ trở thành một phần của nó.”

Khi Đỗ Duy nghe thấy lời này, trong lòng Đỗ Duy chợt nổi sóng, vẻ bình tĩnh trên mặt lần đầu tiên bị phá vỡ.

Mình đang ở trong giấc mơ của Marilyn Monroe?

Điều này……

Điều này không phải cũng giống với những gì mình đã từng trải qua?

Cũng là giấc mơ, và cũng nhảy từ giấc mơ sang hiện thực.

Điểm khác biệt duy nhất là giấc mơ của Marilyn Monroe quá đáng sợ.

Nghĩ đến đây, hắn kiềm chế cảm xúc và hỏi: “Làm thế nào mà Marilyn lại trở thành ra thế này?”

Người phụ nữ trả lời: “Nó đã đào cái đầu của em gái mình lên, kẻ đã bị chôn vùi trong đám cháy cách đây hàng chục năm. Kể từ đó nó trở nên khác thường. Nó kể với tôi những giấc mơ mà nó có mỗi ngày, và giờ, mọi thứ ở trong giấc mơ của nó.”

Đỗ Duy im lặng, hắn đang suy nghĩ về tính xác thực trong lời nói của người phụ nữ này.

Trong một thời gian dài, ngoài việc nhìn thấy những xác chết ma quái và phát hiện ra con mắt ngoài cửa kia, chỉ có thể cảm giác được sự khác thường.

Không có bất kỳ phát hiện nào về The Nun.

Nếu đã ở trong một giấc mơ, thì tất cả những bất thường này đều có thể lý giải.

Đứng ở sau ánh đèn thì đương nhiên là chỉ thấy bóng tối.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, thầm nghĩ: "Khi nhìn thấy cảnh tượng cái chết, mình nên nghĩ đến chuyện này."

"Để tránh bị ảnh hưởng bởi The Nun, ngoại trừ trong mơ, tôi đã tránh nghĩ đến The Nun, từ trí nhớ đến thông tin."

"Ngay cả trong bệnh viện tâm thần, mình cũng cố tình tránh nó."

"Khi mình đối mặt với The Nun, đó là một giấc mơ."

"Kẻ xốc lên tấm khăn che bức vẽ, chắc chắn không phải là mình."

Nghĩ đến điều này, Đỗ Duy càng thêm lạnh lùng.

Cảnh tượng cái chết là một sự biến dị đặc biệt của trạng thái Quỷ Nhãn. Sau khi chết, trạng thái Quỷ Nhãn sẽ biến mất, vì vậy cảnh tượng không nên tiếp tục.

Lúc trước, mình còn tưởng đã giết chết con ác linh từng ám mình, nhưng giờ nghĩ lại thì hoàn toàn không phải.

Muốn để cảnh tượng cái chết tiếp tục kéo dài, phải dựa trên năng lực Quỷ Nhãn.

Trừ bản thân ra, còn một thứ khác có thể sử dụng trạng thái Quỷ Nhãn chính là ác linh Đỗ Duy.

Theo một nghĩa nào đó, ác linh Đỗ Duy có cùng nhân cách và trí nhớ chính là mặt khác của hắn.

Có vẻ như hắn chưa hoàn toàn chết …

Nhưng, giờ có vẻ như trừ khi mình chết, hắn sẽ không thể ra ngoài.

Chương 100: Cục diện tử vong

Trong phòng bệnh, người phụ nữ đến gần Đỗ Duy, vẻ mặt đầy lo lắng: “Cậu Người Đuổi Quỷ, bây giờ cậu đã chịu tin lời của tôi chưa?”

Đỗ Duy biết bà ta đang ám chỉ thân phận của mình, và sự việc mọi người đều đang bị cuốn vào giấc mơ này.

Đối với hai vấn đề này, Đỗ Duy cũng không phát hiện được logic nào, đây chỉ là lời một phía của bà ta.

Marilyn Monroe có thể đã thực sự đào được đầu của em gái mình, khiến tình hình trở nên tệ hại như lúc này.

Và cái đầu đó có lẽ là đầu của The Nun. Nếu điều này là thật, thì mọi chuyện đều dễ hiểu.

Đỗ Duy là một người bị nhiễm lời nguyền của The Nun, hắn hiểu sâu sắc về cảm giác bị bóng đè trong mơ khủng khiếp đến mức nào.

Trước đây, chỉ cần dựa vào một đoạn ký ức được tạo ra từ những giấc mơ, là hoá thân của The Nun có thể nhảy vào thực tại. Thứ đó có nguồn gốc từ môi giới của The Nun - cái đầu.

Không có gì khó hiểu khi nó sử dụng những giấc mơ để ảnh hưởng đến thực tế, lấy bệnh viện tâm thần làm môi giới để phát động, và màn đêm buông xuống là sự khởi đầu của mọi thứ.

Thậm chí, dựa theo trục thời gian để suy đoán, trước khi mình chạm vào chiếc nhẫn có khắc chữ Val … thì bệnh viện

tâm thần đã xảy ra sự cố. Bởi Marilyn Monroe đã đào được đầu của em gái của mình từ lâu.

Nhưng có một điều, nếu cái đầu này thuộc về em gái của bà ta, thì không có nhẽ em gái của bà ta là The Nun sao?

Hay đều không phải?

Đỗ Duy cảm thấy đau đầu …

Khi thiếu thông tin, hắn không thể nhìn rõ sự việc.

Hắn thầm thở dài trong lòng, không suy nghĩ thêm nữa, nói với người phụ nữ: "Lời nói của bà nghe có vẻ rất đáng tin. Về chuyện ta đang ở trong mơ, cũng phù hợp với kết quả phân tích của tôi."

Người phụ nữ thở phào nhẹ nhõm nói: "Cảm ơn Người Đuổi Quỷ. Trong tình huống này, cậu vẫn có thể tin tưởng tôi. Tôi rất cảm động."

Đỗ Duy liếc bà ta một cái, cất giấy chứng nhận Người Đuổi Quỷ vào trong túi, đồng thời cầm khẩu súng lục của mình. Khi mổ xẻ cơ thể của Ryan trước đây, hắn cũng chưa dùng thứ này …

Sau đó, hắn bình tĩnh nói: "Không cần cảm ơn, tôi chỉ tin tưởng vào phán đoán của chính mình, vậy bà Taylor, bà có biết làm cách nào để rời khỏi bệnh viện tâm thần này không?"

Dù sao, việc bị kéo vào một giấc mơ của một thứ cực kỳ khủng khiếp, cũng không phải là một điều tốt đẹp gì.

Bởi vì điều đó có nghĩa là không có quy tắc nào, bởi lẽ các quy tắc sẽ biến hoá theo thay đổi của giấc mơ.

Bà Taylor lắc đầu: "Tôi cũng không biết, đã từng có người cố gắng rời khỏi bệnh viện tâm thần này, nhưng không bao giờ xuất hiện lại nữa."

Đỗ Duy trầm tư một lát, thầm nghĩ: Bị Marilyn Monroe lôi vào giấc mơ, điều kiện duy nhất cần phải thoả mãn là vào bệnh viện, ban ngày bệnh viện có vẻ an toàn, ban đêm mới xuất hiện nguy hiểm.

Dường như bị chi phối bởi một tiềm thức nào đó của chủ nhân giấc mơ.

Vì vậy, hắn tiếp tục hỏi: "Còn ban ngày thì sao? Không có người cố gắng rời đi vào ban ngày sao?"

Bà Taylor cười chua chát: "Dù là ngày hay đêm, chỉ cần bước vào bệnh viện tâm thần này, sẽ không bao giờ có thể rời đi. Mọi thứ sẽ phát triển theo giấc mơ của nó."

Đỗ Duy cau mày nói: "Giấc mơ sao? Lúc trước bà có nhắc tới, trước khi bệnh viện biến thành thế này, bà ta đã kể cho bà nghe về giấc mơ của mình?"

Bà Taylor suy nghĩ một hồi, khàn giọng nói: "Đúng vậy, thật ra, giấc mơ của nó chính là chuyện tương tự đã từng xảy ra trong quá khứ."

Đỗ Duy suy nghĩ một chút liền hỏi: "Nói đi, cái này có thể hỗ trợ việc rời đi."

Bà Taylor tiếp tục: "Mấy chục năm trước, có một Người Đuổi Quỷ tóc vàng bị thương được gửi đến nhà thờ. Lúc đó, điều kiện y tế rất kém. Chỉ có em gái của Marilyn là người duy nhất biết chữa bệnh. Nhưng thật không may, Người Đuổi Quỷ đó vẫn chết."

"Người phụ trách phân loại những di vật đó là em gái của Marilyn."

"Sau đó, trạng thái tinh thần của cô ấy có chút không ổn."

Nói đến đây, bà Taylor có vẻ hơi sợ hãi, lại gần Đỗ Duy một bước.

Nhưng hắn dường như không nhìn thấy, khó hiểu hỏi: “Di vật có vấn đề?”

Bà Taylor trả lời: “Đúng vậy, những di vật đó rất lộn xộn, có những chiếc mặt nạ ghép lại với nhau, có những bức tranh sơn dầu vẽ rất đẹp… vv… và điều khó hiểu nhất là có biểu tượng của tà giáo. Dây chuyên hình chữ thập treo ngược.”

“Tôi nhớ rằng đó là buổi cầu nguyện vào sáng sớm, nhưng em gái của Marilyn lại không có mặt. Khi đến trưa, có người nhìn thấy cô ấy leo lên đỉnh của tháp đồng hồ, tròng dây quanh cổ, nhảy xuống từ trên cao, và kết thúc cuộc đời tươi trẻ của mình.”

“Trên cổ cô ấy đeo sợi dây chuyền hình chữ thập treo ngược.”

“Đêm hôm đó, có người đã nhìn thấy xác của cô ấy lang thang trong bóng tối.”

“Ngoài ra, các nữ tu của nhà thờ bắt đầu lần lượt tự sát.”

“Chúng tôi đã nói với giáo hội về tình hình này, ngay sau đó một Người Đuổi Quỷ đã được cử đến để giải quyết vấn đề này.”

“Buổi lễ trừ tà đã không thành công, nhưng cuối cùng chúng tôi đã bắt được xác của cô ấy và đốt nó.”

“Tôi nhớ rất rõ, hôm đó trời quang mây tạnh, nhưng khi thiêu xác thì trời tối sầm, gió thổi mạnh, ngọn lửa càng lúc càng cháy lớn.”

“Tôi còn thấy, trong ngọn lửa thi thể của cô ấy đang cười toe toét với chúng tôi.”

Nói xong, bà Taylor hít một hơi, như muốn thoát khỏi cảm giác sợ hãi.

Bà ta chỉ nhìn Đỗ Duy bằng con mắt trái của mình, và nói với giọng gần như thì thầm: “Cuối cùng, một đám cháy đã quét sạch toàn bộ nhà thờ, Người Trừ ta và tất cả giáo sĩ đều bị chôn vùi trong ngọn lửa.”

Đỗ Duy gật đầu tự nhủ: “Đầu tiên là nữ tu treo cổ tự tử, sau đó là cái xác lang thang trong đêm, và cuối cùng là ngọn lửa thiêu rụi mọi thứ.”

“Giấc mơ bắt nguồn từ thực tế, và bây giờ, những bước này dường như tương đương với nghi lễ nào đó.”

Hắn không thể không cau mày, nếu đúng như vậy, sau khi ngọn lửa xuất hiện, cũng là thời điểm nghi lễ kết thúc, nữ tu này sẽ trở lại.

Và lần này, toàn bộ bệnh viện tâm thần sẽ trở thành cảnh trong giấc mơ.

Cô ấy tồn tại trong cõi mộng, nên hoàn toàn không thể giết.

Thậm chí, hắn còn nghi ngờ rằng đến thời điểm đó, mọi thứ sẽ không còn là một giấc mơ, rất có thể sẽ trở thành hiện thực.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy khó hiểu nói: “Thi thể cô ấy đã bị thiêu cháy rồi, tại sao còn sót lại một cái đầu?”

“Điều này cũng đâu quan trọng, phải không? Hơn nữa, mày cũng không chạy được …”

Trong phút chốc, khuôn mặt của bà Taylor bỗng trở nên dữ tợn. Không biết từ lúc nào trong tay của bà ta đã cầm một mảnh thủy tinh sắc nhọn, giơ lên cao rồi đâm thẳng vào cổ của Đỗ Duy.

“Chết đi! Mày chết, là tao có thể đi ra ngoài!”

Nghe được lời này, ánh mắt bình tĩnh của Đỗ Duy không chút dao động, sớm có chuẩn bị, bèn lùi lại một bước.

Hắn rút khẩu súng lục của mình ra, và dí thẳng vào trán của bà Taylor.

“Xem ra bà biết cách thoát ra?”

Vẻ mặt của bà Taylor đanh lại, rồi thay đổi vài lần, nghiến răng dữ tợn: “Mày mang theo súng bên người?”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Tại sao không?”

Bà Taylor bất đắc dĩ nói: “Mày là đồ lừa gạt, ngay từ đầu mày đã không tin tao? Mày luôn đề phòng tao?”

Đỗ Duy bình tĩnh nhìn bà ta, lạnh lùng nói: “Khi bà biết tôi là Người Đuổi Quỷ, bà kích động quá mức. Bà phải ở trong trạng thái vô cùng tuyệt vọng mới đúng, bởi vì theo như lời kể của bà, một khi tiến vào giấc mộng này, không ai có thể thoát ra được.”

“Hơn nữa, tôi chỉ tin những gì mắt thấy, tai nghe, gặp phải, bà là người xa lạ, cho dù là nói thật, tôi cũng chỉ tin lời của bà, không phải là bà.”

……

“Thì ra là như vậy. Mày rất giống bác sỹ ma quỷ đã phát điên mà tao từng biết, bọn mày chỉ tin vào chính mình.”

Bà Taylor cười toe toét, rồi thu mình vào trong góc cam chịu số phận.

“Tuy vậy, mày cũng không thể nào rời khỏi giấc mơ này.” Bà ta nhìn bằng một mắt, và nói với giọng điệu chế giễu: “Sau khi giết người mới, mày mới cơ hội trốn thoát, nhưng mày có thể tìm được người mới hơn cả mày?”

“Cho dù có thể tìm được, mày có thể rời đi trước khi nghi lễ hoàn thành?”

Đột nhiên, khi bà ta vừa nói xong, một cảm giác kinh khủng, không thể diễn tả thành lời đột nhiên tràn ngập toàn bộ bệnh viện tâm thần.

Sấm sét nổ vang ầm ầm.

Trong nháy mắt, trước mắt đột nhiên sáng bừng, giống như ánh sáng ban ngày.

Đỗ Duy khó chịu quay đầu sang chỗ khác, nhìn thoáng ra ngoài cửa.

Nhìn qua cửa sổ, hắn thấy có một tia sét đánh trúng đỉnh tháp đồng hồ.

Trên đó, có một người, lưng hơi gù xuống, không nhìn rõ mặt, đã nhảy từ trên cao xuống.

Cái gọi là nghi lễ, đã hoàn thành …

Chương 101: Mộng trong mộng

“Mình là Đỗ Duy …”

“Ngay khi vừa vào bệnh viện, mình đã bị kéo vào giấc mộng của Marilyn Monroe.”

“Những gì thấy và nghe đều là cảnh trong mộng.”

“Sau khi cái gọi là nghi lễ hoàn thành, em gái của Marilyn Monroe đã dùng một phương thức nào đó để trở về.”

“Chủ nhân của mộng cảnh, đã thay đổi từ Marilyn Monroe thành một tồn tại đáng sợ khác.”

“Còn mình, cũng đã biết mối quan hệ giữa chiếc trâm vàng và cái đầu.”

“Điều tôi phải làm bây giờ là thoát khỏi giấc mộng, trở về thực tại.”

…

Trong phòng bệnh, Đỗ Duy nhìn đỉnh tháp đồng hồ, vẻ mặt bình tĩnh doạ người.

Lúc này, toàn bộ bệnh viện tâm thần, hay nên gọi là giấc mộng của Marilyn Monroe đã bắt đầu thay đổi.

Bầu trời u ám ầm ầm sấm chớp, sự u ám cùng cực gần như ngập tràn trong không khí, hô hấp càng thêm khó khăn.

Hắn quay đầu lại, lạnh lùng liếc nhìn viện trưởng Taylor, kẻ đang cười gằn độc ác trốn ở trong góc.

Theo lời của người phụ nữ này, những người bị lôi kéo vào cõi mộng, chỉ sau khi giết kẻ mới vào, mới trở về hiện thực.

Đây có thể là một quy tắc, nhưng dựa trên cơ sở nào thì chưa biết.

Trên thực tế, đối với Đỗ Duy, nếu như trước dựa theo phương pháp này, hắn có thể thoải mái giết những kẻ tới sau, để tìm cách thoát thân.

Nhưng độ tin cậy không cao.

Hơn nữa, người phụ nữ này còn muốn giết hắn.

Vả lại, cho dù quy luật này có đúng, nhưng khi nghi lễ đã hoàn thành thì quy tắc nào cũng vô nghĩa.

Phương pháp của Viện trưởng Taylor, đã vô dụng.

Kể từ bây giờ, giấc mộng sẽ lẫn lộn với hiện thực, giống như những gì đã xảy ra trong phòng khám tư vấn.

Chẳng qua, trước khi hiện thực bị lẫn lộn, tất cả mọi người ở trong mộng đều sẽ bị em gái của Marilyn Monroe giết chết.

Ở một khía cạnh nào đó, cô ta và Đỗ Duy đều là những người bị nguyền rủa.

Di vật mới là chìa khóa của lời nguyền.

Giáo hội cho rằng cái đầu của The Nun là môi giới, cũng không sai.

Bởi vì khi em gái của Marilyn tiếp xúc với thánh giáo treo ngược đó, cô ấy cũng bị nguyền rủa.

Khi chết, cô là một nữ tu …

Chẳng qua, The Nun này chỉ là một phần của lời nguyền, không phải nguồn gốc.

Nhưng nếu giải được, chắc chắn sẽ làm suy yếu một phần của lời nguyền, ít nhất có thể có cơ hội tạm nghỉ.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không khỏi nghĩ tới một khả năng. Nếu mình tự sát, có phải cũng sẽ trở thành một The Nun khác?

Bộ phận nào đó trên cơ thể mình, cũng sẽ trở thành môi giới lan truyền?

Đỗ Duy lắc đầu, cố nén suy nghĩ này trong lòng.

Điều quan trọng nhất bây giờ là tìm cách thoát ra khỏi cơn mộng mị, không nên nghĩ sâu xa.

Hắn nghĩ tới, mộng trong mộng …

Sự tồn tại của mộng cảnh được xây dựng dựa trên nhận thức của người nằm mộng.

Người chưa từng nhìn thấy biển, thì không thể mộng thấy đáy biển, nếu cưỡng ép, thì sẽ chỉ tạo ra sai trái lệch lạc.

Khi xuất hiện sự việc nằm ngoài hiểu biết của người đang nằm mộng, thì kẻ đó sẽ tự nhiên tỉnh dậy.

Đây không phải là cơ chế của ác linh, mà là cơ chế của những giấc mộng.

Giờ đây, toàn bộ bệnh viện tâm thần đã trở thành giấc mộng của Marilyn Monroe, nhưng khi nghi lễ hoàn thành, giấc mộng không phải là của cô ta, mà là của The Nun.

Sau khi giấc mộng tan vỡ, người bị giấc mộng kéo vào nhất định sẽ trở lại hiện thực.

Nói một cách đơn giản, bệnh viện tâm thần trở thành một giấc mộng, nhưng khi giấc mộng tan vỡ, bệnh viện trở về hiện thực.

Những người bị cuốn vào giấc mộng có thể thoát ra một cách tự nhiên.

Chỉ…

Chủ nhân của giấc mộng này đã trở thành The Nun, The Nun có thể nhảy từ giấc mộng nhảy sang hiện thực.

“Nhưng vẫn tốt hơn là chờ chết mà không có khả năng phản kháng.”

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, và đưa ra quyết định im lặng.

Hắn đã nghĩ ra cách để phá bỏ giấc mộng.

Đó là … mộng trong mộng.

Là một trong những người bị nhiễm lời nguyền, Đỗ Duy cũng có một The Nun trong giấc mộng của mình, hay còn gọi là lời nguyền.

Nằm mộng trong mộng của ác linh, quả thật vô cùng to gan.

Nhưng bị kéo vào một giấc mộng không có quy luật, muốn thoát ra ngoài, chỉ có thể dùng một giấc mộng khác để chống lại nó.

“Nhưng … một số người không nên quay lại thực tại…”

Đỗ Duy nhìn viện trưởng Taylor, người có vấn đề về thần kinh, còn giống ác linh hơn cả ác linh, dùng tay trái lấy smartphone ra.

Sau đó, hắn mở thư mục hình ảnh ra, và đi đến gần viện trưởng Taylor.

Mụ ta lập tức cảnh giác: “Mày muốn làm gì?”

Đỗ Duy lãnh đạm nói: “Đừng sợ, tôi chỉ muốn cho bà xem một bức ảnh.”

“Ảnh?” Viện trưởng Taylor không rõ, vì vậy theo bản năng liếc nhìn.

Sau đó, cô nhìn thấy bức ảnh có cái lỗ mắt mèo mà Đỗ Duy đã lưu lại từ lâu, tải về từ bài đăng của Conan Doyle.

Bức ảnh đó hình như được chụp trong bóng tối có bật đèn flash, đối diện với mắt mèo.

Và qua mắt mèo, đó là một con mắt đỏ ngầu với đồng tử giãn ra.

…

Rầm …

Tiếng đóng cửa rợn người vang lên.

Đỗ Duy đưa Ryan ra khỏi phòng bệnh, hắn tìm một căn phòng yên tĩnh, tiến vào giấc mộng.

Vào lúc này, toàn bộ bệnh viện tâm thần đã thay đổi.

Trong hành lang thỉnh thoảng vang lên những âm thanh sột soạt kỳ lạ.

Những bóng đèn đã tắt phía trên đầu cũng lần lượt sáng lên.

Chỉ là màu sắc của ánh sáng không phải là màu vàng nhạt hay màu vàng mờ ảo, mà là màu đỏ tươi như ánh lửa.

Ryan thấy vậy, sờ sờ đầu hỏi: “Chủ nhiệm, sao trước đây tôi không thấy những bóng đèn này đẹp như vậy, giống như đang khiêu vũ trong vũ trường vậy.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Việc này không quan trọng, lầu này có phòng nào không có người ở không?”

Ryan trả lời: “Có, ngay bên cạnh phòng của tôi … Chờ đã, tại sao tôi lại sống trong phòng bệnh?”

Bệnh nhân tâm thần tưởng mình là bác sĩ chợt ngẩn ra, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Đỗ Duy liếc nhìn hắn, nghĩ ngợi rồi nói: “Ngay cả chủ nhiệm như tôi cũng tìm một phòng bệnh để ở. Anh là bác sĩ, sống ở bệnh viện thì có gì kỳ lạ?”

Ryan chợt nhận ra: “Hóa ra là như thế này, tôi còn tưởng rằng mình bị tâm thần.”

Sau khi nói điều đó, những nghi ngờ của Ryan biến mất, trở lại như trước.

Anh mỉm cười, đưa Đỗ Duy đến cửa phòng bệnh.

“Chủ nhiệm, bên cạnh có một phòng trống, giờ tôi đi nghỉ ngơi. Nếu có chuyện gì thì gọi trực tiếp cho tôi, với tư cách là một bác sĩ ưu tú, tôi sẽ tỉnh lại bất cứ lúc nào.”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Được rồi, hãy nhớ rằng, anh không được ra ngoài cho đến khi bình minh.”

Ryan nghiêm nghị nói: “Dạ, chủ nhiệm.”

Nói xong Ryan trực tiếp đi vào phòng bệnh, nằm ở trên giường dưới sự canh chừng của Đỗ Duy, ngủ thiếp đi.

Thấy vậy, Đỗ Duy lấy nước thánh trong ba lô ra, và đổ quanh giường của Ryan.

Sau đó, hắn đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa.

…

Trong phòng bệnh vắng lặng.

Đỗ Duy nằm trên giường bệnh, ánh mắt bình tĩnh.

Hắn bắt đầu tự thôi miên mình, bằng một giọng điệu bình ổn.

“Khi tôi nhắm mắt, tôi sẽ chìm vào giấc ngủ sâu và đi vào giấc mộng của mình. Lời nguyền mà tôi bị nhiễm – The Nun, sẽ xuất hiện trong giấc mộng của tôi.”

“Mộng trong mộng này, sẽ phá vỡ giấc mộng hiện tại.”

Chương 102: Rời khỏi cảnh trong mơ

Tích ……

Tích ……

Ẩm ướt, lạnh lẽo…

Khó có thể dùng ngôn từ để diễn tả cảm giác ức chế, đè nén đang lan tràn tận đáy lòng.

Đỗ Duy biết mình lại rơi vào ác mộng.

Lúc trước mỗi lần ở trong mộng, hắn không thể khống chế được thân thể, chỉ có cánh tay phải ác linh hoá không bị ảnh hưởng, nhưng lần này, giấc mộng này dường như có vấn đề.

Đỗ Duy tinh ý phát hiện ra, mình không hề bị giấc mộng ảnh hưởng…

Thậm chí cảm giác ức chế còn nhỏ hơn trước rất nhiều.

“Chuyện này không đúng…”

Hắn suy nghĩ một chút, bèn mở mắt ra.

Đập vào mắt của hắn, qua ô cửa sổ và những khe cửa, ánh sáng màu đỏ chiếu vào khiến khung cảnh trong căn phòng trở nên vô cùng quỷ dị.

“Mình không ngủ được? Thôi miên không thành?”

Đồng tử của Du Duy co rút lại, hô hấp cũng ngừng lại.

“Không … chắc có điều gì đó mình đã bỏ sót.”

Hắn tự nhủ, cố gắng giữ bình tĩnh, đồng thời trực tiếp tiến vào tầng thứ ba của Quỷ Nhãn.

Giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn có thể nhìn thấy nhiều thông tin hơn, cảm nhận cũng mãnh liệt hơn.

Rất không đúng …

Bầu không khí u ám, ức chế trong phòng bệnh so với trước khi tiến vào mộng cảnh đều giảm đi rất nhiều.

"Có lẽ mình đã đoán được chuyện gì đã xảy ra…"

Đỗ Duy nói xong, vô cảm bước tới cửa, mở cửa ra.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, anh ta nhìn thấy một cảnh tượng rất kỳ lạ.

Bầu trời vẫn còn u ám và tối đen, mưa như trút nước, thỉnh thoảng lại có tiếng sấm rền vang.

Ngọn lửa điên cuồng bùng cháy lan tràn khắp bệnh viện tâm thần, trời mưa không hề làm giảm đi, mà càng thêm dữ dội.

Như thể mưa bão đã trở thành một chất dẫn cháy…

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn cảnh tượng bên ngoài, cánh tay phải trực tiếp tiến vào trạng thái ác linh hoá. Nỗi kinh hoàng khiến người ta tê cả da đầu, lặng lẽ tràn ngập khắp căn phòng.

Hắn cúi đầu, nhìn cánh tay phải trắng nhợt khác thường của mình, rồi lắc nhẹ.

Là xúc giác …

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu tự nhủ: "Quả thật mình đang ở trong mộng, nhưng dường như vì ác linh Đỗ Duy đã giết chết The Nun một lần. Nên nó không xuất hiện nữa, điều này khiến giấc mộng của mình trở thành một phần trong giấc mộng của Marilyn Monroe."

Tình huống này thật kỳ lạ. Hai giấc mộng hoàn toàn khác nhau, không có khả năng cùng tồn tại, sẽ xảy ra bài xích và đối kháng.

Nhưng xem ra là do bị ác linh Đỗ Duy giết chết The Nun trong mộng, nên nó không thể xuất hiện lại trong mộng, dường như bị suy yếu đi.

Và điều này cũng khiến tạo ra một số thay đổi, giấc mộng của Đỗ Duy đã được lồng vào giấc mộng của Marilyn Manson.

Không còn cách nào để trốn thoát đã đành, thậm chí Đỗ Duy còn cảm thấy rằng mình đang bị đồng hóa…

Ngay lập tức, hắn cau mày và lấy ví từ trong túi ra.

Trong ví có chiếc nhẫn khắc chữ Val …

"Thật không ngờ, mình thực sự sẽ sử dụng chiếc nhẫn… theo cách này …"

Đỗ Duy có chút bất lực, khi quyết định đến bệnh viện tâm thần tìm môi giới lan truyền của The Nun, hắn đã chuẩn bị cho mình vài lá bài tẩy.

Zippo có thể duy trì sự an toàn trong một khoảng thời gian, trong khi nước thánh và những thứ khác là thủ đoạn để đối phó với ác linh.

Nếu chiếc hộp dùng để niêm phong đầu của The Nun có vấn đề, cũng có thể thử phối hợp bột xương và zippo để đốt nó.

Và mặt nạ cũng là một lá bài tẩy.

Chỉ cần đeo mặt nạ, Đỗ Duy có thể có thân phận của một ác linh khác, tự bảo vệ mình, hắn không thành vấn đề.

Đây là trong tình huống không cần quan tâm đám người James.

Về phần chiếc nhẫn, Đỗ Duy thật sự không muốn dùng, bởi vì thứ này cùng một loại với chiếc trâm cái áo bằng vàng, là thứ bị đồng hồ cổ và mặt nạ giam giữ.

Nói thẳng ra, chiếc nhẫn chính là nguyên nhân khiến Đỗ Duy bị nhiễm lời nguyền.

"Nhưng giờ xem ra, mình chỉ có thể dùng nó."

Lạnh giọng nói một câu, Đỗ Duy không chút do dự, trực tiếp lấy chiếc nhẫn từ trong ví ra, đeo vào ngón áp út của bàn tay phải ác linh hoá.

"Xì…"

Đỗ Duy không khỏi hít vào một hơi, ngón áp út của bàn tay phải như bị cắt đứt, đau đớn dữ dội.

Trong chốc lát, hơi thở ức chế lan toả khắp phòng bệnh, như vừa mới đun nước, đã sôi sùng sục.

Ở góc mà ánh sáng không thể chiếu tới, bóng tối cứ như sinh vật còn sống, điên cuồng xâm nhiễm cả căn phòng.

Phía sau Đỗ Duy, trong bóng đen đó, có một cái bóng cao hơn anh ta, mặc đồng phục giống như một giáo sĩ, đầu đội mũ, chậm rãi bước ra ngoài.

The Nun trong giấc mộng, lại xuất hiện …

Nó đứng sau lưng Đỗ Duy, sắc mặt xám xịt, miệng ngậm chặt, để lộ đôi môi màu tím sẫm, mũi giống như mỏ ưng, rất cao.

Trong đôi mắt màu vàng sẫm kia, con ngươi co rút lại chỉ nhìn thấy một chấm đen nhỏ, lạnh lùng tàn nhẫn, chứa đầy ác ý mạnh mẽ.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy cũng cảm nhận được sự kinh hoàng và ác độc từ phía sau truyền tới, cực kỳ mãnh liệt.

Mộng cảnh đang bị phá vỡ.

Hắn quay đầu nhìn về phía The Nun, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh.

Đồng thời, The Nun cũng vươn móng vuốt ra, chộp vào cổ của Đỗ Duy.

Nhưng Đỗ Duy lại chế nhạo, nói: "Mày không có cơ hội."

Sau đó, hắn trực tiếp nhắm mắt lại.

……

11:23, 23 tháng 5.

Mưa bão đang trút xuống vùng ngoại ô New York, bầu trời u ám thường xuyên có tiếng sấm.

Trong bệnh viện tâm thần Hill, trước cửa phòng bệnh, Đỗ Duy mở mắt ra, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, ôm bụng nôn khan …

Nhưng giây tiếp theo, hắn lập tức kiềm chế bản năng này, trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn cảm giác mình bị theo dõi.

Đỗ Duy đột nhiên ngẩng đầu liếc nhìn ngoài cửa sổ, chỉ thấy khuôn mặt của Marilyn Monroe đang nhăn nhó, dán chặt vào cửa sổ, nhìn mình chằm chằm.

Hắn biết rằng khi mình phá vỡ giấc mộng của bản thân, và trở về thực tại, một The Nun khác chắc chắn sẽ xuất hiện.

Nhưng điều mà Đỗ Duy không ngờ là nó lại ám lên Marilyn Manson.

"Có vẻ như mày chính là người đã nhảy xuống đỉnh của tháp đồng hồ …"

“Là bởi vì có quan hệ huyết thống sao? Mày đã giết chết chị gái của mình, dùng phương thức này, để đi tới hiện thực…”

Trong lúc nói chuyện, Đỗ Duy trực tiếp lấy chai thủy tinh chứa nước thánh, ném tới ác linh.

Choang một tiếng.

Âm thanh thuỷ tinh vỡ vụn, nước thánh đổ thẳng vào người Marilyn Monroe.

Trong phút chốc, nó trực tiếp biến mất ngay trước mắt Đỗ Duy.

“Chuyện này……”

Đỗ Duy nghiến răng ken két, hắn hiểu rõ nước thánh không thể giết chết thứ đang ám Marilyn Manson.

Em gái của Marilyn cũng giống như Đỗ Duy, người bị nguyền rủa. Điều khác biệt là sau khi chết, cô ấy trở thành một ác linh khủng khiếp, năm đó đã giết rất nhiều người.

Và bây giờ khi nghi lễ đã hoàn tất, nó đã ám Marilyn Manson, điều này chắc chắn là đáng sợ hơn.

Nghĩ đến đây, trong lòng của Đỗ Duy không khỏi bị bóng đen bao phủ, không chút do dự xoay người bỏ chạy.

Nhưng trong trạng thái Quỷ Nhãn, dọc đường, trong bóng tối, có những tiếng động sột soạt lạ lùng.

Những bóng đèn ở đầu hành lang cũng thay nhau sáng lên.

Ánh sáng đỏ rực phản chiếu trên hành lang, giống như một con đường đầy máu tanh.

Chương 103: Người trong ngọn lửa

Trong hành lang ngập tràn ánh đèn đỏ như máu.

Bước chân của Đỗ Duy càng lúc càng nhanh, nhưng ánh mắt lại bình tĩnh hơn trước.

Dù không quay đầu lại, cảm giác ức chế do The Nun mang lại thậm chí càng mạnh mẽ hơn, và đó là một sự áp chế toàn diện.

Có thể nói, chỉ cần ở trong phạm vi của ánh đèn như lửa chiếu rọi, đều bị The Nun ám Marilyn Monroe ảnh hưởng.

Mà The Nun đã nhảy ra khỏi giấc mộng của Marilyn Manson nguy hiểm hơn nhiều so với thứ trong giấc mộng của mình, thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng, nó đã khoá được vị trí của mình.

Đỗ Duy biết mình bây giờ đang làm xiếc đi trên dây, nhảy múa trên mũi dao, chỉ cần có chút sai lầm, nhất định sẽ chết.

Nhưng càng vào lúc này, hắn càng không có cảm xúc dư thừa, cả người vẫn luôn duy trì trạng thái cực kỳ lý trí.

Giống như khi hắn bị nhốt trong tấm gương.

Hắn đang lặng lẽ chờ đợi cơ hội …

Nếu như xử lý tốt, hắn sẽ có sức mạnh để trì hoãn, và thậm chí chống lại lời nguyền.

……

Bùm…

Bóng đèn ở góc cầu thang trước mặt đột nhiên phát nổ, những mảnh vỡ của bóng đèn văng tung tóe khắp nơi.

Vì thế, tầm nhìn của Đỗ Duy cũng bị ảnh hưởng.

Cái góc vốn được ánh đèn chiếu sáng, bỗng chốc chìm vào trong bóng tối.

Một sự ngạc nhiên đáng sợ xuất hiện trong bóng tối.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn thấy The Nun đứng ở trong bóng tối, hai mắt chỉ còn lại màu trắng, im lặng chết chóc, tràn đầy tuyệt vọng đến ngạt thở.

"Có vẻ như mình đã trở thành mục tiêu chính của nó …"

Đỗ Duy cau mày, muốn xoay người từ nơi khác đi xuống lầu, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ liền từ bỏ ý định này.

Sau khi bị ác linh nhìn chằm chằm, chạy trốn cũng không có tác dụng gì, huống chi là một The Nun còn đáng sợ hơn ác linh.

Vì vậy, hắn lấy ra chiếc zippo có thể đối phó với ác linh, và tiến một bước về phía The Nun …

Nhẹ nhàng ấn xuống.

Ngọn lửa màu đỏ lập tức bùng lên…

The Nun đứng trong bóng tối nhìn thẳng vào Đỗ Duy, như cảm nhận được điều gì đó, mụ ta từ từ lui vào sâu trong bóng đen.

Cứ như thể nó bị sức mạnh của chiếc zippo này bức lui.

Nhưng khi Đỗ Duy nhìn thấy điều này, sự cảnh giác trong lòng không những không giảm, ngược lại còn tăng mạnh.

Cha Tony nói rằng chủ nhân của chiếc zippo này là một giáo viên đã nghỉ hưu, vật này được giáo hội thu thập sau khi ông ta qua đời, và bị nghi là vật môi giới của ác linh nào đó.

Những thứ này giống như gương vỡ, máy ảnh của James và sợi dây của Harry, chúng đều có khả năng chống lại ác linh.

Nhưng The Nun này không phải là một ác linh đơn giản, nó là một tồn tại cao cấp hơn, cho dù The Nun này không phải bản gốc, nhưng hiển nhiên cũng không thể bị zippo ép lui.

"Nó muốn tấn công, lúc mày xuống lầu?"

Đỗ Duy nhìn lạnh lùng, lấy trong ba lô ra một lọ bột xương, không chút do dự bước xuống lầu.

Không có lối thoát, hoặc rời khỏi tòa nhà này hoặc chết bên trong.

The Nun tuyệt đối không bao giờ thay đổi mục tiêu giữa chừng.

……

Lúc này, trong bệnh viện tâm thần bùng lên một ngọn lửa dữ dội.

Mưa rơi không những không dập tắt được ngọn lửa, mà càng khiến ngọn lửa bùng cháy dữ dội hơn.

Bên dưới tháp đồng hồ.

Homill và Harry đỡ James ngồi xuống mặt đất cách cửa không xa, cẩn thận kiểm tra vết thương của ông.

Quần áo ướt nhẹt dính chặt vào người khiến bọn họ vô cùng khó chịu.

"Chú không sao, giờ chú không thể chết…"

James nhổ một bãi nước bọt có lẫn máu, ôm ngực, khuôn mặt rất đau đớn.

Khi cái xác đột ngột rơi xuống và đập vào người ông, rất may là khoảng cách không cao lắm, và đã được Harry đẩy một cái, nên không tạo thành thương tích lớn.

Harry liếc nhìn ông ta, sắc mặt khó coi nói: “Chúng ta phải ra khỏi đây, ngọn lửa đang bùng cháy khắp mọi nơi. Chuyện này đã nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta, cần phải báo cho giáo hội cử thêm Người Đuổi Quỷ đến.”

Homill nghe xong, cười nhạt nói: “Tinh nhuệ của giáo hội đều đã tập trung ở thành phố chết Massas. Ngay cả những gì xảy ra ở đây, cũng khó có thể kinh hoàng hơn sự kiện tà linh đã xảy ra ở đó.”

Sau khi nói xong, cô ấy có chút do dự, nói thêm: “Hiện giờ rất nhiều Người Đuổi Quỷ đã chết. Nếu giáo hội lại cử người đến, thì càng khiến mọi chuyện thêm rắc rối …”

Harry im lặng, anh biết Homill nói đúng.

Thành phố Massas cách New York 500 km, nằm ở vùng Tây Bắc hoang vu nhất, từng là khu vực phát triển nhất về công nghiệp nặng, với trữ lượng khoáng sản và thép dồi dào nhất.

Nhưng sau gần một thế kỷ khai thác rầm rộ, giờ đây những ngọn núi xung quanh thành phố, và thậm chí cả lòng đất đã bị đào rỗng.

Do ban đầu nền kinh tế chỉ tập trung vào lĩnh vực công nghiệp nặng, cho nên giải trí và các ngành nghề khác đều không được chú trọng phát triển. Khi công nghiệp nặng không thể tiếp tục duy trì, thì toàn bộ mắt xích kinh tế của thành phố bị đứt gãy.

Không có ngành nào có thể bỏ mặc con người phát triển, vì phát triển công nghiệp nặng, nên một số khu vực lẽ ra có thể phát triển thành ngành du lịch cũng bị phá hủy.

Giống như một vòng lặp vô tận, thành phố Massas hoàn toàn bị xóa bỏ.

Ngày càng có nhiều người di chuyển khỏi thành phố này, đường phố vắng tanh, nhà cửa không một bóng người, điện nước bị cắt, ngoại trừ một vài người vô gia cư, Massas là một thành phố chết.

Nhưng cách đây vài tháng, Massas đã gặp phải một sự việc rất kỳ lạ.

Tất cả những người bước vào Massas đều biến mất không chút dấu vết, không bao giờ trở ra nữa.

Sau khi nhận được tin báo, giáo hội đã cử một số Người Đuổi Quỷ đến để điều tra, thu được tin tức là nghi ngờ có dấu hiệu hoạt động của tà giáo, có thể chúng đã đánh thức một thứ gì đó rất đáng sợ …

Đây là sự cố nghiêm trọng nhất thế kỷ này, dù thương vong rất ít nhưng ai cũng biết khi nó bùng phát sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn.

Vì vậy, sau khi giáo hội bàn bạc với ban ngành có liên quan, liên lạc và đường xá của Massas hoàn toàn bị cắt đứt, và các nhóm Người Đuổi Quỷ đã được cử đến để cố gắng dập tắt mối nguy hiểm từ trong trứng nước.

Đây là lý do tại sao có rất ít Người Đuổi Quỷ ở New York.

Harry thở dài bất lực khi nghĩ đến điều này.

Anh ta nhìn James, rồi nhìn Homill, và nói với cô ấy: “Tuy em nói đúng, nhưng anh nghĩ chúng ta nên rời khỏi đây trước, rồi tìm cách giải quyết vấn đề.”

“Ngoài ra, người bạn kia của chúng ta vẫn chưa biết sống chết, vì vậy chúng ta không thể để James gặp bất kỳ rắc rối nào nữa.”

Ý của anh ta là James hiện đang bị thương, nên được đưa đến bệnh viện trước. Nếu còn ở trong bệnh viện tâm thần, rất

có thể sẽ chết trong tay của những ác linh.

Nhưng James lắc đầu nói: “Có lẽ chúng ta không còn lối thoát”.

Biểu cảm của Harry và Homill trở nên rất xấu khi nghe điều này.

Bọn họ không biết, hiện tại giấc mộng đã tan thành mây khói, mọi người và The Nun đã trở về hiện thực.

Dù sao, ngoại trừ kẻ gây ra việc này là Đỗ Duy, bọn họ không có tiến vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, cũng khó mà phát hiện được biến hóa dị thường.

Đột ngột…

Ngọn lửa trong tòa nhà bệnh nhân phía xa, thu hút sự chú ý của cả 3.

Harry nhìn vị trí ngọn lửa bùng cháy ở đầu cầu thang, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Có người đốt lượng lớn bột xương?”

Sau đó, anh ta nhìn thấy trong ngọn lửa, một bóng người mặc quần áo lao ra, trên người vẫn còn mang theo một số ngọn lửa.

May mắn thay, khi vừa bước ra, anh ta đã nằm thẳng xuống đất, để nước mưa dập tắt ngọn lửa, và dường như không bị thương.

Nhưng sau đó, một luồng hơi thở kinh hoàng không thể diễn tả bằng lời bộc phát ra.

Ngọn lửa ở đầu cầu thang như bị áp chế, nhanh chóng vụt tắt.

The Nun xuất hiện ngay đầu cầu thang, đôi mắt đen chết lăng của mụ ta nhìn về phía Harry.

Chương 104: Lật bàn

Khi Harry nhìn thẳng vào The Nun, cả người anh ta run lên không thể kiểm soát.

Tiếng rít bén nhọn chói tai, trái tim đau đớn dữ dội, khiến anh ta gần như không thể thở nổi.

Sau đó, anh ta có cảm giác nóng ướt từ chóp mũi truyền lại, và máu chảy không ngừng, hai chân co lại quỳ trên mặt đất.

Nước văng tung tóe khắp …

Xung quanh tràn ngập bóng tối, cứ như muốn nuốt chửng mọi thứ.

James và Homill đỡ hơn một chút. Họ không có cảm giác sắc bén như Harry, nhưng họ cũng đang ôm đầu, tỏ vẻ khó chịu.

Nhưng họ không có thời gian để chần chừ.

James nhìn Đỗ Duy, nghiến răng nói: "Đi giúp anh ấy, nếu không tất cả chúng ta đều chết."

……

Ở lối vào của cầu thang.

Đỗ Duy chống tay đứng lên, liếc nhìn ba người James chịu hết xiết đứng cách đó không xa, sau đó quay đầu nhìn kỹ The Nun.

Hồi nãy ở trong cầu thang, khi đi về phía trước, mỗi khi đến chỗ ngoạt, bỗng dưng quay lại một cách khó hiểu.

Hơn nữa bầu không khí càng ngày càng ức chế.

Cảm giác nhìn thấy chắc chắn sẽ chết, mạnh đến mức linh hồn run rẩy.

Vì vậy Đỗ Duy đã không ngần ngại châm lửa, đốt cháy toàn bộ bột xương trên người khiến cả cầu thang cháy rụi.

Sau khi bột xương được đốt cháy, nó gây sát thương lớn hơn đối với ác linh, nhưng cũng tạo nên tổn thương cho con người.

Tất nhiên, hắn làm điều này không phải vì bất đắc dĩ, mà vì không còn cách nào tốt hơn.

Quần áo của hắn đã ướt sẵn chưa khô, chỉ cần cẩn thận, hoàn toàn có thể tránh bị tổn thương từ lửa thiêu.

Bất kể như thế nào, nước thánh trên người hắn cũng có thể xối ướt quần áo vào thời khắc mấu chốt.

Chỉ là, ngoài việc để cho Đỗ Duy thành công bước ra khỏi tòa nhà bệnh nhân, The Nun cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Thậm chí, hắn có thể rõ ràng cảm giác được giờ phút này, The Nun không hề thay đổi mục tiêu sang 3 người James, vẫn lì lợm nhắm vào hắn.

Sự lì lợm này không khác gì cái bóng …

Dù vậy, không phải lúc nào cái bóng cũng sẽ cố gắng tấn công Đỗ Duy, chỉ cần phát động môi giới, nó sẽ chạy ra ngoài để giết người khác.

Sau đó, nó lại chuyển mục tiêu sang Đỗ Duy.

Nhưng The Nun thì hoàn toàn khác, không biết có phải vì lời nguyền hay không. Mục tiêu chính của nó là giết Đỗ Duy, đơn giản trực tiếp nhưng hầu như không thể lý giải.

Bởi vì cho tới nay, Đỗ Duy đều không thể phát hiện ra quy luật của The Nun, xem ra chỉ có thể dùng một số vật phẩm để chống lại, sau khi dùng hết chỉ có thể chờ chết.

Lúc này, 3 người James cũng đã lao tới chỗ Đỗ Duy.

Mối quan hệ giữa hầu hết những Người Đuổi Quỷ là tương đối hòa hợp, bởi vì họ đều là cùng một loại người.

Ngoài việc chia sẻ kinh nghiệm với nhau, khi không còn cách xử lý sự kiện ác linh, họ cũng có thể trao đổi kinh nghiệm, để cùng nhau giải quyết.

Trong khi chạy, James lấy chiếc máy ảnh kiểu cũ của mình ra, và chĩa vào The Nun.

Máy ảnh của ông ta có năng lực đối phó với ác linh, chỉ cần chụp được hình ảnh, trong một khoảng thời gian là tuyệt đối an toàn.

Tách…

Ông bấm nút chụp, và một bức ảnh của The Nun sĩ xuất hiện trong máy ảnh.

Sau đó, khuôn mặt của James ngay lập tức trở nên cực kỳ xấu xí.

Trong toàn bộ khung hình của máy ảnh, xung quanh The Nun dường như được bao bọc trong một lớp khói đen dày đặc, bức ảnh mờ đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Sức mạnh của chiếc máy ảnh dường như là một trò đùa trước mặt The Nun …

Điều quan trọng nhất là James nhìn thấy phần đầu của The Nun trong ảnh đã bị cắt rời, chỉ còn phần dưới cổ.

Nhưng The Nun đang chậm rãi lui về trong bóng tối của cầu thang, lại có đầu …

Máy ảnh đã ghi lại hình dáng gốc của các ác linh.

Những gì mắt thấy, đó là hình dáng của nó trước thế giới bên ngoài.

“Có phải là bị quỷ ám?”

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm nhìn James nói: “Đúng vậy, hiện tại nó đã ám Marilyn Manson. Thì ra môi giới không hề biến mất, vẫn ở trong tháp đồng hồ.”

James ậm ừ, ông định nói, nhưng cảm thấy ngực đau nhói và ho dữ dội.

Thấy vậy, Đỗ Duy cau mày nói: “Anh bị thương?”

Harry, đuổi kịp theo tới, trả lời thay: “Đúng vậy, James suýt bị một xác chết đè chết, nhưng may mà tôi đã đẩy anh ấy một cái.”

Đỗ Duy không hỏi quá trình, mà trực tiếp nói: “Hiện giờ chuyện này rất phiền phức, chúng ta nhất định phải giải quyết dứt điểm. Nếu không, không chỉ tôi chết, 3 người cũng khó thoát.”

Nghe vậy, James hít một hơi dài, đau đớn nhìn Đỗ Duy, nói: “Anh có thể làm gì? Máy ảnh của tôi không kiềm chế được nó. Hình ảnh chụp được đang mờ dần, và sẽ sớm hết hiệu lực.”

Cho dù là ông ta, đối mặt với tình huống nan giải như thế này, cũng không biết nên làm thế nào.

Nhưng ngược lại, Đỗ Duy hình như đã từng đối kháng với The Nun từ lâu, hẳn là có chủ kiến của mình.

Đỗ Duy hiểu ý của James.

Trên thực tế, trong những con bài tẩy mà hắn đã chuẩn bị, hắn có xem xét tình huống đối mặt trực tiếp với The Nun.

Vì vậy, hắn sẽ lật bàn ngay bây giờ …

Vì vậy, hắn bình tĩnh nhìn 3 người họ, chỉ vào đầu mình và nói: “Các người biết chiếc xe buýt ma quái không! Tôi sẽ đưa con quỷ này lên xe, còn việc các người phải làm là đến tháp đồng hồ, tìm cái đầu đó và niêm phong nó lại.”

Phương pháp này rất nguy hiểm, nó gần tương đương với việc tìm chết…

Bởi vì 11 giờ đã khuya, theo quy định của xe buýt, hắn không thể ở trên xe quá lâu, một khi tới 12 giờ thì không có khả năng sống sót.

Giống như cựu thợ săn Andrew Dawkwe, đã biến thành da người …

James đương nhiên biết về xe buýt. Ông ta nhìn Đỗ Duy, lắc đầu và nói: “Không được, chiếc gương đã không còn, chúng tôi không có bất cứ thứ gì tương tự nó để giúp anh thoát ra ngoài. Anh mà lên là hết xuống.”

“Hơn nữa, làm sao anh có thể chắc chắn chiếc xe buýt sẽ xuất hiện?”

“Chúng ta hãy cùng nhau đi đến tháp đồng hồ, đóng cái đầu đó vào hộp, và mọi thứ sẽ được giải quyết.”

Nghe vậy, Đỗ Duy bình tĩnh liếc nhìn 3 người bọn họ, lạnh lùng nói: “Các người không hiểu sự kinh hoàng của nó. Nếu như không cách nào dẫn dụ nó rời đi, thì dù chúng ta tiến vào tháp đồng hồ, cũng sẽ xảy ra nguy hiểm không ngờ tới, có lẽ ta đã chết hết trước khi tìm thấy cái đầu.”

Nói xong, hắn lại nói thêm một câu: “Tôi biết rõ chiếc xe buýt đó nhất. Nó chỉ xuất hiện trong mưa, chỉ cần có vật phẩm là môi giới của ác linh, và tìm được bến xe, nó nhất định sẽ xuất hiện.”

“Và tôi có những thứ này, cũng có một bến xe buýt ở gần cổng bệnh viện …”

Sau khi dứt lời, 3 Người Đuổi Quỷ nhìn Đỗ Duy với ánh mắt phức tạp.

James nghiến răng nói: “Máy ảnh của tôi cũng là loại vật này, tôi cũng có thể đi, anh tìm cái đầu sẽ tốt hơn tôi.”

Đỗ Duy nhìn ông ta, lạnh lùng nói: “Vô dụng, mục tiêu hiện giờ của nó là tôi…”

“Hãy làm theo những điều tôi nói, nhớ kỹ, trong tháp đồng hồ vẫn còn một ác linh, quy luật là nếu mở cửa sẽ chết, các người phải tìm cách vào được bên trong.”

Nói xong câu này, Đỗ Duy không cảm xúc chạy tới cầu thang, tay ngoắc ngoắc, sau lưng ôm ba lô lao về phía cửa bệnh viện tâm thần.

Nếu không phải hết cách, hắn rất muốn James đánh lạc hướng The Nun, nhưng đáng tiếc, chỉ có hắn mới làm được.

Và …

Đỗ Duy thực sự muốn kiểm chứng ý tưởng của mình trên xe buýt …

James nhìn bóng lưng của Đỗ Duy xa dần, muốn nói gì đó, nhưng hình ảnh do máy ảnh thu được nhấp nháy một cách điên cuồng, hình ảnh của The Nun trở đã toàn toàn mơ hồ.

Kiềm chế đã hoàn toàn thất bại …

Trong kinh hãi … James thấy The Nun xuất hiện một cách quỷ dị, ở vị trí sau lưng của Đỗ Duy …

Chương 105: Giành chỗ

Lộp cộp …

Tiếng bước chân dần rõ ràng.

Đỗ Duy ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời vô cùng u ám, bất cứ lúc nào cũng có thể sấm chớp xẹt qua.

Mưa tạt xối xả vào khuôn mặt của hắn, khiến nó trở nên nhợt nhạt vì lạnh.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn có thể cảm nhận rất rõ sự ức chế càng lúc càng mạnh ở phía sau, ánh mắt chết chóc đầy ác ý đang nhìn chằm chằm hắn.

“Là The Nun… “

Đỗ Duy nói thầm trong lòng, cúi đầu nhìn chiếc zippo trên tay.

Trong cơn mưa, ngọn lửa của chiếc zippo này đang dần nhỏ dần. Với tốc độ này, sau vài phút nữa nó sẽ tắt hẳn.

Đỗ Duy biết ngọn lửa nhỏ lại không phải do ảnh hưởng của cơn mưa, nó bùng cháy vì sự tồn tại của The Nun ở xung quanh.

Ngọn lửa thu nhỏ lại chỉ vì chúng đang chống lại sức mạnh của The Nun.

Nó giống như một sự cân bằng …

Chỉ là cán cân đang nghiêng ngả, và khi sức mạnh của The Nun đã giành được chiến thắng áp đảo, chiếc zippo căn bản không thể phát huy được vai trò gì cả.

Trên thực tế, chiếc zippo do Cha Tony tặng có thể cháy lâu như vậy, điều này đã vượt quá sự mong đợi của Đỗ Duy.

“Có vẻ như mình không cần dùng thứ gì khác trước khi lên xe buýt … “

Đỗ Duy tự nhủ, liền đẩy nhanh tốc độ.

Lúc này, ngoài chiếc mặt nạ, trên người hắn còn có ít nước thánh, cũng như nửa chai bột xương còn lại, và con dao găm hình thánh giá bằng bạc lấy được từ thợ săn Andrew Dawkwe.

Hmm … và cả cánh tay phải ác linh hoá.

Phía sau hắn, trong một bóng tối rất lớn, The Nun vẫn luôn theo sát, nó mở to đôi mắt chết chóc và cay độc kia, càng lúc càng tiến sát Đỗ Duy.

Không bao lâu nữa, nó có thể chạm vào Đỗ Duy …

…

11:21 đêm.

Cách 12 giờ, còn 39 phút.

Bên ngoài bệnh viện tâm thần, có chiếc xe Subaru của hắn, và chiếc xe của 3 người James đỗ ở cửa.

Đỗ Duy nhìn trạm xe buýt ở bên đường.

Trong cơn mưa lớn, toàn bộ trạm xe buýt như phủ một lớp sương mù, có chút mơ hồ.

Sau lưng hắn, toàn bộ lối vào của bệnh viện tâm thần hoàn toàn bị bóng đen bao trùm.

Đây là sức mạnh của The Nun.

Từ xa, Đỗ Duy đã đứng ở cổng, cái bóng sau lưng dần dần lan tỏa theo từng bước chân.

Bước chân của hắn rất chậm, như thể có lực cản.

Nếu chuyển góc nhìn, rồi nhìn từ xa, lúc này Đỗ Duy đang đi về phía trạm xe buýt, phía sau là một bóng tối lớn. Trong bóng tối, chính là The Nun độc ác cao hơn hắn nửa cái đầu, màu da như xác chết…

Một người, một quỷ, khoảng cách giữa cả hai chỉ khoảng 1 mét.

Về phần chiếc zippo trong tay của Đỗ Duy, ngọn lửa chỉ còn lại một chấm lờ mờ, xem ra rất nhanh sẽ tắt.

Hắn cau mày, dùng zippo châm một điếu thuốc, rồi rít một hơi.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn sang bên kia đường.

Nhìn xung quanh, cả con đường rất tối tăm, tất cả những gì hắn có thể nghe thấy là âm thanh rõ ràng của những giọt mưa trên mặt đất.

Lúc này xe buýt vẫn chưa xuất hiện.

Đỗ Duy thở khói thuốc, nhằm giảm bớt ức chế và căng thẳng, duy trì trạng thái bình tĩnh, lý trí.

Chiếc zippo chỉ có thể trụ được cho đến khi hắn bước ra khỏi bệnh viện tâm thần, nó không thể làm gì được nữa.

“Đã đến lúc thu hút chiếc xe buýt … “

Hắn suy nghĩ một chút, ném điếu thuốc vừa mới hút xuống đất, âm thầm lấy từ trong ba lô ra chiếc mặt nạ màu trắng có nhiều vết nứt, lập tức đeo lên mặt.

Chiếc mặt nạ này vốn là môi giới cho sự tồn tại của ác linh Đỗ Duy. Khi Đỗ Duy lấy lại được cơ thể, chiếc mặt nạ đã trở thành một vật tương tự như chiếc zippo.

Chỉ cần hắn đeo mặt nạ, hắn có thể sở hữu thân phận của ác linh.

Tất nhiên, ngoài điều đó ra, Đỗ Duy không sở hữu sức mạnh của ác linh …

Về điểm này, hắn đã đưa ra một suy luận.

Một là bởi vì hắn là người, mặt nạ chỉ có thể là môi giới của ác linh, chưa chết thì không thể trở thành ác linh.

Hai là, ác linh Đỗ Duy có lẽ không hoàn toàn chết, mà là bị chết máy, nhất thời không thể xuất hiện.

Và khi ác linh Đỗ Duy xuất hiện trở lại, rất có thể Đỗ Duy đã chết, bị đoạt xác. Và hắn, trong hình dạng một ác linh, sẽ trở thành một ác linh được gửi vào trong chiếc mặt nạ.

Không còn nghĩ ngợi gì nữa, Đỗ Duy bèn đeo mặt nạ lên.

Trong phút chốc, cảm giác của hắn hoàn toàn thay đổi.

Không phải kiểu quý ông lịch lãm giống như ác linh Đỗ Duy, mà là một hơi thở rùng rợn rất lạ …

Nó giống như cánh tay phải bị ác linh hoá.

Vào lúc này, Đỗ Duy đã đạt được thân phận của ác linh.

Khoảng cách giữa The Nun và hắn cũng ngày càng được nới rộng.

Đột nhiên, bầu trời đêm sâu thẳm và u ám bỗng trở nên sáng sủa.

Một tia chớp xẹt qua, chiếu sáng cảnh vật xung quanh như ban ngày.

Trong mưa bão, đeo mặt nạ màu trắng, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của Đỗ Duy, càng thêm đáng sợ.

Bước đi kiên định, không chút do dự, về phía trạm xe buýt.

Sau đó, đó là tiếng sấm rền …

Trong màn mưa phía xa dần hiện ra hai vệt sáng mờ ảo.

Đó là đèn pha của xe buýt …

Hình dáng của một chiếc xe buýt cũ dần trở nên rõ ràng.

Tại trạm xe buýt, Đỗ Duy vô cảm lấy ô trong ba lô, mở ra, trông giống như một hành khách đang đợi xe dưới cơn mưa lớn.

Chỉ là quần áo của vị hành khách này ướt nhẹt, khi che ô trông càng thêm kỳ cục.

Bên cạnh Đỗ Duy, có một The Nun trông như xác chết …

Két…

Tiếng phanh vang lên, chiếc xe buýt dừng lại.

Ánh đèn bên trong xe khá mờ ảo, chỉ có cửa trước mở ra, dường như không ai muốn xuống xe.

Do góc độ có vấn đề, trước khi lên xe, Đỗ Duy không thể nhìn thấy hành khách bên trong. Vì vậy hắn chỉ có thể vô thức liếc nhìn vị trí tài xế ở sau cửa sổ cách ly.

Một giây tiếp theo, con ngươi của hắn đột ngột co rút.

Cửa sổ cách ly từng bị hắn đập vỡ lại vẫn hoàn hảo vẹn nguyên, tấm da người của Andrew Dawkwe bị ném trên mặt đất cũng trở về hình dáng ban đầu, giống như một người …

Hơn nữa, khi Đỗ Duy nhìn nó, nó quay đầu lại.

Hai mắt đối diện nhau, Đỗ Duy thấy lẽ ngoài lớp da người, còn có thêm một đôi mắt.

Lạnh lùng, cay độc, đỏ ngầu, với ác ý trần trụi …

“Đó có phải là một ác linh không? Chuyện gì đang xảy ra, tại sao Andrew Dawkwe vốn chỉ là tấm da người, lại xuất hiện dị biến, hay có một hiện tượng nào đó trên xe buýt mà mình không thể hiểu được?”

Ánh mắt của Đỗ Duy trở nên lạnh lẽo, chiếc xe buýt này là dành cho những ác linh, một khi người thường lên xe là chết chắc.

Khi ác linh xuống xe, nó sẽ ác độc vẫy tay với những người bình thường. Còn người đó sẽ vô thức đi xuống theo, nếu quá trình này bị gián đoạn, nó sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Hơn nữa, khi xe đầy chỗ, nếu không có chỗ ngồi, cửa sau sẽ mở, và tất cả ác linh sẽ nhắm vào kẻ không có chỗ ngồi, khiến người đó mất kiểm soát và đi xuống cửa sau.

Ngay cả khi có chỗ ngồi, sự an toàn cũng không thể được đảm bảo, bởi vì lúc này, chỉ cần một ác linh khác xuất hiện, ác linh sẽ ngồi ở nơi thuộc về nó.

Người đã chiếm chỗ của nó cũng sẽ chết.

Có thể nói, quy luật trên xe buýt là: ác linh sẽ tàn sát tất cả người trên xe.

Khi đó, Đỗ Duy phát hiện ra sơ hở, chiếm ghế lái và tẩu thoát thành công, xuống xe.

Nhưng bây giờ tấm da người của Andrew Dawkwe đã biến thành một ác linh, lái chiếc xe buýt này với tư cách là tài xế, sơ hở duy nhất đã được sửa chữa …

Chương 106: Lên xe

Cửa trước xe buýt mở ra, bên trong rất tối.

Đỗ Duy đứng cầm ô, và Andrew Dawkwe, kẻ đang ngồi ở ghế lái, liếc nhìn nhau một cái trước khi quay đầu lại.

Đứng bên cạnh là một The Nun càng ngày càng âm u, đáng sợ.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, ánh mắt vẫn bình tĩnh.

Hắn tự nhủ trong lòng: "Vị trí lái xe chỉ là một sơ hở. Không có vị trí an toàn này, tuy rằng tình huống có trở nên phức tạp hơn một chút, nhưng vẫn nằm trong tầm kiểm soát."

Hắn suy nghĩ một hồi, âm thầm lấy smartphone ra, bây giờ là 11 giờ 25 phút, còn 35 phút mới tới 12 giờ.

Nếu sau 12 giờ, James không tìm thấy đầu của The Nun, rồi niêm phong nó trong một chiếc hộp. Thì hắn phải xuống xe, nếu không thì không thể đi được nữa.

Thậm chí sau khi xuống xe, hắn sẽ phải đối mặt với những ác linh khác …

Thời gian là quy luật kinh hoàng nhất của xe buýt, Đỗ Duy vẫn không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu không xuống xe sau 12 giờ.

Đột nhiên, hắn cau mày, nhanh chóng mở danh bạ, và gửi một tin nhắn cho Alexis.

[Anh có việc phải làm, sẽ cố gắng quay lại đúng sinh nhật của em vào thứ ba tuần sau… đừng nhớ anh…]

Sau đó, hắn cất smartphone vào túi, dứt khoát lên xe.

The Nun làm theo.

……

Bên trong xe, hơi khác với những gì Đỗ Duy nghĩ, lần này có rất ít hành khách, chỉ có 2 người.

Một người phụ nữ ngồi phía bên phải của hàng đầu tiên, cô ta đang mặc một chiếc váy cưới cũ, trên váy có nhiều vết máu màu nâu sẫm hơi ố vàng, và một con dao làm bếp sắc bén trên tay.

Khuôn mặt của cô ta xám xịt, chết lặng, chỉ nhìn màu da và nét mặt thì có vẻ có là người Latinh…

Dưới lớp mặt nạ, ánh mắt của Đỗ Duy chỉ dừng ở trên người cô ta trong chốc lát, bèn đi về phía hàng ghế sau.

Ở hàng ghế cuối cùng của xe buýt, có một bóng dáng quen thuộc đang ngồi ở vị trí của nữ streamer Linda đã chết…

Cô gái cầm ô đen, che nửa thân trên, giống như một sinh viên.

Lúc đó, Đỗ Duy đang ngồi cạnh cửa sổ bên trái, cô ta ngồi cạnh Đỗ Duy, và Linda ở ngoài cùng bên phải.

Hành khách của chiếc xe buýt là ác linh, ác linh lên, rồi xuống xe.

Vậy trạm dừng tiếp theo, có lẽ nào là ngôi trường đó?

Đỗ Duy bước đi rất dứt khoát, vẫn đi về vị trí ban đầu, ở bên cạnh cửa sổ.

Mà The Nun, thì biểu hiện vô cùng bất thường …

Nó không như Đỗ Duy nghĩ, ngay khi lên xe, nó đã chống lại quy luật của xe buýt, khiến cả chiếc xe rơi vào hỗn loạn.

Rồi nó ngồi vào vị trí gần cửa sau nhất …

Có vẻ như sau khi tài xế trở thành ác linh, quy luật của nó đã mạnh mẽ hơn, ngay cả The Nun cũng bị áp chế.

Sau khi Đỗ Duy ngồi xuống, nhìn về phía The Nun ở đằng sau một lúc.

The Nun là một thứ mạnh mẽ hơn cả ác linh, theo lời của cặp đôi da đen, một ác linh không thể nhìn thấy khuôn mặt, đã thô bạo lên xe và giết người.

Nó có thể chống lại các quy luật. Không có lý do gì The Nun sẽ bị áp chế bởi các quy luật sau khi lái xe trở thành ác linh.

Đột nhiên, một ý tưởng lóe lên trong đầu của hắn.

"Là chặn cửa, muốn mình kẹt ở trong xe?"

Trong chốc lát, ánh mắt của Đỗ Duy trở nên lạnh như băng, hắn giơ ô lên giống như cô gái ác linh ngồi ở ngoài cùng bên phải, chắn ngang thân trên của mình.

Cửa đóng lại, và xe buýt tiếp tục đến điểm dừng tiếp theo.

Ánh đèn càng lúc càng xa, sớm biến mất trong màn mưa.

Chiếc xe buýt quỷ dị này chỉ xuất hiện trong cơn mưa lớn, dường như không bao giờ dừng lại …

……

11:32 tối.

Bầu không khí trong xe buýt vẫn kỳ quái và u ám, Đỗ Duy đang ngồi bên cửa sổ với chiếc mặt nạ che kín mặt.

Bên cạnh hắn có một cô gái cũng đang cầm ô đen che kín nửa thân trên, nếu không phải cả hai ngồi cách xa nhau thì trông khá giống một đôi.

À……

Giả sử cô gái đó không phải là ác linh …

Đỗ Duy cầm ô che thân trên, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài trời vẫn còn mưa to, nhưng hắn không thể nhìn thấy những thay đổi của cảnh vật xung quanh, cứ như thể đang lái xe trong sương mù.

Lúc này, tốc độ ô tô bắt đầu giảm dần.

Điểm dừng tiếp theo là ở đây.

Khi xe dừng hẳn, cảnh tượng bên ngoài xe mới trở nên rõ ràng.

Đây là một nghĩa trang.

Hắn nhìn thấy, có những bia mộ đứng lặng lẽ, những hạt mưa lớn rơi trên bia mộ, nhưng chúng nhanh chóng vỡ tan, văng ra xung quanh.

Nhưng có vẻ như do tồn tại quá lâu nên Đỗ Duy nhận thấy, những tấm bia mộ này đều đã bị bào mòn ở những mức độ khác nhau, thậm chí một số cái còn bị nứt.

Hắn cảm thấy hơi lạ.

Xe buýt thường dừng ở những nơi tương đối hoang vu, nhưng cũng chưa từng xuất hiện tình trạng siêu thực như thế này.

Và như vậy, nghĩa trang này khó có thể thoát khỏi quy luật này.

Nghĩa trang có nhân viên bảo vệ, chăm sóc, khi bia mộ bị phong hóa, bong tróc sẽ có người sửa chữa hoặc thay bia mới.

Nhưng nghĩa trang này thì khác, hình như không có nhân viên bảo trì.

Nhưng cảnh tượng lại có gì đó không đúng, vì tuy bia mộ đều đã phong hoá, nhưng quang cảnh trong nghĩa trang lại rất

ngăn nắp, sạch sẽ…

Đột ngột, đúng như Đỗ Duy suy đoán, cửa trước và cửa sau của xe buýt đồng thời mở ra …

Thấy vậy, hắn không khỏi nhíu mày, liền nhìn thấy người phụ nữ ngồi ở hàng đầu tiên, mặc bộ váy cưới cũ kỹ, trên tay cầm một con dao làm bếp sắc bén, bỗng đứng dậy đi từng bước ra cửa.

Sau đó, cô ta quay đầu nhìn thẳng vào Đỗ Duy.

Trong chốc lát, một ác ý mạnh mẽ từ từ nổi lên trong lòng Đỗ Duy, cứ như vào lúc này, hắn đang bị người phụ nữ này theo dõi.

Theo như những gì đã từng xảy ra, người phụ nữ này sẽ ngoắc Đỗ Duy trước khi bước xuống xe, và sau đó một điều kỳ lạ sẽ xảy ra.

Đỗ Duy khẽ nâng ô lên, lộ ra chiếc mặt nạ che kín mặt, lạnh lùng nhìn người phụ nữ.

Không xuất hiện tình huống ngoắc tay.

Người phụ nữ có vẻ do dự, nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy, ác ý trong mắt cũng đang ở trạng thái hỗn loạn.

Như thể không thể xác định được mục tiêu.

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, xem ra quy luật của xe buýt cũng không có gì thay đổi nhiều. Khi đeo mặt nạ, mình vừa có được thân phận của ác linh, lại trở thành một hành khách.

Những ác linh không thể giết những hành khách có cùng thân phận.

Tất nhiên … điều này chỉ giới hạn ở trên xe buýt.

Đúng lúc này, tiếng chuông vội vã vang lên, là tài xế giục hành khách xuống xe.

Thấy vậy, người phụ nữ không khỏi nhìn Đỗ Duy, quay người ngơ ngác đi về phía trung tâm nghĩa trang.

Cửa sau của chiếc xe đóng lại ngay lập tức …

Chiếc xe buýt từ từ tăng tốc, và nhanh chóng khởi hành về điểm dừng tiếp theo.

Còn Đỗ Duy nhìn qua cửa kính xe, cuối cùng liếc mắt nhìn người phụ nữ mặc váy cưới ố vàng.

Hắn nhìn thấy cô ta đứng trước một bia mộ gần đó, không có bất kỳ cử động nào, như thể cô ta đã trở thành một cái xác.

Đỗ Duy để ý thấy trên bia mộ hình như có khắc một số chữ và ký hiệu, nhưng vì quá cũ nên không đọc được chữ nào, chỉ mơ hồ thấy được một ký hiệu ngôi sao sáu cánh.

Mà biểu tượng này, hắn biết rất rõ …

Có liên quan đến giáo phái Vidar …

Chương 107: Hành khách vô hình

Vidar là một giáo phái tà ác, Đỗ Duy dù chưa trực diện xung đột, nhưng đã biết về chúng thông qua nhật ký của Mike Stowe. Cũng chính là chồng của bà Mina, theo miêu tả trong nhật ký, giáo phái ma quỷ này luôn có một số năng lực quỷ dị.

Người phụ nữ mặc váy cưới này, rất có thể khi còn sống là một tín đồ của tà giáo.

Bằng không, cũng sẽ có dính líu với Vidar.

Nếu không, cô sẽ không đứng yên trước tấm bia mộ có hình quẻ.

……

Trên xe buýt.

Đỗ Duy thu hồi ánh mắt, nhưng không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Cảm giác này rất khó giải thích, nó không liên quan gì đến Quỷ Nhãn, mà giống bản năng hơn.

Vì vậy, hắn ngẩng đầu lên, quan sát cảnh tượng bên trong xe.

Ánh đèn mờ ảo, bên phải là cô gái cầm ô, tựa lưng vào cửa sau xe, quay lưng lại với mình là The Nun.

Trên ghế lái là tấm da người của tài xế, hay Andrew Dawkwe.

Chúng đều có một điểm chung - đều là ác linh.

Bất kể là tài xế hay hành khách, ngoại trừ Đỗ Duy lợi dụng mặt nạ để có được thân phận của ác linh, không ai trong số chúng là người.

Thứ kỳ lạ duy nhất là tài xế …

Theo logic, Andrew Dawkwe đã trở thành tấm da người, cho dù là Hunter, sau khi chết cũng có thể trở thành ác linh, cũng không đợi đến bây giờ mới xuất hiện dị thường.

Khi Đỗ Duy lên xe, không có chút tôn trọng với tấm da người, đập cửa kính ném xuống đất, ngay cả cây thánh giá màu bạc của Andrew Dawkwe cũng đã đổi chủ.

Lẽ nào vấn đề ở trên người anh ta?

Đỗ Duy cau mày, trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn thấy rõ dị thường của Andrew Dawkwe.

Anh ta đang ngồi trên ghế lái, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng, nhưng sự thâm độc không che giấu được vẫn vô cùng đáng sợ.

Hơn nữa, ác ý hướng thẳng vào hắn.

“Thật kỳ lạ. Mình không chạm vào bất kỳ môi giới nào, cũng không có hành vi bất thường nào. Anh ta đâu có lý do gì để nhắm vào mình vào mình.”

Đỗ Duy nghĩ, hắn cảm thấy người duy nhất có thể chứng minh cảm giác kỳ quái trong lòng mình, chính là tài xế.

Không rõ tại sao, nhưng giác quan thứ sáu nói với hắn rằng điểm mấu chốt không phải là người lái xe, mà là thứ khác.

Hắn dùng ô che lại thân trên, nhắm mắt lại suy nghĩ.

Lên xe chưa được bao lâu, chỉ chưa đầy 10 phút. Tất cả các động tác, biểu hiện, nhìn, suy nghĩ và hành động đều hiện lên trong đầu hắn …

Cuối cùng, suy nghĩ của Đỗ Duy dừng ở hình ảnh cửa trước và cửa sau của xe buýt mở cùng lúc ban nãy…

"Có vật gì đó, đã lên xe…"

Khi bước vào chuyến xe buýt này vào tuần trước, Đỗ Duy đã mò ra được quy luật: cửa trước để vào và cửa sau để xuống.

Điểm này, ngay cả ác linh cũng không thể vi phạm.

Cho dù là ác linh đã từng dùng sức mạnh cưỡng ép lên xe giết người, nhưng cũng phải dựa vào tiền đề của việc xuống xe, ít nhất ở trêb xe buýt cũng không thể vi phạm quy tắc này.

Hơn nữa, đôi tình nhân da đen đã kể, sau khi ác linh mạnh bạo lên xe giết người, đèn của toàn bộ chiếc xe buýt đã nhấp nháy điên cuồng, cuối cùng chìm vào bóng tối.

Khi mọi thứ trở lại trạng thái ban đầu, ác linh và lập trình viên bị giết kia, đều biến mất.

Còn về việc liệu ác linh có chết bởi quy luật của xe buýt không thì không ai biết.

Nhưng tóm lại, ác linh khó có thể vi phạm quy luật lên xuống xe, là điều chắc chắn.

Nói cách khác, ngoài Đỗ Duy, The Nun và ác linh cầm ô, trên xe buýt này nên có một "hành khách".

Nghĩ đến đây, hơi thở của Đỗ Duy không khỏi nhanh hơn một chút, bởi vì cho tới bây giờ hắn vẫn chưa rời khỏi tầng thứ ba của Quỷ Nhãn.

Nhưng hắn không hề cảm nhận được tà khí.

Đây vẫn là lần đầu tiên, hắn gặp phải tình huống này.

"Hành khách vô hình…"

Hắn cảm thấy hơi lạnh, nhưng nhanh chóng kìm nén cảm xúc này.

Bất kể thế nào, thân phận hiện tại của hắn là một ác linh.

Cũng là một "hành khách", tạm thời sẽ không có nguy hiểm.

……

Mưa tuôn xối xả…

Các đường phố của Essegrin.

Hai cô gái trẻ đẹp da trắng cầm ô, run rẩy đứng ở bên trạm xe buýt.

Cả hai đều mặc áo phông màu be và quần sooc màu be, họ giống y hệt nhau, nếu một trong hai người không nhuộm tóc đỏ tía thì khó mà phân biệt được ai là ai.

À à … Đây là một hai chị em sinh đôi.

"Thời tiết chết tiệt, tuần trước Essegrin cũng có mưa lớn, giờ sao lại mưa nữa."

Cô gái tóc đỏ tía phàn nàn, vẻ mặt đầy khó chịu.

Ban đầu, cô và em gái Meili nhân dịp cuối tuần, khi thời tiết ở Essegrin quang đãng, đến quán bar trong thành phố để thư giãn.

Điều họ không thể ngờ là nửa tiếng trước, vừa ra khỏi quán thì trời lập tức đổ mưa.

"Không biết có bắt được chuyến xe cuối cùng không, không kịp thì chỉ có thể tìm một khách sạn gần đây để nghỉ qua đêm."

Cô gái tóc đỏ tía thở dài, giận dữ hét lên: "F*ck."

Em gái Meili nghe vậy, nhún vai nói: "Emily, nếu hôm nay bọn mình không về, ngày mai nhất định sẽ bị mẹ mắng chết. Mẹ đã nói, bọn mình không được qua đêm ở bên ngoài, vì bọn mình chưa đủ tuổi."

Emily cắt lời, và nói: “Một tháng nữa là bọn mình đủ tuổi rồi, hơn nữa chị đã có 3 người bạn trai. Chị là người lớn, còn em là một đứa trẻ!”

Meili châm chọc: “Nhưng 3 người bạn trai đều không thích ngoại hình của chị, và đã bỏ chị. Đây là người lớn sao?”

Emily vuốt mái tóc bị nước mưa dội cho ướt nhẹt, bực bội nói: “Đừng nhắc đến những tên ngốc đó, lũ não phẳng chết bầm.”

Nói xong, cô chị lo lắng nhìn lịch trình của trạm xe buýt.

Trạm khởi hành ở nhà ga chính của Essegrin, và chuyến xe buýt đầu tiên vào lúc 9 giờ sáng, cứ sau 2 giờ có một chuyến, và chuyến xe buýt cuối cùng vào khoảng 11 giờ.

“Meili, smartphone của chị hết pin rồi. Em xem mấy giờ rồi, chị nghĩ bọn mình có thể đã lỡ chuyến xe buýt cuối cùng.”

“Chà … bây giờ là 11:42, chị định làm gì?”

Meili nhìn thời gian, khẽ nói.

Emily suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Mình đợi lâu quá rồi, xe buýt vẫn chưa đến. Có thể là mình đã lỡ chuyến hoặc là do mưa to quá, ảnh hưởng đến giao thông, và nó sẽ không đến nữa.”

“Hay bọn mình đi taxi nhé?”

“Sao? Chị chắc không? Muộn quá rồi, em lo…”

Vào lúc này, cả hai đều do dự.

Đúng lúc này, đột nhiên có hai luồng sáng mờ mờ từ xa chiếu tới.

Emily lấy tay che đi ánh sáng chói mắt, hào hứng nói: “Em ơi, đây là chuyến xe cuối cùng.”

Meili quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một chiếc xe buýt kiểu cũ đang từ từ đi tới.

Khi chiếc xe dừng lại, và cánh cửa phía trước mở ra, không hiểu vì sao, cô em chợt cảm thấy sợ hãi …

Chương 108: Người vô tội…

Xe buýt này khiến Meili cảm thấy rất tệ.

Nhưng Emily không nghĩ nhiều về chuyện, cô và Meili chỉ có một chiếc ô do nhân viên quán bar tặng miễn phí. Bây giờ cả hai đang ướt mưa, nếu không về nhà sớm, và tắm nước nóng thì chắc chắn sẽ bị cảm.

Có thể bắt được chuyến xe cuối cùng, là tốt lắm rồi.

Vì vậy, cô trực tiếp kéo Meili về phía cửa xe.

Thò đầu vào trong xem xét.

Trên xe đã có rất nhiều người đang ngồi, chỉ còn 4 ghế trống.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là vị trí của tài xế, vì cửa sổ cách ly, và vấn đề góc nhìn nên chỉ có thể thấy tài xế đang nghiêng người. Có vẻ đây là một nam tài xế đã lớn tuổi.

Nhìn về phía sau xe, có 9 người cầm ô che nắng, nhìn áo quần thì có nam có nữ.

Ở cửa sau, hình như có một người phụ nữ cao lớn đang ngồi, khoác chiếc mũ đội đầu và khăn choàng tương tự như trang phục của các giáo sĩ. Nhưng khuôn mặt của bà ta bị hành khách phía trước che mất, không thể nhìn thấy mặt mũi như thế nào.

Hàng ghế cuối cùng thì rất lạ.

Hai người đang cầm ô, ngồi hai bên trái phải bên cửa sổ, không thấy mặt, nhưng vị trí chính giữa lại bỏ trống, cũng không có ai ngồi.

Hừm … Chính xác mà nói, toàn bộ hành khách trên xe buýt đều rất kỳ lạ, họ đã lên xe mà sao vẫn cầm ô?

Emily hơi khó hiểu, nhưng cô không muốn lỡ chuyến xe buýt cuối cùng, nếu giờ mà bắt taxi về nhà, sẽ đúng như Meili nói, rất không an toàn…

Essegrin là một thành phố hạng 3, an ninh và trật tự rất không tốt.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong xe buýt, cảm giác khó chịu của cô em Meili càng thêm mạnh mẽ.

Đáng lẽ cô em phải mong chờ chuyến xe cuối cùng nhất, nhưng lúc này, cô lại có cảm giác không muốn lên xe.

Tuy nhiên, chưa kịp nói, Emily đã bước tới nói chuyện với tài xế về việc mua vé.

Thấy vậy, cô em chỉ biết thở dài bất lực rồi bước lên.

Như hầu hết các chị em khác, Emily là người đưa ra quyết định. Trong phần lớn trường hợp, cô em chỉ đưa ra nhận xét.

……

Lúc này, Đỗ Duy đang ngồi ở hàng ghế cuối cùng, cau mày khi nghe thấy hành khách mới có vẻ đang cố nói chuyện với tài xế.

Hắn thận trọng nâng chiếc ô lên, quan sát kỹ hai chị em.

“Có 2 … người lên xe?”

Chỉ vài phút trước, khi chiếc xe buýt dừng lại ở trạm, trước sự ngạc nhiên của anh, 8 thanh niên mang ô, bộ dáng như sinh viên đã đồng loạt xuất hiện.

Hoặc có lẽ là … ác linh.

Những ác linh này khá giống với cô gái ngồi ngoài cùng bên phải Đỗ Duy.

Sau khi lên xe, ngồi xuống, bọn họ dùng ô che kín nửa người trên, toát ra hơi thở u ám, lạnh lẽo.

Đột nhiên, toàn bộ xe buýt chỉ còn lại 4 ghế trống.

Vị trí chính giữa bên tay phải của hắn, ghế đơn cạnh cửa trước và hai ghế trước mặt.

Trên xe buýt chỉ có 16 ghế hành khách, loại trừ ác linh không thể nhìn thấy trong trạng thái Quỷ Nhãn, chỉ còn 4 ghế trống.

Và bây giờ có thêm 2 cô gái vừa lên xe, họ sẽ chiếm 2 chỗ, đó là một dấu hiệu không tốt.

Vì điều đó có nghĩa là chỉ cần một ác linh khác lên xe là nó sẽ đầy.

Nếu ác linh không có chỗ ngồi, nó sẽ giết những người không nên đi chuyến xe buýt này.

Là 2 cô gái …

……

Ánh mắt Đỗ Duy có chút phức tạp, khi biết 2 cô gái chắc chắn sẽ chết trên xe buýt, hắn đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

“Tuy mình không định làm người tốt, nhưng tại sao trong lòng lại không có chút cảm xúc?”

Mắt của Đỗ Duy giật giật, có gì đó không ổn …

Trong hoàn cảnh khó lòng đảm bảo sự an toàn của bản thân, hắn khó có thể thương hại những sinh mạng khác, đặc biệt là những người xa lạ.

Bởi vì có rất nhiều “hành khách” trên xe buýt, thậm chí có một hành khách vô hình.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn có thể nhìn thấy nhiều hơn.

Ức chế, kinh hoàng, nghẹt thở, đủ thứ cảm xúc kỳ lạ mà người bình thường không thể hiểu nổi ngập tràn trong chiếc xe buýt này.

Người thường không có Quỷ Nhãn, không thể đối mặt và cảm nhận được nỗi kinh hoàng khi rơi xuống biển sâu. Nhưng Đỗ Duy, người vẫn ở trong trạng thái Quỷ Nhãn, lại khác.

Nói cách khác, mọi thứ hắn âm thầm chịu đựng vào lúc này, đều vượt quá khả năng nhận biết của người thường.

Đỗ Duy chợt nhận ra, nhân tính của mình đã giảm đi…

Có vẻ như khi mới bước vào trạng thái Quỷ Nhãn, nó không rõ ràng, hoặc ảnh hưởng không lớn. Nhưng sau khi bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, khi cánh tay phải ác linh hoá, nhân tính của hắn càng giảm đi nghiêm trọng.

Hắn lại lấy ô che nửa người trên của mình, tựa vào cửa sổ, từ từ nhắm mắt lại.

“Vì vậy, đây là lý do giáo hội cảnh giác với những Hunter.”

“Nhân tính suy giảm, vậy thì ở giai đoạn cuối cùng, sau khi hoàn toàn ác linh hoá, sẽ xảy ra chuyện gì?”

Đỗ Duy luôn lạnh lùng, bình tĩnh, lý trí, và không có cảm xúc dư thừa.

Điều này quả thực do hắn chi phối, nhưng sự thiếu nhân tính thể hiện ở phong cách bên ngoài của hắn.

Chẳng hạn như vào lúc này, Đỗ Duy lạnh lùng nhìn hai chị em xinh đẹp sau khi bắt chuyện với tài xế thất bại, quay đầu đi về phía hắn.

Hắn thậm chí không có suy nghĩ nhắc nhở bọn họ, bởi hắn nghĩ điều đó sẽ khiến tình hình trở nên tồi tệ hơn …

Nhưng nếu là trước kia, hắn sẽ có phần xúc cảm khi gặp những chuyện như vậy, thay vì vô cảm như bây giờ, giống như một ác linh.

Đỗ Duy thầm đưa ra quyết định.

"Khi vấn đề này kết thúc, phải tìm cho mình một cái neo."

Theo một nghĩa nào đó, nếu như vất bỏ cảm giác khó chịu về thể chất và tâm lý, những thứ không thuộc về con người, cũng không phải không thể chấp nhận được.

Không thuộc về con người không có nghĩa không phải của ta…

……

Emily và Meili đi về phía sau xe, họ là chị em, nên tự nhiên họ sẽ không tách rời nhau.

Bởi vậy, chỗ bọn họ muốn ngồi, là hàng từ thứ hai từ dưới lên, hai cái ghế cạnh cửa sổ, trước mặt Đỗ Duy.

Nhưng càng đi về phía sau, sắc mặt của hai người càng trở nên xấu xa. Nhất là khi vừa đi ra cửa sau, nhìn thấy The Nun, bọn họ lập tức giật nảy mình.

Mặc đồng phục của một nữ tu, khuôn mặt xám xịt như thể được tô một lớp xi măng, ngũ quan trên khuôn mặt của nữ tu này rất mất cân đối, hoàn toàn khác với người bình thường.

Đôi mắt của nó to hơn người thường rất nhiều, không có tròng trắng, hoàn toàn là màu đen.

Môi đen như mực, như thể bị lửa thiêu chết, có dấu hiệu rõ ràng của bệnh valgus, máu chảy giọt xuống, nhìn thế nào đi nữa cũng không thể là người bình thường.

“Cái này … cái quái gì thế này.”

Lúc này Emily đã nhận ra có gì đó không ổn, cô nắm lấy tay của Meili, sắc mặt tái nhợt, thở gấp gáp.

Meili càng tồi tệ, lúc đầu cô còn sợ hãi, sau khi nhìn thấy nữ tu, cô run rẩy nói bằng giọng điệu sợ hãi: “Emily, chắc bọn mình đã lên nhầm xe…”

Ngay khi giọng nói cất lên, toàn bộ hành khách trên xe buýt dường như bị xúc động, tất cả đều quay đầu lại, mắt nhìn chằm chằm vào Meili và Emily.

Hai chị em sinh đôi còn chưa kịp hoàn thiện thế giới quan, khi gặp phải tình huống này, lập tức nghĩ đến những thứ khủng khiếp.

Hai chị em sửng sốt, và cùng nhau hét lên.

Mà điều này cũng khiến không khí trên xe buýt càng thêm căng thẳng.

Ánh đèn lắp sẵn trên trần xe bắt đầu nhấp nháy một cách điên cuồng. Mà Đỗ Duy ngồi phía sau, có thể cảm nhận rõ ràng, có rất nhiều ánh mắt đầy ác ý đang tập trung vào hai chị em sinh đôi.

Có vẻ như hành động của họ đã làm phiền những hành khách này …

Chương 109: Bao nhiêu chỗ trống?

Lúc này, Emily và Meili mới nhận ra mình đã lên nhầm xe.

Trận mưa bão thực sự quá lớn, họ lại chờ chuyến xe cuối cùng, hành động tiềm thức đã đẩy họ vào tình huống nguy hiểm nhất.

Nhưng lúc này cả hai vẫn chưa nhận ra, tình huống đáng sợ mà mình đang gặp phải là gì …

Emily rất hối hận, cô nắm tay Meili định ra khỏi xe, nhưng phát hiện cửa sau không hề mở.

Quay đầu lại, thì cánh cửa trước cũng đã từ từ đóng lại …

Và những ánh mắt chứa đầy ác ý đó càng trở nên u ám và kỳ quặc hơn.

……

Trong cơn mưa lớn, chiếc xe buýt vẫn tiếp tục chạy.

Sau khi cửa trước đóng lại, chiếc xe buýt tiếp tục lái về phía trước, không hiểu tại sao, những "hành khách" này không có hành động gì.

Thậm chí có thể nói là ngoài hoảng sợ, hai người vẫn sống khỏe.

Emily và Merisse run rẩy ngồi ở hàng ghế thứ hai từ dưới lên, đó là vị trí ngay trước chỗ của Đỗ Duy.

Hừm … Ngoài sợ hãi, còn do quần áo không giữ bị ướt, mà không cách nào hong khô.

Hai người họ rất sợ hãi nhưng không dám nói, theo bản năng họ biết chiếc xe buýt này rất đáng sợ, giống như truyền thuyết kinh dị, có thể là xe ma.

Hành khách trên xe đều là ma …

……

Đỗ Duy nhìn thấy trong mắt, im lặng tính toán.

Bên trái có 2 chỗ trống, một chỗ ở bên phải, song song nhau.

Không tính 2 người mới lên, còn có 3 ghế khác.

Một trong số đó là giữa Đỗ Duy và người phụ nữ cầm ô, hai ghế còn lại ở phía trước ghế của The Nun, cả hai đều là ghế đơn.

Và trong số 3 ghế trống, một trong số chúng đã bị hành khách vô hình chiếm giữ.

Nói cách khác, trên thực tế, chỉ cần có thêm 2 ác linh xuất hiện, chỗ ngồi sẽ chật kín.

Nhưng nếu từ 3 trở lên, ác linh sẽ giết người và chiếm chỗ.

Đây là quy luật của xe buýt, về cơ bản không có cách nào giải quyết.

Trong một môi trường kín như xe buýt, con người không thể nào chống lại lũ ác linh.

Ngay cả Đỗ Duy, hắn cũng không thể dùng quy luật kiềm chế và cân bằng lẫn nhau của ác linh.

Bởi vì mỗi chỗ ngồi đều dành cho “hành khách” thực sự, con người lên xe chiếm chỗ ngồi. Trước khi xuống xe ác linh sẽ không ra tay, nhưng khi xe đã đầy khách, ác linh mới giết người chiếm chỗ ngồi của mình.

Đây là quy luật mạnh mẽ nhất của xe buýt.

Nói cách khác, xe buýt trấn áp tất cả ác linh, và các quy luật của nó cũng dành cho ác linh, nó không thân thiện với con người.

Và bây giờ, tài xế ở vị trí lái đã trở thành một ác linh, và sơ hở duy nhất đã được bổ khuyết.

……

Đỗ Duy không nghĩ tới chuyện của hai chị em song sinh, hắn nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng suy tính.

Làm sao để xuống xe là cả một vấn đề …

Những ý tưởng và chuẩn bị ban đầu không thể theo kịp những biến đổi, có phần còn vô dụng.

Giờ xem ra, không có nhiều lá bài tẩy mình có thể lật.

3 người James lẽ ra nên vào tháp đồng hồ để tìm kiếm cái đầu, chỉ cần niêm phong nó trong hộp, The Nun sĩ có thể bị kiềm chế, tối thiểu cũng khiến nó suy yếu …

Đương nhiên, dù là kiềm chế hay suy yếu, đối với Đỗ Duy đều là chuyện tốt.

Nhưng hắn không thích đặt hy vọng vào người khác. Vì vậy ý tưởng ban đầu của hắn là dùng quy luật của xe buýt để giết chết The Nun.

Khi xe buýt đã đầy chỗ, tức là sau khi tất cả ác linh hành khách có chỗ ngồi, lại lên thêm một ác linh, liệu nó có giết một hành khách để đoạt chỗ hay không.

Nhưng ý tưởng này rất mơ hồ, cái này là do sau khi đoạt lại được thân thể, Đỗ Duy đã làm chủ được mặt nạ, lại có thêm thân phận của một ác linh.

Trên thực tế, hắn không thể kiểm soát nó hoàn toàn, hoặc đảm bảo rằng quy luật này thực sự hữu dụng.

Vì vậy, đây là phương án cuối cùng, hoặc thậm chí là một thủ đoạn cùng chết.

Bởi vì khi điều này xảy ra, kẻ có khả năng thiệt mạng chính là hắn..

Nó giống như cừu khoác da sói, xâm nhập vào bầy sói. Có thể không phát hiện ra mùi da sói trong một thời gian, nhưng một khi bắt đầu săn mồi, nó sẽ bị lộ.

Bên cạnh đó rất có thể ác linh Đỗ Duy, chưa chết …

Đây hầu như không phải là một lá bài tẩy.

Sức mạnh của ác linh Đỗ Duy rất khủng khiếp.

Nó có ký ức nhân cách, logic hành vi và tính cách của Đỗ Duy.

Ở một khía cạnh nào đó, đó là mặt khác của Đỗ Duy, một phiên bản độc ác của Đỗ Duy.

Chỉ là tình huống hiện tại, trừ phi Đỗ Duy đã chết, căn bản không thể xuất hiện lại.

Nói cách khác, lá bài tẩy hữu ích nhất lúc này, chỉ cần đánh ra, có thể tuyên bố: game over.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy mở mắt ra, hơi nâng ô lên, nhìn tài xế ngồi trên ghế lái.

Ban đầu chỉ là một bộ da người, nhưng giờ đây nó đã trở thành một ác linh thật sự.

Nhưng nói một cách tương đối, chỉ cần có thể thay thế được thân phận của tài xế, có thể ép The Nun xuống xe. Tốt nhất là đến trường học đó …

Bây giờ chỉ còn 10 phút nữa, là tới 12 giờ …

Đỗ Duy đành phải kiên nhẫn chờ đợi thời cơ, nhìn ác linh dưới góc độ của một thợ săn.

Hắn cần phải giữ vững cảnh giác, ẩn nấp thật kỹ.

Nhưng đúng lúc này, tốc độ của chiếc xe buýt đột ngột giảm lại …

Ánh mắt của Đỗ Duy phát lạnh, mới có 2-3 phút, sao có thể dừng nhanh như vậy?

Hắn đột nhiên tập trung ánh mắt vào tài xế.

Tôi thấy tài xế cũng quay đầu lại, để lộ khuôn mặt nhăn nhó, khóe miệng cong lên một đường vòng cung kỳ lạ …

Dường như là một kiểu chế giễu …

Kít…

Ngay lúc xe dừng lại, cửa trước mở ra.

Bằng mắt thường có thể nhìn thấy một màn sương mờ ảo xuyên qua cửa trước.

Sương mù trắng xóa, và nhiệt độ trong cabin giảm xuống rất nhiều.

Ngay sau đó, Đỗ Duy nhìn thấy hai "người quen" lên xe.

Một kẻ có thân hình cao lớn quấn đầy băng, không thể nhìn rõ nét mặt và làn da.

Một phụ nữ có thân hình nhỏ nhắn hơn cũng quấn đầy băng.

Đỗ Duy đã từng nhìn thấy hai con ma này.

Cơ thể của họ thật ra được tạo thành từ những dải băng này, nhưng bên trong hoàn toàn rỗng, điều này thật phi lý.

Chỉ là lần trước nhìn thấy bọn họ lên xe là riêng rẽ, nhưng lần này lại đi cùng nhau.

"Giữa các ác linh, cũng có tổ đội sao?"

Đỗ Duy chợt nghĩ đến điều này, nhưng hắn nhanh chóng phủ nhận.

Nên có lý do khác.

Nhưng theo cách này, không gian bên trong xe buýt về cơ bản đã đầy.

Trừ ác linh vô hình, 2 ác linh mới đến chiếm hai ghế trống còn lại, chỉ cần thêm 1 hành khách đi lên, hai chị em sinh đôi ngồi ghế trước sẽ chết.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, định tiếp tục nghĩ cách xuống xe, nhưng lúc này, hắn lại nhìn thấy một thứ vượt quá tầm hiểu biết của mình.

Khi hai ác linh băng bó đến giữa xe, chỉ có người nam ngồi xuống.

Một ác linh khác, trông giống như phụ nữ, tiếp tục đi về phía sau.

Và mục tiêu của nó là hai chị em sinh đôi.

Đỗ Duy cứng người, hắn đột nhiên hiểu ra một điều. Nếu theo quy định của xe buýt, hắn phải tương đương với 2 hành khách.

Chính mình đeo mặt nạ, và ác linh Đỗ Duy không thể xuất hiện.

Nói cách khác, ác linh đã thỏa mãn quy luật giết người của chiếc xe buýt.

Chương 110: Ác linh đeo mặt nạ

Bên trong xe buýt, ánh đèn vẫn rất mờ.

Nữ ác linh quấn đầy băng đi thẳng tới hàng ghế thứ hai từ dưới lên. Lúc này, Đỗ Duy mới chú ý tới ánh mắt của nó dừng lại giữa không trung một lúc.

Không rõ mục đích …

Nhìn giống như muốn ngồi ở chỗ nào đó.

Nhưng Đỗ Duy biết rằng điều đó không đúng, vì điều nó muốn làm bây giờ là giết chóc.

Sau đó, hắn nhìn thấy nữ ác linh quấn đầy băng quay lại, và nhìn thẳng vào mặt của hai chị em sinh đôi.

Meili sửng sốt, cô ấy đang ngồi bên ngoài, cô chị thì đang ngồi bên cửa sổ. Theo cách nhìn của cô, người phụ nữ quấn đầy băng này rất đáng sợ.

Hơn nữa, kể từ khi lên xe, nỗi kinh hoàng trong lòng cô cứ lởn vởn.

Emily cũng vậy, ánh mắt đầy cảnh giác, ôm em gái vào lòng, thậm chí còn cố gắng giữ em ở lại.

Cô định mắng người kia, nhưng chưa kịp nói thì cảnh tiếp theo khiến cô mất cả giọng.

Ác linh quấn đầy băng nhẹ nhàng đặt cả hai tay lên cằm của Meili, một trái một phải.

Meili vô cùng sợ hãi, nhưng điều khiến cô sợ hơn cả là cô thấy mình hoàn toàn không thể kiểm soát được cơ thể, không thể cử động hay nói chuyện.

Sự im lặng chết chóc …

Sau đó, Emily nhìn thấy đầu của em gái mình đã bị cắt ra, vị trí chỗ cổ giống như một tấm gương nhẵn thính, còn có thể nhìn thấy một chút máu trong đó.

Thậm chí, cô chị còn nhìn thấy người phụ nữ quấn đầy băng ôm đầu Meili vào trong ngực. Sau đó dường như đang suy nghĩ điều gì đó, cuối cùng từ từ đặt trên đầu mình.

Nhẹ nhàng nhét vào trong.

Đầu của Meili trực tiếp cắm vào vị trí đầu của nữ ác linh, những miếng băng vải, thì quấn lấy giữa chặt cái đầu.

Vẻ mặt đó cũng chuyển từ hoảng sợ sang bình tĩnh.

Emily hoàn toàn đờ đẫn, vẻ mặt đơ đơ, còn cơ thể thì cứng đờ.

Cô muốn hét lên, nhưng hoàn toàn không thể làm được.

Ác linh quấn đầy băng không ngừng lại, nó tách rời từng bộ phận trên cơ thể của Meili, giống như tháo dỡ các khối xây dựng, rồi lắp nó vào chính nó.

Khi tất cả các bước được hoàn thành, nó hoàn toàn thay đổi.

Ngoại trừ một phần cơ thể bị quấn băng, nhìn từ phía trước thì có vẻ giống Meili. Nhưng nếu nhìn từ phía sau, bạn có thể thấy phần băng phồng to quấn quanh.

Sau khi kết thúc việc này, nó đưa mắt nhìn Emily, nhưng không làm gì cả. Thay vào đó, nó ngồi vào vị trí vốn của

Meili, và lặng lẽ nhìn về phía trước, giống như một hành khách đang chờ xuống xe.

Đỗ Duy ngồi ở hàng ghế cuối cùng có thể nhìn toàn bộ cảnh tượng đẫm máu vừa xảy ra.

Trái tim của hắn lạnh lẽo.

Lần trước, ác linh này đã giết Linda bằng cách chặt xác cô, tháo băng, để lộ cơ thể trống rỗng, rồi quấn lấy từng phần cơ thể của nạn nhân.

Nhưng bây giờ nó đã hoàn toàn thay đổi.

Như thể đối với nó, Linda không có gì khác ngoài thức ăn, trong khi Meili là một bộ sưu tập quý giá.

Hành vi của nó giống như mua quần áo mới, rồi vội vàng mặc thử chúng.

Ánh mắt của Đỗ Duy dừng ở trên thân thể của cô gái song sinh còn lại, tràn đầy lạnh nhạt.

Sinh đôi …

Cô ấy cũng sẽ chết …

Đỗ Duy biết rằng hai chị em sinh đôi không nên chết, họ đều là những người vô tội, thậm chí có chút đáng thương.

Chỉ vì lên một chuyến xe không nên lên, mà đã đánh mất sinh mạng còn thanh xuân của mình.

Nhưng đôi khi, chẳng thể làm gì khác được.

Đây được gọi là bất lực.

Từ năng lực đến nội tâm, là bất lực.

Không có cách chống lại, không có cách giải quyết.

Đỗ Duy chỉ có thể bảo vệ chính mình, hơn nữa tự bảo vệ chính mình cũng là một vấn đề.

Ác ý của The Nun vấn quấn chặt hắn, không hề chuyển dời, tình thế cũng cực kỳ nguy cấp.

Đỗ Duy kìm nén mọi cảm xúc trong lòng, trở về trạng thái bình tĩnh và lý trí tuyệt đối.

Bây giờ, toàn bộ xe buýt đã đầy.

Có 2 ghế trống, một ghế nằm giữa hắn và ác linh cầm ô, và ghế còn lại ở phía trước bên phải.

Cái chết của một trong hai chị em sinh đôi, đóng một vai trò như một lời cảnh báo tuyệt vọng.

Nói cách khác, nó khiến Đỗ Duy nhận thức được thêm một quy luật nữa.

Khi chiếc xe đã đầy, ác linh mới đến sẽ chọn giết những hành khách đã lên xe do nhầm lẫn. Nhưng nếu số lượng "hành khách" trên xe đến điểm cực hạn, ác linh mới đến sẽ bắt đầu giết người ngay cả khi họ không chiếm chỗ ngồi.

Ác linh Đỗ Duy và hành khách vô hình trực tiếp đẩy số hành khách đến điểm cực hạn - 15.

Vì vậy, lần này, sau khi 2 ác linh lên xe, 1 người ngồi xuống và người còn lại giết người.

……

Lúc này, ở phía bên kia.

Bên trong tháp đồng hồ của bệnh viện tâm thần.

3 người James đứng trước bức Tượng Chúa mới tinh ở tầng cao nhất.

"Chắc chính là nó."

Người vừa nói là James, ông ấy đang cầm chiếc máy ảnh kiểu cũ bằng hai tay, mắt dời khỏi camera, toàn thân run rẩy không ngừng.

Trong bức ảnh, ông nhìn thấy một cái đầu bị ngọn lửa đốt cháy đen với phần da bị carbon hóa.

Nó được nhét vào thập tự giá và thay thế đầu của tượng Chúa.

Homill phía sau tức giận nói: “Đây là phạm thượng…”

Biểu cảm của Harry cũng rất tệ. Mặc dù anh không phải là một Người Đuổi Quỷ được giáo hội đào tạo từ còn nhỏ, nhưng cũng thấy vô cùng khó chịu.

Vì vậy, anh lạnh lùng nói: “James, anh có phát hiện ra gì khác thường không?”

James lắc đầu và nói: “Không, đập vỡ thần tượng ra, lấy phần đầu bên trong ra và niêm phong nó trong hộp. Đỗ Duy cần sự giúp đỡ của chúng ta ngay bây giờ.”

Harry gật đầu, anh ta cẩn thận đổ nước thánh lên tay, sau đó nắm một chiếc ghế rồi đập mạnh vào đầu của bức tượng Chúa.

Bốp …

Đầu của bức tượng Chúa bị vỡ ra, rơi xuống đất cái rầm.

Chiếc ghế gãy rời, chỉ còn một chân ghế được Harry giữ chặt.

Bụi văng tứ tung.

Harry một tay giữ chân ghế, còn tay kia cầm sợi dây có thể đối phó với ác linh, tiến về phía trước để kiểm tra.

Anh ta định gỡ lớp đất sét khô đang trùm kín đầu, nếu không kích thước sẽ không vừa với cái hộp.

James và Homill nhìn thấy điều này, chuẩn bị hộp, cùng vây lại xung quanh.

Nhưng ngay khi Harry kéo lớp đất sét khô bao quanh đầu của tượng Chúa, để lộ cái đầu bên trong. Anh ta kinh hoàng phát hiện, cái đầu đã bị đốt thành than đột nhiên mở mắt.

Lạnh lùng, độc ác …

Khi Harry nhìn vào đôi mắt đó, đầu óc bỗng nhiên đau đớn dữ dội, trước mắt chỉ toàn là màu máu, và tầm nhìn trở nên rất mờ.

……

11:48.

Xe buýt từ từ dừng lại.

Nhìn ra ngoài cửa sổ xe, Đỗ Duy cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc.

Đây là một khu ổ chuột cũ kỹ, đường xá đổ nát, xung quanh chỉ có vài ngôi nhà, trông khá vắng vẻ.

Trên mặt đất có rất nhiều nước đọng, có một người đàn ông mặc một bộ âu phục màu đen nghiêm chỉnh, đeo mặt nạ trắng không có ngũ quan, trên ngực đeo một chiếc trâm cài áo bằng vàng sang trọng và tinh xảo, chống gậy ngẩng đầu liếc nhìn Đỗ Duy.

Ngay cả trong mưa, tư thế của nó vẫn rất quý phái.

Ánh mắt của Đỗ Duy lạnh như băng, hắn cũng đang đeo mặt nạ, theo bản năng ghét bỏ vị “khách” quen thuộc này.

Chương 111: Lịch thiệp lạnh lùng

Cộp cộp…

Người đàn ông mặc vest, đeo mặt nạ chậm rãi đi tới.

Khi cánh cửa đóng lại, bầu không khí trong chiếc xe càng thêm vắng lặng đến rợn người.

Đỗ Duy đặt ô xuống, nhanh tay cất nó vào ba lô.

Sau đó, hắn nhìn người đàn ông đang bước vào, bằng ánh mắt lạnh lùng.

Lại có thêm một hành khách khác trên xe buýt, chuyện sẽ xảy ra tiếp theo rất đơn giản, cô chị trong cặp sinh đôi, sẽ bị giết.

Nhưng Đỗ Duy có một cảm xúc phức tạp khó tả.

"Họ không nên ở trong chiếc xe này …"

Không phải hắn muốn cứu người và trở thành thánh mẫu.

Trong tình huống chỉ có thể miễn cưỡng, hoặc thậm chí không thể tự bảo vệ được bản thân mà còn đi cứu người; điều đó thực sự không có nhiều ý nghĩa, chỉ là bốc đồng.

Ngay cả Người Đuổi Quỷ của giáo hội, khi gặp phải chuyện này, hắn sẽ suy tính cho an toàn của bản thân, thay vì liều mình cứu người khác.

Nhiệm vụ của một Người Đuổi Quỷ không chỉ đơn thuần vì một cá nhân, mà vì cả tập thể.

Đây là lý do tại sao tất cả những Người Đuổi Quỷ không thể hiện quá nhiều nhân tính.

Đây cũng là lý do Đỗ Duy nói Cha Tony chỉ thích hợp làm công tác hậu cần chứ không nên làm Người Đuổi Quỷ.

Do dự có nghĩa là không ai có thể sống sót.

Con người là một sinh vật rất phức tạp, có tình cảm, cái tôi, tập thể, và rất nhiều yếu tố được dung hợp lại với nhau tạo ra cái gọi là con người.

Phần lớn người khi đối mặt với tình huống như hắn hiện giờ, họ đều sẽ tập trung vào việc bảo vệ bản thân.

Tức là – việc không quan trọng đến mình thì mặc kệ.

Một người bình tĩnh và lý trí cũng sẽ đưa ra lựa chọn này.

Từ góc độ của bên thứ ba, nếu hai chị em sinh đôi chết, ghế của họ có thể được trao cho các ác, và sau đó mình có thể sống lâu hơn một chút.

Tất nhiên, ngoài những điều này, phải nói rằng cái chết của hai chị em còn có những ý nghĩa khác.

Đó là làm cho Đỗ Duy ý thức được tình hình phức tạp trong xe buýt - mình đang chiếm số lượng 2 hành khách, cho dù còn trống một ghế, ác linh vẫn có thể giết người.

Quy tắc cứng nhắc, lại mơ hồ, lúc này giống như một tấm lưới lớn vô hình, khiến người ta thở không nổi.

Vì vậy, Đỗ Duy cảm thấy rằng mình nên làm một cái gì đó.

Đặc biệt là bây giờ hắn đang thăm dò quy luật biến hoá, suy nghĩ về chuyện sắp xảy ra.

Không có đúng sai, không có thiện ác …

“Nếu không thể thay đổi quy luật, vậy hãy thay đổi ác linh bị giới hạn bởi quy luật…”

Hắn thầm nhủ, lập tức đứng lên.

Hít một hơi thật sâu, lắc lắc cánh tay phải ác linh hoá của mình, rồi đi về phía người đàn ông mặc vest đen, chống gậy, mang túi trên lưng.

Ngay lập tức, toàn bộ hành khách trong xe buýt đều quay đầu nhìn Đỗ Duy.

Tầm nhìn bị đông đặc, bầu không khí ức chế đến cực điểm, giống như cảnh tượng trước cơn bão khiến người ta khó thở, tức ngực.

Đỗ Duy không thèm để ý, nhưng khi đi ngang The Nun, bèn nhìn xuống The Nun.

Ác ý lại càng méo mó, tràn đầy thù hận.

Thân thể của The Nun run lên, không phải vì sợ Đỗ Duy, mà dường như bị thứ gì đó ảnh hưởng…

Đỗ Duy biết đó là bởi vì chiếc trâm và chiếc nhẫn vàng cùng lúc xuất hiện trong xe …

Mặt nạ và đồng hồ là cùng một loại đồ vật, giam giữ môi giới của lời nguyền - nhẫn và trâm cài áo bằng vàng.

The Nun trong xe buýt là ác linh của kẻ sau khi chết bị nguyền rủa, rồi sau đó Marilyn Manson hiến tế, lại nhảy từ giấc mơ sang hiện thực.

Tất nhiên, cô ta phải kinh khủng hơn ác linh bình thường, có lẽ chỉ có ác linh Đỗ Duy mới có thể đấu tay đôi với nó.

Nhưng từ một góc độ nào đó, cô ta và Đỗ Duy thực sự có điểm chung.

Đó là đều bị nhiễm một lời nguyền, nhưng một bên là ác linh đã chết hàng chục năm, và bên còn lại là một người còn sống rất ổn.

Và bây giờ, có một ác linh tương tự trên xe buýt.

Một người đàn ông mặc vest, đeo trâm cái áo bằng vàng.

Thân phận của nó là Mike Stowe, chồng của bà Mina.

Không giống như Đỗ Duy và The Nun, mặc dù trong quyển nhật ký lúc nó còn sống không ghi chép gì về The Nun, nhưng nó có thông tin về ác linh đeo mặt nạ.

Nó đeo một chiếc mặt nạ trong suốt cuộc đời của mình, rồi bị ác linh trong đó ảnh hưởng.

Nhưng sau này, không biết tại sao khi còn sống nó lại lên chuyến xe này, chết ở đây, biến thành ác linh.

Nó đeo chiếc trâm cài áo bằng vàng trên ngực, trong khi Đỗ Duy đeo chiếc nhẫn.

The Nun này, dường như muốn có loại vật này.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy cúi đầu nhìn The Nun, mang theo ý châm chọc: "Thì ra mày chỉ là một nữ tu, cho nên chỉ là một ác linh. Mày không phải là nguồn gốc của lời nguyền, cho nên mày sẽ chết ở đây."

Câu này là nói ở trong lòng.

Sau đó hắn ngẩng đầu lên, tiến thêm một bước nữa.

Lúc này, người đàn ông mặc vest rất lịch lãm chống gậy, chỉ còn cách Đỗ Duy 1 mét.

Chỉ cần tiến lên một bước, 1 người và 1 ác linh sẽ hoàn toàn đối đầu nhau.

Cũng đeo mặt nạ, và cũng sở hữu thứ bị nguyền rủa.

Đỗ Duy nhìn chiếc mặt nạ không có ngũ quan, ánh mắt chậm rãi dời xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên cây trâm vàng cài áo trên ngực.

Có 2 chữ cái rõ ràng trên đó —— Va…

Những chữ cái phía sau bị mài đi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hai chấm nhỏ một cách mơ hồ, dường như là một phần của một chữ cái nào đó.

Hai chấm nhỏ đối xứng lên xuống và hơi nghiêng.

Dường như là … K.

Trong cuốn sách do Cha Tony đưa, có đề cập đến một số thứ quỷ dị, chúng có một cái tên thật nhất định, nếu biết tên thật của chúng, có thể tìm cách trục xuất chúng.

Nhưng … không có cách nào loại bỏ, và không có gì đảm bảo rằng chúng sẽ không lại để mắt đến mình.

Đây là một dấu hiệu tốt.

Chỉ là đối với Đỗ Duy hiện giờ, cũng không có ích lợi gì.

Vì vậy, hắn trực tiếp bước tới mặt ác linh mặc đồ vest.

Đối phương trực tiếp vươn tay túm lấy cổ hắn.

Đỗ Duy vươn cánh tay phải ác linh hoá nắm lấy chiếc mặt nạ không có ngũ quan.

Giây tiếp theo, ác linh thu tay lại, bước xuống hàng ghế cuối cùng.

Thấy vậy, Đỗ Duy thở dài, thầm than một tiếng.

Chiếc mặt nạ không có ngũ quan là đồ tốt, ác linh bên trong còn ở trong biệt thự, nếu lấy được, nhất định sẽ giúp đỡ cho hắn rất nhiều.

Nếu không phải ở trên xe buýt, Đỗ Duy nhất định sẽ tìm cách giết tên ác linh này, lấy trâm vàng và mặt nạ.

Thứ nhất là để tiêu diệt một ác linh đã cố gắng giết mình, và cũng để tăng lá bài tẩy của bản thân.

Đối mặt với ác linh, nếu sở hữu càng nhiều vật phẩm loại này, thời khắc quan trọng có thể cứu mạng mình.

Đỗ Duy vừa nghĩ vừa đi về phía vị trí lái xe.

Lúc này tất cả "hành khách" trên xe buýt đều tập trung vào hắn, ánh đèn càng lúc càng tối om. Bầu không khí nặng nề, đặc biệt là nơi The Nun đang ngồi, trực tiếp xuất hiện một bóng người, đang chậm rãi lan tràn.

Mà lúc này, Đỗ Duy đã đến trước cửa xe, lạnh lùng nhìn tài xế ở sau cửa sổ cách ly.

Tài xế trước đây là tấm da của Andrew Dawkwe, giờ nó lấy thân phận là một ác linh, Đỗ Duy cứ có một cảm giác kỳ quái khó tả.

Bởi vì ác linh này bỗng nảy sinh ác ý với hắn, cứ như nó đã từng cùng tiếp xúc với mình.

Nhưng những ác linh đã tiếp xúc hoặc đã ở trong phòng khám, hoặc ở quận Northbrook, không có "người quen" nào khác.

Loại bỏ từng con một, ác linh có thể nghĩ tới liền rõ ràng.

Chương 112: Bài tẩy

Khi Đỗ Duy nhìn tài xế ở vị trí lái xe, nó cũng nghiêng đầu lại, nhìn chằm chằm vào đôi mắt lạnh lùng tàn nhẫn kia, tràn đầy ác ý.

Ánh mắt giao nhau, quỷ dị không thể tả.

Đỗ Duy cứ như vậy lạnh lùng nhìn chằm chằm tài xế, tay trái lấy ra một khẩu súng lục, chĩa nòng súng ra ngoài.

Bang … một phát!

Cửa sổ cách ly bị một viên đạn bắn nát, rồi xuyên thủng đầu của tài xế, sau đó lại làm vỡ cửa kính xe, để lại một lỗ đạn.

Ngay lập tức, tất cả hành khách trong toàn bộ xe buýt, như thể nhận được tín hiệu nào đó, đều có những thay đổi bất thường.

Đầu tiên, các học sinh bỏ ô che thân trên xuống, ngơ ngác đứng dậy.

Cảm giác ức chế cảm thấy mãnh liệt!

Kế đó là người đàn ông mặc vest vừa ngồi xuống vị trí ban đầu của Đỗ Duy, lại đứng lên, ngay cả khi đeo mặt nạ, Đỗ Duy cũng có thể cảm nhận được ánh mắt ác độc như kim châm trên lưng của mình.

Sau đó 2 ác linh quấn đầy băng cũng đứng dậy, trong số đó, nam ác linh cách Đỗ Duy gần hơn, lớp băng quấn quanh người tự động rơi ra, lộ ra khoang ngực rỗng tuếch.

Nó dường như muốn làm điều đó.

Cuối cùng là đến The Nun, bóng đen dưới chân bắt đầu lan tràn, đèn trong xe lập lòe, như thể sẽ tắt trong giây tiếp theo.

Vào lúc này, tất cả ác linh dường như đều căm ghét Đỗ Duy.

Cứ như thể chúng đã phát hiện ra thân phận của Đỗ Duy.

……

Đỗ Duy cảm thấy áp lực ngột ngạt này, nhưng khuôn mặt dưới lớp mặt nạ không hề căng thẳng, chỉ có một tầng mồ hôi chảy ra trên trán.

Bởi vì hắn biết rằng cho dù ác linh phát hiện ra hắn là kẻ giả mạo - một hành khách đeo mặt nạ để giả mạo thân phận của ác linh, chỉ cần còn ở trên xe buýt, hắn chả sợ.

Xe buýt không phải là một ác linh, mà là một tồn tại kỳ lạ hơn. Nội quy của nó chỉ dành cho hành khách. Cực kỳ máy móc và lạnh lùng.

Chỉ cần hắn không cởi bỏ mặt nạ, vẫn còn mang thân phận của ác linh, hắn vẫn là một hành khách.

Kẻ duy nhất có đặc quyền là tài xế.

Đây cũng là một trong những kẽ hở trong quy luật, lần trước Đỗ Duy chiếm giữ vị trí tài xế đã tìm ra đường sống.

Và lần này, hắn cũng muốn làm như vậy, nhưng táo bạo hơn.

Giết người lái xe này!

Đây không phải là kiêu ngạo, mà là thứ Đỗ Duy đã nghĩ ra, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng.

Bởi vì hắn đã tìm ra thân phận của người lái xe, và phát hiện ra điểm yếu của nó.

“Đó là một con bù nhìn…”

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn ghế lái, một viên đạn đục một lỗ trên đầu, lộ ra ác linh trong đống rơm rạ, cả tấm da người cũng bắt đầu vặn vẹo.

Con quỷ này thật sự đã chui vào tấm da người của Andrew Dawkwe, thay vì đứng sau xác chết như trước.

Lần đầu tiên đi xe buýt, Đỗ Duy đã bắn nát sọ nó một lần, lúc đó hắn nhìn thấy con bù nhìn này chạy vào ruộng lúa mì, không ngờ nó lại lên xe.

"Quen biết ……"

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn nó: "Điểm yếu của mày quá rõ ràng."

"Nếu mày thật sự là tài xế xe buýt, tao sẽ không bao giờ làm điều đó. Nhưng tiếc là mày không phải, chỉ là một bóng ma đã chui vào tấm da người của Andrew Dawkwe."

Dưới làn da, ánh mắt của con bù nhìn rất hung ác, trực tiếp nhấn chuông xe.

Tại thời điểm này, đây giống như một tín hiệu hơn.

Đặc quyền của tài xế, khả năng kiểm soát cửa lên xuống xe, và tiếng chuông thúc giục hắn xuống xe …

3 quy luật này là luật tắc ban đầu của xe buýt, và không có ác linh nào có thể chống lại được.

Người duy nhất có thể vi phạm chính là Đỗ Duy, hắn là một người sống mạo danh ác linh, chỉ cần hắn không muốn thì không ai có thể ép hắn xuống xe trước 12 giờ.

Giây tiếp theo, Đỗ Duy đưa cánh tay phải ác linh hoá của mình vào cửa sổ cách ly, và vươn về phía cổ của bù nhìn.

Bù nhìn cũng vươn tay tóm lấy Đỗ Duy.

Thật không may, điều này là vô ích.

Tuy nó là ác linh nhưng không mạnh, miễn cưỡng thì mạnh hơn khuôn mặt nhăn nhó của người phụ nữ trong nhà Đỗ Duy một chút.

Mà thứ này đã bị Đỗ Duy giết.

Đúng lúc này, cánh tay phải ác linh hoá của Đỗ Duy siết chặt tay của bù nhìn, rồi đột ngột rút ra.

Trong quá trình này, bù nhìn trốn trong trong tấm da người vẫn chống cự dữ dội.

Chỉ tiếc, giờ Đỗ Duy đã không còn là một người bình thường, không có khả năng phản kháng trước ác linh.

Hơn nữa, trước đây hắn còn suýt giết con bù nhìn, chứ đừng nói đến bây giờ.

"Dùng quy luật giết người?"

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Đây quả thực là một cách tốt, nhưng mình không thích làm theo quy luật, vậy từ nay về sau, người điều khiển chiếc xe này là mình."

Nói xong, hắn dùng tay phải bóp cổ của bù nhìn, dùng tay trái lấy bật lửa từ trong túi ra.

Phừng …

Ngọn lửa đỏ rực bùng cháy, mạnh mẽ hơn trước đột ngột lao ra, phản chiếu trên chiếc mặt nạ mà Đỗ Duy đang đeo, càng nhìn càng ma quái.

Bên trong xe buýt, khi ngọn lửa của zippo bùng cháy, bầu không khí ức chế giống như bị châm dầu vào lửa, càng thêm sôi sục.

Một bóng đen lớn lập tức lan ra sau lưng Đỗ Duy, ngọn lửa từ zippo cũng nhanh chóng thu nhỏ lại.

Nhưng tại thời điểm này, bù nhìn và tấm da người của Andrew Dawkwe đều đã bị Đỗ Duy thiêu cháy.

Đỗ Duy trực tiếp ném tấm da người đang cháy của Andrew Dawkwe, cùng với bù nhìn bên trong, vào bóng tối ở phía sau.

Có một tiếng nổ lớn.

Ngọn lửa tắt ngay lập tức.

Phía sau xe chìm trong bóng tối, ánh đèn xe điên cuồng nhấp nháy, có thể vụt tắt bất cứ lúc nào, chỉ còn chút ánh sáng yếu ớt.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn ra sau.

The Nun, những người đàn ông mặc vest đeo mặt nạ, những sinh viên mang ô, người đàn ông và phụ nữ quấn băng, tất cả đều hiện ra trong mắt của hắn.

Khi dừng lại ở hàng ghế cuối cùng, ở ghế giữa, mắt anh dừng lại trong giây lát.

Trong bóng tối, ngồi ở giữa hàng ghế, thân hình tối đen như mực, trông giống như một phụ nữ, nhưng tỷ lệ tứ chi lại vô cùng phi lý, cứ như kéo dài ra quá mức, dường như là ác linh.

“Đó là hành khách vô hình.”

“Nó có liên quan gì đến ánh sáng không? Khi có ánh sáng, không thể nhìn thấy nó. Chỉ ở trong bóng tối, mới có thể nhìn thấy dáng vẻ thật sự của nó?”

Đỗ Duy cảm thấy ớn lạnh, con ác linh này đã ngồi ở bên cạnh hắn, nhưng hắn không hề phát hiện ra.

Hắn híp mắt, theo lý mà nói, ác linh này còn đáng sợ hơn so với những ác linh khác.

Bạn không thể xác định vị trí của nó khi có ánh sáng, nhưng khi đèn tắt, nó có thể xuất hiện phía sau, trước mặt, bên cạnh hoặc thậm chí dưới chân bạn bất cứ lúc nào.

Có thể nói là không thể giải quyết …

Phía sau hắn, tất cả hành khách đều di chuyển, và họ khóa chặt Đỗ Duy bằng ánh mắt tràn ngập ác ý.

Giống như những ác linh này đã biến thành những con thiêu thân yêu ánh sáng, mà Đỗ Duy chính là ánh sáng duy nhất.

Nhưng điều bầy thiêu thân này muốn làm là đèn hoàn toàn tắt. Cũng chính là giết chết Đỗ Duy …

Sau đó, hắn nhấn nút mở cửa sau.

Chỉ nghe thấy tiếng gió rít trong xe buýt.

Nhiệt độ giảm đột ngột …

Sau đó, vang lên tiếng chuông thúc giục xuống xe.

Nhưng lúc này, tất cả các ác linh đều rời khỏi chỗ ngồi, và đi vào lối đi.

The Nun dừng lại trước cửa sau, nó liếc nhìn ngọn đèn đang nhấp nháy liên tục lắp trên trần xe, sau đó đèn vụt tắt.

Cả chiếc xe buýt chìm trong bóng tối.

Chương 113: Ván cờ sinh tử

Bên trong buồng xe tối đen như mực.

Ngoài trừ tiếng gió lùa vào, là những âm thanh sột soạt cực kỳ doạ người.

Như thể có thứ gì đó đang bị kéo đi.

Tầm nhìn bị ánh sáng hạn chế, nhưng Quỷ Nhãn không chỉ đơn thuần là tầm nhìn.

Bước vào giai đoạn thứ ba, Đỗ Duy có thể phát hiện được; trong bóng tối, lũ ác linh đang đi về phía cửa ra, lại giằng co muốn đi về phía hắn.

Trong bóng tối, lũ ác linh đang đến gần.

Đỗ Duy cảm thấy mình giống như một tảng đá ngầm dưới đáy biển sâu, thỉnh thoảng phải chịu những con sóng lớn đánh vào, có thể thịt nát xương tan bất cứ lúc nào.

Nhưng lúc này, hắn bình tĩnh đến đáng sợ.

Sau đó, tiếng chuông thúc giục hành khách xuống xe lại được nhấn.

Tiếng chuông qua đi … ác ý trở nên dữ dội hơn, chiếc xe buýt trực tiếp dừng lại.

Những quy luật cứng nhắc, và lạnh lùng đã đóng vai trò quan trọng vào lúc này.

Trong khoảnh khắc, Đỗ Duy có thể cảm nhận rõ ràng, toàn bộ chiếc xe buýt đã có một số thay đổi.

Cảm giác này thật khó diễn tả bằng lời, nếu cứ cố chấp thì chỉ có thể dùng thuật ngữ bánh răng đứng yên đã quay trở lại.

Nhưng dù sao, vào thời điểm này. Tất cả ác linh trong xe buýt đều không thể đến gần Đỗ Duy.

Ánh sáng chói mắt đột nhiên hiện lên, đèn trong xe sáng trở lại, vẫn là ánh sáng mờ ảo dịu dàng, lúc này cảm giác không chỉ không kinh khủng, mà là an tâm.

Xe buýt không phải là ác linh, nó là thứ gì đó cao cấp hơn ác linh, giống với đồng hồ cổ hơn, nhưng không quá bí ẩn.

Nó sẽ chỉ tuân theo các quy luật đã được thiết lập, trừ khi ác linh kinh khủng đến mức có khả năng phá luật, chúng không thể đi ngược lại quy tắc này.

Cho nên dưới ánh mắt lạnh lùng của Đỗ Duy, hắn nhìn thấy tất cả ác linh bắt đầu từ từ run rẩy, sau đó từng con bắt đầu di chuyển.

Nhóm đầu tiên là những ác linh cầm ô, tổng cộng có 9 con, và nhóm thứ hai là 8.

Khi 9 ác linh đứng lên, chúng đặt ô xuống, nhưng lúc này tất cả đều nâng ô lên, che thân trên rồi chậm rãi đi xuống cửa sau.

Có một bãi đất hoang bên ngoài, nhìn ra xa không thấy một ai, có nghĩa đây không phải là bến xe buýt.

Có lẽ lần sau Đỗ Duy lên xe, sẽ không gặp phải những ác linh này nữa.

Nhưng có một điều không dễ lý giải.

Đó chính là ác linh chống gậy, đeo mặt nạ và cách cư xử rất tao nhã, lần trước Đỗ Duy đã sử dụng phương pháp tương tự khi buộc nó ra khỏi xe.

Lúc đó, địa điểm xuống xe cách bến xe không xa.

“Khó hiểu…”

Đỗ Duy lạnh lùng nói, ánh mắt dừng ở trên mặt nạ ác linh, lúc này nó và The Nun dường như đang chống lại quy luật xe buýt, vẫn cứng ngắc, bất động.

Nhưng Đỗ Duy biết rằng tất cả sẽ sớm đi xuống.

Sau đó, hắn sẽ cho The Nun một "cơ hội" để lên xe lần nữa.

Lúc này, những ác linh cầm ô đều đi xuống, đứng bên ngoài tràn đầy ác ý nhìn chằm chằm Đỗ Duy.

Những ánh mắt tràn ngập u ám.

Lần trước ở trên xe bọn chúng chưa từng tấn công Đỗ Duy, nhưng lần này bị ép xuống xe, nếu chúng là người thì sẽ kết thù, mối thù rất lớn.

Nhưng mà, Đỗ Duy cũng không thèm nhìn chúng, ánh mắt không hề dời đi.

Nguy hiểm nhất vẫn là hai kẻ này …

Ngay sau đó, hai tên ác linh quấn đầy băng cũng cứng đờ bước xuống cửa sau.

Đầu tiên, nam ác linh xuống xe.

Sau đó, nữ ác linh, nắm tay Emily, như thể là một cặp chị em sinh đôi thân thiết, từ từ bước ra khỏi xe.

1 Ác linh, một người, khớp nối giữa đôi tay của họ là một dải băng đâm thẳng vào da thịt.

Rõ ràng, Emily cũng đã chết.

…

Vào lúc này, hắn cảm giác quy luật của xe buýt đang phát huy tác dụng còn mạnh mẽ hơn trước.

Nhất là sau khi ác linh lần lượt xuống xe, sức đề kháng ngày càng yếu, ác linh đeo mặt nạ, chống nạng cũng không thể chống nổi.

Nó bước đi một cách máy móc, tiến từng bước về phía cửa sau, rồi cứng ngắc và run rẩy.

Đỗ Duy vừa nhìn vừa bấm chuông.

Nó có vẻ tức giận, đột nhiên quay đầu lại nhìn Đỗ Duy.

Chiếc mặt nạ không có nét mặt và chiếc mặt nạ chỉ có hai mắt, hình như đang sản sinh những điểm tương đồng đáng kinh ngạc.

Nó tạo cho Đỗ Duy cảm giác rất giống với ác linh Đỗ Duy, nhưng không phải, bởi vì ác linh trong chiếc mặt nạ này không thể năng lực ám người.

Thứ này phải là tên tín đồ tà giáo kia, tức là chồng của bà Mina - Mike Stowe, sau khi chết đã biến thành ác linh.

Tốc độ của nó càng thêm máy móc, đành bất lực bước ra khỏi xe.

Cuối cùng, trong xe buýt chỉ có The Nun và Đỗ Duy.

Tất nhiên … trên mặt đất, vẫn còn nửa con bù nhìn bị cháy.

Tuy nhiên, cả Đỗ Duy và The Nun đều không thèm nhìn nó. Dẫu sao, sự đe dọa của nó giống với khuôn mặt của người phụ nữ trong phòng khám.

Lúc này, nó thậm chí không thể leo ra khỏi xe.

Đỗ Duy nhìn The Nun, The Nun cũng đang nhìn Đỗ Duy.

Rất gần……

Đây không phải là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với một thứ giống như The Nun, ngay khi còn ở phòng khám, hắn đã nhìn thấy sự khủng khiếp của The Nun.

Nhưng, may mắn thay, nó không phải là nguồn gốc của lời nguyền, nếu không, các quy tắc của xe buýt này có thể sẽ vô dụng.

Lần trước Đỗ Duy đối mặt với The Nun, hắn gần như không có năng lực tự bảo vệ, và có thể chết bất cứ lúc nào.

Nhưng bây giờ, tình trạng của hai bên đã hoàn toàn thay đổi.

Đỗ Duy có thân phận là ác linh, nhưng thực chất là một con người. Sau khi hiểu rõ quy tắc xe buýt, chỉ cần chiếm vị trí tài xế là có thể thuận lợi đối phó với ác linh.

Quy luật có thể hiểu như pháp luật, sau khi bạn nắm rõ nó, nó sẽ trở thành con dao sắc bén nhất trong tay bạn.

Sau khi nhìn Đỗ Duy thiệt kỹ, The Nun xuống xe không chút do dự, đứng ở ngoài cửa.

Nhưng ánh mắt kinh hãi đó đã khóa chặt Đỗ Duy lại.

Nó sẽ không đơn giản như vậy …

Đỗ Duy nhấn công tắc đóng cửa sau, ngồi vào vị trí lái xe.

Hắn cũng tự nhủ: “Giờ chỉ mới bắt đầu, tiếp theo mình sẽ dùng quy luật của chiếc xe buýt để giết chết The Nun.”

Sau đó, xe buýt đã khởi động, nó sắp xuất phát.

Bên ngoài xe, tất cả ác linh đều đang đứng trước cửa sau, nhìn chòng chọc vào Đỗ Duy.

Đêm mưa u ám càng thêm khó lường, ngọn gió rít gào mang theo mối thù hận tà ác.

Đỗ Duy liếc nhìn chúng, ánh mắt dừng lại trên The Nun, sau đó đưa tay tháo chiếc nhẫn có chữ Val…

Cánh tay phải ác linh hoá, quơ quơ chiếc nhẫn …

Sau đó, hắn nổ súng bắn vỡ kính của cửa trước, chính xác là một mảnh kính bị ở giữa cửa.

“Tao sẽ cho mày cơ hội lên xe…”

Đỗ Duy lạnh lùng nói.

Lúc này, xe buýt bắt đầu tăng tốc.

Thân ảnh của những ác linh đang mờ dần, khoảng cách càng lúc càng xa.

Nhưng Đỗ Duy biết The Nun nhất định sẽ bám theo, rồi cố gắng lên xe.

Còn 8 phút nữa, là tới 12 giờ.

Chương 114: 37 giây cuối cùng

114: 37 giây cuối cùng

11:53.

Trong cơn mưa lớn, chiếc xe buýt vẫn tiếp tục chạy.

Tuy tốc độ không nhanh, nhưng quang cảnh bên ngoài lại rất u ám.

Thị giác của Đỗ Duy bị ảnh hưởng rất nhiều, có vẻ như mưa bão càng ngày càng nặng.

Hắn đang suy nghĩ về chi tiết của kế hoạch.

Trước hết, hắn đã loại bỏ việc 3 người James có thể phong ấn cái đầu, và từ bỏ yếu tố không thể kiểm soát này.

Hiện giờ, hắn là người duy nhất trong chiếc xe …

Chà, đối với con bù nhìn chỉ bị đốt cháy một nửa, nó đã trở thành một con bù nhìn thực sự.

Theo lẽ thường, nó đã chết.

Không có động tĩnh, không có phản ứng gì, ngay cả Đỗ Duy cũng không cảm giác được bất kỳ ác ý nào.

Dường như nó đã trở thành một thứ gì đó giống như zippo.

Đỗ Duy hiện tại rất thiếu những vật phẩm có thể đối phó với ác linh như thế này, cho dù những món hắn có đều hữu dụng, nhưng ai lại ngại nhiều.

Tuy nhiên, lúc này hắn không rảnh nhét nó vào ba lô, cứ để ở sau xe thì ổn hơn.

Bởi vì vào lúc này, hắn nhìn thấy The Nun đang bám vào cửa trước, dùng hai tay ôm lấy phần thủy tinh bị bắn vỡ, lì lợm nhìn chằm chằm Đỗ Duy.

Chính xác mà nói, nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trên tay …

Nhìn có vẻ giống như đang bám theo xe …

Đỗ Duy đeo mặt nạ ngồi ở ghế lái liếc nhìn The Nun, kế đó không thèm để ý nữa.

Nó muốn lên xe. Nhưng Đỗ Duy không cho phép …

Không mở cửa trước, ác linh chỉ có thể cưỡng ép lên xe, có thể giết người, nhưng ác linh cũng có thể chết bởi quy luật của xe buýt.

Điều quan trọng nhất là cánh tay trái của Đỗ Duy đã đặt lên công tắc mở cửa sau.

Chỉ cần nó dám cưỡng ép lên xe, Đỗ Duy cũng dám dùng quy luật ép nó xuống xe!

Mục đích của việc này là để giết chết The Nun.

Đỗ Duy đã thay đổi một phần kế hoạch của mình, giờ hắn cảm thấy mình có khả năng thành công rất cao.

Các chi tiết nằm trong quy luật của xe buýt.

Hmm … nên thêm một chút yếu tố thời gian.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy dùng tay phải lấy smartphone ra, liếc nhìn màn hình.

4 phút nữa sẽ là 12 giờ, nếu không xuống xe chắc chắn sẽ chết trên xe buýt.

Hắn định xuống xe trước 12 giờ, nhưng điều kiện tiên quyết là phải khiến cho The Nun vẫn ở trên xe lúc 12 giờ, để mụ ta chết bởi quy luật.

Trong kế hoạch này, làm thế nào để The Nun lên xe là mấu chốt.

Nhưng giờ hắn ấy đã biết.

Chiếc nhẫn là chìa khóa …

Nếu The Nun không lên xe, sẽ không thể có được chiếc nhẫn mà nó muốn.

Nếu The Nun chần chừ vì quy luật sinh tử 12 giờ, thì Đỗ Duy sẽ đặt thời gian trước 12 giờ. Tạo cơ hội cho mụ ta lên xe giết người, để lấy chiếc nhẫn.

Ý tưởng này rất táo bạo, nhưng nếu phạm sai lầm, thì hắn sẽ tiêu.

Nhưng hắn không còn cách nào khác.

Thật ra, Đỗ Duy cũng không hiểu Người Đuổi Quỷ cuối cùng đã dùng cách nào để khống chế được những thứ tà ác như The Nun.

Người đó đã sử dụng phương pháp gì …

Phần này có chút phức tạp, nói một cách đơn giản, The Nun trong cơn ác mộng mà Đỗ Duy gặp phải hàng ngày là do một lời nguyền gây ra. Nói cách khác, dưới ảnh hưởng của lời nguyền, một ký ức hình thành từ những giấc mơ của hắn đã biến thành hiện thực.

Mà The Nun còn lại do chạm vào một vật do một Người Đuổi Quỷ đã chết lưu lại, chính là cây thánh giá treo ngược, và bị lây nhiễm lời nguyền từ nó.

Lời nguyền có thể đã giết chết cô ta, và sau đó biến cô ta trở thành The Nun, trong mắt những Người Đuổi Quỷ.

Nhưng trên thực tế, The Nun này chỉ là sản phẩm của lời nguyền, đầu nguồn mới chính là The Nun thứ thiệt.

The Nun hoàn toàn duy tâm, văn tự, thông tin, mọi thứ đều có thể là cách để nó lan truyền.

Tất nhiên, The Nun không phải là tên thật của nó, tên thật của nó phải là những chữ cái được khắc trên chiếc nhẫn và chiếc trâm vàng.

Đó là, Val … k.

Đây là tất cả những thông tin mà Đỗ Duy đã nắm được.

Nếu có thể biết tên thật của nó, giáo hội có thể đưa ta một vài trợ giúp. Sau cùng, giáo hội là nơi biết rõ sự khác biệt giữa The Nun và nữ tu sĩ bị nguyền rủa.

Còn với lời nguyền, trong lúc này Đỗ Duy không biết phải giải quyết ra sao. Cha Tony đã báo với hắn tin tức về lời nguyền, sau khi hai người đạt được thoả thuận.

Lời nguyền không thể phá huỷ, chỉ có có thể phong ấn The Nun, mới kiềm chế được nó.

Vì vậy, Đỗ Duy đã nghĩ về mối quan hệ giữa lời nguyền và The Nun …

Nó giống như một doanh nghiệp siêu nhỏ.

Nguồn gốc của lời nguyền là nhà cung cấp, những thứ giam giữ nó như đồng hồ và mặt nạ là đại lý, còn The Nun trước mặt hắn là nhà phân phối cấp một.

Giải quyết nhà phân phối cấp một nhất định sẽ làm lời nguyền suy yếu.

Hừm … đúng như lời hắn nói lúc trước, giết chết The Nun trên xe buýt.

Đỗ Duy liếc nhìn thời gian, 2 phút nữa là tới 12 giờ, 1 phút sau sẽ bắt đầu ra tay.

Trong kế hoạch hiện tại, điều không chắc chắn là sau khi xuống xe.

Gương vỡ chỉ có một, là loại sử dụng một lần.

Vì vậy, giờ hắn xuống ngay, chỉ có thể với tư cách là một hành khách.

Chỗ lên xe chưa chắc đã có ác linh, nhưng chắc chắn sẽ có ác linh ở nơi xuống xe.

Giả dụ, ngôi trường kia …

Một trường học phải có trên 10,000 người, dù chưa chắc tất cả đã là ác linh, nhưng chí ít cũng phải hàng trăm.

Nếu địa điểm trả khách là một nơi như vậy, Đỗ Duy cảm thấy tỉ lệ sống sót xuống xe của mình cao hơn sống sót trở về New York.

Cả cái kế hoạch kia, khả năng giết chết The Nun rất cao, khả năng chết cũng không ít hơn.

Tuy nhiên, đây đã là phương án tốt nhất mà Đỗ Duy có thể nghĩ đến, cho dù nó là Người Đuổi Quỷ ưu tú từng hạn chế The Nun cũng thế thôi.

Thậm chí, người đó chưa chắc có thể thực hiện được kế hoạch này.

Bởi vì mục đích của Đỗ Duy và người đó hoàn toàn khác nhau. Mục đích của người đó là kiềm chế The Nun và kết quả là tiêu đời. Còn hắn là trực tiếp giết chết The Nun.

Lúc này, Đỗ Duy mới để ý thấy thời gian trên điện thoại là 11:59.

“Đã đến lúc hành động…”

Nói xong, Đỗ Duy trực tiếp ấn công tắc cửa sau xe buýt.

Một cơn gió lạnh tràn vào, kèm theo những hạt mưa khiến nhiệt độ trong xe giảm xuống rất nhiều.

The Nun vô cảm nhìn Đỗ Duy, móng tay cào lên trên cửa xe.

Két rẹt rít …

Âm thanh sắc bén, xuyên thấu khiến người ta đau đầu.

Đỗ Duy mặc kệ, thay vào đó quơ quơ chiếc nhẫn rồi nhét vào túi.

Sau đó, hắn đứng dậy khỏi ghế lái, trong đầu đếm vài giây, rồi ấn mạnh công tắc đóng cửa trước, chạy cực nhanh về phía sau.

Trong nháy mắt, The Nun trực tiếp xuất hiện trong xe buýt, bóng đen lập tức lan rộng, và đèn trong toàn bộ xe buýt dường như bị bôi đen, trông vô cùng mờ ảo.

Ngoại trừ vị trí cửa sau, mọi nơi khác đều tối đen.

Không chỉ có Đỗ Duy có thể xuống xe, sau khi cửa sau mở ra, đúng theo quy luật, The Nun cũng có thể lên xe.

Lúc này vẫn còn 40 giây nữa mới đến 12 giờ.

40 giây là đủ thời gian để nó giết chết Đỗ Duy.

Nhưng đúng lúc này, Đỗ Duy lấy ra zippo, trực tiếp châm lửa …

Những bóng đen xung quanh dừng lại.

Còn 37 giây …

Sau đó, Đỗ Duy nhìn thấy, ở đối diện, The Nun đứng thẳng trong bóng tối, đôi mắt đen mang theo một thứ ma lực nào đó, khiến đầu hắn đau nhức cùng cực, tốc độ cũng trở nên chậm chạp.

The Nun có thể ảnh hưởng đến tốc độ của con người.

Nhưng lúc này, hắn đã tới cửa sau xe, dưới chân chỉ còn nửa con bù nhìn đang cháy.

Sau đó Đỗ Duy thấy The Nun cúi đầu, định thổi tắt ngọn lửa đỏ của zippo.

Nhưng hắn đột nhiên buông tay, và để bật lửa rơi xuống nửa con bù nhìn.

Chương 115: Xuống xe lần nữa

Bùng……

Khi chiếc zippo rơi xuống nửa con bù nhìn, nó lập tức bốc cháy cùng với phần da người còn lại.

Đây là lý do tại sao ngay từ đầu Đỗ Duy đã không bỏ nó vào ba lô.

Ngọn lửa đang bùng cháy.

Ngọn lửa thiêu đốt ác linh có màu đỏ thẫm kỳ dị, ánh sáng trực tiếp đẩy lùi bóng đen, ngay cả The Nun cũng chỉ có thể lùi lại một bước.

Trong phút chốc, Đỗ Duy cảm thấy thân thể cứng ngắc của mình trở lại bình thường.

Vẫn còn 34 giây, chiếc xe buýt đang từ từ dừng lại.

Đỗ Duy không xuống xe ngay, hắn đứng ở trước cửa sau, lạnh lùng nhìn The Nun.

Hắn đang chặn cửa, để đảm bảo rằng The Nun ở lại trên xe buýt, rồi bị chết bởi quy luật.

Nhưng nửa cơ thể của bù nhìn vốn không lớn, hơn nữa phương thức tồn tại rất kỳ lạ, sau khi bắt lửa thì bùng cháy rất nhanh.

Cũng may, cháy càng nhanh, lửa càng lớn, The Nun cách cửa sau càng xa.

Trong trường hợp này, Đỗ Duy không cần lo nghĩ việc mình có chết dưới tay The Nun hay không.

Thậm chí, hắn còn đưa tay nhặt chiếc zippo bỏ vào túi.

Mưa to gió lớn tạt mạnh vào lưng của Đỗ Duy, cảm giác ướt át, lạnh lẽo khiến hắn khá khó chịu.

Khi hắn vừa lao về phía cửa sau, đã quan sát tình hình bên ngoài …

Ngoài đó là cánh đồng lúa mì bao la, không phải trường học …

"Có vẻ như vận may của mình khá tốt."

Đỗ Duy nhìn chằm chằm The Nun, dùng giọng điệu lạnh lùng, giống như tự ám thị, nói với nó: "Tao sẽ sống sót. Tao sẽ hoàn toàn giải quyết mày, đồng thời lời nguyền trên người tao cũng sẽ suy yếu trong một thời gian."

Nói xong, hắn lấy chai nước thánh còn lại trong túi ra, và chuẩn bị cho bước tiếp theo.

Thật ra, ngay khi mới tiếp xúc với những thứ như nước thánh, Đỗ Duy cảm thấy phương pháp sử dụng của giáo hội quá tầm thường. Nếu đặt nước thánh trong một khẩu súng nước, nó sẽ hiệu quả hơn nhiều.

Nhưng sau khi đối mặt với những ác linh, hắn thấy rằng điều đó cũng chẳng có nhiều ý nghĩa.

Lượng nước thánh do súng nước phun ra tại một thời điểm là có hạn, sát thương đối với ác linh cũng chỉ như gãi ngứa. Và đôi khi, ác linh sẽ bất ngờ tấn công và thậm chí ảnh hưởng đến cơ thể con người.

Ví dụ như ác linh quỷ dị vô hình không thể tìm được bằng Quỷ Nhãn, nếu không phải ở trên xe buýt, Đỗ Duy có lẽ đã chết trong tay nó.

Nước thánh đựng trong chai thủy tinh có một ưu điểm, đó là khi gặp nguy hiểm, chỉ cần buông tay, nước thánh sẽ bắn ra khắp nơi khi chai thủy tinh rơi vỡ.

Bằng cách này, ở thời khắc mấu chốt cót hể cứu được mạng sống của mình.

Lúc này đây, Đỗ Duy cũng đang tính toán thời gian.

Chỉ còn chưa đầy 20 giây là đến 12 giờ.

Trong xe buýt, những thay đổi bất thường đã bắt đầu - đây là quy luật chắc chắn sẽ chết nếu không xuống xe trước 12 giờ.

Andrew Dawkwe đã để lại lời nhắn như thế trong quyển số đó trước khi chết.

Nội dung là: Anh ấy cảm thấy rằng, mình đang trở thành một phần của chiếc xe buýt.

Có thể hiểu nôm na là bị nuốt …

Đỗ Duy liếc nhìn, trong lòng đột nhiên có một tia sợ hãi vô căn cứ, không phải do tâm lý mà là bản năng nách bảo.

Nó như thể có một kết nối không thể giải thích được giữa hắn và chiếc xe buýt, nhưng kết nối này là độc hại.

Hắn đang dần dần bị nuốt chửng …

Nhưng tình trạng này mới xuất hiện, còn chưa rõ ràng.

Nhưng The Nun giữa xe buýt đột nhiên thay đổi.

Như thể bị lửa thiêu đốt, làn da vốn dĩ màu xám nay nhanh chóng biến thành màu đen, giống như bị than hóa, dần dần nứt ra.

Đôi mắt của nó cũng như mất nước, dần dần co lại và nứt ra.

Cùng lúc đó, một cỗ oán độc ức chế cùng cực tràn ngập khắp cỗ xe.

Vẫn còn 10 giây nữa mới đến 12 giờ, nhưng nửa cơ thể của bù nhìn đã gần như cháy hết, và ngọn lửa đang dần thu hẹp lại.

Ông ông…

Đồng tử của Đỗ Duy co rút lại, bên tai có tiếng vo ve chói tai đã lâu không gặp, trái tim quặn thắt từng cơn.

Loại đau đớn này chỉ xuất hiện trong giai đoạn đầu tiên và thứ hai của Quỷ Nhãn. Khi Đỗ Duy bước vào tầng thứ ba của Quỷ Nhãn, nó đã biến mất, nhưng bây giờ lại xuất hiện, càng thêm mãnh liệt.

Về mặt tâm lý, hắn có thể duy trì sự lý trí và bình tĩnh tuyệt đối, nhưng phản ứng sinh lý không thể kiểm soát được.

Giờ phút này, Đỗ Duy thậm chí cảm thấy tim mình đập dữ dội, máu như muốn sôi trào, cảnh vật trước mắt dần dính đầy màu máu.

Rắc … một tiếng.

Trên mặt nạ của Đỗ Duy dần dần lộ ra một vết nứt, từ vị trí mắt phải xéo xuống, cho đến vị trí cằm đều phát ra tiếng răng rắc giòn vang.

Mặt nạ là thứ tốt nhất mà Đỗ Duy dùng để đối phó với những ác linh.

Nó không chỉ có thể chống lại ác linh, mà sau khi đeo vào, nó sẽ cho bạn thân phận của một ác linh, tuyệt để không thể để bị phá huỷ.

Vì vậy, Đỗ Duy đập mạnh chai thủy tinh đựng nước thánh xuống đất.

Tát …

Các mảnh vỡ bắn tung tóe.

Đỗ Duy nghiến răng, mạnh mẽ khống chế thân thể, ngã về phía sau.

Cả người ngã ra khỏi xe buýt.

Mưa rơi xuống người, không khí vô cùng ẩm ướt.

Mà cùng lúc hắn đi ra, The Nun cũng xuất hiện ở cửa sau, từ trên cao nhìn xuống hắn.

Còn 5 giây …

Đỗ Duy đột nhiên rút ra con dao găm màu bạc của Andrew Dawkwe bằng tay trái của mình, cũng không rút ra, mà ném nó về phía The Nun.

Sau đó, hắn lấy chiếc nhẫn ra bằng tay phải của mình …

Nhưng The Nun đã bước một chân ra rồi, giây sau sẽ hoàn toàn bước ra, lúc đó sẽ không còn quy luật nào giới hạn nữa, Đỗ Duy chết chắc.

“Mình vẫn còn cơ hội…”

Ý nghĩ này xẹt qua trong đầu của Đỗ Duy, hắn trực tiếp đứng dậy, cánh tay phải ác linh hoá cầm chiếc nhẫn, đưa về phía The Nun.

Chặn cửa …

The Nun dừng lại, cũng đưa tay về phía Đỗ Duy.

Cảnh này trông giống như một người đàn ông đang cầu hôn, trao nhẫn cưới cho người phụ nữ anh yêu nhất …

Nhưng vào lúc này, The Nun đột nhiên toàn thân run rẩy, mở miệng hét một tiếng.

Loại âm thanh này không giống như những gì dây thanh quản của con người có thể tạo ra, quỷ dị doạ người.

Thấy vậy, trong mắt của Đỗ Duy lóe sáng, hắn lập tức lui về phía sau.

Giây tiếp theo!

Các cánh cửa đóng lại, toàn bộ xe buýt được thay thế bằng bóng tối.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Âm thanh rất lớn, giống như The Nun đang đánh mạnh vào cửa xe.

Sau khi bị ám, ác linh rất mạnh mẽ và đáng sợ.

Ác linh Đỗ Duy thậm chí có thể một tay nắm cổ áo của Harry, giơ lên cao.

The Nun cũng được ám vào cơ thể của Marilyn Manson, nó điên cuồng tông cơ thể vào chiếc xe. Nhưng chiếc xe buýt không chút nhúc nhích, như thể nó không ở trong không gian này.

Đỗ Duy đơ cứng nhìn chiếc xe buýt, nhưng dưới Quỷ Nhãn của mình, hắn không nhận ra bất cứ thứ gì.

Hắn không thể nhìn thấy những gì đã xảy ra với The Nun ở trong đó, nhưng đó phải là cảnh tượng kinh hoàng nhất.

Chiếc xe buýt kiểu cũ tưởng như không có gì nổi bật, thật sự đáng sợ hơn tất cả những ác linh mà Đỗ Duy từng thấy từ trước đến nay.

Thứ này đặc biệt nhắm vào những ác linh …

Chương 116: Cánh đồng lúa mạch

Về chiếc xe buýt, Đỗ Duy cảm thấy thứ này có gì đó không ổn. Nhìn thì có vẻ không phải là ác linh, ngược lại còn đáng sợ hơn ác linh, ngay cả ác linh lên xe cũng phải tuân thủ quy luật của nó.

Nếu đã là như vậy, vẫn có một điều khó hiểu.

Mục đích của những ác linh lên chiếc xe buýt này để làm gì, có ý nghĩa gì?

Thậm chí có thể nói là hoàn toàn không cần thiết.

Nhưng nhìn The Nun chật vật trong xe buýt, cố gắng đập cửa xe chạy thoát thân, nhưng không có năng lực phản kháng.

Đỗ Duy kinh hãi rợn cả tóc gáy.

Khi ác linh lên xe buýt, tất cả các quy luật của xe buýt thật chất là nhằm vào ác linh. Những ác linh này không phải muốn lên xe, mà là không thể không lên xe.

“Không thể nào hiểu nổi……”

Thở phào một hơi, Đỗ Duy lắng nghe tiếng đập cửa càng lúc càng nhỏ cho đến khi hoàn toàn biến mất, xe buýt mới chậm rãi rời đi.

Sau đó hắn quay đầu lại, và nhìn xung quanh.

Giống như những ác linh đã bị hắn cưỡng bức xuống xe, nơi hắn xuống không hề có bến xe nào cả.

Xung quanh là những cánh đồng lúa mạch rộng lớn, nhưng cơn mưa lớn vẫn kéo dài.

Đỗ Duy suy nghĩ một hồi, cất chiếc nhẫn vào trong ví, rồi nhét lại vào túi.

Sau đó, hắn lấy smartphone ra, để xem giờ.

Bây giờ là 12:03 sáng Thứ Ba, ngày 25 tháng 5.

Đã hơn 1 ngày trôi qua kể từ khi hắn lên xe.

Hiện tượng rối loạn thời gian này, lần trước cũng đã gặp được, nhưng lần trước mất trọn 1 ngày, 8 giờ tối lên xe, 8 giờ tối hôm sau mới xuống xe.

Màn hình hiển thị tổng cộng 28 cuộc gọi nhỡ, và 32 tin nhắn văn bản.

Một phần trong số đó là của Cha Tony và James. Nội dung có lẽ là họ đã niêm phong thành công cái đầu vào trong hộp, nhưng 3 người họ đều bị thương nặng, nội dung là nhận được tin nhắn lập tức trả lời, v.v…

Số tin nhắn còn lại đều do Alexis gửi.

Đỗ Duy nhìn màn hình, cảm thấy rất khó xử, băn khoăn khó giải thích được.

Đang định trả lời, nhưng đúng lúc này, hắn nghe thấy tiếng sột soạt, như thể có thứ gì đó đang di chuyển trong bóng tối.

Sau chiếc mặt nạ, hắn cau mày, rồi quay đầu nhìn vào cánh đồng lúa mạch.

Mưa to rơi lất phất trên cánh đồng lúa mạch, xung quanh tối om, cảm giác ức chế thì đã đành, nhưng cảm giác mát mẻ trong khi trời đang lạnh lẽo, mới là điều khó chịu nhất.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn nhìn thấy một con bù nhìn trên cánh đồng lúa mạch, nó mặc quần áo rách rưới và đồ dùng

bình thường, đầu đội một chiếc mũ rơm.

Đó là một ác linh…

…

Trong cơn mưa nặng hạt, Đỗ Duy cầm ô, bình yên bước đi trên con đường rộng thênh thang.

Hai bên là cánh đồng lúa mạch liên miên vô tận, âm thanh xào xạc vẫn chưa dứt, ẩn chứa thứ gì đó, giống như một con rắn độc đang sẵn sàng tấn công.

Định vị GPS cho thấy đây là một trang trại bỏ hoang, ở phía nam của thành phố Yard.

Một điều khủng khiếp đã xảy ra ở đây vài năm trước, chỉ có thể tìm thấy vài mẩu thông tin rời rạc trên mạng.

Nội dung là- kẻ sát nhân bí ẩn đã giết chết chủ trang trại, cả gia đình 7 người của ông ta đều bị biến thành xác ướp, họ được đặt trên cánh đồng lúa mạch để xua đuổi một số loài chim, nhưng không loại trừ khả năng đó là tên sát nhân biến thái.

Hắn liếc qua màn hình, suy nghĩ về điều đó.

Thông tin tìm thấy ở trên dường như có liên quan đến ác linh, nhưng không biết kẻ đã giết chết 7 người đó là bù nhìn hay kẻ sát nhân bí ẩn.

Đỗ Duy tương đối thích vế trước hơn, nhưng hắn không tìm hiểu đến cùng vì nó không quan trọng.

Hắn là một Người Đuổi Quỷ, một Hunter, nhưng không phải là một thám tử.

Khi gặp ác linh yếu ớt, hắn không ngại giải quyết, hoặc mang nó về nhà. Nhưng khi gặp ác linh mạnh mẽ, hắn sẽ quay đầu bỏ đi không chút do dự.

Những con bù nhìn này không có gì ghê gớm, cùng lắm là chúng gần giống như người đã khoác tấm da người của Andrew Dawkwe.

Tuy nhiên, chúng vẫn ở trong cánh đồng lúa mạch, và Đỗ Duy không thể đi vào xử lý chúng.

Vì điều đó chắc chắn sẽ khiến bản thân gặp những nguy hiểm khó lường.

Hơn nữa, một số thứ trên người hắn đã gần như tiêu hao hết, né được thì nên né.

Nghĩ đến điều này, hắn đã soạn một tin nhắn báo mình an toàn, và gửi cho Cha Tony.

Sau đó, hắn vuốt thư mục danh bạ lên trên cùng.

Đứng đầu danh bạ là Alexis.

"Hôm nay là sinh nhật của cô ấy, mình chưa bỏ lỡ, nhưng làm sao có thể giải thích với cô ấy, tại sao tôi lại hoàn toàn ngắt kết nối với thế giới bên ngoài hơn một ngày…"

"Có lẽ, mình nên tỏ tình với cô ấy?"

Đỗ Duy có hơi đau đầu.

Thành thật mà nói, hắn có thể nói với Alexis rằng thật ra là một Người Đuổi Quỷ, mỗi ngày đều bận chiến đấu chống lại những ác linh, và thoát khỏi lời nguyền.

Nhưng làm vậy sẽ chỉ khiến mọi thứ trở nên rắc rối hơn.

Không chừng Alexis sẽ gặp phải một số điều quỷ dị.

Trên thế giới này, hầu hết mọi người đều không biết đến sự tồn tại của ác linh, kể cả cảnh sát Tom.

Nếu không phải những vụ án gần đây anh ta gặp phải, đều là do ác linh giết người, thì cấp trên của anh ta sẽ không bao giờ nói cho anh ta biết sự thật.

Theo một nghĩa nào đó, càng biết ít, càng hạnh phúc …

Bởi vì bạn không cần phải sợ hãi, sợ hãi, cho dù gặp phải sự kiện ác linh, vẫn sẽ có những Người Đuổi Quỷ đến tìm cách giải quyết.

Thế giới không quá tuyệt vọng …

Vì vậy, Đỗ Duy cảm thấy tốt hơn là không nên nói với Alexis.

Chỉ là, hắn phải cân nhắc cách nói dối sao cho hợp lý.

"Thật là đau đầu…"

Đỗ Duy thở dài, tiếp tục đi về phía trước.

Theo google maps, phải đi bộ thêm khoảng 1 km nữa là ra đường chính, nếu may mắn có thể gặp xe cộ chạy qua.

Nhưng tiền đề là những con bù nhìn ở hai bên cánh đồng lúa mạch, có thể yên ổn.

"Tốt hơn là đừng đi ra khỏi cánh đồng lúa mạch … điều đó không an toàn …"

Giọng hắn lạnh lùng, dường như không chỉ nói với chính mình, mà còn với những con bù nhìn đó.

Giờ phút này, hắn không có tháo mặt nạ, đi trong mưa bão, càng có vẻ kỳ quái.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn có thể cảm nhận rõ ràng có đôi mắt u ám nào đó đang ở trên cánh đồng lúa mạch.

Nhưng hình như chúng sợ cái gì đó, cũng không làm gì Đỗ Duy, cứ theo sát phía sau.

Giống như một thợ săn ẩn mình trong bóng tối, luôn chờ đợi cơ hội.

Ai là thợ săn và ai là con mồi, chỉ Đỗ Duy mới biết.

Bây giờ hắn có một chiếc mặt nạ, một chiếc nhẫn và một chiếc zippo để sử dụng.

Chiếc bật lửa này luôn tương đối thụ động khi đối phó với các ác linh, nhưng nó cực kỳ hữu ích khi đối phó với những thứ như bù nhìn …

Bây giờ toàn bộ cánh tay phải của hắn đã ác linh hoá, và nó vẫn đang lan rộng về phía ngực.

Quá trình ác linh hoá do Quỷ Nhãn mang lại.

Quỷ Nhãn là sản phẩm của việc bị ăn mòn bởi các ác linh.

Càng tiếp xúc với những ác linh đáng sợ, nó sẽ bị ăn mòn càng nghiêm trọng.

Mỗi lần xuống xe, Đỗ Duy càng bị ăn mòn mạnh thêm.

Hắn có cảm giác sau biến hoá lần này, có lẽ sẽ không còn bị động như vậy khi đối mặt với một số ác linh không quá đáng sợ.

Tuy nhiên, điều này sẽ mất một thời gian.

…

10 phút sau.

Khi Đỗ Duy bước tới đường cái, cánh đồng lúa mạch bên cạnh cũng đã đến phần cuối, và dần trở nên thưa thớt.

Những con bù nhìn đó cuối cùng không lao ra ngoài, từ từ biến mất.

Đúng lúc này, một chiếc xe tải chạy qua.

Đỗ Duy nhìn lướt qua, trong trạng thái Quỷ Nhãn cũng không phát hiện ra dị thường.

Sau đó, hắn tháo mặt nạ, rời khỏi ác linh hoá, và vẫy tay.

Chương 117: Điểm neo

6:20 sáng, ngày 25 tháng 5, Thứ Ba, trời nắng.

Mặt trời đã mọc ở quận Manhattan của thành phố New York, ánh nắng ấm áp mang đến bầu không khí trong lành sau cơn mưa, rất sảng khoái.

Một chiếc xe tải chạy chầm chậm vào bãi đậu xe.

Đỗ Duy lấy tiền từ trong ví ra, đưa cho tài xế, nói: "Cảm ơn anh đã đưa tôi trở lại New York."

Người lái xe là một người đàn ông trung niên da trắng, do dự một lúc rồi chỉ lấy một tờ tiền: "Ông đã đưa quá nhiều, thưa ông. Lẽ ra tôi phải chở ông đến Quận Bắc Brook. Tôi không thể lấy của ông nhiều tiền như vậy."

Đỗ Duy không từ chối: "Đã thế này, tôi chúc anh sống vui vẻ."

Anh tài xế cười nói: "Chúc ông cũng sống vui vẻ."

…

Bước trên con đường vững chắc, Đỗ Duy ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời.

Bầu trời trong xanh và nắng chói chang.

Trận mưa lớn đã dừng hẳn sau một đêm, theo bản tin dự báo thời tiết mới nhất, trong một đoạn thời gian dài sắp tới, trời sẽ nắng đẹp.

Điều này có nghĩa là lần xuất hiện tiếp theo của chiếc xe buýt sẽ còn rất dài.

"Đêm nay thật dài…"

Đỗ Duy thì thầm, hiện tại hắn đang ở trong tình trạng rất tệ.

Có mệt mỏi, cũng có nguyên nhân là nhân tính đang bị xói mòn.

Hóa giải The Nun, làm suy yếu lời nguyền, đã giúp hắn dễ chịu hơn, nhưng nó cũng tiềm ẩn rất nhiều nguy cơ.

Trước hết, lời nguyền có thể sẽ tái xuất hiện trong tương lai, tro tàn lại cháy.

Những ác linh trong nhà chính là địa lôi chôn dưới lòng đất, dù trong lúc này chưa phát nổ. Nhưng chúng đang nhắc nhở Đỗ Duy rằng hắn vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Đột ngột……

Sắc mặt của Đỗ Duy đột nhiên trở nên vô cùng xấu xí, cúi thấp người, cảm giác ghê tởn, buồn nôn rất khó chịu.

Cánh tay phải ác linh hóa không chịu khống chế, một loại cảm giác rùng rợn lặng lẽ xuất hiện, nhưng ngay sau đó lại hồi phục trạng thái ban đầu.

Một vài người đi đường không nhận thấy sự thay đổi của anh ta, nhưng có người đi qua, và quan tâm hỏi.

"… Anh ơi, hình như anh đang không khỏe, anh có cần giúp đỡ không?"

"Cảm ơn … nhưng tôi không sao."

Đỗ Duy ngẩng đầu liếc nhìn người kia, cậu ta là một thanh niên tóc vàng, trên mặt có vài nốt mụn, cảm giác như một sinh viên đại học vừa mới ra trường.

Hắn muốn nở một nụ cười thân thiện, nhưng khuôn mặt vô cảm khiến đối phương có chút ngượng ngùng.

"Anh ơi, nếu cảm thấy không thoải mái, gần đây có một phòng khám tư nhân, anh có thể đến đó khám."

”Được……”

Nói xong, Đỗ Duy cố nén sự khó chịu, vội vàng rời đi.

Ảnh hưởng của ác linh hóa đã bắt đầu xuất hiện trên cơ thể của hắn.

Để chống lại The Nun, Đỗ Duy đã đang đẩy nhanh quá trình ác linh hóa.

Đi bất cứ nơi nào có ác linh.

Kết quả là toàn bộ cánh tay phải hoàn toàn ác linh hóa, điều này đã giúp ích cho hắnrất nhiều.

Nhưng nó cũng khiến hắn mất đi một phần nhân tính, cơ thể dần trở nên khác thường.

Sự kinh hoàng của ác linh khiến con người trở nên tuyệt vọng, còn ác linh hóa là một quá trình tuyệt vọng từ từ.

“Có lẽ, mình nên tìm cách lấy một số thông tin về những Hunter.”

Khi Đỗ Duy bước đi, hắn phân tích sơ lược các mục tiêu tiếp theo.

Chuyện đã đến nước này, thân phận Người Đuổi Quỷ, và tình hình ở nhà, đã không thể tách rời Quỷ Nhãn, cùng ác linh hoá.

Sau khi tiếp xúc với dị thường, thế giới đã bị chia thành hai bên, một bên là yên tĩnh và một bên là dị thường khắp nơi.

Muốn thoát khỏi tình trạng này trừ khi hắn từ bỏ mạng sống.

Nhưng nếu muốn sống sót thì chỉ có thể đi tiếp con đường này.

Nhưng cũng giống như câu đó. Chỉ có ác linh mới có thể chống lại ác linh … nhưng không phải con người, không có

nghĩa không phải là chính mình.

Đỗ Duy nhắm mắt lẩm bẩm: “Bên giáo hội chắc biết cách để thoát khỏi tình trạng này…”

Hắn đặt ra cho mình 2 mục tiêu dài hạn.

1. Thu thập thông tin về Hunter.

2. Liên hệ với giáo hội mà không tiết lộ thân phận Hunter để giải quyết ảnh hưởng của ác linh hoá lên cơ thể.

Còn việc đánh mất bản chất con người thì cần có một cái neo.

Vào thời điểm này, smartphone của Đỗ Duy đổ chuông, người gọi là Cha Tony.

Sau khi bấm nút trả lời, giọng nói quen thuộc vang lên: “Đỗ Duy, giờ con đang ở đâu? Con không sao chứ?”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, sau đó trả lời: “Con vừa về đến New York, tình hình bên Cha thế nào rồi?”

Mặc dù quan hệ giữa hai người khá tốt, hợp tác rất mật thiết, nhưng hắn vẫn không nói rõ vị trí cụ thể của mình.

Chuyện đó hãy nói sau.

Đầu dây bên kia, Cha Tony không nghĩ ngợi nhiều: “Sự việc gần kết thúc rồi, nhưng nhóm của James đều bị thương. Harry đã được đưa đến bệnh viện tư của giáo hội để chữa trị.”

Đỗ Duy có chút khó hiểu: “Anh ta đã xảy ra chuyện gì?”

Cha Tony thở dài: “Tạm thời bị mù. Anh ấy đã nhìn thấy con mắt của cái đầu, nhưng vẫn có thể hồi phục.”

Đỗ Duy im lặng một lúc, không còn cách nào khác đành phải nói: “Con hy vọng anh ta không sao, còn James thì sao?”

Cha Tony trả lời: “Cũng không có gì nghiêm trọng. Nhưng Cha không thể ở New York được nữa, Massas gặp sự cố, và đang điều động nhân viên.”

Đỗ Duy kỳ quái hỏi: “Massas?”

“Đúng vậy, nhưng con chỉ mới gia nhập giáo hội, không cần đi tới địa phương này. Tình hình cụ thể đang chờ con tới nhà thờ, chúng ta sẽ nói chi tiết. Con phải chuẩn bị sẵn sàng, có thể người chịu trách nhiệm về sự kiện ác linh ở New York trong tương lai, sẽ là con.”

“……OK.”

Cúp máy xong, Đỗ Duy định bỏ smartphone vào túi, gọi xe trở về Quận Bắc Brook, nhưng đột ngột dừng lại.

Hắn mở danh bạ, nhìn vào cái tên Alexis một lúc.

Được rồi……

Hắn đã không gửi một tin nhắn nào cho Alexis, kể từ khi bước xuống xe.

Nhưng giờ đã quá khuya, và quấy rầy người khác ngủ không phải là một ý kiến hay.

Vì vậy, hắn bèn soạn một tin nhắn văn bản.

【Anh đã trở về】

…

Ở một nơi khác.

Quận Furman.

Nhà của Alexis.

Lúc này, Alexis vừa mới chìm vào giấc ngủ được một lúc, đột nhiên bị chuông smartphone đánh thức.

Cô miễn cưỡng mở đôi mắt xanh thẳm, tròng trắng hiện đầy tơ máu, trông hơi hốc hác.

“A … chết tiệt, ai nhắn tin cho mình vào lúc này … 2 ngày rồi mới ngủ chưa tới 4 tiếng.”

Vừa than thở xong, nhưng sau khi Alexis nhìn thấy tin nhắn là do Đỗ Duy gửi cho cô, sắc mặt trở nên khá phức tạp.

Có những niềm vui không thể che giấu, nhưng cũng có những giận hờn, bất bình và khó chịu sâu sắc!

Kể từ khi nhận được tin nhắn của Đỗ Duy vào đêm cuối tuần, cô vô cùng lo lắng, mất ngủ 2 ngày liền.

Cô không biết Đỗ Duy đã đi đâu, hay anh đã gặp rắc rối gì.

Ngay cả Alexis cũng không kìm chế được gọi cảnh sát, nhưng cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Sau khi nhận được tin báo, viên cảnh sát tên Tom vẫn im lặng khiến cô lo lắng muốn chết.

Cô hít một hơi thật sâu và nhìn lướt qua tin nhắn, sau đó cô lại càng khó chịu hơn.

Vì mẩu tin thực sự rất ngắn, chỉ có một câu: Anh đã trở về.

Chương 118: Sinh nhật của Alexis

Ring … smartphone reo lên.

Đỗ Duy đang ngồi trên ghế dài nhìn nút trả lời trên màn hình, với vẻ mặt kỳ quái.

Ngay sau khi gửi xong tin nhắn, chưa tới 2 phút sau Alexis đã gọi lại.

Nhưng nói dối như thế nào, nghĩ mãi không ra.

Hừm … hắn hơi rối.

Vì vậy, hắn nói: "Chào buổi sáng, Alexis."

"Haha? Chào buổi sáng? Anh Đỗ Duy, điều đầu tiên anh nói với em, thật sự là chào hỏi sao? Anh không nên nói cho em biết, anh đã đi đâu trong 2 ngày qua sao?"

"Uh … chỉ rời New York, đi ra ngoài dạo một vòng, khoảng vài trăm km, chỉ thế thôi."

"Hả? Em sẽ tin? Vậy giờ anh đang ở đâu? Nhà của anh?"

"Không, anh đang ở Quận Manhattan."

Đỗ Duy yếu ớt đáp, giọng nói lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Gần đây, hắn căn bản không hề ngủ, tinh thần cũng ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, gần như sắp sụp đổ.

Và Alexis ở đầu bên kia cũng phát hiện được điều này, và nói với một giọng có phần phức tạp: "Anh cho em biết, có phải anh đang gặp rắc rối? Làm sao em mới có thể giúp anh?"

Đỗ Duy cau mày nói: "Không có."

Alexis lạnh lùng nói: “Thật sao? Anh Đỗ Duy, có phải anh đang đánh giá thấp trực giác của phụ nữ không? Anh đang đợi ở đâu, em sẽ đến ngay.”

Đỗ Duy từ chối: “Không cần thiết. Em mà tới đón anh, ít nhất cũng phải mất một tiếng, nếu anh trực tiếp đi taxi thì chỉ mất nửa giờ.”

“Giờ em không muốn đôi co với anh. Ở yên đó, em sẽ đến đón anh ngay bây giờ.”

Nói xong Alexis trực tiếp cúp cuộc gọi với Đỗ Duy.

Ánh mắt Đỗ Duy rất phức tạp, hắn không hiểu phụ nữ, nhưng cũng không muốn dây dưa quá sâu.

Tình cảm là một thứ phức tạp, tình yêu, tình cảm, tình bạn.

Mối quan hệ cá nhân phức tạp với tình hình hiện tại của Đỗ Duy, theo bản năng, hắn chống lại những điều này.

Nhưng đối mặt với Alexis, hắn không có cách nào từ chối.

Đây là một cô gái rất chu đáo, và hắn nợ cô ấy rất nhiều ân tình…

Chiếc đồng hồ cổ coi như không tính, dù sao hắn cũng đã cứu mạng của Alexis. Nhưng chiếc đồng hồ đeo tay trị giá hàng trăm nghìn đô mà người ta tặng, cùng những thông tin điều tra giúp, đều giúp ích rất nhiều cho hắn.

Đỗ Duy lắc đầu, áp chế những suy nghĩ này xuống, nhìn thoáng qua bên đường, hắn đột nhiên nhìn thấy trước mặt có một cửa hàng hoa.

“Thứ sáu tuần trước cô ấy nói với mình rằng hôm nay là sinh nhật của cô ấy, có lẽ mình nên mua hoa tặng cô ấy?”

…

20 phút sau.

Một chiếc Aston Martin ONE77 gầm rú dừng lại ở ngã tư, người đi đường xung quanh đều trầm trồ ngước nhìn.

Ngay sau đó, cửa xe mở ra.

Alexis bước ra khỏi xe trong bộ váy màu be, và đeo kính râm.

Khi xuống xe, cô nhìn thấy Đỗ Duy đang ngồi trên băng ghế cách đó không xa với bó hoa trên tay, hướng về phía cô.

Cô bất lực thở dài một hơi, tuy rằng trong cuộc gọi, Đỗ Duy không đề cập đến chuyện đã gặp phải, nhưng cô có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác mệt mỏi, suy nhược vô lực.

"Đúng là đồ tồi…"

Cô điều chỉnh tâm trạng, và chậm rãi bước tới.

Lúc này, Đỗ Duy cũng nghe thấy tiếng bước chân đến gần, quay đầu lại nhìn thấy người đó là Alexis, lập tức đứng lên.

"Sao em đến nhanh vậy?"

Đỗ Duy có chút kinh ngạc, mua hoa cũng không mất bao nhiêu thời gian, còn tưởng rằng sẽ phải đợi hơn nửa tiếng, không ngờ Alexis lại đến nhanh như vậy.

"Bởi vì em đã vượt mặt xe khác để đến được đây, anh Đỗ Duy thân mến."

Alexis càng nghĩ càng tức giận, nghiến răng nói: "Anh đừng tưởng em sẽ như anh, nhắn tin xong bèn chơi trò mất tích, cả làm gì cũng không nói?

Đỗ Duy xấu hổ nói: "Nhưng anh thật sự đâu có sao, đúng không?"

Alexis khịt mũi, và lặng lẽ nhìn hắn.

Đôi mắt trầm tĩnh, sâu thẳm vốn dĩ đã đầy tơ máu, có vẻ do lâu ngày không nghỉ ngơi, sắc mặt phờ phạc, tái nhợt, quần áo

trên người cũng có mùi hôi sau khi bị dầm mưa.

Và hắn vẫn còn đeo ba lô…

“F*ck!” Alexis không khỏi chửi thề: “Đừng bảo em rằng anh đã đi nơi hoang vu chơi trò sinh tồn gì đó! Anh làm sao thế, dầm mưa cả đêm sao?”

Đỗ Duy càng thêm ngượng ngùng: “Ừm … đại loại thế, đúng là bị dầm mưa cả đêm, nên anh định về nhà tắm rửa thay quần áo.”

Nói xong, hắn tặng bó hoa đã mua cho Alexis.

“Nhân tiện, đây là quà anh chuẩn bị cho em.”

Alexis liếc nhìn xuống, ừm … có 99 đóa trong bó hoa, ý định khá tốt, nhưng tại sao lại là hoa tulip?

Alexis nhận bó hoa, và không thể nhịn được cười: “Hoa tulip là để tặng bạn bè. Anh nên tặng em hoa hồng. Hoa hồng, hiểu không?”

“Quên đi, hoa tulip thì hoa tulip, có còn hơn không.”

Mặc dù lời nói của cô ấy có chút chán ghét, nhưng trong mắt lại tràn ngập niềm vui.

Nếu đổi thành người khác, cho dù có tặng bao nhiêu quà đi chăng nữa, cô cũng thấy vô nghĩa, nhưng đổi thành Đỗ Duy thì khác.

Khi một người phụ nữ đang yêu, đều nhìn mọi thứ bằng lăng kính màu hồng.

Alexis có một khí chất nổi bật, nhưng khi tâm trạng của trở nên tốt hơn, các đường nét trên khuôn mặt tinh tế của cô trở nên xinh đẹp, và hấp dẫn hơn.

Cô nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt như thiêu đốt, dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, cô nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

“Anh Đỗ Duy thân mến, so với nhận quà, em còn mong anh có thể bình an hơn. Lần sau đừng làm như vậy, được không?”

“Ừ……”

Đây là lần đầu tiên được người khác giới ôm ấp, theo bản năng Đỗ Duy có chút khó chịu, chân tay luống cuống.

Mặc dù hành động của Alexis rất táo bạo, nhưng cô ấy chưa từng yêu đương bao giờ, nên chỉ ôm một lúc, rồi thả tay ra, và lùi lại một bước.

Sau đó, cô tỉnh bơ nói: “Em biết người Phương Đông đều tương đối bảo thủ, nhưng không sao cả, em có thể chờ anh, nhưng em hy vọng lần này sẽ không quá lâu.”

“Anh cũng nên biết, chỉ có trẻ con mới thích thổ lộ, thứ người lớn cần là cám dỗ, cho nên cục cưng, anh không thể bảo thủ như vậy.”

Nghe vậy, Đỗ Duy mỉm cười gật đầu.

Nhân tính dường như quay trở lại với hắn, sự vô cảm đã ít đi, có chất đời hơn.

…

Vào buổi chiều.

Trước cửa nhà của Alexis.

Đỗ Duy mặc một bộ đồ đen mới tinh, và sánh bước cùng Alexis tiến về phía cổng của tiểu khu.

Vốn dĩ hắn định quay lại phòng khám để tắm rửa và thay quần áo. Không ngờ rằng Alexis nói với hắn rằng cô đã sắm cho hắn một bộ.

Ớ……

Bộ vest phải may đúng theo chiều cao, chiều rộng vai và eo, v.v.

Ngay cả khi Alexis giàu có thì cũng cần một thời gian để chuẩn bị.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì cô chưa từng thấy Đỗ Duy đeo chiếc đồng hồ Patek Philippe mà cô tặng. Cô nghĩ có lẽ hắn không thích nó, nên đã tặng một bộ vest…

Chiếc đồng hồ không hợp với phong cách của Đỗ Duy, nhưng bộ vest khi mặc trên người lại tôn lên được khí chất của hắn.

Sinh nhật bản thân lại chuẩn bị quà cho người khác, phải nói là lần đầu tiên Đỗ Duy gặp phải.

Mặc dù, đã lâu rồi hắn không tham dự sinh nhật của ai đó.

Đã đến cổng của tiểu khu.

Alexis nghiêng đầu nở một nụ cười quyến rũ: “Mặc dù sinh nhật này thật chán, em đã rất khó chịu với tin nhắn của anh, nên không chuẩn bị bánh kem, nhưng nhìn chung thì cũng không tệ.”

Đỗ Duy nói lời xin lỗi: “Anh xin lỗi, lần sau sẽ không bao giờ làm như vậy nữa l.”

Alexis đảo mắt nói: “Lần sau? Sinh nhật tới là một năm sau. Lẽ ra em rất tức giận, nhưng sau khi nhìn thấy anh, em hoàn toàn không còn giận nữa.”

Nói đến đây, cô cau mày nói: “Nhân tiện, nếu anh gặp khó khăn, hãy nói cho em biết, có một số việc chúng ta có thể cùng nhau đối mặt.”

Đỗ Duy ghi nhớ trong lòng, nói: “Được rồi, anh sẽ làm thế.”

Alexis hài lòng gật đầu, định lái xe đi tiếp, nhưng smartphone lại vang lên.

“Ai gọi cho anh vậy?”

Alexis nghi ngờ hỏi.

Đỗ Duy lấy smartphone ra xem, ngạc nhiên nói: “Là sĩ quan Tom. Chắc anh ta có chuyện quan trọng muốn tìm anh.”

Chương 119: Nước đọng

4:01 chiều.

Một quán cà phê gần phòng khám tư vấn.

Đỗ Duy và sĩ quan Tom ngồi trong góc, cạnh cửa sổ.

Trên bàn trước mặt hai người, có 3 bức ảnh chụp xác chết.

Các bức ảnh được chụp tại các địa điểm khác nhau, bao gồm bãi rác, hành lang và tại nhà riêng.

Giống nhau ở chỗ người chết đều là người gốc Á, có nét giống với Đỗ Duy.

"Nơi tìm thấy thi thể đầu tiên là ở giao lộ giữa Quận Bắc Brook và Manhattan, sau đó, như một mũi tên, nó kéo dài về phía nhà của anh. Anh Đỗ Duy, tôi nghĩ vụ việc này có thể nhằm vào anh."

"Ngoài ra, nhìn cái này đi."

Tom nhìn Đỗ Duy đang ngồi đối diện, mặt không chút cảm xúc, lại lấy smartphone ra, mở đoạn video giám sát lưu trong đó, đưa cho hắn.

Đỗ Duy cầm lấy smartphone, bị video giám sát thu hút.

Đoạn video giám sát có màu đen trắng, do vấn đề ánh sáng nên hơi mờ, và vị trí nằm ở hành lang.

Đầu tiên, một người đàn ông châu Á xuất hiện trên hành lang, dựa lưng vào tường hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác.

Dáng vẻ của người này quả thật hơi giống Đỗ Duy, nhưng thấp hơn một chút, trạng thái khá chán chường.

Sau khi suy nghĩ xong, Đỗ Duy tua nhanh video.

Một lúc sau hắn nhìn thấy một người đàn ông cao lớn mặc áo mưa, tay cầm con dao nhọn bước vào hành lang.

Những bước đi của tên này rất lạ, không giống tư thế đi của một người bình thường. Mà giống như một người có tật ở chân, rất đơ cứng và máy móc.

Do góc quay của camera, nên Đỗ Duy không thể nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông, chỉ có điều khi kẻ đó xuất hiện, người châu Á trông rất giống hắn lập tức sửng sốt.

Đó là cái nhìn hoang mang và kinh hoàng, như thể nhìn thấy một bóng ma.

Điếu thuốc của người đàn ông châu Á rơi xuống đất, bỗng chạy ngược lại phía sau.

Nhưng sau đó, người đàn ông cầm dao lao tới.

Con dao sắc nhọn đâm thẳng vào sau lưng, xuyên qua ngực của người châu Á, máu chảy ròng ròng xuống đất.

Ngay sau đó, người đàn ông bèn quỳ rạp xuống đất, tay chân run rẩy, đến trước mặt người đàn ông Châu Á, rút dao đặt lên cằm anh ta, lau nhẹ.

Máu phun ra ngay lập tức, nhưng trong khung hình đen trắng, chỉ có từng dòng chất lỏng lớn tràn ra, lan ra khắp mặt đất, chậm rãi rịn xuống cầu thang của hành lang.

Sau đó người đàn ông cao lớn mặc áo mưa bước ra ngoài.

Vào lúc này, thanh tiến trình video đã kết thúc, Đỗ Duy đang định trả smartphone cho Tom, nhưng vào lúc này, video giám sát đột nhiên tự động phát.

Nhưng lần này, có vẻ như nó đã bị tua ngược …

Người đàn ông mặc áo mưa lùi lại, và quay lại camera giám sát, rồi bất ngờ ngẩng đầu lên.

Ngay lập tức, một khuôn mặt gầy gò đã bị móc mắt, có biểu tượng ngôi sao sáu cánh ở trên mặt xuất hiện trên màn hình.

Đây có phải là ác linh? Nhưng nó có vẻ liên quan đến Vidar …

Đỗ Duy nghĩ thầm, nhưng ánh mắt bình tĩnh đến đáng sợ, cứ như không thấy gì cả.

Trong khi lấy tay che màn hình, hắn hỏi Tom: "Có khuôn mặt nào ở cuối video này không?"

Tom ngạc nhiên nhìn hắn: "Không, không phải kẻ sát nhân đã bỏ đoạn cuối video sao?"

Đỗ Duy gật đầu, thì thào: "Chuyện này có liên quan gì đến đám tín đồ tà giáo. Xem ra chúng đã làm ra thứ gì đó tương tự như ác linh muốn giết tôi."

Tom cau mày nói: "Vì sao?"

Đỗ Duy lắc đầu nói: "Nguyên nhân cụ thể còn chưa rõ, nhưng thứ này giờ đang để mắt tới tôi, chắc đêm nay sẽ tìm tới tôi."

"Sao?"

Vẻ mặt của Tom thay đổi, và anh ta ngay lập tức nói: "Tôi sẽ cử người đến bảo vệ anh. Những kẻ cuồng tín chết tiệt này nên bị đưa xuống địa ngục."

Đỗ Duy nhìn Tom, nhẹ giọng nói: "Không được, người bình thường không giải quyết được loại chuyện này. Tôi sẽ tự xử lý. Nếu anh thực sự muốn giúp tôi, sau khi sự việc xong xuôi thì giải quyết vài rắc rối còn lại là được."

Tom nói một cách quan tâm: “Anh có chắc mình xử lý được không? Thứ này dường như là một thật thể?”

Đỗ Duy cười nhạt: “Đương nhiên có thể.”

Hắn khá lạnh nhạt với việc này, lũ tín đồ tà giáo này giống như lũ chuột trốn trong cái cống u ám, thích nhảy lên nhảy xuống, vừa kinh tởm, lại còn hoang tưởng đến đáng sợ.

Nếu có thể, hắn dự định sẽ cho chúng một bất ngờ lớn.

Nhìn thấy Đỗ Duy khăng khăng, Tom không còn cách nào khác, đành phải nói: “Được rồi, để người chuyên nghiệp làm. Anh là Người Đuổi Quỷ, cho nên tôi không quan tâm đến chuyện đó.”

Nói xong, như thể nghĩ ra điều gì đó, anh ta nói: “Nhân tiện, có một cô gái giàu có tên là Alexis đã báo cảnh sát về sự mất tích của anh. Một số cấp dưới của tôi nói với tôi rằng có vẻ anh đã đến bệnh viện tâm thần Hill?”

Đỗ Duy nói: “Đúng vậy, đã có một sự cố ác linh ở đó. Tôi đã đi cùng với Người Đuổi Quỷ của giáo hội và đã được giải quyết được vấn đề.”

Tom trông có vẻ ngạc nhiên, và nói: “Chà, cách làm của anh thật sự quá bạo lực. Một nửa bệnh viện tâm thần đã bị ngọn lửa thiêu rụi. Giống y như cách làm của lũ tín đồ tà giáo.”

“Ngoài ra, một bệnh nhân tâm thần tên Ryan đã biến mất.”

Nghe vậy, Đỗ Duy nhíu mày, suy nghĩ một chút nói: “Tôi có biết đại khái. Anh đang điều tra tung tích của Ryan sao?”

Tom thở dài: “Tất nhiên là có, và tôi cũng nhận được một số tin tức từ một bệnh nhân tâm thần.”

“Anh ta nói rằng một nhóm người chưa được đồng ý đã vào biệt thự của anh ta, và nói rằng biệt thự đó là người phụ nữ

anh ta yêu nhất hay gì đó, và đưa Ryan đi …”

Đỗ Duy đau đầu, Ryan tuy không có quan hệ gì với hắn, là bệnh nhân tâm thần, nhưng vẫn đã giúp hắn.

Nhưng hiện tại, người này không biết sống chết.

Hắn nhắm mắt lại, và bình tĩnh suy nghĩ.

Những người kia chắc đã xuất hiện sau khi mình và 3 người James rời đi. Nếu không, Cha Tony sẽ nói với hắn qua điện thoại.

Nói cách khác, một nhóm người đã chú ý đến những gì đã xảy ra trong bệnh viện tâm thần.

Đó là Vidar … hay một tổ chức nào khác?

Trong tình huống thông tin thiếu thốn, Đỗ Duy không thể lọc ra được thông tin hữu ích.

Có lẽ Cha Tony biết điều gì đó, nhưng giờ hắn chưa thể đến nhà thờ, và hắn cũng không muốn liên lạc với Cha Tony.

Bởi vì ác linh hoá chưa ổn định, có khả năng lộ ra trước mặt mọi người.

Nếu Cha Tony phát hiện hắn là một Hunter có khả năng ác linh hoá, dựa theo thái độ của giáo hội, hắn đoán ông ta sẽ không bao dung dù hắn là Người Đuổi Quỷ “xuất sắc”.

“Cứ như vậy nhé…”

Hắn đứng lên, và nói chuyện với Tom một cách bình tĩnh.

Còn Tom nhún vai nói: “Vậy thì … tôi sẽ báo cho anh biết nếu có tin tức, khi nào thì giải quyết được ác linh? Chắc hôm nay tôi phải đến khu đèn đỏ để tuần tra, tối nay chắc xong rồi chứ.”

Đỗ Duy kinh ngạc hỏi: “Anh chắc chắn tới khu đèn đỏ để tuần tra sao? Không làm gì khác?”

Tom sờ mũi và xấu hổ nói: “Làm sao tôi có thể làm gì khác được? Là một cảnh sát ở New York, tôi có nghĩa vụ phải đả kích bầu không khí tồi tệ ở đó. Có quá nhiều vụ án xảy ra gần đây, và cần phải có một chút hành động để chuyển hướng sự chú ý của công chúng. . “

“Thực ra tôi không muốn trực tiếp đi, nhưng gần đây mỗi khi tôi tan sở, cô hàng xóm xinh đẹp sẽ nhìn tôi trìu mến từ cửa sổ tầng 3. Tôi rất muốn tiến tới với cô ấy, cho nên khu đèn đỏ không đủ sức hấp dẫn tôi.”

Đỗ Duy không biết nên nói cái gì, đành phải gật đầu nói: “Có lẽ trong tối nay, tôi sẽ giải quyết xong chuyện này. Khi nào xong, tôi sẽ gọi điện báo cho anh.”

Chương 120: Tao muốn vào trong…

Sau khi chia tay với cảnh quan Tom, Đỗ Duy tải xuống một bản sao của video giám sát từ smartphone của anh ta, và yêu cầu bên kia xóa video gốc.

Ác linh có tính lan truyền. Theo một nghĩa nào đó, miễn là đáp ứng các điều kiện nhất định, bất kỳ ai cũng có thể trở thành mục tiêu, và bị giết.

Mặc dù Đỗ Duy cảm thấy ác linh này có liên quan đến giáo phái Vidar, chỉ tìm những người có ngoại hình giống với hắn, nên không loại trừ khả năng mục tiêu là kẻ khác.

Nếu không bất lực, phải chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Vừa đi, hắn vừa châm cho mình một điếu thuốc: "Nếu buổi tối người của Vidar lại đến phòng khám, chắc mình sẽ không phải lo về đám tín đồ tà giáo này trong một thời gian dài."

"Nếu có thể lấy được vị trí hiện tại của chúng, ta có thể gửi cho chúng bưu kiện chuyển phát nhanh."

Hắn đang đề cập đến những bức ảnh chụp cái bóng.

Nhưng Đỗ Duy biết rằng tất cả những gì hắn cần làm là ngồi yên chờ đợi.

Giải quyết ác linh xong, cũng không thể chủ quan với đám người của giáo phái Vidar, dựa theo hành vi của lũ mất trí này, chúng nhất định sẽ xuất hiện trở lại.

Vidar đang ẩn mình trong bóng tối, hoạt động như một thợ săn đang rình mồi.

Đầu tiên là Roy, sau đó là 4 người đàn bà kia, đây không phải là lần đầu tiên họ xung đột với Đỗ Duy một cách gián tiếp hay trực tiếp.

Chỉ là lúc trước hắn đang giải lời nguyền trên cơ thể, không có thời gian bận tâm đến lũ tín đồ tà giáo này.

Nhưng giờ thì khác.

Hiện tại không cần lo lắng về lời nguyền, giải quyết tai hoạ ngầm do ác linh hoá cũng phải mất một thời gian dài.

Hmm … Giờ hắn đã có thời gian để giải quyết đám tà giáo đồ này.

Đợi đến thời điểm đó, chính là lúc Đỗ Duy ra tay.

Về phần giải quyết ác linh kia như thế nào, Đỗ Duy cũng đã nghĩ tới rồi.

Mặc dù không nói nắm rõ quy luật giết người của nó, nhưng có vẻ như nó có thể lan truyền qua video, chỉ không biết có giới hạn hay không.

Hmm … hắn định xem video giám sát ở nhà, để cho ác linh biết vị trí của mình.

Chỉ cần bước vào nhà, vậy sẽ không do nó quyết định.

…

Tiệm cà phê và phòng khám tư vấn nằm trên một con phố.

Vài phút sau, Đỗ Duy xách ba lô đi ra cửa.

Tủ đựng đồ vẫn yên ổn, nhà hàng xóm cũng không có ô tô màu đen nào đang đậu.

Hmm … Nói về ô tô.

Sau vụ hỏa hoạn xảy ra ở bệnh viện tâm thần, theo lời của sĩ quan Tom, chiếc Subaru của hắn đậu ở quá gần, nên giờ chỉ

còn trơ lại khung xe bị ngọn lửa thiêu rụi.

Nói cách khác, hắn phải dành thời gian để mua một chiếc xe khác.

Đỗ Duy thở dài, nếu biết là như vậy thì nên ném chìa khóa xe cho James rồi để bọn họ lái xe đi.

Hắn đang hơi kẹt tiền…

Nhìn về phía cánh cửa, Đỗ Duy theo thói quen tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn để quan sát, vẫn có thể cảm giác được sự quỷ dị từ phòng khám có chút kỳ quái.

Nhưng tương đối mà nói, nó yên tĩnh hơn nhiều, ác linh không thích ban ngày, và sẽ hoạt động vào ban đêm.

Nhưng hiện giờ sự cân bằng của ngôi nhà đã được thiết lập lại, tạm thời sẽ không có gì xảy ra.

Mọi thứ vẫn bình thường, có một số lá thư trong hòm thư để trước cửa, thư trả lời của những bệnh nhân trước đó, và hoá đơn tiền điện.

Đỗ Duy lấy thư ra, lau vết nước trên câu biểu ngữ viết trên tủ đựng đồ - thời gian dài không ở nhà, chuyển phát nhanh và thư từ hãy để vào đây, đừng nhét chúng vào khe cửa để tránh rắc rối.

Sau đó hắn rút chìa khóa nhà, mở cửa bước vào.

Vừa qua cửa, bèn ngửi thấy một mùi ẩm mốc thoang thoảng, đó là do cửa chính, cửa sổ đã bị đóng và không có thông gió.

Nhưng trộn lẫn vào đó là một mùi máu tanh nồng khó ngửi. Dường như đã tồn tại trong một thời gian, nhưng đã gần như bốc hơi hết.

Lúc còn ở bệnh viện tâm thần, hắn đưa cho viện trưởng Taylor xem bức ảnh của cái bóng, người đã bị vặn xoắn đầu như vắt khăn, chết không kịp ngáp. Theo thói quen của cái bóng, lẽ ra nó phải đưa đầu bà ta về đây.

Đột ngột……

Với một tiếng rầm, cánh cửa phía sau đóng lại.

Tại nơi ánh sáng không thể chiếu tới, bóng tối chậm rãi lan tràn.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy thấy rõ ràng sự tồn tại của cái bóng, nó lì lợm nhìn hắn, ác ý không chút nao núng tràn ngập khắp phòng.

Trong tủ treo trên tường, Annabelle cũng run rẩy quay đầu nhìn sang.

Đồng hồ cổ vẫn vậy, các kim đồng hồ chồng lên nhau, vẫn quay máy móc đều đặn.

Đỗ Duy nhìn thoáng qua cái bóng, không để ý tới, trực tiếp đi tới cầu thang.

Mùi máu bốc ra từ tầng hai.

Từ phía sau, cái bóng nhìn chằm chằm lưng của Đỗ Duy, lắc lư một hồi, vẫn không ra tay.

Annabelle cũng hồi phục bình tĩnh, chỉ là nó bị ác linh Đỗ Duy thô bạo nhồi nhét, cơ thể có chút méo mó của con búp bê bỗng nhiên được dãn r,a và nằm yên lặng bên trong.

Có vẻ như sự trở lại của Đỗ Duy đã khôi phục lại phần nào sức mạnh của nó.

Về khuôn mặt của người phụ nữ đó, đã chết trong quá trình đổi mặt của ác linh Đỗ Duy.

Bởi lẽ, nó quá yếu …

…

Cộp cộp cộp ……

Tiếng bước chân vang lên.

Đỗ Duy bước lên cầu thang, ở góc lầu hai, ngay đối diện phòng tắm, có một cái đầu bê bết máu nằm lặng lẽ.

Lúc này, vết máu đã đông lại hoàn toàn, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy dung mạo của bà Taylor.

"Cần phải tìm thời gian để vất những cái đầu này …"

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút kỳ lạ, hắn đột nhiên có ảo giác hình như mình trở thành người sưu tầm đầu.

Từ khi ác linh xuất hiện, ngày càng có nhiều điều kỳ lạ trong chính ngôi nhà của mình, nếu tiếp tục như vậy, có thể phải chuẩn bị một căn phòng trống để chứa môi giới của những ác linh này.

…

Vào buổi tối.

Sĩ quan Tom lái xe đến khu đèn đỏ.

Thuộc hạ của anh ta đã được triển khai, và họ sẽ bắt đầu hành động khi anh ta đến.

Điều đáng nói là khu đèn đỏ ở ngay con phố sau nhà anh.

Khi đi ngang qua cửa nhà mình, anh vô thức đi chậm lại, và nhìn lên cửa sổ tầng 3 của nhà hàng xóm, cô hàng xóm xinh đẹp vẫn đứng bên cửa sổ như thường lệ.

Anh không thể không đạp phanh, nhấn cửa sổ và mỉm cười với đối phương.

Những ngày gần đây, chỉ cần anh đi làm về là có thể nhìn thấy cô hàng xóm xinh đẹp kia đang đứng ở cửa sổ lầu ba, trìu

mến nhìn mình.

Tuy rằng không quen biết người hàng xóm, nhưng anh đã từng nhìn thấy mấy lần, vóc dáng và gương mặt rất hợp gu.

Vì vậy, Tom cảm thấy rằng ẻm có ý gì với mình mình.

Nhưng đúng lúc này, nữ hàng xóm đang đứng ở cửa sổ lầu ba đột nhiên như mất hết sức lực, cúi người, đập đầu vào cửa sổ, sau đó nặng nề ngã ra sau.

Nụ cười trên khuôn mặt Tom đông cứng …

"Cái quái gì vậy?"

…

Lúc này, màn đêm đã lặng lẽ buông xuống.

Bên trong phòng khám tư vấn tâm lý.

Đỗ Duy vừa xử lý vết máu còn sót lại của cái đầu, đang bước vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, chiếc gương bị vỡ hoàn toàn, trên sàn nhà có nhiều mảnh vỡ.

Cau mày mở vòi, làn nước trong veo từ từ đầy ắp.

Đỗ Duy hít một hơi dài, sau khi rửa mặt.

Trận chiến với ác linh Đỗ Duy đã xảy ra 2 ngày trước, nhưng đối với hắn, thời gian chỉ mới qua một ngày.

Chỉ là bây giờ không có gương để soi mặt của hắn, nhưng chắc hẳn vẫn rất năng động.

"Đến lúc bắt đầu rồi…"

Cảm xúc trên mặt dần dần biến mất, trở lại bộ dáng vô cảm quen thuộc.

Mỗi khi tiếp xúc với ác linh, hắn luôn phải thận trọng, giữ trạng thái bình tĩnh, lý trí, kiềm chế cảm xúc.

Sợ hãi, tuyệt vọng… mọi cảm xúc tiêu cực sẽ trở thành chất nuôi dưỡng để vỗ béo cho ác linh.

…

19:21.

Tầng 1 của phòng khám.

Đỗ Duy ngồi trên sô pha, thứ phản chiếu vào mắt hắn là đoạn video giám sát trên màn hình smartphone.

Hắn đã xem nó hơn mười lần, và mỗi lần xem nó, con mắt cuối cùng trong video bị xóa, và khuôn mặt gầy gò của thứ đó càng thêm u ám.

Khi thanh tiến trình lại nhảy đến cuối, Đỗ Duy thấy rõ ràng trên khuôn mặt đó đột nhiên xuất hiện một nụ cười kỳ lạ.

Màn hình video đen trắng nhấp nháy một hồi, rồi biến thành bông tuyết, giống như bị smartphone bị hỏng, khiến cho khuôn mặt càng thêm kinh khủng.

Ác ma linh video vừa mở miệng với Đỗ Duy, vừa mở ra đóng lại, thì trong smartphone phát ra một giọng nói ú ớ.

“Tao muốn vào …”

Chương 121: 1 bàn tay

Bên trong nhà.

Khi dòng chữ "Tao muốn vào…" cất lên, bầu không khí trong cả căn phòng vô cùng ngột ngạt.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn có thể cảm thấy có thứ gì đó đang lang thang ngoài cửa.

Hắn có thể hiểu được câu này, tương tự như âm thanh cái bóng gõ cửa, khiến người ta sợ hãi, hoặc là quy luật nào đó.

Nhưng chuyện này đối với Đỗ Duy vô tác dụng, khi đối mặt với ác linh, hắn căn bản kiềm chế mọi cảm xúc, chỉ giữ lại lý trí và bình tĩnh.

Hắn cảm thấy hơi lạ …

Từ đầu tới giờ, hắn chưa từng gặp ác linh có thể nói, ngoại lệ duy nhất là ác linh Đỗ Duy, nhưng tình huống đó là do bị ám.

Nhưng thứ này có thể nói chuyện, có vẻ … rất không phù hợp với tri thức về ác linh.

"Có thể, không phải là ác linh…"

Đỗ Duy nhỏ giọng nói, không để ý tới gương mặt đáng sợ trên màn hình, mặc cho nó nhìn chằm chằm hắn, sau đó xoay người nhìn vào trong nhà.

Đèn mờ, nhiều chỗ tối om.

Không phải hắn cố tình làm vậy, mà là tất cả bóng đèn trong nhà đều đã bể nát, chỉ còn một chiếc còn sử dụng được nhưng khá mờ.

Lúc này, hắn mới chú ý tới những góc bóng không bị ánh đèn chiếu vào, không biết từ lúc nào, cái bóng đã lặng lẽ bước ra, nhìn chằm chằm Đỗ Duy, nhưng lại do dự, không chủ động xông tới.

Và trong chiếc tủ đóng khung treo tường, Annabelle dù không thay đổi nhiều, nhưng sự lạnh lẽo u ám đang dần dày đặc.

Đỗ Duy hơi ngạc nhiên, cả cái bóng và Annabelle đều đã thay đổi, nhưng không còn mạnh mẽ như trước.

Ngay cả chiếc đồng hồ cổ cũng im lặng.

Bây giờ trong nhà có tổng cộng 3 ác linh, món đồ cổ bí ẩn, không rõ nguồn gốc; Annabelle đã được Đỗ Duy mang về nhà; và cái bóng ngày càng mạnh hơn.

Như thể 3 thế lực đang đánh nhau, cái bóng cũng kinh dị ngang ngửa Annabelle, và đầy ác ý đối với Đỗ Duy.

Đồng hồ cổ thì càng mạnh mẽ hơn, chiếm vị trí áp chế, và thái độ lấp lửng. Nhưng giờ xem ra, cho dù là khả năng nhìn thấy cảnh tượng khi chết, hay là gì khác, nó khá là thiện ý đối với Đỗ Duy.

Đương nhiên, cũng có thể là nó ẩn nấp càng sâu, chờ thời cơ thích hợp, mọi thứ trước mắt chỉ là bề ngoài.

Khi đó, nó sẽ hiện ra những chiếc răng nanh sắc nhọn nhất, và tớp cho Đỗ Duy một nhát chí mạng.

…

Nhưng bây giờ có điều gì đó không ổn.

Đỗ Duy bị một ác linh mới nhìn chằm chằm, có cái gì đó muốn vào phòng khám, phản ứng của 3 ác linh này không mặn không nhạt …

Nó hoàn toàn khác so với trước đây.

Nói cách khác, khả năng cao là ác linh do Vidar tạo ra có lẽ không mạnh cho lắm.

Giết người thường thì đơn giản, Người Đuổi Quỷ bình thường nếu chủ quan có thể chết trong tay nó, nhưng căn bản là không thể giết Đỗ Duy trong phòng khám.

Nói cách khác, có thể sau khi ác linh này vào nhà, ác linh trong nhà sẽ không phản ứng quá nhiều.

Điều này hơi rắc rối …

Đỗ Duy liếc nhìn cái bóng, và nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Sau đó, hắn trực tiếp cầm smartphone đi về phía cái bóng.

Cái bóng duỗi tay ra nhưng dừng lại, đôi mắt đỏ như máu nhìn Đỗ Duy.

Nhưng Đỗ Duy đã mỉm cười với nó, và hướng thẳng khuôn mặt của ác linh trong video giám sát vào nó.

Một trong những môi giới lan truyền của cái bóng chính là đôi mắt, khi bạn nhìn thấy nó, nó cũng nhìn thấy bạn.

Ngay sau đó, cảm giác mà cái bóng mang lại cho Đỗ Duy thay đổi, đột nhiên trở nên ảm đạm hơn, nhìn chằm chằm vào màn hình smartphone, đứng trong góc, yên tĩnh chết chóc.

Nhưng Đỗ Duy biết khi ác linh kia tiến vào, nó sẽ không thờ ơ.

Thật thú vị……

Nghĩ đến đây, hắn nheo mắt lại và bất ngờ nhìn ra cửa.

Cảm giác bị khóa chặt càng ngày càng yếu, ngoài cửa cũng không có động tĩnh gì nữa, giống như thứ có vẻ là ác linh, cảm giác được sự kinh khủng của phòng khám, đột nhiên bỏ đi.

Nhưng ở trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy luôn có cảm giác quái dị không nói nên lời.

Hắn luôn cảm thấy ác linh này không dùng cách phá cửa, bởi vì như vậy thì quá thô thiển.

Nó có thể qua video khóa chặt mình, sao có thể thiếu những thủ đoạn kỳ dị.

"Nó đang đợi cơ hội…"

Đỗ Duy liếc nhìn màn hình smartphone, rồi nhìn ra cửa.

Ngoài cửa, im ắng không một tiếng động.

Mùa này có thể nghe thấy tiếng côn trùng. Nhưng ngoại trừ tiếng thở của chính mình, và tiếng kim đồng hồ quay, hắn không nghe thấy gì khác.

Vì vậy, hắn suy nghĩ một lúc, đặt smartphone lên bàn cà phê, đi hai bước về phía cửa rồi mới dừng lại.

Quỷ Nhãn là sản phẩm của việc bị ác linh ăn mòn, ăn mòn càng sâu, càng có thể nhìn thấy nhiều thứ, và theo đó, mức độ ác linh hoá sẽ tăng nhanh.

Sau lần xuống xe này, Quỷ Nhãn của Đỗ Duy đã mạnh hơn trước, có thể nhận biết nhiều thông tin hơn.

Khi đi tới gần cửa, trong trạng thái Quỷ Nhãn cảm giác ức chế ngoài cửa càng mạnh mẽ hơn.

"Có thứ gì đó đang đứng ở cửa…"

Đỗ Duy thì thầm, vẻ kỳ dị dưới mắt càng thêm nồng đậm.

Lúc này bầu không khí yên tĩnh đáng sợ, trong lẫn ngoài phòng khám càng ngày càng quái dị.

Kim đồng hồ cổ vẫn quay một cách máy móc.

Đỗ Duy đứng bất động ở vị trí cách cửa chừng 3m, ánh đèn mờ ảo chiếu vào người hắn, dần dần trở nên mờ mịt, cho đến khi ánh sáng tắt hẳn trong tích tắc.

Trong chốc lát, cả căn phòng chìm vào bóng tối, chỉ còn lại một tia sáng yếu ớt.

Đó là màn hình smartphone phát đi phát lại nhiều lần video giám sát.

Nhưng khi vạch tiến trình lần nữa đến cuối, khi ác linh đi đến dưới camera giám sát và nhìn lên, khuôn mặt kinh khủng với bộ xương gầy guộc, và đôi mắt đã ngừng di chuyển …

Video không lặp lại một lần nữa, như thể thanh tiến trình bị kẹt.

Sau đó, ác linh trong màn hình đột nhiên duỗi tay ra, hướng lên trên.

Từ góc độ này, y như rằng nó đang chọc vào camera giám sát.

Tuy nhiên, đây là đoạn video giám sát được Đỗ Duy lưu lại trên smartphone …

Một giây tiếp theo, video tắt ngúm.

…

Đỗ Duy vẫn đang nhìn chằm chằm vào cửa, nhưng trước mặt là bóng tối, chỉ có thể nhìn thấy đường nét mơ hồ của cánh cửa.

Vẻ mặt của hắn có chút ảm đạm, trong trạng thái Quỷ Nhãn vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra, ác linh ngoài cửa tạo cho hắn cảm thấy khá lạ.

Hơi thở ức chế quỷ dị đó ngày càng mờ nhạt.

Như thể ác linh đứng ngoài cửa từ bỏ ý định giết hắn, và từ từ rời đi.

Nhưng điều này rất không ổn.

Bởi vì qua Quỷ Nhãn, Đỗ Duy vẫn cảm thấy có thứ gì đó đang đứng bên ngoài.

Nhưng chóp mũi lại ngửi thấy là mùi máu người.

“Đứng ở bên ngoài phải là một cái xác, nói cách khác, mày luôn ở trong nhà.”

Nói xong trực tiếp quay đầu nhìn về phía vị trí của sô pha.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, một bàn tay nguệch ngoạc vươn ra khỏi màn hình smartphone, ấn xuống bàn cà phê.

Làn da trên cánh tay xám xịt như xác chết, trên đó có vết máu tanh, như thể vừa giết một người, để lại bàn tay máu trên bàn cà phê.

Thấy vậy, Đỗ Duy nhíu mày, hắn không thích mùi máu, càng ghét xác chết.

Chương 122: Mổ xẻ nó

Bàn tay đó dùng sức chống lên, nó thoát ra khỏi smartphone theo một cách rất lạ.

Thấy vậy, Đỗ Duy thì thào: “Tao không hiểu, mày là ác linh hay là cái gì khác.”

Vừa nói hắn vừa bước nhanh đến chỗ smartphone.

Bàn tay dường như cảm giác được thứ gì đó, trong phút chốc cứng đờ, nhưng không có dừng lại, mà tăng nhanh tốc độ trồi ra.

Trong suốt quá trình này, hành động của nó không gây ra bất kỳ tiếng động nào, và sự bất thường ở cửa có thể dễ dàng đánh lừa một người.

Hoặc bỏ smartphone xuống cửa quan sát, hoặc tắt smartphone tìm cách tẩu thoát.

Nhưng dù chọn cách nào thì cuối cùng nó cũng sẽ xuất hiện từ màn hình smartphone, và giết chết mục tiêu đã nhắm tới.

Nhưng đối với Đỗ Duy đều vô dụng.

Hắn nhìn chằm chằm vào ác linh hư ảo đang dần xuất hiện, đôi mắt tràn ngập vẻ tò mò.

Annabelle trong chiếc tủ khung treo tường chậm rãi quay đầu lại, và nhìn sang.

Trên ghế sô pha cũng xuất hiện một cái bóng, đầu tiên là có chút do dự nhìn Đỗ Duy, sau đó cúi đầu, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm màn hình smartphone.

Ngay sau đó, ác linh hư ảo đã chui ra chừng nửa cơ thể, giống như trong video, nó mặc áo mưa, khung xương lớn, và vẽ một ngôi sao sáu cánh trên mặt.

Trước đây, vì video đen trắng nên rất khó để nhìn thấy màu cụ thể.

Nhưng bây giờ khi nó ra khỏi smartphone, có thể thấy rõ rằng hoa văn trên mặt nó không phải được vẽ bằng sơn, mà giống như mọc ra từ da.

Đôi mắt của nó đã bị móc mất, làn da của nó chuyển sang màu vàng, rất nhiều chỗ đã xuất hiện thi ban*, trên ngực dần dần lộ ra những vết khâu.

*thi ban: có những đốm đỏ sẫm đến đỏ tía xuất hiện trên da, những đốm này bắt đầu có màu đục và vón cục, sau đó dần dần tạo thành vảy

Vừa đi ra, ánh mắt của nó đã khóa chặt Đỗ Duy, tay còn lại cố sức duỗi ra ngoài, lôi con dao nhọn ra, như muốn ném ra ngoài.

Giây tiếp theo, cái bóng di chuyển, lúc này mục tiêu của nó là ác linh trong smartphone, vươn tay chộp lấy con dao sắc bén kia.

Ác ý hung tàn hơn từ từ tỏa ra từ cái bóng, khiến người ta gần như ngạt thở.

Cảnh này giống như khi Đỗ Duy đối mặt với Annabellele và người phụ nữ mặc váy dài ở trong Ngôi nhà kinh dị.

Điều khác biệt là vào thời điểm đó Annabelle được ôm trong tay của người phụ nữ, và hai bên đối đầu gay gắt với nhau.

Nhưng hiện tại, cái bóng còn đáng sợ hơn nhiều so với ác linh này.

Khi cái bóng nắm lấy con dao sắc bén của ác linh, bàn tay của ác linh run lên, cơ thể được cho là hiện ra từ màn hình smartphone lại lùi về phía sau.

Có vẻ như nó sợ hãi bỏ chạy …

Nhưng không có cơ hội.

Cái bóng trực tiếp rút nó ra khỏi màn hình smartphone, con dao sắc bén dần dần rời khỏi tay nó, một lát sau sẽ đổi chủ khác.

Khi đó, cái bóng có thể trở nên đáng sợ hơn.

Thấy vậy, Đỗ Duy cau mày, hắn lấy zippo trong túi ra, rồi bật nhẹ.

Ngọn lửa đỏ rực quái dị hiện lên.

Ngay sau đó, Đỗ Duy hướng chiếc bật lửa vào giữa 2 cảnh tay đang giẫng co của cái bóng và ác linh.

Phừng …

Cái bóng và ác linh đồng thời buông tay ra, con dao sắc bén cũng rơi xuống đất, phát ra âm thanh chói tai.

Sau khi con dao rơi xuống, ác linh không biết chuyện gì đang xảy ra, lập tức từ bỏ Đỗ Duy mà lao về phía con dao.

Cái bóng cũng giật mình, nó do dự một lúc rồi đưa tay ra.

Đỗ Duy cau mày, vậy con dao này là môi giới?

Nghĩ đến đây, hắn lập tức cầm bật lửa đi về phía trước, xung quanh có ánh sáng chiếu rọi, cái bóng và ác linh chỉ có thể bất lực lui về phía sau.

Đỗ Duy không chạm vào con dao sắc bén, nhưng cảnh giác quan sát cái bóng, đồng thời đề phòng ác linh như xác chết.

Sau đó, một cái chuyện càng thêm quỷ dị xuất hiện.

Ác linh giống như xác chết đột nhiên bắt đầu run rẩy, nó cố gắng đi về phía Đỗ Duy. Nhưng khi bật lửa chưa tắt, nó hoàn toàn không thể chạm vào Đỗ Duy.

Đột nhiên, nó cứng đờ một hồi, như bị rút xương, rơi thẳng xuống đất.

Nhìn thấy điều này, cái bóng có chút tức giận, không có thực chất, ngoại trừ đôi mắt đỏ ngầu, chỉ có một hình dáng mờ ảo.

Nhưng vào lúc này, hình dáng mơ hồ ấy lại sôi sục như nước sôi.

Loại ác ý mạnh mẽ này khóa chặt Đỗ Duy lại.

Nhưng Đỗ Duy lại vô cảm lấy ra chiếc mặt nạ trong bộ quần áo bó sát, đeo lên.

Trên tường…

Tốc độ quay của các kim đồng hồ đã tăng lên rất nhiều.

Đỗ Duy nhìn cái bóng, hắn thậm chí có thể cảm giác được cái bóng này dường như rất oán hận hắn, đã tăng hơn rất nhiều.

Ở gần ác linh không phải là chuyện đơn giản.

Nhất là khi không tìm được môi giới của ác linh, không thể kiềm chế, chỉ cần có cơ hội, ác linh sẽ không chút do dự ra tay.

Nhưng hiện tại, rõ ràng cái bóng vẫn chưa tìm thấy cơ hội.

Cuối cùng chỉ có thể từ từ biến mất trong bóng tối, quang cảnh bên trong căn nhà trở lại bình thường.

…

11:20.

Trên gác xép.

Đèn vàng mờ ảo.

Các cửa sổ đã được đóng kín hoàn toàn.

Cách đó không xa là tủ lạnh, hiện có 5 cái đầu trong đó là Roy, 4 tà giáo đồ, và Taylor, giám đốc bệnh viện tâm thần.

Đỗ Duy liếc nhìn cái xác bị hắn kéo lên lầu hai, rồi từ từ đeo găng tay cao su vào.

Bên cạnh hắn có một cái kệ đơn giản với một cái khay, trên đó có kéo, con dao sắc môi giới kia, và một chậu nước.

Sau đó, hắn vén chiếc áo mưa khoác trên xác chết lên, để lộ thân hình gầy guộc và teo tóp.

Vẻ mặt của Đỗ Duy rất bình tĩnh, nghi ngờ xác chết có gì đó không ổn, xem ra nó không đơn giản là bị quỷ ám.

Bây giờ hắn chuẩn bị mổ xẻ tử thi để xem chuyện gì đã xảy ra.

Vidar tạo ra thứ này, nó vốn đã là thứ rất quái lạ. Chẳng biết tại sao nó lại giết chết một số người châu Á trông rất giống mình. Khi hắn xem video, nó đột nhiên lại xem mình là mục tiêu.

Nhưng Đỗ Duy không nhớ rằng mình đã từng tiếp xúc với một ác linh tương tự.

Trong trường hợp không tiếp xúc, ác linh không có động cơ để giết một người.

Nhặt chiếc kéo trên kệ, Đỗ Duy chậm rãi cắt sợi chỉ khâu ngực của xác chết.

Sau khi làm điều này, lồng ngực của xác chết tự động tách ra, để lộ ra cảnh tượng kỳ lạ bên trong.

“Trống rỗng…”

Tất cả các cơ quan đã được lấy ra, máu bên trong đã đông đặc thành màu nâu sẫm, dường như có một thứ gì đó giống như trang giấy, bị kẹt ở bên trong.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, dùng kéo lấy ra xem, phát hiện có mấy tấm ảnh, một tấm khổ lớn, những tấm khác là ảnh 2 inch, 3 inch không đồng đều.

Vì vậy, hắn lấy những bức ảnh này ra, cho vào nước và rửa sạch.

Ngay sau đó, những bức ảnh này đã thể hiện đúng màu sắc của chúng.

Bức ảnh lớn nhất là chân dung gia đình, một gia đình có 4 người, 2 cô con gái, và người đàn ông là cha, có hình dáng và ngoại hình có phần giống với xác chết này.

"Hẳn là cùng một người."

Đỗ Duy cau mày, hắn nhìn những tấm ảnh 2 inch, 3 inch còn lại.

Nhưng rồi, ánh mắt của hắn trở nên lạnh như băng.

Người trong những bức ảnh đó đều là hắn, nhưng những cảnh đều được chụp khi hắn ở bên cửa sổ, hoặc khi đang đi ra ngoài.

Hắn ở trong ảnh khác hẳn bây giờ, biểu cảm cũng hiền lành hơn, chắc đã chụp cách đây khá lâu.

Hắn không khỏi cười lạnh: "Chắc là do Roy chụp. Không ngờ nó lại lọt vào tay đám Vidar. Ngày mai, mình sẽ đến nhà thờ, và hỏi cha Tony xem đây là chuyện quái gì." "Nếu nó giống với những gì mình nghĩ, có lẽ mình có thể tìm thấy vị trí của những tà giáo đồ đó."

Chương 123: Hàng xóm của Tom

Khi Đỗ Duy rời khỏi gác xép, hắn bọc con dao nhọn nghi là môi giới của ác linh vào tấm vải trắng, giấu kỹ trong người.

Lúc nào cũng mang theo một "công cụ giết người" như vậy, với hắn cũng không phải chuyện tốt.

Nếu ai đó phát hiện ra, rất có thể sẽ liệt Đỗ Duy vào diện tình nghi.

May mắn thay, có một người trong cuộc, sĩ quan Tom, nên tạm thời không cần phải xem xét vấn đề này.

Sáng ngày mai, khi đến nhà thờ, sau khi gặp Cha Tony, hắn tin rằng ông ấy sẽ biết cái hứ giống như ác linh do giáo phái Vidar tạo ra này là cái giống gì.

"Phù…"

Xuống cầu thang, Đỗ Duy thở ra một hơi.

Hiện tại là khoảng 9 giờ tối, hắn định gọi điện cho sĩ quan Tom, hẹn anh buổi chiều để giải quyết hậu quả.

Dẫu sao … đang có một cái xác ở ngoài nhà của hắn.

Còn cái xác rỗng trên gác mái tạm thời không thể nói với sĩ quan Tom.

Bởi vì dù nhìn thế nào đi nữa, cái xác này không phù hợp với quy luật thông thường của ác linh, nhất định phải tồn tại bí mật nào đó.

Những bức ảnh đó, họa tiết ngôi sao sáu cánh, và con dao sắc bén được ghép lại với nhau, giống như một nghi lễ, một lời nguyền dành riêng cho Đỗ Duy.

Nếu có thể tìm ra bí mật của điều này, có lẽ hắn có thể cho lũ Vidar một vố.

Sở dĩ ngày mai nhất định phải đến nhà thờ gặp cha Tony, là bởi vì Đỗ Duy phát hiện ra lần ác linh hoá này của hắn, dường như đã hoàn toàn thoái biến.

Hắn híp mắt, duỗi tay phải ra, khí chất rùng rợn dày đặc, khiến hắn càng ngày càng quỷ dị.

Đồng thời, tần số nhịp tim của hắn ngày càng giảm, đôi mắt càng vô cảm.

Nhưng đây chỉ là bên ngoài, không phải là loại trạng thái gần như chỉ còn lý trí sau khi mất đi nhân tính.

Đỗ Duy nhìn cánh tay phải dần dần trở lại bình thường, khí chất cả người cũng hồi phục như cũ.

Hắn có hơi kỳ lạ.

Trước khi trở về nhà, ác linh hoá vẫn đang ở giai đoạn biến đổi.

Về đến nhà, giống như bị thứ gì đó kích thích, cái loại cảm giác không thể khống chế dần biến mất, tốc độ thoái biến tăng nhanh rất nhiều.

……

Trong khi đi xuống cầu thang, hắn gọi cho sĩ quan Tom.

Nhưng điều kỳ lạ là lần này bên kia không nhanh chóng nhận điện, như thể Tom đã gặp rắc rối nào đó.

Đỗ Duy cau mày, gọi thêm 2 cuộc nữa.

Phải một lúc sau, cuộc gọi mới được kết nối.

Ngay sau đó, giọng nói gấp gáp của sĩ quan Tom vang lên: "Anh Đỗ Duy, rất tiếc đến giờ mới nhận điện được. Bên tôi có chuyện đột xuất, tôi rất tiếc …"

Đỗ Duy khó hiểu nói: "Không phải anh đến khu đèn đỏ tuần tra sao? Sao lại thở gấp như vậy, sẽ không là…"

"Ôi … làm ơn đừng hiểu lầm tôi."

Sĩ quan Tom vội vàng giải thích qua smartphone: "Tôi không đến khu đèn đỏ. Thật ra bây giờ tôi mới hoàn thành công việc của mình. Chắc anh sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện tôi gặp phải kinh hoàng như thế nào".

"Há?"

Nghe vậy, con ngươi của Đỗ Duy hơi co lại, hắn lập tức hỏi: "Có liên quan đến ác linh?"

Tom thở dài: "Đó là một vụ tự sát kinh hoàng. Tôi sẽ cử người đến nhà anh ngay. Chúng ta sẽ nói chuyện sau. Mà này, anh đã giải được cái ác linh chết tiệt đó chưa?"

Nghe vậy, Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, trả lời: "Đã giải quyết xong, nhưng cũng có không ít phiền toái. Bao lâu nữa mới đến?"

"10 phút? Có thể nhanh hơn…"

"Được rồi, trước cứ như vậy."

……

Sau khi cúp smartphone.

Đỗ Duy đã bước đến cánh cửa ở tầng một.

Anh không mở cửa ngay mà trước tiên nhìn ra qua lỗ mắt mèo, dưới ánh đèn mờ ảo, trong lỗ mắt mèo hiện lên một khuôn mặt tái nhợt và chết lặng.

"Đó là một cái xác."

Sau đó, hắn nheo mắt lại, cầm nắm cửa xoay nhẹ, rồi trực tiếp mở cửa.

Trong chốc lát, khung cảnh bên ngoài hoàn toàn lộ ra.

Vì cái chết của Roy vào tuần trước, rất ít người ở lân cận đến phòng khám tư vấn, vào ban đêm thì càng không có ai tới.

Nhưng điều này không quan trọng.

Điều quan trọng là lúc này trước cổng phòng khám có một cái xác chết cứng ngắc, đã chết lâu ngày.

Là người châu Á, ngoại trừ không phải mắt một mí, người này giống Đỗ Duy đến 70%, quan trọng nhất là người này còn rất trẻ …

Đỗ Duy nhìn cái xác và trở nên im lặng.

Hắn chỉ đứng ở nơi đó, bình tĩnh nhìn xác chết, đôi mắt đen trở nên thâm trầm như nước hồ, không nhìn ra được cảm xúc ẩn chứa bên trong.

Thật lâu sau, hắn đóng lỗ mắt mèo, xoay người bước ra ngoài.

Châm một điếu thuốc, tiện tay đóng cửa lại.

Phun ra một làn khói, làn khói trắng tan dần …

Mùi thuốc lá cũng không khó ngửi, hút càng lâu càng gay mũi.

……

Vài phút sau.

2 xe cảnh sát dừng trước phòng khám tư vấn tâm lý.

Sau khi sĩ quan Tom ra khỏi xe cùng với một số thuộc hạ của mình, anh ta nhìn thấy cái xác cứng ngắc, và Đỗ Duy đứng ở bên cạnh hút điếu thuốc, không biết đang nghĩ gì.

Anh ta nhận thấy dưới chân Đỗ Duy có 7-8 mẩu thuốc lá đang cháy …

Tom vẻ mặt đăm chiêu chào hỏi: “Này, Đỗ Duy…”

Đỗ Duy ném điếu thuốc xuống đất, dùng chân dập tắt, bình tĩnh nói: “Các người đến sớm hơn tôi nghĩ…”

Tom cười chua chát: “Xung quanh đây không có mấy xe cộ, nên khá dễ đi.”

Đỗ Duy ừ một tiếng, sau đó chỉ vào xác chết, ôn tồn nói: “Đây là nạn nhân, tôi giao cho anh.”

“OK.”

Tom gật đầu và nói với cấp dưới: “Chuẩn bị túi đựng thi thể, điều tra danh tính nạn nhân rồi thông báo cho gia đình.”

Nói xong, anh ta lại nhìn Đỗ Duy: “Cũng theo thông lệ, anh phải theo tôi đi lấy lời khai.”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, mới nói: “Đợi sau khi xác được chuyển đi đã, tôi phải coi nhà.”

Lời nói của hắn rất khó hiểu, nhưng sĩ quan Tom là một “người hiểu chuyện”.

Vì vậy, anh ta ho khan một tiếng: “Được thôi, Đỗ Duy, tôi không vội.”

Các cấp dưới của sĩ quan Tom nhanh chóng cho xác cgeers vào túi đựng xác, chụp ảnh, v.v… rồi mang lên xe.

Sau khi họ rời đi.

Sắc mặt của sĩ quan Tom thay đổi.

Anh nói nhỏ: “Anh Đỗ Duy, trong nhà anh có loại vật như thế này sao?”

Mặc dù biết rất ít về các ác linh, nhưng anh ta không phải là một cảnh sát đầu đất. Kết hợp với những lời vừa rồi của Đỗ Duy, anh ta liền cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Đỗ Duy không kinh ngạc, đơn giản thừa nhận: "Anh nói đúng, trong nhà của tôi có ác linh."

Khác với những người khác, sĩ quan Tom biết sự tồn tại của ác linh, và mối quan hệ luôn tương đối hòa hợp, nên nói cho anh ta biết cũng được.

Và bằng cách này, cũng có thể xua tan ý định về muốn đến nhà hắn làm khách.

Một mặt có thể bảo vệ sự an toàn của anh ta, mặt khác ngăn chặn những bí mật của tầng áp mái bị lộ.

Sĩ quan Tom thấy Đỗ Duy đã thừa nhận, không khỏi chửi thề: "S*IT!"

Anh ta lập tức lùi lại, lúng túng nói: "Nhà anh sao lại có ác linh? Anh không sợ sao?"

Đỗ Duy ngạc nhiên liếc anh ta một cái: "Tôi là Người Đuổi Quỷ, luôn có dính dáng đến ác linh, tại sao phải sợ, chúng đều rất yên tĩnh."

Tom nói với vẻ không tin: "Họ? Có nhiều ác linh trong nhà của bạn?"

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Đúng vậy, một số được mang ra từ Ngôi nhà kinh dị, bị tôi cho vào tủ treo tường, không thể ra ngoài. Một số lấy được từ chỗ bệnh nhân của tôi, nhưng chỉ cần vào nhà tôi, bọn đều rất an phận."

Tom nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt có chút phức tạp: "Giờ tôi đã biết lý do trước đây anh không cho tôi tới nhà … Có lẽ đây chính là Người Đuổi Quỷ."

Nói xong, anh ta lại thở dài: “Dù sao anh cũng là người chuyên nghiệp. Chỉ cần đám ác linh này không chạy ra giết người, gây loạn, tôi cũng không lười đi quản.”

“Anh biết không, gần đây tôi bận đến mức, không thể đến khu đèn đỏ, sắp kiệt sức rồi!”

Đỗ Duy kinh ngạc hỏi: “Không phải đã yêu cô hàng xóm xinh đẹp sao? Tại sao còn muốn đến khu đèn đỏ.”

Nghe đến đây, hơi thở của Tom ngưng lại, và biểu hiện của anh ấy trở nên rất lạ.

Anh ta hít một hơi thật sâu và nói: “Trước đây tôi đã nói với anh qua smartphone, tôi đã gặp phải một vụ tự sát kinh hoàng.”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Tôi nhớ rõ, vậy người tự sát chính là cô hàng xóm xinh đẹp?”

Tom cười chua chát: “Đúng vậy, cứ sau giờ làm việc tôi có thể thấy cô ấy nhìn xuống tôi trên tầng ba mỗi ngày. Tôi đã nghĩ cô ấy có ý với tôi, và thậm chí còn mơ tưởng về những gì sẽ xảy ra với cô ấy. Nhưng chiều này, khi tôi về nhà, tôi đã nhìn thấy chuyện mà tôi không bao giờ muốn trải qua một lần nữa trong đời.”

Nghe vậy, Đỗ Duy bình thản nói: “Trạng thái của anh không tốt lắm, nếu không phiền thì có thể nói chuyện với tôi cho bớt căng thẳng.”

Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, suýt chút nữa anh đã quên mất thân phận là bác sỹ tâm lý.

Nói xong, anh đưa cho Tom một điếu thuốc.

Tom cũng không từ chối, sau khi nhấp một ngụm thuốc, anh bắt đầu chậm rãi kể.

“Tôi đang điều khiển xe và dừng lại một lúc khi đi qua cửa, bởi vì tôi nhìn thấy người hàng xóm đang đứng trên tầng 3. Dù không nhìn thấy mặt, nhưng tôi vẫn có thể hình dung ra khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy.”

“Sau đó, tôi đã thấy, đầu cô ấy đập vào cửa sổ và nặng nề ngã ra sau.”

“Lúc đó tôi không nghĩ nhiều, nên phá cửa xông vào.

“Tôi nhanh chóng chạy lên tầng 3, nhưng khi bước vào phòng, thứ tôi thấy là một sợi dây bị đứt. Đầu dây còn lại đang ở trên cổ của người hàng xóm”.

“Hừ…”

Lúc này, sắc mặt của Tom hơi tái đi, và anh ta run rẩy nhả một làn khói.

“Hàng xóm của tôi, đã tự tử 4 ngà rồiy.”

Đỗ Duy cau mày, trực tiếp tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn, liếc mắt nhìn sĩ quan Tom.

Không tìm thấy dị thường nào.

Có lẽ, mình đã suy nghĩ nhiều …

Vì vậy, hắn an ủi: “Nghe có vẻ khá đáng sợ, tôi đề nghị hãy thư giãn, có lẽ anh nên cho mình một kỳ nghỉ?”

Tom gật đầu đồng ý: “Tôi cũng nghĩ vậy, nên ngày mai định đi khu đèn đỏ, tối nay đi xả stress một cái.”

Đỗ Duy không biết nói gì, đành phải gật đầu: “Chúc anh một ngày vui vẻ.”

Tom nhún vai, hút một điếu thuốc rồi quay vào xe, ngay sau đó nghe được tiếng khởi động xe, rồi chiếc xe dần dần đi xa.

Đỗ Duy nhìn anh ta đi khỏi, rồi bước về nhà.

“Mình phải ngủ thật ngon. Ngày mai hy vọng Cha Tony có thể giải đáp những thắc mắc của mình và có thông tin về Hunter …”

Chương 124: Nhà máy rượu Goliath

124: Nhà máy rượu Goliath

9:00 sáng, Ngày 26 tháng 5.

Trong phòng khách của nhà thờ ở Quận Bắc Brook.

Đỗ Duy và Cha Tony vẫn như trước, một người ngồi trên ghế, một người ngồi sau bàn.

Chỉ có điều lần này, biểu cảm của Cha Tony rất nghiêm nghị.

"Đỗ Duy, lần này con đã làm rất tốt, được giáo hội đánh giá rất cao. Đã quyết định để con phụ trách về tất cả sự kiện ác linh ở New York. Con có ý kiến gì khác về việc này không?"

"Không, nhưng có phải nhanh quá không?"

"Đây là quyết định của giáo hội sau khi cân nhắc kỹ lưỡng. Năng lực của con còn tốt hơn cả nhóm của James. Trong tình huống này, về cơ bản không có người nào thích hợp hơn con."

"Được rồi, vậy con cần phải làm gì? Con có thể nhận được gì?"

Nghe vậy, Cha Tony gật đầu và nói: "Việc mà con phải làm là giải quyết sự kiện ác linh ở New York, trước khi sự việc ở thành phố Massas được giải quyết. Thực tế thì giờ Cha có một chuyện có vẻ là sự kiện ác linh cần con giải quyết."

"Và ngoài tiền lương, cùng quyền lợi của Người Đuổi Quỷ, con còn nhận được những vật phẩm Đuổi Quỷ do giáo hội cung cấp."

Nói xong, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Đỗ Duy, Cha Tony lấy ra một chiếc hộp gỗ hình chữ nhật.

Sau khi mở hộp, thứ được đặt bên trong là một chiếc ô đen kiểu cũ có tay cầm dài.

Nó giống y hệt những chiếc ô đen do các ác linh cầm trên xe buýt.

Đỗ Duy liếc nhìn, cho dù không tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng khí tức quỷ dị trên chiếc ô này.

"Công dụng của thứ này là gì?"

Hắn quan sát, có quá ít vật phẩm có thể đối phó với các ác linh, giờ phải chịu trách nhiệm cho các sự kiện ác linh khắp New York, nguy hiểm phải đối mặt cũng nhiều hơn.

Cha Tony lấy chiếc ô đen ra, và đưa cho Đỗ Duy. "Chiếc ô này có lịch sử rất xa xưa, là sản phẩm của thế kỷ trước. Nghe nói đây là bộ sưu tập yêu thích của một nhà quý tộc. Nó đã được lưu truyền trong giáo hội từ rất lâu, người sử dụng đầu tiên cũng có liên quan đến con."

Đỗ Duy cầm lấy ô đen, nghi hoặc hỏi: "Có liên quan đến con?"

Cha Tony gật đầu và nói: "Đúng vậy, chủ nhân đầu tiên của nó chính là ông Andrew Dawkwe, nhưng sau khi ông ấy trở thành Hunter, chiếc ô này đã được giao cho những Người Đuổi Quỷ khác, và bây giờ chủ nhân của nó đã chuyển thành con."

Vẻ mặt của Đỗ Duy có chút kỳ lạ, hắn nghiêng đầu, ra hiệu cứ nói tiếp.

Cha Tony lại lên tiếng: "Chỉ cần con mở chiếc ô này ra, những ác linh sẽ không thể làm gì được con. Điều này sẽ giúp con rất nhiều khi đối phó với các sự kiện ác linh, và chiếc ô

này được chế tác rất hoàn mỹ, con không cần phải lo lắng về việc nó bị hỏng.”

Đỗ Duy nhìn chiếc ô đen.

Toàn bộ bề mặt ô sạch sẽ, gọn gàng, dù là sản phẩm của thế kỷ trước nhưng vẫn chưa có dấu hiệu hao mòn, điều này đủ cho thấy nó rất được chủ nhân cũ yêu thích.

Toàn bộ cán ô được làm bằng gỗ cứng, bề mặt được phủ một lớp sơn mài, khi xoa vào lòng bàn tay có cảm giác man mát nhè nhẹ.

Đỗ Duy đặt nó sang một bên, nhìn Cha Tony, giả vờ tò mò hỏi: “Thú thật, con rất tò mò về ông Andrew Dawkwe. Làm sao ông ấy lại trở thành một Hunter? Và tại sao hiện giờ thái độ của giáo hội đối với Hunter lại rất khác so với thế kỷ trước? “

Cha Tony cười khổ nói: “Những chuyện này không được phép nói cho những Người Đuổi Quỷ bình thường trong giáo hội, nhưng con cũng sắp đến giáo hội nộp hồ sơ, sớm muộn gì cũng biết.”

Vì vậy, ông giải thích: “Những Hunter bắt đầu xuất hiện từ thế kỷ trước. Họ là người có những thay đổi bất thường khibước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn. Họ rất giống ác linh, và càng mạnh mẽ hơn.”

“Đó là thời kỳ hoàng kim của giáo hội, nhưng càng về sau mức độ ác linh hoá của những Hunter càng mạnh, ý thức của họ dần dần bị bóp méo, và nhân tính gần như không còn tồn tại trong họ.”

“Và khi nhân tính hoàn toàn biến mất, đó cũng là bước cuối cùng của ác linh hoá. Những Hunter sẽ hoàn toàn trở thành ác linh …”

“Đó là loại ác linh theo nghĩa đen. Chúng đáng sợ hơn những ác linh thông thường, và đã giáng một đòn mạnh vào giáo hội.”

“Đến bây giờ, con có thể phát hiện giáo hội đã suy yếu rất nhiều. Chỉ có khoảng 1,000 Người Đuổi Quỷ, một phần trong đó là giữa chừng gia nhập giống như con vậy.”

Một tia sáng hiện lên trong mắt của Đỗ Duy, hắn hỏi vấn đề mình quan tâm nhất: “Thật khiến người ta tiếc hận. Tai hoạ ngầm của quá trình ác linh hoá, lẽ nào không có cách giải quyết?”

Cha Tony im lặng một lúc, có vẻ băn khoăn không biết có nên nói ra hay không.

Đỗ Duy không vội, chỉ yên lặng chờ đợi.

Hắn đã suy xét cẩn thận mới nói những lời này, và chúng hoàn toàn là phản ứng bình thường của một Người Đuổi Quỷ tò mò và đồng cảm với Hunter.

Vì vậy, không lo lắng về việc Cha Tony nghi ngờ.

Quả nhiên, một lúc sau, Cha Tony nói với giọng phân vân: “Cơ hội thành công không cao lắm … 5 Hunter bị giam giữ trong ngục tối của giáo hội là những ví dụ thành công, nhưng họ thường xuyên xảy ra vấn đề.”

“Thật ra, giáo hội đã lên kế hoạch cử một Hunter đến Massas.”

Nghe vậy, con ngươi của Đỗ Duy co lại: “Sau đó khi sự việc được giải quyết thì sao? Hunter sẽ xảy ra chuyện gì? Vẫn bị nhốt trong ngục tối sao?”

Cha Tony thở dài và nói: “Tất nhiên là họ sẽ bị nhốt trong đó. Tất cả đều ở trên biên giới mất kiểm soát, không thể ở ngoài quá lâu.”

“Họ không chút oán hận sao?”

“Ý thức của họ đều có vấn đề, và có rất ít thời gian tỉnh táo. Nhưng Cha có thể khẳng định rằng giáo hội không hề che giấu những vấn đề này khi giúp họ giải quyết những nguy hiểm tiềm ẩn.”

“Đều là tự nguyện.”

“Chà, đây thật sự là một thế giới tuyệt vọng.”

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút phức tạp, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Từ khi tiếp xúc với ác linh, trở thành Người Đuổi Quỷ, thời gian tuy rất ngắn, nhưng suy tư lại rất sâu sắc.

Giáo hội không vững mạnh như trong tưởng tượng, thậm chí còn bước vào giai đoạn suy yếu.

Còn các ác linh chưa bao giờ suy yếu, và không có sự cân bằng nào cả.

Điều này cũng dựa trên cơ sở dân số, tỷ lệ ác linh rất nhỏ, nếu không, thế gian này đã không còn người sống.

Nhưng vào lúc này, cha Tony lắc đầu với Đỗ Duy, trầm giọng nói: “Đỗ Duy, thế giới này có thể khiến người ta cảm thấy bi thương, nhưng không phải là tuyệt vọng.”

“Giáo hội đang nỗ lực tìm cách để giữ cho những Hunter bảo trì được ý thức.”

Nghe vậy, Đỗ Duy đồng ý và nói: “Chà, đây là một tin tốt, nhưng tại sao Cha lại biết nhiều thông tin bí mật như vậy? Điều này có vẻ khác với những gì Cha đã nói lúc trước.”

Cha Tony ngượng ngùng cười: “Đừng hiểu lầm, Cha không hề giấu diếm chuyện này với con. Thật ra là do những thông tin mà con thu thập được từ xe buýt. Địa vị của Cha trong giáo

hội có chút thăng tiến, nên Cha mới có thể biết được chuyện này.”

Nói xong, ông ta nhìn Đỗ Duy tò mò hỏi: “Có vẻ con rất hứng thú với Hunter?”

Đỗ Duy thờ ơ nói: “Tại sao không? Ông Andrew theo nghĩa nào đó đã cứu con một lần, Cha nên hiểu chứ?”

Thật ra, cha Tony chỉ thuận miệng hỏi, nhìn thấy câu trả lời của Đỗ Duy, ông ta không tò mò nữa.

Sau đó ông ta đứng dậy xoa eo, ông ta già rồi, eo không còn khoẻ như xưa.

Mà Đỗ Duy cũng đang phân loại thông tin, hiện tại hắn rất đau đầu.

Giáo hội dường như có một giải pháp cho những tai hoạ ngầm, nhưng nó tạm thời đang trong giai đoạn thử nghiệm, cơ hội thành công không cao.

Vấn đề là thái độ của giáo hội đối với Hunter đều do Cha Tony nói, hay nói cách khác đó là lời nói một phía.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hoặc hiểu rõ, Đỗ Duy vẫn không định tiết lộ thân phận.

Một Hunter hoàn toàn không mất kiểm soát, một khi bị giáo hội phát hiện, cứ theo tình hình hiện tại, e rằng sẽ trở thành công cụ chuyên đối phó với ác linh.

Hay một sản phẩm thử nghiệm?

Tổ chức trừ tà lại vô cùng kiêng dè với những Người Đuổi Quỷ hàng đầu, điều này có nghĩa là nội bộ đã cực kỳ suy bại.

Hắn khoanh tay lại, ánh mắt mờ mịt: “Nhân tiện, giáo phái Vidar đã tấn công con, con đã gặp một cái xác rất giống ác linh.”

“Gì?”

Cha Tony sửng sốt trong chốc lát, lập tức đi tới bên cạnh Đỗ Duy, vội vàng nói: “Con đang nói xác chết? Có phải rất giống một xác ướp, nội tạng đều bị lấy đi?”

Đỗ Duy nghĩ tới cái xác ở nhà bị hắn mổ xẻ, vẻ mặt kỳ quái nói: “Đúng thế … không khác là mấy, nhưng con đã giải quyết xong, con rất tò mò thứ này là cái gì.”

Cha Tony hít một hơi thật sâu và giận dữ nói: “Thật là báng bổ. Bọn Vidar là một lũ đáng phải xuống địa ngục … Chúng thực sự đáng chết!”

Bộp ……

Cha Tony không kìm được đập bàn.

Sau đó ông ta nói với giọng đầy căm hận: “Cái xác đó chắc hẳn khi còn sống đã giết rất nhiều người, vì vậy nó được Vidar lựa chọn làm tài liệu.”

“Tài liệu?”

“Đúng vậy, linh hồn của nó sẽ bị tra tấn và bị ghim vào một thứ gì đó, đó thường là vũ khí dùng để giết người. Và giáo phái Vidar sẽ sử dụng một số phương pháp tương tự như nguyền rủa, để đưa thông tin về người bị giết vào trong lồng ngực của xác chết.”

“Thông tin càng cụ thể, tốc độ xác chết tìm được mục tiêu càng nhanh”.

“Thứ này được giáo hội gọi là ác thi. Nó không phải là một ác linh, nhưng nó có những đặc tính tương tự.”

…

Sau khi Đỗ Duy rời khỏi nhà thờ, với chiếc ô đen trên người, cũng như một túi tư liệu về những sự kiện bị nghi ngờ

là ác linh.

Để có được những lợi ích mà giáo hội cung cấp, hắn cũng phải giải quyết một số vấn đề.

Nhưng theo Cha Tony, vấn đề này không có gì rắc rối, và ngay cả việc có ác linh tồn tại hay không cũng là điều mơ hồ.

Cho nên giờ hắn sẽ tranh thủ thời gian rảnh rỗi đi xem, đợi đến tối sẽ xử lý lũ Vidar.

Khi đó, hắn sẽ tạo cho Vidar một bất ngờ lớn.

Gọi xe, Đỗ Duy dặn dò tài xế: "Tới Nhà máy rượu Goliath…"

Sau đó, hắn ngồi ở ghế sau và mở túi tư liệu.

[Nhà máy rượu Goliath nằm ở ngoại ô phía tây của New York. Chủ của nó là một phụ nữ 31 tuổi đã ly hôn, Goliath Victor. Cô ấy gặp phải một số điều bất thường vài ngày trước. Cô ấy phát hiện ra rằng có một người vô hình trong nhà máy rượu …]

Chương 125: Đang tổ chức tiệc?

11 giờ trưa, trời hửng nắng.

Nhà máy rượu Goliath ở phía tây New York.

Đây là nhà máy rượu có lịch sử lâu đời, truyền thừa hàng trăm năm, nó thuộc về gia tộc Victor, là nhà máy rượu tư nhân, về cơ bản không mở cửa cho công chúng.

Nó có diện tích gần 1 ha, gồm các trang trại, nhà máy rượu, khu dân cư mang đậm phong cách thế kỷ 18.

Ở bên ngoài nhà máy rượu được xây dựng bằng những khối đá và gạch, được bao phủ bởi thảm thực vật xanh tươi, khiến con người có cảm giác thư thái, vui vẻ.

Khi Đỗ Duy xuống xe, rất nhiều chiếc xế xịn đã đậu sẵn ở bãi đậu xe.

Hắn cau mày: “Một bữa tiệc sao? Tại sao lại vào lúc này…”

Chủ nhà máy rượu này là một phụ nữ đã ly hôn, có tên là Goliath Victor, 31 tuổi. Nguyên nhân của sự kiện nghi ngờ ác linh lần này là do cô nhận thấy nhà máy rượu của mình dường như có nhiều thêm một người, nhưng cô không thể tìm ra đó là ai.

Gia đình của Goliath Victor dường như có quan hệ mật thiết với giáo hội. Mặc dù không liên quan gì đến Người Đuổi Quỷ, nhưng họ là những tín đồ sùng đạo.

Vì vậy, trước tiên cô báo cáo vấn đề với giáo hội, sau đó giáo hội chuyển lại cho cha Tony, rồi Đỗ Duy tiếp quản.

Tất nhiên, sự việc mới xảy ra mấy ngày trước, không lâu cho lắm.

Nói chung, với tư cách là chủ nhà máy rượu, sau khi phát hiện ra điều bất thường, đã quyết định nhờ Người Đuổi Quỷ của giáo hội giúp đỡ, như vậy chắc chắn đã liên hệ với sự kiện ác linh.

Trong trường hợp này, thật bất thường nếu tổ chức một bữa tiệc.

Lúc này, những người hầu bên ngoài nhà máy rượu cũng chú ý tới Đỗ Duy, trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác.

“Này anh, đây là nhà máy rượu tư nhân. Nếu không có thư mời, xin hãy tránh ra.”

Trong mắt người hầu, người đàn ông mặc bộ vest cao cấp may bằng tay trước mặt rất đáng ngờ.

Không đề cập đến khuôn mặt xa lạ, trông hắn rất lạ khi lại mang theo một chiếc ô đen trong một ngày nắng đẹp.

Đỗ Duy nhìn người hầu, nhẹ giọng nói: “Tôi là người của giáo hội. Tôi cần tìm cô Goliath Victor có việc.”

“Thật không? Nhưng anh trông thật lạ mặt.”

Sự cảnh giác trong mắt người hầu không hề giảm bớt.

Đỗ Duy cười nói: “Tôi có thể gọi cho cô ấy.”

Nói xong, hắn bước sang một bên, lấy smartphone ra, và gọi cho Goliath Victor.

Một lúc sau, cuộc gọi đã được kết nối.

“Xin chào, tôi là Đỗ Duy, Người Đuổi Quỷ chịu trách nhiệm về sự kiện ác linh ở New York, có phải là cô Goliath

Victor không?”

“Ừm … Xin chào anh Đỗ Duy, anh đến rồi à?”

“Vâng, tôi đang ở cửa.”

“Ồ, thực xin lỗi, chắc anh bị người hầu của em ngăn lại, đưa máy cho cậu ta đi, em sẽ la cậu ta.”

“OK……”

Đỗ Duy nói xong bèn đi tới chỗ người hầu, đưa máy cho hắn.

Sau khi cúp máy.

Với vẻ mặt hối lỗi, người hầu cúi người với Đỗ Duy, và nói: “Thưa ngài, xin thứ lỗi vì sự thất lễ của tôi. Gần đây nhà máy rượu có rất nhiều chuyện rắc rối. Tôi phải đảm bảo không cho người lạ vào bên trong.”

Khi Đỗ Duy nghe điều này, hắn phát hiện ra được 2 điều:

1. Gần đây đã có chuyện gì đó đã xảy ra với nhà máy rượu, có thể liên quan đến sự kiện ác linh,

2. Hình như có kẻ nào đó đã đột nhập vào nhà máy rượu.

Vì vậy, hắn chỉ cười không đáp, rồi đi vào bên trong nhà máy rượu.

Dọc đường đi, dưới ánh mặt trời, nhà máy rượu trông vẫn yên ổn.

Nhưng đây là ban ngày …

Ngay cả khi có ác linh, vào ban ngày, mọi thứ cũng sẽ trông bình thường, ngay cả trong trạng thái Quỷ Nhãn cũng hiếm khi phát hiện ra điều bất thường.

Vừa đi, Đỗ Duy vừa tính toán thời gian, nếu buổi chiều vẫn chưa phát hiện ra chuyện gì, sẽ quay về giải quyết giáo phái

Vidar.

Rốt cuộc, không phải bất cứ lúc nào cũng có thể giải quyết sự kiện ác linh.

Trừ khi đúng lúc ác linh hành động.

Bởi lẽ, ác linh sẽ ẩn mình trong bóng tối, chờ đợi mục tiêu bị tra tấn trong nỗi sợ hãi cùng cực, và cuối cùng bị dồn đến bờ vực của cái chết.

Lúc này, một người phụ nữ da trắng mặc váy đen dài đi tới, gương mặt trang điểm nhẹ, thân hình nóng bỏng, mang một đôi giày cao gót màu đen nhìn rất cao.

"Xin chào, anh có phải là Đỗ Duy không? Em à Goliath Victor, anh có thể gọi em là Victor."

……

Vài phút sau.

Đỗ Duy và Victor đi cùng nhau,

Chẳng bao lâu sau hắn đã vào bên trong nhà máy rượu.

Đúng như hắn nghĩ, quả thật có một bữa tiệc ở đây.

Những người xung quanh tò mò đánh giá Đỗ Duy, còn khi đối mặt với Victor, họ gật đầu tỏ vẻ kính trọng.

Ngoài ra, cách ăn mặc của mọi người đều rất sang trọng, có thể nói khách ra vào đều là những người thuộc tầng lớp thượng lưu, có học thức sâu rộng.

Victor dường như nhìn thấy sự khó hiểu của Đỗ Duy, nên vừa đi, vừa giải thích: "Hôm qua, Cha Tony đã nói với em rằng anh không có mặt ở New York. Em nghĩ tối nay anh sẽ không đến, nhưng không ngờ lại đến đúng vào buổi họp mặt này."

Đỗ Duy nhướng mày nói: "Cô biết tôi?"

Victor mỉm cười và nói, “Tất nhiên, kể từ đời ông cố của em, gia tộc của chúng em và giáo hội đã có quan hệ mật thiết. Em biết sự tồn tại của ác linh, cũng biết anh là Người Đuổi Quỷ.”

Đỗ Duy đưa mắt nhìn quanh, hỏi: “Vậy thì tôi rất tò mò, nếu cô đã biết sự tồn tại của ác linh, tại sao lúc này vẫn tổ chức tiệc? Cô không sợ sẽ xảy ra chuyện?”

Bước chân của Victor dừng lại: “Em cũng rất lo, nhưng bữa tiệc này đã chuẩn bị từ lâu, không thể hủy bỏ đột ngột, nếu không sẽ gây tổn hại đến thanh danh của gia tộc Victor.”

Vừa nói, cô vừa do dự một lúc, rồi nói: “Hơn nữa, hình như cha mẹ của em đã từng gặp phải chuyện như thế này. Họ đã lấy được thứ có thể đảm bảo an toàn cho nhà máy rượu.”

“Nhưng em không biết liệu sự bất thường trong nhà máy rượu, có liên quan đến những gì cha mẹ tôi gặp phải hay không.”

“Trước tiên, hãy nói về những gì đã xảy ra với cô, và về người vô hình kia.”

“Được, anh Đỗ Duy…”

……

“Vậy hãy bắt đầu từ thứ Bảy tuần trước. Chất lượng giấc ngủ của em không được tốt lắm, vì vậy mỗi tối, em đều uống chút rượu trước khi đi ngủ.”

“Vào buổi tối, bởi vì trời mưa to, mặc dù đã uống rượu, nhưng tiếng mưa quá ồn khiến em không tài nào ngủ được…”

“Nửa đêm mưa rơi rất nhiều, lúc đó em rất mệt, nên đã sớm chìm vào giấc mộng.”

“Hình như em đã gặp phải ác mộng…”

Khi Victor nói điều này, vẻ mặt của cô ấy hơi rối rắm. Dường như cô ấy đang cố gắng nhớ lại, nhưng lại không thể nhớ chi tiết về giấc mơ của mình.

Vì vậy, cô ấy chỉ đành thở dài: “Em không thể nhớ giấc mơ của mình như thế nào, nhưng em nhớ mình đã thức dậy như thế nào.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Mời em tiếp tục nói.”

Victor trả lời: “Em bị đánh thức bởi một âm thanh bén nhọn, chói tai. Nghe như thể thứ gì đó đang dùng dao cào vào bề mặt kim loại.”

“Lúc đó em rất tức giận, vì chồng cũ cũng vì ngáy quá to, nên đã bị em bỏ.”

“Em tìm kiếm theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy rằng nó phát ra từ sau tấm rèm, chính là ban công…”

“Em mở rèm cửa, bên ngoài trời vẫn còn tối, mưa vẫn rơi…”

“Sau đó, em nhìn thấy 5 vết xước sắc nhọn xuất hiện trên cửa kính ban công. Dưới cái nhìn của em, các vết xước đi từ trên xuống dưới, đến tận chân tường.”

“Anh Đỗ Duy, anh cho rằng đây là ác linh sao?”

Chương 126: Người thứ 31

“Trước khi phát hiện ra ác linh, tôi chưa thể đưa ra phán đoán chuẩn xác. Hãy nói cho tôi biết thêm về người vô hình.”

“Ok … vậy em sẽ nói tiếp.”

“Là như vậy. Ngoài em, Nhà máy rượu Goliath tổng cộng có 30 người, bao gồm cả người hầu, và người quản gia già đã chăm sóc em từ nhỏ.”

“Khi em nhìn thấy vết xước trên ban công, em nghĩ nó có thể liên quan đến ác linh, nên rất lo sẽ sẽ có người gặp nguy hiểm.”

“Vì vậy, em đã gọi mọi người dậy, nhưng phát hiện ra có thêm 1 người nữa trong nhà máy rượu.”

“Em đếm đi đếm lại, nhưng dù đếm thế nào thì cũng có 31 người.”

“Ta nhớ rõ mọi người, nhưng là không tìm được người thứ 31.”

……

Sau khi nghe xong câu chuyện của Victor, Đỗ Duy suy nghĩ một chút, sau đó tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Nhìn xung quanh, không có gì bất thường bên trong Nhà máy rượu.

Bao gồm cả Victor ở bên cạnh, người phụ nữ chín mọng 31 tuổi này ngoài trí tuệ, thì trạng thái tinh thần bình thường, lời nói rõ ràng rành mạch, không gì bất ổn.

Cả người hầu mà hắn vừa gặp ở cổng cũng vậy.

Có vẻ như toàn bộ Nhà máy rượu vẫn bình thường, đến mức không thể bình thường hơn.

Nhưng nếu câu chuyện của Victor là thật, thì cái gọi là bình thường này có lẽ chỉ là đám bèo nổi trên mặt nước phẳng lặng, một khi bị đẩy ra, những gì phơi bày bên dưới có thể sẽ kinh khủng chết người.

Rõ ràng nơi này chỉ có 30 người sinh hoạt và làm việc, nhưng lại đếm được tới 31, lại không thể nói ai là người thừa.

Căn cứ vào tình hình hiện tại của cô Victor, có vẻ như người nhiều thêm, hoặc là ác linh vẫn chưa tới thời điểm để nó giết người.

Lúc này, cả hai đã đến hội trường.

Trong đại sảnh, ánh sáng dịu nhẹ.

Mùi rượu nhè nhẹ, thoang thoảng nơi chóp mũi, khiến bước chân không khỏi chậm lại.

Đỗ Duy nhìn lướt qua, trong đại sảnh đã có rất nhiều người ăn mặc sang trọng đang nói chuyện, nhưng giọng của họ đã được khống chế tốt, nghe không rõ họ đang nói gì.

Những người đó cũng chú ý tới Đỗ Duy và Victor, một số ánh mắt tò mò dừng trên hai người bọn họ, sau đó gật đầu chào, không nói nhiều lời.

Bữa tiệc này do Victor tổ chức, khách chỉ đến dự tiệc, chủ yếu giao tiếp để duy trì quan hệ, trao đổi lợi ích.

Victor lễ phép nói với Đỗ Duy: “Có cần em giới thiệu anh không?”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Không cần, mục đích của tôi tới đây điều tra giải quyết sự kiện ác linh.”

Thực ra hắn không nghĩ tới việc giao tiếp với những người đó.

Mặc dù quen biết một số người thuộc tầng lớp thượng lưu, sẽ tốt cho sự phát triển địa vị của mình trong xã hội, nhưng đối với Đỗ Duy thì điều đó chẳng có ý nghĩa gì.

Chuyện mà hắn đang trải qua, và những gì hắn phải làm là ngoài tầm với của những người bình thường.

Hơn nữa, giai cấp địa vị khác nhau, họ tìm được chủ đề chúng.

Đây chính là cái gọi là khoảng cách giai cấp.

Chỉ có Alexis … cô ấy là người duy nhất.

Victor cười nói: "Vậy bây giờ em dẫn anh lên lầu hai xem vết xước?"

Đỗ Duy gật đầu nói: "Đương nhiên."

Hắn vừa dứt lời, toàn cơ thể bèn tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Không biết tại sao, sau khi bước vào đại sảnh của ngôi nhà này, hắn đột nhiên có một cảm giác ức chế khá nhạt. Như có thứ gì đó, bởi hắn, mới để ý tới hắn.

Đây có thể là một ác linh, nhưng kỳ lạ là Đỗ Duy không cảm nhận được ác ý.

Như Victor đã nói trước đây, ông cha cô đã từng mua được thứ có thể đảm bảo an toàn cho nhà máy rượu.

Vì vậy, Đỗ Duy hỏi Victor, khi họ đi lên lầu: "Cô có thể kể cho tôi chi tiết về thứ mà ông cha cô đã lấy về không?"

Victor đi ở phía trước bên phải, và không quay đầu lại: "Em rất tiếc, anh Đỗ Duy. Đó là vật gì em cũng không rõ. Lúc

còn rất nhỏ, em chỉ đọc được điều này trong bút ký của các bậc ông cha để lại.”

“Còn ghi chép thì sao? Tôi có thể đọc được không? Nếu không tiện thì đọc cho tôi nghe cũng được.”

Victor xin lỗi: “Bút ký đó đã biến mất một cách bí ẩn nhiều năm trước. Em vẫn chưa thể tìm ra chúng, nhưng có một số bức tranh sơn dầu liên quan trong phòng của tôi, và tôemi có thể cho anh xem chúng”.

Đỗ Duy gật đầu nói: “Được.”

Trong lúc nói chuyện, 2 người cũng đã lên đến tầng hai.

Và vào lúc này, một người phụ nữ với khí chất xuất chúng trong bộ váy màu be bước vào sảnh, bất kể hình dáng hay ngoại hình đều cực chuẩn.

Đó là Alexis …

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người trong hội trường dù là nam hay nữ đều nhìn cô chăm chú và mỉm cười chào hỏi.

Alexis chỉ khẽ gật đầu chào.

Nếu không phải gia đình của Alexis và gia đình của Goliath Victor hợp tác, với thân phận và địa vị của cô, có lẽ cô ấy đã không đến bữa tiệc này.

Nhưng vào lúc này, Alexis ngẩng đầu lên, nhưng đột nhiên nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc và Victor ở tầng hai.

Ngay lập tức cô cảm thấy khó chịu!

“Tại sao anh ấy lại ở đây?! Chẳng lẽ là…”

……

Phòng của Victor trên tầng hai.

Khác với trong tưởng tượng, căn phòng này rất rộng với nhiều tác phẩm nghệ thuật, trên tường là những bức tranh và tác phẩm điêu khắc.

Bắt mắt hơn là một giá đựng đồ lớn, trong mỗi ô đều có một chai rượu lâu năm.

Còn giường và bàn ghế, dường như chúng ở góc trong cùng, dựa vào ban công.

Victor dẫn Đỗ Duy vào trong, cuối cùng cũng đến trước bức tranh sơn dầu.

Cô chỉ vào một trong những bức tranh sơn dầu, và nói với Đỗ Duy: "Mời anh xem thử, em hy vọng nó có ích cho anh."

Đỗ Duy không nói gì, nhìn thật kỹ.

Tông màu của phong cách tranh sơn dầu khá tối, bối cảnh là một khu rừng, một người đàn ông mặc lễ phục trông có vẻ lạc lõng. Hắn cầm một bó hoa đỏ và nâng nó lên cao.

Và dưới chân hắn, có một chiếc hộp đã mở.

Ở gần đó có một con sói hoang đang nhe răng trợn mắt…

Đỗ Duy không hiểu về sơn dầu, nhưng cảm giác mà bức tranh này mang lại cho hắn rất quỷ dị, nhìn thế nào cũng thấy vô lý.

Vì vậy, đã hỏi: "Người đàn ông trong bức tranh này có phải là ông cha của cô không?"

Victor gật đầu và nói: "Vâng, ông ấy là ông cố của tôi, Howard Victor. Hồi đó gia đình của chúng em không sống ở New York. Ông ấy đã đi qua Essegrin, nơi lúc đó vẫn thuộc về rừng rậm Tây Á, và định cư ở New York, đồng thời lập ra Nhà máy rượu Goliath."

Đỗ Duy trầm ngâm: “Vậy trong hồ sơ của gia đình cô, những chuyện tương tự như thế này, đã bắt đầu từ thời ông cố của cậu?”

Victor cau mày: “Không phải. Từ thời của ông nội mới bắt đầu xảy ra những chuyện tương tự như thế này. Còn vật kia thì do ông cố tôi tìm ra.”

Đỗ Duy gật đầu, thầm nhớ kỹ thông tin này.

Đột nhiên, con ngươi hắn co rút lại, chợt nhìn ra ban công.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, một người đàn ông mặc tuxedo không thể nhìn rõ mặt đang đứng trên ban công …

Chương 127: Tuxedo

Phòng của Victor.

Bước chân của Đỗ Duy dừng lại, trong trạng thái Quỷ Nhãn nhìn chằm chằm người đàn ông mặc tuxedo không thấy rõ mặt, tầm mắt cũng không động đậy.

Còn Victor ở bên cạnh thì chẳng hiểu gì cả, cô chỉ là một người bình thường, không có khả năng nhìn thấy ác linh.

Hay nói cách khác là chưa tới thời điểm.

Cô nhìn gương mặt không cảm xúc của Đỗ Duy, một tay luôn cầm theo chiếc ô đen. Cô không nói một lời, muốn hỏi xem có chuyện gì, nhưng không dám, chỉ có thể im lặng.

Vào thời điểm này.

Trong mắt Đỗ Duy, người đàn ông mặc lễ phục cư xử rất kỳ lạ.

Nó mang đến cho hắn một cảm giác hoàn toàn khác, so với những ác linh trước.

Không có cảm giác ức chế đến ngạt thở, cũng không có cảm giác u ám và khủng khiếp, chỉ có một sự kỳ lạ không thể giải thích được.

“Đây là ác linh?”

Đỗ Duy tự hỏi, tay trái vẫn nắm chặt chiếc ô, nhưng hắn không mở ra.

Bởi vì hắn phát hiện ác linh trước mặt, dường như hiện giờ không hề có ý định giết người, bởi vì sau khi xuất hiện, nó không hề ra tay.

Điều này thật kỳ lạ …

Những ác linh nói chung rất đáng sợ, ai cũng có thể là mục tiêu của chúng, đặc biệt nếu đã tiếp xúc trực tiếp.

Đột nhiên, trong đầu Đỗ Duy nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Hắn lấy chiếc zippo trong túi ra, đồng thời bước tới chỗ người đàn ông không thấy mặt.

Ấn nhẹ zippo.

Một ngọn lửa đỏ rực phát ra, người đàn ông dường như cảm nhận được điều gì đó, anh ta ngẩng đầu lên nhìn Đỗ Duy.

Khuôn mặt của người đàn ông luôn luôn vô hình.

Đỗ Duy thậm chí không xác định được nó có ngũ quan hay không, nhưng vào lúc này, đột nhiên có cảm giác bị nhìn chằm chằm.

Cảm giác này rất kỳ quái, giống như sau khi ngủ say, hai mắt đã nhắm lại, nhưng bản năng lại cảm thấy đang bị nhìn trộm, nên cứ trằn trọc.

Đỗ Duy bỏ qua cảm giác này, tiến lại gần người đàn ông hơn.

Và trong quá trình này, người đàn ông không nhìn rõ mặt không làm bất cứ hành động gì.

Không giống như một ác linh.

Nhưng khi Đỗ Duy đi tới trước mặt nó, nó quay người đi về phía cửa kính ngoài ban công.

Sau đó, nó ngày càng mờ ảo, và biến mất hoàn toàn khi chạm vào cửa kính.

Vào lúc này.

Đỗ Duy dừng lại, quay đầu nhìn Victor đang thất thần.

Người sau lập tức hỏi: “Làm sao vậy? Anh Đỗ Duy, anh có phát hiện gì không?”

Đỗ Duy dùng giọng điệu kỳ quái nói: “Cô Victor, cô phải chuẩn bị tâm lý. Ông cố của cô có thể đã trở thành ác linh.”

Victor choáng váng, cô ấy mở miệng, nhưng không biết phải nói gì, như thể đã nghe thấy một điều gì đó rất nực cười.

“Ông cố của em? Trở thành ác linh?”

“Đúng vậy, vào lúc này có vẻ là vậy, bởi vì tôi đã nhìn thấy một người đàn ông trong bộ tuxedo, trông giống hệt như ông cố của cô trong bức tranh.”

Nghe vậy, Victor bình tĩnh lại, và nói: “Chờ một chút, giờ em hơi rối, xin hãy cho phép em sắp xếp suy nghĩ của mình.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Xin đừng quá lo lắng. Giờ tôi có thể chắc chắn một điều là ác linh trong Nhà máy rượu, hình như tạm thời không thể hại người.”

“Chà … điều này có thể liên quan đến những thứ mà ông cố của cô từng lấy.”

“Nói cách khác, sau khi ông cố của cô có được thứ như vậy, có thể ông ấy đã chạm vào một môi giới nào đó đang nhốt ác linh. Nhưng vì thứ đó, những ác linh này đến nay vẫn chưa thể hại người, cứ cách một thế hệ, chúng mới xuất hiện.”

Có quá ít thông tin cho đến nay, Đỗ Duy chỉ có thể đưa ra một câu trả lời mơ hồ.

Theo Victor, cha ông của cô từng gặp một sự việc tương tự, đó là xuất hiện một người không tồn tại trong Nhà máy rượu.

Đẩy lên, theo ý tưởng lạc quan nhất, có một người không tồn tại trong thế hệ cha của Victor, rồi ông của cô cũng vậy.

3 người không tồn tại này có thể là cùng một người.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy hỏi Victor: “Tôi tự tiện hỏi, cha cô có từng kể với cô chuyện này không? Hay là khi cô còn bé, cô có phát hiện trong nhà máy rượu có thêm một người nữa hay không?”

Victor lắc đầu: “Cha của em mất khi em còn rất nhỏ. Ông ấy không nói với em bất cứ điều gì. Còn câu hỏi kia, em không thể cho anh một đáp án.”

Cô hỏi: “Anh Đỗ Duy, người dư thừa, có phải là ác linh mà anh vừa phát hiện không?”

Đỗ Duy phủ nhận: “Không phải, theo tình huống lý tưởng nhất, hiện tại trong Nhà máy rượu ít nhất phải có 2 ác linh, một là con vừa bị tôi phát hiện, 2 là người không tồn tại trong lời của cô.”

Victor im lặng một lúc, mới nói: “Vậy thì em phải làm sao bây giờ, trong đại sảnh vẫn còn một bữa tiệc, em có cần phải dừng tiệc trước không?”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi nói: “Để tôi suy nghĩ đã. Trước hết, ác linh mà tôi vừa gặp phải dường như chưa thể làm hại con người. Chuyện này có thể liên quan đến thứ mà ông cố của cô đã lấy được, bởi vì đó là thứ bảo vệ Nhà máy rượu.”

“Nhưng theo sự hiểu biết tối, chỉ cần ác linh xuất hiện, tác dụng của thứ này sẽ càng lúc càng nhỏ, cho đến lúc đó ác linh nghi là ông cố của cô sẽ bắt đầu giết người.”

“Sau đó, là cái người không tồn tại, song vẫn luôn tồn tại, thỉnh thoảng xuất hiện một lần.”

“Tôi rất tò mò, các đời trước khi gặp phải loại chuyện này có phải nhờ đến sự giúp đỡ của Người Đuổi Quỷ hay không?”

“Không … hình như họ đã tự giải quyết được.”

“Chà … Nếu đúng như vậy, xin hãy hủy bỏ bữa tiệc này, và để mọi người rời đi, kể cả cô.”

“Tại sao? Sau khi chúng ta rời đi, không phải càng thêm nguy hiểm sao?”

“Xin đừng lo lắng về điều này, bởi vì người vô hình và ác linh nghi ngờ là ông cố của cô không thể rời khỏi Nhà máy rượu này.”

“Sau khi mọi người rời đi, tôi sẽ giải quyết những ác linh trong Nhà máy rượu.”

Thực ra có một giải pháp khác, đó là tìm ra thứ mà ông cố của Victor đã lấy được. Nhưng tình hình hiện tại rất khó khăn, thông tin không đầy đủ nên không thể khẳng định thứ đó là gì.

Nhà máy rượu rộng như vậy, thật sự rất khó tìm ra được thứ gì.

Cho nên Đỗ Duy chỉ có thể dùng phương pháp tiêu diệt trực tiếp và thô lỗ nhất, sau khi người sống rời đi, kẻ nào không thể rời đi?

Câu trả lời là những ác linh …

Sau khi thảo luận với Victor, Đỗ Duy chuẩn bị rời khỏi phòng, quay trở lại hội trường để thông báo sự việc.

Nhưng Alexis, mặc một chiếc váy màu be, lại không nhanh không chậm bước lên đầu cầu thang.

Cô nhìn Đỗ Duy đang sánh bước bên Victor, nở nụ cười quyến rũ, và nguy hiểm: “Honey, anh đến dự tiệc của chị Victor, sao không bao trước với em một tiếng?”

Chương 128: Anh nói thật

Khi Đỗ Duy nhìn thấy Alexis, biểu cảm trên mặt của hắn trở nên cực kỳ đặc sắc.

Hắn không thể ngờ rằng, mình có thể gặp Alexis theo cách bất ngờ này tại Nhà máy rượu Goliath.

Victor ở bên lộ vẻ cổ quái. Cô nhận thấy rằng Alexis đã sử dụng một từ "honey" khi nói chuyện với Đỗ Duy.

Dựa vào trực giác của phụ nữ, cô hiểu rằng đối phương đang ghen.

Đây không phải là một dấu hiệu tốt.

Mặc dù Alexis sống một mình ở New York, và bố mẹ cô ấy không ở thành phố này, nhưng gia đình cô ấy là tài phiệt hàng đầu.

Nói một cách đơn giản, nếu không phải cả hai quen nhau, và hai bên gia đình đã hợp tác thì Victor sẽ không thể mời được Alexis.

Địa vị xã hội của hai người, hoàn toàn khác nhau.

Vì vậy, sau khi Alexis bước lên, Victor lập tức giải thích: "Alexis, đừng hiểu lầm. Anh Đỗ Duy ở đây để giúp chị giải quyết một số rắc rối. Anh ấy không biết em cũng sẽ đến bữa tiệc."

"Vậy sao?"

Alexis liếc nhìn Đỗ Duy, sau đó không nhìn hắn nữa, cười với Victor: "Em có chuyện muốn nói với anh ấy…"

Victor hiểu, cô nhìn Đỗ Duy và nói: “Vậy thì … em có nên thông báo hủy bỏ bữa tiệc trước không?”

Nghe vậy, ánh mắt của Đỗ Duy lướt qua 2 người phụ nữ, hắn nhẹ giọng nói: “Đương nhiên có thể, nhưng xin hãy nhớ, chỉ là thông báo hủy tiệc thôi. Đừng nói thêm những chuyện còn lại.”

“Em biết.”

Victor nói xong đi thẳng xuống lầu.

Alexis quay đầu nhìn chằm chằm vào mắt Đỗ Duy, cắn môi, im lặng.

Cô ghét Đỗ Duy không nói lời nào.

Cứ như ngó lơ cô ấy, thậm chí xem thường cảm xúc của cô.

Giống như là, mình không hề có trong kế hoạch tương lai của người đàn ông này.

Alexis không phải là loại phụ nữ có thể bị tình yêu làm cho lóa mắt.

Mặc dù cô ấy đã yêu Đỗ Duy ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng điều này không có nghĩa là cô ấy là một kẻ ngốc.

Cho dù là chuẩn bị quà cho Đỗ Duy, hay lần cùng đi xem phim, trời chưa sáng cô đã đến trước cửa nhà Đỗ Duy để chờ.

Và bộ vest hôm qua … cần phải được chuẩn bị từ sớm, tức là người tỉ mỉ.

Chỉ cần người đó chú ý, sẽ dễ dàng tìm ra chi tiết và phát hiện ra một số điểm bất thường trong lời nói của đối phương.

Lời giải thích ngày hôm qua mà Đỗ Duy dành cho cô, không thể xua tan những nghi ngờ và lo lắng của cô.

Và cảnh tượng hiện giờ, càng khiến Alexis tủi thân hơn.

Sau đó, cô hừ lạnh một tiếng, khoanh tay trước ngực, nói với Đỗ Duy: “Em nghĩ chúng ta nên nói chuyện.”

Đỗ Duy cau mày hỏi: “Em muốn nói cái gì?”

Alexis khó chịu nói: “Nói về chúng ta, nói về tất cả những gì anh giấu giếm em. Em đột nhiên cảm thấy anh rất xa lạ, giống như người đi ngang qua đời em, điều này khiến em rất không vui. Anh Đỗ Duy, anh không thể đối xử với một người phụ nữ thích anh theo cách này, điều đó khiến em cảm thấy rất thất vọng.”

Giọng điệu của rõ ràng là đau khổ, và không vui.

Nghe đến đây, Đỗ Duy rất đau đầu, nếu quan hệ giữa hai người chỉ là bác sĩ - bệnh nhân đơn thuần thì có thể đối mặt với Alexis bằng một thái độ lạnh lùng.

Nhưng đây lại khác, người phụ nữ này yêu mình từ tận đáy lòng, và cô ấy đã giúp đỡ hắn rất nhiều dù là cố ý hay vô tình.

Đỗ Duy biết rằng tính cách của mình có vấn đề, vì cái chết của cha mẹ từ khi còn nhỏ, và việc khám nghiệm thi thể của cha khi còn học đại học, khiến nhu cầu tình cảm của hắn rất ít.

Sau khi đến thế giới xa lạ này, Alexis là một trong số ít những người phụ nữ mang lại hơi ấm cho hắn.

Hắn biết rằng Alexis rất đặc biệt đối với mình.

Có lẽ cũng thích…

Hắn nghĩ vậy, nhưng Alexis lại hừ một tiến, bước lên một bước, và hai người dính chặt vào nhau.

Ở khoảng cách gần như vậy, họ thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim và hơi thở nóng hổi của nhau.

“Tại sao anh không nói chuyện, anh cho rằng chúng ta không có gì để nói sao? Là đàn ông, đây chính là cách anh cư

xử với em sao?”

“Không, anh chỉ đang nghĩ cách giải thích cho em hiểu, bởi vì mọi chuyện rất phức tạp … Anh đã giấu rất nhiều thông tin với em.”

“Ví dụ?”

“Anh không biết nên thí dụ như thế nào …Bởi vì từ cái lần khám bệnh cho em, có rất nhiều chuyện chưa nói với em…”

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, và quyết định thú nhận.

Có câu nói giấy không giữ được lửa, vì nhiều lý do khác nhau, hắn không muốn Alexis dấn thân quá sâu, cũng không muốn người phụ nữ này biết rằng trên đời này còn rất nhiều mối nguy hiểm tiềm ẩn.

Cô ấy chỉ nên sống với những thứ tươi đẹp.

Nhưng trong tình huống này, Đỗ Duy cảm thấy nếu không nói rõ sẽ có hại cho cả đôi bên.

Khi Alexis nghe thấy điều này, vẻ mặt của cô lập tức trở nên phức tạp, viền mắt đỏ lên, đôi môi run lên vài cái.

Cô mở miệng, mấy lần định nói nhưng không nói được.

Sau vài lần cố thử, cô ấy mới khiến giọng nói của mình bình tĩnh lại được, vô cùng lạnh lùng hỏi: “Vậy thì nói cho em biết, anh giấu em nhiều như vậy vì mục đích gì?”

Đỗ Duy im lặng một lúc, mới nói: “Anh không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào. Có một số chuyện anh không thể nói ra, vì có thể sẽ khiến em gặp nguy hiểm, nên anh chỉ có thể cho em biết một số điều đơn giản.”

Alexis cảm thấy thoải mái hơn một chút và hỏi: “Anh có thể cho em biết tại sao anh luôn bận rộn, mỗi lần em hẹn anh?

Dù anh là một bác sĩ tâm lý, nhưng theo em biết, công việc của anh gần đây không tốt cho lắm."

Khóe miệng của Đỗ Duy giật giật: "Rất không tốt, nhưng anh thật sự rất bận, bởi vì anh là Người Đuổi Quỷ. Phần lớn thời gian, anh điều phải đi ngăn chặn ác linh."

"Cái gì?"

Alexis há to miệng, cảm thấy không hợp với hình tượng của mình, vội hạ giọng hỏi: "Anh là Người Đuổi Quỷ? Gì vậy trời? Anh bị lừa vào tổ chức kỳ quặc nào đó sao?"

Lý do này nghe thật vô lý, và cô có chút không thể chấp nhận được.

Đỗ Duy nhìn thấy điều này, vì vậy hắn phải lấy chứng chỉ năng lực đuổi quỷ của mình ra và đưa cho Alexis.

"Đây là chứng chỉ của giáo hội. Chứng chỉ trên không thể giả mạo. Lần đầu tiên anh lỡ hẹn với em là do anh xử lý một số sự việc bất thường, và smartphone không thể liên lạc với thế giới bên ngoài."

"Kể từ đó, anh đã gia nhập giáo hội, và trở thành một Người Đuổi Quỷ, và giờ anh đang phụ trách xử lý sự kiện ác linh ở New York."

"Cô Victor cũng gặp phải một sự kiện ác linh. 2 ác linh xuất hiện trong Nhà máy rượu. Mục đích của anh đến đây cũng là để giải quyết vấn đề này."

Trong lúc nói chuyện, Đỗ Duy lấy ra chiếc mặt nạ, đeo lên.

Trong một giây tiếp theo, cảm giác mà anh ta mang lại cho mọi người hoàn toàn thay đổi, kỳ quái và lạnh lùng, không giống một sinh mệnh nào cả, mà giống như một cái xác lạnh lẽo, hoặc một ác linh.

Con ngươi của Alexis co lại, hô hấp trở nên gấp gáp, theo bản năng sinh ra cảm giác sợ hãi cùng phản kháng.

Cảm giác quỷ dị này đối với cô rất quen thuộc, giống như cái lần Đỗ Duy đi chiếc đồng hồ cổ.

Giờ phút này, tuy trong lòng còn có chút nghi hoặc, nhưng cô tin những gì Đỗ Duy nói và thân phận Người Đuổi Quỷ của hắn.

Cô quay đầu lại, liếc nhìn Goliath Victor, người đang nói chuyện với những người ở sảnh dưới lầu, rồi lắc đầu cười.

Lại nhìn Đỗ Duy, vẻ mặt tức giận: "Cho nên, nếu hôm nay không phải em tới đúng lúc anh sắp trừ tà? Anh định giấu em đến khi nào?"

Đỗ Duy cười khổ: "Rất xin lỗi."

Alexis cảm thấy mình rất đáng thương, nhưng cô không thể trút giận: "Anh nên cảm thấy may mắn. Người anh gặp là em. Nếu đổi thành một người phụ nữ khác, họ sẽ không tin giải thích của anh, anh hiểu không?"

Đỗ Duy gật đầu nói: "Anh đương nhiên hiểu điều đó, cho nên giờ em phải đi ngay. Ở đây không an toàn."

Alexis cau mày nói: "Được, em nghe lời anh, nhưng anh có thể đi cùng em hay không, em … em lo cho anh."

Đỗ Duy lắc đầu nói: "Không được, anh sẽ tiễn em đi ra ngoài. Giáo hội đã giao việc cho anh. Anh phải chịu trách nhiệm một số việc, em không cần lo lắng cho an nguy của anh, chuyện này anh nắm chắc hoàn toàn."

Chương 129: Người thừa

Sau khi Đỗ Duy nói xong, bèn tháo mặt nạ xuống.

Và Alexis hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, vuốt ve lưng của hắn rồi dịu dàng nói: “Anh ơi, em có thể giúp gì cho anh, ngoài việc rời đi.”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Anh chỉ có thể xử lý chuyện này một mình, giờ để anh tiễn em về.”

Alexis đành gật đầu, cô nhẹ nhàng mở rộng vòng tay, nắm tay Đỗ Duy đi về phía đại sảnh.

Nhưng trong lòng cô đang nghĩ nhất định phải tìm cách giúp Đỗ Duy, không thể để anh một mình đối mặt với những chuyện nguy hiểm như thế này.

Dù sao thì New York cũng là một thành phố, mọi sự kiện ác linh đều phải nhờ người yêu của mình giải quyết, thật giống như một trò đùa.

Giáo hội quá không đáng tin cậy!

Alexis không biết rằng mặc dù Đỗ Duy ngoài mặt là một Người Đuổi Quỷ, nhưng thực ra hắn là một Hunter.

Mức độ ác linh hoá của Đỗ Duy không còn giới hạn ở cánh tay phải.

Hắn sẽ dần trở thành một Hunter giống như Andrew Dawkwe, sở hữu khả năng đối phó với những ác linh.

Tất nhiên, sẽ mất một thời gian để chuyển đổi.

Và bây giờ, với một chiếc mặt nạ, một chiếc bật lửa và một chiếc ô đen, hắn sẽ trải qua khoảng thời gian này một cách an

toàn.

……

Cả hai đi xuống cầu thang, và vào sảnh.

Nhưng lúc này, biểu hiện của mọi người có phần vượt ngoài dự đoán của Đỗ Duy.

Mặc dù Victor đang nói chuyện với họ, và tuyên bố huỷ buổi tiệc, nhưng không hiểu tại sao, phản ứng của mọi người rất lạ.

Đỗ Duy kéo Alexis đi tới.

Hắn nghe thấy giọng nói cáu kỉnh của Victor: "Mọi người, tôi rất tiếc. Giờ tôi sẽ nói lại lần nữa, buổi tiệc đã bị hủy vì một vài lý do, tôi sẽ gửi quà tạ lỗi với các bạn sau, nhưng hãy rời khỏi Nhà máy rượu này ngay lập tức."

Lời lẽ ngắn gọn, súc tích.

Nhưng những người khác cau mày và nói: "Cô Victor, cô đã thông báo rằng biểu tiệc đã bị hủy hơn 2 lần. Cô đang muốn thể hiện điều gì vậy? Thật là thô lỗ, cô biết không?"

Vẻ mặt của Victor rất xấu hổ: "Thật xin lỗi, tôi muốn nói với anh, mau rời khỏi Nhà máy rượu, ở đây có thể không an toàn."

"Xin lỗi? Cô muốn nói với chúng tôi cái gì?"

Đỗ Duy nghe được những lời này bên tai, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, quay đầu lại hỏi Alexis: "Nói cho anh biết, Victor nói cái gì?"

"Hả?" Alexis hơi khó hiểu, nhưng vẫn nói: "Cô ấy nói rằng buổi tiệc bị hủy vì một số lý do, và sẽ gửi qua để tạ lỗi, và nói rằng cô ấy rất tiếc, sao ạ?"

Đỗ Duy cau mày nói: “Những người này bị ảnh hưởng rồi, không cách nào dùng lời nói để bảo bọn họ đi.”

Quỷ Nhãn bối rối hỏi: “Vậy thì tại sao anh bảo em đi, em vẫn nghe thấy?”

Đỗ Duy lắc đầu: “Bởi vì anh là Người Đuổi Quỷ.”

Nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ khác.

Những Người Đuổi Quỷ chỉ biết cách đối phó với những ác linh, và có khả năng nhìn thấy chúng. Điều đó không có nghĩa là họ mạnh hơn những người bình thường.

Về năng lực chiến đấu, không khó để một người lính được huấn luyện chuyên nghiệp giết một Người Đuổi Quỷ.

Sở dĩ Đỗ Duy trở nên đặc biệt là bởi vì hắn đã bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, và đang trong quá trình ác linh hóa.

Hắn dùng sức nắm lấy ô đen, thầm nói: “Đây có thể là một trong những năng lực của ác linh, hoặc là đặc thù của thứ này. Người đang ác linh hóa sẽ không bị năng lực của ác linh làm ảnh hưởng tới lời nói.”

Nhưng đây không phải là tin tốt.

Dù Đỗ Duy có thể bảo những người này rời đi.

Nhưng tình huống hiện giờ, xem ra ác linh đang nhìn chằm chằm tất cả mọi người, chúng tuyệt không thể để bọn họ đi dễ dàng như vậy được.

Ngay cả khi họ có thể ra khỏi Nhà máy rượu Goliath, nhưng có ra khỏi đây được hay không thì vẫn chưa rõ.

Nghĩ về điều này …

Đỗ Duy trực tiếp tiến vào tầng thứ ba của Quỷ Nhãn, nhìn khắp xung quanh.

Đột ngột, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi.

Ánh sáng bắt đầu tối dần.

Đại sảnh bộc lộ ra ác ý như cứ như không, trong góc tối tăm dường như có thứ ác độc gì đó đang nằm yên, khiến ta vô cùng khó chịu.

Giống như ác qủy trốn sau lớp sương mù, kinh khủng và đáng sợ.

Vài sợi tơ màu đen giống như tơ nhện tập hợp lại, quấn lấy tất cả mọi người, ngay cả bản thân Đỗ Duy.

Chỉ khác ở chỗ, mọi người bọ rất nhiều sợi tơ quấn quanh, trong khi Đỗ Duy thì rất ít.

Tim hắn chợt thắt lại, hắn nhìn về phía Alexis, những sợi tơ đen trên người cô ít đến đáng thương, đến mức không để ý cũng không thể nhận ra.

Trừ cô ra, Victor càng khiến Đỗ Duy cảm thấy khó hiểu, người phụ nữ đã ly hôn ngoài ba mươi tuổi này, dường như không hề bị ác linh để ý, không có gì khác thường.

Những sợi tơ màu đen này, đã từng xuất hiện 2 lần, lần đầu tiên là ở nhà Alexis, vì chiếc đồng hồ cổ và chiếc nhẫn.

Lần hứ hai là khi nhìn thấy bà Mina trong nhà thờ, đồng thời Đỗ Duy xuất hiện khả năng nhìn thấy cái chết của mình.

Sở dĩ có được điều đó là vì cây trâm vàng …

“Hừ…”

Đỗ Duy thở ra, lại nhìn vào trong đám người.

Hắn muốn tìm ra ác linh, và nhanh chóng giải quyết nó.

Tuy nhiên, cho dù Đỗ Duy tìm kiếm như thế nào, hắn cũng không thể nhìn thấy sự tồn tại của ác linh …

Điều này thật vô lý …

Hắn thầm nói, bèn rời khỏi trạng thái Quỷ Nhãn.

Cảnh tượng đã trở lại bình thường.

“Đừng rời khỏi tầm mắt của anh.”

Đỗ Duy bảo Alexis, sau đó nắm tay cô đi tới chỗ Victor.

Lúc này Victor rất lo lắng, trán đổ đầy mồ hôi.

Thấy Đỗ Duy đến gần, cô vội vàng tiến lại gần nói nhỏ: “Anh Đỗ Duy, bọn họ hình như không nghe thấy em nói gì cả, giờ em phải làm sao?”

Đỗ Duy nhìn cô thật sâu, nhất thời đè nén nghi ngờ trong lòng, hỏi: “Bữa tiệc này có bao nhiêu người? Ý tôi là tính cả tôi.”

“Đó là 41 người.”

Đỗ Duy gật đầu, rồi đếm từng người một.

Hắn đếm cả Victor, bởi vì trong Nhà máy rượu này, ngoài chủ nhân là cô ấy; những người hầu khác, v.v., tổng cộng chỉ có 30 người.

Trước hết, trong đại sảnh này chỉ có 3 người hầu, nên tổng cộng là 4 người.

“5 …… 6 …… 10 ……”

“22 …… 44 …… 45 ……”

“46?”

Con ngươi của Đỗ Duy co rút lại, tại sao lại là 46 người?

Hắn nghĩ mãi không ra, và sau đó đếm lại.

Vẫn là 46 …

Nói cách khác, người thừa đang ở trong đại sảnh.

Nhưng dù trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn cũng không thể thấy người này rốt cuộc là ai …

Là quy luật của ác linh …

Giống như khi ở trên xe buýt, quy luật chỉ khi tắt đèn, mới có thể nhìn thấy nữ ác linh.

“Mọi chuyện có chút phiền phức.”

Đỗ Duy thầm nói trong lòng, sau đó nói với Victor: “Thông báo bữa tiệc vẫn diễn ra bình thường, đừng nói với bọn họ về nhà máy rượu. Bởi vì như vậy có thể khiến một số người rời khỏi đại sanbr.”

Miễn là không rời khỏi đại sảnh, và số lượng người không thay đổi, có thể chắc chắn rằng người vô hình cũng ở trong hội trường.

Việc cần làm tiếp theo là nghĩ cách tìm ra nó, rồi giết nó …

Sau khi hoàn thành ác linh hóa, Đỗ Duy chưa dùng nó để đối phó với ác linh. Hắn muốn biết cánh tay phải của mình có thể gây sát thương cho ác linh giống những vật như zippo hay không.

Chương 130: Gia tộc kỳ lạ

Trong đại sảnh.

Sau khi Goliath Victor thông báo rằng buổi tiệc vẫn diễn ra bình thường, vừa rồi chỉ là một trò đùa, những người khác không hề tỏ ra tức giận.

Ngay cả khi bạn cảm thấy không thoải mái, không ai sẽ thể hiện điều đó trước mặt người khác.

Vì điều đó đồng nghĩa với việc nó sẽ khiến mối quan hệ giữa đôi bên trở nên tồi tệ hơn.

Tóm lại, cái được không đáng là cái mất.

Chẳng bao lâu, bữa tiệc diễn ra bình thường.

Đồ ăn và rượu đã được chuẩn bị để các vị khách có thể thưởng thức, và âm nhạc nhẹ nhàng cũng làm cho mọi người cảm thấy thoải mái.

Những người đàn ông tập trung lại để trao đổi, thảo luận về các chủ đề như tiền tài, và phụ nữ.

Chủ đề về phụ nữ phức tạp hơn.

Nói về cuộc sống vật chất, về sự trống rỗng tâm hồn, về đàn ông, và phụ nữ. Và họ thường xuyên đưa mắt nhìn chằm chằm vào 3 người Đỗ Duy.

Đôi mắt của họ rất lạ, như thể đã khám phá ra điều gì đó rất khó tin.

Một người đàn ông cầm một chiếc ô màu đen, trông rất bí ẩn, cùng bà chủ của Nhà máy rượu Goliath, và quý cô Alexis, người có địa vị xã hội cực cao, đàn sống ở New York.

Hừm … rất khó người ta không liên tưởng này nọ, liệu mối quan hệ giữa 3 người có gì đó mờ ám hay không.

Ở kế bên.

Đỗ Duy đã quan sát hành vi của những người này, tìm kiếm người thừa.

Tất nhiên hắn để ý đến ánh mắt của những người phụ nữ, nhưng hoàn toàn không cảm thấy điều đó.

Nhưng Victor lại có chút ngượng ngùng, cô nhận thấy Alexis có chút khó chịu, bèn bước sang một bên, tinh ý không làm bóng đèn.

Thật ra, cô không có hứng thú với Đỗ Duy, cô thích những người đàn ông da trắng mạnh mẽ hơn.

Nói đúng hơn, hai bên chỉ có thể coi là mối quan hệ thuê mướn, cô ấy không muốn danh tiếng của mình bị ảnh hưởng.

Về phần Alexis, cô luôn "nghe theo" lời dặn của Đỗ Duy, và luôn đi ở bên cạnh Đỗ Duy, giống như điều mà một người bạn gái nên làm.

"Honey, chuyện này rất phiền phức sao?"

Alexis hỏi nhỏ bên tai Đỗ Duy.

Đỗ Duy không nhìn cô, chỉ ậm ừ rồi tiếp tục quan sát những người trong đại sảnh.

Mọi người đều cư xử bình thường, và không có những hành động kỳ lạ.

Hắn vẫn đang đếm số người, vẫn là 46, nghĩa là ác linh kia chưa rời đi, vẫn còn ở giữa đám người.

Điều này rất phiền phức …

Theo tình hình hiện tại, phải có ít nhất 2 ác linh trong Nhà máy rượu.

1 là người đàn ông mặc tuxedo không nhìn rõ mặt, người còn lại là người thừa, nhưng không cách nào xác định được ai mới là ác linh.

Nhưng Đỗ Duy biết ác linh sẽ hại người sớm thôi.

Đến lúc đó, ác linh sẽ để lộ dấu vết.

Ngay cả khi hắn không ở trong trạng thái Quỷ Nhãn, kẻ thường xuyên đối phó với ác linh như Đỗ Duy cũng có thể nhạy bén cảm nhận được, cảm giác ức chế, mâu thuẫn kỳ lạ đang chậm rãi ấp ủ.

Sau khi suy nghĩ, Đỗ Duy quay đầu lại hỏi Victor: "Ở thời kỳ cha ông của cô, đã xảy ra 2 chuyện tương tự, nhưng cô không biết kết cục của chúng như thế nào, đúng không?"

Victor gật đầu: "Đúng vậy, em chỉ biết lúc đó trong Nhà máy rượu còn có một người nữa, rồi sau đó chuyện này kết thúc, đến bây giờ mới xuất hiện lại."

Đỗ Duy trầm ngâm tiếp tục hỏi:" Vậy thì cha ông của cô đã làm chuyện gì đặc biệt? Chuyện gì đó để giải quyết tình trạng hiện giờ?"

Lúc này hắn hơi nghi ngờ gia tộc Victor này có gì đó không bình thường.

Bởi vì những sợi tơ đen mỏng được nhìn thấy trong trạng thái Quỷ Nhãn không vướng vào Victor. Tức là khi ác linh trong đại sảnh bắt đầu giết người, người phụ nữ này sẽ không gặp phải nguy hiểm.

Nó giống như … một số loại hạn chế.

Sau khi Victor nghe xong lời của Đỗ Duy, bèn nhíu mày suy nghĩ.

Một lúc sau, cô trả lời không mấy chắc chắn: "Hình như cha ông của em cũng đã tổ chức những buổi tiệc tương tự thế

này.”

“Cô nói rõ chút đi… tương tự thế này là sao?”

“Em… em không thể nhớ được, nhưng chắc là không sai đâu. Ông nội và cha của em, cả hai đều tổ chức tiệc vào lúc này …”

“Được rồi. Tôi đã hiểu.” Đỗ Duy khẽ gật đầu với cô, nghĩ về độ tin cậy trong lời nói của đối phương.

Nếu 2 thế hệ của gia tộc Victor đều tổ chức một buổi tiệc sau khi có thêm một người trong nhà máy rượu, thì mục đích của họ sẽ rất đáng ngờ.

Nó giống như đang tìm kiếm mục tiêu cho những ác linh.

Hay nói cách khác, nó giống như một sự hiến tế.

Đây có thật sự là một gia tộc sùng đạo?

Đỗ Duy âm thầm cảnh giác với Victor.

Nếu đây là một sự hiến tế được dự mưu trước, thì người phụ nữ này cũng phải có vấn đề.

Mặc dù không tìm thấy dấu vết dối trá trong biểu hiện, và lời nói của Victor, nhưng tuyệt đối không thể thiếu cảnh giác.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy đút một tay vào túi, vuốt ve khẩu súng đang đặt trong túi.

Ban đầu, hắn định dồn sức để đối phó tà giáo Vidar. Nhưng giờ có vẻ như khẩu súng lục này sắp có thể được sử dụng.

“Ok, giờ cô cứ đi chủ trì buổi tiệc đi, nhớ giữ bình tĩnh.”

Đỗ Duy vẫn đang suy nghĩ, nhưng sắc mặt vẫn bình thản, không ai biết hắn muốn làm gì.

Victor đương nhiên cũng như vậy, cô cúi người, rồi bước vào trong đám người.

Thấy vậy, Alexis hỏi Đỗ Duy với gương mặt ngạc nhiên: “Honey, anh không tin tưởng Victor à?”

Đỗ Duy ngạc nhiên nhìn cô, hỏi: “Tại sao em lại nói như vậy?”

Alexis cong môi: “Bởi vì anh không tiết lộ với chị ấy điều gì cả, chỉ bảo để cho chị ấy tiếp tục chủ trì bữa tiệc. Nhưng anh từng nói với em, trong đám khách khứa này chắc chắn có ác linh. Anh hoàn toàn không quan tâm đến sự an toàn của chủ nhân của nơi này.”

Đỗ Duy sững sờ một lúc.

Hắn không ngờ Alexis lại phát hiện ra điều này, không khỏi có hơi xấu hổ.

Đồng thời hắn cũng tự kiểm điểm bản thân, xem ra sau khi giải quyết The Nun, hắn đã có phần tự tin quá mức, suy xét không còn chính xác như trước.

… Phải sửa chữa.

Khi Alexis thấy Đỗ Duy không lên tiếng, cô thì thào: “Nhưng honey à, em nghĩ gia tộc của Victor có chút không bình thường.”

Đỗ Duy liếc mắt hỏi: “Hãy nói cách nhìn của em.”

Alexis nở một nụ cười quyến rũ, áp vào người Đỗ Duy, ở trong vòng tay của hắn, giải thích: “Thật ra cũng không phải cái nhìn gì cả, chỉ nghĩ đến lịch sử của gia tộc Victor. Hơn nữa những buổi tiệc mà chị ấy vừa kể, khiến em cảm thấy không thoải mái.”

“Gia tộc của Victor đến New York từ thế hệ ông cố của chị ấy. Người đàn ông đó kiếm được hũ vàng đầu tiên, bằng cách đánh bạc. “

” Đánh bạc?”

“Ừ hứ… ông cố của chị ấy, Howard Victor, từng là một thánh bài nổi tiếng. Sau khi thành danh, ông ta thường tổ chức những ván đánh lớn, lần nào hốt đầy túi.”

“Đến thế hệ của ông nội chị ấy, lại chuyển sang kinh doanh rượu, chính là Nhà máy rượu hiện tại, nhưng vì kinh tế suy thoái nên việc kinh doanh sa sút.”

“Sau này, dường như ông nội của Victor cũng có có tài đánh bạc rất giỏi, và kiếm được rất nhiều tiền từ việc này. Nhờ thế gia tộc đã sống sót sau cuộc Đại suy thoái.”

“Đến thế hệ của cha cô ấy, khi công việc kinh doanh nhà máy rượu đã phát triển rộng khắp New York, còn có rất nhiều chi nhánh ở các thành phố khác.”

“Lý do em biết chuyện này là vì gia đình của em có lịch sử càng lâu đời hơn, có những người chuyên ghi lại lịch sử phát triển của các gia tộc này … Ừm, chắc anh cũng hiểu ý em?”

“Anh hiểu…”

Đỗ Duy lộ vẻ rầu rĩ, đương nhiên hắn hiểu ý của cô, đây là ghi chép lại những tư liệu đen tối và một số bí mật của đối phương. Vào thời điểm nào đó, những tư liệu này chính là vũ khí sắc bén nhất.

Nhưng không có gì sai với điều này.

Điều hắn khiến hắn rầu chính là, theo như lời của Alexis, gốc gác của cô ấy dường như không như hắn nghĩ, cô ấy không chỉ là con của một gia đình giàu có mà thôi…

Đỗ Duy không khỏi đau đầu. Khoảng cách giữa hai bên quá lớn …

Hơn nữa, giờ hắn không rảnh để suy xét những vấn đề này, sự nguy hiểm tiềm ẩn của ác linh, và lời nguyền có thể bùng

phát bất cứ lúc nào. Sự kiện ác linh thỉnh thoảng xuất hiện ở New York, đám Vidar muốn giết mình.

"Chờ đã … đánh bạc sao?"

Ngay khi Đỗ Duy nghĩ đến điều đó…

Hắn sầm mặt lại, đột ngột quay đầu…

Trong đại sảnh, không biết từ lúc nào, những vị khách nam đó đã vây quanh một cái bàn, ai nấy mặt đỏ bừng, có vẻ vô cùng phấn khích.

Bộp một tiếng…

Một người đàn ông ném những quân bài xì phé trên tay xuống bàn, đứng dậy nới lỏng cà vạt, và buông một câu chán nản.

"Tôi thua!"

Chương 131: Sòng bài của ác linh

Chương 131: Sòng bạc của ác linh

Khi người đàn ông nói rằng mình đã thua, Đỗ Duy lập tức tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Ngay sau đó, hắn thấy rằng sắc điệu trong đại sảnh đã thay đổi.

Giống như bức tranh dưới lăng kính cổ quái, âm u trầm thấp, cho dù là ban ngày, trong đại sảnh có đèn, nhưng bóng tối lại bắt đầu lan rộng.

Những vị khách đó đều bị những sợi tơ đen mịn quấn quanh, trông rất quỷ dị.

Trên người của gã đàn ông thua bài kia, sợi tơ đen đột nhiên giống như vật còn sống, chậm rãi chui vào trong cơ thể của gã.

Một lúc sau sợi tơ đen đó lại thoát ra ngoài, và bay về phía một người đàn ông khác đang ngồi đối diện.

Kiểu tóc, cách ăn mặc, ngoại hình, dáng người và thậm chí cả cách cư xử của một người đàn ông đều rất quen thuộc với Đỗ Duy, giống như Cha Tony, như sĩ quan Tom và như James …

Khi Đỗ Duy nhìn người đàn ông, ánh mắt người kia cũng chuyển về phía hắn, gã nở một nụ cười tao nhã.

Cứ như những người bạn thân thiết đang chào hỏi nhau.

Có một cảm giác kinh hoàng không tài nào giải thích được, nhưng nó đột ngột bùng nổ trong tâm trí của Đỗ Duy…

"Là ác linh…"

Hắn nở một nụ cười lạnh lùng, quay mặt đi nhìn về phía người đàn ông thua bạc.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, hắn cảm thấy rõ ràng rằng khi những sợi tơ đen đó rời đi, có thứ gì đó đã biến mất khỏi cơ thể của người đàn ông này.

"Sòng bạc của ác linh? Sau khi thua không chỉ mất tiền, mà còn mất đi một thứ vô hình? Là tuổi thọ? Hay là linh hồn?"

Đỗ Duy thầm hỏi, hắn đột nhiên hiểu ra được một việc.

Ông cố của Victor đến New York, và làm giàu nhờ cờ bạc. Ông được gọi là thánh bài.

Con trai và cháu trai của ông cũng thừa hưởng khả năng này của ông, và kỹ năng đánh bạc đều rất tuyệt vời.

1 đời là thánh bài còn dễ hiểu, nhưng một nhà 3 đời đều là thánh bài, nghĩ thế nào cũng thấy vô lý.

Trừ khi, gia đình Victor có thứ gì đó có thể đảm bảo rằng họ có thể chiến thắng mọi lúc, mọi nơi.

Có vẻ là mỉa mai, nhưng cũng có vẻ là cảm thấy buồn cười, Đỗ Duy nhẹ nhàng nói một câu: "Thật là thú vị…"

Alexis đang dán sát vào người hắn, khó hiểu hỏi: "Có gì thú vị?"

Đỗ Duy cười nhẹ: "Không có gì, anh đã tìm được ác linh."

Alexis sững sờ, nhìn theo ánh mắt của Đỗ Duy, nhìn thấy người đàn ông kia, ngây người nói: "Người này là ai? Sao lại có cảm giác rất quen thuộc, rất giống anh…"

Cô có chút kinh hãi nên quay đầu không dám nhìn, nhưng khi nhìn sang chỗ khác, cô lại sững sờ.

"Ơ? Honey? Em vừa nói gì vậy?"

Đỗ Duy ôm lấy cái eo thon của cô, nhẹ nhàng nói: "Sau khi em nhìn sang chỗ khác, sẽ tự động quên đi những gì vừa thấy. Nó là ác linh, nhưng đừng lo lắng, anh sẽ giải quyết."

Hắn đã nghĩ sẽ phải mất rất nhiều công sức để tìm ra ác linh này.

Không ngờ, nó tự lộ diện.

Nói cách khác, nó đã sẵn sàng để hại người.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy buông Alexis ra, lấy chiếc zippo có thể đối phó với ác linh, ấn nhẹ.

Một ngọn lửa đỏ rực phát ra … nhưng nó khá yêu, rõ ràng là bị kiềm chế.

Hắn đã thử zippo để đốt sợi tơ màu đen trên người mình, nhưng không có tác dụng.

Giống như là, những sợi tơ màu đen đó chỉ tồn tại trong trạng thái Quỷ Nhãn, trừ có thể nhìn thấy ra, hoàn toàn không thể tiếp xúc, và không tồn tại ở dạng vật chất.

Nói cách khác, giờ hắn là một trong những mục tiêu của ác linh.

Những sợi tơ màu đen này chắc là cách để ác linh này khóa mục tiêu, đồng thời cũng là chip của sòng bạc…

Thua không chỉ mất tiền, mà còn nhiều thứ quan trọng hơn.

Đây là ác linh ác độc nhất mà Đỗ Duy từng thấy, nó không chỉ đơn thuần giết người, mà còn kinh khủng hơn thế nữa.

Người bình thường sẽ không bao giờ nhận ra bí mật của sòng bạc này.

Hơn nữa, khi người chia bài là một ác linh, thì ván bài đã không còn công bằng.

Thứ này không còn có thể gọi là ác linh nữa.

Nhớ lại khi mình mới trở thành Người Đuổi Quỷ, trong quyển sách do Cha Tony đưa cho hắn đã ghi về thứ này. Nó nên được gọi là một tà linh …

Mức độ kinh hoàng của tà linh, không chỉ giới hạn ở đe dọa tính mạng của người thường, nó còn tà ác hơn nhiều.

Sự khác biệt giữa hai có vẻ mơ hồ, nhưng lại khác xa nhau.

Mơ hồ ở chỗ, dù là ác linh hay tà linh thì mục tiêu cuối cùng vẫn là giết chết mục tiêu.

Sự khác biệt là ác linh chủ quan và chủ động hơn, trong khi ác linh khách quan và thụ động.

Nói một cách đơn giản, người bình thường phát động môi giới của ác linh, hoặc gặp phải ác linh, họ sẽ trở thành mục tiêu của nó. Nỗi sợ hãi và cảm xúc tiêu cực đều do ác linh tạo ra, và quá trình cuối cùng là giết người.

Nhưng từ sau khi tà linh xuất hiện, cho dù có chạm vào, hoặc phát động môi giới hay không, quy luật giết chóc luôn tồn tại, và cuối cùng chết bởi quy luật.

Giống như một con nhện giăng tơ, chờ con mồi của nó mắc vào mạng nhện.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, tâm trạng có chút nặng nề.

Trong Nhà máy rượu Goliath, đánh giá tình hình hiện tại, ngoài tà linh trong đại sảnh, còn có một ác linh khác nữa.

Giải quyết con này, vẫn còn con kia.

“Xử từng con vậy…”

Đỗ Duy đã đưa ra một quyết định hợp lý.

Hắn thử dùng chiếc zippo để đốt đứt sợi chỉ đen mảnh trên người của Alexis.

Cũng không thành công.

Linh hồn hoặc tuổi thọ lấy hình thức sợi tơ đen nhỏ trở thành thẻ chip bài để đánh bài, trừ khi bạn có thể thoát ra khỏi ván bài này, tức là trở thành người chiến thắng, nếu không, không có cách nào giải quyết.

Mặc dù không biết liệu những thẻ chip này có ảnh hưởng đến mọi người hay không, nhưng dù có nhìn nhận nó như thế nào đi chăng nữa thì đó không phải là một điều tốt.

Hắn cất zippo đi, trong đầu suy nghĩ về một câu hỏi.

Đó là giết chết tà linh, liệu "thẻ chíp" có thể trở lại trong cơ thể mọi người?

Nhưng sau khi nghĩ kỹ, hắn đã gạt bỏ suy nghĩ này.

Cờ bạc là quy luật, thắng hay thua là mấu chốt.

Không tính có giải quyết được ác linh hay không, dù có giải quyết được đi chăng nữa, thì người có chip kể cả không tham gia đánh bạc, vẫn là con bạc.

Chỉ khi thắng cược, mới có thể rời sòng bài, và trở lại bình thường.

Và bây giờ, tất cả mọi người trong đại sảnh, ngoại trừ Victor, đã trở thành một thành viên của sòng bài này một cách thụ động.

Thật vô nghĩa nếu rời khỏi Nhà máy rượu …

Ngay cả Đỗ Duy cũng không được đối xử đặc biệt.

Đột ngột…

Đỗ Duy đưa mắt nhìn khắp đại sảnh, tìm kiếm bóng dáng của Victor.

Nhưng người này không biết từ lúc nào, đột nhiên biến mất …

Đỗ Duy cau mày, hỏi Alexis: “Em có thấy Victor đâu không?”

Alexis lắc đầu nói: “Không, honey, nãy giờ em vẫn đang nói chuyện với anh, chị ấy đâu rồi? Ra ngoài rồi sao?”

“Không phải…”

Giọng điệu của Đỗ Duy hơi khác thường, người phụ nữ này chắc cũng không biết chuyện của tà linh. Nếu không, trong danh sách mời của cô ta sẽ không có nhiều người ở giới thượng lưu như vậy.

Chưa kể Alexis …

Nếu có chuyện gì xảy ra với Alexis, gia tộc của cô nhất định sẽ không chịu bỏ qua, lần theo manh mối, nhất định sẽ tìm được Victor.

Vậy điều đó có nghĩa là…

Người phụ nữ này đột ngột rời đi, hoặc có chuyện gì đó đã xảy ra …

Đỗ Duy chọn cái sau …

Trong mắt hắn hiện lên một tia lạnh lẽo, hắn quay đầu lại nói với Alexis: “Giờ anh qua đó đánh bạc. En ở bên cạnh anh, không được nói hay làm gì.”

Vừa nói, hắn vừa đặt chiếc ô đen vào tay của Alexis.

“Nếu anh thua cược, em hãy mở cái ô đen này ra.”

Chương 132: Thua chắc

Đối với dân chơi cờ bạc, tỷ lệ thắng thua thường giống nhau.

Hoặc thắng, hoặc thua.

Nhưng thực tế, thua nhiều thắng ít.

Người chiến thắng cuối cùng chắc chắn sẽ là nhà cái.

Và sòng bạc của tà linh rất ác liệt, thậm chí có thể nói là đầy hiểm độc.

Vì vậy, mặc dù Đỗ Duy dự định tham gia vào trò chơi đánh bạc này với tư cách là một con bạc. Nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ hoàn toàn tuân theo các quy tắc của trò chơi.

Trong các sòng bạc bình thường, có hàng nghìn người.

Đối mặt với thứ như tà linh, dù không giỏi cờ gian bạc lận, nhưng Đỗ Duy chưa bao giờ nghĩ đến việc nghiêm túc đặt sống chết của mình vào thứ hão huyền như đỏ đen.

Do đó, hắn đã đưa chiếc ô đen cho Alexis.

Đầu tiên, phải đảm bảo an toàn cho chính mình, sau đó mới tìm cách đối phó với tà linh này.

Đỗ Duy dắt Alexis, và bước đến bàn đánh bạc.

“Xin chào, cô Alexis.”

Những người khác khẽ gật đầu với Alexis, trong mắt họ có sự ghen tị và tôn trọng, nhưng không có sự thèm khát.

Nói cách khác, không ai dám lộ ra những suy nghĩ xấu xa với cô ấy.

Alexis khẽ ậm ừ, và lịch sự gật đầu.

Trong mắt cô, những người thuộc tầng lớp thượng lưu này đều được tạc theo cùng một hình mẫu, bất kể là khí chất, tri thức hay mục đích.

Chỉ có Đỗ Duy mới có thể phù hợp với hình mẫu của cô.

Đó không chỉ là tình yêu sét đánh. Khi biết được thân phận Người Đuổi Quỷ của Đỗ Duy, và những gì anh ta đã làm, nghĩ đến chai nước thánh đã vỡ và cây thánh giá bạc mà anh ta đã tặng cho mình.

Alexis càng yêu Đỗ Duy sâu đậm hơn.

Yêu vì sắc đẹp, đổ vì tài hoa và chung thuỷ với tính cách. Tuy câu này sáo rỗng, nhưng nó là từ thích hợp nhất vào lúc này.

Đỗ Duy khẽ liếc nhìn xung quanh, cũng không để ý đến những người đó, trực tiếp ngồi xuống bàn đánh bài, bình tĩnh nhìn "người đàn ông" đối diện.

Hơi bất ngờ, người đàn ông bên kia thật sự đã lên tiếng.

"Texas Hold'em, trò chơi bắt đầu."

Giọng nói rất quen thuộc, với một giọng khàn khàn quỷ dị, như thể thuộc về rất nhiều người quen thuộc trong ký ức, quái lạ không tài nào giải thích được.

Đỗ Duy hơi dời tầm mắt đi nơi khác, cảm giác kỳ quái vừa rồi cũng dần dần biến mất, chỉ có thể ngoái đầu nhìn lại.

Một khi nhìn đi chỗ khác, cảm giác kỳ lạ sẽ biến mất.

Vì vậy, khi mọi người đánh bài với tà linh này, họ sẽ cảm thấy người kia giống như người quen của mình. Chỉ cần ngoảnh mặt đi, dù nhận ra có điều gì đó không ổn, cũng sẽ bị động lãng quên vì ảnh hưởng nào đó.

Đây hẳn là chỗ quỷ dị của tà linh, còn như tại sao nó có thể nói chuyện …

Đỗ Duy nheo mắt, trong lòng đột nhiên nghĩ tới một khả năng …

Có lẽ nào, đó chính là Victor?

Trong tình huống có sự sai lạc về thị giác và thính giác, việc coi một người phụ nữ ngoài ba mươi tuổi là một người đàn ông, cũng không phải khó hiểu.

Tà linh càng ác độc, quỷ dị hơn nhiều ác linh.

Nhưng theo như Đỗ Duy biết, tà linh cũng có thể ám người, nhưng tình huống đó hiếm khi xảy ra.

Nghĩ đến đây, hắn chợt mỉm cười, gật đầu với người đàn ông đối diện: "Không quan trọng là Texas Hold'em hay anh làm nhà cái đều được. Nhưng tôi muốn hỏi, anh tính số chip như thế nào? Tôi chỉ đưa một chip thôi được không?"

Người đàn ông trả lời: "Nếu người khác nghĩ rằng bạn có thể thắng, tiền cược bao nhiêu cũng được."

Đỗ Duy nói không nên lời: "Đây là quy tắc? Làm sao tôi có thể chắc chắn anh sẽ không nói dối?"

Người đàn ông trả lời: "Đây chính là quy tắc, bởi khi bạn đã ngồi vào bàn đánh bạc, nhà cái không được nói dối, vì bạn chắc chắn sẽ thua".

Đỗ Duy hỏi lại: "Tôi rất tò mò về thân phận của anh, anh có thể cho tôi biết anh là ai không?"

Người đàn ông thúc giục: "Ván đánh nên bắt đầu."

Giọng nói của nó cũng trở nên âm u hơn, và một loại ác ý từ từ xuất hiện trong đó, khóa chặt Đỗ Duy.

Giống như người đàn ông này không nói một lời nào, ngoại trừ bài bạc.

Khi đang ở trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy phát hiện ra rằng những ác ý đó không chỉ đến từ người đàn ông phía đối diện, mà là toàn bộ đại sảnh.

Chính xác mà nói, mọi thứ: ánh sáng, âm thanh, tầm nhìn, hoàn cảnh đều mang theo ác ý quỷ dị.

Ngay cả hít thở, cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Người đàn ông này, nhà cái trong trò chơi cờ bạc này, lẽ ra chỉ là vật dẫn của tà linh, hình thức bên ngoài.

Đỗ Duy có chút khó hiểu, hắn mơ hồ có một suy nghĩ về tà linh của Nhà máy rượu này.

Có lẽ bây giờ, toàn bộ Nhà máy rượu đã trở thành một phần của tà linh.

Và những người này chỉ đang cung cấp chất dinh dưỡng cho tà linh trở nên mạnh mẽ hơn.

Cứ sau một đoạn thời gian, sẽ tổ chức tiệc một lần, và mỗi lần đều có trò đánh bạc.

Những bí mật của gia tộc Victor khiến người ta sợ chết khiếp mỗi khi nghĩ đến nó.

“Chia bài đi…”

Đỗ Duy nói xong, thầm bổ sung một ám thị.

[Khi tôi nhận được lá bài đầu tiên, tôi sẽ duy trì trạng thái hoàn toàn tỉnh táo và lý trí. Khi tôi rời Nhà máy rượu Goliath Winery, và bước ra khỏi cửa, tôi sẽ khôi phục trạng thái trước đó.】

Ngay sau đó, một lá bài được chia ngay trước mặt hắn. Hắn trở nên vô cùng lãnh đạm, trong mắt không có chút suy nghĩ

lung tung, chỉ có bình tĩnh và lý trí tuyệt đối.

Sau lưng, Alexis đang cầm chiếc ô đen, sẵn sàng mở nó ra bất cứ lúc nào.

Và biểu hiện của những người khác đều rất lạ, mọi người đều nhìn chằm chằm vào bàn đánh bài. Với vẻ mặt trầm ngâm, thỉnh thoảng có người thốt lên.

Điều này mang lại cho Alexis một cảm giác rùng rợn, như thể trò chơi đánh bạc mà những người này thấy hoàn toàn khác với những gì cô thấy.

Nghĩ đến những lời dặn dò lúc trước của Đỗ Duy, cô nghiến răng tiếp tục im lặng.

……

Trên bàn đánh bạc.

Đỗ Duy nhẹ nhàng lật lá bài lên, nhìn thoáng qua rồi đặt xuống.

“A bích … một khởi đầu tốt …”

Từng quy tắc của Texas Hold’em xuất hiện trong đầu của hắn.

Trước hết, loại bỏ 2 quân bài JOKER, tức là quân bài thằng hề, ở Trung Quốc, chúng được gọi Đại Tiểu Quỷ, hay Đại Tiểu Vương.

Sau đó, dựa vào số lá bài còn lại làm cơ sở, tùy theo số người, mỗi người được chia 2 lá bài tẩy, rồi lần lượt chia thêm 5 lá nữa, tổng cộng là 7.

Ván bài hiện giờ chỉ có Đỗ Duy và nhà cái đang chơi.

Có nghĩa là, cả hai phải chọn 5 lá bài từ 7 lá bài của họ để tạo thành POKER HAND mạnh nhất, và quyết định thắng hay thua.

Ngoài ra còn có đặt cược, đầu tiên khi chia 2 lá bài tẩy sẽ đặt cược một lần, lá thứ 5 thì đặt cược lần thứ hai, đồng thời ở lá thứ 6 và thứ 7 cũng sẽ đặt thêm 2 lần nữa. Tổng cộng là 4 lần.

Ngoài việc đặt cược mỗi lần, cả hai bên cũng sẽ sử dụng một số từ để đưa ra phán đoán tương đối về độ lớn của quân bài trên tay đối phương.

Tất nhiên……

Trong một trò chơi Texas Hold'em bình thường, chuyện này là bình thường.

Nhưng bây giờ, Đỗ Duy đang đánh bạc với tà linh.

Tà linh làm nhà cái, không thể không biết độ lớn của quân bài trong tay của Đỗ Duy, ưu thế của nhà cái là lớn nhất.

Về cơ bản là kết cục thua chắc.

Dù đã sẵn sàng ăn thua nhưng hắn vẫn định chơi đến cùng, và tìm ra điểm yếu của tà linh này …

Vì vậy, khi lá bài tẩy thứ 2 tới tay, và mở ra thấy đó là quân J Bích, Đỗ Duy nói: "Tôi chọn tiếp tục đặt cược."

Người đàn ông đối diện gật đầu: "Theo…"

Giọng nói vừa hạ xuống, trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn thấy những sợi tơ màu đen quấn quanh thân thể của hắn, bỗng dưng nhiều hơn.

Diện mạo của nhà cái phía đối diện cũng bắt đầu thay đổi.

Toàn bộ khuôn mặt của nó dần trở nên mờ đi, và đôi mắt trở nên quỷ dị, và lạnh lùng.

Nếu lúc trước nó trông giống như một con người, thì giờ không còn nữa.

Dường như khi hai bên quyết chiến, nó sẽ bộc lộ mọi bản chất của tà linh …

Đỗ Duy nhìn tà linh xuất hiện dị thường, trong lòng càng thêm bình tĩnh, dò hỏi theo đúng quy tắc của Texas Hold'em, hỏi: "2 lá bài tẩy trên tay của anh là một đôi, đúng không?"

Đối phương trả lời: "Đúng là một đôi, và nó lớn hơn lá bài của bạn."

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, nếu như tà linh không thể nói dối, thì lá bài hiện giờ của nó chắc là 2 con A.

Nhưng trên thực tế, câu này rất mơ hồ.

Mình là quân A và J. Trong trường hợp có lá bài lẻ, miễn là một cặp, bài của nó đều lớn hơn của mình.

Hắn chỉ đang thăm dò, nhà cái thật sự biết 2 lá bài tẩy của mình.

Vì vậy, Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Mời tiếp tục."

Chương 133: Mở bài

Ván bài vẫn tiếp tục.

Nhà cái tà linh tiếp tục chia bài.

Trong quá trình này, Đỗ Duy lại hỏi: “Thẻ trên tay anh là một đôi, nhưng có khả năng bài của tôi lớn hơn của anh, đúng không?”

Hắn muốn tiếp tục kiểm tra các quy tắc của trò chơi cờ bạc, và thăm dò xem tà linh có bị hạn chế bởi các quy tắc hay không.

Nếu nó chỉ tuân theo các quy tắc một cách cứng nhắc, thì có lẽ ván bài này vẫn còn có đường thắng.

Bên kia không đáp.

Đã xuất hiện dị thường, dường như nhà cái không nghe thấy lời của Đỗ Duy, chia 3 lá bài cho mỗi người.

Sau đó, nó nói: “Bài trên tay của bạn không thể lớn hơn của tôi.”

Đỗ Duy bình tĩnh hỏi: “Tại sao? Là bởi vì anh có thể khống chế lá bài?”

Người bên kia liếc nhìn Đỗ Duy, không trả lời câu hỏi, ngược lại nói đặt cược.

Như thể nó thật sự tuân theo các quy tắc, và không thể nói dối.

Đỗ Duy không nhìn bài của mình, mà nhìn vào tà linh, giờ là lần đặt cược thứ hai, sự biến hoá của tà linh càng thêm kinh khủng.

Ngũ quan trên mặt càng thêm mờ nhạt, và cơ thể của nó cũng vậy, chỉ có thể nhìn rõ đường viền khuôn mặt.

Nhưng ở trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy phát hiện thân thể, và đường nét khuôn mặt của tà linh có chút không đúng.

Như thể vô số cá thể chồng chất lên nhau, mỗi một phần có thể tìm về một bóng hình quen thuộc trong ký ức.

Tổng hợp …

Đỗ Duy không thèm quan tâm mà thầm phân tích.

“Theo tình hình hiện tại, khi bắt đầu đánh bạc, tà linh nhà cái sẽ chỉ nói khi đặt cược, và sẽ không tiết lộ bất kỳ thông tin nào vào lúc khác.”

“Căn cứ vào điều này, mặc dù nó không trả lời liệu nó có thể điều khiển các lá bài hay không, nhưng trên thực tế, nó đã đưa ra câu trả lời.”

Từ chối trả lời sẽ không có nghĩa là nói dối.

Bởi vì chỉ khi nói ra, mới có thể phân biệt đúng - sai.

Trong trò chơi cờ bạc, tỷ lệ thắng thua đều là 50-50, nếu chắc thắng, chỉ có thể là đánh bạc lận.

Kết quả cuối cùng đã được thiết lập ngay từ đầu.

Nhưng cũng có khả năng là nó đã nói dối ngay từ đầu …

Nhưng khả năng này là rất nhỏ, bởi theo lịch sử quá khứ của gia tộc Victor, mọi canh bạc trong bọn họ đều thắng.

Không có ai đoạt được danh hiệu thánh bài của gia tộc Victor, nhưng bọn họ không khoe khoang, mà lại ở ẩn.

Vì vậy, hắn vẫn thản nhiên nói: “Cứ chia tiếp.”

Tà linh có thể đã thắng ngay từ đầu, nhưng điều đó dựa trên việc Đỗ Duy sẵn sàng đánh bạc đến cùng.

Nói cách khác, hắn có thể lật bàn.

Rất nhanh, tà linh tiếp tục chia bà,i và đến lần đặt cược thứ 3.

Lần này, vẻ mặt của ác linh căn bản hoàn toàn khác với lúc đầu.

Khủng khiếp…

Có một cảm giác khủng khiếp đến tận óc, tất cả gương mặt của những người mà Đỗ Duy từng gặp đều đang xếp chồng lên nhau.

Hình dáng cơ thể của nó trở nên căng phồng, vẩn đục hết mức.

Cả khuôn mặt càng giống một đống hổ lốn mặt người, ngũ quan trên mỗi khuôn mặt đều cực kỳ buồn nôn, không cách nào nhìn thẳng.

Càng nhìn vào nó, càng có nhiều cảm xúc tiêu cực.

Dù Đỗ Duy đã đưa cho mình những ám thị tâm lý, để duy trì trạng thái tuyệt đối bình tĩnh và lý trí, hắn vẫn không thể kiểm soát được.

Đầu của hắn như đông cứng lại, tầm nhìn bắt đầu mờ đi.

Dường như có một tiếng thì thầm vô cùng thâm độc ở bên tai.

Như thể có vô số người đang cầu nguyện.

Nhưng lời cầu nguyện ác độc này chẳng những không khiến người ta cảm thấy yên ổn, mà còn trở nên cáu gắt, khó chịu.

Ngay từ lần đặt cược đầu tiên, tà linh trong vai nhà cái đã bắt đầu có những thay đổi đáng sợ.

Trong lần thứ 2, thứ 3 và thứ 4, sự kinh hoàng của nó sẽ càng tăng thêm.

Giống như một đầm lầy.

Càng vùng vẫy, càng lún vào trong, càng lún càng sâu, rồi hoàn toàn bị nuốt chửng.

…

"Tà linh thật khủng khiếp, nó có thể ảnh hưởng đến sức mạnh ý chí của con người đến trình độ này sao? Nó còn đáng sợ hơn nhiều so với ác linh."

"Thật không thể tưởng tượng nổi, năm đó Andrew Dawkwe làm sao có thể giải quyết được sự kiện tà linh ở thành phố Yard?"

Đôi mắt đen của Đỗ Duy có chút mờ mịt, hai mắt đỏ ngầu, giống như bệnh nhân mất ngủ lâu ngày, hơi dữ tợn.

Sự đối đầu giữa ý chí và ảnh hưởng của tà linh hoàn toàn không cân bằng. Chỉ giữ bình tĩnh và lý trí, cũng không đủ miễn nhiễm được nó.

Mắt thấy, tai nghe, ngay cả ý chí cũng bị bóp méo, thì lý trí và sự bình tĩnh cũng không đủ.

Giây tiếp theo …

Đỗ Duy không chút do dự tiến vào trạng thái ác linh hoá.

Có một sự thay đổi đột ngột ở cánh tay phải của hắn, một cảm giác rùng rợn đột nhiên xuất hiện.

Tính tình cũng trở nên lạnh lùng hơn.

Tần số tim đập dần dần chậm lại, giống như bị tạt nước đá vào, trí óc đột nhiên tỉnh táo.

Không còn chút dao động nào trong mắt của hắn.

Ác linh hóa là tìm sự sống trong cái chết.

Hunter là một nhóm đã định trước phải cam chịu tuyệt vọng.

Nhân tính mất đi, thân thể dị biến, vào lúc này, đều thể hiện trên cơ thể của Đỗ Duy.

Nhưng……

Vẫn có thể khống chế …

Ở trạng thái này, Đỗ Duy nhận thấy tà linh trước mặt lại thay đổi.

Nó mặc một bộ tuxedo, đeo độc nhãn kính, trước ngực treo đồng hồ bỏ túi, một tay cầm bài, và một tay lặng lẽ đặt trên bàn chơi game.

Đỗ Duy nhận ra kẻ này …

“Howard Victor …”

Chính là người trên bức tranh sơn dầu mà Đỗ Duy đã nhìn thấy, chính là ông cố của Victor.

Hắn thầm nói: “Cho nên, tà linh mà mình nhìn thấy trên ban công lầu hai, thật ra là Howard Victor. Thật ra, nó là tà linh?”

“Không … Nếu Howard Victor mới là tà linh, thì lần trước gặp nó, mình sẽ không nghĩ rằng nó là một ác linh.”

“Nói cách khác, nó vừa là ác linh, vừa là một phần của tà linh.”

“Tà linh ám ác linh, hoặc đó chỉ là vật dẫn…”

“Nếu nói như vậy thì tà linh thật sự, chính là Nhà máy rượu?”

…

Trong khi suy nghĩ, bốn mắt đã chạm nhau.

Howard Victor này mang đến cho hắn cảm giác vô cùng quái dị, lúc trước lão ta có một vẻ ngoài đáng sợ, và gớm ghiếc, giờ lại trông giống như một quý ông bình thường của thế kỷ trước.

Nếu đôi mắt nó không đen ngòm, và không có tròng trắng, người bình thường sẽ không bao giờ nghĩ nó không phải là người.

Tất nhiên……

Người bình thường không thể nào thấy được bộ mặt thật sự của nó.

Và bây giờ, tất cả các lá bài đều đã được chia, đã đến thời điểm đặt cược cuối cùng.

“Sau khi đặt cược, các lá bài sẽ được mở ra, bạn đã sẵn sàng để thua chưa?”

Thấy Đỗ Duy im lặng, nó bắt đầu giục.

Đỗ Duy biết rằng chỉ cần hắn đặt cược, và mở các lá bài của mình, hắn chắc chắn sẽ thua bất kể mình có lá bài gì.

Chỉ cần thua, vậy thì chip cũng sẽ thua về tay của tà linh này.

Cho dù mất đi cái gì, đối với hắn cũng là không thể chấp nhận được.

Kết quả là, hắn mặc kệ con tà linh ở phía đối diện, mà nhìn chằm chằm vào đôi mắt của nó, không chớp, im lặng chết chóc.

Cứ như Đỗ Duy càng giống à linh hơn cả tà linh.

Mà đối diện, Howard Victor dường như cũng cảm giác được suy nghĩ của Đỗ Duy. Đứng lên, thăm dò Đỗ Duy trên

bàn đánh bạc.

Khuôn mặt của nó rất ảm đạm, trong mắt hiện lên vẻ hung ác, và gian trá, thân hình cứ thế vươn dài về phía Đỗ Duy, với tư thế không phù hợp với cấu tạo của cơ thể người.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, mảng lớn bóng tối cũng đang điên cuồng lan rộng.

Sau đó, nó duỗi tay, nắm lấy những lá bài của Đỗ Duy.

Trong quá trình đó, Đỗ Duy vờ như không nhìn thấy, tay còn lại thò vào túi, lấy zippo ra và hút thuốc.

Nhẹ nhàng ấn mở zippo.

Tách ……

Chương 134: Chuyển đổi thân phận

Dùng ngọn lửa đỏ rực châm điếu thuốc.

Đỗ Duy rít một hơi, vừa nghĩ về mối quan hệ giữa tà linh và ván bài, vừa nghĩ về Nhà máy rượu.

Trước mặt hắn, Howard Victor, kẻ đang vươn mình như một con rắn, đóng băng trong một tư thế kỳ lạ.

Ở khoảng cách gần như vậy, Đỗ Duy thậm chí có thể thấy được hai mắt của nó rất lớn, khóe mắt còn sót lại tia máu đỏ tươi …

Ngọn lửa của zippo đang dần dần thu nhỏ lại, nhưng tốc độ không nhanh.

Dù sao lúc ở bệnh viện tâm thần Hill, ngay cả The Nun cũng không thể nào ra tay trước khi ngọn lửa tắt. Chỉ có thể ép ngọn lửa dần dần thu nhỏ lại, thậm chí còn tắt hẳn, nên dù là tà linh kinh khủng, ác độc hơn nữa cũng không thể kinh khủng hơn The Nun.

“Phù……”

Đỗ Duy nhả ra một làn khói thuốc, vươn cánh tay phải hoàn toàn ác linh hoá, cầm lấy tất cả lá bài của mình trong tay.

Hắn nhìn qua, 5 lá Sảnh đồng chất.

Theo quy tắc của Texas Hold’em, nếu cùng là Sảnh đồng chất, thì lá bài ai lớn hơn thì thắng.

5 lá bài trong tay của tà linh không thể thắng được hắn, trừ khi cũng là Sảnh đồng chất.

Nhưng giờ đã biết được là trong tay của tà linh này có một đôi, nếu 5 lá còn lại của nó là Sảnh đồng chất, thì Đỗ Duy sẽ thua.

Nếu đây là ván bài bình thường, điều này khó có thể xảy ra.

Nhưng đây là một canh bạc với tà linh, sử dụng những thứ vô hình như tuổi thọ và linh hồn làm chip để đặc cược …

Nó liên tục giục mở bài, kẻ thắng nhất định là nó.

Nói cách khác, hoặc là "bài quá mạnh", hoặc bài trong tay của Đỗ Duy sẽ bị đổi khi các lá bài được mở.

Vì vậy, Đỗ Duy đã sử dụng ngọn lửa của chiếc zippo để đốt cháy những lá bài dưới con mắt hằn học của Howard Victor …

Trong chốc lát, nó giống như bị chọc tức.

Toàn bộ bàn đánh bạc bị bao phủ bởi bóng đen, ngoại trừ Đỗ Duy đang ngồi ở bàn chơi game, khu vực được chiếu sáng bởi bật lửa. Và Alexis, người đang cầm ô đen phía sau, dường như tất cả những người khác đã biến mất. .

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, những sợi tơ đen mỏng trên người của Đỗ Duy càng lúc càng nhiều.

Mơ hồ quấn quanh ở trên người hắn, như một lớp sương mù.

Trong các quy tắc của Texas Hold'em, bỏ quyền cũng tương đương với thua cuộc.

Chơi bài bịp, và phá bài là tồi tệ nhất, sẽ bị chặt tay.

Nhưng trò chơi này không phải giữa con người với nhau, mà là giữa Hunter và tà linh.

Tà linh có thể "đổi bài", dĩ nhiên Đỗ Duy có thể chơi bẩn.

Nếu là người bình thường thì không có tư cách chơi bẩn, và không gánh nổi hậu quả.

Nhưng với mặt nạ, bật lửa, ô đen và là Hunter, Đỗ Duy nếu còn không có tư cách gian lận, thì tà linh này quá kinh người.

Lúc này, tà linh vươn đầu về phía trước, hai tay chạm tới những sợi tơ màu đen trên người của Đỗ Duy.

Đỗ Duy ngả người ra sau, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ.

Tà linh chơi bẩn thật.

Zippo vẫn có thể trụ thêm vài phút, nhưng dường như nó không chờ đợi được nữa, muốn mạnh mẽ cướp đi "chip".

Chỉ cần thành công, hành vi đốt bài của Đỗ Duy là vô nghĩa.

Sau lưng của hắn, sắc mặt của Alexis rất tái nhợt, cô ấy đang cầm một chiếc ô màu đen. Cô không bị ảnh hưởng bởi tà linh như những người khác, cũng không có khả năng nhìn thấy thật chất của tà linh như Đỗ Duy.

Lúc này, tà linh mà cô nhìn thấy vẫn là vô số gương mặt thân quen xếp chồng lên nhau, lao tới, gớm ghiếc, và hung ác.

Nếu không phải Đỗ Duy, cô thậm chí còn có ý muốn quay đầu bỏ chạy.

Nhưng cô biết rằng càng ở thời điểm như thế này, càng không có khả năng rời xa Đỗ Duy.

Vì vậy, cô lập tức mở chiếc ô đen, che khuất mình và Đỗ Duy dưới chiếc ô.

Chiếc ô này là đồ cổ, hình dáng rất cổ quái, nhưng bởi vì chủ nhân ban đầu của nó là quý tộc nên vật liệu làm ra là loại tốt nhất.

Mặt ô tối tăm, gọn gàng hoàn toàn che đi thân hình của hai người, khi bóng đen lan rộng sắp chạm vào khu vực dưới mặt ô, chỉ có thể ngừng lại.

Đối với tà linh cũng vậy.

Nó vươn hai tay túm lấy những sợi tơ màu đen trên người của Đỗ Duy, nhưng không thể di chuyển sợi nào cả.

Hơn nữa, khi chiếc ô đen mở ra, những sợi tơ đen trên người Đỗ Duy như bị cô lập, rơi vào trạng thái tĩnh lặng. Mà không phải trạng thái sục sôi, giống như sinh vật sống.

…

1 phút sau.

Đỗ Duy hút thuốc xong, vất tàn thuốc, bình tĩnh nói: "Bây giờ tôi tuyên bố lần đặt cược này vô hiệu."

Lời vừa nói ra, tà linh càng tức giận hơn, nó nằm trên bàn đánh bạc, chúi đầu vào dưới tán ô, nhìn chằm chằm vào mặt Đỗ Duy, nhưng dù thế nào cũng không chui vào được bên trong ô.

Sau khi trở thành một tà linh, dường như nó không còn nói được nữa.

Hay nói cách khác, những lời vừa rồi … chỉ là kết quả của việc bị ảnh hưởng.

Alexis ở phía sau lấy tay che miệng, cô muốn nhắm mắt lại nhưng lại lo lắng Đỗ Duy sẽ xảy ra chuyện, nên chỉ có thể ép mình đứng nhìn.

Lúc này, Đỗ Duy cúi đầu, vô cảm liếc nhìn.

"Thực ra, tao rất tò mò, tại sao mày lại mê cờ bạc đến vậy? Có phải khi còn sống, mày là Howard Victor không?"

Hắn dùng từ “mày”, nhưng không định đối thoại với đối phương, mà tự nói với chính mình.

“Khi tao thực hiện lần đặt cược cuối cùng, tao đã nghĩ mày là vật dẫn, nhưng giờ tao đã phủ nhận suy nghĩ này.”

“Thật ra ván bài này có rất nhiều vấn đề. Mày không thể nói dối, đây là phân tích cơ bản của tao.”

“Chỉ cần tao bắt đầu đặt cược, làm gì đi nữa tao cũng sẽ thua.”

“Bắt đầu đặt cược, mới có thắng thua.”

“Chúng ta thật sự đang chơi Texas Hold’em, nhưng việc đặt cược này không nhất thiết phải theo quy tắc của Texas Hold’em.”

“Một bộ bài poker, loại bỏ 2 lá Joker, và so sánh các lá còn lại với nhau là cách chơi của Texas Hold’em.”

“Vậy, điều gì sẽ xảy ra nếu hai lá bài Joker cũng được tính trong luật chơi?”

“Tôi cảm thấy, đây chính là chân tướng.”

Lúc này, ác ý trong mắt tà linh càng trở nên dữ dội hơn, những sợi tơ đen dày đặc trải dài từ mắt rồi lan khắp mặt.

Sau đó, nó dường như cực kỳ không cam lòng, khôi phúc dáng vẻ trước đó, từng chút một trở lại chỗ ngồi.

Đỗ Duy biết rằng nó không thể phá huỷ chiếc ô đen, và tấn công hắn. Điều đó có nghĩa là kết quả của ván bài này chỉ có thể bị hủy bỏ.

Không có chuyện thắng thua khi không bên nào nhìn thấy được bài của đối phương.

Nhưng Đỗ Duy vẫn muốn tiếp tục đánh bài với tà linh này.

Đỗ Duy nghiêng người về phía trước, khoanh tay, lạnh lùng nói với người chia bài đối diện: “Vì lần đặt cược trước đã bị vô hiệu, là một con bạc hợp cách, không bên nào có thể rời đi cho đến khi nhìn thấy người thắng hay người thua. Anh nghĩ đúng không?”

Những lời của hắn thật ra đang giải thích các quy tắc của cờ bạc.

Nếu đối phương là tà linh thì có thể bị đuổi ra ngoài, nhưng hiện tại xem ra toàn bộ xưởng rượu mới là tà linh thật sự, nó không phải …

Nói cách khác, nó chính là trò chơi, hoặc là môi giới.

Chắc chắn, đúng như Đỗ Duy nghĩ, mặc dù sự bất bình và ác ý của người chia bài ngày càng gay gắt, cảm giác ức chế mỗi lúc một mạnh hơn, nhưng nó không từ chối yêu cầu của Đỗ Duy.

Vì vậy Đỗ Duy bình tĩnh tuyên bố: “Lúc đầu anh không nói chỉ có mình mới có thể là nhà cái. Nên trong ván bài lần này, tôi chính là nhà cái, trò chơi giữa chúng ta là đoán thân phận của hai bên.”

“Tôi là người chia bài. Nếu cả hai bên đều đoán đúng, thì người chiến thắng là tôi, còn nếu tôi không đoán được thân phận của anh, thì người chiến thắng là anh.”

“Và trong ván bài này, anh chắc chắn sẽ thua, vì vậy chip là tất cả mọi người.”

Chương 135: Joker

135: JOKER

Bàn chơi game.

Đỗ Duy ngồi đối diện với cái thứ trông giống hệt như Howard Victor.

Im lặng, không một tiếng động.

Cảm giác ngột ngạt, ức chế khiến ta không thể thở nổi.

Sau khi tuyên bố ván bạc đoán thân phận, cả hai bên đều chìm trong suy nghĩ, không ai lên tiếng.

Phía sau, Alexis đang cầm một chiếc ô đen, khuôn mặt xinh đẹp có chút tái nhợt và căng thẳng.

Cô không biết tại sao Đỗ Duy lại muốn tiếp tục đánh bạc, nhìn kiểu nào đi chăng nữa, loại chuyện này vẫn kinh khủng đến cực điểm.

Chiếc ô đen này có thể bảo vệ an toàn cho cô và Đỗ Duy, vậy tại sao không rời đi?

Cô ấy không biết về đặt cược, nên rất khó hiểu mục đích của Du Duy.

Tuy nhiên, trải nghiệm lần này khiến cô cảm thấy khủng hoảng.

Nhớ lại trước đây Đỗ Duy rất quan tâm đến lô đồ cổ của Nhà đấu giá Berson, cô nghĩ đến điều đó, và cho rằng có lẽ mình nên chú ý nhiều hơn đến những thứ tương tự như vậy.

…

Lúc này, Đỗ Duy ở trên bàn đánh bạc đang suy nghĩ về vấn đề tà linh.

Tâm trí của hắn không còn ở trên bàn chơi game.

Vì hắn chắc chắn sẽ thắng.

Đoán thân phận là một phương pháp đánh bạc tương đối thô thiển.

Luật chơi rất đơn giản và dễ hiểu, nếu đoán đúng, bạn sẽ thắng, và nếu bạn đoán sai, bạn sẽ thua.

Đối với Đỗ Duy, hắn có nhiều thân phận, một nhà tâm lý học, một Người Đuổi Quỷ và một Hunter.

Tất nhiên, ở bàn đánh bạc, kẻ đối diện nhất định đã biết thân phận của hắn, đó là điều chắc chắn.

Bởi vì ván bài này vốn không công bằng.

Thân phận của bên kia vẫn còn mơ hồ. Đó có thể là ý niệm về cờ bạc, hoặc một môi giới.

Tuy nhiên, ván bài không công bằng này, đã bị Đỗ Duy khéo léo thay đổi, dùng phương thức đơn giản và thô thiển nhất để lấy lại lợi thế cho mình.

Chỉ cần hắn biết đối thủ là ai, hắn sẽ thắng với tư cách là nhà cái.

Về phần "nó" là gì, Đỗ Duy đã hoàn toàn hiểu rõ.

Và "nó" nên là 2.

Một cái thì ở ngay đối diện, còn cái kia là thứ đã nhìn thấy ở ban công.

Bản thân 2 thứ này đều có quan hệ với tà linh, có lẽ là môi giới, sau khi ông cố của Victor lấy được thì trở thành thánh bài nổi tiếng.

Gia tộc Victor trải qua 3 thế hệ, lâu lâu lại tổ chức tiệc tùng, chơi cờ bạc, mục đích chính là hiến tế cho tà linh. Do đó, tà linh không hại bọn họ.

Còn về những điều kỳ lạ xảy ra, xem ra là một cách thúc giục.

Chỉ là Đỗ Duy vẫn chưa hình dung ra.

Cha của Victor đã mất từ lâu, bút ký đó đã bỗng dưng biến mất cách đây nhiều năm…

Nếu suy nghĩ rộng hơn, việc này có sự tham gia vào một người hoặc thế lực nào đó biết những bí mật của gia tộc Victor, thì có lẽ mọi thứ sẽ dễ lý giải hơn.

Trong quá khứ, các thành viên của gia tộc Victor đã tổ chức đánh bạc, và hiến tế cho tà linh.

Tính huống hiện giờ là có một số người không muốn việc hiến tế tiếp diễn, và nếu sự hiến tế không thành công …

Nhiều người sẽ chết hơn.

Tà linh cũng sẽ trở nên đáng sợ hơn …

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không khỏi đau đầu, “New York” của hắn chỉ là thành phố cấp 2. Tuy hắn thường xuyên tiếp xúc với ác linh, nhưng cũng chỉ là bất đắc dĩ.

Trên thực tế, không có nhiều sự kiện ác linh ở New York.

Nhưng giờ có vẻ như Vidar, và tổ chức ẩn mình trong bóng tối còn rắc rối hơn cả sự kiện ác linh.

Sau khi giải quyết xong Vidar, phải tìm cách đi đến giáo hội một chuyến, hoặc yêu cầu họ gửi Người Đuổi Quỷ qua đây, cuộc chiến giữa các thế lực, mình không dính vào thì hơn.

Tất nhiên … điều kiện tiên quyết là sau khi giáo hội phái Hunter đến, có thể giải quyết được sự kiện Massas, thành phố

không có người sống.

Dừng suy nghĩ.

Đỗ Duy lại tập trung vào ván cá cược.

Hắn nhìn chằm chằm đối phương, đôi mắt sâu thẳm, toát ra bẻ lạnh lùng, nhẹ giọng nói: “Bây giờ, trò chơi cũng nên kết thúc. Nói cho tôi biết, anh đã đoán được thân phận của tôi chưa?”

Bầu không khí lại đóng băng.

Hắn nhìn thấy nụ cười gian xảo hiện lên trên khóe miệng của đối phương, mở miệng, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, lạnh giọng nói: “Đương nhiên là tôi biết thân phận của bạn. Bạn tên là Đỗ Duy, một bác sĩ tâm thần ở quận Bắc Brook, cũng là một Người Đuổi Quỷ, nhưng thật ra bạn vẫn có một thân phận nữa, nhưng chưa thật sự sở hữu được nó.”

Đỗ Duy biết rằng câu cuối cùng của nó là ám chỉ Hunter.

Thật tế cũng đúng như vậy, hắn không thể truy lùng ác linh, còn kém xa so với nhóm người Andrew Dawkwe ở thế kỷ trước.

Tuy trả lời còn mơ hồ, nhưng vẫn khá chuẩn.

Đỗ Duy gật đầu với nó: “Câu trả lời chính xác.”

Sau đó, hắn nghe thấy câu hỏi lạnh lùng của người kia: “Vậy thì anh Đỗ Duy, anh trả lời ngay bây giờ, anh có biết tôi là ai không? Là tà linh, Howard Victor, hay thứ gì khác? Có thể chắc chắn không?”

Đỗ Duy kỳ quái nhìn nó, đáp: “Từ góc độ tâm lý, anh muốn đánh lừa tôi, nhưng thủ đoạn này quá thấp kém. Chỉ chứng tỏ anh sợ thua.”

Những sợi tơ đen trên mặt của nó càng dày đặc, như đang tức giận, toàn thân run rẩy.

Sau đó, cũng giống như ván bạc lúc trước, nó duỗi thẳng người, nhào tới trước mặt của Đỗ Duy.

Miệng nó há rất to, những chiếc răng nanh sắc nhọn dính dầy máu tươi, chảy xuống từng giọt một.

Một đôi mắt đen cũng trừng rất lớn, gần như lộ ra khỏi hốc mắt.

Nó trợn trừng nhìn Đỗ Duy, không nói một lời.

Đó dường như là một nỗ lực để đe dọa Đỗ Duy, và khiến hắn nảy sinh những cảm xúc tiêu cực như sợ hãi.

Nhưng điều này không có tác dụng.

Ngay từ đầu, Đỗ Duy đã cho mình những ám thị về tâm lý, loại bỏ cảm xúc, cho dù đã bị ảnh hưởng một lần, nhưng giờ hắn đã ở dưới tán của chiếc ô đen.

Không còn ảnh hưởng được nữa.

Vì vậy, Đỗ Duy dùng ánh mắt khinh thường nhìn nó, như nhìn một xác chết, nói: “Texas Hold’em là trò chơi gì? Bỏ đi 2 lá Joker, so lớn nhỏ.”

“Tại sao lại phải loại 2 lá bài này? Bởi vì chúng là kẻ điều khiển ván bài, bản thân cũng bị tính toán. Trong một ván bài, dù chơi loại bài nào thì cuối cùng anh cũng sẽ thắng. Bởi luật chơi cơ bản nhất của cờ bạc là thắng hoặc thua. Kẻ thua sẽ mất chip của họ, và người thắng được rất nhiều.”

“Trên bàn đánh bài, anh là kẻ không ai có thể nhớ được, trên ban công lầu hai còn có một ác linh khác không thể thấy mặt.”

“2 lá bài Joker được gọi là Big Ugly và Joker. Trong một số tôn giáo, chúng tượng trưng cho mặt trời và mặt trăng, tức là ngày và đêm.”

“Như vậy có thể hiểu là ban ngày có thể nhìn thấy, nhưng ban đêm bị màn đêm che kín mọi người không nhìn thấy gì cả.”

“Vì vậy, anh là lá bài Joker đại diện cho bóng đêm.”

“Và bây giờ, tôi đã thắng.”

Lời vừa nói ra.

Những sợi tơ đen mảnh trên người Đỗ Duy bỗng chốc biến mất, thứ đang nhìn chằm chằm vào hắn cũng biến dạng.

Nó run rẩy … nhìn Đỗ Duy một cách hằn học, duỗi cả hai tay ra rồi đâm thẳng vào người của hắn.

“Thật vô dụng. Đây là quy tắc của một ván bài. Nếu thua, mất hết, và nếu thắng, sẽ có được tất cả.”

Giọng của Đỗ Duy vẫn bình thản, không để ý đến sự phản kháng của nó, vươn cánh tay phải ác linh hoá của mình ra đặt lên cổ nó.

Sau đó, nhẹ nhàng véo …

Trong giây tiếp theo, khung cảnh xung quanh thay đổi ngay lập tức.

Ánh đèn trong đại sảnh vẫn như cũ, mọi người đều đang nhìn trên bàn đánh bạc, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Đỗ Duy: “Thưa anh, anh làm nhà cái sao?”

Ở phía đối diện, thứ vừa rồi đã biến mất.

Thay vào đó, Đỗ Duy đang cầm một lá bài Joker màu xám.

Hắn xoa lá bài, không biết nó làm bằng chất liệu gì, có kẻ làm bằng kim loại. Trên tấm thiệp, phông nền là một khu rừng.

Phía trên có trăng tròn, dưới chân đặt một chiếc hộp kín, một con sói hoang đang ẩn nấp trong bóng tối chờ cơ hội di chuyển.

Nhân vật duy nhất không phải là chú hề mà là một người đàn ông mặc tuxedo cầm hoa trên tay, kỳ lạ là trông hắn lại rất giống Đỗ Duy.

Chương 136: Người và tranh

"Lá bài này, rất tà ác…"

Đỗ Duy nhìn kẻ mặt tuxedo giống hệt mình trong lá bài, con ngươi hơi co lại.

Hoa văn và nền của toàn bộ lá bài giống hệt như bức tranh sơn dầu ở tầng hai, chỉ khác là có thêm một vầng trăng sáng, và người trong tranh trở thành mình.

Cùng lúc đó, một cảm giác ớn lạnh không thể giải thích từ từ xuất hiện trong lòng hắn, làm thế nào cũng lái đi không được.

Nhìn lá bài này một lần nữa, Đỗ Duy cảm giác mình dường như đã có liên hệ với tà linh.

Đột ngột, có tiếng vo ve bên tai anh, trái tim thì nhói đau.

Cảnh tượng trước mặt đột nhiên thay đổi.

Đó là một cảnh tượng chết chóc …

…

Trong bóng đêm, những dãy nhà cũ kỹ đổ nát san sát nhau, còn hắn đeo mặt nạ, cầm ô đen, trên tay cầm zippo, đi trên con đường vắng vẻ, trong bóng tối mơ hồ có nhiều người đangthì thầm, có vẻ như đang nói về điều gì đó.

Hắn vừa đi vừa nghỉ, dường như muốn tìm đường rời đi, nhưng không tìm được, chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Đột ngột……

Một gã da trắng trọc đầu bước tới, gã đang mỉm cười, mặc đồ đen, trông giống như một linh mục, nhưng trên ngực gã có

một cây thánh giá ngược.

Khi nhìn thấy gã trọc, hắn không chút do dự rút súng lục ra, chưa kịp nổ súng, thân thể đá cứng đờ.

Sau đó, hắn nhìn thấy gã đầu trọc đang bước đến gần, nhẹ nhàng đoạt khẩu súng lục, chĩa họng súng vào trái tim hắn rồi bóp cò.

Trong suốt quá trình này, hắn như thể mất khả năng kiểm soát cơ thể, chỉ có thể đứng nhìn, và chịu chết.

Cuối cùng, hắn ngã trong vũng máu.

Sau đó, lại thấy gã trọc đầu tự mò mẫm trên cái xác một lúc, tìm thấy lá bài Joker, và cũng lấy ra một lá bài Joker khác tượng trưng cho mặt trời.

Khi có cả hai quân bài trên tay, người đàn ông hói đầu nở một nụ cười quái đản.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo là xác của hắn bỗng nhiên run rẩy, đứng phắt dậy dưới ánh mắt khó tin của gã trọc, nhẹ nhàng đưa tay, gã trọc bị nhấc lên cao, lấy tay che cổ, mặt đỏ lên.

Răng rắc…

Đầu của gã trọc bị vặn thành một vòng cung kỳ lạ, và "Tôi" chậm rãi bước đến gần xác chết của gã, rồi cầm lấy 2 lá bài trên tay gã.

Hành vi vô cùng tao nhã và lịch lãm. Trông giống như một quý ông của thế kỷ trước.

…

Hình ảnh đến đây kết thúc.

—

Đỗ Duy chảy đầy mồ hôi, hô hấp cũng gấp gáp hơn nhiều.

Hắn cầm lá bài Joker, có xung động muốn ném nó đi.

Có vẻ như phân tích trước đây là đúng, đúng là có 2 lá bài Joker, có một thế lực bí ẩn dường như đang lên kế hoạch gì đó, và có được một lá… Joker khác. Vào một thời điểm nào đó trong tương lai, gã trọc đã tìm thấy nó, đồng thời dùng một thứ gì đó khiến hắn không thể nhúc nhích.

Mục đích chính là con Joker trong tay của hắn.

Nhưng cuối cùng, sau khi mình chết, dường như ác linh Đỗ Duy đã chiếm lấy thân thể này, dễ dàng giết chết đối thủ, cả 2 lá Joker đều nằm trong tay của nó.

"Vậy lá bài này có năng lực gì…"

Đỗ Duy cầm lá Joker, cảm nhận được sự thay đổi của toàn bộ nhà máy rượu. Hắn có thể cảm nhận được, dường như tà linh đang rời đi.

Nhưng một phần của nó vẫn còn trong lá bài này.

"Không thể hiểu được…"

Hắn lắc đầu, và cất lá Joker đi.

Khi những người khác nhìn thấy điều này, họ nhún vai với hắn, ai đó ngồi dậy và bắt đầu chơi bài.

Và bây giờ, sòng bài này lại diễn ra bình thường.

Đỗ Duy cũng mặc kệ bọn họ, quay đầu nhìn Alexis.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, những sợi tơ màu đen mỏng trên cơ thể của Alexis đã hoàn toàn biến mất.

Hắn thở phào nhẹ nhõm.

Và Alexis nói với giọng lo lắng: "Sao rồi hở anh? Anh đã giải quyết nó chưa?"

Đỗ Duy gật đầu với cô, sau khi nhìn xung quanh, hắn nói: "Giải quyết được một nửa. Anh chiếm được một vật, nhưng lại dính rất nhiều rắc rối. Victor không thấy đâu, anh phải tìm cô ấy trước."

Biểu hiện của Alexis thay đổi: "Nhưng em nghĩ rằng chị ấy có vấn đề, vả lại việc đó có nguy hiểm hơn không?"

Tuy rằng vừa rồi cô không hiểu Đỗ Duy làm sao thắng được, nhưng trong mắt cô, Đỗ Duy chỉ cần duỗi tay ra, mọi chuyện trở nên bình thường, ngoại trừ có thêm một lá bài kỳ lạ.

Nhưng điều này không có nghĩa là cô ấy không thể nhìn thấy mức độ nguy hiểm trong đó.

Chỉ cần sai một điểm, kết quả cuối cùng là thua cuộc.

Thua, nghĩa là hai bàn tay trắng.

Đỗ Duy bình thản nói: "Là gia tộc Victor có vấn đề, không phải cô ấy, việc của anh là giải quyết những rắc rối của cô ấy. Xếp ô đi, ta lên tầng hai."

"Nếu anh đoán không lầm, chắc giờ cô ấy đang ở tầng hai."

Nói xong, Đỗ Duy dắt Alexis đi lên cầu thang.

Tất nhiên … hắn vẫn không nói lời nào - chắc còn một lá bài ở tầng hai, nơi nó được đặt ban đầu.

Chỉ là giờ nó đã không còn ở đây, sau này sẽ xuất hiện trong tay lão đầu trọc dưới dạng lá bài.

…

Tầng hai.

Cửa phòng ngủ của Victor đóng chặt.

Đỗ Duy và Alexis đến cửa, và đẩy, nhưng không có phản ứng.

HắN ngửi thấy mùi máu tươi.

Hắn cau mày nói: “Hình như đã xảy ra chuyện.”

Rầm ……

Đỗ Duy cố gắng đập cửa, nhưng không chút nhúc nhích, đáng lẽ nó phải được khóa từ bên trong.

Gia tộc Victor rất giàu có, khi xây nhà, vật liệu sử dụng là loại tốt nhất, có thể dùng bạo lực để phá cửa, nhưng Đỗ Duy thì không thể.

Hắn học pháp y, và tâm lý khi còn học đại học, sau khi tốt nghiệp, hắn đến bệnh viện tư làm việc để trả thù.

Không có thời gian để tập thể dục, hoặc học vài kỹ năng chiến đấu.

“Xem ra ta chỉ có thể gọi người lấy chìa khóa mở cửa.”

“Vậy là chị Victor đang ở bên trong? Chị ấy có gặp nguy hiểm không anh?”

Alexis cau mày hỏi Đỗ Duy, trong khi nhìn cánh cửa.

Đỗ Duy đáp: “Phải xem vận may của cô ấy, hiện tại có thể cô ấy đã chết. Em mau đi gọi người tới, anh sẽ chờ ở ngoài cửa.”

Alexis lắc đầu nói: “Đâu cần phiền phức thế.”

Nói xong, cô lùi lại vài bước, cởi giày cao gót, đạp cửa mạnh vào cánh cửa, dưới ánh mắt ngờ vực của Đỗ Duy.

Khói bụi bay mù mịt.

Những người ở đại sảnh tầng dưới nghe thấy tiếng động bèn nhìn lên.

Lúc này, cảnh tượng trong phòng ngủ khiến Alexis vô cùng hoảng sợ.

Nhìn vào bên trong, Victor đứng quay lưng với hai người, ngay trước bức tranh, khuôn mặt bị ép chặt vào đó, máu chảy xuống từ cằm cô ấy từng chút một, tụ lại thành một vũng máu trên mặt đất.

Điều kỳ lạ nhất là khuôn mặt của Victor cứ như đã chui vào trong một bức tranh sơn dầu, không còn thấy mũi và miệng nữa, chỉ còn lại gò má.

"F*ck! Chuyện quái gì vậy?"

Alexis che miệng, và không kìm được nói tục.

Đỗ Duy tinh ý nhận ra thân thể của Victor vẫn còn đang run rẩy, chưa có chết.

Vì vậy hắn lập tức lao tới, và quan sát thật kỹ.

Tình huống này nằm ngoài phạm vi nhận thức của hắn, cũng không biết phải giải quyết như thế nào.

Cả khuôn mặt đã chui vào trong bức tranh sơn dầu, làm sao lấy ra được?

Đưa mặt người vào tranh sơn dầu là điều mà tà linh, ác linh mới có thể làm được, con người không thể làm được.

Cơ thể run rẩy của Victor càng lúc càng yếu, cô ấy chắc chắn sẽ chết nếu cứ tiếp tục như vậy.

Đỗ Duy hít sâu một hơi nói với Alexis: "Quay đầu lại đừng nhìn, chuyện xảy ra tiếp theo có thể rất máu me."

Alexis ngoan ngoãn quay lại.

Sau đó, cánh tay phải ác linh hoá của Đỗ Duy vươn vào trong tranh, nắm lấy đầu của Victor, dùng phương thức kỳ dị, kéo ra khỏi bức tranh.

Phụt……

Máu phun ra.

Ngay sau đó là tiếng hét đau đớn.

Khuôn mặt trưởng thành và xinh đẹp ban đầu của Victor đã hoàn toàn thay đổi, khi rời khỏi bức tranh sơn dầu.

Mũi biến mất một nửa, môi biến mất một nửa, và thiếu một phần cằm.

Bức tranh rơi xuống đất vì bị kéo lê, khung kính bị vỡ chỉ trong tích tắc.

Đằng sau bức tranh sơn dầu, có một vết lõm hình chữ nhật rất rõ ràng …

Đó là nơi ban đầu được đặt… một lá bài khác.

Chương 137: Kết thúc công việc

Cộp cộp cộp…

Tiếng bước chân gấp gáp vang lên.

Sau khi nghe thấy tiếng la hét những vị khách dự tiệc vội chạy lên lầu, và vọt vào phòng ngủ.

Ngay sau đó là những tiếng la hét thất thanh.

“Chúa ơi, cô Victor, cô Alexis, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”

“Thật là kinh khủng, gọi xe cấp cứu.”

Nghe đến đây, Alexis cũng quay đầu lại, và nhìn thấy gương mặt đáng sợ bị biến dạng của Victor.

Tuy nhiên, tố chất tâm lý của cô ấy rất tốt, trên mặt thoáng qua một tia thương hại, thấy Đỗ Duy đang đỡ Victor, không rút tay ra, cô ấy lấy smartphone ra, và gọi cảnh sát.

“Này, có phải là sĩ quan Tom không? Một điều khủng khiếp đã xảy ra tại Nhà máy rượu Goliath. Ai đó bị thương nặng. Xin hãy đến càng sớm càng tốt, và gọi xe cấp cứu.”

“Ok, thưa cô Alexis, xin đợi một chút, chúng tôi sẽ cử người tới ngay.”

…

Mà lúc này, Đỗ Duy đã rời khỏi trạng thái ác linh hoá, hắn đặt Victor, người đau đến mức không nói được lời nào, nằm bẹp trên giường.

Hắn cau mày, và nói với những người khác: “Victor mất quá nhiều máu, có thể bị không thể chịu nổi nếu xe cấp cứu không đến kịp. Các bạn có thể tìm vài miếng băng gạc không? Cố gắng cầm máu trước đã.”

Người hầu đi lên theo, lập tức hét lên: “Trong nhà máy rượu có băng gạc, tôi đi tìm ngay.”

Nói xong cậu ta vội chạy đi ngay.

Các vị khách bước vào cũng không nhịn được hỏi: “Ai có thể cho tôi biết chuyện gì ở đây không? Tại sao cô Victor đột nhiên gặp phải chuyện kinh khủng như vậy, sau khi lên lầu.”

Trong mắt họ, gương mặt của Victor lúc này quả thật giống như bị một tên sát nhân biến thái cạo sạch, vô cùng tàn ác.

Những người phụ nữ còn nhắm mắt bỏ chạy, không dám nhìn.

Đỗ Duy nhìn những người này, nhưng không biết nên giải thích như thế nào.

Hầu hết những người bình thường không biết đến sự tồn tại của ác linh.

Cũng giống như lúc đầu, khi chưa nhìn thấy ác linh, hắn cũng không tin.

Chỉ khi thật sự gặp phải ác linh, hoặc tận mắt chứng kiến, mới phá bỏ thế giới quan nhận thức của mình, và chấp nhận sự tồn tại của những thứ này.

Hơn nữa, trong lần liên lạc trước với sĩ quan Tom, họ đã kiểm soát để không cho hầu hết mọi người biết những điều này.

Victor chỉ là một trường hợp đặc biệt.

Dù nói với họ rằng mọi chuyện đều do ác linh gây ra, mình thật ra là một Người Đuổi Quỷ, cũng chẳng có mấy tác dụng.

Nó sẽ càng khiến mọi thứ trở nên rắc rối hơn.

Chỉ cần Alexis biết thân phận của mình là đủ.

Vì vậy, hắn phải nói: "Khi sĩ quan Tom đến, anh ấy sẽ giải thích cho các bạn. Về lý do tại sao cô Victor lại trở nên như vậy, tôi không rõ lắm."

Người khác sẽ nghi ngờ, nhưng hầu hết mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt cảnh giác: "Đây chỉ là lời một phía của anh, và có vẻ như anh không có tên trong danh sách khách mời của buổi tiệc này."

Đỗ Duy cau mày, lạnh lùng nhìn về phía người vừa mở miệng, là một thanh niên da trắng cao lớn, khá đẹpt rai, nhưng lại có chút ghen tị.

Hắn đang định giải thích.

Nhưng Alexis ở một bên hừ lạnh nói: "Bạn trai dự tiệc cùng tôi có vấn đề gì sao?"

Lời vừa cất lên, xung quanh bèn trở nên im lặng.

Sự chú ý của những người này chuyển từ Victor, người đang hấp hối, sang Đỗ Duy và Alexis.

Biểu cảm của mọi người rất đặc sắc.

Thanh niên da trắng vừa nói chuyện, lập tức cúi đầu xin lỗi: "Rất xin lỗi cô Alexis, tôi không biết anh ấy là bạn trai của cô, xin tha thứ cho sự vô lễ của tôi."

Alexis lạnh lùng nói: "Vậy hãy im miệng đi! Cảnh sát sẽ giải thích."

Giọng điệu của cô không hề lịch sự, thậm chí còn có phần trách mắng.

Nhưng không ai trong số những người ở đây cảm thấy khó chịu.

Nói cách khác, Alexis là trưởng nữ quý tộc thật sự, địa vị vượt trội bọn họ.

Sau khi Alexis nói xong, quay đầu nhìn Đỗ Duy, trong đôi mắt xanh có chút phức tạp và e thẹn, sau đó vờ như bình tĩnh.

Mặc dù trong lòng cô đã coi Đỗ Duy là bạn trai của mình, nhưng mối quan hệ giữa hai bên vẫn chưa được xác định.

Chỉ không biết tại sao, vào thời điểm vừa rồi, cô đột nhiên cảm giác được điều gì đó.

Sau khi biết rằng người mình yêu thuộc một nhóm người đặc biệt chuyên đối phó với ác linh. Cô chợt cảm thấy khoảng cách giữa mình và Đỗ Duy càng lúc càng cách xa.

Nếu không kiên định, rất có thể sau một thời gian, sẽ theo cái hướng mà cô ấy không thể chấp nhận được.

Đỗ Duy chỉ liếc cô một cái, nhưng không nói gì.

Trong trạng thái bình tĩnh và tỉnh táo, lựa chọn tốt nhất là không nên giải thích vào lúc này.

Đột ngột……

Người hầu lao vào với băng gạc, và một số vật dụng y tế.

“Thưa ngài, đây là những gì ngài yêu cầu.”

“Được rồi, việc còn lại giao cho tôi.”

Đỗ Duy lấy những dụng cụ y tế chuyên nghiệp từ người hầu, kiểm tra và bắt đầu băng bó để cầm máu.

Trong quá trình này, Victor liên tục la hét, vẫy tay trong tuyệt vọng, vật lộn với cơn đau.

Còn Alexis không nỡ nhìn cảnh ấy, bèn tiến lên hỗ trợ.

…

Hơn mười phút sau.

Hàng chục xe cảnh sát và xe cứu thương đã đến.

Đứng đầu là người quen cũ của Đỗ Duy, sĩ quan Tom.

Khi lên đến tầng hai, khoảnh khắc nhìn thấy Đỗ Duy, vẻ mặt của sĩ quan Tom trở nên rất phấn khích!

"F*CK!"

Anh ta không khỏi chửi tục một tiếng, vội vàng đi tới bên cạnh Đỗ Duy, thấp giọng hỏi: "Đây là tình huống gì? Là thứ đó làm à?"

Đỗ Duy thì thào đáp lại: "Còn kinh khủng hơn nữa, nhưng tôi đã giải quyết được một nửa, nửa còn lại đã bỏ đi."

Tom khó hiểu: "Ý anh là gì?"

Đỗ Duy lắc đầu nói: "Cụ thể thì phải ngược dòng về thế kỷ trước, 1-2 trăm năm trước, còn giờ thì tôi cũng không rõ. Nói chung anh cứ xem đó mà làm."

Tom bất lực nghiến răng: "Được rồi, nhưng tôi luôn cảm thấy anh giống như thần chết. Chỉ cần anh xuất hiện, nhất định sẽ xảy ra chuyện kinh khủng."

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Bởi vì tôi là người giải quyết loại chuyện này."

Tom chế nhạo: "Vậy lần sau làm ơn đừng đến nhưng buổi tiệc cấp cao như thế này. Nếu có người chết, tôi không thể giải thích cho gia đình phía sau họ, hiểu không?"

Vừa nói anh vừa khó chịu nói: "Lạy Chúa, gần đây đừng để tôi gặp anh nữa, tháng này tôi mới đi khu đèn đỏ thôi một lần thôi, mệt quá …"

Nghe vậy, Đỗ Duy gật đầu nói: "Tôi sẽ cố gắng hết sức…"

Nhưng trong lòng hắn đang nghĩ, nếu tối nay phải giải quyết đám Vidar, có thể lại phải liên lạc với sĩ quan Tom.

Suy cho cùng, sĩ quan Tom là một người quen rất đáng tin cậy.

Sau khi biết sự việc đặc biệt, sĩ quan Tom ngay lập tức yêu cầu các nhân viên y tế đưa Victor, người đã hôn mê vào xe cấp cứu.

Sau đó, anh ta tằng hằng, lựa chọn ngôn ngữ, và nói với những người khác: "Mọi người hãy giữ bí mật những chuyện ở đây, vì nó có thể liên quan đến một vụ án giết người rất nguy hiểm và biến thái."

Có người chất vấn: "Kẻ giết người biến thái? Tại sao không có tin tức ở New York?"

Sĩ quan Tom nhướng mày, nói: "Bởi vì tôi đã theo dõi tên sát nhân biến thái này. Tôi rất quen thuộc với cách gây án này. Xin đừng nghi ngờ khả năng chuyên môn của tôi."

"Ok … giờ hãy hợp tác với tôi để lấy lời khai, đây là quy định."

Chương 138: Lời tỏ tình dễ thương

Trong toilet.

Đỗ Duy vẩy vẩy nước dính trên tay, quay đầu nhìn Alexis ở bên cạnh.

Khi hai người họ cầm máu cho Victor, chắc chắn sẽ dính một ít máu trên tay.

Dù sao Alexis cũng là con gái, lại lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này, rửa tay hết lần này đến lần khác vẫn cảm thấy không thoải mái.

Cô cau mày, lấy khăn giấy lau khô tay, rồi đưa tay vặn tắt vòi nước.

Thấy vậy, Đỗ Duy nói nhỏ với cô: "Nếu em cứ rửa thế này, da sẽ đau lắm."

Alexis khịt mũi nói: "Nhưng em cảm thấy rất khó chịu. Victor gần như đã chết trước mắt của em. Lúc trước giải quyết loại chuyện này, những người đó có giống như vậy không anh?"

Đỗ Duy phủi tay, đáp: "Không, còn tệ hơn thế này, phần lớn bọn họ đều chết."

Alexis sững sờ, theo bản năng hỏi: "Anh không phải Người Đuổi Quỷ sao? Lẽ nào anh không thể cứu họ sao?"

Đỗ Duy im lặng vài giây trước khi chậm rãi nói: "Những ác linh mà anh đã đối đầu đáng sợ nhiều hơn những ác linh thông thường. Đa phần, anh bảo vệ bản thân còn khó."

Nghe vậy, Alexis cảm thấy hơi xót xa, cô lau tay, dịu dàng khẽ nói: “Em xin lỗi anh, em không có ý trách anh. Em chỉ nghĩ, nếu có thể, em muốn được giúp đỡ anh chút gì đó, như lần này.”

Đỗ Duy sửng sốt, lắc đầu nói: “Anh một mình đối mặt với loại chuyện này thì tốt hơn.”

Alexis hỏi ngược lại: “Nhưng những Người Đuổi Quỷ cũng có cộng sự chứ? Em nghĩ mình có thể giúp đỡ anh rất nhiều, chẳng hạn như vật chất, tiền bạc và nhiều thứ anh không thể làm được. Em có thể giúp anh làm điều đó, ví dụ khác, em có thể dùng quan hệ của mình để giúp anh điều tra ác linh…”

Đỗ Duy không còn cách nào khác, đành phải nói: “Cho anh chút thời gian suy nghĩ. Dù sao chuyện này rất nguy hiểm.”

Ám thị mà hắn tự đặt ra vẫn chưa giải trừ, cho dù điều Alexis nói là đúng, hắn cũng không thể đưa ra câu trả lời xác đáng.

Hơn nữa, hiện tại hắn nhiều chuyện …

Giáo phái Vidar, và gã trọc mà hắn nhìn thấy trong cảnh tượng cái chết.

Ngoài ra, cũng cần báo cáo về lá bài Joker.

Alexis cũng biết Đỗ Duy sợ mình gặp nguy hiểm nên đành nghe lời hắn.

…

Rất nhanh.

Hai người đến trước cửa nhà máy rượu Goliath.

Lúc này, tất cả xe sang và xe thể thao đậu xung quanh đều đã lái đi, chỉ còn lại một chiếc Aston Martin One 77.

Tất nhiên … đây là của Alexis.

“Impreza của anh đâu? Anh không lái nó sao?”

Alexis có chút khó hiểu, cô nhớ Đỗ Duy mới mua chiếc xe đó, chẳng lẽ vì diệt ác linh, nên đi taxi?

Đỗ Duy lúng túng nói: “Anh từng đến bệnh viện Tâm thần Hill, không ngờ bệnh viện lại xảy ra hỏa hoạn, thiêu rụi xe của anh.”

Phục hồi từ trạng thái lý trí và bình tĩnh, nhớ lại kinh nghiệm trước đây, giọng điệu của hắn rất bất lực.

Alexis nghiêng đầu nói: “Cháy cũng tốt. Em ghét chiếc xe đó. Màu đỏ không hợp với khí chất của anh. Anh lái xe màu đen thì hợp hơn.”

Nói xong, cô đột nhiên bật cười, đôi mắt màu xanh của ngập tràn ánh nắng.

Sau đó nói bằng giọng điệu mập mờ: “Honey? Cần em bao nuôi hôn?”

Đỗ Duy: “…”

…

Trên đường phố của Quận Bắc Brook.

Alexis chở Đỗ Duy đến tận nhà thờ.

“Anh có chắc chắn không cần em tặng anh một chiếc xe không?”

Cô không quá tin tưởng vào phẩm vị của Đỗ Duy …

Điều quan trọng nhất là cô ấy hiểu được tình hình kinh tế hiện tại của Đỗ Duy …

Nhưng không sao cả, dù sao cô cũng không thiếu tiền.

Khi một người phụ nữ thật lòng thích một người đàn ông, cô ấy sẽ nghĩ đến việc dành cho anh ấy những điều tốt đẹp

nhất, đặc biệt là khi không vướng bận về vật chất.

Kiểu thích này, sẽ không vì ham tiền tài vật chất, mà bào mòn tình cảm, cuối cùng khiến cả hai đều rất mệt mỏi.

Nói ngắn gọn, đối với những người độc lập tài chính, nhu cầu tinh thần quan trọng hơn.

Đối với Đỗ Duy, người chưa độc lập tài chính vàcuộc sống, hắn có chút kháng cự với điều này.

Cũng không phải không thích Alexis, hoặc có lẽ hắn cảm thấy tự ti.

Mà hắn có cảm giác bị bao dưỡng, một khi đã nhận chiếc xe do Alexis gửi tới, thì mối quan hệ giữa hai bên sẽ nảy sinh vấn đề.

Chỉ một phía cho đi, không phải là điều tốt.

Đỗ Duy biết Alexis nhìn thấy sự bối rối hiện tại của hắn, bèn nói: "Là Người Đuổi Quỷ của giáo hội, anh cũng có tiền lương và phúc lợi. Giờ anh đang phụ trách toàn bộ New York, anh được trả lương rất cao, anh vẫn còn một số tiền tiết kiệm, vẫn mua được xe."

Alexis bất mãn nói: "Có phải anh không muốn dính dáng đến em quá sâu không?"

Sau đó, cô ấy giảm tốc độ, và nhìn Đỗ Duy thật kỹ, cố gắng nhìn ra điều gì đó.

Nhưng Đỗ Duy lắc đầu nói: "Anh chỉ đang giải thích sự thật, chiếc đồng hồ cổ mà em đưa cho anh đã rất đắt rồi. Đến giờ, anh còn chưa trả hết tiền cho em."

Alexis cau mày nói: "Tại sao anh luôn phân chia chuyện của chúng ta rõ ràng như vậy? Em có nhiều tiền hơn anh, không nên đưa nhiều hơn sao?"

“Hơn nữa, em nghĩ mối quan hệ giữa hai ta nên tiến xa hơn.”

“Vừa rồi trong nhà máy rượu, em nói anh là bạn trai của em, anh cũng đâu có phủ nhận.”

Đây là một đề tài chết người …

Trên trán Đỗ Duy toát ra mồ hôi lạnh, hắn bối rối nói: “Anh không có phủ nhận, nhưng em có nghĩ như thế có hơi nhanh không? Chúng ta quen nhau cũng chưa lâu mà.”

Alexis chế nhạo: “Nhưng em nghĩ mình đã biết đủ về anh, quý ông Trừ Tà, chẳng lẽ anh định định dành cả cuộc đời mình làm bạn với những ác linh sao?”

Đỗ Duy cau mày nói: “Được rồi, anh sẽ xem xét vấn đề này sau khi đã giải quyết xong mọi chuyện.”

Alexis không vui nói: “Còn bây giờ thì sao? Em đã tự thú nhận mối quan hệ của chúng ta trước mặt người khác. Nhưng anh lại cho em câu trả lời này? Anh không thích em?”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Em đã hiểu lầm, hiện giờ anh có rất nhiều chuyện khó giải quyết, vô cùng nguy hiểm. Nếu bây giờ chúng ta ở cùng nhau, em không sợ sao?”

“Anh Đỗ Duy, hình như anh hiểu sai khái niệm an toàn?”

Alexis đạp phanh dừng xe ở bên đường, cô không vui cởi dây an toàn, đè lên trên Đỗ Duy.

Hơi thở trở nên gấp gáp.

Bầu không khí dường như trở nên nóng hơn.

Đỗ Duy rất khó chịu với cảm giác này, Alexis là người phụ nữ duy nhất hắn từng tiếp xúc ở mức độ này.

Hắn cáu kỉnh một cách khó hiểu, và thậm chí còn muốn kháng lại.

Lý trí nói với hắn nên chấp nhận Alexis, đây quả thật là một cô gái tốt.

Nhưng cảm tính nói với hắn: một khi chấp nhận, nếu một ngày hắna không thể giải quyết được mối nguy hiểm tiềm ẩn của ác linh hoá, hắn sẽ mất đi nhân tính và trở thành một ác linh. Và Alexis là người đầu tiên phải chết.

Hắn im lặng …

Alexis lại không quan tâm, nhìn khuôn mặt tái nhợt của người đàn ông, nhẹ giọng nói: "Anh nhìn vào mắt em được không? Em yêu anh Đỗ Duy."

"Em có thể khẳng định chắc chắn, tình yêu của em dành cho anh vô cùng chân thành, vẫn luôn như vậy."

"Những yếu tố thật tế mà các cô gái khác cần phải cân nhắc, không tồn tại đối với em."

"Gia đình tôi là một tập đoàn lớn, và em là người thừa kế duy nhất. Không cần phải kết hôn."

"Vậy anh còn lo lắng điều gì?"

"Hãy ở lại bên em!"

…

"Hờ……"

Đỗ Duy hít một hơi, hắn nhìn đôi mắt trong vắt, lại có chút nóng bỏng của Alexis.

"Em là người phụ nữ duy nhất trong cuộc đời này, đối xử tốt với anh. Anh cũng thích em, nhưng hãy cho anh chút thời gian. Khi anh giải quyết xong một vài vấn đề, chúng ta sẽ chính thức ở bên nhau."

"Anh biết điều này là rất vô trách nhiệm, nhưng đây là sự lựa chọn tốt nhất. Em đối với anh đặc biệt hơn những người

khác.”

Nghe vậy, vẻ mặt của Alexis có chút thất vọng, nhưng sau khi nghe hắn đích thân thừa nhận chính mình thích, sự thất vọng này bèn giảm đi rất nhiều.

Nhưng Alexis không ngốc, yêu và tin tưởng, không có nghĩa là cô ấy sẽ là một cô gái ngoan.

Vì vậy, cô ấy bĩu môi, cười nhạt: “Lần nào anh cũng hứa, nhưng lần nào cũng xảy ra rắc rối… Nên em nghĩ không nên nghe lời anh vào lúc này, dù biết em biết anh chỉ muốn tốt cho em. Nhưng tình yêu cần một chút cám dỗ.”

“Hơn nữa, em luôn muốn ngủ với anh.”

Gì?

Đỗ Duy cảm thấy cảm giác ấm áp truyền tới từ môi mình, như bị điện giật vậy, trái tim đập rộn ràng, thổn thức.

Chương 139: Đánh cược với ác linh

Ở Quận Bắc Brook.

Vào buổi chiều, sau khi một chiếc Aston Martin One77 đậu bên ngoài nhà thờ, cửa mở.

Đỗ Duy tay trái cầm chiếc ô đen, tay phải kéo cổ áo, giấu vết son trên cổ, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ khó giải thích.

Lúc hắn vừa ở trong xe, thật ra rát muốn phản kháng, nhưng vì thắt dây an toàn, lại bị Alexis đè trên, không thể dùng sức được.

Ngoài ra, tinh thần căng thẳng kéo dài, cùng việc mất đi nhân tính thật sự đã khiến cả con người hắn suy sụp.

Vì vậy, khi Alexis trao cho mình một nụ hôn cuồng nhiệt và rực lửa, tình cảm đè nén bấy lâu nay của Đỗ Duy cũng đã bùng nổ.

Tình cảm làm lu mờ lý trí.

Mặc dù rất ghét kiểu hành vi mất kiểm soát này, nhưng hắn không phải là người không gánh được trách nhiệm.

Sau khi mối quan hệ đã được xác định – hắn cũng kể một số tình hình về ngôi nhà của mình, nhưng không đề cập một lời nào về lời nguyền của The Nun và người Hunter. Cái thứ nhất là một khái niệm khủng bố hoàn toàn duy tâm về, trong khi cái thứ hai liên quan đến sự an toàn của chính hắn.

Tất cả những gì phải làm là giải quyết tất cả vấn đề, giải quyết những tai hoạ ngầm của ác linh hoá, để hai người có năng lực sống yên ổn trên thế giới này được.

…

Phía sau, Alexis đang ngồi ở ghế lái thoa lại son môi, nghiêng đầu cười với hắn nói: "Honey, em sẽ đi chọn xe cho anh. Lát nữa không đón anh được rồi, hi."

Đỗ Duy quay lại ừ với cô một tiếng, và nói bằng giọng băn khoăn: "Đừng đắt quá nha… hoặc cô có thể chọn một chiếc từ ga ra của mình."

"Honey?" Alexis tinh nghịch chớp mắt, trêu chọc: "Anh có chắc muốn em chọn từ ga ra không?

Đỗ Duy xoa trán nói: "Quên đi, em cứ liệu mà mua. Anh sẽ cố gắng chuẩn bị cho em một quà đáp lễ thật tốt."

Vừa nói, hắn vừa ậm ừ nói: "Anh không thích chỉ nhận, dù sao anh cũng phải trả cho em gì đó."

Nghe vậy, đôi mắt xanh của Alexis dịu dàng hơn, ngoài miệng lại dịu dàng nói: "Sao em anh cứ phân biệt rõ ràng như vậy? Của em là của anh, của anh là của em."

"Đây là logic của kẻ cướp."

Đỗ Duy nói thầm, sau đó vẫy tay tạm biệt, đi vào nhà thờ.

"Em về trước đi, nhớ rõ trong nhà của anh có ác linh, buổi tối đừng tới, ban ngày muốn đến thì gọi điện cho anh trước."

"Dạ, em hiểu ạ. Anh cũng chú ý đến sự an toàn của mình. Em sẽ giúp anh tìm mấy đồ cổ tương tự như chiếc đồng hồ treo tường kia."

"OK……"

…

Đi bộ vào trong nhà thờ.

Hắn nghe được tiếng tụng kinh.

Cha Tony đang cầm lau nhà, nhìn thấy Đỗ Duy đi vào, có chút kinh ngạc nói: “Đỗ Duy, sao con về sớm như vậy? Nhà máy rượu Goliath có vấn đề gì sao?”

Đỗ Duy tiến lên, nhẹ nói: “Đã giải quyết được một nửa, Nhà máy rượu Goliath không còn dị thường nữa.”

Cha Tony tắt radio, khó hiểu hỏi: “Sao con lại nói như vậy? Đã giải quyết được một nửa là sao?”

Đỗ Duy gật đầu: “Nói thế nào đây nhỉ, cô Victor chưa chết, nhưng đã bị huỷ dung, Nhà máy rượu trở lại bình thường, nhưng chỉ giải quyết được phân nửa.”

Cha Tony nhận ra có gì đó không ổn, nghiêm nghị nói: “Xem ra chuyện này rất phiền phức, chúng ta vào nhà nói chuyện.”

Đỗ Duy không từ chối, đi theo Cha Tony vào phòng tiếp tân.

Sau khi hai người ngồi xuống riêng, Cha Tony bắt đầu hỏi: “Xin hãy nói cho Cha biết kỹ càng.”

Đỗ Duy hừ một tiếng và giải thích: “Chính là nó. Chuyện của Nhà máy rượu Goliath không phải là sự kiện ác linh, mà là sự kiện tà linh.”

“Sự kiện tà linh? Chờ đã … ý của con là tà linh?”

“Đợi con nói xong đã, thật ra giờ trong lòng con cũng có rất nhiều nghi hoặc.”

“Được rồi Đỗ Duy, xin tha thứ cho Cha đã làm rối loạn suy nghĩ của con.”

“Không sao, tà linh này rất kỳ lạ. Môi giới của nó là 2 lá Joker. Nói một cách đơn giản, mỗi lá bài là một phần của tà linh. Một trong số chúng tồn tại dưới dạng sòng bạc. Nếu thua, mất hết tất cả; tỷ lệ thắng là bằng 0.”

“Vì vậy, con đã sử dụng ô đen và một số phương pháp khác để lật ngược ván bạc, và cuối cùng trở thành người chiến thắng. Con đã lấy được 1 lá, đồng thời dường như xuất hiện một phần liên hệ giữa tôi và tà linh. Một phần của tà linh nằm trong lá bài này, phần khác nằm trong một lá Joker khác, con cảm thấy nó đã rời khỏi New York.”

“Trong quá trình trừ tà, con đã khám phá ra bí mật của gia tộc Victor. Howard Victor từng có được 2 lá bài này, và dường như thế hệ nào cũng tổ chức tiệc để hiến tế cho tà linh thông qua đánh bạc.”

“Lá bài mà con lấy được, là để hiến tế, ừm … Tất nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của con. Có lẽ cái gọi hiến tế chỉ là một quy luật giết người.”

“Ngoài ra, con nghi ngờ rằng 2 lá bài này do một tổ chức bí ẩn cố tình để cho gia tộc Victor lấy được, như … Ừm, con không biết nên chọn từ gì, Cha có biết cái gì gọi là Nuôi Cổ không?”

Đỗ Duy dùng một thuật ngữ phương Đông, nhưng rõ ràng là Cha Tony không hiểu nó có nghĩa là gì, ông ta ngơ ngác lắc đầu.

“Cha không biết Nuôi Cổ là gì, nhưng khi nghe con nói như vậy, Cha nghĩ ngay đến một tổ chức có cách hành động tương tự.”

“Mời nói?”

“Nhà thờ Twilight…”

Cha Tony nói cái tên bằng giọng điệu phức tạp, hít một hơi thật sâu, vẻ mặt có chút kỳ lạ.

Có vẻ như rất miễn cưỡng khi nhắc đến nó.

Đỗ Duy cũng không thúc giục, chỉ chờ đợi, lấy lá Joker ra và đặt nó trên bàn, trước mặt của Cha Tony.

"Hãy xem thứ này trước. Nó rất lạ. Sau khi con thắng cược, dường như nó có liên hệ gì với con, nhưng giờ không biết nó có tác dụng gì, hoặc liệu nó có thể đối phó với ác linh hay không."

Cha Tony không nói, và nghiên cứu cẩn thận.

Sau khi nhìn thấy người mặc tuxedo trên lá bài giống hệt như Đỗ Duy, vẻ mặt của ông ta trở nên vô cùng kinh hoàng.

"Anh Đỗ Duy, với tất cả sự tôn trọng, có thể con đang gặp rắc rối nghiêm trọng."

"Ý Cha là gì?"

Cha Tony không dám nhìn lại lá bài, thậm chí còn không chạm tay vào nó, ông nói với giọng khó hiểu: "Tà linh còn độc ác hơn cả ác linh. Đôi khi chúng không giết người. Nhưng con sẽ dần trở thành một phần của nó."

"Cha không biết có phải nguyên nhân là do con đã thắng bạc hay không. Lá bài này đã sản sinh mối liên hệ với con. Một phần khác của tà linh đã rời New York cùng một lá bài khác, nhưng cũng giống như hình ảnh trên lá bài này. Không sớm thì muộn, con sẽ dần dần bị đồng hóa."

Đỗ Duy cau mày nói: "Nghe như Hunter … Vậy nếu con vất bỏ lá bài, hoặc phá hủy nó thì sao?"

Cha Tony trả lời: "Chỉ giống thôi. Thật ra, con có thể hiểu đó là một quá trình thoái hóa. Đã có một số người mắc phải những điều tương tự, nhưng kết cục của họ rất bi thảm."

Thấy lời mình nói khá khó hiểu, cha Tony đành phải ví von: “Bản thân Hunter sẽ dần dần trở thành ác linh, nhưng thứ này sẽ khiến con trở thành một phần của tà linh, bị nuốt chửng.”

“Còn về chuyện vất bỏ, hay hủy diệt, vốn là không thể, bởi vì nó đã sản sinh liên hệ với con. Con đã chiến thắng trong ván bạc, thì dù có ném nó xuống biển sâu, cũng sẽ tự trở về trong tay của con.”

“Nhưng con cũng không phải lo lắng, chỉ cần không dùng nó, sẽ không bị ảnh hưởng.”

“Theo những trải nghiệm đã xảy ra trong quá khứ, loại vật này có thể dùng để tiêu diệt ác linh, hơn nữa một số Hunter đã ác linh hoá cũng sẽ tìm kiếm loại vật này … Chà, con nên hiểu ý Cha, Hunter là một nhóm người tuyệt vọng. Họ không quan tâm nếu trở thành ác linh hay bị ác linh nuốt chửng.”

“Đương nhiên, Cha không biết cách sử dụng nó. Có lẽ nó có liên quan đến cờ bạc. Lần sau gặp phải ác ma, con có thể thử đánh bạc với nó xem sao?”

Chương 140: Giáo hội Twilight

Nghe xong, Đỗ Duy im lặng.

Hắn cảm thấy rất đen đủi, nhưng cũng rất may mắn.

Đánh giá tình huống hiện tại của mình, đạt được thứ này, lợi nhiều hơn hại. Nếu không chủ động tiến vào trạng thái ác linh hoá, sẽ phải mất nhiều năm hắn mới hoàn toàn trở thành ác linh.

Trong khoảng thời gian này, hắn chắc chắn sẽ tiếp xúc với ác linh, và lá bài này có thể được sử dụng như một "quân bài tẩy", trở thành vũ khí lợi hại nhất của hắn.

Nhưng đây là một con dao hai lưỡi đòi mạng.

Bất chợt, một thành ngữ đã xuất hiện trong đầu của Đỗ Duy - uống thuốc độc để giải khát…

Hắn không khỏi cười nhạt, cất lá Joker đi, và hỏi Cha Tony: "Hãy kể cho con nghe về giáo hội Twilight. Con thật sự muốn biết tổ chức này muốn làm gì."

Cha Tony thở dài: "Nói đến Giáo hội Twilight, thì phải nói từ thế kỷ trước. Vả lại, chúng có vô vàn dính líu với giáo hội, vì người sáng lập ra Giáo hội Twilight tên là Matthew – một Hunter."

Đỗ Duy kinh ngạc hỏi: "Giám mục Matthew sao? Con nhớ Andrew hình như quen người này, sau này cũng trở thành Hunter sao?"

Cha Tony tựa lưng vào ghế có phần suy sụp và nói: “Giám mục Matthew là người có nhiều kinh nghiệm. Ông ấy đã trở thành một Hunter trước cả Andrew, hơn nữa trong một lần không thể khống chế được bản thân, đã giết chết vợ con của mình. Kể từ đó, tính khí đã thay đổi rất nhiều, ông ấy đã tìm cách giải quyết tai hoạ ngầm của ác linh hoá, nhưng vì thế mà lại dấn thân vào con đường tội ác.”

“Để tìm ra giải pháp cho ác linh hoá, ông ấy đã bí mật tiến hành một số thí nghiệm vô nhân đạo.”

“Đó là thời kỳ đỉnh cao của giáo hội. Matthew có địa vị rất cao. Ngay cả Giáo hoàng cũng rất kính trọng ông ấy.”

“Đến khi phát hiện ra thì đã quá muộn.”

“Matthew đã biến thành một ác linh hồn vô cùng khủng khiếp. Nhiều Hunter đã chết mới tiêu diệt được ông ấy, đồng thời việc những Hunter trở thành ác linh cũng bùng phát.”

“Niềm tin sẽ bị ăn mòn, những Hunter không thể nào tránh khỏi.”

“2/3 số Hunter đã phản bội, và đi theo con đường của Matthew, cố gắng tìm cách biến họ thành người. Họ cũng đeo cây thánh giá ngược, mặc đồng phục linh mục để thành lập Giáo hội Twilight.”

“Giáo lý của Giáo hội Twilight trích một phần tôn chỉ của giáo hội. Họ tuyên bố sẽ giúp tất cả Hunter thoát khỏi tai hoạ ngầm của ác linh hoá, và sử dụng cách cực đoan nhất để tiêu diệt tất cả ác linh.”

“Cho đến bây giờ, một số Người Đuổi Quỷ đã trở thành ác linh, do tiếp xúc lâu dài với ác linh, cũng sẽ chọn gia nhập Giáo hội Twilight.”

“Và bởi vì điều này, giáo hội lại càng thêm suy yếu, nếu không, vấn đề của thành phố không người Massas, sẽ không bị

trì hoãn cho đến bây giờ, và các Hunter sẽ được điều động.”

Đỗ Duy liếc mắt một cái, giả vờ tò mò hỏi: “Cho nên, các thành viên của Giáo hội Twilight vốn đều là Hunter?”

“Trước đây cũng đúng, nhưng bây giờ chỉ có một bộ phận thành viên của chúng là Hunter, còn lại là những Người Đuổi Quỷ vừa ác linh hoá.”

“Cha phải báo cáo chuyện này với giáo hội để họ có thể cử thêm người đến. Loại chuyện này không còn là chuyện mà chúng ta có thể giải quyết.”

Nói xong, Cha Tony nhắm mắt lại, tỏ vẻ buồn bã.

Đỗ Duy cũng đau đầu.

Cha Tony không biết về cảnh tượng cái chết, nhưng sau khi tự mình suy luận, hắn có thể phân tích được tình hình.

Gã trọc giết chết mình là thành viên của Giáo hội Twilight.

Thời điểm xuất hiện của 2 lá bài này hẳn là lúc Nhà thờ Twilight mới thành lập.

Nhưng bởi vì hắn đã thắng, 1 trong những lá bài đã lọt vào tay hắn, và lá bài kia không biết dùng cách nào, đã đến tay gã trọc.

Do đó, hắn đã trở thành mục tiêu của gã.

Và Giáo hội Twilight này, được thành lập bởi những Hunter nổi loạn, mạnh hơn nhiều so với giáo hội mà hắn tham gia.

Nhưng giáo hội đã ngồi nhìn sự tồn tại của tổ chức này mà không tiêu diệt nó, có thể hiểu là không thể làm được, hoặc mối quan hệ giữa hai bên không quá gay gắt như cha Tony đã hiểu.

Thậm chí, còn một suy đoán rất táo bạo.

Đã lâu như vậy, mà tổ chức Hunter này vẫn không có biến mất trong dòng sông dài lịch sử, vậy giáo hội đang cố ý dung túng. Như vậy có thể cho rằng Giáo hội Twilight thật sự là thế lực ẩn tàng của giáo hội.

Giáo hội đã đánh lừa những Hunter, khiến họ nghĩ lập ra Giáo hội Twilight là đang tìm cách cứu rỗi chính mình, nhưng thực tế họ đã nằm dưới sự kiểm soát của giáo hội.

Hóa giải những tai hoạ ngầm của ác linh hoá, và sử dụng những phương pháp cực đoan hơn để trừ tà không khác lắm với giáo hội.

Đỗ Duy đau đầu.

Vậy địa điểm trong cảnh tượng chết chóc là ở đâu? Một nơi đầy những tòa nhà đổ nát, trong bóng tối tràn ngập những thứ khủng khiếp, hiện giờ chắc chỉ có Massas.

Hắn lấy điện thoại ra, và tìm kiếm thông tin về Massas.

Lục lọi một hồi, mục tiêu đã được xác định.

Đó thật sự là thành phố Massas.

Vậy mục đích mà hắn đến thành phố Massas là gì?

Tiếp xúc với Giáo hội Twilight, nghĩ ra cách nào để giải quyết tai hoạ ngầm của ác linh hoá?

Quả thật là phù hợp với hành vi của chính mình, nhưng kết quả cuối cùng lại là hắn chết trong tay gã trọc kia.

Rõ ràng, hắn và gã trọc có lá Joker đã trở thành tử địch.

Đỗ Duy thầm nói trong lòng: “Tình huống này thật kinh khủng, không thể nào hòa giải…”

Cảnh tượng chết chóc là một loại năng lực dựa trên Quỷ Nhãn, đã xuất hiện vì chiếc đồng hồ cổ.

Khả năng này hoàn toàn không thể hiểu được, bởi vì nó cho phép Đỗ Duy nhìn thấy tương lai.

Sau khi nhìn thấy tương lai, hắn nhất định phải thực hiện một số biện pháp.

Người của Giáo hội Twilight sẽ giết mình vì lá Joker đen, không thể thảo luận với đối phương.

Trong tình huống biết trước sự việc, hắn có thể bày ra một cái bẫy để giết gã trọc.

Bằng cách sử dụng mối liên hệ giữa 2 lá bài, đặt lá Joker vào một nơi nào đó cực kỳ nguy hiểm, hoặc chuẩn bị trước một cái bẫy, việc hạ sát đối thủ là không quá khó.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Đỗ Duy vẫn không thay đổi, hắn nói với Cha Tony: "Cứ vậy đi, nếu có tin tức từ giáo hội, Cha nhớ báo cho con."

Hắn đang đề cập đến chuyện giáo hội cử người đến.

Cha Tony không nghi ngờ gì, nên trả lời: "Đừng lo, bây giờ con là người phụ trách sự kiện ác linh ở New York. Con sẽ được thông báo ngay khi có tin tức. Đây là quyền của con."

"Ồ, nhân tiện, về thù lao cho nhiệm vụ lần này, Cha sẽ nói chuyện với cô Victor, khi cô ấy hồi phục."

"Được rồi, con còn có chuyện, phải đi trước đây."

"Vậy thì Cha không tiễn con, Cha phải viết báo cáo và gửi cho giáo hội."

…

Rời khỏi nhà thờ.

Vẻ mặt của Đỗ Duy rất bình tĩnh, lập tức gọi taxi đến cửa hàng kỹ thuật số gần đó.

Chẳng bao lâu, đã đến đích.

Trả tiền taxi, Đỗ Duy cầm ô đen xuống xe, bước vào cửa hàng.

Hắn muốn mua một chiếc máy in, in ra đoạn video giám sát của tín đồ tà giáo Vidar ở khách sạn Sofia, đã được sĩ quan Tom gửi cho hắn trước đó.

Sau đó cố gắng thay đổi mục tiêu cho bộ ác thi kia, hoặc thậm chí tăng thêm một số nguyên liệu …

Nếu kế hoạch suôn sẻ, chắc hẳn tối nay sẽ có nhiều cái đầu nữa trong tủ đông áp mái.

Trong khi chọn máy in, hắn không thể không nghĩ về Giáo hội Twilight và gã trọc.

Mặc dù hắn đã lên kế hoạch đến thành phố không có người Massas, nhưng phải biết khi nào giáo hội sẽ cử người đến. Mối quan hệ giữa Giáo hội chính thống và Giáo hội Twilight không rõ ràng, nhưng nếu đúng như những gì hắn nghĩ, thì chuyến đi Massas không nên để giáo hội biết.

Nếu không, người vừa trở thành Hunter như hắn, sẽ phải đối mặt với chuyện gì còn khá khó nói.

Không có cách nào để gia nhập Giáo hội Twilight, nhưng phải tìm cách giải quyết tai hoạ ngầm của ác linh hoá, điều này còn rắc rối hơn nhiều so với việc đối mặt với những ác linh.

Và gã trọc đó …

Gã không phải là một Hunter hoàn toàn ác linh hóa, nhưng mức độ ác linh hoá chắc chắn cao hơn hắn.

Nếu không, ngay cả hắn cũng sẽ phải dùng rất nhiều thứ để lang thang trong thành phố không có người Massas, mà gã lại mặc quần áo của một giáo sĩ, ung dung cầm lá Joker ánh sáng đi giữa đường phố.

“Người mạnh như thế quả là mối đe doạ đối với giáo hội…”

“Thật đáng tiếc, mỗi người chỉ có một sinh mạng.”

“Nếu mình có thể bắt sống gã, có thể thử thôi miên hắn và đạt được những gì mình muốn. Thậm chí không cần phải đích thân giết hắn. Chỉ cần một vài thủ đoạn tâm lý là có thể làm mọi việc hoàn hảo.”

“Dù sao, nếu giết gã đó, mình sẽ gặp vô số rắc rối với Nhà thờ Twilight …”

“Vì vậy, phải tạo chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo.”

“Tất nhiên, trước khi đến thành phố Massas, mình phải xử lý Vidar trước.”

Chương 141: Dị biến

Lúc chạng vạng.

Trên đường đối diện phòng khám tư vấn.

Sau khi Đỗ Duy xuống taxi, hắn mang chiếc ô đen, cầm máy in đi về nhà.

Nhưng sau khi đặt máy in xuống, cắm chìa khóa, cơ thể hắn bỗng khựng lại.

"Dường như có gì đó không ổn…"

Vào ban ngày, phòng khám thực sự rất yên tĩnh, có chiếc đồng hồ cổ, nên cái bóng và Annabelle sẽ khá yên lặng.

Dù có thêm một ác thi, con dao sắc bén có thể trở thành môi giới, cũng không tạo thành ảnh hưởng gì.

Chúng sẽ chỉ hoạt động vào ban đêm.

Và bây giờ, đã là buổi tối …

Đỗ Duy hơi cảnh giác, một tay cầm chiếc ô đen, tay kia mở cửa.

Có thể thấy chiếc đồng hồ cổ vẫn treo trên tường, kim đồng hồ đang chồng lên nhau, vẫn quay như thường.

Còn chiếc tủ đang nhốt Annabelle, vẫn rất bình thường, như thể không có vấn đề gì cả.

Còn về cái bóng …

Trừ lúc nó muốn tấn công, hầu hết thời gian đều trốn trong bóng tối. Khi nó không xuất hiện, Đỗ Duy không biết nó đang ở đâu trong phòng.

“Xem ra có chút phiền phức, trước tiên phải giải quyết…”

Đỗ Duy trầm giọng nói, sau đó cầm máy in bước vào phòng.

Sau vài bước, cánh cửa sau lưng hắn tự động đóng lại.

Trong căn phòng, ánh sáng dần dần mờ mịt, như đêm đen sắp tới.

Dù là cửa sổ hay cửa ra vào, tất cả những nơi có thể truyền ánh sáng đều bị bóng tối nhanh chóng chiếm lĩnh.

Một cảm giác ức chế không thể diễn tả bằng lời, từ từ dâng lên trong lòng của Đỗ Duy.

Lần này còn nghiêm trọng hơn trước nhiều, chỉ đứng sau lần The Nun nhảy ra khỏi giấc mơ.

Nhưng Đỗ Duy không mấy để tâm.

Chuyện này quá bình thường.

Vì vậy, hắn đặt máy in trên bàn cà phê, chưa vội sử dụng nó, chỉ ngồi trên ghế sô pha, lấy zippo ra và châm một điếu thuốc cho mình.

Phù……

Khẽ thở ra làn khói, Đỗ Duy tựa lưng vào ghế sô pha, nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ cổ và Annabelle trong tủ treo tường với vẻ mặt lạnh lùng.

Không khí rất nặng nề …

Đỗ Duy không quan tâm, tự nhủ: “Lần này xuống xe, mức độ ác linh hoá của mình đã tăng lên rất nhiều, thậm chí còn mất kiểm soát.”

“Vì vậy, mình vốn định 2 ngày nữa sẽ đi gặp Cha Tony, nhưng không ngờ là sau khi về nhà, trạng thái ác linh hoá đã biến thành mất kiểm soát.”

“Giống như có thứ gì đó đang giúp mình? Hừm … Câu này không thích hợp. Có lẽ thứ gì đó đã hấp thụ chút sức mạnh từ mình?”

“Ngay từ đầu, mình đã biết rằng mình khác với những Hunter khác. Luc cánh tay phải của mình hoàn toàn ác linh hoá, hoàn toàn không có tri giác, cứ như thể chủ nhân của nó không phải là mình.”

“Sau đó, ở Nhà máy rượu Goliath, mình lại nhìn thấy cảnh tượng chết chóc. Mình đã luôn rất cảnh giác với khả năng này. Càng tin vào nó, càng dễ bị lừa.”

“Cảnh chết chóc, là bởi vì Quỷ Nhãn.”

“2 đứa chúng mày, muốn làm gì?”

Ngay khi câu nói đó vang lên, Đỗ Duy lấy ra khẩu súng lục của mình, và chĩa thẳng nòng súng vào chiếc đồng hồ cổ.

Giọng nói của hắn lãnh đạm: “Mày cũng nên như chiếc mặt nạ, giam cầm chiếc nhẫn, 2 chiếc mặt nạ hợp lại mới giam cần được chiếc trâm cài áo bằng vàng.”

“Trong mỗi chiếc mặt nạ đều có một ác linh tồn tại, nhưng mày lại giấu nó rất sâu.”

“Hoặc là tao buộc mày ra ngoài, hoặc là mày tự đi ra.”

Cách.

Đỗ Duy bèn mở chốt an toàn, dự định kiểm tra chiếc đồng hồ cổ. thứ này thật sự rất kỳ quái, mỗi lần xuất hiện cảnh tượng chết chóc đều biểu thị điều gì đó, thậm chí có vẻ như đang hướng dẫn.

Dường như nó muốn mình sống sót, cũng không muốn ác linh chiếm đoạt cơ thể của Đỗ Duy, nhưng theo lý mà nói, thứ này tuyệt không có thiện ý.

Những ác linh, dù chúng có làm gì đi chăng nữa, mục đích cuối cùng của chúng vẫn là giết người.

Đối mặt với những điều kinh hoàng chưa biết, người ta phải luôn cảnh giác.

Nhưng trước sự thất vọng của Đỗ Duy, chiếc đồng hồ cổ không có chút phản ứng, vẫn quay một cách máy móc.

Đỗ Duy nheo mắt, vào lúc này, cái tủ treo ở cạnh người chiếc đồng đồ cổ đột nhiên run lên.

Két … lò xo chuyển động.

Ổ khóa văng ra, rơi xuống mặt sàn gỗ, nhưng không phát ra âm thanh.

Két két…

Cánh cửa tủ mở ra, con ác linh búp bê Annabelle quay đầu lại, đôi mắt bằng nhựa của nó nhìn thẳng vào Đỗ Duy.

Rõ ràng đó không phải là nhãn cầu thật, nhưng hắn có thể cảm nhận được vẻ lạnh lùng, và oán độc.

Ác ý trên đó còn sâu hơn trước.

Nói cách khác, giờ nó mới hồi phục sự kinh khủng ban đầu.

Nhiệt độ trong nhà giảm mạnh, Đỗ Duy chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nổi cả da gà.

Vào thời điểm này, ngoại trừ khu vực được chiếu sáng bởi ngọn lửa của zippo, toàn bộ căn phòng hoàn toàn tối.

Trong bóng tối……

Có những tiếng động sột soạt vang lên.

Đỗ Duy thậm chí không cần đi vào trạng thái Quỷ Nhãn, hắn đã thấy từng cái từng cái bóng xuất hiện trong phòng.

Họ có cả đàn ông và phụ nữ, màu da khác nhau.

Nhưng mặt mũi ai cũng xám xịt, và đôi mắt vô hồn.

Tất cả đều là linh hồn …

Lúc đầu, chúng xuất hiện ở nhiều nơi trong nhà, bên cạnh tường, ô cửa, cầu thang và trước TV.

Thậm chí còn có 2 linh hồn ngồi trên sô pha, ở 2 bên của Đỗ Duy.

Một người đàn ông, và một phụ nữ da trắng — Bob và Lisa chết trong Ngôi nhà kinh dị.

Ngay sau đó, tất cả linh hồn đều ác độc quay đầu lại, căm thù nhìn Đỗ Duy.

Và cánh tay phải của hắn cũng rơi vào trạng thái ác linh hoá không thể kiểm soát, nước da cũng nhợt nhạt hơn, và hắn cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Ngọn lửa của chiếc zippo ngay lập tức thu nhỏ lại.

Mảng lớn bóng tôi phủ lên sau lưng của Đỗ Duy, một đôi mắt đỏ ngầu, nồng nặc ác ý, không biết từ lúc nào, cái bóng đã đứng sau lưng anh.

Đỗ Duy nhìn chằm chằm cánh tay phải của mình một lúc, đột nhiên nở nụ cười.

“Thì ra là thế… lần đầu tiên tao bắt được mày, mày đã để lại thứ gì đó trên người ta, để giúp mày mạnh mẽ hơn, hay là đang hồi phục?”

Hắn đang nói với Annabelle.

Có vẻ như hắn đã đánh giá thấp nó.

Nó không nên là một con ác linh búp bê đơn giản, nó có khả năng thu thập các linh hồn.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy trực tiếp đeo mặt nạ vào.

Sau đó, hắn cố gắng giải trừ trạng thái ác linh hoá của cánh tay phải, đứng lên nhìn cái bóng.

Cái bóng đen có vẻ hơi rối, vươn tay chộp vào nách của Đỗ Duy.

Con dao nhọn quấn trong vải trắng giấu ở đó.

Dường như muốn con dao sắc bén đó …

Mặt nạ chắn ngang mặt của Đỗ Duy, cả người trở nên vô cùng quái dị, lúc cái bóng sắp chạm vào quần áo của mình, hắn bèn lấy lá bài Joker ra.

Hắn>/i> mặc tuxedo trên lá bài đột nhiên quay đầu lại, nở nụ cười ác độc nhìn cái bóng.

Một giây tiếp theo, cái bóng dừng lại, tiếp tục duỗi tay một cách miễn cưỡng nhưng đã bỏ cuộc.

Đỗ Duy lắc đầu, bước đến chỗ Annabelle đang đứng trên mặt đất dưới ánh mắt ngây ngốc của tất cả những linh hồn.

Hắn nói nhỏ: “Mày có muốn chơi một ván bạc không?”

Chương 142: Bất ngờ cho Vidar

Chương 142: Bất ngờ cho Vidar

Khi Đỗ Duy nói làm một ván không.

Annabelle run lên trong giây lát, nhưng nó không từ bỏ ý định giết chết hắn như Cái bóng mà thay vào đó, lơ lửng trong không trung, và tiến lại gần Đỗ Duy.

Đám linh hồn cũng tụ tập xung quanh, và vây thành một vòng tròn.

Trên lá bài Joker, Đỗ Duy mặc tuxedo cũng quay đầu nhìn Annabelle.

Lá bài này không chỉ là môi giới cho tà linh, một phần của tà linh trốn trong đó.

Theo Cha Tony, nó là một "vũ khí" có thể được sử dụng để chống lại các ác linh.

Đỗ Duy không quan tâm đến những linh hồn đó, chỉ cần Annabelle bị xử lý, chúng sẽ tự biến mất.

Vì vậy, Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Nếu như mày không trả lời, tao coi như mày đã đồng ý, vậy thì ván bạc bắt đầu."

"Kẻ thua cuộc mất sạch, người chiến thắng có được tất cả."

Sau khi câu nói này phát ra, bầu không khí trong ngôi nhà đột ngột thay đổi.

Đám linh hồn vây xung quanh Đỗ Duy và Annabelle như những khán giả đang xem đánh bạc.

Annabelle lơ lửng trên không trung.

Đánh bạc này chỉ công bằng khi lực lượng của cả hai bên ngang cơ nhau.

Đỗ Duy vốn dĩ ở thế yếu, tất cả những gì hắn có thể làm là để bảo vệ bản thân. Nhưng sau khi đeo mặt nạ và sử dụng lá bài này, mọi thứ đã thay đổi.

Chiếc mặt nạ đại diện cho thân phận của một ác linh, và canh bạc do hắn khởi xướng chính là canh bạc của tà linh.

Ác linh đấu với ác linh, rất công bằng.

Vì vậy, Đỗ Duy nói với Annabelle: "Bắt đầu đánh bạc, tao là cái nhà cái, và quy tắc là, sau khi tôi nói câu thách đố, ai nói trước tôi thắng, thì kẻ đó chính là người thắng cuộc."

Annabelle run lên, những linh hồn xung quanh đột nhiên nhìn chằm chằm Đỗ Duy.

Lá bài Joker trên tay cũng trở nên hơi lạnh lùng, và cay độc.

"Chà … có vẻ như lá bài này đang nằm trong tay mình, và không có cách nào để thiết lập các quy tắc đánh bạc duy tâm, hoặc lợi thế không phù hợp với các quy tắc."

Đỗ Duy tiếc rằng Annabelle chỉ là một con ác linh búp bê, không nói chuyện, nên không có cách nào khai thác sơ hở trong tình huống này.

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó nói tiếp: "Vậy đánh cuộc thay đổi, nếu như tao thua, tao mất tất cả, nếu mày thua, mày phải tiếp tục ở trong tủ treo tường."

"Quy tắc là xem ai có thể cởi mặt nạ mà tao đang đeo trước."

Annabelle dường như rất tức giận, nhìn chằm chằm Đỗ Duy, đám linh hồn kia cũng như vậy.

Có vẻ như một giây tiếp theo, cuộc cá cược này sẽ kết thúc trong thất bại.

Lần này nó không phải là một vấn đề lợi thế, nhưng các quy tắc đánh bạc không công bằng, vì vậy nó không thể được thiết lập.

Đỗ Duy nhìn lá bài Joker càng ngày càng lạnh như băng, hắn nhận thấy được mình trong bộ tuxedo trên lá bài cũng đưa mắt nhìn mình, có một tia quỷ dị khó tả.

Hắn đang nghĩ…

Annabellele khác với những ác linh thông thường, lúc nó đối đầu với một ác linh đáng sợ khác, nếu như không phải mình âm nó lúc không thể phản kháng, thì tuyệt đối không thể nhốt nó vào trong tủ đóng khung được. .

Hơn nữa, thứ này giờ đã khôi phục một phần thực lực, hoặc là tự bồi dưỡng để trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Nếu muốn giết nó bằng một ván bạc, sẽ khó thành công.

Ngay cả sau khi thay đổi các quy tắc, ván bạc vẫn không thể bắt đầu.

Có nhiều hạn chế đối với việc sử dụng lá Joker này, phải công bằng mới có thể được bắt đầu ván bài.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy lại thêm một quy tắc: “Tao không được chạm vào mặt nạ trước mày, nếu không nhà cái sẽ thua.”

Khi câu này kết thúc.

Đỗ Duy rõ ràng cảm thấy được, lá bài này xuất hiện một cảm giác kỳ quái hoàn toàn không thể hiểu được.

Mìnhtrên lá bài cũng có một nụ cười kỳ lạ, và một số sợi tơ màu đen xuất hiện trên người của hắn và Annabelle.

Hắn biết rằng đó là chip, và trò chơi đã được thiết lập.

Sau đó con ác linh búp bê đang lơ lửng, đột ngột di chuyển, lao về phía hắn với tốc độ rất nhanh.

Đối với chuyện này, ánh mắt của Đỗ Duy có chút kỳ quái.

Hắn lại bật zippo.

Ngọn lửa đỏ rực hiện ra, Annabelle chấn động dữ dội, sau đó cả đám linh hồn đều bước tới chỗ Đỗ Duy, và thổi nhẹ vào chiếc zippo.

Ngọn lửa đột ngột vụt tắt.

Thân thể của búp bê Annabelle vươn tay nắm lấy chiếc mặt nạ.

Nhưng Đỗ Duy không chút hoảng sợ, tay phải trực tiếp đi vào ác linh hoá, đưa tay về phía trước bóp lấy cổ của Annabelle.

Ngay khi vừa chạm vào, bỗng có một cái cảm giácbuốt giá từ bàn tay phải vốn không hề có cảm giác.

Trong lòng Đỗ Duy cũng cảm thấy bồn chồn, bất an.

Nhưng lý trí buộc hắn phải kìm nén những cảm xúc bất an này, và cởi bỏ chiếc mặt nạ của mình.

Các quy tắc được thiết lập trước khi trò chơi cờ bạc được thiết lập, bất kể có sơ hở hay không, một khi đã được thiết lập, cả hai bên chỉ có thể tuân theo các quy tắc của ván bạc.

Trừ khi Annabelle có thể phá hủy chiếc mặt nạ, cuộc cá cược này mới thất bại.

Nhưng mặc dù hiện tại mặt nạ đã đầy vết nứt, nhưng còn lâu mới nứt vỡ, ngay cả khi đối mặt với The Nun thì cũng chỉ

có thêm vài vết nứt.

Nó không làm được nên chắc chắn sẽ thua!

Đỗ Duy nhìn Annabelle nhẹ giọng nói: “Xem ra tao đã thắng!”

Trên lá bài, mình mặc tuxedo đột nhiên nhìn Annabelle.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt có phần ngạc nhiên của Đỗ Duy, Annabelle run lên rất giận dữ.

Các linh hồn cùng nhau náo loạn, và đồng loạt lao đến Đỗ Duy.

Nhưng không có tác dụng.

Trong sòng bài của tà linh, chỉ có thắng - thua.

Ngay khi đám linh hồn lao đến Đỗ Duy, chúng lần lượt biến mất, chỉ còn có thể nghe thấy là tiếng hét chói tai không cam lòng và oán độc.

Trên tường, cánh cửa tủ đóng khung đột nhiên mở toang.

Đỗ Duy thả tay đang bóp cổ của Annabelle ra, và nhìn nó bị một lực vô hình kéo lại vào tủ.

Thoạt nhìn, có vẻ như đang tái diễn lại cảnh cũ.

Ổ khóa kêu lên răng rắc, khóa cửa tủ lại.

Bang bang bang bang …

Trong chiếc tủ có khung, Annabelle điên cuồng lao sầm vào mặt tủ, như muốn thoát ra ngoài.

Nhưng dù có lao như thế nào thì cũng không có tác dụng gì.

Cuối cùng thì … lực va chạm ngày càng nhỏ …

Đỗ Duy thu hồi tầm mắt, nhìn lá bài Joker trên tay.

Vào lúc này, trên toàn bộ lá bài Joker, mình trong bộ tuxedo đang mỉm cười, và con sói đang ngủ yên trong bóng tối, duỗi chân ra và di chuyển một khoảng nhất định về phía trước …

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu rồi nhét vào túi.

Trong quá trình này, chiếc đồng hồ cổ treo tường vẫn được duy trì nguyên trạng.

Cái bóng cũng trở lại bóng tối, biến mất.

Thoạt nhìn, mọi chuyện đã tốt đẹp.

Đỗ Duy nhìn đồng hồ cổ, suy nghĩ một chút, xoay người đi về phía máy in.

“Phải tìm một cơ hội thích hợp…”

…

9:05, tối.

Trên gác xép.

Một cái xác bị phanh ngực, mổ bụng, nằm yên lặng trên bàn.

Đỗ Duy in những bức ảnh của tà giáo đồ Vidar, rồi đặt vào trong lồng ngực của cái xác.

Phương thức phong toả mục tiêu của ác thi dựa trên những bức ảnh.

Lúc trước, nó chưa từng nhìn thấy mình, vì vậy mới phải mất một thời gian để tìm kiếm, và cuối cùng nó có thể nắm được vị trí của mình.

Nhưng với tư cách là người đã tạo ra nó - Vidar, chắc chắn nó nhớ chúng rất rõ.

“Tuy nhiên, thứ này chắc không phát huy được nhiều tác dụng, nhiều nhất có thể giết chết một vài tín đồ.”

“Vì vậy, mình phải thêm một vài món quà nữa.”

Nói xong, Đỗ Duy lấy một tấm ảnh khác, rồi nhét vào.

Cảnh tượng trong ảnh là một lỗ mắt mèo, và nhìn vào bên trong, đó là một con mắt đỏ ngầu.

Sau khi khâu cái xác lại, Đỗ Duy lấy con dao nhọn ra.

Cởi vải trắng, và nhét vào tay ác thi.

Đột ngột…

Cái xác đột ngột mở mắt, sau một hồi chấn động, lắc lư đứng dậy.

Nó nhìn Đỗ Duy, và Đỗ Duy cũng đang nhìn nó.

“Hãy đi và làm những gì mày nên làm.”

Chương 143: Không thể rời đi

143: Không thể rời đi

Đã nửa đêm.

Một người đàn ông mặc áo mưa, đang đi trong con hẻm tối với một con dao nhọn trên tay.

Không xa phía sau nó, đó là Đỗ Duy mang một chiếc ô đen, và mặc một chiếc áo khoác.

Hắn đã đi bộ được khoảng nửa giờ.

Trong quá trình này, ác thi vẫn kiên định đi về phía đông nam.

Đúng như hắn nghĩ, ác thi định vị của tà giáo đồ Vidar nhanh hơn nhiều so với của hắn.

Khiến hắn có chút kỳ lạ là sau khi đi vào con hẻm này, tốc độ của cái xác bỗng nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Khu vực này không xa nhà của hắn, xung quanh có một vài quán rượu nhỏ vỉa hè, sau khi màn đêm buông xuống nơi tương đối hỗn loạn.

Có vẻ như sắp đến đích.

…

Cũng vào lúc đó.

Trong một phòng khách sạn.

Giáo chủ của Vidar, Ruth đã cầu nguyện xong, bà ta mở mắt và thở ra từ từ.

Bà ta đã tham gia Vidar hơn 20 năm.

Trong khoảng thời gian dài như vậy, từ một tín đồ bình thường đến giáo chủ như hiện giờ, bà ta không thể nhớ nổi đã giết bao nhiêu sinh mạng vô tội.

Giáo lý của giáo phái Vidar là hỗn loạn, và tà ác.

Tất cả các tín đồ đều tồn tại vì Vidar, giết người thường để hiến tế cho Vidar, cũng là cách để cứu rỗi bọn chúng.

Và khi Ruth trở thành giáo chủ, bà ta đã có liên hệ với các Vidar mà mình tín ngưỡng.

Bà ta có thể nghe các chỉ dẫn của Vidar, và chọn vật hiến tế phù hợp.

Đỗ Duy là một trong số đó, tất nhiên … hắn cũng là một mục tiêu phải giết.

Ruth cảm nhận được âm thanh thì thầm trong tim mình, nét mặt của bà ta trở nên vô cùng hưởng thụ.

Cô cảm thấy rằng sau khi cái xác giết chết của bác sỹ tâm lý, Vidar chắc sẽ hài lòng với mình hơn.

“Ngợi ca Vidar …”

Nói xong, cô cởi quần áo và bước vào phòng tắm.

Làn da của bà ta khác với những người bình thường, nó có màu hơi xám, và một số mạch máu có màu tím đen, giống như những hình xăm dày đặc, xuất hiện nhiều nơi trên cơ thể.

Ruth nhìn cơ thể mình trong gương, trên mặt không chút biểu cảm. Thật ra cô không thể có biểu cảm được nữa, thậm chí còn không nghĩ mình là con người.

“Thể xác chỉ là sự tra tấn mà con người phải chịu đựng trên thế gian, và chỉ có sự giải phóng tâm hồn mới là tự do thật sự.”

Đột ngột……

Bà ta nói một cách trống rỗng: “Mình cảm thấy cái xác đang lảng vảng ở gần đây. Dường như nó đã giết chết thằng bác sỹ tâm lý, và đang quay trở lại”.

Nước ấm từ vòi sen dội lên người bà ta, và các cơ trở nên mềm mại.

Vì vậy, bà ta nhếch môi, và nở một nụ cười toe toét.

…

Ở một nơi khác.

Đỗ Duy đến một quán cà phê dành cho các cặp đôi.

Ngoài hắn ra, còn có một đôi da đen còn khá trẻ đang ngồi cùng nhau, hai người nói về một số chủ đề thú vị, và thỉnh thoảng lại cười.

Tiếng nhạc êm dịu, nhẹ nhàng, giúp mọi người cảm thấy thư giãn.

Đỗ Duy gọi một tách cà phê rồi ngồi bên cửa sổ, từ góc độ của hắn có thể nhìn ra toàn cảnh khách sạn đối diện.

Về phần ác thi, nó đã âm thầm bước vào.

Vì vậy, những gì hắn phải là đứng ở bên ngoài quan sát.

Ác thi và Cái bóng sẽ mang đến cho những tín đồ của Vidar một bất ngờ lớn.

…

Catherine gần đây bị mất ngủ.

Cô gia nhập Vidar cũng không mới bao lâu, dù tâm hồn đang dần méo mó, nhưng cô không thích ứng với kiểu sống này như những tín đồ kia.

Sau khi đến Quận Bắc Brook trong khoảng thời gian gần đây, cô ấy thậm chí còn muốn rời khỏi Vidar.

Nhưng cô biết loại suy nghĩ này chỉ có thể ôm ở trong lòng, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Gia nhập giáo phái Vidar có nghĩa là đã từng giết người.

Và cô đã giết 2 người vô tội.

Trong lòng thầm thở dài.

Catherine nhìn đồng bọn của mình, đang ngủ trên chiếc giường kia với một biểu hiện kỳ lạ.

Kể từ khi những người đi cùng xe với Nerella qua đời vào tuần trước, Giáo chủ Ruth không cho phép ai ở riêng một mình.

Dù là đi ăn hay đi vệ sinh, thì hai người cũng phải ở bên nhau.

Cô liếc nhìn căn phòng trước khi tắt đèn đi ngủ.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, cô nhìn thấy một bóng người mơ hồ trên cửa sổ.

Có vẻ như có thứ gì đó đang đứng ở bên ngoài cửa sổ, nhưng có lẽ vì rèm cửa, cái bóng dường như bị bóp méo.

Nó trông giống như một người …

Catherine có chút khó hiểu, cô vội vàng gọi đồng bọn: “Này, Harley, mau đứng dậy, có chuyện.”

Đồng bọn Harley chỉ mới ngủ, nghe vậy cô ngái ngủ ngồi dậy khỏi giường: “Có chuyện gì vậy?”

Catherine chỉ vào bóng đen trên cửa sổ, và nói: “Nhìn này, hình như có ai đó bên ngoài.”

Vừa nghe thấy có người ngoài cửa sổ, Harley lập tức thức giấc, thì thào nói: “Chúng ta ở lầu năm, cô không nhìn lầm sao?”

Trong khi nói chuyện, cô nhìn vào vị trí của cửa sổ.

Trong giây tiếp theo, Harley thốt lên: “Lạy Vidar … bên ngoài có gì vậy?”

Cô vội vàng bước ra khỏi giường, và cẩn thận quan sát.

Trời rất tối, tuy có thể thấy bóng người mờ ảo, nhưng bởi vì khúc xạ của ánh sáng và bóng tối, tỷ lệ thân hình trông rất kỳ lạ, như thể bị gấp làm đôi.

Di chuyển ánh nhìn lên trên.

Họ đã nhìn thấy một phần của cái bóng.

Nói cách khác, quả thật có một người đang đứng ngoài cửa sổ.

Sau sự cố lần trước, tà giáo đồ Vidar rất cảnh giác.

Rất sợ tất cả những đồng bọn của mình sẽ chết trong tay của những ác linh.

Harley nhìn lướt qua smartphone, không có tín hiệu, vì vậy cô đành từ bỏ ý định gọi cho Giáo Chủ.

“Catherine, chúng ta phải đến gặp Giáo Chủ Ruth. Chỉ có bà ấy mới có thể xử lý sự kiện ác linh.”

“Ác linh?”

Giọng Catherine run rẩy, cô vội ngậm miệng lại, và cùng Harley cẩn thận bước ra cửa.

Bước chân của họ rất yên lặng.

Nhưng khi ra đến cửa, không thể tránh khỏi phát ra tiếng ồn do mở cửa.

Vào một số điểm, điều này là trí mạng.

Harley ra hiệu với Catherine, từ từ xoay nắm cửa.

Trong suốt quá trình này, Catherine vẫn nhìn vào cái bóng trên cửa sổ.

Nhưng điều khiến cô cảm thấy lạ, là cái bóng này vẫn không thay đổi, cứ như thể chủ nhân của nó đang đứng ngoài cửa sổ, không có ý định bước vào.

Nhưng vào lúc này, cô nhìn xuống chân mình, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Lúc này, Harley đã vặn tay nắm cửa, chỉ cần mở cửa và lao ra cực nhanh, cô có thể đến phòng của Giáo Chủ Ruth trên tầng sáu.

Lúc đó mọi chuyện sẽ kết thúc.

Cô hít một hơi thật sâu, rồi kéo cửa ra.

Cửa không mở …

Cơ thể của Harley đông cứng lại, vì cô kinh hãi phát hiện ra rằng không thể mở được cánh cửa. Dù cố gắng thế nào đi nữa, cánh cửa vẫn không nhúc nhích.

“Catherine … ra phá cửa với tôi, nhanh lên …”

“Catherine? Catherine? Cô không nghe thấy tôi nói sao?”

Harley vốn đã sợ hãi, dù đám tà giáo đồ cuồng sát hiểu rõ nỗi kinh hoàng của ác linh, không có nghĩa là chúng không hề sợ hãi.

Càng biết rõ sự khủng khiếp của ác linh, lại càng sợ hãi.

Cô tức giận quay đầu lại, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt cô lập tức cứng ngắc.

Một người đàn ông mặc áo mưa bước ra từ trong bóng tối, và con dao sắc bén trên tay của gã đã cắt ngang cổ của Catherine.

Rầm …

Cái xác chết rơi cái ầm xuống đất, máu đột ngột phun ra.

Harley nhận ra đó là ác thi, vẻ mặt đầy hoài nghi.

“Tại sao……”

Chương 144: Tiếng bước chân

Tóc……

Tóc tóc……

Máu rơi từ mũi dao xuống, đọng thành vũng máu trên mặt đất.

Người đàn ông mặc áo mưa vô cảm nắm lấy tay nắm cửa, kéo nhẹ rồi máy móc bước ra ngoài.

Còn ở trong phòng, Harley và Catherine đang dựa vào bức tường ngay sát cửa.

Một người thì ngực bị đâm thủng, còn kẻ kia trên cổ có vết thương rất lớn.

Dứt khoát, một nhát đoạt mạng.

Và điều này chỉ là khởi đầu.

…

Lúc này trong quán cà phê dành cho các cặp đôi.

Đỗ Duy ngồi bên cửa sổ, yên lặng nhìn khách sạn ở đối diện, chính xác là cửa sổ lầu năm.

Một xác chết bị cắt ngang lưng bò ra ngoài cửa sổ, vì góc độ ánh sáng nên khu vực này rất tối, nếu không chú ý thì hoàn toàn không thể nhận ra.

Đỗ Duy vẫn lạnh lùng, hắn cầm cà phê lên, nhấp một ngụm rồi đặt xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Tính thời gian, chắc ác thi đã giết rất nhiều tín đồ của Vidar, có lẽ sắp đụng độ Giáo Chủ.

Theo cha Tony nói, cơ cấu tổ chức của Vidar rất kỳ lạ, ngoại trừ Giáo Chủ, những người khác đều chỉ là những người bình thường, và không thể liên lạc với Vidar mà họ tín ngưỡng.

Nói cách khác, Giáo Chủ là người bí ẩn và quyền năng nhất.

Hmm … chắc hẳn phải cỡ Người Đuổi Quỷ như James, nhưng chắc phải mạnh hơn một chút.

Ít nhất, James không có cách nào để tạo ra một ác thi.

Một khi ác thi đối mặt với Giáo Chủ Vinda, Đỗ Duy không nghĩ nó có thể giết chết đối thủ, thậm chí có thể động vào được bà ta, mà sẽ bị hóa giải dễ dàng.

Suy cho cùng, bất cứ ai cũng không muốn kẻ khác kiểm soát "vũ khí" của mình.

Đỗ Duy vừa đi về phía khách sạn, vừa âm thầm suy đoán.

Sau khi giải quyết xong ác thi, Giáo Chủ chắc chắn sẽ rất tức giận, tiếp đó sẽ kiểm tra xem tại sao ác thi lại mất khống chế.

Đây là phản ứng bản năng của con người, không ai có thể khác.

Sau đó, bà ta sẽ tìm thấy bất ngờ do hắn đã chuẩn bị từ trước, đó là bức ảnh của Cái bóng.

Tất nhiên, đến lúc đó, một số tình huống mất kiểm soát có thể xảy ra.

Ví dụ, sau khi Cái Bóng sau khi giết người, lấy được con dao sắc nhọn, nó càng trở nên đáng sợ hơn. Lúc đó, xét theo

logic hành vi của nó, nhất định sẽ tấn công hắn không chút do dự.

Nếu phân chia theo giá trị hận thù của những ác linh muốn giết chết mình nhất, Cái Bóng chắc chắn có thể xếp hạng nhất, tiếp theo là Annabelle, kẻ đã thua bạc.

Thứ hai, chính là chiếc đồng hồ cổ, ác linh Đỗ Duy, ác linh gặp phải trên xe buýt.

Chính vì vậy Đỗ Duy không thể chờ thêm nữa, hắn phải ngăn chặn ở đúng thời điểm, tránh để Cái Bóng lấy được con dao sắc bén kia, đồng thời làm mọi chuyện cho gọn gàng.

Ít nhất, phải có một lời giải thích hợp lý đưa ra cho sĩ quan Tom.

…

Bên trong khách sạn, Giáo Chủ Ruth đang rất tức giận.

Bà ta đứng ở cửa một căn phòng nơi tín đồ ở, nhìn cảnh tượng đẫm máu bên trong, mím chặt miệng, đôi mắt u ám gần như muốn chảy nước.

“Chết tiệt! Tao nhất định phải xé xác mày!”

Vừa rồi khi ở trên lầu, bà ta đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh.

Và có thể cảm thấy rằng ác thi đã vào khách sạn.

Bà vốn nghĩ rằng thứ này đã giết chết bác sĩ tâm lý, và đang quay trở lại với mình.

Vì vậy, bà ta có một tâm trạng tốt và đã đi tắm.

Nhưng sau một lúc chờ đợi, bà ta đột nhiên cảm thấy ác thi vẫn cứ lảng vảng ở trên tầng năm.

Tầng năm … Ngoại trừ 3 tín đồ luôn đi theo, những người khác đều ngủ ở đó.

Sau đó, Ruth có một dự cảm xấu.

Bà luôn cảm thấy mọi thứ có vẻ không ổn, rồi một ý tưởng tồi tệ lờ mờ xuất hiện trong đầu của cô - cái xác đã mất kiểm soát.

Vì vậy bà lập tức bước ra khỏi phòng tắm, mặc áo choàng tắm vào, rồi gọi người khác lên tầng năm kiểm tra tình hình.

Nhưng cảnh tượng nhìn thấy, khiến bà bị sốc. Cửa ở tất cả các phòng của tín đồ Vidar đều được mở hoàn toàn, hoặc chỉ khép hờ.

Trong phòng, mọi tín đồ đều chết rất thê thảm, tuy chỉ có một nhát dao nhưng ai cũng bị đâm xuyên tim, rạch nát cuống họng.

Ruth thậm chí còn nhìn thấy khuôn mặt của những tín đồ đã chết vô cùng đau đớn.

Khi ác thi giết họ, dường như còn tàn nhẫn hơn giết người vô tội.

Bà ta cũng không cảm thấy thương xót, hay đau lòng, chỉ vô cùng tức giận.

Cho dù có thể chiêu mộ các tín đồ khác, nhưng phải mất một thời gian dài, khi đó bà ta sẽ phải đối mặt với tình huống vô cùng tồi tệ.

Vidar cần hiến tế, nếu không họ sẽ bỏ rơi các tín đồ.

Ruth biết rằng những tín đồ bị Vidar bỏ rơi sẽ thê thảm đến mức nào.

Đó là nỗi tuyệt vọng hơn cả cái chết, từ thể xác đến linh hồn sẽ dần thối rữa, như một đống bùn. Trong quá trình đó, ngay cả tự sát cũng không thể thực hiện được, chỉ có thể đứng nhìn.

Bên cạnh, 3 tín đồ thân tín cũng lộ ra vẻ bối rối, đồng thanh hỏi: “Giáo Chủ Ruth, chúng ta nên làm gì bây giờ? Rất nhanh sẽ có người phát hiện ra chuyện xảy ra ở chỗ này, ngài nên rời khỏi đây trước.”

Ruth nhìn họ với đôi mắt độc ác, thì thầm: “Chờ một chút, ta có thể cảm nhận được vị trí của thứ đó.”

Tín đồ run giọng hỏi: “Ở đâu?”

Ruth nhắm hai mắt lại, quay người sang phía khác, và nói với giọng vừa huyền bí, lại vô cùng đáng sợ: “Nó ở đây.”

Rầm ……

Cuối hành lang, một người đàn ông ăn mặc điệu đà, tay cầm dao nhọn mở cửa bước ra.

Ruth cũng mở mắt ra, ánh mắt đầy tức giận và khó hiểu.

“Mày muốn giết tao sao? Tại sao? Nghi lễ đã xảy ra sai sót hay sao?”

Người đàn ông đương nhiên sẽ không trả lời bà ta, gã chỉ bước từng bước tới với một con dao sắc bén đẫm máu.

Đèn ở đầu hành lang, như thể bị đoản mạch, lần lượt vụt tắt.

Nhưng trong ánh mắt của Ruth và 3 tín đồ đều hiện lên cảm giác chán nản rằng mình sắp bị bóng tối nuốt chửng, cuối cùng chết trong tay của ác thi.

3 tín đồ theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng khi quay đầu lại, phía sau bọn họ đã hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Bên tai chỉ con nghe được tiếng bước chân đến từ cả hai phía cùng một lúc.

Một hành lang, cả hai đầu đều xuất hiện quỷ dị.

Vào lúc này, ngay cả Ruth cũng mất liên lạc với ác thi, bà ta chợt nhận ra rằng mình dường như đang đi vào ngõ cụt.

Không biết ác thi sẽ xuất hiện ở đầu nào, chỉ cần đi sai một bước, chết chắc.

Ruth suy nghĩ một lúc, bỗng bóng tối ngập tràn trong mắt của bà ta.

Bà quay đầu nhìn những tín đồ còn lại, nói bằng giọng bình tĩnh nói: "3 người các con chạy bên trái, tới cứ điểm dự phòng trước, ta ở lại đây giải quyết nó, sau đó sẽ đến."

Các tín đồ liếc nhau, cúi đầu bất đắc dĩ nói: "Giáo Chủ đại nhân, chúng con không phải bà, lỡ cái kia…"

Ruth đương nhiên biết họ muốn nói gì, bà ta cảm thấy có chút không vui, nhưng gương mặt vẫn rất bình tĩnh.

Bà ta bước đến gần ba người họ, và nói nhỏ: "Đừng sợ, Vidar sẽ bảo vệ các con, và mọi sự kinh hoàng sẽ tránh xa các con."

Giây tiếp theo, bà ta ném cả 3 vào bóng tối.

Ngay khi 3 tín đồ nhận ra điều gì đó, và bắt đầu đề phòng, họ cũng không kịp phản ứng.

Không ai nghĩ rằng Ruth, một Giáo Chủ, lại hành động dứt khoát như vậy.

Ngay sau đó là tiếng dao đâm vào người trong bóng tối.

Trước khi ác thi bắt đầu, Ruth không thể xác định vị trí chính xác của nó, nhưng khi nó đã ra tay, không khó để phán đoán.

Vì vậy, Ruth không hề do dự lao thẳng vào bóng tối.

1 phút sau.

Chỉ nghe bộp một tiếng …

Con dao nhọn rơi xuống đất.

Đèn ở đầu hành lang lại sáng.

Giáo Chủ Ruth cầm con búp bê làm bằng rơm, ấn nó vào đầu ác thi.

Bên cạnh, 1 trong 3 tín đồ đã ngã xuống vũng máu, cô bị một con dao đâm vào lưng, nghiêng về phía trước, và rạch một vết hở lớn ở lưng.

Còn ác linh cũng không ngừng run rẩy, như mất đi sức lực, ngã ầm xuống đất.

Ruth liếc nhìn 2 tín đồ còn sống sót, không nói chuyện, mà dời tầm mắt vào trong ngực của ác thi.

Có vết khâu lại, kỹ thuật điêu luyện, nhìn rất chuyên nghiệp …

Bà ta nheo mắt, dễ dàng cầm con dao sắc lên, quẹt nhẹ vào đường may.

Lưỡi dao sắc bén cắt đứt sợi tơ, cảnh tượng bên trong ngực của ác thi lộ ra trước mắt Ruth.

Những bức ảnh do Đỗ Duy in ra.

“Thằng bác sĩ tâm lý đó làm sao? Đúng là một thằng khốn kiếp!”

Ruth tức giận lôi mấy tấm ảnh ra, nhìn từng tấm một, vẻ mặt xấu xí.

Nhưng khi nhìn thấy một bức ảnh “đặc biệt” trong đó, biểu cảm của Ruth như đông cứng lại.

“1 con mắt?”

Chương 145: Cốc…

Trong hành lang trên tầng năm của khách sạn, ánh sáng đã hồi phục, sau khi Giáo Chủ Ruth của Vidar giải quyết được ác thi.

Nhưng khi bà ta nhìn thấy bức ảnh đó, xung quanh ngay lập tức chuyển thành bóng tối.

Trong bóng tối, một ánh mắt rất độc ác, dán chặt vào Ruth.

Bà ta không phải là người thường, đã từng gặp phải ác linh ở các thành phố khác.

Nhưng chưa từng có ác linh nào mang lại cho bà ta cảm giác khủng khiếp đến thế.

Ác ý này quá mạnh, đồng thời mơ hồ cảm thấy mùi máu tanh tưởi.

Cứ như ác linh này thường xuyên giết người.

Bản năng mách bảo Ruth phải chạy.

Nhưng xung quanh tối om, không biết phải chạy hướng nào.

Cảm giác về phương hướng … đã hoàn toàn mất.

Khi có ánh sáng, sẽ có bóng tối.

Ở trong bóng tối, nó có thể xuất hiện ở bất cứ đâu.

Ruth nghe thấy âm thanh sột soạt lạ lùng trong bóng tối.

Giọng nói rất gần bà ta, ở bên trái.

Đó là vị trí của 2 tín đồ còn lại chưa chết trong tay ác thi.

Phụt … ọt ọt …

Chất lỏng ấm nóng bắn tung tóe khắp người Ruth.

Thứ bà ta ngửi thấy ở đầu mũi là mùi máu …

Bà ta chợt nhận ra một sự thật.

Những người Vidar trước đây, có lẽ đã chết trong tay của ác linh này, và nguyên nhân trực tiếp là do thằng chó bác sỹ tâm lý chết tiệt đó.

Tại sao chuyện này lại xảy ra? Tại sao hắn có thể điều khiển ác linh?

Ruth không có thời gian để nghĩ câu trả lời cho câu hỏi, bởi vì vào lúc này, bà ta đột nhiên chạm vào thứ gì đó.

Tay nắm cửa…

Trong lòng mừng rỡ, bà ta lập tức xoay tay cầm, mở cửa lao ra.

Sau lưng hắn, âm thanh quái dị đó vang lên trong bóng tối.

Ruth biết rằng tất cả các Vidar đến New York đều đã chết trong tay của ác linh này, ngoại trừ bà ta.

Đây chắc chắn là một thảm họa.

Thậm chí tới tận bây giờ, Ruth vẫn chưa biết thân phận của Đỗ Duy, ngoài bác sỹ tâm lý, và không biết về hắn.

Tách……

Bà ta nhấn công tắc đèn.

Căn phòng đột nhiên sáng lên.

Dường như ngọn đèn không bị ảnh hưởng.

Mà sau đó quay lại nhìn ra ngoài cửa, Ruth vô cùng kinh hãi khi thấy một Cái Bóng chỉ có đường nét mơ hồ, và đôi mắt đỏ ngầu đang đứng lặng lẽ ở cửa.

Trên tay nó còn đang cầm theo 2 cái đầu.

Dòng máu đỏ rực chảy xuống mặt đất, mặc dù cảnh tượng này cũng không khủng khiếp bằng những người mà Ruth đã giết, nhưng nó khiến bà ta cảm thấy vô cùng áp lực.

Giết và bị giết hoàn toàn khác nhau. Cái trước sẽ có khoái cảm bởi việc kiểm soát được sinh mạng, nhưng cái sau sẽ chỉ run sợ theo bản năng.

Bà ta không muốn chết.

Vì vậy, ngay lập tức lấy con búp bê làm bằng rơm, và chỉ nó vào Cái Bóng ở bên ngoài cửa, thầm niệm những câu ngắn ngủn khó hiểu.

Những câu ngắn này là phi logic, thậm chí không phải là ngữ pháp phổ biến.

Từ ngữ có tần suất xuất hiện nhiều nhất, cách phát âm hơi giống Vidar …

Cái Bóng ngoài cửa dường như cảm nhận được điều gì đó, nhìn chằm chằm vào con bù nhìn trên tay Ruth, cũng không bước vào.

Ruth thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi bà ta thấy một tình huống kỳ lạ.

Mặc dù Cái Bóng không đi vào, nhưng nó vẫn để ý để con dao sắc bén trên tay trái.

“Nó muốn con dao này?”

Một tia sáng lóe lên trong mắt Ruth, và chợt nhớ ra điều gì đó.

Một số ác linh trở nên đáng sợ, và mạnh mẽ hơn khi họ nhận được một số môi giới đặc biệt.

Tất nhiên, tiền đề là môi giới này phải phù hợp với quy luật giết người của ác linh, và trường hợp này là cực kỳ hiếm.

Ruth chỉ được nghe các Giáo Chủ khác nhắc đến.

Có thể hiểu rằng nó chỉ tồn tại qua lời kể của kẻ khác, chưa ai tận mắt chứng kiến.

Trong khoảnh khắc, vẻ mặt của Ruth có chút xấu xí, bà ta không muốn ném con dao sắc nhọn vào Cái Bóng, bởi vì nó đã xem mình là mục tiêu phải giết.

Nếu để nó có thêm con dao sắc bén, càng khó lòng sống sót.

Chỉ có điều……

Bà ta cảm thấy con búp bê bù càng lúc càng nóng, trong mắt hiện lên vẻ chật vật.

Con búp bê bù nhìn này là cầu nối giữa bà và Vidar, đồng thời nó có thể chống lại sức mạnh của ác linh, nhưng nếu không thoát ra được, thì sớm muộn nó cũng sẽ tự diệt.

Khi đó, bà ta vẫn sẽ chết.

Phải đánh đổi …

Ruth suy nghĩ một lúc rồi nhặt con dao nhọn lên, chuẩn bị ném ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, một cảnh tượng mà cô không thể hiểu nổi xuất hiện.

Bỗng nhiên, một loạt tiếng bước chân từ xa đến gần vang lên.

Còn Cái Bóng dương như cảm thấy điều gì đó, đột nhiên chui vào bóng tối, rồi biến mất hoàn toàn.

Tuy nhiên, bóng tối không hề biến mất, thay vào đó càng lúc càng u ám.

Nó nhìn bà ta chằm chằm bằng một ác ý trần trụi.

“Chết tiệt, nhất định có thứ còn kinh khủng hơn sắp tới, chuyện gì đang xảy ra? Ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra!”

Ruth đóng cửa lại mà không cần suy nghĩ, chạy đến cửa sổ và cố gắng tìm cách thoát ra ngoài.

Bà ta liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, đang ở độ cao 5 tầng, nếu nhảy xuống nhất định sẽ nát thành từng mảnh.

Đột ngột……

Cốc …

Cốc …

Cốc …

Tiếng gõ cửa rất có quy luật vang lên.

Trái tim Ruth thắt lại, và cái lạnh thấu xương dường như xuyên qua lỗ chân lông, khiến bà ta run rẩy.

Trên tay của bà ta, con bù nhìn bùng cháy, dù tay bị bỏng, nhưng bà ta cũng không dám vứt bỏ.

Ruth không kìm được hét lên, lập tức ném con dao nhọn về phía cửa. Nhưng lực ném của bà ta không mạnh lắm, tuy con dao sắc bén nhưng chỉ để lại tạo ra vết xước nhỏ trên cánh cửa, rồi bật xuống đất.

Tiếng vang trong trẻo …

Đột ngột…

Tiếng gõ cửa dừng lại.

Tiếng cót két vang lên, và cánh cửa dần dần được mở ra …

Nhưng điều mà Ruth không thể tin được là khi cánh cửa được mở hoàn toàn, một người đàn ông với chiếc ô đen, đeo mặt nạ xuất hiện.

Khi người đàn ông tháo mặt nạ ra, khuôn mặt lạnh lùng của Đỗ Duy đã lọt vào tầm mắt của bà ta.

Ruth nghiến răng nói: “Sao lại là mày gõ cửa … không phải là ác linh mạnh hơn sao?”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Nếu tao không gõ cửa, chắc mày sẽ không vứt dao sắc đi. Như vậy sẽ càng khiến mọi chuyện rắc rối hơn, tao ghét phiền phức.”

Ruth độc ác hỏi: “Vậy từ sau khi đóng cửa, mày đã đứng bên ngoài rồi sao?”

Đỗ Duy có chút khác thường, nhưng hắn vẫn đáp: “Đúng vậy, qua lỗ mắt mèo, tao có thể thấy được trạng thái tinh thần của mày rất không ổn định. Điều này khiến tao cảm thấy rất kỳ lạ. Hóa ra loại tà giáo đồ giết người không gớm tay như mày, đến lúc chết còn thảm hại hơn cả người bình thường.”

Ruth cười toe toét và nói: “Nhưng mày chỉ là một con người …”

Vừa nói, bà ta vừa đi về phía Đỗ Duy.

Nhưng Đỗ Duy cũng không quan tâm như vậy, thậm chí còn dùng vải trắng quấn con dao sắc bén, rồi nhặt nó lên.

Ruth nhìn thấy điều này, thân thể của bà ta đột nhiên dừng lại, nhìn Đỗ Duy, khó hiểu nói: “Không đúng, mày ở bên ngoài, vậy ác linh đâu?”

Đỗ Duy đưa ngón tay ra chỉ vào bà ta, chính xác là vị trí ở phía sau của bà ta.

Sau đó hắn trả lời: “Nó đang ở phía sau của mày …”

Chương 146: Sự phẫn nộ của Tom

146: Sự phẫn nộ của Tom

Ở trong căn phòng.

Ánh đèn vẫn toả sáng.

Sau khi Ruth nghe lời nói của Đỗ Duy, bà ta không nghi ngờ rằng đây là trò đùa, bởi vì bà thật sự cảm nhận được cơn lạnh dọc sống lưng.

Giống như đứng ngay dưới máy điều hòa, cảm giác lành lạnh, nhưng vẫn khác, bởi vì cái lạnh này, có ác ý.

Bà ta không dám quay đầu nhìn lại, chỉ có thể lao tới chỗ Đỗ Duy.

Người đàn ông này có thể ẩn mình vào bóng tối, càng đến gần hắn, chắc chắn sẽ càng an toàn.

Trong vòng chưa đầy một giây, Ruth đã đưa ra phán đoán chính xác nhất.

Đáng tiếc……

Bà ta chưa chạy đến chỗ của Đỗ Duy, nhưng con bù nhìn trên tay đã cháy thành tro.

Sau đó, bà ta cảm thấy khung cảnh trước mắt đột nhiên thay đổi.

Góc nhìn trở thành góc nhìn từ trên xuống.

Lơ lửng…

Sau đó, Ruth không thể không hét lên, giọng bà ta vô cùng đau đớn, và thảm thiết.

Bà ta cảm thấy có một bàn tay to vô hình đang vặn chân và đầu của mình.

Thấy vậy, Đỗ Duy vội vàng rút bàn tay cầm súng trong túi ra, tiện tay đóng cửa lại, nhìn cảnh tượng qua lỗ mắt mèo.

Chỉ thấy cơ thể của Ruth lơ lửng trong không trung một cách kỳ lạ, giống như vắt khăn, vặn xoắn từ đầu đến chân.

Máu phun ra, trần nhà và mặt đất khắp nơi đều là máu.

Cảnh tượng trong mắt cũng đỏ rực như máu.

Hắn biết rằng đó là do một ít máu văng vào mắt mèo, khiến tầm nhìn bị mờ.

Vì vậy, Đỗ Duy đứng ngoài cửa đợi một lúc.

Ngay sau đó hắn nghe thấy một tiếng phốc kỳ lạ.

Ngay cả khi không nhìn rõ, Đỗ Duy cũng có thể nghĩ đến cảnh tượng khủng khiếp trong phòng.

Nhìn xuống 3 xác chết của tà giáo đồ trên hành lang, 2 trong số những xác chết nữ bị vặn xoắn lại và mất đầu.

Cái Bóng, có vẻ như bị ám ảnh bởi sự giết chóc, mang đầu ra bên ngoài.

Nếu là con người, nó phải có một bộ sưu tập rất kỳ lạ.

Đỗ Duy châm một điếu thuốc cho mình hút, nghĩ thầm.

“Lần này Cái Bóng đã giết thêm 3 người nữa. Theo ước tính, nó sẽ trở nên kinh hoàng hơn, nhưng theo tình hình ở nhà, thì chắc tạm thời không có vấn đề gì.”

“Còn con dao sắc bén kia … cho đến khi tìm ra cách giải quyết nó, tuyệt đối không thể để nó lấy được.”

Vừa nói, Đỗ Duy vừa nhìn bóng tối đang dần dần lùi lại, lấy ra một tấm vải trắng, gói tất cả đầu của tín đồ Vidar, bật lửa đốt cháy tất cả.

Về phần ác thi …

Hãy để nó là xác chết đi!

Vẻ trầm mặc ảm đạm trong phòng từ từ biến mất, đèn ngoài hành lang cũng sáng lên.

Đỗ Duy biết sau khi về đến nhà thì phải "dọn dẹp".

Trước khi rời New York và đến Massas, phải dọn dẹp đống rác …

Hắn tự nhủ trong lòng điều này, và lấy smartphone từ trong túi ra.

Mặc dù chuyện về Vinda đã kết thúc, nhưng vẫn phải giải quyết hậu quả.

Tìm thấy Sĩ quan Tom từ danh bạ, Đỗ Duy nhấn nút gọi.

Ngay sau đó, cuộc gọi đã được kết nối.

Giọng nói giận dữ của Tom vang lên: "Mẹ kiếp! Anh Đỗ Duy? Sao anh lại gọi cho tôi? Chiều nay chúng ta mới gặp nhau đúng không?"

Đỗ Duy sửng sốt, nói: "Đúng vậy, nói chính xác là 8 tiếng trước."

Tom tức giận nói: "Vậy thì sao? Bây giờ gọi cho tôi là có ý gì? Một ác linh khác đang giết người?"

Đỗ Duy đáp: "Đúng là có ác linh quấy phá, à, nhưng anh yên tâm, đều là tín đồ của Vinda chết, không phải người thường."

Đầu dây bên kia, Tom có vẻ choáng váng, phải mất một lúc lâu sau anh mới có phản ứng: "Ý anh là Vidar? Giờ anh đang ở

đâu, tôi sẽ qua ngay.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Trong một quán rượu gần trường 1 ngôi cấp hai ở quận Bắc Brook, đối diện có một quán cà phê cho các cặp đôi.”

Giọng điệu của Tom có chút kỳ lạ: “Anh ở đâu? Được rồi, giờ tôi cách anh không xa, chờ một chút, vài phút nữa tôi sẽ tới ngay!”

Nói xong anh ta cúp máy.

…

Một nơi nào đó trên đường phố.

Vài chiếc ô tô màu đen đậu dưới bóng tối bên đường, có vẻ vô cùng bí mật.

Sau khi cúp máy, Tom liếc nhìn khu vực đối diện đang sáng rực ánh đèn hồng, hừ lạnh một tiếng, nói với thuộc hạ đang lái xe: “Thông báo cho người khác, hủy bỏ hành động, chúng ta sẽ xử lý vụ án khác.”

Người cấp dưới lấy làm lạ hỏi: “Sếp, không phải tối nay sẽ quét sạch hoàn toàn khu đèn đỏ sao? Sao bỗng nhiên lại đổi ý? Có nên giữ lại một ít người ở đây không?”

Tom văng tục: “F*ck! Cậu đang dạy tôi cách làm việc sao? Tôi nói đi giải quyết vụ khác đi! Vụ của khu đèn đỏ tạm gác lại!”

Người cấp dưới nhún vai, không còn cách nào khác nói: “Dạ, em hiểu rồi!”

Nói xong, cậu ta bật liên lạc nội bộ, và thông báo cho những người khác.

Còn Tom thì nhìn khu đèn đỏ với vẻ mặt lạnh lùng, nhưng lại thở phào nhẹ nhõm.

Trên thực tế, trái tim anh đã tan nát khi biết cô hàng xóm xinh đẹp mà anh yêu thích đã chết!

Liên tục gặp án, nhất là thời gian gần đây thường xuyên, toàn xảy ra các vụ án đặc biệt.

Nhưng càng ít người biết về những chuyện này thì càng tốt.

Khu đèn đỏ rất đặc biệt đối với Tom.

Không có bạn gái, anh ta nán lại một lúc lâu, sau khi mất mục tiêu là cô hàng xóm xinh đẹp. Đột nhiên anh ta cảm thấy rằng việc đập phá khu đèn đỏ, không phải là một điều tốt cho mình.

Hmm … Mặc dù mỗi tháng chỉ đến đó một lần.

Tom càng nghĩ càng thấy khó chịu, không thể không chửi rủa!

…

Vài phút sau, ở bên trong khách sạn.

Sĩ quan Tom đến cầu thang ở tầng năm, nhìn Đỗ Duy đang dựa vào tường hút thuốc với vẻ mặt rầu rĩ.

Sau đó anh càng cảm thấy khó chịu hơn.

“Ồ, người bạn thân nhất của tôi, anh có biết người quản lý khách sạn khi nhìn thấy cảnh sát đến, đã sợ hãi ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất, nực cười sao đến cỡ nào không?”

Đỗ Duy liếc nhìn, kỳ quái hỏi: “Tại sao lại như vậy?”

Tom chế nhạo: “Bởi vì chúng biết sự tồn tại của những tà giáo đồ, chết tiệt! Những tên khốn kiếp này! Tôi thật sự nên bắn chết hết chúng!”

Sau đó, Tom nhìn cái xác trên mặt đất với vẻ ghê tởm, khi đi đến trước mặt Đỗ Duy, anh ta xin một điếu thuốc.

“Anh rõ ràng là một sát thủ của phụ nữ. Bất cứ nơi nào mà anh xuất hiện, luôn có những người phụ nữ chịu bất hạnh. Nếu không biết rằng anh là một Người Đuổi Quỷ, cộng thêm lần này, những người chết là tà giáo đồ cực kỳ hung ác, tôi thật sự nghĩ anh đã cố ý làm vậy. “

Đỗ Duy thở ra một hơi khói thuốc, nhẹ giọng nói: “Vidar tạo ra một ác thi, ừm … đó là cái xác mặc áo mưa. Tốt hơn hết là anh nên đốt nó đi, bởi không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa.”

Tom cau mày, nói: “thứ này quá tà ác. Qua camera của khách sạn, tôi thấy nó đi ra, sau đó giết những tà giáo đồ. Sau đó, toàn bộ hành lang thay chuyển thành đen như mực, lúc đó đã xảy ra chuyện gì?”

Sau khi suy nghĩ, Tom nói thêm một câu: “Tôi chỉ nhìn thấy anh bước vào hành lang, và hình ảnh đang hút thuốc ở cửa. Có thể cho tôi biết quá trình cụ thể được không?”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Thật ra cũng không có gì để nói, đêm nay ác thi này lại xuất hiện ở nhà tôi, nó không đánh lại tôi, liền bỏ đi. Tôi đuổi theo nó đến chỗ này thì thấy nó biến mất.”

“Vì vậy, tôi ngồi ở đối diện quán cà phê dành cho các cặp đôi, sau đó tôi nhìn thấy một xác chết ở cửa sổ trên tầng năm.”

“Sau đó, tôi đi vào khách sạn và phát hiện ra rằng ác thi đang giết người, còn ác linh đã giết Roy dường như xuất hiện ở đây.”

Tom trầm ngâm nói: “Tôi đã nắm được rồi, những con ma này thật sự rất khó hiểu, tôi không biết anh phải đối phó với chúng như thế nào”.

Đỗ Duy thở một làn khói thuốc, chậm rãi nói: “Tôi đâu muốn dính dáng gì tới chúng. Nếu có thể, tôi chỉ muốn điều hành tốt phòng khám của mình.”

Tom chế nhạo: “Tôi không nghĩ anh thích hợp để làm bác sĩ.”

Đỗ Duy nhíu mày: “Ý của anh là?”

Tom ngoắc ngoắc điếu thuốc trả lời: “Bởi vì tôi cảm thấy trạng thái tinh thần của anh không được tốt lắm, có vẻ rất chán nản và lạnh nhạt, gần đây tôi cũng có đọc một số sách tâm lý, anh bạn à, có vẻ anh đang chịu áp lực rất lớn. “

Đột nhiên, Tom dường như đã nghĩ ra điều gì đó, anh cười: “Tôi có một cách để xả stress. Anh có muốn thử không?”

Đỗ Duy nhìn hắn, im lặng một hồi, xoay người rời đi.

“Không cần, tôi có bạn gái rồi…”

Chương 147: Cái bóng phản chiếu trong hồ

147: Cái bóng phản chiếu trong hồ

1:20 sáng, Thứ Năm, ngày 27 tháng 5.

Bên trong phòng khám tư vấn tâm lý.

Sau khi Đỗ Duy về nhà dọn dẹp "vệ sinh", từ trên gác xép xuống, đã hơn nửa tiếng đồng hồ.

Khi bước vào phòng tắm, hắn liếc nhìn cánh cửa phòng ngủ chưa được thay mới, thầm thở dài.

Cánh cửa này đã bị Cái Bóng phá hủy, mặc dù hắn từng muốn mua một cánh cửa khác để thay thế, nhưng không có thời gian.

Suy tư một lúc.

Đỗ Duy lấy smartphone ra, muốn đặt hàng trực tuyến.

Nhưng vừa mở máy, hắn đã thấy Alexis gửi cho mình một tin nhắn hơn nửa tiếng trước.

[Anh Đỗ Duy yêu dấu, giờ là 0:11, chắc anh đã ngủ rồi, em vừa mới rời khỏi ga ra. À … để chọn xe cho anh, chắc là hợp với tính cách của anh, ngay mai em mong anh dậy sớm hơn, để em không phải đợi lâu ở bên ngoài.】

Cuối cùng … cũng gửi kèm một icon yêu thương thắm thiết…

Đỗ Duy lắc đầu: "Hi vọng chiếc xe này không đắt lắm. Dù sao cũng phải đáp lễ…"

Hắn được sĩ quan Tom đưa về nhà, sau đó vội xử lý những cái đầu của tín đồ Vidar.

Vì vậy, Đỗ Duy suy tư nhìn smartphone của mình.

Tuy nhiên, hắn cảm thấy nên trả lời tin nhắn, nếu không thì sẽ rất là vô phép …

Vì vậy, hắn bèn soạn một tin nhắn thoại, và gửi cho Alexis.

Sau khi làm xong, hắn cất smartphone vào túi, và đi vào phòng tắm.

2 ngày nay hắn có chút bận rộn, tuy rằng không phải lúc nào cũng tiếp xúc với ác linh như trước, nhưng cũng không dễ dàng.

May mắn thay, hắn đã được giải quyết xong xuôi đám Vidar ở New York, và có thể ổn định trong một thời gian.

Trong khoảng thời gian này, hắn sẽ không quá mức căng thẳng, có thể nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị dầyd đủ, và sau đó đi đến thành phố không người Massas.

…

Ở một nơi khác.

Nhà của Alexis.

Cô ấy cũng đang tắm.

Nằm trong bồn tắm cao cấp, Alexis trông rất hạnh phúc, một người phụ nữ đang yêu luôn tràn đầy sức sống.

Ring…

Smartphone rung lên.

Alexis liếc nhìn chiếc smartphone được đặt trên tấm chắn trong bồn tắm, có thể dễ dàng lấy được, trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ.

Muộn như vậy chắc không ai nhắn cho mình.

Cha mẹ cô không sống ở New York, nhưng họ không ở quá xa. Họ thường không gửi tin nhắn cho cô vào giờ này, về cơ bản họ thường gọi trực tiếp.

Phần lớn bạn cũ đều sống ở các thành phố khác, và không có nhiều liên hệ.

Nghĩ đến đây, mắt cô chợt sáng lên, cô nhanh chóng lấy smartphone.

Nhưng sau đó, Alexis có chút không vui.

"Chết tiệt, sao anh lại ngủ muộn vậy? Anh không biết thức khuya có hại cho sức khỏe à?"

Nhưng sau khi mở tin nhắn, Alexis không thể không cắn môi, và hừ lạnh.

Chỉ có một tin nhắn, ngắn gọn, khô khan.

[Ok, mai anh sẽ dậy vào lúc 6 giờ. 】

Alexis bất lực mỉm cười, và tự nhủ: "6 giờ, nghĩa là ít ra em phải dậy lúc 5 giờ để mặc quần áo, rồi lái xe đến cửa nhà để gây bất ngờ cho anh."

"Thật sự rất đau đầu. Xem ra mình phải lau khô tóc và đi ngủ ngay, nếu không ngày mai e là không thể dậy nổi."

Rào rào.

Nước bắn tung tóe.

Alexis đứng dậy khỏi bồn tắm, lấy khăn tắm lau người, sau đó mặc áo choàng tắm trở về phòng ngủ.

…

2:08, sáng sớm.

Hờ……

Trong phòng ngủ trên tầng hai của phòng khám tư vấn tâm lý.

Đỗ Duy nằm trên giường trong bộ đồ ngủ màu đen, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt rất tái nhợt, có chút giãy dụa.

Bên cạnh hắn, đặt thẻ Joker, mặt nạ, zippo, và chiếc ô đen.

Điều kỳ lạ là hắn, trong bộ tuxedo, được vẽ trên thẻ hề, nhưng hắn lại quay đầu, và lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy trên giường.

…

Tích……

Tích……

Xung quanh tối om.

Dưới chân là vũng nước lạnh buốt.

Trên đỉnh đầu tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả, chỉ cảm thấy từng giọt nước suối nhọt lên trên trán của hắn.

Đỗ Duy biết mình lại rơi vào ác mộng.

Nhưng điều này hoàn toàn khác với trải nghiệm trước đó.

Hắn không hề bị ảnh hưởng gì trong giấc mơ này, ngoại trừ thị giác của mình.

Tất nhiên, hắn biết rằng thị giác chỉ là một khái niệm.

Cái gọi là thị giác thực ra chỉ là cách mà ý thức thu được thông tin từ những giấc mơ.

Nhưng thật lạ …

Đỗ Duy nhìn xung quanh một hồi rồi nhíu mày.

Hắn nhớ tới lúc trước ở trong phòng ngủ, bởi vì quá mệt mỏi liền ngủ thiếp đi.

Không ngờ ngay khi vừa chìm vào giấc ngủ, hắn lại xuất hiện trong giấc mơ quái đản này.

“Mình đang đứng trên mặt hồ?”

Hắn giẫm mạnh xuống dưới, nhưng lại không thể chìm xuống.

Hắn thấy mình vẫn mặc đồ ngủ, có chút khó hiểu.

“Lời nguyền vừa mới suy yếu. Giấc mơ này không liên quan gì đến The Nun. Vậy đó là lá bài Joker?”

Theo những gì Cha Tony nói, suy xét mối liên hệ giữa hắn và Joker.

Có một phần của tà linh trong lá bài đó.

Và tà linh này sẽ dần dần đồng hóa, và ăn mòn bản thân, cuối cùng biến mình thành một phần của nó.

“Dùng giấc mộng để ảnh hưởng đến ý thức của mình, trong một khoảng thời gian nhất định sau đó, sẽ bắt đầu tấn công sao?”

Đỗ Duy lắc đầu, lá bài Joker này là chiến lợi phẩm của hắn trong sòng bạc, nó thuộc về hắn, nhưng không giống ô đen và zippo, không có tai hoạ ngầm.

Bởi vì 2 thứ này thuộc đều là môi giới, ác linh trong đó đã bị tiêu diệt, sẽ không thể hại người nữa.

Nhưng cái hồ này …

Không hiểu sao, Đỗ Duy cau mày, đột nhiên liếc xuống.

Ngay lập tức…

Vẻ mặt của hắn trở nên rất xấu.

Ở dưới đáy hồ, một bóng người mơ hồ, ở góc độ đối ngược, cũng đứng ở phía dưới.

Cảnh tượng này rất lạ.

Giống như đứng trên một tấm gương, ngăn cách bởi những tấm gương, một bên là mình và một bên là hình ảnh phản chiếu trái ngược.

Đỗ Duy cúi xuống nhìn kỹ hơn.

Trong quá trình đó, hình ảnh mờ ảo dưới đáy hồ không hề di chuyển.

Cho đến khi Đỗ Duy càng ngày càng đến gần bên hồ. Dường như cảm nhận được điều gì đó, nó cũng tiến đến trong tư thế uốn éo, hình dáng dần dần hiện rõ.

Lúc mặt của Đỗ Duy sắp chạm vào mặt hồ, bóng người dưới đáy hồ hoàn toàn lộ ra trước mặt.

Một người đàn ông mặc áo khoác đen, mái tóc hơi rối, với khuôn mặt nhăn nheo của một người phụ nữ.

Chính xác mà nói, đó là một ác linh Đỗ Duy có trí nhớ, tính cách và hành vi logic tương tự như hắn.

Ngay sau đó, ác linh Đỗ Duy chậm rãi đưa tay ra, xé nát khuôn mặt nhăn nhó của người phụ nữ, nghiền nát thành từng mảnh, lộ ra khuôn mặt tái nhợt và lãnh đạm.

Trong quá trình này, động tác của nó rất tao nhã, rất giống một quý ông thuộc tầng lớp thượng lưu, cho dù rất thô bạo, nhưng lại không có chút khuyết điểm.

Chương 148: Tự chìm

Trong một giấc mơ.

Đỗ Duy nhìn "chính mình" kia bằng ánh mắt lạnh lùng.

Khuôn mặt, thân thể, tính cách giống nhau.

Lúc này, ngoài trừ phong cách, hắn và ác linh Đỗ Duy không có gì khác biệt.

Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy chỉ nhìn nhau bằng ánh mắt lạnh lùng, vô cảm, bầu không khí ảm đạm khó tả.

Khá lâu sau đó.

Đỗ Duy mở đầu: "Khi tao cho mày tính cách và trí nhớ, tao đã chôn một cái hố. Sau này, mày rơi xuống hố, trở thành kẻ thua cuộc, tao thành công lấy lại thân thể."

"Nhưng mày cũng có toàn bộ ký ức của tao, nên xây Hồ Tâm Hồn. Giờ tao rất tò mò, thật ra lúc trước mày đã ở đâu?"

"Hơn nữa tao dùng quy luật để giết mày, tại sao mày lại không chết?"

Tuy có nghi ngờ, nhưng vẫn rất bình thản. Có vẻ như Đỗ Duy không hề kinh ngạc trước chuyện ác linh Đỗ Duy chưa chết, nghi ngờ duy nhất chính là không rõ tại sao lại thế.

Ác linh Đỗ Duy nhìn hắn, bình tĩnh nói: "Lúc trước bị tao nhốt trong gương, không cảm nhận được mình đang dần trở thành ác linh sao? Sao lại còn nghi vấn?"

Đỗ Duy trầm ngâm gật đầu: "Quy luật này đang biến tao thành ác linh, cho nên nó không thể giết mày, bởi vì mày là ác linh."

Ác linh Đỗ Duy lắc đầu nói: “Có thể hiểu rằng, sau khi đổi mặt thành công, trở thành ác linh hay chết cũng không có gì khác biệt. Bởi vì lúc đó mày sẽ mất đi cái tên Đỗ Duy, trở thành thứ tồn tại trong mặt nạ. Những ác linh ở trong đó, cho đến khi có ai đó đeo mặt nạ vào, sẽ sử dụng quy luật tương tự để xuất hiện trở lại. “

Nói đến đây, nó dừng lại và nói: “Đương nhiên, đến lúc đó sẽ xuất hiện sẽ là ác linh mặt nạ. Cho dù có người dùng phương thức tương tự để tạo cho mình một tính cách, thì mày sẽ không phải là Đỗ Duy, mà là ác linh khác có ký ức của con người.”

Nghe có vẻ giống như sự tái tạo …

Cuộc nói chuyện giữa Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy không có cảm giác giống như giữa 2 kẻ tử thù, mà giống như một cuộc trò chuyện giữa những người bạn cũ thân thiết nhất.

Tất nhiên, sự ví von này là rất không phù hợp.

Bởi vì ký ức của hai bên giống nhau, tính cách giống nhau, và logic làm việc cũng giống nhau, theo một nghĩa nào đó, đây được gọi là tự hỏi, và tự trả lời.

Vì vậy, Đỗ Duy lại một lần nữa tự hỏi “bản thân” một câu: “Trước mày phải có những ác linh khác đã cướp đi thân thể của con người? Những ác linh kia đang ở đâu?”

Ác linh Đỗ Duy đáp: “Tao không biết, bởi vì tao là mày, chúng ta có cùng ký ức. Chuyện mày biết thì tao cũng biết, mày không biết, tao cũng không biết.”

Đỗ Duy gật đầu, tỏ ý đã hiểu, hắn không nghĩ ác linh Đỗ Duy nói láo, bởi vì hắn quá hiểu rõ bản thân.

Hắn không thể tự lừa dối chính mình.

Sau đó hắn nói: “Vậy giờ mày không ở trong mặt nạ, mà là trốn sâu trong ý thức của tao?”

Ác linh Đỗ Duy gật đầu nói: “Không … tao đã nói, tao là mày, cũng là ác linh. Chỉ cần ngươi hoàn toàn ác linh hoá, sẽ trở thành tao. Từ đầu đến cuối, chúng ta luôn là một.”

Đỗ Duy cười thầm, hắn ngửi được mùi tâm lý ám thị.

“Ngoài trí nhớ, tao và mày có khác biệt về khái niệm. Cho dù là ác linh hoá, tao cũng trở thành ác linh, không phải mày.”

“Mày biết ô đen chứ?”

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Loại thăm dò này quá tầm thường.”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Đúng là rất tầm thường, mày vẫn chưa trả lời tao?”

Chiếc ô đen mới lấy được gần đây, ác linh Đỗ Duy không lừa được mình, dù trả lời biết hay không, cũng đều tiết lộ một số thông tin.

Biết nghĩa là biết, không biết nghĩa là không biết.

Không trả lời, cũng không khác là mấy.

Đỗ Duy đứng dậy, nhìn chung quanh, ngạc nhiên nói: “Vậy thứ mày có là ký ức trước khi tao lấy lại thân thể, còn chuyện sau đó mày không hề biết.”

“Mày đúng là tao, nhưng là quá khứ của tao.”

“Còn nữa, trước khi tao chết, mày không cách nào lấy được thân thể của tao. Cho nên mày làm thế này, thật ra chỉ là muốn nhét vào trong đầu tao suy nghĩ, mày chính là tao.”

“Nhưng không có tác dụng với tao, phương pháp của mày quá cùi bắp.”

“Nó thậm chí còn bộc lộ những điểm yếu của mày.”

“Và giờ, tao đã biết cách để rời khỏi giấc mơ này, và trở về thực tế.”

Đỗ Duy nói xong, cúi đầu xuống.

Giờ phút này hắn đứng ở trên mặt hồ, ác linh Đỗ Duy phía dưới u ám, tràn ngập ác ý.

Căn bản không thể dung hòa quan hệ giữa hai bên, chỉ có thể tồn tại một bên.

Hắn tự nhủ: “Tiềm thức con người có một nỗi sợ hãi khó giải thích đối với biển sâu, hồ nước, bầu trời cao và bóng tối. Điều này đã in sâu vào bản năng, và không thể nào lay chuyển.”

“Dù có thể thản nhiên đối mặt, trong mơ cũng không ai có thể cự tuyệt bản năng này.”

“Lý do tao đứng trên hồ là vì trong tiềm thức tao không muốn rơi xuống đáy hồ. Bởi theo lẽ thường, điều đó có nghĩa là chết đuối.”

“Nhưng đây là một giấc mơ … điều sợ nhất thường là điều không muốn đối mặt nhất.”

Đỗ Duy nói xong, hít sâu, nhắm mắt lại.

Đối mặt với cái chết, cần phải cực kỳ bình tĩnh.

Thời gian trôi qua từng phút.

Ác linh Đỗ Duy ở dưới, lại không nói lời nào, bởi vì nó biết rằng nói gì cũng vô nghĩa.

Không cách nào ngăn cản.

Mặc dù nó có thể ảnh hưởng đến giấc mơ, và thậm chí tạo ra một Hồ Tâm Hồn, nhưng chủ nhân của giấc mơ là Đỗ Duy.

Sau đó, một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra.

Vẻ mặt của Đỗ Duy càng ngày càng bình tĩnh, thân hình cũng từ từ chìm về phía đáy hồ.

Mà ác linh Đỗ Duy lại đang trồi lên khỏi mặt nước.

Chung quanh tối om, mặt hồ chia cắt toàn bộ cõi mộng thành hai phía, nhưng chỉ có Đỗ Duy và ác ma Du Duy ở trong hình ảnh phản chiếu.

Ọc ọc…

Đỗ Duy cảm thấy mình đang dần chìm xuống đáy hồ, đầu tiên là hai chân, sau đó là cánh tay, bụng dưới, ngực và cổ.

Cuối cùng là miệng và mũi.

Trong suốt quá trình này, sắc mặt của Đỗ Duy không chút thay đổi, cho dù bị nước lạnh tràn vào cơ thể dọc theo lỗ tai và mũi, hắn cũng không có giãy dụa, tìm cách trồi lên mặt hồ.

Dường như hắn sắp chết đuối.

Không có gì đáng sợ và tuyệt vọng hơn là tự làm mình chìm xuống đáy hồ.

Phụt…

Trên mặt hồ xuất hiện một vòi nước.

Khi Đỗ Duy chìm hẳn xuống hồ, cơ thể của ác linh Đỗ Duy mới từ từ nổi lên.

Đổi thành nó ở phái trên và Đỗ Duy bên dưới.

Nó lạnh lùng nhìn Đỗ Duy đang chìm dưới đáy hồ, không hề tức giận mà vẫn vô cùng bình tĩnh.

Sau một thời gian khá dài.

Ác linh Đỗ Duy lạnh giọng nói: “Khi mày chìm xuống đáy hồ, mày đã ra khỏi đây trở về hiện thực, nhưng đồng thời tao cũng có ký ức hiện tại của mày.”

“Thành phố không người Massas sao? Tao cũng rất mong đợi …”

Chương 149: Mới đúng là Đỗ Duy

Rạng sáng.

Đồng hồ báo thức đã reo.

Đỗ Duy xoa xoa cái đầu đau đớn của mình, sau khi tắm rửa liền bước xuống lầu.

Tinh thần của hắn không tốt cho lắm.

Cuộc đối đầu với ác linh Đỗ Duy trong mộng quá lâu, đặc biệt quá trình chìm xuống hồ rất chậm. Phải mất 2-3 tiếng sau mới rời khỏi được giấc mộng.

Không khác gì cả đêm không ngủ.

Khi xuống lầu, hắn đang mặc một bộ quần áo bình thường, với một chiếc áo gió màu kem, theo thói quen sờ vào vị trí ngực trái, nơi chiếc mặt nạ được giấu.

Sau khi tiếp xúc với ác linh, Đỗ Duy về cơ bản đã cáo biệt nhưng bộ quần áo body.

Mặt nạ, súng lục, zippo, lá Joker thì khỏi nói, nhưng con dao sắc bén không dễ giấu, nếu mặc quần áo mỏng thì rất dễ bị nhìn thấy.

Vì vậy, áo gió đã trở thành thứ bắt buộc.

Nhìn chiếc đồng hồ cổ treo tường ở tầng một, và Annabelle đang "yên vị" trong chiếc tủ đóng khung, vẻ mặt của Đỗ Duy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Annabelle thua cược, còn chiếc đồng hồ cổ vẫn là bí ẩn.

Ngoài trừ Cái Bóng vẫn rất lì lợm, ngôi nhà này gần như là nơi an toàn nhất ở New York.

Tất nhiên … tiền đề là hắn ở nhà, và phải là ban ngày.

Nếu không, chỉ cần ai đó bước vào, sẽ trở thành mục tiêu của Cái Bóng.

Con quỷ này đã giết hơn mười người, so với lúc trước còn kinh khủng hơn nhiều. Tuy có chiếc đồng hồ cổ ngăn chặn, nhưng sớm muộn cũng sẽ gây chuyện.

Nhưng thật đáng xấu hổ.

Cho tới bây giờ, Đỗ Duy vẫn không biết cách nào giải quyết Cái Bóng, không biết quy luật giết người, nó lại luôn ở trong bóng tối.

Không sử dụng quân bài Joker, Đỗ Duy căn bản không làm gì được nó.

Nhưng sử dụng lá bài quá thường xuyên, thì tà linh sẽ ăn mòn bản thân càng sâu, sớm muộn gì cũng tiêu hao bản thân.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy rút lá bài Joker từ trong ví ra.

Hình ảnh trên đó không hề thay đổi, nhưng con sói độc ác ẩn mình trong bóng tối, đã tiến gần chính mình trong bộ tuxedo hơn một chút.

Hắn có thể đoán được.

Khi con sói hoang trong lá bài áp sát hắn, và mở hàm răng sắc nhọn ra, đó chính là lúc tà linh bắt đầu ăn thịt hắn.

Nhét lá bài Joker vào lại trong ví, Đỗ Duy thì thào: “Nếu không tìm được cách giải quyết Cái Bóng, có lẽ phải tính đến chuyện mời thêm một thành viên mới vào nhà.”

Vừa nói vừa bước ra cửa.

Vặn tay nắm cửa, và kéo ra.

Bên ngoài mặt trời vừa mọc, gió thổi vi vu, trên trời không một gợn mây.

Giờ là giờ 6 sáng, không chênh một giây, một phút nào.

Hắn luôn đúng giờ.

Ở phía đối diện, có một chiếc McLaren GT màu đen đang đậu, trông rất ngầu, lặng lẽ như một bóng ma, trông rất bắt mắt.

Chỉ lạ là Alexis không ra khỏi xe.

"Chẳng lẽ cô ấy đã ngủ quên trên xe?"

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, đi về phía trước.

Kính xe ô tô là loại, bên ngoài không nhìn thấy được bên trong, và ngược lại.

Vì vậy, hắn gõ cửa kính ô tô.

Cóc cóc cóc…

không phản hồi.

Gõ một hồi, cửa kính xe từ từ kéo xuống, khuôn mặt ngái ngủ của Alexis hiện ra trước mặt Đỗ Duy.

Dưới ánh nắng ấm áp, làn da của Alexis có vẻ trắng hơn.

Các đường nét trên gương mặt của cô cũng rất thanh tú, hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của người châu Á.

Trên thực tế, Đỗ Duy vẫn luôn cảm thấy Alexis không cần nhuộm tóc đen, tuy rằng nhìn đẹp mắt, nhưng không có khí chất rực rỡ như mái tóc bạc.

"Chào buổi sáng, Alexis."

Alexis cứ như vừa rời giường, cô ngây người nhìn Đỗ Duy một hồi, sau đó đột nhiên lắc đầu, khó chịu nói: "Em không

vui chút nào!”

Đỗ Duy lúng túng nói: “Có phải anh không nên đánh thức em?”

Alexis gục đầu trên vô lăng, hừ khẽ: “Không phải không nên đánh thức em, nhưng ít ra anh cũng không nên dậy sớm như vậy. Hôm nay em ngủ chưa đầy 4 tiếng, và vừa dậy lúc 5 giờ sáng để trang điểm, lái một mạch đến nhà anh, vừa chớp mắt một cái, đã thấy buồn ngủ như sắp chết…”

“Anh thật là đáng ghét quá đi. Nếu em dậy sớm hơn, em sẽ không để anh thấy dáng vẻ xấu xí này.”

Lời nói bộc lộ ý than thở.

Đỗ Duy không có kinh nghiệm yêu con gái, cũng không hiểu tại sao Alexis lại cảm thấy nhếch nhác…

Một chiếc áo len màu xanh, với quần short, mặc dù đơn giản nhưng trông rất năng động.

Ngoài ra, cô ấy trang điểm trông rất đẹp.

Đây được gọi là nhếch nhác?

Đỗ Duy không hiểu được, đành phải ngập ngừng nói: “Hay là em ngủ thêm một lúc?”

Alexis không giận, trợn mắt đáp: “Em định chợp mắt một lúc, nhưng không thể cứ để cho anh đứng ngoài đó nhìn mãi vậy. Anh vào xe đã honey.”

“Ừm … Được.”

Nói xong, Đỗ Duy bước đến mở cửa xe, ngồi vào vị trí kế bên tài xế.

Mặc dù chiếc McLaren GT này là một chiếc xe thể thao, nhưng không gian bên trong không hề chật chội, và tương đối thoải mái.

Sau khi Đỗ Duy ngồi xuống, hắn nhìn Alexis nâng kính xe lên, rồi gục trên vô lăng, nghiêng đầu về phía hắn.

Hơi thở … hơi gấp gáp.

Ở khoảng cách gần như vậy, Đỗ Duy có thể ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt trên cơ thể của Alexis, không hề hăng.

Nhưng nó khiến hắn cảm thấy xao động.

Đặc biệt, lúc này Alexis đang nghiêng đầu quay mặt về phía hắn, đôi mắt ngái ngủ tuy lim dim nhưng lại càng hấp dẫn hơn.

Alexis vốn là một phụ nữ rất xinh đẹp.

Hơn nữa, hôm nay cô ấy mặc một chiếc áo len rộng, rất rộng, khá hấp dẫn, càng đúng với thân phận của một cô bạn gái.

Từ góc nhìn của Đỗ Duy, thậm chí có thể nhìn thấy xương quai xanh trắng và mịn của Alexis …

“Honey, anh đang nhìn cái gì vậy?”

Đột nhiên, Alexis nhướng đôi lông mày mảnh mai của mình, và một nụ cười vui vẻ xuất hiện trên khóe môi.

Đỗ Duy ngượng ngùng hắng giọng nói: “Không có chuyện gì, anh chỉ nhìn em thôi.”

Hi hi……

Alexis không nhịn được cười, bất lực nói: “Có vẻ như anh vẫn chưa thích ứng với mối quan hệ hiện tại của chúng ta, nói cũng ngại ngùng. Hãy mạnh dạn lên, em sẽ không ngại đâu.”

Đỗ Duy gật đầu, đưa tay về phía xương quai xanh của Alexis.

Đầu ngón tay chạm vào cổ áo len của cô ấy …

Da thịt tiếp xúc…

Trong khoảnh khắc đó, khuôn mặt của Alexis đỏ bừng, ánh mắt lộ rõ vẻ khó ti.,Ccô cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, và nhịp thở cũng rối loạn.

Điều này thật sự rất táo bạo …

Anh ấy đã mở mang đầu óc rồi sao?

Alexis đột nhiên trở nên căng thẳng, mở miệng định nói gì đó, nhưng động tác ngay sau đó của Đỗ Duy, làm cho sắc mặt cô tối sầm lại.

Đỗ Duy kéo áo len của cô lên, che đi xương quai xanh của cô …

Mặt của Alexis tối sầm …

Hừ, đây mới đúng là Đỗ Duy …

Chương 150: Sự an bình đã mất từ lâu …

“Anh Đỗ Duy, anh … anh … làm gì vậy?”

Alexis tức giận nghiến răng, quay người oán hận nhìn chằm chằm Đỗ Duy.

Ánh mắt tràn ngập khó chịu!

Nhưng Đỗ Duy lại giả bộ thản nhiên nói: “Không thì làm thế nào?”

Thực ra hắn cũng rất xấu hổ, hắn hiểu ý của Alexis, nhưng hắn tự cảm thấy mình không nên làm như vậy.

Xác định mối quan hệ không có nghĩa là lập tức quan hệ xxx ngay.

Điều đó sẽ chỉ khiến hắn cảm thấy mình là một tên cặn bã.

Cơ thể phụ nữ không có nhiều sức hấp dẫn lắm đối với hắn, bởi khi còn học pháp y ở trường đại học, hắn giải phẫu thi thể không hề phân biệt nam hay nữ.

Tình cảm phải từ từ tích lũy, nước chảy thành sông. Trong hoàn cảnh này, hắn không muốn mối quan hệ giữa hai người tiến triển nhanh như vậy.

Ít nhất thì … hãy đợi sau khi hắn trở về từ Thành phố Massas.

Alexis hứ một tiếng, mắt cô trợn lên vì tức.

Tư duy về chuyện tình cảm của phương Đông và phương Tây, đều được trau dồi từ nhỏ.

Phương Tây tương đối táo bạo, khi đối mặt với người mình thích thì phải hết lòng chiếm hữu, còn thích hợp hay không là chuyện của tương lai.

Đương nhiên, Alexis vẫn luôn cảm thấy cô và Đỗ Duy rất hợp.

Tuy nhiên, cô cũng biết tính tình của Đỗ Duy khá cứng nhắc, và cô rất tôn trọng hắn.

Đối với thứ như tình yêu, khi không màng đến thực tại, chỉ khi đôi bên tôn trọng và hiểu nhau, thì mới có thể phát triển dài lâu.

Nhưng hiểu và tôn trọng là một chuyện, không hài lòng là một chuyện khác.

"Baby, giờ anh đang khiến em nghi ngờ sức hấp dẫn của mình…"

Alexis nhìn chằm chằm vào mặt của Đỗ Duy, cúi người về phía trước, vòng tay qua cổ của hắn.

Nhưng Đỗ Duy cứng đờ, chậm rãi nói: "Em hiểu lầm rồi, em rất xinh đẹp, lại có khí chất, sao có thể không hấp dẫn."

Alexis hứ: "Hehe, hình như em từng nghe anh nói câu này rồi, vốn từ vựng khen bạn gái của anh nghèo nản vậy sao?"

Vừa nói, bỗng ánh mắt của cô trở nên khác lạ, nói đầy dụ dỗ: "Nhưng em không thích những lời đường mật. Cách chứng mình em là bạn gái của anh rất đơn giản. Làm những gì anh nên làm."

Rốt cuộc … cô ấy nháy mắt tinh nghịch.

Đôi mắt màu lam dịu dàng, và ngấn nước khiến người ta muốn được trầm mê đắm ở trong đó.

Đỗ Duy tự nhủ phải bình tĩnh lại.

Sau đó, hắn duỗi tay phải ra, ôm lấy cái eo thon của Alexis, và hôn nhẹ lên môi của cô.

Alexis đỏ bừng mặt, dù sao cô cũng chưa từng quan hệ, lần trước hôn Đỗ Duy, cô hoàn toàn chủ động.

Thậm chí, có chút miễn cưỡng.

Tuy sự thật đã chứng minh chuyện này không có gì sai, nhưng nếu như Đỗ Duy chủ động, cảm giác sẽ khác.

Sau một lúc lâu, rời môi…

Alexis ngay lập tức quay đầu lại sang chỗ khác, làn da từ má đến cổ của cô ửng hồng đầy quyến rũ.

Đỗ Duy vô cảm, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Bầu không khí thật khó xử …

Alexis cũng học theo Đỗ Duy, giả vờ bình tĩnh, soi gương chiếu hậu tô lại son môi, rồi nói: "Em đã sắp xếp xong lịch trình hôm nay rồi, lát nữa chúng ta dùng bữa trước. Sau đó đến Ngôi nhà kinh dị trong công viên giải trí ở Quận Oroland. Em nhớ anh kể đã từng đến đó chơi, trưa thì qua nhà em, em sẽ làm cho anh bữa trưa."

Nói đến đây, cô dừng lại và nói: "Buổi tối … nếu quá muộn, anh cũng có thể ngủ lại trong nhà của em. Giường của em rất lớn …ý của em là, nhà của em còn phòng trống."

Khóe miệng của Đỗ Duy giật giật, không nhịn được nói: "Buổi tối anh phải về nhà đúng giờ, còn Ngôi nhà kinh dị kia không thể đi vào. Nó đã bị phong tỏa."

Alexis hỏi: "Bị phong toả? Tại sao? Lần trước anh vào không phải vẫn ổn à?"

Đỗ Duy không còn cách nào khác, đành nói: "Anh là Người Đuổi Quỷ. Em cho rằng anh sẽ một mình đến nơi như

Ngôi nhà kinh dị để chơi sao?”

Alexis đau đầu: “Cho nên, có ác linh ở đó?”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Đúng vậy, còn có 1 biệt thự ở khu trung tâm Bắc Brook cũng bị phong tỏa. Trong đó cũng có ác linh, hơn nữa ác linh kia rất đáng sợ … Cho dù là anh, hiện giờ cũng không có cách nào để giải quyết.”

Giờ đã xác nhận mối quan hệ với Alexis, cô ấy cũng đã biết thân phận của mình, hắn đành nói cho cô ấy biết tất cả những nơi nguy hiểm, để tránh gặp chuyện không may.

Sau khi nghe những lời của Đỗ Duy, Alexis cảm thấy ớn lạnh.

Cô cau mày nói: “Nhiều nơi có ác linh như vậy. Chẳng phải người bình thường rất dễ gặp nguy hiểm sao? Sao không công bố những chuyện này?”

Đỗ Duy im lặng một lúc rồi nói: “Nỗi sợ hãi, và những cảm xúc tiêu cực là dinh dưỡng cho những ác linh. Khi mọi người biết về chúng, họ sẽ càng thêm sợ hãi, hơn nữa có rất nhiều người thích tìm đường chết.”

“Phong tỏa là một phương pháp rất đơn giản và trực tiếp. Mọi người đều không thể vào. Ở một mức độ nào đó, nguy hiểm có thể được giảm xuống mức tối thiểu.”

Alexis choáng váng, lúc này cô mới nhận ra bạn trai mình đang đối phó với những thứ nguy hiểm như thế nào.

Không hiểu sao, cô đột nhiên cảm thấy có chút hoảng sợ.

Không phải cô muốn giữ khoảng cách với Đỗ Duy, mà là không muốn hắn mạo hiểm nữa.

Không gì quan trọng hơn sự an toàn của người thân, và người mình yêu.

Đỗ Duy nhìn thấy suy nghĩ của Alexis, nhưng nói bằng giọng an ủi:

“Đừng quá lo, anh chịu trách nhiệm về tất cả sự kiện ác linh ở New York, điều đó có nghĩa là anh có năng này lực. Nếu thật sự quá nguy hiểm, anh sẽ ưu tiên bảo vệ mình trước.”

Alexis khẽ ậm ừ một tiếng, vươn tay nắm lấy tay Đỗ Duy không chịu buông ra.

“Em hiểu ý của anh, nhưng bản năng của một người phụ nữ cho em biết, điều đó không dễ dàng như anh nói. Em thật sự có thể cảm nhận được trong lòng anh đang che giấu rất nhiều chuyện.”

“Đúng, anh không phủ nhận.”

“Vậy em có thể giúp gì cho anh?”

“Anh thực sự không muốn em dính líu đến những thứ đó.”

“Còn những thứ khác thì sao? Ví dụ như thông tin về bệnh viện tâm thần, lịch sử của đồng hồ cổ, v.v… Em có thể giúp anh những chuyện này, đúng không?”

Nghe đến đây, Đỗ Duy im lặng.

Cảm thụ những được xao động trong lòng, hắn cảm thấy chắc đây là cảm động.

Hắn bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc.

Sau khi bình tĩnh lại, Đỗ Duy nói: “Anh đúng là có một việc cần em giúp.”

Alexis cười: “Mời anh nói.”

Đỗ Duy trả lời: “Anh sắp đến thành phố không người Massas. Anh cần thông tin về nó, đồng thời trong khi đang ở Massas, anh hy vọng thế giới bên ngoài nghĩ rằng chúng ta luôn ở bên nhau.”

Sau khi Alexis nghe xong, ưu tư nói: “Em đã hiểu ý của anh, chuyện này cũng rất đơn giản. Em có thể cùng anh lái xe đến thành phố của ba mẹ em. Đợi rời khỏi New York, anh xuống xe rời đi. Nhưng thành phố Massas không có người sống… “

Đỗ Duy hỏi: “Em biết nơi đó?”

Alexis cau mày nói: “Xem như là biết, bởi vì vào thế kỷ trước, công ty luyện sắt lớn nhất ở đó là sản nghiệp của gia đình em.”

“Chà … rất nhiều người đã chết ở đó.”

“Nhưng thời điểm chết nhiều nhất không phải vào thế kỷ trước, mà ở đầu thế kỷ này, khi một số tòa nhà dân cư được xây dựng.”

“Lòng đất ở nơi đó đã bị khoét rỗng, cả một khu nhà tập thể bị sập xuống đất … Ít nhất vài nghìn người đã chết.”

“Khi đó em còn rất nhỏ, nhưng nhớ mang máng vụ đó ầm ĩ rất lớn, mãi về sau mới dần dần phai nhạt.”

Chương 151: Dây chuyền

4:09 chiều.

Đang cùng Alexis trải qua nửa ngày ngắn ngủi yên bình, Đỗ Duy bất ngờ nhận được một tin nhắn từ Cha Tony.

Nhà thờ đã đưa ra thông báo, 3 ngày sau sẽ cử người đến New York, để điều tra chuyện của Giáo hội Twilight, và Nhà máy rượu Goliath.

Trong đó có 2 vị giám mục.

Là Người Đuổi Quỷ phụ trách New York, Đỗ Duy phải đến nhà thờ.

Ngoài việc chuẩn bị trước chứng cớ ngoại phạm, còn muốn lấy vài thứ từ chỗ của Cha Tony.

Chính vì vậy, sau khi chia tay Alexis, Đỗ Duy đã lái chiếc McLaren GT "mới tinh" đến nhà thờ.

…

Đường không bị cản trở, tất cả các xe ô tô đều cố tình duy trì khoảng cách, hoặc né tránh.

10 phút sau, Đỗ Duy đã đến nơi cần đến.

Lúc này, Cha Tony lớn tuổi đang ở trước cửa nhà thờ, đẩy một chiếc xe chở đầy hàng hóa, mặt mũi đỏ gay.

Nhìn thấy một chiếc ô tô thể thao sang trọng đang đậu ở gần đó, vẻ mặt của ông ta khá kinh ngạc.

Khi Đỗ Duy mở cửa và bước xuống, Cha Tony bật thốt lên.

“Trời ạ … Đỗ Duy, chiếc xe này … Con cướp ngân hàng, hay dùng số tiền lớn để thuê xe?”

Đỗ Duy thản nhiên đóng cửa xe, nhẹ giọng nói: “Đều không phải, chiếc này là do bạn gái tặng.”

Cha Tony không khỏi thốt lên: “Con có bạn gái khi nào vậy? Lại còn … tặng? Chúa ơi … Cha chưa từng thấy chuyện điên rồ như vậy”.

Đỗ Duy khoát tay nói: “Con cũng chưa, nhưng đây là thật. Thật ra hôm nay con tới đây, là muốn nói cho Cha biết, con và bạn gái sắp đi gặp ba mẹ của cô ấy.”

Cuối cùng, hắn nói thêm: “Nhân tiện, con muốn kiếm thứ gì đó từ chỗ Cha để có thể tự vệ trước ác linh, và tặng cho bạn gái. Giá cả không quan trọng.”

Công ra công, tư ra tư.

Cho dù là Cha Tony hay Đỗ Duy, điểm này đều rất rõ ràng.

“Đồ thì có.” Cha Tony cau mày. “Nhưng con sắp rời New York? Bao lâu?”

Phải biết, giáo hội rất coi trọng Đỗ Duy. Nếu không cũng sẽ không cử 2 giám mục tới, trong tình huống bình thường, 1 giám mục với những thuộc hạ là đủ.

Nếu Đỗ Duy không ở New York lúc những người của giáo hội đến, chắc chắn sẽ mang đến hình ảnh xấu cho nhà thờ.

Tuy Đỗ Duy là người châu Á, nhưng hiện giờ giáo hội không ngại điều này. Có thêm một giáo chủ người Châu Á trong lịch sử của giáo hội, cũng không phải không thể chấp nhận được.

Đỗ Duy nghe thấy lời của Cha Tony, bèn giải thích: “2 ngày là đủ. Con nhất định sẽ trở lại trước khi các thành viên của giáo hội đến.”

1 ngày là đủ để hắn giải quyết vấn đề của thành phố Massas.

Cha Tony thở phào nhẹ nhõm, vừa đẩy xe vào nhà thờ, ông vừa nói: “Miễn là con không bỏ lỡ chuyện này là được, gần đây những sự kiện ác linh ở New York về cơ bản đã biến mất. Con không cần phải quá mệt mỏi, làm vài việc cá nhân cũng là bình thường.”

Phía sau, đôi mắt đen của Đỗ Duy càng mờ mịt: “Con cũng nghĩ vậy.”

Sau khi cả hai vào nhà thờ, hiếm thấy cha Tony không đưa hắn lên phòng tiếp khách, mà lại xuống tầng hầm.

…

Tầng hầm nằm ở sân sau của nhà thờ, là một cái cầu thang kéo dài xuống phía dưới.

Đỗ Duy đã giúp đỡ Cha Tony, cẩn thận vác chiếc xe đẩy để nó không bị va đập.

Khi xuống đến đáy, hắn nhìn thấy một cánh cửa sắt khá dày.

Cha Tony đưa tay quệt mồ hôi trên trán, cười với Đỗ Duy: “Thật là làm phiền con. Đồ trên xe đẩy đều là đồ đến từ giáo hội. Không có sự giúp đỡ của con, một mình ta mà dọn xuống tầng hầm, chỉ có thể mang từng món một.”

Đỗ Duy cười nói: “Vậy Cha cũng có thể báo con tới giúp, cũng không phiền phức.”

Cha Tony hài lòng gật đầu, lấy chìa khóa trong túi ra, mở cửa mời Đỗ Duy vào cùng.

Trong tầng hầm, ánh sáng mờ ảo.

Cha Tony nhấn công tắc trên tường để bên trong sáng hơn, thấy rõ cảnh vật xung quanh.

Đỗ Duy nhìn qua thì thấy xung quanh đặt ngổn ngang rất nhiều món đồ.

Có những cây thánh giá đã gỉ, được làm bằng gỗ sơn mài, bạc và vàng đều có.

Còn có vài đồng tiền vàng …

Vài cái cốc, lọ kỳ lạ, thậm chí có cả đồng phục của linh mục.

Dường như không có thứ gì, có thể đối phó với ác linh…

"Nơi này khác với những điều mà con đã tưởng tượng."

Đỗ Duy lắc đầu, không nhịn được nói ra.

Theo ý kiến của mình, nơi này của Cha Tony là trụ sở chính của Người Đuổi Quỷ ở New York. Tuy giờ hắn là Người Đuổi Quỷ duy nhất hiện nay, nhưng nguồn cung của giáo hội chưa bao giờ giảm bớt.

Nói một cách logic, phải có rất nhiều thứ mới đúng.

Cha Tony lúng túng giải thích: "Là thế này, tầng hầm rất trống trải, nhưng trước đây thì không như vậy. Có rất nhiều nước thánh và khăn liệm, cùng những thứ như tủ đóng khung, nhưng do chuyện của thành phố Massas, nên nhiều thứ đã được chuyển tới đó."

Đỗ Duy đột nhiên nhận ra mối nguy hiểm của thành phố Massas, rõ hơn một chút

Tuy nhiên, Alexis đã tìm người thu thập thông tin về thành phố Massas, vì vậy hắn cũng không đến mức mù thông tin.

Lúc này, Cha Tony bắt đầu dỡ đồ trên xe xuống.

Vừa dỡ hàng, ông vừa nói: “Lần này có 2 vị giám mục tới đây, đã chuẩn bị trước một số thứ cho họ. Nhưng với tư cách là người phụ trách New York, con có quyền mua một số.”

Cùng với đó, Cha Tony bất lực nói: “Nếu là vợ thì không cần trả tiền. Giáo hội sẽ không quan tâm đến những chuyện nhỏ như thế này, nhưng cô ấy chỉ là bạn gái của con thôi … chắc con hiểu?”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Con hiểu, vậy Cha có thứ gì tốt không?”

Hắn phải đảm bảo an toàn cho Alexis.

Cha Tony trả lời: “Có một cái, nhưng rất vô vị.”

Nói xong, Cha Tony lấy ra một chiếc hộp màu trắng từ trong đống đồ.

Nó trông giống như một hộp quà trang sức.

Mở ra, bên trong là một sợi dây chuyền hình thánh giá màu trắng bạc, nhưng kiểu dáng rất cổ, nhìn không giống loại các giáo sĩ thường đeo.

“Đeo sợi dây chuyền này, trong khoảng thời gian ngắn, ác linh không cách nào hại người cô ấy. Nhưng nếu trước đó đã bị tà linh nhắm tới, vậy thì tác dụng của nó cũng không lớn lắm.”

Đỗ Duy cầm lấy sợi dây chuyền, cảm nhận được sự mát lạnh từ lòng bàn tay, trầm ngâm nói: “Nói cách khác, không thể dùng để đối phó với ác linh, chỉ có thể phòng bị trước?”

Cha Tony gật đầu nói: “Đúng vậy, nói chung là loại này dành cho những người mới vừa trở thành Người Đuổi Quỷ, có thể giúp họ thích ứng với những sự kiện ác linh.”

Sau đó, Cha Tony nói với vẻ đau khổ: “Tất nhiên, so với tác dụng của nó, giá của nó rất đắt … vì bản thân chiếc dây

chuyền đã rất có giá trị.”

Đỗ Duy đau đầu: “Bao nhiêu?”

Cha Tony nói: “200,000 USD… Đương nhiên, con cũng có thể dùng tiền thù lao của Nhà máy rượu Goliath để trả. Dù sao cô Victor đã trả thù lao là 500,000 USD.”

Chương 152: Massas, Thành phố không có người sống

Ngày 28 tháng 5, sáng sớm, trời nắng.

Một chiếc McLaren GT, cùng một chiếc Aston Martin One 77 lái ra khỏi New York.

Khi đến ngã tư, 2 chiếc xe lần lượt dừng lại.

Đỗ Duy và Alexis xuống xe, ôm nhau.

Lúc này, Alexis đã đeo sợi dây kia, cô miễn cưỡng nói: "Anh phải chú ý an toàn, em sẽ kể với ba mẹ về anh."

Đỗ Duy khẽ ừ, ánh mắt có chút phức tạp.

Trọng lượng câu này của Alexis rất nặng.

Gia đình cô khác với những người bình thường, mặc dù cha mẹ cô rất chiều chuộng, và mong cô được tự do yêu đương. Nhưng khi đã biết được sự tồn tại của mình, nhất định phải gặp ba mẹ.

Đỗ Duy xoa xoa mái tóc của cô, nói: "Vậy anh sẽ gặp ba mẹ của em."

Alexis đột nhiên nở nụ cười: "Được rồi … em sẽ đợi anh, tuy có chút dài dòng, nhưng … anh Đỗ Duy yêu dấu, anh hãy chú ý an toàn."

Đỗ Duy nghiêm túc nói: "Đừng lo lắng, anh nhất định sẽ chú ý."

Alexis không còn siết chặt tay anh nữa, sau khi buông tay, bèn lên xe, đạp ga và phóng đi.

Ngay tại chỗ đó.

Đỗ Duy nhìn cô rời đi, hít sâu một hơi, bắt đầu điều chỉnh trạng thái.

Sau vài phút, ánh mắt của hắn trở nên bình tĩnh, sâu thẳm, tính tình cũng trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều.

"Đến lúc phải đi!"

…

Massas nằm ở tây bắc New York, khoảng cách giữa hai thành phố là 500 km.

Ngay cả khi Đỗ Duy lái một chiếc McLaren GT, phóng băng băng trên đường cao tốc, vẫn phải mất 6 tiếng.

Khi đến địa điểm gần đó, thì trời đã quá trưa.

Xung quanh vô cùng hoang vắng, cỏ dại khô héo úa vàng, nhìn về phía xa, có thể thấy quang cảnh của một thành phố.

Nhưng điều kỳ lạ là bầu trời Massas rất u ám, cứ như bị giông bão, nhưng không có sấm, cũng không có chớp.

Bên ngoài thì nắng chói chang, nhưng bên trong lại u ám, đen tối, tạo cho người ta một áp lực khó tả.

Thành phố này rất nguy hiểm.

Đỗ Duy ngồi trong xe ước lượng quãng đường, chắc là 10 km, nhưng giờ hắn không thể lái thêm được nữa.

Vì đường bị chặn nên hắn phải dừng xe đi bộ.

Tối hôm qua Alexis đã thu thập rất nhiều thông tin, thậm chí giáo hội cũng cử rất nhiều người đi tìm.

Giáo hội đưa ra lý do với bên ngoài - đó là trừ tà.

Nhưng chính điều này sẽ không gây được sự chú ý của hầu hết mọi người.

Đối với người bình thường, giáo hội là nơi "trừ tà", dù nhiều người không biết hoặc không tin trên đời có ác linh, nhưng sẽ không ai nghĩ rằng giáo hội trừ tà thì có vấn đề gì.

Ngược lại, người bình thường cảm thấy trên thế giới này không có ác linh, giáo hội trừ tà cũng chỉ làm cho có, cho có cảm giác tồn tại.

Thường được gọi là, sự kiên tư duy cố chấp…

Số người chết ở Massas không ít như Alexis đã nói lúc trước. Sau khi điều tra, cô kết luận rằng có ít nhất hàng chục nghìn người chết.

Trong thế kỷ trước, Massas là khu vực phát triển nhất về công nghiệp nặng, việc khai thác và nấu chảy sắt về cơ bản đã san phẳng những ngọn núi gần đó, thậm chí cả lòng đất cũng đầy hang hốc.

Đây là lý do tại sao, ở ngoại thành, nơi Đỗ Duy đang đứng vô cùng hoang tàn, ngay cả núi cũng không nhìn thấy.

Nhưng phải biết rằng.

Vào thế kỷ trước, khi tư bản đầu tư mạnh vào công nghiệp nặng, không có ai thời đó quan tâm đến đời sống của người lao động.

Khu mỏ nguy hiểm hơn nhiều so với hiện tại.

Mỗi khi công nhân vào mỏ, họ đang đánh cược mạng sống của mình.

Cứ mỗi vụ sập, hàng trăm người sẽ chết trong đó.

Trong hơn một thế kỷ, hàng chục nghìn người đã ở trong số đó.

Dưới thành phố đổ nát này, có thể có hàng vạn bộ xương được cất giấu, thậm chí cả trăm nghìn bộ xương.

Không rõ.

Trái tim của Đỗ Duy bị bao phủ bởi một tầng mây mù.

Dựa theo thống kê về số người chết, sự kinh khủng của thành phố Massas còn tồi tệ hơn tất cả những vụ ác linh đã từng gặp trước đây.

Hơn nữa, nơi này còn phát hiện các dấu vết hoạt động của tà giáo đồ.

Ngay cả giáo hội cũng không nói rõ những thứ ở Thành phố Massas, là cái gì. Mà họ sử dụng một khái niệm rất mơ hồ - một điều khủng khiếp để mô tả.

Nói cách khác, có thể bên trong thứ gì cũng có …

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy lấy smartphone ra xem.

Không có tín hiệu.

Thời gian trên smartphone là 0:09 trưa.

"Khoảng 2 tiếng nữa, sẽ vào Massas, nhưng mình phải lượn một vòng, và tìm một chỗ khuất để giấu xe."

"Đồng thời, dường như mình cảm thấy rằng trong Massas, có điều gì đó đã phát hiện sự tồn tại của mình."

Nói xong, hắn không chút do dự rút ví, và lá bài Joker ra. Lá bài chạm vào tay có cảm giác hơi lạnh.

Đỗ Duy biết rằng đó là một thành viên của Giáo hội Twilight, người có một lá Joker khác.

2 lá Joker, mỗi lá có một phần của tà linh, và có thể cảm ứng lẫn nhau …

Đột nhiên……

Con ngươi của Đỗ Duy co rút lại.

Hắn nghĩ ra điều gì đó.

Khi nhận được lá bài Joker này, hắn có thể cảm nhận được rằng một phần khác của tà linh đã rời khỏi New York, nhưng thực tế mới chỉ 2 ngày trôi qua.

Trong vòng 2 ngày, thành viên của Giáo hội Twilight phải đối phó với tà linh, trước khi lấy có được lá Joker, và phải tức tốc đến thành phố Massas…

Điều này gần như là không thể.

Nói cách khác…

Một bộ phận khác của tà linh, sau khi rời New York, đã đến thẳng thành phố Massas?

Sắc mặt của Đỗ Duy có chút khó coi.

Hắn có linh cảm, nếu đúng như vậy thì có lẽ trong thành phố Massas này, không chỉ có Người Đuổi Quỷ, và Hunter của giáo hội, mà có thể còn có rất nhiều thành viên của Giáo hội Twilight.

Hơn nữa, chuyện này không thoát khỏi liên can đến Giáo hội Twilight.

Chúng muốn làm gì?

…

Ngay tại thời điểm này.

Tại thành phố Massas.

Trên một con phố vắng vẻ, 3 Người Đuổi Quỷ trong bộ đồng phục linh mục, nhìn xung quanh với khuôn mặt nhợt nhạt.

Vẻ mặt của mỗi người bọn họ đều tràn ngập sợ hãi, không thể che giấu.

Một người trông lớn tuổi nhất, tuyệt vọng nói: “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, không phải chúng ta cùng giám mục rời

Massas sao? Sao đột nhiên chỉ còn lại 3 người chúng ta?”

2 người khác nói với vẻ sợ hãi: “York, chắc chúng ta đã bị thứ gì đó giữ lại. Có lẽ chúng ta chỉ có thể rời đi sau khi Hunter giải quyết xong mọi chuyện.”

Người đàn ông gọi là York vò đầu bứt tóc, trút nỗi sợ hãi trong lòng nhưng không dám hét lên.

Ông ta chỉ có thể bất lực nói: “Liệu chúng ta có thể sống sót qua thời gian đó không?”

2 người kia nhìn nhau, trạng thái tâm lý đều rất tuyệt vọng.

Đêm qua, Hunter đã đến thành phố Massas, cùng 2 người phụ tá, đồng thời tìm thấy rất nhiều Người Đuổi Quỷ đã bị lạc ở đây.

May mắn thay, trong nhóm vào muộn nhất, hơn 80 người vẫn còn sống.

3 người York là một phần trong số đó.

Hunter đã đưa cho giám mục của họ một ngọn nến. Chỉ cần thắp ngọn nến lên, có thể tìm đường rời đi, và đảm bảo an toàn cho mọi người.

Vì vậy, dưới sự lãnh đạo của giám mục, họ vội vã chạy ra khỏi Massas.

Không ngờ khi đi qua con phố này, chỉ chớp mắt 3 người York, đã không còn nhìn thấy đám người giáo chủ đâu nữa.

York vô cùng suy sụp. Trải nghiệm của khoảng thời gian này đã khiến tinh thần của ông bị tổn thương nghiêm trọng.

Lũ ác linh khủng khiếp đó, và những thứ xấu xa đó, đơn giản là đáng sợ đến cùng cực.

Thành phố không có người sống này chỉ đơn giản là một thành phố ma!

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của York càng ngày càng tuyệt vọng, nhưng lúc này, ông nhìn thấy một bóng người cầm ô đen, đang từ từ bước tới.

Khi bóng dáng cầm chiếc ô đen ngày càng rõ ràng, nét mặt của York càng trở nên tê liệt và tuyệt vọng.

Ông nhìn thấy cô gái cầm ô đen đi trước mặt là một cô gái trẻ, ô đen che kín nửa thân trên của cô ấy. Nhìn không ra dáng vẻ của cô ấy, nhưng có vẻ là một học sinh.

Hoặc có lẽ là, một ác linh.

Phía sau cô, có 8 học sinh cũng đang cầm ô đen, có nam có nữ.

Mọi người đều toát lên vẻ âm u, độc ác.

Không có âm thanh, không có chuyển động phụ.

Họ từ từ đi về phía 3 người York, càng lúc càng gần …

Trong quá trình đó, biểu cảm của 3 người York vô cùng trống rỗng và uể oải, như thể họ mất hồn.

Sau đó, khi những học sinh này cầm ô đen đi qua trước mặt 3 người York. Họ bèn theo sau bằng những bước chân máy móc.

Ngoại trừ việc không có ô đen, khá giống với một đội ngũ chỉnh tề …

Chương 153: Kẻ ra thành

Phía Tây thành phố Massas.

Đỗ Duy đậu xe trên một con đường hẻo lánh.

Nơi đây là một con đường cao tốc vắng vẻ, trên mặt đất có những vết nứt lớn, dày đặc như mạng nhện.

Hắn nhặt ba lô từ ghế lái phụ, rồi mở cửa bước ra ngoài.

Hắn nhìn xung quanh.

Đoạn đường cao tốc vắng vẻ này là do hắn cố ý lựa chọn, cách thành phố khoảng mười km, gần như không có người qua lại.

Lúc này đã 1 giờ chiều.

Không khí oi bức, đưa mắt nhìn về phía trước, khung cảnh của thành phố Massas càng thêm mờ ảo. Những đám mây lớn trên bầu trời, dường như đang trút xuống một màn sương dày đặc, cảm giác kỳ dị khó tả.

"Đã đến lúc vào thành."

Đỗ Duy theo thói quen kiểm tra những thứ trên người: nước thánh, bột xương, dao nhọn, lá bài Joker, mặt nạ, zippo, ô đen, và súng lục để đối phó với con người. Sau khi chắc chắn rằng không có vấn đề gì, hắn xách túi và quay về phía Thành phố Massas.

…

1 tiếng sau.

Đỗ Duy đến thành phố Massas.

Trước mặt là một hàng dây thép gai gỉ sét vô tận, kéo dài về phía trước. Nhưng có một số vị trí đã rách nát, chỉ cần một lực nhỏ là có thể xé, và phá hủy chúng.

"Chắc không phải do giáo hội bố trí."

Khi Đỗ Duy đưa ra phán đoán, hắn cầm chiếc ô đen chui qua một cái lỗ thép gai lớn, và đi vào.

Vị trí hiện tại của hắn không phải ở thành phố, mà là ở ngoại ô.

Tuy Massas đã hoàn toàn hoang phế trong thế kỷ này, nó không lớn bằng New York nhưng chắc chắn không hề nhỏ.

Còn về thành viên của Giáo Hội Twilight, qua cảm ứng, chúng đang ở thành phố Massas, phương hướng là đông nam.

Đỗ Duy ngẩng đầu, nhìn lên thành phố.

Âm u và ức chế, ánh đèn mờ ảo, cả thành phố như không cùng một không gian với thế giới bên ngoài. Dường như chỉ cần vào thành, sẽ hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài.

Và trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy có thể quan sát.

Cả thành phố toát lên cảm giác quỷ dị, u ám khó tả, khi gió thổi qua có thể nghe thấy một vài âm thanh thì thầm nức nở đứt quãng vọng lại bên tai.

Tuy nhiên, hắn không cảm thấy ác ý …

"Nơi này thật kỳ quái…"

Đỗ Duy bước vào thành phố, thầm nghĩ.

Lúc trước khi ở trong Ngôi nhà kinh dị, cảm giác cũng gần giống như bây giờ, cũng âm u lạ thường, nhưng không có ác ý.

Chỉ là sau khi tiến vào, tất cả ác linh gặp phải ở trong đó còn kinh hãi hơn ác linh ở bên ngoài.

Đối mặt với người lạ, những ác linh trong Ngôi nhà kinh dị đương nhiên mang theo sự thù hận và ác độc.

Nói cách khác, nếu có những ác linh trong Thành phố Massas, nó sẽ tương tự như những ác linh trong Ngôi nhà Kinh dị.

Vô cùng nguy hiểm……

Mặc dù diện tích của 2 nơi này không giống nhau, nhưng chúng có những điểm tương đồng nhất định.

Nếu không phải vì Giáo Hội Twilight, để có được giải pháp cho tai họa ngầm của ác linh hóa. Đỗ Duy sẽ không đi xa đến mức, tới cái nơi được gọi là Thành phố Massas này.

Nhưng chính vì những lý do này mà hắn chỉ đành không màng nguy hiểm, đích thân tới nơi này.

Uống thuốc độc để giải khát, không có lối thoát.

…

Lúc này, ở bên đường Thành phố Massas, một nhóm Người Đuổi Quỷ mặc đồng phục linh phục, đang tìm đường rút lui ra bên ngoài.

Người đứng đầu là một giám mục tuổi gần năm mươi, tóc bạc phơ, trên mặt có nhiều nếp nhăn, đôi mắt trũng sâu đầy sắc sảo.

Nhưng bây giờ, đôi mắt ông ta đỏ ngầu, lộ rỏ vẻ mệt mỏi, và phờ phạc từ trong tim.

Xung quanh rất tối tăm.

Vị giám mục này cầm một cây nến trên tay, cây nến được cố định trên đế bằng vàng, có tay cầm. Trên đó có khắc họa tiết những thiên thần, và vương miện gai, mang phong cách giáo hội mạnh mẽ.

Ngọn nến màu trắng, ngọn lửa màu đỏ, tương tự như zippo của Đỗ Duy.

Chỉ có điều ngọn nến này đã cháy được một nửa.

Phía sau giám mục có rất nhiều Người Đuổi Quỷ, trong đó có khoảng 20 người cả nam lẫn nữ.

Họ đã từng bị tấn công trước đó, và dù đã dùng rất nhiều phương pháp, nhưng vẫn bất lực khi đối mặt với những ác linh.

Ngày càng có ít người hơn, và họ buộc phải nỗ lực tìm cách rời khỏi thành phố.

Đột ngột.

Ở cuối đám đông, một Người Đuổi Quỷ trung niên với chiếc máy ảnh kiểu cũ, vội vàng đi tới trước với vẻ mặt nghiêm túc.

Thấy vậy, giám mục vẫy tay với ông ta, bảo ông ta đi qua.

Người Đuổi Quỷ trung niên nhìn những người bạn của mình, sau đó nghiêng người, lấy tay che miệng, và nói nhỏ: "Giám mục Thompson, thứ mới nhất bám theo sau chúng ta, lại theo tới rồi, và máy ảnh gần như vô tác dụng trước nó."

Giám mục có tên là Thompson không đổi sắc, trầm giọng nói: "Máy ảnh của cậu không chụp được nó sao?"

James lúng túng nói: "Thật ra đã chụp được, nhưng nó nhanh chóng biến mất. Vừa rồi em thấy nó xuất hiện trở lại, và đổi một cơ thể khác, dường như thoát khỏi ảnh hưởng của máy ảnh."

Nghe đến đây, vẻ mặt của Giám mục Thompson vẫn không thay đổi, là trụ cột của đội, dù lo lắng hay thậm chí sợ hãi, ông ta cũng không thể để lộ bất cứ cảm xúc gì trên khuôn mặt.

Nếu không, đội này chắc chắn sẽ gặp vấn đề, nhất là khi nhiều người mất tích một cách kỳ lạ, và chỉ còn lại những người này.

Thành phố không người sống Massas đáng sợ hơn họ tưởng, sau khi trả giá bằng mạng sống của nhiều Người Đuổi Quỷ trẻ tuổi, kết quả là Hunter đã đến nơi, và tuyên bố rời khỏi ngay lập tức.

Đến tận lúc này, họ vẫn chưa tiếp xúc với những điều thật sự đáng sợ trong Massas.

Bởi vì thứ đó ở dưới mặt đất.

Nói một cách chính xác, nó nằm bên dưới thành phố đã bị đào rỗng.

Trên đường đi, tất cả những gì họ tiếp xúc là một vài ác linh kinh khủng.

Thấy ông ta im lặng, James nhắc nhở: “Thưa Giám mục Thompson, em phải làm sao bây giờ?

Thompson hoàn hồn và khẽ lắc đầu: “Tôi sẽ đưa cho cậu khẩu súng kíp. Hãy chặn hậu ở phía sau. Nếu nó làm bất cứ điều gì, hãy bắn ngay lập tức. Chỉ một phát súng thôi cũng không ảnh hưởng gì nhiều.”

James cảm thấy căng thẳng, khẩu súng kíp của vị giám mục rất nổi tiếng trong giáo hội. Nó là sản phẩm của thế kỷ trước. Chủ cũ là một nhà quý tộc, nhưng ác linh bên trong không biết chuyện vì lý do gì, không cách nào huỷ diệt được nó.

Đồng thời, ác linh trong súng kíp dường như đã rơi vào hôn mê.

Mỗi khi bắn một phát đạn, nó sẽ thức giấc và tạo ra một vài ảnh hưởng nhất định cho người sử dụng.

Càng sử dụng lâu, càng có thể nhìn thấy ác linh.

Sau khi đến điểm cực hạn, một ác linh vô cùng tàn ác sẽ xuất hiện trước mặt, người sử dụng sẽ không kiềm chế được mà nhét họng súng vào miệng rồi bóp cò.

James hít một hơi thật sâu, nghiêm nghị gật đầu, im lặng không nói.

Hắn biết nếu không phải Giám mục đang cầm nến soi đường, người dùng súng kíp nhất định không phải là mình.

Đây là trách nhiệm và sự tin tưởng.

Thompson không chút do dự, lấy ra từ trong bao súng ở thắt lưng ra một khẩu súng kíp cổ xưa. Thân súng rất cũ, chỉ có vài hoa văn tơ vàng ở bên ngoài, đủ thể hiện sự sang trọng, đắt giá trước đây của nó.

"Hãy nhớ rằng, chỉ có thể bắn một phát. Tôi sẽ không cho cậu thêm đạn và que nhét thuốc súng. Xin Chúa phù hộ cho cậu."

James cầm lấy khẩu súng kíp, và nghiêm nghị nói: "Cầu Chúa phù hộ cho chúng ta thoát ra an toàn."

Nói xong quay đầu đi về phía sau đoàn người.

Những Người Đuổi Quỷ khác nhìn về phía James, vẻ mặt của mọi người đều rất phức tạp.

Một vài người tinh anh trong số họ muốn nói điều gì đó, nhưng khi nhìn thấy khẩu súng kíp, lại im lặng.

Khi họ tìm cách thoát đi, rất nhiều ác linh đã tấn công họ, nước thánh và các vật dụng trừ linh mang theo đều đã cạn kiệt, gần như bất lực.

Lúc này, một Người Đuổi Quỷ nữ bước lên, chính là Homill.

Vừa bước ra, cô đã đi theo sau James.

“Chú James, cháu sẽ ở lại với chú.”

James không từ chối, ra hiệu im lặng.

Sau khi rời New York, 2 người đến thành phố Massas, nhưng Harry phải nằm ở bệnh viện của giáo hội vì bị thương, hành động bất tiện.

Khi cả 2 đi đến phía sau của đội, họ nhìn thấy nữ ác linh bị quấn đầy băng.

Nó trông giống như một cô gái trẻ, nhưng cơ thể của nó được nhét trong đống băng vải đen thui, và thối rữa.

Tay nó đang ôm xác của một cô gái khác, trông như một cặp chị em.

Nếu Đỗ Duy ở đây, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra, ác linh này chính là một trong số hơn chục ác linh lần trước bị hắn ép đuổi xuống xe buýt.

Ác linh nữ nhìn James và Homill, máy móc đi theo, trong khi 2 người James chặn hậu cả đội, ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

Có lẽ là bởi vì súng kíp, nữ ác linh này chưa tấn công bọn họ, tuy rằng ác ý rất rõ ràng, nhưng giờ vẫn có thể coi là khá an toàn.

Tuy nhiên, sự cảnh giác của James không hề giảm bớt, ngược lại càng gia tăng.

Bởi vì ông luôn có một cảm giác ác linh này khác với ác linh ở thành phố Massas.

Ác linh trong thành phố Massas về cơ bản cố định ở một vị trí, sau khi ra ngoài về cơ bản sẽ không bị chúng tấn công nữa.

Nhưng ác linh này đã đi theo đội của bọn họ suốt cả quãng đường, cứ như thể nó đến từ nơi khác.

Không đúng…

Chương 154: Một mặt nạ khác

Cốp cốp cốp ……

Tiếng bước chân không thể tránh khỏi vang lên.

Đoàn người tiếp tục tiến về phía trước.

Từ phía sau, James và Homill liên tục nhìn chằm chằm vào nữ ác linh quấn đầy băng.

Nhưng thời gian từng chút một trôi qua, ác linh này vẫn không hề tấn công.

Mặc dù những Người Đuổi Quỷ khác đã biết về ác linh phía sau, nhưng bọn họ vừa rồi đã tiêu hao gần hết mọi thứ trên người, nên chỉ có thể tăng tốc độ nhanh chóng bỏ đi.

Chỉ bằng cách này, mới có thể giúp ích cho James và mọi người.

James ở phía sau khẽ vuốt khẩu súng kíp, cảm giác được cái lạnh dần dần thấm vào da thịt, có chút khó chịu.

Đột nhiên, khi cả nhóm bước đến một khu vực tương đối kín.

Cả nhóm dừng lại, James thiếu chút nữa đụng phải Người Đuổi Quỷ ở phía trước, cơ thể của hắn bất giác loạng choạng.

“Tại sao dừng lại?”

Không có ai trả lời…

Chỉ có sự im lặng chết chóc.

James ngậm miệng ngay lập tức, vừa đưa mắt đề phòng nữ ác linh phía sau, vừa quan sát những gì đã xảy ra trước đó.

Giây tiếp theo, mặt ông ta vô cùng xấu.

Lúc này cả đội đang ở trên một con phố, bị ngăn bởi những bức tường cao ở hai bên.

Có một ngã tư phía trước.

Xung quanh khá tối, tầm nhìn phải bị mờ, nhưng ông lại nhìn thấy rất rõ, ở giữa ngã tư có một người đàn ông cao lớn, đầu quấn băng kín mít.

Ở phía sau, một ác ý tuyệt vọng hoàn toàn bùng phát.

James ngay lập tức cảm nhận được cái nhìn hằn học đó.

Ông ta đột ngột quay đầu lại, nhìn thấy nữ ác linh ở trong đống băng vải kia, bỗng nhiên vẫy tay với mình, cười một cách quái lạ.

Cùng lúc đó, cái xác mà nó đang ôm cũng giơ tay vẫy vẫy.

Nó dường như nói xin chào.

James lạnh toát toàn thân, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Ông ta đột nhiên nhận ra một vấn đề khác, ác linh không phải chào mình, mà là đối với ác linh đang đứng trước mặt.

2 ác linh thật sự có liên hệ với nhau …

Khi ông ta đang nghĩ đến điều này, 2 ác linh cùng di chuyển.

Một kẻ ở phía trước, kẻ còn lại ở phía sau, James và nhóm của ông ta bị kẹp ở giữa.

2 ác linh lần lượt tiếp cận đoàn người, vẻ mặt của mọi người lúc này đầy tuyệt vọng.

Tuy nhiên, khi chỉ còn cách đoàn người khoảng 3m, 2 ác linh bỗng dừng lại.

Ở phía trước, Giám mục Thompson đang cầm cây nến, khuôn mặt rất khó coi.

Tốc ngọn cháy nhanh hơn, sẽ bị tắt hoàn toàn trong vài phút nữa.

Khi đó, mọi người sẽ chỉ có một con đường: CHẾT.

Không thể tiến lên, không thể quay lại.

2 ác linh đã chặn đường …

Bỗng nhiên, Thompson nghĩ đến thành ngữ Trung Hoa – bắt rùa trong hũ.

…

Ở một nơi khác.

Tình hình của Đỗ Duy cũng không khá hơn James là bao.

Sau khi vào thành phố Massas, hắn cảm thấy đại khái vị trí của lá Joker kia, bèn tìm một chiếc xe đạp cũ, và đạp nó trên các con đường của thành phố.

Nhưng khi đến một khu vực toàn là những căn nhà đổ nát, phố xá thì vắng vẻ, sắc mặt Đỗ Duy trở nên cứng đờ.

Ngoài lề đường, vẫn còn mấy cột đèn đường hoen gỉ.

Ở dưới cột đèn đường gần hắn nhất, là một người đàn ông mặc vest đen với chiếc trâm cài áo bằng vàng trên ngực.

Trên mặt đeo một chiếc mặt nạ trắng, không có ngũ quan, cầm một cây batoong trên tay. Dù khung cảnh xung quanh hoang tàn, đổ nát, nhưng trông lại vẫn rất hài hoà.

Như thể nó nên ở đây.

Vẻ mặt của Đỗ Duy rất tệ, hắn buộc mình phải bình tĩnh.

Cảnh tượng này hắn đã quá quen thuộc, khi nhìn thấy cảnh tượng cái chết đầu tiên, hắn đã chết ở đây, nhưng lúc đó trời mưa to.

Sau này, khi ở trên xe buýt, hắn gặp phải ác linh đeo mặt nạ, mang trâm cài áo bằng vàng 2 lần, cũng ở cùng một nơi.

Những khu ổ chuột, những con phố đổ nát, những cột đèn đường…

Chẳng lẽ mình đã đến Thành phố Massas 2 lần bằng xe buýt?

Điều đó hoàn toàn không thể.

Những gì nhìn thấy trên xe buýt lúc đó, tuy giống với khung cảnh hiện tại, nhưng xung quanh rất hoang vắng, không thể là thành phố Massas.

Chỉ là vị trí tương tự …

Nhưng ác linh xuất hiện ở chỗ này, tức là có chuyện hắn không thể lý giải nổi đã xảy ra.

Lần trước, ác linh đeo mặt nạ, cùng những ác linh khác đều bị hắn đuổi khỏi xe.

Không có biển báo dừng xe buýt ở quanh đây.

Nói cách khác, theo quy luật của xe buýt, chúng không thể quay trở lại chỗ cũ.

Nhưng bây giờ, hắn lại chạm trán với ác linh đeo mặt nạ ở thành phố Massas, phải chăng những ác linh khác cũng đến thành phố này.

Nếu đúng như vậy thì rắc rối to rồi!

Những ác linh đó không nguy hiểm khi ở trên xe buýt, vì xe buýt đang áp chế chúng.

Nhưng sau khi xuống xe, không có ác linh nào yếu cả.

Chưa hết…

Hơn chục ác linh đều từng có xung đột với mình …

Đỗ Duy không còn thời gian để suy nghĩ nữa, hắn không chút do dự, xoay người phóng đi.

Phía sau hắn, ác linh đeo mặt nạ hoàn toàn không chút phản ứng, lẳng lặng nhìn Đỗ Duy chạy đi.

Nó đeo một chiếc mặt nạ trắng không có ngũ quan, hoàn toàn không nhìn thấy khuôn mặt, nhưng càng như thế này, lại càng ác độc, đáng sợ.

…

Mười phút sau……

Đỗ Duy bỏ xe đạp lại, nhìn ác linh đeo mặt nạ trước mặt bằng ánh mắt lạnh lùng.

Hoàn cảnh xung quanh không hề thay đổi.

Vẫn là những con đường hoang vắng, và những cột đèn gỉ sét.

Hắn đã quay trở chỗ cũ.

“Mình đã cố chạy trốn 3 lần, nhưng lần nào cũng không thể rời đi, còn nó vẫn luôn đứng ở đó. Mình không nghĩ nó sẽ để mình yên, vậy ra nó cũng bị vây khốn ở đây?”

Đỗ Duy hỏi chính mình, cũng có thể đang hỏi ác linh đeo mặt nạ.

Hắn thực sự không muốn đối đầu với ác linh đeo mặt nạ vì cây trâm vàng.

2 cái mặt nạ, trong đó một cái ở chỗ hắn, sinh ra ác linh Đỗ Duy.

Đối mặt với ác linh Đỗ Duy, hắn vẫn có chút chắc chắn, dù sao hắn là người hiểu rõ mình nhất.

Nhưng ác linh ở phía đối diện thì lại khác.

Gã ta là Mike Stowe, sau khi đeo một chiếc mặt nạ, chưa bị giết bởi ác linh trong mặt nạ, đã lên xe buýt.

Ác linh nguyên bản trong chiếc mặt nạ đã chiếm hữu con gái, và vợ của gã ta.

Còn bản thân gã đã chết trên chiếc xe buýt, sau này không biết vì sao lại trở thành ác linh.

Ác linh Đỗ Duy đặc biệt, lại là ác linh đơn thuần, không hơn không kém.

Suy nghĩ về điều này.

Đỗ Duy do dự, sau đó cầm ô đen đi về phía ác linh đeo mặt nạ.

Hắn định kiểm chứng suy nghĩ của chính mình, nếu đoán không sai, lý do không thể rời đi, không phải do ác linh mặt nạ gây ra, mà là do nơi này.

Dưới ánh đèn đường, ác linh đeo mặt nạ nhìn Đỗ Duy, đột nhiên đưa tay ra chộp lấy hắn.

Nhưng nó không thể tiến tới trước.

Thấy vậy, Đỗ Duy dừng lại cách nó 2m, ánh mắt có chút ngạc nhiên.

“Xem ra tao đoán đúng, mày cũng bị kẹt ở chỗ này. Vì mày là ác linh, nên hạn chế còn lớn hả tao, ngay cả cử động cũng không được.”

Hắn bèn mở ba lô, lấy bột xương và chiếc zippo mang theo bên mình.

Đây là một cơ hội tốt ……

Chương 155: Cái Bóng

Trên con phố hoang vắng.

Ác linh đeo mặt nạ màu trắng đứng ở nơi đó, mà ở phía trước nó, Đỗ Duy lấy ra một lọ bột xương chuẩn bị hành động.

Đỗ Duy đã chuẩn bị đầy đủ cho chuyến đi tới Massas này.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến hành động của hắn, hắn gần như nhét mọi thứ có thể nhét vào trong ba lô.

Ngoài ra, còn có thông tin do Alexis cung cấp, đó là bản đồ phân bố những nơi mà dân thường, và người lao động chết nhiều nhất trong toàn thành phố.

Và giờ, hắn định tranh thủ lúc ác linh đeo mặt nạ không thể di chuyển, dùng bột xương để đốt trụi nó.

Bột xương là những gì còn lại sau khi một số "ác linh" đặc biệt bị tiêu diệt.

Nhưng cách sử dụng nó còn rất nhiều hạn chế.

Ban đầu, sau khi bốc cháy nó có thể đối kháng ác linh, nhưng lại không thể gây hại cho các ác linh. Trừ khi tìm thấy môi giới của ác linh, và đốt chúng cùng nhau.

Nhưng đôi khi nó cũng rất vô dụng, chẳng hạn như lúc ở Bệnh viện Tâm thần Hill. Khi đối mặt với cái đầu, nhóm người James đã chọn cho nó vào một chiếc hộp thay vì đốt nó.

Bởi vì The Nun khác với ác linh bình thường, quá khủng khiếp.

Trong những ngày mưa, bột xương không thể bắt lửa, khi đó xài zippo sẽ hiệu quả hơn.

Chỉ cần có ác linh xung quanh, ngọn lửa của zippo vẫn có thể tiếp tục bùng cháy. Trừ phi ác linh quá mạnh mới dập tắt được ngọn lửa, nếu không sẽ không xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Nhưng……

Mike Stoke đã biến thành ác linh đang đeo chiếc mặt nạ này sau khi chết. Môi giới tồn tại của nó có thể là một chiếc mặt nạ, một chiếc trâm cài áo bằng vàng, hoặc có thể chính cái xác của nó là môi giới.

Sau khi đã xác định được tình hình, bột xương trở nên dễ sử dụng hơn.

Đỗ Duy nhìn ác linh cách đó 2m, hắn mở lọ bột xương, hất lên trên cơ thể nó.

Ngay khi bột xương tiếp xúc với ác linh đeo chiếc mặt nạ, một làn khói trắng mờ ảo xuất hiện, như thể nó đã bị ăn mòn bởi axit sulfuric.

Thật kỳ lạ, điều này hoàn toàn không gây ra chút ảnh hưởng nào với chiếc mặt nạ.

Bộ vest đen mà nó đang mặc vẫn y nguyên, gây batoong, trâm cài áo bằng vàng, và thậm chí cả mặt nạ vẫn như trước.

Tuy nhiên, hành vi của Đỗ Duy dường như thổi bùng cơn giận dữ của ác linh đeo mặt nạ.

Ác ý thâm độc đang gia tăng rất nhiều.

Từ dưới chân của nó, một bóng đen lớn lan tràn về phía trước. Nhưng không thể lan rộng, và bị chặn lại ngay vị trí trước mặt của nó.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt bình tĩnh của Đỗ Duy lóe lên vẻ kinh ngạc.

Hắn tự hỏi: “Đây dường như là bị áp chế?”

Hắn ngập ngừng, chiếc zippo trên tay của hắn có thể đốt cháy tất cả bột xương, chỉ bằng một cú bật nhẹ.

Nhưng sau đó, hắn lại từ bỏ ý định.

Bây giờ không còn ở trên xe buýt nữa, ác linh trước mặt kinh khủng đến mức nào, Đỗ Duy không cách nào tưởng tượng nổi.

Hắn chỉ biết một khi để nó thoát khỏi trạng thái cứng ngắc này, mình nhất định sẽ rơi vào nguy hiểm chết người.

Rốt cuộc, chiếc trâm vàng vẫn còn ở chỗ nó.

Nhưng bây giờ dường như có điều gì đó không ổn.

Bản thân cũng không thể rời khỏi con phố “quen thuộc” này, và ác linh đeo mặt nạ cũng bị giam giữ ở đây, rất có thể tồn tại một vật gì đó, đáng sợ không kém ác linh đeo mặt nạ ở xung quanh.

Nhưng có vẻ như ác linh đeo mặt nạ, và một sự tồn tại kinh khủng này đang đối đầu với nhau, tạo thành một thế cân bằng mong manh.

Nếu bột xương bắt lửa, có thể giết chết được ác linh mặt nạ hay không thì chưa biết, nhưng sự cân bằng này chắc chắn sẽ bị phá vỡ.

Đến lúc đó……

Một con ma khác sẽ tấn công mình.

Cân bằng là điểm mấu chốt …

Nhưng con ma đó, nó ở đâu?

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy lấy lại chiếc zippo, và bắt đầu quan sát xung quanh.

Trong quá trình này, ác linh đeo mặt nạ cũng đã nguôi giận, và lấy lại bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Mặc dù nó đang đeo một chiếc mặt nạ, nhưng Đỗ Duy có thể cảm nhận rất rõ ánh mắt của nó đang rời xa mình.

Đỗ Duy tiếp tục tìm cách rời đi, và tự hỏi tỷ lệ giết được ác linh đeo mặt nạ ở đây là bao nhiêu.

Nhưng dần dần, hắn bỗng cảm thấy vô cùng giận dữ.

Sự giận dữ này không có lý do gì cả, không có yếu tố kích hoạt, cũng không bị tác động bởi thế giới bên ngoài.

Mà trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy không nhìn thấy sự tồn tại của những ác linh khác.

Toàn bộ con phố hoang vắng dường như không có ai ngoại trừ hắn, và ác linh đeo mặt nạ.

Cảm giác bất lực từ dần dần lan tràn trong lòng hắn.

Đỗ Duy quay đầu lại, sau đó nhìn chằm chằm ác linh đeo mặt nạ, bắt đầu xem xét tình hình.

Ác linh này cũng bị mắc kẹt ở nơi ma quái này giống như mình, không thể rời đi.

Sự khác biệt là nó đã bị mắc kẹt ở nơi này trước cả hắn.

Vậy hãy đổi một cách suy nghĩ khác, có thể vây khốn ác linh, liệu có phải là một ác linh còn lợi hại hơn nhiều?

Có phải suy nghĩ của mình đã có sai lầm?

Có lẽ, vốn không phải là do một ác linh nào khác.

Nghĩ vậy …

Đỗ Duy dán mắt vào ác linh đeo mặt nạ ở phía trước.

Ác linh đeo mặt nạ không có phản ứng, chỉ đưa tay tới, dùng tốc độ rất chậm, cố gắng kéo căng về phía trước, nỗ lực

chạm vào mình.

Nhưng nó không làm được.

Đỗ Duy híp mắt, quan sát cẩn thận.

Đột nhiên, hắn phát hiện chuyển động của ác linh đeo mặt nạ chậm hơn trước rất nhiều, chân tay cứng đờ, như chìm vào vũng lầy.

Trong quá trình này, cái bóng của nó không hề di chuyển.

"Mình muốn thử…"

Đỗ Duy nói thầm trong lòng, sau đó cúi đầu nhìn dưới chân của mình.

Vừa cúi đầu, Cái Bóng cũng cúi đầu.

Không có gì thay đổi.

Sau đó, Đỗ Duy thường xuyên thực hiện, vẫy tay và đi bộ.

Đôi mắt của hắn luôn nhìn chằm chằm vào Cái Bóng.

Ban đầu, hành động của Cái Bóng và cơ thể trùng lặp, tần số của các chuyển động vẫn tương tự.

Nhưng thời gian càng lâu, Đỗ Duy nhận thấy Cái Bóng của mình đã chậm lại, khoảng 0,5 giây, nếu không chú ý sẽ không nhận ra được.

Điều này……

Đỗ Duy mở miệng, sắc mặt tái nhợt, hiếm khi cảm thấy không biết phải làm sao.

Quả thật không có ác linh nào ở đây, nhưng có những thứ còn kỳ lạ và nguy hiểm hơn cả ác linh.

Bản thân đường phố, đã là bất thường.

Không có cái gọi là quy tắc hoặc môi giới gì gì đó.

Chỉ cần bước vào, sẽ dần dần giống như ác linh đeo mặt nạ, không thể rời đi.

Và khi thời gian ngày càng dài, bóng của mình sẽ xuất hiện hiện tượng không đồng bộ với cơ thể.

Kết hợp với biểu hiện của ác linh đeo mặt nạ, câu trả lời là hiển nhiên.

Khi cái bóng đứng yên, mình không thể di chuyển, như hoàn toàn sa vào vũng lầy.

Ngay cả Đỗ Duy cũng có thể cảm giác được thân thể của mình đã hơi cứng đờ, khi vung tay lên đã có một lực cản vô hình.

Hắn đã mắc sai lầm …

Đây hoàn toàn không phải là hiện tượng quỷ đả tường.

Đó là một cái bẫy đầy ác ý …

Dù là con người hay ác linh, chốn ma quái này không hề ưu ái bất cứ ai, ai tới đều sẽ chết.

Ác linh không cần ăn, nhưng một người không sống sót nếu không ăn, không uống.

Nếu thời gian kéo dài, Đỗ Duy có thể sẽ chết trước ác linh đeo mặt nạ.

“F*ck!”

Đỗ Duy không nhịn được chửi thề.

Dù chuẩn bị đầy đủ, cũng không đủ để giữ an toàn trong Thành phố Massas này, nơi mà bản thân nó còn đáng sợ hơn ác linh rất nhiều.

Nó giống như một mạng nhện khổng lồ, chỉ cần vô tình vướng vào là không cách nào rời khỏi nó.

Không có thợ săn, nhưng cả ác linh và con người, đều là con mồi.

Chương 156: Rành đốt lửa

Thời gian từng chút một trôi qua.

Đỗ Duy đứng đó, nhìn chằm chằm thời gian trên smartphone không nói lời nào, hai mắt đỏ ngầu, nhưng vẫn bình tĩnh.

Hắn đã duy trì tư thế này trong hơn một giờ.

Không phải là hắn không muốn di chuyển, mà là không thể di chuyển.

Vì trước đó, hắn đã phát hiện ra một điều rất kỳ lạ

Khi động tác của một người trở nên bạo lực hơn, sự không đồng bộ giữa bóng tối và cơ thể càng mạnh hơn.

Giờ chỉ cần hắn di chuyển, cái bóng sẽ bị delay trong 1 giây, và lực cản đối với cơ thể cũng mạnh hơn trước rất nhiều.

Nếu bạn là một võ sĩ, hoặc vận động viên đã được đào tạo trong một thời gian dài, bạn sẽ có một lợi thế lớn trong tình huống này.

Nói cho cùng, thể chất cường tráng, tác động của lực cản càng nhỏ.

Suy ra, loại người này làm được nhiều việc.

Nhìn xung quanh, tìm cách rời đi, v.v.

Nhưng Đỗ Duy chỉ có thể nghĩ tới, sau khi phân tích giải pháp, sẽ thử thăm dò.

Thời đại học, ngoại trừ giảng đường, hắn dành phần lớn thời gian trong phòng giải phẫu.

Sau này, để giết chết hung thủ đã sát hại cha mẹ của mình, hắn đã tập trung học tâm lý học, không có nhiều thời gian để rèn luyện sức khỏe.

Thể lực của Alex tốt hơn hắn rất nhiều …

Ít nhất, khi bị cưỡng hôn trong xe, Đỗ Duy không thể phản kháng.

Hừ……

Đỗ Duy nhìn thời gian trên màn hình smartphone, với tâm trạng hỗn loạn.

Có chờ mong, cũng có căng thẳng.

Chờ mong là bởi vì bây giờ đã hơn 5 giờ chiều, thành phố Massas cũng đã sắp tối.

Thành phố này không bình thường, ban ngày ánh sáng rất mờ mịt, u ám, ban đêm sẽ hoàn toàn tối sầm.

Không có ánh sáng, sẽ không có bóng tối.

Khi đó, một số thay đổi có thể xảy ra.

Không có cái bóng người xuất hiện, Đỗ Duy có thể tự do đi lại, thậm chí có thể rời đi nơi này, nhưng ác linh mặt nạ cũng giống như vậy.

Khi đó, hắn sẽ phải đối mặt với một ác linh vô cùng khủng bộ, đầy ác ý với chính mình, và tìm mọi cách giết chết.

Hơn nữa, không có xe buýt, hắn không có khả năng chống trả, chỉ có thể chạy trốn.

Nhưng……

Đỗ Duy không thể để điều đó xảy ra.

Hắn nhìn chằm chằm vào chiếc zippo trên tay trái một lúc.

Trước khi trời tối là thời điểm tốt nhất để đốt cháy bột xương.

Tất nhiên là có một khả năng khác.

Khi màn đêm buông xuống, mọi thứ sẽ chìm vào bóng tối, cái bóng và bóng tối tuy hai mà một.

Không thể loại trừ khả năng lúc đó sẽ hoàn toàn không thể di chuyển, trực tiếp chết hoặc sẽ xảy ra những tình huống kỳ lạ khác.

Đây không phải là rắc rối lớn nhất.

Lấy lá Joker từ trong túi ra.

Trên lá bài, nụ cười của kẻ mặc tuxedo càng ngày càng quái dị, và lạnh lẽo.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng một lá Joker khác đang tiến đến gần chỗ mình.

Nói cách khác, thành viên của Giáo hội Twilight đã xác định được vị trí của mình.

"Trong thời gian ngắn, hẳn là không tới được đây."

"Nhưng trước khi trời tối, mình phải tìm cách thoát khỏi nơi này."

"Ô đen, zippo, cái gì cũng vô dụng."

"Chỉ cần cái bóng vẫn còn ở đó, mình không thể rời đi trừ khi có thể khiến cái bóng của mình biến mất."

"Nhưng ở một khía cạnh nào đó, đây là một cái bẫy tự nhiên."

"Đèn mổ có thể khiến cho cái bóng biến mất, hoặc trở nên cực kỳ mờ, nhưng cần có nhiều nguồn sáng kết hợp."

“Đồng thời, nguồn sáng phải tập trung vào mình bất cứ lúc nào.”

…

Đỗ Duy có mang theo 2 chiếc đèn pin, cùng pin trong túi, nhưng hắn không thể hoàn thiện cấu trúc của đèn mổ, và về mặt kỹ thuật, hắn cũng không thể tập trung mọi lúc.

Khoan đã……

Vẻ mặt của Đỗ Duy đột nhiên trở nên kỳ quái.

Có lẽ, không cần một chiếc đèn mổ nào cả, chỉ cần tạo ra một vật lớn hơn để che thân, và cái bóng của mình sẽ không thể tồn tại, khi không có ánh sáng.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy lập tức mở ô đen ra.

Cái bóng vừa xuất hiện trên mặt đất lập tức đổi thành hình dáng của hắn với chiếc ô đen, và lực cản đó vẫn tồn tại.

Ác linh đeo mặt nạ ở phía sau cột đèn đường dường như đã phát giác ra điều gì đó, ngẩng đầu nhìn Đỗ Duy với tốc độ rất chậm.

Nó đang giãy giụa …

Đỗ Duy không quan tâm đến nó mà ngồi xổm xuống, khuỵu gối, cầm ô.

Lúc này, trên mặt đất chỉ có một cái bóng đen tròn vo, do ánh sáng từ đỉnh đầu chiếu xuống mặt ô mà hình thành.

Và loại lực cản đó biến mất một cách kỳ lạ.

Xem ra nơi quỷ dị này không có quá nhiều hạn chế đối với vật phẩm, hoặc là do nó không có hứng thú …

“Nếu mình để lá Joker ở lại, đây sẽ là một cái bẫy hoàn hảo dành cho những Hunter của Giáo Hội Twilight, nhưng nơi này quá quái dị. Nếu không cần thiết, mình sẽ không sử dụng nó.”

Người của Giáo Hội Twilight có thể chết, nhưng với những kẻ không thể chết thì vô giá trị.

Chỉ cần giấu lá Joker, gã trọc từ Giáo Hội Twilight nhất định sẽ tìm tới, trong tin huống thông tin không đầy đủ, thì gã takhông thể không mắc mưu.

Đến lúc đó, mình có thể nhìn hắn chết ở đây, một khi mình mang theo chiếc ô xuất hiện, rất có thể bị nó phát hiện biện pháp rời đi.

Đỗ Duy kiềm nén ý nghĩ trong lòng, sau đó đứng dậy nhìn ác linh đeo mặt nạ.

Hắn suy nghĩ một chút, trực tiếp bước tới.

Khi đã biết cách ra đi, ta không cần quan tâm đến lực cản của cái bóng nữa.

Ít nhất, hắn chưa ở đây lâu bằng ác linh đeo mặt nạ.

Ánh mắt của ác linh đeo mặt nạ nhìn chằm chằm Đỗ Duy, có chút khó hiểu …

Nhưng sau đó, hành động của Đỗ Duy đã khiến nó nổi giận.

Đỗ Duy đóng chiếc ô đen lại, dùng đầu ô chĩa vào mặt của ác linh đeo mặt nạ, chính xác mà nói, là chiếc mặt nạ mà nó đang đeo …

Hắn cũng có một chiếc mặt nạ, nhưng nó đã đầy vết rạn và có một khe nứt nhỏ, có lẽ một lúc nào đó nó sẽ bị hỏng hoàn toàn.

Mặt nạ đã luôn giúp đỡ hắn rất nhiều.

Mất mặt nạ nghĩa là mất 1 lá bài tẩy.

Nhưng bây giờ, dường như Đỗ Duy không cần phải nghĩ đến chuyện chiếc mặt nạ sắp nát, bởi vì … tình cờ có một

chiếc mặt nạ khác ở ngay trước mặt của hắn.

Đầu ô chạm vào đầu của ác linh đeo mặt nạ.

Bộp …

Đỗ Duy còn gõ mạnh.

Giây tiếp theo.

Ác ý khủng khiếp tỏa ra từ ác linh đeo mặt nạ rất mãnh liệt, nó đưa tay ra định bắt lấy chiếc ô đen, nhưng đáng tiếc nó quá chậm.

Bốp …

Đỗ Duy lại gõ.

Lần này, hắn đã dùng lực mạnh hơn!

Chỉ một tích tắc.

Mặt nạ đã bị hắn đập rớt.

Ở phía sau chiếc mặt nạ, để lộ một khuôn mặt xám xịt, và gớm ghiếc của một gã da trắng - Mike Stowe.

Đỗ Duy hờ hững nhìn nó, móc mặt nạ lên, nắm trong tay.

Mới chạm vào thấy hơi lạnh, không biết nó làm bằng chất liệu gì.

Nhưng có điều lạ là Đỗ Duy không cảm thấy có nét gì đặc biệt trên chiếc mặt nạ này.

“Bởi vì có ác linh bên trong, đã nhập vào bà Mina?”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, rồi nhét chiếc mặt nạ vào trong ba lô.

Rồi hắn lại nhìn chiếc trâm cài áo bằng vàng.

Mà khuôn mặt của Mike Stowe cũng trở nên vô cùng dữ tợn, tức giận.

Máu chảy trực tiếp từ hốc mắt của nó.

“Quên nó đi … chiếc trâm cài áo bằng vàng có liên quan đến những lời nguyền. Mình đã biết những ký hiệu trên đó, nó phiền phức hơn là hữu ích.”

Do dự một phút, Đỗ Duy từ bỏ ý định thuận tay lấy đi chiếc trâm cài áo bằng vàng, hắn móc ra một lọ bột xương khác, và tạt lên người của Mike Stowe.

Bộp……

Ấn nhẹ zippo, ngọn lửa đột ngột xuất hiện.

Động tác của Đỗ Duy rất điêu luyện … đây không phải lần đầu tiên hắn làm chuyện đốt xác.

Sau đó, hắn lấy ra một tấm vải trắng, châm lửa, rồi ném thẳng về phía Mike Stowe.

Ngay lập tức…

Ngọn lửa bùng cháy.

Đỗ Duy cũng không thèm nhìn, cầm ô đen ngồi xổm trên mặt đất, nhanh chóng rời đi.

Nhưng trong khi đang ngồi xổm, hắn cũng nên chú ý đến cái bóng đã biến mất kia, nên tốc độ trở nên rất chậm.

Vì vậy, khi nghe thấy âm thanh của ngọn lửa đang thiêu rụi nó ở phía sau hắn.

Trong không khí, tràn ngập mùi khét nồng nặc.

Mơ hồ, có một tiếng gầm dữ dội.

…

Sau khi Đỗ Duy rời đi.

Trong ngọn lửa, toàn bộ cái xác cháy như thiêu như đốt, làn khói xám bốc lên khiến cho khuôn mặt càng thêm gớm ghiếc.

Lúc đầu, khuôn mặt đó có phần giống với Mike Stowe, nhưng khi ngọn lửa thiêu đốt dữ dội hơn, nó ngày càng trở nên gớm ghiếc, và hoàn toàn thay đổi.

Nhưng chiếc trâm cài áo bằng vàng hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi ngọn lửa …

Chương 157: Đau không?

Sau khi rời khỏi con phố kỳ lạ, và đáng sợ đó.

Màn đêm dần buông xuống.

Từ giờ đến lúc trời hoàn toàn tối, tối đa chỉ còn 1 tiếng.

Đỗ Duy đi bộ ở ranh giới thành phố Massas, chạy về hướng đông bắc.

Dựa vào cảm ứng giữa 2 lá bài joker.

Đỗ Duy có thể cảm ứng có 1 lá bài khác đang tiến đến gần mình, nhưng Thành phố Massas rất rộng lớn, gã trọc của Giáo hội Twilight trong thời gian ngắn cũng không thể qua tới đây.

Nói cách khác, hắn có đủ thời gian để tìm ra một nơi thích hợp để đặt bẫy.

Vừa đi, Đỗ Duy vừa mở smartphone, và nhấp vào một tập tin.

Đây là bản đồ thành phố mà Alexis đã gửi cho hắn, những nơi có nhiều người chết được đánh dấu thành màu đỏ.

Phóng to bản đồ thành phố.

Có 6 khu vực màu đỏ rất bắt mắt, số người chết ở mỗi nơi không dưới 100 người, khu vực lớn nhất và có màu sáng nhất là một khu cư xá nhỏ đã bị bỏ hoang, số người đã chết ở đó là: 3098.

Trước đây, Alexis đã nói với mình, khu cư xá bỏ hoang này vốn là một khu mỏ ở thế kỷ trước, có trữ lượng sắt rất lớn, về sau thì bị khoét rỗng hoàn toàn, trước khi chuyển thành khu cư xá.

Tất nhiên … là một khu mỏ, nên chuyện sụp hầm là chuyện thường, vì vậy có hơn 3.000 người đã chết trong đó.

Dù không ai nguyên nhân tại sao ác linh lại xuất hiện.

Nhưng thường những nơi càng hùng hiểm, lại là nơi mà các ác linh thường xuất hiện.

Vì vậy, Đỗ Duy đã chuẩn bị sẵn sàng để mạo hiểm, trên cơ sở có thể bảo vệ mạng sống của mình, tìm một nơi thích hợp nhất. Hắn không chỉ có thể khiến cho người của Giáo Hội Twilight ngạc nhiên, mà còn không để bản thân rơi vào đường chết.

Lúc này, hắn cảnh giác hơn, vẫn ở trong trạng thái giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, ngoại trừ "tay phải" còn chưa ác linh hoá, trên cơ bản đã trang bị đầy đủ.

Zippo ở trong túi.

Với chiếc ô đen trên tay, lá Joker đã được cất vào túi và có thể lấy ra bất cứ lúc nào.

2 chiếc mặt nạ, một chiếc đặt ở bên người, và chiếc còn lại để trong ba lô.

Chỉ cần không rơi vào cục diện kinh khủng như vừa rồi, gặp phải ác linh gì, cũng không thể lập tức giết chết hắn.

"Đã đến lúc rời đi……"

Đỗ Duy nói thầm một mình, ánh mắt nhìn lên bản đồ thành phố, tới địa điểm gần nhất.

Đó là một tuyến đường cao tốc trên cao bị bỏ hoang, đã từng là một sợi dây kết nối toàn bộ thành phố vào đầu thế kỷ, nhưng mới xây dựng được nửa chừng thì xảy ra hiện tượng sụt lún.

Một nửa con đường cao tốc trên cao bị sập, bị chôn vùi dưới sâu trong lòng đất, hơn một trăm công nhân xây dựng đều thiệt mạng trong vụ tai nạn, không còn ai sống sót.

Và bây giờ, nơi Đỗ Duy sẽ đến là đường cao tốc trên cao bị bỏ hoang này.

…

Ở một nơi khác.

Thành phố Massas, con phố nơi James và những người khác đang đứng.

2 ác linh đã hoàn toàn chặn hết đường thoát của bọn họ, không tiến cũng không lùi được, như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Thompson đứng ở trước đội ngũ, cách ác linh nam 5 mét, ngọn nến trong tay sắp cháy hết, bọn họ không còn trụ được lâu nữa.

Điều rắc rối hơn là gần như tất cả những thứ mà mọi người có thể sử dụng để chống lại ác linh, đều đã cạn kiệt.

Tất nhiên……

Ngay cả khi có, Thompson cũng không nghĩ rằng nó có thể cải thiện tình hình hiện tại.

2 ác linh quấn đầy băng rất kinh khủng, có lẽ không có Người Đuổi Quỷ nào trong giáo hội có thể giải quyết nổi, chỉ có thể dùng ưu thế số lượng để áp chế, hoặc là giam giữ bọn chúng.

“2 ác linh này từ đâu đến? Rõ ràng con đường rút lui của chúng ta là con đường an toàn nhất đã được kiểm chứng. Nhưng khi chúng ta rời đi, rất nhiều tình huống bất ngờ đã xảy ra.”

Ngay cả Giám mục Thompson cũng khó chịu đến mức không thể không chửi rủa.

Chửi được thì cứ chửi, trong tình huống nghiêm trọng như thế này, Thompson phải làm gì đó, không thể để bị động mãi như vậy được.

Ông suy nghĩ một lúc và ra hiệu cho James, người đang đứng ngay sau mình.

Thấy vậy.

James do dự, đưa máy ảnh trên người cho Homill: "Cháu ở phía sau quan sát, nếu ác linh động đậy, hãy chụp nó ngay lập tức."

Vừa nói, ánh mắt của hắn vừa căng thẳng lướt qua ác linh đứng đằng sau.

Đó là xác của 2 chị em sinh đôi, một người quấn đầy băng vải bẩn, tay nắm tay, trên khuôn mặt tái nhợt không chút cảm xúc, đôi mắt đỏ như máu.

Homill trịnh trọng gật đầu, yên lặng nhìn chằm chằm 2 cái xác, đề cao cảnh giác.

James thầm thở dài, quay đầu bước nhanh về phía Giám mục Thompson đang đứng phía trước.

"Ngài định làm gì?"

James bước tới, ông nhận thấy ngọn nến sắp cháy hết, và khi nó bị dập tắt hoàn toàn, không ai trong số họ có thể ra khỏi thành phố Massas.

Giám mục Thompson nhìn James với ánh mắt phức tạp, và thì thầm vào tai ông: "Cậu có sẵn sàng trở thành Hunter không?"

James sửng sốt trong giây lát và hỏi: “Ý …ngài là sao? Trở thành Hunter?”

Thompson bất lực nói: “Nếu không phải tôi đã già, không chịu nổi sự đau đớn của giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, tiến vào trạng thái ác linh hoá. Tôi sẽ không bao giờ hỏi cậu loại câu hỏi này, giờ cậu hãy nói cho tôi biết, cậu có sẵn lòng không?”

Khuôn mặt của James thay đổi.

Vẻ mặt vốn dĩ rất nghiêm túc, nhưng những gì xuất hiện lúc này lại cực kỳ rối loạn, và hoang mang.

Ông không biết tại sao Giám mục Thompson, lại hỏi mình có muốn trở thành một Hunter hay không.

Nhưng hắn biết tình huống hiện tại rất phiền phức, Giám mục đã nói những lời như vậy, hẳn là ông ấy cho rằng chỉ có Hunter mới có thể giải quyết chuyện này.

Có thể trở thành Hunter …

Không thể nào?

Trong một thời gian dài, thông tin của giáo hội về những người Hunter đã được giữ bí mật, và sẽ chỉ được lưu hành giữa những Người Đuổi Quỷ ưu tú.

Người ta thường nói rằng sau khi bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, các dấu hiệu của ác linh bắt đầu dần dần xuất hiện, và Người Đuổi Quỷ lúc đó được gọi là Hunter.

Chỉ có ác linh mới có thể thực sự chiến đấu chống lại ác linh.

Nhưng nỗi đau mà Giám mục Thompson nói là gì?

Khi ác linh hoá, sẽ đau lăm ssao?

James đã biết về vị giám mục này, ông ấy cũng là tinh anh của Người Đuổi Quỷ, chẳng qua là vì địa vị, bình thường hãy ở cùng với các giám mục khác, phụ trách những thành phố lớn, ý chí rất kiên định.

Nhưng dù vậy, Thompson lại cảm thấy bản không thể vượt qua nỗi đau đó, chẳng lẽ mình lại chịu nổi?

James do dự.

Khi gia nhập giáo hội và trở thành một Người Đuổi Quỷ, ông sẵn sàng chết trong sự kiện ác linh.

Nhưng điều này không có nghĩa là ông muốn trở thành Hunter.

Bởi vì một khi đã trở thành Hunter, mọi người sẽ nhìn ông bằng ánh mắt kỳ lạ, và họ cũng sẽ rơi vào quá trình tuyệt vọng - dần dần trở thành một ác linh.

Theo một nghĩa nào đó, đây là sự sa đọa.

Hunter là một nhóm người tuyệt vọng, và sức mạnh mà họ sở hữu cũng đại diện cho sự tuyệt vọng …

Nếu không có tín ngưỡng, tín ngưỡng kiên định, thì ngay khi vừa tiến vào ác linh hoá, sẽ trở thành ác linh, và tấn công người sống …

James hít một hơi thật sâu, những suy nghĩ trong đầu của ông rất hỗn loạn, nhưng với một giọng chắc chắn, ông nói với Giám mục Thompson: “Nếu đây là cách duy nhất giúp chúng ta có thể sống sót, thì tôi sẵn sàng trở thành Hunter.”

Thompson nhẹ nhàng nói: “Quyết định của cậu là do tôi thuyết phục, nhưng tôi đảm bảo với cậu, một khi cậu trở thành Hunter, giáo hội sẽ tìm cách giải quyết tai hoạ ngầm của ác linh hoá. Và bạn cũng sẽ được tiếp xúc với những bí mật cốt lõi nhất của giáo hội. Tất nhiên, tiền đề là cậu không bị mất

kiểm soát, và sẵn sàng chấp nhận sự kiểm soát tuyệt đối của giáo hội.”

Đây không phải là vấn đề đối với James.

Vì vậy, ông nói nhỏ: “Giờ tôi phải làm gì?”

Thompson cũng hạ giọng trả lời: “Hãy giữ khẩu súng kíp, ở trong trạng thái Quỷ Nhãn, hãy đi chiến đấu với những ác linh. Trước khi ngọn nến này cháy, cậu sẽ có thể bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn.”

Giọng đức Giám mục trầm lắng, nhưng ẩn chứa một nỗi bi ai vô bờ.

Chương 158: Thiếu …

Cuộc trò chuyện giữa James và Giám mục Thompson khá kín tiếng, không để những người khác nghe thấy.

Về phía giáo hội, họ nắm giữ phương pháp để Người Đuổi Quỷ tiến vào trạng thái ác linh hoá.

Nhưng chỉ có 5 Hunter trong giáo hội, và tất cả họ đều đã già.

James có tín ngưỡng rất kiên định, ông sẵn sàng hy sinh vì sự an toàn của người khác, và trở thành một Hunter tuyệt vọng.

Nhưng ông cũng biết Hunter trong giáo hội, tuyệt đối không thể chỉ có 5 người.

Thật ra…

Trước đây, ông từng nghe người ta nhắc đến chuyện của Giáo Hội Twilight.

Giáo Hội Twilight là một tổ chức, được thành lập bởi những Hunter đã nổi dậy chống lại giáo hội vào thế kỷ trước.

Niềm tin của họ vẫn vậy, nhưng họ cực đoan hơn, mọi thành viên đều đã bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, bước vào giai đoạn ác linh hóa.

Mạnh nhất là những Hunter thế hệ cũ sắp trở thành ác linh.

Mặc dù nhà thờ và Giáo Hội Twilight có vẻ tách biệt, nhưng thực ra lại gắn bó chặt chẽ với nhau.

Mục tiêu của mọi người đều giống nhau, nhưng họ thực hiện những biện pháp khác nhau.

Không ai có thể phủ nhận điều này.

Đột ngột…

Một ý tưởng nảy ra trong đầu của James.

Mặc dù không có nhiều Người Đuổi Quỷ trong giáo hội như trong thế kỷ trước, nhưng chắc chắn có một số người đã bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, và trở thành Hunter.

Nhưng những Hunter đó không bao giờ xuất hiện trong giáo hội.

Có khả năng những Hunter mới xuất hiện đang ở trong Giáo Hội Twilight không?

Nhưng điều này quá vô lý …

Tim của James đập thình thịch, không dám nghĩ tới nữa, đè chặt ý niệm này vào tận đáy lòng.

Sau đó, ông cầm lấy khẩu súng kíp, và đi đến chỗ nam ác linh quấn đầy băng vải ở trước mặt.

Phía sau.

Cả đội bắt đầu chậm chạp tiến lên.

Giám mục Thompson cầm ngọn nến cháy sáng soi con đường phía trước, ông ta nhìn James với ánh mắt phức tạp.

Đúng như lời James nói, nếu không phải hết cách, Giám mục sẽ không đưa ra quyết định như vậy.

Thậm chí, cũng không muốn nói với James tin tức về Hunter.

Nhưng đây là tình huống không thể làm khác.

Từ tín ngưỡng đến tính cách, James là người thích hợp để trở thành Hunter. Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là cậu ta có

thể sống sót vượt qua giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, và bắt đầu ác linh hoá…

Trong lịch sử của giáo hội, nhiều Người Đuổi Quỷ với niềm tin vững chắc đã ngã xuống khi bước vào cấp độ này.

Còn những Hunter sống sót thành công vượt qua ác linh hóa, lại không thể biết chuyện gì đã xảy ra.

Kết luận rút ra từ miệng bọn họ đều là - khi ác linh hóa bắt đầu, sẽ có cảm giác thể xác lẫn linh hồn đều bị ăn mòn.

Sẽ có cảm giác toàn thân đang dần dần thối rữa.

Nỗi đau đớn, và tuyệt vọng là thử thách lớn nhất với ý chí của con người, hay còn gọi là sự tra tấn …

…

Tại con đường cao tốc trên cao bị gãy.

Đỗ Duy không biết Thompson đã nói gì với James, cũng không biết cái gọi là đau đớn khi ác linh hóa.

Bởi vì, hắn chưa từng trải qua loại chuyện này…

Dẫu sao, cha Tony không có tư cách biết loại thông tin cấp cao này, nên lẽ dĩ nhiên không cách nào nói cho hắn biết.

Và vào lúc này.

Đỗ Duy gặp phải một chút rắc rối.

Hắn cảm giác được một loại đau đớn khác, lá Joker không biết mắc cái chứng gì, bỗng nhiên trở nên vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến tận xương.

Cầm lá bài Joker trên bàn tay phải, cảm giác đau đớn từ da thịt truyền tới rất rõ ràng.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Đỗ Duy khó hiểu, mối liên hệ giữa 2 lá bài nói với hắn rằng, dù lá bài kia đang tiến về phía hắn, nhưng tốc độ không đột ngột tăng lên, vẫn còn một khoảng cách xa.

Đó là lý do không nên có những thay đổi bất thường.

Sau khi suy nghĩ xong, Đỗ Duy không chút do dự tiến vào ác linh hóa, sự kinh khủng kinh người, bèn phát ra từ cánh tay phải.

Bên tai vang lên tiếng ong ong.

Nhịp đập của tim cũng bắt đầu chậm lại.

Tính tình của Đỗ Duy hoàn toàn thay đổi.

U ám, và kỳ lạ, giống như một ác quỷ.

Trước đó, mức độ ác linh hóa của hắn đã tăng mạnh, tai họa ngầm đã bắt đầu bùng phát.

Nhân tính bị ăn mòn, ngày càng giống ác linh hơn.

Ác linh hóa càng lúc càng mạnh, và cánh tay phải dầnmất kiểm soát.

Nhưng sau khi trở về nhà, một đêm trôi qua, sự biến đổi đột ngột kết thúc.

Mãi đến ngày hôm sau, Annabelle làm loạn, Đỗ Duy mới nhận ra nó đã để lại thứ gì đó trong cánh tay phải của mình.

Và hai bên đã thiết lập mối quan hệ một chiều.

Annabelle được nuôi dưỡng và củng cố bởi điều này.

Nói cách khác, sự biến đổi của hắn không hoàn toàn.

Nhưng cho dù như vậy, Đỗ Duy cũng rõ ràng cảm giác được mức độ ác linh hóa của hắn so với lúc trước, mạnh hơn rất nhiều.

Ít nhất……

Khi bàn tay phải cầm lá bài Joker, cảm giác lạnh giá đang dần yếu đi.

Cảm giác này rất khó diễn tả bằng lời, thậm chí có thể nói là rất dai dẳng.

Bởi vì cánh tay phải của Đỗ Duy sau khi ác linh hóa, đã không còn cảm giác nữa, ngày càng giống với_ giác quan thứ sáu.

Đột ngột……

tại thời điểm này.

Đỗ Duy nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Ku ku ku ku…

Như tiếng nước đã sôi.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn tìm kiếm một chỗ, và thấy một vũng nước đục, ở góc tối bên trái.

Nước cống đục ngầu sủi bọt lên, như có thứ gì đó muốn thoát ra bên ngoài.

Đỗ Duy lạnh lùng cất lá Joker, tay trái lấy mặt nạ ra, đeo lên mặt, tay phải cũng rút ra một con dao sắc bén …

Sau khi làm điều này, hắn bước từng bước về phía vũng nước.

Đó không phải là một ác linh, cũng không phải cảm giác quỷ dị của con phố đó, mà là một thứ gì đó rất quen thuộc.

Ác linh … hoặc sức mạnh của một lá bài joker khác.

Khi đi đến trước vũng nước.

Dòng nước bẩn phun lên cao cũng tạo thành đường viền của khuôn mặt người, trông giống như một người đàn ông không có tóc …

Đó là gã trọc từ Giáo Hội Twilight …

Đỗ Duy ngơ ngác nhìn gã, gã cũng đang nhìn chằm chằm Đỗ Duy, tò mò quan sát.

Im lặng.

Đỗ Duy không định nói chuyện, và bên kia cũng im lặng.

Trong quá trình này, toàn bộ đầu của gã cũng kéo căng lên trên, và dừng lại khi gã có thể nhìn vào Đỗ Duy.

Sau đó gã chỉ nhìn Đỗ Duy, miệng làm bằng nước cống của hắn mở ra, như thể đang nói điều gì đó.

Tuy không có âm thanh, Đỗ Duy cũng không biết đọc được cử động môi, nhưng hắn có thể cảm giác được đối phương có ý gì.

Là ác ý…

Ác ý muốn giành được lá Joker trong tay của mình, và ý nghĩ chắc chắn sẽ giết chết mình.

Đỗ Duy chỉ nhìn gã, và cảm thấy rằng một lá khác của Joker đang lao tới chỗ mình Điều đó có nghĩa là gã trọc của Giáo Hội Twilight thực sự không thể thoát ra khỏi cái cống.

Nếu gã làm được, thì đã không phải là Hunter, mà là một ác linh.

Quái, liệu nó có phải là một khả năng đặc biệt, hay nó có liên quan năng lực của lá Joker kia?

Nghĩ vậy, Đỗ Duy bình tĩnh cầm con dao nhọn đâm vào đầu của gã trọc làm từ nước cống.

Lý do làm vây là để gã xác định vị trí của mình, khiêu khích một chút.

Giận dữ là bản năng của con người.

Đặc biệt là khi một Hunter đang săn mồi, nếu bị con mồi khiêu khích, thì chắc chắn sẽ tức giận, và bắt đầu truy đuổi.

Sự tức giận sẽ làm mất đi sự tỉnh táo, ít nhất là trước khi người đó chịu tổn thất, họ sẽ có thái độ thù địch mạnh mẽ với Đỗ Duy.

Còn Đỗ Duy chỉ cần một chút tức giận và thù địch, bởi vì như vậy cũng đủ để hắn đưa cái gã gọi là Hunter này rơi vào bẫy.

Thọc thẳng một dao.

Phần lớn lưỡi dao đã bị chìm trong nước, mà không có bất kỳ lực cản nào.

Đỗ Duy thuận thể đâm ngược lên, người đàn ông trọc làm từ nước cống đập thẳng trở lại vũng nước.

Mọi thứ trở lại bình lặng.

Chương 159: Mời

Trên con đường cao tốc trên cao bị gãy.

Đỗ Duy thu lại con dao sắc bén, thẫn thờ nhìn vũng nước thải trên mặt đất hồi lâu, không nhìn đi chỗ khác.

Giờ hắn đang nghĩ đến một việc.

Gã trọc của Giáo Hội Twilight đã bất ngờ sử dụng một lá Joker khác, để tạo ra một cơ thể quái dị bằng cách lợi dụng nước. Mặc dù không cho thấy khả năng gây chết người, nhưng nó đã vượt khỏi các quy tắc vật lý.

Gã có thể nhìn thấy mình theo cách này, và xác định vị trí của mình.

Nhưng trên thực tế, năng lực này có vẻ rất gân gà …

Nó không thể giết người, cùng lắm là hù doạ.

Dù là trong tình huống này, người của Giáo Hội Twilight có vẻ hơi lỗ mãng.

Khả năng của 1 lá bài Joker khác không nên bị giới hạn ở điều này …

Lực lượng tà linh trong lá bài Joker của mình không nhiều.

Có thể suy ra rằng lá bài Joker kia mạnh hơn lá bài của hắn, thậm chí có xu hướng bị kìm chế.

“Đối thủ nguy hiểm…”

Đỗ Duy trở nên lạnh lùng hơn, trong lòng cũng cảnh giác hơn.

Người bên kia là Hunter giống mình, gã có rất nhiều vật phẩm đặc biệt, hơn nữa còn có năng lực của Hunter.

Và ở khía cạnh này, gã mạnh hơn mình.

Lý do rất đơn giản, ác linh hoá của mình còn thiếu sót, hoặc chưa hoàn chỉnh …

Đỗ Duy nhìn cánh tay phải ác linh hoá.

Cánh tay này quả thật mạnh hơn trước rất nhiều, từ lúc bắt đầu đã có thể bắt được ác linh, đến giờ có thể trấn áp lá Joker đột biến. Nếu không gặp phải Hunter của Giáo Hội Twilight, thì năng lực này thật sự rất mạnh.

Nhưng bây giờ, khi biết được nhiều hơn, hắn cảm thấy mệt mỏi.

"Đó là về Annabelle …"

Đỗ Duy nhớ rằng lần đầu tiên đối đầu với Annabelle ở trong bóng tối, cánh tay phải ác linh hoá của hắn, bắt đầu mất đi cảm giác, giống như một cái xác.

Hãy suy nghĩ từ một góc độ khác.

Annabelle có thể đã làm gì đó với mình vào thời điểm đó.

Do không rõ tình hình, nên hắn đã không nhận thức được tình huống này.

"Sau khi trở về, mình phải nghiên cứu cách giải quyết rắc rối này. Có lẽ đốt Annabelle thành tro là một cách tốt? Nhưng có vẻ như thứ này không dễ bị tổn hại…"

"Thật phiền phức…"

"Nhưng trước đó, chỉ cần có được thông tin mình muốn từ những Hunter của Giáo Hội Twilight, những vấn đề này có thể được giải quyết."

Đỗ Duy tự nhủ, hắn biết mọi việc phải giải quyết từng việc một, dựa theo kế hoạch ban đầu.

Tạo ra một cái bẫy để đối phó với Hunter của Giáo Hội Twilight, nếu muốn giết gã ta, thì cũng phải cố gắng cạy miệng gã để nắm được những bí mật về Hunter trước.

Giáo Hội Twilight là một tổ chức đang đi sâu nghiên cứu về tai hoạ ngầm của ác linh hoá.

Về mặt này, ngay cả giáo hội hiện tại cũng không thể sánh được.

Nhưng … sau khi cân nhắc nhiều yếu tố như vậy, Đỗ Duy đau đầu.

Cái bẫy thích hợp, đúng là khó làm…

Nghĩ đến đây, hắn quay đầu nhìn con đường cao tốc trên cao đứt gãy, và vắng vẻ.

Lúc này trời đã tối, tầm mắt chỉ nhìn xa được không quá 5m, rất u ám, ảm đạm như thể khắp nơi đều có người.

Mà trong trạng thái Quỷ Nhãn, khung cảnh xung quanh lại thay đổi.

Đỗ Duy thấy tại con đường cao tốc trên cao đứt gãy, mơ hồ có một bóng người đang từng bước đi về phía trước.

Không cảm nhận được ác ý, nhưng không có nghĩa thứ đó không phải là ác linh.

Sau khi nhận được bài học lần trước, Đỗ Duy không lập tức bước lên kiểm tra, mà chỉ lẳng lặng đứng nhìn.

Do khoảng cách quá xa, bóng người mà hắn nhìn thấy rất mờ ảo.

Sau đó, dưới ánh mắt bình tĩnh của Đỗ Duy.

Bóng người đó chậm rãi đi đến chỗ đứt gãy, và dừng lại.

Đường cao tốc trên cao thực chất là đường cao tốc, nhưng cách mặt đất rất cao.

Còn đường cao tốc trên cao ở Thành phố Massas bị bỏ hoang, trước đây được xây dựng theo đúng tiêu chí của đường cao tốc, khoảng cách từ mặt đất đến điểm cao nhất có thể lên tới 15 mét.

Khoảng cách này gần bằng chiều cao của 4-5 tầng.

Ngay sau đó, bóng người mờ ảo đột nhiên quay đầu lại.

Ánh mắt của Đỗ Duy dưới lớp mặt nạ hơi lạnh, hắn cảm giác được ánh mắt độc ác, u ám của bóng người kia đang để ý tới mình.

Không đúng……

Không chỉ một con đường.

Lúc này hắn đang đeo mặt nạ, nhưng vẫn cảm thấy nhột nhạt trên má, như thể đang kháng cự lại thứ gì đó.

Nhưng hắn không ở trên con đường cao tốc trên cao, vẫn giữ khoảng cách.

Đây là cảnh giác …

Sau đó, Đỗ Duy rút chiếc ô đen được đặt cố định bên hông ba lô ra.

Vù……

Đó là âm thanh của chiếc ô mở ra.

Giây tiếp theo, cảm giác đau nhói biến mất.

Nhưng trong mắt của Đỗ Duy, chỉ có thể nhìn thấy bóng người xoay lưng về phía mình, đang đứng ở chỗ gãy của đường cao tốc trên cao. Ánh mắt mà hắn vừa cảm nhận được, nhưng lại không nhìn ra được nó cụ thể đang ở đâu.

Ô đen rất hữu hiệu khi dùng để đối phó với ác linh.

Chỉ cần được mở ra, Đỗ Duy sẽ ở trong trạng thái an toàn tuyệt đối, cho đến khi chiếc ô được cất đi hoặc bị hỏng.

Tuy nhiên, sau khi ngăn chặn ánh mắt lạnh lùng vô danh đó, Đỗ Duy đã không thể tìm thấy vị trí của nó.

Tại thời điểm này.

Đỗ Duy nhận thấy bóng dáng mơ hồ đối diện với mình, nó không hề di chuyển, điều này có vẻ khá lạ…

Đột ngột……

Đỗ Duy nghĩ đến một khả năng.

Cái bóng ở trước mặt có thể không phải là một ác linh, mà là một quỷ hồn …

Ác linh là gì?

Có tính lan truyền, tính mục đích, tuân thủ quy luật, muốn tiêu diệt người sống.

Quỷ hồn là gì?

Một linh hồn tà ác có tính lan truyền, mục đích đơn giản, yếu hơn nhiều so với linh, thậm chí có thể không có quy luật giết người, độ nguy hiểm không cao.

“Vậy, ánh mắt vừa cảm nhận được là do quỷ hồn sao? Vậy thì tại sao mình lại không nhìn thấy chúng?”

Đỗ Duy thấy khó hiểu, nếu là quỷ hồn, thứ còn yếu hơn cả ác linh, không thể khiến bản thân ở tầng thứ ba của Quỷ Nhãn, lại vẫn không thể nhìn thấy nó.

Có vẻ như đường cao tốc trên cao nơi hàng trăm người đã chết này, có gì đó dị thường.

Ngay sau đó hắn nhìn thấy quỷ hồn ở phía đối diện, và đột nhiên di chuyển.

Nó không đi về phía hắn, hay thực hiện những động tác kỳ lạ khác.

Thay vào đó, nó xoay người, nhảy xuống phía dưới.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Đỗ Duy không khỏi trợn to hai mắt, bàn tay phải siết chặt …

Tình hình gì thế này?

Quỷ hồn không có thật thể!

Tại sao khi nhảy xuống mà lại có tiếng vật nặng rơi xuống đất?

Có phải người bị quỷ ám hay không?

Sao có thể như thế được!

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, cố giữ cảm xúc bình tĩnh.

Nếu là người bị quỷ nhập, nhảy từ khoảng cách cao như vậy, cơ hội sống sót rất nhỏ, dù có chết cũng không thể sống sót trong Thành phố Massas.

Và nếu nó là một quỷ hồn, thì mọi thứ còn lạ hơn.

Bởi vì điều này nói rõ đường cao tốc trên cao bị gãy, là cùng một loại với khu phố trước đó.

Quỷ dị, mang theo tà ác mạnh mẽ, dù là người hay ác linh, hoặc những thứ khác, chỉ cần đi vào phạm vi của nó, thì sẽ bị ảnh hưởng.

Theo tiềm thức, Đỗ Duy lùi lại 2 bước.

Hắn không muốn đến quá gần một nơi như vậy.

Mà ngay khi hắn lùi lại 2 bước, ở vị trí phía trước xuất hiện một bóng người mơ hồ, hoàn toàn không có bất kỳ sự báo trước nào.

Hơn nữa, lần này vị trí của bóng người có phần khác so với lúc trước, chính là ở chỗ gãy của đường cao tốc trên cao, cách đó chừng 10 mét, "gần" Đỗ Duy hơn một chút.

Sau đó, nó từng bước đi về phía đoạn đứt gãy của đường cao tốc trên cao, khi đi đến cuối đường, nó quay đầu, vẫy tay với Đỗ Duy.

Giống như đang mời gọi…

Chương 160: Đừng đi đường…

6:02, tối.

Thành phố Massas, bên cạnh đường cao tốc trên cao bị bỏ hoang.

Màn đêm buông xuống, bầu không khí âm u, ẩm ướt.

Đỗ Duy vô cảm nhìn bóng người đang vẫy tay với mình, thay vì tiến lên thì hắn lùi lại.

Mặc dù cầm ô đen, đeo mặt nạ nên không bị quỷ hồn ảnh hưởng, nhưng ở nơi ma quái như Thành phố Massas. Thứ nguy hiểm nhất không phải những ác linh này, mà là những địa phương tà ác.

Bản thân những địa phương này còn đáng sợ hơn cả những ác linh, là những cái bẫy đáng sợ nhất.

Không chạm vào thì không sao, một khi đã chạm vào thì rất khó thoát ra.

Và sau khi bóng người đó vẫy tay, dường như thấy hắn không đến gần, nó vẫn không từ bỏ ý định, tiếp tục vẫy tay.

Quy luật và máy móc.

Nhưng Đỗ Duy mặc kệ, chỉ yên lặng quan sát.

Vài phút sau.

Bóng người từ bỏ động tác vẫy tay, quay người bước đến chỗ gãy của đường cao tốc trên cao rồi nhảy xuống.

Rầm ……

Lại là âm thanh vật nặng rơi xuống.

Cảnh tượng âm u, quỷ dị, như thể ai đó đang nhảy cầu.

Nhưng Đỗ Duy đã xác định thứ này là quỷ hồn, không phải người bị quỷ nhập.

Nếu là người thì không thể mờ đến mức chỉ có thể nhìn thấy bóng.

Quỷ hồn không kinh khủng đến mức có thể bóp méo Quỷ Nhãn

Đỗ Duy rất bình tĩnh và không bị ảnh hưởng gì cả.

Ngay sau đó, một cái bóng khác xuất hiện …

Lần này, vị trí của nó ngày càng nhích lại gần hắn hơn…

Khoảng cách gần như vậy, vẫn không nhìn rõ tướng mạo cụ thể, chỉ có thể nhìn thấy một bóng người, nhưng thân hình lại hơi khom, giống như một ông già.

Đỗ Duy liếc mắt, hắn dường như đã hiểu …

Những quỷ hồn này không biết vì cái gì, chúng bị giam giữ trên con đường cao tốc trên cao chưa hoàn thành này. Và ngay khi màn đêm buông xuống, chúng sẽ bắt đầu nhảy cầu.

Mà sự xuất hiện của hắn dường như đã khơi dậy sự chú ý của những quỷ hồn.

Sau mỗi lần nhảy cầu, những quỷ hồn mới xuất hiện sẽ nhích lại gần hắn hơn.

Với tốc độ này, quỷ hồn tiếp theo sẽ đến vị trí trước mặt hắn, chỉ cách khoảng 5 mét, chuẩn bị rời khỏi đường cao tốc.

Lần sau sau nữa, rất có thể sẽ xuất hiện trước mặt, hoặc sau lưng.

Đến lúc đó, những điều rất khủng khiếp chắc chắn sẽ xảy ra.

Tất nhiên……

Đỗ Duy cảm thấy điều sau rất khó xảy ra, dù sao thì tại nơi quỷ dị như con đường cao tốc trên cao bị gãy và bỏ hoang này, nếu quỷ hồn rời khỏi phạm vi của nó, có lẽ sẽ bị tiêu diệt, hoặc nó chỉ có thể tồn tại như một quỷ hồn đơn thuần.

Mà quỷ hồn đơn thuần …

Đối với hắn mà nói, nó quá yếu.

Tất nhiên … bọn này phải mạnh hơn nhiều so với khuôn mặt nhăn nheo đã giết chết Elsa.

“Đây không phải là nơi đặt bẫy thích hợp. Mình phải đến nơi tiếp theo.”

Đỗ Duy vừa nói, hắn cũng nhìn thấy lão già giống như quỷ hồn kia, đi tới chỗ gãy của đường cao tốc trên cao, trực tiếp nhảy xuống.

Bang … vật nặng rơi xuống.

Âm thanh dị thường nặng nề, khiến người ta cảm thấy cáu kỉnh không thể giải thích được.

Có điều gì đó rất lạ …

Như thể điều gì đó sắp xảy ra.

Con ngươi của Đỗ Duy co rút lại, xoay người rời đi.

Nhưng hắn vừa bước, thì cảm thấy ớn lạnh kinh hoàng kéo tới.

Toàn thân hắn nổi gai ốc, như thể có thứ gì đó đáng sợ ở phía sau.

Chiếc ô đen dường như cũng bị thứ gì đó móc vào, hơi nghiêng về phía sau.

Không chút do dự, Đỗ Duy nắm chặt chiếc ô đen chạy về phía trước.

Sau khi không cảm thấy cơn ớn lạnh kinh khủng nữa, Đỗ Duy hít một hơi, và nhìn lại.

Hắn thấy một bóng người mờ ảo đứng ở chỗ của mình, nhìn vóc dáng thì hình như là một người đàn ông mạnh mẽ.

Nam quỷ hồn duy trì tư thế vươn tay, như muốn kéo cái gì.

Và lần này, nó không hề nhảy cầu.

Điều này……chuyện gì đang xảy ra vậy.

Trái tim của Đỗ Duy đập loạn nhịp, không thể hiểu nổi. Hắn chưa đi con đường cao tốc trên cao này, luôn giữ khoảng cách an toàn, sao lũ quỷ hồn lại cứ muốn tấn công hắn.

Hơn nữa, theo các quy luật trước đây, quỷ hồn này chỉ nên xuất hiện ở lối vào của đường cao tốc mới đúng.

"Vấn đề ở đâu?"

Đỗ Duy vừa chạy, trong đầu vừa điên cuồng suy nghĩ, mình rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng, chưa hề buông lỏng cảnh giác, nhưng lại không khống chế được tình hình nữa.

Thành phố này quá mức khủng khiếp và tà ác …

"Mình phải thay đổi cách suy nghĩ."

Học hỏi từ sai lầm.

Lần đầu tiên, còn có thể giải thích đổ do mình đã sơ suất, nên mới gặp rắc rối.

Nhưng lần thứ hai thì khác.

Cho dù chuẩn bị bao nhiêu, cho dù cách chúng bao xa, cũng sẽ không tạo ra bất kỳ sự khác biệt nào.

Địa phương ma quái này rất phi lý, không có bất cứ quy luật phát động nào cả.

Hắn thậm chí không thể cảm nhận được mình gặp phải điều dị thường vào lúc nào.

Trong trường hợp này, nếu lại đi tìm một nơi thích hợp để đặt bẫy, chắc mình điên mất rồi.

Nếu không chơi chết gã của Giáo Hội Twilight, chắc chắn mình sẽ phải bước vào Quỷ Môn Quan.

Cảm giác ức chế, quỷ dị không thể diễn tả nổi, khiến Đỗ Duy gần như ngạt thở.

Sự kỳ lạ của Thành phố Massas, khác hẳn với bất kỳ ác linh nào mà hắn từng tiếp xúc.

Ngay cả xe buýt cũng không khủng khiếp bằng nơi này.

Những ác linh trước đây, hoặc có thể cảm nhận, hoặc có thể nắm được quy luật.

Nhưng ở thành phố không có người sống này, những ác linh trông không đáng sợ.

Không thể hiểu, nhìn không thấy, nghe không được, không thể tìm ra dị thường nào.

Không có gì bất lực hơn thế này.

Đỗ Duy chạy về phía trước, sau khi cách xa đường cao tốc trên cao bị gãy khoảng 100 mét, mới dừng lại.

Nhưng chưa kịp lấy hơi.

Phía sau…

Đột nhiên có một tiếng ho …

“Khụ khụ…”

…

Bên trong thành phố Massas chìm trong bóng tối.

Một người đàn ông mang theo một chiếc túi, và một chiếc ô đen đang đi chiếc xe đạp đổ nát, phóng nhanh về phía trước.

Phía sau hắn tối đen như mực.

Tinh thần của Đỗ Duy lúc này rất căng thẳng, thở hổn hển, khuôn mặt dưới lớp mặt nạ đổ đầy mồ hôi, nhưng lại không dám cởi ra lau.

Vừa rồi, hắn đã gặp phải một chuyện vô cùng đáng sợ, và khủng khiếp.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn cảm thấy con đường cao tốc trên cao bị gãy, theo một nghĩa nào đó, đang kéo dài vô tận.

Nơi xuất hiện quỷ hồn, tương đương với phạm vi của đường cao tốc trên cao. Mỗi khi quỷ hồn xuất hiện thì chiều dài của con đường cao tốc lại vươn về phía trước một mảng lớn.

Nếu không nhờ hắn tìm một chiếc xe đạp, và điên cuồng phóng đi, e rằng giờ hắn đã nằm trong phạm vi của con đường cao tốc đó.

Một khi rơi vào hoàn cảnh đó, Đỗ Duy chỉ có thể dùng lá bài Joker để đánh bạc với “bản thân”.

Đó là cách duy nhất, nhưng không đến bước đường cùng, hắn không muốn sử dụng nó!

Hơn nữa, ngay cả khi sử dụng nó, vẫn chưa biết nó có thể bảo vệ mình hay không.

Bản thân con đường cao tốc trên cao bị gãy này có thể coi là ác linh, hoặc có lẽ đáng sợ ngang với xe buýt.

Đỗ Duy chật vật bỏ chạy.

Sau lưng hắn, quỷ hồn lại xuất hiện.

Lần này là quỷ hồn nữ, vẫn không thấy mặt.

Nhưng nó cách Đỗ Duy rất gần, chỉ cần duỗi tay ra, móc vào xe đạp, rồi nhẹ nhàng ngồi lên ghế sau.

Nhưng vì chiếc ô đen ở sau lưng Đỗ Duy, nên nó không thể chạm vào hắn.

Giờ phút này, Đỗ Duy có thể cảm giác rất rõ cơn lạnh thấu xương từ sau lưng, đó là do quỷ hồn. Mà quỷ hồn này chỉ là vật dẫn, nó là môi giới ý niệm của toàn bộ đường cao tốc.

Đôi mắt Đỗ Duy đỏ ngầu, cố giữ mình tỉnh táo, trong mắt không có chút hoảng sợ, chỉ có sự lạnh nhạt và trống rỗng.

Cảm giác phi nhân tính mạnh mẽ hơn trước …

Căn cứ theo thời gian quỷ hồn xuất hiện, 3 phút nữa quỷ hồn tiếp theo sẽ xuất hiện.

Trong 3 phút nữa, hắn phải tìm cách thoát khỏi đường cao tốc này.

Chương 161: Nỗi sợ hãi của James

Tình hình vô cùng nguy hiểm.

Vào lúc này, thậm chí Đỗ Duy còn không dám nhảy xuống xe đạp. Bởi vì tốc độ hắn chạy trốn, chắc chắn không nhanh bằng đạp xe.

Một khi bỏ xe, tương đương với việc từ bỏ một cơ hội để chạy trốn.

Không thể bỏ xe, hắn phải đèo nữ quỷ hồn đi một đoạn.

Trong đời hắn chưa từng chở người phụ nữ nào bằng xe đạp, không ngờ lần đầu lại chở nữ quỷ hồn.

Thật nực cười, và đáng sợ đến cùng cực …

Đỗ Duy chịu đựng cái lạnh ở sau lưng, và toàn bộ bề mặt của chiếc ô đen bị dính một lớp sương muối mờ nhạt.

Quỷ hồn này có thể ảnh hưởng đến thực tế …

Đôi mắt của Đỗ Duy trống rỗng, vừa đạp xe vừa vắt óc nghĩ cách thoát khỏi đường cao tốc.

Hắn bắt đầu hỏi, và tự trả lời những câu hỏi trong lòng.

“Trước hết, lý thuyết đường cao tốc là con đường trêm mặt đất, nhưng nếu mình nhảy xuống sông thì lý thuyết đường cao tốc còn tồn tại hay không?”

“Chưa thể chắc hắn.”

“Vậy, mình có thể cản trở con đường cao tốc này thành lập hay không?”

“Tất nhiên có thể.”

“Đây là một con đường Quỷ. Chỉ cần quỷ xuất hiện thì sẽ được đưa vào đường cao tốc. Ngược lại, nếu quỷ hồn không thể xuất hiện, hoặc bị kẹt ở đâu đó, thì mình nhất định có thể rời đi.”

“Con phố hồi nãy…”

Đỗ Duy chớp mắt, quay đầu đạp xe về phía nơi đó.

Nhưng hắn cũng biết rằng mình chỉ có 3 phút.

Hắn sẽ không bao giờ đến được nơi đó chỉ trong 3 phút.

Cho nên, hắn phải cố thu hẹp khoảng cách càng gần càng tốt, sau đó nghĩ cách sống sót trước khi đến được nơi đó.

Chỉ cần tới con phố quái dị đó, quỷ hồn dọc theo đường cao tốc chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, thậm chí đứng yên bất động.

Đương nhiên quỷ hồn không có bóng.

Nhưng hắn có thể tạo ra một cái bóng cho nó.

Tìm cơ hội để đeo mặt nạ cho quỷ hồn.

Mặt nạ có một thật thể, đến lúc đó chỉ cần quỷ hồn xuất hiện trong bóng tối, nó sẽ không thể tiến về phía trước được nữa. Theo lý thuyết, con đường này cũng sẽ bị đóng băng.

Đây là cách an toàn nhất mà Đỗ Duy có thể nghĩ ra.

…

Đúng lúc Đỗ Duy đang đèo nữ quỷ hồn bằng xe đạp.

Ở một góc khác của Thành phố Massas City, ở nơi gần lối ra.

Một đoàn Người Đuổi Quỷ nhìn về phía trước với vẻ mặt kinh hoàng.

Thompson đang đứng cạnh James với ngọn nến đã cháy gần hết. Trên người của nam ác linh quấn đầy băng đã dính 5 phát đạn to cỡ bàn tay, nửa thân trên gần như bị súng kíp bắn nát.

Nhưng điều này không khiến nó tổn thương quá lớn.

Cơ thể của nó về cơ bản được tạo thành từ băng, một khi bị hỏng, băng mới sẽ được thêm vào ngay lập tức.

Điều này chỉ nó nổi cáu, và sải bước tiến về phía James và những người khác.

Nữ ác linh ở phía sau, còn dẫn theo thi thể của một thiếu nữ song sinh khác, cũng đang nhanh chóng áp sát.

Sự u ám, và ác ý đáng sợ trắng trợn toả ra.

Khi nước thánh và các vật trừ tà khác cạn kiệt, đám Người Đuổi Quỷ này cũng chẳng khá hơn người thường được bao nhiêu.

Nói cách khác, họ chỉ có thể chờ chết …

Và hoàn cảnh của James lúc này cũng rất tồi tệ, không khá hơn nỗi kinh hoàng mà Đỗ Duy đang trải qua là bao.

Vừa rồi Thompson đưa cho hắn 5 viên đạn, sau khi bắn liên tục, ông cảm thấy trong người có sự khác thường không thể diễn tả bằng lời.

Trong khoảng thời gian này ở Thành phố Massas, ông chuẩn bị tiến vào Quỷ Nhãn giai đoạn 2. Tuy rằng không thể tự chủ điều khiển Quỷ Nhãn, nhưng so với trước đây đã tốt hơn rất nhiều.

Trái tim của ông đang đau khủng khiếp, bên tai không ngừng vang lên tiếng rít chói tai, hoàn toàn không nghe thấy âm thanh bên ngoài.

Quỷ Nhãn là một năng lực đặc biệt do bị ác linh ăn mòn, và nó bị động.

Nhưng sau khi bắn liên tiếp 5 phát súng, James kinh hoàng khi thấy trước mắt mình hiện ra một ác linh vô cùng độc ác.

Mặc một bộ đồ cao bồi miễn Viễn Tây từ cuối thế kỷ 18, có thân hình gầy gò, nước da ngăm đen và đôi mắt trũng sâu, trông giống như một bộ xương được bọc bởi lớp da người.

Ngay khi xuất hiện, nó đã cười toe toét với James, lộ ra hàm răng trắng nhởn, vô cùng sắc bén.

Đôi mắt của nó cũng có màu trắng, hoặc không có con ngươi.

Bị nhìn trực diện.

James không khỏi run rẩy, bản năng mách bảo mình sẽ chết …

Điều tồi tệ nhất là giờ ông không thể di chuyển.

Con ác linh này đang ở trong khẩu súng kíp, mỗi phát bắn đều đang đánh thức nó.

Tương đương với chậm rãi tự sát.

Chỉ là, hành vi nổ súng liên tục của James đã đẩy nhanh quá trình tự sát.

Giây tiếp theo, ác linh đưa tay về phía ông, nhưng Thompson cầm một ngọn nến ở bên cạnh, và ác linh không thể đến gần James.

Ngay khi chạm vào vùng ánh sáng, bàn tay của nó dường như bị ăn mòn, và khói trắng bốc lên.

“Không nên bị thứ này dao động ý chí. Nếu cậu thất bại, tất cả chúng ta sẽ chết ở đây.”

Thompson chịu đựng nỗi lo lắng trong lòng, không dám thúc giục James.

Bởi vì Giám Mục lo rằng một khi hối thúc, có thể khiến quá trình ác linh hoá của James xảy ra vấn đề.

Tuy nhiên……

James hoàn toàn không nghe thấy tiếng Thompson, giờ ý thức của ông đã mờ nhạt.

Ảo giác thị giác…

Ảo giác thính giác…

Một số hình ảnh lóe lên trước mặt ông, từ nhỏ đến lớn, mọi thứ.

Trong số đó, hình ảnh sâu sắc nhất là về một người đàn ông.

Chính xác mà nói chính là… ở phòng khám tư vấn, ác linh Đỗ Duy đang ngồi trên sô pha với tư thế tao nhã như một quý ông.

Xuất thần …

James nhìn thấy ác linh Đỗ Duy đi tới trước mặt hắn, trên mặt nở nụ cười lạnh, khí thế bất phàm hiện lên vô cùng rõ ràng.

Sau đó, ác linh Đỗ Duy hỏi hắn một câu: “Hãy nhìn vào mắt tao, và cho tao biết mày sợ điều gì?”

Máu rỉ ra từ tai của James …

Đồng tử giãn ra, miệng há hốc.

Hắn bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn …

Một giây tiếp theo, màn hình vụt sáng.

Lần này, chính là ác linh Đỗ Duy hiện ra trong mắt James.

Nhưng mà lúc này, ánh mắt của ác linh Đỗ Duy lại cực kỳ lý trí, tư thế quý phái, nhẹ giọng nói: “Mày sợ tao chiếm thân thể của nó, sau đó giết hết bọn mày…”

Ngay sau đó, James thấy Đỗ Duy này nắm lấy cổ của mình, nhấc người lên rồi nhẹ nhàng vặn …

Rắc…

Cổ bị bẻ gãy, và máu trào ra.

Sau đó, Đỗ Duy ném xác của ông xuống đất.

James giấu ở sâu tận đáy lòng, ngay cả bản thân cũng không biết, sự sợ hãi đối với Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy, vào thời điểm tiến vào trạng thái ác linh hoá, đã hoàn toàn bại lộ.

…

Trong mắt những người khác, những gì họ thấy là James đang kiễng chân lên, vươn tay giữ lấy cổ, vặn mạnh, và chọn cách tự sát.

Nhìn thấy điều này, khuôn mặt của Thompson trở nên vô cùng xấu.

Ông ấy không biết James đã trải qua những gì, nhưng khi Người Đuổi Quỷ bước vào quá trình ác linh hoá, nỗi đau sẽ gặp phải không thể diễn tả bằng lời.

Nhưng cho dù nhìn nó như thế nào đi nữa, James đã thất bại, ông đã ngã gục bởi nỗi đau của quá trình ác linh hoá.

“Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt…”

Thompson mắng liên tiếp 3 câu chết tiệt, và tuyệt vọng nhìn 3 ác linh đang vây quanh mọi người.

Trước đây, chỉ có 2 ác linh, nhưng bây giờ ác linh trong khẩu súng kíp cũng đã được đánh thức.

Sức mạnh của sự tuyệt vọng đã mang đến một cái kết tuyệt vọng …

Nhưng vào lúc này, cơ thể của James đột nhiên chuyển động.

Trong con ngươi của ông, một bức tranh được phản chiếu.

Đỗ Duy, người tự bẻ gãy cổ mình, bắt đầu biến dạng ngoại hình, thay đổi cơ thể, từ làn da đến nét mặt.

Cuối cùng, nó đã trở thành mình…

“Rắc rắc…”

Tiếng khớp xương được đặt lại chỗ cũ, khiến hàm răng ê buốt.

James hít một hơi thật sâu, giọng nói ngắt quãng, khàn khàn nói: “Tôi … tôi … chưa chết … tôi đã thành công…”

Ông thành công hoàn thành ác linh hoá, mà bộ phận được ác linh hoá, chính là một đôi mắt.

Lạnh lùng, lý trí…

Nó có vẻ không phù hợp với cơ thể của ông ta…

Chương 162: Là bắt chước

Giờ James cảm thấy rằng mình đang ở trong tình trạng rất tốt.

Ông chưa bao giờ cảm thấy bình tĩnh, lý trí đến như vậy.

Trên thực tế, cũng đúng như vậy.

Tong mắt của Thompson và những Người Đuổi Quỷ khác, giờ đây James đã hoàn toàn khác so với trước đây.

Cực kỳ lạnh lùng, bình tĩnh, vô cảm, thậm chí có một cảm giác quỷ dị đáng sợ.

Vì đôi mắt đó quá phi lý.

Có vẻ như ai đó thô bạo nhét vào hốc mắt của James, trông không khớp.

Trong mắt James lúc này, ông nhìn thấy nhiều hơn thế.

Mỗi người đều gặp phải những nỗi đau khác nhau khi ác linh hoá.

Có người sợ biển sâu, có người sợ độ cao.

Một số người sợ một số chuyện hoặc vật gì đó.

Những người sợ biển sâu cảm thấy đau đớn khi chết đuối, sợ độ cao cảm thấy đang rơi, họ nhìn thân thể và xương của mình nát vụn.

Điều mà James sợ là ác linh Đỗ Duy …

Một ác linh kinh khủng với trí nhớ, nhân cách, logic hành vi, lối suy nghĩ và tâm lý của Đỗ Duy.

Theo một nghĩa nào đó, đây giống như một BUG vậy.

Vì vậy, nói nó là ác linh Đỗ Duy, không bằng nói nó là Đỗ Duy hoá ác linh.

James suýt chút nữa bị ác linh Đỗ Duy bóp chết tươi, ánh mắt của ác linh Đỗ Duy đã tạo cho ông một bóng ma tâm lý rất lớn. Giờ phút này, biểu hiện bên ngoài của ác linh hoá cũng là một đôi mắt, có lẽ cùng loại với đôi mắt của ác linh Đỗ Duy.

Nó dường như là một phần mở rộng của ác linh Đỗ Duy.

Trong mắt ông, lúc này mọi thứ xung quanh đều khác.

Trở nên rõ ràng hơn, những thứ vô cùng tầm thường khi nhìn thấy trong giai đoạn thứ nhất của Quỷ Nhãn, bỗng nhiên bộc lộ bản chất thật của mình.

Ác linh chui ra từ súng kíp, đang âm u đứng bên ngoài phạm vi của ánh sáng từ ngọn nến.

2 ác linh quấn băng chặn hai đầu của đoàn người, chỉ cần ngọn nến cháy hết là mọi người phải đối mặt với sự tấn công của lũ ác linh.

Theo bản năng, James đã đưa ra một quyết định không phù hợp với lối suy nghĩ của bản thân.

Ông không quan tâm đến ác linh phía sau, mà nhìn Giám mục Thompson, và nói với một giọng điệu bình tĩnh đến khó hiểu: “Xin hãy cho con ngọn nến, con có thể đối phó với những ác linh này.”

Thompson sững người một lúc, theo bản năng đưa cây nến qua. Sau khi James nhận lấy nó, Giám mục mới phản ứng và hỏi: “Cậu định làm gì?”

James cúi đầu, và nở một nụ cười lịch sự: “Con không biết mình sẽ làm gì, nhưng dường như có một giọng nói ở trong đầu chỉ con cách làm. Con từng tiếp xúc với người này, anh ta là một Người Đuổi Quỷ cực mạnh.”

Thompson hơi đổi sắc, môi run lên, kìm nén không được muốn nói gì, nhưng nặng nề gật đầu. Nhìn vào mắt của James, bỗng cảm thấy sợ hãi.

Ông ấy biết Hunter này vừa mới tiến vào ác linh hoá, bèn có chuyện.

Có vẻ như … đã mất kiểm soát.

Mà ở phía sau, Homill mặt mày tái nhợt, thở hồng hộc, cô mơ hồ cảm thấy giờ chú của mình rất giống ác linh Đỗ Duy, nhưng không có áp lực tử vong mãnh liệt.

Còn ở phía trước. Sau khi James lấy cây nến từ Thompson, ông cầm lấy khẩu súng kíp, và đi đến chỗ nam ác linh quấn băng.

Sau đó……

"Phụt……"

Ông thổi tắt ngọn nến.

Trong chốc lát, ác ý đáng sợ đã bao phủ tất cả mọi người, kể cả James.

Nhưng James nhìn ác linh trong bộ đồ cao bồi với một thái độ lịch lãm, ánh mắt bình tĩnh và xảo quyệt …

Ác linh trong trang phục cao bồi run rẩy, vươn tay muốn túm lấy James, nhưng bỗng nó dừng lại như thể cảm nhận được điều gì đó.

Thay vào đó, nam ác linh quấn băng đi về phía James.

Nhóm ác linh bị Đỗ Duy cưỡng chế xuống xe, đáng sợ hơn nhiều so với những ác linh khác, ác ý của chúng đối với người sống rất mãnh liệt.

Nhưng sau đó, James đã có một hành động khó hiểu.

Tay cầm súng kíp chủ động đối đầu với nam ác linh.

Nam ác linh nắm lấy tay phải của James, nhẹ nhàng kéo, dễ dàng "kéo" đứt, giống như loại bỏ một mảnh ghép của trò chơi xếp gỗ.

Máu … phụt ra.

Sau đó, băng trên tay của nam ác linh tự động được tháo ra, và cánh tay phải của James đã được lắp lên trên đó.

Băng được tự động quấn…

Nhưng giây tiếp theo, toàn thân nó run rẩy.

Bởi vì tay phải của James đang cầm khẩu súng kíp, mà giờ nó có tay phải của James …

Ở phía sau……

Một ác linh quấn băng vải khác cũng chuyển động, tay của nó đặt trên vai một Người Đuổi Quỷ, giống như cái chạm nhẹ giữa những cặp tình nhân. Từ từ lướt qua cổ, chỉ cần một cái vặn đơn giản, đầu đã được tháo ra.

Trong suốt quá trình này, Người Đuổi Quỷ không có chút phản ứng, như thể anh ta đã trở thành một con rối.

…

James nhìn xuống phần vai phải đang chảy máu, gương mặt tái nhợt vì mất máu quá nhiều.

Nhưng ánh mắt của ông vẫn thản nhiên, không có chút cảm xúc nào.

Đấy là do trạng thái ác linh hoá của Hunter … có vẻ, ông đang trở thành một ác linh.

Sau đó, đôi chân của ông mềm nhũn, không tự chủ được quỳ trên mặt đất, tức ngực buồn nôn dữ dội.

Nhưng vào lúc này, ác linh quấn băng đã di chuyển.

Nó đi thẳng đến chỗ James, đưa tay ra nắm lấy đầu của ông.

Nhưng đúng lúc này, ác linh trông như cao bồi lao thẳng về phía James.

Có vẻ như là kết cục chết chắc…

Tuy nhiên……

James đặt cây nến xuống đất, và thắp sáng lại.

Ngọn lửa tuy nhạt nhòa nhưng soi sáng cả một vùng.

2 ác linh buộc phải rút lui, và bắt đầu nhìn nhau, về phần James, bị bỏ qua.

Ác linh phía sau cũng vậy, ngoại trừ việc đã giết chết một Người Đuổi Quỷ, cũng phải miễn cưỡng rời khỏi phạm vi của ngọn đèn sáp.

James thở phào nhẹ nhõm, nghiến răng đứng lên, tay trái cầm ngọn nến, hét lên với những người khác: “Mau chạy…”

Thompson ra lệnh không chút do dự: “Cõng James, chúng ta đi.”

Lập tức có người tới cõng James, trong tình huống bị mất toàn bộ cánh tay phải, nếu không rời khỏi thành phố và đến điểm tập trung bên ngoài nhà thờ, James có thể sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

Sau khi được ai đó cõng lên, James cứng ngắc cầm cây nến bằng tay trái, bắt đầu co giật dữ dội, trông vô cùng đau đớn, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng đến đáng sợ …

…

Đúng lúc này, tại một nơi khác.

Đỗ Duy đạp xe chậm lại.

Bởi vì phía trước, xuất hiện một hàng ô đen mà hắn rất quen thuộc.

Kẻ đi đầu là một cô gái trông khá giống một học sinh, với một chiếc ô đen hơi lớn che phần trên cơ thể, khiến người ta không thể nhìn ra hình dáng của cô ta.

Phía sau cô ta là 8 học sinh cũng đang cầm ô đen, có giới tính, và chiều cao khác nhau.

Ngoài ra, còn có hơn 20 người đàn ông mặc đồng phục linh mục, mặc dù không cầm ô đen nhưng sắc mặt của mọi người đều xám xịt, đôi mắt trống rỗng và im lặng.

Tất cả các xác chết …

Và cuối cùng …

Đó là một cảnh tượng kinh khủng khiến da đầu của Đỗ Duy tê dại.

Đó là 3 ác linh đi ở sau cùng. Kẻ cuối cùng trong đó là ác linh không thể nhìn thấy, trừ khi có ánh sáng.

Nó có màu tối và trông giống như một người phụ nữ, nhưng tỷ lệ các chi của nó vô cùng phi lý, kéo dài ra một cách kỳ dị, rất nổi bật ở hàng sau.

Khi Đỗ Duy nhìn thấy đám ác linh và xác chết này, tất cả đều ngẩng đầu lên nhìn Đỗ Duy.

Im lặng …

Chương 163: Trung đội ác linh

“Dường như mình đã tìm ra cách để đến con phố đó một cách an toàn …”

Sau khi đối diện với trung đội ác linh, Đỗ Duy tinh ý phát hiện, cơn lạnh ở sau lưng dường như đột nhiên bị ngăn chặn, âm thầm sụp đổ. Quỷ hồn kia cũng đang điên cuồng run rẩy.

Xem ra, khi những ác linh này hợp thành một trung đội, bọn chúng không hề yếu hơn con đường cao tốc tự động kéo dài khủng khiếp kia.

Tuy nhiên, cảm giác ớn lạnh vẫn chưa biến mất.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, trong bóng tối vẫn có vô số ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Trung đội ác linh cũng đang theo dõi Đỗ Duy.

Đặc biệt là nữ sinh cầm ô đen đi đầu.

Khuôn mặt xanh xao, đôi mắt hốc hác đầy ác ý và dữ tợn.

Giống như nhìn thấy kẻ thù.

Thấy vậy, Đỗ Duy không khỏi im lặng.

Hắn không dừng xe, mà đang suy nghĩ về một vấn đề.

Những ác linh từng tiếp xúc với hắn, dường như đều đang ở Thành phố Massas, theo một nghĩa nào đó, hắn là một quả bom, bất cứ ai chạm vào sẽ chết.

Chỉ là, khả năng cao, những người đó còn chưa tiếp xúc với mình, mình đã bị ác linh giết chết.

Nhưng nếu có thể đảm bảo mình sẽ không bị ác linh giết chết, mọi thứ sẽ lại đi theo một hướng kỳ quặc.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Hắn cảm thấy rằng anh không cần phải khám phá thành phố Massas nữa.

1 cái bẫy cần những gì.

Đầu tiên là mồi, sau đó là hoàn cnahr xung quanh, và sau đó là chính là bẫy.

Con mồi là một gã trọc từ Giáo Hội Twilight.

Đã biết rằng, gã có thể cảm nhận được vị trí của mình, thông qua một lá bài Joker khác.

Vì vậy, bây giờ đến vấn đề tiếp theo.

Hắn là mồi, ác linh là bẫy, và hoàn cảnh đặt bẫy có thể đặt trong con phố đó.

Hoàn hảo……

Nghĩ đến đây, trong mắt Đỗ Duy lóe lên một tia kỳ quái.

Hắn tăng tốc độ đạp xe nhanh hơn, cứ thế lao thẳng về phía trung đội ác linh.

Tất cả ác linh cùng xác chết đều ngẩng đầu yên lặng nhìn hắn, trong trung đội không có biểu hiện rối loạn, tốc độ không hề giảm đi.

Trên con đường này. Một đầu là một người đàn ông đạp xe đạp, đang đèo một quỷ hồn dán chặt vào chiếc ô đen, đầu bên kia là một trung đội ác linh.

Hai bên sẽ đụng độ nhau sớm thôi.

Nhưng Đỗ Duy đang đẩy nhanh tốc độ tiếp xúc giữa hai bên.

Ngay khi vụ va chạm sắp xảy ra.

Đỗ Duy vất xem và nhảy xuống, lăn trên mặt đất 2 vòng để giảm lực va chạm lớn.

“Phù……”

Hít một hơi, Đỗ Duy đứng dậy, cầm chiếc ô đen lên.

Trung đội quỷ dị nhìn hắn chằm chằm, không có động tĩnh gì.

Cô sinh viên cầm ô đi đầu có vẻ do dự, rồi đi về phía Đỗ Duy.

Khi cô ấy di chuyển, cả trung đội ác linh cũng di chuyển theo.

Không có tiếng bước chân, nhưng lại còn đáng sợ hơn.

Bầu không khí rất ức chế.

Ngay cả Đỗ Duy cũng chưa từng gặp phải tình huống như vậy, hắn cũng không biết trung đội ác linh này muốn làm cái gì, vì cái gì lại tạo thành cả trung đội.

Hắn không biết tại sao những ác linh này lại xuất hiện ở thành phố Massas, hay tại sao trong trung đọi ác linh lại xác chết các linh mục của giáo hội.

Điều duy nhất hắn biết là, ác linh đi đầu cầm ô đen, và ác linh ở cuối chỉ ở trong bóng tối mới có thể nhìn thấy, đều từng có va chạm với mình …

Đỗ Duy liếc nhìn, cầm chiếc ô đen tiến tới trung đội ác linh.

Càng đến gần, càng cảm nhận được sự ức chế kinh khủng.

Những ác linh hắn từng đối mặt đều là từng con một, dù gặp phải bao nhiêu ác linh trên xe buýt, đều bị quy luật của xe buýt trấn áp, tất cả ác linh đều “an phận.”

Nhưng bây giờ không có xe buýt, sự khủng khiếp của những ác linh này không thể bị áp chế.

Xung quanh tối om, và dường như có một đôi mắt ẩn hiện trong bóng tối.

Lại một quỷ hồn khác xuất hiện sau lưng Đỗ Duy.

Con đường xa lạ vẫn tiếp tục kéo dài, và những ác linh đầy ác ý hướng về phía Đỗ Duy.

Giờ đây, hắn phải tìm cách cứu lấy mạng sống của mình.

Vào thời điểm này.

Đỗ Duy không cởi mặt nạ ra, hắn vẫn sở hữu thân phận ác linh do mặt nạ mang lại, nhưng thân phận này dường như không dễ sử dụng như trước.

Nhưng cả 2 phe thế lực đều không xem thân phận này ra gì.

Nói cách khác, cho dù Đỗ Duy là ác linh hay người, đều chỉ có con đường chết.

Bầu không khí lập tức trở nên vô cùng bế yawcs.

Cao tốc kỳ dị kéo dài về phía trước, cố gắng bao phủ Đỗ Duy trong phạm vi của nó.

Trung đội ác thần cũng tiếp cận Đỗ Duy, nhưng mục đích đầy ác ý.

3 giây sau.

Một quỷ hồn khác xuất hiện chỉ sau Đỗ Duy 1m, chỉ cần tiến lên một bước là có thể chạm vào Đỗ Duy, dung hợp hắn vào đường cao tốc.

Trung đội ác linh cách Đỗ Duy gần hơn, chỉ có nửa bước.

Hai điểm, và một đường …

Bây giờ Đỗ Duy đã hoàn toàn bị cuốn vào giữa, bốn phương tám hướng, thậm chí không khí tràn ngập ác ý đáng sợ, sự im lặng chết chóc khiến hắn gần như thở không ra hơi.

Trong trường hợp này, nhúc nhích cũng khó, chứ đừng nói đến việc rời đi.

Đương nhiên, Đỗ Duy không định rời đi.

Hắn không quan tâm đến những quỷ hồn phía sau, mà bình tĩnh nhìn cô gái mang ô đen dẫn đầu trung đội ác linh.

"Mày có muốn đánh cược một ván?"

Giây tiếp theo, Đỗ Duy rút lá Joker từ trong túi ra.

Trên lá bài vẫn còn lưu lại nụ cười của mình trong bộ tuxedo, nhưng trong trường hợp này, nó trông u ám hơn, ánh mắt rất quỷ dị, nhìn chằm chằm vào cô gái cầm ô đen.

Toàn bộ lá bài cũng đã trở nên lạnh hơn.

Đỗ Duy không đổi sắc, cánh tay phải tiến vào ác linh hoá, tiếp tục nói với nữ sinh cầm ô đen: "Khi tao cầm ô đen, mày và con đường cao tốc này không thể trong thời gian ngắn giết chết tao. Chơi nào, tao sẽ là nhà cái."

"Người chiến thắng nhận được tất cả, và kẻ thua cuộc không có gì. Rất công bằng."

"Nếu mày im lặng, tao sẽ coi như mày đồng ý."

Lời vừa mới cất lên.

Toàn bộ trung đội ác linh đều dừng lại, với ác ý chưa từng có, khiến cho Đỗ Duy toát mồ hôi hột.

Trên lá Joker, mình mặc tuxedo quay đầu lại, ánh mắt trở nên xa lạ.

Đỗ Duy biết rằng ván bạc không thể thành lập.

Đây không phải lần đầu tiên hắn đánh bạc với ác linh, sớm đã lường đến tình huống này từ lâu, nên hắn cố tình nói như vậy chỉ để chơi chữ.

Hắn vẫn là nhà cái.

Các quy tắc được đặt ra bởi hắn, và nó là sức mạnh của lá Joker để thúc đẩy sự thành lập của ván bạc.

Chỉ cần tìm được sự cân bằng giữa tiền đặt cược và quy luật, ván bạc sẽ được thiết lập.

Điều này rất vô lại …

Vì vậy, Đỗ Duy chỉ vào mặt nạ, rồi nói: "Quy tắc là mày có thể cởi bỏ mặt nạ trên mặt của tao. Tao không thể chủ động tháo mặt nạ, cũng không thể dùng ngoại lực ngăn cản mày. Mày chỉ được phép ra tay một lần, nếu mày thua, tao sẽ thế chỗ của mày, nếu thua, tao sẽ mất tất cả, chết trong tay của mày."

"Tao cá là mày không thể tháo mặt nạ."

Trong chốc lát, cảnh tượng trước mặt của Đỗ Duy đột nhiên thay đổi, trên cơ thể của cô gái ác linh cầm chiếc ô đen bắt đầu xuất hiện những sợi tơ màu đen nhỏ xíu.

Mà cơ thể của hắn, gần như bị tơ đen bao bọc.

Các chip đánh bạc không cân bằng.

Các quy tắc đánh bạc không hề công bằng.

Đỗ Duy có chút dị thường, hắn bình tĩnh nói: "Giờ, ván bạc bắt đầu."

Nói xong.

Ác linh cầm ô đen trực tiếp hành động, cô ta vươn tay chậm rãi nắm lấy chiếc mặt nạ trên mặt của Đỗ Duy, đồng thời những ác linh còn lại đều toát ra vẻ ác độc ghê sợ.

Chiếc ô đen lúc này run lên, không tự chủ được mà gập lại.

Nhưng Đỗ Duy không thể sử dụng ngoại lực để ngăn chặn những ác linh, hắn thậm chí không thể sử dụng zippo, và những thứ khác.

Tuy nhiên, ánh mắt của hắn vẫn bình thản, như dòng suối âm u trong núi sâu, sâu thẳm và tĩnh lặng.

1 giây, 2 giây …

Tay của nó đã lọt vào chiếc ô đen và bắt được chiếc mặt nạ trên mặt của Đỗ Duy.

Chỉ cần dùng một lực nhẹ, nó đã được tháo ra.

Nhưng tại thời điểm này.

Đỗ Duy vươn tay lấy ra một chiếc mặt nạ khác không có ngũ quan trong ba lô, lại đeo lên mặt.

Thắng thua là mấu chốt.

Có gỡ được mặt nạ hay không là quy luật thắng thua.

Nhưng hiện tại, hắn vẫn mang mặt nạ.

Ác linh chỉ có thể ra tay 1 lần.

“Xin lỗi, tao đã thắng…”

Chương 164: Dẫn trung đội

Áp lực…

Âm u, lạnh lẽo…

Khi Đỗ Duy nói rằng mình đã thắng, mình mặc tuxedo trên lá Joker đột nhiên quay đầu lại nhìn cô gái ác linh cầm ô.

Trò chơi kết thúc rồi.

Theo quy tắc mà cả hai bên đã thống nhất, hắn đã thắng.

Ác linh chỉ có thể ra tay một lần, tháo bỏ mặt nạ của Đỗ Duy, trong quá trình này, Đỗ Duy không thể dùng bất kỳ ngoại lực nào ngăn cản ác linh, phá vỡ quy tắc.

Nhưng đây là một cách chơi chữ…

Dưới tình huống có một chiếc mặt nạ khác, Đỗ Duy đeo vào, để mặc ác linh cởi bỏ mặt nạ, trên mặt vẫn còn một chiếc mặt nạ.

Xem như là hoà.

Nhưng tiền đề là hắn không phải là người chia bài.

Đỗ Duy là nhà cái, hoà tức là hắn thắng.

Răng rắc…

Ác linh phía đối diện bóp chiếc mặt nạ, khiến nó bị hư hại nghiêm trọng hơn, nhiều vết nứt lan rộng, cứ như sẽ hoàn toàn vỡ tan trong giây tiếp theo.

Tuy nhiên, ở khía cạnh nào đó, tác dụng của chiếc mặt nạ này đối với Đỗ Duy, đã không còn đặc biệt lớn.

Dù bị bể nát, cũng không ảnh hưởng nhiều đến hắn.

Thậm chí, không có tác dụng gì đối với ác linh Đỗ Duy.

Bởi vì chiếc mặt nạ không còn là môi giới của nó nữa, mà chính là Đỗ Duy.

Ác linh phía đối diện có vẻ rất tức giận, nhưng trong cá cược, thua là thua.

Theo quy tắc vừa đặt ra, Đỗ Duy sẽ thế chỗ, và trở thành người dẫn đầu của trung đội ác linh.

Ngay tại thời điểm này.

Đỗ Duy đeo mặt nạ không có ngũ quan, không nhìn thấy gì. Nhưng trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn có thể cảm giác được tất cả ác linh xung quanh.

Nó tương tự như thấu thị, nhưng không phải ở dạng nhìn.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy sau khi ván bạc kết thúc, cô gái ác linh cầm ô dần dần bình tĩnh lại, không có bất kỳ cử động nào.

Nó cứ như vậy, lạnh lẽo đứng yên tại chỗ, toàn bộ trung đội ác linh cũng vậy.

Giống như ở chế độ chờ …

Ván bạc thật sự đã kết thúc.

Tình huống mình thay thế nó không xảy ra như dự đoán, nó vẫn là đi đầu trung đội.

Đột nhiên, nhiệt độ giảm mạnh.

Cái lạnh băng giá lại khiến Đỗ Duy khó chịu, dù không nhìn lại cũng biết, con đường cao tốc đứt gãy đó sắp có những biến hoá mới, sẽ còn kéo dài thêm.

Điều hắn phải làm là thay thế thân phận cầm đầu cảu ác linh cầm ô.

Suy nghĩ về điều này.

Cầm chiếc ô đen, Đỗ Duy dùng tay phải bỏ lá Joker vào túi, khi duỗi tay ra thì đã cầm lấy zippo.

Hắn lại gần con quỷ đang cầm chiếc mặt nạ trên tay, ngồi xổm xuống, chĩa zippo lên tay nó rồi ấn nhẹ.

Một ngọn lửa đỏ bùng lên.

Ác linh cứ như bị thiêu đốt, lập tức buông tay ra, mặt nạ rơi xuống.

Đỗ Duy bèn đưa tay đỡ chiếc mặt nạ, thay thế chiếc mặt nạ không có ngũ quan trên mặt, đeo lại lần nữa.

Tầm nhìn đã được phục hồi mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy lạ, là sau khi gỡ bỏ mặt nạ không có ngũ quan, trong lòng đột nhiên trào dâng nỗi lo lắng không nói nên lời.

"Ác linh ban đầu đeo chiếc mặt nạ này, chưa chết sao?"

Đỗ Duy cau mày, nhưng cảm giác ức chế ở phía sau quá mạnh, ác ý rùng rợn hoàn toàn phi lý.

Con đường cao tốc quỷ dị, còn đang sợ hơn con phố đó …

Nó có thể kéo dài vô hạn, nhưng đường phố có phạm vi cố định …

"Nghĩ cũng muộn rồi, mình phải nhanh chóng để trung đội ác linh di chuyển."

Đỗ Duy tự nhủ như vậy, và sau đó bèn suy tư.

Cô gái ác linh cầm ô không nhúc nhích, nó vốn có thân phận là kẻ cầm đầu, cả trung đội cũng do nó dẫn dắt. Bởi ván cược, nó đã thua thân phận này.

Nói cách khác, trên thực tế, hắn đã là người cầm đầu.

“Có lẽ mình đã biết phải làm gì.”

Trong đầu Đỗ Duy hiện lên một ý nghĩ, giây tiếp theo, hắn đứng trước mặt cô gái ác linh cầm ô đen, xoay người quay lưng về phía tất cả ác linh.

Trong chốc lát, toàn bộ trung đội ác linh dường như đã khôi phục lại một quy luật nào đó, ánh mắt của chúng đều dồn lên trên người của Đỗ Duy.

Người cầm đầu lúc này là Đỗ Duy đang cầm ô đen che thân trên.

Ở phía sau, có 9 ác linh học sinh cầm ô đen, bao gồm cả kẻ cầm đầu ban đầu, và sau đó là xác của những linh mục giáo hội, và cuối cùng là 3 ác linh còn lại.

Trung đội này kỳ lạ hơn trước rất nhiều.

Ngay tại thời điểm này.

Sau khi trung đội hồi phục, Đỗ Duy lập tức cảm thấy tuy rằng ác ý do con đường cao tốc đó mang lại vẫn rất kinh người, nhưng dường như không chỉ nhắm vào mình.

Hắn hiện đã gia nhập trung đội, và trở thành kẻ cầm đầu của trung đội, vì vậy ác ý của đường cao tốc đương nhiên sẽ dàn trải ra toàn trung đội.

Tình hình đã được cải thiện.

Có một sự cân bằng mong manh giữa trung đội ác linh, và con đường cao tốc.

Đỗ Duy thậm chí cảm thấy nếu mình đứng yên, dường như con đường cao tốc không thể kéo dài thêm nữa, chỉ có thể cố định tại đây.

Như thể bị tắc đường, không được phép lưu thông.

Tuy nhiên, Đỗ Duy không thể ở lại đây. Việc hắn phải làm là đối phó với người của Giáo Hội Twilight, còn thành phố Massas kỳ lạ này, hãy để nó được xử lý bởi một Hunter do giáo hội cử đến.

Với năng lực, và kinh nghiệm hiện tại, hắn chỉ có thể tự bảo vệ mình. Muốn giải quyết vấn đề của Thành phố Massas, đơn thuần là mơ giữa ban ngày.

Con đường cao tốc trên cao bị gãy bỏ hoang, một con phố cũ nát, chết chóc.

2 nơi này suýt chút nữa đã giết chết hắn, chưa kể những địa điểm không xác định khác trong thành phố Massas.

"Thành phố này, quỷ dị đến cực điểm, nhưng mình không cần tiếp tục tìm kiếm thêm nữa. Giải quyết xong người của Giáo Hội Twilight, mình sẽ rời đi ngay lập tức."

Đỗ Duy biết chính xác mình muốn làm gì.

Vì vậy, hắn đã tiến thêm một bước.

Những ác linh phía sau cũng tiến lên một bước.

Quy luật, bình tĩnh …

Ngay cả tiếng bước chân của Đỗ Duy biến mất.

"Bây giờ, mình chỉ mong người của Giáo Hội Twilight, nhanh chóng tìm thấy mình, và kết thúc chuyến đi khủng khiếp này."

Dứt lời, Đỗ Duy cầm ô, cùng đám ác linh đi về phía con phố kia.

Từng bước, cứ như ma quỷ …

Khi trung đội ác linh rời đi, hết quỷ hồn này đến quỷ hồn khác cũng xuất hiện phía sau trung đội.

Con đường cao tốc đứt gãy tiếp tục nối dài.

…

Mà lúc này, ở một nơi khác.

Gã trọc ở Giáo Hội Twilight đột nhiên ngẩng đầu lên, gương mặt vô cảm, hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Kẻ lấy được lá Joker kia, dường như đã dừng lại một lúc lâu, sau đó lại bắt đầu di chuyển. Thật ra hắn đang định làm gì?”

Gã trọc suy nghĩ một lúc, và nở một nụ cười mỉa mai.

Mặc dù không biết thân phận của Đỗ Duy, và không nhìn thấy gương mặt ẩn dưới lớp mặt nạ, nhưng hắn có thể đoán được mục đích của người đàn ông.

Đặt bẫy và giết mình.

Chỉ cần nhận được lá bài Joker, sẽ bị ám ảnh bởi sức mạnh của nó, và không thể không muốn lấy một lá bài khác.

Vào thế kỷ trước, Giáo Hội Twilight đã cố tình trao 2 lá bài này cho gia tộc Victor.

Nó giống như trồng một cái cây, và lặng lẽ chờ đợi quả chín.

Dù nhân tố không xác định là Đỗ Duy, đã lấy được một lá bài, nhưng gã trọc cũng chẳng coi ra gì.

Gã có trách nhiệm đòi lại 2 lá Joker, đương nhiên có tự tin tuyệt đối.

“Thật đáng tiếc, nếu không phải thành phố Massas trì hoãn hành trình của mình, lẽ ra mình đã đích thân đến Nhà máy rượu Goliath, rồi mang 2 lá bài trở lại Giáo Hội Twilight. Vậy thì mình sẽ có thể làm lễ rửa tội đặc biệt, để giảm bớt tai hoạ ngầm của ác linh hoá, nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian.”

Gã trọc lắc đầu, dùng tay phải xoa xoa 1 lá Joker khác, rồi nhanh chóng đến vị trí của Đỗ Duy.

Trên lá Joker này, cũng có một người mặc tuxedo, nhưng không phải Đỗ Duy, mà là 1 gã trọc.

Ngũ quan của gã cao, thẳng, đặc điểm nổi bật là da trắng.

Nhưng khí chất của cả người lại vô cùng quái dị, lạnh lùng, hiển nhiên trình độ ác linh hoá mạnh hơn nhiều Đỗ Duy.

Chương 165: Sương mù bốc lên…

Tí tách…

Tóc tóc…

Xung quanh tối om không chút ánh sáng, dưới chân là đầm nước lạnh thấu xương.

Trên mặt nước, có một người đàn ông mặc áo khoác dài màu đen, đầu cúi thấp, trên mặt mang một chiếc mặt nạ đầy vết rạn, đường nứt lớn.

Khí chất của hắn rất lạnh lùng, nhưng vẻ lịch lãm lộ rõ từ trong xương cốt, giống như một quý ông của thế kỷ trước.

Đó là ác linh Đỗ Duy …

Đây là cái gọi là Hồ Tâm Hồn.

Dưới nước, đó là một cảnh hoàn toàn khác.

Không có hình ảnh phản chiếu, nhưng lại có một cảnh tượng hiện lên trên đó.

Trong hình, có thể nhìn thấy các góc của chiếc ô đen, và một con phố ở đằng xa, có thể đến đó sau khi đi bộ một khoảng nhất định.

Một lúc lâu sau đó.

Giọng nói giống như đúc Đỗ Duy vang lên: “Người hiểu rõ bản thân mình nhất vẫn luôn là chính mình.”

“Mày tưởng rằng mình có thể rời khỏi nơi này, nhưng thật ra đó chỉ là điều mà tao muốn mày nghĩ.”

“Ký ức của chúng ta quả thật có chênh lệch thời gian, nhưng tao không phải là hoàn toàn không biết gì, sau khi mày chìm xuống đáy hồ, tao đã có tất cả ký ức của mày.”

“Tao biết những gì mày biết, và tao hiểu những gì mày hiểu.”

“Tao đã thua mày, nhưng cũng đã thành công tạo cho mày những ám thị tâm lý. Dù mày đã nghĩ ra cách chìm xuống đáy hồ, nhưng mày sẽ không thể ngờ được, tao đã chuẩn bị cho mày một cái hố lớn.”

“Chiếc mặt nạ này là cầu nối giữa chúng ta. Khi mày đeo nó, nó tương đương với việc tao đeo nó.”

“Lần kế tiếp mày sử dụng lá Joker, chính là thời điểm tao hoàn toàn xuất hiện. Đến lúc đó, mày sẽ không thể lấy lại thân thể.”

“Mày đặt bẫy người của Giáo Hội Twilight, nhưng thật ra tao cũng đang đặt bẫy với mày.”

“James, Homill, Harry, mặt nạ, ám thị tâm lý, cạm bẫy, mày đã thua.”

“Mà tao mới là người chiến thắng thật sự.”

…

Bên trong Massas.

Đỗ Duy chống chiếc ô đen lặng lẽ bước đi, sau lưng là một hàng dài ác linh.

Tốc độ và nhịp độ của toàn trung đội là hoàn toàn nhất quán.

Quy luật, và cứng nhắc.

Xung quanh tối om, thỉnh thoảng mới có thể nhìn thấy chút ánh sáng, cảnh tượng này càng thêm quỷ dị.

Phía trước chính là con phố đó.

Theo cảm ứng của lá Joker, nhiều nhất là nửa giờ nữa, gã trọc có thể đến đây.

Nhưng hắn không hiểu tại sao.

Càng đến thời khắc sinh tử, Đỗ Duy càng cảm thấy khó chịu.

Nó không được gọi là trực giác.

Để đảm bảo kết quả, sau khi phân tích lại kế hoạch theo thói quen, hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

Và vấn đề - chính là hắn.

Hắn vừa tiếp tục đi về phía trước, vừa suy nghĩ.

Kể từ khi vào thành phố Massas, hắn đã hành động hơi liều lĩnh, tuy cũng có liên quan đến sự quỷ dị của thành phố này, khó lòng phòng bị của nó.

Nhưng dù có nói gì đi chăng nữa, khi nghĩ kỹ lại, thì có nhiều chuyện không nên làm như vậy.

Ví dụ, khi đối mặt với một người gã trọc của Giáo Hội Twilight, tại sao phải đợi đến khi gã ta xuất hiện trong vũng nước rồi mới có hành động?

Ví dụ, khi đạp xe đạp để chạy trốn, quỷ hồn đang ngồi trên xe, tại sao hắn phải đèo nó, và tiếp tục tẩu thoát, mà không xử lý nó luôn?

Giải quyết con quỷ hồn kia, dù không thể làm giảm tốc độ mở rộng của con đường cao tốc, vẫn có thể kiểm chứng một số thông tin.

Ví dụ khác, tại sao lại phải cá cược với kẻ cầm đầu của trung đội ác linh.

Dù hắn làm thế là để chống lại con đường cao tốc quái dị kia, nhưng điều đó khiến bản thân gặp rắc rối còn lớn hơn.

Một khi giải quyết xong người của Giáo Hội Twilight Church, hắn lại phải tìm cách thoát khỏi trung đội này.

Nhưng theo tình hình hiện tại, sau khi trở thành kẻ cầm đầu, lũ ác linh này sẽ theo hắn đi bất cứ đâu.

Mà nếu hắn từ bỏ vị trí kẻ cầm đầu, thì kẻ đầu tiên mà trung đội ác linh giết sẽ là mình.

Lá Joker về cơ bản là vô dụng.

Sử dụng thủ đoạn tương tự để hãm hại ác quỷ …

Chỉ sợ là đang tìm đến cái chết …

Nghĩ đến đây, mồ hôi chảy ròng ròng từ trên trán của Đỗ Duy xuống má.

Hắn thấy mình dường như đã đi vào ngõ cụt.

Một khi giải quyết được người của Giáo Hội Twilight, thì đến lượt họ.

Hắn hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, và suy nghĩ cẩn thận.

“Lý do mọi chuyện thành ra như vậy, là do mình đã đưa ra một số quyết định vừa hợp lý, lại không phù hợp.”

Nhưng chỉ có 2 thứ có thể ảnh hưởng đến hành vi của mình.

1 là ác linh hóa, trong khi dần dần biến thành ác linh, hành vi của bản thân cũng sẽ ngày càng giống ác linh, dưới hình thức phi nhân tính, máu lạnh và hỗn loạn.

2 là lá bài Joker, một phần tà linh ẩn chứa trong đó, càng sử dụng thì càng bị ảnh hưởng, sớm muộn cũng trở thành một phần của tà linh.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy lấy lá Joker từ trong túi ra.

Lúc này, trên lá Joker, nụ cười của hắn trong bộ tuxedo càng thêm gian xảo, con sói hung ác ẩn mình trong bóng tối cũng lặng lẽ tiến lại gần một bước, cái miệng to như chậu máu nhàn nhạt mở ra, lộ ra hàm răng nanh sắc bén.

Còn về ác linh hoá…

Đỗ Duy cau mày.

Nhìn vào cánh tay phải của mình.

Nước da nhợt nhạt, giống như một xác chết, ngoài khả năng tự kiểm soát, nó không giống đôi tay của mình chút nào.

Trong này có ảnh hưởng của Annabelle, nhưng cũng có yếu tố của ác linh.

Chuyện gì đang xảy ra.

Tại sao lại đưa ra quyết định không phù hợp với hành vi của mình?

Ngay cả khi đó là một ván bạc với trung đội ác linh, cũng không nên đặt cược, theo cách đặt mình vào tình huống nguy hiểm hơn.

Ít nhất.

Nên thêm vào một quy tắc có lợi cho việc trốn thoát của mình.

Và nhiều cái khác……

Việc ác linh hóa sẽ khiến hắn ngày càng giống ác linh, nhưng nó không ảnh hưởng đến việc hắn đưa ra những quyết định sai lầm.

Tà linh trong lá Joker sẽ ăn tươi nuốt sống hắn, hình thức biểu hiện là hắn và con sói độc ác trên lá bài.

Thứ ảnh hưởng đến hắn phải là cái khác.

Trí nhớ của Đỗ Duy luôn rất tốt, hắn nhớ lại tất cả các sự kiện sau khi đến Thành phố Massas trong tâm trí mình.

Sau khi phân tích tất cả.

Đỗ Duy đột nhiên đưa tay ra, chạm vào chiếc mặt nạ đang đeo.

Hơi lạnh…

Sau đó, ánh mắt của hắn đột nhiên có chút nguy hiểm, đồng thời tăng nhanh tốc độ.

Cả trung đội ác linh dường như cảm nhận được điều gì đó, tất cả ác linh đều ngẩng đầu liếc nhìn Đỗ Duy ở phía trước.

Mỗi ác linh đều toát ra vẻ ác độc, bị ức chế tới cực điểm, âm trầm khủng khiếp, dường như sẽ bùng nổ ngay giây tiếp theo.

Mà ở phía sau, thì xuất hiện một quỷ hồn, đứng yên tại chỗ, chết lặng nhìn những ác linh tiến về phía trước, với một bầu không khí quỷ dị, và đáng sợ.

Nhìn xa hơn, không biết màn sương trắng xuất hiện từ lúc nào, dày đặc và mơ hồ, không thể nhìn thấy phần cuối.

Sương mù quỷ dị, như có ý thức lan tràn về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Chỉ một phút sau, màn sương trắng đã đến vị trí của quỷ hồn, và từ từ lướt qua nó.

Giây tiếp theo, 1 quỷ hồn khác xuất hiện phía sau trung đội ác linh.

Con đường cao tốc này, trong khi liên tục lan rộng, cũng đã xảy ra một số biến hoá quỷ dị.

Chương 166: Trong bóng tối

Khi sắp đến con phố kinh dị.

Đỗ Duy dừng lại, lúc này xung quanh trời tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Giờ đã là đêm khuya.

Bầu trời phía trên Thành phố Massas u ám, và đáng sợ đến mức không có ánh trăng nào chiếu xuống.

Không có ánh sáng, không có bóng tối.

Nhưng trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn thấy một thứ không ngờ …

Ác linh với chiếc trâm cài áo bằng vàng trên ngực, và cây batoong - Mike Stowe.

Nó chỉ đứng trong bóng tối, nhìn chằm chằm vào mình.

Có vẻ như bột xương đốt trước đó, không ảnh hưởng nhiều đến nó.

Nhưng loại ác ý đó thậm chí còn đáng sợ hơn trước …

Ông ông …

Âm thanh chát chúa, chói tai đột nhiên vang lên bên tai của Đỗ Duy, chóp mũi nóng ran, máu từ từ chảy xuống.

Trong chốc lát, đôi mắt của Đỗ Duy trở nên vô cùng khó coi.

Lúc trước, khi hắn bị ảnh hưởng, hắn đã làm nhiều điều không phù hợp với logic hành vi của mình.

Cởi bỏ chiếc mặt nạ của Mike Stowe là một trong số đó.

Những nhân tố không xác định còn lại, giờ đã bùng nổ.

Giờ xem ra dù phán đoán của hắn lúc đó là đúng, nhưng mặt nạ không có ngũ quan quả thật không phải môi giới của ác linh này, mà dường như có tác dụng áp chế.

Khi hắn cởi bỏ chiếc mặt nạ, ác linh càng trở nên đáng sợ hơn.

Nhưng ác linh này này không lao vào hắn ngay, hiển nhiên là không thể cử động.

Bằng không, với ác ý đáng sợ như vậy, nó chắc chắn không thể chỉ khiến mình đau buốt sơ sơ thôi, mà phải có đổ máu.

Giờ không còn ánh sáng, mà không có ánh sáng thì không có cái bóng.

Một khi bước vào con phố, dường như sẽ ngay lập tức bị lôi vào trong đó, không thể thoát ra được.

"Mình có thể tạo ra một cái bóng."

Ánh mắt của Đỗ Duy có hơi khác thường, những lời này dường như không phải nói với "chính mình".

Hắn lấy chiếc zippo ra, vuốt một lúc rồi quay đầu nhìn lại.

Tất cả ác linh cũng ngẩng đầu, nhìn chiếc mặt nạ trên mặt hắn với ánh mắt u ám chết chóc.

Kiềm nén, và u ám.

Nhưng Đỗ Duy không quan tâm đến những ác linh này, bởi chưa đến thời điểm giải quyết chúng.

Hắn chỉ nhìn về nơi xa ở đằng sau, màn sương dày đặc dần dần xâm chiếm lại chỗ này, con ngươi đen nhánh càng lúc càng sâu thẳm.

Trong túi, lá Joker càng lúc càng lạnh lẽo.

Dựa vào cảm ứng giữa 2 lá bài, Đỗ Duy biết rằng Hunter của Giáo Hội Twilight sắp đến rồi.

Khi đó, mình sẽ phải đối đầu với gã.

Dù vậy, hắn sẽ không liều lĩnh lao thẳng vào con phố này.

Đều là Hunter, đều đang ở giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn.

Chắc chắn gã cũng sẽ phát hiện được sự bất thường ở nơi này.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy đột nhiên tháo mặt nạ ra, lật ngược lại, nhìn chằm chằm vào hai lỗ mắt trên mặt nạ, lặng lẽ suy tư.

"Con phố và đường cao tốc trên cao, nơi nào khủng khiếp hơn còn khó nói, nhưng tính ra, con phố dễ dàng bị phát hiện ra dị thường hơn."

"Con đường cao tốc thì khác. Nó kéo dài về mặt nhận thức. Nếu không hiểu rõ sự kinh khủng của nó, rất dễ bước vào phạm vi của nó."

"Vì vậy, những gì mình phải làm rất đơn giản, nhét khu vực lân cận vào trong phạm vi của đường cao tốc, để lại cho mình một lối ra không bị người khác phát hiện, và tạo thành một vòng tròn hình chữ U."

"Con đường này, sẽ cho Hunter của Giáo Hội Twilight một bất ngờ lớn. Về việc liệu có thể lấy được thông tin mình muốn từ chỗ gã hay không, điều đó không còn quan trọng nữa."

"Bởi vì mình hoàn toàn có thể gia nhập Giáo Hội Twilight, và nhận được thông tin mà mình muốn."

"Nhưng tiền đề là gã phải chết, và không có ai phát hiện được chuyện này có liên quan đến mình."

Đỗ Duy nói xong, liếc nhìn ác linh mang trâm cài áo bằng vàng đứng trên đường, trong lòng thầm bày tính kế làm sao

thoát khỏi đội ác linh và vấn đề của ác linh Đỗ Duy.

Vừa nghĩ, hắn vừa xoay người, và dẫn theo trung đội ác linh.

Lúc trước, khi bị con đường cao tốc khủng bố truy đuổi suốt cả quãng đường, hắn chỉ có thể bị động chạy trốn.

Nhưng bây giờ, hắn chủ động muốn để cho phạm vi bao phủ của con đường rộng lớn hơn.

Động cơ đã hoàn toàn thay đổi.

Sau khi nhận ra mình đang bị ám hiệu tâm thị.

Đỗ Duy đã khôi phục bình tĩnh, trên đời này chỉ có hắn hiểu rõ mình nhất.

Mối liên hệ giữa ác linh Đỗ Duy và mình, thật ra chính là chiếc mặt nạ, mỗi lần hắn phán đoán không sáng suốt cũng là lúc đeo chiếc mặt nạ vào.

Rất có thể hắn đang ở dưới góc nhìn thứ ba, để nhìn chính mình.

Nó giống như sự thay đổi xảy ra vào đêm hôm đó, tại phòng khám tư vấn tâm lý.

Chẳng qua giờ kẻ điều khiển cơ thể là hắn, vị thế đảo ngược.

Giờ thậm chí hắn không để tâm đến ác linh Đỗ Duy biết rằng, hắn đã phát hiện ra thủ đoạn của nó.

Bởi vì……

Đỗ Duy đã biết rằng trong kế hoạch của ác linh Đỗ Duy có sơ hở.

Lá Joker là cách duy nhất để ác linh Đỗ Duy thoát ra bên ngoài, trừ cái chết của hắn.

Mình phải thoát khỏi trung đội ác linh này, khi đó tất cả ác linh sẽ tấn công hắn, tình hình sẽ trở nên rất tệ hại.

Lúc đó, biện pháp duy nhất của hắn là thả ác linh Đỗ Duy ra, để nó đối phó với những ác linh khác, đồng thời lợi dụng quy luật để đổi lại thân xác của mình.

Nhưng nếu đưa vào chế độ suy nghĩ của ác linh Đỗ Duy, nó sẽ ảnh hưởng đến hắn, ngầm dồn mình đến chỗ chết, khi đó chắc chắn sẽ phải sử dụng lá Joker.

Nói cách khác, một khi sử dụng lá Joker, phải có cách ngăn nó đoạt lấy cơ thể của mình.

Thử đổi một cách suy nghĩ khác, ác linh Đỗ Duy là một "mình" khác, vậy nó không thể sử dụng, hay có thể sử dụng lá Joker?

Đây chính là vấn đề.

Làm thế nào để thoát khỏi trung đội ác linh mà không cần sử dụng lá Joker?

Đỗ Duy suy nghĩ một hồi, rồi đưa ra câu trả lời.

Chỉ cần đưa đội ác linh này vào trong con phố.

Mô phỏng theo ác linh đeo trâm cài áo bằng vàng, tất cả ác linh đều sẽ bị kẹt ở lại đây.

Còn hắn sẽ sử dụng chiếc zippo để tạo ra một cái bóng, kết hợp với chiếc ô màu đen để nỗ lực tìm lối thoát.

Tất nhiên……

Sau khi toàn bộ trung đội ác linh đi vào con phố ác quỷ, những quỷ hồn đó chắc chắn sẽ xuất hiện, và con đường cũng sẽ kéo dài và phủ đến đây.

Vì vậy, chỉ có 2 điểm phải cân nhắc.

1 là khi tạo ra cái bóng, một khi rời khỏi trung đội, đám ác linh sẽ mất kiểm soát, và kiếm chế sự mở rộng của con phố.

2 là con phố nguy hiểm tới mức nào, liệu có thể chống lại nó.

Đối với 2 điểm này, Đỗ Duy đã nghĩ ra mình phải làm gì.

Đầu tiên là kéo dàithời gian, kéo càng lâu thì ác linh sẽ lún càng sâu, cuối cùng chúng sẽ vĩnh viễn ở đây không thể di chuyển. Những quỷ hồn đó là mỏ neo của đường cao tốc không ngừng mở rộng, chúng cũng không thể di chuyển.

Để xác định mức độ nguy hiểm của con phố, cần một "sản phẩm thử nghiệm" đủ tốt.

Chính xác……

Cái Bóng rất thích hợp, bởi vì ngoài đôi mắt đỏ ngầu, nó chỉ có bóng, có lẽ sẽ đóng một vai trò không ngờ ở nơi này…

Tất nhiên, nếu nó cũng bị mắc kẹt ở đây, điều đó càng tuyệt hơn …

Còn có ác linh Đỗ Duy, cũng phải tìm cách giết nó …

…

Sau khi Đỗ Duy rời đi cùng với trung đội ác linh.

Ngay tại chỗ đó.

Một quỷ hồn đột nhiên xuất hiện, ngay sau đó màn sương mù dày đặc lan tràn, gia nhập vị vào trung đội ác linh.

Thật kỳ lạ.

Sương mù không cách nào tràn vào được khu vực của con phố.

Tách biệt rõ ràng.

Nhưng người ở trong sương mù, lại không nhìn thấy cảnh tượng phía trước, khi ra khỏi sương mù sẽ trực tiếp đi vào con phố.

Hố này bao quanh hố khác.

Nếu người của Giáo Hội Twilight không chết trên đường, thì hắn sẽ chỉ đưa ra quyết định tiến hay lùi.

Chỉ cần gã lựa chọn tiến về phía trước, sẽ rơi vào một hố khác, lúc đó thứ chờ đợi gã sẽ là một bất ngờ khác.

Còn nếu chọn rút lui và trốn thoát, gã sẽ thấy rằng mình đã đi vào đường cao tốc và không thể rời đi khỏi đó.

Ngay cả Andrew Dawkwe cũng chết trên xe buýt.

Một Hunter kém hơn Andrew rất nhiều, sao gã có thể sống sót rời khỏi phạm vi của con đường cao tốc khủng bố?

Rõ ràng là hoàn toàn không thể.

Chương 167: Cái Bóng???

10:09 tối.

Đã hơn 10 phút trôi qua, kể từ khi Đỗ Duy dẫn theo trung trung đội ác linh vòng qua bên phải con phố ác quỷ.

Phía sau trung đội, có thêm 1 quỷ hồn khác xuất hiện, đồng thời có lượng lớn sương mù đang xâm chiếm nó.

Bây giờ, hắn ở bên trái lối vào con phố, chỉ cần đi thêm một đoạn ở bên phải, nhất định sẽ hình thành một vòng khép kín, để cho chính mình lối ra đi sẽ bị phong tỏa.

Sau khi bị nhốt, cả người, và quỷ hồn đều không thể thoát ra ngoài.

2 nơi quá quái dị đến khó hiểu lại chồng chất lên nhau, ngay cả Hunter cũng không thoát ra được.

Khi rời đi, Đỗ Duy sẽ thúc đẩy vòng khép kín này hoàn thành.

Ngoại trừ hắn, không có ác linh hay con người nào có thể rời khỏi đây.

…

Đỗ Duy mang theo trung đội ác linh đi hết một chặng đường, phía sau luôn có một quỷ hồn xuất hiện làm điểm neo. Muốn đưa hắn vào trong phạm vi của con đường cao tốc, nhưng với sự tồn tại của trung đội ác linh, quỷ hồn không thể xuất hiện trước mặt hắn, chỉ có thể ở đi theo sau trung đội.

Vô tình trung, kẻ cầm đầu Đỗ Duy không chỉ đang dẫn dắt ác linh tiến lên, mà còn dụ theo rất nhiều quỷ hồn.

Hắn quay đầu liếc nhìn ra phía sau, sương mù tràn ngập, nhưng phạm vi cũng giống như đường cao tốc, cũng không có xu hướng khuếch tán ra xung quanh.

Sau đó, Đỗ Duy quay đầu lại, liếc nhìn ác linh Mike Stowe đang đứng ở lối vào của con phố.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, ác linh này còn đáng sợ hơn so với lúc trước, đứng yên tại chỗ, nhưng chiếc trâm cài áo bằng vàng ghim trên ngực lại toát ra cảm giác quỷ dị.

Điều này có liên quan đến lời nguyền.

Mà, lần trước khi lên xe buýt, Đỗ Duy đã nhìn thấy những chữ cái được khắc trên đó, kết hợp với chiếc nhẫn trên người hắn, cuối cùng suy ra đó là chữ Val…k.

Dòng chữ này có vẻ là 1 cái tên, nhưng rõ ràng là thiếu một đoạn.

Vì vậy, cho tới bây giờ, Đỗ Duy cũng không hiểu, những vật có liên quan đến lời nguyền này, đến tột cùng có hàm nghĩa gì.

Nhưng hắn hiểu một điều, tuyệt đối không được khiêu khích chiếc trâm cài áo bằng vàng.

Chỉ chiếc nhẫn đã dồn hắn đến bờ vực của cái chết nhiều lần, còn chiếc trâm cài, dù có là Hunter hoàn toàn ác linh hoá, chắc cũng chỉ có một con đường chết.

Đột ngột.

Đỗ Duy cau mày, hắn nhạy cảm cảm nhận được ánh mắt đầy khủng khiếp, và hiểm độc, kiên quyết nhìn chằm chằm vào mình.

Ác linh Mike Stowe dùng một tốc độ rất chậm, nhấc chân di chuyển.

Dường như nó đang vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi sự quái buộc kinh dị của con phố, nhưng nó không thể nào làm được.

Đỗ Duy bình tĩnh nhìn nó, lẳng lặng lấy smartphone ra, mở images của Cái Bóng.

Sau đó hắn chĩa nó vào ác linh ở trước mặt.

Cảnh tượng này rất lạ.

Ác linh không thể nhúc nhích, chỉ có thể nhìn chằm chằm Đỗ Duy, duy trì tư thế cứng ngắc, thậm chí không thể quay đầu lại.

Đỗ Duy lấy smartphone ra, tất cả những gì nó nhìn thấy ngoại trừ Đỗ Duy là images của Cái Bóng.

Những ác linh có đặc tính là phớt lờ không gian và khoảng cách.

Trong chốc lát.

Đỗ Duy nhìn thấy trong bóng tối phía sau ác linh Mike Stowe, xuất hiện một đôi mắt đẫm máu.

Cái Bóng bước thẳng ra khỏi bóng tối.

Nhưng ngay giây tiếp theo. Nó đột nhiên nhìn Đỗ Duy, tay trái đang cầm mặt nạ, tay phải bỏ smartphone vào túi.

Cái Bóng run rẩy …

Có vẻ như nó đang tức giận.

Đỗ Duy vô cảm, hắn tự nhủ: “Lẽ nào mình đoán sai, Cái Bóng cũng không thể di chuyển trên con phố ác quỷ này?”

Nhưng sau đó, Cái Bóng di chuyển.

Nó hằm hằm nhìn Đỗ Duy, do dự vài giây rồi quay đầu về phía ác linh Mike Stowe.

Sau đó, Cái Bóng vươn tay về phía đầu Mike Stowe, tuy tốc độ chậm hơn lúc trước rất nhiều, nhưng nó không hề ngừng lại.

Đỗ Duy trầm ngâm, cơn run vừa rồi có lẽ là do Cái Bóng không thể hoàn toàn xem nhẹ sức mạnh quái dị của con phố này.

Nhưng nó không nên giết chết ác linh này.

Rốt cuộc, nỗi kinh hoàng của Cái Bóng nằm ở sự lan truyền của nó, chỉ khi càng giết nhiều người, nó mới càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Đỗ Duy nhất tâm nhị dụng, vừa nhìn, vừa nghĩ về người của Giáo Hội Twilight.

Thông qua sự liên kết giữa 2 lá Joker, hắn có thể cảm thấy gã trọc dừng lại cách đây 1 km.

Đây là sự cảnh giác bình thường.

Chỉ cần gã trọc không ngốc, nhất định có thể đoán được mình đang gài bẫy gã.

Nhưng gã tuyệt đối không thể nghĩ được là bẫy gì.

Khi một người đang bước đi, sẽ để ý đến những nguy hiểm ở dưới chân, nhưng gã sẽ không bao giờ cảnh giác với con đường dưới chân mình.

Trừ khi gã đã nhìn thấy sự kinh hoàng của con đường cao tốc.

Nhưng điều này hoàn toàn không khả thi.

Nếu gã trọc đã chạm vào con đường cao tốc, theo quy tắc kéo dài không giới hạn của con đường này, sẽ có quỷ hồn hoặc sương mù ở khắp mọi nơi.

Ngay cả Đỗ Duy, chỉ cần tới khu vực này, sẽ tự động đi vào con đường cao tốc.

Trên thật tế, ngoại trừ hắn, không có ai biết sự quỷ dị của con đường cao tốc.

Hay nói cách khác, tất cả những ai biết đều đã chết trên đường cao tốc …

Ví dụ, những quỷ hồn …

Vào lúc này, Cái Bóng cũng đã chạm vào đầu của ác linh Mike Stowe.

Đỗ Duy nhìn thấy thế, không khỏi lắc đầu, Cái Bóng dường như bị ám ảnh bởi việc vặn đầu mục tiêu, bất kể là người hay là ác linh.

“Hoàn toàn không thể hiểu được.”

Giọng vừa vang lên.

Đỗ Duy thấy Cái Bóng định vặn đầu ác linh xuống, nhưng không được. Còn về ác linh, giờ ác ý của nó chuyển từ Đỗ Duy, cùng dồn hết sáng Cái Bóng.

Răng rắc…

Đầu của Mike Stowe bị Cái Bóng xoay ngược 180 độ.

Dòng máu đỏ tươi chảy thẳng xuống mắt của nó.

Nó run rẩy một cách điên cuồng, như muốn thoát khỏi sự trói buộc của con phố, và ác ý ghê sợ khiến nhiệt độ xung quanh giảm xuống đột ngột.

Cái Bóng cũng đang run rẩy, nhưng lần này rõ ràng là đã bị trấn áp.

Nhưng nó vẫn không chịu bỏ cuộc, thậm chí còn tiếp tục vặn ngược đầu.

Toàn bộ cái đầu, từ một góc độ kỳ lạ, lại quay trở về.

Đỗ Duy vô thức sờ sờ cổ của mình, ý nghĩ muốn giết chết Cái Bóng càng lúc càng lớn.

Nhưng hắn biết rằng không có cơ hội làm điều này khi ở Thành phố Massas.

Ở đây, ưu điểm của nó quá lớn.

Nhưng dù đầu của Mike Stowe bị vặn xoắn một vòng, cũng không bị Cái Bóng giựt đứt, mà máu chảy ra từ hốc mắt càng ngày càng đậm đặc.

Ác linh không phải là con người, việc xuất hiện của máu là một biểu hiện bất thường.

Những biểu hiện thông thường này, chỉ ra nó đang trở nên nguy hiểm hơn.

Quả nhiên, Cái Bóng đã cảm nhận được điều gì đó, nó lập tức buông đầu của Mike Stowe ra, nhìn về phía Đỗ Duy.

Vào lúc này mục tiêu của nó, lại chĩa vào Đỗ Duy.

“Mày muốn giết tao sao? Tao sẽ cho mày cơ hội.”

Đỗ Duy nhếch mép, lấy zippo trong túi ra rồi ấn nhẹ.

Ngọn lửa đỏ rực phát ra ánh sáng, khúc xạ vào bên trong bóng tối, tạo thành một vùng hình elip dưới chân.

Khi có ánh sáng, sẽ có bóng tối.

Đỗ Duy cầm ô đen tiến lên một bước.

Tất cả những ác linh phía sau hắn, lại di chuyển như thể chúng đã nhận được một tín hiệu.

Nhóm này được gọi là một trung đội, bởi vì có tính đoàn thể.

Và Đỗ Duy là người cầm đầu trong đoàn thể này.

Cái Bóng nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy, và cuối cùng biến mất vào trong bóng tối một cách vô cùng miễn cưỡng.

Đỗ Duy làm như không nhìn thấy nó.

Sau khi đã xác định rằng chỉ cần có Cái Bóng, là có thể tiếp tục di chuyển. Kết hợp các vấn đề đã tổng hợp trước đó về Cái Bóng, độ delay của cơ thể, Đỗ Duy đã nghĩ ra mình phải làm gì.

Tìm một nơi an toàn để dừng lại.

Mang theo toàn bộ trung đội ác linh tiến vào, tuyệt không để sót lại bất kỳ con nào.

Chương 168: Cái bẫy…

Trong đêm đen.

Gã trọc trong trang phục linh mục, bước đi chậm rãi trong đêm.

Gã đang cầm một lá Joker trên tay, trên lá bài là bản thân gã trong một bộ tuxedo, nhưng cảnh tượng trên nó thì hoàn toàn với cái của Đỗ Duy.

Bối cảnh trên lá bài của Đỗ Duy là một khu rừng với mặt trăng và 1 con sói độc ác.

Nhưng lá bài này chỉ có một cung điện.

Gã trọc mặc tuxedo đứng ở cổng cung điện, có vô số cánh tay chộp vào cánh cửa, nhưng đã có 2 cánh tay khoác lên trên vai.

…

Nhìn cảnh tượng trên lá bài, gã trọc khẽ nói.

“Mỗi khi sử dụng lá Joker này, một cánh tay sẽ bị thoát khỏi cánh cửa. Cái gọi là thực hiện nguyện vọng, thật ra có thể hiểu là một giao dịch. Mặc dù cách thực hiện rất kỳ lạ, nhưng nó luôn mạnh hơn lá bài kia…”

“Đánh bạc với ác linh, ha ha, khi thua, mày sẽ biết thế nào là tuyệt vọng.”

“Chỉ là sau khi lấy được lá bài còn lại, mình phải trở về Thụy Sĩ ngay lập tức. Nếu không, khi Hunter của lũ Cựu Giáo xử lý những thứ dưới mặt đất, có thể sẽ xảy ra chuyện không hay.”

Vừa nói, gã trọc vừa đi bộ đến vị trí cách con phố khoảng 100m.

Nhưng điều khiến gã cảm thấy lạ là, không biết từ bao giờ, một màn sương trắng hiện ra trước mặt.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, gã trọc nhìn thấy đằng xa có rất nhiều quỷ hồn đang đứng trong làn sương mù, cứ cách một đoạn lại có một con, đứng lặng yên như chờ đợi điều gì đó.

"Đây là chướng ngại vật sao? Thật nực cười…"

Gã trọc cười mỉa mai, trong nháy mắt đã phát hiện sự tồn tại của những quỷ hồn đó.

Tuy nhiên, đối với gã Hunter sở hữu lá bài Joker, mối đe dọa của quỷ hồn thật đáng thương.

Sau đó, gã bước từng bước, rồi lấy ra một chiếc đèn pin …

Chiếc đèn pin có màu trắng bạc, và trông như một món đồ cũ từ đầu thế kỷ.

Rất nhanh.

Gã bước một chân vào màn sương mù…

Vù……

Một cơn gió vô hình thổi qua, sương mù bốc lên cao.

Những quỷ hồn đứng yên trong màn sương mù, lúc này đều quay đầu vẫy tay với gã.

Không có ác ý, nhưng kỳ lạ và đáng sợ.

Gã trọc vô cảm bật đèn pin.

Ánh sáng chiếu vào những quỷ hồn này, tất cả quỷ hồn đều đóng băng.

"Tao phải nói điều này, mày khiến cho tao thất vọng…"

“Nếu không phải vì không thể trực tiếp giết chết mày bằng một nguyện vọng, tao sẽ không bao giờ cùng mày chơi trò săn bắn nhàm chán này.”

Đèn pin của gã là một vật phẩm có thể đối phó với ác linh.

Khi ánh sáng chiếu vào ác linh, chúng sẽ cứng đơ không thể cử động được.

Tất nhiên, chỉ có thể hạn chế một số ác linh không quá đáng sợ. Những kẻ quá đáng sợ khác, thậm chí có thể bỏ qua ảnh hưởng của đèn pin.

Nhưng dư sức để đối phó với quỷ hồn.

Nếu phối hợp với năng lực ác linh hoá của gã, có thể nói, cả con người và ác linh đều không thể làm gì được gã.

Tuy nhiên……

Điều gã không để ý là màn sương trắng đã xuất hiện sau lưng anh.

Đương nhiên, không phải là gã tiến thêm một bước, mà là đang bước vào trong làn sương mù, và được đưa vào đường cao tốc, có sự thay đổi không gian.

Chỉ cần bước vào một góc, hoặc chạm vào phạm vi của con đường cao tốc, sẽ bị kéo thẳng vào trong đó.

Gã trọc cảm thấy vị trí của lá Joker kia và tiếp tục đi về phía trước.

Khi đến trước một quỷ hồn, gã thuận tiện bỏ lá Joker vào túi, khi đưa tay ra thì gã đã lấy ra một con dao găm hình thánh giá bằng bạc.

Hình dáng của con dao găm này rất giống con dao mà Đỗ Duy đã bị mất trên xe buýt, từ kết cấu cho đến chiều dài.

Nói cách khác, con dao găm bằng bạc này là vũ khí tiêu chuẩn của những Hunter trong thế kỷ trước.

Chà ……

Rút dao găm ra, đâm xuyên qua quỷ hồn …

Như thể nó đã xuyên vào không khí, mà không có bất kỳ sự cản trở nào.

Khi rút dao ra, quỷ hồn ngay lập tức biến mất.

Gã trọc mỉm cười, rõ ràng gã là Hunter chuyên nghiệp hơn nhiều Đỗ Duy.

Nhưng ngay giây tiếp theo.

Nụ cười trên gương mặt của gã tắt ngúm.

Hơi thở ác độc cực kỳ lạnh lẽo, ùn ùn ào đến.

Trong sương mù, hết quỷ hồn này đến quỷ hồn khác như bị thúc giục, tất cả đều di chuyển.

Trong trạng thái của Quỷ Nhãn, không thể đếm xuể.

“F*ck!!”

Gã trọc thấy ớn lạnh, vội quay đầu bỏ chạy, không chút do dự.

Có rất nhiều quỷ hồn, ác ý vô cùng khủng khiếp, không có cách nào để chiến đấu, buộc phải chạy trốn.

Nhưng gã càng chạy, sắc mặt càng xấu đi.

Trong tầm mắt, toàn là sương mù.

Ngay cả năng lực tốt nhất của Hunter, giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn cũng không thể nhìn thấy thứ gì khác ngoài sương mù và quỷ hồn.

“Chết tiệt! Thằng khốn mặt nạ chết tiệt! Tao thề, tao sẽ khiến mày chết rất thảm!”

Gã trọc rủa thầm trong lòng, gã không hiểu Đỗ Duy đã làm gì, tại sao mình lại gặp rắc rối như vậy.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, gã không nhìn thấy bất kỳ ác linh, quỷ hồn nào cả.

Và nhiều cái khác……

Gã đàn ông đeo mặt nạ đột ngột dừng lại, vẻ mặt u ám và tức giận.

Giáo Hội Twilight đã thăm dò khoảng 1/10 diện tích của thành phố Massas, hy sinh rất nhiều Hunter, và thu được rất nhiều thông tin hữu ích.

Vấn đề ở thành phố Massas rất nghiêm trọng, ngoài thứ nằm dưới mặt đất, nhiều nơi đã có những thay đổi kỳ lạ.

Ở thành phố này, điều đáng sợ nhất không phải là những ác linh, mà là những địa điểm đáng sợ. Nơi mà ngay cả những ác linh cũng có thể bị hạn chế, hoặc thậm chí bị giết chết.

“Vậy mình đã tiền vào một nơi đặc thù?”

“Vậy thì tại sao tên khốn đó không bị ảnh hưởng? Rõ ràng nó cũng đã ở đây!”

Gã trọc quay đầu lại quan sát, cả người trực tiếp tiến thành ác linh hóa.

Tính tình đã thay đổi đáng kể.

Một đôi mắt trở nên lạnh lùng chết người, không có một tia nhân tính.

Hầu hết cơ thể của gã đã bị bóng tối bao phủ.

Những quỷ hồn đến gần gã đều dừng lại, thò đầu, và há miệng ra.

Nhưng nó dường như cảm nhận được điều gì đó, không tiến thêm nữa.

Gã troc lấy ra lá Joker, lạnh lùng nói: “Tao ước thoát khỏi đám ma quái này.”

Trên lá Joker, gã đứng ở cửa cung điện, mặc tuxedo nở nụ cười quái dị, cánh tay đang giữ chặt cửa chậm rãi buông lỏng, nắm lấy bả vai.

Nhưng đột nhiên…

Máu phụt ra từ trong miệng, mũi và hốc mắt của gã trọc,.

Gã nhìn lá bài Joker với vẻ hoài nghi, và dứt khoát nói: “Mày có chắc nếu tao đi bộ vào trong này, thì có thể ra khỏi đây không? Thằng khốn đó chắc cũng ở trong đó, tại sao nó không ra ngoài?”

Nụ cười của gã trên lá bài Joker càng trở nên kỳ lạ.

Mỗi lá bài Joker, đều có bộ phận tà linh ở trong đó.

Càng dựa dẫm vào sức mạnh của nó, càng dễ bị chìm.

Trong ván bạc, bất kể thắng hay thua, ác linh sẽ luôn là người thắng cuối cùng.

Thực hiện một điều ước là một giao dịch, và quá trình thực hiện một điều ước không thể do con người quyết định.

Đây không phải là lần đầu tiên gã trọc sử dụng lá Joker này. Gã hiểu rất rõ điều ước của gã chắc chắn có thể thành hiện thực, nhưng kết quả và quá trình không thể giống như gã nghĩ.

Vì vậy, hắn nghiến răng, trong mắt tràn đầy sát ý và lạnh lùng. Dựa theo cảm ứng giữa các lá bài Joker, gã lao thẳng về phía Đỗ Duy.

2 phút sau.

Gã trọc băng qua làn sương mù, và bước vào con phố ác quỷ.

Gã nhìn thấy một người đàn ông đeo một chiếc mặt nạ nứt nẻ, mặc vest đang đối mặt với mình.

Ngoài ra còn có bột xương cháy, và một thứ gì đó giống như một cây gậy batoong.

Ánh lửa phản chiếu bóng dáng cao lớn của người đàn ông đeo mặt nạ, nhưng lạ thay, dường như hắnđang gặp khó khăn, run rẩy cố gắng làm điều gì đó, nhưng cái bóng đen dưới lại đứng im.

Như thể có một sự delay.

Phía sau hắn, có rất nhiều ác linh cầm ô đen, và các Người Đuổi Quỷ mặc đồng phục linh mục, hơn nữa phía sau, dường như còn có 3 ác linh.

Một làn sương mờ ảo hiện ra trên con phố.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, gã trọc cau mày, cảm thấy trạng thái của người đàn ông này hình như rất không đúng, không giống người, mà giống như một ác linh hơn.

“Mày sắp trở thành ác linh? Thật kỳ lạ, mày là ai? Người Đuổi Quỷ của Cựu Giáo? Hay là đám người điên của giáo phái Vidar?”

Gã trọc cảm nhận được nguy hiểm, hắn bèn soi đèn pin vào ác linh.

Tất cả các ác linh đều đứng yên.

Sau đó gã tiến lên một bước ,và khuôn mặt lại trở nên rất xấu xí.

“Lực cản……”

Gã trọc xua tay, chợt nhận ra dưới ánh đèn pin, cái bóng của mình hình như xuất hiện triệu chứng delay, nhưng giờ không rõ cho lắm.

“Hóa ra đây là lý do tại sao mày không thể di chuyển, nhưng đáng tiếc là tao không quan tâm. Bởi vì tao đã thực hiện một điều ước với Joker, biết nơi này có cách giúp tao rời đi.”

“Bây giờ, hãy để tao tiễn mày xuống địa ngục.”

Chương 169: Phương án vất đi

Bước chân nhẹ nhàng, và chậm rãi.

Gã trọc đi về phía mục tiêu của mình, người đàn ông đeo mặt nạ đã biến thành "ác linh".

Vừa đi, gã vừa nói: "Nào, để tao chấm dứt nỗi đau của mày."

"Mỗi Hunter sau khi chết đều sẽ trở thành ác linh, nhưng mày sẽ không có cơ hội này. Vì tao đã mang đến Thánh Đinh, chỉ cần đóng đinh vào trong tim của mày, mày cũng chỉ là một cái xác, dần dần thối rửa, biến thành nước bẩn…"

"Đối với Hunter, đây là kết cục cuối cùng của mày."

Gã trọc cầm con dao găm sắc bén bằng bạc, đi tới chỗ thằng khốn mà gã vô cùng căm ghét, rồi đâm thẳng vào tim.

Nhưng khi rút ra lại thấy máu không chảy ra như mong muốn.

Gã trọc chợt nhận ra điều gì đó, mặt tái mét.

Nhưng gã chưa kịp phản ứng, thì đã nghe thấy một tiếng súng vang lên.

Máu văng tung tóe khắp nơi.

Đằng sau người đàn ông đeo mặt nạ, hoặc có lẽ là ác linh. Đỗ Duy chậm rãi thu lại khẩu súng lục, đóng chốt an toàn, để lại chỗ cũ.

Vẻ mặt lạnh lùng, hắn thầm nói: “Giết chết ác linh cần làm gì? Cẩn thận, chuẩn bị những thủ đoạn cần thiết, còn cầnlạnh lùng, bình tĩnh và khôn ngoan…”

“Giết Hunter thì không phiền cần phức như vậy.”

“1 cái bẫy, 1 viên đạn, cộng với một chút ám thị.”

“So với đối phó ác linh, mình giỏi đối phó với người hơn.”

Trong lúc nói chuyện, Đỗ Duy tháo chiếc mặt nạ đã nứt ra, lộ ra khuôn mặt của ác linh Mike Stowe, máu trong hốc mắt đã đông lại.

Sau khi tiến vào con phố ác quỷ, Đỗ Duy đã sẵn sàng tìm một nơi an toàn.

Ác linh Mike Stowe có kích thước tương đương với hắn, và không thể di chuyển …

Đây là một cơ hội.

Vì vậy, Đỗ Duy đã đeo cho nó mặt nạ của mình, còn hắn dẫn theo trung đội ác linh đứng đằng sau nó.

Cứ như vậy, để nó thu hút sự chú ý của gã trọc, hắn có thể chờ đợi cơ hội ở phía sau.

Nhằm giảm cảnh giác của gã trọc.

Đỗ Duy cũng sử dụng cây gậy batoong làm vật liệu, để tạo ra ngọn lửa.

Ánh sáng có thể làm cho mọi người cảm thấy thoải mái, đồng thời vật được nó chiếu sáng, sẽ thu hút ánh mắt của người khác, khiến họ không để ý đến những thứ đang ẩn nấp trong bóng tối.

Tất nhiên điều này rất nguy hiểm.

Nơi có ánh sáng, sẽ có bóng tối.

Khi độ delay giữa bóng tối và cơ thể không quá lớn, cả con người và ác linh đều có thể di chuyển.

Nhưng ác linh Mike Stowe không có trong này, vì bóng của nó đã bị hạn chế, và nó không thể di chuyển.

Thứ nguy hiểm là trung đội ác linh, nhưng may mắn thay, chỉ cần Đỗ Duy không mất đi thân phận kẻ cầm đầu, đám ác linh sẽ chỉ đứng sau lưng hắn.

…

Bắn một phát xuyên qua cổ của gã ở trước mặt.

Đỗ Duy ngồi xổm xuống, rút lá Joker từ trong túi của xác chết.

“Khả năng thực hiện điều ước? Nghe có vẻ rất khó giải quyết.”

Vừa rồi Đỗ Duy nấp sau ác linh, nên đã nghe được lời của gã trọc, xem ra chỉ cần hắn ước điều gì đó với lá Joker này, hắn sẽ có được thứ gì đó.

Nhưng Đỗ Duy luôn luôn đề phòng với Joker.

Hắn sẽ không bao giờ sử dụng nó, nếu đây không phải là biện pháp cuối cùng.

Nhất là trong khi, đang bị ác linh Đỗ Duy chơi xỏ, trong thời gian ngắn hắn không có ý định dùng lá Joker, dù là đánh bạc hay ước nguyện. 2 phương pháp này đều đang dần dần đưa bản thân trở thành một ác linh.

Tất nhiên……

Đó không phải là ác linh hoá.

Mà là từng bước trở thành một phần của tà linh, còn thê thảm hơn cả ác linh hoá.

Tại thời điểm này.

Đỗ Duy cau mày, hắn nhận thấy họa tiết trên lá bài đã bắt đầu thay đổi.

Gương mặt của gã trọc mặc tuxedo chậm rãi nhăn nhó.

Hoạ tiết hỗn độn … mờ ảo.

Khi trở lại rõ ràng, bối cảnh vẫn là cổng cung điện, nhưng kẻ mặc tuxedo trong lá Joker trở nên rất quái dị.

Chỉ có một nửa khuôn mặt là của hắn, và nửa còn lại là gã trọc.

Phía sau, cô gái ác linh cầm ô đột nhiên giật giật.

Lá bài Joker trong túi trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, bèn lấy ra, trong tay mỗi người cầm một cái.

Trong lòng gã có một sự thôi thúc, muốn ghép 2 lá Joker lại với nhau.

Sự thôi thúc này dường như đến từ bản năng.

Nhưng nó lộ ra một cảm giác cực kỳ tà ác.

Chỉ là xung lực này không mạnh, tựa như có thứ gì đó cản trở sự phát triển của xung lực này.

Đỗ Duy nhìn xuống cơ thể của gã trọc, và nhìn chằm chằm vào phần cổ một lúc.

Sau đó, hắn quay đầu lại và nhìn chằm chằm vào lá bài Joker vô cùng quỷ dị kia.

“Có phải là vì sau khi chết, mày sẽ dần trở thành ác linh, cho nên trên lá bài này mới hiện ra tình huống quái gở này?”

“Tao có thể hiểu rằng mày vẫn chưa chết hắn, đúng không?”

Đỗ Duy hơi kinh ngạc, nhưng giọng điệu vẫn rất bình tĩnh.

Khi 2 lá bài Joker được đặt lại với nhau, tà linh sẽ xuất hiện.

Mặc dù có thể đảm bảo an toàn cho mình, nhưng tốt hơn hết không nên để tà linh này xuất hiện.

Vì vậy, gã phải đảm bảo rằng gã trọc có thể "sống", dù ở trong hình dạng của một ác linh.

Sau đó, Đỗ Duy suy nghĩ một chút, đeo chiếc mặt nạ không có ngũ quan lên mặt của gã trọc.

Vút …

Cơ thể co giật một cách kỳ lạ.

Đỗ Duy vẫn vô cảm, cởi ba lô, bắt đầu lấy ra một ít đồ vật trong đó.

Đầu tiên, đó là một chiếc gương to cỡ lòng bàn tay, sau đó là một chai nước.

Ngay sau đó, Đỗ Duy lấy ra con dao nhọn được bọc trong vải trắng.

Thứ này sắc hơn nhiều so với con dao găm hình thánh giá bằng bạc do gã trọc cầm trên tay. Bản thân nó là một môi giới đặc biệt.

Sau khi làm xong, Đỗ Duy cử động ngón tay, và nhìn cái xác nằm trên mặt đất, đang bắt đầu co giật với vẻ rất phức tạp.

Sau khi biết ác linh Đỗ Duy vẫn chưa chết, Đỗ Duy tiềm thức coi nó như lá bài tẩy quan trọng nhất của mình.

Để đảm bảo rằng ác linh Đỗ Duy xuất hiện, và có thể lấy lại cơ thể của mình, Đỗ Duy đã nghĩ ra rất nhiều cách.

Chiếc gương là cách để hoàn thành cơ chế thay đổi khuôn mặt.

Hắn đã nghĩ đến việc dùng thứ này, để đối phó với ác linh Đỗ Duy lần nữa.

Nhưng sau khi nhận ra rằng mình bị ảnh hưởng, hắn đã từ bỏ ý định này.

Thậm chí, hắn còn trực tiếp dừng sử dụng lá bài vì ác linh Đỗ Duy, trừ phi hắn chết. Nếu không sẽ không thể để nó lại thoát ra ngoài, bằng đánh bạc.

Nhưng sự chuẩn bị của hắn, không phải là vô ích.

Ít nhất……

Với một chiếc mặt nạ khác, Đỗ Duy có thể làm điều gì đó khác …

Ví dụ, tạo ra một ác linh đeo mặt nạ.

Đó không phải là ác linh đeo mặt nạ như Mike Stowe, mà là ác linh ký sinh trong mặt nạ.

Trước mặt gã, tình cờ có 1 Hunter đã chết đang dần biến thành một ác linh.

“Hi vọng mày sớm trở thành ác linh, đừng để tao đợi lâu. Bằng không, chắc tao không thể chờ được, đành phải rời khỏi nơi này.”

Một tay cầm con dao sắc bén, Đỗ Duy quơ đi quơ lại trên gương mặt cái xác của gã trọc đeo mặt nạ, sau khi tìm được điểm vào thích hợp, hắn mới dùng sức đâm xuống.

Lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào da.

Lúc này, thân thể đột nhiên chấn động cực kỳ kịch liệt …

Chương 170: Tạo ra ác linh

Phừng phừng…

Ngọn lửa đốt cháy cây gậy batoong, những mảnh vụn tạo ra một tiếng động nhẹ.

Vũng máu lớn đã ngừng chảy, không còn tiếp tục chảy nữa.

Đã gần một giờ trôi qua kể từ khi Đỗ Duy bắt đầu mổ xẻ.

Mặc dù rất quen thuộc với việc mổ xẻ tử thi, kinh nghiệm đã in sâu vào bản năng. Nhưng thời gian trôi qua, bản thân không tránh khỏi bị con phố ảnh hưởng.

Động tác dần dần trở nên chậm chạp.

Mỗi khi cầm dao nhọn rạch vào mặt tử thi, và chém dọc theo hai bên má thì luôn có sự phản kháng.

Và trong quá trình này, xác chết đã run rẩy một cách kỳ lạ, khiến cho hành vi mổ xẻ kỳ lạ này trở nên khó khăn hơn.

Nhưng đối với Đỗ Duy, mọi thứ vẫn trong tầm kiểm soát.

Khi chém xong dao cuối cùng, lực cản ở mũi dao đương nhiên không còn tồn tại.

Vấn đề gần như kết thúc.

Nhìn cái xác run rẩy với tần suất yếu hơn, Đỗ Duy bình tĩnh thầm nói: “Xem ra còn thiếu chút nữa, nhưng mình không thể đợi lâu hơn, nhiều nhất là 10 phút, mình phải rời khỏi đây.”

Giờ không an toàn, thậm chí có thể nói là rất nguy hiểm, một chân đã tiến vào địa ngục.

Con phố là một nơi rất ma quái.

Nếu có bóng, bạn có thể di chuyển trong phạm vi của con phố. Nhưng một khi đã vào đây, dù bạn có đi bao xa, bạn cũng sẽ quay trở lại chỗ cũ.

Thời gian càng dài thì độ delay giữa bóng và bản thân càng lớn.

Cuối cùng cho dù có bóng đi chăng nữa, cũng không thể nhúc nhích.

Ví dụ điển hình nhất là ác linh Mike Stowe.

Nơi ma quái này là một nơi ngay cả những ác linh cũng có thể bị mắc kẹt.

Tất nhiên……

Ban ngày, Đỗ Duy đã tìm cách rời đi, mặc cho cái bóng của mình biến mất.

Nhưng đó là ban ngày …

Ngày và đêm là 2 khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Ở trong bóng tối, chỉ cần không tạo ra ánh sáng, con người sẽ hoàn toàn chìm vào bóng tối, cũng sẽ không có cái bóng.

Nhưng điều kỳ lạ là nếu không có cái bóng đen, một khi bước vào đó con phố, sẽ không thể di chuyển.

Tạo ra cái bóng, sẽ dẫn đến cục diện bế tắc như ban ngày.

Vì vậy, nếu muốn rời đi, cách tốt nhất là chờ đợi …

Cùng ác linh chờ đến ban ngày.

Tuy nhiên……

Nhưng thời gian càng dài, hiện tượng delay sẽ càng mạnh.

Dù là con người hay ác linh, cũng không thể sống sót qua quãng thời gian này.

Nói cách khác, con phố vào ban đêm cực kỳ khủng khiếp.

Nhưng……

Khi Đỗ Duy bước vào con phố, hắn đã nghĩ đến vấn đề này, và biết rõ phải giải quyết như thế nào.

Tạo nguồn sáng phía trên đầu.

Sau đó đặt nguồn sáng ở trên ô, và tình huống vào ban ngày sẽ xuất hiện.

Bóng của chiếc ô che bóng của mình.

Thứ duy nhất cần đảm bảo là mốc thời gian.

Đỗ Duy rất rõ ràng.

Hắn và trung đội ác linh là một chỉnh thể, thân phận này tạm thời không thể thoát khỏi. Nếu không trung đội ác linh nhất định sẽ mất kiểm soát, trong tình huống nguy hiểm như vậy, khả năng bản thân sống sót là rất nhỏ.

Vì vậy, trong một thời gian, hắn sẽ làm một chuyện rất hung ác.

Mở ô khi đứng ngoài phạm vi của con phố, nhưng những ác linh theo sau hắn phải ở trong phạm vi của con phố.

Khi đó, tất cả những ác linh phía sau sẽ không thể di chuyển, và bị mắc kẹt trên con phố.

Những quỷ hồn là phần mở rộng vô hạn của con đường cao tốc kinh dị cũng sẽ bị mắc kẹt ở đây, vì chúng đứng phía sau trung đội ác linh, và không thể tiến về phía trước.

Còn hắn, kẻ cầm đầu, sẽ bỏ trung đội này, chạy càng xa càng tốt, tốt nhất kiếp này đừng đến Thành phố Massas nữa.

…

Thời gian trôi qua từng giây.

Đỗ Duy đánh zippo, và cố định nó vào đầu chiếc ô đen bằng một dải vải trắng rách.

Ngọn lửa đỏ rực cháy rất đều, và vô cùng mạnh mẽ.

Nếu không có ác linh, Zippo còn không thể châm điếu thuốc. Nhưng chỉ cần xung quanh có ác linh, nó giống như được đổ đầy nhiên liệu, chỉ cần không bị ác linh tấn công là có thể bùng cháy dữ dội.

Đỗ Duy giơ ô lên vẫy nhẹ, cũng không có chuyện gì.

"Phù ……"

Điều này khiến hắn thở phào nhẹ nhõm, đồng thời ánh mắt bình tĩnh nhìn cái xác nằm trên mặt đất.

Máu gần như đông đặc lại.

Sự run rẩy ma quái lúc trước không còn nữa, chỉ có sự im lặng chết chóc.

Nhưng loại ác ý thâm hiểm, và bầu không khí ức chế, u ám khiến cái xác càng thêm ma quái.

Một số thay đổi đã diễn ra tại xác chết…

Mặc dù chiếc mặt nạ trắng vẫn trơn bóng như cũ, nhưng nó lại khiến ta cảm thấy sợ hãi và khó chịu theo bản năng.

Nó sẽ trở thành một ác linh.

Nhìn thấy điều này, Đỗ Duy không hề cảm thấy sợ hãi, thay vào đó, hắn chờ mong nói: "Có vẻ như cuối cùng tao đã gặp may. Trước khi đi, tao có thể hoàn thành chế tạo mày."

Vừa nói hắn vừa cúi xuống, đưa tay cởi bỏ chiếc mặt nạ không có ngũ quan.

Toàn bộ khuôn mặt của xác chết đã be bét máu.

Chịu đựng sự ghê tởm của bản năng, Đỗ Duy vô cảm dùng cánh tay phải ác linh hoá của mình, tách khuôn mặt đó ra khỏi mặt nạ, rồi lại đeo mặt nạ lên trên mặt của xác chết.

Sau đó, tay trái vừa cầm ô, vừa cầm gương, đặt nằm ngang, nhắm vào cái xác.

Ngay lập tức, những gì được phản chiếu trong gương là cái xác đeo một chiếc mặt nạ không có ngũ quan.

Ác linh vẫn chưa được sinh ra, nhưng cảm giác u ám, lại càng thêm mãnh liệt.

Nhưng Đỗ Duy phớt lờ, úp gương mặt vừa lột ra vào gương.

Bây giờ, cảnh trong gương hoàn toàn khác.

Những gì nó phản ánh là một xác chết đẫm máu với toàn bộ khuôn mặt bị cắt bỏ một cách dã ma. Nhưng không có mặt nạ, nó dường như không đồng nhất với thực tế.

Bên ngoài gương, xác chết vẫn đeo mặt nạ trắng.

Cảnh tượng này vô cùng kinh dị, cho người ta cảm giác căng thẳng đến mức nghẹt thở.

Nó giống như đang tiến hành một nghi lễ.

Có thể nói thế này, vào lúc này.quy luật thay đổi diện mạo của ác linh Đỗ Duy đã được trình bày theo một cách khác.

Không có ác linh trong mặt nạ chiếm giữ xác chết, nhưng xác chết đang biến thành ác linh.

Chỉ khác là Đỗ Duy đã lột da mặt của nó trước.

Tích tích …

Máu tươi sềnh sệch chảy từ bàn tay phải của Đỗ Duy, xuống cái xác.

Ngay sau đó, một luồng khí lạnh lẽo và đáng sợ xuất hiện từ cái xác.

Đỗ Duy cúi đầu, vô cảm liếc nhìn.

Cái xác bên dưới vẫn đeo một chiếc mặt nạ không có ngũ quan, máu huyết vốn đã sềnh sệch, nhưng giờ phần lớn máu đang đông đặc, lại sôi sục một cách ma quái.

Đỗ Duy đột nhiên cảm thấy tim đau nhói, cơ thể đột nhiên cứng đờ.

Ác linh ra đời…, giờ sẽ xuất hiện, tất cả ác ý đều khóa chặt Đỗ Duy.

2 người là tử địch trước khi chết, và mối quan hệ này sau khi chết vẫn không đổi.

Nhưng giây tiếp theo, Đỗ Duy trực tiếp trùm khuôn mặt đó lên tấm gương.

Sự thay đổi khuôn mặt bắt đầu.

Và cái thứ ác ý cay độc ấy, như thể bị giáng một đòn thật mạnh, bỗng dưng khựng lại, và yếu đi rất nhiều.

Sau đó, có một cảnh hoàn toàn phi thực tế.

Đỗ Duy dùng tay phải nắm lấy khuôn mặt, từ từ đưa vào trong gương, che mặt của tử thi trong gương.

Sau khi làm xong, hắn cúi đầu nhìn cái xác đeo mặt nạ, bình tĩnh nói: “Mày ở ngoài gương đeo mặt nạ liền biến thành ác linh, nhưng mày ở trong gương lại không đeo mặt nạ, còn bị tao đổi mặt.”

“Vậy bây giờ, mày có biết mình đang ở trong gương, hay ngoài gương?”

Chương 171: Điểm dị biến cuối cùng

Khi Đỗ Duy nói câu cuối cùng.

Chiếc gương mà hắn cầm trên tay trái, bỗng vỡ vụn.

Xác chết trên mặt đất cũng yên tĩnh trở lại.

Sau đó Đỗ Duy ném chiếc gương vỡ sang bên, và đưa tay cởi chiếc mặt nạ trên mặt của xác chết.

Chiếc mặt nạ quỷ dị không dính chút máu, sạch sẽ và mịn màng. Khi để nó vào tay có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo như băng giá.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn thấy một khuôn mặt người lờ mờ, trên chiếc mặt nạ này.

Nỗi oán hận tuy mờ nhạt nhưng không thể xóa nhòa bủa vây lấy hắn.

Nó giống như nỗi ám ảnh.

Tuy nhiên.

Đỗ Duy không có cảm giác gì, ngay cả cảm xúc cũng không dao động.

So với Cái Bóng, "ác linh đeo mặt nạ" mới do chính hắn làm ra kém hơn một chút.

Nó thậm chí không đáng sợ bằng Cái Bóng.

Bởi vì khuôn mặt mà Đỗ Duy thay đổi thật ra là của chính nó.

Cơ chế thay đổi khuôn mặt của ác linh mặt nạ thực sự là thay đổi khuôn mặt của người khác.

Đây là một BUG, nhưng theo một nghĩa nào đó, nó là một vòng lặp vô tận.

Ác linh bị đổi mặt đã trở thành một ác linh mặt nạ, và khuôn mặt có thể hoán đổi là của chính nó.

Nó không thể rời khỏi mặt nạ.

Nó cũng không thể chiếm cơ thể của người khác, và thực hiện cơ chế thay đổi khuôn mặt.

Nó giống như một con rắn độc bị rút nanh, trông có vẻ nguy hiểm và khủng khiếp, nhưng thực tế nó đã không còn thể phát huy được hung tính ban đầu.

Về cơ bản nó đã là phế vật.

Nhưng đối với Đỗ Duy, đây là tình huống tốt nhất, khi 2 lá bài Joker kết hợp với nhau, nó sẽ hồi sinh tà linh.

Nhưng chủ nhân của 1 trong 2 lá bài Joker đã biến thành một ác linh, khiến quá trình hồi phục trở nên bế tắc.

Miễn là ác linh trên mặt nạ mới không bị tiêu diệt, lá bài Joker sẽ không phải là vấn đề trong thời điểm hiện tại.

Vậy nên Đỗ Duy sẽ bảo vệ thật tốt ác linh mặt nạ mới này …

Suy nghĩ về điều này.

Đỗ Duy bỏ mặt nạ vào ba lô, cầm chiếc ô đen đi về phía đám cháy, muốn dập tắt ngọn lửa, và đi qua lối thoát an toàn do hắn lưu lại.

Khi bước qua xác người gã trọc, Đỗ Duy nghĩ một lúc rồi lại sờ soạng trên người gã ta.

Suýt nữa thì hắn đã quên một thứ.

Rất nhanh……

1 chiếc hộp dài có chiều rộng 2 cm, và chiều dài khoảng 15 cm xuất hiện trong tay của Đỗ Duy.

Sau khi mở hộp, bên trong có 1 chiếc đinh sắt dài, và hẹp.

Chiếc đinh đã gỉ sét, đuôi hình tròn, trông giống như những chiếc đinh đóng thuyền buồm bằng gỗ ở thế kỷ trước.

"Đây là Thánh Đinh? Nhìn bằng trạng thái Quỷ Nhãn cũng không thấy có gì lạ. Có thể dùng nó để đối phó với xác chết của Hunter, và ngăn cản nó thay đổi?"

"Có chút kỳ lạ…"

Đỗ Duy cất hộp, đi về phía đống lửa, thầm suy nghĩ.

Tuy không cảm thấy có gì bất thường, nhưng nó được dùng để đối phó với xác chết của Hunter. Vậy thì mục đích chế tạo Thánh Đinh thú vị đây.

Có vẻ như cả Giáo Hội Twilight, và cả giáo hội chính thống đều có thái độ lập lờ đối với Hunter.

…

Xì xì……

Nước đổ lên ngọn lửa, trực tiếp dập tắt, khói mờ mịt bốc lên kèm theo tiếng xèo xèo làm ê cả răng.

Ánh sáng xung quanh hoàn toàn mờ đi.

Trong tầm mắt, chỉ một màu đen nhánh.

Ngọn lửa duy nhất là ngọn lửa đỏ của chiếc zippo buộc vào đầu chiếc ô đen.

Đằng sau hắn là một trung đội ác linh rất kỷ luật, và thầm lặng.

Đỗ Duy đi về phía trước, trung đội ác linh đi theo phía sau.

Về phần ác linh đeo trâm cài áo bằng vàng, dường như muốn theo kịp trung đội ác linh, nhưng vì không thể động đậy nên chỉ có thể điên cuồng run rẩy.

Đỗ Duy theo tiềm thức liếc nhìn nó, chính xác là liếc nhìn chiếc trâm cài áo bằng vàng.

Chiếc trâm được làm bằng vàng ròng, với hình dáng tinh xảo và sang trọng, người thợ làm ra nó phải là người giỏi nhất, những chi tiết dù là nhỏ nhất cũng không hề thấy một nét gãy nào.

Thứ này hẳn rất có giá trị.

Nhưng Đỗ Duy không hề có ý nghĩ sẽ lấy nó.

Thứ có thể mang đến lời nguyền, chiếc nhẫn cũng đã quá sức chịu đựng rồi, cộng thêm cây trâm cài áo bằng vàng nữa, khả năng cao là lời nguyền sẽ trực tiếp bộc phát.

Mà lời nguyền này đến từ cả 2 thứ.

Lời nguyền trên cơ thể Đỗ Duy đã suy yếu đi rất nhiều, trong thời gian ngắn sẽ không có khả năng bộc phát. Dù có xảy ra thì nhiều nhất cũng là The Nun lại nhảy ra khỏi giấc mộng, với năng lực hiện tại của hắn cũng không phải là hoàn toàn không thể chống lại.

Nhưng nếu tiếp xúc với trâm vàng, lời nguyền sẽ nặng nề hơn.

Đỗ Duy phỏng đoán, nếu tình huống đó thật sự xảy ra, chắc thứ mình sẽ gì nhìn thấy sẽ là nguồn gốc của lời nguyền.

Nó tương đương với việc tìm chết …

Hơn nữa, những thứ như trâm cài bằng vàng dường như không có tác dụng gì khác, ngoại trừ những chữ cái được khắc trên nó.

Để nó lại thành phố Massas tốt hơn nhiều, so với việc mang nó ra ngoài.

Kết quả là, Đỗ Duy không còn lưu luyến, cẩn thận cầm ô đen, đi về phía lối ra.

Ánh lửa lờ mờ.

Đỗ Duy nhìn xuống chân mình, luôn đứng trong cái bóng của chiếc ô, cử động không chút sai sót vì sợ làm nghiêng chiếc ô khiến cái bóng bị lệch.

Tuy nhiên, hắn đi đường đã lâu, thân thể hiển nhiên cứng ngắc, cho nên tốc độ không nhanh, nhưng lại có vẻ rất ổn định.

Vừa đi, vừa liếc nhìn về phía trung đội ác linh phía sau.

Cô gái ác linh cầm ô thấp hơn mình, nên Đỗ Duy không thể nhìn thấy hình dáng cụ thể của cô ta. Nhưng theo bản năng, ác ý kìm nén trên những ác linh này như nham thạch nóng chảy đang hoạt động, bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào.

Nhưng, thân phận hiện giờ của hắn vẫn là kẻ cầm đầu của trung đội ác linh.

Cờ bạc là một quy luật bất di bất dịch, chơi được chịu được.

Ngay cả tà linh bắt nguồn từ cờ bạc, hay chính là lá bài Joker, cũng chỉ có thể tuân theo các quy luật của trò chơi cờ bạc.

Bằng không, nó cũng không thua Đỗ Duy.

Vì vậy, hiện tại Đỗ Duy cũng không lo lắng lắm về trung đội ác linh.

Ít nhất, hắn cũng không cần quá lo lắng trước khi rời trung đội “trung thành” này.

Cho dù ác ý mạnh đến đâu, trước khi bộc phát ra ngoài, cũng chỉ khiến bầu không khí thêm áp lực, khiến người ta rơi vào sợ hãi.

…

Vài phút sau.

Đỗ Duy cầm ô đen bước ra khỏi phạm vi của con phố.

Với sự biến mất của lực cản, hắn cảm thấy khá thoải mái.

Từ thể chất đến tâm lý, đều ổn định hơn nhiều.

Đỗ Duy cúi đầu nhìn xuống dưới chân.

Lúc này, hắn đã giẫm lên lằn ranh vô hình.

Nếu lùi lại một chút sẽ trở lại phạm vi con phố, tiến lên một bước thì trung đội ác linh ở đằng sau cũng sẽ theo sau.

Nhưng mà, hắn không nhúc nhích nữa, cũng không có nghĩ quay đầu lại, chỉ bình tĩnh nhìn về phía trước, ánh mắt sâu thẳm lạnh lùng.

Đằng sau hắn, toàn bộ ác linh trung đội cũng rất quy củ, kẻ cầm đầu không động, bọn họ cũng không động.

Nhưng thời gian trôi qua từng chút một.

Trong toàn trung đội ác linh, bỗng nhiên xuất hiện những biến hoá.

Tất cả ác linh đều run rẩy, nhìn chằm chằm bóng lưng của Đỗ Duy.

Kế đó, ngày càng có nhiều quỷ hồn hơn, nhưng ngay khi mỗi quỷ hồn xuất hiện, nó vùng vẫy như thể rơi xuống đầm lầy, dần trở thành im lặng ác độc.

Còn ác linh đeo trâm vàng, ngay cả cũng không làm được.

Biên độ run rẩy của toàn bộ trung đội ác linh càng ngày càng ít nhỏ, bắt đầu từ sau cùng.

Đầu tiên chính là ác linh đen thui, có chút giống phụ nữ, nhưng tay chân dài hẹp, chỉ có thể nhìn thấy dưới ánh đèn, dừng run rẩy.

Sau đó … từng con một, như thể bị virus lây lan, tất cả các ác linh đều bất động.

Đỗ Duy cảm nhận được sự bình yên sau lưng, nhưng không có ý nghĩ lập tức di chuyển.

Sau một lúc…

Một bàn tay mảnh mai, và lạnh lẽo từ từ đặt lên vai của hắn.

Hơi lạnh ngột ngạt xộc thẳng vào nội tạng dọc hai bên vai.

Đỗ Duy không những không sợ hãi, ngược lại còn cười.

Hắn trực tiếp duỗi ra cánh tay phải ác linh hoa lôi ra con dao sắc bén.

Sau đó hắn quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy cô gái ác linh cầm ô dùng ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm vào hắn, một tay cầm ô, một tay đặt lên vai hắn.

Đỗ Duy cười với nó: “Khi người ta đối mặt với nguy hiểm, theo bản năng sẽ lựa chọn chạy trốn. Còn các ác linh đều chìm trong im lặng, theo lý mà nói, tao nên rời đi ngay lập tức, còn mày sẽ ngủ yên.”

“Nhưng tao đã chờ mày tấn công, nên đã không rời đi.”

“Và vừa rồi, khi mày đặt tay lên vai tao, tao biết, mày vô dụng rồi.”

Dứt lời, Đỗ Duy vẫn không nhúc nhích, trong tay cầm một con dao nhọn, đâm vào bàn tay của ác linh đang đặt trên vai

của mình.

Con dao sắc này là một môi giới đặc biệt.

Đột nhiên, bàn tay của ác linh run lên, nhưng không thể rụt tay lại.

Đỗ Duy đẩy bàn tay của ác linh về lại vị trí cũ.

Đỗ Duy đợi một lúc, xác định trung đội ác linh không còn động đậy được nữa, hắn mới tháo zippo buộc trên đầu chiếc ô đen.

Bột xương lại được rải lên trên cơ thể của cô gái ác linh cầm ô đen.

Đây là vật phâmt cuối cùng của Đỗ Duy, nhưng hiệu quả rất tốt, khi ngọn lửa bùng cháy, bao trùm lên lũ ác linh.

Nhưng dù đốt mạnh đến đâu, ác linh vẫn im lìm như tượng điêu khắc, không một chút động tĩnh.

Đỗ Duy nhìn sâu vào ngọn lửa đang cháy, thì thào nói: "Đã kết thúc … chỉ cần con phố này không bị phá hủy, hoặc là có người xuất hiện ở đầu nguồn đường cao tốc, hẳn là sẽ không có bất kỳ vấn đề gì ở đây."

Nói xong haén quay người nhanh chóng rời đi.

Tuy rằng chỉ ở thành phố Massas có 8 tiếng, nhưng tinh thần không ngừng căng thẳng. Nếu còn ở lại thêm, Đỗ Duy nghĩ chắc mình chết, cũng không biết chết như thế nào.

Chương 172: Dawkwe

Nửa đêm vắng lặng.

Đỗ Duy xách ba lô, cầm ô đen vội chạy về hướng lúc tới.

Đi qua khu vực dây thép gai gỉ sét, là đã rời khỏi thành phố.

Những tình huống phát sinh đột biến, đã không xảy ra như trong tưởng tượng.

Rốt cuộc, dù Đỗ Duy đã ở thành phố Massas suốt 8 tiếng, nhưng phạm vi thăm dò cũng không lớn lắm, những ác linh mà hắn gặp phải đều bị mắc kẹt trên con phố.

Tất cả như thường…

…

Đi về phía tây của thành phố Massas.

Sau 1 tiếng đồng hồ, Đỗ Duy đi đến một con đường hẻo lánh.

Đưa mắt nhìn về phía trước, xung quanh tối om một màu, thăm thẳm và vắng lặng.

Chiếc McLaren GT đậu ở một góc.

Đỗ Duy lấy chìa khóa ra, hướng về phía cửa xe bấm một cái, cửa kính xe bèn tự động nâng lên, đèn pha của xe lóe lên.

Trong bóng tối, ánh sáng luôn mang lại cho con người cảm giác an toàn.

“Hừ……”

Chậm rãi thở ra một hơi ngột ngạt, Đỗ Duy cầm chiếc ô đen bước lên xe.

Balô được đặt ở ghế lái phụ, và có thể dễ dàng lấy được.

Đóng cửa lại, một lần nữa nhìn về phía Thành phố Massas.

Toàn bộ thành phố chìm trong bóng tối, ngay cả những đường nét mơ hồ bên ngoài cũng không nhìn thấy, như thể thành phố đã bị xóa sạch khỏi thế giới.

Ở trên bầu trời của thành phố, lại càng quỷ dị hơn. Có thể nhìn thấy những đám mây, nhưng có vẻ như chúng bị vấy bẩn, u ám và đen tối như báo hiệu của cơn mưa sắp đến, nhưng tình trạng này đã kéo dài trong một thời gian dài, trông rất ma quái.

Không có mưa, và không có gì bất thường xảy ra.

Thành phố này cứ như đang ủ bệnh, và khi nó bộc phát, sẽ gây ra kinh hoàng không thể tả nổi.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, thu hồi tầm mắt, khởi động xe rời đi.

Hắn không muốn nguy cơ ở Thành phố Massas nổ ra, nhưng ở giai đoạn này, với năng lực của mình, hắn hoàn toàn không thể giải quyết nó, chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Khi đối mặt với ác linh, con người gặp bất lợi.

Bị động và tuyệt vọng.

Mặc dù Đỗ Duy là một Hunter, nhưng mức độ ác linh hoá của hắn chưa sâu, còn kém xa so với thế hệ Hunter của Andrew Dawkwe.

Trong chuyến đi Thành phố Massas lần này, năng lực ác linh hoá của hắn rất cùi bắp, thậm chí còn không có hiệu quả bằng ô đen.

Chiếc xe lướt đi, nhưng tốc độ không nhanh.

Trong khi lái xe, Đỗ Duy đang suy nghĩ về thu hoạch của mình trong lần hành động này.

Đầu tiên, hắn đã lấy được lá Joker còn lại, và một chiếc mặt nạ khác.

Nhưng lá Joker này có liên quan đến tà linh, vì vậy tốt hơn hết là không nên sử dụng nó.

Chiếc mặt nạ kia đã được hắn sử dụng làm môi giới mà không biết khả năng của nó, và Hunter của Giáo hội Twilight đã bị nhốt trong đó.

Tác dụng của ác linh mặt nạ mới là cố định một điểm neo cho lá bài Joker, để ác linh tạm thời không thể xuất hiện, nhưng hắn không biết chuyện này có thể tồn tại được bao lâu.

Hơn nữa, khả năng thực hiện một điều ước dường như đã bị ảnh hưởng một chút.

Khi Đỗ Duy nghĩ về điều này, hắn không thể không đưa ra lá bài Joker mới đó.

"Điều ước, có thể coi đây là điều ước với ác linh, nhưng trên đời này chưa bao giờ có cái gọi là chỉ lợi không hại. Có thể coi đây là một giao dịch."

"Nhưng giao dịch này không công bằng."

Trên lá bài Joker, người mặc tuxedo cư xử rất kỳ lạ, khuôn mặt của nó khá giống với sự kết hợp giữa Đỗ Duy và gã trọc, gương mặt lập thể nhiều lớp, hai mắt lõm sâu, ánh mắt lạnh lùng ảm đạm.

Đỗ Duy cau mày: "Mình có thể cảm nhận được mối liên hệ với nó, nhưng không chặt chẽ, và nó không giống với lá bài trước đó. Nói cách khác, chủ nhân của nó là mình và Hunter của Giáo Hội Twilight."

“Thế nhưng Hunter đã biến thành ác linh, bị mình nhốt vào trong mặt nạ, vĩnh viễn không thể thoát ra. Nhưng mình cảm thấy được nó đang chờ điều ước của mình, thế là sao?”

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút kỳ quái, hắn nghĩ đến một 1 cụm từ rất buồn cười- 1 tớ hầu 2 chủ.

“Nhưng tạm thời mình sẽ không dùng nó. Dù có dùng nó, cũng sẽ cố gắng thực hiện một điều ước theo cách khác. Chẳng hạn như để ác linh trong mặt nạ thực hiện một điều ước hộ, như vậy người thực hiện giao dịch là nó, không phải mình.”

“Vấn đề của Thánh Đinh và ác linh Đỗ Duy cũng rất nan giải.”

“Ngoài ra, ác linh hoá của mình khác với những người khác, dường như thiếu thứ gì đó … vấn đề nằm ở Annabelle. Con búp bê ác linh này không đơn giản như mình đã nghĩ…”

Nói đến đây, ánh mắt Đỗ Duy có chút lạnh lùng.

Có rất nhiều thứ phải giải quyết, nhưng phải giải quyết từng việc một.

Phải tìm một nơi an toàn để giấu Thánh Đinh, về phần ác linh Đỗ Duy, chỉ cần hắn không gặp phải nguy hiểm cao độ và không dùng lá Joker, tạm thời vẫn là an toàn.

Nhưng chắc sẽ không đơn giản như vậy.

Rốt cuộc, ở một khía cạnh nào đó, nó thực sự là một “chính mình” khác.

Trí nhớ, tính cách và tư duy logic đều giống nhau.

Kẻ thù lớn nhất của mình là chính mình.

Người duy nhất hiểu rõ bản thân nhất cũng chỉ có bản thân, đối với Đỗ Duy, hắn biết rõ ác linh Đỗ Duy khủng khiếp như

thế nào. Trong cuộc đấu tay đôi vô hình này, đôi bên bất phân thắng bại.

"Vậy ai là kẻ thua cuộc?"

Đỗ Duy cười khẩy, đạp hết ga.

Chiếc xe tăng tốc và nhanh chóng rẽ vào đường cao tốc, rời xa thành phố Massas.

…

Ở thành phố Massas.

Một người đàn ông 70 tuổi với mái tóc hoa râm, hơi hói đầu đang mặc đồng phục của một linh mục, đứng yên với cái lưng hơi gù.

Tên ông ta là Alvin Dawkwe, và là một trong những Hunter của giáo hội. Không giống như Đỗ Duy, ác linh hoá của ông ta đã đạt đến giới hạn.

Toàn bộ nước da của người đó xám xịt, giống như một xác chết, toát ra vẻ ác độc đáng sợ.

Giống ác linh hơn cả ác linh.

Ở bãi đất đối diện, có một cái hố khổng lồ không đáy.

Toàn bộ cái hố rộng chừng 100 mét vuông, tối đen như mực, có thể nghe thấy tiếng gió rì rào, giống như ác quỷ đang thì thào.

Càng nhìn xuống, ý muốn nhảy xuống hố càng mãnh liệt.

Nhưng Alvin hoàn toàn phớt lờ cảm giác này, ngoài ngoại hình và cái tên, ông ta có rất ít đặc điểm của con người, lạnh lẽo và đơ cứng, không chút cảm xúc.

Lúc này, một tràng bước chân đều đặn đột nhiên vang lên.

Kèm theo đó là một giọng nói già nua vang lên: “Alvin, tuy tao biết giáo hội sẽ phái mày tới, nhưng tao vẫn cảm thấy kinh ngạc. Mày cũng chẳng khác ác linh là bao, không nên nhúng tay vào chuyện này.”

Alvin từ từ quay đầu lại, và im lặng nhìn về phía sau.

Đó là một “thanh niên” khoảng 40 tuổi, có một vết sẹo khổng lồ bắt đầu từ giữa trán xuống tới tận cằm trái.

Kẻ này chỉ có 1 mắt.

Vết sẹo đó dường như là do một loại móng vuốt sắc nhọn nào đó gây ra, tuy đã lâu nhưng vẫn lộ ra màu đỏ tươi dị thường.

“Federikk, kể từ khi mày tham gia Giáo Hội Twilight, chúng ta đã không gặp nhau suốt 30 năm, đúng không? Vẻ ngoài của mày không hề thay đổi, điều này thật khiến ngươi ta ước ao.”

Xem ra sau khi gặp lại bạn cũ, ánh mắt của Alvin có một tia hồi tưởng và phức tạp, nhưng chỉ có vậy, rất nhanh tan biến.

Kẻ này đã không còn nhân tính …

Chương 173: Hunter mất đi nhân tính

Ở đối diện.

Người đàn ông tên Federick trầm giọng nói: “Nếu như mày sẵn sàng chịu đựng nỗi đau bị xé nát, trước khi trở thành ác linh, mày có thể giữ được thanh xuân.”

Vừa nói, lão ta không khỏi nhếch mép: “Vậy tại sao mày lại ở đây? Có phải vì giáo hội biết tao sẽ xuất hiện, và nhận được tin tức nội bộ từ Giáo Hội Twilight?”

Alvin ngây người nói: “Chuyện này có gì lạ sao?”

Federick lạnh lùng nói: “Mọi tổ chức đều sẽ phải đối mặt với tình huống này.”

Alvin đồng ý: “Giáo hội cũng vậy.”

Federick im lặng.

Phải một lúc sau, lão ta mới tiếp tục: “Đám người điên của giáo Vidar gần đây hoạt động khá tích cực. Chúng không còn hài lòng với châu Âu nữa. Chúng thậm chí còn muốn giải phóng những thứ nằm dưới lòng đất. Chết tiệt.”

Alvin trầm giọng nói: “Tao ngửi thấy mùi máu trên người mày, những kẻ điên đó đã chết?”

Federick lạnh lùng nói: “Bọn chúng nhất định phải chết.”

Mí mắt của Alvin cụp xuống, cứ như có chút mệt mỏi: “Massas hiện giờ chắc là không có người sống, đúng không?”

Federick hiểu ý người bạn cũ của mình, nhẹ nhàng nói: "Mày muốn hỏi lá Joker hả, Hunter mới lẽ ra đã có lá Joker còn lại, và đang trên đường đến Thụy Sĩ."

Alvin nói với vẻ tiếc nuối: "Thật đáng tiếc …"

Federick khinh thường nói: "Giáo hội luôn thích dập tắt nguy hiểm từ trong trứng nước, nhưng có những chuyện nếu như không làm, luôn có thể duy trì hiện trạng."

"Ác linh sẽ ngày càng nhiều, còn Hunter mỗi lúc một ít. Tìm không được biện pháp mới, thế giới sẽ chỉ ngày càng tuyệt vọng."

Alvin cảm thấy mình nên tức giận, nhưng lại nhận ra rằng mình đã mất đi cảm xúc tức giận từ lâu.

"Giải pháp của mày là để cho ác linh cắn nuốt Hunter, nghiên cứu ra cái gọi là tà linh, nhưng điều đó là bất khả thi. Dù tà linh không thể di chuyển chủ động như ác linh, nhưng chúng lại tàn độc hơn ác linh."

Federick gật đầu đồng ý rồi bước tới chỗ Alvin, nói: "Vậy nên hắn vốn không hề biết chân tướng. Nếu thí nghiệm thất bại, Twilight sẽ chỉ mất đi một thành viên dự bị."

Alvin không đồng ý với ý kiến này, nhưng ông biết nó có thể đúng.

Không khí dịu đi.

Federick nhìn người bạn cũ của mình với nhiều cảm xúc lẫn lộn.

Sau khi trở thành Hunter, việc đánh mất nhân tính sẽ khiến con người ngày càng giống ác linh hơn.

Ông và Alvin là những người bạn rất tốt của nhau, 30 năm sau mới gặp lại, nhưng có một nỗi buồn không thể diễn tả thành lời …

Những năm gần đây, mối quan hệ giữa giáo hội và Giáo hội Twilight đã dịu đi nhiều, và đã có một số liên lạc giữa 2 bên.

Vì vậy, giáo hội có thêm thủ đoạn để giải quyết tai hoạ ngầm của ác linh hoá, nhưng đối với người lớn tuổi như Alvin, điều đó không có mấy ý nghĩa.

Ông già này đã bị thời đại đào thải, ngoài tín ngưỡng, trong mắt của ông không còn tình cảm và nhân tính.

Giáo hội và giáo hội Twilight có cùng nguồn gốc.

Federick và Alvin đã từng là cộng sự tốt nhất.

Xung đột và liên hệ giữa 2 tổ chức được thể hiện một cách sinh động qua 2 người họ.

Federick rời giáo hội gia nhập Giáo Hội Twilight, mối tai hoạ ngầm trở thành ác linh mất đi nhân tính được áp chế. Giờ lão ta vẫn có thể duy trì cảm giác mà một người bình thường phải có, ngoại trừ vô tính vô nghĩa, thì không có nhiều bất thường.

Alvin ở lại giáo hội, nhưng suốt một thời gian dài, ông bị giam dưới lòng đất và không được phép rời đi.

Đối với tín ngưỡng, Alvin đã cho đi quá nhiều, nhưng ngay cả khi đứng trước bờ vực trở thành ác linh, niềm tin của ông vẫn không thể lay chuyển.

2 sự lựa chọn, không thể phân biệt ai đúng ai sai.

Đột ngột……

Âm thanh rì rì phát ra từ cái hố lớn trên mặt đất.

Alvin và Federick quay đầu nhìn sang.

Một bóng đen mờ ảo từ trong hố "bò" lên, chỉ có 1 con mắt đỏ ngầu, trông rất giống Cái Bóng ở trong nhà của Đỗ Duy.

Khoảnh khắc nhìn thấy 2 “người sống”, một luồng ác ý mạnh mẽ tỏa ra từ bóng đen.

Giây tiếp theo, nó đột ngột biến mất.

Alvin vô cảm, giẫm lên bóng của mình.

Có tiếng động vang lên …

Ngay khi bóng đen vừa ló đầu ra khỏi bóng của ông, đã bị đạp 1 phát vào ngay mặt.

Nhưng sau đó, một bóng đen khác leo lên khỏi mép hố.

Federick cau mày: “Đây có vẻ là nguồn gốc, nhưng chắc phải có thứ gì đó đáng sợ hơn ở bên dưới.”

Vừa nói, lão vừa mở to con mắt duy nhất, đôi mắt đó chứa đầy hơi thở lạnh lẽo, và thứ phản chiếu là bóng đen vừa ló đầu ra.

Vừa nhắm vừa mở, bóng đen kia hoàn toàn biến mất.

Lúc này, Alvin cũng lấy từ trong người ra một thứ giống như cuộn giấy, dài khoảng 15 cm. Sau khi mở ra, trên đó có một dòng chữ viết bằng máu, và có một số hoa văn đặc biệt giống như vân da. Rất dễ để liên tưởng đến làn da của con người.

Tất nhiên, đây là một cuộn giấy làm bằng da cừu.

Sau khi Alvin lấy cuộn giấy ra, cảm giác lạnh lẽo trên người tan đi rất nhiều, nhắm mắt lại, trầm giọng thì thầm vài câu bằng tiếng cổ.

Có vẻ như đang đọc đoạn văn trên cuộn giấy.

Federick hít một hơi thật sâu. Cuộn giấy này rất cổ xưa.

Trong suốt 200 năm của Thập Tự Chinh, giáo hội đã phá hủy một tổ chức dị giáo, và lấy được một số thứ.

Và tổ chức dị giáo đó là tiền thân của giáo phái Vidar.

Trong hồ sơ tư liệu của giáo hội, tổ chức dị giáo đó đã hy sinh hàng nghìn người mới tạo ra được cuộn giấy này, nhưng không ai biết được năng lực của thứ này.

Khuôn mặt của Federick trở nên xấu xí: "Alvin, sao giáo hội lại để mày mang thứ này? Mày định làm gì?"

Lúc này, Alvin cũng đã đọc xong dòng chữ trên cuộn giấy, ông ta quay đầu lại, vô cảm nói: "Giáo hội đã biết về Thành phố Massas từ lâu, và đang nghĩ cách giải quyết."

"Vài tháng trước, giáo phái Vidar cũng nhận thấy điều này, và kế đó là mày."

"Nhưng mày không biết rằng thành phố này đang dần trở nên đáng sợ hơn. Nó thu hút rất nhiều ác linh."

"Vì vậy, giáo hội biết rằng về cơ bản không thể giải quyết vấn đề của thành phố Massas. Họ chỉ có thể tìm cách trì hoãn mối nguy hiểm, để nó bùng phát chậm hơn, và cho giáo hội thêm thời gian để chuẩn bị."

"Nhưng điều này đòi hỏi một cái giá nhất định. Nhiều Người Đuổi Quỷ đã chết ở đây. Đây là tế phẩm, cả tôi cũng vậy…"

"Tuy nhiên, sau khi giáo hội biết mày sẽ đến đây, giáo hội cảm thấy rằng có thể được đổi một vật hiến tế khác."

Federick sững sờ: "Mày muốn hiến tế tao?"

Điều khiến lão tức giận hơn cả là, lão thấy mình không thể nhúc nhích được nữa.

Alvin nhìn lão, và nói: "Federick, mày không nên đến đây."

"Nếu là tao của mày xưa, tao nhất định sẽ từ chối kế hoạch này, nhưng giờ… tao rất tiếc."

“Dù họ có là người hiền lành đến đâu, họ cũng sẽ trở thành giống như tào, sau khi ác linh hoá đến mức độ này. Thật đáng tiếc khi những người trong Giáo hội Twilight bọn mày đã yên ổn quá lâu …”

Nói xong, Alvin bước đến chỗ Federick đang đứng im bất động, đem phần viết đầy chữ của cuộn giấy, đắp lên mặt của lão.

“Nếu Hunter mà mày mang theo vẫn còn ở trong thành phố, tao sẽ dễ dàng giết nó. Nhưng nó không còn ở đây, cũng tốt, tao đỡ phải lãng phí sức lực.”

“Không ai biết chuyện gì đã xảy ra ở đây, họ chỉ biết rằng từ nay thành phố Massas sẽ bị phong tỏa hoàn toàn, và mày đã không may chết ở trong này.”

Chương 174: Tom, người đã tuyệt vọng

Trên con đường dài, thẳng tắp.

Một chiếc McLaren GT có tốc độ cực nhanh, khi nó gầm thét phóng đi, nó tạo ra một cơn lốc.

Ở bên trong xe, Đỗ Duy bèn gọi cho Alexis.

Vốn dĩ hắn nghĩ sẽ ở lại thành phố Massas 1 ngày rưỡi, nhưng không ngờ mọi chuyện lại thay đổi nhiều như vậy, chỉ sau 8 tiếng là hắn có thể rời đi.

Vì vậy, Đỗ Duy lúng túng phát hiện, dường như mình không còn nơi nào để đi.

Nếu quay trở lại New York, sẽ có vấn đề với việc cố tình tạo ra chứng cớ ngoại phạm, bởi vì Alexis đã đến thành phố nơi bố mẹ cô ấy đang ở.

Cả 2 không thể cùng nhau trở lại New York.

Hắn chỉ đơn giản gọi cho Alexis để thông báo về sự an toàn của mình và nói về việc gặp phụ huynh.

Nhưng Alexis dường như đã ngủ quên, gọi mãi không được.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, bèn cúp máy, chuẩn bị tìm một đoạn đường tương đối hẻo lánh, dừng lại ngủ qua đêm.

Nhưng vừa cúp máy, smartphone của hắn lại reo vang.

Người liên lạc không phải là Alexis, mà là Cảnh sát Tom …

“Muộn như vậy, tại sao Tom lại gọi cho mình?”

Đỗ Duy thấy khó hiểu, bèn bấm nút trả lời.

Ngay sau đó, giọng nói kinh hoàng của Tom vang lên: “Damn it! Anh Đỗ Duy, anh đang ở đâu? Tôi cần anh giúp!”

Đỗ Duy ngẩn người một lúc, trầm giọng nói: “Gặp phải ác linh sao?”

Giọng điệu của Tom run lên: “Tôi không biết thứ quỷ kia có phải là ác linh hay không, nhưng tôi đã nhìn thấy cô ấy. Lúc đó tôi… tôi đang làm tình với một em xinh tươi, mọng nước! Chưa bắt đầu đã bị ả ta doạ cho teo chim!”

Đỗ Duy cau mày nói: “Em gái xinh tươi?”

Tom gục xuống và nói: “Đó là cô hàng xóm xinh đẹp mà tôi luôn muốn xxx. Tôi đã nói với anh rồi mà. Anh không quên chứ?”

Đỗ Duy đáp: “Tôi vẫn nhớ.”

Đầu dây bên kia, Tom càng suy sụp: “Vậy bây giờ anh đang ở đâu? Bạn thân của tôi, giờ tôi rất cần anh!”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, đành phải nói mơ hồ: “Hiện tại tôi không ở New York, ừm … tôi cùng bạn gái đi gặp ba mẹ của cổ. Nhưng vì anh đã gặp chuyện, với tư cách là bạn, tôi sẽ về ngay.”

Tom cảm kích nói: “Cảm ơn Đỗ Duy, từ nay về sau anh sẽ là người em tốt nhất của tôi!”

Vừa nói, anh ta dường như nghĩ ra điều gì đó, sau đó kinh ngạc nói: “Khoan đã, hình như hôm qua anh nói với tôi là anh có bạn gái giàu có, hôm nay đã đi gặp bamẹ sao? Anh làm bụng người ta to ra sao?”

Sắc mặt của Đỗ Duy tối sầm lại: “Tôi hy vọng anh vẫn có thể nói lời này, khi ác linh tái xuất.”

Tom cũng nhận ra sai lầm của mình nên vội xin lỗi: “Xin lỗi, tôi sợ đến mức nói năng linh tinh. Tôi luôn cảm thấy mình sẽ phát điên nếu không nói gì.”

Đỗ Duy hiểu rất rõ về Tom, nói nhỏ: “Theo lệ thường, ác linh sẽ không lập tức tấn công người sống, cho nên anh không cần sợ hãi như vậy, sợ hãi chính là chất dinh dưỡng để vỗ béo cho ác linh.”

Tom sửng sốt: “Ý anh là, chỉ cần tôi giữ bình tĩnh, tôi sẽ ổn?”

Đỗ Duy phủ nhận: “Không đơn giản như vậy. Giữ bình tĩnh chỉ là có thể sống lâu hơn một chút. Vậy nên, anh lập tức đến nhà thờ tìm cha Tony, và bảo rằng do tôi giới thiệu, ông ấy sẽ giúp anh.”

Tom thở phào nhẹ nhõm, và nói ngay: “Được rồi, tôi sẽ đến nhà thờ ngay. Khi nào anh sẽ về?”

Đỗ Duy tính toán thời gian: “Trước nửa đêm.”

Nói xong, hắn cúp điện thoại, quay người vội lái về phía New York.

Trên thế giới này, Tom là một trong số ít người có quan hệ không tệ, đồng thời đã trợ giúp hắn không ít chuyện.

Mà giờ Đỗ Duy cũng đủ khả năng giải quyết một vài sự kiện ác linh.

…

Ở một nơi khác.

Tom vội vã ra khỏi khu đèn đỏ, trên người mặc quần áo nhưng thân dưới chỉ có một chiếc quần đùi.

Khi đến chỗ đậu xe, vội kéo cửa, Tom khởi động xe và lao nhanh về phía nhà thờ ở quận Bắc Brook.

Vượt cả đèn đỏ …

Rất may là lúc này trên phố không có nhiều xe cộ, nên hành vi của Tom không gây nhiều ảnh hưởng.

Tuy nhiên, mới đi được nửa chặng đường.

Tom vô tình liếc nhìn chiếc gương chiếu hậu, nhưng hình ảnh trong đó gần như khiến anh chết khiếp.

Trên màn hình, ở ghế lái phụ xuất hiện một người phụ nữ mặc váy dài, dáng người cực chuẩn.

Đầu người phụ nữ rũ xuống, trên cổ treo một sợi dây.

Chính Tom cũng chưa bao giờ quên được cô hàng xóm xinh đẹp ngày nào vẫn dõi theo anh từ cửa sổ.

“F*CK!”

Khuôn mặt của Tom trở nên vô cùng xấu xí, nhưng khi quay đầu lại nhìn ghế lái phụ thì lại không thấy gì.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Tom chết lặng, dù biết trên đời này có ác linh, từng cùng “người bạn tốt” Đỗ Duy giải quyết nhiều vụ ác linh, nhưng đây là lần đầu tiên anh thật sự gặp phải ác linh.

Đột ngột……

Tom quay đầu lại liếc nhìn gương chiếu hậu, ác linh vẫn đang ngồi ở đó, đầu rũ xuống nghiêng về phía anh ta.

Nhưng khi nhìn sang, ở ghế lái phụ lại không có ai.

Những người bình thường không có Quỷ Nhãn, là những người bất lực nhất khi đối mặt với ác linh.

Ngay lập tức, Tom không dám nhìn về ghế lái phụ nữa, người nhễ nhại mồ hôi, cả quần đùi cũng ướt…

Chết tiệt!

Tốc độ của chiếc xe lập tức nhanh hơn, và nó gần như đã đạt đến giới hạn của chiếc xe này.

Tom nhìn về phía trước, nhưng mắt trái của anh vẫn đang nhìn vào gương.

Sau đó, một điều gì đó khiến anh ta sợ hãi hơn, đã xảy ra.

Trong tấm gương chiếu hậu, đầu của ác linh đã được lật lại, cả khuôn mặt đều nhìn về phía mình, dường như cảm thấy mình đang nhìn nó, bèn đưa đầu tới đùi của mình.

Chỉ cần cúi đầu là có thể gặp ác linh.

Nhưng trừ qua gương chiếu hậu, Tom không thể nhìn thấy ác linh.

Nó kỳ lạ đến cùng cực.

Tom nuốt nước bọt một cách khó khăn. Anh ấy đã lái xe gần mười năm, nhưng chưa bao giờ chuyên tâm lái như lúc này.

Anh ta tự nhủ trong lòng: “Cứ bình tĩnh đừng sợ.”

Nhưng càng nghĩ, Tom càng hoảng sợ, anh phát hiện mình không thể kìm được nỗi sợ.

Hơn nữa, cái đầu của ác linh ở trên đùi của anh ta, đang nâng lên, như đang muốn hôn mình.

Tom khống chế mình không nhìn vào gương, anh ta thậm chí còn hất cằm lên với ác linh vô hình.

Cái nhìn này rất buồn cười.

Nhưng phải nói rằng sau khi Tom hất cằm, anh đã có thể chỉ tập trung vào cảnh tượng trước mắt, không còn nhìn thấy hình ảnh kinh dị trong gương chiếu hậu nữa.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Tom chợt nhận ra rằng mình không còn sợ hãi nữa, ngoại trừ một cơn đau ở cổ, mọi thứ khác đều ổn.

Tuy nhiên, nếu có thể nhìn thấy hình ảnh trong gương chiếu hậu, anh ta sẽ không có ý tưởng này.

Bởi vì trong gương chiếu hậu, một sợi dây đã quấn quanh cổ của anh ta, và nó đang có xu hướng kéo lên trên.

Ngược lại, cái gọi là hất cằm của anh ấy, trông giống như ảnh hưởng của việc bị kéo lên bởi một sợi dây quanh cổ của mình.

…

Chương 175: Rắc rối do Vidar để lại

Khi Tom đến nhà thờ.

Cha Tony đã nhận được cuộc gọi của Đỗ Duy, và đang đợi ở cửa.

Lúc này trông ông có vẻ lo lắng, vừa thấy Tom bước xuống xe. Ông đã vội vàng chạy lại đón, trên tay vẫn cầm thánh giá, và chai nước thánh.

"Xin chào, sĩ quan Tom, Cha đã nghe câu chuyện từ Đỗ Duy. Anh đứng yên, không được nhúc nhích."

"Ừm … được, được!"

Tom không hiểu tại sao, nhưng anh đã chọn nghe theo lời của Cha Tony ,và đứng yên ở trước cổng nhà thờ.

Cha Tony thở phào nhẹ nhõm, tay cầm thánh giá, miệng đọc kinh, đi quanh Tom một vòng.

Là một nhân viên hậu cần. Thật ra khi đối mặt với ác linh, Cha Tony cũng không hơn người thường là bao. Thứ duy nhất có thể coi là ưu thế, chính là mấy thứ như nước thánh, thứ mà ông ta sẽ không bao giờ thiếu.

Mặc dù nước thánh không có mấy tác dụng khi đối phó với một số ác linh khủng khiếp, nhưng những ác linh thông thường sẽ bị ảnh hưởng bởi nước thánh ở một mức độ nào đó.

Do đó, khi Cha Tony đổ nước thánh lên người Tom, Tom cảm thấy toàn thân được thả long, cái cổ đang cứng và đau cũng trở nên dễ chịu hơn.

“Ồ, thứ này thật tuyệt…”

Là một người bị ác linh nhắm vào, cảm nhận của Tom với nước thánh càng thêm rõ rệt.

Lúc này, anh ta cảm thấy an toàn hơn nhiều, nhìn thấy ánh mắt của Cha Tony, cảm kích nói: “Cha, hiện tại con cảm thấy tốt rồi. Con đã an toàn chưa ạ?”

Cha Tony lắc đầu nói: “Cha cũng không biết. Dù sao Cha cũng không có khả năng nhìn thấy ác linh như Đỗ Duy, cứ theo Cha vào nhà thờ trước, đợi đến khi Đỗ Duy trở lại.”

Tom nói: “Ok.”

Nói xong cả hai bước vào nhà thờ.

…

Lần này, Cha Tony không đưa Tom vào phòng tiếp khách.

2 người họ đang ở trong giáo đường, đốt nhiều ngọn nến, và đặt những chiếc cốc đựng đầy nước thánh, ở xung quanh Tom.

Những nơi như nhà thờ thực sự rất linh thiêng, một số ác linh sẽ không xuất hiện ở đây mà không có lý do.

Nhưng nếu một người đã là mục tiêu của ác linh, thì dù có đi đâu cũng vô dụng.

Đi ra ngoài cũng bám theo, lúc đi nhà thờ cũng sẽ bám, dù đi tắm biển cũng có thể gặp nó ở dưới nước.

“Cha Tony, cha có thể đến gần con hơn không? Cha như vậy khiến con khó có cảm giác an toàn!”

Tom ngồi bệt xuống đất, rầu rĩ nhìn vị linh mục đang đứng đối diện, nhỏ giọng cầu nguyện. Nhưng trên người khoác một tấm vải trắng không biết lấy từ đâu ra, trên tay cầm một ngọn nến.

Khi Cha Tony nghe thấy những gì Tom nói, ông nghiêng đầu lại qua chỗ khác, để lau kính của mình, và nói: “Đừng lo lắng, Cha đang cầu Chúa cho con.”

Tom nghi ngờ nhìn anh: “Vậy thì tại sao Cha không đứng gần con, để cầu nguyện?”

Cha Tony xấu hổ nói: “Bởi vì mục tiêu của ác linh là con, nếu Cha tiếp xúc với con quá nhiều, Cha cũng có thể trở thành mục tiêu.”

Mặt của Tom tối sầm lại: “Trông Cha không giống một linh mục nghiêm túc.”

Cha Tony cười khúc khích: “Con cũng đâu giống một cảnh sát nghiêm túc.”

Vừa nói ông vừa chỉ vào chiếc quần đùi mà Tom đang mặc.

Hmm … nó đã ướt nhẹt …

Tom đỏ mặt, và bầu không khí trở nên khó xử.

Anh nhanh chóng giải thích: “Đây là do con đổ quá nhiều mồ hôi khi chống lại những ác linh. Tôi chắc chắn không sợ tiểu ra quần … Cha Tony, Cha đừng hiểu sai, được không?”

Cha Tony chú ý tới cụm từ chống lại/>, ông vội nói: “Cha xin lỗi, Tom, Cha không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng con là một người rất can đảm.”

Tom thở dài: “Trước đây con chỉ là một cảnh sát bình thường, nhưng sau khi gặp được người anh em tốt của mình là Đỗ Duy, cuộc sống của tôi đã thay đổi chóng mặt. Trong tháng này, tôi đã đến khu đèn đỏ 2 lần. Cha có thể tưởng tượng được cuộc sống mấy ngày qua của con, khổ sở đến mức nào không?”

Cha Tony thật sự không thể tưởng tượng được, vì vậy ông gật đầu để thể hiện rằng mình vẫn đang lắng nghe.

Thấy vậy, Tom tiếp tục nói: “Cuộc sống khổ sở cũng chưa là gì, nhưng tối nay khi đến khu đèn đỏ thư giãn, con lại nhìn thấy người hàng xóm đã chết của mình.”

Cha Tony nghi ngờ hỏi: “Vậy ác linh kia là hàng xóm của con sao? Trước kia có liên hệ gì không?”

Tom nói với một giọng phức tạp: “Lúc cô ấy còn sống, chúng con chưa từng có liên hệ gì, nhưng sau khi cô ấy chết, đã có liên hệ, bởi vì tôi đã tìm thấy xác của cô ấy.”

Cha Tony suy nghĩ một chút rồi nói: “Nghe có vẻ như có gì đó không ổn, tỷ lệ để một người chết bình thường trở thành ác linh là rất nhỏ. Hơn nữa lúc cô ta còn sống cũng chưa từng có tiếp xúc gì, cho dù cô ta trở thành ác linh, khả năng con trở thành mục tiêu, cũng không lớn.”

Tom cũng khó hiểu, nói: “Nhưng đây là sự thật.”

Cha Tony cau mày nói: “Xin đừng căng thẳng, Cha không phải bảo con nói dối, nhưng điều này thực sự không hợp lý. Con có thể nói cho Cha biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì không?”

Tom liếm môi, châm một điếu thuốc cho mình, và cố gắng nhớ lại.

“Con nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cô hàng xóm, dáng người của cô ấy rất đẹp, con lập tức quên mất những em xinh tươi ở phố đèn đỏ.”

“Những ngày sau đó, mỗi khi đi làm về, con luôn có thể thấy cô ấy nhìn mình từ cửa sổ. Con đã nghĩ đó là tình yêu …”

“Sau đó, con phát hiện ra cô ấy đã tự sát bên cửa sổ.”

“Đương nhiên, khi phát hiện ra, cô ấy đã chết được 3 ngày.”

“Con nhớ khi mình tông cửa lao vào, cơ thể của cô ấy rơi xuống đất, và sợi dây treo cổ đã bị đứt.”

Nghe thế, Cha Tony suy nghĩ một hồi rồi nói: “Con không thấy có gì bất thường sao?”

Tom đột nhiên xoay xoay cái cổ, như thể không thoải mái: “Không, đây là một vụ tự sát bình thường.”

Cha Tony nghiêm túc nói: “Không, nếu là một vụ tự sát bình thường, khả năng ác linh xuất hiện thật đáng thương, nếu không thế giới đã sụp đổ từ lâu rồi. Hẳn là có chuyện gì đó con không để ý.”

Tom khàn giọng nói: “Vậy thì Cha nghĩ chuyện gì đang xảy ra?”

Cha Tony bị hỏi ngược, cảm thấy ngay cả Đỗ Duy cũng không phân tích ra được, nên lúng túng nói: “Cha chỉ dựa vào hiểu biết của mình về ác linh để đưa ra kết luận. Cha không thể biết chuyện gì đã xảy ra. “

Tuy nhiên, ngay sau khi vừa nói xong, ông ấy đột nhiên thấy khuôn mặt của Tom trở nên hơi đỏ bừng, và đầu anh ấy ngả ra sau một cách mất kiểm soát.

“Trung sĩ Tom?”

“Chúa ơi … tình hình thế nào rồi!”

Cha Tony bàng hoàng nhìn Tom hoảng sợ hai tay ôm cổ mình, dường như có một sợi dây vô hình quấn quanh cổ anh.

Hơn nữa, cả cơ thể của anh ta đang bay lên trên với một tốc độ kỳ lạ.

Tom trợn mắt, mặt đỏ bừng, há hốc mồm nhưng không nói được tiếng nào, chỉ biết vùng vẫy điên cuồng.

Mặc dù Cha Tony không phải là một Người Đuổi Quỷ, nhưng ông ấy biết điều phải làm vào lúc này.

Ông ngay lập tức che cơ thể Tom bằng tấm vải trắng.

Trong chốc lát.

Tấm vải trắng tạo ra một cảnh tượng quỷ dị: một người đang treo cổ tự vẫn, và đường viền của sợi dây hiện ra rõ ràng.

Cha Tony ngay lập tức tạt nước thánh vào Tom, đang được che bằng tấm vải trắng.

Tiếng xì xì…

Như thể đó là một phản ứng hoá học, tạo thành axit sunfuric, khói trắng bốc ra trực tiếp từ tấm vải trắng, tạo thành một vết dây cháy.

Một phần của dấu vết là một sợi dây thẳng đứng và một đầu là một vòng dây.

Và ở giữa vòng tròn, một ngôi sao sáu cánh xuất hiện.

Tom, người đang lơ lửng trên không, cũng rơi xuống đất cái rầm, sau khi làm đổ những cốc nước thánh đó, hầu hết cơ thể anh ấy đã ướt sũng nước thánh.

“F*ck! Ở đây không an toàn chút nào … người anh em thân thiết của tôi, mau trở về đi!!!”

Chương 176: Đuổi Quỷ quá đơn giản

4:34 sáng, Ngày 29 tháng 5.

Một chiếc McLaren GT đậu trước nhà thờ.

Bên trong nhà thờ.

Bầu không khí rất nghiêm túc.

Đeo ba lô, Đỗ Duy bình tĩnh nhìn Tom và Cha Tony, đặc biệt là nhìn chằm chằm cổ của bọn họ một lúc.

Trên cổ của 2 người họ có những dấu siết cổ rõ ràng, và có máu rướm ở mô dưới da.

Rõ ràng, trước khi mình trở về, họ đều đã bị tấn công bởi ác linh.

Hắn có chút bất dắc dĩ nói: “Hai người còn tệ hơn cả tôi nghĩ. Nếu hôm nay tôi không về, cả hai sẽ chết trong nhà thờ sao?”

Linh mục và cảnh sát bị ác linh giết ngay trong nhà thờ, điều này thật nực cười.

Và Cha Tony càng xấu hổ hơn.

Trước khi Đỗ Duy trở về, bọn họ đã bị ác linh tấn công, tuy rằng không có nguy hiểm nhưng vô cùng chật vật.

Dù là nhân viên hậu cần, nhưng không nên quá bị động khi đối mặt với ác linh.

Về phần sĩ quan Tom, anh ta sắp hoảng loạn.

Đang yên đang lành, cô hàng xóm xinh đẹp treo cổ tự tử, mình đã yêu thầm một cái xác được 3 ngày, cái này cũng coi như bỏ đi.

Đi đến khu đèn đỏ để xxx, đột nhiên phát hiện cái chết của cô hàng xóm xinh đẹp hình như có liên quan đến Vidar, đồng thời còn biến thành ác linh, không hiểu tại sao cứ săn giết anh ta.

Tất nhiên……

Tom không đơn độc, vì Cha Tony cũng đã trở thành mục tiêu.

Lúc này, cha Tony đưa tấm vải trắng cho Đỗ Duy: "Nhìn cái này trước…"

Đỗ Duy lấy tấm vải trắng, hắn nhận ra những vết cháy xém hình sợi dây, cùng biểu tượng ngôi sao sáu cánh.

Cẩn thận xem xét một lúc.

Hắn trở nên nghiêm túc hơn một chút.

Tất cả những thành viên của Vidar ở New York này đều chết một cách gián tiếp, hoặc trực tiếp trong tay của họmình

Nhưng trước đó, không ai biết Vidar đã làm gì.

Và trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy có thể thấy nhiều hơn.

Biểu tượng ngôi sao sáu cánh cháy xém, toát lên ác ý nhàn nhạt, cho hắn cảm giác, rất giống khi đối mặt với ác thi.

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút kỳ lạ: "Giống như là một lời nguyền có ác ý. Người của Vidar dường như đang tạo ra ác linh."

Lúc trước, khi đi xe buýt, hắn nhìn thấy một ác linh đặc biệt. Chính mắt nhìn thấy nó xuống xe, và đến một bia mộ có

biểu tượng ngôi sao 6 cánh.

Vào thời điểm đó, hắn nghi ngờ rằng Vidar đang tạo ra những ác linh.

Không ngờ nhanh như vậy, đã gặp chuyện tương tự.

Hơn nữa, mục tiêu của ác linh đã biến thành 2 người có quan hệ tốt với hắn.

Cha Tony gật đầu: “Cha cũng nghĩ vậy, nhưng giáo đồ của Vidar ở New York đã chết hết, Cha không tài nào hiểu được mục đích của họ khi làm điều này.”

Tom ở bên tức giận nói: “Mấy tên mất trí chết tiệt này, tôi đã báo cảnh sát New York điều tra những chuyện này. Đừng để tôi bắt được mấy mụ điên này, nếu không nhất định phải cho chúng biết đau khổ là gì.”

Có trời mới biết, khi nhìn thấy ác linh, anh đã sợ hãi đến mức gần như mất đi năng lực của một người đàn ông.

Khi một người đàn ông gặp phải chuyện như vậy, anh ta sẽ có tâm lý trả thù rất mạnh.

Đỗ Duy bình tĩnh nói với hai người: “Hai người cứ bình tĩnh, trước tiên tôi sẽ xử lý ác linh này, sau đó chúng ta sẽ nói đến Vidar.”

Nói xong, Đỗ Duy nhìn qua đầu của Cha Tony, và sĩ quan Tom.

2 sợi dây không nhìn thấy bằng mắt thường lơ lửng trong không khí, và chúng có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, siết cổ họ đến chết.

Nhìn lên trên nữa.

Đó là một nữ ác linh bị treo ngược, đầu hướng xuống dưới, mái tóc rũ xuống rất dài, cực kỳ khủng khiếp.

Nhưng ánh mắt của Đỗ Duy vẫn lạnh lẽo như cũ, hắn bình tĩnh đến đáng sợ.

Ánh mắt của hắn lưu lại ở vị trí tay của nó một lúc.

Đó là đầu nguồn của 2 sợi dây thừng.

Khi vừa bước vào nhà thờ, Đỗ Duy đã phát hiện ra điều gì đó không ổn. Chẳng qua hắn luôn tập trung quan sát và chú ý để xác định mức độ đáng sợ của ác linh này, hòng nghĩ cách giải quyết nó.

Đến giờ, hắn cơ bản đã đoán ra được mức độ nguy hiểm của ác linh này.

Đối với những người bình thường, và những tân Người Đuổi Quỷ, nó thực sự rất dữ, bởi nó có khả năng lây lan khá mạnh, và tần suất ra tay cũng không hề thấp.

Nhưng hắn là Hunter.

Về độ nguy hiểm …

Có lẽ mạnh hơn khuôn mặt của ả đàn bà bị nhét vào trong gương, rồi trực tiếp bị ác linh Đỗ Duy bóp nát một chút.

Mà mình, có thể dùng cánh tay phải ác linh hoá để trực tiếp nắm lấy nó.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy đi tới bên dưới của ác linh, ngẩng đầu vừa nhìn, nói: “Cha Tony, Cha còn bột xương không?”

“Tất nhiên…”

Cha Tony biết Đỗ Duy có Quỷ Nhãn, nghe thế, bèn đoán được ý định của hắn. Lập tức bước sang một bên, cầm lấy 1 cái lọ được đậy nắp kỹ.

Ừm … toàn là bột xương.

Đây là hàng dự trữ cuối cùng ở New York.

Đỗ Duy thản nhiên cầm lấy cái lọ, nói: “Cha cứ ra ngoài trước, chỗ này giao cho con, nhớ kỹ cho dù xảy ra chuyện gì, cũng đừng nhìn lại.”

Cha Tony và Tom nhìn nhau, và rời đi không do dự.

Những vấn đề chuyên môn nên để cho người chuyên nghiệp làm.

Và bây giờ, không có Người Đuổi Quỷ chuyên nghiệp nào ngoài Đỗ Duy.

Ngay sau đó.

Hai người cảm thấy một luồng hơi thở kinh khủng từ phía sau phả ra, còn u ám và đáng sợ hơn là ác linh sắp ập đến.

Sau đó, có một âm thanh kỳ lạ, giống như miếng vải trắng bay trong không khí, nhưng chỉ trong chốc lát, đã biến mất.

Hai người đều biết, hẳn là Đỗ Duy đã làm gì đó, nhưng vẫn nghe lời, không hề quay đầu nhìn lại, cứ đi về phía cửa.

Đằng sau họ.

Lúc này, Đỗ Duy đã tiến vào trạng thái ác linh hoá, cực kỳ lạnh lùng, tàn nhẫn quấn cuộn vải trắng quanh ác linh.

Dưới tấm vải trắng, bóng dáng quỷ dị của ác linh lập tức hiện ra, 2 sợi dây thừng điên cuồng run rẩy.

Dấu vết cháy xém, chẳng mấy chốc đã dần lộ ra.

Nó cố vùng vẫy nhưng vô ích.

Bởi vì cánh tay phải ác linh hoá của Đỗ Duy đã nắm chặt sợi dây, dù có chạy thế nào cũng không thoát ra được.

“Xem ra, mày chỉ vừa mới sinh ra. Nói mày là ác linh, chẳng bằng nói là bán thành phẩm thì đúng hơn.”

Đỗ Duy bình tĩnh phán đoán, nhưng không từ bỏ ý định phá hủy nó.

Đổ bột xương lên toàn bộ tấm vải trắng, trong phút chốc bèn có làn khói trắng bốc lên như bị axit sunfuric. Toàn bộ tấm vải trắng cũng rơi trên mặt đất, nhưng trên đó lờ mờ hiện ra một người đàn bà nóng bỏng.

Nếu không biết dưới tấm vải trắng là ác linh, bất cứ thanh niên cứng nào nhìn thấy cảnh tượng này, đều sẽ cảm thấy muốn vào tù ngay lập tức.

Tuy nhiên……

Đây là ác linh.

Vậy nên Đỗ Duy đã làm những gì nên làm.

Ấn bật lửa.

Ngọn lửa đỏ tươi ngay lập tức đốt cháy toàn bộ tấm vải trắng, và ngay cả bột xương cũng đang cháy một cách điên cuồng.

Những ác linh dưới lớp vải trắng cũng đang điên cuồng vặn vẹo, giãy dụa.

Những sợi dây vốn chỉ có thể nhìn thấy trong trạng thái Quỷ Nhãn, cũng dần bị ngọn lửa nuốt chửng.

Trong ngọn lửa, khuôn mặt dữ tợn của một người phụ nữ lờ mờ hiện lên, nó ngoác mồm nhìn Đỗ Duy, ác ý dần biến mất.

“Buổi đuổi quỷ kết thúc…”

Chương 177: Những kẻ không có trong hộ khẩu

Trong nhà thờ.

Đỗ Duy cầm chổi, bắt đầu quét dọn những dấu vết còn lại sau khi lễ đuổi quỷ kết thúc.

Ở phía đối diện, là Cha Tony, đang đưa một chiếc quần cho Tom.

"Đỗ Duy, xem ra con đã mạnh hơn trước nhiều. Nếu điều này tiếp tục, Cha nghĩ con có thể trở thành giám mục trẻ nhất trong lịch sử của giáo hội."

Lời khen ngợi của Cha Tony đến từ tận trái tim.

Ông đã chứng kiến sự biến đổi của Đỗ Duy từ một người bình thường bị ác linh săn giết, trở thành một Người Đuổi Quỷ cực kỳ giỏi.

Điều quan trọng nhất là thời gian cũng không lâu.

Điều này làm cho Cha Tony thấy rất khó tin, ông chỉ có thể cho rằng là do Đỗ Duy trời sinh phù hợp để trở thành một Người Đuổi Quỷ.

Rốt cuộc, trong số những người đã gặp, không ai bình tĩnh, nhạy bén và thông minh hơn người đàn ông này.

Nghe vậy, Đỗ Duy chỉ cười, cũng không coi trọng.

Mối quan hệ của hắn với giáo hội hiện giờ rất khó xử.

Mọi sự ưu ái, và quan tâm đều dựa trên thực tế hắn không phải là một Hunter.

Một khi thân phận bị lộ, chắc chắn sẽ xảy ra một số tình huống tệ hại.

Suy cho cùng, Đỗ Duy cũng chỉ là một con người, còn giáo hội là một tổ chức tôn giáo có tín ngưỡng.

Nếu giáo hội gây hại cho hắn, tình hình sẽ trở nên rất bị động.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy chuyển chủ đề và đề cập đến giáo phái Vidar: "Khi con đang ở trên xe buýt, có gặp phải một ác linh có thể có liên quan đến Vidar. Giáo phái này dường như có năng lực gì đó rất quái dị, có thể chế tạo ra ác linh, hoặc thứ gì đó tương tự."

"Tình hình hiện tại là trước khi bị tiêu diệt, lũ giáo đồ Vidar ở New York này đã làm một số điều khủng khiếp, và chúng ta không biết gì về nó."

"Vì vậy, chúng ta cần một số ngoại lực."

Nói đến đây, Đỗ Duy dừng lại, nhìn về phía Cha Tony: "Ngày mai 2 vị giám mục đã đến chưa?"

Lúc trước, khi Cha Tony báo cáo vấn đề của Nhà máy rượu Goliath cho giáo hội, 2 giám mục và một số phụ tá sẽ đến New York để điều tra những vấn đề liên quan.

Cha Tony trả lời: "Có lẽ vậy, nhưng con định yêu cầu họ trợ giúp sao? Điều đó có vẻ không thích hợp."

Đỗ Duy cau mày nói: "Tại sao?"

Cha Tony giải thích: "Hầu hết các giám mục của giáo hội chịu trách nhiệm về một số việc quan trọng. Một số chịu trách nhiệm trừ tà, và một số chịu trách nhiệm về một số việc rắc rối khác. Chuyện của Giáo Hội Twilight tương đối đặc thù, mà vấn đề của Vidar cần được thảo luận nội bộ, mới quyết định."

Đỗ Duy lắc đầu: "Thật lãng phí thời gian."

Cha Tony nở một nụ cười gượng gạo: “Không thể khác, giáo hội luôn như thế này, cơ cấu rất cồng kềnh.”

Nghe vậy, Đỗ Duy đành phải từ bỏ mượn sức mạnh của giáo hội, quay đầu nói với Tom ở bên cạnh: “Cảnh sát luôn điều tra về Vidar, đã tìm ra… đầu mối gì chưa?”

Tom cau mày: “Chúng tôi chỉ tìm được lịch trình hoạt động của lũ mất trí này, nhưng thực tế thì không tìm được gì nhiều. Nếu nói đến chuyện kỳ lạ, thì thân hình của mấy cô em này đều múp đến chảy nước.”

Không hề đùa.

Tom nói một cách rất nghiêm túc: “Những tín đồ Vidar dường như có xu hướng tự làm hại bản thân, và các tín đồ đều là những phụ nữ xinh đẹp, có thân hình 3 vòng căng đét, nóng bỏng. Nhưng điều kỳ lạ là chúng tôi không tra được tin tức về thân phận của họ, hay nói cách khác, những người này là những kẻ không có trong hộ khẩu.”

Nghe vậy, Đỗ Duy trầm tư.

Tôn giáo Vidar rõ ràng khác với một số tôn giáo thông thường, tín đồ tin vào cái gọi là Vidar và sở hữu một số khả năng kỳ lạ.

Tuy nhiên, không có nhiều người có khả năng kỳ lạ, Đỗ Duy chỉ thấy vị giám mục có tên Ruth là có khả năng đặc biệt.

Cha Tony và Tom nhìn thấy Đỗ Duy đang suy nghĩ, cũng không quấy rầy.

Bầu không khí bỗng trở nên yên ắng.

Sau một lúc, Đỗ Duy trầm ngâm nói: “Phụ nữ trẻ đẹp là 1 đặc điểm riêng biệt. Người phụ nữ treo cổ tự vẫn chắc cũng rất xinh đẹp, đúng không?”

Tom lập tức trả lời: “Đúng vậy, cô ấy là người phụ nữ duy nhất có thể khiến tôi quên đi khu đèn đỏ.”

Đỗ Duy biết khu đèn đỏ có ý nghĩa gì với Tom, và đương nhiên không nghi ngờ tính xác thực trong lời này.

Vì vậy, hắn nói: “Nếu vậy, các anh đã tìm hiểu thông tin của nạn nhân, và các mối quan hệ của cô ấy chưa?”

Vì Vidar đã chọn làm chuyện gì đó với người phụ nữ này, hẳn là vì người phụ nữ này đặc biệt, chỉ cần tìm hiểu sâu hơn điểm này, chắc chắn có thể tra được thứ gì đó.

Tom suy nghĩ một lúc và nói: “Khi lập án, thông tin này đã được thu thập. Tôi nhất rất rõ. Cô ấy tên là Joanna, 27 tuổi, là một kế toán, nhưng cô ấy đã từ chức trước khi tự tử. . “

“Joanna dường như không có bất kỳ người bạn nào. Cô ấy một mình đến New York. Về phần cha mẹ của cô ấy, họ sống ở Essegrin.”

“Nhân tiện, cha mẹ cô ấy dường như đã tham gia chương trình điều tra linh hồn. Trong thế kỷ trước, họ rất nổi tiếng ở các đài địa phương, và họ đã ghi lại rất nhiều điều kỳ lạ bằng máy ảnh. Nhưng sau đó lại đột ngột chấm dứt.”

Sau đó, Tom nhìn Đỗ Duy, thở dài nói: “Đây là tất cả thông tin tôi biết. Anh có ý kiến gì không?”

Đỗ Duy cau mày nói: “Cha mẹ cô ấy phản ứng thế nào khi biết con gái mình đã chết?”

Tom dang hai tay: “Tôi không biết, số máy không có thật.”

“Ok……”

Đỗ Duy suy nghĩ một hồi rồi nói: “Trước khi Joanna tự sát, mọi chuyện tưởng chừng như bình thường, nhưng thật ra là do Vidar làm. Phải tiếp tục điều tra về cha mẹ của cô ấy.”

“Còn về New York, anh có thể sàng lọc những gia đình có bối cảnh thần bí, ma quái trong hệ thống của cảnh sát. Gia đình nào có phụ nữ trẻ đẹp, rất có thể đã bị Vidar nhắm tới.”

“Vấn đề này rất nghiêm trọng, bởi vì có lẽ lũ tín đồ Vidar có thể đã làm gì đó với rất nhiều người. Rất có thể còn tệ hơn nữa, đã có nhiều điều tương tự xảy ra ở các thành phố khác, chẳng qua chúng tôi không thể biết mà thôi.”

Cha Tony cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, bèn nói một cách nghiêm túc: “Cha sẽ chỉnh lý suy đoán của con thành một tài liệu và gửi đến giáo hội. Cha tin giáo hội sẽ hành động ngay lập tức”.

Sĩ quan Tom cũng hơi tức giận: “Những người phụ nữ điên rồ này đúng là ác quỷ. Chúng nên xuống địa ngục.”

Đỗ Duy cũng trầm mặc, nói: “Việc cần làm gấp nhất hiện giờ là, phải đảm bảo an toàn cho New York. Vậy Tom, hiệu suất của anh phải tăng lên. Càng sớm tìm được những người đã từng tiếp xúc với Vidar, càng giảm thiểu những rắc rối có thể xảy ra trong tương lai.”

Tom gật đầu, và nhớ kỹ những chuyện này trong đầu.

Giờ anh ta còn ghét Vidar hơn cả Đỗ Duy.

Giáo phái chết tiệt này đã giết chết cô hàng xóm yêu quý của anh ta, và cũng tạo ra một ác linh khủng khiếp khiến anh ta sợ té dái.

Mối hận này rất lớn …

Tom nghiêm túc nhìn Đỗ Duy, nghiến răng nói: “Tôi cam đoan trong vòng 3 ngày sẽ có kết quả!”

Chương 178: Đôi mắt không thuộc về James

Khi rời đi, Tom xin Cha Tony 1 chai nước thánh.

Vừa bước ra khỏi nhà thờ, anh ta không ngừng ho, khiến Đỗ Duy đang định lái xe rời đi, cảm thấy ngạc nhiên.

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu hỏi: "Em muốn nói gì sao?"

Biểu hiện của Tom hơi kỳ lạ. Anh quay đầu lại, nhìn về phía nhà thờ, khi chắc chắn rằng Cha Tony không đi theo. Anh nói với giọng rối rắm: "À … tôi có chuyện muốn hỏi anh về nước thánh."

Đỗ Duy nghi ngờ hỏi: "Nước thánh? Anh muốn dùng nó chống lại ác linh?"

Tom lúng túng nói: "Không … không có, tôi đâu dám chống lại chúng, anh cũng là người của giáo hội. Tôi chỉ muốn hỏi anh, nước thánh có thể dùng để tắm hay không?"

Đỗ Duy lắc đầu nói: "Đương nhiên, nhưng chỉ 1 chai nước thì không nên dùng để tắm, bởi vì quá ít."

Tom xua tay: "Không sao. Dù sao tôi cũng đang định tắm rửa toàn thân. Tiện thể trở về điều tra giáo phái Vidar, nếu có tin tức sẽ lập tức báo cho anh ngay."

"OK."

Đỗ Duy nhìn Tom rời đi, với ánh mắt kỳ lạ.

Không biết tại sao, hắn luôn cho rằng giọng điệu của Tom có chút đau khổ.

Dùng nước thánh để rửa cơ thể …

Chẳng lẽ …

“Chậc chậc … có vẻ như trong lúc Tom đang làm tình với gái, bị ác linh doạ sợ. Hy vọng anh ta sẽ không bị chuyện này mà có bóng ma tâm lý.”

“Không … phải nói, tôi hy vọng nước thánh có thể giúp hắn thoát khỏi bóng ma tâm lý.”

Đỗ Duy bất lực cười cười, xoay người mở cửa xe, ngồi vào trong.

“Về nhà…”

Từ hôm qua đến giờ, Đỗ Duy không có thời gian nghỉ ngơi, giờ rất mệt mỏi, nếu không trở về nghỉ ngơi, thân thể cũng chịu không nổi.

Và ……

Đây cũng là thời điểm để cố gắng giải quyết một số vấn đề của chính mình.

…

Vào thời điểm này.

Trong một bệnh viện tư nhân cách thành phố Massas khoảng 200 km.

Thompson đang vô cùng nghiêm túc.

Ông ta cầm thánh giá và Kinh Thánh trong tay, nhỏ giọng đọc những lời lẽ thần thánh trong Kinh Thánh.

“Đôi mắt của Chúa luôn dõi theo bạn. Bạn sẽ được tắm trong vinh quang và ở cùng Chúa. Bạn sẽ được bình an, sắc đẹp và mùa màng. Mọi điều ác sẽ rời bỏ bạn. Hãy ngủ một giấc ngon lành.”

Trước mặt ông, James đang nằm trên giường, với gương mặt nhợt nhạt và dữ tợn, cánh tay bên phải bị đứt lìa đang được băng bó, máu đã ngừng chảy.

Bàn tay còn lại duy nhất nắm chặt ga trải giường, trông đau đớn vô cùng. Đôi mắt lại rất lạnh lùng và bình tĩnh, nhìn ra chỗ khác.

Tại thành phố Massas, James đã thành công bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn, và sống sót sau nỗi đau ác linh hoá thành công, để mọi người an toàn.

Nhưng vì điều này, ông cũng bị mất toàn bộ tay phải, và suýt chết trong tình trạng sốc do mất máu quá nhiều.

Sau khi chuyển lui chuyển tới 3 bệnh viện trong đêm, cuối cùng ông đã qua cơn nguy kịch.

Nhưng sau đó, một điều bất ngờ đã xảy ra.

James không cách nào nhắm mắt lại, có dấu hiệu suy sụp tinh thần. Trạng thái ác linh hoá đã bị ảnh hưởng, ông ấy không thể thoát khỏi trạng thái này.

Đó là lý do tại sao Thompson cầu nguyện cho James trong phòng khám, hy vọng giảm được một phần đau đớn.

“Ngủ ngon, con của Chúa, con đã chịu đựng quá nhiều.”

Biểu tượng thánh giá được vẽ trên ngực, Thompson còn đặt 1 cây thánh giá lên trên ngực của James.

Có lẽ lời chúc đã phát huy tác dụng …

Khoảnh khắc cây thánh giá được đặt trên ngực James, đôi mắt lạc lõng, lạnh lùng của ông ấy đột nhiên nhắm lại.

Ngay sau đó là tiếng ngáy nhè nhẹ vang lên.

Thompson thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau mồ hôi trên trán, mặc dù đã phục vụ trong giáo hội nhiều năm nhưng vị

giám mục này chưa bao giờ gặp phải trường hợp như thế này.

Thậm chí, James mang đến cho giám mục cảm giác, y có thể vượt khỏi tầm kiểm soát bất cứ lúc nào.

“Cầu mong cậu sớm khỏe lại.”

Nói nhỏ một câu cuối cùng, Thompson bước ra cửa, ra khỏi tiểu khu.

Đứng ở bên ngoài là Homill đang lo lắng, cùng với 2 Người Đuổi Quỷ cao lớn.

Thompson liếc nhìn họ, và đóng cửa lại.

“Xin đừng quá lo lắng. James đã ngủ. Việc tiếp theo chúng ta cần làm là đợi chỉ thị từ giáo hội.”

Câu này là nói với Homill, vì cô gái trẻ là họ hàng với James, bọn họ là chú cháu.

Khi Homill nghe thấy điều này, cô ấy cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng rồi lại căng thẳng.

Cô nhìn Thompson với ánh mắt khó hiểu: “Thưa giám mục, ý của ngài là, giáo hội có quyết định khác với chú James sao?”

Thompson gật đầu, nói bằng với giọng trầm: “Giờ James đã trải qua một số thay đổi đặc biệt. Ý chí của ông ấy sẽ phải chịu khảo nghiệm, và giáo hội cũng sẽ đưa ra đánh giá dựa trên trạng thái tinh thần của ông ấy.”

Thực tế, Thompson không biết giáo hội sẽ đối xử với James như thế nào.

Nhưng có vẻ như những người ra phán quyết, sau khi có được một số thông tin quan trọng từ Giáo Hội Twilight, hình như có ý tưởng khởi động lại sở tài phán và biến nó thành một

bộ phận chuyên giải quyết các sự cố về ác linh. Có lẽ James sẽ sắp xếp vào trong đó.

Tất nhiên……

Ngay cả khi James được vào trong đó, địa vị sẽ không đặc biệt cao, bởi vì phía trên vẫn còn 5 Hunter của thế hệ trước.

Nghĩ đến điều này, Thompson đang ngập ngừng một lúc, rồi lắc đầu nói với Homill: “Thế thôi nhé, James mất quá nhiều máu, cần nghỉ ngơi thật tốt. Tốt hơn hết con không nên làm phiền ông ấy, và nhớ rằng vấn đề này phải được bảo mật.

Homill cau mày và hỏi: “Bảo mật chuyện của chú James?”

Thompson trả lời: “Mọi thứ từ khi con vào thành phố Massas phải được bảo mật.”

Hommer ok một tiếng, nói rằng cô đã biết điều đó, và những Người Đuổi Quỷ khác cũng gật đầu.

Mặc dù họ không hiểu rõ tình hình hiện tại của James, nhưng mọi người đều biết rằng Người Đuổi Quỷ già dặn và ổn định này khác với họ.

Sau nửa giờ, trong phòng bệnh hoàn toàn im ắng.

James đang nằm trên giường bệnh, mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đặn.

Ông ta trông không khác gì những người bình thường. ngoại trừ việc mất quá nhiều máu và sắc mặt quá nhợt nhạt.

Thời gian trôi qua từng chút một, những thay đổi bất thường bắt đầu xuất hiện trên mặt của James.

Đôi mắt ông đảo qua đảo lại, như thể đang quan sát điều gì đó.

Đột ngột……

Đôi mắt đó trực tiếp mở ra, lạnh như băng, nhưng lạnh lẽo không chút xúc cảm.

Nhưng James dường như không hề hay biết, vẫn ngủ ngon lành.

Tình huống này rất kỳ lạ, như thể James đã mất kiểm soát đôi mắt của mình, hoặc ông chưa thoát khỏi trạng thái ác linh hoá, và "đôi mắt" đã bị buộc chặt vào một điểm mấu chốt nào đó.

Chỉ là, đôi mắt này dường như không thể ảnh hưởng đến thân thể James, cho dù mở to tối đa, cũng suýt chút nữa nhảy ra khỏi hốc mắt, cũng không cách nào nhìn thêm được gì.

Chương 179: Tình huống đột ngột trong phòng khám

Trong phòng bệnh xảy ra một cảnh tượng kỳ lạ, mà Đỗ Duy không hề biết.

Nếu không, khi nhìn thấy đôi mắt đó, hắn sẽ cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Bởi vì đôi mắt mà James không thể khống chế được, rất giống với ánh mắt của mình, chính xác hơn là ánh mắt của ác linh Đỗ Duy.

Và vẻ lạnh lùng đó càng thiên về ác linh Đỗ Duy …

…

Đỗ xe ở cổng phòng khám tư vấn.

Đỗ Duy lấy smartphone ra xem thời gian, gần 7 giờ sáng, hắn có cả ngày để giải quyết việc riêng.

Vào ngày mai, giám mục được giáo hội cử tới sẽ đến Quận Bắc Brook.

Sau đó hắn phải hợp tác với cuộc điều tra của 2 vị giám mục.

Trước đó, hắn phải cố gắng đối phó với Annabelle, và gặp lại ác linh Đỗ Duy.

Lấy chìa khóa ra, mở cửa.

Ngôi nhà vẫn bình thường.

Trên tường vẫn treo chiếc đồng hồ cổ, những chiếc kim chồng lên nhau xoay đều đặn.

Annabelle thua cược, thành thật ở trong tủ đóng khung, trừ phi có ngoại lực, nếu không không thể tự ý rời khỏi tủ đóng khung.

Còn về Cái Bóng…

Đỗ Duy liếc nhìn khu vực có bóng râm ở đầu cầu thang tầng một.

Ở đó, một đôi mắt đỏ ngầu lặng lẽ chìm vào trong bóng tối rồi biến mất.

Đây là ban ngày …

Lũ ác linh không thích hoạt động vào ban ngày.

Trong trường hợp bình thường, 3 ác linh trong nhà chỉ hoạt động mạnh vào ban đêm, và dường như yên tĩnh hơn vào ban ngày.

Tất nhiên, nếu Đỗ Duy không phải đang đeo xách ba lô và cầm ô đen, gần như chắc chắn Cái Bóng vẫn sẽ kiên trì tấn công, và tìm cách giết hắn.

Ác linh này lì lợm hơn bất kỳ ác linh nào mà Đỗ Duy từng gặp.

Cách …

Đỗ Duy đóng cửa lại, ánh đèn tầng một mờ đi.

Nhưng ánh mắt của Cái Bóng lặng lẽ hiện lên trên cầu thang, nhìn chằm chằm Đỗ Duy.

Loại ánh mắt hiểm độc kia không hề có ý định che giấu.

Đỗ Duy không thèm để ý tới nó, tự mình bước đến sô pha, đặt chiếc ô đen lên bàn cà phê, sau đó lấy từ trong ba lô ra 2 chiếc mặt nạ, và 2 lá Joker đặt riêng biệt.

Giờ trên người hắn không có nhiều vật phẩm đặc biệt.

Nhưng hầu hết chúng đều có một số vấn đề.

Nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ bị nứt, đôi mắt hắn dừng lại một lúc.

Vẻ mặt của Đỗ Duy khá lạnh lùng.

Chiếc mặt nạ này lúc đầu tồn tại như một môi giới cho ác linh Đỗ Duy.

Dù sau này trở thành chủ nhân của chiếc mặt nạ, nhưng khi ở thành phố Massas. Không ngờ sau khi đeo chiếc mặt nạ, ác linh Đỗ Duy cũng có thể chia sẻ thị giác của mình, thông qua chiếc mặt nạ này.

"Đây chắc không phải là tất cả thủ đoạn của mày, nếu không, thật sự rất thất vọng…"

Đỗ Duy nói, gần như mọi lần chiếc mặt nạ này đã mang đến cho hắn rất nhiều trợ giúp, chỉ cần hắn đeo vào là có thể cho hắn thân phận của một ác linh.

Thân phận này rất hữu dụng, giờ xem ra sau này đeo mặt nạ vào, phải đặc biệt chú ý tình huống lúc đó, có những tin tức nhất định không được để cho ác linh Đỗ Duy biết.

Nếu có thể tận dụng tốt điều này, thì việc tiêu diệt ác linh Đỗ Duy sẽ là một việc vô cùng đơn giản.

Thậm chí, còn có thể lựa chọn để ác linh Đỗ Duy biết được một số thông tin, lừa gạt nó có những phán đoán sai lầm.

Sau đó Đỗ Duy đưa mắt nhìn vào chiếc mặt nạ kia.

Cũng trắng và chói mắt như nhau, nhưng mặt nạ này không có ngũ quan.

Và lờ mờ, Đỗ Duy có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo toát ra từ nó lúc nào không hay.

Thứ này nên được gọi là mặt nạ của ác linh.

Bởi vì trong mặt nạ có ác linh không thể chui ra, nhưng cũng không dễ tiêu diệt.

Tại thời điểm này, ánh mắt của Đỗ Duy bị lá Joker ở bên cạnh thu hút.

Đó là lá bài Joker có thể thực hiện điều ước.

Trên thẻ, không biết khi nào, người mặc lễ phục lại thay đổi.

Bộ dáng của người đàn ông này căn bản giống với Đỗ Duy, nhưng không biết từ lúc nào, trong tay xuất hiện một chiếc mặt nạ màu trắng không có sắc mặt, hắn chậm rãi đeo lên mặt.

Cùng lúc đó, phía sau nó, trên cánh cửa có vô số cánh tay thối rữa siết chặt, 3 cánh tay đột nhiên buông lỏng ngay lúc nó đeo mặt nạ.

Ngay giây tiếp theo, dưới ánh mắt khó hiểu của Đỗ Duy, hắn nhìn 3 cánh tay từ từ tóm lấy người đàn ông đeo mặt nạ.

3 cánh tay thối rữa nắm lấy vai và eo của nó, như thể định kéo nó vào cánh cổng vàng son lộng lẫy.

Thấy vậy, Đỗ Duy lắc đầu, dựa vào sô pha, dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt kính bàn cà phê.

Vừa gõ, hắn vừa nghĩ: “Mặc dù chức năng của 2 lá Joker khác nhau, nhưng ngoại hình của chúng về cơ bản là giống nhau. Người mặc tuxedo trên lá bài tượng trưng cho trạng thái của người sở hữu nó, con sói và những cánh tay này, tượng trưng cho số lần sử dụng và mức độ bị tà linh đồng bộ hoá.”

“Một khi bị sói dữ giết chết, hoặc sau khi bị đống cánh tay này kéo vào cửa, tà linh sẽ trực tiếp tấn công.”

“Nhưng mình chưa bao giờ sử dụng lá Joker để thực hiện một điều ước. Vì vậy, kẻ trong lá bài không chỉ đại diện cho mình, mà còn là ác linh đeo mặt nạ do mình tạo ra.”

“Mặt nạ ác linh … nó không thể thoát ra khỏi lá bài. Theo một nghĩa nào đó, tính an toàn của nó đối với mình, chỉ đứng sau ô đen và zippo.”

“Và để đối phó với Annabelle, mình phải sử dụng sức mạnh của nó.”

Nói đến đây, Đỗ Duy nhướng mày, lấy zippo trong túi ra, châm một điếu thuốc cho mình.

Hắn đã phải chịu rất nhiều áp lực trong thời gian gần đây, nên thường xuyên hút thuốc hơn trước.

“Phù……”

Nhẹ nhàng phun ra một làn khói.

Đỗ Duy không thả nút bật lửa, mà quay đầu nhìn về phía sau.

Trong tầm mắt, đó là một đôi mắt đỏ ngầu.

Nó là Cái Bóng …

Nhưng Đỗ Duy thậm chí biểu cảm cũng không có chút biến hoá, hắn cầm zippo bằng tay phải, ánh mắt bình tĩnh.

“Tao có thể cho mày một cơ hội giết tao, nhưng tiếc là mày không làm được.”

Giọng nói của hắn lạnh nhạt, hắn đang ám chỉ đến ác linh Đỗ Duy.

Bóng đen là một ác linh, chắc chắn nó không thể cho Đỗ Duy một câu trả lời.

Một người và một ác linh nhìn nhau như thế này.

Ngọn lửa đỏ của zippo cháy mạnh hơn.

Cái Bóng đứng sau ghế sô pha, nhìn chằm chằm Đỗ Duy đang xoay đầu lại, có vẻ do dự, như đang sợ cái gì đó.

Cả ngôi nhà chìm vào tĩnh lặng.

Tất cả những gì ta có thể nghe là tiếng kim đồng hồ đang quay.

Về phần Annabelle, nó giống như một con búp bê, nằm bất động trong chiếc tủ đóng khung.

Sau một lúc lâu.

Cái Bóng vẫn chậm rãi vươn tay về phía Đỗ Duy.

Ác ý trực tiếp bùng phát…

Đỗ Duy chú ý tới hướng Cái Bóng đen duỗi tay tới là đầu của mình, hai mắt híp lại.

Hắn biết rằng con ma này sẽ phá nát đầu mình.

Giống như ở thành phố Massas, nó đang cố gắng bẻ gãy đầu của ác linh Mike Stowe.

Không nhịn được, Đỗ Duy cười nhạo: “Xem ra trước khi giải quyết Annabelle, tao phải lấy mày làm thí nghiệm trước.”

Trong giây tiếp theo, hắn trực tiếp cầm chiếc mặt nạ không có ngũ quan, rồi đeo lên mặt.

Chương 180: Cái Bóng trở nên thông minh hơn

Trong phòng.

Thời gian như tạm thời dừng lại.

Khi Đỗ Duy đeo chiếc mặt nạ không có ngũ quan trên mặt, dường như hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Lạnh lùng và kỳ lạ.

Nếu chiếc mặt nạ trước đó có thể cho hắn thân phận của một ác linh.

Thig chiếc mặt nạ này, dường như được khoác lên mình một xác ngoài mới, thuộc về xác ngoài của ác linh đeo mặt nạ.

Phải biết rằng, trong chiếc mặt nạ có ác linh do chính tay Đỗ Duy tạo ra.

Tại thời điểm này.

Dù đang đeo mặt nạ không có ngũ quan nhưng Đỗ Duy có thể "nhìn thấy" sự tồn tại của Cái Bóng.

Cái Bóng đứng sau ghế sô pha, đôi tay mờ ảo của nó bỗng dừng lại khi sắp chạm vào mặt nạ.

Không có ác ý.

Việc Cái Bóng đen dừng lại, không phải vì Đỗ Duy đủ mạnh để chống lại nó sau khi đeo mặt nạ, mà giống như mất đi mục tiêu, không biết nên làm gì.

Trải nghiệm này, Đỗ Duy rất quen thuộc.

Sau khi đeo chiếc mặt nạ mới, ác linh bên trong dường như bị hắn nhập vào.

Tương tự với sự xuất hiện của ác linh Đỗ Duy, bởi vì hắn đang ở góc nhìn của bên thứ ba.

Điểm khác biệt là Đỗ Duy hoàn toàn có thể khống chế thân thể của mình, cũng không có chuyện ác linh đeo mặt nạ chiếm đoạt thân thể.

"Dường như mình đã trở thành mặt nạ Đỗ Duy … nhưng có một chút khác biệt."

"Giống như mình đang trốn trong một mặt nạ ác linh mới. Chỉ cần cởi bỏ mặt nạ, mình sẽ xuất hiện lần nữa."

"Có chút giống với mang thân phận của mặt nạ ác linh, nhưng lại càng thêm triệt để. Bởi vì giờ mình đã không còn là mục tiêu của Cái Bóng, nếu không cố ý nhìn vào bức ảnh, sẽ không trở thành mục tiêu."

"Nhưng còn phải nghiệm chứng đã."

Sau một lúc suy nghĩ, Đỗ Duy vươn tay vẫy vẫy Cái Bóng ở trước mặt.

Cái Bóng không có phản ứng.

Cứ như không tìm thấy Đỗ Duy, ngơ ngác nhìn khắp nơi.

Nó cứ xuất hiện, rồi biến mất trong bóng tối của căn phòng.

Mỗi lần xuất hiện, nó đều khó hiểu liếc nhìn "Đỗ Duy" hiện tại, sau đó lại biến mất.

Chiếc đồng hồ cổ treo tường dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, tốc độ quay của kim đồng hồ chậm lại, trong toàn bộ căn nhà bắt đầu dâng lên một bầu không khí cực kỳ kinh khủng.

Ánh sáng mờ đi.

Mặc dù bên ngoài phòng khám tư vấn mặt trời đã lên cao, nắng rất gắt nhưng trong căn nhà lại tối tăm, u ám chẳng khác gì địa ngục trần gian.

Đây là lần đầu tiên, đồng hồ cổ có chủ động tạo ra những thay đổi bất thường.

Nó giống như Cái Bóng, hoàn toàn mất đi mục tiêu "Đỗ Duy".

Ngay sau đó, một cảm giác vô cùng kinh khủng dâng lên trong lòng của Đỗ Duy.

Bản năng nói cho hắn biết, nếu hắn không tháo mặt nạ của mình, chiếc đồng hồ cổ sẽ tự hành động và khi đó, điều rất tồi tệ sẽ xảy ra.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, nhét 2 lá bài Joker vào túi, tay trái cầm chiếc ô đen đi tới dưới chiếc đồng hồ cổ.

Từ góc độ của ác linh, hắn hoàn toàn không cần đi vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Hơn nữa, cách "nhìn" này đơn giản, trực tiếp hơn Quỷ Nhãn, và tất cả những bất thường đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cái Bóng vẫn xuất hiện rồi biến mất trong nhà, giống như đang chơi trò trốn tìm với Đỗ Duy vậy, không thể nào phát giác sự tồn tại của Đỗ Duy. Dù Đỗ Duy đeo mặt nạ đang đứng ngay dưới chiếc đồng hồ cổ, nó cũng làm ngơ.

Đỗ Duy ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn chằm chằm đồng hồ cổ.

Theo quan điểm của hắn, đồng hồ cổ để lộ sự xấu xa và kỳ quặc không thể giải thích được. Rất nhiều sương mù màu xám theo chuyển động của kim đồng hồ, dần dần bốc lên.

Annabelle trong chiếc tủ treo tường bên cạnh, như bị kích thích, cứ đập vào cửa tủ, phát ra tiếng đập bình bịch.

Tuy nhiên, nó căn bản là ra không được.

Đột ngột…

Trái tim của Đỗ Duy như bị bóng tối bao phủ, mức độ ác độc của chiếc đồng hồ cổ này vượt quá phạm vi hiểu biết của bản thân.

Khi hắn không đeo mặt nạ, mọi thứ vẫn ổn, dù vẫn là mục tiêu của nó, nhưng nó không có bất kỳ hành động nào.

Nhưng sau khi đeo mặt nạ, khoác lên mình lớp xác ngoài ác linh, tình hình lập tức mất kiểm soát, dị biến phát sinh.

Đáng sợ nhất là, từ trước đến nay đều là đồng hồ cổ làm trò quỷ, ác linh không hề xuất hiện.

Trừ khi bản thân nó là một ác linh, nhưng nếu đúng như vậy, một vấn đề nghiêm trọng khác sẽ phát sinh.

Đồng hồ, và mặt nạ được giữ bởi chiếc nhẫn và trâm vàng.

Cả 2 mặt nạ đều có ác linh, nhưng lại không rõ chất liệu của mặt nạ.

Bản thân chiếc đồng hồ là một ác linh, vì vậy nó trông rất đặc biệt.

Trừ khi mặt nạ, vốn được mô phỏng theo vật nào đó.

“Khó giải thích……”

Đỗ Duy cảm nhận được sự ức chế, và kinh hãi ngày càng dâng cao, đến khi không áp chế được hơi thở của mình, hắn suy tư nhìn đồng hồ treo tường, rồi lặng lẽ tháo mặt nạ xuống.

Két…

Kim đồng hồ đã ngừng quay.

Tầm nhìn đã bị bóp méo.

Màn sương xám và khung cảnh tối tăm biến mất ngay lập tức.

Khung cảnh của ngôi nhà trở lại như cũ.

Ở trong góc nhà tăm tối, Cái Bóng đang chuẩn bị biến mất đột nhiên quay đầu lại.

Nó xuất hiện ngay sau lưng Đỗ Duy.

Sự cân bằng trong nhà đã bị phá vỡ, mà không ai hề hay biết.

Đỗ Duy không quan tâm đến Cái Bóng ở sau lưng, hắn nhìn chằm chằm đồng hồ cổ rồi lại đeo mặt nạ vào.

Nhưng lần này, sự thay đổi đã không xảy ra.

Cái Bóng cũng không từ bỏ mục tiêu, chỉ đứng sau Đỗ Duy, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

"Xem ra, cho dù khoác lên cái xác ngoài của ác linh mặt nạ, cũng chỉ có thể hữu dụng ở lần đầu tiên, ác linh sẽ không bị lừa lần thứ hai."

"Nhưng nếu mình đối mặt với những ác linh khác, chỉ cần không cởi bỏ mặt nạ, mình luôn có thể lừa gạt chúng, để chúng mất đi mục tiêu Đỗ Duy."

Trong khi nói chuyện, Đỗ Duy quay lại nhìn Cái Bóng.

Một người và một ác linh, gần như dán vào mặt nhau.

Ánh mắt đan xen vào nhau, đôi mắt đỏ ngầu, vằn vện của Cái Bóng miễn cưỡng dời đi, cho dù không làm như vậy, chút ác ý còn sót lại, vẫn quấn quanh mặt nạ.

Nó có một mục tiêu khác.

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Mày muốn đánh cược không?"

Hắn không đưa lá Joker ra, chỉ nói về chuyện cá cược.

Nhưng Cái Bóng liên tục run rẩy, có vẻ rầu rĩ, có vẻ chần chừ.

Cuối cùng, nó nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ trắng không có ngũ quan, quay đầu bước vào bóng tối rồi biến mất.

Căn nhà trở nên rất yên tĩnh.

Nhìn nơi Cái Bóng biến mất, Đỗ Duy khó hiểu nói: "Mình bị ảo giác sao? Cái Bóng hình như đã thông minh hơn trước, hay là đã nhìn thấy ván bạc giữa mình và Annabelle nên không muốn bị lừa?"

"Ác linh sẽ sợ thua sao?"

Đỗ Duy lắc đầu không tin nổi, dù không định đánh cuộc với Cái Bóng, nhưng hắn đã thử nghiệm khả năng mới của chiếc mặt nạ.

Đeo mặt nạ có thể khoác lên mình lớp xác ngoài của ác linh …

Trước khi cởi mặt nạ, ác linh sẽ mất đi mục tiêu. Nhưng nếu tháo mặt nạ, và đeo nó lại trước mặt ác linh, khả năng che giấu thân phận của bạn sẽ trở nên vô dụng.

Có thể đánh lừa ác linh một lần, nhưng lần thứ hai thì không thể.

Nhưng đôi khi, Đỗ Duy chỉ cần lừa một lần …

Chương 181: Dự định của Đỗ Duy

Vẫn là tầng một.

Chỉ 2 phút trôi qua trước khi ngôi nhà trở lại bình thường.

Hắn hơi bình tĩnh lại.

Sau đó Đỗ Duy tập trung vào đồng hồ cổ, và Annabelle.

Thứ mà hắn cảnh giác nhất lúc này chính là chiếc đồng hồ cổ, nhưng không có biện pháp nào cầm lấy nó, để đích thân phá hủy, bởi thứ này còn quái dị và đáng sợ hơn hầu hết ác linh.

Tuỳ tiện tấn công nó là vô nghĩa.

"Alexis đã nói với mình, cô ấy sẽ giúp tôi kiểm tra lô cổ vật được bán ra từ nhà đấu giá Berson. Cô ấy cũng đang tìm người điều tra thông tin về đồng hồ cổ, khoan đã … Giờ thứ mà tôi cần phải giải quyết, đó là Annabelle."

Đỗ Duy thầm nói trong lòng, sau đó đưa tay gõ cửa kính tủ.

Trong tủ, Annabelle không đáp lại.

Hình dáng búp bê của nó vô cùng không hài hoà, mái tóc giả màu vàng được buộc thành 2 đuôi ngựa, hai má thoa phấn hồng, và ngũ quan to khác thường khiến người ta chỉ cần nhìn là đủ sởn cả tóc gáy.

Đỗ Duy không cởi mặt nạ ra, chỉ bình tĩnh nhìn Annabelle.

Hồi lâu, hắn nhẹ giọng nói: "Mày biết giờ tao muốn làm gì…"

Vút …

Vốn đang yên tĩnh trong tư thế búp bê, Annabelle vẫn còn đang quay đầu lại và nhìn chằm chằm Đỗ Duy một cách kiên quyết.

Đôi mắt plastic đó đầy u ám, và độc ác.

Nhưng nó không nói được … đương nhiên sẽ không trả lời Đỗ Duy.

Đỗ Duy không quan tâm, dùng cánh tay phải ác linh hoá, móc từ trong túi ra 1 lá Joker.

Sau đó hắn lạnh giọng nói: "Tôi dùng mặt nạ ác linh thực hiện xin ước một điều. Khi tôi hỏi Annabelle một câu hỏi, nó sẽ cho tôi câu trả lời chính xác. Đúng thì đập cửa, sai thì im lặng."

Lý do hắn không trực tiếp ước với Joker điều: hồi phục lại khả năng ác linh hoá của mình, là vì Đỗ Duy bản năng cảm thấy rằng làm như vậy sẽ phải trả một cái giá không thể chịu nổi.

2 lá joker, cho dù đó là một trò chơi cờ bạc hay thực hiện điều ước, thực chất là một loại giao dịch.

Chỉ cần được sử dụng, nó sẽ đẩy nhanh tiến độ đồng hóa bởi tà linh hồn trốn trong đó.

Hơn nữa, lá Joker ban điều ước rất kỳ lạ, quá trình thực hiện điều ước của nó không bị thứ gì kiểm soát, và sẽ chỉ mang lại một kết quả rất độc hại.

Đỗ Duy rất cẩn thận chuyện này, hắn còn nhớ rõ trước khi giết gã đầu trọc, bên kia có nói hắn đã ước được rời khỏi con đường.

Mặc dù hắn đã giết gã trọc, và biến nó thành một ác linh đeo mặt nạ mới, nhưng theo một nghĩa nào đó, điều ước của

gã đã trở thành sự thật.

Vì vậy, dù gánh chịu nguy cơ bị tà linh đồng bộ hoá, Đỗ Duy vẫn ước một điều có khả năng kiểm soát tốt hơn.

Giây tiếp theo, một cảm giác kinh hoàng không thể giải thích được, mơ hồ xuất hiện trong ngôi nhà.

Trên lá bài, bên cánh cửa lộng lẫy, một bàn tay thối rữa đột nhiên vươn về phía người đàn ông đeo mặt nạ, nắm chắc cánh tay trái của hắn.

Trong chiếc tủ có khung.

Annabelle kịch liệt run rẩy, kiên định nhìn chằm chằm Đỗ Duy, tủ khung run lên.

Tuy nhiên, không có tác dụng.

Ngay cả khi không có khóa, nó không thể rời khỏi tủ khung mà không có tác động từ bên ngoài.

Hỏi được rồi …

Đỗ Duy nhìn nó, rồi bắt đầu hỏi: “Lúc tao ở trong Ngôi nhà kinh dị, cánh tay phải ác linh đã chạm vào mày, sau đó đã mất đi tri giác, cứ như chủ nhân của nó không phải là tao.”

“Ban đầu, tao không thấy gì lạ. Dù cánh tay phải ác linh hoá rất vô vị, nhưng nó cũng mang lại cho tao rất nhiều trợ giúp. Tính ra, tao khá hài lòng.”

“Nhưng lúc ở Massas, tao đã gặp một Hunter khác. Hắn còn ác độc hơn tao. Tao không biết liệu hắn có bất tỉnh hay không, nhưng hắn có khả năng khiến mọi người đơ cứng.”

“Và đây là thứ mà tao không có.”

“Lần thứ hai xuống khỏi xe buýt, ác linh hoá rơi vào trạng thái mất kiểm soát, về đến nhà sự mất khống chế bèn biến mất, mày có thể rời đi khỏi tủ treo tường, còn muốn giết chết tao.”

Khi nói đến đây, giọng điệu của Đỗ Duy trở nên lạnh lùng, nhìn Annabelle thản nhiên hỏi: “Mày đã để lại vật gì đó trong tay phải của tao, coi tao như một dưỡng chất để hỗ trợ cho việc hồi phục của mày, đúng hay sai?”

Rầm ……

Annabelle run rẩy, và bất lực đập vào tủ kính.

Đỗ Duy biết rằng đây coi như là câu trả lời.

Sau đó hắn hỏi: “Cánh tay này của tao có mối liên hệ đơn phương với mày, đúng hay sai?”

Có một tiếng rầm khác.

Sắc mặt của Đỗ Duy trở nên khó coi: “Năng lực Hunter của tao, là vì mày mà biến mất sao?”

Yên lặng chết chóc…

Không có câu trả lời……

Điều này làm cho Đỗ Duy an tâm một chút, thay đổi câu nói, lại hỏi: “Nếu không phải do mày ảnh hưởng, năng lực của tao đã xuất hiện sao?”

Hỏi điều này để đảm bảo rằng Annabelle không thể lừa hắn.

Nhưng những gì diễn ra tiếp theo, nằm ngoài dự đoán của Đỗ Duy.

Annabelle vẫn không trả lời, nó nằm yên trong chiếc tủ đóng khung, im lặng.

Đỗ Duy giật mình: “Không liên quan gì đến mày?”

Annabelle đập vào cửa tủ, và đưa ra câu trả lời.

Lúc này, trên lá Joker, một cánh tay thối rữa khác túm lấy người đàn ông mặc tuxedo, đeo mặt nạ, kéo vào cửa một đoạn

ngắn.

Hắn đã hỏi khá nhiều câu hỏi.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, lại hỏi: “Vậy thì ác linh hóa của tao, thật ra ngay từ đầu đã có vấn đề, sau đó mới bị mày ảnh hưởng?”

Rầm ……

Thế là đủ rồi.

Đỗ Duy không hỏi Annabelle rằng cánh tay phải của hắn có thể chấm dứt liên hệ với nó hay không, chỉ cất lá bài Joker đi.

Giờ đầu óc của hắn đang rất loạn, cởi bỏ mặt nạ, và lại ngồi trên ghế sô pha, bắt đầu sắp xếp suy nghĩ.

Đầu tiên, đã xác định chắc chắn Annabelle đã để lại thứ gì đó trong tay phải, đồng thời dùng việc hắn ác linh hoá, để tẩm bổ cho chính nó.

Cách giải quyết cũng rất đơn giản, chỉ cần tìm cách giết Annabelle.

Nhưng có khả năng cao là ác linh hóa không bị ảnh hưởng bởi Annabelle, bởi vì vấn đề này đã có từ lúc năng lực này xuất hiện.

Theo lý mà nói, ngoài việc có thể ác linh hoá, thì Hunter như hắn là loại cùi bắp nhất.

Vừa phải chịu đựng tai hoạ ngầm do ác linh hoá gây ra, nhưng không có được năng lực tương ứng.

Điều này hoàn toàn không công bằng …

Đỗ Duy im lặng một lúc, mới chậm rãi nói: “Giáo hội và Giáo hội Twilight đều nắm giữ tin tức về ác linh hoá. Muốn có được tin tức này, cần phải tiết lộ thân phận của mình…”

“Hơn nữa, không thể trực tiếp tiết lộ. Mình phải tạo cơ hội cho bọn họ tận mắt nhìn thấy, mình đã bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn và bắt đầu ác linh hoá…”

“Đây là lừa dối, nhưng nó cũng là giải pháp tốt nhất. Ban đầu mình định gia nhập Giáo hội Twilight, nhưng mình đã giết Hunter của họ, vì vậy nơi duy nhất mà mình có thể chọn là giáo hội …”

“Đương nhiên, còn có một cách khác, đó là thực hiện một điều ước… nhưng có quá nhiều yếu tố không thể kiểm soát được. Có thể sau khi thực hiện điều ước, mình sẽ trực tiếp trở thành ác linh, hoặc sau khi chết đi, điều ước này mới có thể thành hiện thực.”

Chương 182: Cuộc gọi

10 giờ sáng.

Bên trong phòng khám tư vấn tâm lý.

Đỗ Duy đang nấu ăn, định về nhà nghỉ ngơi một lát, không ngờ Cái Bóng lại nhảy ra, như muốn trả thù mình.

Cả Annabelle, cũng khiến hắn căng thẳng thần kinh.

Rất căng thẳng…

Giờ hắn không quá buồn ngủ, nhưng rất đói.

Vì vậy, hắn đi đến siêu thị gần đó, mua một số loại rau thịt.

Đúng lúc này, smartphone trong túi của hắn đột nhiên reo lên.

Tiếng nhạc chuông dồn dập.

Đỗ Duy hơi ngạc nhiên, Tom và Cha Tony không nên gọi mình vào giờ này, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Hắn vừa về đến nhà …

Nghĩ xong, Đỗ Duy vội lau khô tay, lấy điện thoại di động ra.

Màn hình smartphone hiển thị người gọi tới là Alexis.

Sau khi cuộc gọi được kết nối.

Giọng nói có chút lười biếng của Alexis vang lên: “Chào buổi sáng anh yêu, ừm … hôm qua em về đến nhà vào lúc rất muộn. Cùng ba mẹ ăn cơm xong, em tắm rửa và nghỉ ngơi. Sau đó em mới thức dậy, tình cờ thấy tối hôm qua anh gọi điện cho em, giờ em đang rất buồn ngủ.”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi đáp: “Nếu buồn ngủ, em cứ đi ngủ một lát, nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Đầu dây bên kia, Alexis nghẹn lời, bất đắc dĩ nói: “Anh thật biết quan tâm đến người khác, em không còn buồn ngủ nữa…”

Đỗ Duy có chút khó hiểu: “Sao? Vừa rồi không phải rất buồn ngủ sao?”

Alexis khó chịu nói: “Đương nhiên là em giận anh rồi, anh không thể nói những lời tử tế, chẳng hạn như những lời yêu thương cảm động.”

“Nè nè, anh có thể nói ngọt thêm một chút sao, có thể gọi em là babe, honey cho thêm lãng mạn.”

“Còn nữa, hôm qua gọi cho em là có chuyện gì vậy anh? Không phải anh đã bảo em tuyệt đối đừng chủ động gọi cho anh sao? Chuyện của anh đã được giải quyết rồi ạ?”

“Xin chào? Anh yêu, anh đâu rồi? Sao anh không nói chuyện nữa?”

Đỗ Duy hoàn hồn, ngượng ngùng nói: “Ừm … anh đang nghĩ đến những lời yêu thương mà em muốn nghe.”

Alexis hỏi đầy mong đợi: “Sau đó, anh nghĩ ra chưa?”

Đỗ Duy rất xấu hổ: “Anh không nghĩ ra…”

Đột nhiên, đầu dây bên kia chìm vào im lặng.

Sau đó Đỗ Duy nghe thấy tiếng hít thở sâu.

Alexis bất lực nói: “Em không muốn nói chuyện với anh nữa, giờ anh đang ở đâu? Thành phố Massas?”

Đỗ Duy giải thích: “Giờ anh đã trở lại New York. Chuyện ở thành phố Massas đã được giải quyết nhanh hơn anh nghĩ. Tối qua anh muốn gọi điện cho em để hỏi thăm bố mẹ em,

nhưng cảnh quan Tom gặp phải sự kiện ác linh, vì vậy anh đã quay trở lại thẳng New York, nhưng sự việc đã được giải quyết, nên em đừng lo.”

Alexis hơi khó chịu: “Em ghét sĩ quan Tom. Nếu anh ta không sao, anh có thể đến nhà của em. Bố mẹ em khá quan tâm đến anh.”

Đỗ Duy nhướng mày: “Thật sao?”

Nói xong, hắn bật loa ngoài lên, đặt smartphone lên thớt, vừa thái rau vừa trò chuyện với Alexis.

Đầu dây bên kia, Alexis hào hứng kể về ba mẹ cô.

“Anh yêu, hôm qua sau khi em về nhà, em đã kể cho bố mẹ nghe về anh, từ khi chúng ta gặp nhau đến giờ. Sau đó em kể về công việc và thân phận của anh, mẹ em nghĩ anh rất đáng tin cậy. Con ba nghĩ anh rất tuyệt, đơn giản là quá mạnh mẽ khi chịu trách nhiệm về sự kiện ác linh ở New York.”

“Anh nè, ba mẹ cũng muốn gặp anh.”

Nghe vậy, Đỗ Duy không khỏi rất kinh ngạc: “Ba mẹ em không kinh ngạc trước chuyện ác linh sao?”

Alexis chán nản nói: “Ba mẹ không hề ngạc nhiên. Ba mẹ bảo đã biết có ác linh trên thế giới này, vậy mà không chịu nói với em.”

Đỗ Duy càng kinh ngạc: “Nếu họ biết, tại sao họ không nói cho em biết, chuyện này không hợp với lẽ thường!”

Alexis nghi ngờ nói: “Em cũng cảm thấy như vậy, thậm chí em nghĩ mình không phải con ruột của họ, nhưng ba mẹ bảo vì muốn tốt cho em, nên mới không cho em biết những điều này. Kỳ lạ lắm anh ơi, họ bao chỉ khi em tiếp quản gia đình, mới nói hết mọi chuyện cho em, hoặc sẽ nói với anh sau khi chúng ta kết hôn.”

“Ừ, anh hiểu rồi.”

Nghe vậy.

Đỗ Duy không khỏi xoa trán, gia tộc của Alexis không đơn giản, biết được sự tồn tại của ác linh cũng không có gì không đúng, có bí mật cũng là chuyện bình thường.

Suy cho cùng, những gia tộc có bề dày lịch sử và giàu có thường sở hữu những tin tức, và năng lực vượt trội.

Càng nghĩ càng thấy đau đầu.

Hắn không nhịn được hỏi Alexis: “Em yêu, lúc trước sao em lại để ý anh? Anh luôn thấy khó hiểu. Khi đó, chúng ta là người của hai thế giới mới phải.”

Ở đầu bên kia của điện thoại, Alexis khịt mũi và nói: “Ý anh là, anh nghĩ chúng ta không nên ở bên nhau?”

Đỗ Duy cười nói: “Anh không có ý đó, anh chỉ tò mò thôi, thú thật, em thật sự không nên thích anh.”

Bối cảnh gia đình khác nhau sẽ tạo ra những giá trị khác nhau, cùng với ảnh hưởng của cha mẹ, tiêu chí chọn vợ / chồng cũng khác nhau.

Giống như Đỗ Duy, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ thích ai đó, rồi mơ mộng chuyện tình yêu.

Hắn giờ 26 tuổi, trước 22 tuổi, hắn chỉ suy nghĩ về việc làm thế nào để cuộc sống của mình tốt hơn, và sau đó làm thế nào để trả thù cho cha mẹ mình.

Nhưng Alexis thì khác.

Giàu có, học thức cao, rất xinh đẹp và là con của một gia đình có lịch sử lâu đời.

Người như thế, nên được gọi là con gái cưng của trời.

Người bình thường cũng không thể tiếp cận, chứ đừng nói là có ý đồ mờ ám.

Alexis nghe thấy câu hỏi của Đỗ Duy, không khỏi chế nhạo: “Ai quy định rằng em không thể thích anh? Tại sao yêu một người phải có lý do?”

“Phụ nữ tình cảm, đàn ông lý trí. Anh yêu của em, em nghĩ anh nên cười nhiều hơn, em không muốn đợi chúng ta kết hôn rồi sống chung, anh cứ cả ngày mặt đơ không cảm xúc đâu.”

Nghe vậy, Đỗ Duy không nói nên lời, chỉ có thể cúi đầu tiếp tục thái rau.

…

Vào lúc này, ở một chỗ khác.

Tom đỏ mắt, ra lệnh cho cấp dưới.

Gần đây anh ta đã được thăng chức, và có nhiều trách nhiệm hơn trước.

Cấp trên rất tin tưởng anh, dù sao ở New York, cảnh sát có thể giải quyết nhiều vụ án liên quan đến ác linh chỉ trong nửa tháng, thật sự không thể tìm được ai khác ngoài anh ta.

Có lẽ đó là giờ phúc của Đỗ Duy…

Vừa nghĩ, Tom vừa thúc giục cấp dưới của mình: “Kiểm tra toàn bộ hệ thống giám sát của New York cho tôi. Nếu trong vòng 3 ngày, còn không chưa tra ra được, đám tà giáo đồ chết tiệt đó đã làm gì ở New York, tôi sẽ đá nát mông của các người. Các người có nghe rõ không?”

“Rõ thưa sếp! Chúng tôi đã rõ!”

Tom nghiến răng nhìn chằm chằm vào màn hình giám sát, với đôi mắt đỏ hoe: “Đám tà giáo đồ chết tiệt, trước khi giải quyết hết rắc rối của chúng mày để lại, tao thề sẽ không bao

giờ đến khu đèn đỏ nữa! Tao sẽ bắt chúng mày phải trả giá đích đáng!”

Chương 183: Sở Tài Phán

Ở một nơi khác.

Trên con đường trở về giáo hội.

Hunter - Alvin Dawkwe đang nhắm mắt ngồi trong xe, thì đột nhiên smartphone của ông rung lên.

Alvin cau mày, và những nếp nhăn trên trán chồng lên nhau, trông càng thêm già đi.

Ông đã già, và việc sử dụng sức mạnh ác linh hoá là một gánh nặng lớn cho cơ thể.

Ông lấy điện thoại ra một cách máy móc, mắt dán vào màn hình.

Ông rất khó chịu với chiếc smartphone thông minh mới này, phải sau một lúc mày mò khá vụng về, mới tìm thấy một tập tin trong hộp thư của mình.

Tiêu đề của tập tin là - Người Đuổi Quỷ phụ trách New York sở hữu 1 lá Joker.

Alvin nhấp vào tập tin, nội dung của nó nói về những trải nghiệm của Đỗ Duy khi tham gia giáo hội, và sự kiện Nhà máy rượu Goliath mà hắn đã giải quyết gần đây. Phần nói về lá Joker được đánh dấu màu đỏ.

Ánh mắt u ám lưu lại trên cái tên Đỗ Duy một lúc.

Màu sắc trong mắt của Alvin vô cùng phức tạp.

Andrew Dawkwe là ông nội của ông ta, theo một nghĩa nào đó, Đỗ Duy là người đã tìm ra nguyên nhân cái chết của ông của ông ta.

Đương nhiên, Alvin sắp trở thành ác linh, hắn vốn không có cái gọi là biết ơn, cũng sẽ không bị phần lớn cảm xúc của con người ảnh hưởng.

Lý do khiến Đỗ Duy được đánh giá cao là vì lá bài Joker.

Alvin nhớ rõ rằng khi ông ta ở thành phố Massas, Federick trước khi chết đã nói, 1 Hunter khác đi cùng y đang tìm kiếm 1 lá Joker khác.

Dù không biết Hunter là ai, nhưng kẻ đó chắc chắn đã rời khỏi thành phố Massas.

Nghĩ đến đây, Alvin ảm đạm mở miệng: "Mày là Hunter của Giáo hội Twilight? Hay là một con mồi? Đã lâu tao không gặp chuyện thú vị như thế này. Nếu không phải Federick vô tình nhắc tới lá Joker, chắc tao đã không nghĩ mày có vấn đề."

"Nhưng nó không quan trọng, đặc biệt là bây giờ."

Nói xong, Alvin lúng túng điều khiển smartphone, và gửi email.

[Sau khi khởi động lại Sở Tài Phán, đưa cả Đỗ Duy này vào. 】

…

Vào buổi trưa.

Trong bệnh viện.

James vẫn đang ngủ ngon lành trên giường bệnh.

Chỉ là nếu lúc này có người đi vào, chắc sẽ khiến bị doạ cho giật mình.

Bởi vì khi đôi mắt của anh mở ra, vẻ lạnh lẽo và u ám lại được phủ đầy bởi tơ máu dày đặc, như thể anh ấy đã suốt một đêm không ngủ.

Đột ngột……

Đôi mắt này dường như cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên nhắm chặt lại.

Két…

Tiếng mở cửa vang lên.

Giám mục Thompson bước vào với một phụ nữ cũng khá già, trong bộ đồng phục linh mục đen.

“Bà Senna, xin hãy nhẹ nhàng, và đừng đánh thức James.”

Thompson hạ giọng, thận trọng dặn dò người phụ nữ tên Senna.

Người sau khẽ gật đầu, khàn giọng trả lời: “Xin cứ yên tâm.”

Nói xong, bà Senna từ từ bước đến giường, từ trên người lấy ra một trang giấy trắng.

Nó trông rất bình thường, không có chỗ nào đặc biệt.

Ngay sau đó, bà Senna úp tờ giấy lên mặt của James.

Trên thực tế, trang giấy trắng này là một vật tồn kho từ rất lâu của giáo hội, dùng để kiểm tra xem liệu Hunter có bị mất kiểm soát hay không, và có thể phát hiện mức độ ác linh hóa của họ.

Tất nhiên, hầu hết các Hunter đều rất ghét phương pháp kiểm tra này.

Bởi một khi kiểm tra ra thời gian mình sẽ trở thành ác linh, sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đến tinh thần của họ.

Không ai có thể bình tĩnh, sau khi biết ngày chết của mình.

Tất nhiên, phương pháp sản xuất giấy trắng kiểu này chỉ có Giáo hội Twilight biết, còn đối với giáo hội chính thống thì dùng trang nào thì ít trang đó.

Trước mắt Thompson, trang giấy trắng đã có những biến đổi.

Đầu tiên, nó xẹp xuống một cách khó hiểu, sau đó dường như bị gió lên, rồi nó lại phồng lên.

Khi bình tĩnh được khôi phục, đường nét mờ ảo của một đôi mắt hiện ra trên toàn bộ trang giấy.

Tuy không thể thấy được diện mạo cụ thể, nhưng lại khiến Thompson hoảng hốt.

Về phần bà Senna, bà nhìn vào đôi mắt trên trang giấy, vẻ mặt có chút lo lắng, nhưng sau đó cũng dần thả lỏng.

Cất trang giấy, vẫy tay với Thompson, người sau ngay lập tức cảm thấy hiểu ý, cả hai cùng bước ra khỏi phòng.

…

"James hiện đang trong tình trạng ổn định, đôi mắt của cậu ta cũng rất đặc biệt. Cậu ta sẽ có sức mạnh để chống lại ác linh."

Vừa đi, bà Senna vừa nói chuyện với Thompson.

"Cậu ta đã thành công trở thành Hunter, nhưng xét từ tình trạng thể chất hiện tại, ước tính sẽ phải mất một thời gian dài nữa mới có thể sử dụng năng lực."

"Nhưng đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, James ác linh hoá ngay tại đôi mắt. Điều này cho thấy trái tim của cậu ta đã bị tác động mạnh, sẽ dễ bị mất kiểm soát hơn những Hunter bình thường."

Khi nói về điều này, bà Senna liếc nhìn Thompson: "Có lẽ đợi người của Twilight đưa cậu ta đi là một lựa chọn tốt, nhưng trước hết, anh phải đảm bảo rằng James sẽ không bị những người đó tẩy não."

Thompson cau mày, hỏi: “Còn bên Sở Tài Phán?”

Bà Senna lắc đầu và nói: “Giáo hội chưa thông báo cho tôi thời gian cụ thể thành lập Sở Tài Phán, nếu James không bị thương, tôi nhất định sẽ để cậu ta tham gia, còn giờ thì tốt hơn là nên chờ.”

Thompson không hài lòng: “Người đàn ông tên Đỗ Duy đó là sao vậy? Cậu ta đã được Sở Tài Phán chỉ định, nhưng cậu ta thậm chí còn không biết ác linh hoá là gì.”

Bà Senna chế nhạo: “Vậy thì liên quan gì đến tôi?”

Thompson cau mày: “Cậu ta thật sự không liên quan gì đến bà, nhưng Tony thì sao? Đó là người yêu cũ của bà đó.”

Nghe đến đây, sắc mặt bà Senna lập tức trở nên ảm đạm, bà nhìn Thompson cay đắng và hét lên: “Đừng có nhắc cái tên khốn chỉ thích phụ nữ trẻ đã ly hôn đó trước mặt tôi.”

Bà Senna và Cha Tony đã từng là người yêu của nhau.

Dù địa vị của 2 người trong giáo hội cách nhau một trời một vực, nhưng điều đó không ngăn cản được việc bà Senna phải lòng linh mục Tony trẻ tuổi và điển trai lúc bấy giờ.

Nhưng rồi một ngày, khi Cha Tony phát hiện ra mẫu người mà mình thực sự thích, anh đã rất dứt khoát chia tay với bà Senna.

Bây giờ đã vài thập kỷ trôi qua, bà Senna đã qua 2 đời chồng, cả 2 đều đã qua đời, và Cha Tony vẫn độc thân.

Tình yêu là một thứ rất phức tạp.

Bị phụ tình càng khiến người ta khó chịu.

Mặc dù bà Senna không muốn thừa nhận, tuy mấy năm qua bà không để ý đến Cha Tony, nhưng trong lòng vẫn có chút suy nghĩ.

Nhưng việc thành lập Sở Tài Phán rất quan trọng.

Mặc dù bà Senna chịu trách nhiệm lựa chọn nhân sự phù hợp, nhưng tuyệt sẽ không làm điều gì trái với nguyên tắc vì quen biết.

Thompson cũng hiểu rất rõ điều này, ông không hài lòng là vì cảm thấy mình nợ James, và muốn cho cậu ta một sự sắp xếp tốt hơn.

Ông thở dài xin lỗi bà Senna: "Tôi xin lỗi, tôi có chút xúc động."

Bà Senna hơi dịu lại, lạnh nhạt nói: "Người tên Đỗ Duy là do cấp trên định đoạt. Tôi không biết cụ thể do ai đã đè xuất, nên anh không cần cảm thấy bất công cho James. Mà theo như tôi biết, James và Đỗ Duy có quan hệ rất tốt… dù sao thì hãy suy nghĩ thật kỹ lại nhé. "

"Tôi sẽ……"

Chương 184: Hannibal và Ryan

Tổng bộ của Twilight tại Thụy Sĩ, nằm ở một vùng ngoại ô hẻo lánh.

Ở đây có một ngôi nhà thờ lớn, lối kiến trúc mang đậm phong cách giáo hội, nhưng không quá rõ ràng, mà lộ ra màu sắc nổi loạn.

Tông màu tổng thể là màu đen, và nhiều tác phẩm điêu khắc cũng mang thần thái khó hiểu.

Vào thế kỷ trước, Giám mục Matthew đã dẫn dắt hầu hết những người Hunter lựa chọn đoạn tuyệt với giáo hội, đi xa hơn 6.000 km, cắm rễ ở Thụy Sĩ, và hợp tác với nhiều hiệp hội lúc bấy giờ.

Tất nhiên……

Giáo hội Twilight được Hunter lãnh đạo, và chưa bao giờ thay đổi các quy tắc đã đặt ra lúc đầu vì tập đoàn tài chính nào.

Trong nhà thờ, những ngọn nến đang cháy, rất sáng.

Nhìn lên, có một cái bàn rất lớn trên tầng hai, dài khoảng 6 mét, rộng 3 mét, nhưng tổng cộng chỉ có 16 chiếc ghế.

Vị trí cầm đầu bị bỏ trống, chỉ có một cây thánh giá màu đen được đặt tại đó.

Trên thực tế, chỉ có 5 người ở đây, và 4 trong số họ có vẻ mặt lạnh lùng và tàn nhẫn. Trong mắt họ không hề có chút nhân tính, lạnh lùng và chết chóc, trông không giống người bình thường chút nào.

Người còn lại khoảng 40 tuổi, mặc vest, ngồi nghiêm chỉnh.

Hốc mắt của anh ta lõm sâu, con người màu xanh thẳm, âm u; khóe miệng luôn nở nụ cười dễ khiến người ta động lòng.

Khí chất của y cũng rất nổi bật, có phần giống với Đỗ Duy, nhưng không hoàn toàn giống.

Dưới vẻ ngoài điềm tĩnh và hiền hoà của y, ẩn chứa sự bạo lực và tàn ác.

Nhưng những người khác đều ngồi cách xa y, hiển nhiên có chút sợ y.

Bầu không khí im lặng.

Một lúc lâu sau, có người lên tiếng trước: "Federick và 1 Hunter khác đã chết ở Massas, Lecter, anh có ý kiến gì không?"

Người đàn ông mặc vest vẫn cười: "Ý anh là quan điểm từ phía nào? Giáo hội, hay Twilight."

Người nọ trả lời: "Cả hai… và tôi hy vọng anh thêm từ "chúng ta "khi đề cập đến Giáo hội Twilight, để thể hiện sự thừa nhận của anh với Giáo hội Twilight, thay vì tách biệt. Hiểu chứ, Hannibal Lecter?"

Lần này, người nọ kêu đầy đủ tên.

Hannibal khoanh tay: "Như anh mong muốn."

Nói như vậy, y tiếp tục với giọng điệu nhã nhặn: "Cái chết của Federick ở Thành phố Massas là một mất mát đối với chúng ta, nhưng không phải đối với giáo hội. Họ luôn muốn chúng ta trở lại giáo hội, chuyện này đối với họ là chuyện tốt."

Lúc này y dùng từ chúng ta, giống như đang lo cho Giáo hội Twilight, thật sự coi mình là một thành viên

Có người hỏi: “Anh có nghĩ rằng đó là do lũ người của giáo hội làm?”

Hannibal cười và nói: “Vấn đề này có quan trọng không? Người cũng chết hết rồi …”

Những người khác liếc nhau không lên tiếng.

Hannibal tiếp tục: “Nhà thờ đã phong tỏa thành phố Massas, còn cử một số Người Đuổi Quỷ đến đóng quân gần đó. Có vẻ như trong thời gian ngắn, sẽ không còn rắc rối nào ở thành phố này, chúng ta không nên dồn tinh lực vào nơi này nữa, cứ làm những gì chúng ta nên làm, và tiếp tục quan sát trong một thời gian.”

Nói đến đây, y đột nhiên mỉm cười, thấp giọng hỏi: “Có cũng có người của chúng ta ở trong giáo hội?”

Người ngồi đối diện gật đầu: “Đúng là như vậy, nhưng thân phận được bảo mật, không biết là ai.”

Hannibal gõ nhẹ lên bàn, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu đúng như vậy, thì trong nội bộ của chúng ta chắc cũng có người từ giáo hội. Hãy để tôi gửi một số tin tức rằng chúng ta rất tức giận về cái chết của Federick. Một quyết định quan trọng đã được đưa ra để điều tra kỹ lưỡng vấn đề này. Như vậy, giáo hội chắc chắn sẽ có biện pháp đối phó.”

Người đối diện cau mày nói: “Nếu giáo hội không có phản ứng thì sao?”

Hannibal mỉm cười với người này, và im lặng.

Người nọ sa sầm mặt, lắc đầu nói: “Chà, tôi hiểu ý của anh. Nếu giáo hội không phản hồi, thì có nghĩa là trong chúng ta có người của giáo hội. Nếu giáo hội có biện pháp đối phó, cứ để họ hao tổnd di.”

Hannibal đứng dậy với một nụ cười, và bước đi một cách vững vàng.

Thật ra y có mấy lời còn chưa nói ra, dù có người trong giáo hội trong đám người ở đây hay không, kết quả cũng chỉ có một.

Đối với những người không có nhà thờ, thì chắc chắn nhà thờ sẽ có biện pháp xử lý.

Không có người của gioá hội, giáo hội cũng sẽ cố tình làm điều gì đó để bảo vệ người này.

Tất nhiên……

Điều này không liên quan gì đến y, tinh lực của y giờ đang tập trung vào bệnh nhân tên là Ryan được Nhà thờ Twilight đưa về từ Bệnh viện Tâm thần Hill.

Hơn 10 phút sau.

Hannibal đi đến tầng hầm của nhà thờ.

Ánh đèn sáng rực, đầy không khí hiện đại.

Phần ngầm của nhà thờ đã bị khoét rỗng hoàn toàn, thật chất đây là khu vực nòng cốt của Giáo hội Twilight.

Chẳng mấy chốc, y bước đến một cánh cửa.

Đẩy cửa bước vào, là cảnh tượng trông giống như một phòng bệnh.

Một chiếc giường, một chiếc bàn và một chiếc ghế dài nguyên bộ, không có gì khác, trông rất đơn giản.

Lúc này, một người mặc áo blouse trắng giống như bác sĩ từ trên ghế sa lông ngồi dậy, đặt quyển sách trên tay xuống, rất bất mãn nói: “Sao không gõ cửa? Chú thân là bệnh nhân, không biết làm phiềnbác sỹ tâm lý chuyên nghiệp, là chuyện rất bất lịch sự không?”

Hannibal cười và nói: “Anh Ryan, lý do anh cố chấp cho rằng mình là bác sĩ là vì anh không dám chấp nhận con người thật của mình. Đây là một nỗi đau của anh. Anh hoàn toàn có thể tiếp nhận sự giúp đỡ của tôi, tôi sẽ không làm tổn thương anh, vì chúng ta là đồng loại.”

Ryan khinh bỉ nói: “Tôi đã gặp rất nhiều bệnh nhân như chú. Tuy rằng chưa tìm ra cách chữa trị nhưng sớm muộn gì tôi cũng sẽ nghĩ ra. Chỉ cần chú khỏi bệnh, chủ nhiệm nhất định sẽ thăng chức cho tôi làm phó của anh ấy.”

Nụ cười nơi khóe miệng Hannibal trở nên thâm sâu: “Tôi cũng mong được anh chữa khỏi bệnh của mình, nhưng tiền đề là anh phải chấp nhận sự giúp đỡ của tôi, bày ra bộ mặt thật sự của mình.”

Bệnh nhân tâm thần này rất đặc biệt, khi Giáo hội Twilight tìm thấy anh ta, thì anh ta đã ác linh hoá rồi, đồng thời suýt chút nữa phế bỏ hoàn toàn một Hunter, và biến kẻ đó thành người thường.

Không may sau lần đó, anh ta lại mắc bệnh tâm thần, cố chấp cho rằng mình là bác sĩ, và hoàn toàn không thể giao tiếp.

Đối với Giáo hội Twilight, việc biến một Hunter thành một người bình thường rất đáng sợ, nhưng đầy cám dỗ.

Vì một khi trở thành người thường, không cần phải lo lắng về những tai hoạ ngầm do ác linh hoá gây ra.

Thật chất là thoát khỏi mọi rắc rối.

Tất nhiên, cũng có một số Hunter muốn có khả năng giải quyết tai hoạ ngầm, mà không phải bị phế.

Nhưng bây giờ tình hình của Ryan hoàn toàn không kiểm soát được, Giáo hội Twilight đã thử nhiều phương pháp nhưng không chữa được bệnh tâm thần của anh ta. Khiến anh ta trở

thành một Hunter có thể giao tiếp bình thường, thậm chí còn không thể để anh ta ác linh hoá.

Ném vào nơi có ác linh tồn tại, cho dù suýt nữa bị ác linh giết chết, anh ta cũng chưa từng sợ hãi chút nào, huống chi là ác linh hoá.

Kết quả là người phụ trách về Ryan giờ đã trở thành cựu Bác sĩ Tâm lý học, Kẻ ăn thịt người Hannibal Lecter.

Hannibal rất chắc chắn rằng Ryan có một nhân cách khác, và y cũng cảm thấy hơi thở của đồng loại trên người Ryan.

Nhưng cả thôi miên hay ám thị tâm lý, đều không thể đánh thức một nhân cách khác.

Y chỉ có thể cố gắng chữa trị để Ryan có thể giao tiếp bình thường, cho anh ta một số loại thuốc, và tìm cách chữa khỏi bệnh tâm thần của anh ta càng sớm càng tốt.

Đây là một công việc lâu dài.

Và Hannibal có thời gian …

Mặc dù y cũng phải đối mặt với vấn đề ác linh hoá, nhưng nó không nghiêm trọng …

Chương 185: Vết bớt

2 giờ chiều.

Trước cửa phòng khám tư vấn.

Đỗ Duy treo tấm bảng tạm ngừng kinh doanh trước cửa, và để lại số điện thoại.

Kể từ khi tiếp xúc với những ác linh, và trở thành một Người Đuổi Quỷ, thời gian hắn ở nhà ngày càng ít, và một số buổi hẹn tư vấn tâm lý đã bị hắn từ chối.

Ngay cả khi ngôi nhà an toàn hơn vào ban ngày, vẫn có những nguy hiểm tiềm ẩn.

Vì vậy, vẫn cần đề phòng những trường hợp nguy hiểm đột biến.

"Hờ……"

Có chút mệt mỏi hít sâu một hơi, Đỗ Duy lên tinh thần, băng qua đường.

Không lâu sau khi tỉnh dậy, kết quả là hắn nhận được thông báo từ Tom, yêu cầu hắn đến gặp tại đồn cảnh sát. Nói rằng anh ta đã phát hiện ra điều gì đó về nữ hàng xóm Joanna, đã bị giết bởi Vidar.

Nói chính xác, đó là cha mẹ của Joanna …

Hiệu quả có chút ngoài dự đoán của Đỗ Duy, cứ tưởng chừng phải mất 1-2 ngày mới biết được tin tức, nhưng không ngờ sĩ quan Tom lại cho mình một bất ngờ lớn.

"Có lẽ Tom thực sự ghét Vidar …"

Đỗ Duy trầm ngâm nói, đi tới trước xe của mình, mở cửa khởi động xe, phóng tới chỗ hẹn.

…

10 phút sau.

Lối vào của đồn cảnh sát.

Ngay khi Đỗ Duy đỗ xe, một cảnh sát đi tới.

“Có phải là bác sĩ Đỗ Duy không ạ?”

“Vâng, tôi đến gặp sĩ quan Tom. Anh ấy yêu cầu tôi gặp ở sở cảnh sát 10 phút trước. Chúng tôi có chuyện cần nói.”

Nói xong, Đỗ Duy lấy giấy tờ tùy thân trong túi ra, và đưa tới.

Bên kia kiểm tra giấy tờ, gật đầu nói: “Xin theo tôi, Sếp đang ở bên trong chờ anh.”

Đỗ Duy gật đầu rồi bước vào.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, có một số nhân viên cảnh sát đang đến và đi.

Nhìn thấy Đỗ Duy đi vào, mọi người cũng không quan tâm lắm, chỉ nhìn qua một chút, sau đó xoay người làm việc của mình.

Ngay sau đó viên cảnh sát đưa Đỗ Duy đến văn phòng của Tom.

Vừa vào cửa, đã thấy Tom đang ngồi trên chiếc ghế sofa bọc da, với Cha Tony đang nhìn chằm chằm vào xấp giấy tờ.

Có vẻ như Tom không chỉ thông báo cho mình.

Đỗ Duy thầm nghĩ, quan sát sơ qua văn phòng, rất nhiều đồ văn phòng đều là đồ mới, thậm chí còn có một chiếc máy pha cà phê vừa mở ra chưa cắm điện.

Thấy vậy, Tom đứng dậy và giang tay nói: “Nhờ có anh, cấp trên rất hài lòng với công việc gần đây của tôi, vì vậy tôi đã được thăng chức!”

Đỗ Duy mỉm cười: “Chúc mừng.”

Tom vẫy tay và nói: “Trước tiên hãy xem những tài liệu này. Cha mẹ của Joanna có vấn đề. Có vẻ như họ đã liên hệ với Vidar từ rất nhiều năm trước.”

Đỗ Duy ừ một tiếng, trả lời: “Để tôi xem qua hồ sơ trước. Tình hình cụ thể, sau khi đọc xong hẵng nói.”

Cha Tony nghe vậy bèn đưa tài liệu cho Đỗ Duy.

Đỗ Duy ngồi sang một bên, xem kỹ hồ sơ.

Nói là hồ sơ nhưng thực chất là một số tư liệu đã được sắp xếp, chỉnh lại lại, trông như mới.

Lật trang đầu tiên, tiêu đề là- [Tháng 5 năm 1988: Chuyên mục dò thám linh dị Essegrin bắt đầu, được quay bởi vợ chồng Bruce, tiết lộ các sự kiện khủng bố chưa từng biết]

Nội dung như sau:

Vào tháng 6 cùng năm, chương trình Dò thám linh dị được phát sóng trên đài truyền hình địa phương ở Esseglin, tỷ lệ người xem rất tốt.

Năm sau, chuyên mục “Dò thám linh dị” bị phanh phui gian lận, và danh tiếng của đài truyền hình địa phương bị giáng một đòn nặng nề.

Sống bằng nghề quay truyền hình thực tế, vợ chồng Bruce đang đối mặt với nguy cơ thất nghiệp. Dưới áp lực, họ đã nảy ra một ý tưởng để thu hút người xem.

Họ dùng tiền của tất cả mọi người để mua một ngôi nhà ma ám đã có 30 năm lịch sử ở Esseglin, và sử dụng nó như một mánh lới quảng cáo, để chụp ảnh cuộc sống hàng ngày trong ngôi nhà ma ám.

Sau khi biên tập và ghi hình, tiết mục của kỳ này ngay lập tức bùng nổ, đưa rating của các đài truyền hình địa phương trở lại đỉnh cao.

Và điều quan trọng nhất là các video ghi lại của họ được cập nhật lúc 12h hàng ngày, tương tự như chương trình livestream hiện nay, với những chiêu trò quảng cáo và kỹ xảo thoả mãn khách hàng khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Điều quan trọng nhất là … trong cuộc sống hàng ngày mà họ quay, quả thực có rất nhiều điều quỷ dị xảy ra.

Đầu tiên, hộp chứa nước phía trên của bồn cầu hàng ngày đều phát ra tiếng động bất thường…

Sau đó, có dấu tay trên kính khi tắm …

Rồi đến 12 giờ đêm, bóng đèn bắt đầu nhấp nháy …

Những thứ này dường như là do con người tạo ra, nhưng những ghi chép tiếp theo, lại càng thêm ly kỳ.

Camera ghi lại cảnh trên cơ thể của vợ chồng Bruce có một vạch trắng, thoạt đầu ai cũng nghĩ là do ống kính có vấn đề, nhưng sau khi thay camera thì mọi chuyện vẫn như cũ.

Trạng thái tinh thần của cả hai cũng có vẻ uể oải, cho đến giữa và cuối chương trình, máy quay đã bắt được khuôn mặt của một lão già.

Xanh xao, ủ rũ, miệng như không còn xương cốt, lâu ngày bị kéo xuống khiến toàn bộ khuôn mặt biến dạng, quan trọng nhất là máy ảnh không chụp được thân thể.

Khuôn mặt của lão già lơ lửng trên không trung, loé lên rồi biến mất.

Sau đó, tình trạng tinh thần của vợ chồng Bruce trở nên cực kỳ nghiêm trọng, họ chuyển ra khỏi ngôi nhà ma ám, và biến mất từ đó, khi họ xuất hiện trở lại thì họ đã có một đứa con.

Hồ sơ kết thúc ở đây.

Sau đây là thông tin về vợ chồng Bruce.

Trong số đó, tuổi, chiều cao, nhóm máu, trải nghiệm cuộc sống đều được ghi lại rõ ràng.

…

Đỗ Duy đã đọc toàn bộ hồ sơ, và tấm ảnh đính kèm về khuôn mặt của ông lão, nhưng hắn không thấy có gì kỳ lạ.

Sở dĩ nói như vậy là vì nếu vợ chồng Bruce thực sự chuyển đến một ngôi nhà có ác linh, thì theo như hồ sơ, họ đã bị ác linh quấn lấy.

Nhưng sau khi dọn nhà biến mất, dường như thoát khỏi ác linh, hơn nữa còn sinh ra một đứa trẻ không bình thường.

Hoặc ác linh là giả, hoặc là vợ chồng Bruce đều đã xảy ra chuyện.

“Hồ sơ này quá thiếu sót. Tôi không thể biết liệu cha mẹ của Joanna có thực sự tiếp xúc với ác linh, và sống sót thành công hay không.”

Đỗ Duy đặt tập hồ sơ xuống, bình tĩnh nhìn Tom và Cha Tony.

Nếu chỉ có chút thông tin như vậy, hắn không thể vì cái này mà chạy đến Esseglin, bởi không đáng.

Tom gật đầu và nói: “Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng anh có biết rằng Joanna có một vết bớt hình ngôi sao sáu cánh dưới nách không? Giống hệt biểu tượng của Vidar, và cô ấy có nhóm máu AB.”

Đỗ Duy nhíu mày: “Tại sao anh lại rõ ràng như vậy?”

Mặt Tom đỏ bừng nói: “Tôi đã nhìn thấy trong quá trình khám nghiệm. Tất nhiên tôi biết rất rõ.”

Đỗ Duy im lặng, mở lại hồ sơ và lật đến trang thông tin của vợ chồng Bruce.

Cả hai người đều thuộc nhóm máu A …

Hệ thống nhóm máu được con người phát hiện sớm nhất là hệ thống nhóm máu hồng cầu, trong đó hệ thống nhóm máu ABO là quan trọng nhất, sau đó là hệ thống nhóm máu rh.

Cả hai người đều có nhóm máu A, con của họ sinh ra thường phải thuộc nhóm máu A hoặc O.

Tuy nhiên, Joanna có nhóm máu AB …

Nói cách khác, Joanna không phải do vợ chồng Bruce sinh ra, hơn nữa người này có một vết bớt ngôi sao sáu cánh …

Ngay cả sau khi chết, cô ấy cũng nhanh chóng trở thành một ác linh, mặc dù yếu ớt nhưng bản thân lại rất kỳ quái …

Đỗ Duy mơ hồ có một suy nghĩ trong đầu, nhưng cảm thấy rất kỳ dị.

Nghĩ xong, hắn nhìn về phía Cha Tony: “Cha nghĩ như thế nào?”

Cha Tony suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Cha nghĩ lúc đó vợ chồng Bruce đã bị ác linh quấn lấy. Họ có thể đã có liên hệ với Vidar, hoặc cũng có thể là thành viên của Vidar. Còn Joanna,

cô ấy có thể là một vật hiến tế đặc biệt, hoặc là một môi giới…
“

Đỗ Duy gật đầu, giọng nói hơi khác thường: “Con cũng nghĩ như Cha vậy, nhưng con nghĩ có thể vợ chồng Bruce và Vidar đã làm một giao dịch. Chọn lựa Joanna từ úc chưa chào đời, sử dụng một số phương pháp đặc biệt đã tạo ra một vết bớt trên cơ thể của cô ấy.”

“Và kết quả của phương pháp đặc biệt này, một ác linh mới đã được sinh ra…”

Chương 186: Khiến người ta giận sôi

Giáo phái Vidar đang tạo ra ác linh, Đỗ Duy đã nghi ngờ điều này từ lâu.

Nhưng điều hắn không ngờ là phương pháp tạo ác linh này, lại tàn nhẫn đến vậy.

Không ai sinh ra đã có một vết bớt ngôi sao sáu cánh, hình xăm là hình xăm, mà vết bớt là vết bớt, 2 thứ hoàn toàn khác nhau.

Nói cách khác, ngay khi đứa bé còn trong bụng mẹ, giáo phái Vidar đã quyết định vận mệnh của nó.

Từ tiếng khóc chào đời, đến khi chết chỉ là tuyệt vọng.

Ngắn ngủi 20 năm, đây là một cuộc sống hoàn toàn được sắp đặt, thủ đoạn tàn nhẫn khiến người ta giận sôi gan.

Về phần vợ chồng Bruce, cả hai không bao giờ có thể thoát ra khỏi ràng buộc này, khi bị ác linh quấn lấy đã lựa chọn biến mất, nhưng lúc xuất hiện lại thì không sao, còn có một đứa trẻ bị Vidar khống chế cả đời.

Đứa trẻ không phải do họ sinh ra, có vẻ nó là một thỏa thuận ác độc.

Và ……

Joanna không phải là trường hợp duy nhất, chắc chắn ngoài cô ấy còn có nhiều người đang sống mà không hề hay biết, có thể một ngày nào đó, họ sẽ tự tử, và trở thành ác linh.

…

Ngay cả Đỗ Duy vốn tính cách lạnh lùng cũng có phần xúc động trước chuyện này, không phải vì người mà vì chuyện.

Hắn nói một cách dửng dưng: "Anh đã từng thông báo cho vợ chồng Bruce về việc này chưa?"

Tom nghiêm nghị trả lời: "Không, ngay từ đầu đã không thể gọi được, nên tôi đã nhờ cảnh sát ở Essegrin thông báo cho vợ chồng Bruce. Nhưng tin tức tôi nhận được hôm nay là vợ chồng Bruce đã biến mất, giống như hồi đó."

Cha Tony thở dài nói: "Nếu muốn điều tra chuyện xảy ra năm đó, chắc phải đến Essegrin."

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Chính xác là phải tới ngôi nhà ma nơi vợ chồng Bruce từng sống. Nếu vết bớt là một ký hiệu, và liên hệ với ác linh, thì giờ đây ác linh trong nhà cũng đã khủng khiếp hơn xưa…"

Đến lúc này, Đỗ Duy dừng lại một lúc, trước khi tiếp tục nói: "Tất nhiên, ác linh có thể đã bị tiêu diệt, hoặc khi Joanna chết, nó đã quấn lấy vợ chồng Bruce."

"Nếu là vế sau, vợ chồng Bruce chắc đã chết, nhưng có một khả năng khác là họ sẽ tiếp xúc với giáo phái Vidar một lần nữa, và cố gắng lặp lại những gì đã xảy ra trước kia."

Cha Tony sa sầm mặt: "Cái này … thật đáng hận, bọn họ không có nhân tính sao?"

Đỗ Duy trầm giọng nói: "Mỗi người đều khác nhau. Không thể đánh giá người khác qua cái nhìn của mình."

Tom giận dữ nói: "Đó là lý do tại sao tôi ghét Vidar. Lũ đàn bà chết tiệt này đã giết chết nữ hàng xóm đáng yêu của tôi, suýt giết chết tôi. Lũ này đáng phải xuống địa ngục."

Nghe điều này.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, kìm nén cảm giác bực bội, bình tĩnh trở lại.

Hắn nhìn vào mắt của Cha Tony và nói: “Giờ hãy báo ngay cho giáo hội, xem họ nói gì ở đó. Sự thật này quá lớn, giáo hội phải làm gì đó.”

“Được, Cha sẽ báo cho những người trong giáo hội ngay.”

Cha Tony cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, ngay lập tức lấy smartphone ra, đi ra xa.

Thấy vậy, Tom khó chịu nói: “Mọi người đã cùng nhau đối mặt với ác linh, tại sao lại tránh chúng ta?”

Đỗ Duy rút ra điếu thuốc, lạnh giọng nói: “Tránh anh thôi, không phải chúng ta.”

Khi ở trong nhà thờ, Cha Tony không bao giờ tránh mặt mình, bởi vì hắn là một thành viên của giáo hội.

Nhưng Tom là một cảnh sát.

Vì vậy, đối với Cha Tony, việc tránh mặt một người ngoài là điều đương nhiên.

Tom càng khó chịu hơn khi nghe Đỗ Duy nói vậy, anh lấy bật lửa trong túi ra, đưa cho Đỗ Duy 1 điếu, đồng thời châm một điếu thuốc.

Vừa hút thuốc, Tom vừa phun vòng khói, nhún vai nói: “Đợi những chuyện này kết thúc, tôi sẽ mời Cha Tony đi khu đèn đỏ thư giãn. Sau này nếu có việc gì, ông ấy nhất định sẽ không tránh mặt tôi nữa.”

Đột ngột.

Tom mở to mắt nhìn Đỗ Duy đang hút thuốc, có vẻ suy nghĩ, trông rất kỳ quái.

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Anh muốn nói cái gì?”

Tom cười đắc ý: “Tôi chỉ đột nhiên nghĩ, gần đây bạn gái anh không có mặt ở New York, nên giờ anh sống một mình.”

Đỗ Duy kinh ngạc gật đầu: “Cái này có vấn đề gì sao?”

Tom nhướng mày, mang dáng vẻ người từng trải nói: “Đương nhiên có chuyện. Ai cũng là đàn ông trưởng thành, sau này tôi sẽ chiêu đãi hai người. 3 người chúng ta đi khu đèn đỏ hóng mát, nhất định sẽ làm 2 người thoả mãn.”

Điều mà anh nghĩ rất đơn giản, dù sao người anh em tốt Đỗ Duy này đã giúp anh rất nhiều, còn cứu mạng anh, nếu không tìm cơ hội cảm ơn thì thật.

Nhưng sắc mặt Đỗ Duy tối sầm lại: “Bạn gái tôi ngày mai sẽ về. Loại chuyện này, anh cứ rủ Cha Tony đi làm là đủ rồi. Tôi không thích loại chỗ như vậy.”

Tom bối rối hỏi: “Tại sao? Đó là thiên đường của đàn ông!”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Bởi vì cha tôi chưa từng tới nơi như vậy, nên tôi nghĩ cũng không nên tới đó.”

Tom giang hai tay ra: “Chà, cha anh là một người đàn ông tốt, và anh cũng là một người đàn ông tốt, nhưng thật sự, anh nên đi thư giãn. Tôi đã luôn nghĩ đến cậu kể từ khi gặp anh, dường như tinh thần lúc nào cũng căng thẳng, cứ tiếp tục mãi như vậy sẽ không chịu nổi.

Sau đó, Tom lấy một điếu thuốc và nói nhỏ: “Nếu anh không định đến khu đèn đỏ, thì tôi đề nghị anh nên quan hệ với bạn gái của mình càng sớm càng tốt.”

Sắc mặt của Đỗ Duy càng thêm khó coi, làm sao biết Tom được hắn và Alexis còn chưa quan hệ?

Giây tiếp theo.

Tom như đọc được suy nghĩ, anh ấy cười: “Bởi vì tôi có kinh nghiệm phong phú, tôi có thể nói bằng trực giác.”

Vào lúc này, Cha Tony cũng đã kết thúc cuộc gọi.

“Đỗ Duy, giáo hội đã bắt đầu hành động, đồng thời dựa theo kết quả phân tích của giáo hội, họ bắt đầu chuyển mục tiêu sang những đứa trẻ sinh ra từ hơn 20 năm trước, tìm kiếm những người có vết bớt ngôi sao 6 cánh.”

“Còn nữa sĩ quan Tom, trước kia ở New York cũng có các hoạt động của giáo phái Vidar. Chắc con sẽ nên hợp tác với giáo hội?”

Tom trả lời: “Tất nhiên, đây vốn là nhiệm vụ của tôi.”

Đỗ Duy hỏi: “Chuyện bên Essegrin, không cần con giải quyết sao?”

Cha Tony lắc đầu nói: “Có người đã đi rồi. Tốt hơn là con nên ở lại New York. Dù sa0, ngày mai 2 vị giám mục sẽ đến. Nếu con rời đi vào lúc này, sẽ rất mệt mỏi cho con. Dù sao số sự kiện ác linh con xử lý gần đây, cũng đã quá nhiều rồi.”

Đỗ Duy lạnh nhạt gật đầu: “Nếu đã như vậy, tôi về trước. Ở nhà có chuyện cần giải quyết.”

Hắn ám chỉ ác linh Đỗ Duy …

Bây giờ đã gần đêm.

Ban đêm, cả thế giới sẽ yên tĩnh, không ai quấy rầy hắn.

Khi đó hắn sẽ có một cuộc trò chuyện vui vẻ với ác linh Đỗ Duy.

Chương 187: Xin hãy nhắm mắt vào lúc trời tối

Khi Đỗ Duy về đến nhà, đã hơn 6 giờ chiều.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Alexis, rồi ăn tối, trời cũng dần tối.

Ở tầng một.

Đỗ Duy ngồi trên sô pha, nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ trắng trước mặt.

Bề ngoài của mặt nạ đầy vết nứt, có rất nhiều rạn nhỏ, 2 lỗ mắt như hố đen, càng chăm chú nhìn, càng khiến người ta muốn nhìn ra chỗ khác.

Mặt nạ này là cầu nối liên lạc giữa Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy, cũng là một môi giới đặc biệt.

Sau khi mặc vào sẽ có thân phận của ác linh, nhưng ngược lại, cũng sẽ có chung thị giác với ác linh Đỗ Duy.

Rất hữu ích, nhưng cũng nguy hiểm.

Và bây giờ, Đỗ Duy có một chiếc mặt nạ khác không có ngũ quan, đồng thời hoàn toàn nhốt ác linh vào trong đó.

Luận năng lực, thân phận ác linh khi đeo chiếc mặt nạ kia mạnh mẽ hơn, sau khi đeo mặt nạ này, tất cả ác linh đang để mắt tới Đỗ Duy, sẽ mất đi mục tiêu.

Trừ khi Đỗ Duy cởi bỏ mặt nạ, nếu không thì những ác linh sẽ không phát hiện ra hắn.

Hơn nữa, mặt nạ không có ngũ quan hoàn toàn không có hề có hiểm hoạ như ác linh Đỗ Duy, bởi vì ác linh bên trong không thể chui ra khỏi nó.

Thời gian dần trôi.

Ánh sáng trong phòng dần dần mờ đi.

Hắn không bật đèn …

Chiếc đồng hồ cổ vẫn quay máy móc, và đều đặn, phát ra tiếng lách cách.

Annabelle vẫn thành thật trong chiếc tủ đóng khung, giống như một món đồ sưu tập.

Còn Cái Bóng … vẫn ở yên trong bóng tối.

Nhưng Đỗ Duy biết rằng chỉ cần hắn có sơ điểm, Cái Bóng nhất định sẽ là kẻ đầu tiên tấn công mình.

Suy cho cùng, trong số tất cả những ác linh, không có kẻ nào muốn giết mình một cách dai dẳng và chắc chắn hơn.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút.

Hắn lấy ra một chiếc gương, để ở trước mặt.

Trong gương là khuôn mặt hơi tái nhợt, bình tĩnh của mình.

Khi ở một mình, khí tức vô nhân tính trên cơ thể hắn càng trở nên trầm trọng.

Nhìn mình trong gương, Đỗ Duy bắt đầu đưa ra những ám thị tâm lý cho bản thân.

…

“Một tấm gương chia ta thành hai mặt.”

“Ta nhìn chính mình trong gương, tương đương với ta trong gương nhìn ta ngoài gương.”

“Ác linh Đỗ Duy là một phần của ta, nhưng nó không phải là ta, và giờ ta sẽ chấp nhận sự tồn tại của nó.”

“Khi ta nhắm mắt lại, gương trở thành Hồ Nước Tâm Hồn, ta ở trên mặt hồ, còn ác linh Đỗ Duy ở dưới đáy hồ.”

Nói xong, Đỗ Duy nhắm mắt lại.

Những gì được phản chiếu trong gương là dáng vẻ hắn đang nhắm mắt dựa vào ghế sô pha.

Đột ngột……

Đỗ Duy trong gương nhếch môi, nở một nụ cười khó hiểu, tay phải chống cằm, khí chất cả người đột nhiên thay đổi vô cùng kinh khủng.

Đây là một ám thị.

…

Tích……

Tích……

Những giọt nước lạnh, và ẩm ướt chảy trên chóp mũi, tạo cảm giác ớn lạnh.

Đỗ Duy đột nhiên mở mắt.

Xung quanh u ám, và tăm tối.

Có rất nhiều sương mù bốc lên, và mặt hồ dưới chân tôi có vẻ lầy lội hơn trước.

Đây là Hồ Nước Tâm Hồn…

Đỗ Duy cúi đầu nhìn về phía đáy hồ, phía dưới mơ hồ có một bóng người, đang dần hiện rõ.

Mặt hồ cũng bắt đầu nổi sóng, sủi bọt ùng ục.

Giống như có thứ gì đó dưới đáy hồ sắp nổi lên.

Đỗ Duy biết dưới đáy hồ là một "chính mình" khác, là ác linh Đỗ Duy.

Trước đó, hắn bị ác linh Đỗ Duy kéo vào cái hồ này, đồng thời bị cài những ám thị tâm lý, cho nên lúc ở Thành phố Massas đã đưa ra nhiều phán đoán tương đối sai lầm, và nhiều lần rơi vào tuyệt cảnh.

Mặc dù Đỗ Duy nhanh chóng nhận ra vấn đề, và thoát khỏi tình cảnh hiểm nghèo, nhưng theo bản năng, hắn càng thêm dè chừng ác linh Đỗ Duy.

Đúng như những gì "nó" đã nói, nó chính là mình, mình là chính nó, một người và một ác linh, ngoài sự khác biệt bản chất, không có sự khác biệt nào cả.

Mà hiện tại, Hồ Nước Tâm Hồn được xây dựng trong ý thức này, dường như có một số hiện tượng dị thường, so với lúc mới tiến vào còn nguy hiểm hơn.

Tuy nhiên……

Đỗ Duy cười vô cùng khó hiểu, trên đời này không ai hiểu rõ mình hơn chính mình.

Sau khi chỉ hơi thay đổi mạch tư duy, Đỗ Duy lập tức nghĩ đến tại sao Hồ Nước Tâm Hồn lại có những thay đổi bất thường.

Đây là thủ đoạn yêu thích của hắn.

Thật ra, lần đầu tiên vào đây, khắp nơi phải tràn ngập nguy hiểm mới đúng.

Chỉ là khi đó, "chính mình" khác cố ý làm vậy, là cố ý dẫn dụ mình, nhưng giờ, nó vẫn làm trò cũ.

Nghĩ đến đây, mặt của Đỗ Duy vẫn không cảm xúc, cứ như vậy, cúi đầu nhìn "bản thân" dưới đáy hồ dần dần nổi lên.

Cảnh tượng kỳ dị, khá đáng sợ.

Đương nhiên, cảnh tượng này chỉ tồn tại trong Hồ Nước Tâm Hồn, theo tâm lý mà nói, đó là ảnh hưởng của tiềm thức, cái gọi là chìm xuống đáy hồ hay nổi lên chỉ là một dạng biểu hiện.

Rất nhanh……

Trên mặt hồ, ác linh Đỗ Duy đã xuất hiện trước mặt Đỗ Duy.

Vẻ mặt lạnh lùng không kém.

Nhưng mà ác linh Đỗ Duy càng thêm âm lãnh, quỷ dị, Đỗ Duy lại càng thờ ơ, không chút dao động.

Bằng cách này, ác linh Đỗ Duy trông giống một con người hơn.

Đỗ Duy nhìn nó, nó cũng đang nhìn Đỗ Duy.

Qua một hồi lâu, ác linh Đỗ Duy nói trước: “Không ngờ mày lại từ bỏ sử dụng lá Joker, cũng phát hiện ra bí mật của mặt nạ.”

Giọng nói lạnh lùng, nhưng có chút ẩn ý khó giải, dường như nó không hề cảm thấy tiếc nuối.

Đỗ Duy nghe vậy, nhàn nhạt trả lời: “Không ngờ mày có thể gài ám thị tâm lý vào tao, hơn nữa đến cuối cùng tao mới phát hiện.”

Nói xong, Đỗ Duy thêm một câu: “Khi tao biết về Thành phố Massas, tao không hề đeo mặt nạ. Mày không thể biết điều đó mới phải, vậy nghĩa là, ở một giai đoạn nhất định, ký ức của tao và mày đã đồng bộ hoá.”

Không có câu trả lời.

Đỗ Duy không quan tâm, tự nhủ: “Tao đã suy nghĩ, chắc là lần trước chìm xuống đáy hồ. Khi trở về thực tại, mày có được ký ức của tao, nhưng cũng không hợp lý.”

“Bởi vì khi tao tiến vào Hồ Nước Tâm Hồn, mày đã đưa ra ám thị tâm lý cho ta, và điều kiện tiên quyết cho ám thị tâm lý là mày xác định, tao sẽ đến Thành phố Massas.”

“Cho nên, chắc chắn mày còn có chiêu bẩn khác.”

Mặc dù Đỗ Duy đang hỏi, nhưng hắn lại dùng giọng khẳng định.

Nói xong, hắn nhìn chằm chằm ác linh Đỗ Duy thật kỹ.

Ác linh Đỗ Duy không khỏi kinh ngạc, trực tiếp gật đầu nói: “Mày nói đều đúng, tao không ngại nói cho mày biết về chuẩn bị ở sau của tao, bởi vì mày sẽ sớm tiếp xúc với hắn.”

“Hắn?”

Đỗ Duy cau mày: “James, Harry, hay Cha Tony?”

Khi hắn bị ác linh Đỗ Duy nhập, những người duy nhất anh ta tiếp xúc là nhóm người, và Cha Tony.

Bản chất của ác linh Đỗ Duy là ác linh.

Dựa vào tính chất lan truyền của ác linh, bất cứ ai tiếp xúc với nó đều có thể trở thành tay sai của nó.

Nó hơi giống với những gì Vidar đang làm.

Nhưng sau khi Đỗ Duy nghĩ kỹ, bèn loại trừ Cha Tony.

Bởi vì lúc ác linh Đỗ Duy đang nhận ra bản thân là một ác linh, nó đang ở trong phòng khám.

Trước đó, nó coi bản thân là hắn. Nói cách khác, là Đỗ Duy.

Con người không thể có thủ đoạn của ác linh.

Rất nhanh, Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Là James.”

Chương 188: Giao dịch?

Trên hồ.

Khi Đỗ Duy nói ra James, ác linh đối diện với Đỗ Duy sửng sốt.

Nó không khỏi lộ vẻ khó hiểu: “Tao rất tò mò, sao mày đoán được là James?”

Ngay cả khi nó sở hữu trí nhớ, và tính cách của Đỗ Duy, nó cũng không thể nghĩ ra tại sao Đỗ Duy có thể chắc chắn như vậy.

Đỗ Duy trả lời: “Rất đơn giản, bởi vì Harry có vấn đề về mắt, anh ta đã phải điều trị tại một bệnh viện tư nhân, trong khi James và Homill đã được chuyển đến thành phố Massas. Còn tại sao là James, trước khi mày mở miệng, tao còn không chắc.”

Hắn nói như vậy, nhưng trong lòng đột nhiên cảnh giác cao độ.

Mặc dù trước khi mình chết, ác linh Đỗ Duy không thể trực tiếp chiếm đoạt thể xác của mình. Nhưng giờ đây, khi nó bạo lộ bản thân, mối quan hệ giữa hắn và đám người James trở nên vô cùng nguy hiểm.

Giống như một quả bom hẹn giờ, sớm muộn gì cũng sẽ nổ tung.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không khỏi nghĩ đến chuyện giết người, nhưng lại bị hắn tự gạt đi.

Để giải quyết vấn đề, giết người là phương pháp thấp kém nhất.

Hơn nữa, nếu ác linh Đỗ Duy đã tiết lộ hậu thủ của mình, mục đích của nó chắc là muốn mình đối phó với James, nếu vậy mình sẽ hoàn toàn chống đối lại giáo hội.

Đến lúc đó, tình hình sẽ trở nên rất tồi tệ.

Thấy vậy, ác linh Đỗ Duy cười nhạo: "Mày muốn giết James đúng không, nhưng tại sao lại từ bỏ? Vì cái gọi là nhân tính sao?"

"Nhân tính sẽ chỉ khiến mày ngày càng trở nên yếu đuối. Hãy vất bỏ những thứ vô vị này, rồi mày sẽ trở nên thuần khiết hơn."

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Không cần tốn sức ám thị tâm lý tao. Phương pháp tương tự sẽ không thành công với tao lần thứ hai."

"Lý do mày nói như vậy, là vì khi tao mất đi nhân tính, tao sẽ càng ngày càng giống ác linh. Sau đó tao trở thành mày, mày hoàn toàn chiếm thân thể của tao."

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Nhưng những gì tao nói đều là sự thật."

Đỗ Duy vô cảm nói: "Đó là lý do tại sao mày cứ nhấn mạnh rằng mày là tao, bởi vì vứt bỏ nhân cách và ký ức của Đỗ Duy, mày sẽ không còn gì, và lại trở thành một trong những ác linh trong mặt nạ."

"Theo một nghĩa nào đó, đây là điểm yếu lớn nhất của mày."

Nghe vậy, ác linh Đỗ Duy cười khẩy: "Thì mày làm gì được? Mày càng trải qua nhiều chuyện, chênh lệch với tao càng lớn."

"Một con thuyền gỗ căng buồm trên biển, mỗi khi nó được sửa chữa, ván và cánh buồm được thay thế. Hàng chục năm

sau, con thuyền đã được thay thế hoàn toàn.”

“Nếu dùng các vật liệu thay thế để tạo thành một con tàu, thì trong 2 con thuyền, cái nào mới là con thuyền đầu tiên?”

“Tương tự, giữa tao và mày, ai mới là Đỗ Duy?”

“Câu trả lời là tao…”

…

Đỗ Duy im lặng.

Con tàu do ác linh Đỗ Duy vừa nêu là một trong những vật thực nghiệm tư tưởng thời cổ đại, và được gọi là Con tàu của Theseus.

Đây là một nghịch lý, và điều tương tự cũng áp dụng cho mọi người.

Từ quan điểm triết học, nghịch lý này được sử dụng để khám phá bản chất của thân phận.

Ý tưởng cốt lõi là buộc mọi người phải nghĩ rằng thân phận chỉ giới hạn trong các đối tượng và hiện tượng thực tế thông thường.

Càng suy nghĩ, càng dễ rơi vào ngõ cụt.

Nhưng cho dù là ác linh Đỗ Duy, hay Đỗ Duy thì đây cũng là vấn đề không có cách nào đối mặt.

Ác linh Đỗ Duy tồn tại, là bởi vì nó sở hữu tính cách và ký ức của Đỗ Duy, thậm chí cách hành xử cũng tương tự. Nếu một ngày, nó rơi vào một nghịch lý không thể hòa giải, và chối bỏ chính mình, nó sẽ mất tất cả, và trở thành một ác linh thuần khiết.

Cái gọi là ký ức, tính cách đều sẽ trở thành trò cười.

Vì vậy, nó mới kiên định coi mình là Đỗ Duy.

Hồi lâu, Đỗ Duy mới nói: “Thảo luận những thứ này cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì mày biết, tao muốn giết mày, còn mày muốn giết tao để trở thành Đỗ Duy thật sự. Cho nên hãy bỏ qua đề tài này, giờ tao khá hứng thú đến chuyện về James, mày đã làm gì ông ta?”

Ác linh Đỗ Duy nhẹ nói: “Tao để lại một thứ cho James. Khi hắn biến thành Hunter, ác linh hoá đã bị tao ảnh hưởng. Có thể hiểu hắn đã trở thành một phần mở rộng của tao.”

Nói đến đây, ác linh Đỗ Duy đổi đề tài: “Giáo hội muốn sắp xếp mày vào Sở Tài Phán, bọn họ có cách phát hiện thân phận Hunter mà mày đang che giấu.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Tao đã chuẩn bị tìm cơ hội, đầu tiên để người trong giáo hội biết mình là Người Đuổi Quỷ, tiến vào giai đoạn thứ 3 của Quỷ Nhãn, bắt đầu ác linh hoá.”

Ác linh Đỗ Duy cau mày nói: “Vậy mày định làm gì? Sự kiện ác linh ở New York đây đã giải quyết gần hết. Trong thời gian ngắn sẽ không có chuyện gì. Ngươi tạo cơ hội như thế nào? Dùng Ngôi nhà kinh dị hay biệt thự kia?”

Những ác linh trong Ngôi nhà kinh dị đều có ác ý cực kỳ mạnh mẽ đối với người sống, chúng sẽ ra tay tàn sát ngay khi nhìn thấy người sống.

Không có chỗ để hoà hoãn.

Còn biệt thự là của bà Mina, trong đó có một ác linh đeo mặt nạ khác.

Tuy nhiên, ác linh đã nhập xác của bà Mina.

Đỗ Duy nhìn gương mặt giống mình như đúc của ác linh Đỗ Duy, bình tĩnh nói: “Trước khi rời khỏi đây, tao chưa biết phải làm gì, nên không thể nói cho mày biết.”

Lần này tiến vào Hồ Nước Tâm Hồn, hắn vốn định để cho ác linh Đỗ Duy có được "ký ức" gần nhất của mình.

Còn kế hoạch để cho những người trong giáo hội phát hiện mình đã tiến vào giai đoạn thứ 3 của Quỷ Nhãn, còn có ác linh hoá, cũng không có trong ký ức.

Hắn định đợi cho đến khi rời khỏi Hồ Nước Tâm Hồn, rồi mới nghĩ cách.

Nói cách khác, hắn không muốn ác linh Đỗ Duy biết chuyện này.

Cuộc giao tiếp giữa một người và một ác linh, cũng không quá căng thẳng.

Nhưng chỉ có Đỗ Duy biết rằng cuộc đối đầu giữa mình và ác linh Đỗ Duy, đã bắt đầu khi hắn tiến vào Hồ Nước Tâm Hồn này.

Mỗi một câu đều không chút giả tạo, nhưng ảnh hưởng mà nó mang lại là tương đối.

Chỉ có đối thoại mới có thể tiết lộ ra tin tức.

Tuy nhiên, tại thời điểm này.

Ác linh Đỗ Duy đột nhiên thì thào: "Chúng ta giao dịch đi. Lần sau gặp phải nguy hiểm sống còn, hãy để tao tạm thời chiếm cứ cơ thể. Sau khi giải quyết xong nguy hiểm, tao sẽ trả lại cơ thể cho mày."

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Nghe thật nực cười."

Ác linh Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Tao là mày. Mày nên biết tao không hề nói dối. Tao đã nói trả lại cơ thể cho ngươi, thì tao nhất định sẽ làm."

Đỗ Duy nhắm mắt lại: "Đó là điều tao đã nói khi chơi xỏ lũ ác linh."

Vừa nói xong.

Đỗ Duy từ từ chìm xuống đáy hồ.

Ác linh Đỗ Duy không chút biểu cảm nhìn hắn rời đi, đồng thời nhíu mày.

Sau khi Đỗ Duy hoàn toàn biến mất.

Nó nghi ngờ hỏi: “Cái này có gì đó rất không đúng. Ta có tính cách và trí nhớ giống hệt nó. Nó biết rất rõ sau khi chìm xuống đáy hồ, ta sẽ nhận được tất cả ký ức. Tại sao nó lại chọn cách ra đi này?”

“Nó đang muốn đánh lừa ta?”

Trong chốc lát, sắc mặt của ác linh Đỗ Duy trở nên ảm đạm.

Chương 189: Giám mục đã tới

9 giờ sáng, Ngày 30 tháng 5, Quận Bắc Brook.

Bầu trời xám xịt và u ám, đã gần một tuần kể từ trận mưa xối xả cuối cùng.

Bên trong giáo hội.

Giám mục Slivika cất máy ghi âm đi, nhìn Người Đuổi Quỷ trẻ tuổi đang ngồi đối diện với mình, không khỏi thầm gật đầu.

“Cậu Đỗ Duy, những điều cơ bản về Nhà máy rượu Goliath và Giáo hội Twilight đã được ghi chép lại. Giáo hội rất hài lòng về cậu, ta phải nói cậu đã làm rất tốt trong vấn đề này. Tiếp theo chúng ta sẽ đi gặp cô Victor, sau khi ghi chép xong, ta sẽ thông báo quá trình chi tiết cho giáo hội, và khi đó cậu sẽ nhận được những phần thưởng xứng đáng.”

Slivika nói, mỉm cười thân thiện với Đỗ Duy.

Người Đuổi Quỷ của giáo hội đã tổn thất rất nhiều, càng là người ưu tú thì càng được coi trọng.

Hơn nữa, mặc dù Đỗ Duy giữa đường gia nhập giáo hội, nhưng hắn rất có trách nhiệm.

Được hưởng những lợi ích do giáo hội mang lại, thì cũng phải gánh vác những trách nhiệm tương ứng.

Việc này rất hiếm.

Vì những Người Đuổi Quỷ tham gia giữa chừng, thường không có niềm tin kiên định bằng người do giáo hội bồi

dưỡng.

Vì vậy, càng dễ để tâm đến những chuyện vụn vặt, rất khó trở thành ưu tú trong giới Người Đuổi Quỷ.

Đỗ Duy ngồi trước mặt Giám mục Slivika, nghe đối phương nói xong không khỏi "nở" một nụ cười ấm áp.

Sau đó, hắn đáp nhẹ: "Đây là điều tôi nên làm."

Trên thực tế, ý tứ trong câu nói của đối phương đã quá rõ ràng.

Công lao vẫn thuộc về Đỗ Duy, họ đến đây để kết thúc công việc, có thể coi đây là một phương pháp mạ vàng.

Chỉ là, thứ được mạ vàng không phải là bảo bối, mà là Đỗ Duy.

Lúc này, một vị giám mục khác đi cùng Slivika, cũng trầm giọng nói: "Giờ chúng ta nên khởi hành, sớm giải quyết xong chuyện này, còn đi đến Essegrin."

Slivika ừ một tiếng, và nói: "Jon, em nhớ chuẩn bị đầy đủ mọi thứ."

Jon chỉ vào rương mật mã màu trắng dưới chân mình, nói ngắn gọn: "Tất cả đều ở trong đó."

Nói xong, người này cầm rương mật mã đi ra ngoài.

Lúc họ tới đây, tình cờ đi ngang qua Essegrin, những Người Đuổi Quỷ đi theo đã được cử đến đó để giải quyết những vấn đề còn khúc mắc.

Khi mọi việc ở New York kết thúc, họ phải đến Essegrin để hội họp với những Người Đuổi Quỷ đó.

Slivika thấy vậy, đành phải nở một nụ cười hơi áy náy với Đỗ Duy; và Cha Tony, người nãy giờ chưa nói lời nào: "Con

của Jon đã vĩnh viễn ở lại Massas. Gần đây, tâm trạng của cậu ta không tốt cho lắm. Đừng bận tâm."

Đỗ Duy và Cha Tony đều lắc đầu, nói không sao.

…

Khoảng 10 giờ.

3 người Đỗ Duy đến bệnh viện trong thành phố, còn cha Tony thì ở lại giáo hội và không đi theo.

Vào phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện.

Đỗ Duy ngửi thấy mùi nước khử trùng.

Trước mắt là Goliath Victor đang nằm trên giường bệnh, đối diện với mọi người.

Giọng cô khàn khàn, mang theo vẻ u ám không thể che giấu: "Em đã biết ý định của anh. Muốn hỏi thì cứ hỏi."

Giọng điệu chán chường, và tuyệt vọng.

Sau khi kết thúc sự kiện ở Nhà máy rượu Goliath, dù cô ấy sống sót, nhưng toàn bộ khuôn mặt đã bị biến dạng hoàn toàn. Ngũ quan trên khuôn mặt của cô ấy bị hòa vào bức tranh sơn dầu, toàn thân gần như suy sụp.

Đỗ Duy liếc nhìn Slivika và Jon, đưa ngón tay ra chỉ mình.

Có ý là, mình sẽ tự đi hỏi.

2 vị giám mục hiểu ý, gật đầu đồng ý.

Vì vậy, Đỗ Duy chậm rãi đi đến bên giường bệnh, nhẹ giọng nói: "Cô Victor, chúng tôi ở đây lần này chủ yếu là để trao đổi với cô về chuyện gia đình, đương nhiên cũng liên quan đến chuyện cô đã trải qua."

Victor sững người, im lặng không nói.

Thấy vậy, Đỗ Duy lại nhẹ giọng nói: “Ông nội Howard Victor của cô năm đó đã lấy được một số thứ, chắc giờ cô cũng đã biết, đó là thứ cực kỳ xấu xa, cũng là nguồn gốc khiến gia tộc của cô đạt đến phồn vinh, rồi suy tàn.”

“Ngoài ra, mọi thế hệ của cô đều sẽ trải qua những điều tương tự, và cô có thể hiểu đó là một loại ác ý nào đó đối với gia tộc của mình.”

Cơ thể của Victor run lên: “Thật ra gần đây em đã nghĩ tới rất nhiều chuyện. Em có thể đại khái hiểu được ý của anh, sau khi ba của em qua đời, có rất nhiều tin tức trong gia tộc đều bị gãy đoạn, có lẽ đây là nguyên nhân.”

Đỗ Duy thở dài nói: “Cũng đúng. Về phần ai làm, hiện tại giáo hội đã xác định được mục tiêu, cho nên tôi tới đây lần này chủ yếu là để xác nhận tin tức liên quan.”

Ở đằng sau, Slivika đã bật máy ghi âm, trong khi Jon đang cầm rương mật mã và nhìn chằm chằm vào Victor.

Victor im lặng một lúc, rồi đột nhiên quay đầu lại.

Đỗ Duy cau mày, những gì hắn nhìn thấy là khuôn mặt quấn đầy băng gạc của Victor.

Nhưng dù vậy, vẫn có thể thấy rõ, mũi và miệng của Victor đã biến mất hoàn toàn, cả khuôn mặt như bị xẹp và hóp lại.

Victor nói giọng khàn khàn: “Anh Đỗ Duy, em rất vui vì anh đã không bị em hù sợ, nhưng anh nên biết, em biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ; chuyện này đối với một phụ nữ tàn nhẫn đến mức nào.”

“Em muốn biết, liệu những kẻ lợi dụng gia tộc của em có bị trừng phạt hay không!”

Đỗ Duy quay đầu lại nhìn Slivika, người sau gật đầu trịnh trọng nói: “Tôi cam đoan với phu nhân Victor, chúng sẽ bị

trừng phạt.”

Victor tức giận nói: “Tôi hợp tác với mọi người như thế nào?”

Slivika trả lời: “Bạn đồng hành của tôi sẽ kiểm tra phu nhân, sau đó giáo hội sẽ xử lý các vấn đề liên quan.”

Victor hít một hơi thật sâu, buồn khổ nhìn lên trần nhà.

“Làm bất cứ điều gì ông muốn.”

Nghe vậy, Jon mở rương mật mã, và lấy ra một trang giấy trắng mới tinh: “Hãy nhắm mắt lại, sẽ mất một lúc.”

Sau khi nói xong, Jon cầm tờ giấy trắng bằng hai tay, rồi bước đến chỗ Victor để bắt đầu kiểm tra.

Mất một lúc lâu.

Trên tờ giấy trắng hiện lên hơi thở lạnh toát.

Mơ hồ, trên mặt giấy trắng hiện lên một khuôn mặt kỳ quái, những đường nét đen, mờ ảo, nhưng vẫn có thể phân biệt được các ngũ quan và đường nét của khuôn mặt này.

Đây là những gì mắt thường có thể nhìn thấy.

Đỗ Duy đứng ở một bên lặng lẽ tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Trong mắt hắn, toàn bộ trang giấy trắng được bao bọc trong màn sương xám, như đang sôi sục, những khuôn mặt méo mó lăn lộn, trông vô cùng dữ tợn.

Có đàn ông và phụ nữ, già và trẻ, và cả khuôn mặt của Goliath Victor.

Thấy vậy, Đỗ Duy không khỏi nhíu mày, cảm giác được lá Joker trong túi, mơ hồ trở nên hơi lạnh, hắn nghĩ thầm: “Đây hẳn là dấu vết dò tà linh để lại.”

Dù giáo hội đã suy yếu, họ vẫn có những phương pháp mà người bình thường không thể có được.

Chỉ không biết trang giấy này có phải là phương pháp phát hiện đặc biệt, mà ác linh Đỗ Duy nhắc tới hay không.

Tại thời điểm này.

Giám mục Jon cất tờ giấy đi, nhẹ giọng nói: “Xong rồi.”

Vừa nói, anh vừa quay sang nhìn Đỗ Duy và Giám mục Slivika: “Gia tộc Victor đã bị ác linh bào mòn từ thời Howard, nhưng hình như người của Twilight đã sử dụng gia tộc này như một công cụ để nuôi dưỡng ác linh, cho đến tận thế hệ của phu nhân Goliath. Trong thế hệ này, ác linh đã hoàn toàn trưởng thành, vì vậy những điều khủng khiếp sẽ xảy ra.”

Slivika gật đầu: “Chúng ta tới Nhà máy rượu một chuyến, có lẽ có thể tìm được thêm dấu vết của Giáo hội Twilight.”

Nghe vậy, Đỗ Duy đang muốn mở miệng đồng ý, nhưng smartphone của hắn đột nhiên vang lên …

Chương 190: Alexis và Đỗ Duy

Reng…!

Trong phòng bệnh, Đỗ Duy lấy smartphone ra xem, người gọi là Alexis, bạn gái của hắn.

Hắn lắc đầu, đành phải nở một nụ cười áy náy với những người khác: “Tôi xin phép ra ngoài nghe điện thoại một chút.”

Hai vị giám mục nhìn sang gật đầu: “Anh cứ tự nhiên.”

…

Đỗ Duy đi ra khỏi phòng và ấn nút trả lời.

Bên tai, vang lên giọng nói ngọt ngào của Alexis: “Anh yêu, em rất nhanh sẽ về tới New York, giờ anh yêu đã ăn cơm chưa?”

Đỗ Duy báo cáo: “Buổi sáng anh đã ăn chút điểm tâm, cơm trưa thì chưa, vì giờ anh đang ở bệnh viện.”

“Á? Ở bệnh viện? Anh bị sao vậy? Anh bị ốm à?”

Giọng nói của Alexis lập tức trở nên lo lắng: “Anh đang ở bệnh viện nào? Em sẽ lái xe đến ngay.”

Đỗ Duy không nhịn được cười nói: “Đừng lo lắng, anh và người của giáo hội đến gặp Victor, muốn hỏi cô ấy một số chuyện.”

“Ồ, vậy chắc hôm nay anh là bận rộn cả ngày nhỉ, em nhớ anh.”

Đỗ Duy có chút khó xử nói: “Giờ anh không thể bỏ người của giáo hội ở đây để chạy đến với em được, như thế rất thô lỗ.”

Alexis cắt ngang nói: “Em cũng không có tùy hứng như vậy đâu, dù sao anh cũng đang có việc bận, khi nào xong việc nhớ tìm em là được rồi. Em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh.”

Nghe đến đây, Đỗ Duy cảm thấy ấm áp: “Thật ra anh cũng chỉ đi cùng xem qua loa mà thôi, người của giáo hội tới đây chỉ muốn biết rõ chuyện gì đã xảy ra, bọn họ còn có những chuyện khác phải làm.”

Alexis cười: “Nếu đã vậy, hãy đến nhà em sau khi anh xong việc nhé, em sẽ chuẩn bị một điều bất ngờ dành cho anh.”

Đỗ Duy nhíu mày: “Em lại mua đồ xa xỉ gì sao?”

Alexis không vui nói: “Anh Đỗ Duy, trong mắt của anh, em có phải là một người phụ nữ chỉ biết tiêu tiền không? Một chút lãng mạn cũng không có.”

Đỗ Duy bị nghẹn họng.

Hắn muốn nói đúng vậy, nhưng sợ bồ nên cuối cùng hắn đành nói: “Khoảng giữa trưa anh sẽ xong việc, lúc đó anh sẽ đến nhà tìm em, anh cũng rất nhớ em.”

Alexis hừ một tiếng nói: “Mặc dù em nghe không hiểu ý tứ rất nhớ nhung trong giọng nói của anh, nhưng những lời của anh khiến em rất hài lòng. Anh nhớ đến sớm đó.”

“OK, em yêu.”

…

Lúc này, trên con đường cao tốc đến New York.

Sau khi cúp máy, Alexis cầm smartphone gọi đến một nhà hàng cao cấp dành cho các cặp đôi mà cô đã mua.

Điện thoại rất nhanh được kết nối.

Giọng nói cung kính của quản lý nhà hàng vang lên: “Tiểu thư Alexis, xin hỏi ngài có gì dặn dò?”

Alexis nhẹ nhàng nói: “Trưa nay tôi và bạn trai muốn dùng bữa trưa ở nhà, nhà hàng có thể làm món ăn Trung Quốc không?”

Người quản lý ngẩn ra một chút, rồi nói: “Bọn em có thể làm được, nhưng em không biết bạn trai của ngài có kiêng ăn gì không . .”

Alexis cau mày nói: “Có vẻ anh ấy không kén ăn, được rồi… lấy mỗi món một phần đi, nhớ chế biến tinh xảo một chút.”

Quản lý cung kính nói: “Vâng, vậy mấy giờ thì cngàiô và bạn trai dùng bữa?”

Alexis trả lời: “Khoảng 12 giờ.”

Nói xong, Alexis cúp máy.

Khoảng thời gian gần đây tâm trạng của cô rất tốt, đầu tiên là đã xác định quan hệ yêu đương với Đỗ Duy, sau đó về nhà một chuyến, ba mẹ cô cũng rất quan tâm đến Đỗ Duy.

Có thể đồng thời chu toàn bản thân và gia đình, đây là một việc hết sức vui vẻ đối với cô.

Đồng thời, cô cũng rất nhớ Đỗ Duy.

Một người phụ nữ đang yêu cuồng nhiệt, dù chỉ xa người yêu một ngày, đều cảm thấy thời gian trôi qua rất lâu.

Alexis ném điện thoại trên ghế phụ bên cạnh.

Trên ghế còn có một xấp tài liệu, tờ đầu tiên là bản scan đen trắng của chiếc đồng hồ cổ, và một số đoạn văn giới thiệu.

Lần trở về nhà này, ngoài việc gặp ba mẹ, cô còn dùng năng lực của gia tộc để tìm kiếm những món đồ cổ lúc trước được bán ở Nhà đấu giá Berson.

Tuy Alexis không hiểu Đỗ Duy đang làm những chuyện gì, nhưng cô biết rõ, đánh nhau với những ác linh chắc chắn rất nguy hiểm.

Do đó, cô luôn cố hết sức không gây thêm phiền phức cho Đỗ Duy, mà còn dùng năng lực của mình trợ giúp cho Đỗ Duy.

…

Giữa trưa.

Đỗ Duy cùng 2 giám mục bước ra khỏi Nhà máy rượu Goliath.

"Tình huống cụ thể gần như là vậy, người của Giáo hội Twilight làm việc rất quá đáng, chúng tôi trở về sẽ báo cáo những tin tức đã biết cho giáo hội."

Slivika và Đỗ Duy bắt tay tạm biệt: "Còn nữa, trong lá bài Joker của anh chứa một bộ phận của tà linh, tuy rằng có thể đối với phó ác linh. Nhưng cũng rất nguy hiểm, cho nên tôi đề nghị anh cần phải xử lý cẩn thận."

Đỗ Duy nói: "Cảm ơn ông đã nhắc nhở, tôi biết rồi."

Slivika vừa cười, vừa nói: "OK, chúng tôi phải trở về Essegrin, nếu như không phải quá vội, tôi nghĩ chúng ta có thể đi ăn một chút gì đó."

Đỗ Duy cười nói: "Sau này nhất định sẽ có cơ hội."

Slivika nhún vai, cùng Jon lên xe rời đi.

Sau khi họ rời đi, vẻ mặt của Đỗ Duy lại chuyển thành lạnh lẽo.

Chuyện ở Nhà máy rượu Goliath coi như đã được giải quyết, nhưng phiền phức trên người của hắn vẫn chưa xong.

Hắn sắp xếp lại sơ qua phiền phức trước mắt của mình.

Đầu tiên, nguyền rủa của The Nun thời gian gần đây không có hiện tượng bộc phát.

Tạm thời không cần quan tâm đến nó.

Thứ hai là vấn đề của ác linh, tuy rằng hắn đã đào hố để chơi nó, nhưng lần sau tiến vào Hồ Nước Tâm Hồn, cái hố này sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Hơn nữa, ác linh Đỗ Duy cũng có hậu thủ, đó là James, anh ta đã bị nó ảnh hưởng.

"Cái hố mà mình đào chỉ có thể chơi xỏ nó một lần, khiến nó rơi vào trạng thái hỗn loạn."

"Nhưng tôi cũng có thể dùng phương pháp kia, tạo ra mặt nạ ác linh, đối phó với ác linh Đỗ Duy. Chỉ cần một ác linh liên quan đến cái gương, hơn nữa quy luật của nó phải giống như mặt nạ, nếu không sẽ rất khó thành công."

"Xem ra gần đây phải nhờ Cha Tony giúp mình để ý một chút, xem trong giáo hội có những sự kiện ác linh tương tự hay không."

"Còn có thân phận Hunter, cũng phải tìm một ác linh, trước mặt các thành viên của giáo hội giải quyết nó, từ Người Đuổi Quỷ biến thành Hunter ngay trước mặt họ. Có như vậy giáo hội mới không quá mức đề phòng hắn."

Nói đến đây, ánh mắt của Đỗ Duy không khỏi lộ ra vẻ khác thường.

“Có vẻ như bao lâu nay, luôn là mình tìm ác linh để gâyphiền phức, chứ không phải ác linh đang tìm mình gây phiền phức…”

Chuyện này rất nguy hiểm, nhưng cũng rất kích thích…

Hắn lắc đầu, mở cửa xe, lái về phía nhà của Alexis.

…

Nửa giờ sau.

Đỗ Duy đã chạy đến khu đô thị Furman.

Bảo vệ ở chỗ này có ấn tượng sâu sắc với hắn, nên chỉ hỏi đơn giản mấy câu bèn cho đi.

Khi đến cổng nhà của Alexis, Đỗ Duy nhấn chuông cửa.

Rất nhanh sau đó đã nghe được tiếng cửa mở, cùng với tiếng bước chân.

Cổng nhà Alexis có hai cánh.

Vì vậy, khi hai cánh cổng mở cửa ra, Đỗ Duy nhìn thấy được Alexis đứng ở sau cửa, vẻ mặt đầy phấn khích.

Hôm nay Alexis mặc một cái áo len màu vàng cỡ lớn, mặc quần short khá ngắn, để lộ ra đôi chân thon dài và trắng nõn nà. Gương mặt của cô nàng vốn đã rất hoàn mỹ, trang điểm nhẹ nhàng và đeo lên đồ trang sức lên nhìn càng thêm xinh đẹp.

Trong lòng Đỗ Duy không khỏi tán thưởng một cái, Alexis hôm nay quả thực là rất quyến rũ.

“Chào buổi trưa, Alexis.”

“Hãy gọi em là em yêu nha… nha anh yêu.”

Chương 191: Người không rõ

Tại cửa ra vào.

Alex nắm tay của Đỗ Duy, lắc lắc vẻ khó chịu.

“Em đã nói bao nhiêu lần rồi, gọi là Honey, anh không có chút lãng mạn nào hay sao?”

Đỗ Duy lúng túng nói: “Là lỗi của anh.”

Alex khịt mũi, kéo hắn vào phòng, Đỗ Duy cũng tiện tay đóng cửa lại.

Lúc này, trong nhà đã dọn sẵn một bàn đồ ăn. Có món tôm he Thái Cực, gà quay ướp rượu, cá rô xào hoa cúc, bánh mì hấp chiên 3 gan, cá gagi sốt cam, gà tuyết, v.v…

Hầu hết trong đó là món ăn Trung Quốc, và một ít điểm tâm ngọt của phương Tây. Bộ đồ ăn cũng là của Trung Quốc.

Chuyện này…

Đỗ Duy nhìn lướt qua đủ loại món ăn trên bàn, cảm xúc không khỏi lẫn lộn, ánh mắt lạnh lùng, cùng chuyển sang ấm áp hơn.

Trải nghiệm thời thơ ấu của hắn khác với hầu hết mọi người.

Ngay cả tình thân, cũng quá xa vời với hắn, có thể nói, trước khi Đỗ Duy 26 tuổi, ngoại trừ cha mẹ đã khuất, không có ai cho hắn cảm nhận được chút ấm áp. Vì vậy, tính cách của Đỗ Duy tương đối lạnh lùng, lại cực kỳ nhạy cảm khiến hắn thường chỉ làm những việc có lợi cho bản thân.

Nói cách khác, hắn là một người theo chủ nghĩa ích kỷ.

Nhưng Alexis đã bù đắp tất cả những khiếm khuyết của hắn…

Đỗ Duy nhìn Alexis, nở nụ cười phát ra từ tận đáy lòng: “Cảm ơn em.”

Alexis ửng hồng hai má: “Cảm ơn cái gì, tất cả những thứ này đều do em mua, không phải tự tay làm.”

Vừa nói, cô lại trừng mắt nhìn Đỗ Duy: “Người Phương Đông các anh hình như rất thích những cô gái dịu dàng, giỏi giang, có phải anh sẽ ghét em, vì em không biết nấu ăn hay không?”

Đỗ Duy ngạc nhiên nói: “Anh nghĩ là ổn mà, hơn nữa ở Phương Đông, ở nhà chủ yếu là đàn ông nấu ăn, còn người vợ chỉ nấu khi nhà có khách.”

Alexis không biết rõ về những điều này, cô vừa kéo Đỗ Duy ngồi xuống, vừa hỏi: “Chuyện này có vẻ khác với những gì em biết. Vợ chỉ nấu ăn khi có khách, có phải vì khách đặc biệt, hay không ạ?”

Khóe miệng của Đỗ Duy hơi giật, hắn giải thích: “Là bởi như vậy có thể cho người đàn ông một chút thể diện.”

Alexis chợt hiểu: “Nếu thế, sau khi chúng ta kết hôn, em cũng có thể học. Khi có khách, em sẽ tự mình xuống bếp nấu ăn, nghe rất thú vị”

Đỗ Duy im lặng một chút rồi nói: “Chỉ cần em vui là được.”

Nghe đến đây, Alex mỉm cười dịu dàng nhìn Đỗ Duy.

“Em thực sự rất vui, anh an toàn trở về từ Thành phố Massas, em vui lắm.”

Giọng nói tràn ngập vui mừng, nụ cười rạng rỡ đến chói mắt, nhưng những lời có thể vẫn rất nghiêm túc.

Đỗ Duy há miệng, song không biết nên trả lời như thế nào. Với tư cách là một người bạn trai, hắn thực sự không hoàn thành trách nhiệm của mình. Hắn dành phần lớn thời gian để đối phó với những ác linh, nhưng lại lơ là Alexis.

Qua một lúc lâu, Đỗ Duy thở dài: "Anh xin lỗi…"

Alex cười và nói: "Nhưng anh đang làm những gì phải làm. Là bạn gái của anh, em sẽ luôn ủng hộ anh, em cũng sẽ hỗ trợ và giúp đỡ anh nhiều nhất có thể."

Nói đến đây, cô lại quan tâm thêm một câu: "Nếu anh có thể đảm bảo an toàn cho bản thân là tốt nhất."

Đỗ Duy dịu dàng nói: "Em cứ yên tâm, mỗi khi giải quyết sự kiện ác linh, anh đều cho mình một con đường thoát."

Alexis bĩu môi nói: "Đây là một lời hứa hẹn sao?"

Đỗ Duy nghiêm nghị nói: "Đúng vậy, anh cam đoan với em rằng anh sẽ không bao giờ xảy ra chuyện gì. Cho dù có một ngày, anh rơi vào cảnh tuyệt vọng, anh cũng sẽ tìm cách trở về an toàn."

Alexis cau mày, và nói với một giọng không vui: "Ý anh là, anh chuẩn bị làm điều gì đó còn nguy hiểm hơn?"

Đỗ Duy giật mình: "Anh chỉ đang ví dụ."

Alexis lạnh giọng nói: "Em rất lo cho anh."

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo…

Đối với Alexis, phạm vi cô ấy có thể chấp nhận, là Đỗ Duy xử lý một vài sự kiện ác linh. Trong lòng cô không muốn Đỗ Duy gặp phải những chuyện nguy hiểm, lỡ như xảy ra chuyện, dù kết quả thế nào cô ấy đều không thể chấp nhận.

Đỗ Duy hiểu ý của Alexis, chỉ có thể nghiêm túc nói: "Anh thề, anh sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì nguy hiểm hơn

chuyện ở Thành phố Massas.”

Alexis chăm chú hơn một chút, nhìn chằm chằm vào mắt của Đỗ Duy: “Anh không có nói dối em đấy chứ?”

Đỗ Duy lúng túng nói: “Đương nhiên không có, anh làm sao có thể nói dối em đây, em yêu.”

Alexis nửa tin nửa ngờ, nhìn chằm chằm vào mắt của bạn trai. Thấy anh yêu không hề chớp mắt một cái, giọng nói kiên định, cô chỉ có thể xua tan nghi ngờ trong lòng.

“Được rồi, em sẽ không nói với anh về chuyện tương lai nữa, chúng ta ăn cơm đi. Anh thử những món này xem có hợp khẩu vị hay không.”

Alex ngừng dò hỏi, thay vào đó cầm một đôi đũa lên, cố gắng gắp thức ăn cho Đỗ Duy.

Nhưng mà…

Cô không biết sử dụng nó như thế nào, cô vụng về cầm chiếc đũa như một cái dĩa, cố gắng phẻ thịt từ con cá, nhưng lại làm cho cả con cá nát vụn.

Thấy như vậy, Đỗ Duy không nhịn được cười.

Alexis lập tức trừng mắt nhìn anh: “Làm ơn im miệng, cám ơn…”

Đỗ Duy cười nói: “Để cho anh.”

Nói xong, Đỗ Duy cầm đũa lên, gắp một miếng cá cho Alexis, rồi đặt vào bát trước mặt của cô.

Alexis oán trách: “Anh biết em không thể dùng đũa, mà anh lại đặt vào trong bát của em?”

Nghe đến đây, Đỗ Duy bèn hiểu ra.

Hắn trực tiếp gắp miếng thịt lên, nhẹ giọng nói: “Nào, anh đút cho em ăn…”

…

Lúc xế chiều.

Trong nhà của Alexis.

Đỗ Duy ngồi trên sofa nhìn xấp tài liệu mà bạn gái hắn đã thu thập được. Nội dung của các tài liệu đều nói về việc giới thiệu một lô đồng hồ cổ nghi là vật phẩm môi giới của ác linh.

Tất nhiên, thế giới bên ngoài không biết nguồn gốc thật sự của những thứ này, hầu hết đều coi chúng là một số cổ vật có giá trị.

Trong số đó, tài liệu về đồng hồ cổ có nguồn gốc từ thế kỷ 18, không rõ nhà sản xuất, công nghệ sản xuất đã bị thất truyền. Những ghi chép đầu tiên, xuất hiện trong thời kỳ Scotland sáp nhập vào vương quốc Anh, và do một nhà quý tộc gốc nắm giữ.

Sau này, bởi vì chiến tranh và các nguyên nhân khác nhau, chiếc đồng hồ cổ đã được lưu chuyển vài lần, nó đã trải qua nhiều đời chủ nhân. Nhưng số phận của mỗi chủ nhân đều rất kỳ quái, bọn họ đều gặp phải chuyện kỳ quái, hoặc chết đột ngột.

Trên thực tế, tuổi thọ trung bình của những người này đều vào khoảng 60 tuổi, tuy ở thời hiện đại thì chẳng có gì lạ. Nhưng ở thời xưa, khi y học còn lạc hậu, thì rất hiếm thấy.

Chỉ là…

Sau khi những người đó chết đi, xác chết đều xảy ra hiện tượng mục nát rất nhanh, như thể họ đã chết từ lâu. Đọc đến đây, Đỗ Duy im lặng một lúc, trong lòng đột nhiên có ý muốn vứt cái đồng hồ cổ ở nhà đi.

Nhưng theo biểu hiện của trước nay của chiếc đồng hồ cổ, chỉ cần nó bị vứt bỏ, những điều kỳ dị và khủng khiếp sẽ xảy

ra.

“Mặc dù mình không biết mục đích của nó, nhưng có vẻ như nó không muốn mình dễ dàng chết trong tay ác linh khác. Ngược lại, càng giống như nó đang rút sinh lực của mình để…”

Chương 192: Hãy làm điều anh nên làm

Trên ghế sofa.

Đỗ Duy nhìn xấp tài liệu trong tay, sắc mặt có chút khó coi.

Hắn đang nghĩ cách loại bỏ chiếc đồng hồ cổ.

Đầu tiên, thứ này được mua từ bạn gái Alexis.

Lúc đó, kim đồng hồ không chuyển động, ở vị trí 2 giờ.

Nhưng sau đó, khi một thứ gì đó kỳ lạ xảy ra, kim đồng hồ lại tiếp tục quay.

Đồng thời còn xuất hiện cánh tay của một người phụ nữ bị thối rữa. Chiếc nhẫn trên ngón áp út có khắc chữ Val…

Chiếc nhẫn đó là nguyên nhân khiến Đỗ Duy bị nhiễm lời nguyền The Nun.

Sau khi Đỗ Duy mua đồng hồ cổ, mọi chuyện càng trở nên phức tạp, đồng hồ cổ càng ngày càng quái dị, trong số những ác linh ở nhà, nó thuộc loại bí ẩn và đáng sợ nhất.

Cho dù đó là Annabelle hay Cái Bóng, hay ác linh Đỗ Duy, đều bị nó ảnh hưởng.

Ngay cả The Nun nhảy ra khỏi giấc mơ của mình cũng có thể chống đỡ với vài con ác linh…

Và bây giờ, Đỗ Duy đã phát hiện ra chiếc đồng hồ cổ đã trở nên đáng sợ hơn …

“Nếu mình giao dịch với người nào đó, mình có thể thoát khỏi chiếc đồng hồ cổ không?”

Đỗ Duy tự hỏi trong lòng, đột nhiên có chút xao động.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, hắn cảm thấy không đơn giản như vậy.

Bởi vì khi Alexis bị ảnh hưởng bởi chiếc đồng hồ cổ, rõ ràng nó không quá khủng khiếp, người vận chuyển đã mang nó về nhà chỉ bằng một tấm vải liệm.

Có câu nói mời Thần dễ tiễn thần khó, điều này cũng đúng với chiếc đồng hồ cổ.

Trước khi có biện pháp trấn áp, muốn tống khứ nó, chỉ có thể là một giấc mộng ngu ngốc.

Hơn nữa, ngay cả khi có thể tống ra ngoài, cũng phải lựa chọn cẩn thận người nhận.

Đỗ Duy thở dài: "Nhưng kẻ thù của tôi dường như đã chết…"

Việc này thật đáng xấu hổ…

Người hàng xóm Roy đã cố gắng giết hắn, nhưng ả đã bị Cái Bóng giết.

Người của Vidar cũng chết một cách gián tiếp, hoặc trực tiếp trong tay hắn.

Gã trọc của Giáo hội Twilight, muốn giết hắn vì lá bài Joker, nhưng gã đã bị giết bởi một phát súng, sau khi chết, đã bị tạo thành một ác linh mặt nạ.

Còn sống chỉ có ác linh, không có kẻ thù …

Tất nhiên có thể tìm một người bình thường.

Nhưng Đỗ Duy tuy có chút máu lạnh, nhưng không thể làm ra việc hãm hại người vô tội.

"Thật là đau đầu!"

Đỗ Duy bất lực nói.

Giây tiếp theo.

Hắn chợt nảy ra một ý tưởng.

“Nếu mình sử dụng lá Joker để chơi một trò chơi với ác linh, và làm mất chiếc đồng hồ cổ như một thẻ chip, tỷ lệ thành công chắc rất cao.”

Nghĩ đến điều này, gương mặt của Đỗ Duy trở nên rất kỳ quái.

Hắn bắt đầu nghĩ về ác linh có thể đánh cược với mình.

Annabelle đã bị nhốt trong tủ treo tường, không phù hợp, nên tạm thời sẽ không cân nhắc.

Cái Bóng hình như đã thông minh hơn, không chấp nhận cá cược …

Những ác linh trong Ngôi nhà kinh dị thích giết hại đối với người sống, chúng không bao giờ chấp nhận việc đánh bạc, chắc vừa gặp chúng đã lao vào giết hắn.

Mà ác linh trong biệt thự của bà Mina cũng không thích hợp cho lắm, bởi vì biệt thự rõ ràng đã bị rối loạn không gian. Mặc dù hắn có chìa khóa để rời đi, nhưng giờ không thể sử dụng nó.

Chiếc mặt nạ ban đầu đã bộc lộ một mối đe dọa tiềm tàng - ác linh Đỗ Duy.

Chiếc mặt nạ thu được sau đó thuộc về ác linh ban đầu.

Đối với những ác linh của thành phố Massas, Đỗ Duy đời não không muốn tiếp xúc với chúng nữa, nơi đó quỷ dị, đáng sợ, không cẩn thận, chết như thế nào cũng không biết.

Đỗ Duy càng nghĩ càng đau đầu: “Chưa gặp ác linh đủ nhiều…”

Nói xong, hắn lướt qua các nội dung khác của tài liệu.

Có 2 mặt nạ, nhưng cũng có các mặt hàng khác.

Trong số đó, thứ khiến Đỗ Duy nghĩ rằng đó là một đồ vật liên quan đến ác linh, chính là bức tranh sơn dầu khá quen thuộc - một cánh cửa khác.

Khi lần đầu tiên tiếp xúc với ác linh, hắn đã từng kiểm tra một số bài post trên Internet, và một trong số đó là về bức tranh sơn dầu này.

Người sưu tập là Rogers ở một thị trấn ngoại ô ở bang Kansas, nhưng vào thứ Ba, ngày 14 tháng 7 năm 1978, gia đình 4 người Rogers đã biến mất.

Và bức tranh này hiện đang được viện bảo tàng ở thành phố Sikelin lưu giữ và triển lãm.

Ngoài ra, những thứ khác đã được một số người giàu có mua lại, chia ra ở nhiều quốc gia, sẽ không thể tiếp cận được trong thời gian ngắn.

Thấy vậy, Đỗ Duy không khỏi thở dài: “Giờ mình cần 2 ác linh, 1 con liên quan đến gương, để giải quyết ác linh Đỗ Duy, 1 con để giải quyết đồng hồ cổ.”

“Cái trước chỉ có thể từ từ tìm kiếm, cái sau cũng không phiền phức như vậy.”

“Đã đến lúc sử dụng hồ sơ bệnh án.”

Vào thời điểm này.

Alexis đi ra mặc một chiếc áo choàng tắm rộng rãi, cau mày nói: “Anh yêu, anh đang nói chuyện một mình sao?”

“Chỉ vừa nghĩ ra chuyện khá thú vị…”

Nói xong, Đỗ Duy ngẩng đầu lên, và nhìn Alexis đang tiến lại gần.

Lúc này hắn đang ngồi trên ghế sofa, còn Alexis thì mặc áo choàng tắm. Ngay sau khi tắm xong, làn da của cô càng thêm ướt át, khí chất diễm lệ lạ thường.

Alexis chú ý đến ánh mắt của Đỗ Duy, giả vờ bình tĩnh ngồi bên cạnh bạn trai của mình, thậm chí có ý dụ dỗ, lười biếng hỏi: "Anh có muốn biết em chuẩn bị cho anh, điều bất ngờ gì không?"

Đỗ Duy ngửi được mùi hương thoang thoảng nơi khoang mũi, ngập ngừng hỏi: "Là em sao?"

Alexis trợn to hai mắt, hai má ửng hồng, không khỏi trợn mắt: "Đây không phải là câu anh nên nói ra."

Đỗ Duy nhất thời lúng túng: "Đây là phân tích khách quan."

Alexis khịt mũi và nói, "Nó thật sự khách quan, vậy thì anh có thể phân tích lại. Giờ em muốn làm gì?"

Đỗ Duy càng lúng túng: "Anh… anh không biết."

Alexis cắt ngang và cười rất tươi: "Anh tính khi nào đính hôn với em?"

Cô ấy không thừa nhận hay phủ nhận mà chuyển sang chủ đề khác.

Và điều này cũng đồng nghĩa với việc mối quan hệ của cả hai sẽ tiến thêm một bước, cho cả hai bên một sự gắn kết.

Dù Đỗ Duy chưa từng yêu đương, nhưng cũng không xem thường chuyện kết hôn, suy nghĩ nghiêm túc rồi đáp: "Chờ sau khi anh gặp ba mẹ của em."

Hiện tại hắn đang ở trong tình trạng tốt, từng bước một thoát khỏi tình trạng tuyệt vọng, sơ sẩy là rơi xuống vực thăm sâu không thấy đáy.

Chỉ cần ác linh Đỗ Duy, và tai hoạ ngầm của ác linh hoá được giải quyết trước khi gặp ba mẹ của Alexis, mọi chuyện có thể phát triển thuận lợi.

Mặc dù Alexis không biết những suy nghĩ phức tạp trong đầu Đỗ Duy, nhưng cô đồng ý với lời nói của bạn trai mình.

Vì vậy, cô nhẹ nhàng hôn lên mặt của Đỗ Duy: "Nếu là như vậy, niềm vui bất ngờ sẽ đợi sau khi gặp ba mẹ sẽ dành cho anh."

Sau đó cô ấy dịu dàng nói: "Nhưng trước đó, em hy vọng anh có thể khiến em sướng một chút."

Lời vừa nói xong.

Alexis trực tiếp leo lên trên người của Đỗ Duy, đôi chân thon dài thẳng tắp kẹp quanh eo của hắn.

Hành động rất táo bạo.

Mục đích đơn giản và thuần tuý.

Đôi mắt xanh như ngọc, dịu dàng đến mức có thể chảy nước.

Đỗ Duy vô thức đặt xấp tài liệu trong tay xuống, dùng hai tay ghì chặt vòng eo thon thả của Alexis để cô không bị ngã ra sau.

Hắn cảm thấy mình không còn bình tĩnh như trước.

Đỗ Duy hỏi bằng giọng kỳ quái: "Em muốn bất ngờ gì…"

Alexis cười khúc khích: "Anh yêu, em biết anh yêu em, và em cũng biết anh có rất nhiều điều chưa nói với em, nhưng em cảm thấy, anh thật lòng yêu em…"

"Vậy, chúng ta trở lại chủ đề niềm vui bất ngờ nhé!"

"Bây giờ, hãy làm những điều anh nên làm."

Chương 193: Pennywise

22:09, Ngày 30 tháng 5.

Phòng khám tư vấn tâm lý.

Sau khi Đỗ Duy tắm rửa sạch sẽ, bèn trở về phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ đã bị hắn tháo ra.

Cánh cửa gỗ mới được giao đúng hẹn, khi hắn trở về nhà vào chạng vạng tối.

Nhưng bây giờ, Đỗ Duy từ thể xác đến tinh thần đều có chút mệt mỏi, mỏi eo đau lưng, không có hứng đi lắp cửa.

Có một phần là do Alexis gây ra, nhưng cũng có yếu tố là do quá mệt mỏi nên không thể lắp cửa.

…

Nằm ở trên giường.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, cầm hồ sơ bệnh án đặt trên đầu giường, lật xem.

Trong số những bệnh nhân mà hắn đã gặp, có 3 trường hợp rất có thể xảy ra hiện tượng ác linh.

Đầu tiên là Annabelle, kẻ đã bị nhốt trong tủ lắp ghép.

Sau đó, có một cô bé tên là Reagan, sau khi chơi một trò chơi triệu hồi linh hồn, cô đã nghĩ rằng mình là một người đàn ông tên là Hoddie.

Tiếp theo là cậu bé mắc chứng sợ chú hề.

Cả 2 bệnh nhân có khả năng đã gặp phải sự kiện ác linh.

Nhưng người trước sống ở thành phố khác, trong khi người sau sống ở thị trấn nhỏ ở ngoại ô New York.

Vì vậy, Đỗ Duy đã chọn cái sau.

…

Hiện tại có 2 thứ hắn muốn giải quyết, một là đồng hồ cổ và hai là ác linh Đỗ Duy.

2 thứ không mâu thuẫn với nhau.

Đỗ Duy đã yêu cầu Cha Tony chú ý đến sự cố ác linh về gương.

Mặc dù Cha Tony tương đối khó hiểu trước chuyện này, nhưng mối quan hệ giữa hai người rất tốt, không có nhiều nghi vấn.

Hơn nữa, bản thân chuyện này là để giải quyết ác linh Đỗ Duy, cũng không liên quan gì đến ác linh, Đỗ Duy cũng không lo sớm bại lộ bí mật.

Nhưng muốn giải được chiếc đồng hồ cổ thì phải tìm được một linh, và tống khứ nó bằng hình thức đánh bạc.

Thứ nghi là ác quỷ chú hề có vẻ rất phù hợp cho chuyện này.

Thứ nhất, nó đủ trực quan, thứ hai, cậu bé tên Billy nói rằng chỉ có cậu và một số bạn cùng trang lứa nhìn thấy chú hề, còn người lớn thì không thể nhìn thấy.

Đây hẳn là một ác linh với quy luật kỳ lạ.

Suy nghĩ về điều này.

Đỗ Duy nhìn chằm chằm vào hồ sơ bệnh án của Billy một lúc.

<b>[Bệnh tật: Chứng sợ chú hề

Biểu hiện cụ thể: sau khi anhemtrai mất tích, chú bé cảm thấy mình bị một con quái vật trông giống chú hề ăn thịt, và chìm đắm trong nỗi sợ hãi, lo lắng kéo dài. 】

Hắn bắt đầu suy nghĩ.

Đồng hồ cổ tạm thời đặt ở phòng khám khá an toàn.

Lấy nó ra một cách hấp tấp có thể dễ dàng gây ra những rắc rối không đáng có.

Giải quyết mọi việc trong phòng khám sẽ hợp lý hơn.

Rốt cuộc, khi ác linh đã nhắm vào mục tiêu, không giết chết mục tiêu sẽ không dừng lại.

Nói cách khác, chỉ cần nó muốn giết mình, thì sớm muộn gì nó cũng sẽ đến phòng khám.

Mà ác linh, hay đúng hơn là ác thi, bước vào phòng khám, sau khi bị hắn giải phẩu rồi sử dụng, đã bị đốt thành than…

Đỗ Duy cất hồ sơ bệnh án, lấy smartphone ra, nhẹ giọng nói: “Tôi nhớ Billy sống ở thị trấn Dray, vùng ngoại ô, mất khoảng một giờ lái xe. Ngày mai mình nên đến đó xem tình hình cụ thể, nếu có thể, sẽ dẫn dụ thứ gọi là chú hề độc ác đến phòng khám, đánh một ván bạc.”

Trong khi nói chuyện, Đỗ Duy mở trình duyệt và gõ dòng chữ Dray Town.

Ngay sau đó những hướng dẫn tra cứu có liên quan đã được hiển thị.

Nhấp vào mục có thời gian đăng gần đây nhất.

Nội dung là:

-Thị trấn Dray được thành lập vào thế kỷ trước với dân số cố định khoảng 1.000 người, là một thị trấn tương đối lạc hậu nằm ở ngoại ô New York.

Nền kinh tế của toàn thị trấn chủ yếu là nông nghiệp, và sản xuất thủ công, không nổi tiếng lắm.

Đỗ Duy suy nghĩ một lúc, gõ thêm cụm từ <ác linh thằng hề> vào sau cụm từ Thị trấn Dray, và bắt đầu tìm kiếm lại.

Nhưng lần này, những gì hắn tìm thấy là một bài post trên diễn đàn địa phương.

Chủ đề của nó là về truyền thuyết đáng sợ có tên Pennywise.

Trong bài đăng này, Pennywise được miêu tả là một thằng hề, với khuôn mặt gớm ghiếc, con ngươi màu vàng và hoá trang rất đậm.

Cứ 27 năm nó sẽ xuất hiện một lần.

Mỗi khi xuất hiện, nó chỉ tập trung vào những đứa trẻ chưa đủ tuổi vị thành niên. Nó thích thú với việc cắt xẻo trẻ em và tận hưởng nỗi sợ hãi của lũ trẻ.

Đó cũng là cơn ác mộng mà lũ trẻ sợ hãi nhất.

Hơn nữa, bài post này đã rất cũ, thỉnh thoảng lại có người comment, chế nhạo Pennywise chỉ là một huyền thoại kinh dị do con người tạo ra.

Cũng có người bác bỏ điều này, cho rằng Pennywise chỉ là tin đồn nhảm, và người lớn dùng nó để dọa trẻ em.

Tất nhiên……

Đỗ Duy cũng đã xem câu trả lời của một số người lớn tuổi, họ khẳng định đã nhìn thấy Pennywise khi họ 15 … 6 tuổi. Nhưng không có ký ức liên quan, có vẻ như đã quá lâu, không tài nào nhớ nổi.

Nhưng điều kỳ lạ là, ký ức của họ trước khi gặp Pennywise không mơ hồ như vậy.

Các câu trả lời của những người lớn này, được đánh giá cao trong các bài post, các tình huống tương tự cũng xảy ra trong những bài post tự thuật của những người khác.

Đỗ Duy nhìn thấy điều này, không khỏi nhíu mày: "Hình như là xóa trí nhớ…"

"Nỗi sợ hãi của trẻ em, thậm chí có thể ăn thịt người … cứ 27 năm xuất hiện một lần, sao cứ cảm thấy giống tà linh thế nhỉ…"

Sau đó, hắn đặt smartphone xuống, và lấy chiếc ví ở bên cạnh.

Vừa mở ra. Trong ngăn của chiếc ví, có 2 lá Joker.

Một lá là bối cảnh là rừng rậm, người đàn ông mặc tuxedo trông giống hệt hắn.

Tấm còn lại là cửa cung điện, mặc tuxedo, mặt nạ không có ngũ quan, thân thể bị 3 cánh tay thối rữa nắm chặt.

"Mình hy vọng mọi thứ sẽ suôn sẻ, gần đây đã có quá nhiều chuyện."

…

Vào thời điểm này.

Trong Sở Cảnh sát New York.

Sĩ quan Tom vẫn ngồi trước máy tính, mắt đỏ hoe nhìn vào màn hình máy tính.

Trên màn hình, là cảnh đám người thuộc giáo phái Vidar được camera giám sát ở New York ghi hình được.

Anh vừa xem vừa uống cà phê đậm.

Thức khuya làm thêm giờ là điều Tom rất ghét, nhưng giờ anh ấy siêng năng và nhiệt tình hơn ai hết.

Đột ngột……

Tom mở to mắt, anh nhìn thấy một cảnh quay của cô hàng xóm xinh đẹp, mà mình chết mê chết mệt.

Đoạn phim giám sát này được thực hiện vào lúc 8 giờ tối ngày 22 tháng 5, mà thời điểm Tom phát hiện ra xác chết của nữ hàng xóm là vào ngày 25 tháng 5.

Trong đoạn băng giám sát, giáo phái Vidar đầu tiên là đi vào một con hẻm tối, sau đó khoảng 10 phút, một người phụ nữ xinh đẹp mặc áo dài đen bước vào.

Cô ấy là Joanna.

"Tại sao cô ấy lại đi gặp người của Vidar?"

Tom bối rối, và tiếp tục theo dõi.

Trong hình, lại thêm 10 phút trôi qua.

Khi Joanna bước ra khỏi con hẻm một lần nữa, có vẻ như cô đã hoàn toàn thay đổi.

Nhịp bước cứng nhắc, máy móc …

Như một cái xác …

Những người Vidar biến mất một cách khó hiểu, dường như họ đã đi từ phía bên kia của con hẻm.

Tom nhìn đi nhìn lại màn hình giám sát, sắc mặt càng ngày càng xấu.

"Báo cáo khám nghiệm tử thi cho thấy khi mình gặp Joanna, cô ấy đã chết được 4 ngày, có nghĩa là sau khi gặp Vidar vào ngày 22 tháng 5, cô ấy đã chết."

"Mà Joanna biến thành ác linh là chuyện ngày hôm qua. Từ khi cô ấy chết đến lúc biến thành ác linh, tổng cộng mất 7 ngày…"

“Nếu đúng như vậy thì mình có thể điều chỉnh hồ sơ của người đã mất ở New York trong 7 ngày đó. Nếu suy nghĩ của mình chính xác. Theo thông tin trên đây, mình sẽ có thể nắm được rất nhiều manh mối quan trọng.”

Chương 194: Dray Town

194: Dray Town

9:10 sáng, Ngày 1 tháng 6.

Bầu trời tại Dray Town u ám, thỉnh thoảng có gió giật mạnh, thời tiết rất xấu.

Đỗ Duy đỗ xe.

Nhìn xung quanh, cả thị trấn người đi bộ rất thưa thớt, thỉnh thoảng mới thấy một vài người, tất cả đều vội vàng chạy về nhà, không ai để ý đến người xa lạ như hắn.

Kiến trúc của thị trấn chủ yếu là nhà 3 tầng dành cho hộ gia đình, cũng có một vài cơ sở giải trí cần thiết, tuy đơn sơ nhưng khá đầy đủ.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, lấy smartphone từ trong túi ra, bấm gọi.

"Ông Garner, tôi đã đến Dray Town. Để khám bệnh cho con của ông, ông có thời gian không ạ?"

"Tất nhiên là có thời gian. Cậu có ở cổng thị trấn không? Tôi sẽ ra đón bạn ngay bây giờ."

"OK."

…

Lúc này, Garner đang thu dọn đồ đạc trong sân nhà.

Sau khi cúp máy, Đỗ Duy không khỏi thở dài.

Anh ta năm nay vừa 40, và có 2 cậu con trai.

Cậu út Bill mất tích bí ẩn cách đây vài tháng, hiện vẫn chưa có tin tức gì, còn cậu cả Billy có vấn đề về thần kinh.

Cả gia đình chìm trong đau thương.

Người vợ đau đớn ngày ngày đẫm lệ, hôm nào cũng vội vã đến đồn cảnh sát, mong nhận được tin tức từ cậu con trai nhỏ.

Nếu không phải tình trạng tinh thần gần đây của con cả khá ổn định, Garner không biết phải tiếp tục cuộc sống của mình như thế nào.

Anh ta đã ở tuổi trung niên …

"Nguyện cuộc sống diễn ra như ý muốn, nguyện gia đình dồi dào sức khỏe."

Garner cầu nguyện, khuôn mặt của anh ta trở nên đau khổ hơn.

Anh ta dùng một tấm ni lông chống thấm nước che hàng hóa, chuẩn bị đón khách.

Đúng lúc này, cậu cả Billy của ông bước ra khỏi nhà.

"Ba, trời sắp mưa."

Giọng nói yếu ớt, như thể vừa khỏi bệnh nặng.

Garner quay đầu lại và nhìn thấy con cả Billy, đang đứng ở trước cửa, trong chiếc áo phông màu xám.

"Ừ, trời lại mưa, nhưng giờ ba phải đi đón bác sỹ Đỗ Duy."

Billy cúi đầu: "Con nhớ bác sỹ này. Lần trước ông ấy không đòi chúng ta trả tiền khám bệnh. Ông ấy là một người tốt, nhưng con không thích ông ấy."

Garner im lặng. Sau khi con út mất tích, gia đình đã chi rất nhiều tiền, để đăng thông báo người mất tích ở New York.

Con cả có vấn đề về tâm thần, và đã đi nhiều bệnh viện.

Vì vậy, hầu như toàn bộ số tiền tiết kiệm trong nhà đều tiêu hết vào đó.

Vì vậy Garner chỉ có thể đưa Billy đến phòng khám tư vấn của Đỗ Duy.

Mặc dù vào thời điểm đó, bác sỹ Đỗ Duy đã cung cấp các dịch vụ tư vấn tâm lý cần thiết, nhưng anh ta đề nghị rằng mình nên báo cảnh sát sau khi biết chuyện đã xảy ra, cũng không yêu cầu thu tiền.

Đúng như lời con cả của mình, Garner cũng cảm thấy bác sỹ Đỗ Duy là một người tốt, và biết ơn bác sỹ từ tận đáy lòng.

Garner nhìn con cả của mình, và nói một cách nghiêm túc: "Ba biết sự biến mất của Bill khiến con rất đau đớn, nhưng con không nên đổ chuyện này cho bác sỹ Đỗ Duy, ông ấy chỉ đến để tái khám."

"Được rồi, ba đi đón ông ấy đây, con ở nhà không được ra ngoài, biết không?"

Nghe vậy, Bill trả lời: "Con không ra ngoài đâu, con sợ mưa …"

Garner sầm mặt lại, đôi mắt trở nên mờ đi, lúc cậu con trai nhỏ mất tích, trời cũng đang mưa.

"Ôi ……"

Anh thở dài, cầm lên 2 chiếc ô, quay đầu rời đi.

…

10 phút sau.

Khi Garner đến lối vào của thị trấn, anh nhìn thấy một người đàn ông cầm ô đen và mang theo một chiếc túi.

Anh do dự, bước tới hỏi: "Có phải bác sỹ Đỗ Duy không?"

"Là tôi, xin chào, ông Garner."

Người bên kia hơi nghiêng ô ra sau, lộ ra vẻ mặt bình tĩnh.

Vào thời điểm này, Đỗ Duy vốn đã ở trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn nhìn chằm chằm Garner ở trước mặt.

Không phát hiện gì bất thường.

Nhưng dường như tâm trạng của anh ấy hơi trầm xuống, đôi mắt hơi đỏ lên, rõ ràng là vừa trải qua một chuyện khiến anh ấy buồn bực.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, rồi nói: "Tôi tới đây lần này chủ yếu là để khám tình trạng của cháu. Tình trạng gần đây của con trai ông thế nào rồi?"

Gener chân thành nói: "Cảm ơn bác sỹ đã quan tâm. Tâm lý của Billy gần đây đã ổn định rất nhiều, nhưng cháu vẫn rất sợ mưa".

Nói đến đây, Garner ngập ngừng một lúc rồi nói: "À … bác sỹ hiểu mà, em trai của cháu biến mất vào một ngày mưa, nên cháu…"

Garner không khỏi thở dài.

Còn Đỗ Duy thì gật đầu, tỏ ý đã hiểu: "Tôi đã biết tình hình cơ bản rồi, mời đưa tôi đến nhà ông."

Garner cảm ơn: "OK, Bác sỹ Đỗ Duy, mời đi theo tôi."

Vừa nói anh ta vừa kẹp chiếc ô mang thừa dưới nách, nhiệt tình dẫn Đỗ Duy về nhà.

…

Chẳng bao lâu, anh đến trước cửa nhà của Garner.

Ngôi nhà chỉ có 1 tầng, trông rất cũ kỹ, diện tích chưa đầy 200 mét vuông, xung quanh là hàng rào sắt tạo thành sân nhỏ.

Vừa bước vào, Đỗ Duy đã nhìn thấy cậu bé Billy đứng ở cửa.

Ngay lập tức, anh nở một nụ cười hiền hậu: “Xin chào Billy.”

Billy cắn môi nhìn Đỗ Duy không nói lời nào.

Bầu không khí đột nhiên trở nên có chút khó xử.

Thấy vậy, Garner vội vàng nói: “Billy, con thật vô lễ.”

Billy cúi đầu nói: “Xin chào, bác sỹ Đỗ Duy.”

Giọng cậu bé khá gượng ép.

Nhưng Đỗ Duy không quan tâm, bởi vì trong trạng thái Quỷ Nhãn, anh nhìn thấy thứ gì đó lờ mờ, màu đen, giống như khói xuất hiện trên người cậu bé tên Billy.

Nhưng không quá đậm đặc.

Nếu không chú ý, có thể dễ dàng bỏ qua.

Tất nhiên, thứ này chỉ thấy trong trạng thái của Quỷ Nhãn.

Bằng mắt thường, hành vi của Billy vẫn bình thường, làn da hơi tái nhợt, giống như đã lâu không ra ngoài, vẻ mặt có chút uể oải, thiếu sắc.

Sức sống cần có ở tuổi này, không thể nhìn thấy ở Billy.

Thấy Đỗ Duy nhìn con trai mình chằm chằm, Garner lập tức căng thẳng: “Tình huống của Billy rất tệ sao?”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi nói: “Thật sự không tốt cho lắm, nhưng đừng lo lắng, chuyện này tôi sẽ giải quyết.”

Nghe điều này.

Garner cảm thấy nhẹ nhõm, anh ấy là một người cha, đương nhiên rất lo lắng về con trai mình.

Cả hai vừa nói, vừa bước vào phòng.

…

Đỗ Duy liếc nhìn phòng khách, cũng không phát hiện có bất thường gì khác trong trạng thái Quỷ Nhãn, màn sương đen dường như chỉ bao quanh Billy.

Garner có hơi xấu hổ, anh vội vàng cất những tờ báo cũ trên ghế sô pha, cuộn lại và nhét vào túi.

“Bác sỹ Đỗ Duy, mời ngồi, tôi đi pha cà phê.”

“OK, cảm ơn ông.”

Đỗ Duy nhìn Garner rời đi, vì vậy dời mắt sang phía đối diện, thấy Billy đang cúi đầu.

Bất ngờ.

Billy thản nhiên nói: “Ông là một bác sỹ giỏi, nhưng cháu không thích ông. Ông cũng giống như những người lớn đó, bướng bỉnh và cứng nhắc”.

Nghe vậy, Đỗ Duy thầm nghĩ, thằng nhóc này mang tâm lý chống đối mình.

Có vẻ rất không muốn hợp tác với bản thân.

Nhưng chuyện về Pennywise, lại là liên quan đến hắn.

Nếu Billy vẫn giữ đề phòng, đó không phải là điều tốt cho hắn.

Đuổi Quỷ, cũng phải biết chuyện gì đang xảy ra, tuỳ tiện hành động sẽ chỉ khiến mọi chuyện thêm rắc rối.

Cách tốt nhất để một đứa bé đang cảnh giác mở lòng, là bắt đầu với những người và sự vật bên cạnh đứa bé ấy.

p

Tất nhiên……

Đỗ Duy biết trọng tâm câu chuyện nên liên quan đến tình trạng bệnh lý của Bill.

Vì vậy, hắn hắng giọng, và nhẹ nhàng hỏi: “Billy, lần trước khi cháu đến phòng khám, mẹ cậu có đi cùng ba con cháu, nhưng giờ hình như mẹ cậu không có ở nhà, đúng không?”

Nghe vậy, Billy khó chịu làu bàu, nhưng Đỗ Duy không nghe rõ đứa bé đang nói gì.

Hắn không còn cách nào khác, đành nói tiếp: “Thực ra, trên đời này có rất nhiều người sẽ gặp phải chuyện không thoải mái, mất người thân, mắc bệnh hiểm nghèo, v.v …”

Billy nổi giận hét: “Vậy tại sao lại để bất hạnh ập đến nhà của cháu? Chúa không bao giờ công bằng cả. Anh là một bác sỹ tâm lý, giàu có, còn gia đình chúng cháu giờ rất nghèo. Mẹ của cháu phải làm một số công việc bán thời gian, còn ba phải làm việc rất vất vả mới có thể trang trải được cuộc sống cho gia đình. Bác sỹ ơi, ông không thể thông cảm được, đúng không? ”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Cháu sai rồi, thật ra chú có thể hiểu được nỗi đau của cháu. Bởi vì thật ra, anh đã từng trải qua tất cả những gì em đang phải gánh chịu.”

Billy choáng váng …

Chương 195: It

Trong phòng.

Billy nhìn Đỗ Duy ở trước mặt, sự kháng cự trong lòng đã giảm đi rất nhiều.

Đỗ Duy tiếp tục nói: “Cha mẹ chú mất khi chú còn nhỏ hơn cả cháu. Chú là con một. Chú đã phải đối mặt với tất cả những vấn đề mà cháu đang gặp mãi, thậm chí còn tồi tệ hơn cả cháu. Nhưng chú biết rằng mọi thứ sẽ rồi sẽ tốt đẹp hơn, cho nên cháu chỉ nhìn thấy cuộc sống của cháu rất sung túc, không cách nào đồng cảm được với cháu.”

Billy hỏi ngược lại hắn: “Nhưng ông nghĩ cháu là một bệnh nhân, nhưng thật ra cháu không phải vậy. Cháu thực sự đã nhìn thấy thứ giống thằng hề, nó đã ăn thịt em trai của cháu.”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Trong gặp nhau lần trước, mối quan hệ giữa chúng ta là bác sỹ và bệnh nhân. Vì vậy chú không tin những gì cháu nói, nhưng bây giờ thì khác. Chú đã gia nhập giáo hội, và trở thành Người Đuổi Quỷ chịu trách nhiệm về tất cả sự kiện ác linh ở New York.”

Sau khi xác nhận tình hình bất thường của Billy, không có gì xấu khi nói cho cậu bé biết thân phận Người Đuổi Quỷ của mình.

Đột ngột.

Billy nghiến răng: “Ông không nói dối cháu chứ?”

“Tại sao chú phải nói dối anh?”

Đỗ Duy trực tiếp lấy giấy chứng nhận năng lực Người Đuổi Quỷ của mình ra, đưa cho cậu bé xem.

Billy chỉ là một đứa trẻ vị thành niên, nó chưa biết cách để phân biệt tính xác thực của chứng chỉ Người Đuổi Quỷ, nhưng một đứa trẻ ở độ tuổi này, không ai lại hứng thú mấy chuyện ấy.

Do đó, cậu bé tin ngay.

Billy nhìn Đỗ Duy và nói với vẻ phấn khích: "Những người lớn đó không tin những gì cháu nói. Họ đều cảm thấy do cháu sợ hãi trước truyền thuyết của thị trấn, và cảm thấy rằng cháu đang chối bỏ trách nhiệm."

"Trách nhiệm?"

Đỗ Duy cau mày, có vẻ như lần trước Billy không kể toàn bộ câu chuyện.

Và vào thời điểm này.

Garner mang đến một bình cà phê, rầu rĩ nói: "Được rồi, Billy, chuyện của em trai con không liên quan gì đến con, đừng nhắc đến nữa."

Vừa nói, anh vừa bước đến bàn cà phê, đặt bình pha cà phê xuống đế ấm, rồi nhấn nút hâm nóng.

Sau đó bèn xin lỗi Đỗ Duy: "Billy luôn tự trách vì cái chết của em trai mình, tôi cũng rất đau đớn. Nhưng tôi không muốn đề cập đến vấn đề này nữa, không cần thiết phải nói về điều này nữa."

Nhưng vừa nói xong.

Gener chú ý tới giấy chứng nhận trình độ Người Đuổi Quỷ trong tay Đỗ Duy, không khỏi trợn to hai mắt: "Trời ạ…… bác sỹ là Người Đuổi Quỷ của giáo hội?"

Đỗ Duy nghiêm nghị nói: "Ông Garner, như ông thấy đấy, tôi quả thật là một Người Đuổi Quỷ. Mục đích của tôi đến đây

không chỉ đơn giản là tái khám, mà là giải quyết thằng hề trong miệng của Billy.”

Garner nuốt nước bọt: “Tôi … tôi không biết phải nói như thế nào, cái này vượt quá năng lực hiểu, bác sỹ rõ ràng là bác sỹ tâm lý?”

Đỗ Duy giải thích: “Tháng trước tôi đã gia nhập giáo hội, nhưng đó không phải vấn đề, Billy gặp phải phiền phức rồi.”

Garner bối rối hỏi: “Ý bác sỹ là gì? Billy đang gặp rắc rối?”

Đỗ Duy trả lời: “Đúng vậy, Billy cũng đã bị thứ gì đó nhắm tới, có thể đó là con quái vật mà cậu bé gọi là thằng hề, hay là Pennywise.”

Garner sắc mặt hơi đổi: “Đó không phải chỉ là truyền thuyết đáng sợ sao?”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Theo lý mà nói, thật sự chỉ là một truyền thuyết kinh dị. 27 năm mới xuất hiện một lần, mỗi lần xuất hiện đều chỉ tấn công trẻ nhỏ.”

Garner lắc đầu và nói: “Ở thị trấn của chúng tôi đúng là có truyền thuyết này, một số người khẳng định đã gặp Pennywise khi họ còn nhỏ, nhưng phần đông không có trải nghiệm này. Tôi cứ nghĩ đó chỉ để dọa bọn trẻ. “

Billy ở một bên nghe vậy bất mãn nói: “Ba, nhưng con thật sự đã nhìn thấy.”

Garner đau đầu nói: “Được được, con đã thấy.”

Rõ ràng anh không tin lắm vào lời nói của Đỗ Duy, mà chỉ thuận theo đứa trẻ.

Đỗ Duy cũng không thất vọng, dù sao trên đời này cũng không có nhiều người tin vào sự tồn tại của ác linh.

Thế giới quan được hình thành từ lâu không dễ bị phá vỡ như vậy.

Trừ khi người này nhìn thấy tận mắt.

Nhưng theo biểu hiện của Pennywise, những người bình thường, trừ trẻ em, hoàn toàn không thể nhìn thấy nó.

Dù có nhìn thấy cũng phải đáp ứng điều kiện thời gian.

Nó chỉ xuất hiện 27/lần.

Nghĩ đến điều này, Đỗ Duy hỏi Garner: "27 năm trước, anh chưa từng có nhìn thấy Pennywise, đúng không?"

Garner thở dài và nói, "Đúng vậy, lúc đó tôi đang học ở trung tâm thành phố New York, và hiếm khi trở lại thị trấn."

Đỗ Duy gật đầu để ra dấu đã hiểu, sau đó hắn suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Tôi phải hỏi Billy một số câu hỏi, ông có thể hiểu đó là trạng thái bệnh lý, cho nên anh không nên ngắt lời chúng tôi cho đến khi nó kết thúc, được không?"

"Ok, bác sỹ Đỗ Duy…"

Garner thở phào nhẹ nhõm, đối với anh, cho dù Đỗ Duy là bác sỹ tâm lý hay Người Đuổi Quỷ, anh vẫn sẽ luôn tin tưởng.

Mặc dù không chấp nhận chuyện Pennywise, nhưng anh vẫn sẽ đồng ý với lời của Đỗ Duy.

Suy cho cùng, chẳng ai nỡ từ chối một người đối tốt với mình.

Thấy vậy.

Đỗ Duy hỏi Billy, người đã mở lòng: "Hãy kể cho chú nghe về thằng hề mà cháu đã nhìn thấy. Tốt nhất cháu nên kể rõ từ đầu đến cuối."

Billy càu nhàu, lấy hết can đảm nói: "Hôm đó trời mưa. Cháu và em trai đang chơi ở nhà, nhưng em còn nhỏ, nên

nghịch lắm. Em bảo cháu mua cho em 1 quả bóng bay, vì bạn học tiểu học của em cũng có 1 quả bóng rất lớn."

"Bố và mẹ không có ở nhà, nên cháu chỉ có thể một mình đi đến siêu thị gần đó."

"Nhưng cháu đã không mua được nó. Cháu chỉ có thể về nhà, và giải thích với em trai. Ngày mai, cháu sẽ đến công viên giải trí trong thị trấn để mua cho em."

"Nhưng em của cháu đã nói điều gì đó kỳ lạ với tôi."

Billy nghiến răng, thở gấp, tim đập mạnh.

Đỗ Duy vội vàng nhắc nhở: "Hít sâu, giữ bình tĩnh, từ từ nói."

Billy nặng nề gật đầu, hít sâu vài hơi trước khi lấy lại bình tĩnh.

Cậu bé rất tái nhợt, giọng run run: "Cháu nhớ rất rõ, khi đó em của cháu nói, Billy, em muốn quả bóng bay trong tay ông chú ở ngoài kia."

Đỗ Duy liếc mắt: "Bên ngoài?"

Bill nuốt nước bọt: "Cháu cũng hỏi em, em bảo có một thằng hề đang đứng ngoài cửa, với một quả bóng bay lớn màu đỏ trên tay."

"Cháu nhìn lại, nhưng không thấy gì cả."

"Cháu còn tưởng là em muốn doạ mình sợ nên không để ý. Sau khi nói chuyện với em vài câu, cháu bèn đi xem TV."

"Nhưng vào ban đêm, em của cháu bảo em ấy nhìn thấy thằng hề, ngay dưới gầm giường, em bảo em rất sợ."

"Chúng cháu ngủ cùng 1 phòng, lúc đó cháu cũng bị doạ sợ, bèn dỗ em đừng sợ, vì để em hết sợ, cháu còn nhìn dưới gầm giường, nhưng không thấy gì cả."

“Ngày hôm sau, mưa nhỏ hơn một chút, vì vậy cháu đưa em đến công viên giải trí trong thị trấn để mua bóng bay.”

“Người bán bóng bay cũng là một thằng hề. Chú ấy vẽ trang điểm rất ngộ nghĩnh. Em bảo trông rất buồn cười, nhưng cháu chỉ thấy sợ.”

“Cháu đã mua một quả bóng bay lớn màu đỏ từ thằng hề đó, nhưng khi cháu quay đầu lại, em trai của cháu đã biến mất.”

“Cũng không thấy thằng hề đâu cả.”

“Sau đó, cháu vẫn tiếp tục đi tìm anh trai. Thật trùng hợp, trời mưa bão. Người trong khu vui chơi đã đi hết, các chú nhân viên đã giúp cháu tìm em trai.”

“Cuối cùng … cháu nhìn thấy một quả bóng bay màu đỏ được treo trên cây.”

“Cháu rất vui. Cháu tưởng em của cháu đang ở dưới gốc cây, vì vậy cháu đã chạy đến đó.”

“Nhưng sau khi cháu chạy đến đó, cháu nhìn thấy 1 con quỷ rất giống thằng hề đó … nó đã …em của cháu…”

Nói đến đây, Billy không kìm được nước mắt.

Chương 196: Ghép hình

Trong phòng, cậu bé Billy 16 tuổi đang khóc.

Trước đây, cậu đã nói với Đỗ Duy rằng em trai của cậu, đã bị con quỷ giống thằng hề ăn thịt.

Ở bên cạnh.

Garner cay đắng nói: “Chúng tôi đã chọn cách gọi cảnh sát, cũng đã đến kiểm tra dưới gốc cây mà Billy nói, nhưng chúng tôi không tìm thấy bất kỳ vết máu nào.”

Đỗ Duy khẽ gật đầu nói: “Trước lũ ác linh, trừ phi là mục tiêu, người bình thường không thể nhìn thấy. Chúng rất quỷ dị, không có cách nào nhận ra chúng bằng logic thông thường.”

Garner thở dài, không nói gì.

Còn Đỗ Duy lại suy nghĩ, đi tới trước mặt của Billy, lẳng lặng nhìn màn sương mù màu đen trên người của Billy bằng trạng thái Quỷ Nhãn.

Mặc dù không cảm nhận được ác ý nào.

Nhưng không có nghĩa sẽ bình yên vô sự.

Vả lại, việc bây giờ Đỗ Duy phải làm là đi tìm thằng hề, và đưa nó về phòng khám.

“Mình phải để nó nhắm vào mình trước.”

Hắn thầm nghĩ, sau đó nói với Garner và Bill: “Hai người nhắm mắt lại đi, tôi cần thí nghiệm.”

2 cha con không nghĩ nhiều, trực tiếp nhắm mắt lại.

Giây tiếp theo.

Một cơn ớn lạnh đáng sợ dâng lên trong lòng hai cha còn, lông tơ lập tức dựng đứng, như thể họ đang bị nhìn chằm chằm bởi một thứ gì đó vô cùng đáng sợ.

Sau khi họ mở mắt, mọi thứ trở lại bình thường.

Trước mắt họ, bác sĩ Đỗ Duy đút tay phải vào túi, vẻ mặt lạnh lùng, không khác gì lúc trước.

Garner tự hỏi: "Bác sỹ đã làm gì?"

Đỗ Duy thản nhiên nói: "Đã giúp con của ông giải quyết một số vấn đề, nhưng chuyện này không quan trọng."

Bill nghiến răng nói: "Chú Đỗ Duy, vừa rồi con đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều."

Đỗ Duy cau mày nói: "Bởi vì cháu cũng đã trở thành mục tiêu của con quỷ đó. Sau khi tôi mang đi phiền toái của cháu, nó sẽ không nhắm vào cháu nữa, cho nên cháu nhớ đừng sợ."

Nói xong, hắn hỏi lại: "Nhân tiện, cháu có biết những đứa trẻ khác ở Dray Town, cũng nhìn thấy thằng hề ma quỷ không?"

Bill lắc đầu, dạo này nó ở nhà không ra ngoài nhiều nên không biết thế giới bên ngoài.

Nhưng vào lúc này, Garner, cha của cậu bé lại cau mày nói: "Tôi nghe nói một số đứa trẻ đã gặp Penniwise. Bác sỹ muốn tìm chúng sao?"

Đỗ Duy gật đầu nói: "Được, nhưng tôi có thể đi một mình. Ông có thể cho tôi biết địa điểm là được."

Garner trả lời: "Tất cả chúng đều đang học trường của thị trấn, nhưng lúc này trường sẽ không cho anh vào, vì những đứa trẻ đó đang chuẩn bị cho kỳ kiểm tra đầu vào."

"Hãy cho tôi biết thông tin của họ."

“Aina, Phelan và Boll, họ học cùng lớp với Billy.”

Cánh tay phải ác linh hoá của Đỗ Duy đút lại vào trong túi quần, cảm nhận được sự lạnh lùng tà ác, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi biết, nhưng giờ tôi phải đi tìm bọn họ.”

Garner nói ngay: “Bác sỹ vừa đến đã đi ngay, tôi nên chiêu đãi thật tốt mới.”

Khi hắn nói điều này, khuôn mặt của Garner đột nhiên đỏ bừng, nghĩ đến tình cảnh túng quẫng ở nhà. Sự tiếp đãi nồng nhiệt đồng nghĩa với việc phải tiêu pha thêm, mà Billy sẽ học trung học vào nửa cuối năm nay.

Đỗ Duy khẽ lắc đầu: “Không cần, chúc gia đình hạnh phúc.”

Nghe đến đây, Garner đành phải thở dài: “Vậy thì tôi sẽ tiễn bác sỹ”.

“OK……”

…

11h03, có mưa vừa.

Đỗ Duy rời khỏi nhà Garner, và gọi cho sĩ quan Tom.

Sau khi cuộc gọi được kết nối.

Hắn nói thẳng: “Tôi đang giải quyết sự kiện ác linh ở Dray Town, nhưng tôi cần có giấy phép của cảnh sát.”

Đầu bên kia, Tom ngạc nhiên nói: “Ở Dray Town xảy ra sự kiện ác linh?”

Đỗ Duy giải thích: “Đúng vậy, giờ cũng không xác định được có phải là ác linh hay không, nhưng rất ác, vô cùng nguy hiểm đối với lũ trẻ.”

Tom miễn cưỡng nói: “Dray Town thuộc phạm vi quản lý của New York. Tôi có thể gọi đồn cảnh sát ở đó, và lấy cho

giấy phép cho anh. Nhưng nếu xảy ra chết người, tôi sẽ rất khó giải thích. “

Giọng điệu của Đỗ Duy rất bình tĩnh: “Tôi cam đoan sẽ không có ai chết trong tay ác linh.”

Tom khó hiểu: “Chuyện này không giống lời anh sẽ nói. Mỗi lần anh xử lý sự kiện ác linh trước đây, đều có người chết …”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Bởi vì lần này, mục tiêu của ác linh kia chỉ có thể là tôi!”

“Ý anh là sao? Đừng có làm anh hùng, lỡ anh gặp chuyện không may, bạn gái của anh nhất định sẽ tới đồn cảnh sát làm phiền chúng ta, f*ck! Cô ta quá giàu, chúng ta không dám trêu vào cô ta!”

Đỗ Duy vẫn dửng dưng: “Tôi biết mình đang làm gì. Tôi từng gặp phải chuyện nguy hiểm hơn thế này. Xin đừng lo lắng cho sự an toàn của tôi.”

Qua điện thoại, Tom im lặng một lúc rồi mới nói: “Ok, anh hãy trực tiếp đến đồn cảnh sát ở Dray Town, tôi sẽ cho họ đưa cho anh giấy phép hành động.”

Đỗ Duy ậm ừ rồi cúp máy.

Sau đó, hắn đưa cánh tay phải ác linh hoá ra khỏi túi.

Nước da của cánh tay phải nhợt nhạt.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, có thể thấy rõ toàn bộ cánh tay phải được bao bọc trong lớp sương mù màu đen.

Nói như thế có chút không chính xác.

Cần phải nói rằng, sương mù màu đen bị hắn nắm chặt bằng bàn tay phải, không thoát ra được.

Sương mù đang muốn thoát khỏi tay của Đỗ Duy, trạng thái rất mờ mịt, như có một ý chí ác độc nào đó.

Nó đang đấu tranh.

Nhưng chỉ là vô ích.

Tại nhà của Garner, Đỗ Duy đã trực tiếp tiến vào ác linh hoá ngay khi họ nhắm mắt, và nắm lấy nó.

Sương mù tạo cho hắn cảm giác rất lạ.

Nó giống như một khối ghép hình, không hoàn chỉnh.

Lại có vẻ liên quan đến Billy, nhưng thực tế lại hoàn toàn xa lạ.

Nếu so sánh Billy với một vật dẫn, thì có một thứ khủng khiếp đã ký sinh trên người của Billy, và gây ra nỗi sợ hãi.

"Nó không giống ác linh hay tà linh chút nào, mà giống như Annabelle, bởi vì cả hai đều đang ký sinh."

Giọng điệu của Đỗ Duy lạnh lùng, không chút cảm xúc.

Không giống một người, mà giống ác linh hơn.

"Nhưng thứ này dường như bị ảnh hưởng bởi chiếc ô đen…"

Hắn để cánh tay phải nới lỏng màn sương đen, và nhìn nó cố lao ra khỏi phạm vi của chiếc ô đen, nhưng không thể. Hắn bình tĩnh đưa ra phán đoán:

"Đây có lẽ là Pennywise, nhưng chắc chắn chỉ là một phần của nó. Có thể hiểu nó như khối ghép hình. Cứ 27 năm, Pennywise lại xuất hiện, và tập trung vào những đứa trẻ, và tập trung nhiều vào những đứa trẻ dễ sản sinh sợ hãi."

"Nhưng mình không biết mối liên hệ giữa thằng hề mà Billy nhìn thấy, và mảnh ghép này."

“Vì vậy, giờ mình có hai ý tưởng.”

“Một là mỗi đứa trẻ bị nhìn chằm chằm, sẽ có một miếng ghép hình trên người, để hấp thụ nỗi sợ hãi và lớn mạnh hơn, và khi chúng nhập lại, chúng sẽ trở thành một Pennywise hoàn chỉnh.”

“Thứ hai là cái gọi là thằng hề chính là Pennywise, chính là khối ghép hình trên cơ thể của Billy. Bởi sau khi nhìn thấy nó, đã sản sinh sợ hãi.”

“Nếu là cái sau, thì mình đành chịu, vì mình không đủ điều kiện tiên quyết là tuổi tác, cũng sẽ không sợ hãi, không có khả năng bị nó nhắm vào.”

“Nhưng nếu là cái đầu tiên, thì tất cả những gì mình cần làm là thu thập các mảnh ghép khác, và tạo điều kiện để bị nó nhắm vào.”

Đỗ Duy nói xong, tay phải đút túi, cầm ô và xách túi, đi về phía đồn cảnh sát ở Dray Town …

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng.

Tìm Pennywise, và chuyển chiếc đồng hồ cổ cho nó, nếu như có thể tiện thể giải quyết, Đỗ Duy sẽ xử luôn.

Chương 197: He… he…

Dray Town khá lạc hậu.

Trường nằm ở khu vực trung tâm Dray Town, bên cạnh là khu vui chơi mà Billy đã kể.

Sau khi Đỗ Duy nhận được giấy phép chứng minh đặc biệt từ đồn cảnh sát, hắn vội vã lái đến cổng trường.

Lúc này cổng trường đóng chặt, xuyên qua lan can có thể nhìn thấy quang cảnh yên tĩnh bên trong, thỉnh thoảng có 1-2 giáo viên qua lại.

Các học sinh vẫn đang ở trong lớp.

Lý do tại sao Đỗ Duy không muốn để Garner, một người bản xứ đi theo, là vì hắn không muốn khiến mọi thứ thêm rắc rối.

Hơn nữa, hiện giờ mức độ ác linh hoá của hắn nặng hơn trước nhiều.

Thường thì không sao, nhìn không khác mấy người bình thường, chỉ có chút lạnh lùng.

Nhưng một khi đã ác linh hoá, mọi cảm xúc không còn nữa.

Nói cách khác.

Đỗ Duy bây giờ đang ở trong trạng thái tuyệt đối bình tĩnh và lạnh lùng, trạng thái này rất không bình thường, để một người bản địa như Garner đi theo, rất có thể sẽ xảy ra một số tình huống rắc rối.

Thay vì để ông ấy cung cấp chút trợ giúp vụn vặt, tốt hơn là mình nên tự làm thì nhanh hơn.

Trong cơn mưa, Đỗ Duy cầm ô bước đến phòng bảo vệ ở gần cổng trường, và gõ nhẹ vào cửa kính.

Rào rào một tiếng…

Cửa sổ thủy tinh được mở ra, lộ ra khuôn mặt người da trắng chuẩn đang ngái ngủ, hàm râu thưa, và có vẻ ngái ngủ.

Nhân viên bảo vệ da trắng liếc nhìn người đàn ông cầm ô đen ngoài cửa sổ, sốt ruột nói: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, cấm vào trường. Nếu anh muốn đón con thì buổi chiều hãy đến."

Nhưng ngay sau đó, giấy phép chứng minh đặc biệt do đồn cảnh sát cấp, hiện ra trước mắt người bảo vệ da trắng.

Đỗ Duy kéo chiếc ô đen ra sau, tay trái cầm giấy chứng minh đặc biệt có đóng dấu, liếc nhìn nhân viên bảo vệ da trắng: "Mời mở cửa, tôi sẽ không gây chuyện…"

Người bảo vệ ớn lạnh trước ánh nhìn này, rất miễn cưỡng nói: "OK … OK, tôi mở cửa ngay."

Nói xong, gã trực tiếp ấn nút mở cánh cửa điện tử.

Kích…

Cửa hông của phòng bảo vệ được mở ra.

Đỗ Duy bước vào.

Sau khi hắn rời đi, bảo vệ da trắng lau mồ hôi lạnh trên trán.

Dưới ánh mắt của Đỗ Duy, hắn cảm thấy toàn thân không tốt, theo bản năng sản sinh sợ hãi.

…

Bên trong trường học.

Đỗ Duy cầm chiếc ô đen bước thẳng đến lớp của Billy.

Mưa ngày càng nặng hạt, trên mặt đất xuất hiện những vũng nước lớn.

Hạt mưa to rơi trên mặt ô, âm thanh rất ồn ào.

Chiếc ô đen dùng để chống lại ác linh, đồng thời cũng là một món đồ cổ rất quý.

Nếu những người trong giáo hội nhìn thấy Đỗ Duy dùng chiếc ô đen để che mưa, họ sẽ rất tức giận.

Vì việc này quá lãng phí.

Gìn giữ vật phẩm chống lại ác linh, là một trong những tiêu chí của 1 Người Đuổi Quỷ.

Nhưng lúc này, ngoài công dụng che mưa của chiếc ô. Với Đỗ Duy, chiếc ô đen này còn có tác dụng hạn chế sương mù màu đen.

Ngoại trừ hắn, không ai nhìn thấy dưới ô đen có một đám sương mù đang không ngừng giãy dụa biến thành hình dạng kỳ dị, nhưng nó vẫn luôn bị hạn chế trong phạm vi của ô đen.

Nó muốn thoát đi, nhưng không làm được, nên chỉ có thể để mặc Đỗ Duy mang đi.

Vào thời điểm này.

Chiếc ô đen là một công cụ để thu thập sương mù màu đen, cũng là phần của khối ghép hình.

…

Sau một vài phút.

Đỗ Duy đến trước cửa một lớp học.

Cánh cửa đóng chặt, trong đó có một lớp toán.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn.

Đỗ Duy có thể thấy rõ toàn bộ phòng học, đều lộ ra một bầu không khí kỳ lạ.

Nó dường như được bao phủ bởi một lớp kính lọc, hơi mờ.

Cốc cốc cốc…

Đỗ Duy gõ cửa.

Âm thanh của lớp học đột ngột dừng lại, sau đó là tiếng bước chân.

Chà …

Cánh cửa trực tiếp được mở ra một cách thô bạo.

Một giáo viên da trắn mặc vest khoảng 40 tuổi, đứng ở cửa không hài lòng nói: "Nè cậu, chúng tôi đang học, xin đừng làm phiền chúng tôi, ok?"

Vừa nói, người da trắng này vừa vừa nhìn chằm chằm Đỗ Duy: "Hình như tôi chưa từng gặp cậu? Cậu là giáo viên mới? Hay là người không liên quan?"

"Tôi đến đây để điều tra một vụ án."

Đỗ Duy lấy giấy chứng minh đặc biệt đưa cho giáo viên, đồng thời vô cảm nhìn 3 đứa trẻ trong lớp.

1 nữ 2 nam, khoảng 15-16 tuổi, mặc trang phục nổi loạn đặc thù của tuổi dậy thì, nhưng lúc này sắc mặt của cả 3 đều khá hốc hác, ánh mắt thẫn thờ, hiển nhiên đã có vấn đề.

Mà trên người bọn trẻ, có một đám sương mù đen kịt vây quanh, trong đó cô gái nồng nặc nhất. Có thể nhìn thấy mơ hồ khuôn mặt của thằng hề, ngũ quan gớm ghiếc và vô cùng đáng sợ.

Đỗ Duy không cần phân tích gì cả, hắn biết rằng họ là Aina, Phelan và Boll.

Giáo viên kiểm tra giấy chứng minh đặc biệt, và bối rối hỏi: “Vụ án? Không có vụ án nào trong trường của chúng tôi.”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Vậy nên tôi mới tới điều tra.”

“Được rồi, nhưng tôi hi vọng cậu đừng trì hoãn quá lâu, cậu nên biết, giờ bọn nhỏ đang chuẩn bị thi tuyển.”

Đỗ Duy gật đầu và bước vào lớp với một chiếc ô đen.

Dưới chiếc ô đen, màn sương bị hắn bắt được từ chỗ của Billy điên cuồng run rẩy, như thể cảm nhận được điều gì đó.

Màn sương đen trên người 3 đứa trẻ cũng thay đổi một cách kỳ lạ.

Nó như sắp sôi trào, càng ngày càng đậm đặc.

Đỗ Duy giả lơ, chậm rãi bước tới.

Với mỗi bước chân hạ xuống đất.

Những hạt mưa nhỏ giọt từ mặt ô cũng chuyển sang màu đỏ tươi, như máu tươi, rơi tí tách xuống đất.

Bầu không khí và cảnh tượng vô cùng kỳ dị.

3 đứa trẻ dường như đã nhìn thấy cảnh này, sắc mặt tái mét, trợn tròn mắt, kinh hãi hét lên.

Sương mù hoàn toàn sôi sục.

Những người khác không thể nhìn thấy dị thường xảy ra, họ chỉ thắc mắc tại sao 3 người của Aina lại hét lên cùng một lúc, như thể bọn trẻ đã nhìn thấy điều gì đó rất đáng sợ.

Giáo viên da trắng chú ý tới cảnh tượng này, sắc mặt trở nên cực kỳ xấu: “Cậu kia, tôi nghĩ cậu hãy mau đi khỏi đây, cậu đang làm cho học sinh của tôi sợ hãi.”

Không có đáp lại.

Đỗ Duy đã đi tới bên đứa nhỏ đầu tiên đang kinh hãi hét lên, ô đen lướt qua, dùng tay phải kéo đám sương mù đen vào trong chiếc ô đên.

Đứa trẻ đảo mắt rồi hôn mê.

Sau đó, đến đứa thứ hai.

Giáo viên da trắng nhìn thấy chuyện này, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng đạo đức nghề nghiệp khiến gã đứng ngồi không yên.

"Nè cậu, xin hãy dừng lại!"

Nhưng Đỗ Duy đã đi tới trước mặt đứa thứ 2. Trong tiếng hét, hắn nắm lấy làn sương đen nhét vào trong chiếc ô đen.

Sau đó, đó là cô gái thứ ba và cuối cùng.

Nhưng lúc này, cô gái đã ngừng la hét, bỗng nở nụ cười xấu xa, nụ cười khiến người ta ngay từ cái nhìn đầu tiên đã cảm thấy khiếp sợ, và không khỏi run rẩy.

Nhưng Đỗ Duy đã chặn lại ánh mắt của mọi người, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô bé, màn sương đen mờ ảo quấn chặt lấy cô.

Sương mù đã tạo thành hình dạng cơ bản của một thằng hề, toàn bộ khuôn mặt dần được tạo ra, nụ cười của nó đáng sợ đến cực điểm.

"He … he…"

Chương 198: Đừng sợ

Trong lớp học.

Đỗ Duy ngơ ngác nhìn thằng hề do màn sương đen tạo thành trên người cô gái.

Nó là Pennywise, nhưng nó chỉ là một khối ghép hình, không hoàn chỉnh.

Tiếng cười của nó bén nhọn, đáng sợ.

Như thể một con rắn độc ma quái đang bò, quấn quanh cơ thể, gây ra loại cảm giác khó chịu về sinh lý.

Tuy nhiên, đối với Đỗ Duy đã ác linh hoá, điều này hoàn toàn vô tác dụng.

Giáo viên đã bước tới, cao giọng chất vấn: "Cậu đã làm gì học sinh của tôi, cậu kia, cậu chứ chờ bị đưa ra tòa đi!"

Đỗ Duy không quay đầu lại, vươn tay trực tiếp ôm cổ của thằng hề, kéo nó vào trong ô đen.

Cô gái trợn to mắt rồi ngất đi.

Sau khi Đỗ Duy nói xong, hắn quay lại nhìn giáo viên.

Đôi mắt lạnh như băng, không chút cảm xúc của hắn khiến người sau phải lùi lại vài bước.

"F*ck! Cậu là ai?"

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Tôi là Đỗ Duy, một bác sĩ tâm thần ở New York, và là điều tra viên của cảnh sát New York. Anh cũng đã nhìn thấy giấy chứng minh thân phận của tôi."

“Về phần những đứa trẻ này, chúng vẫn ổn. Vui lòng liên hệ với Sĩ quan Tom để biết tình hình cụ thể. Anh ấy là người phụ trách vụ này.”

Dứt lời, Đỗ Duy móc ví ra, ném danh thiếp lúc trước Tom đưa cho anh, xoay người rời đi.

Cô giáo kia không hiểu gì hết, chả rõ đầu đuôi gì cả, cũng không biết Đỗ Duy đã làm gì.

Trong mắt người thường, Đỗ Duy đi vào lớp với chiếc ô đen đi dạo một vòng, bỗng 3 đứa trẻ la hét rồi ngất xỉu rất phi lý.

Ngoài ra, không có gì khác thường cả.

“Tôi sẽ gọi cảnh sát. Nhưng có tai nạn xảy ra với những đứa trẻ này, không ai trong số các cậu có thể thoát tội.”

Đỗ Duy không trả lời, mà tốc độ di chuyển.

Bởi vì những gì hắn nhìn thấy trong trạng thái Quỷ Nhãn, sương mù bên trong ô đen đã hoàn toàn sôi sục, đều quấn quanh thân thể của hắn.

Giá băng và thâm sâu, ác ý như thủy triều đang tràn vào tâm trí của hắn.

Nhưng như trước đây Đỗ Duy đã nói, thứ này không có tác dụng với hắn. Chưa nói tới hiện tại hắn đã ở trong trạng thái ác linh hoá, chỉ cần hắn không rời khỏi trạng thái này, hắn thậm chí không cần kìm nén cảm xúc.

Sợ hãi không liên quan gì đến hắn.

Nhưng Đỗ Duy biết rằng ghép hình đã hoàn thành.

Điều đó có nghĩa là cái gọi là Pennywise sắp xuất hiện.

Là vật dẫn, ô đen hiển nhiên không còn có thể hạn chế thứ này nữa, Đỗ Duy có thể cảm nhận rõ ràng nó đang thành hình

…

“Phải đi gấp.”

Đỗ Duy tự nói với mình, sau khi rời khỏi trường học, vội vàng chạy về nơi ban đầu.

Mưa ngày càng nặng hạt.

Những vũng nước đọng lớn trên mặt đất, đang dồn về ống thoát nước bên đường, dòng nước làm ướt giày, làm chậm tốc độ.

Một tia chớp trắng vụt qua bầu trời u ám.

Ánh sáng xung quanh đột nhiên sáng lên một chút.

Ngay sau đó, có một tiếng sấm …

Ánh mắt Đỗ Duy có chút âm u, lạnh lẽo, cánh tay phải ác linh hoá nắm chắc ô đen, sương mù màu đen điên cuồng tuôn ra, toàn bộ bề mặt ô đen bắt đầu vặn vẹo.

Bây giờ, Đỗ Duy không cách nào gấp ô lại.

Nhưng không như những gì hắn nghĩ, Pennywise đã không xuất hiện …

“Tại sao lại xảy ra tình huống này? Lẽ nào Pennywise không đơn giản như mình nghĩ? Hay, thằng hề mà Billy nhìn thấy chính là Pennywise thật. Những khối ghép hình này, chỉ là tiêu điểm do nó tạo ra?”

Ngay cả trong tình huống kỳ lạ như vậy, Đỗ Duy vẫn lý trí và bình tĩnh.

Trên thực tế, mặc dù những đám sương đen này quấn chặt lấy hắn, cố gắng ảnh hưởng đến tinh thần của hắn, để sản sinh ra những cảm xúc tiêu cực như sợ hãi, nhưng hiệu quả gần như bằng không.

Mục tiêu của Pennywise cần đáp ứng 2 điều kiện, một là đứa trẻ, hai là sợ hãi, run rẩy trước nó.

Đỗ Duy không thỏa mãn 2 điều kiện này, cũng không có khả năng trở thành mục tiêu.

Không gặp phải nguy hiểm……

Nhưng mục đích của Đỗ Duy là nhắm vào Pennywise, hắn cần phải bắt Pennywise nhắm vào mình. Đưa nó đến phòng khám, lợi dụng lá Joker để tống chiếc đồng hồ cổ cút xéo.

Bực thật…

Đỗ Duy chưa bao giờ nghĩ, một ngày nào đó mọi thứ trở nên khó khăn hơn vì hắn không thể trở thành mục tiêu của ác linh.

Bất ngờ……

Đỗ Duy vội vàng dừng lại.

Bên trái hắn, tình cờ là công viên giải trí mà Billy đã đề cập.

Ở lối vào của công viên giải trí, một chú hề mặc trang phục hề xiếc màu xám với làn da xám xịt, trên mặt là lớp sơn trắng dày, đó là một thằng hề với đôi môi được sơn đỏ cực lớn, một tay cầm một quả bóng bay rất lớn được vá rất nhiều chỗ.

Tóc của nó màu đỏ quýt, chân tóc rất cao, và đôi mắt được vẽ bằng sơn đen hai nét từ trên xuống dưới, càng thêm gớm ghiếc và đáng sợ.

Chỉ nhìn thôi, trong lòng đã dấy lên một nỗi sợ hãi tâm lý.

Đỗ Duy bình tĩnh như nước, nhưng bản năng mách bảo, thứ này còn đáng sợ và tàn nhẫn hơn cả ác linh…

Nó là Pennywise …

Khi Đỗ Duy nhìn nó, nó cúi đầu xuống, để lộ cái miệng đầy răng sắc nhọn, chiếc lưỡi đỏ như máu, như thể vừa mới cắn một ít máu thịt.

"Hì hì…"

Nó cúi đầu, nhìn chằm chằm và cười nham hiểm với Đỗ Duy.

Sau đó, nó đột ngột vẫy tay.

Giây tiếp theo.

Bên trong chiếc ô đen, sương mù màu đen đang quấn lấy thân thể của Đỗ Duy, như thể vừa bị bắt lửa, đột nhiên trở nên dữ dội hơn, trực tiếp lật úp chiếc ô đen.

Đỗ Duy lảo đảo, thân thể lộ ra dưới mưa.

Mưa lạnh tạt vào mặt, khiến hắn phải híp mắt lại.

"Mình ghét những ngày mưa …"

Đỗ Duy cầm chắc chiếc ô đen, và lạnh lùng nhìn Pennywise.

"Tao rất tò mò, rốt cuộc thì mày là gì, một ác linh? Hay một tà linh?"

Quỷ Nhãn là khả năng xuất hiện sau khi bị ác linh ăn mòn.

Nói cách khác, thứ mà Quỷ Nhãn có thể nhìn thấy về cơ bản là một ác linh.

Tà linh, ác linh, và cả ma linh mà Cha Tony đã đề cập ở phần đầu, những thứ này thực ra đều là một loại, nhưng hình thức thể hiện thì khác.

Pennywise có khả năng lan truyền.

Nhưng môi giới của nó không rõ ràng.

Để kích hoạt quy luật của nó, cần đáp ứng hai điểm tuổi tác, và nỗi sợ hãi.

Pennywise đương nhiên sẽ không trả lời Đỗ Duy, nó chỉ cười nhăn nhở, như thể đang chế giễu Đỗ Duy.

Bước những bước vui nhộn, đi vào sâu trong khu vui chơi.

Đỗ Duy cau mày, định đuổi theo.

Nhưng đột nhiên…

Tiếng cười khủng khiếp vang lên bên tai.

Rất gần…

Phía sau Đỗ Duy.

Thằng hề Pennywise nằm sấp ở trên vai của Đỗ Duy, thô lỗ cười bên tai hắn.

Cùng lúc đó, trong đầu Đỗ Duy hiện lên rất nhiều hình ảnh kinh hãi, thi thể rã rời, thi thể tan nát, ác linh muốn giết mình, đôi mắt đỏ như máu trong bóng tối, và biển sâu không đáy đột nhiên nổi lên vòng xoáy.

Vân vân……

Nhưng Đỗ Duy không hề bị ảnh hưởng, quay đầu lại vô cảm nhìn về phía thằng hề Pennywise.

“Mày đang muốn làm tao sợ sao? Có vẻ như sợ hãi là điều kiện chính để bị mày nhắm tới.”

“Nhưng nó không hề hiệu quả với tao…”

“Nhưng không quan trọng, tao có thể ước 1 điều để ràng buộc chúng ta lại với nhau …”

“Tao đã từng gặp phải một thứ có điểm yếu, rất giống ác linh, giờ mày là cái thứ hai.”

Nói xong, Đỗ Duy lấy trong túi ra lá Joker có thể ước nguyện…

Chương 199: Khắc tinh tuyệt đối

Trước cổng công viên.

Đỗ Duy tay trái cầm ô đen, tay phải cầm lá Joker ước nguyện, lạnh lùng nhìn Pennywise nằm sấp trên vai của mình.

“Từ nay về sau, tao sẽ là mục tiêu của mày. Cho dù không hội đủ 2 điều kiện tiên quyết là sợ hãi và tuổi tác, mày vẫn sẽ nhằm vào tao, cũng không thể thoát khỏi mối quan hệ này.”

Hắn có một giọng nói u ám, cư xử giống một ác linh hơn cả Thằng hề Pennywise.

Lúc này đây, Đỗ Duy không đeo mặt nạ để thực hiện điều ước, vì vậy điều ước trực tiếp ứng trên người hắn.

Giây tiếp theo, ác ý dày đặc tỏa ra từ cơ thể của Thằng hề Penney Wise không chút kiêng nể.

Đôi mắt nó hằn học, và độc ác, nhìn trừng trừng Đỗ Duy.

Nhưng Đỗ Duy cảm thấy rõ ràng giữa mình, và nó có mối liên hệ kỳ lạ.

Hắn thực sự đã trở thành mục tiêu của nó, nhưng cũng không cảm thấy sau khi bị ác linh nhắm vào, sẽ bị nguy cơ tử vong.

Nói cách khác, giờ Đỗ Duy đã an toàn.

“Chỉ cần tao không sợ mày, cũng sẽ không hoảng sợ, mày sẽ không thể uy hiếp tính mạng của tao.”

Đỗ Duy nhìn Thằng hề Pennywise, và đưa ra phán đoán bình tĩnh.

Đồng thời, cánh tay phải ác linh hoá cũng đút lá Joker vào túi.

Mà Thằng hề Pennywise há miệng đầy răng nanh, giống như miệng của một loại côn trùng nào đó, nứt ra thành nhiều cánh hoa, đầu lưỡi đỏ như máu, chảy đầy máu tanh, trực tiếp cắn vào cổ của Đỗ Duy.

"Đối với tao thì vô dụng thôi."

Ánh mắt của Đỗ Duy lạnh lùng, bình tĩnh, và chết chóc.

Chiếc miệng to như bát máu của Thằng hề Pennywise càng ngày càng gần đến cổ của Đỗ Duy, nhưng tốc độ càng ngày càng chậm.

Đó là cố ý …

Càng sợ hãi thì nó càng đáng sợ.

Ngược lại, càng ít sợ hãi thì nó càng yếu.

Đỗ Duy vươn cánh tay phải ra, trực tiếp túm lấy cổ thằng hề.

Mặc dù ác linh hoá có vấn đề, hắn không có năng lực của 1 Hunter thông thường phải có, nhưng lại có thể chạm vào ác linh.

Điều này đã được xác minh nhiều lần trước đây.

Tuy nhiên, ngay khi Đỗ Duy ra tay, một cảnh tượng bất ngờ đã xảy ra.

Thằng hề Pennywise duỗi cái đầu đang nhô ra của nó lại, và cái miệng gớm ghiếc nứt nẻ đã khôi phục hình dạng ban đầu.

Sau đó, nó biến mất.

…

Tại chỗ.

Đỗ Duy nhìn khung cảnh trống rỗng xung quanh, với ánh mắt kỳ lạ.

Hắn định đưa Thằng hề Pennywise trở lại phòng khám, nhưng không ngờ nó đã bỏ chạy trước khi hắn làm vậy.

Điều này……

Đỗ Duy tự nhủ: “Theo lý mà nói, dường như tao đã trở thành kẻ thù không đội trời chung của mày, nhưng chạy có ích lợi gì?”

Vừa nói, Đỗ Duy vừa quay đầu lại, cảm nhận được mối liên hệ giữa mình và Thằng hề Pennywise, rồi nhìn vào bên trong công viên giải trí.

Kết nối này được thiết lập bằng cách thực hiện một điều ước với lá Joker, sẽ không thể bị chặn hoặc cắt đứt.

Bất kể nó đi đâu, Đỗ Duy đều có thể tìm thấy nó.

Cộp cộp ……

Tiếng bước chân vang lên.

Đỗ Duy trực tiếp đi về phía công viên giải trí.

Một người là Hunter ác linh hoá, còn kẻ kia là Pennywise, rất có khả năng là ác linh.

Sau lần chạm trán, giữa cả hai có sự tương phản mạnh mẽ.

Ác linh vốn phải là kẻ áp đảo, đã trở thành phe dễ bị tổn thương.

Thay vào đó, Đỗ Duy đã trở thành kẻ mạnh.

Việc hắn phải làm lúc này là tóm lấy Pennywise, và đưa về phòng khám trước những chiếc đồng hồ cổ để hoàn thành ván

bạc.

…

Mưa càng lúc càng lớn.

Giờ đang là giữa trưa, nhưng bầu trời lại âm u đến rợn người.

Trong công viên, nước đọng đã tràn đến mắt cá chân, đọng lại thành vũng.

Không có nhân viên.

Rõ ràng, trong thời tiết như thế này, công viên không hoạt động.

Điều này cũng tạo điều kiện cho Đỗ Duy hành động.

Cầm chiếc ô đen, hắn thản nhiên bước đi trong mưa.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, mọi thứ xung quanh đều tĩnh lặng, không có gì bất thường.

Nhưng dựa vào mối liên hệ với Thằng hề Pennywise, Đỗ Duy có thể cảm thấy nó đang ở gần đây.

Hắn liếc nhìn xung quanh bên trong công viên giải trí, cuối cùng dừng lại ở một căn lều lớn màu trắng.

Bên cạnh còn viết, rằng đây là một số dự án thú vị nhất trong công viên giải trí - màn trình diễn của Thằng hề giết chết quý tộc.

“Có vẻ như mày không chịu từ bỏ.”

Đỗ Duy nói, sau đó rút một con dao nhọn khoảng 30cm từ trong ba lô.

Đây là môi giới của ác thi đã bị tiêu diệt kia, và cũng là thứ mà Cái Bóng thèm muốn nhất.

Cảm giác nắm chặt cán dao trong tay phải, hơi thở giá buốt, quấn quanh thân thể của Đỗ Duy dọc theo lưỡi dao.

Giờ hắn rất giống ác thi mặc áo mưa.

Tuy nhiên, hắn là một người sống, linh hoạt hơn một xác chết.

Khi đến trước căn lều lớn, Đỗ Duy mở tấm vải bạt.

Bên trong rất sáng, trên đầu có hơn chục ngọn đèn sợi đốt, chiếu sáng rất rõ không gian bên trong.

Gần nhất với Đỗ Duy là một xe đẩy tay, hình như bán đồ ăn nhẹ.

Nhìn xa hơn, là những chiếc ghế lỏng lẻo, nhưng được kết nối thành một hàng.

Nhưng có một khu vực rộng lớn ở giữa, với một vài lồng sắt gỉ sét, và Thằng hề Pennywise đứng ngay giữa.

Nó cầm quả bóng lớn màu đỏ trên tay, nụ cười méo mó và hung dữ, tạo nên một tiếng cười độc ác.

“Hé hé…”

Tiếng cười tà ác, lại vẫy tay với Đỗ Duy.

Nó dường như đang dụ Đỗ Duy đi qua.

Tuy nhiên, Đỗ Duy không đi qua ngay, thay vào đó, hắn nhìn chằm chằm cảnh vật xung quanh và bóng đèn trên đầu.

Đây hẳn là một rạp xiếc nhỏ …

Nhưng trong tình huống bình thường, khi công viên không mở cửa, về cơ bản sẽ cắt điện, cho nên không có thiết bị điện nào có thể sử dụng.

Nhưng trong rạp xiếc này, đèn rất sáng, thậm chí hơi chói …

Đỗ Duy trầm ngâm đưa mắt về phía Thằng hề Pennywise đang liên tục vẫy mình.

Rõ ràng là nó muốn để qua đó.

Đột nhiên, một nụ cười hơi kỳ quái hiện lên trên mặt của Đỗ Duy.

“Tao biết mày muốn làm gì, nhưng không quan trọng, như ý muốn của mày, giờ tao sẽ tới bên mày.”

Hắn nói như vậy, và cũng làm đúng như thế.

Hắn thậm chí còn tăng tốc đi về phía Thằng hề Pennywise.

“Bốp ……”

Bóng đèn trên trần rạp xiếc phía sau hắn chập chờn, 1 cái bỗng vụt tắt.

Thật trùng hợp khi cái bị tắt ở ngay lối vào rạp xiếc, ánh sáng cũng mờ đi.

Đỗ Duy bước đi không chút do dự.

Khi hắn đến gần Thằng hề Pennywise, đèn tắt nhanh hơn.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, toàn bộ rạp xiếc chỉ còn lại 2 bóng đèn sợi đốt.

Lối vào hoàn toàn chìm trong bóng tối, đen kịt giống như một vết nứt vô hình, một khi cố gắng xông vào, sẽ hoàn toàn bị nuốt chửng.

Một số thay đổi bất thường cũng đã diễn ra bên trong rạp xiếc.

2 ngọn đèn còn lại dường như đã được điều khiển một cách có chủ ý, chúng tập trung vào Đỗ Duy và Pennywise, tạo thành 2 trụ đèn hình tròn.

Khoảng cách giữa hai người chỉ là 5 bước, giống như nhân vật chính của phim truyền hình.

Trừ cái này ra, xung quanh đã hoàn toàn tăm tối.

Lúc này, Đỗ Duy không nhúc nhích nữa, chỉ nhìn về phía Thằng hề Pennywise ở phía đối diện, rất bình tĩnh nói: “Bất cứ ai cũng có bản năng sợ bóng tối, chỉ cảm thấy an toàn khi có ánh sáng. Một khi đèn biến mất, tất cả mọi người đều bị ảnh hưởng. “

“Đây là một ám thị âm lý ác ý, mày cứ thử xem liệu nó có hiệu quả với tao hay không.”

Chương 200: Tao cho mày 1 cơ hội

200: Tao cho mày 1 cơ hội

Đỗ Duy vừa dứt lời.

Đột nhiên, Thằng hề Pennywise trước mặt bật ra một tiếng cười âm u, trầm thấp.

Trong nháy mắt, ánh sáng biến mất.

Thằng hề Pennywise trực tiếp biến mất trong bóng tối.

Trong toàn bộ rạp xiếc, chỉ có một ngọn đèn, và nó luôn chiếu vào Đỗ Duy.

Hắn là điểm sáng duy nhất.

Trừ cái đó ra, mọi thứ đều rơi vào bóng tối.

Hơn nữa, nó không phải là bóng tối mà mắt thường nhìn thấy được, ngay cả Quỷ Nhãn cũng không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

Đỗ Duy không hề hoảng sợ, tay trái cầm một chiếc ô đen, và một con dao sắc bén trong tay phải, mặt không cảm xúc đứng ngay tại chỗ.

“Bóng tối mà tao nhìn thấy hẳn là do năng lực của mày gây ra. Nó giống như một tấm màn sân khấu, mày trốn sau tấm màn, còn tao chỉ có thể nhìn thấy tấm màn.”

“Bóng tối xuất phát từ nỗi sợ hãi bản năng, vì nó đồng nghĩa với việc tầm nhìn sẽ bị cản trở, cử động bất tiện, bó tay bó chân, thậm chí không thể cử động bình thường.”

“Nhưng điều mà mọi người thực sự sợ, là những thứ không rõ có thể xuất hiện trong bóng tối. Một khi gặp nguy hiểm, dù muốn trốn cũng khó, và dễ dẫn đến tử vong.”

“Vậy làm thế nào để tạo ra nỗi sợ hãi bóng tối của một người?”

“Câu trả lời là giữ hắn trong ánh sáng, xung quanh tối đen như mực, và lặng lẽ xuất hiện sau lưng hắn.”

Đỗ Duy nói xong bèn quay đầu nhìn về phía sau.

Nhưng chỉ có thể nhìn thấy bóng tối, không có gì khác.

Nhưng ánh mắt của Đỗ Duy không chút dao động, hắn bình tĩnh đối mặt với bóng tối, nói tiếp: “Sau khi tao sử dụng lá bài Joker, sợid ây liên kết giữa mày và tao sẽ không bị cắt đứt dù dùng bất kỳ cách nào.”

“Nếu mày chỉ có chút thủ đoạn này, thì phải nói rằng sự khủng khiếp của mày, với tao thật sự yếu ớt như một con chó hoang đi lạc.”

Trong bóng tối, tiếng cười ác độc của Thằng hề Pennywise lại vang lên.

Sau đó, bộ mặt kinh khủng và gớm ghiếc của nó từ từ hiện ra.

“Hì hì…”

Không thể không nói, nếu đổi là người khác đối mặt với cảnh tượng này, chắc sẽ sợ vỡ mật.

Nhưng Đỗ Duy đã ác linh hoá, hoàn toàn không có chút cảm xúc nào, lý trí và lạnh lùng, bình tĩnh hoàn toàn chi phối mọi thứ.

Hắn hoàn toàn coi khinh khuôn mặt đáng sợ của Thằng hề Pennywise, và dùng một con dao sắc nhọn đâm thẳng vào nó.

Phập ……

Tầm nhìn của hắn bị mờ.

Bóng đèn sợi đốt cuối cùng tắt hẳn.

Xung quanh đều là bóng tối.

Đỗ Duy không thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh, tay phải cầm một con dao sắc bén, nhưng không có cảm giác đâm vào ác linh.

Nhưng từ sau gáy truyền ra tiếng thở lạnh …

Chỉ có con người mới thở.

Và trong rạp xiếc này, không có người sống nào ngoài chính mình.

Nói cách khác, Thằng hề Pennywise vẫn đang cố đánh thức nỗi khiếp sợ, muốn giết hắn.

Hơi thở lạnh lẽo phả vào cổ của Đỗ Duy, khiến hắn cảm thấy thân thể khó chịu, nổi đầy da gà.

“Thủ đoạn doạ người hạ đẳng…”

Đỗ Duy trở tay đâm thêm một nhát, nhưng lại đâm vào không khí.

Hắn trở nên lạnh lùng hơn, vặn vẹo cổ nói: “Mày định chạy đến khi nào? Tao chỉ muốn cùng mày chơi một ván bạc, nhưng mày cứ trốn tao như chuột trốn mày. Thật là lãng phí thời gian của tao.”

Sự kết nối ngày càng xa hơn.

Pennywise dường như đã từ bỏ Đỗ Duy, và biến mất trong rạp xiếc.

Nhưng bóng tối vẫn bao trùm, và thị giác của hắn hoàn toàn bị ảnh hưởng.

Nó muốn vây Đỗ Duy ở chỗ này.

Ác linh cần sự sợ hãi, và những cảm xúc tiêu cực khác của con người để dần dần phát triển. Càng giết nhiều người, chúng càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng con người cần phải ăn uống.

Càng ở một chỗ lâu, con người chắc chắn sẽ trở nên yếu đi do cấu tạo sinh lý, thậm chí chết đói.

Đỗ Duy kẹp con dao nhọn dưới cánh tay, lấy trong túi ra chiếc zippo có thể đối phó với ác linh.

Bật quẹt.

Không đánh lửa.

Chiếc zippo này chỉ có thể phát huy tác dụng khi có ác linh ở xung quanh, nếu không nó thậm chí không thể châm một điếu thuốc.

Nhưng trtrướcong bóng tối xung quanh, lại không thể đánh lửa …

“Là ảo giác sao?”

Đỗ Duy ngây người nói, sau đó cất zippo lại trong túi, nhắm mắt lại.

Giây tiếp theo, tất cả quỹ đạo sau khi vào rạp xiếc lập tức hiện ra trong đầu anh, tạo thành một bản đồ chỉ đường chính xác.

Phương pháp là đơn giản và thô thiển.

Nhưng nó rất hữu ích.

…

Sau một vài phút.

Đỗ Duy bước ra khỏi rạp xiếc, nhìn cơn mưa xối xả thâm trầm trong công viên, hắn không khỏi nhíu mày.

Dựa vào mối liên hệ với Thằng hề Pennywise, hắn phát hiện ra rằng con quỷ này dường như không ở trên mặt đất, như thể nó đã đi vào một nơi như tầng hầm.

"Không gian càng chật hẹp và ức chế, con người càng cảm thấy bất an. Vì vậy, khi có chuyện khủng khiếp xảy ra, con người dễ rơi vào trạng thái sợ hãi".

"Đó là một ám thị tâm lý tẻ nhạt khác."

Đỗ Duy không còn muốn chơi trò mèo vờn chuột với Pennywise nữa. Bây giờ là 11:30 sáng, hắn còn rất nhiều việc phải làm.

"Nếu mày muốn làm tao sợ hãi, vậy tao sẽ cho mày một cơ hội…"

Giọng của hắn lạnh lùng, mang theo âm điệu quỷ dị, và kinh dị.

Giống như hắn đã nói, ác linh hoá càng sâu, hai người sớm muộn gì cũng sẽ đồng bộ.

Đến lúc đó, hắn và ác linh Đỗ Duy cũng không khác gì nhau.

Đã kết thúc.

Đỗ Duy trực tiếp rời khỏi ác linh hoá, khí tức lạnh lẽo trên người cũng từ từ tiêu tán.

Hắn thực sự muốn cho Thằng hề Pennywise một cơ hội.

Nhưng dù không bị ác linh hoá ảnh hưởng, hắn cũng khó có cảm xúc như sợ hãi.

Bởi hắn đã quen với việc tiếp xúc với những ác linh từ lâu rồi.

Ngay cả The Nun cũng không thể khiến hắn sợ hãi, chứ đừng nói đến một thứ như Thằng hề Pennywise yếu ớt, cùi bắp.

Hơn nữa, thủ đoạn dẫn dụ mọi người rơi vào hoảng sợ, có thể hữu dụng đối với người khác.

Nhưng đối với Đỗ Duy mà nói, cách làm đó quá cùi.

Để trả thù cho cha mẹ, hắn đã ám thị với kẻ thù, nhưng lại trực tiếp khiến kẻ đó phát điên, cuối cùng tự sát bằng cách nhảy lầu.

"Tao biết mọi thủ đoạn của mày, và tao giỏi hơn mày."

Đỗ Duy nói xong bèn nhắm mắt lại.

Hắn muốn cho mình một ám thị tâm lý tiếp theo.

"Khi tao đếm đến 3, những thứ khủng khiếp mà tao bỏ qua sẽ tác động đến tao. Tao chỉ có thể kiểm soát nỗi sợ hãi chứ không thể làm cho nó biến mất, nhưng tao tiến vào ác linh hoá lần nữa, lúc dùng cánh tay phải nắm lấy nó, ám thị tâm lý sẽ mất đi tác dụng."

"1 ……"

"2 ……"

"3 …"

Lời vừa cất.

Đỗ Duy không thể kiềm chế bản thân, và có cảm giác sợ hãi, nguồn cơn là Thằng hề.

Trong chốc lát, mối liên hệ giữa hắn và Thằng hề Pennywise trở nên sâu sắc hơn.

Hơn nữa, một loại ác ý lạnh lẽo, âm u chậm rãi tràn vào trong ý thức của Đỗ Duy theo liên kết, khiến hắn hít một hơi khí lạnh, lông tơ đều dựng đứng…

Đỗ Duy miễn cưỡng kìm nén sợ hãi, kéo ba lô vào một góc.

Nó chứa đầy vải trắng có thể đối phó với những ác linh.

Nếu Pennywise từ chối theo hắn đến phòng khám, thì phải gô cổ kéo nó đi …

“Cơ hội đã cho mày, hyvọng mày không khiến tao thất vọng.”

Chương 201: Người đàn ông(nó) đó xuất hiện

201: Người đàn ông đó xuất hiện

Mưa vẫn tuôn xối xả.

Hiện tại công viên đã có rất nhiều vũng nước đọng.

Đỗ Duy cầm ô đen đứng dưới mưa, dưới chân là một dòng nước xoáy đang hội tụ, hướng về cống thoát nước ở trước cửa.

Cống này được xây dựng ở bên đường, được quây bằng lưới thép hoen gỉ, thủng lỗ chỗ.

Những chiếc lá khô được dán trên hàng rào thép gai, trông khá lộn xộn.

Đỗ Duy ngồi xổm xuống, cúi đầu nhìn thoáng qua.

Phía sau hàng rào thép gai ở đầu ống thoát, một đôi mắt đẫm máu cực kỳ hung ác cũng đang nhìn chằm chằm Đỗ Duy.

Thằng hề Pennywise, trốn trong cống thoát nước này.

Bốn mắt nhìn nhau.

Bị ám thị tâm lý của mình ảnh hưởng, sắc mặt của Đỗ Duy không khỏi tái nhợt, trong lòng càng ngày càng sợ hãi, nhưng lại mặc cho loại cảm xúc này phát triển.

Và Thằng hề Pennywise cũng cảm nhận được nỗi sợ của Đỗ Duy.

Với một nụ cười toe toét, nó vươn tay ra khỏi cái lỗ trên hàng rào thép gai, và nắm lấy mắt cá chân của Đỗ Duy.

Móng nhọn và cong như móng vuốt của dã thú.

Đồng thời da tay cũng trắng bệch, trông còn khủng khiếp hơn.

“Hừ…”

Đỗ Duy bước nhanh về phía sau, hô hấp cũng gấp gáp hơn.

Thằng hề Pennywise cười dữ tợn hơn khi nhìn thấy điều này.

“Hehe … hehehe …”

Nó vươn tay ra điên cuồng cố gắng bắt Đỗ Duy lại, nhưng dường như nó không thể ra được vì nó đang trốn trong cống, dù có duỗi tay ra cũng không thể chạm vào mục tiêu.

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy khá an toàn.

Nhưng dần dần…

Cánh tay kia đã bình tĩnh lại và nằm trên mặt đất, để cho nước cọ rửa, rồi từng chút một rụt trở lại ống cống.

Đỗ Duy liếc mắt, nhìn vào cống thoát nước.

Bên trong tối đen như mực, không thể nhìn thấy gì cả.

Nhưng kết nối đó cho hắn biết rằng Thằng hề Pennywise vẫn ở bên trong …

Bầu không khí áp lực đến mức nghẹt thở.

Ác linh không thể bị hạn chế bởi một cái cống thoát nước.

Lý do nó ở lại bên dưới, là vì nó đang ấp ủ một thứ gì đó đáng sợ hơn.

Điều này còn đáng sợ hơn …

Đỗ Duy cầm chặt chiếc ô đen, tim đập dữ dội, nhìn chằm chằm vào ống thoát nước.

Không nhìn thấy không có nghĩa là không tồn tại.

Đột ngột…

Một chuỗi tiếng bước chân đều đặn vang lên từ phía sau Đỗ Duy.

Hắn bèn quay đầu lại, đồng tử ngay lập tức co rút…

Sau lưng hắn, không biết từ bao giờ, xuất hiện một trung đội mà hắn biết rất rõ.

Kẻ đứng đầu là một cô gái cũng cầm một chiếc ô đen.

Khủng khiếp cực điểm…

Đó là trung đội ác linh …

Sắc mặt của Đỗ Duy trở nên vô cùng xấu xí, hắn rất chắc chắn rằng trung đội ác linh đã bị chính mình gài bẫy, kẹt lại ở thành phố Massas, không thể đến đây.

Những thứ trước mắt, lại là cảnh tượng chân thật nhất.

Cảm giác ức chế và ác ý thật sự đáng sợ.

“Đây không phải là ảo giác, mà là ảnh hưởng của nó, sau khi mình sản sinh sợ hãi với Thằng hề Pennywise.”

“Có vẻ như nó có thể tạo ra thứ gì đó khiến mình sợ hãi, nhưng không mạnh đến mức …”

Đỗ Duy miễn cưỡng giữ bình tĩnh, hắn đang ám thị tâm lý với chính mình, không thể không sợ hãi.

Tất nhiên, hắn không định làm như vậy.

Vì một khi nỗi sợ hãi biến mất, Thằng hề Pennywise chắc chắn sẽ lại bỏ chạy.

Nó giống như câu cá.

Hắn là người câu cá, và nỗi sợ hãi là mồi câu…

Trong ống cống, Thằng hề Pennywise vẫn không chịu đi ra, nó nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt hung ác, không ngừng cười toe

toét.

Tiếng cười càng lúc càng khủng khiếp.

Ban đầu chỉ xuất hiện bên tai, nhưng giờ lại trực tiếp vang lên trong tim.

Cho dù Đỗ Duy có bịt tai lại, cũng không ngăn được tiếng cười khủng khiếp này.

Càng sợ hãi nó, nó càng mạnh mẽ hơn.

Đỗ Duy nhìn đầu vào của ống cống, sau đó quay lại nhìn trung đội ác linh đang chuẩn bị đi tới trước mặt, vẻ mặt chật vật, như thể đang đưa ra một quyết định khó khăn.

Giây tiếp theo, Đỗ Duy thở dài xoay người rời đi, có vẻ như hắn đã hoàn toàn từ bỏ việc đối phó với Thằng hề Pennywise, không thể chịu nổi loại chuyện kinh khủng này mà bỏ trốn.

Nhưng hắn vừa mới xoay người, thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Đôi mắt đỏ ngầu, với ác ý cực kỳ mạnh mẽ, thân hình của nó mờ ảo, chỉ có thể nhìn thấy một đường viền mờ nhạt.

Lao thẳng về phía Đỗ Duy ngay khi hắn xuất hiện.

Quay đầu lại, xung quanh càng lúc càng tối, rất nhiều ác linh từng tiếp xúc với Đỗ Duy lặng lẽ hiện lên.

Có The Nun, Annabelle, bà Mina bị quỷ ám, 2 ác linh quấn đầy băng …

V.v…

Vào thời điểm này, Thằng hề Pennywise dường như đã nắm bắt được cơ hội, và bất ngờ biến mất khỏi ống cống.

Dựa vào kết nối, Đỗ Duy theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên …

Trên đầu hắn, một cái miệng lớn như chậu máu xuất hiện.

Thằng hề Pennywise một tay cầm quả bóng bay lớn màu đỏ, tay kia chộp vào mắt của Đỗ Duy.

Nó có thể ăn thịt người …

Nhưng Đỗ Duy lại chế nhạo nó: “Mày đã cắn câu…”

Hắn trực tiếp duỗi tay phải ra, nắm lấy Thằng hề Pennywise, tiến vào ác linh hoá.

Hơi thở lạnh lẽo lại xuất hiện.

Ám thị âm lý mất đi hiệu lực.

Vẻ mặt Đỗ Duy trở nên vô cảm, cánh tay phải ác linh hoá trực tiếp túm lấy cổ của Thằng hề Pennywise, đè xuống đất, kiên quyết giữ chặt tại chỗ.

“Giờ mày đã biết sợ hãi là gì chưa?”

Thằng hề Pennywise vùng vẫy, bàn tay phải ác linh hoá của hắn kẹp chặt cổ nó, và nó không thể thoát ra được.

Đồng thời, sau khi Đỗ Duy giải trừ ám thị tâm lý của mình và trở lại bình thường, thì cái gọi là cảm xúc tiêu cực như sợ hãi và kinh hoàng đơn giản chỉ là một trò đùa.

Sức mạnh của nó có liên quan đến nỗi sợ của mục tiêu.

Khi không còn sợ hãi, nó chỉ có thể vùng vẫy …

Đỗ Duy dùng tay phải giữ cổ của Thằng hề Pennywise, dùng tay trái kéo mảnh vải trắng từ ba lô ra, cố gắng quấn nó lại.

Nhưng Thằng hề Pennywise lại cười rất tươi.

Ở bên cạnh Đỗ Duy, ác linh nhanh chóng tiếp cận.

Thậm chí, rất nhiều ác linh mà Đỗ Duy từng tiếp xúc, hay những người hắn tận mắt thấy chết bởi ác linh, lần lượt xuất

hiện.

2 ác linh chạm trán trong Ngôi nhà kinh dị …

Con ác linh bù nhìn trong cánh đồng lúa mì…

Roy, hàng xóm của Đỗ Duy …

Nữ streamer Linda chết trên xe buýt …

Ở khắp nơi xung quanh Đỗ Duy, giống như một địa ngục trần gian …

Nhưng Đỗ Duy chế nhạo, nói với Thằng hề Pennywise: "Đừng phí sức nữa, những thứ mày đang tạo ra, tao dều đã giải quyết hết. Bản thể của chúng còn không giết được tao, mấy thứ hàng giả của mày tạo ra mà đòi doạ tao sợ?"

"Mày chẳng biết gì về tao cả!"

Nhưng ngay sau đó, một giọng nói rất quen thuộc vang lên từ bên trong Đỗ Duy.

"Tao cũng nghĩ nó không biết gì về tao."

Bầu không khí ức chế xung quanh hắn lập tức đóng băng.

Trong cơn mưa, một người đàn ông đeo mặt nạ trắng, bộ dáng giống hệt Đỗ Duy xuất hiện một cách kỳ lạ.

Là ác linh Đỗ Duy …

Bước đi tao nhã, khoảng cách mỗi bước đều đặn, nếu không phải khí chất lạnh lùng đáng sợ thì rất dễ gợi nhớ đến những quý ông quyền quý từ thế kỷ trước.

Chương 202: Meme

Trong cơn mưa như trút nước.

Đỗ Duy sững người, cánh tay phải ác linh hoá nắm thật chặt cổ của Thằng hề Pennywise.

Tấm vải trắng dùng để đối phó với ác linh, đã quấn hơn phân nửa cơ thể của nó.

Nó vẫn cười toe toét, phát ra âm thanh bén nhọn.

Và ở phía đối diện, ác linh Đỗ Duy đeo mặt nạ trắng từng bước đi tới.

Ngay cả trong trạng thái Quỷ Nhãn, cũng không cảm nhận được ác ý gì.

Nhưng cái loại áp chế cực hạn đó, cứ mỗi một bước chân nó hạ xuống đều đánh mạnh vào trái tim của Đỗ Duy.

Lũ ác linh vây quanh nó, và tiếp cận Đỗ Duy.

Vào thời điểm này.

Từ Annabelle đến The Nun, Cái Bóng, trung đội ác linh, tất cả đều theo sau ác linh Đỗ Duy.

Nó khủng khiếp quá mức …

Đỗ Duy thông minh bao nhiêu, thì nó thông minh bấy nhiêu.

Theo điều kiện tiên quyết này, bản chất của nó lại là ác linh.

Không có bất cứ ác linh nào có thể khiến cho Đỗ Duy xuất phát từ bản năng cảnh giác và đề phòng.

Chỉ có mình mới hiểu rõ bản thân mình nhất.

Điều tương tự.

Người bản thân sợ nhất, cũng là chính mình.

“Vậy mày sợ tao không?”

Ác linh Đỗ Duy đột nhiên dừng lại, cười nhẹ, không có vẻ dữ tợn hay gớm ghiếc, mà có chút điềm đạm.

Loại giọng điệu này mang nặng tính ám thị tâm lý, khiến người ta dễ dàng buông lỏng cảnh giác, vô thức suy nghĩ nghe theo lời người khác.

Nó nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy cũng đang nhìn nó.

Bốn mắt nhìn vào nhau.

Đỗ Duy vô cảm, và lạnh lùng, giống ác linh hơn cả một ác linh.

Nhìn lại ác linh Đỗ Duy, nó cư xử giống người hơn.

“Thế mày không sợ tao sao?”

Đỗ Duy nhìn “chính mình” khác, giọng nói bình tĩnh.

Ác linh Đỗ Duy mỉm cười, chậm rãi giơ tay cởi mặt nạ xuống.

Ngay sau đó, một khuôn mặt tái nhợt hiện ra.

“Cảm giác nhìn “chính mình” khác thật sự rất kỳ diệu, giống như trong gương vậy. Mày ở bên ngoài gương còn tao ở bên trong gương, nhưng hiện giờ lại ở ngoài gương.”

Ác linh Đỗ Duy cầm mặt nạ trong tay phải, đi tới trước mặt của Đỗ Duy.

Trong quá trình đó, những ác linh đó vẫn bám sát, nếu đây là một sân khấu kịch, thì rất xứng làm nhân vật chính.

Đỗ Duy không phản ứng quá nhiều, đôi mắt đen láy không chút dao động, nhìn về phía ác linh Đỗ Duy cười cười, lúc lại có vẻ cực kỳ lạnh lùng.

Hắn bình tĩnh nói: “Tâm lý học chính là một tấm gương. Nó cho phép bạn hiểu con người thật của mình. Tất cả dự tính đã lãng quên, hoặc thậm chí chưa được khám phá hết, sẽ bị phơi bày.”

“Nhưng mà, mày thực sự nhảy ra khỏi gương?”

“Mày nghĩ, ác linh là tao hay mày?”

Ác linh Đỗ Duy mỉm cười, hơi cúi đầu, trầm mặc nhìn Đỗ Duy: “Tại sao lại không? Thứ mày sợ hãi nhất không phải sẽ trở thành ác linh sao? Cho dù ẩn chưa tai hoạ ngầm của ác linh hoá, hoặc là bản năng sinh tồn thuần khiết, mày không muốn giống như tao sao? “

Vừa nói, nó vừa vươn tay cầm mặt nạ, từ từ che mặt của Đỗ Duy: “Đối mặt với cái chết, mày nên giữ bình tĩnh, đối mặt với tao, mày nên học cách run rẩy.”

Ánh mắt của Đỗ Duy xuyên qua hốc mắt của chiếc mặt nạ, nhìn vào 1 “chính mình” khác.

Hắn rất chắc chắn về một điều.

Thứ trước mặt này nhất định không phải là ác linh Đỗ Duy.

Bởi vì ác linh Đỗ Duy tuyệt đối không giao tiếp với mình theo cách này.

Bản chất của nó là ác linh, có tính cách và trí nhớ riêng.

Hơn nữa, nó không thể xuất hiện ở thế giới bên ngoài dưới các hình thức khác.

Vì điều đó có nghĩa là nó đã trở thành một cá thể độc lập.

Một khi nó trở thành một cá thể độc lập, nó không còn là ác linh Đỗ Duy nữa, mà là một ác linh.

Nhân cách sẽ phủ nhận bản thân, và trí nhớ sẽ hoàn toàn bị phá hủy.

Nói cách khác, ác linh Đỗ Duy sẽ chỉ lựa chọn cướp đoạt thân thể, mà sẽ không lựa chọn chiếm hữu kẻ khác, hoặc đơn độc xuất hiện.

Nghĩ về điều này.

Đỗ Duy để cho ác linh Đỗ Duy đeo mặt nạ lên mặt của mình.

Xúc cảm từ da truyền tới, âm u, lạnh lẽo, và chân thật.

Dường như là sự thật …

Nhưng cũng không có gì hơn.

Sau khi ác linh Đỗ Duy đeo mặt nạ lên mặt của Đỗ Duy, sắc mặt của hắn lập tức trở nên u ám.

Giống như Thằng hề coi Đỗ Duy là mục tiêu, nó cũng trở thành mục tiêu của Đỗ Duy.

Ác linh Đỗ Duy này đeo mặt nạ lên mặt của Đỗ Duy, nhưng Đỗ Duy giống ác linh Đỗ Duy hơn nó.

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Vậy mày xem, ai là ác linh Đỗ Duy?”

Nó không nói một lời, tất cả ác linh xung quanh tràn đến, nhìn chằm chằm Đỗ Duy với ánh mắt ác ý.

Nhưng điều này làm cho Đỗ Duy cảm thấy, việc này thật lãng phí thời gian của mình.

Vì vậy, hắn lạnh giọng nói: “Mày đeo mặt nạ cho tao, để hoàn thành quy luật đổi mặt, đúng không? Nhưng thật ra, mày hoàn toàn không làm được, bởi vì mày là giả.”

“Thằng hề có thể tạo ra những ảo ảnh gần như thật, tái hiện lại tất cả ác linh mà tao từng gặp, và một số xác chết từng khiến tao kinh hãi, nhưng rốt cuộc giả thì vẫn là giả.”

“Mày so với ác linh ta, kém một chút.”

“Cho dù đối mặt với cái chết, tao vẫn sẽ giữ bình tĩnh, nhưng đối mặt với mày, mày cho rằng tao sẽ sợ sao?”

Đỗ Duy nói xong, bèn quay đầu đi không nhìn nữa, thay vào đó, hắn quấn vải trắng rất chặt quanh Thằng hề Pennywise, đồng thời quấn cả quả bóng bay màu đỏ vào.

Rất nhanh, hình dạng mơ hồ của một Thằng hề hiện ra dưới tấm vải trắng, gớm ghiếc và đáng sợ.

Nếu dùng vải trắng để xử lý Cái Bóng, chắc sẽ không có bất kỳ tác dụng nào.

Bởi vì bản thân nó đã đủ kinh khủng rồi.

Càng nhiều người bị giết, nó càng trở nên nguy hiểm.

Nhưng Thằng hề Pennywise thì khác.

Từ một khía cạnh nào đó, nó là kẻ thù không đội trời chung, chỉ cần mày có điểm yếu về tâm hồn, có nỗi sợ, nó sẽ cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng đối với Đỗ Duy, Thằng hề Pennives là ác linh yếu nhất trên thế giới, có thể so sánh với ả đàn bà đã chết trong quy luật biến đổi khuôn mặt.

Đỗ Duy trời sinh khắc nó …

Thằng hề Pennywise điên cuồng vùng vẫy nhưng sức lực càng ngày càng yếu, hình dáng dần sụp đổ, và ngày càng thu nhỏ.

Ở phía sau.

Những ác linh kia nhìn chòng chọc vào Đỗ Duy, tiếp theo vươn tay ra, đưa về phía cổ của hắn.

Nhưng mỗi ác linh ở đây đều dần trở nên mơ hồ, bao gồm cả thứ gọi là ác linh Đỗ Duy.

Nhưng ngay sau đó…

Đột nhiên…

Thân thể của ác linh Đỗ Duy trợn trừng, như được tiêm một nguồn sức mạnh mới, đột nhiên vặn vẹo cổ, đứng thẳng người, nhìn chằm chằm những ác linh kia bằng ánh mắt chết chóc, và trống rỗng.

"Tao thích yên tĩnh ……"

Nó đã nói như vậy, giọng điệu hoàn toàn khác trước, tuy rằng vẫn quý phái, nhưng lại khiến người ta cảm thấy khác lạ.

Đồng thời, nó đưa tay ra, hướng về phía lũ ác linh kia.

Ngay sau đó, tất cả ác linh, từ Annabelle đến The Nun, Cái Bóng và những kẻ giả mạo khác, tất cả đều hét lên những tiếng kêu thảm thiết, chói tai.

Bụp ……

Giống như bóp vỡ quả bóng bay.

Những kẻ giả mạo đó vặn vẹo một lúc, rồi trực tiếp biến mất trong màn mưa.

Và chiếc mặt nạ trên mặt của Đỗ Duy cũng biến mất, như chưa từng xuất hiện.

Nhưng điều này không khiến hắn buông lỏng cảnh giác, ngược lại còn cảm thấy cảm giác ớn lạnh ở sau lưng, ánh mắt càng lạnh hơn.

Hắn suy nghĩ một chút, nhanh chóng gom mảnh vải trắng quấn quanh quả bóng bay quỷ dị kia, xoay người bèn bắt gặp

ánh mắt của nó ở phía sau.

“Đây là cái gì? Meme?”

Chương 203: Ký ức thiếu hụt

Bầu không khí khá ức chế.

Đỗ Duy nhét miếng vải trắng vào ba lô, rồi từ từ kéo khóa lên.

Hắn nhặt chiếc ô đen rơi ở một bên, quần áo đã hoàn toàn ướt sũng.

Mà đối diện với hắn.

“Ác linh Đỗ Duy” duy nhất tồn tại, đứng yên dưới mưa.

Nó nhìn Đỗ Duy, và trả lời câu hỏi vừa rồi: “Đó không phải là meme, tao không thể thực hiện lời nguyền của The Nun. Mày có thể hiểu rằng sự xuất hiện của mớ hàng giả này là khả năng lan truyên của tao, trở thành 1 vận chuyển của tao.”

“Vật dẫn? Lời này có lỗ hổng lớn.” Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Mày không làm gì được tao, bởi vì mày còn ở trong cơ thể của tao. Cái gọi là vật dẫn, không bằng nói nó ảnh hưởng đến mày.”

Nó, hay ác linh Đỗ Duy, nở một nụ cười lạnh lùng.

“Câu trả lời này thật nhàm chán, giống như mày không thể nói dối tao, tao cũng không thể nói dối mày.”

“Nhưng tao không định ngay lập tức ra tay với mày.”

Ý nghĩa của câu này, có vẻ hơi mơ hồ đối với người khác.

Nhưng đối với Đỗ Duy, hắn có thể hiểu rõ ràng ý nghĩa của câu này.

Không thể lừa gạt bản thân, bởi vì lời nói dối không có bất kỳ tác dụng nào với mình hay nó.

Không định tấn công vào lúc này, là bởi vì nó không thể làm được, nhưng không có nghĩa là trong tương lai cũng như vậy.

Đỗ Duy im lặng.

Ác linh Đỗ Duy không định nói tiếp, nó đang dần dần trở nên mờ mịt, nhưng đôi mắt chết chóc, rét lạnh lại càng có vẻ đáng sợ.

Từ khi ác linh Đỗ Duy xuất hiện đến giờ, mối liên hệ giữa bọn họ đã hoàn toàn không thể tách biệt rõ ràng.

Định nghĩa của con người, là trí nhớ, tính cách, phương thức suy nghĩ, và các mối quan hệ xã hội.

Vất bỏ bản chất của ác linh và con người, sau đó gạt đi nhân tố trí nhớ thiếu hụt, giữa hai bên không có gì khác biệt.

Ác linh Đỗ Duy là mặt khác của Đỗ Duy, những gì tạo nên sự tồn tại của nó là tính cách, và tất cả những ký ức của Đỗ Duy cho đến khi lần đầu chạm trán The Nun.

Nhưng khi nó đoạt lại cơ thể, nó sẽ thay thế sự tồn tại của Đỗ Duy, và sau đó sẽ xuất hiện sự tương phản khác giữa ký ức của hai người.

Đỗ Duy ngược lại sẽ trở thành quá khứ của nó, và nó sẽ trở thành Đỗ Duy trong hiện tại.

Đây được gọi là thiếu hụt ký ức.

Qua một lúc lâu.

Đỗ Duy dẫn đầu nói: “Mày đã trở nên kinh khủng hơn cả trước đây. Nguyên nhân lần này mày xuất hiện là do Thằng hề, hay yếu tố khác?”

Yếu tố khác chính là James.

Nếu ác linh Đỗ Duy có thể hấp thụ sức mạnh từ James, đồng thời trở nên đáng sợ hơn, ưu thế của nó sẽ được phóng đại vô hạn.

Ác linh Đỗ Duy nhếch môi cười: "Cũng không phải là như mày nghĩ, nhưng tao có thể lợi dụng James làm chút chuyện. Đương nhiên, hiện giờ hắn đang bị người ta quản rất chặt."

Ngay sau đó, nó nói: "Những gì Thằng hề làm ra chỉ là đồ giả, đồ nhái cấp thấp. Nhưng chỉ cần nó bắt chước tao, là tao có thể nhìn thấy, và tác động được nó."

Đỗ Duy cau mày hỏi: "Vậy thì mày dùng phương thức này nói chuyện với tao để làm gì? Một ám thị tâm lý nhàm chán, hay là gì đó khác?"

Hắn nhận ra mưu đồ dẫn dụ mình của nó.

Mà vừa may đó cũng là điều hắn làm tốt nhất.

Ác linh Đỗ Duy thản nhiên nói: "Hình như dù tao biết mày định giết tao, tao cũng không thể ngăn cản mày. Khi tao nói lời này, mày cũng không thể bỏ qua lượng thông tin này."

Sau đó, nó lại nói: "Lần sau mày tấn công tao, tao cũng sẽ tấn công mày, mày nhất định sẽ chết, tao nhất định đoạt lại thân thể vốn dĩ thuộc về tao."

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Nếu tao có thể đoạt lại thân thể một lần, tao có thể đoạt lại lần thứ hai. Kẻ chết sẽ chỉ có mày, chứ không phải là tao."

Ác linh Đỗ Duy chế nhạo: "Đừng quên, cái mày biết tao cũng biết, điều mày hiểu thì tao cũng hiểu, tao là mày, mày là tao, chuyện mày có thể nghĩ đến tao cũng có thể."

"Ký ức thiếu hụt là một thanh kiếm hai cán. Mày có thể dùng nó để chống lại tao, thì tao cũng có thể dùng nó để chống lại mày."

“Tao rất mong chờ, lần gặp sau của chúng tao.”

Nói xong nó càng lúc càng trở nên trong suốt, dần dần biến mất trong màn mưa.

……

Ngay tại chỗ, Đỗ Duy đứng dưới mưa cầm một chiếc ô đen.

Hắn rời khỏi trạng thái ác linh hoá, chậm rãi thở ra một hơi khí đục.

“Tao cũng rất mong lần gặp sau của chúng tao sẽ rất vui.”

Giọng nói của Đỗ Duy đều đều, hắn nhìn bầu trời u ám, ánh mắt sâu thẳm lại mang theo một tia run rẩy tĩnh lặng.

Giây tiếp theo, cơn ớn lạnh chết người này đột nhiên biến mất, như thể nó chưa từng xuất hiện.

Nhưng chỉ có Đỗ Duy biết.

Tai hoạ ngầm của ác linh hoá gây ra ngày càng nghiêm trọng.

“Xem ra sau này nếu như gặp phải sự kiện ác linh, nên hạn chế tối đa việc tiến vào ác linh hoá, bằng không thì càng lúc càng nặng.”

Đỗ Duy nói xong, quay đầu bước nhanh đến cửa thị trấn.

Hắn khác với những Người Đuổi Quỷ bình thường.

Trải nghiệm thời thơ ấu khiến hắn rất lạnh lùng.

Sau khi ác linh hoá, dễ mất nhân tính hơn những Hunter bình thường.

Dù có lấy điểm neo cũng vậy…

Điểm neo của bản chất con người, không thể cắt đứt tai hoạ ngầm này từ gốc rễ.

Hiện tại, chỉ có Giáo hội Twilight và trụ sở chính của Giáo hội chính thống đang nghiên cứu phương pháp mới có thể giải quyết được tai hoạ ngầm này.

……

Lối vào Dray Town.

Đỗ Duy tới chỗ đã đậu xe, mở cửa, trực tiếp ngồi vào ghế lái.

Hắn cất chiếc ô đen đi, rũ hết nước mưa rồi đặt ba lô lên ghế lái phụ.

“Không biết liệu Cha Tony có tìm thấy ác linh mà mình cần hay không. Mình không thể đợi lâu hơn nữa, phải nhanh chóng cho giáo hội biết thân phận Hunter của mình. Nếu không được, mình chỉ có thể đưa ông đến gặp bà Mina đã chết kia.”

Đỗ Duy yên lặng thở dài, sau khi khởi động xe bèn nhấn ga.

“Trước đưa Thằng hề Pennywise trở lại phòng khám, nhưng nó giống như một bóng ma, không biết nó có thể đánh bạc hay không. Nếu không, có thể mình phải giữ nó trong phòng khám.”

“Thật là phiền…”

Trên ghế hành khách.

Pennywise được Đỗ Duy quấn trong lớp vải trắng, sau cùng chỉ lộ ra đường nét của một quả bóng bay, được gói gọn trong ba lô.

Như thể cảm nhận được điều gì đó, cả chiếc ba lô rung lắc dữ dội.

Nhưng Đỗ Duy cũng không thèm nhìn, tự mình lái xe đi.

……

Vì trời mưa rất to, nên xe của Đỗ Duy không lái quá nhanh, mất nửa giờ, mới đi được một nửa quãng đường.

Theo ước tính, sẽ mất nửa giờ nữa để quay lại phòng khám tư vấn tâm lý.

Ba lô trên ghế phụ hiện đã hồi phục bình tĩnh, không còn biểu hiện bất thường như trước.

Có vẻ như nó đã chấp nhận số phận của mình.

Nhưng trên thực tế, Đỗ Duy biết rất rõ Pennywise không chấp nhận số phận của mình, nó chỉ mất đi khả năng giãy giụa.

Nếu không sợ hãi, nó sẽ yếu ớt đến mức hoàn toàn không thể hồi phục.

Mà lúc này, Alexis đột nhiên gọi đến.

Đỗ Duy nhấn nút trả lời, nghe thấy âm thanh lười biếng, có chút khó chịu của cô: “Anh yêu, bây giờ em mới ngủ dậy, có chút … không thoải mái lắm. Chiều nay anh tới nhà em chơi chút nha?”

Chương 204: Nổ …

1:20 chiều, ngày 1/6.

Ở quận Bắc Brook, tôi có một phòng khám tư vấn tâm thần.

Đỗ Duy mở cửa bước vào.

Mọi thứ trong nhà vẫn như cũ.

Chiếc đồng hồ cổ treo trên vách tường, những chiếc kim chồng lên nhau, quay đều đặn tạo ra âm thanh tích tích.

Annabelle bất động trong tủ khung.

Gần đây nó đã an phận hơn nhiều …

Chỉ có Cái Bóng vẫn như trước, trốn vào trong góc tối không thể nhìn thấy, kiên định nhìn chằm chằm Đỗ Duy.

Nó rất lì lợm.

Nhưng khi Đỗ Duy đặt ba lô lên sô pha, mở khóa kéo lấy ra thứ được bọc trong lớp vải trắng, mở ra 1 quả bóng bay màu đỏ, ánh mắt tràn ngập ác ý của nó bèn dừng lại.

Có thêm 1 ác linh trong nhà.

Đỗ Duy cầm quả bóng màu đỏ bằng tay trái, và dùng tay phải lấy ra lá bài Joker đầu tiên.

Hắn trực tiếp đi tới trước đồng hồ cổ, nhẹ giọng nói: “Tao muốn đánh bạc với mày.”

Vù……

Bỗng nhiên, có một cơn gió lạnh thổi qua …

Cái Bóng ở trong góc tối do dự một chút, bèn chậm rãi biến mất vào trong bóng tối.

Annabelle trong tủ khung chậm rãi quay đầu lại, tình cờ đối diện với Đỗ Duy.

Chỉ có đồng hồ cổ, nó cũng giống như đồng hồ bình thường, không có chuyện gì xảy ra.

Đỗ Duy liếc nhìn lá bài Joker.

Khuôn mặt của mình trong bộ tuxedo trên lá bài rất ảm đạm.

Đánh bạc không được thành lập.

Nhưng Đỗ Duy cũng không ngạc nhiên, chỉ là muốn kiểm tra đồng hồ cổ, không có phản ứng là chuyện bình thường, nếu có phản ứng thì chỉ có thể cho thấy đã có chuyện.

Nhưng với cách này, Đỗ Duy đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Hắn nhìn chằm chằm vào quả bóng bay màu đỏ được cầm trên tay trái.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, quả bóng bay vô cùng ghê rợn, màu đỏ như máu, rất chói mắt, khiến ai nhìn cũng phải sợ hãi.

Và bên trong quả bóng bay, có thể nhìn thấy lờ mờ khuôn mặt của Thằng hề, nhưng rất mờ, nếu không chú ý sẽ khó lòng phát hiện ra.

Đỗ Duy nhìn nó, rồi nhẹ nhàng nói: “Trong trường hợp này, chúng ta hãy cá cược đi. Dù thắng hay thua, mày sẽ nhận được đồng hồ cổ. Ngoài ra, chúng ta sẽ không thêm bất kỳ chip nào.”

“Không có tổn thất gì đối với mày.”

Tuy nhiên, Pennywise không đáp lại, không có sợ hãi tầm bổ, thậm chí nó còn không đủ tư cách để đặt cược.

Lúc này, Đỗ Duy cau mày, dù đã nghĩ đến chuyện này nhưng hắn vẫn rất thất vọng khi thấy ván bạc không thể tiến hành.

“Nếu mày vô dụng như vậy, thì tao đưa mày về nhà làm gì?”

Nếu chỉ đơn thuần để giải quyết sự kiện ác linh ở Dray Town, Đỗ Duy chỉ cần giết Thằng hề Pennywise ngay tại đó, nhanh gọn.

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Mày khá vô tích sự…”

Quả bóng màu đỏ run rẩy một cái, rất khó phát hiện.

Người thường rất sợ những thứ như ác linh.

Điều này cũng đúng với Người Đuổi Quỷ, cho dù ý chí kiên định đến đâu, họ cũng sẽ có những cảm xúc như sợ hãi.

Nhưng Đỗ Duy lại khắc chết Pennywise.

Điều này cũng khiến mọi thứ trở nên rất rắc rối.

Hắn phải nuôi Pennywise.

Nhưng điều mà Đỗ Duy ghét nhất là phiền phức …

Vì vậy, hắn trở lại sô pha, sau khi ngồi xuống, bèn lôi ra chiếc mặt nạ không có ngũ quan.

Vừa vào tay liền có cảm giác mát lạnh, ở bên trong có 1 ác linh.

Đỗ Duy đeo mặt nạ lên, khi cầm cả 2 lá bài Joker trên tay.

2 lá bài joker, 1 lá đại diện cho đánh bạc, 1 lá đại diện cho ước nguyện. Dù kết quả sẽ luôn được trình bày theo những cách kỳ lạ, nhưng theo một nghĩa nào đó, nó thật sự rất có ích.

Tất nhiên, khả năng này phải có hạn mức tối đa, cũng đều phải trả giá, mỗi lần sử dụng nó là đang cùng nó, hoặc là tà

linh giao dịch.

“Tôi ước, Pennywise sẽ cá cược với tôi trên cơ sở tự nguyện.”

Bây giờ hắn đang đeo chiếc mặt nạ mới. Nên kẻ gánh chịu cái giá của lá Joker ước nguyện là ác linh trong mặt nạ, không phải hắn.

Đỗ Duy nhìn quả bóng màu đỏ, bình tĩnh nói: “Bây giờ, chúng ta có thể tiến hành đánh bạc.”

Nói xong, hắn dùng ngón tay cái xoa một lá bài Joker khác, và nói luật chơi.

“Chip do tao cung cấp. Dù thắng hay thua, mày sẽ chỉ nhận được đồng hồ cổ.”

“Và quy tắc là, xem ai nói tên người kia trước. “

Khi chơi trò đánh bạc với ác linh trước đây, Đỗ Duy cũng chơi trò bẫy chữ để đào hố đánh lừa ác linh.

Nhưng khi đối mặt với Pennywise, hắn chỉ làm cho có lệ, cả lừa gạt cũng lười làm.

Đột nhiên, 1 ánh mắt cực kỳ quỷ dị lướt qua Đỗ Duy, cuối cùng dừng ở trên Pennywise trong quả bóng bay màu đỏ.

Trên lá Joker, Đỗ Duy trong bộ tuxedo nở một nụ cười quái dị.

Cá cược đã được thiết lập.

Pennywise đã dính vào quả bóng bay, bất đắc dĩ run rẩy, không thể nói ra tên của Đỗ Duy.

Nhưng Đỗ Duy sẽ không khách sáo, hắn trực tiếp đọc tên Pennywise.

“Chúc mừng, bạn đã chiến thắng!”

Vừa nói xong.

Những chiếc kim trên chiếc đồng hồ cổ treo tường dừng quay.

Lá Joker trong tay trở nên vô cùng lạnh lẽo, cứ như cục nước đá, khiến Đỗ Duy vô thức ném đi.

“Rắc rắc…”

“Rắc rắc…”

“Rắc rắc…”

Kim đồng hồ nhảy qua nhảy lại, âm thanh đều đặn, nhưng kinh khủng không thể giải thích.

Đỗ Duy đột ngột quay đầu lại, nhìn về chiếc đồng hồ cổ.

“Chuyện này……”

Mặt hắn tối sầm lại, trong trạng thái Quỷ Nhãn, toàn bộ chiếc đồng hồ cổ toát ra vẻ ác ý ghê sợ, trào dâng như thủy triều.

Loại ác ý này sôi sùng sục, thậm chí còn mạnh hơn áp lực mà Đỗ Duy đã gặp khi đối đầu với The Nun ở Bệnh viện tâm thần Hill.

Annabelle trong chiếc tủ có khung rùng mình, quay đầu đi, như thể đang sợ hãi …

Kèm theo hơi thở cực kỳ bị đè nén càng ngày càng mạnh.

Tốc độ quay của kim đồng hồ mỗi lúc một nhanh.

Cả căn phòng chìm sâu vào trong bóng tối.

Két két két …

Giọng nói ngày càng lớn.

Bùm ……

Quả bóng bay màu đỏ mà Đỗ Duy đang cầm bằng tay trái, như không thể chịu được áp lực này, nổ tung!

Ngay khi quả bóng bay màu đỏ nổ tung.

Kim đồng hồ cổ lập tức dừng quay.

Ánh sáng bên trong ngôi nhà đã được hồi phục.

Như thể không có gì xảy ra.

Đỗ Duy chậm rãi cởi bỏ chiếc mặt nạ đang đeo trên mặt, giọng nói lạnh lùng không chút cảm xúc: "Xem ra, trừ khi tao chết, cũng đừng mong có thể thoát khỏi mày."

"Mày đang giữ chiếc nhẫn, còn tao vì nó nên bị nguyền rủa, và tao còn từng đeo nó một lần."

"Có lẽ tao có thể lý giải là, mày đang giam hãm tao?"

"Vậy mày là cái quái gì vậy? Ngay cả khi mày không khủng khiếp bằng nguồn gốc của lời nguyền, thì ít nhất mày cũng khủng khiếp ngang ngửa chiếc xe buýt."

Không có phản hồi……

Nhưng Đỗ Duy biết rằng mình đã đúng …

Ở bên cạnh.

Những mảnh vỡ của quả bóng bay màu đỏ bay lên, cứ như có sự sống, từng mảnh từng mảnh hợp lại, nhưng tốc độ rất chậm.

Chương 205: Nuôi nó

Ở trong nhà.

Đỗ Duy nhặt lại lá bài Joker nằm trên mặt đất.

Hắn nhìn "mình" đang mặc một bộ tuxedo trên lá bài, bên cạnh là chân của hắn, con sói ẩn mình trong bóng tối đã mở cái miệng to như chậu máu, bất cứ lúc nào cũng có thể táp "mình" một phát.

"Có vẻ như, lần tiếp theo sử dụng lá bài Joker này để đánh bạc bạc, tà linh sẽ tấn công mình."

Tuy giọng nói đều đều, nhưng lộ vẻ mệt mỏi khó tả.

Lá Joker đầu tiên rất hữu ích, mỗi lần sử dụng nó.

Nhưng với tần suất sử dụng ngày càng nhiều, tai hoạ ngầm của nó đã âm thầm xuất hiện.

Đỗ Duy có 2 lá bài Joker.

Mỗi cái đều có một phần của tà linh.

Cái này, đại diện cho trò chơi cờ bạc, đã đạt đến điểm quan trọng.

Nói cách khác.

Chỉ cần Đỗ Duy sử dụng một lần nữa, tà linh sẽ bắt đầu nuốt chửng hắn, xuất hiện tình huống như Cha Tony đã từng nói.

Đó là - trở thành một phần của tà linh.

Lặng lẽ nhét lá Joker vào ví.

Đỗ Duy dọn dẹp phòng, nhưng không quan tâm đến những mảnh vỡ của quả bóng bay rơi vãi trên mặt đất.

Quả bóng màu đỏ dường như là môi giới của Pennywise.

Dù đã đánh bạc xong, lúc nó định lấy chiếc đồng hồ cổ thì lại bị nổ tung, nhưng vẫn chưa chết hẳn.

Những thứ như ác linh là hoàn toàn duy tâm.

Chỉ cần quả bóng bay hồi phục như lúc ban đầu, nó vẫn sẽ tiếp tục tồn tại.

Nhưng hiện giờ nó quá yếu, cho dù có hồi phục như cũ, vẫn không đủ năng lực rời khỏi căn nhà này.

Đỗ Duy sẽ không sợ nó, nên nó không thể có được nguồn năng lực cần thiết, để trở nên mạnh mẽ hơn.

Cái này rất khó giải quyết.

Trước kia, Đỗ Duy bị ác linh bao vây, rơi vào hoàn cảnh vô cùng khó hiểu, nếu bất cẩn sẽ chết không có chỗ chôn.

Nhưng giờ đây, lại thành ra Pennywise bị Đỗ Duy nhắm đến, rơi vào tình thế không có lối thoát.

…

10 phút sau.

Đỗ Duy dọn dẹp nhà cửa.

Lúc này, quả bóng màu đỏ cũng trở lại như cũ, nhưng giống như đã bị thu nhỏ lại, nhỏ hơn hẳn trước kia.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy khó có thể cảm nhận được sự khác thường, như thể quả thực đây chỉ là một quả bóng bay màu đỏ bình thường.

“Giữ nó ở nhà trước … có lẽ nó có thể phát huy vai trò của mình trong tương lai.”

Đỗ Duy nói xong cầm lấy quả bóng bay màu đỏ đi lên gác xép của mình.

…

Mà lúc này.

Tại Sở Cảnh sát New York.

Sĩ quan Tom nhận được cuộc gọi từ cảnh sát ở Dray Town.

Anh ta khó chịu chửi thề: “F*ck! Tôi đã bảo bác sĩ Đỗ Duy là người bạn tốt nhất của cảnh sát New York chúng tôi. Sẽ có nhân viên chuyên trách đưa ra phản hồi về những việc xảy ra ở Dray Town. Đừng làm phiền tôi nữa, OK?”

Đầu bên kia điện thoại, cảnh sát Dray Town bất đắc dĩ nói: “Nhưng 3 học sinh rất hoảng sợ, phụ huynh nhất quyết yêu cầu chúng tôi phải đưa ra lời giải thích.”

Tom lạnh lùng nói: “Giải thích? Giải thích cái quái gì? Bọn họ có bằng chứng trực tiếp chứng minh chuyện này có liên quan đến bác sĩ Đỗ Duy không? Đúng là cố tình gây sự!”

Bên kia hỏi: “Làm cách nào để xoa dịu họ?”

Tom khinh thường nói: “Chuyện này cậu còn cần tôi dạy sao? Hay cậu cho rằng mình không thích hợp làm nghề này? Nếu là như vậy, tôi đề nghị cậu hãy từ chức ngay lập tức, cám ơn!”

Nói xong anh ta cúp máy.

Tại thời điểm này.

Một trong những thuộc hạ của anh ta gõ cửa.

Cốc cốc cốc …

Tom nói mà không nhìn lại: “Mời vào.”

Thuộc hạ mở cửa vội vàng nói: “Thưa sếp, cảnh sát ở Essegrin đã tìm thấy một số thông tin đặc biệt. Em nghĩ sếp nên kiểm tra.”

Nghe điều này, Tom ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt nghiêm túc.

Vấn đề của giáo hội Vidar không chỉ do giáo hội xử lý.

Phía chính phủ đã xác định đây là một vụ án nguy hiểm, được giải quyết bởi cảnh sát ở Essegrin và New York, vì vậy dữ liệu và thông tin của cả hai bên đều được chia sẻ.

Tom lấy tài liệu từ cấp dưới của mình.

Vừa mở ra xem, bèn nhìn thấy ngay tiêu đề: Sự cố hoả hoạn năm 1994, ở Bệnh viện Phụ sản Maria ở Essegrin.

Ngay lập tức, Tom cau mày, bắt đầu xem kỹ.

Thuộc hạ của anh ta ở bên cạnh giải thích: “Đầu tiên, cảnh sát ở Essegrin đã dựa trên ngày sinh của Joanna, để tra ra số người sinh ra trong cùng năm đó. Nhưng phát hiện ra rằng trong năm đó, tại bệnh viện địa phương Maria đã xảy ra một vụ hỏa hoạn, khiến nhiều nhân viên y tế, và sản phụ tử vong trong trận hỏa hoạn năm đó.”

Tom xem hồ sơ, bất mãn nói: “Tại sao chuyện quan trọng như vậy, đến giờ tôi mới biết, bọn khốn kiếp ở Essegrin ăn cứt để lớn hay sao?”

Thuộc hạ giải thích: “Thưa sếp … loại chuyện này tính chất tương đối tồi tệ nên bị ép xuống, ừm … chắc sếp nên hiểu.”

Tom khịt mũi, vô cùng không hài lòng, anh trầm mặt hỏi: “Vì vậy, họ nghi ngờ vụ hỏa hoạn này là cố ý. Joanna là đứa bé được cho là đã bị thiêu trụi trong đám cháy?”

Thuộc hạ trả lời: “Bọn họ quả thật nghi ngờ như vậy, nhưng hiện giờ chúng ta cũng chỉ có thể tìm được mẫu AND của Joanna, giờ cũng chỉ là nghi ngờ.”

So sánh ADN là cách tốt nhất để xác định thân phận của một người.

Nhưng các em bé sơ sinh hiếm khi thực hiện lưu giữ ADN, hơn nữa năm đó công nghệ này chưa phổ biến.

Tom nói không chút do dự: “Hãy để họ liên lạc với những người mất con năm đó. Có thể thử lấy mẫu ADN của Joanna để điều tra về ba mẹ thật của cô ấy.”

“Ngoài ra, lập danh sách tất cả những đứa trẻ sơ sinh đã chết trong đám cháy, và điều tra thông tin về trẻ được sinh ra ở Essegrin và New York trong cùng năm, để xem có lũ mất trí giáo phái Vidar đã hại bao nhiêu người vô tội giống như Joanna. “

Thuộc hạ lập tức đáp: “Rõ! Em sẽ đi làm ngay.”

Vừa nói, cấp dưới lại chần chừ, nhìn vẻ mặt phờ phạc của sếp, cắn răng nói:

“Sếp, mấy ngày nay trung bình anh chỉ ngủ 3 tiếng mỗi ngày, nếu tiếp tục như vậy, anh sẽ không chịu nổi…”

Tom xua tay nói, chỉ vào quầng thâm mắt khinh thường nói: “Chính vì vậy cậu chỉ có thể làm cấp dưới, còn anh là sếp.”

Trước khi quen Đỗ Duy, trong khoảng thời gian thường xuyên đến khu đèn đỏ, từ đầu giờ làm đến ngày hôm sau cơ bản vẫn đi làm như bình thường.

Anh vẫn hay chỉ ngủ 2-3 giờ một ngày, và nó không ảnh hưởng gì đến Tom.

Anh ta vẫn tràn đầy năng lượng.

…

Hơn 2 giờ chiều.

Khu dân cư Furman.

Cầm hộp giữ ấm trên tay, Đỗ Duy lấy chìa khóa từ trong túi ra, mở cửa nhà Alexis.

Vì mối quan hệ đã được xác định hoàn toàn vào ngày hôm qua.

Alexis đưa cho anh ta chiếc chìa khóa dự phòng của ngôi nhà.

Điều này thể hiện sự tin tưởng.

Vừa vào cửa.

Hắn đã thấy Alexis đang nằm trên ghế sofa, duyệt một số trang web bằng laptop.

Nhìn thấy Đỗ Duy đi vào, Alexis quay đầu lười biếng nói: "Sao giờ anh yêu mới tới? Nếu em không gọi điện thoại giục anh, chắc phải rất lâu nữa anh mới chịu tới."

Đỗ Duy vội vàng xin lỗi: "Sáng nay anh đi giải quyết một số việc nên tới chậm, đừng giận anh nha."

Alexis cong môi, chú ý tới Đỗ Duy đang xách hộp cách nhiệt, ngạc nhiên hỏi: "Anh mang gì cho em vậy?"

"Anh nghĩ chắc em chưa ăn gì, nên nhân tiện làm cho anh một phần."

Đỗ Duy vừa nói, vừa đi đến ngồi xuống bên cô.

Đôi mắt đẹp của Alexis sáng lên, nhưng cô vẫn hứ một tiếng dỗi: "Nếu anh yêu bỏ cái từ "nhân tiện" này đi, em sẽ hạnh phúc hơn đó."

Vừa nói cô vừa tựa vào vai của Đỗ Duy, dịu dàng hôn lên môi anh.

Chương 206: Hướng đi của Giáo hội

Ấm áp…

Ẩm ướt.

Đỗ Duy cảm nhận sự được xúc cảm trên môi, dù đây không phải là lần đầu tiên, hắn vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bản năng dục vọng khiến hắn vươn tay ra, và ôm lấy bờ vai mịn màng của Alexis.

“A a……”

Mặc dù Alexis luôn tỏ ra rất bạo dạn, nhưng lúc này tâm trạng của cô vừa hạnh phúc, vừa xấu hổ.

Hơn nữa cơ thể của cô quả thật có chút không thoải mái, bằng không cũng không ngủ đến trưa đứng bóng mới tỉnh lại.

Vì vậy, cô để mọi thứ cho bạn trai mình chủ động, trong khi cô thầm tận hưởng cảm giác thân mật, và phấn khích khi môi lưỡi quấn lấy nhau.

Với tình yêu, hôn là cách tốt nhất để thể hiện tình yêu.

Tình yêu dù ngọt ngào đến mấy, thì sau một thời gian cũng sẽ trở nên tẻ nhạt.

Nếu không chú ý, sẽ trở thành mồ chôn của tình yêu.

Tất nhiên, dù tính cách lạnh lùng nhưng Đỗ Duy luôn khiến Alexis thoả mãn.

Bởi vì hắn chưa bao giờ nóng nảy, và luôn nghiêm túc với cô từ trước đến giờ.

Sự nghiêm túc này không thể ngụy trang, mà ở trong tận xương tuỷ.

Hắn sẽ không bao giờ do dự, vì theo cách nghĩ của hắn, mọi việc hắn làm đều là điều hắn nên làm.

Những người đàn ông như vậy thường được gọi là trai thẳng.

Nhưng Alexis chỉ thích mỗi Đỗ Duy.

Cô cảm thấy rằng dù Đỗ Duy sẽ không làm chuyện lãng mạn khiến cô rung động, nhưng hắn sẽ không bao giờ khiến cô thất vọng. Thỉnh thoảng còn sẽ tạo cho bản thân một chút bất ngờ, điều này hoàn toàn đáp ứng tiêu chí lựa chọn bạn đời của cô.

"Anh yêu, hôm nay anh đẹp trai quá."

Sau khi hai đôi môi rời nhau, Alexis cười râm, khoanh chân ngồi xuống, vươn tay cầm lấy hộp giữ nhiệt từ tay của Đỗ Duy.

"Để em xem anh đã làm cho em những món ngon nào."

Đỗ Duy cau mày: "Chỉ là mấy món ăn bình thường, không có gì đặc sắc."

Alexis cắn môi, và nhanh chóng mở hộp giữ nhiệt.

Rất thơm.

Bông cải xanh và thịt bò viên cắt miếng nhỏ chiên giòn, phủ một lớp nước sốt thịt, bên dưới là ít cơm.

Món ăn của Trung Quốc.

Trông không đẹp cho lắm.

Nhưng Alexis cảm thấy rất hài lòng, cô chớp chớp đôi mắt đẹp nói với Đỗ Duy: "Anh yêu, em không biết dùng đũa, anh đút cho em ăn nha, có được không…"

Đỗ Duy bối rối nói: “Anh không chuẩn bị đũa cho em. Dùng thìa thì tiện hơn.”

Alexis hừ lạnh một tiếng, bất mãn nói: “Vậy anh không đút cho em ăn sao?”

Đỗ Duy rất xấu hổ, đành nói: “Được được, anh hiểu rồi.”

Alexis hài lòng gật đầu, đặt một tay lên vai của Đỗ Duy, dựa hoàn toàn vào người hắn, không có bất kỳ đoan trang nào.

“Hừ … lần sau em sẽ không nhắc anh nữa.”

……

Vào thời điểm này.

Phòng tiếp khác của Giáo hội Quận Bắc Brook.

Cha Tony cũng đang ăn.

“À … ác linh liên quan đến gương, ở New York cũng không có ghi chép tương tự. Đỗ Duy thật nhiệt tình, vừa trở về New York vài ngày nữa đã bắt đầu làm việc. Nếu Người Đuổi Quỷ nào của giáo hội cũng như vậy, mình nghĩ thế giới này đã không còn ác linh từ lâu rồi.”

Trong khi ăn, Cha Tony lật giở một cuốn sách nặng nề.

Cuốn sách ghi lại tất cả những sự kiện ác linh ở New York từ thế kỷ trước đến nay, và những ghi chép liên quan về các thành phố xung quanh.

Kể từ khi Đỗ Duy nhờ ông tìm kiếm những sự kiện ác linh có liên quan đến chiếc gương, Cha Tony đã để tâm đến vấn đề này, không chỉ nhờ người quen ở giáo hội chú ý, mà bản thân cũng rất vất vả để tìm ra.

Tuy rằng không biết tại sao Đỗ Duy muốn tìm loại ác linh này, nhưng ông cũng không nghĩ nhiều.

Rốt cuộc, một Người Đuổi Quỷ tiếp xúc với những ác linh là chuyện bình thường.

Mỗi ác linh đều khác nhau, đặc tính biểu hiện bên ngoài và cách thức giết người cũng khác nhau.

Nếu có thể tìm hiểu trước một số thông tin, sẽ giúp rất nhiều cho việc Đuổi Quỷ.

Nhưng lần này, một tiếng chuông dồn dập đột ngột vang lên.

Âm thanh phát ra từ điện thoại bàn treo trên vách tường.

Cha Tony đổi sắc, ông đặt sách xuống, và bước tới.

Điện thoại bàn này sẽ không đổ chuông trong các trường hợp bình thường.

Và mỗi khi nó vang lên, chắc hẳn bên phía giáo hội đã có 1 quyết định lớn, hoặc một điều gì đó rất nghiêm trọng đã xảy ra.

Thực ra, Cha Tony không muốn nhận cuộc gọi từ điện thoại bàn.

Bởi vì người phụ trách thông điệp cố định này là mối tình đầu của ông, bà Senna, giám mục của giáo hội.

Sau khi nhận được cuộc gọi.

Cha Tony học theo giọng điệu của Đỗ Duy, nói: “Tôi là Cha Tony ở New York.”

Đầu dây bên kia, bà Senna khó chịu nói: “Ông đang nói nhảm gì vậy, lẽ nào tôi không biết ông là Tony hay sao?

Cha Tony ho vài lần: “Xin lỗi, bà Senna, tôi không có ý khác.”

Người bên kia hừ lạnh: “Lần này tôi gọi cho ông là vì giáo hội đã có một quyết định quan trọng. Ông phải thông báo cho

người phụ trách về sự kiện ác linh ở New York.”

Cha Tony vội vàng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Bà Senna lạnh lùng nói: “Sự việc ở thành phố Massas tạm thời đã được giải quyết, tuy nhiên giáo hội đã mất đi rất nhiều Người Đuổi Quỷ ưu tú. Mà sự kiện ác linh ở nhiều thành phố cần phải điều động nhân lực. Tình hình hiện tại ở New York rất ổn định, để Đỗ Duy ở lại New York thật lãng phí.”

Cha Tony cau mày: “Nhưng nếu hắn đi, còn New York thì sao?”

Bà Senna giải thích: “Đây chỉ là một chuyến công tác tạm thời. Cậu ta vẫn là người Người Đuổi Quỷ phụ trách New York, nhưng có thể sắp tới sẽ có thêm một thân phận nữa”.

Cha Tony có chút bất mãn: “Nhưng gần đây cậu ta đã xử lý rất nhiều sự kiện ác linh, tôi chưa từng thấy một Người Đuổi Quỷ xuất sắc như vậy.nNu tiếp xúc với ác linh thường xuyên như vậy, e rằng cậu ta sẽ bắt đầu ác linh hoá.”

Bà Senna lạnh lùng nói: “Chuyện này cũng không sao cả. Giáo hội đang cố gắng giải quyết tai hoạ ngầm của ác linh hoá, cậu ta sẽ không gặp rắc rối gì.”

Cha Tony cau mày: “Các người đang bảo tôi hại cậu ta, giáo hội cũng không thiếu người đến mức như vậy, đúng không? Những giám mục kia đâu? Kinh nghiệm và năng lực đều là ưu tú, tại sao không cho bảo bọn họ đi.”

Là người đích thân đưa Đỗ Duy vào nghề Đuổi Quỷ, Cha Tony rất chờ mong tương lai của Đỗ Duy.

Ông muốn nhìn thấy Đỗ Duy trở thành một Người Đuổi Quỷ ưu tú, thậm chí là giám mục trẻ tuổi nhất của giáo hội.

Nhưng ông sẽ không bao giờ cho phép Đỗ Duy tiếp xúc lâu dài với những ác linh.

Bởi vì điều đó tượng trưng cho sự ra đời của Hunter …

Trong giáo hội, vị trí của Hunter luôn rất nhạy cảm, họ là một nhóm người tuyệt vọng.

Cho dù Cha Tony có chút sai sót về mặt đạo đức, nhưng ông ấy sẽ không làm gì có lỗi với Đỗ Duy.

Bà Senna im lặng một lúc, rồi chậm rãi nói: “Giáo hội Twilight rất bất mãn với giáo hội. Có một Hunter tên là Hannibal khiến chúng ta rất đau đầu, sự khôn ngoan của hắn khiến mọi người cảm thấy kinh hãi.”

Cha Tony phẫn nộ nói: “Nhưng điều này có liên quan gì đến những gì bà vừa nói không?”

Bà Senna giận dữ nói: “Có một số điều tôi không thể nói với ông, nhưng Giáo hội Twilight lần này thật sự khiến giáo hội phải đau đầu. Một phần tinh lực của chúng ta đang bị mắc kẹt, hầu hết giám mục đang phải giải quyết vấn đề này, vốn không có nhân lực dư thừa, ông có hiểu không?”

“Các sự kiện ác linh đang xảy ra ở hơn mười thành phố, nhưng chỉ có 3 Người Đuổi Quỷ được chỉ định. Ông có biết đây có nghĩa là gì không?”

“Tony, nhiều người sẽ chết!”

Mãi một lúc lâu, Cha Tony vẫn im lặng.

Hồi lâu, ông nghiến răng nói: “Tôi hiểu, nhưng tôi cần phải suy nghĩ.”

Chương 207: Cần một ngày để suy nghĩ

Chương 207: Cho tôi một ngày suy nghĩ

Chạng vạng tối.

Đỗ Duy nằm trên giường, nhìn Alexis đang gối lên cánh tay mình, vẻ mặt thoải mái. Cô ấy nói với hắn hơi buồn ngủ, và muốn ngủ một lúc. Nhưng cô nhất quyết kéo hắn cùng nằm lên giường, nói không như thế thì cô không ngủ được.

Thật sự là như vậy sao.

Nhưng lúc này, đôi tay dịu dàng của Alexis lại dần dần chạm vào ngực của Đỗ Duy, đôi chân thon thả cũng gác ở trên người hắn.

Thiệt ra phụ nữ còn bạo dạn hơn đàn ông trong chuyện tình dục, nhất là đã được nếm khoái cảm thể xác thì lại càng thèm thuồng hơn.

“Anh yêu… em đang trong thời kỳ an toàn.”

Alexis dựa vào vai của bạn trai, giọng nói dịu dàng không gì sánh được, trên mặt hiện lên nét đỏ bừng ngượng ngùn.

Nghe thấy như thế.

Đỗ Duy đột nhiên cảm thấy xương sống nơi thắt lưng đau nhói, một tay ôm lấy eo của Alexis, tay kia chống dậy nửa ngồi trên giường.

“Trời còn chưa tối, chúng ta phải kiềm chế một chút…”

Đỗ Duy vuốt nhẹ mái tóc của Alexis, rồi hôn lên môi cô, trong ánh mắt luôn lạnh lẽo, vô tình lại có chút dịu dàng khó có.

Hắn nhìn gương mặt trắng ngần xinh đẹp của bạn gái, mà cảm thấy rất bình yên. Chỉ có những lúc như thế này, cô bạn gái xinh đẹp mới biểu hiện vẻ mềm yếu, bình thường luôn là bộ dạng ngự tỷ trưởng thành, học thức cao.

Còn Alexis vuốt ve ngực của Đỗ Duy, hờn dỗi rên rĩ: "Em không muốn kiềm chế chút nào."

Đỗ Duy lúng túng nói: "Anh cảm thấy kiềm chế hợp lý một chút thì tốt hơn."

Alexis nũng nịu nói: "Em thấy không tốt chút nào, anh yêu à, thể lực của anh có vẻ hơi kém, anh nên dành thời gian rèn luyện thật nhiều…"

Cô ấy có luyện võ, nên có thể dễ dàng hạ gục ba hoặc bốn người đàn ông. Còn Đỗ Duy chỉ là một người bình thường, gần đây không có thời gian rèn luyện thể lực, nên dĩ nhiên kém xa Alexis.

Hơn nữa.

Cho dù từ bây giờ bắt đầu rèn luyện cơ thể, chưa chắc thể lực của hắn có thể tăng mạnh. Nhưng đối với một người đàn ông mà nói, những chuyện này có làm được hay không, chỉ có chính mình mới biết.

Đỗ Duy híp mắt, lập tức quay người đè Alexis xuống.

Hắn không nói tiếng nào.

Alexis không tránh né ánh mắt của người yêu, cô đối mặt, đôi mắt xanh thẳm tràn đầy cám dỗ, lả lơi.

"Anh yêu, em có thể giúp anh tập thể lực."

Đỗ Duy châm chọc: “Anh đã xem qua phương pháp tập thể dục của em…”

Nói xong, hắn vừa hôn cô vừa kéo chăn ra, khiến Alexis kêu hoảng.

Sau đó là một chuỗi thở gấp phạch phạch không ngớt.

…

Một lúc lâu, Alexis run rẩy ôm lấy vai của Đỗ Duy rên khẽ. Thắt lưng của Đỗ Duy càng thêm đau, mặc dù khoái cảm thể xác có thể làm giảm bớt căng thẳng của một người. Nhưng như hắn đã nói, hắn thích làm chuyện này điều độ một chút. Song cô bạn gái Alexis lại không chịu nghe lời. Tính cách của hai người rất khác biệt.

Đỗ Duy bình tĩnh và lý trí, lý tính hơn cảm tính, thậm chí có lúc, hắn không hề để cảm xúc chi phối. Đây là lối suy nghĩ đã có từ lâu, đã ăn sâu bén rễ và rất khó thay đổi.

Nhưng Alexis thì khác.

Cô và Đỗ Duy bằng tuổi, tuy trưởng thành, học thức nhưng lại thiên về cảm tính, cô rất ít khi kiềm chế được cơn xúc cảm trong tình yêu. Yêu càng nhiều, càng khó kiềm chế, đây là ý nghĩa của cái gọi là khó mà kiềm chế bản thân.

Vào lúc này.

Alexis nằm bên tai Đỗ Duy lười biếng nói: “Anh yêu, đêm nay anh đừng về nữa, ở nhà em đến sáng nha.”

Mới 8 giờ, thời gian còn sớm.

Khóe miệng của Đỗ Duy giật giật: “Anh…”

“Anh cái gì mà anh? Đừng kiếm cớ nữa! Chúng ta cũng nên sống cùng nhau rồi!”

Alexis đảo mắt nhìn Đỗ Duy, kéo chăn bước xuống giường.

Tấm lưng trắng nõn, láng mịn, cùng body nude hoàn hảo của cô bày ra trước mắt của Đỗ Duy.

Đỗ Duy có chút dở khóc dở cười: "Được rồi, đêm nay anh sẽ ở lại đây."

Các ác linh trong nhà hiện nay cơ bản đều rất an phận. Ngay cả khi có thêm thành viên mới là Pennywise, cũng không thể tạo không được chút sóng gió. Nó quá yếu ớt, thậm chí Đỗ Duy không cần đi vào trạng thái ác linh hóa cũng có thể dễ dàng tiêu diệt nó.

Trong nhà của Đỗ Duy, Pennywise đã thay thế thành công khuôn mặt của người phụ nữ nhăn nheo lúc đầu, và trở thành kẻ yếu nhớt nhất.

Đột nhiên, như nghĩ ra điều gì, Alexis quay đầu lại nói với Đỗ Duy: "Đúng rồi anh yêu, em định mua một căn nhà mới, tương đối thích hợp cho hai chúng ta sinh sống, anh nghĩ sao?"

Ý của cô ấy rất rõ ràng.

Sống chung…

Nhưng Đỗ Duy lại nhíu mày nói:

"Trước cứ mua để đó, đợi sửa sang hoàn thành thì dọn vào ở, lúc đó một số vấn đề của anh cũng gần như được giải quyết xong."

Alexis nở nụ cười: "Việc này chắc sẽ mất khoảng nửa năm."

Đỗ Duy cười nói: "Nửa năm là đủ rồi."

Alexis lại hỏi: "Vậy thì khi nào anh định cùng em đi gặp bố mẹ của em?"

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi nói: "Giữa tháng này hoặc cuối tháng, đến lúc đó anh sẽ có thời gian rảnh rỗi."

Alexis hài lòng gật đầu: “Anh đừng quên nhé, ba mẹ của em nhất định sẽ rất thích anh.”

Đỗ Duy cười nói: “Anh cũng rất muốn gặp họ.”

Alexis nghiêng đầu, hôn gió Đỗ Duy một cái rồi đi vào phòng tắm.

Đỗ Duy ngồi ở trên giường, xoa xoa cái eo đau nhức.

Hắn thầm hạ quyết tam, bắt đầu từ ngày mai, chỉ cần có thời gian thì nhất định phải rèn luyện thể lực. Suy cho cùng, dù bình tĩnh và lý trí đến đâu, thì bản chất hắn vẫn là một người đàn ông…

Đỗ Duy đã lên kế hoạch sắp xếp cho tương lai của mình. Nhưng đột nhiên, smartphone của hắn bỗng reo vang.

Thuê bao gọi đến là Cha Tony.

Ngay lập tức, Đỗ Duy cau mày. Bình thường Cha Tony sẽ không gọi hắn vào ban đêm trừ khi có phát sinh sự kiện ác linh. Nhưng thời gian gần đây ở New York có rất ít hoạt động của ác linh.

“Chẳng lẽ là chuyện mình nhờ ông ấy, tìm ác linh có liên quan đến tấm gương đã có manh mối?”

Đỗ Duy thầm nghĩ, sau đó bấm nút trả lời.

“Chào buổi tối, Cha Tony.”

“Chào… chào buổi tối, Đỗ Duy, Cha…Cha có chuyện muốn nói với con…”

“Là chuyện về ác linh liên quan đến tấm guoeng sao?”

“Không … không, Cha không có tìm thấy loại ác linh đó, nhưng Cha đã nhờ người ở giáo hội giúp con chú ý vấn đề này.”

Nghe như thế.

Đỗ Duy kinh ngạc hỏi: “Vậy Cha muốn nói với con chuyện gì?”

Cha Tony bất đắc dĩ đáp: “Là chuyện của con, giáo hội có vài sắp xếp cho con.”

Đỗ Duy: “Xin cha cứ nói.”

Cha Tony thở dài: “Cha xin lỗi, Đỗ Duy. Cha cảm thấy có lỗi với con, vì Cha nghĩ rằng sự sắp xếp của giáo hội sẽ khiến con gặp nguy hiểm.”

Đỗ Duy cảnh giác : “Làm sao vậy? Cha nói cứ như là giáo hội muốn con đi chịu chết vậy. Không phải bảo con tới thành phố Massas chứ?”

Cha Tony vội vàng giải thích: “Không, không, không, làm sao có thể để con đến nơi như vậy được? Thực ra là do giáo hội gần đây thiếu nhân viên quá. Con cũng biết, nhiều Người Đuổi Quỷ đã chết ở thành phố Massas, nên giáo hội muốn cử con đến các thành phố khác để xử lý một vào sự kiện ác linh.”

Đỗ Duy cau mày nói: “Muốn con rời khỏi New York?”

Cha Tony nói: “Đó chỉ là một chuyến công tác tạm thời. Con vẫn là người phụ trách ở New York.”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút.

Thực ra đây là cơ hội cho hắn, hắn lo lắng không biết làm sao để giáo hội biết hắn đã ác linh hóa, và trở thành một Hunter.

Một khi mục tiêu này đạt được, thì bản thân sẽ có cơ hội tiến vào cao tầng của giáo hội để giải quyết những tai họa ngầm trên cơ thể của mình. Ít nhất, hắn có thể tìm ra lý do tại sao hắn rõ ràng là một Hunter, nhưng lại không có khả năng đặc biệt của Hunter.

“Con có thể đến các thành phố khác, nhưng giáo hội có thể hỗ trợ cho con những gì?”

“Sẽ cung cấp tin tức của ác linh, giáo hội đã giao cho con rất nhiều thẩm quyền, nếu con cảm thấy sự kiện ác linh nào đó quá nguy hiểm, có thể xin hỗ trợ hoặc có thể lựa chọn từ bỏ.”

“Con cần một ngày để suy nghĩ về chuyện này.”

Chương 208: Dỗ dành…

Ngày 2 tháng 6.

Mưa ở thành phố New York vẫn chưa ngớt, theo dự báo thời tiết đợt mưa sẽ kéo dài trong khoảng một tuần. Đương nhiên, chuyện này không liên quan gì đến Đỗ Duy. Vì ngày mai hắn sẽ đến Thành phố Yard "công tác" một chuyến.

Sau khi đồng ý với yêu cầu của giáo hội, Cha Tony cũng ngỏ ý, một giám mục của giáo hội sẽ giúp hắn điều tra tung tích của ác linh liên quan đến gương.

Do đó, đây có thể coi là một giao dịch.

Theo Cha Tony, hiện tại có 2 sự kiện ác linh ở Yard, một trong số đó dường như bắt nguồn từ một truyền thuyết đồng dao kinh dị, có tên là Mary Shaw.

Cái còn lại có vẻ liên quan đến chuyện đã xảy ra ở Essegrin, đó là rắc rối bởi do những ác linh do giáo phái Vidar tạo ra.

2 thành phố ở cạnh nhau, thời gian đi về không quá nửa tiếng.

Nếu Đỗ Duy cần hỗ trợ, thì người đang phụ trách giải quyết các vấn đề ở Essegrin là Slivika và Jon sẽ hỗ trợ hắn.

Sáng sớm, ở nhà của Alexis.

Trong phòng ngủ, Đỗ Duy đã mặc xong quần áo, vừa cài cúc áo vừa nhìn Alexis đang hai tay bó gối ngồi trên giường.

Hắn có chút chẳng biết làm sao.

Hôm qua, sau khi kể với bạn gái mình sẽ đến Thành phố Yard công tác một chuyến, cô ấy đã rất khó chịu.

“Anh phải đi.”

Đỗ Duy thận trọng nói, quan sát biểu hiện của bạn gái.

Bên kia dỗi hứ một tiếng, quay đầu ngó lơ.

Thấy vậy, Đỗ Duy thấy hơi ngượng.

Hắn vội vàng ngồi xuống cạnh Alexis, ôm cô vào lòng.

Cơ thể của Alexis căng cứng, bất đắc dĩ nói: “Em mới về được 2 ngày, thì anh lại phải tới Yard để giải quyết sự kiện ác linh. Em rất không vui…”

Đỗ Duy nhẹ nhàng hôn má của Alexis: “Chỉ là đi công tác thôi. Chỉ cần xử lý xong chuyện này, anh sẽ lập tức trở về bên em.”

Alexis bực bội nói: “Nhưng làm sao em biết được anh sẽ xử lý xong việc này trong bao lâu? Lỡ như phải mất mười ngày, nửa tháng thì sao? Anh không cho em đi cùng, em nhớ anh thì biết làm sao?”

Thật ra, cô không định ngăn cản Đỗ Duy tới Thành phố Yard, cũng không muốn cãi nhau với Đỗ Duy, cô chỉ đơn giản là cảm thấy không nỡ, và lo lắng.

Cô biết một chút về chuyện giữa Người Đuổi Qủy và ác linh. Kẻ trước luôn ở thế yếu, chết và bị thương là điều không thể tránh khỏi. Nói trắng ra là vì quan tâm quá nhiều, nên lo lắng cho sự an toàn của người yêu.

Khi Đỗ Duy nghe xong lời nói của bạn gái, hắn đương nhiên hiểu ý của cô.

Vì vậy, dù với tính cách lạnh lùng của mình, anh cũng không thể không nói: “Ngày nào anh cũng sẽ gọi cho em.”

Alexis tức giận nhéo hắn một cái: “Điều em muốn là gọi điện sao?”

Đỗ Duy lúng túng nói: “Nhưng lúc đó anh chỉ có thể gọi điện cho em.”

Alexis hứ hứ hờn dỗi: “Thà anh gọi video call, em còn dễ chịu một chút, chứ ở đó mà gọi điện? Sao anh không gọi cho sĩ quan Tom hay Cha Tony? Em là bạn gái của anh đó!”

Đỗ Duy vội vàng nói: “Được rồi, anh nhất định sẽ gọi video cho em để báo bình an.”

Alexis trừng mắt nhìn hắn, miệng hé mở, vô cùng tức giận.

Cô xua tay nói: “Quên đi, anh đi đi, đừng gọi điện cho em, cả video call cũng không cần, em không muốn nhìn thấy anh chút nào.”

Tất nhiên Đỗ Duy không thể cứ vậy mà đi, hắn ôm lấy Alexis, dịu dàng thủ thỉ vào tai cô: “Thật ra cũng không lâu lắm đâu. Chuyện bên đó dù có chút rắc rối, nhưng đối với anh thì cũng chẳng khó gì.”

Alexis cau mày: “Anh không nói dối em đó chứ?”

Đỗ Duy lắc đầu và nói: “Anh chưa bao giờ nói dối em cả.”

Alexis chế nhạo: “Anh thực sự chưa từng nói dối em, nhưng anh hay giấu em chuyện gì đó.”

Nếu không phải từ chuyện lần trước ở Nhà máy rượu Goliath Winery, cô vẫn không biết bạn trai mình đang làm gì.

“Anh hãy cho em biết, mất bao lâu anh mới có thể trở về?”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi nói: “2 ngày.”

Yard cách New York không xa, là giữa New York và Essegrin. Đây là 1 thành phố khá nghèo nàn, có phần giống với thị trấn nhỏ hẻo lánh hơn.

Đi đi về về, cũng chả mất mấy thời gian.

Vì vậy Đỗ Duy lại nói thêm một câu: “Ngày mai anh sẽ đúng giờ xuất phát đến Thành phố Yard.”

Alexis ứ một tiếng, bất lực nói: “Vậy thì hôm nay anh phải ở lại với em.”

Đỗ Duy sửng sốt lắc đầu: “Không, anh có việc khác phải làm hôm nay.”

Alexis rất khó hiểu: “Sao anh lắm việc thế?”

Đỗ Duy trả lời: “New York cũng có sự kiện ác linh, một số khu vực quá rắc rối chỉ có thể bị phong tỏa, kể cả anh cũng không thể giải quyết, cho nên anh phải xác định những nơi đó có an toàn hay không đã.”

Hắn đang đề cập đến Ngôi nhà kinh dị ở quận Manhattan, và toà biệt thự ở trung tâm thành phố.

Cả 2 nơi đều đầy rẫy ác linh, đều đã bị phong tỏa. Toà biệt thự thì nếu không có ai tiến vào trong đó, ác linh nhập xác của bà Mina không tự chạy ra ngoài thì vẫn ổn, nhưng Ngôi nhà kinh dị thì khác.

9 ngày trước hắn bước vào Ngôi nhà kinh dị, còn có thể từ trong đó sống sót trở ra, có thể nói là cửu tử nhất sinh. Nếu giờ để hắn vào lại trong đó, tình hình cũng sẽ không tốt hơn trước bao nhiêu, bởi vì nơi này hoàn toàn khác với thế giới bên ngoài. Ngôi nhà kinh dị đương nhiên đáng sợ, nhưng ác linh trong Ngôi nhà kinh dị lại thích giết người. Khi hắn rời khỏi đó, Đỗ Duy phát hiện đã có một thứ vô cùng kinh khủng không thể xác định cụ thể là gì, đã rời khỏi Ngôi nhà kinh dị ngay trước mặt của hắn.

Nhưng cho đến giờ, hắn vẫn không biết đó là ác linh hay thứ gì khác.

Ngoài ra, về chủ nhân của Ngôi nhà kinh dị …

Sĩ quan Tom cũng tra ra được tin tức của người này, cứ như kẻ đó chỉ tồn tại trong miệng người khác, nhưng thật ra không hề có trên đời.

Vì vậy, trước khi rời khỏi New York, Đỗ Duy phải đảm bảo rằng sẽ không có sự kiện ác linh nào sẽ xảy ra ở New York, nếu không hắn sẽ rất bất an.

…

11 giờ trưa.

Sau khi Đỗ Duy dành cả buổi sáng tập thể dục trên giường với Alexis. Hắn bèn lái xe đến trung tâm Quận Bắc Brook.

Khi lái xe đến một con phố bị phong toả, hắn lập tức bị 2 nhân viên cảnh sát ngăn lại.

Đối phương mặc áo mưa, hét lên: “Chào anh, xin anh dừng xe lại, nơi này đã bị phong tỏa, người không phận sự, không được đến gần.”

Đỗ Duy kéo cửa kính xe xuống, liếc mắt nhìn người kia rồi nói: “Tôi là Đỗ Duy, các cậu là cấp dưới của Sĩ quan Tom?”

2 nhân viên nhìn hắn nghi ngờ, rồi bước lên phía trước hỏi: “Bác sĩ Đỗ Duy? Chúng tôi đã từng về anh, nhưng nơi này thật sự không an toàn. Anh nên đi đường vòng.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Cứ yên tâm, tôi biết rõ tình huống ở đây hơn cậu nhiều, tôi chỉ muốn xác định rằng toà biệt thự này có an toàn hay không, tôi sẽ không đi vào đó.”

Người bên kia do dự, rồi nói: “Xin chờ một chút, tôi phải gọi cho sếp và xin chỉ thị.”

Nói xong, cậu ta đi đến một góc, và gọi điện.

Trong khi Đỗ Duy nhìn ngôi biệt thự 2 tầng rưỡi đứng lẻ loi trong màn mưa, hắn đã tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Ngay tức khắc, hắn cảm thấy một sự u ám khó tả.

Cả toà biệt thự như tách biệt với thực tại, mờ mịt và tăm tối.

Bên trong biệt thự, có một ác ý mạnh mẽ đang tồn tại.

Chắc chắn, ác linh trong biệt thự vẫn còn nhớ Đỗ Duy như in…

Chương 209: Kiểm tra

Đỗ Duy vượt qua vành đai cách ly, và cầm ô đứng cách biệt thự không xa.

Hắn nhìn chằm chằm vào cửa sổ tầng hai mà không nói một lời, trông đầy tâm sự.

Ở phía sau, đó là 2 cấp dưới của Tom.

Họ gọi cho Sĩ quan Tom, sau khi được sự cho phép, họ không cản Đỗ Duy nữa.

Đối với họ, vị bác sĩ tâm lý có quan hệ rất tốt với Sếp Tom này, thật sự khá bí ẩn.

Cầm ô đen đứng dưới mưa, trông thật kỳ quái.

"Hey, bác sĩ Đỗ Duy, Sếp của chúng tôi sắp đến rồi. Nếu anh không có việc gì khác, chúng tôi khuyên anh nên quay lại bên ngoài khu cách ly."

Nghe thấy thế, Đỗ Duy đáp mà không cần quay đầu nhìn lại: "Được, giờ tôi đi ra ngoài."

Vừa nói, hắn vừa nhìn sâu vào cửa sổ tầng hai của biệt thự, nơi có khuôn mặt trắng như giấy của một người phụ nữ, trừng đôi mắt đen như mực, trống rỗng và vô hồn nhìn hắn.

"Hy vọng mày an phận một chút."

Đỗ Duy thầm nói, sau đó quay đầu rời đi.

Khuôn mặt người phụ nữ ở cửa sổ tầng hai cứ nhìn theo bóng lưng của hắn, cho đến khi hắn rời khỏi khu cách ly rồi dần dần biến mất.

Nó như thể một cái gì đó vẫn đang ấp ủ, và chưa đến thời điểm bùng phát.

Đỗ Duy tạm thời không rảnh xử lý nó, cũng không tìm được biện pháp thích hợp, hắn không thể làm gì ác linh, nó cũng không làm gì được hắn.

Không ai có thể giết ai.

Nhưng đối với Đỗ Duy, chỉ cần tìm được thủ đoạn thích hợp, hắn sẽ tiêu diệt ác linh này.

Dù sao, căn cứ hiện tại của hắn là ở New York, trong thời gian ngắn cũng sẽ không rời đi. Hơn nữa bạn gái của hắn cũng không muốn xa cách hắn, vì vậy sự yên bình của New York rất quan trọng.

Vào thời điểm này, 1 chiếc xe cảnh sát chạy tới, và mở cửa ngay sau khi đỗ lại.

"F*ck! Mình ghét phải làm việc lúc trời đang mưa!"

Tom xuống xe chửi rủa, ngay lập tức có người che ô cho anh ta.

"Thưa sếp, bác sĩ Đỗ Duy đã đợi sếp khá lâu rồi!"

Tom ậm ừ, sau đó nhìn Đỗ Duy đang bình thản cầm chiếc ô đen.

Anh ta nhún vai nói: "Mỗi lần gặp anh trời đều đổ mưa, tôi luôn cảm thấy sẽ có chuyện. Nói đi, anh trai tốt của tôi, lần này anh định làm gì? Đừng nói với tôi, biệt thự này sắp xảy ra tai nạn."

Nghe điều này, Đỗ Duy chỉ lắc đầu: "Để anh thất vọng rồi. Hiện giờ biệt thự này sẽ không xảy ra tai nạn gì. Tôi chỉ tới để kiểm tra nơi này có an toàn hay không."

"Khoan đã."

Tom ra hiệu cho cấp dưới rời đi, anh tiếp tục hỏi: “Mỗi lần anh nói sẽ không xảy ra chuyện, tôi cứ cảm thấy có điều gì đó sắp xảy ra. Hãy thành thật nói cho tôi biết, có phải chuyện gì đó rất khủng khiếp đã xảy ra hay không?”

Đối với Tom mà nói, anh chưa từng thấy Đỗ Duy làm chuyện gì không liên quan đến ác linh, hoặc đang giải quyết sự kiện ác linh, hoặc đang trên đường giải quyết sự kiện ác linh.

Vì vậy, hắn hoàn toàn không tin lời của Đỗ Duy.

Đáp lại, Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Ở New York tôi đã giải quyết tất cả những chuyện có thể giải quyết được rồi, nhưng ở thành phố khác lại xảy ra một vài sự kiện ác linh, nên tôi phải đi xử lý.”

Có nói chuyện này với Tom cũng không sao, dù sao thì anh ta cũng là cảnh sát New York, anh ta có thể tạo ra tác dụng không thể xem thường.

Hơn nữa với quan hệ của cả hai, báo cho anh ta biết cũng tốt.

Nhưng Tom nói với vẻ mặt cực kỳ lo lắng: “Anh đi công tác ở đâu vậy? Mất khoảng bao lâu?”

Đỗ Duy trả lời: “Thành phố Yard, khoảng 2-3 ngày.”

Tom nói với vẻ mặt đau khổ: “2-3 ngày? Trời ơi! Sao anh có thể rời New York lâu như vậy, anh biết đấy, tôi không thể cảm thấy an toàn nếu anh không có mặt ở New York!”

Giọng điệu cực kỳ không nỡ.

Đỗ Duy nhanh chóng lùi lại một bước, nhìn Tom với ánh mắt cảnh giác.

Thấy vậy, sắc mặt của Tom tái mét, vội giải thích: “F*ck! Ý của tôi là, nếu như anh không có ở New York, nếu lại bị một con ác linh nào đó để mắt tới, thì tôi sẽ chết rất thảm.”

Đỗ Duy bảo: “Có thể đi gặp Cha Tony.”

Tom nói với vẻ mặt cay đắng: “Nếu ông ta biết tôi là mục tiêu của ác linh, ông ta có thể sẽ khóa cửa nhà thờ, tuyệt đối không cho tôi vào. Ông ta còn sợ chết hơn cả tôi.”

Đỗ Duy đau đầu.

Xoa xoa trán, hắn nói: “Tạm thời chắc sẽ không xảy ra chuyện gì. Nếu anh gặp khó khăn, có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.”

Tom vẫn nói với vẻ đau khổ: “Vậy thì sao chứ? Chờ anh từ Thành phố Yard trở về New York, chắc có thể đến dự đám tang của tôi. Hay để tôi đến Thành phố Yard với anh, tôi có thể cùng anh đối đầu với lũ ác linh.”

Nói đến đây, anh ta nháy mắt nói: “Đến lúc đó, chúng ta sẽ thành lập một bộ đôi Đuổi Quỷ, cùng nhau đối phó những quỷ quái chết tiệt kia.”

Mặt của Đỗ Duy tối sầm lại, không thèm để ý tới Tom nữa, bèn đi về phía xe của mình.

Hắn không còn thời gian để tranh cãi với Tom, còn phải đến quận Manhattan, sau khi chắc chắn nơi đó không có vấn đề gì, hắn sẽ quay lại phòng khám để chuẩn bị rời New York.

Tom vẫn đi theo Đỗ Duy, quen thuộc mở cửa xe ngồi vào vị trí lái phụ.

“hey … anh nghĩ cái tên bộ đôi Người Đuổi Quỷ không đủ ngầu sao? Tôi có thể nghĩ ra một cái tên khác. Tôi nghĩ theo anh sẽ an toàn hơn là ở New York.”

Đỗ Duy thản nhiên nói: “Giờ tôi sẽ đi đến Ngôi nhà kinh dị, anh vẫn nhất định muốn đi cùng tôi?”

Tom tái mét: “Sao anh lại tới nơi ma quái đó?”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Kiểm tra thôi!”

Tom lập tức đổi đề tài: “À, tôi đã tra ra được, 20 năm trước ở Essegrin đã xảy ra một đám cháy ở bệnh viện phụ khoa. Joanna có thể là một trong những đứa trẻ sơ sinh đã chết trong vụ cháy.”

Đỗ Duy cau mày đạp ga: “Lên đường nói!”

Tom đột nhiên hét lên: “F*ck! Chờ đã, tôi muốn xuống xe! Tôi không muốn cùng anh bước vào Ngôi nhà kinh dị, bên dưới có mấy chục người chết, đó là hang ma! Tôi sợ sẽ tè ra quần mất!”

Đỗ Duy cười nhạo nói: “Không phải anh muốn cùng tôi lập ra bộ đôi Người Đuổi Quỷ sao? Chuyện quỷ dị mà ta tiếp xúc, đều có cấp bậc như Ngôi nhà kinh dị, đây chỉ là luyện can đảm cho anh chút thôi!”

Tom xanh mặt đáp: “Thật ra … tôi nghĩ những việc chuyên môn nên giao cho người chuyên nghiệp. Một cảnh sát như tôi vẫn thích hợp khắc phục hậu quả hơn. Anh nghĩ thế nào, người anh em tốt?”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Tôi rất vui vì anh đã lựa chọn đúng. Người Đuổi Quỷ không tuyệt như anh nghĩ. Trừ khi anh đang tìm kiếm kích thích, nếu không tôi không khuyên anh nên đi theo con đường này.”

Tom cười nhạt và nói: “Tôi thực sự thích một cuộc sống bình dị, vì vậy chúng ta hãy quên đi sự phấn khích ban nãy.”

Đỗ Duy lại trở nên lạnh lùng, nói: “Nói chung, người bình thường rất khó gặp phải ác linh.”

Tom thở dài: “Nhưng tôi không tự tin vào vận may của mình chút nào.”

Đỗ Duy bất lực nói: “Nếu như anh thật sự xui xẻo đến mức mỗi tuần gặp phải 2 ác linh, tôi đề nghị anh mua sẵn một miếng đất để đặt quan tài. Nhưng nếu anh nghĩ mình vẫn còn cứu được, thì tôi chỉ đề nghị em đến gặp Cha Tony. Ông ta có một tầng hầm với rất nhiều thứ để đối phó với lũ ác linh, nên anh… “

Hiếm khi, Đỗ Duy nói đùa.

Mà Tom lập tức lộ ra ánh mắt đã hiểu, trở nên có chút xấu xa.

Có lẽ mình nên rủ Cha Tony đến khu đèn đỏ xả stress vài ngày, để thúc đẩy mối quan hệ giữa hai người.

Nếu như mình có thể duy trì mối quan hệ bền chặt với Đỗ Duy, mình còn phải lo về ác linh nữa sao?

Chương 210: Mưu đồ của Tom

Đối với Tom, Đỗ Duy là bạn thân nhất của anh, và luôn "hợp tác" rất chặt chẽ.

Tất nhiên, nếu như nhặt xác cũng được coi là hợp tác …

Nhưng điều này không quan trọng, Tom rất vui vì anh có một người bạn đáng tin cậy và mạnh mẽ.

Bây giờ khi nghĩ đến ác linh, Tom lại nghĩ đến Đỗ Duy.

Theo ý kiến của hắn, không có ác linh nào mà Đỗ Duy không đối phó được.

Đây là một bắp đùi đáng để ôm.

Nhưng Cha Tony thì khác, là linh mục của giáo hội kiêm nhân viên hậu cần, nhưng thực chất cha là sợi dây liên kết giữa hai bên.

Tuy không quen thân, nhưng Tom trước đó đã từng đọc được một ngạn ngữ ở trên mạng của Phương Đông, dường như nói rằng khi cùng một người đàn ông đi chơi gái, anh ta sẽ trở thành người bạn đáng tin cậy nhất.

Nếu biến Cha Tony thành loại bạn tốt như thế, thì chắc chắn mình sẽ là người an toàn nhất ở New York, không ai bằng!

Tom càng nghĩ càng thấy phương pháp này khả thi, không khỏi nở nụ cười thô bỉ.

Đỗ Duy đang lái xe, cau mày hỏi: "Anh đang nghĩ gì vậy?"

Tom vô thức trả lời: “Tôi muốn đưa Cha Tony đến khu đèn đỏ để mua dâm!”

Nói xong, mặt mo đỏ bừng lên: “Không, không, không! Ý tôi là bản thân ông ấy đã già như vậy, mỗi ngày đều rất vất vả ở trong nhà thờ thờ phụng Chúa, chắc chắn rất vất vả. Tôi nghĩ ông ấy nên bồi bổ tinh cuộc sống tinh thần.”

Mí mắt của Đỗ Duy nhảy loạn xạ, và nhìn Tom với vẻ khó tin.

Một lúc lâu sau……

Hắn phun một câu: “Cẩn thận không mắc bệnh…”

Tom thì thầm: “Đừng lo lắng! Tôi không bao giờ làm bất cứ điều gì không chuẩn bị.”

Đỗ Duy không khỏi lắc đầu một cái: “Đổi chủ đề đi, nói về bệnh viện.”

Tom vội nói: “Là thế này, bệnh viện có tên là Bệnh viện phụ sản Maria, hơn 20 năm trước rất nổi tiếng ở Essegrin. Nhiều sản phụ đều đến đó để sinh con hoặc chờ sinh. Tuy nhiên, một vụ hỏa hoạn đã thiêu rụi toàn bộ bệnh viện thành đống tro tàn, rất nhiều trẻ sơ sinh ,và nhân viên y tế đã chết.”

“Tôi đã tính toán thời gian. Năm Joanna chào đời cũng là lúc bệnh viện bị cháy.”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi bình tĩnh nói: “Vậy anh nghi ngờ Joanna sinh ra ở bệnh viện kia và vụ cháy có liên quan đến Vidar sao?”

Tom nói: “Đúng vậy, tôi nghĩ Vidar đang dùng phương pháp này để chọn ra những đứa trẻ phù hợp, từ đó tạo ra ác linh.”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Có thể tra ra có bao nhiêu trẻ sơ sinh chết trong đám cháy?”

Tom suy nghĩ một chút rồi nói: “Có 28 bé, nhưng tôi hiện đang xác định xem 28 bé này có thay đổi diện mạo, và hòa nhập vào xã hội hay không.”

Về vấn đề này, có thể điều tra manh mối thông qua hồ sơ thông tin dân cư.

Đỗ Duy đương nhiên biết điều đó, lại hỏi: “Hiện tại đã có người khác chịu trách nhiệm về giáo phái Vidar, anh có thể chia sẻ thông tin mà anh điều tra được với Cha Tony.”

Tom đồng ý và nói: “Đây là một lý do chính đáng. Tôi sẽ rủ ông ấy đến khu đèn đỏ vào buổi tối, và nói rằng có một cuộc trao đổi bí mật với anh ấy về Vidar. Ông ấy nhất định sẽ không từ chối.”

Đỗ Duy: …

…

Nửa giờ sau.

Lối vào công viên giải trí ở Manhattan, New York.

Rào chắn cách ly bị nước mưa giội cho run rẩy.

Sau khi Đỗ Duy đỗ xe, hắn cùng Tom bước xuống xe.

Với Đỗ Duy ở đó, Tom không sợ hãi lắm.

Lúc này Đỗ Duy mới chú ý tới lối vào công viên giải trí có vài ngôi nhà đơn sơ, hình như có người ở.

Vì vậy hắn tò mò hỏi: “Ở đây có bố trí nhân lực sao?”

Tom nhún vai và nói: “Đó là do cảnh sát ở Quận Manhattan sắp xếp, nhưng tôi hiện đã được thăng chức, và họ ở dưới quyền của tôi.”

Vừa nói, anh còn nhân tiện nói: “Lần trước chúng tôi đóng cửa Ngôi nhà kinh dị, nhân tiện muốn đóng cửa công viên giải trí, nhưng tên quản lý công viên chết tiệt sống chết không

chịu. Nên tôi đã thông báo với cấp trên, lấy cớ chủ của công viên nợ tiền thuế, để tra xét, phong toả toàn bộ công viên.”

“Nghe có vẻ phi lý, nhưng không còn cách nào khác. Dẫu sao, luôn có một số người không kiềm chế được cái miệng, dễ tạo ra khủng hoảng.”

Vừa dứt lời, bèn đi tới trước ngôi nhà đơn sơ, Đỗ Duy đi theo phía sau.

Ngay lập tức, các nhân viên cảnh sát bèn bước ra khỏi đó.

“2 ngày nay có ai tới không?”

“Thưa Sếp, không có ai ạ, xung quanh đều công viên giải trí có người của chúng ta, ngay cả chó hoang cũng không vào được.”

Tom hài lòng gật đầu, quay đầu nhìn Đỗ Duy nói: “hey, anh nghe chưa, ở đây tuyệt đối an toàn.”

Đỗ Duy ừ một tiếng, hắn lập tức tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn, quan sát toàn bộ khu vui chơi.

Bầu không khí có chút đè nén … nhưng không rõ ràng lắm.

Trên bầu trời phía trên, sắc trời trông ảm đạm hơn, xám xịt, như thể sương mù sắp xuất hiện.

“Có vẻ như sẽ không có rắc rối nào trong thời gian này. Khi tôi trở về từ Yard, xem xem có thể giải quyết rắc rối trong Ngôi nhà kinh dị hay không.”

Đỗ Duy suy tính như vậy.

Hắn sắp xếp chuyện Ngôi nhà kinh dị trước cả việc đối phó với ác linh Đỗ Duy.

Tất nhiên, ngay khi trở về từ Yard, Cha Tony có thể sẽ tìm ra thông tin về ác linh có liên quan đến chiếc gương, và Đỗ Duy sẽ thay đổi mục tiêu của mình không chút do dự.

Suy cho cùng, đối với hắn mà nói, ác linh Đỗ Duy hiện giờ chính là khủng hoảng lớn nhất.

Nó đáng sợ hơn bất kỳ ác linh nào khác.

Ngay cả lời nguyền của The Nun cũng phải qua giai đoạn tích tụ dần dần đến bùng nổ, nhưng ác linh Đỗ Duy miễn là tìm được cơ hội thì tuyệt không do dự.

Khi nó đã tấn công, tất phải có niềm tin sẽ thành công tuyệt đối.

Giống như Đỗ Duy, cả hai không bao giờ làm những điều không chắc chắn.

Suy nghĩ về điều này.

Đỗ Duy quay đầu lại và nói với sĩ quan Tom: "Tôi phải vào xem một chút, anh có đi cùng tôi không?"

Tom ngập ngừng: "Tuy tôi rất muốn ở bên ngoài, nhưng tôi thực sự không thể để anh vào một mình được."

Vừa nói, anh vừa nhún vai, giả vờ bình tĩnh đi theo Đỗ Duy, một tay đút túi, lấy ra nửa chai nước thánh.

Lần trước tắm rửa còn chưa dùng hết, hắn luôn mang theo bình nước thánh này.

Thấy vậy, Đỗ Duy không nói gì thêm, che dù im lặng đi qua khu cách ly, tiến vào công viên giải trí.

Nhìn xung quanh.

Trong cơn mưa, công viên giải trí dường như càng lúc càng lạnh, ngoại trừ Đỗ Duy, và Tom run rẩy đi dưới mưa, không có bất kỳ sinh mệnh nào khác.

Nơi này thật hoang vắng, và nhàm chán.

Những hạt mưa lớn rơi trên mặt đất tụ lại thành vũng.

Phản chiếu trong vũng nước là phù điêu mặt quỷ được phóng to, và tòa nhà phía sau.

Tom vô tình bước vào vũng nước, và ngay lập tức chửi rủa: “F*ck! Quần của tôi ướt hết rồi!”

Đỗ Duy không thèm quan tâm, hắn cau mày nhìn Ngôi nhà kinh dị trước mặt.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, toàn bộ Ngôi nhà kinh dị mang một cảm giác u ám nặng nề, khiến lông tóc dựng đứng rất phi lý.

Giống như khi đứng một mình trong nghĩa trang, kiểu tâm lý mâu thuẫn không cách nào thích ứng được.

Trên thực tế, Ngôi nhà kinh dị này không khác nghĩa trang là mấy.

Bên trong cũng có hàng chục người chết.

Nhưng đột nhiên, Đỗ Duy cau mày.

Lần đầu tiên đến đây, nơi này không đáng sợ như vậy.

Có vẻ như Ngôi nhà kinh dị đã trải qua một sự thay đổi bất thường, không thể áp chế những ác linh trong đó, khiến cho ác ý lộ ra bên ngoài.

Ngay lập tức, hắn đưa ra phán đoán: “Có thứ gì đó trong này vừa chạy mất.”

Chương 211: Tín ngưỡng nguyên thủy

Khi Tom nghe thấy lời này của Đỗ Duy, anh ấy nhìn xung quanh với vẻ cảnh giác.

“Anh không đùa đó chứ? Thật sự có thứ đã chạy ra ngoài?”

Xung quanh yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng mưa dày đặc, không khí ẩm ướt nhớp nháp.

Lối vào của Ngôi nhà kinh dị có đầy các vành đai cách ly. Mặc dù dưới cảnh này trông hơi quỷ dị nhưng rất khó nhận ra vấn đề.

Nhưng Đỗ Duy kiên quyết nói: “Quả thực có cái gì đó, nhưng tôi cũng không rõ là cái nào.”

Tom sững sờ một lúc mới hiểu ra ý của Đỗ Duy, vội nói: “Cái gì? Có rất nhiều ác linh trong Ngôi nhà kinh dị?”

“Đúng……”

Sau khi nói xong, Đỗ Duy không khỏi trầm mặc, vội vã che dù chạy tới cửa ra vào của Ngôi nhà kinh dị.

Tom nghiến răng nghiến lợi, nói với theo: “F*ck! Đừng chạy nhanh như vậy, ở một mình đáng sợ lắm!”

Một nửa Ngôi nhà kinh dị nằm dưới lòng đất, cửa ra và lối vào không ở cùng một vị trí.

Sau khi hai người đi một vòng, họ đến thang máy nơi Đỗ Duy đã rời đi.

Tất nhiên.

Hiện giờ công viên đã bị đóng cửa, thang máy đương nhiên sẽ không thể hoạt động bình thường khi mất điện.

Chỉ là khi cả hai đến lối ra, Tom giật mình vì cảnh tượng trước mặt.

Ở lối ra. Cánh cửa thang máy ban đầu đóng chặt đã được mở ra, khắp đều toàn là những bàn tay máu đông đặc thành màu nâu, và tấm gương dùng để tạo ra bầu không khí kinh dị bị bao phủ bởi những vết nứt dày đặc.

Những bàn tay máu đó bò khắp bên trong thang máy, lộ vẻ hỗn loạn và vô tổ chức, dễ gợi nhớ đến cảnh tượng đẫm máu từng xảy ra ở đây.

Ánh mắt của Đỗ Duy hơi lạnh, vẻ mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc khi nhìn hình dáng của những bàn tay máu.

Hắn nhận thấy các ngón tay của bàn tay máu tương đối mảnh mai, các khớp xương rất rõ ràng, trông giống như bàn tay của một bộ xương.

Khung cảnh rất đẫm máu, và ma quái.

Không thể giải thích được, một cảm giác chán nản, u ám từ từ xuất hiện trong tâm trí của Đỗ Duy.

Nhưng hắn đã quen với chuyện này, thậm chí còn trầm ngâm suy tính.

“Lúc mình ở trong Ngôi nhà kinh dị, mình đã gặp 2 ác linh, và 5 quỷ hồn.”

“Phù hợp với những bàn tay máu này, chỉ còn lại nữ ác linh da bọc xương mặc một chiếc váy dài nhăn nhíu bẩn thỉu…”

Đó là lần đầu tiên hắn gặp Annabelle.

Nữ ác linh ở trong căn nhà sâu nhất của Ngôi nhà kinh dị đang ôm chặt Annabelle, giữa hai ác linh đã xảy ra sự áp chế,

và đối đầu.

Và kết hợp với đặc điểm thu hút quỷ hồn của Annabelle, có thể phân tích rằng lúc đó, ác linh này muốn điều khiển Annabelle.

Nhưng bây giờ, nó đã rời khỏi Ngôi nhà kinh dị …

Lúc này Tom ở bên cạnh sắc mặt tái nhợt, hô hấp trở nên gấp gáp, lo lắng nói: "Ở đây đã xảy ra chuyện gì, tại sao ác linh lại rời khỏi nơi này? Rõ ràng là trong khoảng thời gian này không có ai tới công viên giải trí."

Điều này thật sự sai lầm.

Mặc dù những ác linh trong Ngôi nhà kinh dị có ác ý mạnh mẽ với người sống hơn những ác linh bên ngoài, chúng sẽ không dễ dàng rời đi khi không có ai phát động chúng.

Và điều duy nhất có thể thiết lập liên lạc với những ác linh này là Đỗ Duy, người sống sót thoát ra khỏi nơi này.

Theo một nghĩa nào đó, Đỗ Duy có thể được hiểu là mục tiêu của chúng.

Nhưng giải thích như vậy vẫn không hợp lý.

Bởi vì chỉ cần ác linh ra khỏi nơi này, nó nhất định sẽ tìm thấy Đỗ Duy, và tìm cách giết hắn. Nhưng gần đây, Đỗ Duy chưa từng gặp phải ác linh nào khác.

Vô cùng khó hiểu.

Đột ngột……

Ánh mắt của Đỗ Duy dời về phía thang máy trên cùng.

Khi nhìn thấy nóc Ngôi nhà kinh dị, hắn cau mày nói: "Phía trên là tình huống gì vậy?"

"Hả?" Tom kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn theo ánh mắt của Đỗ Duy, đột nhiên nheo mắt lại.

Trên nóc nhà kinh dị có rất nhiều vết sơn đen giống như nước mưa chảy xuống, tuy không nhiều, nhưng rất dày đặc, khiến cho cả Ngôi nhà kinh dị càng thêm quái dị.

"Có vẻ như một số hình graffiti đã bị chảy màu, đúng không?"

Tom không thấy có gì không ổn, bèn nói với Đỗ Duy: "Hay là cứ về trước, tôi luôn cảm thấy nơi này có chút ghê rợn, ừm … tôi không sợ đâu đó, tôi chỉ muốn về sớm rủ Cha Tony đi cùng."

Đỗ Duy lắc đầu nói: "Có gì đó rất không ổn. Sơn graffiti lên nhựa cao su, không dễ phai màu. Hơn nữa, Ngôi nhà kinh dị đã được xây dựng trong công viên lâu như vậy. Nếu phai màu, không thể đến giờ mới xảy ra."

"Tôi nghi ngờ trong tình huống các anh không để ý, ai đó đã đến Ngôi nhà kinh dị và làm điều gì đó ở đây."

"Tôi muốn lên mái nhà để xem."

Nói như vậy, Đỗ Duy bắt đầu tìm kiếm bất kỳ chiếc thang nào xung quanh mình, đối với một người không được đào tạo chuyên nghiệp như hắn, việc leo lên nóc Ngôi nhà kinh dị vào ngày mưa gần như không thể, rất dễ trượt chân té ngã.

Tom ở bên cạnh đã nghe thấy điều này, gương mặt của hắn trở nên vô cùng xấu xí. Hắn bất đắc dĩ nhìn Đỗ Duy, bất lực nói: "Đừng nhúc nhích, để tôi tới."

Đỗ Duy quay đầu lại nhìn anh, với ánh mắt khó hiểu.

Tom thở dài nói: "Tôi là sinh viên tốt nghiệp học viện cảnh sát, tuy tôi không thuộc top ưu tú, nhưng leo lên một mái nhà không khó đối với tôi. Tôi leo lên rồi trước, rồi kéo anh theo."

Đỗ Duy nhún vai: "Anh cẩn thận."

Tom vẫy tay ra dấu đã hiểu, sau đó bỏ ô xuống, kiểm tra điểm có thể mượn lực, cúi xuống và nhìn thấy phù điều hình mặt quỷ trên vách tường của Ngôi nhà kinh dị.

Sau đó, hắn nghiến răng, mượn lực của cơ thể, linh hoạt leo lên mái nhà.

"F*ck! Cái quái gì thế này?"

Ở trên nóc nhà, giọng của Tom rất sốc. Anh quay đầu lại và nói với Đỗ Duy: "Anh nói đúng. Ai đó đã để lại thứ gì đó trên mái nhà. Có vẻ như nó được làm bởi lũ cuồng tín của Vidar."

Đỗ Duy không chút do dự nói: "Kéo tôi lên!"

Vừa nói, hắn vừa học theo thao tác vừa nãy của Tom, thụp xuống chộp lấy phù điêu mặt quỷ, rồi đưa tay về phía Tom.

Tom biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề, anh nắm lấy Đỗ Duy, nghiến răng, mặt đỏ bừng kéo hắn lên.

"Cẩn thận, trơn đấy…"

"Không sao đâu."

Giọng của Đỗ Duy bình thản, hắn nhìn lên bề mặt mái nhà mà không quan tâm đến cơ thể mình đang bị ướt vì mưa …

Đó là một đồ án giống như 1 mạng nhện khổng lồ.

Được phác hoạ bởi lớp sơn đen không xác định, một ngôi sao năm cánh khổng lồ được tạo thành, viền xung quanh vẽ một đường tròn hai lớp.

Trên mỗi sừng của ngôi sao năm cánh đều có một khoảng trống, giống như nơi để tế phẩm.

Nhưng rõ ràng, những tế phẩm này đã được lấy đi.

Ở giữa ngôi sao năm cánh, có thể thấy mơ hồ hình bóng con người đã bị mưa cuốn trôi.

Theo ghi chép của giáo hội, đây là tín ngưỡng nguyên thủy …

Còn kẻ được tôn thờ, đó là Satan.

Chương 212: Ngôi nhà kinh dị có thể di chuyển

Dưới cơn mưa tầm tã, Đỗ Duy kiểm tra lại đồ án thờ cúng nguyên thuỷ, lấy điện thoại ra chụp lại tất cả chi tiết.

Ở bên cạnh hắn, Tom run lẩy bẩy dưới cơn mưa. Anh ta chẳng thể hiểu nổi, vì sao cơ thể của mình rõ ràng cường tráng hơn Đỗ Duy rất nhiều, nhưng đối phương lại không hề hấn gì, bị mưa giội xối xả vẫn tỉnh bơ?

"Này Đỗ Duy, anh làm xong chưa? Tôi sắp tê cứng luôn rồi.."

Tom bực mình nói, lúc này lại có một cơn gió bất chợt thổi qua, anh ta thoáng rùng mình, hàm răng không ngừng lập cập va vào nhau.

"Tôi ghét những ngày mưa!"

Nghe vậy, Đỗ Duy quay đầu sang nhìn anh ta rồi nói: "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Xem xét tình hình hiện tại, Ngôi nhà kinh dị rõ ràng là do con người tạo ra, người đáng nghi nhất chính là ông chủ thần bí kia.

Nhưng mà Đỗ Duy cũng không biết rốt cuộc đồ án trên nóc nhà có phải do ông chủ thần bí chế tạo hay không, bởi vì thứ này rất rõ ràng là sản phẩm của tín ngưỡng nguyên thuỷ.

Theo ghi chép của Giáo Hội, chỉ có những tín đồ của Satan mới làm như vậy.

Nếu đúng là cùng một người, vậy thì động cơ của ông chủ bí ẩn này cực kỳ đáng sợ - Dùng Ngôi nhà kinh dị để nuôi ác linh, sau đó thả chúng ra để thực hiện những mưu đồ của mình.

Những người này còn đáng sợ hơn tà giáo đồ của Vidar nhiều.

Bởi vì bọn chúng là những phần tử phản xã hội cực đoan nhất, huỷ hoại những thứ tốt đẹp, hay thậm chí là giết người với chúng cũng chỉ như trò trẻ con mà thôi. Thậm chí chúng còn điên cuồng đến nỗi hiến tế chính bản thân mình cho Satan…

Đỗ Duy đã từng hỏi Cha Tony rằng Satan rốt cuộc là thứ gì, nhưng ông lại trở lời rất chung chung. Ông nói Satan là tượng trưng của cái ác, rất nhiều ác ma kinh khủng độc ác đều là một bộ phận của nó, hoặc có lẽ là một mặt khác.

Nó không có hình tượng cụ thể, bởi vì nó là một khái niệm. Điều này có vẻ giống The Nun, nhưng giữa hai bên lại hoàn toàn khác biệt.

…

Bộp…

Tom nhảy từ trên nóc nhà nhảy xuống, còn Đỗ Duy thì ở phía sau, đang tìm một ví trí khác để nhảy.

Nhưng ngay vào lúc này, bỗng cảm giác lạnh lẽo khiến người ta rợn cả tóc gáy đột ngột xuất hiện, từ mắt cá chân đang lặng lẽ lan tràn lên tới lưng của Đỗ Duy.

Quần áo của hắn vốn đã ướt sũng vì mưa, cơn ớn lạnh vừa xuất hiện như xuyên vào trong cơ thể của hắn, rét buốt đến thấu xương…

Ngay lúc này, Đỗ Duy phát hiện chân phải của mình đã hoàn toàn mất cảm giác.

Sắc mặt của hắn lập tức trầm xuống, cúi đầu liếc mắt nhìn dưới chân. Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn nhìn thấy một cánh tay khô gầy nhợt nhạt, chẳng biết từ khi nào chui ra từ nóc nhà, đang nắm chặt lấy chân phải của mình.

Chuyện này quá kỳ quái…

Từ khi mình tiến vào công viên trò chơi đến giờ, vẫn luôn trong trạng thái Quỷ Nhãn, nếu như có ác linh xuất hiện thì mình chắc chắn sẽ biết, tuyệt không có chuyện không phát hiện ra.

Tom ở phía dưới nhìn thấy Đỗ Duy đứng yên bất động, vội vàng lên tiếng: "Có chuyện gì vậy? Anh gặp rắc rối à?"

Nghe vậy, Đỗ Duy cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói: "Chút chuyện nhỏ mà thôi, anh cứ đi trước đi."

Nói xong, hắn lặng lẽ móc chiếc zippo có thể đối phó với ác linh từ trong túi ra.

Tạch… Nhẹ nhàng bấm bật lửa, nhưng ngọn lửa màu đỏ hồng như trong tưởng tượng không hề xuất hiện…

Cái zippo này có thể bén lửa trong bất kì điều kiện nào, miễn là gặp phải ác linh. Kể cả ở trong nước cũng vậy, nó thuộc về loại tồn tại "duy tâm".

Nếu như không thể bén lửa, vậy sẽ có 2 loại tình huống. Một là ác linh nó gặp phải quá mạnh, khiến cái bật lửa hoàn toàn mất hiệu lực, trong trường hợp thứ hai là vì đối phương không phải ác linh, cũng không phải một loại tồn tại tương tự nào.

"Chỉ đơn thuần là một cái xác thôi sao?"

Đỗ Duy bình tĩnh cất zippo vào túi, chỉnh lại quần áo, rút ra một khẩu súng lục.

Nhưng hắn còn chưa kịp nổ súng, cánh tay kia bỗng nhiên buông lỏng ra, dường như nó cảm nhận được một thứ gì đó.

Sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của Đỗ Duy, cánh tay từng chút một rụt khỏi nóc nhà.

Nóc nhà vẫn như lúc ban đầu, không hề xuất hiện một chút hư hại nào để một cánh tay có thể xuyên qua nó cả. Thoạt nhìn, hệt như chưa hề có việc gì xảy ra…

Quỷ dị doạ người…

"Hình như mình đã gặp thứ giống như thế này ở đâu rồi thì phải?"

Giọng điệu của Đỗ Duy khá phức tạp, nhưng trong tình huống này thì hắn cũng không dám ở trên nóc nhà nữa. Chẳng may lại xuất hiện một đống cánh tay như vậy, kéo hắn vào Ngôi nhà kinh dị thì sao?

Ở phía dưới, Tom thấy Đỗ Duy nhảy xuống, vội vàng nói: "Tôi cần một lời giải thích, những thứ trong đó chạy ra ngoài sao?"

Đỗ Duy cũng không lập tức trả lời Tom, lắc đầu, đi ra bên ngoài.

Tom ngán ngẩm theo sát phía sau, lắc đầu thở dài, cũng không gặng hỏi Đỗ Duy nữa, vì anh biết rằng kiểu gì hắn cũng sẽ cho anh một câu trả lời.

Thực ra Đỗ Duy đang suy nghĩ, hắn nhớ mang máng rằng mình đã gặp thứ tương tự như vậy ở đâu đó rồi, nhưng có vắt nát óc cũng chẳng nhớ được rốt cuộc là đã gặp ở nơi nào.

Ở thành phố Massas cũng không phát sinh tình huống quỷ dị như này. Cánh tay bên trong chiếc đồng hồ cổ kia, cùng với

tình huống trong Ngôi nhà kinh dị cũng không giống nhau lắm…

Đỗ Duy bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm vào Tom, nói: “Có lẽ chúng ta không cần phải lo lắng những thứ trong Ngôi nhà kinh dị chạy ra ngoài.”

Tom ngạc nhiên nhìn Đỗ Duy, có vẻ khó hiểu hỏi lại: “Là sao? Anh nói rõ ràng chút đi.”

“Nếu những thứ bên trong Ngôi nhà kinh dị không thoát ra ngoài, thì có nghĩa là công viên trò chơi sẽ an toàn?”

“Không… ngược lại, ở đây sẽ càng thêm nguy hiểm.”

Sắc mặt Đỗ Duy trở nên khó coi, trầm giọng nói: “Khi tôi trở thành Người Đuổi Quỷ, Cha Tony đã cho tôi một quyển sách, trong đó ghi chép lại tất cả các ác linh mà giáo hội từng tiếp xúc.”

“Có loại rất giống ác linh, nhưng không hoàn toàn là ác linh, có vẻ rất giống với Ngôi nhà kinh dị này.”

“Ngay từ đầu, những ác linh bên trong Ngôi nhà kinh dị nguy hiểm hơn so với ác linh ở bên ngoài, nhưng sau khi xuất hiện một loại quy luật nào đó, thì Ngôi nhà kinh dị sẽ trở thành một lồng giam ác linh.”

“Nó nuôi sống ác linh, mà ngược lại ác linh cũng nuôi sống nó.”

“Mà bây giờ, nó đã hoàn toàn được hình thành.”

Đỗ Duy nói xong, trong lòng hắn xuất hiện một cảm giác cực kỳ hoang đường. Bởi vì hắn phát hiện, khi chính mình ở trong Ngôi nhà kinh dị, tình huống cũng giống hệt như khi ở trên xe buýt, chỉ là cái sau thì rất thần bí, còn cái trước thì lại quá kinh khủng.

Tom trợn tròn mắt, chật vật nuốt nước miếng ực một cái, nói: “Lại còn có thể như vậy?”

“À không, ý tôi là… bây giờ chúng ta nên làm gì? Còn cái mà anh nói rằng “nguy hiểm hơn” rốt cuộc là sao?”

Đỗ Duy tỉnh táo nói: “Chờ giáo hội đến giải quyết thôi, Ngôi nhà kinh dị này… nếu như tôi đi vào, có lẽ cũng sẽ không có khả năng sống sót trở ra, hơn nữa nó còn có thể di chuyển…”

Tom nói với vẻ hoài nghi: “Ý anh là nó còn sống?”

Đỗ Duy cười nhạt: “Cũng có thể hiểu như vậy, nói không chừng qua một thời gian nó sẽ đột nhiên biến mất, rồi lại xuất hiện ở một thành phố khác.”

Sắc mặt Tom méo xệch, hỏi: “Có thể xác định quỹ tích di chuyển của nó không?”

Đỗ Duy lắc đầu, trả lời: “Không xảy ra chuyện gì, tôi rất khó phán đoán, nhưng có khả năng nó sẽ xuất hiện ở trong một công viên nào đó, cụ thể thì phải đợi giáo hội đến giải quyết.”

Tom thở dài, bất lực nói: “Khi nào thì anh khởi hành đến thành phố Yard?”

Đỗ Duy đáp: “8 giờ sáng xuất phát, có lẽ giữa trưa sẽ đến nơi.”

“Có cần tôi và Cha Tony tiễn anh một đoạn không?”

“Không cần đâu, bạn gái tôi sẽ đưa tôi đi.”

Chương 213: Di chuyển

Vào ban đêm.

Phòng khám tư vấn tâm lý.

Sau khi Đỗ Duy gửi thông tin liên quan về Ngôi nhà kinh dị cho Cha Tony, hắn bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Ngôi nhà kinh dị không còn là thứ mà hắn có thể xử lý.

Ít nhất, xử lý nó không hợp với thân phận hiện giờ của hắn. Bởi vì những thứ ở cấp độ này, ngay cả Người Đuổi Quỷ tinh nhuệ cũng có thể dễ dàng mất mạng, rất khó có thể còn sống sót.

Cha Tony nói rằng giáo hội sẽ sớm đưa ra phản hồi, nhưng điều đó không liên quan gì đến Đỗ Duy.

Bởi vì sáng sớm ngày mai, hắn sẽ lên đường đến Thành phố Yard để giải quyết sự việc của ác linh.

Là: Truyền thuyết đáng sợ về Mary Shaw.

Theo Cha Tony, ở Thành phố Yard đã có hơn một chục người chết vì cái gọi là Mary Shaw, tất cả họ đều tập trung trong một khu dân cư cũ. Lúc còn sống họ cư xử như thể đã gặp thứ đáng sợ nhất, biểu cảm vặn vẹo, hoảng sợ cứ như đang sống bị doạ chết tươi. Những người chết đều có một điểm chung, đó là lưỡi của họ bị kéo đứt khi còn sống.

Không có quy luật nào cả.

Khi đó, Đỗ Duy sẽ ở lại Yard trong hai ngày để điều tra chân tướng sự kiện ác linh, đồng thời giải quyết ác linh này.

Tất nhiên……

Nếu sự việc trở nên quá nghiêm trọng, hắn sẽ lập tức rời đi.

Đối phó với ác linh mà không cẩn thận, sẽ chết rất thảm.

Bởi vì thứ này không có chênh lệch thực lực quá rõ ràng, độ nguy hiểm liên quan đến quy luật giết chóc, bất cẩn một chút, ngay cả Người Đuổi Quỷ tinh anh cũng có thể chết trong tay ác linh bình thường nhất.

Và giữ bình tĩnh là yếu tố đầu tiên để chống lại ác linh.

Sau khi Đỗ Duy thu dọn hành lý, bèn ngồi trên ghế sô pha, đăm chiêu nhìn cảnh tượng trong nhà.

Đồng hồ cổ, Annabellele, Cái Bóng, và quả bóng bay màu đỏ gắn trên gác mái - Pennywise.

Bây giờ có 4 ác linh trong nhà.

Mà trên người hắn mang theo một ác linh đeo mặt nạ, cộng với ác linh ẩn trong 2 lá bài Joker.

Thậm chí trong cơ thể hắn vẫn còn có ác linh Đỗ Duy, nguy hiểm nhất.

Nếu cộng thêm lời nguyền đang trong thời kỳ ủ bệnh, cả đầu nguồn của The Nun nữa.

“8 thứ đáng sợ, nhà mình càng lúc càng loạn, hoàn toàn không phù hợp với ý định ban đầu của mình.”

Đỗ Duy thở dài xoa trán, có chút đau đầu.

Ban đầu hắn chỉ muốn thoát khỏi sự đe dọa của các ác linh, nhưng thật không ngờ khi sự việc được giải quyết, các ác linh trong nhà càng lúc càng tăng.

Đây là con đường vô cùng nguy hiểm một đi không trở lại.

Nhưng bây giờ Đỗ Duy không thể dừng lại.

“Hy vọng giáo hội có thể nhanh chóng tìm ra ác linh liên quan đến chiếc gương. Ít nhất nó có thể giải quyết được rắc rối của ác linh Đỗ Duy, để tôi thở phào một chút.”

Câu này xuất phát từ trái tim.

Đỗ Duy không thể cứ ở mãi trong tình trạng đi trên dây như vậy, nó sẽ hoàn toàn bóp chết hắn.

Giống như một sợi dây căng, nếu không được thả lỏng, liên tục tạo áp lực, sớm muộn sẽ bị đứt dây.

Khi đó, Đỗ Duy cảm thấy mình sẽ hoàn toàn sụp đổ, cho dù cán cân có được tiếp tục cân bằng cũng vô dụng.

“Mình vẫn phải giải quyết vấn đề ác linh hoá của bản thân, nhưng chuyện này phải sau khi rời Yard. Lúc đó, mình có thể tiết lộ thân phận Hunter của mình cho giáo hội, nhưng phải làm sao cho hợp lý …”

Đỗ Duy nói xong, nhìn đồng hồ cổ và Annabelle với ánh mắt có chút kỳ quái.

Bây giờ hắn đang nghĩ về điều gì đó.

Liệu có cần đem theo ác linh trong nhà? Hãy sử dụng nó như một lá bài tẩy vào thời điểm quan trọng.

Vì sự tồn tại chưa được biết đến mang tên Mary Shaw ở Thành phố Yard, hơn mười người đã bị giết, con số này nhiều hơn so với bị Cái Bóng giết.

Cũng có nghĩa là, mức độ nguy hiểm của nó sẽ không quá thấp.

Nếu một trong những ác linh trong nhà được đưa ra ngoài, nó sẽ giúp ích cho tình hình lúc đó.

Annabelle chắc chắn không thích hợp, bởi vì một khi nó rời khỏi tủ đóng khung, nó sẽ ngay lập tức tấn công mình.

Dù sao, nó đã thua 2 lần.

“Thật sự là rất đau đầu…”

Đỗ Duy đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ cổ.

Những chiếc kim đồng hồ xếp chồng lên nhau xoay đều đặn, không có dị thường nào cả.

Hắn không quan tâm, tự lẩm bẩm: “Theo suy luận trước đây của tao, mục tiêu của mày là tao, bởi vì tao là người mang lời nguyền, còn mày đang giam cầm lời nguyền, vì vậy mày đang giam cầm tao.”

“Nhưng hình như mày không muốn tao chết, cho nên tao sẽ đưa mày ra ngoài, một khi tao gặp nguy hiểm, mày sẽ giúp tao chứ?”

Ý tưởng rất táo bạo.

Nhưng có vẻ khả thi …

Nhưng sau khi Đỗ Duy suy nghĩ kỹ càng, bèn từ bỏ ý định này.

Vì đồng hồ cổ quá thần bí, lại còn khó kiểm soát, nên một khi đã dùng nó như một lá bài tẩy, chỉ cần có trục trặc, nhất định sẽ khiến mình trở tay không kịp, lúc đó lại càng thêm rắc rối.

“Hay mang Pennywise theo, nó không có nguy hiểm gì với mình, có lẽ nó có thể được sử dụng làm lá chắn vào những thời điểm quan trọng.”

Giọng điệu của Đỗ Duy trở nên cứng rắn hơn, dù Pennywise hiện tại quá yếu để có quẩy tưng bừng, nhưng chỉ cần có thể kiểm soát bản thân, có thể dùng nó để làm việc gì đó.

Chỉ cần ám thị tâm lý cho bản thân, sức mạnh của nó sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, từ đó tạo ra sự tồn tại của nhiều ác linh giả mạo.

Hơn nữa nó đã bị trói buộc với mình, nếu ác linh khác muốn giết mình, thì nó sẽ tấn công chúng, đó là cái gọi là cân bằng.

"Còn có Cái Bóng… nhưng chỉ cần mang theo hình của nó, mình có thể kéo nó tới bất cứ lúc nào."

Đỗ Duy cảm thấy tự tin hơn. Hắn kiểm tra ba lô của mình, và đảm bảo rằng mọi thứ vẫn chưa bị rơi ra. Sau đó, hắn quay trở lại phòng ngủ, chuẩn bị thực hiện cuộc gọi cho Alexis, rồi bắt đầu nghỉ ngơi.

"Mình đã nghĩ ra tất cả những gì có thể nghĩ. Hy vọng sự kiện ác linh này có thể dễ dàng giải quyết…"

……

Và lần này, trong công viên giải trí ở Quận Manhattan, New York.

Trời tối đen như mực, mưa như trút nước. Bầu không khí ức chế, chết chóc.

Trong bóng tối dường như có thứ gì đó phát ra tiếng sột soạt, giống như có người thì thầm, dường như có thứ gì đó đang cọ vào mặt đất.

Quỷ dị và đáng sợ không nói nên lời.

Ngay sau đó, trong khu vực Ngôi nhà kinh dị ở phía đông công viên giải trí, một tiếng lách cách đột nhiên vang lên…

Khi cơn mưa xối xả rơi xuống xung quanh Ngôi nhà kinh dị, nó như bị cuốn vào một vòng xoáy vô hình, xoắn lại và hội tụ thành một dòng nước lơ lửng trên không trung.

Thời gian dần trôi, vào giữa đêm, khi dòng nước ngày càng dày đặc, một bức màn nước trong suốt dần hình thành, bao phủ toàn bộ Ngôi nhà kinh dị.

Qua bức màn nước, cảnh tượng bên trong lại trở nên mơ hồ.

Ban đầu có thể nhìn thấy đường viền của Ngôi nhà kinh dị, nhưng sau một thời gian ngắn, những đường viền đó dần trở nên mờ đi, giống như có một loại lực lượng quái dị nào đó đang tùy ý khuấy động.

Khi đạt đến điểm giới hạn.

Xột xoạt…….

Toàn bộ bức màn nước sụp đổ bởi vì một lực lượng nào đó biến mất, nó nặng nề rơi xuống, cọ rửa sạch sẽ mặt đất.

Một cái hố khổng lồ đã được hình thành, ngay tại vị trí cũ của Ngôi nhà kinh dị.

Như Đỗ Duy đã nói, nó di chuyển …

Chương 214: Mary Shaw

Vào giữa trưa ngày hôm sau.

Một chiếc Porsche Cayenne màu đen rẽ vào khúc quanh tới Thành phố Yard, rồi lái thẳng vào thành phố.

Đỗ Duy không lái chiếc McLaren GT mà Alexis đưa cho hắn, bởi vì mưa lớn không biết bao giờ mới ngớt, trong thời tiết như thế này lái SUV thì hợp hơn.

Mà trong ga-ra của Alexis, cơ bản loại xe gì cũng có…

Sau vài lần rẽ, hắn đã đến một khu phố cổ.

Nó có một cái tên rất đẹp: Tulip.

Đây là nơi xảy ra sự kiện ác linh ở Thành phố Yard.

Đỗ Duy đậu xe, và đưa mắt nhìn toàn bộ khu phố.

Nhìn từ bên ngoài, quần thể kiến trúc hiện lên phong cách kiểu cũ của thế kỷ trước của thập niên 80. Có vẻ như nơi này thường xuyên được tu sửa, trông không giống một khu phố hoang tàn đang xuống cấp. Nhưng trông vẫn khá lạc hậu.

Hắn suy nghĩ một chút, xuống xe khoác ba lô đi đến cổng của khu phố.

Cơn mưa vẫn nặng hạt như trước…

2 thành phố cách nhau cũng không xa nên thời tiết ở Yard không khác mấy New York.

Đỗ Duy cầm ô đen nhìn vào bên trong qua lan can ở cổng khu phố. Ở ven khu phố, có một tòa nhà chung cư được sơn toàn bằng màu trắng. Số tầng lầu cũng giống như các tòa nhà

khác, có tổng cộng 5 tầng. Trong lúc xem, Đỗ Duy lấy smartphone ra, mở album bấm vào một bức hình.

Hình ảnh là một tòa nhà, giống hệt như tòa nhà hắn đang nhìn thấy trước mặt.

Nhưng bằng trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy lại không thấy có gì bất thường. Hắn thậm chí còn không cảm nhận được một chút nào ức chế, đè nén nào trong bầu không khí, bình thường đến không thể bình thường hơn.

"Thật sự có ác linh ở nơi này sao?"

Đỗ Duy không khỏi có chút nghi ngờ, thậm chí còn hoài nghi giáo hội nhận được thông tin sai, cũng không phải chỉ có ác linh mới giết người.

Lúc này, từ sau lưng đột nhiên có tiếng bước chân đi nhanh tới.

"Này cậu… khu phố này đã bị phong tỏa, đề nghị cậu không được lại gần."

Một người đàn ông mặc áo mưa, tay cầm gậy cảnh sát chạy đến, cảnh giác quan sát người đàn ông đang cầm ô đen, mang ba lô ở trước mặt.

Đỗ Duy quay lại nhìn y, ánh mắt dừng một giây trên cây gậy cảnh sát, chậm rãi hỏi: "Anh là cảnh sát ở đây à?"

Đối phương cảnh giác nói: "Đúng vậy, tôi là Allen Lawrence, cảnh sát ở thành phố Yard. Nhìn cậu rất lạ mặt, cậu là người nơi khác đến, đúng không?"

Đỗ Duy gật đầu, và lấy từ trong túi ra giấy phép đặc biệt do sĩ quan Tom cấp.

"Tôi là Đỗ Duy, một bác sĩ tâm lý ở New York, đến để điều tra những gì đã xảy ra ở đây. Tôi nghe nói rằng hơn mười người đã chết trong khu phố này, có phải không?"

Cảnh sát Allen không trả lời, cầm lấy giấy phép đặc biệt, kiểm tra cẩn thận, cau mày nói: “Người cấp phép là Tom, anh với cậu ta có quan hệ thế nào?”

Đỗ Duy kinh ngạc nói: “Tôi là bạn tốt của anh ấy, anh có quen Tom sao?”

Cảnh sát Allen vẻ mặt kỳ quái nói: “Tom không kể cho anh biết cậu ta từng tốt nghiệp học viện cảnh sát ở Yard sao? Nếu không phải lúc đó cậu ta cưa đổ giáo quan học viện cảnh sát của chúng tôi, sau khi tốt nghiệp lại bỏ rơi giáo quan. Cậu ta cũng sẽ không đến New York để làm cảnh sát.”

Nói xong, cảnh sát Allen lại nói: “Tôi phải gọi cho Tom để xác nhận thân phânh của anh, nếu không tôi sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Tất nhiên rồi.”

Cảnh sát Allen cảnh giác nhìn Đỗ Duy, lấy smart phone ra gọi cho Tom.

Rất nhanh, cuộc gọi được kết nối.

…

Bởi vì trời mưa to, âm thanh quá ồn ào, cho nên y chỉ có thể cúi đầu lớn tiếng hỏi: “Này Tom, có một bác sĩ tâm lý tên Đỗ Duy nói là bạn của cậu đến điều tra chuyện rắc rối ở đây.”

Đầu dây bên kia, Tom trả lời: “Có vấn đề gì sao? Tôi đã cấp giấy phép đặc biệt cho anh ấy. Anh ấy là bạn thân của tôi, và là người bạn đáng tin cậy nhất của cảnh sát New York”.

Allen nói lớn: “Được rồi, nhưng cậu phải biết rằng nếu có chuyện gì xảy ra, tôi nhất định sẽ khiếu nại cậu với phía New York.”

Tom cười nhạt nói: “Đó là lý do tại sao tôi được thăng chức, còn cậu vẫn là một cảnh sát quèn. Đỗ Duy là bạn tốt

nhất của tôi, anh ấy lợi hại hơn nhiều so với cậu nghĩ đấy.”

Allen nghi ngờ hỏi: “Cậu chắc chứ? Chuyện lần này rất rắc rối.”

Tom cười lạnh: “Có một số chuyện tôi không thể nói với cậu, nhưng tốt nhất là giao chuyện này cho anh ấy. Bởi vì anh ấy rành xử lý loại chuyện này hơn cả chúng ta.”

Allen nghi ngờ, người đàn ông với chiếc ô đen, cùng ba lô trên lưng nhìn không giống một điều tra viên tội phạm chuyên nghiệp. Nhưng vì Tom đã nói như vậy, anh ấy đành phải hạ giọng: “Được rồi, tôi hiểu rồi …”

…

Allen cúp điện thoại, quay đầu lại nói với Đỗ Duy: “Xin lỗi, vừa rồi tôi xin lỗi vì sự thô lỗ của mình.”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Không sao, đây là chuyện nên làm, vậy bây giờ hãy nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra ở đây.”

Allen khịt mũi, sự cảnh giác trong mắt y hầu như đã biến mất, y nhìn Đỗ Duy, rồi chậm rãi nói: “Quả thật nơi này đã có hơn mười người chết, toàn bộ khu phố đều đã được sơ tán. Trước khi sự việc vẫn được giải quyết, buộc phải phong tỏa, để tránh thương vong không đáng có.”

Trong tuần qua, liên tiếp xảy ra những cái chết trong khu phố được thành lập từ thập niên 80, khiến người dân rất hoang mang.

Vì dân số ở đây khá ít, nên những hộ gia đình còn lại cũng chọn cách dọn ra khỏi đây. Bây giờ cả khu phố đã trống không, chỉ có Allen và một số cảnh sát tuần tra các lối vào khác.

“Tôi có thể vào trong xem không?”

Nghe xong, Đỗ duy trầm ngâm nói ra.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn hắn không tìm thấy có chút bất thường nào, nếu có một ác linh thì hiển nhiên là chưa phát động được quy luật của nó, vậy nên đành phải vào dể kiểm tra thực tế.

Allen lộ vẻ do dự: "Tôi khuyên anh đừng đi vào, bởi vì trong giới cảnh sát của chúng tôi có một cách nói rất kỳ quái, gọi là sự kiện ác linh."

Sau đó, y xoắn xuýt bổ sung thêm một câu: "Nghe có vẻ khó tin, nhưng chúng tôi không thể tìm ra được hung thủ, cũng không tìm thấy bất kỳ manh mối nào."

Nghe vậy, Đỗ Duy trực tiếp lấy ra giấy chứng nhận Người Đuổi Quỷ của mình: "Thật ra, ngoài việc là bạn của Sĩ quan Tom, tôi còn là một Người Đuổi Quỷ."

Vì đối phương cũng cảm thấy có liên quan đến ác linh, nên lúc này thân phận của Người Đuổi Quỷ có thể dùng rất tốt.

Allen thấy vậy, khóe miệng giật giật: "Anh không phải là bác sĩ tâm lý sao?"

Đỗ Duy im lặng một lúc, rồi nói: "Chuyện này có mâu thuẫn với việc tôi là Người Đuổi Quỷ sao?"

Allen cười khổ: "Không, nhưng vì có Tom bảo lãnh cho anh, lại là Người Đuổi Quỷ, nên tôi sẽ cho anh vào."

Với 2 thân phận này, nếu thiếu một cái, y cũng sẽ không cho phép Đỗ Duy đi vào trong khu phố Tulip dễ dàng như vậy. Vì nếu lỡ như xảy ra sự cố nguy hiểm, sau này y sẽ phải chịu trách nhiệm về chuyện này.

Ngay sau đó, Allen đưa Đỗ Duy đến lối vào gần nhất, lấy chìa khóa ra và mở cánh cửa khu phố.

Đỗ Duy đi phía trước, bình tĩnh nhìn xung quanh.

Lúc này, Cảnh sát Allen phía sau đột nhiên chỉ vào tòa nhà quét sơn trắng nói: “Đúng rồi, anh Đỗ Duy, anh có phải sẽ đi đến chỗ đó không?”

Đỗ Duy nói mà không nhìn lại: “Đúng vậy, tin tức mà tôi nhận được là tất cả những người chết đều nằm phạm vi của tòa chung cư này, và bắt nguồn từ một truyền thuyết kinh dị tên là Mary Shaw.”

Cảnh sát Allen sắc mặt có chút khó coi: “Chờ chút… anh nói Mary Shaw? Bà ấy không phải là một truyền thuyết kinh dị, bà ấy là chủ một khách sạn nhỏ ở gần đây.”

Chương 215: An toàn?

Bên trong khu phố Tulip cũ kỹ.

Ánh mắt của Đỗ Duy trở nên có chút lạnh lẽo, nhìn về phía cảnh sát Allen phía sau hỏi: “Mary Shaw là người sống?”

Allen trả lời: “Vâng, bà Mary Shaw vẫn sống khỏe mạnh. Bà ấy là chủ một khách sạn gần khu phố, và đã sống ở đây hàng chục năm”.

Nghe cây này, Đỗ Duy rơi vào suy tư.

Thông điệp từ giáo hội là sự kiện ác linh ở đây bắt nguồn từ một truyền thuyết đáng sợ có tên là Mary Shaw.

Vì là truyền thuyết kinh dị, hẳn là đã lưu truyền rất nhiều năm, người có tên là Mary Shaw nhất định phải là người chết, dẫu gì cũng là một loại truyền thuyết ma ám.

Nhưng cảnh sát Allen lại bảo Mary Shaw vẫn chưa chết, và đã mở một khách sạn gần khu phố.

Nhưng nếu kẻ gọi là Mary Shaw này không phải là người sống thì sao?

Hay nói cách khác, mụ ta thật ra là một dạng tồn tại tương tự như một tà giáo đồ của Vidar, sở hữu một loại sức mạnh kỳ lạ nào đó?

Có thể lắm chứ…

Suy nghĩ về điều này.

Đỗ Duy không khỏi đau đầu nên nhìn cảnh sát Allen hỏi: “Kể cho tôi nghe về những người đã chết. Theo như tôi biết thì tất cả họ đều chết gần tòa nhà đó, có đúng không?”

Cảnh sát Allen suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Có thể nói những người đó về cơ bản là cư dân của toà nhà chung cư này, họ đều chết ở nơi này. Cái chết của mọi người đều rất thảm, cái này chắc cậu đã biết.”

Đỗ Duy gật đầu: “Tôi đã nắm được sơ bộ tình hình.”

Có vẻ như thông tin giáo hội cung cấp không sai, chỉ là quá ít dữ liệu và không chi tiết.

Mađiều này chỉ chứng tỏ những vấn đề nội bộ của giáo hội.

Những Người Đuổi Qủy quá khan hiếm …

“Tôi phải vào trong tòa nhà đó điều tra, anh có muốn đi theo không?”

Lúc này 2 người cũng đã tới tầng dưới của tòa chung cư, tòa nhà quét vôi trắng, trong mưa cực kỳ chói mắt, càng thêm kỳ quái.

Allen do dự và nói: “Tôi khuyên cậu đừng nên đi vào …”

Khi không biết đến sự tồn tại của ác linh, con người không sợ hãi và hoảng hốt trước những sự việc liên quan.

Nhưng chỉ cần chạm vào chân tướng, sẽ vô tình sinh ra sợ hãi.

Đây là cái gọi là bản năng sinh tồn.

Tránh xa nguy hiểm là biểu hiện của con người khi không thể đối kháng vật gì đó.

Đỗ Duy hiểu được điều này, dừng lại nói: “Vậy chờ tôi ở bên ngoài.”

Allen thở dài: “Chà, giờ tôi hoàn toàn tin rằng cậu là một Người Đuổi Quỷ. Cậu thật gan dạ.”

Đỗ Duy thờ ơ nói: “Giữ bình tĩnh là yếu tố đầu tiên khi đối mặt với ác linh.”

Nói xong hắn quay đầu bỏ đi.

Allen nhìn Đỗ Duy cầm ô đen từng bước đi vào khu dân cư, dần dần bị bóng tối sau cánh cửa nuốt chửng.

Đột nhiên một trận gió lạnh thổi qua, mưa lớn tạt vào mặt khiến hắn không khỏi rùng mình một cái.

Allen quay đầu nhìn xung quanh, một cơn ớn lạnh không thể giải thích nổi dâng lên trong lòng anh.

…

Ở trong tòa chung cư.

Sau khi Đỗ Duy băng qua hành lang lối vào cửa, hắn bèn nhìn thấy cảnh tượng bên trong tòa nhà.

Tầng trệt là đại sảnh, dùng để chứa hàng chuyển phát nhanh.

4 tầng trên là khu vực dành cho người ở, được kéo dài bởi 2 cầu thang bộ, dường như là sự kết hợp giữa chung cư và nhà ở.

Tuy nhiên hiện tại nguồn điện trong khu cộng đồng này đã bị cắt, nên trông rất thiếu sáng.

May mắn thay, giờ là ban ngày, và tầm nhìn không bị ảnh hưởng nhiều.

Cộp……

Tiếng bước chân vang lên.

Đỗ Duy từ tốn bước lên cầu thang, ánh mắt lướt qua những bóng đen xung quanh.

Nhưng trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn không cảm thấy có dị thường, cũng không phát hiện ra chút khí tức kỳ dị nào.

Không có ác linh … không có quỷ hồn.

Thậm chí có thể nói là không có nguy hiểm.

“Thật kỳ lạ. Lẽ nào không có chuyện gì xảy ra với những người đã chết trong tòa nhà này sao?”

“Nếu là ác linh, nhất định sẽ còn sót lại tà khí. Dù yếu ớt đến đâu cũng không thể sạch sẽ như bây giờ…”

Hắn dùng từ sạch sẽ, thực ra đúng là vậy, nếu không có ác linh nào trong toàn bộ tòa nhà, thì quá là sạch sẽ.

Nhưng điều này cũng khiến Đỗ Duy khó hiểu hơn.

Hắn nhanh chóng lên đến tầng 2.

Mỗi tầng có 4 phòng, không gian rất lớn.

Đỗ Duy đến cánh cửa ở gần cầu thang nhất.

Trên cánh cửa sơn đỏ bằng gỗ cũ kỹ, có một lỗ mắt mèo cũ, bởi vì quá cũ, nên thấu kính của của lỗ mắt mèo trông hơi mờ.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, hơi nhích lại gần lỗ mắt mèo, nhìn vào bên trong.

Bên trong, tất cả đồ đạc đều ố vàng, kể cả chao đèn trên mái, đều dính rất nhiều bụi.

Rõ ràng, ngôi nhà này đã lâu không có người ở, nên đã bị bảo vệ, hoặc chủ sở hữu của toà chung cư niêm phong, chờ cho thuê hoặc bán.

“Nhưng trước khi xảy ra sự kiện ác linh, tòa nhà này đã được dọn dẹp sạch sẽ.”

Giọng nói của Đỗ Duy có chút lạnh lùng, hắn nhìn xuống sàn nhà dưới chân.

Nó quá sạch, như thể vừa được quét dọn.

“Thật thú vị. Nếu mình đoán đúng, các phòng khác chắc cũng như vậy.”

Sau đó, hắn chỉ cần đi thẳng đến 3 cánh cửa còn lại và kiểm tra từng cánh cửa một.

Đúng như hắn nghĩ.

Quang cảnh trong mỗi phòng đều không khác nhau mấy, đồ đạc đều được niêm phong, nhưng cũng có chút khác biệt.

"Giống như đang chơi trò chơi giải đố, nhưng chỉ không biết thứ này là ác linh, hay là cái gì đó khác."

Đỗ Duy nhếch môi, rồi đi về phía cầu thang.

Từ tầng 2 đến tầng 3, và cuối cùng là tầng trên cùng.

Mỗi tầng 4 phòng, mỗi phòng đều không có chủ nhân, yên tĩnh chết chóc.

…

Đây là một tòa dân cư đã được niêm phong. Căn cứ vào mức độ bám bụi của những căn phòng đó, ít nhất là hơn nửa năm. Điều này không phù hợp với thời điểm mà sự kiện ác linh xuất hiện. Nói cách khác, tòa nhà này đã bị bỏ hoang rất lâu trước đây. Nhưng trừ cái đó ra, mọi thứ đều rất sạch sẽ.

"Ác linh không dọn dẹp, vì vậy chắc hẳn ai đó đang làm việc này. Nhưng chung cư đã bị phong toả, ngay cả bảo vệ cũng không thể vào được, vì vậy mình cần tìm ra người thích dọn dẹp vệ sinh này, có lẽ kẻ đó sẽ biết điều gì đó."

"Có lẽ đó là Mary Shaw, một người sống."

Sau khi Đỗ Duy đi xuống lầu, ngẩng đầu liếc nhìn cảnh sát Allen đang đứng trú mưa không chịu tới gần khu dân cư, ánh mắt có chút kỳ quái.

"Anh có sợ không?"

Giọng của hắn lạnh lùng, không chút cảm xúc.

Allen nghe thấy vậy, sắc mặt trầm xuống: “Không, không… tôi không sợ, tôi chỉ là chờ cậu.”

Đỗ Duy nhìn vào mắt của hắn, lạnh lùng nói: “Đưa tôi đến khách sạn của bà Mary Shaw. Tôi định ở lại 2 ngày.”

Allen tự hỏi: “Mọi thứ trong tòa nhà vẫn ổn chứ?”

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút kỳ quái: “Hiện giờ thì không có chuyện gì, nhưng chắc sớm sẽ có chuyện.”

Chương 216: Đồng dao trẻ thơ kinh dị

Khách sạn của Mary Shaw nằm gần khu phố Tulip.

Bởi vì khu phố rất vắng vẻ, nên việc kinh doanh của khách sạn cũng không tốt cho lắm.

Khi Đỗ Duy được cảnh sát Allen đưa đến khách sạn, hắn gần như nghĩ rằng mình đang ở trong một hắc điếm.

Bên ngoài khách sạn là một tấm biển màu xanh đậm, thỉnh thoảng có đèn neon nhấp nháy, tạo cho người ta một cảm giác quỷ dị.

Tất nhiên, cũng chỉ là cảm giác.

Khi ở trong khách sạn, có một bà lão với mái tóc hoa râm và chiếc áo khoác rất cũ kỹ đang ngồi sau quầy lau cốc cà phê.

Bà ấy trông rất già, khuôn mặt đầy nếp nhăn, đặc trưng duy nhất là chiếc mũi ưng đã hơi xệ xuống, trông hơi u ám, nhưng nhìn chung lại khá thân thiện.

Nhìn thấy Đỗ Duy và Cảnh sát Allen đi vào, bà lão nâng kính đọc sách trên sống mũi, chậm rãi nói: “Đây không phải là Cảnh sát Allen sao? Sao cháu lại rảnh rỗi đến chỗ bác? Còn người bên cạnh là ai?”

Cảnh sát Allen miễn cưỡng cười nói: “Đây là bác sĩ Đỗ Duy đến thăm Yard. Cháu sẽ đưa cậu ta đến ở chỗ bà 2 ngày.”

Bà già này là Mary Shaw.

Khi Allen nghĩ đến những gì Đỗ Duy đã nói, những sự kiện ác linh đó có liên quan đến truyền thuyết đáng sợ về Mary

Shaw, anh ta có chút thẳng thắn.

Mặc dù, anh không biết cái gọi là truyền thuyết kinh dị là gì.

Mary Shaw gật đầu với Allen, sau đó nhìn Đỗ Duy với vẻ lạnh lùng, nhấn mạnh: “Thật sự rất ngạc nhiên. Khách sạn của bà đã kinh doanh mấy chục năm rồi, nhưng chưa từng tiếp khách châu Á. “

Vừa nói, bà cười hiền lành với Đỗ Duy, nói: “Chào cháu, bác sĩ Đỗ Duy đúng không? Cháu là bác sĩ sao, không tệ không tệ.”

Lời nói tuy có chút dông dài, nhưng rất hợp với người tuổi cao như bà già này.

Mà Đỗ Duy liếc nhìn Mary Shaw, cũng không cảm giác được dị thường nào từ đối phương bằng trạng thái Quỷ Nhãn.

Đây là một người sống, không phải là một ác linh.

Vì vậy, hắn nở một nụ cười thân thiện với Mary Shaw: “Chào bà Mary, chắc cháu sẽ ở đây 2 ngày, đã làm phiền rồi.”

Nhưng trong lòng hắn không có chút dao động nào, thay vào đó hắn càng cảnh giác hơn với Mary Shaw.

Sự kiện ác linh ở Thành phố Yard, đâu đâu cũng là điều quái dị.

Như thể mọi chuyện không phải do ác linh làm, mà là do con người.

Nhưng Đỗ Duy vẫn nhớ kỹ, theo tin tức từ giáo hồi, sự kiện ác linh này bắt nguồn từ truyền thuyết đáng sợ về Mary Shaw.

Tất nhiên, Allen đã không cung cấp cho hắn những thông tin hữu ích về truyền thuyết này.

Nói cách khác, có vẻ như không nhiều người biết đến truyền thuyết kinh khủng này …

Và điều này … rất phi lý.

Cảnh sát Allen nhìn Đỗ Duy, rồi nhìn bà Mary Shaw, do dự nói: “Hãy thu xếp cho bạn của cháu ở lại. Cháu phải quay lại làm việc, hai người cứ trò chuyện trước đi.”

Đối với một cảnh sát đang thi hành công vụ như anh ta, hết giờ làm là không tồn tại, trừ khi sự việc được giải quyết, luôn phải túc trực 24/24 giờ, nếu không thì coi như vô nghĩa.

Nghe vậy, Đỗ Duy gật đầu với Allen, tỏ ý đã hiểu.

Còn bà Mary Shaw thì cười hiền hậu nhìn anh ta quay người rời đi.

Ánh mắt kia, mang theo sự quý mến và quan tâm từ sâu tận trái tim.

Đỗ Duy tinh ý nắm bắt được điểm này, như có điều suy nghĩ hỏi: “Bà biết cảnh sát Allen lâu chưa?”

Bà Mary Shaw cười và nói: “Allen, bà đã nhìn nó lớn lên. Nó là một đứa trẻ chăm chỉ, chỉ là có chút bướng bỉnh.”

“Bướng bỉnh?”

Đỗ Duy có chút khó hiểu, cảnh sát Allen xem ra là một người rất trầm ổn, không liên quan gì đến từ bướng bỉnh.

Bà Mary Shaw cười và nói: “Đúng vậy, nó thực sự rất nghịch ngợm, thậm chí còn có mâu thuẫn với gia đình khi còn ở học viện cảnh sát. Nếu bà không hòa giải, bà nghĩ chắc mối quan hệ của nó với gia đình giờ sẽ rất tệ.”

Đỗ Duy nhớ tới chuyện này, sau khi suy nghĩ kỹ bèn bắt đầu khống chế trọng tâm của câu chuyện.

Vì vậy, hắn cố tình thay đổi đề tài: “Cháu biết cảnh sát Allen cũng được một thời gian. Lần này cháu đang đi du lịch ở Yard, cháu tự hỏi liệu bà có thể giới thiệu bất kỳ phong cảnh độc đáo nào ở đây không? Hoặc có thể một số truyền thuyết thú vị hơn?”

Bà Mary Shaw cau mày, đến nỗi nếp gấp trên mặt chồng chất, bà có vẻ hơi tức giận nói: “Allen này thật đúng là. Nó chưa nói với cháu Yard không thích hợp cho việc du lịch chút nào sao?”

Đỗ Duy cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên, sau đó hắn chửi rủa: “F*ck, tên khốn này thật sự không đáng tin. Cháu tưởng ở đây có điểm hấp dẫn đặc biệt nào. Xem ra lần này tôi sẽ thất vọng.”

Bà Mary Shaw bất lực nói: “Nó là người vậy đấy, nhưng cháu không cần phải quá buồn. Ngay cả khi cháu đang đi du lịch, thời tiết lúc này cũng không phù hợp.

Đỗ Duy giả vờ thở dài nói: “Đúng là như vậy, nhưng cháu mới được nghỉ hè. Gần đây cháu bận quá.”

Nói xong, hắn nhìn vào mắt bà Mary Shaw và chậm rãi hỏi: “À phải rồi, cháu nghe nói gần đây có nhiều người đã chết ở Yard, phải không?”

Bà Mary Shaw sa sầm mặt, và nói: “Đúng là có rất nhiều người đã chết, chắc hơn mười người, nhưng bà không biết cụ thể. Dù gì thì bà cũng đã lớn tuổi, không còn sức để đi hỏi thăm mấy chuyện này…”

Đỗ Duy lập tức tiếp lời: “Thật trùng hợp, cháu rất có hứng thú với loại chuyện này, vừa rồi cháu nghe cảnh sát Allen nói vài điều thú vị về cô. Hắn nói rằng ở Yard có một người trùng tên với cô, truyền thuyết đáng sợ mang tên Mary Shaw.”

Không biết lý do tại sao, hắn luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn với Mary Shaw, nhưng cảm giác này lại ập đến không chút logic, như thể đó là giác quan thứ sáu.

Khi bà Mary Shaw nghe thấy điều này, khuôn mặt bà ta đột nhiên thay đổi, khuôn mặt thân thiện của bà ta đông cứng lại.

Bà ta thò đầu ra khỏi quầy, tiến gần mặt Đỗ Duy, ngạc nhiên hỏi: "Allen thật sự đã nói với cháu như vậy sao?"

Dĩ nhiên là không……

Đỗ Duy chỉ thuận miệng nói láo mà thôi.

Hắn trông rất tỉnh, thậm chí còn mỉm cười: "Cháu có mối quan hệ rất tốt với Cảnh sát Allen. Anh ấy không cần phải nói dối cháu."

Trước khi vào khách sạn, hắn đã bàn với Allen, yêu cầu anh ấy không được đến gần hắn trong vòng 2 ngày.

Theo lý mà nói, trong thời gian ở thành phố Yard, hắn có thể tùy tiện kéo tên cảnh sát Allen vào trong cuộc nói chuyện, chỉ cần có thể giải quyết xong sự kiện ác linh, mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Vào thời điểm này.

Bà Mary Shaw nhìn Đỗ Duy, và nói với giọng có phần phức tạp: "Thực ra, tôi tự hỏi tại sao truyền thuyết kinh dị lại được lan truyền. Nhiều năm trước, khi thành phố Yard vẫn còn là một thôn trấn, có một người phụ nữ tên là Mary Shaw đột nhiên đến đây."

"Cô ấy rất đẹp. Người ta nói rằng cô ấy từng là một nghệ sĩ múa bụng nổi tiếng, cô ấy còn có thể làm ra rất nhiều loại đồ chơi, và bánh kẹo thú vị. Những đứa trẻ yêu cô ấy, kể cả tôi."

"Nhưng rồi một ngày nọ, có người phát hiện ra trong thị trấn đột nhiên có một 1 đứa trẻ mất tích."

“Sau đó, 1 đứa trẻ khác lại biến mất.”

“Mọi người đều hoảng sợ nên tổ chức mọi người tìm kiếm trong thị trấn, nhưng không tìm thấy gì. Trẻ em ít đi, và mọi thứ ngày càng trở nên rắc rối.”

“Đột nhiên, có người phát hiện ra những đứa trẻ mất tích có liên hệ với Mary Shaw nên đã đến nhà cô ấy, và sau đó phát hiện ra một sự thật đáng căm hận.”

“Hóa ra những đứa trẻ đó đã bị Mary Shaw bắt cóc, và bán sang các thành phố khác. Cô ta là một kẻ buôn người.”

“Các bậc cha mẹ rất tức giận, vì vậy họ đã đánh cô ấy đến chết, và hầu hết những đứa trẻ mất tích đã được tìm thấy.”

“Tuy nhiên … bà cũng không biết khi nào một đồng dao khủng khiếp bắt đầu lưu truyền trong thị trấn.”

Chương 217: Thật thú vị

217: Thật thú vị

“Vậy, bài đồng dao đó là gì?”

Trong khách sạn, Đỗ Duy hỏi câu mà hắn muốn biết nhất, hắn cảm thấy bài đồng dao này có thể liên quan đến ác linh.

Tất nhiên, tiền đề là 1 ác linh Mary Shaw khác đã chết.

Còn bà Mary Shaw đang chồm tới trước, áp ngực lên quầy nói: “Bà không phải là bà già chuyên kể chuyện ma. Nếu muốn biết thêm, bà đề nghị cháu trả tiền phòng trước, như thế sẽ có thành ý hơn.”

Giọng điệu khá con buôn, hoà trong đó có cả cảm giác ức chế.

Mặc dù thật ra, Đỗ Duy không nghĩ câu chuyện cô kể lại đáng sợ như vậy, nhưng lại thấy rất nhàm chán.

Tuy nhiên, vì đã quyết định ở trọ, nên thật sự phải trả tiền phòng trước.

Vì vậy, hắn lấy ví của mình ra, trả trước thuê nhà và, tiền đặt cọc.

Bà Mary Shaw nói với vẻ hài lòng: “Nể cháu trả tiền mau lẹ như vậy, bà sẽ kể cho cháu nghe bài đồng dao kinh khủng đó.”

Trong khi nói, cô ấy cất giọng hát:

[Hãy cẩn thận với Mary Shaw ở đằng sau lưng, cô ấy có rất nhiều con]

[Nếu bạn gặp cô ấy trong bóng tối, bạn phải hét thật to]

[Chỉ có la hét mới khiến cô ấy sợ hãi, càng im lặng càng đáng sợ]

[Ác mộng luôn ở bên cạnh bạn, chằm chằm nhìn linh hồn rỉ máu]

[Xé miệng, rút lưỡi, cô ấy sẽ đưa bạn về nhà]

…

Hoàn thành câu hát.

Bà Mary Shaw dường như cảm thấy cổ họng hơi khô nên ho vài tiếng: "Bài đồng dao kinh khủng này đại khái là như vậy. Tuy già rồi nhưng trí nhớ của bà vẫn khá tốt."

Đỗ Duy bình tĩnh nhìn bà ta, đột nhiên nở nụ cười, vươn cánh tay ra, nói: "Tiếng ca của bà rất hay."

Bà Mary Shaw lắc đầu: "Lũ trẻ các cháu thiệt là, chỉ thích nói dối để người già vui."

Vừa nói, bà vừa liếc nhìn cánh tay phải đang đưa ra của Đỗ Duy, ánh mắt ngập ngừng.

Đỗ Duy không rút tay về.

Bầu không khí trở nên khó xử.

Nhưng Đỗ Duy lại vô cảm, như thể hắn không hề nhận ra sự bối rối, và trông giống như một quý ông rất lịch thiệp.

Bà Mary Shaw ho khan một tiếng, chậm rãi vươn bàn tay nhăn nheo ra, cầm tay của Đỗ Duy.

"Về phòng nghỉ ngơi sớm đi. Bây giờ cũng đã muộn rồi, buổi tối không nên ra ngoài."

"Dạ, rất cám ơn lời khuyên của bà. Mà này, buổi tối cháu ngủ không thích người khác quấy rầy."

"Đừng lo lắng, Đỗ Duy, khách sạn rất yên tĩnh."

Đỗ Duy buông tay, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

Sau đó, hắn lấy thẻ chìa khóa phòng từ bà Mary Shaw, và đi từng bước về phía khách sạn với chiếc ba lô trên lưng.

…

Trên tầng 2 của khách sạn.

Đỗ Duy cầm túi, tay trái càm chiếc ô đen, liếc nhìn cảnh vật xung quanh.

Với việc tiếp xúc nhiều hơn với ác linh, hắn thường tìm ra lối thoát thuận tiện nhất cho dù ở đâu đi nữa.

Điều này đã trở thành một thói quen.

Mà trên tầng 2 của khách sạn, có một hành lang, phía nam là những ô cửa kính trong suốt, nhìn ra là con đường nhựa có phần cũ kỹ, và nét mờ ảo của khu phố Tulip trong màn mưa.

Bên ngoài trời mưa to và rất tối.

Thỉnh thoảng, có sấm chớp xẹt qua.

Đi sâu vào nữa là phòng ở cho khách.

Điều này cũng có nghĩa là nếu có nguy hiểm, có thể thoát ra ngoài miễn là mở cửa sổ.

Đỗ Duy nhìn vào cơn mưa xối xả ngoài cửa sổ, chậm rãi thu hồi tầm mắt, đi về phía phòng của mình …

Khi bắt tay bà Mary Shaw, hắn cảm nhận được nhiệt độ mà cơ thể con người nên có.

Nhưng……

Bà già đã nói dối.

Mặc dù Đỗ Duy chỉ mới bắt đầu học tâm lý học từ năm 3 đại học, gần như đi nhầm đường, chủ yếu là về ám thị tâm lý

và tâm lý tội phạm. Nhưng hắn vẫn có thể tinh ý phát hiện ra lúc đối phương nói chuyện, có một số biểu hiện khác thường.

Ví dụ, đôi mắt hơi thất thường, và mí mắt theo bản năng sụp xuống.

Ngoài ra còn có các cử động nhỏ, như cơ thể nâng vai không tự chủ.

Cộng thêm những lời nói đó, có thể xác định rằng bà ta đang nói dối.

Đặc biệt là về bài đồng dao đó.

“Mình đang chờ mong một điều gì đó sẽ xảy ra vào ban đêm, hy vọng nó sẽ sớm xuất hiện, đừng khiến mình phải đợi lâu.”

Giọng điệu của hắn hơi lạnh lùng, trông rất lãnh khốc.

Sau khi biết Mary Shaw đã nói dối, Đỗ Duy bèn coi bà già làm đối tượng cần chú ý.

Nói cách khác, là nghi phạm.

Bình thường, cảnh sát Allen nên được thông báo về tình huống này để giải quyết vấn đề, hoặc điều tra bà Mary Shaw.

Nhưng người bên kia không phải là ác linh, theo tuổi tác và thể chất, bà ta chưa chắc là kẻ giết người.

Bởi vậy, động cơ nói dối của bà ta rất kỳ lạ.

Nhưng ngay cả khi bà ta có vấn đề, Đỗ Duy cũng không quan tâm.

Việc hắn phải làm bây giờ là giải quyết sự kiện ác linh, hắn không quan tâm bà Mary Shaw là kẻ giết người hay ác linh.

Nếu là cái trước, bà ta sẽ chết rất thảm.

Nếu cái sau, Đỗ Duy sẽ bắt đầu giải quyết nó, và trở về New York trong thời gian sớm nhất.

Tình hình đang được kiểm soát …

…

Đến trước cửa phòng của hắn.

Đỗ Duy nhìn lướt qua xung quanh, thấy có một căn phòng ở đối diện, nhưng cửa đóng chặt, qua lỗ mắt mèo, bên trong không có ai.

Các phòng khác về cơ bản giống nhau.

Toàn bộ khách sạn tương đối thô sơ, chỉ có 2 tầng.

Tầng 1 dùng để tiếp khách và ăn uống, tầng 2 là nơi ở của người dân.

"Có vẻ như bà ấy nói đúng một điều, khách sạn quả thực khá yên tĩnh."

Đỗ Duy cười khó hiểu, lấy chìa khóa nhà ra, mở cửa bước vào.

Với một tiếng nổ, cánh cửa đóng lại.

Đúng lúc này, trong mắt mèo của cánh cửa đối diện, đột nhiên xuất hiện một con mắt màu vàng sẫm, con ngươi giãn ra, đôi mắt vô hồn, lộ vẻ trống rỗng, chết chóc.

Trông giống như một người chết …

Chỉ là khách sạn vẫn yên tĩnh, không có cảm giác u ám ngột ngạt, cũng không có ác ý đáng sợ.

Mọi thứ đều bình thường.

Và trong phòng của Đỗ Duy.

Lúc này, hắn đang kiểm tra tủ quần áo và phòng tắm trong phòng. Những camera quay lén rẻ tiền được lắp trong phòng.

Đỗ Duy không chỉ kiểm tra những thứ này, hắn còn phải chắc chắn rằng không có vật quái lạ nào trong phòng.

“Phòng sạch sẽ hơi quá…”

Đỗ Duy bước ra khỏi phòng tắm, bất giác nhíu mày, cảm giác mà khách sạn này mang lại cho hắn càng lúc càng kỳ quái

Bà Mary Shaw đã già, chắc chắn bà ta đi lại rất bất tiện.

Nhưng bên trong khách sạn rất sạch sẽ, cứ như thường xuyên có người chuyên dụng dọn dẹp vậy.

Ngoại trừ bà Mary Shaw, Đỗ Duy không thấy ai cả.

Hắn nghĩ về điều này, rồi đột nhiên nhếch môi cười.

“Đến đây đi, để tao xem nơi này rốt cuộc thú vị như thế nào…”

Vừa nói, hắn vừa lấy ba lô xuống, mở khóa kéo, từ bên trong lấy ra một quả bóng bay màu đỏ …

Bên trong quả bóng, dường như có khuôn mặt của một thằng hề.

Chương 218: Một bàn tay…

12 giờ là một thời gian rất vi diệu. Nó có nghĩa là kết thúc ngày cũ, và bắt đầu một ngày mới.

Ngoài hành lang của khách sạn có một chiếc đồng hồ cũ hình tròn, khi kim, phút và giây đều ở vị trí 12 giờ, chúng kêu tic tắc.

Đột nhiên một tràng chuông báo vang lên khắp hành lang.

Mặc dù bên ngoài trời đang đổ mưa, và rất ồn ào, nhưng tiếng chuông báo của đồng hồ vẫn rất chói tai.

Khi thiết kế hành lang khách sạn, đều sẽ bố trí ánh sáng rất mờ, vì điều này có thể mang lại cho mọi người cảm giác yên tâm và thoải mái.

Tất nhiên, điểm này đã được phóng đại vô hạn tại khách sạn của bà Mary Shaw.

Sau khi màn đêm buông xuống, ánh đèn dần tắt, hành lang tối om, sâu thẳm như có một miệng máu vô hình đang há rộng, chỉ cần có người bước vào, sẽ bị nó nuốt chửng.

Và trong phòng của Đỗ Duy.

Hắn không ngủ mà ngồi trên giường, lấy khăn lau sạch khẩu súng lục của mình.

Khi nghe thấy tiếng chuông báo dồn dập, bỗng nhiên một cảm giác u ám, khó giải thích dâng lên trong lòng hắn, kèm theo sự cáu kỉnh và những cảm xúc khác do âm thanh quá ồn gây ra.

“Sẽ có chuông báo vào lúc nửa đêm. Rốt cuộc kẻ ngu ngốc nào đã đưa ra quyết định như thế này.”

“Thảo nào khách sạn này không có khách nào ngoại trừ mình.”

“Tuy nhiên, mình nghĩ đây chỉ là màn dạo đầu.”

Đỗ Duy vừa cười mỉa mai vừa lau súng.

Giọng điệu của hắn rất lạ, mang theo chờ mong và sốt ruột.

Cho dù bà Mary Shaw có bí mật gì đi nữa, hắn cũng không quan tâm.

Những gì hắn quan tâm chỉ là giải quyết sự kiện ác linh, rồi nhân cơ hội này để bại lộ trạng thái ác linh hoá của mình, để tiến vào giáo hội và lấy thêm thông tin mà hắn cần.

Mà bên cạnh hắn, tức là trên giường, có rất nhiều thứ.

Đầu tiên là 2 chiếc mặt nạ màu trắng, một chiếc đầy vết nứt và một chiếc mới tinh. Sau đó là 2 lá bài Joker, cây dao sắc nhọn. Cùng chiếc Thánh Đinh đựng trong một chiếc hộp dài hẹp, và chiếc zippo có thể đối phó với ác linh. Về phần chiếc ô đen, nó được đặt cạnh chân của hắn.

Có thể nói là bảo vệ toàn diện.

Giờ bất kể là ác linh nào xuất hiện trong phòng, cũng không thể dễ dàng giết chết hắn, kể cả The Nun. Và, ở đầu giường, có một quả bóng bay màu đỏ được buộc vào.

Bỗng Đỗ Duy quay đầu nhìn vị trí cửa.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn có thể cảm nhận được một luồng khí u ám, dần dần ấo ủ ở cửa.

“Thú vị.”

Ánh mắt tuy vẫn lạnh lùng, nhưng toàn thân lại rất bình tĩnh.

Cho dù chỉ liếc mắt một cái, hắn đã thu hồi ánh mắt, xốc lại áo gió, thu dọn những món đồ đang bày trên giường.

Lần này, vì muốn mang theo Pennywise, hắn đã cố ý mua một chiếc áo gió lớn có rất nhiều túi bên trong, đủ để chứa đồ đối phó với ác linh.

Sau đó, Đỗ Duy cầm gấp gọn ô lại, thất thần đứng dậy đi về phía cửa. Đồng thời, trong phòng, bóng đèn dường như không ổn định, bắt đầu nhấp nháy.

Nhiệt độ giảm đột ngột ở cái độ mà cơ thể con người có thể cảm nhận được.

Có chút se lạnh.

Nhưng Đỗ Duy hoàn toàn không để ý đến cảm giác này, những sự kiện ác linh mà hắn trải qua quá dày đặc, những thay đổi bất thường của nhiệt độ này không xi nhê gì cả. Tuy nhiên, cũng một phần là do ác linh hóa. Hunter là một quá trình trở thành ác linh, sớm muộn gì con người cũng sẽ càng ngày càng quái dị, càng ngày càng lạnh lùng, vô cảm.

Từ thể xác đến tâm hồn, đây là một quá trình thoái hóa.

Cộp cộp cộp.

Tiếng bước chân vang lên.

Đỗ Duy bước tới cửa bèn dừng lại.

Giờ hắn đang ở rất gần cửa, nghiêng người về phía trước, có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài qua lỗ mắt mèo, chỉ cần duỗi tay là có thể mở cửa.

Tuy nhiên lúc này, hắn nghe thấy bên cạnh có tiếng bước chân.

Cộp cộp cộp!

Nó giống hệt như tiếng bước chân của hắn, bất kể tần suất hay độ lớn của âm thanh, không có sự khác biệt nào cả.

Sự khác biệt là có một độ delay trong bước chân ở sau vách tường bên cạnh.

Ngay lập tức, một ý tưởng kỳ lạ nảy ra trong đầu của Đỗ Duy.

Giờ có một người đang đứng ở cửa phòng bên cạnh?

Nhưng trong khách sạn này không có ai khác ngoại trừ hắn. Hơn nữa từ khi bước vào phòng, hắn không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào từ bên ngoài.

Kẻ bên ngoài không phải con người. Hắn đưa ra phán đoán ngay lập tức. Nhưng cũng chưa hẳn là ác linh.

Bởi vì sự bất thường được tìm thấy trong trạng thái Quỷ Nhãn, chỉ xuất hiện bên ngoài cửa phòng của hắn.

Cốp cốp cốp.

Tiếng bước chân lại vang lên.

Lần này, nó đến từ căn phòng bên trái.

Căn phòng mà Đỗ Duy sống nằm ở giữa hai căn phòng.

Khi hắn đi từ đầu giường ra cửa, tiếng bước chân dường như đã gây ra sự thay đổi đặc biệt nào đó, khiến tiếng bước chân ở hai gian phòng bên trái và bên phải giống nhau.

“Nó giống như một trò đùa dai nhàm chán, hoặc thủ đoạn doạ người cấp thấp.”

Giọng của Đỗ Duy rất bình tĩnh, nói xong đưa tay nắm lấy tay nắm cửa.

Cót két, xoay tay cầm và kéo cửa mở.

Một luồng gió lạnh ập vào trước mặt.

Như thể tầm nhìn của hắn bị ảnh hưởng, một bóng đen mơ hồ vụt qua anh.

Dị thường nhìn thấy trong trạng thái Quỷ Nhãn, lập tức biến mất.

Một cánh cửa, đóng và mở, giống như một cái nút, một khi chạm vào, nó sẽ tạo ra những thay đổi hoàn toàn trái ngược nhau.

Đỗ Duy hơi cúi đầu nhìn xuống. Trên sàn nhà ngoài hành lang, có một vệt nước nhỏ.

Như thể có thứ gì đó từng đứng ngoài cửa, đang chờ đợi mình.

"Nhưng tại sao nó lại chạy?"

Đỗ Duy không hiểu được, suy nghĩ xong bèn bước ra bên ngoài.

Toàn bộ hành lang mờ mịt đến đáng sợ, ngoại trừ ánh sáng chập chờn từ cửa phòng, tầm nhìn của hắn bị ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng.

Và, bởi vì bóng đèn nhấp nháy, khiến cho phạm vi mắt thường có thể nhìn thấy trở nên tranh tối tranh sáng.

Nó giống như việc bật và tắt đèn.

Rẹt.

Tiếng điện xẹt vang lên, những bóng đèn trong nhà vụt tắt.

Không có ánh sáng, Đỗ Duy đứng ở cửa bèn rơi vào vào trong bóng tối.

Nhưng hắn không quan tâm, thay vào đó hắn cẩn thận nhìn chằm chằm về cuối hành lang.

Trong bóng tối, dường như có thứ gì đó đang tồn tại.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người lúc ẩn lúc hiện, đứng ở cuối hành lang. Trừng lớn đôi mắt trống rỗng, yên lặng nhìn chằm chằm vào mình.

Ác ý mỗi lúc một sâu đậm.

Nhưng Đỗ Duy lại dửng dưng nhìn nó, ánh mắt cũng lạnh lùng chết chóc, không có một chút cảm xúc nên có của một con người.

"Ác linh?"

Hắn bỗng nói điều ra câu tự hỏi, tay trái cầm chiếc ô đen, tay phải rút một con dao sắc nhọn môi giới của áclinh từ trong áo gió ra, chuẩn bị bước tới để xem xét.

Nhưng trước khi cất bước, vai của hắn hơi chùng xuống.

Với một cái vỗ nhẹ, một bàn tay nhợt nhạt và mảnh mai trông như của phụ nữ lò ra từ trong phòng ở phía sau, và đặt lên vai của hắn.

Chương 219: Cách vách thật sự có người

Khi bàn tay đặt lên vai của Đỗ Duy, một cảm giác lạnh buốt xuyên thấu dọc theo bờ vai.

Cảm giác khó chịu như nuốt phải cục băng, trong mùa đông vô cùng giá lạnh.

Là ác linh.

Đỗ Duy không khỏi hít thở không thông.

Cảm nhận sự khác lạ đến từ đôi vai.

Ánh mắt lại bình tĩnh kinh người, cũng không bị ác linh phía sau ảnh hưởng.

Hắn quay đầu lại và nói với cánh tay của người phụ nữ trên vai anh: "Mụ nghĩ rằng tao không nhìn thấy mụ sao?"

Cả cánh tay dường như hòa vào bóng tối, thò ra ngoài cửa, nhưng hoàn toàn không thể nhìn thấy.

Có vẻ như ác linh này chỉ có một cánh tay.

Không chần chừ, Đỗ Duy cầm một con dao bén nhọn đâm thẳng vào cánh tay đó.

Phập.

Cánh tay co lại vào phòng như bị điện giật.

Thấy vậy, Đỗ Duy cau mày, khi quay đầu nhìn về phía cuối hành lang, bóng dáng mờ ảo đã dần chìm vào bóng tối.

"Nó thực sự thú vị. Mình ngày càng tò mò về sự kiện ác linh này là cái gì."

Giọng điệu của Đỗ Duy lạnh lùng, tự nhủ: “Đây rất giống một trò đùa của ác linh, nhưng cho tới bây giờ, mình chưa cảm thấy nguy hiểm chết người. Hoặc là nó chưa thật sự tấn công mình, điều này rất không bình thường.”

“Tại sao chúng đều xuất hiện ở trước mặt mình, bọn chúng không giống những ác linh khác, không giết mình không bỏ qua.”

“Có phải vì mình chưa phát động quy luật giết chóc.”

Đỗ Duy không khỏi lắc đầu, cầm một con dao sắc bén bước vào bóng tối trong phòng.

Và điều kỳ lạ là, sau khi hắn bước vào phòng, chỉ với một tích tắc, bóng đèn trong phòng lại sáng lên, chiếu sáng rực rỡ căn phòng.

Nhìn thấy cảnh này, Đỗ Duy càng khó hiểu.

Tình huống gì đây?

Cánh tay ác linh vừa rồi rõ ràng đã chạy từ phòng của mình, mình vẫn muốn vào phòng để tìm hiểu về nó, nhưng bây giờ có vẻ như mọi thứ đã trở lại bình thường.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, cả nhà hơi quá “sạch”.

Hắn có chút nghiêm túc: “Nếu như trong phòng của mình có ác linh, phòng bên cạnh cũng nên có thứ tương tự, nhưng cả trạng thái Quỷ Nhãn cũng không thấy dị thường.”

Do dự, Đỗ Duy xoay người bước ra khỏi phòng.

Bằng ánh sáng ổn định.

Hắn đến trước cửa phòng, ló đầu và nhìn qua lỗ mắt mèo.

Hắn không nhìn thấy gì cả, vì bên trong quá tối.

Quỷ Nhãn chỉ nhắm vào ác linh, có nghĩa là trong phòng không có gì, không có ác linh và không có những thứ lộn xộn

khác.

“Mình ghét chơi trốn tìm với mọi người, càng ghét chơi với ác linh.”

Đỗ Duy cầm lưỡi dao sắc bén, đôi mắt đen mờ mịt, có chút nguy hiểm.

“Đã hơn 12 giờ, đây là thời điểm khách trọ ở chỗ tôi thường hoạt động sôi nổi nhất, cho nên mày nhất định sẽ lại đi ra, đúng không.” Giọng điệu như đang hỏi.

Nhưng xung quanh hắn không có gì cả. Những lời của Đỗ Duy, dường như gửi đến ác linh đã biến mất, và nó dường như đã được gửi đến một thứ khác.

Ngay sau đó, hắn về thẳng phòng và đóng sập cửa lại.

Nhưng Đỗ Duy không lên giường nghỉ ngơi, hay kiểm tra phòng để tìm dấu vết của ác linh, mà vô cảm đứng sau cánh cửa, tay cầm một con dao nhọn, không nói gì.

Tại thời điểm này, Đỗ Duy không ngừng suy tư.

Sau 12 giờ, đầu tiên ngoài cửa có tình huống bất thường, đứng ở cửa cũng có tiếng bước chân của các phòng liền kề bên trái và phải.

Sau đó hắn chọn mở rộng cửa, trên mặt đất có một vệt nước lạ, sau đó bóng đèn bắt đầu nhấp nháy, và một bóng dáng mờ ảo hiện ra ở cuối hành lang.

Sau đó, trong phòng hắn đột nhiên xuất hiện cánh tay của phụ nữ.

Hắn nỗ lực tổng kết quỷ luật, nhưng lượng thông tin quá đơn lẻ, và phiến diện, hắn không thể tìm thấy logic nào cả.

Chỉ mở và đóng cửa là có thể đưa ra lời giải thích cho sự xuất hiện của cánh tay phụ nữ, nhưng cũng rất gượng ép.

“Chờ đã, có lẽ mình nên đổi cách suy nghĩ khác.”

“Nếu mình là một ác linh, sẽ giết người như thế nào”

“Quy luật phát động, khóa mục tiêu, và giết theo quy tắc.”

“Trong quá trình này, đầu tiên mình sẽ khiến mục tiêu sinh ra cảm xúc tiêu cực, và sau đó giết mục tiêu, hoặc chiếm hữu mục tiêu.”

“Nếu đúng như vậy thì sớm thôi, những chuyện kinh hoàng và kỳ lạ hơn nữa sẽ xảy ra.”

Đỗ Duy vừa dứt lời, trong căn phòng bên phải có tiếng mở cửa rất nhỏ.

Hoàn toàn giống với trải nghiệm trước đây của hắn.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy tiếng bước chân rõ ràng.

Giây tiếp theo, bên tai Đỗ Duy vang lên một tiếng ong ong, tim đập dữ dội, bởi vì tần số quá nhanh nên mạch máu của hắn phồng lên.

Cảnh tượng chết chóc xuất hiện không lời giải thích.

Đỗ Duy chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó nhìn thấy một cảnh tượng mà hắn không thể hiểu nổi.

Trong phòng, hắn bước đến cửa, ánh mắt có chút lạnh lùng, mang theo chút nghi hoặc, nhìn sang cánh cửa bên trái, sau khi do dự vài giây, hắn đưa tay lên nắm cửa. Vặn nhẹ và kéo nó ra.

Sau đó, một vệt nước xuất hiện dưới chân, bước thêm vài bước, và có một cánh tay phụ nữ mảnh mai và nhợt nhạt đặt lên vai của hắn.

Ngay sau đó, hắn ngơ ngác quay đầu lại và dùng dao nhọn đâm vào người.

Cảnh tượng này giống hệt như Đỗ Duy vừa trải qua.

Hắn tiếp tục quan sát, chỉ thấy hắn trở về phòng, đèn bật sáng trở lại, toàn bộ vẻ mặt hắn anh đều lộ ra vẻ quái dị.

Sau đó, dường như hắn đã có một quyết định, bèn bước ra khỏi cửa và đi đến cánh cửa bên cạnh bên trái. Và hắn cũng thò đầu vào lỗ mắt mèo.

Cảnh tượng đột ngột dừng lại ở đây.

Nhưng vẻ mặt của Đỗ Duy trở nên vô cùng xấu xí.

Bởi vì hắn nhận thấy sau khi mình bước ra khỏi cửa trong màn hình tử vong, căn phòng đó hoàn toàn không phải là căn phòng mà hắn đang ở.

Đó là phòng tiếp theo bên phải hắn.

Nhưng tại sao hắn lại ở trong căn phòng đó?

Điều này không logic chút nào, và bản thân không thể nào cư xử giống hệt như trước đây.

Bởi vì nó không có ý nghĩa.

Đối mặt với ác linh đòi hỏi sự bình tĩnh và lý trí, cùng một việc hai lần là đủ để bản thân phân tích được một số thông tin quan trọng.

Cái này không giống mình.

Đỗ Duy liếc mắt, đột nhiên đau đầu.

Nhưng tại thời điểm này.

Tiếng bước chân thận trọng từ ngoài cửa truyền đến.

Cộp cộp cộp.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, vừa tới cửa thì đột nhiên dừng lại.

Giây tiếp theo, bóng đèn trong phòng dường như cảm nhận được điều gì đó, bỗng vụt tắt, hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Nhưng khi ánh sáng biến mất, Đỗ Duy thấy trong lỗ mắt mèo xuất hiện một con mắt.

Như thể có ai đó đang đứng ở cửa phòng mình, thò đầu vào nhìn.

Chương 220: Tự giết chính mình

Lỗ mắt mèo là một thứ rất thú vị. Nó kết nối trong và ngoài cửa, như một không gian ràng buộc hai thứ.

Căn phòng rất tối.

Đỗ Duy đứng sau cánh cửa, không chút cảm xúc nhìn vào mắt mèo. Dù trời đã tối nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận rõ ràng, có thứ gì đó đang đứng ngoài cửa.

Đúng lúc đó, một con mắt dán sát lỗ mắt mèo, nhìn vào phòng.

Hắn có thể chắc chắn rằng chủ nhân của đôi mắt đó chắc chắn đã nhìn thấy mình.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, không có dị thường nào ngoài cửa.

Đó là người hay quỷ?

Không có vị khách nào khác trong khách sạn ngoài hắn, nhưng nếu nói về con người, thì chỉ có bà Mary Shaw.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, chậm rãi mở túi áo gió ra, chậm rãi bỏ con dao sắc bén vào trong, toàn bộ quá trình đều cực kỳ cẩn thận, không tạo ra âm thanh gì.

Tuy nhiên, ngoài cánh cửa lại vang lên một tiếng cạch …

Có vẻ như kẻ ở ngoài cửa đang cố xoay nắm cửa để đi vào.

Nhưng không có chìa khóa thì người bên ngoài không thể mở cửa ra vào.

Trong bóng tối, Đỗ Duy bỗng nhiên nhếch môi cười, nhưng không có ánh sáng chiếu rọi, không ai có thể nhìn thấy.

Hắn hiếm khi cười …

Ngay sau đó, Đỗ Duy đặt tay lên nắm cửa, dùng tay kia lấy ra khẩu súng lục, mở chốt an toàn.

Rẹt …

Cửa mở.

Chỉ trong nháy mắt, con ngươi của Đỗ Duy đột nhiên co rút lại, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Ở ngoài, kẻ kia mặc áo gió, gương mặt lạnh lùng trên tay cầm một con dao sắc bén, trong mắt lộ ra vẻ kỳ quái, kinh ngạc khôn tả.

“Mày là ai?”

Kẻ đang đứng nói ở bên ngoài, chính là hắn.

Ngay cả trong bóng tối, ở khoảng cách gần như vậy, cũng có thể mơ hồ nhìn thấy kẻ đó.

Trong ngoài cửa, như một tấm gương, 2 Đỗ Duy xuất hiện.

Mà chiếc ô đen, con dao sắc bén trong tay đối phương giống như thứ mấy phút trước Đỗ Duy từng cầm.

“Mày nghĩ sao?”

Đứng bên trong cửa, Đỗ Duy nở một nụ cười lạnh lùng, vừa nói vừa trực tiếp bóp cò không chút do dự.

Bùm …

Một tiếng súng vang lên.

Ánh lửa lóe lên khiến hành lang trong chốc lát trở nên sáng rực.

Ngay sau đó, Đỗ Duy ngửi thấy một mùi máu tanh.

Đứng ngoài cửa, hắn bị bắn ngay tim, rơi thẳng xuống vũng máu, viên đạn lao thẳng vào bức tường đối diện khiến một lượng lớn máu văng ra.

Sau đó, Đỗ Duy bước ra khỏi phòng, giẫm lên đầu của mình đang nằm trên vũng máu, ánh mắt lạnh lùng.

Hắn cảm thấy khá vi diệu, tự tay bắn chết mình, thật là vô lý kỳ quái. Toàn bộ sự việc đầy vô lý.

Kết hợp với cảnh tượng chết chóc vừa nhìn thấy, nụ cười trên khoé môi của Đỗ Duy càng trở nên mỉa mai.

Quỷ Nhãn của hắn, bởi vì đồng hồ cổ, có thể nhìn thấy cảnh chết của chính mình, nhưng đôi khi có thể nhìn thấy của cả người khác.

Trên mặt đất, xác chết vẫn vẫn bất động. Xung quanh im tĩnh kinh người.

Một số thay đổi khủng khiếp dường như đã bắt đầu diễn ra trong bóng tối, cảm giác ức chế phi lý dần trở nên mạnh mẽ hơn.

Ánh mắt là vô hình, nhưng khi ai đó nhìn chằm chằm vào bạn, bản năng sẽ tự đưa ra cảnh báo.

Lúc này, Đỗ Duy cảm thấy trong bóng tối có rất nhiều ánh mắt chết chóc đang đổ dồn về phía mình.

Nhưng sau khi lần theo dấu vết, lại không thấy gì cả.

Ngay cả trạng thái Quỷ Nhãn cũng vậy.

Đây là khả năng trực quan tốt nhất để đối đầu với ác linh, đối diện với sự kiện ác linh ở thành phố Yard, nó dường như đã mất đi năng lực ban đầu.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, cũng không quan tâm đến những cảnh tượng đó, mà cúi đầu, yên lặng nhìn cái xác trên

mặt đất.

Hắn đang đếm thời gian.

1 phút, 2 phút, 3 phút …

Thời gian trôi qua từng chút một.

Xác chết trên mặt đất bắt đầu nhanh chóng phân hủy, như thể thời gian đang trôi rất nhanh trên "cái xác" của Đỗ Duy.

Thấy vậy, Đỗ Duy không khỏi lắc đầu, lạnh nhạt nói: "5 phút trước mình nhìn vào trong căn phòng bên trái, nhưng không thấy gì cả. Mà một khác đến trước cửa đã bị mình bắn chết, hình như có sự rối loạn về thời gian và không gian."

"Nhưng những gì tai mắt nghe được đều là lừa dối."

Đỗ Duy dùng lực giẫm lên đầu của cái xác, bèn phát ra một tiếng nổ, như thể vừa giẫm lên một quả dưa hấu.

Nhưng điều kỳ lạ là bên trong nó trống rỗng, không có bất kỳ vật gì xịt ra.

Làn da dần thối rửa, chảy ra rất nhiều chất lỏng hôi thối trên mặt đất, nhanh chóng trở thành một bộ xương khô.

"Chỉ là đồ giả, nhưng thứ này dường như đang bắt chước mình?"

"Hoặc có thể ác linh đã tạo ra một mình khác?"

Đỗ Duy lạnh nhạt nói, quay đầu bước tới cánh cửa bên trái.

Trước đây hắn không vào, nhưng giờ hắn sẽ vào để xem chuyện trong đó có thứ gì.

Rất có thể, trong đó có một "mình" khác.

Lúc này hẳn bỗng có một ý tưởng mơ hồ.

Đó là, khi sự bất thường lần đầu tiên xuất hiện, trong 2 căn phòng trái phải, có thứ gì đó đang bắt chước mình, đồng thời

xuất hiện với hình dáng của mình.

Mặc dù hiện giờ Đỗ Duy không rõ, tại sao ác linh lại chơi trò này với mình, thay vì trực tiếp giết hắn, nhưng hắn không có ý định chơi tiếp trò này.

Nghĩ như vậy, Đỗ Duy nín thở nhìn cánh cửa bằng ánh mắt lạnh lùng.

Trong bóng tối, hắn vẫn bất động, giống như một kẻ giết người ẩn nấp trong bóng tối, lặng lẽ chờ mục tiêu xuất hiện.

Sau một lúc, lại vang lên tiếng mở cửa.

Nhưng Đỗ Duy đã chĩa khẩu súng lục vào lỗ mắt mèo, nổ một phát không chút do dự.

Bùm …

Tiếng súng vang lên.

Đỗ Duy đá tung cánh cửa ra, ngay sau đó ngọn đèn trong phòng cũng sáng lên.

Hắn lập tức nhìn thấy một người khác ăn mặc giống hệt mình ngã xuống đất, trên đầu xuất hiện một lỗ đạn, máu đục ngầu chảy khắp sàn nhà.

“Thật nực cười, tính cảnh giác của tao không thấp như vậy.”

Ánh mắt của Đỗ Duy càng lúc càng lạnh, hắn dứt khoát quay đầu trở về phòng, không hề nhìn cái xác nằm trên mặt đất nữa.

Sau khi hắn rời đi, trong phòng, đèn bên cạnh đột nhiên vụt tắt. Một khuôn mặt đầy nếp nhăn lướt qua, trông giống hệt chủ nhân của khách sạn, bà Mary Shaw.

Đồng thời, bên ngoài khách sạn sấm chớp không ngừng nổ vang, giăng ra dày đặc như mạng nhện, khiến bầu trời u ám trở

nên sáng sủa hơn rất nhiều.

Cơn mưa càng lúc càng nặng hạt.

Những âm thanh ma sát bị tiếng mưa ngăn chặn, tiếng bước chân vang lên khắp khách sạn, cũng như trong từng căn phòng.

Có cả tiếng mở cửa cót két.

Một người đàn ông mặc áo gió, cầm một con dao sắc bén bước ra khỏi phòng.

Nhưng điều đáng sợ là ngũ quan khuôn mặt của hắn hoặc nó trông rất mơ hồ, không hoàn toàn đọng thành hình.

Có thể nhìn thấy dáng người, cùng quần áo, khá giống với Đỗ Duy. Kể từ khi nó xuất hiện, các cửa phòng khác lần lượt được mở ra.

Tại thời điểm này, Đỗ Duy không vội đeo ba lô lên lưng, cởi bỏ quả bóng bay lớn màu đỏ ở đầu giường, rồi buộc vào cổ tay.

Đột nhiên, cơ thể của hắn cứng người, lạnh lùng quay đầu nhìn về phía cửa.

Một người đàn ông mặc áo khoác gió, với nét mặt được vẽ mơ hồ đứng ở cửa, tay cầm một con dao sắc bén.

Nó giống như một con rối có tỷ lệ mô phỏng 1-1.

Chương 221: Là mày

Bùm…

Lại một tiếng súng khác vang lên.

Đỗ Duy lạnh lùng giẫm lên cái xác rồi bước ra khỏi phòng. Hắn liếc nhìn xung quanh. Trong bóng tối, có rất nhiều bóng người đang đi về phía hắn.

Tổng cộng có 6 kẻ.

"Nếu tao đoán đúng, tất cả chúng mày đều là thứ do ác linh kia bắt chước tao mà làm ra."

"Tạm thời gọi chúng mày là con rối."

"Nhưng tao muốn hỏi, dùng những con rối này để giết tao, có phải mày đang xem thường tao hay không?"

Có một chút thiếu kiên nhẫn trong giọng nói của hắn. Con ác linh này không đích thân ra tay, chỉ dựa vào mấy con rối mà đòi giết mình, quá ấu trĩ.

Mang theo súng bên mình không phải để đề phòng ác linh.

Đỗ Duy lạnh lùng liếc nhìn 6 con rối có vẻ ngoài giống hệt mình, quay đầu bước xuống lầu.

Tình hình hiện tại là, một cảnh tượng khó hiểu đã xảy ra trong khách sạn, mà ác linh lại ẩn mình trong bóng tối. Và bà Mary Shaw cũng rất có thể là con rối.

Tất nhiên, dù muốn dù không, giờ Đỗ Duy cũng không muốn tiếp tục chơi với ác linh.

Để đạt được mục đích của mình, hắn có thể tự đặt mình vào tình thế nguy hiểm, ngay cả khi tự hắn để như vậy.

Nhưng không có nghĩa là hắn thích rơi vào thế bị động.

Dù hắn không biết, tại sao ác linh này lại hành động kỳ lạ như vậy.

Nhưng mục tiêu của Đỗ Duy không bao giờ thay đổi - giải quyết nó và rời đi một cách an toàn.

Tuy nhiên……

Điều khiến Đỗ Duy ngạc nhiên là khi hắn bước xuống lầu, những con rối không hề nhúc nhích, từng con một nhìn hắn với ánh mắt chết chóc và kỳ lạ.

“Mày đang chờ tao phạm sai lầm? Hay là tới tận bây giờ, tao vẫn chưa phát động quy luật giết người của mày?”

Giọng điệu của hắn lạnh lùng, nhưng lại nói chuyện với ác linh chưa từng xuất hiện trực diện.

Những con rối không làm gì cả, hắn cũng sẽ không nổ súng nữa nữa.

Vì nếu hết đạn, hắn chỉ có thể chiến đấu bằng con dao. Nói cách khác, hắn sẽ rơi vào tình huống nguy hiểm hơn.

Chỉ là, khi Đỗ Duy đi đến đầu cầu thang, hắn dừng lại và khuôn mặt trở nên rất xấu xí. Bởi vì nó ở tầng dưới, trong đại sảnh. Không biết từ bao giờ, xuất hiện rất nhiều người.

Trong số họ có đàn ông và phụ nữ, và cả cảnh sát Allen. Ở giữa họ là bà Mary Shaw lưng gù trong chiếc áo khoác sặc sỡ. Khoảnh khắc nhìn thấy Đỗ Duy, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, và nhìn hắn bằng ánh mắt u ám, chết người.

Ác ý, như thể là thực chất, vào lúc này trực tiếp sôi sục!

Bên tai vang lên tiếng hát của một người phụ nữ quỷ dị, và giá lạnh.

[Hãy cẩn thận với Mary Shaw ở sau lưng, cô ấy rất thích cho ăn và ôm ấp]

[Đừng bao giờ nhìn lại, nếu không máu sẽ chảy ra]

[Mất linh hồn trở thành con rối, cơn ác mộng chìm sâu tim không còn]

…

Đây là một phiên bản khác của bài đồng dao.

Nhưng sự kỳ quái không thể tả của tiếng hát, khiến Đỗ Duy có một cảm xúc mạnh mẽ, muốn quay đầu nhìn lại.

Nhưng đằng sau, anh lại cảm nhận cơn ớn lạnh âm u.

Như thể là một đợt rét lạnh, xuyên qua quần áo, đi vào sâu trong cơ thể người. Mỗi một luồng khí lạnh, đều rất đáng sợ.

Tình hình rất nguy hiểm. Điều đáng sợ nhất là Đỗ Duy đã không phát hiện ra sớm, và Quỷ Nhãn đã không thể làm được gì.

Hắn nghiến răng, trực tiếp mở chiếc ô đen.

Chiếc ô này là vật cứu mạng mạnh nhất trong tay hắn, chỉ cần mở ra, căn bản không có ác linh nào có thể làm gì được mình.

Nhưng vào lúc này, bàn tay nhợt nhạt của một người phụ nữ hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của chiếc ô đen, và trực tiếp đặt lên vai phải của hắn …

Cơ thể của Đỗ Duy trở nên cứng ngắc, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh.

Tình hình gì đây? Ô đen cũng vô dụng?

Ngay sau đó, một điều mà hắn không thể hiểu được đã xảy ra.

Một cánh tay tái nhợt khác của phụ nữ lại đặt lên vai trái của hắn, hơi thở buốt giá chạm vào cổ hắn, cùng tiếng hát của người phụ nữ quái dị và lạnh lùng vang vọng bên tai.

Vào thời điểm này, một hình ảnh kinh dị lập tức hiện lên trong đầu của Đỗ Duy.

Hắn đang cầm ô đen đứng ở đầu cầu thang, một nữ ác linh khoác đôi tay lên vai phía sau, ngửa cổ và hát những bài đồng dao kinh khủng.

Đừng bao giờ nhìn lại…

Đỗ Duy không biết vì sao lại có ý nghĩ này, hơn nữa càng ngày càng ăn sâu vào não.

Kết hợp với một phiên bản khác của bài đồng dao kinh khủng mà hắn đã nghe, chỉ cần nhìn lại, hắn chắc chắn sẽ chết.

Và ác linh đằng sau hắn thậm chí không thèm đếm xỉa đến chiếc ô đen của hắn.

Trong số những ác linh mà Đỗ Duy gặp phải, nó thậm chí còn đáng sợ hơn cả The Nun.

Xung quanh, cảm giác chán nản ảm đạm càng ngày càng mạnh.

Những "người" hoặc con rối đó đứng dưới đại sảnh nhìn chằm chằm vào hắn, vững vàng bước lên phía trước.

Tiếng bước chân nặng nề cũng vang lên trên hành lang.

6 con búp bê mô phỏng hắn cũng đang đến gần.

Kết cục chết chắc.

Nhưng càng vào lúc này, Đỗ Duy càng trở nên bình tĩnh, tính tình cũng trở nên lạnh nhạt. Bàn tay phải cũng hiện lên vẻ lạnh buốt ghê rợn.

Ngoài việc tiếp xúc trực tiếp với ác linh, những gì mà ác linh hóa mang lại còn thiên về mặt tâm lý hơn.

Nhân tính xói mòn, mang đến lý tính tuyệt đối.

Mọi cảm xúc đều bị đè nén, mọi cảm xúc tích cực hay tiêu cực đều không tồn tại đối với Đỗ Duy.

Càng như vậy, càng bình tĩnh hơn, nhớ lại tất cả những trải nghiệm của mình tại Thành phố Yard.

Những con rối, ác linh không trực diện giết người, cảnh tượng hãi hùng và phi lý.

Mọi thứ như một cái bẫy, để đẩy bản thân vào tuyệt vọng.

Ác linh phía sau thậm chí có thể xem nhẹ ô đen.

Những thứ khác, căn bản đều vô dụng.

Không có ngõ cụt nào hơn thế này …

Nhưng Đỗ Duy đã phát hiện ra dấu vết của cạm bẫy.

Ác linh đã đạt được cấp độ này, tại sao nó không giết hắn ngay, mà để những con búp rối tấn công mình?

Nó muốn chơi đùa mình, hay đơn giản là nó không thể trực tiếp giết người, mà chỉ có thể dựa vào con rối? Đỗ Duy nghĩ là cái sau.

Kể cả với 2 phiên bản của các bài đồng dao, hắn không tin cái nào.

Sau đó, Đỗ Duy không chút do dự quay đầu lại, bèn đối diện với một khuôn mặt xinh đẹp không thể tả nổi thành lời.

Nó không có đặc điểm khuôn mặt, không có tóc và không có giới tính.

Nhưng khi Đỗ Duy nhìn thấy nó, không có logic nào để tin rằng khuôn mặt của nó là khuôn mặt đẹp nhất và hoàn hảo

nhất.

Khoảnh khắc hắn quay đầu lại, tiếng hát hơi ngừng.

Nhưng nhịp bước của những con rối đó nhanh hơn, và một trong số chúng thậm chí đã bước lên cầu thang và đến sau lưng của Đỗ Duy.

Tuy nhiên, Đỗ Duy hoàn toàn không thèm để ý, chỉ nhìn chằm chằm ác linh trước mặt, ánh mắt bình tĩnh đến quỷ dị.

“Tao hiểu tại sao mày lại làm như vậy, bởi vì tao hoàn toàn không thỏa mãn quy luật giết chóc của mày, cho nên cho dù mày làm gì, mày cũng không thể trực tiếp giết tao.”

“Vậy, tao nên gọi mày là gì, Mary Shaw, ác linh? Hay một con rối hoàn hảo?”

Chương 222: Thành phố chết …

Ở đầu cầu thang, Đỗ Duy trực tiếp vươn tay nắm lấy mặt của nó, muốn chộp lấy nó.

Nhưng nó có vẻ sợ hãi, lập tức rút lui, trốn vào trong bóng tối.

Tuy nhiên, nó đã không biến mất.

Bởi vì Đỗ Duy có thể cảm nhận rõ ràng trong bóng tối có một ánh mắt ác độc vô cùng tham lam và khao khát, đang nhìn chằm chằm vào mình, không chút dao động.

Ánh mắt này thuộc về ác linh Mary Shaw.

Như thể vào lúc này, nó chợt trào dâng khao khát mãnh liệt với mình.

Có phải do ác linh hoá hay không? Hay là do cái gì khác?

Đỗ Duy liếc mắt một cái, tay phải cầm súng lục bắn vào bà chủ khách sạn Mary Shaw, kẻ đang lao lên lầu.

Bùm …

Headshot.

Sau đó hắn lập tức lao vào phía bên kia của hành lang mà không cần quan sát.

Khi vào khách sạn, hắn đã tìm cách được con đường để rút lui an toàn.

Bốp …

Đỗ Duy dùng khẩu súng trường đập vỡ kính trên tầng hai, và những con rối lao về phía hắn như điên. Nhưng vô ích.

Đỗ Duy không chút do dự, tay phải cầm chiếc ô màu đen, và quả bóng bay màu đỏ, trực tiếp nhảy xuống từ tầng hai.

Độ cao là khoảng 4 mét so với mặt đất.

Bên ngoài trời đang mưa to.

Trước khi Đỗ Duy tiếp đất, hầu hết cơ thể của hắn đã bị mưa làm ướt, vì lạnh, nên hắn không ngừng run rẩy.

Bùm ……

Thân thể chạm đất, Đỗ Duy thuận thế lộn vòng để làm lực ngã, nhưng dù sao cũng không phải người chuyên nghiệp, khó tránh khỏi bị thương nhẹ.

Cánh tay phải đập vào mặt đất, tạo ra một lỗ hổng lớn, máu lập tức chảy ra.

Nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến Đỗ Duy.

Vì bản thân quá trình ác linh hoá của hắn có vấn đề, sau này tiếp xúc với Annabel, lại càng dị biến, và mất hết xúc giác.

Ngay cả khi cơ thể bị cắt lìa bộ phận nào đó, hắn cũng không cảm thấy đau đớn.

Đỗ Duy hít sâu một hơi rồi đột ngột quay đầu lại.

Trong bóng đêm, hắn lập tức nhìn thấy ở trước mỗi cửa sổ trên tầng hai của khách sạn, đều có một người đang đứng.

Trong số đó có Allen, người hắn đã nhìn thấy anh ta vào ban ngày.

Alln lúc này mặt không cảm xúc, trở nên cứng ngắc.

Anh ta cũng là một con rối, nhưng đáng sợ hơn nhiều so với mấy đứa bản sao của hắn.

Một ý nghĩ điên rồ xuất hiện trong đầu của Đỗ Duy.

Sau khi giết những người này, ác linh Mary Shaw đã biến họ thành những con rối.

Vào ban ngày, mọi thứ vẫn bình thường, nhưng vào ban đêm, họ là những con rối đáng sợ do ác linh Mary Shaw điều khiển.

Nhưng những con rối bắt chước hắn rõ ràng bị lỗi.

Chỉ bằng cách giết chính mình và đổ linh hồn của mình vào thì mới là một con rối đạt chuẩn.

Đỗ Duy quay đầu lại, liếc nhìn quả bóng bay màu đỏ buộc vào tay phải.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Thằng hề Pennywise bên trong quả bóng bay.

2 ác linh hoàn toàn khác nhau, có một số điểm tương đồng đáng kinh ngạc.

Tất cả chúng dường như cách biệt với bản thân, hoặc mình khắc chế chúng ở phương diện nào đó.

Thằng hề đại diện cho sự sợ hãi, còn ác linh Mary Shaw thì sao?

Đỗ Duy không thể nghĩ ra câu trả lời, vì vậy hắn cũng chỉ có thể xếp nó vào sợ hãi…

Nhưng ở một khía cạnh nào đó, ác linh Mary Shaw còn nguy hiểm hơn cả Thằng hề, nó không thể trực tiếp giết mình mà có thể thao túng con rối, và gián tiếp tấn công mình.

Khi nghĩ đến điều này, Đồng tử của Đỗ Duy đột nhiên co rút lại.

Có cái gì đó không đúng…

Có quá ít con rối …

Ác linh Mary Shaw không thể gần đây mới xuất hiện, giáo hội biết truyền thuyết kinh dị về nó, và phải xuất hiện lâu rồi mới đúng.

Nhưng hắn chỉ thấy khoảng 20 con rối.

Xung quanh đột nhiên có một màu trắng.

Tiếng sấm nổ vang trời, một tia chớp xẹt qua bầu trời u ám.

Đỗ Duy đứng bên ngoài khách sạn, sau khu phố Tulip.

Và lần này, trong khu phố Tulip, tất cả các cửa phòng đều đã được mở từ lâu, tiếng bước chân máy móc và đều đặn chậm rãi vang lên.

Bên ngoài khu phố, hơn chục người đàn ông mặc sắc phục cảnh sát cũng tụ tập đông đủ.

Đỗ Duy cứng ngắc quay đầu lại, trong đôi mắt bình tĩnh hiện lên vô số hình bóng, hàng trăm con rối đủ giới tính và lứa tuổi đang đi về phía hắn.

Hơn nữa, trong trạng thái Quỷ Nhãn, trên cơ thể mỗi con rối xuất hiện một số sợi tơ màu đen, giống như nó được dùng để điều khiển con rối.

Những sợi tơ đen đó tụ lại, hội tụ về phía bầu trời.

Ánh mắt của Đỗ Duy dõi theo những sợi tơ đó, bèn rơi vào tòa chung cư vắng vẻ ở một góc xa xôi của khu phố.

Đồng thời, một người phụ nữ với làn da lở loét, mái tóc bạch kim và đôi mắt đen láy, đứng ở cửa sổ trên tầng 5 với nụ cười hở lợi.

Trong trường hợp này, nụ cười trông thật đáng sợ và quỷ quyệt.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, ánh mắt u ám nói: “Xem ra ác linh vừa rồi chỉ là con rối hoàn mỹ của mày, thảo nào ô đen cũng

vô dụng với mày, bởi vì mày mới là bản thể.”

“Nhưng tại sao, mày cho tao cảm giác, mày rất muốn biến tao thành con rối… là vì tao có thể ác linh hoá, hay là bởi vì nguyên nhân khác?”

Vừa nói, Đỗ Duy vừa dứt khoát chạy đến chỗ đậu xe gần khách sạn.

Sự việc ác linh ở thành phố Yard nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn.

Vốn dĩ hắn nghĩ giải quyết ác linh Mary Shaw sẽ rất đơn giản, bởi vì ác linh này liên quan đến sợ hãi, mà thứ này không có tác dụng gì với hắn.

Đỗ Duy là khắc tinh trời sinh của hắn.

Pennywise như thế, Mary Shaw cũng vậy.

Nhưng ngay từ đầu, Mary Shaw đã ẩn mình trong bóng tối, hoàn toàn không tiếp xúc trực tiếp với Đỗ Duy, và điều khiển con rối để giết hắn.

1-2 con rối thì không sao, hàng trăm con rối dù có đứng yên thì hắn cũng phải dùng súng và dao giết đến rạng sáng.

Hơn nữa, Đỗ Duy vốn dĩ không giỏi trong việc chống lại ác linh.

Mọi phát bắn đều có thể bắn trúng con rối, cũng vì khoảng cách gần.

Ác linh dễ giải quyết nhất đã trở thành nguy hiểm nhất …

…

Đỗ Duy mở cửa xe, trực tiếp khởi động xe.

Nhưng những con rối đó nở một nụ cười kỳ quái nhìn Đỗ Duy lái xe đi.

Mưa xối xả càng lúc càng lớn, chẳng mấy chốc đã che khuất những con rối, khiến chúng trở nên mờ ảo, mơ hồ.

Đột ngột……

Trong hàng trăm con rối đột nhiên trống một số vị trí, một số con rối trực tiếp biến mất.

Trong xe hơi, Đỗ Duy đạp chân ga, đồng thời lấy smartphone ra gọi cho Giám mục Slivika.

Lần trước gặp mặt, hắn và 2 giám mục đã trao đổi số điện thoại của nhau, điều này tình cờ hữu ích vào lúc này.

Lý do hắn không gọi cho Cha Tony là vì khoảng cách quá xa …

Slivika và Giám mục Jon đều ở Essegrin, 2 thành phố này nằm cạnh nhau.

Giờ hắn cần hỗ trợ gấp.

Ngay khi Đỗ Duy gọi điện, một cảnh tượng kinh hoàng đang diễn ra trong toàn bộ Thành phố Yard.

Dọc theo những ngôi nhà gần khu phố Tulip, một số người đang ngủ bỗng mở mắt.

Đôi mắt họ trống rỗng và chết chóc.

Trên cơ thể họ có một sợi chỉ đen …

Như Đỗ Duy nghĩ, số con rối không thể ít như vậy, ngược lại nhiều kinh người…

Theo một nghĩa nào đó, sự kiện ác linh Mary Shaw đang sắp đạt tới tầm của đường cao tốc kinh khủng ở Massas, cái loại lột xác kỳ dị đó.

Nhưng sự xuất hiện của Đỗ Duy, cùng với một số đặc thù của bản thân hắn, đã có một sức hút cực kỳ mạnh mẽ đối với

ác linh Mary Shaw, khiến cho sự biến đổi chưa hoàn thành này bùng nổ trước thời hạn.

Chương 223: Điểm hẹn, cánh đồng lúa mì!

Trên con đường cao tốc giữa Yard và Essegrin.

Một chiếc Bentley lái như tên bắn, nên khi những hạt mưa nặng hạt đập vào cửa sổ, tạo ra những âm thanh nặng nề.

Trong xe hơi, Đỗ Duy đã gọi điện cho Giám mục Slivika.

Hắn nói bằng giọng nghiêm túc: "Sự kiện ác linh ở Thành phố Yard đã bùng nổ. Những tin tức giáo hội đã điều tra được chỉ là mặt ngoài. Bây giờ tôi sẽ đến Essegrin, và tôi cần hỗ trợ."

Ở bên kia điện thoại, giọng điệu của Slivika rất phức tạp: "Mr. Đỗ Duy, theo tình huống mà cậu mô tả, ít nhất gần một nghìn người ở thành phố Yard đã bị biến thành con rối, và bây giờ mục tiêu của ác linh là cậu. Nếu cậu đến Essegrin, rất có thể sẽ xảy ra thảm hoạ."

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Tôi biết ý của ông. Nếu tôi dẫn ác linh đến Essegrin, nó sẽ lan truyền sự kiện ác linh và khiến nhiều người chết hơn."

Giọng của hắn lạnh lùng và không chứa bất kỳ cảm xúc nào, như một lưỡi dao sắc bén trực tiếp cắt vào mục tiêu.

Slivika im lặng ngay lập tức.

Nhưng Đỗ Duy lại tiếp tục bình tĩnh nói: "Chắc giờ ông rất phân vân, vừa không muốn tôi tới Essegrin, lại không định phái người hỗ trợ, bởi vì chuyện này quá nguy hiểm. Tôi hiểu chuyện này, tôi sẽ không trách ông, bởi vì suy nghĩ này của

ông rất bình thường, nhưng có một chuyện anh đã không cân nhắc."

"Sự kiện ác linh sẽ không thể tự giải quyết dựa vào việc tôi chết hoặc đã đến Essegrin, mà bởi vì giáo hội chưa tìm ra sự thật, nên bây giờ vấn đề đã hoàn toàn bùng phát, và không ai có thể trốn thoát."

Ở bên kia điện thoại, Slivika nói với lời xin lỗi sâu sắc: "Mr. Đỗ Duy, tôi xin lỗi cậu vì những suy nghĩ của mình."

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Tôi không cần xin lỗi, giờ tôi cần người+ hỗ trợ."

Slivika nghiến răng: "Ngoài Jon, bên cạnh tôi chỉ có 10 Người Đuổi Quỷ. Chúng ta không thể đối phó với nhiều con rối như vậy, hay dùng lực lượng của cảnh sát."

Đỗ Duy từ chối: "Ác linh sẽ biến những người đó thành con rối, chẳng có ý nghĩa gì cả."

"Vậy thì cậu định làm gì?"

"Có một trang trại bỏ hoang ở phía nam Yard, gần đường cao tốc đến Essegrin, nơi tôi từng chạm trán với một số ác linh trông giống như bù nhìn. Ông hãy mang theo tất cả bột xương, và chuẩn bị một ít xăng đổ vào ruộng lúa mì của trang trại, tôi sẽ thiêu trụi tất cả con rối, kể cả ác linh Mary Shaw."

Nghe câu này, Slivika thốt lên qua điện thoại: "Nguy hiểm quá, ngoài trời đang mưa, e rằng lửa cháy không nổi."

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Tôi có một chiếc zippo đặc biệt. Chỉ cần có ác linh bên cạnh, ngọn lửa của nó sẽ cháy mãi."

Slivika nghiến răng và nói: "Nhưng đến lúc đó, làm sao câu ra khỏi cánh đồng lúa mì được, anh sẽ chết ở trong đó."

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Tôi sẽ không bao giờ chết, Giám mục Slivika, giờ ông không nên bàn luận sinh tử với tôi, mà

nên làm điều cần làm.”

“Tôi xin lỗi, tôi sẽ đưa mọi người khởi hành ngay bây giờ.”

Đỗ Duy lạnh lùng cúp điện thoại, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Dưới cơn mưa nặng hạt, những con rối được điều khiển bởi ác linh Mary Shaw dường như hòa vào cơn mưa, đứng trong màn mưa, nhìn chằm chằm vào hắn.

Ngay cả khi tốc độ vượt qua chúng, nhưng rất nhanh sẽ có con rối đuổi kịp.

Trong quá trình này, Đỗ Duy luôn cảm thấy một ánh mắt vô cùng tham lam ẩn trong bóng tối, dục vọng trong ánh mắt đó gần như là thực chất.

“Tao biết, mày đang chờ cơ hội, nhưng không sao, tao sẽ cho mày.”

Lúc này, giọng điệu của Đỗ Duy đã khác trước rất nhiều. Giọng nói lạnh lùng chết chóc khiến người ta không khỏi lạnh gáy khi nghe thấy.

Mức độ ác linh hoá đã nghiêm trọng hơn. Điều này cũng có nghĩa là hắn đang tiến gần hơn một bước tới việc hoàn toàn mất nhân tính, và trở thành một ác linh.

Đỗ Duy không chút cảm xúc, cho xe rẽ vào ngã ba, lái vào con đường vắng vẻ.

Hắn biết kế hoạch của mình điên rồ đến mức nào, nhưng hắn không chút do dự.

Vì lúc này, ác linh Mary Shaw không biết tại sao lại thèm muốn lấy mạng, và biến hắn thành một con rối.

Vì lý do này, ác linh thậm chí không thèm điều khiển con rối để phá hủy chiếc xe.

Cứ như, nó sợ hắn sẽ chết trong một vụ tai nạn xe, cơ thể sẽ bị tổn thương sâu sắc.

“Mình rất tò mò, nó điên cuồng muốn biến mình thành một con rối, có phải do đã bị mình hấp dẫn hay không?”

Đỗ Duy chú ý đến đồng hồ đo nhiên liệu hiển thị trên bảng điều khiển, bình tĩnh hỏi bản thân.

Chiếc xe vẫn còn 1/4 nhiên liệu, đủ để lái đến cánh đồng lúa mì của trang trại.

Sau đó, hắn bắt đầu phân tích bản thân: “Mình đâu khác mấy người bình thường, ác linh này không nên có ác ý mạnh mẽ với mình như vậy.”

“Nhưng mình cũng có rất nhiều điểm khác biệt với những người bình thường.”

“Trước hết mình là Hunter, mình có năng lực ác linh hoá.”

“Thứ hai, mình có thể nhìn thấy cảnh tượng về cái chết trong tương lai.”

“Nhưng cũng có chút không đúng, mình không phải Hunter duy nhất trên thế giới này, mà nó thì đã xuất hiện từ rất lâu rồi.”

“Vấn đề là ở đâu? Có phải vì trước đây mình đã bị nguyền rủa?”

Nói đến đây, Đỗ Duy vô cảm quay đầu lại, nhìn ra cửa sổ.

Hắn nhìn thấy một gương mặt không có ngũ quan dán vào cửa kính xe, im lặng nhìn hắn.

Trong đầu hắn không khỏi nghĩ đến sự hoàn mỹ, đó là một con rối hoàn hảo.

Nhưng trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn thấy bóng dáng một người phụ nữ mơ hồ gắn trên lưng con rối, làn da bị

lở loét, trong mắt hiện lên vẻ thèm muốn và tham lam.

Giây tiếp theo, Đỗ Duy cầm súng lục lên, trực tiếp bóp cò.

Bang!!!

Viên đạn xuyên qua kính, làm vỡ toàn bộ kính cửa sổ ô tô, và xuyên qua đầu của con rối hoàn hảo áp sát trên kính.

Đột ngột, một vết nứt xuất hiện trên khuôn mặt của con rối hoàn hảo, và tác động của viên đạn đã đánh gục nó.

Với một tiếng nổ, hình nhân hoàn mỹ nặng nề rơi xuống đất, như thể bề mặt của món đồ sứ tinh xảo nhất bị nứt vỡ, trong nháy mắt vết nứt trở nên dày đặc, giống như mạng nhện.

Nhưng ngay sau đó…

Ha ha ha!

Tiếng cười quỷ dị, thê lương của người phụ nữ vọng vào từ cửa sổ xe, và nó dường như vang lên từ tận đáy lòng của hắn.

Nhưng Đỗ Duy không bị ảnh hưởng. Giờ hắn đang trong trạng thái ác linh hoá, mọi tình cảm đều bị chối bỏ, chỉ giữ lại bình tĩnh và lý trí.

“Đối với tao những điều đó là vô ích, hơn nữa tao đã bảo sẽ cho mày một cơ hội, tao sẽ giữ lời.”

Câu này là dành cho ác linh. Nhưng điều kỳ lạ là vừa dứt lời, tiếng cười chói tai bên ngoài cũng tắt lịm.

Thấy vậy, Đỗ Duy hít sâu một hơi, hắn vươn tay lấy từ trong ba lô đang đặt trên đùi, một chiếc mặt nạ trắng không có ngũ quan.

Chỉ cần đeo chiếc mặt nạ này, hắn có thể khoác lên lớp da của ác linh, tất cả ác linh đều mất mục tiêu trước khi hắn tháo bỏ nó.

Chỉ là bây giờ chưa phải lúc đeo mặt nạ.

Chương 224: Trốn không thoát

2:30 sáng.

Cơn mưa lớn vẫn tiếp tục.

Giám mục Slivika và Giám mục Jon đã lái xe chở 10 Người Đuổi Quỷ đến trang trại gần đường cao tốc đến phía nam Thành phố Yard.

Đưa mắt nhìn xung quanh, có một cánh đồng lúa mì rộng lớn trong bóng tối.

Trong tháng này, lúa mì đã chín rộ nhưng không ai gặt, chỉ có thể mặc cho mưa bão cuốn trôi, hạt lúa mì rơi xuống đất, triệt để hoang phế.

"Hãy cẩn thận tất cả, có những ác linh giống như bù nhìn trong cánh đồng lúa mì này."

Giám mục Slivika mở cửa kính xe, và báo với mọi người, ánh mắt sắc lạnh và cương nghị.

Giám mục Jon lặng lẽ gật đầu.

Những người còn lại cũng lấy bột xương và xăng, phân tán ra khắp cánh đồng lúa mì.

Những gì họ phải làm rất đơn giản. Tưới xăng quanh ruộng lúa mì và rắc bột xương vào đó.

Mọi người đều lái một chiếc xe, chở theo rất nhiều xăng.

Họ biết Đỗ Duy phải làm gì, sẵn sàng mạo hiểm phối hợp.

Giám mục Slivika dẫn đầu lao vào cánh đồng lúa mì, với một lượt xăng trộn với bột xương sau khi ra khỏi xe.

Xăng cực kỳ dễ cháy, nhiều trường hợp dù bị nước tạt vào vẫn không thể dập tắt.

Đương nhiên, hiện tại trời đang mưa xối xả, cho dù có bốc cháy cũng sẽ dần bị mưa áp chế, thậm chí không thể phát hỏa.

Bột xương được thiết kế đặc biệt để đối phó với ác linh, trừ khi cháy hết, còn không sẽ không bao giờ tắt.

Cùng với chiếc zippo đặc biệt của Đỗ Duy, Slivika cảm thấy cơ hội thành công là rất lớn.

Nhưng có một vấn đề đã trở thành một bóng ma ám ảnh ông ta.

Ông ta không thể hiểu được tại sao Đỗ Duy muốn làm mồi nhử để đưa ác linh vào ruộng lúa mì, vậy nên phải đợi đến khi lửa bùng cháy. Nếu hắn bỏ đi giữa chừng, ác linh cũng sẽ bỏ đi theo.

Nói cách khác, đây là tự sát.

“Ta hy vọng cậu thực sự có cách để sống sót và không chết ở đây, nếu không đây sẽ là mất mát lớn nhất của giáo hội trong tương lai gần.”

Slivika thầm cầu nguyện.

Nhưng đột nhiên, có tiếng vo ve rõ ràng bên tai. Người Đuổi Quỷ hầu hết đều đang ơr trong giai đoạn đầu tiên của Quỷ Nhãn.

Ở cấp độ Giám mục, về cơ bản họ đã đạt đến giai đoạn thứ 2.

Ở giai đoạn này, những ác linh mà họ nhìn thấy sẽ trực quan hơn và dễ dàng kích hoạt Quỷ Nhãn hơn.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Giám mục Slivika nhìn thấy trong cánh đồng lúa mì, nơi cách ông ta chừng mười mét, không biết từ lúc nào xuất hiện một bóng người. Hơn nữa, một ác ý cực kỳ mạnh mẽ cũng vây lấy ông.

"Chết tiệt, chính là ác linh giống bù nhìn mà Đỗ Duy đã nói…"

Khuôn mặt của Giám mục Slivika trở nên rất xấu xí.

Ông ta nghiến răng, nhanh chóng lấy trong túi ra một chiếc đồng hồ quả quýt.

Vừa mở ra, kim trên đồng hồ bỏ túi tương ứng chính xác với thời gian hiện tại.

Cùng lúc đó, trong màn mưa, bù nhìn cũng đã tiếp cận Giám mục Slivika gần thêm một bước trong nháy mắt đã đến trước mặt. Đôi tay làm bằng rơm rạ giơ lên thật cao, rơm rạ mềm mại lại vô cùng sắc bén. Giống như một cây kim thép, bén nhọn và dày đặc.

Nhưng Giám mục Slivika rất bình tĩnh, và vặn kim đồng hồ quả quýt tới trước một vòng. Thời gian của đồng hồ quả quýt đã trở thành 2 giờ đúng.

Sau đó, một điều kỳ lạ đã xảy ra.

Ác linh bù nhìn run rẩy, từ bỏ Slivika, trong nháy mắt biến mất vào bóng tối.

"Trong vòng nửa giờ, ta an toàn."

Slivika thở dài, không hề dừng bước.

Ở bên cạnh, những Người Đuổi Quỷ khác cũng bị lũ bù nhìn tấn công.

Nhưng những Người Đuổi Quỷ đi theo Slivika đều là những người ưu tú của giáo hội, mỗi người đều có kinh

nghiệm dày dặn, dựa vào một vài vật phẩm đặc biệt, mặc dù vài người bị thương nhưng không ai chết.

…

Ở một chỗ khác. Đỗ Duy cũng ở trong một tình huống rất rắc rối.

Trong xe hơi. Chiếc ô đen đã được hắn mở ra, chắn ngang thân mình.

Ở phía sau xe có một người phụ nữ da lở loét, tóc khô héo, mắt thâm quầng, trên người có nhiều sợi tơ màu đen.

Đó là ác linh Mary Shaw…

Một luồng khí lạnh buốt tràn ngập khắp xe, như thể bật điều hòa làm lạnh, nhưng còn lạnh hơn thế nữa.

Ngoài ra, một bên kính xe đã bị vỡ, nước mưa tiếp tục xối vào trong xe khiến phần lớn quần áo của Đỗ Duy đều bị ướt, dính cả vào người.

Bên ngoài xe, một rừng con rối không ngừng xuất hiện ở hai bên đường, lẳng lặng nhìn Đỗ Duy. Chúng đang đợi Đỗ Duy dừng xe. Mà ác linh Mary Shaw trong xe cũng đang đợi hắn lại.

Chỉ cần xe dừng lại, những con rối đó sẽ lập tức tấn công Đỗ Duy, và giết chết hắn.

Ác linh Mary Shaw như người thúc giục "quái xế" dừng lại đúng lúc. Cảnh tượng này rất giống một cuộc thi giữa tài xế và hành khách.

Nhưng sự khác biệt là, kẻ làm chủ là hành khách, không phải tài xế Đỗ Duy.

"Kiên trì thêm một chút, chỉ còn 1 km nữa."

Đỗ Duy thầm nói, không để ý tới ác linh ngồi ở hàng ghế sau.

Mười phút trước, ác linh xuất hiện trong xe, nhưng kỳ lạ là nó không phát động tấn công, chỉ dùng ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm mình.

Ánh mắt đó quá khủng khiếp.

Đỗ Duy thậm chí còn có một cảm giác kỳ lạ, dường như nó có thể nhìn thấy ý thức hoặc linh hồn của mình xuyên qua cơ thể.

Điểm này rất quan trọng. Bởi vì điểm này làm cho Đỗ Duy kiên định hơn với suy nghĩ: đó là, ác linh Mary Shaw không muốn để mình chết vì bất cứ lý do nào, nó hy vọng mình dừng xe an toàn và bị nó giết chết gián tiếp bằng những con rối.

Vì lẽ đó, Đỗ Duy rất bình tĩnh, hắn không tấn công ác linh quỷ dị xe, bởi vì bản năng của hắn nói rằng nếu hắn không thể giết chết ác linh và tất cả những con rối cùng một lúc…

Ác linh Mary Shaw vẫn sẽ xuất hiện.

Bởi vì nó giờ đã có vài đặc tính tương tự với con đường cao tốc kinh khủng ở Thành phố Massas.

Nói một cách đơn giản, nó không còn là một ác linh đơn thuần nữa, mà là một tồn tại mang tính khái niệm.

Tại thời điểm này, Đỗ Duy nhận thấy hình bóng của một cánh đồng lúa mì trong bóng tối phía trước, và có rất nhiều xe đang rọi đèn pha xung quanh cánh đồng lúa mì.

“Đã đến lúc xuống xe!”

Lời vừa cất, Đỗ Duy lập tức bắt đầu giảm tốc độ, những con rối cứ xuất hiện ở hai bên đường cũng nhích lại gần xe.

Phía sau hắn, ánh mắt tham lam và hung ác lại càng hung hãn.

Ngay cả với chiếc ô đen, lưng của Đỗ Duy không tránh khỏi cảm giác ngứa ran.

Hắn hít một hơi thật sâu và nhìn lại chính mình.

Ba lô ở trên đùi, chiếc ô đen ở sau lưng, Pennywise bị buộc ở tay phải và mặt nạ có khả năng tạo lớp xác ngoài của ác linh được cầm trên tay trái.

Kiiíit …

Đỗ Duy nhấn phanh, chiếc xe điên cuồng giảm tốc độ, điều này cực kỳ nguy hiểm, đám con rối lập tức tản ra, không còn áp sát quá gần.

Với một tiếng rầm lớn, Đỗ Duy mở cửa xe, trực tiếp xách ba lô nhảy lên.

Vừa rơi xuống đất, chiếc Bentley lao thẳng vào ruộng lúa mì, nghiêng sang một bên rồi lật ngửa.

Ở xung quanh, một đám con rối dày đặc đang tụ tập xung quanh.

Chúng có hình dáng của con người bình thường, ở mọi lứa tuổi đều có, trên người đầy rẫy những sợi tơ đen, tụ lại với nhau.

Nhưng lúc này, Đỗ Duy không thể tìm thấy ác linh Mary Shaw ở đâu.

Bởi vì nó trốn trong đám con rối, chờ đợi cái chết của mình.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, khoác ba lô lên người, nhìn đám con rối vây quanh mình, ánh mắt rất lạnh.

Có một cánh đồng lúa mì dưới chân của hắn, và hắn có thể ngửi thấy mùi xăng trên đầu mũi.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để bắt đầu nhóm lửa, phải chắc chắn rằng tất cả những con rối sẽ cùng nhau xông vào cánh đồng lúa mì.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy trực tiếp đeo mặt nạ trắng không có ngũ quan lên, trên tay phải rút ra một lá Joker ước nguyện.

Hắn lạnh lùng nói: “Mày trốn không thoát…”

Chương 225: Gần thành ma linh

Sau khi Đỗ Duy đeo chiếc mặt nạ ác linh mới.

Tất cả những con rối, bao gồm cả ác linh Mary Shaw ẩn mình trong bóng tối, tất cả đều chìm trong hỗn loạn. Các con rối đều đứng im tại chỗ, nhìn khắp xung quanh cố tìm kiếm mục tiêu. Nhưng lại chỉ uổng công vô ích.

Sau khi Đỗ Duy đeo mặt nạ vào, cả người giống như mang một lớp xác ngoài ác linh, quái dị kinh người, khí chất đã hoàn toàn thay đổi. Trước khi tháo ra mặt nạ, hắn sẽ có thân phận là một ác linh.

Đồng thời, những ác linh nhìn chằm chằm vào hắn, cũng sẽ mất mục tiêu.

Đỗ Duy nhìn những con rối đang hỗn loạn rồi vô cảm đi về phía sâu trong cánh đồng lúa mạch.

Hắn cầm lá bài Joker ước nguyện trên tay phải, để đảm bảo hắn có thể ước nguyện bất cứ lúc nào.

Nhưng thời gian dần trôi qua.

Trong số những con rối đó, có một đôi mắt lạnh lùng và hung ác đột nhiên nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy.

Có những nghi ngờ và đấu tranh trong ánh mắt của nó. Sau khi do dự, dường như nó đã ngửi thấy mùi gì đó. Trong ánh mắt của nó lại xuất hiện vẻ tham lam và ham muốn.

Tất cả những con rối dường như nhận được tín hiệu, tất cả đều đuổi về hướng Đỗ Duy.

…

Tại thời điểm này, những tia chớp xẹt qua bầu trời liên tục.

Bên ngoài cánh đồng lúa mạch, Slivika và nhóm của ông ta đã tập trung lại, họ đứng ở phía nam của cánh đồng lúa mạch và nhìn về phía bắc.

Dù ở rất xa nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy rất nhiều bóng người đang chạy vào cánh đồng lúa mạch.

"Xem ra Mr. Đỗ Duy đã tới bên trong đồng lúa mạch rồi… Nhưng mà sao lại có quá nhiều con rối thế kia? Đây là thứ quái quỷ gì vậy?"

Khuôn mặt của Slivika vô cùng tái nhợt, giọng nói cũng run rẩy. Ông đã tham gia giáo hội mấy chục năm, nhưng chưa bao giờ gặp phải tình huống kinh khủng như thế này.

Đôi mắt của giám mục Jon cũng rất khó coi, hít sâu một hơi nói: "Tôi nghĩ chúng ta nên rút lui. Nó không còn có thể coi là ác linh nữa, nó đã sắp thành ma linh rồi…"

"Đỗ Duy tính sai rồi, biện pháp của cậu ta không thể giết được thứ này, mà khiến cậu ta chết ở chỗ này."

Nghe điều này, Slivika hít một hơi thật sâu, nhịn không được thốt lên: "Cậu có chắc thứ đó sắp trở thành ma linh không?"

Mặc dù địa vị của ông trong giáo hội cao hơn Jon, nhưng kiến thức của lại kém hơn nhiều.

Jon nghiêm nghị gật đầu: "Tôi khá chắc chắn, bởi vì nhiều năm trước, khi tôi phục vụ cho ngài Alvin Dawkwe, tôi đã nghe ngài ấy nhắc đến ma linh."

Trong các ghi chép của giáo hội, có quỷ hồn, ác linh, tà linh, ma linh, và một số thứ càng độc ác hơn nữa.

Trong số đó, sự khác biệt giữa ác linh và tà linh là ở đặc điểm của chúng, một bên chủ động giết người, một bên chỉ giết một cách thụ động.

Ma linh thì không giống với hai loại này.

Ma linh có những quy tắc giết người tuyệt đối duy tâm, không có bất kỳ quy luật nào cả. Có thể bị giết ngay khi nhìn thấy nó, hoặc có thể bị giết vì đi quá nhanh.

Điều đáng sợ nhất là, khi một ma linh được hình thành, nó sẽ cực kỳ khó bị giết. Mà nếu không thể cắt bỏ các đặc tính lan truyền của nó trong một lần duy nhất, thì gần như không thể tiêu diệt nó. Theo một nghĩa nào đó, ma linh gần như là một khái niệm.

Nguồn gốc của nguyền rủa mà Đỗ Duy nhiễm phải là từ The Nun, thứ còn đáng sợ hơn cả ma linh.

Slivika nhìn về phía sâu cánh đồng lúa mạch giữa màn mưa.

Mặc dù ở rất xa, nhưng ông có thể mơ hồ nhìn thấy một người cầm ô đang kiên định đi về phía cánh đồng lúa mạch.

“Cậu ấy không nên chết như thế này, ít nhất … cậu ấy có quyền được biết.”

Slivika nói xong, lấy smartphone ra bấm số của Đỗ Duy.

Nhưng điều ông không ngờ tới là, không gọi được, cho thấy bên kia ngoài vùng phủ sóng.

Trong lúc nhất thời, Slivika không khỏi gầm nhẹ: “Có ác linh ở bên cạnh cậu ta!”

Jon khoác vai ông, và lạnh lùng nói: “Chúng ta sẽ lên xe rời đi ngay bây giờ và báo cáo cho giáo hội những gì đã xảy ra ở đây. Chỉ có Hunter mới có thể giải quyết những chuyện xảy ra ở đây.”

Những Người Đuổi Quỷ khác cũng chấn động, theo như lời của giám mục, tiếp tục chờ đợi sẽ chỉ khiến bản thân gặp nguy hiểm.

Slivika cũng biết rằng những gì Jon nói là đúng, nhưng ông rất đau khổ.

Hình ảnh mà Đỗ Duy để lại trong ông rất tốt, lý trí và có trách nhiệm, điều quan trọng nhất là theo như ông thấy, Đỗ Duy gần như ôm ý nghĩ liều mình hy sinh.

Và điều này dẫn đến kết quả Đỗ Duy đã hy sinh mạng sống của mình để cảnh báo giáo hội và cứu nhiều người hơn.

Slivika vừa kính phục lại vừa đau khổ.

Thế giới bất lực khi đối mặt với những ác linh, vì vậy sẽ có những Người Đuổi Quỷ và Hunter. Người này đến người khác chống lại các ác linh, người trước hi sinh, người sau lại tiếp bước. Máy móc và nhàm chán.

"Chúng ta đi!"

Slivika tức giận hét lên một tiếng, quay người và bước vào chiếc xe đang chạy về phía mình, lưng vốn thẳng nhưng giờ lại hơi gù xuống…

Bầu trời u ám, mưa xối xả không ngớt, khiến người ta khó thở, từng giọt mưa rơi trên mặt đất lẽ ra phải đại diện cho sức sống tươi mới, nhưng lúc này lại có vẻ xám xịt, và tuyệt vọng.

Nhưng khi Slivika bước đến cửa xe, một ngọn lửa đỏ bất ngờ xuất hiện trên gương chiếu hậu…

Ông vô thức quay đầu lại, thấy trong cơn mưa nặng hạt, cả cánh đồng lúa mạch dường như đang sôi sục, một ngọn lửa bùng lên điên cuồng lan ra, trong nháy mắt đốt cháy nửa vòng phía bắc của cánh đồng lúa mạch.

…

Bên trong cánh đồng lúa mạch, Đỗ Duy đứng giữa cánh đồng lúa mạch, tay trái cầm zippo đang bật lửa, tay phải cầm lá bài Joker, và thực hiện một nguyện vọng.

Giọng hắn lạnh lùng: “Từ giờ trở đi, ta sẽ là mục tiêu duy nhất của ác linh Mary Shaw. Tất cả những con rối sẽ ở trong cánh đồng lúa mạch sẽ tấn công ta, không chết không thôi!”

Điều kiện tiên quyết để tiêu diệt ác linh Mary Shaw, Đỗ Duy đã lợi dụng lá bài Joker để bổ sung.

Giờ khắc này, như hắn mong muốn, mọi con rối trong cánh đồng lúa mạch dường như phát điên, và lao thẳng vào hắn.

Bên ngoài cánh đồng lúa mạch, cũng có một số con rối đã lẩn trốn trước đó, và chúng tiến lên để đi vào cánh đồng lúa mạch đang cháy.

Ngọn lửa đỏ rực nhảy múa, không hề bị cơn mưa làm ảnh hưởng, những con rối giống như là bị tưới xăng, và bùng cháy dữ dội.

Bên trong các con rối, một loại khí tức kinh khủng đột nhiên sôi trào.

Ác linh Mary Shaw được bao quanh bởi những con rối, nó đi đến trước mặt Đỗ Duy.

Với mỗi bước đi, cảm giác đè nén càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Đỗ Duy gần như không thở được, xung quanh toàn là lửa, khiến hắn ho khan liên tục.

Nếu như đợi tiếp nữa, có lẽ hắn sẽ bị thiêu chết, nhưng giờ hắn đã thực hiện được điều ước.

Hắn đi đến đâu, ác linh Mary Shaw và những con rối đều sẽ đi theo.

Nói cách khác, chỉ cần hắn muốn sống sót và chọn rời khỏi cánh đồng lúa mạch khi ngọn lửa chưa hoàn toàn bị dập tắt, mọi thủ đoạn đều trở thành công dã tràng.

Nhưng lúc này, Đỗ Duy đã tháo xuống mặt nạ, cởi bỏ lớp xác ngoài ác linh, nở một nụ cười lạnh.

"Tao đeo mặt nạ tương đương với trở thành một ác linh mặt nạ khác, giờ tao cởi mặt nạ trở thành Đỗ Duy. Muốn giết thì giết nó đi!"

Dứt lời, Đỗ Duy ném mặt nạ ác linh vào cánh đồng lúa mạch phía xa. Những con rối lao về phía nó một cách không kiểm soát.

Đây là năng lực duy tâm của lá bài Joker, những con rối không thể chống lại loại sức mạnh này.

Nhưng……

Ác linh Mary Shaw không chịu rời đi, nó đứng trước mặt Đỗ Duy, khuôn mặt thối rữa trông càng thêm gớm ghiếc.

Các con rối là sức mạnh mở rộng của nó, vì vậy chúng không thể làm trái lại sức mạnh của lá bài Joker. Nhưng ác linh Mary Shaw thì khác, nó hiện có hai mục tiêu, một là mặt nạ ác linh, hai là Đỗ Duy.

Nó có quyền lựa chọn và khả năng nó sẽ chọn giết Đỗ Duy.

Nhưng lúc này, Đỗ Duy lạnh lùng nói với nó: "Mày biết không, mày không phải ác linh duy nhất muốn giết tao!"

Sau khi nói xong, hắn liền rời khỏi trạng thái ác linh hóa, đồng thời tiến hành tâm lý ám thị đối với bản thân.

Hắn sinh ra cảm giác sợ hãi …

Với quả bóng bay màu đỏ được buộc vào cánh tay phải, có thể lờ mờ nhìn thấy hình dáng của một Thằng hề đang dần trở

nên rõ ràng.

“Khà khà khà…”

Tiếng cười của Thằng hề Pennywise lại vang lên.

Chương 226: Thì ra mục tiêu là ác linh Đỗ Duy …

Trong bóng tối, tất cả ác linh mà Đỗ Duy từng gặp, lần lượt xông ra, vây chặt lấy hắn, đầy ác ý.

Cho dù là hàng giả, lũ ác linh kia cũng đều nhắm vào Đỗ Duy!

Nhưng Đỗ Duy đang cầm một chiếc ô đen, bọn giả tạo không thể đến gần hắn, chỉ có thể vây chặt lấy hắn. Tầng tầng lớp lớp. Thay vào đó, nó ngăn chặn ác linh thực sự - Mary Shaw.

Nhưng vào lúc này, những sợi tơ đen trên cơ thể của ác linh Mary Shaw, đều thu vào trong cơ thể nó, khí tức đáng sợ lại dâng cao.

Nó sắp lột xác…

Ngọn lửa xung quanh đột nhiên bùng cháy vô cùng kinh khủng, nhưng lại đều biến thành màu xanh lục ảm đạm.

Những ác linh giả mạo do Pennywise tạo ra lần lượt sụp đổ.

Khi Đỗ Duy thấy vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống. Hắn lần đầu tiên bối rối.

Điều này……

Hắn muốn văng tục!

Đây vẫn là một ác linh sao?

Lại có thể lột xác!

Quả bóng bay màu đỏ buộc vào tay phải, càng lúc càng méo mó, giống như một đôi bàn tay vô hình, đang muốn bóp nát nó.

Khoảng cách thực lực giữa Pennywise và ác linh Mary Shaw lớn hơn hắn tưởng rất nhiều!

Đỗ Duy đổ mồ hôi lạnh đầy lưng, giờ hắn vẫn đang tâm lý ám thị.

Sau khi nghiến răng, hắn làm ra một động tác vô cùng điên cuồng, bắt đầu tự thôi miên, khiến chính mình sản sinh sợ hãi đối với ác linh Đỗ Duy.

Cùng lúc đó, ác linh Mary Shaw đang lột xác đột nhiên dừng lại, không còn nhìn Đỗ Duy nữa, mà nhìn chằm chằm vào nơi tối tăm, đôi mắt chết chóc đầy tham lam, và dục vọng.

Tư thế của nó giống hệt như những nghệ sĩ hoang tưởng theo đuổi sự hoàn hảo.

Sau đó, trong bóng tối, một người đàn ông mặc vest đen và đeo mặt nạ bước ra.

Đó là ác linh Đỗ Duy …

Khí chất của nó rất cao quý, dễ liên tưởng đến quý ông thuộc tầng lớp thượng lưu.

Ngay sau đó, ác linh Đỗ Duy vươn tay ra, đám ác linh giả vốn đang tán loạn đều nổ tung, ngay cả quả bóng bay mang theo Pennywise cũng trực tiếp nổ tung!

Rất nhiều khói đen từ từ hòa vào trong cơ thể của ác linh Đỗ Duy, càng làm cho nó trở nên ngưng thật.

Tuy nhiên, điều mà Đỗ Duy không ngờ tới là ác linh Đỗ Duy không trực tiếp ra tay, mà dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mình nói: “Đeo mặt nạ vào, nếu không chúng ta đều chết!”

Nhưng ngay giây tiếp theo, ác linh Mary Shaw trực tiếp xuất hiện trước mặt của ác linh Đỗ Duy, vô số sợi tơ đen xuyên thẳng vào nó.

Vù……

Sụp đổ như làn khói.

Lần đầu tiên ác linh Đỗ Duy bị hóa giải một cách áp đảo như vậy, cho dù là giả …

Xem tại đây, ánh mắt của Đỗ Duy trở nên xa lạ, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý tưởng vô cùng điên rồ.

Mục tiêu của ác linh Mary Shaw hoàn toàn không phải là hắn, mà là mặt khác của hắn - ác linh Đỗ Duy …

Nó có trí tuệ và nhân cách của con người, nhưng bản chất vẫn là ác linh.

Nếu ác linh Đỗ Duy được biến thành con rối, thì nó chính là con rốihoàn mỹ nhất.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không chút do dự chạy tới dưới chiếc ô đen.

Hắn không còn muốn đối đầu với ác linh Mary Shaw nữa, nên chỉ có thể chọn cách trốn thoát.

Nhưng lúc này, ác linh Mary Shaw đã hoàn toàn giết chết ác linh giả Đỗ Duy, tâm trạng lại có vẻ nghi hoặc. Nó không giống một ác linh nữa. Nói cách khác, nó sở hữu những đặc điểm nhất định của một ma linh.

Ngay sau đó, ánh mắt của nó tràn đầy lửa giận, nó tập trung vào Đỗ Duy đang điên cuồng chạy trốn.

Chỉ trong chớp mắt, Đỗ Duy cảm thấy đằng sau hắn có ác ý không cách nào hình dung.

Hắn nghiến răng, rút con dao nhọn ra và đâm ra phía sau, nhưng bị Mary Shaw trực tiếp đỡ lấy, và cơn lạnh băng ngay lập tức dâng lên dọc theo lưỡi dao.

Đỗ Duy lập tức ném con dao sắc bén đi, lòng bàn tay phải nứt ra một lỗ lớn, máu tươi phun ra.

Hắn rút thêm 2 lá bài Joker, nhưng chúng vẫn lạnh như băng và không thể dùng được.

Đỗ Duy lại lấy zippo ra, ấn nhẹ.

Ngay khi ngọn lửa đỏ rực xuất hiện, khuôn mặt thối rữa của Mary Shaw hiện ra dưới chiếc ô đen, và thổi nhẹ vào chiếc zippo.

Ngọn lửa tắt ngúm…

Sau đó Đỗ Duy nhìn thấy Mary Shaw đang cười toe toét với mình, ánh mắt vừa tham lam vừa đáng sợ, như muốn xuyên qua thể xác và linh hồn của hắn để đào ra ác linh Đỗ Duy.

“Chết tiệt… trên đời này sao lại có chuyện đáng sợ như vậy!”

Đỗ Duy nói thầm trong lòng, tiến vào ác linh hoá, làm cho bản thân duy trì tuyệt đối bình tĩnh.

Mary Shaw có thể lao vào chiếc ô đen để chứng minh rằng thứ này chẳng ảnh hưởng gì đến nó.

Ít nhất, việc sử dụng những thứ này cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều đến nó.

Suy nghĩ về điều này, Đỗ Duy không ngừng chạy trốn, nhưng bỗng dừng lại, bình tĩnh nhìn Mary Shaw.

“Tao vẫn còn có một lá bài tẩy, nhưng tao chưa bao giờ muốn dùng nó, bởi vì tao biết “chính mình” kia sẽ không chấp

nhận những quy tắc hoàn toàn có lợi cho tao. Nhưng bây giờ nếu tao chết, "chính mình" kia cũng sẽ chết."

Mary Shaw trực tiếp vung tay, chiếc ô đen bay ra khỏi tay Đỗ Duy, không tự chủ mà rơi vào biển lửa.

Sau đó, nở một nụ cười toe toét, nó đưa tay ra và muốn chạm vào mặt của Đỗ Duy bằng cử chỉ dịu dàng nhất giữa những cặp tình nhân.

Nhưng Đỗ Duy đã lấy ra chiếc mặt nạ nứt nẻ đã lâu không dùng, đeo lên mặt.

"Tao hiểu rất rõ chính mình, trong tình huống này, dù "tao" khác không muốn, vẫn sẽ phải chấp nhận các quy tắc cờ bạc khắt khe nhất."

Dưới ánh lửa, cái bóng người bị kéo rất dài.

Tiếng răng rắc nhè nhẹ …

Một góc của mặt nạ trực tiếp bị vỡ vụn. Nhưng cái này cũng đủ để chống lại Mary Shaw một chút.

Như thế này đã đủ!

Lá bài Joker đại diện cho trò chơi cờ bạc lại bị Đỗ Duy cầm trong tay.

Đây là lần cuối cùng hắn sử dụng lá bài Joker này, bởi vì từ lúc này, bộ phận tà linh được lưu trữ trong lá bài Joker sẽ bắt đầu đồng hóa với hắn.

"Đây là một trò chơi không phân thắng bại. Khi ác linh Đỗ Duy giết Mary Shaw, Đỗ Duy sẽ lấy lại cơ thể của mình, trong khi ác linh Đỗ Duy sẽ trở lại trong cơ thể, đôi phương sẽ lại đọ sức vào lần sau."

Vào lúc này, giọng nói này tạo ra một ảo giác mơ hồ, giống như là một người, nhưng lại được nói bằng 2 trọng âm và

thanh điệu.

Một giọng dửng dưng, giọng kia lạnh lùng.

Ngoài Đỗ Duy công bố quy tắc, còn có ác linh Đỗ Duy.

Vừa dứt lời, Mary Shaw đã dùng một tay bóp vào cổ của Đỗ Duy.

Nhưng "Đỗ Duy" đeo mặt nạ không đáp lại, đôi mắt dưới mặt nạ lạnh lùng chết chóc.

Ác ý lạnh lẽo vô cùng đáng sợ từ trên người hắn lan tràn ra.

Ác linh Đỗ Duy ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Mary Shaw.

Bàn tay thối rửa của mụ già dần dần nới lỏng từng chút một.

Roẹt…

Phía trên bầu trời sét đánh ầm sấm, trên mặt đất rất mưa rơi xuống như thác đổ. Ngọn lửa xanh ngừng bùng cháy.

Ác linh Đỗ Duy ngẩng cổ cất bước uyển chuyển về phía Mary Shaw.

"Mày muốn biến tao thành một con rối?"

Giọng nói của nó mang một vẻ lịch thiếp khó tả, nhưng thứ lộ ra trong mắt nó là sát khí sâu nặng nhất.

Vào lúc này, ký ức của Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy đã hoàn toàn đồng bộ, tính cách vốn đã giống hệt nhau lại thêm trùng khớp.

Nó là Đỗ Duy, Đỗ Duy là nó.

Vút …

Trên mặt đất, một con dao sắc bén đang lơ lửng trên không trung bỗng bay vào trong tay của ác linh Đỗ Duy.

Đột nhiên nó liếc nhìn Mary Shaw bằng ánh mắt kỳ quái và đáng sợ.

Nó giống như nhìn một cái xác đang chờ bị mổ xẻ.

Sau đó, ác linh Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Mày có biết ác linh có thể dùng vật phẩm để đối phó với ác linh, sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Chương 227: Tao nên giết mày rồi

Cơn mưa lớn vẫn tiếp diễn.

Trong cánh đồng lúa mạch, ngọn lửa xanh khủng khiếp bùng cháy vô cùng mạnh mẽ.

Ác linh Đỗ Duy, tay phải cầm một con dao nhọn, từng bước đi về phía Mary Shaw.

Ngay cả trong tình huống nguy hiểm như vậy, tư thế của nó vẫn rất cao quý, bình tĩnh không nhanh không chậm, đầy vẻ khinh thường.

Khi ác linh Đỗ Duy điều khiển cơ thể của Đỗ Duy, khi ký ức cả hai trùng điệp nhau, nó có thể thoải mái sử dụng vật phẩm để chống lại ác linh, mà không có chút kiêng kỵ.

Hơn nữa, uy lực của những thứ này trong tay nó mạnh hơn nhiều so với khi Đỗ Duy sử dụng chúng.

Ưu thế bẩm sinh không thể bù đắp bằng những nỗ lực của bản thân.

Tính cách, trí nhớ, tư duy logic và chỉ số thông minh của Đỗ Duy, cộng thêm bản chất của ác linh. Nó là sự tồn tại hoàn hảo nhất. Vì vậy, Mary Shaw rất muốn giết chết ác linh Đỗ Duy và biến nó thành một con rối hoàn hảo. Chỉ khi đó, nó mới có thể hoàn toàn lột xác, và trở thành một ma linh thật sự.

May mắn thay, lúc này ác linh Đỗ Duy đang điều khiển cơ thể.

Nó nhìn Mary Shaw, và Mary Shaw cũng đang nhìn nó.

Đôi mắt băng giá và tham lam gặp nhau, cùng là ác linh, một bên lý trí, và một bên đầy hỗn loạn.

Ác linh Đỗ Duy làm như không thấy, vừa đi vừa nói: “Nếu mày giết “tao” kia, cho dù lấy được cơ thể, tao cũng sẽ mất đi điều kiện tiên quyết để dùng những vật phẩm này.”

“Đến lúc đó, tao nhất định sẽ chết ở trong tay của mày.”

“Nhưng giờ kẻ phải chết là mày!”

Giọng nói của ác linh Đỗ Duy rất chắc chắn, dường như nó đang nói lên một sự thật đã được xác định.

Nhưng nó dường như có một ám thị tâm lý.

Còn Mary Shaw tiếp tục rút lui, và những sợi chỉ đen trên người mụ ta lại tụ lại, kết nối với những con rối đang bị ngọn lửa thiêu rụi.

Khi tất cả những con rối được kết bằng sợi tơ đen, tất cả đều run lên, lần lượt quay đầu lại, hung ác nhìn ác linh Đỗ Duy.

Những ác ý cay độc không gì sánh được, dường như đã hoà tan vào cơn mưa lớn, khiến những đám mây đen vốn đã ảm đạm lại càng chết chóc.

Ngọn lửa xanh bi thương bập bùng như ác quỷ nhảy múa.

Những con rối đó tràn về phía ác linh Đỗ Duy, và những phương pháp chống lại Đỗ Duy trước đây lại được tái diễn.

Nhưng lần này, lại không có tác dụng với đối thủ của Mary Shaw.

Ác linh Đỗ Duy chỉ đưa tay trái ra, tùy tiện vẫy vẫy.

Những ngọn lửa xanh đậm đó xoắn lại thành một lỗ hổng.

Vút …

Chiếc ô đen có thể chống lại ác linh lơ lửng trên không, nguyên vẹn tự động mở ra, rơi vào tay của ác linh Đỗ Duy.

Chiếc ô đen có thể chống lại ác linh, nhưng nó không thể chống lại con rối.

Tuy nhiên, ác linh Đỗ Duy biết rất rõ điều này.

Ngay sau đó, nó rất bình tĩnh đứng tại chỗ cầm chiếc ô đen, nhìn con rối đang lao tới.

Mary Shaw đã biến mất, hoặc nó đã lẩn trốn trong số những con rối, và tất cả những con rối đã trở thành một phần của nó.

Chỉ cần một con rối có thể chạm vào ác linh Đỗ Duy, một loạt phản ứng dây chuyền sẽ xảy ra. Đến lúc đó, nó sẽ bị vô số con rối nhấn chìm.

Nhưng vào thời điểm này, 1 chiếc zippo từ từ chui ra khỏi túi của ác linh Đỗ Duy, như thể có một bàn tay vô hình đang bật quẹt.

Một ngọn lửa đỏ bùng lên.

Bùng…

Ngọn lửa giống như bị rưới xăng, nó lập tức bùng cháy.

Ngay sau đó, ngọn lửa màu xanh lục khủng khiếp đang cháy trên toàn bộ cánh đồng lúa mạch, trực tiếp biến thành một màu đỏ thẫm, giống như máu …

Lúc ngọn lửa xuất hiện, giống như được truyền một ý chí nào đó, nên khi chạm vào chiếc ô đen, nó đã đi vòng quanh, rồi bao bọc cả cánh đồng lúa mạch.

Ngọn lửa cao vút, bùng cháy vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng trong không khí, không có mùi khét do cây cối bị đốt cháy.

Ngọn lửa của bật lửa đặc biệt nhắm vào ác linh, chỉ cần có ác linh, nó sẽ bùng cháy dữ dội, trừ phi ác linh Đỗ Duy vừa lòng, ngọn lửa mới bị dập tắt.

Một số ác linh cực kỳ đáng sợ có thể trấn áp chiếc zippo để nó không thể bắt lửa, hoặc ngọn lửa sẽ tắt rất nhanh.

Nhưng đó là khi Đỗ Duy sử dụng bật lửa.

Ác linh Đỗ Duy hoàn toàn vi phạm lẽ thường này, bởi vì bản thân nó đã là một ác linh cực kỳ đáng sợ, đó chính là đỉnh cao của ác linh.

Điều đáng sợ hơn là, sự khắc chế của Đỗ Duy đối với ác linh liên quan đến nỗi sợ hãi như Mary Shaw cũng bị phóng đại vô hạn khi ác linh Đỗ Duy nắm quyền khống chế cơ thể.

Chỉ có những ác linh sợ hãi nó, còn nó không hề có chút sợ hãi nào.

Đây chính là sự hoàn hảo là không thể giải quyết.

Những con rối đang liên tục lao về phía ác linh Đỗ Duy, nhưng chưa kịp chạm tới thì chúng đã rơi vào biển lửa, và cháy thành tro.

Phương pháp của Mary Shaw là vô ích đối với nó.

“Con rối chỉ là một thủ đoạn gián tiếp để mày giết chết tao.”

“Nhưng tao là Đỗ Duy, cũng là một ác linh.”

Ác linh Đỗ Duy giọng điệu lạnh lùng, chiếc mặt nạ nứt trên mặt cũng phát ra âm thanh giòn giã.

Nhưng nó không bị phá vỡ, mà từ từ được ghép lại.

“Nếu mày định tiếp tục chơi trốn tìm với tao, mày sẽ chết trong đám cháy này cực kỳ nực cười.”

Giọng nói vừa cất, những con rối đó bị dừng hoạt động, cứng ngắc rơi vào đám lửa.

Một thân hình cháy xém run rẩy bước ra khỏi ngọn lửa.

Sợi tơ đen rút vào trong cơ thể của Mary Shaw, nó lặng lẽ há miệng về phía ác linh Đỗ Duy.

Đột ngột, ánh mắt của ác linh Đỗ Duy trở nên quỷ dị, chạm vào mặt nạ, giọng điệu quái dị nói: "Đột nhiên tao có ý nghĩ muốn hét lên thật to. Xem ra đây là quy luật giết người của mày?"

"Khi đối mặt với nỗi sợ hãi, phản ứng đầu tiên của một người là hét lên, cho dù đó là đàn ông hay phụ nữ."

"Nhưng "tao" kia lại không hề sợ hãi."

"Nên mày không thể giết "tao" kia, chỉ có thể điều khiển con rối, nhưng tao có tất cả năng lực của hắn, hơn nữa tao còn mạnh hơn hắn."

"Vậy nên mày nhất định phải chết."

Ác linh Đỗ Duy vừa nói, hắn đột nhiên quay đầu lại nhìn vị trí bên trái.

Trong ngọn lửa, khuôn mặt thối rữa của một người phụ nữ hiện lên.

Mary Shaw đã đưa tay ra, và chuẩn bị chạm vào chiếc ô đen.

Nhưng ngay trước mặt, bóng dáng cháy xém kia không biết từ lúc nào đã biến mất.

Ác linh Đỗ Duy giễu cợt: "Nếu mày có thể cầm lấy ô đen, tao sẽ cùng mày tiếp xúc với ngọn lửa. Hoặc là tao lựa chọn dập tắt ngọn lửa hoặc là cùng mày vùi xác trong ngọn lửa, nhưng tao giao nó cho mày thì mày có thể làm gì?"

Nói xong, trong hõm mắt phía trên chiếc mặt nạ, đôi mắt đen của ác linh Đỗ Duy chợt lóe lên một tia kỳ dị.

Trong tầm mắt, Mary Shaw trực tiếp bị khoá chặt, tuy rằng rất nhanh đã thoát khỏi hạn chế này, nhưng ác linh Đỗ Duy chỉ cần khoá chặt mụ ta một lần.

Một chiếc mặt nạ khác không có ngũ quan trống rỗng xuất hiện trên tay nó.

Ác linh Đỗ Duy bước tới chỗ Mary Shaw, trực tiếp đeo mặt nạ lên trên mặt của mụ ta.

Trong quá trình này, Mary Shaw liên tục run rẩy và mở miệng ngoác mồm, cố gắng tác động đến ác linh Đỗ Duy, nhưng đều vô ích.

Sau đó, ác linh Đỗ Duy trực tiếp đặt chiếc ô đen vào tay của Mary Shaw.

“Bây giờ, đã đến lúc tao giết mày.”

Chương 228: Ác linh vĩnh sinh

Trời vẫn mưa to.

Ác linh Đỗ Duy đang đeo một chiếc mặt nạ, và trước mặt là Mary Shaw đang đeo một chiếc mặt nạ khác.

Đối thủ đang run rẩy giãy dụa, nhưng vô dụng.

Nếu như trước đây bị ác linh Đỗ Duy khoá chặt, nó vẫn có thể nhanh chóng thoát ra, thì sau khi đeo mặt nạ, nó đã hoàn toàn sa vào vũng lầy.

Ác linh Đỗ Duy cũng là ác linh, cũng có quy luật giết chóc.

Ngay sau đó, nó uyển chuyển vuốt ve con dao sắc bén trên tay, nhìn Mary Shaw đang giẫy giụa, nói: "Tuy "tao" khác đã nhét một ác linh vào trong chiếc mặt nạ này, không thể hoàn thành tất cả các quy luật, song điều đó không quan trọng. Tao không định đổi mặt của mày, tao chỉ muốn giết mày."

Tính cách và logic hành vi của ác linh Đỗ Duy và Đỗ Duy hoàn toàn giống nhau.

Nó sẽ không bao giờ cho một ác linh muốn giết chết, và biến nó thành một con rối, bất kỳ cơ hội nào. Huống hồ, giờ hoàn toàn áp đảo.

"Đối mặt với cái chết, mày nên giữ bình tĩnh."

Nói xong, ác linh Đỗ Duy tay trái cầm dao, tay phải ác linh hoá đè lên đầu của Mary Shaw. Áp chế gấp đôi.

Mary Shaw dường như đông cứng, hoàn toàn bất động. Nó đeo một chiếc mặt nạ không có ngũ quan trên khuôn mặt, và

ngay cả ánh mắt ác độc của nó cũng bị chặn.

Giây tiếp theo, con dao sắc nhọn toát ra một luồng khí lạnh như băng, đâm thẳng vào làn da thối rữa của Mary Shaw và bắt đầu tách rời nó.

Một số ác linh có môi giới là thi thể, nên phải ám vào xác chết. Nhưng Mary Shaw rõ ràng không phải là một ác linh như vậy.

Chỉ là, giờ nó bị mắc kẹt trong quy luật giết chóc của ác linh Đỗ Duy, và cùng với con dao sắc bén trong tay của ác linh Đỗ Duy, phát huy hiệu quả hoàn toàn duy tâm.

Ngay cả khi không có thực thể, nó vẫn có thể mổ xẻ.

Với mỗi vết cắt, một phần của Mary Shaw bị cắt bỏ và sau đó biến thành tro.

Động tác của ác linh Đỗ Duy rất bình tĩnh, trong mắt lộ ra hơi thở lạnh lùng chết chóc.

Trong trường hợp không có đồng hồ cổ đối kháng với nó, quy luật giết chóc sẽ không bao giờ bị phá vỡ.

Mary Shaw chỉ còn một con đường chết.

Cảnh tượng này, sự kinh hoàng tột độ. Bất kể là ác linh Đỗ Duy làm gì, khí chất của hắn rất nho nhã.

Nhưng mỗi khi nó đâm dao xuống, lại vô cùng ghê rợn, và có cảm giác bị áp bức khiến linh hồn run rẩy. Đây là sự áp chế linh hồn, hoặc một ám thị tâm lý …

Đúng như ác linh Đỗ Duy đã nói, nó có mọi năng lực của Đỗ Duy, thậm chí còn mạnh hơn cả Đỗ Duy.

Ngôn ngữ, hơi thở, hành động. Ngay cả không gian và màu sắc cũng có thể bị ác linh Đỗ Duy sử dụng. Sức mạnh trí tuệ là đáng sợ nhất.

Mà nó còn có thể sử dụng các ám thị tâm lý để tác động đến các ác linh … Ngay cả ác linh Mary Shaw sắp lột xác thành ma linh cũng không thể tránh khỏi.

Thời gian trôi qua từng chút một. Ác linh Đỗ Duy từng nhát từng nhát cắt Mary Shaw thành một bộ xương khô, ngoại trừ cái đầu được che bởi mặt nạ, bộ dáng của nó vô cùng thê thảm.

Các phần bị cắt đều đã biến mất. Chỉ cần thêm một nhát nữa, Mary Shaw sẽ hoàn toàn bị giết.

Ác linh Đỗ Duy không chút do dự, một tay đè lên mặt nạ, tay kia cầm dao nhọn, trực tiếp chém vào đầu nó.

Lòng bàn tay chỉ cảm thấy trống rỗng, và mặt nạ rơi xuống đất.

Một làn khói đen bốc lên từ dưới mặt nạ và hoàn toàn tán loạn.

"Đã kết thúc……"

Ác linh Đỗ Duy lạnh giọng nói, nó chậm rãi đứng lên, đồng thời ngọn lửa thiêu đốt cũng thu nhỏ lại, với tốc độ cực nhanh, hội tụ lại thành một vòng tròn lửa lớn.

Khoảnh khắc hình thành vòng lửa, nó tiếp tục lan ra giữa các cánh đồng lúa mạch.

Bất cứ nơi nào nó đi, những con rối bèn bị đốt cháy thành tro, hoặc những con rối đã tàn tạ, lại tiếp tục cháy. Nó không cho Mary Shaw cơ hội để xuất hiện trở lại.

Sau khi làm điều này, ác linh Đỗ Duy nhìn cánh tay phải của mình, đột nhiên chế nhạo.

Nó gỡ mặt nạ ra, và đeo chiếc mặt nạ trắng khác không có ngũ quan.

Sau đó, nó nói một cách chậm rãi, như thể đang nói chuyện với chính nó.

“Ác linh trong gương, cộng với ác linh mặt nạ này, có thể lại thông qua quy luật thay đổi khuôn mặt. Khi đó, tao sẽ bị nhốt trong một chiếc mặt nạ khác.”

“Kế hoạch hoàn hảo…”

“Nhưng chúng ta chỉ có khác biệt về bản chất. Nếu mày thành công thì sao?”

“Tao là mặt khác của mày.”

“Sớm muộn gì mày cũng sẽ trở thành tao, nhưng tao có thể biến mày thành một ác linh đeo mặt nạ khác.”

Nói xong, ác linh Đỗ Duy tháo mặt nạ ra, dưới ánh mắt lạnh lùng áp lực của hắn, khuôn mặt gớm ghiếc của gã trọc từ từ lộ ra khỏi mặt nạ.

Nó lạnh lùng nói: “Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhưng tao lại thấy mày đang sợ.”

Khuôn mặt gớm ghiếc của gã trọc méo mó, không thể kiểm soát.

Gã há to miệng, hét lên một cách thầm lặng, nhưng gã còn không có khả năng phản kháng, vì vậy gã đã trực tiếp bị ánh mắt của ác linh Đỗ Duy tiêu diệt …

Vào thời điểm này, đột nhiên một tia giãy giụa lóe lên trong mắt của ác linh Đỗ Duy.

Nó có một khuôn mặt u ám, nghiến răng và phát ra một tiếng gầm gừ trầm thấp.

“Đánh bạc chết tiệt…”

Trong không khí, đột nhiên một dao động quỷ dị xuất hiện. Lá Joker đại diện cho cá cược trực tiếp bay ra khỏi túi của nó,

Đỗ Duy trong bộ tuxedo trên lá bài nở một nụ cười châm chọc.

Mary Shaw đã hoàn toàn bị giết.

Điều này đại diện cho sự kết thúc của ván bạc, và cũng thể hiện rằng cơ thể sẽ được tiếp quản bởi Đỗ Duy, và nó là tự nguyện.

Lá Joker càng lúc càng lạnh lẽo, khí tức tà ác bao trùm bốn phía, tà linh trong lá bài sắp lộ ra.

Và, nó khóa chặt ác linh Đỗ Duy.

"Mày muốn đồng hóa tao?"

Ác linh Đỗ Duy không khỏi chế nhạo, dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm lá Joker.

Cánh tay phải ác linh hoá thậm chí còn nắm chặt lá bài Joker.

"Nhìn xem mày đồng hóa tao trước, hay là tao đồng hóa mày trước!"

Nó là mặt khác của Đỗ Duy.

Mối quan hệ này là không thể tách rời, và chính vì điều này mà sau khi đạt đến điểm quan trọng, lá bài Joker đại diện cho ván bạc sẽ không chỉ bắt đầu đồng hoá Đỗ Duy, mà còn bắt đầu đồng hoá nó.

Đây là một tồn tại có tính khái niệm.

Ác linh Đỗ Duy cảm nhận được sự giá buốt từ cánh tay phải, nụ cười càng ngày càng ảm đạm.

Rắc …

Toàn bộ lá Joker bị kẹp và xoắn lại với nhau, thân bài bị rách, và những sợi tơ đen nhỏ xíu trôi ra khỏi nó.

Đây là cái gọi là lá bài cá cược …

Ác linh Đỗ Duy híp mắt, con ngươi đột nhiên co rút lại, những sợi tơ mịn đen nhánh nứt ra từ lá Joker, ngoan cố trở lại chốn cũ.

Tách ……

Zippo lại tự động được ấn xuống, ngọn lửa đỏ rực như có sinh mệnh, nhảy vào lòng bàn tay của ác linh Đỗ Duy.

Toàn bộ lá Joker bèn bị thiêu trụi.

Một luồng khí cực kỳ tà ác bao quanh cánh tay phải của ác linh Đỗ Duy.

Nó nói một cách dửng dưng: “Giờ mày sẽ không còn gì cả!”

Nói xong, ác linh Đỗ Duy nhắm mắt lại, vẻ âm u, lạnh lùng trên mặt dần dần bị thay thế bằng sự dửng dưng từ tận đáy lòng.

Những luồng khí tà ác và ngọn lửa đỏ tươi đó đều biến mất khi nó rời đi.

Chương 229: Vay mượn

Rắc …

Một bàn chân giẫm lên mẩu vụn của chiếc mũ lưỡi trai bị cháy.

Giám mục Slivika dẫn theo những người khác, cầm đèn pin thận trọng bước đi giữa những cánh đồng lúa mạch bị đốt cháy.

Cơn mưa nặng hạt vẫn đang rơi.

Điều này khiến mặt đất vừa mới khô ráo, trong nháy mắt biến thành bùn lầy.

Những hạt lúa mạch bị đốt cháy đó hoá thành tro bụi trộn với nước mưa, khiến việc đi lại của họ có hơi bất tiện.

"Tôi chưa bao giờ gặp phải một sự kiện khủng khiếp như vậy trong đời …"

Giám mục Slivika nhìn những vết cháy xém xung quanh mình, ở giữa cánh đồng lúa mạch, người đàn ông quay lưng về phía ông, đôi mắt y tràn đầy kinh ngạc, và cảnh giác.

"Cẩn thận, bạn đồng hành của chúng ta có thể có gì đó không ổn."

Trong khi y nói điều này, y cũng vẫy tay với những người khác.

Những Người Đuổi Quỷ hít sâu, và không khỏi lo lắng.

Giám mục Jon vẫn bình tĩnh, cầm trên tay một cuốn sổ đỏ, không nói gì mà kiên định bước đi.

Một cảm giác ức chế kỳ lạ, khiến ông phải tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Trong hình thức "nhìn thấy", ông thấy hơi thở lạnh ngắt từ cánh tay phải của người đàn ông …

Tại thời điểm này, người đàn ông trước mặt đột nhiên quay đầu lại, bình tĩnh nhìn qua.

"Đừng sợ, tình huống hiện giờ của tôi rất tốt."

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút kỳ quái, ngoài mặt lãnh đạm, nhưng cũng có chút nho nhã.

Ký ức đã được đồng bộ hoá.

Ác linh Đỗ Duy có tất cả ký ức của hắn, và hắn cũng có ký ức của ác linh Đỗ Duy.

Tất nhiên, để trả giá, kế hoạch sử dụng ác linh trong gương để giết một "chính mình" khác, chưa bắt đầu đã bại lộ. Nhưng đây không phải là một điều xấu.

Ít nhất, ác linh Đỗ Duy đã làm gì, hắn cũng biết rất rõ.

Cứ như thể hắn đích thân trải nghiệm điều đó, ngay cả những gì đã xảy ra với James, và cuộc nói chuyện giữa bà Senna và Giám mục Thompson ở trước cửa phòng, hắn đều biết rõ.

Và lý do tại sao nó tốt. Đó là bởi vì lá bài kia không còn sử dụng để đánh bạc được nữa, nó đã bị ác linh Đỗ Duy phá hủy, và bị hắn đồng hóa ngược lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, ác linh Đỗ Duy sẽ không xuất hiện lần nữa, ngược lại cho hắn cơ hội tạm nghỉ.

Nhưng khi nó xuất hiện trở lại, thì rất có thể sở hữu khả năng đánh bạc.

Suy nghĩ về điều này, Đỗ Duy cúi đầu liếc nhìn cánh tay phải ác linh hoá, cảm giác rùng rợn càng trở nên mạnh mẽ.

Mức độ ác linh hoá lại càng sâu. Tâm trạng của hắn lúc này rất phức tạp.

Cứ nghĩ đây là một cuộc Đuổi Quỷ đơn giản, dù khó đến đâu, hắn vẫn có thể an toàn rút lui, nhưng cuối cùng lại bước vào một cái hố lớn.

Ai có thể ngờ rằng ác linh Mary Shaw, đã giết hàng ngàn người ở Thành phố Yard, những người đó vào ban ngày vẫn bình thường, và chỉ trở nên khủng khiếp vào ban đêm.

Tất cả quân bài tẩy đều đã ra hết, không thể biết chuyện này là tốt hay xấu.

"Phù……"

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, hắn cất con dao sắc bén, 2 chiếc mặt nạ và lá bài Joker có thể thực hiện điều ước trở lại ba lô, rồi đi về phía Slivika và những người khác.

Vẫn chưa giải trừ trạng thái ác linh hoá. Vì thế, trong mắt của Slivika và những người khác, Đỗ Duy, người cầm một chiếc ô màu đen đang bước từng bước lại gần, có một cảm giác cực kỳ u ám, quả thật không hề khác gì ác linh.

"Mr. Đỗ Duy, cậu đừng tới đây nữa, cậu dừng lại đi!"

Dù Giám mục Slivika rất thưởng thức Đỗ Duy, ông chỉ có thể đưa ra quyết định hợp lý nhất vào lúc này.

Không nói rõ sự tình, hắn phải hoàn toàn cảnh giác.

Những Người Đuổi Quỷ khác cũng nhìn chằm chằm vào người đàn ông đằng trước với vẻ mặt nghiêm túc, mọi người lấy từ trong người ra những vật phẩm linh tinh.

Có một số đồ trang sức, nhẫn, một số đồ trang trí cổ, đồng hồ quả quýt, và thậm chí có kẻ còn lấy ra một cái nĩa bị hỏng.

Những thứ này có vẻ bình thường, nhưng thực chất chúng đều là những vật phẩm có khả năng chống lại ác linh.

Một số đã từng là môi giới của những ác linh đã bị tiêu diệt.

Một số thứ tương tự như zippo của Đỗ Duy.

Nhưng dù sao, rõ ràng bọn họ đều coi người đàn ông trước mặt như một ác linh, chỉ cần người kia tỏ ra ác ý, bọn họ sẽ không chút do dự tấn công.

Tuy nhiên, Giám mục Jon đột nhiên giơ tay ngăn cản bọn họ: "Bình tĩnh đi, hắn dường như đang trong quá trình ác linh hoá."

Slivika giật mình và nói với vẻ khó tin: "Ác linh hóa? Ý cậu là Hunter? Làm sao có thể?"

Ở phía đối diện, Đỗ Duy không hề dừng lại, cũng không gấp gáp, ngày càng tới gần đám Người Đuổi Quỷ.

Cảnh giác và đối mặt với nỗi sợ hãi của những điều chưa biết, đã làm cho trái tim của Slivika và những người khác đập loạn.

Giây tiếp theo, trong lòng mỗi người đều trào dâng cơn ớn lạnh không kiểm soát được, trước mắt dường như xuất hiện một loại ảo giác nào đó.

Có kẻ còn run rẩy: "Có … gì đó trên người của hắn."

"Là rắn…"

"Không, là ác linh…"

"Rất nhiều xác chết…"

"A……"

Không biết chuyện gì xảy ra, lập tức có người hét lên kinh hãi, ngã xuống đất, không ngừng lùi về phía sau.

“Hì hì…”

Một tiếng cười đáng sợ vang lên trong bóng tối, rồi một quả bóng bay màu đỏ từ từ bay lên. Và trong quả bóng bay, hình dáng mơ hồ của một Thằng hề dần trở nên rõ ràng.

Một bàn tay tô sơn trắng nắm lấy quả bóng bay màu đỏ và xuất hiện trước mặt mọi người.

Tóc của nó có màu đỏ cam, nó đang mặc bộ đồ Thằng hề màu xám của rạp xiếc, và khuôn mặt của nó được sơn màu đỏ trắng, tạo nên một khuôn mặt rất gớm ghiếc.

Khi người ta nhìn thấy sẽ sinh cảm giác ớn lạnh, sợ hãi.

Lấy sợ hãi làm thức ăn, chỉ cần sợ hãi nó, sẽ khiến Pennywise càng thêm mạnh mẽ, khiến nó nhắm vào một người trưởng thành.

Hơn nữa, nó dường như đã lấy lại sức rất nhanh, thậm chí cơ thể cũng trở nên thật hơn.

Nhưng sau đó giọng nói của Đỗ Duy đột nhiên vang lên: “Câm miệng!”

Giọng nói của hắn không có một chút cảm xúc, và giọng điệu đầy sự quở trách.

Vừa nói xong, tiếng cười khủng khiếp của Pennywise cũng đột ngột dừng lại.

Nó quay đầu đột ngột, như được tiếp thêm dưỡng chất từ nỗi sợ, có thêm niềm tin để chiến đấu với Đỗ Duy, nó trừng mắt hung ác nhìn Đỗ Duy. Nó không có chút che giấu ác ý.

Nhưng Đỗ Duy lạnh lùng nói với nó: “Mày cho rằng bọn họ sợ mày?”

“Thật sự là suy nghĩ nực cười.”

Nói xong, Đỗ Duy lấy ra chiếc mặt nạ trắng từ trong ba lô và đeo nó lên mặt.

Khí chất của hắn đột nhiên trở nên u ám, lạnh lùng, có chút giống ác linh Đỗ Duy.

Pennywise hét lên như thể đang sợ hãi, và định bỏ chạy ngay lập tức.

“Dù có đi đâu, cũng không thể thoát khỏi tao.”

Ánh mắt của Đỗ Duy hơi lạnh, một luồng khí quỷ dị quấn lấy Pennywise.

Bỗng nó di chuyển về phía trước với tốc độ cực kỳ chậm.

Đây là khả năng của ác linh Đỗ Duy để khoá chặt mục tiêu, và nó tạm thời được Đỗ Duy sử dụng một thủ đoạn gian xảo bởi để tạm thời sử dụng năng lực này của ác linh Đỗ Duy. Nhưng rõ ràng không thể mạnh bằng khi được ác linh Đỗ Duy vận dụng, và khả năng này chỉ là tạm thời.

Có thể hiểu là vay mượn.

Sau đó, Đỗ Duy bước đến gần Pennywise, không thèm nhìn nó, vươn cánh tay phải ác linh hóa của mình ra và giật lấy quả bóng bay màu đỏ.

”Nhìn đi, chạy trốn là vô ích…”

Chương 230: Ngả bài

Trên cánh đồng lúa mạch.

Giám mục Slivika kinh ngạc khi nhìn thấy Đỗ Duy lấy quả bóng bay màu đỏ đi, con quái vật trông giống như một Thằng hề biến thành khói đen, rồi chui vào quả bóng bay.

Ông không thể tưởng tượng được chuyện gì đang xảy ra.

Quả bóng bay màu đỏ là môi giới của ác linh, chuyện này thì ông có thể hiểu được.

Nhưng tại sao ác linh này dường như bị Đỗ Duy hoàn hảo khống chế, không hề phản kháng khi ở trong tay hắn.

Chuyện gì vậy…

Từ khi nào thì ác linh lại yếu ớt như vậy?

Lúc này, Đỗ Duy đứng đối diện với mọi người, hắn bèn tháo mặt nạ, nhét quả bóng bay màu đỏ vào ba lô ngay trước mặt của họ.

Hắn thậm chí còn vỗ vào ba lô một cái, như thể đang kiểm tra …

Mà động tác này, lọt vào trong mắt của người khác, cũng khiến họ thư giãn rất nhiều.

Vẫn là con người …

Cảm giác sợ hãi vô căn cứ, và hơi thở lạnh lẽo vừa rồi đã biến mất rất nhiều.

Nỗi kinh hoàng duy nhất tồn tại hiện giờ, đến từ cánh tay phải của người đàn ông đang đứng phía trước.

“Mr… Mr. Đỗ Duy, hiện tại tình hình của cậu như thế nào? Còn quả bóng bay màu đỏ kia, anh bỏ vào ba lô, có chắc sẽ không xảy ra sự cố gì không?”

“Đừng lo lắng, nó ở trong tay của tôi là an toàn nhất.”

Đỗ Duy liếc mắt nhìn Giám mục Slivika, cân nhắc rồi nói: “Về phần tình hinhf hiện tại của tôi, tôi không biết nên giải thích với ông như thế nào, bởi vì dường như tôi đã tiến vào trạng thái ác linh hoá.”

Thời điểm thích hợp.

Trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ vô cùng phức tạp, vừa có vẻ lo lắng, nhưng cũng là sợ hãi.

Giám mục Jon nhìn chằm chằm vào cánh tay phải của Đỗ Duy, một lúc sau mới hỏi: “Thứ mà cậu vừa xử lý có phải là ác linh của Thành phố Yard không?”

Đỗ Duy đáp: “Đúng vậy, nhưng nó đáng sợ hơn rất nhiều so với tất cả những ác linh mà tôi đã gặp phải.”

Theo một nghĩa nào đó, đó là sự thật.

Nếu ác linh Đỗ Duy sau khi hắn chết mới xuất hiện, nó sẽ không tài nào sử dụng những vật phẩm đó, và rất có thể nó sẽ bị giết bởi Mary Shaw.

Giám mục Jon vẻ mặt ủ rũ nói: “Thứ đó sắp lột xác thành ma linh, nhưng nó vẫn chết trong tay của cậu. Có rất nhiều vấn đề trong chuyện này, cho dù cậu đã ác linh hoá thì cũng không thể trực tiếp giết nó mới đúng.”

Trong giáo hội, Hunter là một nhóm người rất nhạy cảm.

Họ là sinh vật có thể săn giết ác linh.

Nhưng bởi vì tai hoạ ngầm của ác linh hoá, mọi người đều tràn đầy kính sợ đối với những Hunter.

Một số Người Đuổi Quỷ thậm chí còn khó có được thông tin về Hunter. Chỉ có Người Đuổi Quỷ tinh anh, và giám mục mới có quyền truy cập vào những bí mật này.

Và Jon là người biết nhiều thông tin mật hơn cả.

Y nhìn Đỗ Duy với vẻ nghi ngờ, trầm giọng nói: "Cậu kể lại tỉ mỉ cho tôi nghe chuyện giết nó."

Đỗ Duy gật đầu, chậm rãi nói với giọng đầy hoài nghi: "Thực ra tôi cũng không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, tôi chỉ biết rằng nó đuổi giết tôi suốt cả chặng đường. Tôi cũng phát hiện ra quy luật giết chóc của nó là tiếng hét chói tai, chỉ cần hét lên thì chết chắc, vì vậy tôi chỉ có thể tiếp tục chạy, và sau đó là những gì đã xảy ra trong cánh đồng lúa mạch."

"Lúc đo tôi cảm thấy tuyệt vọng, và cánh tay phải của tôi bắt đầu có một số thay đổi kỳ lạ, và rồi như ông vừa thấy, tôi đã nắm lấy nó bằng bàn tay phải, rồi giết nó bằng một con dao sắc bén."

Hắn kể sơ qua tình hình, nhưng hắn không tiết lộ thông tin về ác linh Đỗ Duy.

Một ác linh với nhân cách, trí nhớ và suy nghĩ logic chính là một ác mộng của người sống.

Nhưng đó lại là ác linh Đỗ Duy.

Nếu giáo hội biết được sự tồn tại của nó, chắc chắn họ sẽ dùng giải pháp một lần và mãi mãi để giải quyết vấn đề này từ gốc rễ. Đó chính là giết chết Đỗ Duy.

Điều quan trọng nhất, nguyên nhân khiến Đỗ Duy chọn cách giấu kín thông tin là phải chuyển chủ để về năng lực của Hunter. Mà đó chính là điều hắn cần gấp nhất.

Khi Jon nghe thấy điều này, y hỏi: "Xin hãy cho tôi xem bàn tay phải của cậu."

Đỗ Duy ừ một tiếng, duỗi tay phải ra.

Mấy người Giám mục Slivika cũng bao vây lấy hắn, vừa có ý quan sát, vừa có ý giam cầm Đỗ Duy.

Hunter, dù sao cũng là một nhóm người tuyệt vọng.

Họ không chắc Đỗ Duy có làm chuyện điên rồ hay không.

Sau khi Giám mục Jon cẩn thận kiểm tra cánh tay phải của Đỗ Duy, y nghiêm mặt nói: "Cậu có thể rời khỏi trạng thái ác linh hoá không?"

"Tất nhiên có thể."

Đỗ Duy giật mạnh tay phải, sau khi thử nghiệm vài lần, hắn mới rút khỏi tà khí, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt, hô hấp cũng nhanh hơn rất nhiều.

Hắn rất giỏi ngụy trang …

Còn Jon thì thở phào nhẹ nhõm, việc có thể rời khỏi trạng thái ác linh hoá có nghĩa là tình hình đã khá ổn định.

Nhưng đột nhiên, sắc mặt của y thay đổi, bèn nói: "Chờ đã, cậu chưa từng trải qua nỗi đau đớn của ác linh hoá sao?"

Khi ác linh hoá, mỗi Người Đuổi Quỷ đều sẽ trải qua cảm giác nỗi đau sống không bằng chết, đó là bởi ý chí bị ăn mòn, nếu không chịu đựng được thì chỉ có nước chết.

Sau khi ký ức của Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy đồng bộ, hắn đương nhiên biết cái gọi là nỗi đau đó rốt cuộc là như thế nào.

Đây cũng là điểm khác biệt giữa hắn và những Hunter bình thường.

Không có trải qua nỗi đau giày xéo của ác linh hóa, hắn trực tiếp trở thành Hunter, bỏ qua một giai đoạn nhất định, ngoại trừ ác linh hóa, hắn không có năng lực giết chết ác linh.

Sau đó, Đỗ Duy lắc đầu nói: "Tôi không trải qua nỗi đau."

Giám mục Slivika cau mày, ôn tồn nói: “Mr. Đỗ Duy, chắc tôi đã rõ tình hình của cậu rồi. Cậu có thể lên xe với chúng tôi trước. Sau đó Jon và tôi có thể phải đánh giá cậu, nhưng sẽ ổn thôi.”

Một số từ không tiện nói trước mặt những Người Đuổi Quỷ khác.

Trong mắt của Đỗ Duy loé lên vẻ hài lòng, hắn gật đầu cười nói: “Được.”

…

Sau một vài phút, Slivika và Jon đưa Đỗ Duy ra xe.

Chiếc Cayenne bản gốc của hắn đã bị cháy, và không thể lái lại được nữa.

Trong xe hơi, Đỗ Duy ngồi hàng ghế sau bên trái cạnh cửa sổ, còn Jon ngồi bên tay phải, mở vali.

“Mr. Đỗ Duy, cậu có thể đi vào trạng thái ác linh hoá, cứ bình tĩnh, đừng căng thẳng, không nên làm khó mình.”

“Tôi biết.”

Giám mục Jon từ bên trong vali lấy ra một tờ giấy trắng mới tinh, phủ lên bàn tay phải của Đỗ Duy.

Hơi thở rùng rợn lập tức tràn ngập khắp xe, Jon chỉ cảm thấy ớn lạnh toàn thân và khuôn mặt trở nên khó coi.

Slivika, người đang ngồi trên ghế lái, lấy ra một tập tài liệu và ghi lại.

“Mr. Đỗ Duy, bây giờ cậu thấy thế nào?”

“Tôi không cảm nhận được gì nhiều, bởi vì khi tiến vào ác linh hoá, cánh tay này không còn cảm giác.”

“Với tất cả sự kính trọng, Mr. Đỗ Duy, cánh tay phải của cậu dường như không đủ mạnh để chống lại một thứ đáng sợ

sắp trở thành ma linh. Nó dường như có một khuyết tật nghiêm trọng …”

“Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, bàn tay phải của tôi dường như không phải thế này, lúc nãy nó đáng sợ hơn bây giờ rất nhiều …”

Vẻ mặt của Đỗ Duy rất khó hiểu, mồ hôi lo lắng chảy ra đầy trán.

Jon gỡ tờ giấy trắng ra, và hình dáng của toàn bộ bàn tay phải xuất hiện trên tờ giấy, hơi tối …

Y cau mày nói: “Ác linh hóa của cậu có vấn đề lớn, xem ra cậu đã mất đi năng lực, đối với cậu rất không công bằng.”

Đỗ Duy mở miệng, nghiến răng hỏi: “Tôi vẫn còn là Hunter sao? Giáo hội sẽ có thái độ gì?”

Jon lắc đầu và nói: “Cậu là một Hunter, bởi vì mức độ ác linh hoá của cậu rất sâu. Đây có thể là lý do cậu giết được Mary Shaw, và ngay cả lễ rửa tội cũng không thể biến cậu thành người bình thường.”

“Về phần giáo hội, Slivika và tôi sẽ đưa cậu đến đó, nhưng trước tiên chúng ta phải trở về Essegrin để giải quyết một số việc.”

Chương 231: Trường học?

5 giờ sáng, Ngày 4 tháng 6.

Trời đã tảng sáng, mưa dần ngớt.

8 chiếc ô tô chạy chầm chậm vào Essegrin, và dừng lại trước một ngôi nhà cổ.

Cửa xe mở ra, Đỗ Duy và những người khác chia nhau bước xuống.

Lúc này, 2 vị Giám mục đã xoá bỏ nghi ngờ về Đỗ Duy, thái độ của họ đối với hắn cũng thay đổi đáng kể.

Dẫu sao … đây là 1 Hunter mới.

Slivika nhìn vào khuôn mặt tái nhợt và bình tĩnh của Đỗ Duy, ông nói trước: "Thú thật, cậu đã giết con quái vật Mary Shaw, đến giờ vẫn chưa nghỉ ngơi, vậy mà cậu vẫn tràn đầy năng lượng. Ý chí của cậu thật khiến mọi người ngưỡng mộ."

Jon ở bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

Tuy y ít nói, nhưng vẫn biết rất rõ tin tức về Đỗ Duy, 1 Người Đuổi Quỷ vô cùng xuất sắc, sau khi đột ngột trở thành Hunter, vẫn không bị ác linh ăn mòn ý chí, đây là điều rất hiếm thấy.

Phải biết rằng, sau khi trở thành Hunter, rất nhiều Người Đuổi Quỷ có ý chí kiên định đã trải qua sự tự phủ nhận bản thân, và suy sụp tinh thần.

Đỗ Duy nghe thấy lời của Slivika, lạnh lùng nói: "Tôi đã quen với nhịp sống này."

Giọng điệu và hành vi phù hợp với thân phận là một Hunter mới.

Đó là sự cô đơn lạnh lùng và có chút khó tiếp xúc.

Slivika và Jon đương nhiên không nghĩ rằng có gì đó không ổn trong chuyện này, họ thở dài và nhìn nhau.

Sau đó, Jon do dự và nói: "Tôi đã thông báo vấn đề của cậu với giáo hội, họ sẽ sớm có phản hồi, và tôi nghĩ điều đó sẽ tốt cho cậu."

Xét cho cùng, trong mắt mọi người, Đỗ Duy là một Người Đuổi Quỷ rất xuất sắc, được hưởng phúc lợi của giáo hội, và cũng gánh vác trách nhiệm của mình.

Nếu không phải chịu trách nhiệm về sự kiện ác linh ở thành phố Yard, chắc chắn hắn sẽ không trở thành Hunter, và rơi vào trạng thái ác linh hoá.

Theo một nghĩa nào đó, giáo hội nợ Đỗ Duy.

Hơn nữa, bạn gái của người đàn ông này … rất không bình thường.

Sau khi nghe Jon nói, Đỗ Duy chỉ gật đầu, không nói chuyện, ánh mắt có chút mờ mịt.

Thấy vậy, Slivika phải nhanh chóng chuyển đề tài, chỉ vào ngôi nhà và nói: "Chúng tôi gần như đã xử lý xong chuyện ở Essegrin, nhưng rắc rối lớn nhất lại nằm ở ngôi nhà này."

Đỗ Duy tò mò hỏi: "Mời nói."

Đơn giản và súc tích.

Slivika vội vàng giải thích: "Là như vậy, Joanna, hàng xóm của người bạn cảnh sát của cậu, thật ra đã bị một giáo phái Vidar đánh dấu trước khi được sinh ra."

“Vết bớt ngôi sao sáu cánh tượng trưng cho một nghi lễ nào đó, và có rất nhiều đứa trẻ giống như cô ấy.”

“Những đứa trẻ đó được sinh ra tại Bệnh viện Phụ sản Maria cùng một thời điểm, sau đó đã xảy ra hoả hoạn.”

“Những đứa trẻ sơ sinh được đánh dấu đã bị bắt đi, còn những đứa trẻ bình thường chết trong đám cháy.”

“Sau đó, Vidar gửi những đứa trẻ sơ sinh được đánh dấu đến các gia đình bị ác linh ám, để trì hoãn thời gian ác linh giết người, nhưng điều này rất thâm độc.”

“Khi Joanna chết, cô ấy sẽ bắt đầu trở thành một ác linh, và giáo phái Vidar dường như có thể ảnh hưởng đến nó.”

“Và những gia đình đã trải qua hơn 20 năm an toàn sẽ lại là mục tiêu của ác linh, và sự trả thù của ác linh rất triệt để. Nó sẽ trực tiếp tiến hành giết chóc.”

Khi nói đến điều này, Slivika thở dài: “Giáo hội đã làm việc với chính quyền để tìm kiếm những người bị đánh dấu, nhưng cho đến thời điểm hiện tại vẫn chưa tìm được thông tin hữu ích nào. Còn căn nhà này, là nơi mà bố mẹ Joanna từng ở.”

“Sau khi Joanna chết, họ cũng bị ác linh giết.”

“Ác linh đã bị chúng tôi giải quyết, nhưng chúng tôi đã tìm thấy thứ không nên tồn tại ở trong nhà.”

Nghe này, Đỗ Duy cau mày nói: “Nếu đã như vậy, tại sao không dùng bột xương đốt ngôi nhà này?”

Slivika cười khổ: “Chúng tôi đã thử nó, và nó không hiệu quả. Dù sao thì bạn sẽ biết nếu bạn vào đó, điều đó thật kỳ lạ.”

Sau đó, Slivika giơ tay về phía những Người Đuổi Quỷ khác và ra hiệu cho họ ở lại bên ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, Đỗ Duy càng thêm tò mò.

Jon đã kịp thời giải thích: “Vật đó tạm thời an toàn, chúng tôi đã thực hiện một số biện pháp phòng ngừa. Quá nhiều người bước vào không tốt”.

Slivika cũng làm theo: “Cậu không cần làm gì cả, ở bên cạnh xem là được. Đương nhiên tôi sẽ ghi tên của cậu vào báo cáo.”

Đỗ Duy “bất đắc dĩ” nở nụ cười: “Chuyện này đối với tôi còn có ý nghĩa sao?”

Chủ đề bỗng trở nên nặng nề. Hắn vẫn đang diễn …

Slivika và Jon không nhìn thấy bất kỳ khác lạ nào. Đối với bác sĩ tâm lý như Đỗ Duy, việc nguỵ trang đơn giản như ăn uống vậy.

Slivika nghiêm nghị nói: “Đi thôi, đừng nghĩ đến những thứ đó nữa.”

Nói xong, y hơi do dự, rồi đưa tay ra vỗ vai của Đỗ Duy.

“Những Hunter là một nhóm người tuyệt vọng, nhưng tôi không nghĩ điều này sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ của bạn với Cha Tony và những người khác.”

Sau đó, y bèn dẫn đầu bước đến trước cửa của ngôi nhà cũ, mở cửa bước vào. Thấy vậy, đôi mắt mờ mịt của Đỗ Duy trở nên kiên định hơn, hắn cũng đi theo.

Jon, người vẫn luôn chú ý đến hắn, đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Đỗ Duy dịu đi rất nhiều.

…

Ở trong nhà, vì vẫn còn rạng sáng, cộng với có mưa nhỏ nên ánh sáng trong nhà rất mờ.

Slivica nhanh chóng bật công tắc đèn. Đột nhiên, căn phòng trở nên sáng sủa hơn rất nhiều.

Vào thời điểm này, con ngươi của Đỗ Duy đột nhiên co rút lại, nhìn chằm chằm vào mấy tấm ảnh treo trên tường.

Có rất nhiều bức ảnh, nhưng nhân vật chính là Joanna, ngoài trừ 3 bức ảnh gia đình từ các thời kỳ khác nhau, có một số bức ảnh của Joanna từ thời thơ ấu.

Điều khiến Đỗ Duy chú ý là bức ảnh chụp Joanna với bạn cùng lớp khi cô khoảng 15-16 tuổi.

Trong bức ảnh đó, Joanna và một cô gái cùng tuổi khác đang mặc đồng phục học sinh, 2 người đều tươi cười, dù bức ảnh có chút ố vàng vì thời gian trôi qua quá lâu, thì vẫn có thể thấy được sức sống thanh xuân.

Chỉ có điều, cô gái chụp cùng Joanna, Đỗ Duy lại rất quen thuộc. Vì đó là chính là ác linh học sinh cầm ô đen trên xe buýt.

Nói cách khác, đó chính là ác linh lúc còn sống.

Ở thành phố Massas, nữ ác linh cầm chiếc ô đen từng là thủ lĩnh của trung đội ác linh.

Khi đó, Đỗ Duy đã bị ép vào ngõ cụt bởi con đường quốc lộ kinh hoàng kéo dài vô tận, hắn đã dùng lá bài Joker đại diện cho cờ bạc giành được quyền cầm đầu lũ ác linh.

Bằng cách này, hắn dẫn trung đội ác linh vào con đường quốc lộ, đào một cái hố lớn, đẩy tất cả ác linh vào trong đó.

Phù……

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu và ngừng nhìn vào bức ảnh, nhưng một nỗi nghi ngờ và cảnh giác sâu sắc trong lòng của hắn lại trào dâng.

Bức ảnh có lẽ đã được chụp từ cách đây hơn mười năm, khi cả Joanna và ác linh đều còn là học sinh. Nói cách khác, tất cả họ đều học cùng một trường …

Mà lần đầu tiên chạm trán với đám ác linh học sinh cầm ô, trạm khởi hành của chúng cũng là một trường học.

Chương 232: 1 cánh cửa

“Mr. Đỗ Duy, cậu phát hiện được gì rồi sao?”

Ở trong nhà, Slivika quay đầu nhìn Đỗ Duy, có chút tò mò hỏi hắn.

Ông nhận thấy rằng cậu trai này, dường như đang nhìn vào những bức tranh trên tường.

Jon cũng quay đầu lại, ánh mắt nghi ngờ.

Nghe điều này, Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Tôi từng điều tra xe buýt, chắc ông cũng biết chuyện này?”

Slivika gật đầu, nói: “Biết, chỉ sau khi sự việc đó kết thúc, giáo hội mới quyết định chọn anh làm một Người Đuổi Quỷ.”

Thông tin về Đỗ Duy đã được ghi chép trong hồ sơ của giáo hội.

Đây cũng không phải là trường hợp đặc biệt, trên thực tế, mọi Người Đuổi Quỷ đều có lưu trữ hồ sơ, để thuận tiện cho việc bồi dưỡng lực lượng mới.

Sau đó, Đỗ Duy nói tiếp: “Tôi đã từng bắt chuyến xe buýt đó đến một điểm trung chuyển, đó là trường học. Bạn học của Joanna trong ảnh đã xuất hiện ở ngôi trường đó.”

Slivika cau mày nói: “Là ác linh?”

Đỗ Duy thờ ơ nói: “Đúng vậy, hình dáng giống hệt như trong ảnh, tức là ác linh này đã chết từ mười năm trước.”

Slivika suy nghĩ kỹ càng, không khỏi lắc đầu: “Giáo hội từng điều tra ngôi trường kia, nhưng trên thực tế cũng không có tìm ra địa điểm liên quan… Hình như không tồn tại…”

“Được rồi, chúng ta phải làm những việc quan trọng hơn. Thứ đó ở dưới tầng hầm. Đi với tôi.”

Slivika nói xong và đi vào sâu trong ngôi nhà.

Đỗ Duy vẫn im lặng, theo sát họ.

Trong khi đi dạo, hắn đang nghĩ về trường học và xe buýt.

Trường học không tồn tại trong thực tế, nhưng ác linh lại tồn tại trong thực tế. Hắn đã buộc phải xuống xe, và đến cánh đồng lúa mạch, nơi có cả đám ác linh bù nhìn.

Mơ hồ, một ý nghĩ chợt đến với hắn.

Nếu trường học không tồn tại, thì tại sao những ác linh học sinh đó phải đến trường? Có phải vì có một bí mật nào đó được cất giấu ở đó?

Và xe buýt sẽ chỉ xuất hiện vào những ngày mưa, mỗi khi dừng lại, nó sẽ lao về phía trước với tốc độ hoàn toàn không thể hiểu nổi, gần như bỏ qua không gian.

Và sau khi xuống xe sẽ có sự chênh lệch múi giờ.

Có lẽ nào, mỗi khi hắn lên xe buýt, một phần lớn là giả tạo, hoặc nó tồn tại trong quá khứ hoặc một nơi đặc biệt nào đó.

Và những ác linh kia, vì một lý do nào đó, phải bắt xe buýt để trở về nơi ở của mình.

Nếu đúng như vậy, hành vi cưỡng ép ác linh ra khỏi xe dường như đang phạm quy …

“May mắn thay, những ác linh này tạm thời chưa thể hại mình…”

Đỗ Duy nói thầm trong lòng, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến con mụ bị mình đưa lên xe …

Đó là em gái của Marilyn Monroe, người cũng bị nhiễm lời nguyền giống mình và trở thành một ác linh sau khi chết.

Sau đó, nó đã bị mình hố chết trên xe buýt.

Đột ngột……

Đỗ Duy cảm thấy cáu kỉnh không thể giải thích, cứ như trong lòng như bị dội một gáo nước lạnh, cảm giác này có chút kỳ quái, không hề được dự báo trước.

Hít……

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, đè nén mọi bực bội trong lòng, ép mình phải giữ bình tĩnh.

"Là vì mình đã mất 1 lá bài Joker, và ác linh mặt nạ đã bị giết."

2 thủ đoạn để bảo mệnh, một bị ác linh Đỗ Duy đồng hóa, còn lại chết trong tay của ác linh Đỗ Duy.

Thú thật, Đỗ Duy có cảm giác nhận đồng theo bản năng với những ác linh đeo mặt nạ mà hắn đã tạo ra.

Bởi vì hắn biết rằng ác linh đeo mặt nạ không có khả năng xuất hiện, nó hoàn toàn là vật phẩm thuộc về mình.

Chỉ cần đeo mặc nạ, là có thể khoác lên mình lớp vỏ bên ngoài của một ác linh, bất kỳ ác linh nào nhìn vào cũng sẽ mất đi mục tiêu, từ đó giúp mình thoát khỏi nguy hiểm.

"Có lẽ mình nên tìm một cơ hội tạo ra một ác linh mặt nạ mạnh hơn."

Có bao nhiêu lá bài tẩy cũng không nhiều.

Đỗ Duy nghĩ vậy, và đi theo Slivika vào phòng để đồ lặt vặt trong nhà.

Vừa bước vào, lập tức cảm thấy nhiệt độ hơi lạnh.

Nhìn kỹ hơn, ở phần trong cùng của phòng để đồ lặt vặt, có một cầu thang nhỏ kéo dài xuống.

“Chính là chỗ này, chúng ta phải lấy thứ đó ra sau khi chúng ta xuống.”

Slivika nói, lấy chiếc đèn pin đang mang theo và rọi xuống dưới cầu thang.

Đỗ Duy có chút bối rối: “Đó là vật gì? Có liên quan đến ác linh sao?”

Jon cũng lấy đèn pin bước xuống cầu thang trước, hắn vừa đi vừa nghiêm nghị nói: “Đó là một cánh cửa, có lẽ nó có liên quan gì đó với ác linh, hoặc cũng có thể không.”

Câu này khiến Đỗ Duy nhớ lại một chuyện.

Một cánh cửa khác …

Có lần hắn đọc được một bài post trên Internet, đúng hơn là vụ mất tích bí ẩn của gia đình Rogers. Roger là một người rất thích tranh sơn dầu. Lý do mất tích của anh ấy có liên quan đến bức tranh sơn dầu có tên: Một cánh cửa khác.

Và bức tranh sơn dầu đó cũng có xuất xứ từ Nhà đấu giá Berson, nó cũng giống như mặt nạ và đồng hồ cổ.

Bây giờ, bức tranh sơn dầu đó đang ở trong viện bảo tàng của thành phố Sikelin.

Liệu có một mối quan hệ nào giữa hai thứ?

Suy nghĩ về điều này, Đỗ Duy liếc mắt một cái, tiến vào giai đoạn thứ 3 Quỷ Nhãn.

Ngay cả khi không có ác linh, hắn cũng có thể nhìn thấy những điều bất thường…

Càng đi vào lòng đất, hắn càng cảm thấy hơi thở lạnh lẽo càng ngày càng nặng, dù có đèn pin phía trước và sau thì những nguồn sáng đó cũng không thể xua tan đi cảm giác ức chế xung quanh hắn.

Đỗ Duy đi phía sau Jon, và tinh ý nhận thấy rằng người kia dường như đã bước vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Tuy nhiên, có vẻ y không quá cảnh giác, hẳn là do trước đó đã từng tiếp xúc với cánh cửa.

Dù sao trước đó Slivika đã nói, họ đã vào nhà và tìm thấy cánh cửa, cho nên mới tìm cách xử lý.

Rất nhanh, 3 người Đỗ Duy xuống tầng hầm, không khí xung quanh mịt mù, ánh sáng rất mờ, tầm nhìn rất thấp.

Slivika đốt đuốc và nhìn về phía trước, ngay lập tức có một cánh cửa gỗ hơi cũ kỹ bị ánh sáng phản chiếu.

Nó được dựa vào tường, còn có cả khung cửa.

Cánh cửa gỗ dường như đã tồn tại lâu năm, lớp sơn trên bề mặt cũng có dấu hiệu bong tróc, trông rất nham nhở.

Ngoài ra, một số chỗ dường như bị rìu chặt, có dấu hiệu hư hỏng, nhưng không hề bị gãy.

Toàn bộ cánh cửa bị vướng bởi dây xích rỉ sét, cuối cùng tập trung ở tay nắm cửa, được khóa bằng 3 ổ khóa, như sợ ai đó mở ra.

Đỗ Duy nhìn cánh cửa gỗ bằng ánh mắt nghiêm túc.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, cảm giác ức chế trong lòng hắn không mạnh lắm, nhưng có một sự thôi thúc không thể giải thích được muốn phá bỏ xiềng xích và mở cửa.

May mắn thay, ngay khi ý nghĩ này xuất hiện, nó đã bị hắn trực tiếp dập tắt.

Slivika và Jon ở bên cạnh, khàn giọng nói: “Bây giờ, cậu biết tại sao chúng ta chỉ cho cậu đi theo thôi chứ. Thứ này dường như thúc giục người ta mở ra. Chỉ có người có ý chí kiên định mới không bị ảnh hưởng.”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy tại sao trước đây ba mẹ của Joanna không mở? Và tại sao cánh cửa này lại xuất hiện ở đây?”

Slivika nói: “Tôi không thể cho cậu câu trả lời cho câu hỏi đầu tiên. Về câu hỏi thứ hai, chúng tôi nghi ngờ rằng điều này có liên quan đến tà giáo Vidar”.

“Chính xác mà nói, họ tin vào một thứ gọi là Vidar …”

Chương 233: Dò xét ý thức

“Trong lịch sử của giáo hội, trong suốt hai trăm năm của cuộc Thập Tự Chinh, rất nhiều dị giáo đã bị loại bỏ, bao gồm cả tiền thân của Giáo phái Vidar.”

“Với sự xuất hiện của Vidar, giáo hội đã dần chú ý hơn đến giáo phái này, và kết hợp với một số ghi chép trước đó, nó đã thu được một số thông tin về cái gọi là Vidar.”

“Giáo hội tin rằng Vidar là một tham chiếu chung, và là một tồn tại khái niệm.”

“Nó có thể là ác linh hoặc một ma linh, hoặc nó có thể là ác ma, hoặc một cái gì đó khác.”

“Nhưng cho đến nay, giáo hội vẫn chưa có được một định nghĩa chính xác về nhóm Vidar, vì nó có thể không tồn tại trên thế giới này.”

…

Đây là những lời của Slivika.

Sau khi Đỗ Duy nghe xong, hắn hỏi với vẻ nghi ngờ sâu sắc: “Không tồn tại ở thế giới này. Có nghĩa là ngoài thế giới chúng ta đang sống, còn có những thế giới khác?”

Khi chủ đề nâng lên tầm thế giới, nhiều thứ sẽ hoàn toàn khác.

Nếu có một thế giới khác, thì mọi giá trị quan sẽ đảo lộn.

Mặc dù con người là một khái niệm tập thể, họ có ý thức mạnh mẽ về bản thân, và mọi người đều là duy nhất.

Trải nghiệm và nhận thức về thế giới từ thời thơ ấu sẽ hình thành nên một thế giới quan hoàn chỉnh.

Nếu có một thế giới xa lạ, thì tác động lên nhận thức về bản thân sẽ rất lớn.

Lúc này, Slivika cũng đưa ra lời giải thích.

Ông trực tiếp lắc đầu, và nói: "Vidar không tồn tại trên thế giới này. Nó là sản phẩm khái niệm. Nó có thể tồn tại trong ý thức, giấc mơ hoặc mặt tối của rất nhiều người."

"Nó … nó là một khái niệm, chắc cậu Đỗ Duy hiểu chứ?"

Giọng điệu của Đỗ Duy khá kỳ lạ: "Quả thật tôi có thể hiểu được…"

Theo cách nói của Slivika, nữ tu, và Pennywise đều có thể là là Vidar, vậy nên mới phải dùng từ các Vidar, để miêu tả chúng.

Nhưng nếu là như vậy, không phải ác linh Đỗ Duy cũng là Vidar sao?

Nó có thể ảnh hưởng đến tất cả tồn tại bắt chước nó, và thậm chí bất kỳ ai đã tiếp xúc với nó, cũng có thể giao tiếp với mình trong Hồ Nước Tâm Hồn.

Theo một nghĩa nào đó, ác linh Đỗ Duy chính là vị thần mà lũ sùng bái Vidar, cuồng tín thờ phụng và mong muốn được kết nối…

Chỉ là vị thần này vô cùng độc ác.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Đỗ Duy càng thêm đăm chiêu, hắn lắc đầu, chỉ vào cánh cửa bị xích dựa vào tường tầng hầm, hỏi: "Anh vừa nói cánh cửa này có liên quan đến Vidar phải không? Có thể hiểu là chỉ cần mở được cánh cửa này, là có thể tiếp xúc với các Vidar?"

Slivika cau mày và nói: “Tôi không chắc, nhưng vì cánh cửa này đã tồn tại quá lâu mà không được mở ra, chắc nó rất nguy hiểm. Có thể sẽ có chuyện khủng khiếp xảy ra sau khi nó được mở.”

Đứng ở bên cạnh, Jon, người không nói nhiều, nghiêm nghị nói: “Được rồi, đừng lo lắng về cánh cửa này nữa. Chúng ta phải mang nó trở lại giáo hội, còn chuyện giáo hội sẽ giải quyết nó như thế nào, đó không phải là điều chúng ta cần xem xét, sẽ có người chuyên môn phụ trách.”

Nói xong, y lấy từ trên người ra 2 đôi găng tay màu trắng, tiện tay đưa cho Đỗ Duy 1 đôi.

Slivika cũng lấy ra 1 đôi găng tay, đeo vào và nói: “Đây là những đôi găng tay do giáo hội chế tạo. Về cơ bản chúng chỉ được sử dụng bởi những Người Đuổi Quỷ ở cấp Giám mục, chúng có thể cô lập các ác linh. Tất nhiên, cũng có thể sử dụng chúng như găng tay bình thường, mặc dù không giữ ấm được…”

Đỗ Duy trầm ngâm cầm lấy đôi găng tay, sau khi đeo vào, hắn nói: “Ngoài kia còn có người khác, cứ mang ra như thế này. Nhất định sẽ có vấn đề, cần phải có thao tác phòng vệ.”

Jon gật đầu và nói: “Đó là sự thật, vì vậy khi cậu yêu cầu chúng tôi đến giáo hội ở Essegrin để bổ sung bột xương, nhân tiện chúng tôi đã lấy một ít vải trắng.”

Nói xong, y lôi trong vali ra một tấm vải rất mỏng, che lên cửa.

Bề mặt vải hơi trong suốt, ánh sáng từ đèn pin có thể xuyên trực tiếp và chiếu vào cửa.

Hơi thở có thể ảnh hưởng đến tinh thần cũng bị ngăn chặn.

“Thứ này cũng được chế tạo đặc biệt và dễ dàng mang theo, nhưng ở New York không có vì ở New York không có

Giám mục …”

Slivika nói ra câu này, cũng lộ ra vẻ thâm thúy nhìn Đỗ Duy.

Người đàn ông này đã có cơ hội trở thành Giám mục trẻ nhất trong lịch sử của giáo hội.

Một số quy tắc lỗi thời chỉ áp dụng cho những người bình thường, còn với Người Đuổi Quỷ tiềm năng thì khác.

Nhưng điểm này về cơ bản đã thay đổi kể từ khi Đỗ Duy trở thành một Hunter.

Rốt cuộc, đối với giáo hội hiện tại, Hunter không nên có nhiều quyền lực.

Đỗ Duy cũng chú ý tới ánh mắt âm trầm của Slivika, nhưng hắn không nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu, bèn phụ Jon di chuyển cánh cửa.

Chạm vào tay, hắn cảm thấy mát lạnh, ý muốn phá khoá, mở cửa trào dâng mạnh mẽ.

Cứ như thể có một giọng nói đầy cám dỗ và ma thuật cứ lẩm bẩm trong đầu, và thậm chí cảm thấy như đang bị thôi miên …

Nhưng Đỗ Duy không hề bị ảnh hưởng.

Hắn vốn đã vô cùng bình tĩnh, cộng với lý do nghề nghiệp nên khó có thể bị ảnh hưởng về mặt tinh thần. Cho dù là nữ tu hay là ác linh Đỗ Duy, phần lớn đều là đối đầu tâm linh. Và đây là điều hắn giỏi nhất.

Ngược lại, sắc mặt của Slivika và Jon đều tái nhợt, Jon khá hơn một chút, Slivika mặt đỏ bừng, mắt cũng sáng hơn một chút.

Đây là đã đeo găng tay và phủ vải trắng mới chạm vào cánh cửa đó nha. Nếu không có những biện pháp này, e rằng người bình thường hoàn toàn không tiếp xúc được, nếu không tinh thần lực nhất định sẽ bị bóp méo.

Vì vậy, Đỗ Duy dùng sức một chút, 3 người cùng nhau nâng cửa.

Cảnh tượng này, lọt vào trong mắt của 2 vị giám mục, càng phù hợp với phong độ của Hunter, mạnh mẽ, đáng sợ và quyết tâm.

Nhưng đột nhiên, vào lúc này, một cơn gió lạnh thổi qua … Lạnh lùng và kỳ lạ.

Nhưng tính lưu động của không khí ở tầng hầm rất kém, không thể có gió thổi vào …

Ánh mắt của Đỗ Duy hơi lạnh, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy phía sau cánh cửa, tức là trên tường hiện lên mơ hồ hình dáng con người …

Bức tường bị khoét rỗng …

Khoảng trống tối và sâu, giống như một cái miệng vô hình, chỉ cần bước vào, nó sẽ nuốt chửng…

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây?”

Slivika cau mày thốt lên, ông hơi hoảng khi nhìn vào khoảng không.

Jon bên cạnh nghiêm nghị nói: “Hình như là một lối đi. Cái cửa này dùng để chặn lối đi này sao?”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Không phải, không phải dùng để chặn lối đi, tôi sợ là liên kết. Mở cửa ra là có thể nhìn thấy lối đi ở phía sau.”

Theo bản năng, Đỗ Duy có một loại nội tâm phản kháng lối đi này, không gian hẹp khiến hắn có cảm giác ức chế, lối đi càng hẹp lại càng ức chế, đè nén.

Một khi nguy hiểm xảy ra, không có cơ hội sống sót.

Nhưng đột nhiên…

Đỗ Duy thấy mắt của Slivika có chút lạc lỏng, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, ló đầu về phía lối đi hẹp hình bóng người …

Chương 234: Tôi hiểu…

Bùm……

Một cước đạp cửa gỗ xuống đất, bụi mù phủ trên mặt đất văng tung tóe khiến ánh sáng trong tầng hầm càng thêm tối.

Slivika trực tiếp buông tay ra, liều mạng chui vào trong lối đi hình người kia. Trong nháy mắt lập tức biến mất ngay, bị bóng tối nuốt chửng …

Động tác của ông ta nhanh đến mức, khiến người ta không kịp phản ứng.

Đỗ Duy vừa vươn tay muốn bắt lấy ông ta, bèn vơ hụt.

Đỗ Duy và Jon nhìn nhau, và có thể thấy sự bối rối và kinh ngạc trong mắt nhau. Không ai mong đợi sự thay đổi đột ngột như vậy sau khi cánh cửa được gỡ bỏ.

Mọi chuyện bỗng trở nên rắc rối.

“Mr. Đỗ Duy, cậu chờ ở ngoài, tôi đi vào đưa anh ấy về ngay.”

Jon nghiến răng, lập tức buông tay đang giữ cửa, chuẩn bị xông vào.

Dù bề ngoài y khá trầm lặng, ít nói, cư xử điềm đạm, lý trí hơn bất kỳ ai khác, nhưng khi người bạn lâu năm Slivika bước vào lối đi kia, cái gọi là lý trí của y bỗng chốc bị hoà tan.

Đỗ Duy thở dài, lạnh lùng nói: “Đưa đèn pin cho tôi. Ông đi vào chỉ làm cho mọi chuyện thêm rắc rối. Chờ bên ngoài còn để tôi vào.”

Hắn không cảm thấy sự tồn tại của ác linh trong lối đi, và mọi thứ chắc không quá nguy hiểm.

Ngoài ra, hắn vẫn còn một lá Joker trong tay, thời khắc nguy cấp cùng lắm thì ước nguyện, còn hơn để mọi thứ trở nên tồi tệ hơn.

Jon đỏ mắt, nghiến răng, khó khăn nói: "Cảm ơn …"

Đỗ Duy lạnh nhạt nói: "Đây là điều mà tôi nên làm, cảm xúc của ông có chút mất kiểm soát, tôi không muốn ông xảy ra chuyện không hay, sau khi tôi đi vào, anh lập tức dùng cửa chặn lối đi, chờ tôi gõ cửa, ông mới chuyển cửa, hiểu không? "

Jon gật đầu: "Tôi hiểu!"

Đỗ Duy không nói thêm, cẩn thận đi về phía lối đi.

Hắn trước tiên tiến vào ác linh hoá, vươn tay phải cảm nhận, sau khi chắc chắn không có nguy hiểm, bèn bước vào nửa người, sau đó lại lui ra ngoài.

Có thể rời đi an toàn …

Trong lòng đã có quyết định, Đỗ Duy không chút do dự xông vào.

Dù thế nào đi nữa thì mối quan hệ của Slivika với bản thân cũng khá tốt, tuy không phải là bạn nhưng cũng không phải là người xa lạ.

Quan trọng nhất là, ông ta là Giám mục, mà Đỗ Duy là Hunter duy nhất có mặt.

Về tình về lý lý, trong tình huống vẫn đảm bảo an toàn, làm chuyện phù hợp với thân phận của mình, cũng chẳng có gì sai trái.

"Hy vọng ông ấy không sao …"

Đỗ Duy nói thầm trong lòng, chiếu đèn pin, đi vào lối đi.

Ánh sáng trắng rất chói mắt bên trong lối đi, có thể thấy rõ toàn bộ lối đi có dấu vết do con người xây dựng.

Tường bao quanh xây bằng gạch đá, nhiều chỗ bị rêu mốc, thời gian xây dựng chắc là thế kỷ trước.

Hơn nữa, toàn bộ lối đi đã được cố tình xây thành hình người, đồng thời chỉ có thể một người đi qua, muốn quay đầu thì phải dừng lại, nếu không sẽ rất dễ bị trầy xước.

Càng đi vào, không gian rộng hơn một chút nhưng vẫn rất chật hẹp.

Không khí càng thêm vẩn đục.

Cũng may, Đỗ Duy mọi lúc mọi nơi đều mang theo ba lô, từ trong túi rút ra một tấm vải trắng đã cắt, che đi khuôn mặt chỉ lộ ra một đôi mắt.

Nhưng đột nhiên…

Đỗ Duy dừng lại, ánh mắt lãnh đạm hơi đông lại.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một tia sáng yếu ớt, hình như sắp tới lối ra, mơ hồ có thể nhìn thấy một người quay lưng về phía mình.

“Giám mục Slivika?”

Đỗ Duy ngập ngừng hỏi, nhưng hắn không mong đợi người bên kia trả lời, thay vào đó, hắn cẩn thận rút khẩu súng lục từ trong túi ra và đồng thời chiếu đèn pin vào người kia.

Bóng lưng của đối phương vẫn khá mơ hồ.

Tuy nhiên, vẫn có thể nhận ra ông ta bằng cách nhìn vào đường nét của quần áo và cơ thể.

Đỗ Duy suy nghĩ một lúc rồi bước tới với một tay cầm đèn pin và một tay cầm súng.

Nếu có một nguy hiểm bất ngờ khác, chẳng hạn như Slivika hoàn toàn mất kiểm soát, hắn nhất định sẽ bắn gãy tay chân của đối phương, mạnh mẽ kéo Slivika trở về.

Bước chân thật chậm và chắc.

Slivika, người đang đứng trong ánh sáng yếu ớt, có lẽ đã nghe thấy tiếng bước chân của Đỗ Duy, cơ thể ông ta đột nhiên run rẩy, và đầu đột nhiên ngẩng lên.

Tư thế của ông rất lạ, gần như ép đầu về phía sau, trong tư thế nghiêng về phía trước, lưng nhô ra phía trước, như thể ông ta đang nhìn gì đó.

Không thể giải thích được, có một bầu không khí của một nghi lễ bí ẩn nào đó.

Phía trên nửa mét là đỉnh của lối đi. Đỗ Duy cảnh giác nhìn lên, và chỉ tăng tốc độ của mình sau khi xác nhận rằng không có nguy hiểm bằng trạng thái Quỷ Nhãn.

"Phải mau chóng đưa ông ta đi…"

Lối đi này tuy chưa biểu hiện nguy hiểm, nhưng thật sự là quá kỳ quái, Đỗ Duy cho tới bây giờ cũng không biết tại sao giây trước vẫn tốt, Slivika đang nói chuyện, giây sau cứ như bị ma nhập.

Bất chấp mọi thứ, lao vào lối đi.

Nó giống như một kẻ mất trí không có logic.

Rất nhanh, Đỗ Duy đi tới phía sau Slivika, cách đó chừng một thước, chỉ cần hắn tiến thêm một bước là có thể bị túm lấy.

Ở khoảng cách này, Đỗ Duy thậm chí có thể nhìn thấy Slivika ngước cổ ra sau, làm cho đầu song song, dùng một góc độ khác lạ để nhìn hắn.

Đầu tiên là mái tóc, sau đó là chiếc mũi cao đặc trưng của người da trắng.

“Hô… Hô…”

Cứ như trong cổ họng của Slivika đang mắc đờm.

Không cao không thấp, ngay cả giọng nói cũng thay đổi.

Kỳ lạ và đáng sợ …

Cảnh tượng này đơn giản là tình huống kỳ lạ nhất mà Đỗ Duy từng thấy, không có ác linh, không có tà linh, trạng thái Quỷ Nhãn cũng không phát hiện ra dị thường, cũng có thể dị thường phát sinh từ chính con người.

Hắn suy nghĩ một lúc, hít một hơi thật sâu, nắm chặt chiếc đèn pin trong tay phải ác linh hoá của mình, và vỗ vai của Slivika.

Ong ong…

Trong chốc lát, tiếng vo ve chói tai vang lên bên tai của Đỗ Duy, nhưng ác linh hoá giúp hắn hoàn toàn không cảm nhận được nỗi đau, thậm chí không thay đổi biểu cảm.

Rắc rắc rắc…

Như thể các khớp bị lệch, Slivika dùng phương thức quỷ dị, quay đầu quay lưng lại nhìn Đỗ Duy.

Thứ đập vào mắt hắn là một khuôn mặt nhợt nhạt, mồ hôi quá nhiều với đôi mắt đỏ hoe.

Slivika mở miệng và nở một nụ cười toe toét, đôi mắt sáng ngời nhưng mang một vẻ kỳ dị khó tả, ông ta bật ra một tiếng cười sảng khoái.

“Mr. Đỗ Duy, tôi mở cửa… tôi mở cửa…”

“Tôi thấy nó vẫy gọi tôi, tôi gọi tên nó, tôi gọi nó là Chủ Nhân …”

Lời nói không logic và hỗn loạn, giống như bệnh tâm thần …

Đỗ Duy lập tức có phán đoán, vô cảm nói: “Đúng vậy, ông vừa mở cửa, liền nhìn thấy Chủ Nhân, tôi cũng nhìn thấy Chủ Nhân, anh có biết ở nơi nào không?”

Slivika dường như phát điên, khóe miệng chảy ra nước miếng: “Chủ Nhân của tôi ở trên đó, tôi tôn thờ ngài…”

Đỗ Duy liếc mắt một cái nói: “Chủ Nhân của tôi ở bên ngoài, sao ông không đi nhìn ngài ấy?”

Slivika dường như bị lời nói của Đỗ Duy đánh thức chút ký ức, ông ta nghi ngờ nói: “Nhưng Chủ Nhân ở trên cao mà, trên đời này chỉ có một Chủ Nhân.”

Đỗ Duy trả lời: “Vậy thì tại sao ông không đi ra ngoài với tôi và xem sự khác biệt giữa Chủ Nhân này và người mà ông đã nhìn thấy?”

Nụ cười của Slivika đông cứng lại, ông đột nhiên quay đầu lại.

Sau đó, ông ta xoay người, vẻ mặt như rắn lại, nhẹ giọng nói: “Vậy tại sao cậu không ngẩng đầu nhìn Chủ Nhân của tôi?”

“Nó chỉ nói với tôi rằng Chủ Nhân mà mọi người nhìn thấy là khác nhau. Chủ Nhân mà tôi nhìn thấy là một phụ nữ với làn da thối rữa và tóc bạc, hốc hác.”

Chương 235: Con mắt…

Giọng của Slivika rất nhẹ, như đang mê sảng.

Thái độ của ông rất chân thành, dường như thật lòng muốn mời Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn Chủ Nhân của mình.

Nhưng Chủ Nhân được mô tả trong lời nói của ông ta lại là Mary Shaw, thứ suýt nữa đã biến thành một ma linh.

Mà Đỗ Duy có thể chắc chắn rằng Mary Shaw nhất định đã bị ác linh Đỗ Duy giết chết, hoàn toàn không thể để lại hậu hoạn.

Bởi vì lúc đó, hắn đã dùng lá Joker ước nguyện đưa tất cả con rối vào cánh đồng lúa mạch.

Nếu không có con rối ở thế giới bên ngoài, thì nó không có khả năng sống lại.

"Vì vậy, đó là nỗi sợ hãi, nhưng tinh thần của Slivika đã có khuynh hướng vặn vẹo …"

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không những không ngẩng đầu lên, ngược lại cầm đèn pin tính giộng vào bụng của Slivika.

Hắn nhận thấy rằng trạng thái tinh thần của Slivika rất bất ổn, không có bất kỳ bản năng đề phòng thế giới bên ngoài.

Nhưng đánh vào bụng, cổ, hàm của người đó, nếu nắm bắt tốt lực đánh sẽ khiến đối phương mất khả năng phản kháng và bất tỉnh.

Dù Đỗ Duy từng theo học chuyên ngành pháp y và hiểu rất rõ về cấu tạo cơ thể người, nhưng lại chưa qua đào tạo chuyên

môn. Nếu muốn làm cho Slivika choáng váng, hắn chỉ có thể chọn nơi dễ tấn công nhất.

Không thể gây nguy hiểm đến tính mạng của người khác …

Phần bụng rất thích hợp…

Đánh người khác ngất xỉu không giống trong phim truyền hình, sau một lúc hôn mê sẽ tỉnh lại bình thường, ngược lại rất dễ xảy ra sự cố.

Suy nghĩ về điều này. Đỗ Duy nhìn Slivika chảy đầy nước miếng, chậm rãi nói: “Tao không cần ngẩng đầu, cũng nhìn thấy Chủ Nhân của mày.”

Slivika hỏi với giọng buồn tẻ: “Tại sao?”

Đỗ Duy đáp: “Bởi vì Chủ Nhân đang ở sau lưng của mày, tao nghĩ mày nên quay đầu nhìn lại.”

Rắc …

Cơ thể của Slivika hướng về phía Đỗ Duy, nhưng cổ của ông ta lại quay ra sau, quay hơn 90° theo hướng trái ngược cấu trúc của cơ thể người.

Đây là cơ hội …

Đỗ Duy không ngần ngại cầm đèn pin, giộng mạnh vào bụng của Slivika.

Rắc rắc ……

Giây tiếp theo, chiếc đèn pin bị giữ chặt, không thể nhúc nhích, như thể nó bị kẹp bởi kẹp sắt.

Ngay sau đó, Slivika chậm rãi quay đầu lại, nụ cười trên khóe miệng càng thêm quái dị.

“Chủ Nhân nói với tao rằng mày đang nói dối…”

“Phải, thật đáng tiếc…”

Ánh mắt của Đỗ Duy lập tức trở nên lạnh lẽo, trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn “nhìn thấy” thân thể của Slivika bị một tầng màu xám bao phủ.

Hình như là cái bóng, nhưng lại có vẻ không phải.

Hắn dứt khoát buông tay, và lập tức lùi lại.

Hốc mắt của Slivika vốn đã đỏ, nay lại càng đỏ như máu, rõ ràng là trạng thái của ông ta có vấn đề, đã bị bóp méo bởi một tồn tại không xác định nào đó.

“Tao sẽ xé xác mày…”

Ông ta gầm lên giận dữ, rướn người lao thẳng về phía Đỗ Duy. Giống như bị quỷ ám.

Nhưng ngay sau đó, họng súng đen ngòm nhắm vào vai của ông ta …

Phằng…

Đỗ Duy vô cùng bình tĩnh bóp cò.

Điều kiện tiên quyết để cứu người là trước hết phải đảm bảo an toàn cho bản thân.

Slivika không còn trẻ, bị bắn vào vai một phát, độ giật của viên đạn khiến ông ngả người ra sau, đổ ồm xuống đất.

Slivika phát ra một tiếng “ho” thật dài trong cổ họng, vươn tay muốn nắm lấy bầu trời, nhưng rất vô ích, hai mắt dần dần nhắm lại, hoàn toàn ngất lịm.

Ở phía đối diện, Đỗ Duy ngây người nhìn Slivika, sau khi xác định đối phương đã không còn nhúc nhích, hắn mới tiến lên một bước.

Ông ta không chết, chỉ bị bắn.

“Cái quái gì vậy ……”

Đỗ Duy lạnh lùng nói, ngẩng đầu liếc mắt nhìn trần của lối đi mà Slivika đã nói trước khi bất tỉnh.

Trên đó rất tối.

Khi đèn pin chiếu vào, lại nhìn thấy hình dạng khuôn mặt con người, bị khắc vào trên trần lối đi.

Nói là hình dạng, nhưng thật ra rất sơ sài, chỉ phác ra đường nét đại khái, có thể mơ hồ nhìn thấy mắt, mũi, miệng.

“Nhưng mình không thấy gì cả.”

Đỗ Duy có chút khó hiểu, liền nhìn về phía nguồn sáng yếu ớt phía đối diện lối đi, cúi đầu nhìn xuống Slivika.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, những thứ xám xịt bao phủ ông ta không hề biến mất.

“Thật kỳ quái…”

Đỗ Duy nói với chính mình, duỗi cánh tay phải ác linh hoá nắm lấy sương mù màu xám.

Tuy nhiên, trước sự ngạc nhiên của hắn, tay phải của hắn không chạm vào bất cứ thứ gì. Mấy lần quơ quơ trong màn sương mù, nhưng không có tác dụng gì cả, như thể nó hoàn toàn không tồn tại.

Đỗ Duy suy nghĩ một hồi, sau đó quay đầu nhìn về phía nguồn sáng yếu ớt bên kia lối đi.

Dường như có một cửa ra ở phía trước. Vì vậy, Đỗ Duy lướt qua Slivika, lặng lẽ đi tới đó.

Bây giờ hắn có một ý tưởng. Sự khác biệt duy nhất giữa hắn và Slivika là ác linh hoá, và sự bình tĩnh tuyệt đối.

Còn về phương diện tinh thần, hắn có khả năng miễn dịch.

Lấy ví dụ như Pennywise, trừ khi hắn muốn, bằng không thì nó không thể khiến hắn sợ hãi, và mối đe dọa đối với bản thân thật đáng thương.

Nếu cánh cửa đó và lối đi này có một sức mạnh khó hiểu nào đó, thì nó chắc chắn là tâm linh.

Nó ảnh hưởng đến Slivika và Jon, nhưng không thể ảnh hưởng đến hắn .

Cửa bị khóa, chỉ cần di chuyển nó, sẽ phải đối mặt với lối đi không biết dẫn về đâu.

Nhưng điều này không quá nguy hiểm, vì thông thường, mở cửa rồi nhìn thấy lối đi là cả một quá trình hoàn chỉnh, chứ không đơn giản chỉ là di chuyển cửa.

Và màn sương không tồn tại trên Slivika cũng phục vụ cho ý tưởng này.

Cánh tay phải ác linh hoá không thể chạm tới nó, có lẽ vì nó tồn tại ở dạng đặc biệt.

Nếu làm theo quy trình và phá hủy ba ổ khóa trên cửa, sau đó mở cửa, có lẽ mọi thứ sẽ khác.

Vừa nghĩ, Đỗ Duy vừa bước tới nguồn sáng yếu ớt rồi dừng lại, đáng tiếc đó không phải là cửa ra, mà là một khe hở bằng đá và gạch, dài chừng 3cm.

Nguồn sáng yếu ớt hắt ra từ khe hở.

Đỗ Duy suy nghĩ, chầm chậm tiếp cận khe hở, nhìn vào trong.

Trong nháy mắt……

Con ngươi của hắn đột nhiên co rút lại, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Qua khe hở, hắn thực sự nhìn thấy một ngôi trường cũ kỹ, có rất nhiều học sinh trong lớp, dường như đang mưa nên tầm nhìn khá tệ.

Đỗ Duy nhớ rõ sau khi vào tầng hầm đi vào lối đi, hắn không cảm giác được xu thế đi lên, có nghĩa là hắn đang ở dưới lòng đất.

Nhưng qua khoảng trống, tôi nhìn thấy một tòa nhà dạy học ở phía đối diện. Làm sao có thể …

Đột ngột……

Tiếng chuông vào lớp vội vã vang lên.

Phía sau khe hở vang lên tiếng bước chân dày đặc.

Giây tiếp theo, một con mắt dán vào khe hở, ánh mắt trống rỗng, vô hồn…

Và Đỗ Duy cũng nhìn vào khe hở.

Bốn mắt nhìn nhau …

Chương 236: Đỗ Duy chỉ huy

Ở trong đường hầm.

Khi ánh mắt chạm nhau, đôi mắt hoàn toàn bất đồng chạm trán, bầu không khí lập tức trở nên ngột ngạt.

Đỗ Duy cứng đờ nhưng bình tĩnh nhìn chằm chằm vào con mắt sau khe hở.

Tay trái rút ra lá Joker ước nguyện, tay phải lặng lẽ nhét khẩu súng lục vào túi rồi lấy zippo ra …

Nhưng trừ cái đó ra, hắn cũng không hành động hấp tấp.

Đã có thể xác nhận rằng ác linh ở sau khe hở, nhưng không cảm thấy một chút ác ý.

Cứ như thể chính mình và nó không ở cùng một thế giới.

Cộp cộp cộp……

Tiếng bước chân lại vang lên.

Ánh mắt lạnh lùng chết chóc nhìn chằm chằm vào mắt của Đỗ Duy, trống rỗng vô hồn, không "thấy" gì cả, rất nhanh liền dời tầm mắt đi nơi khác.

Và ngay khi nó rời đi, Đỗ Duy đã nhìn thấy bóng lưng của nó.

Đó là một nữ sinh trong bộ đồng phục học sinh, cô ấy có một tốc độ cứng nhắc, bước từng bước một cách máy móc. Và có những thứ trông như học sinh, lần lượt đi theo sau nó, như thể vừa tan học…

Phù…

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, thận trọng lùi về phía sau, tuy hắn biết dù có bắn vào trong lối đi, đối phương cũng sẽ không phát hiện được, nhưng thận trọng không bao giờ thừa.

Đợi đến khi lui đến chỗ của Slivika nằm trên mặt đất, đã vài phút trôi qua.

Có vết máu khắp nơi trên mặt đất.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút bèn vươn tay kéo Slivika lên trên lưng.

"Mình phải ra khỏi nơi ma quái này…"

Cánh cửa và lối đi khiến hắn rất sốc.

Lối đi được kết nối với ngôi trường đó, và cánh cửa là một liên kết mở ra lối đi.

Khi cánh cửa được mở ra, các ác linh trong trường có thể thoát ra khỏi đó, chúng có thể nhìn thấy người sống và tấn công.

Nhưng cánh cửa không mở, thì chúng hoàn toàn mù mờ, hay nói cách khác bị chia cắt.

Đây có thể hiểu là một quy luật đặc biệt, hơi giống với xe buýt, và đường quốc lộ ở Massas, nhưng nó đơn giản, lại trực tiếp và nguy hiểm hơn.

……

Mười phút sau.

Trong tầng hầm.

Giám mục Jon đứng trước cửa được che bởi tấm vải trắng, chắp tay đọc kinh, vẻ mặt lo lắng, phờ phạc.

Lo lắng cho Đỗ Duy và Slivika.

Phờ phạc là y luôn phải chống chọi với âm thanh quái đản nào đó, để chống lại việc mình muốn mở cửa.

Âm thanh này rất … kỳ lạ.

Bởi vì nó xuất hiện trong tâm trí, giống thông tin hơn.

Nếu là một ác linh thì còn đỡ, Jon có thể là giám mục, dù y không có kinh nghiệm dày dặn trong việc đối phó với ác linh như Người Đuổi Quỷ, nhưng ý chí rất kiên định.

Hắn sẽ không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ ác linh nào.

Nhưng âm thanh dụ dỗ, lại không thể nhìn thấy, chỉ có thể cự tuyệt.

Nói nôm ma, cái gọi là giọng nói mà y nghe được, chính là mình nhìn thấy một đoạn văn, ở trong đầu không ngừng đọc đoạn văn đó.

Nói là chính mình nhưng lại xa lạ, không phải chính mình, nhưng không thể …

Jon lau mồ hôi trên trán, tinh thần căng thẳng.

Y chỉ muốn hít một hơi, nhưng đúng lúc này, sau cánh cửa vang lên tiếng xôn xao.

“Tôi là Đỗ Duy…”

Âm thanh nặng nề …

Jon đổi sắc, y vội vàng bước tới, nắm lấy thành cửa, khó nhọc nhấc lên.

Đập vào mắt y, là khuôn mặt lạnh lùng của Đỗ Duy, và Slivika, người phía sau hắn, đẫm máu.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Ông ta cố gắng tấn công tôi, vì vậy tôi phải cho ông ta 1 phát đạn, nhưng không sao cả.”

Giọng nói của Đỗ Duy rất bình tĩnh, cố ý tạo cảm giác mệt mỏi tê dại.

Kỹ năng diễn xuất rất xuất sắc.

Ở trong mắt của Jon, đây là một Người Đuổi Quỷ rất có trách nhiệm, sau khi biến thành Hunter, nhưng tấm lòng vẫn kiên định.

Y thở dài và vội vàng giúp đỡ Slivika ra ngoài.

Nhưng Đỗ Duy đã dễ dàng khôi phục lại hình dạng ban đầu cho cánh cửa, chặn lối đi phía sau.

Đồng thời lạnh lùng nói: "Bây giờ đưa Slivika đến bệnh viện, sau đó cho người phong tỏa tầng hầm, không ai được phép vào."

Jon cõng Slivika trên lưng, trầm giọng nói: "Nhưng chúng ta phải cất cánh cửa này đi. Thứ quái dị này không thể ở lại đây."

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Nhưng sau khi cất cánh cửa đi thì sao? Có chắc chắn sẽ không có vấn đề gì không?"

Jon im lặng một hồi, sau đó nhìn Slivika tái nhợt hôn mê, nghiến răng nói: "Tôi nghe lời cậu."

Đỗ Duy gật đầu nói: "Ông cứ rời đi trước. Sau khi ra ngoài, tôi sẽ giải thích rõ ràng chuyện này với ông."

Khi Jon nghe đến đây, trái tim ông thắt lại, nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề và không còn do dự nữa, y lập tức cõng Slivika lên mặt đất.

Đỗ Duy cầm theo đèn pin đi theo.

Từ đầu đến cuối, cả hai đều không nhìn cánh cửa.

Trong tầng hầm, sự im lặng đến đáng sợ, và không khí vẩn đục.

Khi Đỗ Duy cầm đèn pin, bước ra khoi cầu thang. Sau khi lên mặt đất, toàn bộ tầng hầm hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng, tối đen như mực, sâu thẳm khiến người ta khiếp sợ.

……

Ở bên ngoài ngôi nhà.

Những Người Đuổi Quỷ đang cầm ô đứng dưới mưa chờ đợi, nhìn thấy Jon cõng Slivika trên lưng, nét mặt của họ lập tức căng thẳng.

“Giám mục Jon, chuyện gì đã xảy ra ở bên trong?”

“Tôi sẽ đưa Slivika đến bệnh viện trước. Các cậu cứ ở đây chờ lệnh của anh Đỗ Duy. Mọi chuyện đều nghe theo hắn.”

Jon là giám mục, đối mặt với Người Đuổi Quỷ, đương nhiên có tư cách ra lệnh.

Những Người Đuổi Quỷ kia đương nhiên không dám hai lời, đều gật đầu với Đỗ Duy.

Lúc này, mưa vẫn đang rơi.

Jon đưa Slivika ra sau xe, quay đầu lại nói với Đỗ Duy: “Tôi sẽ đưa Slivika đến bệnh viện ở trung tâm thành phố. Sau khi xử lý xong sự việc, cậu nhớ đến bệnh viện nói chuyện với tôi một chút.”

Đỗ Duy gật đầu: “Xin yên tâm.”

Jon ngừng nói, đóng cửa và nhanh chóng lái xe biến mất trong màn mưa.

Nhưng Đỗ Duy suy nghĩ một chút, bèn quay đầu nhìn những Người Đuổi Quỷ kia.

Thấy vậy, những Người Đuổi Quỷ trong tiềm thức lùi lại một bước, vẻ mặt của mọi người đều có chút kỳ lạ.

Không phải là thù địch hay không hài lòng, mà là sợ hãi.

Rõ ràng, có lẽ bọn họ đã đoán được thân phận của Đỗ Duy.

Hunter bí ẩn và nguy hiểm đối với hầu hết mọi người trong giáo hội.

Thấy vậy, Đỗ Duy bất lực thở dài, giọng nói có chút khàn khàn: "Các bạn không cần sợ tôi, thú thật tôi cũng không khác gì các bạn cả. Việc chúng ta làm đều là giải quyết ác linh."

Có một nỗi buồn không thể giải thích được trong lời nói.

Hắn vẫn đang diễn …

Sau khi hợp tình hợp lý để cho Giám mục Jon và Slivika biết hắn đã trở thành một Hunter. Hắn đã hoàn mỹ nắm bắt được tâm trạng vừa nhạy cảm vừa kiên định, của người vừa biến thành Hunter.

Không lặp lại một hành động quá nhiều lần.

Về mặt tâm lý mà nói, con người sẵn sàng đón nhận những điều tốt đẹp và dễ bị đồng cảm.

Những Người Đuổi Quỷ đó cũng vậy, nghe xong lời Đỗ Duy nói, tất cả đều cúi đầu, xấu hổ nói: "Rất xin lỗi Mr. Đỗ Duy, xin ngài cứ ra lệnh."

Họ nhìn thấy Đỗ Duy tiêu diệt quái vật khủng khiếp mang tên Mary Shaw.

Có thể tưởng tượng được rằng Đỗ Duy đã phải đối mặt với nguy hiểm như thế nào vào thời điểm đó, vậy mà hắn không hề để tâm.

Đối mặt với nguy cơ tử vong nhưng vẫn vững vàng vượt khó, loại người này thật đáng khâm phục.

Đỗ Duy nhìn biểu hiện của mấy Người Đuổi Quỷ, gật đầu nói: "Các bạn đi trạm cứu hỏa, lấy tới đây vài bao cát. Tôi muốn hoàn toàn niêm phong tầng hầm của ngôi nhà này."

Chương 237: Hướng đi mới

Hơn nửa giờ sau. Ở trong nhà.

Đỗ Duy chỉ thị cho những Người Đuổi Quỷ ném bao cát xuống tầng hầm, chặn kín lối vào.

Bây giờ hắn có thể chắc chắn rằng ngôi trường đó không tồn tại trong thực tế, nhưng ở cuối đường hầm.

Một khi cánh cửa được mở, quy luật có thể được hình thành.

Khi trường học được kết nối với thực tế, những ác linh bên trong cũng sẽ ra ngoài.

Bức ảnh chụp Joanna và cô gái là mười năm trước, nó rất giống với ác linh nữ sinh mà Đỗ Duy từng nhìn thấy.

Nói cách khác, 10 năm trước, cô gái này đã trở thành một ác linh.

Đồng thời cô gái đó chắc chắn đã đi qua cánh cửa, tiến vào trường học, bằng không thì sẽ rất phi lý.

Nghĩ đi nghĩ lại, sợi dây xích vướng trên cửa và 3 ổ khóa cũng rất có vấn đề.

Vì chỉ có con người mới làm được điều đó. Tức là, ai đó đã đóng cánh cửa này từ 10 năm trước và khóa lại bằng dây xích.

Song không biết người này là ai.

Đó có thể là một người tốt muốn ngăn cản chuyện tồi tệ, hoặc cũng có thể là thủ phạm trong mọi chuyện …

Nhưng dù sao, Đỗ Duy cũng không muốn nhúng tay vào chuyện này nữa.

Hắn rất ghét ngôi trường này, một khi bị ác linh trong trường tấn công thì còn nguy hiểm hơn cả Mary Shaw.

Đến lúc đó số người chết sẽ còn nhiều hơn.

Và giáo hội cũng sẽ cử các Người Đuổi Quỷ đến giải quyết, tuy hắn có thể không đi, nhưng bây giờ thân phận của Hunter đã được bại lộ một cách hợp lý.

Có một số việc, phải đi làm.

"Mr. Đỗ Duy, tầng hầm đã được lấp kín hoàn toàn."

Một Người Đuổi Quỷ cắt ngang suy nghĩ của Đỗ Duy.

Nghe vậy, Đỗ Duy liếc nhìn tầng hầm đã được lấp kín, nhưng hắn vẫn cảm thấy chưa đủ an toàn.

"Nhớ thông báo cho cảnh sát phong toả hoàn toàn ngôi nhà này, và cấm bất cứ kẻ nào tiến vào."

Nếu không phải nhất định sẽ xảy ra vấn đề sau khi cánh cửa bị phá hủy, Đỗ Duy còn muốn đốt trụi nó.

Những Người Đuổi Quỷ đã rất mệt, nhưng không ai ý kiến gì, họ lấy smartphone ra gọi cảnh sát.

Vào lúc này, di động của Đỗ Duy cũng vang lên.

ID người gọi là Sĩ quan Tom.

Hắn cau mày, sau đó vẫy tay ra hiệu cho những Người Đuổi Quỷ khác rời đi.

Sau khi những người khác đã rời đi, hắn ngồi trên ghế sô pha và bấm nút trả lời.

Đầu dây bên kia, sĩ quan Tom giận dữ mắng mỏ: "F*ck! Anh nói cho tôi biết anh đã làm gì? Đang ngủ thì bị cấp trên dựng dậy, rồi yêu cầu ký một loạt hiệp nghị bảo mật, toàn là về Thành phố Yard. Nhưng tôi là cảnh sát ở New York … thật sự … chết tiệt!"

“Tôi đã gọi cho người anh em tốt của mình là Allen, nhưng không gọi được. Nói cho tôi biết, có chuyện gì ở Yard vậy?”

Nghe vậy, Đỗ Duy rút khỏi trạng thái Quỷ Nhãn, giọng điệu có phần phức tạp: “Thật sự muốn biết sao? Chuyện này chắc sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Càng ít người biết càng tốt.”

Tom im lặng.

Hồi lâu, anh ta nghiến răng nói: “Anh có thể nói cho tôi biết.”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Allen, bạn tốt của anh, gần đây anh có tiếp xúc với anh ta không?”

Tom khó hiểu: “Không nhiều, làm sao vậy? Đừng nói với tôi rằng cậu ta cũng là ác linh, tâm lý của tôi sẽ xuất hiện bóng đen…”

Đỗ Duy ho khan nói: “Gần như thế…”

Mặt Tom tái xanh: “Mẹ kiếp! Chuyện xảy ra khi nào vậy? Tôi đã đến khu đèn đỏ của Thành phố Yard cách đây 2 tháng, vẫn là cậu ấy đón tôi …”

Đỗ Duy có chút cạn lời: “Sau này anh hãy bớt đến những nơi đó, thành thật ở lại New York đi. Bằng không lỡ như anh gặp tai nạn, tôi thật sự không cứu được anh.”

Tom nghiến răng: “Cả đời tôi sẽ không bao giờ rời New York, nhưng … nhưng nếu Allen là loại đồ vật như vậy, tôi có bị nhắm tới không?”

Câu nói này chứng tỏ Tom đang cảm thấy rất khó chịu.

Còn Đỗ Duy thì thản nhiên nói: “Đừng lo, giờ anh vẫn còn sống, có nghĩa là anh vẫn ổn. Còn về phần Allen, tôi đoán cả đời này anh cũng sẽ không bao giờ gặp lại.”

Tom có chút giật mình, khàn giọng nói: “Cậu ta chết rồi?”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Anh ta đã chết trước khi tôi đến Thành phố Yard.”

Đầu dây bên kia bỗng im bặt.

Đỗ Duy không có ý định nói trước, có lẽ hắn có thể nghĩ đến tâm trạng hiện tại của Tom, dù sao thì anh ta và Allen cũng là bạn thân.

Một lúc lâu, không có ai lên tiếng, bầu không khí khá nặng nề.

Phải mất một thời gian, Tom mới nói: “Chết thì chết thôi. Dù sao ai cũng phải chết. Tôi vẫn nợ cậu ấy một khoản tiền. Giờ không… cần trả nữa.”

Lời nói không mang theo bất cứ cảm xúc nào, nhưng nỗi bi thương càng thêm da diết.

“Nghĩ thoáng đi, ít nhất sự kiện ác linh ở thành phố Yad đã được giải quyết…”

“Đừng lo, tôi nghĩ rất thoáng. Anh không cần phải lo lắng về tôi, anh là Người Đuổi Quỷ, sẽ càng đối mặt với nhiều nguy hiểm hơn. Anh phải sống tốt, người thân thiết với tôi giờ chỉ còn anh và Cha Tony….”

Nói xong Tom bèn cúp máy.

Đỗ Duy ngồi trên sô pha từ từ nhắm đôi mắt mệt mỏi. Hơi thở lạnh lẽo, và chết chóc dần dần tỏa ra dọc cơ thể anh.

Từ ghế sô pha dần tràn ngập cả căn phòng.

Hắn đã ác linh hóa sâu hơn trước.

Giây tiếp theo, Đỗ Duy mở mắt ra, lạnh lùng nhìn cánh tay phải tái nhợt của mình.

Sau khi tiến vào ác linh hoá, mọi cảm xúc tiêu cực đều không tồn tại, chỉ còn lại lạnh lùng và lý trí tuyệt đối.

Và sự thờ ơ với sinh mệnh …

Nhưng lần này, có một sự phức tạp trong mắt của hắn.

Thú thật, hắn không liên quan gì đến Allen, và hắn sẽ không cảm thấy buồn trước cái chết của anh ta. Sự đồng cảm gần như không tồn tại. Nhưng, đột nhiên hắn cảm thấy rất chán nản.

“Phi nhân, không có nghĩa là không phải là tôi.”

Hắn đã nói câu này hai lần, và giờ là lần thứ ba.

“Tôi sẽ giải quyết tai hoạ ngầm của ác linh hoá, và có sức mạnh để bảo vệ những người xung quanh…”

“Từng bước, trước hết tôi muốn có được năng lực Hunter đáng lẽ xuất hiện…”

“Và bây giờ, tôi đã có cơ hội này … giáo hội là một cơ hội.”

“Còn có ác linh Đỗ Duy, lời nguyền, tôi sẽ giải quyết từng đứa một.”

Lời vừa cất, Đỗ Duy đứng dậy từ trên ghế sô pha, hơi thở lạnh lẽo biến mất, nhưng cả người bình tĩnh hơn trước.

……

Vào thời điểm này, ở một nơi xa xôi, nơi Giáo hội Chạng vạng đang toạ lạc.

Vẫn là tầng hai của nhà thờ đó.

Chiếc bàn khổng lồ được đặt ở trung tâm, như thể quốc hội đang họp.

Tất cả 16 chiếc ghế đã được lấp đầy ngoại trừ vị trí chủ toạ.

Ánh đèn xung quanh mờ ảo, cố tình che đi khuôn mặt của một số người, dù họ đội mũ trùm đầu.

Hannibal Lecter lúc nào cũng ngồi bó tay trên đầu gối, đôi mắt xanh thẳm trong hốc mắt lõm sâu, khiến người ta không khỏi tự hỏi gã đang nghĩ gì.

Vào lúc này, có người dẫn đầu nói: “Có người nhận được tin tức có một Hunter mới xuất hiện ở giáo hội. Hắn là một người châu Á tên là Đỗ Duy.”

Rõ ràng, tin tức này đến từ một người nào trong nội bộ giáo hội Twilight.

Sự im lặng bị gián đoạn.

Có người bèn giễu cợt nói: “Hunter mới này chắc sẽ không ở chung với giáo hội cũ vui vẻ đâu.”

Người lên tiếng đầu tiên cau mày nói: “Ai sẽ đi tiếp xúc Hunter mới, tốt nhất là dụ hắn vào Giáo hội Twilight, nếu không được, chúng ta cũng phải nhắn nhủ thiện ý của mình với hắn.”

“Mr. Hannibal, ông đi xem…”

Chương 238: Mình đã từng hãm hại bao nhiêu ác linh?

10 giờ sáng.

Đỗ Duy cùng những Người Đuổi Quỷ khác, lái thẳng đến bệnh viện. Tìm ra phòng của Slivika, sau khi mở cửa, hắn thấy một bác sỹ đang khám bệnh, còn Giám mục Jon đứng ở bên cạnh. Nhìn thấy Đỗ Duy và những người khác đến, y lập tức làm động tác suỵt. Đám người Đỗ Duy đứng ở cửa, tiện tay đóng cửa lại.

Phải mất một thời gian, cửa phòng lại được mở ra. Bác sỹ đeo khẩu trang liếc nhìn Đỗ Duy và những người khác, đặc biệt là dừng lại ở trên người Đỗ Duy một lúc.

"Này anh, hình như có điều gì đó không ổn với trạng thái tinh thần của anh."

Bảng tên trên ngực nói rằng người này là bác sỹ tâm lý.

Rõ ràng, người này là một bác sỹ tâm lý.

Sự khác biệt giữa bác sỹ tâm lý và nhà tâm lý học là bác sỹ tâm thần chủ yếu tiếp xúc với bệnh nhân có vấn đề tâm thần nghiêm trọng, trong khi nhà tâm lý học tiếp xúc với bệnh nhân ít nghiêm trọng hơn.

Có thể được xem như một sự chồng chéo.

Đỗ Duy nhướng mày khi nghe được lời này của bác sỹ tâm lý: "Gần đây tôi không được nghỉ ngơi tốt, tinh thần luôn căng thẳng, đương nhiên tâm lý bất ổn."

Vị bác sỹ nhún vai, quay đầu lại và nói với Giám mục Jon đang đóng cửa: “Tình trạng của ông Slivika cơ bản là vậy. Tôi không thể chắc chắn khi nào ông ấy sẽ tỉnh lại. Đề nghị là đi chụp CT, rối loạn tâm thần cũng có thể do các vấn đề trong hệ thần kinh.”

Sắc mặt của Jon có chút ảm đạm: “Tôi hiểu, đã làm phiền bác sỹ rồi.”

“Cha không cần khách sáo, dù sao tôi cũng là bác sỹ, Cha đã trả tiền rồi, cái gì cũng dễ nói.”

Nói xong, bác sỹ tâm lý quay người rời đi, trước khi đi còn quay đầu lại liếc nhìn Đỗ Duy. Không biết tại sao, gã luôn cảm thấy khí chất của người đàn ông này khiến người ta sợ hãi… Nhưng lại cũng rất an toàn.

Giống như những gì được mô tả trong sách giáo khoa, bác sỹ tâm thần và nhà tâm lý học luôn được bao phủ bởi một lớp ngụy trang, vô cùng lý trí và tự chủ.

Sau khi bác sỹ rời đi, Jon ra hiệu với những Người Đuổi Quỷ khác, sau đó nói với Đỗ Duy: “Chúng ta đi qua đó rồi nói.”

Nói xong, y bước vào hành lang.

Đỗ Duy đứng ở bên cạnh, hai người đi song song nhau.

“Giờ Slivika có thể trở thành người thực vật. Tôi không biết phải giải thích thế nào với vợ và các con của ông ấy…”

Giọng Jon hơi trầm xuống, lời nói của y cũng lộ rõ vẻ mệt mỏi và chán nản.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “Thật ra giờ chưa cần thông báo cho bọn họ, đợi đến khi phát hiện nguyên nhân bệnh rồi hãy xem xét sau, có lẽ sẽ có chuyển biến.”

“Hy vọng là vậy ……”

Jon lắc đầu, giọng trầm nói: “Được rồi, chúng ta hãy nói về lối đi đó. Chuyện gì đã xảy ra với cậu ở trong đó?”

Đỗ Duy ậm ừ, bình tĩnh nói: “Lối đi đó có năng lực bóp méo tinh thần của người khác, càng đi vào càng dễ bị bóp méo. Ở đầu lối đi mơ hồ có một nét mặt người, nó ảnh hưởng Slivika, tạo ra một màn sương mù màu xám bao phủ lấy ông ta.”

“Khá giống với bị ác linh ám, rồi sau đó Slivika tấn công tôi, vì vậy tôi đã bắn một phát súng.”

Jon suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhưng từ đầu đến cuối cậu vẫn ổn, tại sao lại thế?”

Đỗ Duy giải thích: “Khi ác linh hoá, tôi sẽ không có những cảm xúc tiêu cực như sợ hãi, và luôn giữ được lý trí và bình tĩnh, vì vậy những thứ đó không có hiệu quả đối với tôi.”

Jon đột nhiên nói: “Tôi cũng biết sơ sơ về Hunter, vậy đây có phải là lợi thế của cậu để chống lại ác linh? Sẽ thật tuyệt nếu mọi Người Đuổi Quỷ đều có khả năng này.”

Đỗ Duy thờ ơ nói: “Đó không phải là một chuyện tốt gì, ngoài ra gương mặt người mơ hồ kia dường như ảnh hưởng đến suy nghĩ của mọi người. Bởi vì lúc đó Slivika nói với tôi rằng ông ấy đã nhìn thấy Chủ Nhân, nhưng theo những gì hắn mô tả, lại giống hệt như Mary Shaw.”

Jon nheo mắt: “Thật đáng sợ…”

Đỗ Duy ừ một tiếng: “Đúng vậy, phía trong cùng của đường hầm có một khe hở. Qua khe hở đó, tôi nhìn thấy một ngôi trường đầy rẫy ác linh.”

“Tuy nhiên, những ác linh đó không thể nhìn thấy Slivika và tôi. Sau khi phân tích, tôi có thể xác định rằng lý do có liên quan đến cánh cửa.”

Nghe điều này, Jon suy tư, nhớ lại những quy luật giết chóc của ác linh được lưu truyền trong giáo hội.

Vì vậy, y đã đưa ra một nhận định: "Bởi vì cánh cửa chưa được mở ra, ác linh và thực tại không thể giao tiếp."

Đỗ Duy đáp: "Có khả năng này, nhưng tôi nghi ngờ rằng những ác linh đó đã tồn tại mười năm trước, bao gồm cả trường học. Một khi cánh cửa được mở ra, chúng sẽ đi ra khỏi lối đi, vì vậy tôi đã chặn kín toàn bộ tầng hầm."

"Nhưng cánh cửa từng bị khóa. Rõ ràng là có người biết về chuyện này. Giáo hội cần phải kiểm tra thật kỹ."

Jon đồng ý và nói: "Đúng là phải kiểm tra, nhưng may mắn là cậu đã phong tỏa tầng hầm, nếu không, một khi có người mở cửa, tôi không thể tưởng tượng được sau khi những ác linh chui ra sẽ xảy ra chuyện khủng khiếp như thế nào. Một trường học đầy rẫy… e rằng sẽ có cả vạn người chết…"

Khi nói đến điều này, giọng điệu của Jon rất bất lực.

Y biết rõ ràng rằng một khi chuyện này xảy ra, giáo hội sẽ phải cử Hunter đi giải quyết, và tất cả Hunter sẽ được cử đi.

Hunter của giáo hội về cơ bản đã đạt tới điểm cực hạn, cũng không khác mấy so với ác linh. Nói cách khác, điều đó có thể làm cho mọi thứ tồi tệ hơn.

Nghe lời này, Đỗ Duy cũng có chút phiền muộn, tuy rằng cánh cửa và tầng hầm đều đã bị mình niêm phong, nhưng trên thực tế, ác linh có liên hệ với thực tại.

Bởi vì có một chiếc xe buýt kỳ lạ.

Trường học là một trong những điểm dừng của nó, những ác linh có thể đi xe buýt, mặc dù chúng phải quay trở lại. Nhưng đôi khi, có người bình thường lên xe.

Lần đầu tiên hắn lên xe, một người da đen mất đi ý thức, bước từng bước vào ngôi trường bị mưa lớn che khuất, chỉ còn lại có đường nét mơ hồ…

Bên cạnh đó, có 9 ác linh học sinh đã từng bị mình hãm hại ở Massas …

Đỗ Duy càng nghĩ, càng thấy không ổn.

Dường như từ trước tới giờ, càng ngày càng có nhiều ác linh có oán thù với hắn, tuy rằng đã diệt rất nhiều con, nhưng ác linh vẫn đầy rẫy.

Cũng giống như vay một món nợ, mặc dù bạn có thể trả nợ, nhưng bạn càng vay nhiều hơn.

"Tôi không thể nhớ mình đã hãm hại bao nhiêu ác linh …"

Câu này là những gì Đỗ Duy nói trong lòng.

Sau khi trở về New York, hắn dự định sẽ ghi lại những ác linh mà mình đã gặp phải, để nhắc nhở bản thân rằng có những mối nguy hiểm tiềm ẩntàng

Vào thời điểm này, Jon đột nhiên nói: "Nhân tiện, anh Đỗ Duy, Slivika sẽ ở bệnh viện điều trị một thời gian. Giáo hội sẽ cử người đặc biệt tới để chăm sóc ông ấy. Buổi chiều chúng ta sẽ bay đến trụ sở của giáo hội."

Vẻ khó hiểu lóe lên dưới mắt của Đỗ Duy: "Tôi rất mong chờ."

Jon lắc đầu: "Có thể sẽ có chút rắc rối, nhưng bên giáo hội có người rất coi trọng cậu, nhân tiện … Cha Tony cũng biết rằng cậu đã trở thành một Hunter …"

Nói về điều này, biểu hiện của Jon hơi kỳ lạ: "Hơn nữa ông ta còn cầu xin bà Senna giúp đỡ cậu, cùng với việc giáo hội luôn đánh giá rất tốt về cậu và bạn gái của cậu, đó thực sự là một mối quan hệ cá nhân đáng ghen tị. … "

Đỗ Duy cau mày, lập tức lấy smartphone ra.

Hắn đột nhiên nhận ra một vấn đề. Hôm nay hắn chưa gọi cho Alexis để báo cáo về sự an toàn của mình…

Chương 239: Có tiền thật là tốt…

Bên ngoài hành lang của bệnh viện.

Giám mục Jon đứng đằng xa, trong khi Đỗ Duy dựa vào tường hành lang, gọi điện video với Alexis.

Trên màn hình điện thoại, Alexis dường như vừa mới tỉnh dậy, uể oải nằm trên giường.

Cô lười biếng hỏi: "Anh yêu, chuyện của anh giải quyết thế nào rồi? Ngày mai anh đã về chưa?"

Đối với cô, bạn trai cô vừa rời New York vào ngày hôm qua, và cô không biết điều gì đã xảy ra với bạn trai của mình vào đêm trước.

Đỗ Duy bất lực nói: "Về cơ bản là đã giải quyết xong. Tôi không ngờ mọi việc tiến triển nhanh như vậy, nhưng chắc ngày mai anh không thể về vì đang ở Essegrin, chiều nay còn phải bay đến trụ sở của giáo hội. . "

"Hả? Tại sao?"

Alexis hơi bực, lúc mới ịch nhau không bao lâu, chuyện đi công tác cũng có thể nhịn, dù sao chỉ cần 2 ngày là xong.

Không thể chấp nhận được, lại phải đi đến trụ sở giáo hội?

"Anh định đi hành hương à?"

Cô có một giọng điệu rất kỳ lạ, mặc dù chấp nhận sự thật rằng bạn trai của cô ấy là một Người Đuổi Quỷ, song cô ấy không muốn bạn trai của mình trở thành một tín đồ trung thành của Chúa.

Đối với một người phụ nữ, cô ấy nên là người hoàn hảo duy nhất trong tâm trí của người đàn ông.

Đỗ Duy ho và liếc nhìn Jon ở phía xa để giảm bớt sự ngượng ngùng.

Rồi hắn vội nói: "Không phải đi hành hương, nhưng giờ anh… ừm, anh có một chút rắc rối, và anh phải đến giáo hội."

Hắn không muốn Alexis liên quan quá sâu.

Nhưng Alexis cau mày hỏi một cách bình tĩnh: "Anh yêu, mỗi khi anh nói về một chút rắc rối, thật ra mọi chuyện rất rắc rối. Anh hãy thú nhận với em, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Nói, nàng lại nói: "Anh đừng nói dối em, nếu không, anh cứ đợi đó."

Giọng điệu rất nghiêm túc …

Thấy vậy, Đỗ Duy không còn cách nào khác, đành phải nói: "Nói như thế nào, có lẽ do anh trêu chọc quá nhiều ác linh, sau đó trở thành Hunter, mà giáo hội đối với Hunter có thái độ đặc biệt. Trước đây, Hunter bị hạn chế, nhưng giờ thì tốt hơn nhiều rồi, có lẽ là vậy. "

Qua điện thoại, Alexis mở miệng, không biết phải nói gì.

Một lúc sau, cô đập mạnh vào đầu giường, khiến màn hình smartphone bị chấn động.

"Ý anh là giáo hội có thể giam anh lại sao? Đây không phải là một chuyến công tác tốt sao? Hunter thì đã làm sao? Em sắp bị anh làm tức chết rồi…"

Đỗ Duy vội vàng xoa dịu cô: "Em yêu đừng lo lắng, anh nhất định sẽ không sao, có người trong giáo hội giúp đỡ anh!"

Alexis hét lên: “Khi anh rời đi, anh đã nói với em rằng sẽ không có việc gì cả!”

Có thể thấy cô ấy đang rất tức giận. Phần lớn cơn giận là vì lo lắng và không hài lòng.

Điều này cũng khiến Đỗ Duy xấu hổ hơn, không biết phải giải thích thế nào, mặc dù dễ dàng bịa ra một lời nói dối trắng trợn, nhưng nếu sau này Alexis phát hiện ra thì chắc chắn mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ hơn.

Mối quan hệ có thể bị ảnh hưởng, điều quan trọng nhất là …

Alexis rất khoẻ, một mình có thể ịch hắn 3-4 lần liền, không có vấn đề gì cả …

Đối mặt với một nữ nhân vì lo lắng mà tức giận, muốn để nàng bình tĩnh căn bản là không thể.

“Em yêu, đừng tức giận, anh nhất định sẽ ổn.”

Đỗ Duy bảo đảm một lần nữa, nhưng Alexis hoàn toàn không tin.

Cô không mắng vào màn hình: “Câm miệng cho em, đồ đàn ông xấu xa. Em đã nói với anh ngay từ đầu rồi, tại sao lúc khó khăn anh luôn muốn gạt em ra ngoài?”

“Mr. Đỗ Duy, với sự bình tĩnh và lý trí của anh mà anh lại không nghĩ tới, lúc này hãy nhờ bạn gái của mình giúp đỡ. Hay anh nghĩ chuyện này rất đáng xấu hổ?”

Cô ấy đã mắng hắn thậm tệ, hoàn toàn không chút khách sáo.

Đỗ Duy cũng không tức giận, chỉ bất lực nói: “Anh không muốn mối quan hệ của chúng ta xen lẫn quá nhiều chuyện linh tinh. Chẳng hạn, anh lợi dụng em để đạt được mục đích của mình…”

Alexis tức giận cười: “Anh gọi cái này là lợi dụng? Em là bạn gái của anh, nếu không giúp anh thì ai giúp anh? Hay anh định tìm người khác?”

“Giáo hội, phải không? Em sẽ bay qua đó ngay bây giờ!”

“Cha nói với em, cha đã quyên không ít tiền cho giáo hội. Nếu giáo hội không nể mặt mũi, em sẽ cho bọn họ biết thế nào là lửa giận của gia tộc Wittbach.”

Alexis trở nên mạnh mẽ hơn, không còn nghi ngờ gì nữa, cô trực tiếp cúp điện thoại.

Còn Đỗ Duy thì nhìn homescreen với ánh mắt rất phức tạp.

Hắn cảm động và cảm thấy có lỗi, nhưng bối rối là phần nhiều.

Nó có nghiêm trọng như vậy không?

Theo tình hình hiện tại của giáo hội, cũng như thái độ của Jon và Slivica, không thể có chuyện giáo hội giam giữ mình.

Nghĩ về điều này, Đỗ Duy quay đầu nhìn Jon đang đứng đằng xa, cất smartphone vào túi xong bèn vội vàng đi tới đó.

“Mr. Đỗ Duy, sao vậy?”

Jon có chút khó hiểu: “Cậu cãi nhau với bạn gái?”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Không phải, chỉ là bạn gái của tôi bảo sẽ đi máy bay đến giáo hội thôi. Theo tính cách của cô ấy, ước chừng giờ cô ấy đã rời đi.”

Jon ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

Đỗ Duy đành phải giải thích: “Tôi nói cho cô ấy biết tình hình hiện tại của mình, cô ấy rất lo lắng cho tôi, cho nên…”

Jon tối sầm mặt lại: “Quên đi… Quên đi, thích thì cứ đi. Dù sao cũng không thể xảy ra chuyện không hay, nếu mấy lão

già biết tiểu thư của gia tộc Wittbach tới giáo hội, bọn họ nhất định sẽ cao hứng nhảy dựng lên.”

Đỗ Duy khó hiểu: “Mối quan hệ giữa gia tộc Wittbach và giáo hội có tốt không?”

Thật ra hắn cũng không biết rõ về gia tộc của Alexis lắm, chỉ nghe cô ấy từng nhắc đến.

Jon nhìn Đỗ Duy đầy ẩn ý, chậm rãi nói: “Quan hệ tốt hay không tôi không tiện nói, nhưng gia tộc của bạn gái cậu rất giàu có…”

Nghe vậy, Đỗ Duy đã hiểu được đại khái, xoa xoa trán, không khỏi cảm thấy rất buồn cười.

Dạo một vòng, giáo hội đối với bản thân có thái độ tốt như vậy, xem ra thể diện của gia tộc Alexis đã đóng một vai trò rất lớn.

Nói cách khác, trong tình huống mình không biết, thật ra mình đã ăn bám?

Nếu đúng như vậy, lần đầu tiên gặp Alexis, bèn ở bên cô ấy, chẳng phải giáo hội nhất định sẽ cử người đến giải quyết vấn đề ngay lập tức. Không có quá nhiều rắc rối …

Sau một lúc lâu, Đỗ Duy nói bằng giọng phức tạp: “Có tiền thật là tốt…”

Jon đồng ý và nói: “Thật sự có tiền là rất tốt. Ngay cả phúc lợi của những Người Đuổi Quỷ cũng được những gia tộc hàng đầu này đóng góp. Nếu không, giáo hội sẽ không thể phát triển bằng cách dựa vào sự đóng góp từ các tín đồ.”

“Được rồi, Mr. Đỗ Duy, chúng ta phải đến giáo hội. Ngoài ra, tôi phải gọi cho người của giáo hội. Tôi tin rằng chuyến đi đến giáo hội lần này của cậu sẽ rất vui …”

Chương 240: Trong giáo hội

11 giờ đem.

Chiếc máy bay chở Đỗ Duy và Jon, đang từ từ hạ cánh xuống sân bay ở San Polia.

Khi họ xuất phát, đã hơn 3 giờ chiều, mất trọn 8 tiếng mới tới được trụ sở của giáo hội.

……

Văn hóa tôn giáo của toàn bộ San Polia rất mạnh mẽ.

Ở thế kỷ trước, lúc giáo hội vẫn chưa bị suy yếu, San Polia hoàn toàn do giáo hội lãnh đạo, mọi quyền lợi đều thuộc về giáo hội, đây là thiên đường cho các tín đồ.

Nhưng với sự suy tàn của giáo hội, quyền lãnh đạo không còn thuộc về giáo hội, nhưng cũng không có ai dám có ý xấu với giáo hội. Suy cho cùng, đối với các chính trị gia, sự tồn tại của giáo hội là rất quan trọng. Miễn là sự phát triển của giáo hội được thể kiểm soát và ổn định, không ai động đến tổ chức này làm gì.

Vào thời điểm này, ở bên ngoài sân bay.

Những người không liên quan đã được sơ tán, và các thành viên của giáo hội có mặt để duy trì trật tự. Hàng trăm giáo sĩ mặc đồng phục đen mang ô đứng đợi bên ngoài sân bay, bên ngoài chật kín xe cộ, không khí nghiêm trang, căng thẳng.

Và ở sảnh chờ trong sân bay, hàng chục giám mục đứng ở đó, trong đó có bà Senna, Giám mục Thompson.

Ngay trước mặt họ, là một tá vệ sĩ vạm vỡ, với khuôn mặt lạnh lùng. Các vệ sĩ đều mặc vest xám, trên ngực có cài trâm bạc, trên đó có chạm khắc một tòa lâu đài cổ. Rõ ràng, đây là biểu tượng của Wittbach.

Và đằng sau các vệ sĩ, có một cái bàn. alexis nhìn ông lão đang tươi cười ngồi đối diện, cảm thấy rất sốt ruột. Cô ghét đối dùng thân phận của gia tộc tiếp xúc với người khác, đặc biệt là những người có địa vị cao. Nếu không, cô ấy sẽ không sống một mình ở New York.

Đối diện, ông lão mở lời trước: "Chào Mrs. Alexis, cha của con đã gọi điện cho Cha. Cha không biết con dự định ở San Polia bao lâu, để thuận tiện cho giáo hội tiếp đãi con."

Alexis lạnh lùng nói: "Tổng Giám mục Skadi, con nghĩ chắc Cha chưa hiểu rõ ý định của con. Con tới đây đón bạn trai của mình, những chuyện khác con lười quản."

Lý do tại sao cô ấy vội vã đến San Polia trước Đỗ Duy, là để ngăn chặn ai đó có ý nghĩ bất lợi với Đỗ Duy.

Dẫu sao, giáo hội không thể tách rời với xã hội hiện đại.

Chỉ cần cô ở đó, không ai dám làm gì bạn trai của cô.

Tổng giám mục Skadi ân cần nói: "Đúng, đúng, đúng, bạn trai của con là Mr. Đỗ Duy, cậu ta là Người Đuổi Quỷ quan trọng nhất trong giáo hội, và Cha rất chú ý đến cậu ta."

Alexis cố ý nói: "Người Đuổi Quỷ? Theo con được biết, bạn trai của con là Hunter, Tổng Giám mục Skadi, dường như thông tin mà Cha biết quá ít."

Nụ cười trên mặt của Tổng giám mục Skadi vẫn không đổi, Đức Cha đương nhiên không thể không biết tình trạng Hunter của Đỗ Duy.

Trên thực tế, người mà Jon gọi chính là Đức Cha, và y đã giải thích mọi thứ rất rõ ràng, bao gồm cả việc Alexis đến trụ sở của giáo hội.

Vì vậy, Đức Cha vội nói: “Mrs. Alexis, chắc bạn trai của con đã nóicho cô biết về thân phận Hunter của mình. Sở dĩ Cha vẫn gọi cậu ta là Người Đuổi Quỷ vì chúng tôi không ý định vạch trần thân phận Hunter của cậu ta, cũng sẽ không đối xử với cậu ta như một Hunter.”

Sắc mặt của Alexis hơi dịu lại: “Như vậy là tốt nhất. Anh ấy là chồng tương lai của con, và là con rể của gia tộc Wittbach. Vì vậy anh ấy và con sẽ ở lại San Polia một ngày, và trở về New York đúng giờ vào ngày mai.”

Tổng Giám mục Skadi mỉm cười và nói: “Vậy thì, thay mặt giáo hội, Cha chào mừng con, và Mr. Đỗ Duy.”

Trong lúc nói chuyện, một số giáo sĩ vây quanh Đỗ Duy và Jon tiến vào sảnh chờ.

Đôi mắt của Alexis liền sáng lên, cô ngay lập tức chạy tới để gặp người yêu, Tổng giám mục Skadi thấy vậy bèn kín đáo vẫy tay ra hiệu với những người khác. Sau hành động này, bà Senna và Giám mục Thompson bèn mang người ra chào đón, và biểu hiện của mọi người đều đầy thiện ý.

Ngay cả những người tán đồng lần này, nó cũng nở một nụ cười.

Rất nhanh, Đỗ Duy nhìn thấy Alexis đang chầm chậm chạy về phía mình, bèn liếc nhìn những người khác để nhận biết tình hình chung.

Hắn gọi cho Alexis vào khoảng 10 giờ sáng, cô ấy khởi hành sớm hơn mình, tới sớm cũng bình thường.

Alexis không nghĩ nhiều như vậy, cô lập tức dùng một tay ôm lấy Đỗ Duy, còn tay kia thì véo mạnh vào eo của hắn. Việc

tức giận là điều không thể tránh khỏi.

Cô nói nhỏ vào tai của Đỗ Duy: “Em đã giải quyết xong mọi chuyện cho anh rồi, nếu anh còn dám giấu em chuyện gì nữa, em sẽ không giúp em anh, mà để anh phải chịu đựng một mình, anh hiểu không?”

Đỗ Duy ôm lấy vòng eo thon thả của Alexis, khẽ ừ.

Hắn tuy rằng tự tin, cho dù không có Alexis giúp đỡ, hắn cũng sẽ không xảy ra chuyện không hay, nhưng vẫn rất cảm động.

Sau đó, hắn dịu dàng nói: “Cảm ơn em.”

Hắn cảm thấy sau lần này, chắc giáo hội sẽ không còn cơ hội sản sinh mâu thuẫn với mình nữa. Trừ khi sự tồn tại của ác linh Đỗ Duy, bị giáo hội phát hiện.

Nhưng đúng lúc này, Đức Tổng Giám mục Skadi và những người khác đi tới.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, đành phải vỗ vỗ bờ vai của Alexis: “Có người đang nhìn kìa em…”

“Thật vướng víu …”

Alexis làu bàu, lưu luyến không rời từ bỏ ôm ấp, nhưng vẫn nắm chặt tay người yêu không buông. Nhưng cảnh tượng này rơi vào mắt người ta, thì lại khác.

Nữ thì không sao, còn đàn ông thì nhìn Đỗ Duy với ánh mắt phức tạp, gia tộc Wittbach không phải là một gia tộc nhỏ, là một tập đoàn lớn có lịch sử rất xa xưa. Phải may mắn đến cỡ nào, khi cua được tiểu thư của gia tộc Wittbach.

Điều này chính xác là: dùng may mắn cả đời để có được. Giống như đang sống trong một giấc mơ.

Tuy nhiên, nếu họ biết rằng cơ hội để Đỗ Duy và Alexis được ở bên nhau chính là chiếc đồng hồ cổ đó thì không ai dám ghen tị với hắn nữa.

Lời nguyền cộng với chiếc đồng hồ cổ bí ẩn, dù là một Người Đuổi Quỷ ưu tú, cũng đủ chết mười lần.

Cho dù là Hunter, đối mặt với lời nguyền bùng phát, chắc cơ hội sống sót cũng là rất nhỏ.

Ở bên cạnh, Jon đằng hắng một tiếng, tiến đến chỗ của Đức Tổng Giám mục Skadi và cúi đầu tỏ lòng kính trọng.

Sau đó, ông quay đầu lại và nói với Đỗ Duy: "Đây là Tổng giám mục Skadi. Về cơ bản, Đức Cha chịu trách nhiệm về chuyện lớn nhỏ bên trong giáo hội."

Đỗ Duy gật đầu: "Xin chào Đức Cha, con là Đỗ Duy, Người Đuổi Quỷ phụ trách sự kiện ác linh ở New York. Con rất vui được gặp Đức Cha."

Đức Tổng Giám mục Skadi mỉm cười hiền hoà: "Xin chào, Cha đã luôn chú ý đến con. Cha phải nói rằng con là thanh niên ưu tú nhất mà Cha từng thấy."

Đỗ Duy cười nhẹ, chỉ cần nghe là đủ, không cần quá tin tưởng.

Lúc này, Đức Tổng Giám mục Skadi do dự đôi chút, rồi nói với Đỗ Duy: "Giáo hội có một số kế hoạch cho tương lai của con. Nếu tiện cho con, Cha hy vọng hai chúng ta sẽ có một cuộc trò chuyện."

"Ồ, đương nhiên không phải bây giờ, dù sao thì bây giờ con đã thuộc về Mrs. Alexis rồi, còn ngày mai thì sao? Đến lúc đó Cha sẽ dẫn con đi gặp các tiền bối."

Đỗ Duy gật đầu nói: "Đương nhiên rồi ạ."

Chương 241: Phó sở trưởng Sở Tài Phán

0:30, nửa đêm.

Đỗ Duy và Alexis ở trên tầng cao nhất của khách sạn 5 sao ở San Polia.

Để thể hiện sự coi trọng của mình đối với Alexis, giáo hội đã đặc biệt bố trí một căn phòng tổng thống.

Ở trong phòng. Sau khi tắm rửa xong, Đỗ Duy nhìn Alexis đang nằm trên giường không nói lời nào, trong lòng có chút bối rối.

Hắn hắng giọng một cái, nhìn đồ đạc sang trọng trong phòng, giả bộ bình tĩnh nói: "Xem ra anh đã được hưởng lây ánh sáng của em, căn phòng tổng thống 5 sao, một đêm ít nhất cũng phải mấy trăm ngàn."

Alexis hừ lạnh một tiếng, quay đầu ngó lơ hắn.

Thấy vậy, Đỗ Duy không khỏi xấu hổ, trực tiếp leo lên giường ôm lấy Alexis.

"Em à, em còn giận anh à?"

Dù là lần đầu tiên yêu, nhưng hắn không phải gì cũng không hiểu.

Alexis quay đầu lại, nhàn nhạt nói: "Tại sao em còn phải giận anh? Dù sao mọi chuyện đã được giải quyết, đúng không?"

Đỗ Duy nhướng mày, vội nói: "Nếu không vui thì cứ nói với anh, anh sẽ sửa."

Dục vọng cầu sinh của hắn rất amnhj.

Nhưng điều này khiến Alexis tức giận, cô quay đầu lại, nghiến răng nói: “Anh sẽ sửa chứ?”

Đỗ Duy nghiêm túc nói: “Đương nhiên…”

Alexis bật cười, cô xoay người đè Đỗ Duy xuống, chống hai tay xuống giường, trịch thượng nói: “Anh thật khiến người ta chán ghét… Em muốn mắng anh, nhưng lại sợ anh giận.”

Đỗ Duy nhìn vào đôi mắt xanh của Alexis, hắn nhận thấy những cảm xúc phức tạp của bạn gái, bất mãn, lo lắng và thậm chí có chút oán giận.

“Xem ra em không còn giận nữa.”

“Em làm sao còn có thể giận chứ, em giống như người dễ nổi giận lắm à?”

Alexis đảo mắt và hôn thẳng vào môi của người yêu. Xúc giác được đánh thức ngay lập tức.

Đỗ Duy chỉ cảm thấy ướt át ở bờ môi, lập tức hôn trả.

Hai tay anh dần tách khỏi vòng eo thon thả của Alexis, một tay vuốt ve tấm lưng mịn màng của cô, tay kia lần mò xuống phía dưới.

Alexis thở có phần gấp gáp, đôi mắt xanh của cô long lanh sóng tình.

Cô trực tiếp cúi người xuống, thay đổi tư thế rồi áp sát vào cơ thể của Đỗ Duy.

“Hừ…”

Alexis vừa mới đè lên Đỗ Duy, sắc mặt của hắn bèn tái nhợt, không khỏi hít một hơi lạnh, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh.

“Anh yêu, anh bị làm sao vậy? Em đã làm anh bị thương sao? Nhưng em chưa làm gì cả…”

Alexis sợ hãi, cô nhanh chóng đứng dậy khỏi Đỗ Duy, ánh mắt đầy lo lắng.

Nhưng Đỗ Duy lắc đầu, ấn vào em của mình.

Khá đau khi chạm vào nó …

“Chắc lúc giải quyết Mary Shaw, không cẩn thận bị trẹo lưng. Trước đó anh luôn căng thẳng nên không cảm thấy đau, chỉ cần thả lỏng là ngay lập tức bắt đầu thấy đau.”

“Anh không thể cẩn thận hơn chút được sao?”

Alexis phàn nàn, rồi hỏi: “Anh nằm xuống đi, em sẽ xoa cho anh.”

Đỗ Duy cũng không từ chối, ngoan ngoãn nằm xuống giường.

Chẳng mấy chốc, đôi bàn tay dịu dàng của Alexis nhẹ nhàng xoa eo của hắn.

Vừa xoa bóp, cô vừa tâm sự nỗi niềm trong lòng: “Thực sự em vẫn còn hơi giận, nhưng em cũng biết điều anh làm là đúng. Nhưng rất… rất khó chịu, em mong anh đừng quá mệt mỏi, cũng đừng tiếp tục đi xử lý ác linh.”

“Sự an toàn của người khác không liên quan gì đến em, nhưng chỉ cần anh có thể được an toàn, em đã thấy hạnh phúc…”

“Ừ em……”

……

Ngày hôm sau, tại Nhà thờ lớn San Polia, trụ sở chính của giáo hội.

Cửa đóng chặt, bên trong trang trí lộng lẫy, xung quanh phân bố 4 nhà thờ cỡ trung, các bức phù điêu thiên thần trên tường và một số minh văn Kinh thánh, phản ánh lịch sử lâu đời của giáo hội.

Bên trong nhà thờ lớn nhất, đàn organ ống cổ xưa tấu lên một bản thánh ca nhẹ nhàng.

Đức Tổng Giám mục Skadi chủ tọa hội nghị này, Đức Cha đứng trước cây đàn organ, trên tay cầm Kinh thánh, sau khi vẽ dấu thánh giá trước ngực, Đức Cha bèn nhìn xuống.

Phía dưới, không có nhiều người ngồi, chỉ có 6 người.

Đỗ Duy, Jon, bà Senna, Thompson, và 2 giám mục mặc đồ đỏ, họ đều rất già và là phó của Skadi.

Cả hai đều vô cảm, họ không hề nói chuyện kể từ khi bước vào hội nghị.

Vào lúc này, Tổng giám mục Skadi mỉm cười với Đỗ Duy, và nói: "Mr. Đỗ Duy, con đã giải quyết sự kiện ác linh ở Thành phố Yard rất tốt, và không gây thêm người chết."

Đỗ Duy giả vờ thận trọng: "Là một Người Đuổi Qủy, đây là việc con nên làm."

Skadi xua tay nói: "Trách nhiệm thuộc về trách nhiệm, nhưng giáo hội sẽ không quên công lao của con."

Nói xong, Đức Cha còn thêm một câu: "Về thân phận Hunter của con, ta đang định giữ bí mật. Dù sao thì ác linh hóa của con có vấn đề, và khả năng nên có lại biến mất không thể lý giải. Đây là một loại bảo vệ cho con."

Đỗ Duy gật đầu đồng ý.

Sau đó, hắn đặt một câu hỏi: "Nhưng tai họa ngầm của ác linh hóa vẫn còn đó, làm thế nào con có thể giải quyết nó? Hay giáo hội có cách nào để giải quyết giúp con?"

Lời này nói đến điểm mấu chốt…

Tổng giám mục Skadi nhìn sâu vào Đỗ Duy, và chậm rãi nói: “Giáo hội gần đây đã nghiên cứu ra vài thứ, tất nhiên nó là thử nghiệm. Alvin và các Hunter đã sử dụng, con cũng có một phần.”

“Giáo hội cảm thấy tiềm năng của con rất lớn, ừm… Nói trực tiếp một chút, bạn gái của con rất giàu có, cộng với việc con được hưởng quyền lợi từ giáo hội, và con cũng đã thực hiện những trách nhiệm tương ứng, nên giáo hội sẽ không đối xử với con quá nghiêm khắc. Con cũng sẽ nhận được các quyền và lợi ích tương ứng của Hunter, chẳng hạn như quyền được biết một số thông tin quan trọng.”

“Tuy nhiên, giáo hội phải đảm bảo rằng trạng thái tinh thần của con luôn ổn định như hiện tại, vì vậy tốt hơn hết con nên báo cáo thông tin với giáo hội vào mỗi tuần.”

“Ngoài ra, con sẽ được sắp xếp vào Sở Tài Phán, chuyên môn phụ trách giải quyết một số sự kiện ác linh khó giải quyết.”

Đỗ Duy nghe vậy, sau khi suy nghĩ một lúc, bèn trả lời: “Con không có ý kiến.”

Đức Tổng Giám mục Skadi cười hiền hậu, sau đó quay đầu nói với bà Senna: “Chuyện về Sở Tài Phán giờ chỉ có mấy người chúng ta biết, đợi sau khi chọn được người phù hợp, sẽ chính thức khởi động lại.”

Bà Senna giọng hơi khàn, cúi đầu nói: “Xin yên tâm, nhưng tôi nghĩ Đỗ Duy nên được giao một vị trí thích hợp.”

Ở bên cạnh, đáy mắt của Đỗ Duy lóe lên tia dị dạng, Jon đã tự kể về cha Tony và bà Senna, sau khi đồng bộ với ác linh Đỗ Duy, hắn càng biết thêm nhiều thông tin.

Xem ra, trong giáo hội có không ít có đầy thiện ý với mình.

Cha Tony là một, bà Senna cũng vậy, và Giám mục Thompson không có ác cảm gì với chính mình.

Cộng thêm James …

Tổng giám mục Skadi khi nghe bà Senna nói, vẻ mặt vẫn không thay đổi, nhẹ giọng nói: “Về chức vụ, ta đã thực sự suy nghĩ về nó. Thật ra, ta rất muốn giao cho Mr. Đỗ Duy chức vụ Giám mục, nhưng vì cậu ấy hiện đang ở trong Sở Tài Phán, có thể để cậu ấy đảm nhiệm chức vụ phó sở trưởng.”

Bà Senna gật đầu, không nói gì.

Từ đầu đến cuối, bà ta không hề nhìn Đỗ Duy, giống như không hề quan tâm đến bạn của người yêu cũ.

Chương 242: Quy hoạch cho James …

“Chúc mừng Mr. Đỗ Duy, từ nay cậu không chỉ là Người Đuổi Quỷ chịu trách nhiệm sự kiện ác linh ở New York, mà còn là phó sở trưởng Sở Tài Phán. Đây không chỉ là vinh quang, mà còn là trách nhiệm.”

Trong nghị viện, sau khi Tổng Giám mục Skadi thông báo, những người khác nhìn nhau và nói rằng họ không phản đối.

Đối với Đỗ Duy, đây là điều tốt, nhưng cũng là phiền phức.

Ngay từ lúc bắt đầu tiến vào ác linh hoá, hắn cũng không có ý định tới quá gần giáo hội, nhưng đời không như là mơ.

Càng ngày càng tiếp xúc với nhiều ác linh, hắn không tự chủ được dần dần bước vào giáo hội, địa vị thăng chức rất nhanh.

Đúng như Cha Tony từng nói, ông nghĩ Đỗ Duy sẽ trở thành Giám mục trẻ tuổi nhất trong lịch sử giáo hội, tuy chưa tiến xa đến vậy nhưng vị trí phó sở trưởng Sở Tài Phán cũng không khác mấy.

“E hèm…”

Tổng Giám mục Skadi nhìn mọi người có mặt, hắng giọng và nói: “Cuộc họp đã kết thúc, Mr. Đỗ Duy, cậu đi với tôi, Alvin muốn gặp cậu.”

Đỗ Duy đứng dậy nói: “Được.”

Những người khác nhìn Đỗ Duy vẻ mặt kỳ quái, nhưng cũng không nói nhiều, xoay người rời khỏi nhà thờ.

Đỗ Duy chú ý đến điều này, nhưng hắn không hỏi.

Dù sao đối phương muốn gặp mình, gặp rồi sẽ biết thôi.

……

Mười phút sau.

Hai người đến dưới lòng đất của nhà thờ.

Có thể là do giáo hội với Giáo hội Twilight từng là một nhà, giáo hội cũng thích đào hầm ngầm, những việc quan trọng đều xử lý dưới lòng đất.

Tuy nhiên, lịch sử của giáo hội lâu đời hơn so với Twilight, nên các bức tường dưới lòng đất được xây bằng gạch đá, giúp giảm nhiệt độ, và râm mát hơn một chút.

Trên đường, ngoại trừ một số linh mục nghiêm túc bước đi khá vội vàng, không thấy ai khác cả.

Hơn nữa, ngay cả khi các linh mục gặp gỡ Tổng Giám mục Skadi, họ cũng chỉ gật đầu nhẹ, không cung kính mấy.

"Họ là những giáo sĩ chăm sóc những Hunter, không thuộc quyền quản lý của Cha."

Skadi nhìn thấy sự khó hiểu của Đỗ Duy, vì vậy giải thích.

Mà điều này cũng khiến Đỗ Duy càng thêm tò mò: "Cha phụ trách mọi việc trong giáo hội, nhưng họ không thuộc quyền quản lý của Cha? Có nghĩa là họ quản lý Hunter?"

Skadi thì thào: "Cha không phải là người lãnh đạo duy nhất trong giáo hội, rất nhiều quyền lực thuộc về tập thể. Nhưng con không cần phải bận tâm những điều này, vì Hunter thì riêng biệt."

Câu này có hơi trực tiếp, và có vẻ như có thái độ không tốt với Hunter, nhưng thực tế đó là sự đối xử ưu đãi.

Bị loại khỏi phe phái nội bộ, có nghĩa là địa vị của Hunter cao hơn tưởng tượng. Không liên quan đến việc tranh giành quyền lợi, vì vậy không có quá nhiều rắc rối.

Đỗ Duy khá hài lòng với điều này, vì vậy hắn chấm dứt đề tài và hỏi một câu về bản thân: "Nhân tiện, con có một vài người bạn trong giáo hội. Con nghe nói rằng họ đã đến thành phố Massas, họ thế nào rồi ạ?"

Hắn ám chỉ James…

Quá trình ác linh hoá của James cũng có vấn đề. Ông ta bị ảnh hưởng bởi ác linh Đỗ Duy. Nói đúng ra, ác linh hoá của ông ta là bắt chước ác linh Đỗ Duy.

Sau khi đồng bộ hóa ký ức, Đỗ Duy biết được rằng ác linh Đỗ Duy có thể điều khiển tình trạng ác linh hóa của James. Và thông qua đôi mắt đó, nó có thể liên lạc với thế giới bên ngoài theo một cách khác.

Giống như một quả bom, sớm muộn gì nó cũng sẽ phát nổ!

Skadi không biết mục đích của Đỗ Duy, Đức Cha suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ồ, James, Cha biết cậu ta, cậu ta cũng là một Hunter, nhưng đã bị mất một tay và vẫn đang tập luyện."

Đỗ Duy đúng lúc lộ vẻ ngạc nhiên: "Ông ta cũng đã trở thành một Hunter … điều này … xin Chúa phù hộ cho ông ta."

Skadi nhìn thấy điều này, nói với vẻ hài lòng: "Con vẫn có thể quan tâm đến bạn bè của mình, điểm này rất hiếm khi xuất hiện trên Hunter, nhưng con không phải lo lắng quá nhiều về James. Giáo hội đã có quy hoạch chỉnh cho sự phát triển trong tương lai của cậu ấy."

Đỗ Duy đột nhiên căng thẳng, vội vàng hỏi: "Quy hoạch là có ý gì? Ông ta cũng được đưa vào Sở Tài Phán sao?"

Nếu James bước vào Sở Tài Phán, hắn có thể tiếp xúc với ông ta, và có thể thử cắt đứt mối liên hệ giữa ác linh Đỗ Duy và James.

Dẫu gì, cũng phải nắm chặt mọi thứ trong tay.

Nhưng Skadi rất thận trọng về điều này: "Về phần quy hoạch, đó là một bí mật trong giáo hội."

Rõ ràng là Đức Cha không có ý định tiếp tục chủ đề này.

Lúc này, hai người cũng tình cờ đi tới cửa một gian phòng dưới lòng đất.

Cửa của được làm bằng thép, và bề mặt cũng được chạm khắc hình thánh giá, khắc các biểu tượng linh thiêng.

"Mr. Alvin, ta đã dẫn theo người mà ông muốn gặp."

Tổng Giám mục Skadi làm động tác suỵt với Đỗ Duy và gõ cửa.

Cốc cốc cốc……

Âm thanh nặng nề.

Một lúc sau, cánh cửa mở ra.

Trong chốc lát, nhiệt độ xung quanh giảm mạnh, bầu không khí lạnh lẽo và u ám tỏa ra từ sau cánh cửa.

Ngay sau đó, Đỗ Duy nhìn thấy một ông già khoảng 70 tuổi, tóc bạc và đầu hói bước ra cửa. Da của lão đầy nếp nhăn, có thể nhìn thấy các đốm đồi mồi rõ rệt. Nổi bật nhất chính là đôi mắt u ám, chết chóc không chút cảm xúc.

Bắt nguồn từ sự cảm ứng giữa các Hunter, Đỗ Duy ngay lập tức xác định được danh tính của ông già-Alvin Dawkwe. Một Hunter sống từ thế kỷ trước đến nay.

Alvin Dawkwe cụp mi mắt xuống, chỉ vào Đỗ Duy nói: "Cậu cùng ta đi vào, những người khác ở bên ngoài, bịt tai

lại…”

Skadi bất đắc dĩ thở dài, đành phải lui về phía sau mấy bước, Đức Cha thật sự lấy tay bịt chặt lỗ tai, không dám nghe.

Đỗ Duy thấy vậy, trong lòng càng thêm căng thẳng, Hunter này mang cho hắn cảm giác, không khác gì ác linh.

Thậm chí, lão còn đáng sợ hơn nhiều so với những ác linh như Cái Bóng.

Điều quan trọng trước khi hoàn toàn trở thành ác linh, trí nhớ và trí tuệ của lão không hề thiếu sót.

Rất giống với ác linh Đỗ Duy, nhưng yếu hơn ác linh Đỗ Duy nhiều.

Alvin Dawkwe thấy Đỗ Duy rất cảnh giác, lạnh lùng nói: “Cậu không phải sợ ta, ta đã biết sự tồn tại của cậu rất lâu.”

Nghe vậy, Đỗ Duy nói nhỏ: “Tôi rất vinh hạnh.”

Nói xong hắn bước vào phòng.

Một giây tiếp theo, cánh cửa sắt đóng lại một cách nặng nề.

Trông rất giống phòng khám tư vấn tâm lý, bóng tối của căn phòng được điều khiển bởi cánh cửa bằng một cách khó hiểu.

Sau khi bước vào, Đỗ Duy liếc nhìn môi trường trong nhà.

Hắn hơi ngạc nhiên là cả căn nhà chỉ có một chiếc giường, ngoài ra còn chứa đầy những cuốn sách khác nhau.

Sau khi vào phòng, Alvin Dawkwe thản nhiên ngồi vào đống sách vứt trên mặt đất, vẫy tay với Đỗ Duy: “Mời ngồi.”

Vừa nói vừa lấy trong túi ra một cây thánh giá bằng gỗ đàn hương đen, rồi ném nó về phía hắn.

“Đây là thứ được giáo hội tạo ra để giải quyết những tai hoạ ngầm của ác linh hoá, nhưng đối với bộ xương già của ta, nó không còn hữu ích nữa.”

Đỗ Duy cầm lấy cây thánh giá gỗ mun, nói tiếng cảm ơn.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Alvin Dawkwe lạnh lùng nói: “Ta biết rất nhiều bí mật của cậu. Cậu có một biết Người Đuổi Quỷ tên là James. Hắn trở thành Hunter ở Massas, cậu muốn biết quy hoạch cho hắn ta đúng không?”

Đỗ Duy thầm ớn lạnh, khóe miệng nhàn nhạt nói: “Nếu ngài đã hỏi, vậy chắc chắn dự định nói cho con biết.”

Alvin Dawkwe gật đầu: “James sắp gia nhập Twilight. Hắn sẽ là gián điệp của giáo hội trong tương lai, hoặc là người thúc đẩy sự trở lại của Twilight.”

“Nhưng ta biết rằng cậu đã đến Thành phố Massas và giết một Hunter của Twilight.”

Chương 243: Ta sắp chết …

Trong phòng, Đỗ Duy rất bình tĩnh sau khi nghe Alvin Dawkwe nói rằng hắn đã giết Hunter của Giáo hội Twilight.

Nhưng trên khuôn mặt hắn lại hiện lên vẻ hoảng sợ và kinh ngạc. Thậm chí, ánh mắt còn đầy vẻ hoang mang.

“Mr. Alvin, ý ngài là gì, cháu không nhớ là mình đã từng đến thành phố Massas …”

Với những lời nói hơi bối rối và biểu cảm của hắn, bất cứ ai tinh mắt cũng có thể nhận ra hắn đang nói dối.

Alvin Dawkwe thậm chí còn lạnh lùng khịt mũi, âm trầm nói: “Cậu không cần phải giấu diếm. Trước mặt ta, cậu không có bí mật gì, nhưng ta vẫn luôn giữ bí mật này cho cậu. Cậu biết tại sao không?”

Tất nhiên Đỗ Duy biết, cái gọi là che giấu của hắn cũng là cố ý.

Một người cố gắng che giấu bí mật nội tâm của mình, nhưng lại dễ dàng bị nhìn thấu vì kỹ kém, bị hầu hết mọi người coi là bên yếu thế.

Kết quả là mắt hắn lóe lên một tia giãy dụa, mồ hôi túa ra trên trán, sau khi cố gắng trấn tĩnh tâm trạng, hắn khó khăn nói: “Anh Alvin, em … em không biết phải trả lời anh như thế nào … Em đã nghĩ rằng không ai biết chuyện này mới đúng.”

Alvin Dawkwe rũ xuống mi mắt, có vẻ có chút mệt mỏi: “Mỗi người đều có bí mật, cậu không cần để tâm, ta không nghĩ ngươi giết Hunter của Twilight là có chuyện gì.”

Nói, và sau đó thở dài với một giọng điệu phức tạp: “Ông của ta là Andrew Dawkwe, ta rất biết ơn vì cậu đã tìm ra nguyên nhân cái chết của ông ấy.”

Ngại quá……

Da của Andrew Dawkwe đã bị Đỗ Duy đốt cháy thành than…

Tất nhiên, Alvin không biết điều này.

Đỗ Duy tiếp tục thở dài: “Bất quá, ngài thật ra là cháu cháu của ông Andrew. Tôi xin chân thành cảm ơn sự giúp đỡ của ông nội ngài.”

Những lời nói xuất phát từ trái tim.

Trên thực tế, lần đầu tiên lên xe buýt, khi Đỗ Duy chưa xem nhật ký của Andrew Dawkwe, không biết quy tắc sẽ chết nếu không xuống xe trước 12 giờ, hắn có thể đã rụng sớm.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là Đỗ Duy có cảm tình với Alvin Dawkwe.

Bởi vì hắn biết rằng đối với Hunter, đặc biệt là những người đã đến cực hạn ác linh hoá, không có chút nhân tính nào.

Cảm kích, ký ức?

Không có cảm xúc nào có thể lay chuyển được sự lạnh nhạt về tinh thần và tâm lý.

Mà trong khi Alvin Dawkwe đang phát biểu, cũng quan sát biểu hiện của Đỗ Duy.

Lão đã nghi ngờ Đỗ Duy có liên quan gì đó đến Giáo hội Twilight, giờ vẫn vậy. Tất cả lời nói là để thăm dò, không hơn không kém.

Một thời gian sau, Alvin Dawkwe ho khan, rồi nói:“Hãy đổi chủ đề đi, anh bạn trẻ, cậu nghĩ gì về giáo hội?”

Lúc đang nói, thỉnh thoảng ông vẫn cầm một cuốn sách và đọc, tư thế này không khác gì một cụ già.

Đỗ Duy cũng thể hiện ánh mắt tôn trọng đúng lúc.

Hắn suy nghĩ một lúc và nói: “Cháu không biết nhiều về giáo hội, nhưng theo tôi, giáo hội là một tổ chức linh thiêng. Những Người Đuổi Quỷ chết vì chiến đấu với ác linh đều rất đáng kính”.

Ngôn từ rất văn hoa.

Alvin Dawkwe đành phải tiếp lời: “Giáo hội đúng là một tổ chức linh thiêng, nhưng giờ đã suy yếu. Kể sau khi Twilight tách ra, cộng với vấn nạn của Hunter bạo phát, giáo hội không còn là giáo hội như xưa nữa.”

Nói xong đưa mắt nhìn về phía cửa: “Sẽ không có ai biết được cuộc nói chuyện của chúng ta, đương nhiên phải giữ bí mật.”

Đỗ Duy giả vờ kỳ quái hỏi: “Ngài Alvin, thái độ của giáo hội đối với Hunter không đổi sao?”

Bên kia giễu cợt: “Tự cậu nghĩ như vậy thôi.”

“Mặc dù những Người Đuổi Quỷ của giáo hội đã phải chịu đựng rất nhiều, nhưng về cơ bản, thỉnh thoảng một số người sẽ bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn. Sẽ có một Hunter trong khoảng 5 hoặc 6 năm nữa, nhưng cậu có biết tại sao Hunter của giáo hội luôn chỉ có 5 người?”

Đỗ Duy lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

Alvin Dawkwe cười nói: “Bởi vì tất cả họ đều tham gia Twilight.”

“Đối với Hunter, Giáo hội Twilight là lựa chọn tốt nhất, nơi nghiên cứu rất sâu về ác linh.”

“Thực ra, một người bạn của ta cũng đang ở Giáo hội Twilight.”

Nói đến đây, lão đột ngột đứng lên, nhìn chằm chằm Đỗ Duy và hỏi: “Nếu tôi muốn bạn tham gia Giáo hội Twilight, cậu sẽ chọn thế nào?”

Đỗ Duy lắc đầu và nói: “Nghe có vẻ rất thú vị, nhưng với tất cả sự tôn trọng, Mr. Alvin, cháu không phải tham gia Twilight, vì không thể giải thích với bạn gái của mình.”

Alvin Dawkwe thở dài tiếc nuối: “Quả thực, cậu khác với chúng tôi. Cậu đã gia nhập giáo hội giữa chừng, nên đã có những mối quan hệ cá nhân của riêng mình.”

“Vậy hãy thỏa thuận, Đỗ Duy, ta có thể cho cậu biết cách lấy lại năng lực của Hunter. Đổi lại, cậu cần thông báo một số tin tức cho ta sau khi tiếp xúc với người của Twilight.”

Đỗ Duy nghi ngờ hỏi: “Nhưng cháu không biết người của Twilight. Cháu thực sự không biết gì về tổ chức này, làm sao có thể liên lạc được với họ?”

Alvin Dawkwe xua tay và nói: “Khi cậu trở thành một Hunter, người của Twilight sẽ kiếm cậu.”

Đỗ Duy thâm thúy hỏi: “Trong giáo hội có người của Giáo hội Twilight sao?”

Alvin Dawkwe trả lời: “Đúng, nhưng ta cũng có rất nhiều người trong Giáo hội Twilight, song ta cần nhiều gián điệp hơn. Ban đầu ta hy vọng cậu có thể trở thành gián điệp này, nhưng giờ có vẻ như ta nên tôn trọng quyết định của cậu.”

Đỗ Duy cảm kích: “Vậy thì ngài muốn cháu truyền thông điệp gì?”

Đối phương mỉm cười bí ẩn: “Nói với họ, ta sắp chết…”

Một lời nói, lập tức khiến bầu không khí đóng băng.

Alvin Dawkwe nhìn chằm chằm Đỗ Duy, sắc mặt thay đổi rõ rệt, lão lo lắng nói: “Ta không thể nói cho người của Twilight, nếu không sẽ gây ra phiền phức lớn.”

“Song đừng lo, ta sẽ gặp những người bạn cũ của Đồng hồ Twilight trước khi chết, và nhân tiện đưa họ cùng xuống mồ. Cậu sẽ không từ chối yêu cầu của một ông già sắp chết, đúng không?”

……

11 giờ sáng.

Đỗ Duy rời khỏi phòng của Alvin Dawkwe.

Bên ngoài, Đức Tổng Giám mục Skadi đang bịt tai và chờ đợi, trông khá hài hước.

Thấy Đỗ Duy đi ra, Đức Cha vội bỏ tay xuống, ho khan nói: “Các người nói xong chưa?”

Đỗ Duy đáp: “Vâng.”

Chuyện nên nói không nên nói, đều đã nói xong.

Và giờ, hắn đã biết phải làm gì để hồi phục khả năng của Hunter.

Lại một lần nữa nếm trải nỗi đau của ác linh hoá, chấp nhận ý chí bị ăn mòn.

Đối với yêu cầu của Alvin Dawkwe, Đỗ Duy đương nhiên đồng ý, nhưng hắn không nghĩ tới đối phương thật sự sẽ chết.

Ai cũng sẽ nói dối, giống như ai cũng có bí mật của riêng mình.

Hơn nữa, hắn nhận thấy một số tính toán trong lời nói của Alvin Dawkwe …

Dù không biết đối phương đang nghĩ gì, nhưng giống như đang đóng phim, Đỗ Duy tạm thời sẵn sàng đóng vai phụ.

Chương 244: Vào nằm vùng tại Twilight

Phòng của Alvin Dawkwe. Khi cánh cửa đóng lại.

Một lúc sau, ánh sáng trong phòng đột nhiên mờ đi.

Những bóng đen lớn lan tràn trong góc, bỗng trở nên méo mó dưới ánh đèn. 4 người già mặc đồ đen, mái tóc khô héo đứng trong góc.

Ánh mắt của họ lộ rõ sự trống rỗng chết chóc, không chút cảm xúc. Với sự xuất hiện của họ, nhiệt độ trong nhà giảm mạnh.

Ác ý lạnh lẽo, giống như độc xà thè lưỡi, tràn ngập khắp căn phòng.

Bọn họ đều là Hunter, cùng tuổi với Alvin Dawkwe, nhưng mức độ ác linh hoá sâu hơn cả alox.

Có người hỏi: "Có thể xác định mối quan hệ giữa hắn và Twilight không?"

Alvin tỉnh bơ đáp: "Chuyện này không còn quan trọng nữa. Nếu hắn đến từ Twilight, thì sau khi biết tin, Twilight không thể không phản hồi."

"Nếu không phải, thì hắn sẽ truyền lại lời của ta."

Có người hỏi lại: "Vậy nên anh đã thực sự sẵn sàng để chết? Giáo hội vẫn cần sự tồn tại của anh."

Giọng Alvin tê tái: "Không sớm thì muộn ta cũng sẽ chết. Nếu ta có thể nhân cơ hội này để giết những kẻ những kẻ

ngoan cố trong Twilight, ta có thể tăng cơ hội trở lại giáo hội của Twilight.”

Sau khi giọng nói cất lên, căn phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Không ai nói chuyện nữa.

Phải mất một lúc sau, ai đó mới nói với một giọng điệu bí ẩn: “Nếu gián điệp của chúng ta ở Twilight, tác động được đến quyết định của Twilight thì tốt.”

“Thật đáng tiếc, chúng ta không có dạng gián điệp đó.”

……

Vào thời điểm này. Ở Thụy Sĩ, ở tầng hầm của giáo hội Giáo hội Twilight.

Trong căn phòng sạch sẽ được chuẩn bị đặc biệt cho bệnh nhân tâm thần Ryan.

Hannibal Lecter đang cầm một chiếc đồng hồ bỏ túi, thôi miên một người đàn ông mặc áo khoác trắng bị trói trên giường.

“Anh Ryan, nhìn cái kim đồng hồ này, nó đang không ngừng quay. Anh rất mệt mỏi, buồn ngủ, hơi thở chậm lại, và mí mắt đang nhắm lại.”

“Anh chuẩn bị ngủ…”

“Khi anh chìm vào giấc ngủ, anh sẽ được tiếp xúc với con người thật nhất của mình, và khi đó khả năng Hunter của anh cũng sẽ bại lộ.”

“Cho tôi niềm vui bất ngờ đi nào! Người bạn của tôi.”

Đối với Hannibal, trước khi lên đường đến gặp người Hunter tên Đỗ Duy, y phải giải quyết công việc của mình.

Ví dụ, thử thôi miên bệnh nhân đặc biệt này, tốt nhất là đánh thức sức mạnh đặc biệt có thể xoá bỏ năng lực Hunter của cậu ta.

Tuy nhiên, Ryan lại rất khinh thường, đối mặt với thôi miên của Hannibal, cậu ta không chút phản ứng.

Thậm chí, cậu ta còn chế giễu: "Tôi khuyên chú nên bỏ cuộc. Tôi đã chứng kiến quá nhiều chiêu trò giả danh bác sĩ của bệnh nhân tâm thần."

"Khi tôi chữa khỏi bệnh tâm thần cho chú, Chủ Nhiệm sẽ thăng chức cho tôi làm phó của ông ấy. Tôi có thể chịu đựng màn trình diễn ngu ngốc của cậu, nhưng tốt hơn hết cậu đừng đi quá xa!"

Hannibal đặt chiếc đồng hồ bỏ túi xuống và mỉm cười: "Anh Ryan, anh có tin tưởng Chủ Nhiệm không?"

Ryan nói tất nhiên: "Chủ Nhiệm là người có thể chĩa súng vào Viện trưởng Marilyn Monroe. Ông ấy là người dẫn dắt cuộc đời tôi. Ông ấy hứa với tôi sẽ thăng chức và tăng lương. Đương nhiên tôi tin ông ấy."

Hannibal liếm liếm môi, trong mắt lấp lánh dị sắc: "Tôi rất có hứng thú Chủ Nhiệm trong miệng của anh. Anh có thể thuận tới nói cho tôi biết tên của hắn không?"

Ryan nghe vậy, bèn nhìn Hannibal một cách ngạc nhiên.

Trong đầu gã đang nghĩ đến tên Chủ Nhiệm, nhưng gã không thể nhớ tên Chủ Nhiệm là gì, chỉ nhớ rằng hình như anh ta là người châu Á.

Vì vậy, Ryan khinh thường nói: "Chú? Chú nghĩ mình có tư cách biết tên của Chủ Nhiệm sao? Đừng tưởng rằng tôi không biết chú muốn nói xấu tôi với Chủ Nhiệm, bớt mơ tưởng đi!"

Hannibal nhắm mắt lại, hai tay duỗi thẳng và nắm chặt.

Sau vài lần lặp lại, y nở một nụ cười khát máu: “Anh Ryan, xét thấy tính đặc thù của anh, tôi đã cho anh đủ bao dung. Nhưng nếu chờ sau khi tôi tiếp xúc với kẻ vừa trở thành Hunter quay lại, nếu anh còn không chịu hợp tác và tôi sẽ biến anh thành bữa tối của mình.”

Trước khi trở thành Hunter, y là một con quỷ thích ăn thịt người …

Khả năng Hunter của y cũng liên quan đến điều này.

Nhưng Ryan lại càng khinh thường: “Chú định uy hiếp bác sĩ tâm lý? Dạng bệnh nhân gì mà tôi chưa gặp? Chú cho rằng tôi sợ sao?”

Nói xong, Ryan lại tự hỏi: “Hunter cái gì mà Hunter? Dưới con mắt của một bác sĩ chuyên nghiệp như tôi, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể biết được các chú đều bị bệnh.”

“Ồ, chú nói là đi gặp một bệnh nhân khác sao? Chú có thể giới thiệu cậu ta với tôi. Tôi là một bác sĩ chuyên nghiệp và tôi biết cách điều trị bệnh tốt nhất.”

Hannibal lắc đầu nói: “Không phải, Mr. Đỗ Duy sẽ không muốn gặp bệnh nhân tâm thần như anh.”

Nói xong hắn quay lưng bỏ đi.

Ryan, người bị trói, mở to hai mắt, có chút sững sờ.

Mr. Đỗ Duy?

Hình như đã nghe cái tên này ở đâu đó.

Chờ đã, là Chủ nhiệm! ! ! !

Gã lập tức hét lên: “Chủ Nhiệm, nhanh đến tìm tôi, có quá nhiều bệnh nhân ở Twilight. Tôi không thể chữa khỏi một mình, tôi cần sự giúp đỡ của anh!”

Ở ngoài cửa, Hannibal đóng cửa lại khi y nghe thấy điều này, đồng thời mỉm cười nhìn vào trong góc.

Ở đó, có một bóng dáng mơ hồ, nhưng chỉ cần nhìn đi chỗ khác, sẽ vô thức bỏ qua.

"Thưa ngài Hannibal, ngài còn muốn tốn bao nhiêu thời gian cho bệnh nhân tâm thần này? Nếu ngài không thể khiến anh ta nghe lời, tôi không ngại giúp ngài."

Giọng nói rất khàn, như thể dây thanh quản đã bị đốt cháy.

Hannibal cười không thay đổi: "Ông Depp, ông có biết câu chuyện về người chăn cừu và con cừu non không?"

Trong góc, kẻ tên là Depp ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì?"

Hannibal mỉm cười đi về phía kẻ đó: "Đây là một câu chuyện rất thú vị, từ từ tôi sẽ kể cho ông nghe."

……

Ở một nơi khác.

Đỗ Duy không biết rằng Giáo hội Twilight đã cử người tới tiếp xúc với hắn, kẻ đó là một Hunter có tên là Hannibal Lecter, và không biết rằng kẻ đó là một con quỷ ăn thịt trước trước khi trở thành một Hunter.

Tất nhiên, hắn không biết, một gián điệp có quan hệ sâu sắc với anh, theo cách mà không ai có thể tưởng tượng được, đã trực tiếp xâm nhập vào giáo hội của Twilight.

Hơn nữa còn do người của Twilight mang anh ta vào.

Còn hắn đã rời khỏi giáo hội, giờ đang ở cùng bà Senna, và buổi chiều hắn sẽ bay về New York với Alexis.

"Mr Đỗ Duy, khoản thù lao của cậu khi giải quyết vụ việc Mary Shaw lần này sẽ được chuyển vào thẻ ngân hàng cá nhân của cậu, khoảng 1 triệu."

“Tất nhiên, khi giáo hội cần cậu đối phó với những sự kiện ác linh, xơ hy vọng con có thể tiếp tục duy trì hiện trạng và làm đúng trách nhiệm của mình.”

Khi bà Senna mở lời, bà có thái độ công tư rõ ràng.

Đáp lại, Đỗ Duy mỉm cười, sau đó nói: “Con sẽ làm những gì mình nên làm, chỉ là khi giải quyết Mary Shaw, con đã mất một số vật phẩm đặc biệt. Con hy vọng sẽ được bồi thường.”

Bà Senna gật đầu nói: “Yêu cầu rất có lý, xơ sẽ chuẩn bị một món đồ cho con. Chẳng qua, ác linh liên quan đến gương mà lúc trước con yêu cầu tìm. Xơ đã tìm được, ác linh rất yếu, nếu con không rảnh, xơ sẽ cho người niêm phong lại và giao cho con.”

Chiếc gương ác linh là một phần trong kế hoạch của Đỗ Duy để giải quyết ác linh Đỗ Duy.

Nhưng với sự đồng bộ của ký ức, có thể không đạt được hiệu quả mong muốn.

Nhưng nếu ác linh trong gương này có thể đạt đến mức độ kinh dị như Mary Shaw thì vẫn có thể tạo ra những hiệu ứng bất ngờ.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy hắng giọng hỏi: “Còn có ác linh ma gương khác nguy hiểm hơn không?”

Chương 245: Ác linh nguy hiểm hơn ..

"Ác … linh nguy hiểm hơn?"

Bà Senna ngạc nhiên nhìn Đỗ Duy, bà nghi rằng mình có thể nghe lầm. Nếu không, làm sao có thể nghe thấy những lời … điên rồ như vậy?

"Xin cho phép xơ ngắt lời, Mr. Đỗ Duy, mặc dù bây giờ con là một Hunter, nhưng xơ phải nói với con rằng tâm lý của con rất có vấn đề, nguy hiểm hơn đồng nghĩa với khả năng tử vong lớn hơn."

"Ác linh không phải vật nuôi của nhà con, con thật sự có thể sẽ chết."

Nghe điều này, Đỗ Duy có chút xấu hổ, thật ra hắn không muốn tiếp xúc với những ác linh nguy hiểm, nhưng đáng tiếc là hắn không còn lựa chọn nào khác.

Bây giờ hắn đã dấn thân vào con đường này, không có cơ hội để quay đầu, hay dừng lại. Hoặc tiếp tục tiến về phía trước để giải quyết ác linh Đỗ Duy, hoặc chết ở lần xuất hiện tới của nó.

Hơn nữa, giờ hắn đeo mặt nạ của ác linh Đỗ Duy, có thể sử dụng một số khả năng của nó.

Đỗ Duy cho rằng đây được gọi là vay mượn…

Vì hắn đã vay mượn, hắn chỉ cần tận dụng nó một cách tốt nhất.

“Xơ Senna, xin đừng lo lắng cho con. Con biết chính xác những gì mình muốn làm, con chỉ muốn biết thông tin của ác linh, không nhất thiết sẽ đối phó với nó.”

Hắn do dự khi nhìn thấy đôi mắt của bà Sena, và ngay lập tức phân tích rằng người bên kia chắc chắn biết ác linh trong gương đáng sợ hơn.

Đây là một cơ hội tốt …

Bà Senna thở dài và trả lời: “Thôi, xơ và con không có liên quan gì, xơ không có nghĩa vụ phải ngăn cản con làm những gì mình muốn.”

“Trong khu công nghiệp cũ bị bỏ hoang của Sikelin, có một xưởng chuyên sản xuất gương. Đó là một khu phố rất thịnh vượng vào thế kỷ trước, nhưng giờ nó đã bị xóa bỏ hoàn toàn”.

“Xơ nhớ 5 năm trước, tin tức về ác linh bùng phát ở đó. Sau khi một đội Người Đuổi Quỷ tinh nhuệ đến đó, họ không bao giờ có thể ra khỏi khu phố cũ.”

“Sau đó, một Hunter trong giáo hội đã đến điều tra nhưng anh ta đã bị mất một cánh tay. Kể từ đó, giáo hội đã liên lạc với người của chính quyền địa phương và chặn toà bộ khu phố đó.”

“Nhưng xơ thật sự không khuyên con nên đi vào, bởi vì con chỉ là một Hunter mới.”

Nói xong, bà Senna dường như cảm thấy giọng điệu của mình có chút không ổn nên xua tay nói: “Xơ nói xong rồi, nếu muốn đi thì tốt hơn là nên báo với giáo hội. Còn không, lỡ xảy ra chuyện, sẽ không ai có thể giúp con.”

Đỗ Duy biết rằng bà Senna có thể nói với mình nhiều như vậy, không chỉ vì mình là một Hunter, mà còn vì mối quan hệ với Cha Tony.

Vì vậy, hắn chân thành cảm ơn: “Cám ơn xơ đã nhắc nhở.”

Bà Senna hừ lạnh: “Xơ không có gì phải nhắc nhở con. Nếu con thực sự muốn cảm ơn xơ, khi về nhớ nói với Cha Tony dùm xơ, để ông ấy không quên những gì đã nói.”

Đỗ Duy có chút khó hiểu: “Xơ và Cha Tony không có số của nhau sao? Nói chuyện điện thoại với ông ấy sẽ tốt hơn chứ?”

Bà Senna nhìn hắn thật sâu: “Anh bạn trẻ, con không hiểu được đâu. Có một số điều không thích hợp để nói riêng với ông ấy. Vậy thôi. Còn những thứ cần bù đắp cho con, xơ sẽ chọn cẩn thận và gửi đến nhà thờ, Cha Tony sẽ giao cho con.”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Được ạ.”

……

Đã 10 giờ chiều.

Đỗ Duy cũng Alexis đáp máy bay rời San Polia.

Chỉ có hai người trong toàn bộ khoang hành khách.

Đỗ Duy thấy vậy tò mò hỏi cô: “Vệ sĩ của em đâu, sao không thấy?”

Alexis và Đỗ Duy ngồi cùng nhau, lười biếng tựa vào vai hắn và nói một cách thờ ơ: “Họ là người của bố em, họ thuê một chiếc máy bay khác và rời đi. Em không thích khi chúng mình ở bên nhau, có những người khác làm bóng đèn ở bên cạnh.”

Đỗ Duy nhướng mày, hắn nhận ra bạn gái vừa nói là… đã thuê một chiếc máy bay khác …

Không khỏi phức tạp thở dài: “Có tiền thật là tốt…”

Alexis bật cười vì câu nói đó, và trợn mắt nhìn hắn: “Sau khi chúng ta kết hôn, tiền của em sẽ là của anh. Anh muốn tiêu

gì cũng được.”

Đỗ Duy lúng túng nói: “Anh không biết tiêu tiền.”

Alexis cong môi nói: “Anh yêu, anh có biết mình nói chuyện vụng về lắm không? Lúc này, anh nên nói, em cũng là của anh, hiểu không?”

Vừa nói, cô vừa khiêu khích thở vào lỗ tai Đỗ Duy, cảm giác ngứa ngáy, nhột nhạt, khiến người ta có chút hứng tình.

Dù đã ịch Alexis rất nhiều lần, nhưng Đỗ Duy vẫn chưa hoàn toàn thoải mái với chuyện tình cảm rực cháy giữa các cặp tình nhân.

Vì vậy, hắn giả vờ bình tĩnh và nói: “Nhân tiện, khi anh đang giải quyết sự kiện ác linh ở Yard, chiếc Cayenne của em đã bị lửa thiêu rụi, nhưng giáo hội đã gửi cho anh rất nhiều tiền, đủ để mua cho em một chiếc mới.”

Alexis ngạc nhiên nói: “Anh yêu à, tuy chúng ta có xe nhưng chi phí trừ tà của anh quá cao ,đúng không? Lần trước chiếc Subaru của anh bị cháy còn chưa tính, lần này lại bị thiêu nữa. Anh có chắc là mình đang thực sự trừ tà? Không phải đi ra ngoài đốt lửa?”

Đỗ Duy bất lực: “Anh chỉ có thể nói với em đó là trùng hợp.”

Alexis cũng bất đắc dĩ: “Được, nhưng anh không cần mua xe cho em, em thật sự không cần, quá phí tiền, anh cũng có thể tặng cho em thứ khác…”

Mặc dù cô ấy rất thích nhận quà từ bạn trai của mình, nhưng cô nếu để bạn trai phải tiêu tiền, cô cảm thấy rất không nỡ.

Đối với Alexis, Đỗ Duy là bạn trai đầu tiên của cô, và chắc chắc là người duy nhất. Suy nghĩ cho bạn trai phù hợp với tam

quan của cô.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Vậy anh sau khi trở về lên sẽ kế hoạch, chuẩn bị một bất ngờ vui vẻ cho em.”

Tuy nói như vậy, nhưng hắn cũng không hề nghĩ sẽ qua loa cho qua.

Bạn gái không muốn mình tiêu tiền quá nhiều, nhưng hắn cũng không thể chuẩn bị một món quà rẻ tiền.

Ừm……

Tốt nhất là món quà này thiết thực một chút.

Hắn không khỏi băn khoăn: 999 thỏi son có vẻ được đấy, thiết thực và lãng mạn.

Nhân tiện nghe nói son có đánh số màu?

Có vẻ mình phải chọn thật kỹ.

……

Vào thời điểm này, ở nhà thờ lớn San Polia.

Hai vị hồng y chưa từng phát biểu trong cuộc hop, đang đứng trước Đức Tổng Giám mục Skadi, và lắng nghe.

“Phó Sở Tài Phán của chúng ta đã rời đi, hai người đã tìm thấy những gì?”

Tổng giám mục khá Skadi vô cảm, và Đức Cha không còn dễ thương, hiền hoà như khi nói chuyện Đỗ Duy.

Một trong hai vị hồng y trầm giọng nói: “Hiện tại hắn chắc chắn là Hunter, xem ra đã mất đi năng lực của Hunter. Về phần lý lịch quá khứ, chúng ta tạm thời không tìm được.”

Tổng giám mục Skadi cau mày nói: “Không tìm được?”

Một người khác trả lời: “Cung không thể nói rằng không tra được. Con chỉ có thể nói rằng quá khứ của hắn rất đơn

giản, tra không được chút vấn đề nào. Hắn vốn là người phương Đông và đã ổn định cuộc sống sau khi đến New York.”

“Hơn nữa, lý do khiến hắn trở thành một Người Đuổi Quỷ là vì vô tình bị ác linh nhắm tới.”

“Cha biết đấy, không có Người Đuổi Quỷ nào ở New York trong suốt một thời gian dài. Hắn chỉ có thể chọn cách tự cứu mình, và hắn cũng bị nhiễm lời nguyền của nó …”

Tổng giám mục Skadi khẽ gật đầu và nói, “Đây là một thời kỳ phi thường. Chúng ta cho phép một số người tồn tại và cho phép hắn tiến vào cao tầng của giáo hội, nhưng chỉ giới hạn ở đây.”

“Chặn tất cả thông tin liên quan.”

Có người khó hiểu: “Không tiếp tục điều tra sao? Nhưng Đức Cha đã giao cho hắn vị trí phó Sở Tài Phán.”

Đức Tổng Giám mục Skadi bất lực nói: “Nhà của bạn gái hắn quá giàu, tra được cũng vô dụng. Ngay cả khi hắn thuộc thế lực khác, chúng ta cũng phải biến hắn thành một thành viên của giáo hội.”

Chương 246: Vị thần của khu đèn đỏ

Tối hôm đó.

Đỗ Duy trở lại nhà của Alexis.

Sau một thời gian xxx ở bên bạn gái, hắn nhận được cuộc gọi từ Cảnh sát Tom. Nói chung, giờ Tom đang ở với Cha Tony, hẹn Đỗ Duy đến nhà hàng để gặp mặt.

Dù là xã giao hàng ngày, nhưng có một số điều để nói về Ngôi nhà kinh dị.

Mặc dù Alexis không hài lòng lắm với Tom, nhưng cô là người biết lý lẽ. Nên để Đỗ Duy đi làm việc của mình trước, sau cùng cô vẫn mong chờ niềm vui bất ngờ do bạn trai chuẩn bị.

Suy nghĩ của một người phụ nữ thật đơn giản.

Đối với Đỗ Duy, hắn không định qua đêm ở nhà Alexis, dẫu sao trong ba lô của hắn vẫn có một ác linh - Pennywise.

Nếu Pennywise gây rắc rối nhỏ vào ban đêm, và khiến bạn gái mình sợ hãi, điều đó sẽ khá tệ.

Ngoài ra, hắn không thể không quay lại phòng khám để được tư vấn. Cái Bóng, Annabel và đồng hồ cổ đã ở nhà một mình 2 ngày. Nếu trì hoãn lâu hơn, có thể điều gì đó sẽ xảy ra.

Sau đó, Đỗ Duy lái chiếc McLaren GT mà Alexis mới đưa cho hắn, từ từ lái khỏi Furman.

……

Hơn mười phút sau.

Đến cổng một nhà hàng cao cấp ở Bắc Brook, Đỗ Duy dừng xe, cất chiếc ô và ba lô màu đen trên xe.

Vừa xuống xe, người phục vụ đã niềm nở chào hỏi: “Thưa anh, anh có hẹn trước không?”

Đỗ Duy nhẹ nói: “Bạn của tôi đã đợi tôi ở bên trong rồi, anh ấy tên là Tom.”

Người phục vụ vội gật đầu: “Vâng thưa ngài, mời đi theo tôi.”

Ngay sau đó, Đỗ Duy được người phục vụ đưa đến góc nhà hàng, nơi Cha Tony và Sĩ quan Tom đang ngồi.

Nhìn thấy Đỗ Duy đến, Tom lập tức đứng dậy chào hỏi, nhướng mày nói: “Này, người bạn yêu quý của tôi, anh không thể nào đoán được ngày hôm qua của tôi và Cha Tony thú vị như thế nào!”

Cha Tony xấu hổ nói: “Làm ơn đừng nghe ông ta, chúng tôi không làm gì cả, chúng tôi chỉ điều tra Ngôi nhà kinh dị.”

Đỗ Duy hơi kinh ngạc. Hắn có chút kỳ quái với thái độ của hai người, có chút che dấu, có vẻ rất không bình thường.

May mắn thay, cuộc sống của Tom dù sao cũng vô cùng tẻ nhạt, ngoại trừ đồn cảnh sát và ngôi nhà thứ hai chính là khu đèn đỏ.

Nhưng Cha Tony lại che che giấu giấu, lại có vẻ rất không bình thường.

Và nhiều thứ khác nữa……

Tom dường như đã nói rằng hắn sẽ đưa Cha Tony đi khu đèn đỏ…

Anh ta sẽ không thực sự đưa Cha Tony đến khu đèn đỏ sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Đỗ Duy tối sầm lại.

Cha Tony năm nay đã 60, nếu không làm linh mục thì chắc ở tuổi này Cha đã được nghỉ hưu rồi.

Lại nhìn vẻ mặt phờ phạc của Cha Tony, Đỗ Duy càng chắc chắn về suy nghĩ của mình.

Vì vậy, Đỗ Duy thở dài, quay đầu lại, thâm ý nói với Cha Tony: "Xơ Senna nhờ con nói cho Cha biết, hãy nhớ những gì Cha đã nói với xơ."

"Còn có, Cha đã già, không chịu nổi đâu."

Cha Tony đỏ mặt, ấp úng nói: "Cha … Cha hiểu."

Nhưng Tom lại bác bỏ lời của Đỗ Duy: "Tôi nghĩ lời của anh là sai."

Anh ta cũng nhún vai đắc thắng.

"Kể từ khi anh gọi cho tôi vào sáng hôm qua, tôi đã tự ngẫm lại về bản thân mình. Tôi đã đọc rất nhiều sách triết học và cuối cùng đã đi đến một kết luận tuyệt vời."

Đỗ Duy hỏi: "Kết luận gì?"

Tom duỗi một ngón tay ra, chỉ vào mình và nói: "Mọi người dành ít nhất 40% cuộc đời trên giường, 20 năm ở trường lãng phí, và sau khi tốt nghiệp, thời gian còn lại lãng phí cho công việc."

"Cuộc đời ai cũng lắm cay đắng, nên phải mưu cầu hạnh phúc".

"Cuộc sống của Cha Tony không hạnh phúc. Là bạn của ông ấy, tôi có nghĩa vụ phải làm cho ông ấy cảm thấy hạnh phúc."

Đang nói chuyện, Tom lại châm chọc Đỗ Duy: “Còn anh nữa, từ khi gặp tôi, anh hoặc là đang đối phó với ác linh, hoặc là trên đường giải quyết ác linh. Cuộc sống của anh quá nhàm chán.”

Nghiêm túc. Là một người bạn, Tom có thể cảm nhận rõ ràng Đỗ Duy chưa từng nở nụ cười từ tận đáy lòng mình dù chỉ một lần, người đàn ông này dường như có rất nhiều điều đè nén trong lòng.

Thậm chí, áp lực khiến hắn không thở nổi.

Tom nghĩ Đỗ Duy nên học hỏi từ mình, suốt ngày mặt như khúc gỗ, sống sót thì còn ích gì?

“Anh à, khu đèn đỏ đẹp hơn anh nghĩ rất nhiều. Chỉ cần đi với Cha Tony và tôi một lần thôi là anh sẽ mê mẩn.”

“Ba người chúng ta hợp thành đội, sẽ là hung thần của khu đèn đỏ!”

Nhe điều này, Đỗ Duy đen mặt nói: “Cám ơn anh, nhưng tôi không có hứng thú với khu đèn đỏ.”

Nói xong, hắn lại nói: “Tôi nhớ sáng hôm qua anh vẫn là bộ dáng vô hồn mà? Anh thay đổi chỉ trong một ngày?”

Tom đắc thắng cười: “Anh sai rồi, ngày dài như vậy, làm sao mà lãng phí được? Từ hôm qua đến chiều nay, Cha Tony và tôi đã trải qua một ngày vui vẻ.”

Cha Tony mặt đỏ hơn: “Ông Đỗ Duy, xin đừng nói với bà Senna, bếu không bà ấy chắc chắn sẽ làm phiền tôi.”

Điều này……

Đỗ Duy không biết phải nói gì.

Tom là bạn của hắn, thật là tốt khi anh ấy có thể thoát khỏi sự khó chịu do cái chết của Allen gây ra.

Nhưng cách này, có hơi lạ không?

Điều quan trọng nhất là Tom không hề cảm thấy mệt mỏi sau một đêm dài.

Thật là … trâu bò!

Hiếm khi, Đỗ Duy nói tục trong lòng.

Sau đó, hắn nhanh chóng đổi chủ đề: "Hãy kể cho tôi nghe về Ngôi nhà kinh dị …"

Sau câu này, bầu không khí lập tức trở nên nghiêm túc.

Tom ho và nghiêm nghị nói: "Là thế này, sau khi chúng ta rời khỏi Ngôi nhà kinh dị vào ngày mưa gió đó, một vụ tai nạn đã xảy ra. Camera giám sát đã chụp lại cảnh Ngôi nhà kinh dị biến mất trong mưa, chỉ còn lại một cái hố lớn trên mặt đất."

"Chúng tôi không thể xác định chính xác vị trí hiện tại của Ngôi nhà kinh dị. Nó có thể xuất hiện ở bất cứ đâu."

Đỗ Duy ánh mắt hơi lạnh: "Thật sự có thể chạy…"

Cha Tony cũng nói: "Đúng vậy, Cha đã thông báo cho giáo hội về vấn đề này, còn tình hình cụ thể phải chờ giáo hội tìm hiểu."

Vừa nói, Cha Tony lại ngập ngừng: "Ngoài ra, liên quan đến hình mẫu Satan mà con tìm thấy trên nóc của Ngôi nhà của khủng bố lần trước, giáo hội cấm chúng ta tiếp tục điều tra."

Đỗ Duy cau mày hỏi: "Tại sao?"

Khi hắn ở San Polia, không ai đề cập về nó với hắn.

Cha Tony lắc đầu và nói: "Điều này có thể liên quan đến một tổ chức bí ẩn. Dù sao thì cũng rất rắc rối, và giáo hội không muốn dính vào."

Đỗ Duy nghi ngờ hỏi: “Còn có thể phiền phức hơn Twilight hay Vidar sao?”

Trong 2 giáo hội này, một là tổ chức Hunter và một là tà giáo.

Cha Tony trả lời: “Rắc rối hơn những gì con nói, bởi vì tổ chức đó đã hoạt động từ thế kỷ trước, trong thế kỷ này không có tin tức nào, như thể chưa từng xuất hiện.”

Thật khó hiểu.

Chủ nhân của Ngôi nhà kinh dị từ đầu đến cuối không hề xuất hiện, sĩ quan Tom không thể tìm ra bất cứ thông tin gì, thậm chí anh ta còn không thể xác nhận sự tồn tại của người này.

Có thể hiểu rằng toàn bộ Ngôi nhà kinh dị được tạo ra bởi tổ chức bí ẩn này?

Đỗ Duy rất đau đầu, hắn lại hỏi: “Tổ chức này tên là gì?”

Cha Tony phun ra bốn chữ: “Giáo phái Vanity.”

“Trong các ghi chép của thế kỷ trước, các thành viên của họ rất bí ẩn, và số lượng rất ít. Có 13 người. Không ai biết họ là nam hay nữ.”

“Bởi vì họ luôn đeo mặt nạ …”

Chương 247: Nếu Cái Bóng có thể nói

13 là một con số rất cấm kỵ ở phương Tây, dù là ngày tháng hay con số đơn giản, nó đều bị chỉ trích.

Giáo phái Vanity trong miệng của Cha Tony, lấy 13 người làm cơ sở, và mọi người đều đeo mặt nạ.

Giáo phái này dường như đối lập với giáo hội chính thống. Dường như lại ẩn mình trong bóng tối, quan sát thế giới như một người ngoài cuộc. Nhưng rõ ràng, giáo phái Vanity có mục đích riêng của họ.

Đỗ Duy không khỏi nghĩ thầm trong lòng: Hư vinh là một loại ham muốn, tri thức, thân phận, địa vị, tiền bạc, duy trì lòng tự tôn tâm lý một cách giả dối, như vậy mới thỏa mãn.

Mặt nạ là một cái tôi cứng nhắc, giả tạo.

Đeo mặt nạ Vanity càng lâu, sẽ càng trở nên phụ thuộc, một khi tháo nó ra, nó sẽ làm tổn thương cơ và xương của người đeo.

Đặc điểm của giáo phái Vanity là những chiếc mặt nạ …

Còn mình có 2 chiếc mặt nạ, một chiếc chỉ có mắt và một chiếc không có ngũ quan.

“Sẽ có liên hệ?”

Đỗ Duy hỏi thầm trong lòng.

Tom ở bên cạnh, bỗng nở một nụ cười rất lạ.

Thậm chí, hắn còn không nhịn được cười thành tiếng.

Đỗ Duy và Cha Tony thấy vậy, không khỏi hỏi: “Anh đang cười cái gì?”

Tom nói hehe: “Lần trước khi làm nhiệm vụ ở quận Manhattan, các cô gái ở khu đèn đỏ đằng kia thích biểu diễn đeo mặt nạ.”

“Giáo phái Vanity này cũng thích đeo mặt nạ. Chậc chậc, nghe có vẻ lộn xộn …”

Nghe vậy, Đỗ Duy ngây người nhìn Tom.

Còn Cha Tony khá sửng sốt: “Sĩ quan Tom, con biết rất nhiều.”

Tom đắc ý nói: “Anh đừng lo, sau này có cơ hội, tôi nhất định sẽ dẫn anh đi xem.”

Đỗ Duy không nói nên lời: “Tốt hơn anh cứ tự đi một mình.”

Hắn không muốn tiếp tục chủ đề về Giáo hội Vanity.

Rốt cuộc, vì giáo hội không muốn điều tra nó, có nghĩa là giáo phái Vanity sẽ gây ra rất nhiều rắc rối.

Còn mình không có động cơ để liên hệ với họ, bớt dính vào thì tốt hơn.

……

8 giờ tối.

Đỗ Duy lái xe trở lại phòng khám tư vấn.

Trong màn đêm, toàn bộ phòng khám đều chìm trong bóng tối, lộ ra bầu không khí u ám nhàn nhạt, người ta không khỏi muốn né tránh.

Thấy vậy, Đỗ Duy cau mày, giờ hắn đang cầm một chiếc balo và một chiếc ô màu đen trên tay trái.

“Có vẻ như không ai trong số các chú chạy loạn.”

Chính xác mà nói, Cái Bóng và đồng hồ cổ không chạy lung tung, về phần Annabellele, vì thua lần cược trước nên nó không thể chủ động rời khỏi tủ đóng khung được nữa.

Nghĩ về điều này, Đỗ Duy vươn tay từ trong túi quần áo lấy ra chiếc mặt nạ nguyên bản, chỉ cần đeo chiếc mặt nạ này vào, tạm thời có thể sử dụng một số sức mạnh của ác linh Đỗ Duy.

Tất nhiên là một phiên bản suy yếu …

Tuy nhiên, dùng để đối phó với Cái Bóng, đã đủ rồi.

Két két……

Cánh cửa được đẩy ra.

Căn phòng tối đen như mực.

Do trời mưa ở New York những ngày gần đây nên không khí trong nhà tương đối ẩm thấp, và nhiệt độ giảm xuống rất nhiều.

Vì vậy, thay vì đóng cửa, hắn định hít thở không khí.

Vù…

Một cơn gió thổi qua, có hơi lạnh.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy ngơ ngác liếc nhìn, cuối cùng dừng ở cầu thang.

Ở đó, có một đôi mắt đỏ ngầu, trong bóng tối lặng lẽ nhìn chính mình.

Đầy ác ý …

Chiếc đồng hồ cổ treo tường vẫn như cũ không có biến hoá nào, nhưng không rõ tại sao, nó cho người ta cảm giác đè nén rất mạnh.

Được treo trong tủ treo bên cạnh, và con búp bê Annabelle từ từ quay đầu qua chỗ khác, cái đầu vẫn không nhúc nhích.

Đỗ Duy cũng không thèm để ý, bấm công tắc đèn xong, thản nhiên bước tới sô pha, đặt ba lô lên bàn cà phê.

Mở khóa kéo. Một quả bóng màu đỏ xuất hiện trong tầm mắt, màu đỏ chói, như thể được bao phủ bởi máu.

Bên trong quả bóng bay, có hình dáng mơ hồ của một chú hề.

Nhưng như thể nó đang bị xì hơi, quả bóng nhỏ hơn trước một cỡ.

"Tao không biết khi nào mày có thể trở lại trạng thái ban đầu."

Đỗ Duy duỗi cánh tay phải lấy ra. Ngay khi quả bóng bay tiếp xúc với không khí …

Bùm!

Cánh cửa phòng khám tư vấn tâm lý nặng nề đóng lại, luồng khí lạnh lẽo, vô cùng thê lương trực tiếp tràn vào, bóng đen ở trong góc khuếch tán lung tung như vật sống.

Một bóng đen xuất hiện sau ghế sô pha.

Hai mắt đỏ ngầu nhìn Đỗ Duy, dường như nghĩ đây là cơ hội nên vươn tay túm lấy đầu của Đỗ Duy.

Theo thói quen giết người của Cái Bóng, chỉ cần nó túm được đầu, nó sẽ vặt cái đầu xuống.

Nhưng đột ngột, một bàn tay bất chợt bắt lấy Cái Bóng.

Đỗ Duy quay đầu lại, chậm rãi đeo mặt nạ vào, hơi thở rùng rợn lặng lẽ nổi lên.

Trên bề mặt khẩu trang có nhiều vết nứt nhưng sờ vào rất chắc tay, không giống như trước đây, có thể vỡ bất cứ lúc nào.

Tại đôi mắt của mặt nạ, con ngươi đen lạnh lùng sắc bén, không có một chút tâm tình dao động.

Hắn đứng dậy với một tư thế vô cùng duyên dáng, cao ngạo nhìn Cái Bóng và nói với một giọng điệu khó hiểu: “Mày có biết không? Ác linh đeo mặt nạ do tao làm ra đã bị một tao khác giết chết.”

“Lá bài Joker đại diện cho trò chơi cũng đã được đồng hóa bởi một tao khác.”

“Tao bị mất 2 quân bài tẩy.”

“Vì vậy, bây giờ tao dự định tạo ra một ác linh mặt nạ khác.”

“Tao nghĩ mày rất thích hợp.”

Giọng nói lạnh lùng, cứ như không còn là con người nữa, mà càng giống ác linh Đỗ Duy hơn.

Đồng bộ hóa trí nhớ cùng với việc đeo mặt nạ, mượn sức mạnh của ác linh Đỗ Duy, ít nhiều hắn cũng bị ảnh hưởng.

Đương nhiên, ảnh hưởng lẫn nhau, ác linh Đỗ Duy cũng không tránh khỏi.

Và Cái Bóng dường như sợ hãi trước lời nói của Đỗ Duy, hai mắt đỏ ngầu, run rẩy cố gắng thoát ra.

Nhưng hoàn toàn vô ích.

Cánh tay phải ác linh hoá siết chặt, cho dù phản kháng rất mạnh, vẫn bị nắm rất chặt.

Giây tiếp theo, Đỗ Duy vung tay trái, chiếc mặt nạ không có ngũ quan bay lơ lửng trong không khí, bị hắn nắm lấy.

Bên cạnh, một con dao sắc bén cũng lặng lẽ hiện lên.

“Để tao đổi mặt cho mày.”

Giọng nói vừa rơi xuống.

Cái Bóng dường như cảm nhận được cái chết đang đến gần, nó chỉ có một cơ thể được tạo thành từ bóng tối, ngay lập tức như nước bị hòa tan.

Đỗ Duy liếc mắt, trong nháy mắt có một tia dao động không thể giải thích được.

Cái Bóng trực tiếp bị đóng băng.

Lúc này, toàn bộ thân thể của nó đã tan biến, phần lớn trượt xuống đất tan thành bóng đen, còn có một số bị Đỗ Duy nắm chắc, không thể chạy thoát.

Đây là một trong những khả năng của ác linh Đỗ Duy, đó có thể giam giữ người và ác linh.

Cái Bóng đang giãy giụa.

Đỗ Duy lấy một chiếc mặt nạ khác và từ từ che mặt.

Chỉ cần đeo mặt nạ lên Cái Bóng thành công, Đỗ Duy có thể cắt bỏ khuôn mặt của nó, đặt lại vào mặt nạ trống.

Ác linh mặt nạ mới được tạo ra chắc chắn sẽ mạnh hơn.

Điều quan trọng nhất là nó sẽ không bị ác linh Đỗ Duy tiêu diệt.

Chương 248: Thật sự đáng sợ

Phòng khám tư vấn tâm lý.

Cái Bóng đang cố chống lại Đỗ Duy đeo mặt nạ.

Cơ thể của nó đã tan vào bóng tối ngoại trừ đầu và hai cánh tay bị nắm chặt.

Nếu không có kỳ tích, thì chỉ có con đường chết.

Mà trong phòng khám tư vấn, không có kỳ tích.

Thái độ hiện tại của đồng hồ cổ chính là luôn đứng về phía Đỗ Duy, bất kể mục đích là tốt hay xấu. Còn Annabelle thì bị mắc kẹt trong chiếc tủ đóng khung và không có khả năng phản kháng. Không có ác linh nào có thể giúp được Cái Bóng.

Mặt nạ trắng từng chút một tiếp cận khuôn mặt của Cái Bóng, trong quá trình đó con dao sắc bén cũng nhằm chuẩn mục tiêu.

Nếu không phải Đỗ Duy cảm nhận được một sức mạnh không thể giải thích được mà mắt thường không nhìn thấy được đối kháng lại mình, thì hắn đã đặt chiếc mặt nạ lên mặt Cái Bóng.

Năng lực của ác linh Đỗ Duy mà hắn sử dụng được, tương đối yếu kém.

Giống như mượn acc siêu sao để đá Volta F04, dù chơi thế nào cũng kém xa chủ nhân acc đó.

“Có chút tác dụng……”

Đỗ Duy lạnh lùng nói, chậm rãi nói với Cái Bóng: “Có chống cự cũng vô ích. Vị trí giữa chúng ta đã hoàn toàn đảo ngược kể từ khi tao trở thành Hunter.”

Hắn đã có Pennywise để sử dụng. Mặc dù Cái Bóng vào một số thời điểm nhất định cũng khá hữu dụng, nhưng nó không quá kiểm soát được.

Bên cạnh đó, nó luôn muốn giết chính mình. Làm cho nó trở thành một ác linh có thể kiểm soát được là giải pháp tốt nhất.

Cái Bóng vẫn không chịu thua, nó vẫn đang giãy dụa, toàn bộ đầu lui ra sau một cách điên cuồng, giống như một con rắn, không chịu để cho Đỗ Duy đeo mặt nạ.

Điều này làm cho Đỗ Duy có chút nóng nảy.

Điều quan trọng nhất là hắn thấy rằng càng đeo lâu chiếc mặt nạ này, hắn càng cảm thấy say mê và không muốn tháo nó ra. Hắn tăng tốc để đeo mặt nạ cho Cái Bóng.

Két…

Mặt nạ che mặt của Cái Bóng, bầu không khí lập tức đóng băng.

Giây tiếp theo, sự dị thường xuất hiện. Phần cơ thể của Cái Bóng tan rã, như thể bị vỡ ra, trực tiếp tan vào trong bóng tối, rồi biến mất.

Phần đầu còn lại duy nhất của nó được đeo một chiếc mặt nạ, và giữ nó nằm yên một cách kỳ lạ. Không lơ lửng, cũng không rơi.

Như thể cơ thể của nó vẫn ở đó, nhưng nó trở nên trong suốt.

Đỗ Duy nhìn cảnh này, tự nhủ: “Mày bỏ đi một phần thân thể? Vẫn còn sống, hay là tao đã thất bại?”

“Không đúng, sau khi đeo mặt nạ, tao không thể thất bại.”

“Có đầu, có khuôn mặt, cũng có thể tạo ra một ác linh đeo mặt nạ…”

Hắn lắc đầu và quyết định tiếp tục.

“Quy luật bắt đầu …”

Nói xong, hắn cầm con dao nhọn trên tay phải, từ từ di chuyển dọc theo phần mặt nạ rồi xẻ xuống.

Con dao này có thể làm tổn thương ác linh, miễn là ác linh không có năng lực phản kháng.

Với quy luật thay đổi khuôn mặt, nó là kẻ thù tự nhiên của ác linh.

Thời gian trôi qua từng phút.

Một lúc sau, Đỗ Duy đã cắt bỏ “gương mặt” của Cái Bóng.

Hoàn toàn không hợp lý …

Bởi vì Cái Bóng thực ra không có khuôn mặt, ngoại trừ một đôi mắt, thân thể của nó chỉ là một đường viền mờ ảo.

Đỗ Duy tay trái cầm mặt nạ, tay phải ác linh hoá mang theo “khuôn mặt”.

Chỉ có mắt, còn lại là bóng.

Khuôn mặt này chỉ tồn tại ở trạng thái Quỷ Nhãn, người bình thường hoàn toàn không nhìn thấy.

Hoàn toàn khác với gương mặt của Hunter mà Đỗ Duy đã cắt khi ở Thành phố Massas.

Đặc biệt, lại quỷ dị…

Ở tại chỗ là thân trên của Cái Bóng, khuôn mặt đã bị cắt bỏ, nhưng dường như không có bất kỳ tác dụng nào.

Bởi vì ngoại trừ đôi mắt, nó không có ngũ quan nào khác trên mặt…

……

Sau một vài phút, trong phòng tắm trên tầng hai.

Đỗ Duy dùng tay trái nắm lấy cái đầu Cái Bóng đeo mặt nạ, dùng tay phải kéo căng "khuôn mặt" vào gương.

Cho ác linh đổi chính khuôn mặt của nó.

Đây là cách làm mặt nạ ác linh.

Cùng với sức mạnh của ác linh Đỗ Duy, hắn thậm chí không cần phải tìm một Hunter sắp trở thành ác linh để làm điều này.

Cảnh tượng rất kinh khủng.

Đỗ Duy đeo mặt nạ mới đứng trước gương, trên tay cầm một cái đầu đeo mặt nạ, tay còn lại dán "mặt" vào gương.

Có thể tiếp tục…

Trước sự ngạc nhiên của Đỗ Duy, không có gì xảy ra.

Mặt nạ ác linh mới vẫn chưa ra đời.

"Khuôn mặt" trong gương dính sát tấm kính, phản chiếu cái đầu đen của Đỗ Duy trên tay trái.

Đỗ Duy cau mày khi thấy cảnh này.

"Vì Cái Bóng không có cơ thể vật lý, nên quy luật thay đổi khuôn mặt không thể thành công?"

Hắn nghĩ vậy nhưng lại càng khó hiểu hơn.

Đầu của Cái Bóng đã được chính hắn tháo ra, và "khuôn mặt" của nó cũng được hắn tháo ra theo cách này.

Nếu quy luật thay đổi diện mạo không thể thành công, không có nghĩa là những gì hắn đã làm đơn giản là vô ích?

Hắn nản lòng, bắt đầu yên lặng suy tư.

Dù sao thì khuôn mặt của Cái Bóng cũng đã bị lấy xuống, hắn đã có điều kiện tiên quyết để thay đổi khuôn mặt.

Sau đó, vấn đề phát sinh chỉ có thể là do Cái Bóng.

Nó bỏ đầu nhưng thực ra nó chưa chết.

Nói cách khác, tôi chỉ nhận được khuôn mặt của ác linh, nhưng không phải là ác linh thực sự.

Đỗ Duy liếc nhìn cái đầu bị tay trái của mình nắm giữ.

Thực ra thứ mà hắn chộp được chính là chiếc mặt nạ, bởi vì đầu của Cái Bóng chỉ là một cái bóng, ngoại trừ cánh tay phải ác linh hoá ra, hắn hoàn toàn không thể chạm vào ác linh.

Nó không có thực thể.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy đột nhiên thấp giọng cười nói: "Nếu như tao là Cái Bóng, vậy tao có thể thay đổi sắc mặt…"

Lời vừa nói, hắn trực tiếp đeo mặt nạ không có ngũ quan lên.

Đầu của Cái Bóng cũng trùng với đầu của hắn.

Đột ngột, ác ý lạnh lùng đánh vào ý chí của Đỗ Duy như thủy triều.

Nhưng hắn không bị ảnh hưởng theo bất kỳ cách nào, trừ việc cảm thấy hơi lạnh.

Cốc cốc cốc ……

Cốc cốc cốc ……

Tiếng gõ máy móc, đều đặn vang lên, tiếp đó cánh cửa phòng tắm đóng lại.

Một cái bóng không đầu đứng ở ngoài cửa, nó gõ cửa một cách máy móc, khí tức kinh dị rất mạnh.

Rắc…

Chiếc gương trong phòng tắm dường như không thể chịu được áp lực này, những vết nứt bắt đầu xuất hiện. Cuối cùng, nó vỡ tung.

Các mảnh kính vỡ bay tứ tung, cả bóng đèn trong phòng tắm cũng phát nổ.

Các mảnh vụn thủy tinh ở khắp nơi trên mặt đất.

Tiếng gõ cửa cũng đột nhiên biến mất.

Đỗ Duy từ từ tháo 2 chiếc mặt nạ trên mặt của mình xuống.

Trước hết, cái không có ngũ quan đã trải qua một sự thay đổi kỳ lạ, vị trí vốn không hề có mắt, đột nhiên sinh ra 2 cái hốc.

Kế đó, là mặt nạ đầu tiên. Láng bóng, và sạch sẽ.

Đỗ Duy nhận thấy rằng một số vết nứt ban đầu của nó đang dần biến mất, nếu 2 chiếc mặt nạ không giống nhau, rất dễ nhầm lẫn chúng.

“Xem ra, chỉ cần mượn sức mạnh của ác linh Đỗ Duy, sẽ tăng tốc độ chữa trị chiếc mặt nạ này.”

“Sau khi vết nứt biến mất hoàn toàn, chắc rằng nó sẽ xuất hiện trở lại.”

Đỗ Duy hít sâu một hơi rồi mở cửa phòng tắm.

Nhưng đầu hắn trông hơi mờ, như thể bị phủ lên một cái bóng …

Chương 249: Phiên bản Đỗ Duy của Cái Bóng

Ngoài cửa phòng tắm.

Ngay lúc Đỗ Duy vừa mở cửa, cảnh tượng đập vào mắt, đã khiến hắn dừng lại.

Cái Bóng mất đầu đứng ở bên ngoài, nó vươn tay giơ lên, bày ra tư thế cứng ngắc không rõ làm gì. Mới nhìn giống như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Mày đang tìm đầu của mình?”

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn nó, giọng nói rất bình tĩnh.

Cái Bóng dường như nghe thấy âm thanh, lập tức vươn tay chộp lấy.

Đỗ Duy cau mày, trực tiếp đeo chiếc mặt nạ mới vào. Chỉ để thử xem mặt nạ mới có giữ được khả năng ban đầu hay không.

Khi chạm vào thấy lành lạnh. Ác ý vô cùng hỗn loạn cứ đập thình thịch trong tâm trí, dường như từ đầu của Cái Bóng truyền đến.

Hoàn toàn khác với ác linh mặt nạ trước đây, mặt nạ mới này dường như có chút không kiểm soát được.

Ác ý cực mạnh cũng lan tràn dọc theo Đỗ Duy thành hình vòng tròn.

Hắn đang đeo một chiếc mặt nạ mới, xuyên qua 2 cái lỗ, có thể nhìn thấy con ngươi đỏ ngầu bên trong.

Tính tình đã thay đổi rất nhiều. Không giống Đỗ Duy, mà giống Cái Bóng hơn.

Lúc hắn đeo mặt nạ vào, kim đồng hồ cổ treo tường ở tầng một đột nhiên dừng lại một lúc, rồi lại tiếp tục quay.

Cái Bóng phát hiện ra Đỗ Duy, lao thẳng vào hắn.

Điều này làm cho Đỗ Duy có chút khó hiểu, bởi vì hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng sau khi đeo mặt nạ lên, giống như được bao phủ bởi một lớp vỏ ác linh. Hiệu quả chả có vấn đề gì cả, thậm chí còn che giấu tốt hơn.

Nhưng Cái Bóng dường như không bị ảnh hưởng.

Trong đầu Đỗ Duy chợt hiện lên một ý nghĩ, Cái Bóng chính là nạn nhân, hắn đã lấy đi đầu và mặt của nó, nhưng nó chưa chết, chỉ một phần chui vào mặt nạ.

Theo một nghĩa nào đó, đây có chút tương tự với lá bài Joker.

“Mày muốn cái đầu của mình, tao sẽ trả lại cho mày.”

Nghĩ đến đây, cánh tay phải ác linh hoá của Đỗ Duy nắm lấy ngọn nguồn hỗn loạn và hiểm độc ở sau ót, trực tiếp kéo đầu Cái Bóng ra.

Ở phía đối diện, Cái Bóng sững người, lập tức chuyển mục tiêu, dùng hai tay ôm đầu, nhét vào vị trí ban đầu.

Tuy nhiên, đôi mắt của nó biến mất hoàn toàn, đúng hơn là toàn bộ khuôn mặt biến mất.

Bầu không khí, một chút lúng túng …

Đỗ Duy đeo mặt nạ, hai mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm Cái Bóng trước mặt, Cái Bóng mất đi mắt, đối diện thẳng với Đỗ Duy.

Nó do dự và chìm thẳng vào bóng của sàn nhà.

Toàn bộ phòng khám tư vấn tâm lý cũng đã được "dọn dẹp" rất nhiều.

"Cái Bóng đi rồi?"

Đỗ Duy nhìn cảnh này, nhíu mày, vội vàng chạy ra ngoài kiểm tra.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, toàn bộ ngôi nhà không có dấu vết của Cái Bóng.

Nó dường như đã thực sự chạy trốn khỏi nhà.

"Chẳng lẽ đã có sự cố?"

Đỗ Duy buột miệng, Cái Bóng là ác linh, lúc trước ở phòng khám tư vấn, mục đích của nó luôn là tìm cơ hội giết chết hắn.

Nhưng lần này, hắn đã gỡ bỏ khuôn mặt của nó và hoàn thành quy luật thay đổi khuôn mặt.

Có thể hiểu là một ác linh mặt nạ mới.

Nhưng chỉ một phần của nó nằm trong mặt nạ, và nó vẫn có thể đi lang thang bên ngoài.

Một ác linh lưu lạc bên ngoài là không ổn định, và cùng với môi giới phát động kích hoạt của Cái Bóng, nhìn thấy nó sẽ trở thành mục tiêu của nó, điều đó sẽ gây ra rắc rối lớn.

"Và nhiều thứ khác nữa……"

Đỗ Duy chạm vào chiếc mặt nạ mới trên mặt mình, hắn bỗng có thể cảm nhận một mối liên hệ cực kỳ mạnh mẽ.

Hơn nữa, cảm giác được khoác lên mình lớp vỏ bên ngoài của ác linh mạnh mẽ hơn nhiều so với lần đầu đeo mặt nạ.

Sự thay đổi này chỉ xuất hiện sau khi Cái Bóng biến mất.

Đỗ Duy nheo mắt, quay đầu bước vào phòng tắm, hắn cúi đầu nhìn mảnh kính vỡ.

Mọi mảnh kính đều phản chiếu một người đàn ông đeo mặt nạ, và có một Cái Bóng phủ trên người của hắn.

“Vậy ra, mày đã trở thành vỏ của tao…”

Đỗ Duy cởi bỏ mặt nạ, lộ ra vẻ mặt tái nhợt lạnh lùng.

Giây tiếp theo, Cái Bóng hiện ra từ bóng lưng của hắn, vẫn không có mắt, nhưng sự ác độc càng thêm nồng đậm.

Nó đang run rẩy, nhưng nó giống như đang tức giận tột độ.

Đỗ Duy quay đầu, vô cảm liếc nhìn nó: “Mày không thể từ chối tao.”

Cái Bóng lập tức lùi lại rồi lại biến mất.

Lần này, nó không rời khỏi phòng khám tư vấn.

Chỉ là Đỗ Duy biết ý tưởng giết chết mình của Cái Bóng còn mạnh hơn trước, nhưng chắc chắn không thể làm được.

Quan trọng nhất là, nó đã trở thành ác linh mặt nạ mới.

Chỉ cần đeo mặt nạ, nó sẽ trở thành lớp vỏ của mình.

Lại tạo ra lá bài tẩy cho mình.

Đỗ Duy bước ra khỏi phòng tắm, trong lòng có chút nhẹ nhõm.

Hắn nhìn tầng trệt yên lặng, suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: “Đeo mặt nạ, mình là Cái Bóng, năng lực ước nguyện của lá Joker cũng có thể phân vào cái bóng.”

“Và nếu mình đối phó một ác linh mới, thì Cái Bóng sẽ là thứ bị căm thù.”

“Sẽ không liên quan gì tới mình.”

“Sau khi người từ Giáo hội Twilight đến liên lạc với mình, mình đoán vật phẩm bù đắp của giáo hội cũng đã được đưa

đến. Sau đó, mình có thể đến thành phố Sikelin để tìm chiếc gương có ác linh nguy hiểm hơn."

Chống lại ác linh Đỗ Duy, ác linh gương bình thường không thể phát huy tác dụng, nhưng ác linh gương nguy hiểm và đáng sợ hơn, không thể bỏ qua. Ít nhất, phải ngăn chặn nó một thời gian.

Nhưng trước đó, Đỗ Duy phải tìm cách trải qua nỗi đau của ác linh hoá, và khôi phục khả năng Hunter mà hắn nên có.

Vào thời điểm này, smartphone của hắn đột nhiên reo lên.

Người gọi là Alexis.

Bấm nút trả lời và nghe thấy giọng nữ ngọt ngào ở đầu dây bên kia: "Anh yêu, anh về nhà chưa nè?"

Đỗ Duy đáp: "Anh về nhà được một thời gian rồi."

Alexis khó chịu nói: "Anh đã ở nhà một lúc, sao không báo cho em, nhắn tin cũng được mà."

Đỗ Duy xấu hổ nói: "Về đến nhà thì anh còn phải xử lý một số việc, gương ở nhà bị hỏng nên phải dọn dẹp."

Alexis đột nhiên nói: "Thì ra là như vậy. Nhân tiện, thứ Năm tuần sau ba mẹ em sẽ đến New York gặp em. Lúc đó anh phải tới nha, em sẽ đưa anh đến gặp ba mẹ."

Đỗ Duy tính toán thời gian, hôm nay là thứ sáu ngày 5 tháng 6, còn 6 ngày nữa là đến thứ năm tuần sau.

6 ngày là đủ để tự mình giải quyết hầu hết những rắc rối.

Vì vậy, hắn cười và nói: "Tất nhiên là anh có thời gian, nhưng anh phải chuẩn bị một phần quà gặp mặt cho đàng hoàng. Ba mẹ của em có thích thứ gì không?"

Alexis khịt mũi nói: "Quà tặng? Anh định chuẩn bị gì cho họ? Như vậy không phải là lãng phí tiền sao?"

Đỗ Duy khó hiểu nói: “Nếu gặp phụ huynh, thường nên chuẩn bị quà.”

Alexis khịt mũi nói: “Nhưng anh phải tốn tiền để chuẩn bị quà. Em cảm thấy rất khó chịu khi nghĩ đến cảnh anh bỏ tiền ra để tặng qua cho ba mẹ em.”

Đỗ Duy cười nói: “Vậy thì làm sao giờ?”

Alexis nói: “Em sẽ lo chuyện quà cáp. Sau đó chúng ta sẽ đi mua sắm và xem những gì cần mua. Còn điều bất ngờ mà anh chuẩn bị cho em thì sao?”

Đỗ Duy trả lời: “Anh vẫn chưa đặt hàng, và có vẻ như quá trình này khá phức tạp. Anh cần chút thời gian.”

Alexis bối rối hỏi: “Đặt hàng à? Quá trình rất phức tạp. Anh đã mua gì vậy? Không phải là xe hơi chứ?”

Đỗ Duy giải thích: “Không phải xe mà là son, nhưng anh phát hiện số lượng màu của son quá ít, không đủ số lượng mà tôi muốn.”

Alexis hít một hơi: “Anh muốn mua bao nhiêu?”

Đỗ Duy nói: “999, anh nghĩ rằng nó rất là thực tế và rất lãng mạn.”

Alexis: …

Chương 250: Lời nguyền?

Đêm đó, trụ sở của Giáo hội Twilight.

Sau khi Hannibal bước ra khỏi nhà thờ, gã lấy khăn ăn sạch lau khóe miệng, rồi ném vào thùng rác.

Mặc dù đã là một người đàn ông trung niên nhưng sức hấp dẫn của gã không hề suy giảm, trong bộ vest - toàn thân gã toát lên sức hút chết người. Trưởng thành và ổn định, rất thanh lịch.

Khiến người ta cảm thấy đây là người rất thân thiện.

Sau đó, gã thản nhiên gọi taxi: "Đi sân bay."

Ngồi ở phía sau xe, Hannibal nhắm mắt lại trong chốc lát, hắn dường như rất vui vẻ, nụ cười không hề biến mất.

1 giờ sau, xe taxi dừng ở sân bay.

Hannibal lấy ví từ trong túi và mở ra, ở giữa hai lớp ví ngoài vé máy bay và tiền mặt còn có tấm ảnh của một người đàn ông với khuôn mặt lạnh lùng.

"Tôi nghe nói bạn cũng là một bác sỹ tâm lý. Tôi rất mong chờ cuộc gặp của chúng ta vào ngày mai. Đó hẳn là một cuộc giao lưu rất vui vẻ."

Hannibal mỉm cười và bước vào sảnh sân bay.

……

Mà lúc này, một đoàn tàu cũng từ từ chạy đến Thụy Sĩ.

Bên trong tàu, James dựa vào cửa sổ, hơi run rẩy nhìn ra bên ngoài, vai phải được quấn băng, còn có chút máu khô nhàn nhạt.

Bên cạnh là một người phụ nữ trung tuổi, sống mũi của cô ấy dường như đã bị thương, có vết lõm rõ ràng.

“Anh James, ngày mai chúng ta đến trụ sở của Twilight. Anh cứ yên tâm ngủ đi, không ai quấy rầy.”

James lắc đầu khi nghe điều này và nói: “Corvi, giờ tôi không buồn ngủ.”

Kể từ khi nhận được gợi ý bí mật từ giáo hội, James đã biết trước số phận của mình, anh trở thành một cái đinh của giáo hội, để thúc đẩy sự trở lại của Twilight.

Vì vậy, sau khi các thành viên của Giáo hội Twilight liên hệ với mình, anh ấy đã lựa chọn tham gia.

Tất nhiên anh biết rằng không phải tất cả những ai tham gia Giáo hội Twilight như mình đều là một gián điệp, hầu hết họ là những Hunter đã từ bỏ đức tin của chính mình.

Người phụ nữ tên Corvi nhẹ nhàng nói: “Anh không cần phải quá nhạy cảm. Bản chất của Giáo hội Twilight là đối phó với ác linh và giải quyết tai hoạ ngầm ác linh hoá của các Hunter.”

“Twilight và giáo hội có cùng nguồn gốc, anh có thể sử dụng Twilight như một nơi ẩn náu khác cho tâm hồn mình.”

James lạnh lùng nói: “Tôi đã hoàn toàn thất vọng về giáo hội. Tôi đã mất đi cánh tay phải của mình và cứu rất nhiều Người Đuổi Quỷ, nhưng cuối cùng tôi thậm chí còn không có cơ hội tham gia Sở Tài Phán.”

“Nếu Twilight có thể cho tôi đãi ngộ tốt hơn và giải quyết tai hoạ ngầm cho tôi, Twilight sẽ là ngôi nhà duy nhất của tôi.”

Người kia gật đầu nói: “Hi vọng là như vậy.”

……

Ngày 6 tháng 6.

6 giờ sáng.

Trong phòng ngủ trên tầng hai của phòng khám tư vấn tâm lý.

Đỗ Duy đột ngột ngồi dậy khỏi giường, mồ hôi nhễ nhại, tiếng thở gấp gáp lộ ra nội tâm lo lắng.

"Tôi……"

"Hình như tôi gặp ác mộng…"

Giọng hắn hơi khàn, như thể cảm thấy mất nước sau một cơn ác mộng.

"Quái lạ, từ khi lời nguyền của nữ tu bị suy yếu, tôi chưa bao giờ nằm mơ nữa. Tại sao tôi lại đột nhiên gặp ác mộng?"

"Và, tại sao tôi không nhớ gì cả?"

Sắc mặt của Đỗ Duy rất tái nhợt, đứng dậy mở rèm cửa.

Bầu trời bên ngoài vẫn còn mờ mịt.

Tuy lúc hắn trở về mưa ở New York đã ngừng rơi, nhưng trời vẫn còn nhiều mây nên mặt trời đáng lẽ đã mọc vào lúc này chỉ còn là một góc mờ nhạt.

Đỗ Duy cảm thấy có gì đó không ổn. Hắn giờ ngày càng giống với ác linh Đỗ Duy, nếu không phải điểm neo giữ vững vàng, từ lâu hắn đã mất kiểm soát.

Nhưng ác linh Đỗ Duy lúc này đang đồng hóa quân bài Joker, nó không thể hoàn thành nhanh như vậy, có lẽ phải một tuần.

Có thể nói là thân mình còn lo không xong.

Và vì thế……

"Là nó?"

Đỗ Duy bước đến móc áo lấy ví ra, trong ngăn bên trong của chiếc ví có một chiếc nhẫn khắc chữ Val …

Nguyên nhân của lời nguyền phát động với hắn, là do chiếc nhẫn này gây ra.

Là The Nun, tạm dịch là nữ tu.

Tổng cộng Đỗ Duy đã chạm trán với 2 nữ tu. Nữ tu đầu tiên mà hắn nhìn thấy trong mơ suốt 1 tuần trong tháng 5, cứ mỗi lần mơ là thấy nó. Nó rất đáng sợ, giống như một con quỷ. Nhưng nữ tu này tương đối yếu ớt, hoặc nó chỉ là biểu hiện bên ngoài của lời nguyền, sau khi nhảy ra khỏi giấc mộng, nó đã bị ác linh Đỗ Duy giết chết.

Nữ tu thứ hai chính là em gái của Marilyn Monroe ở Bệnh viện Tâm thần Hill, mụ ta cũng là một trong những người bị nhiễm lời nguyền, sau khi chết, mụ trở thành người mang lời nguyền, một ác linh thay thế.

Nó gần như đẩy Đỗ Duy đến tình thế tuyệt vọng, và cuối cùng đã bị giết trên xe buýt.

Vì vậy, lời nguyền của Đỗ Duy cũng đã bị suy yếu một phần.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy cau mày nói: “Nhưng mình đâu có mơ tới nó, sao vẫn dính nguyền rủa.”

Trong khoảng thời gian này, sau khi lời nguyền bị suy yếu, nó đã ở trong trạng thái im lặng.

Không có ác mộng hay nữ tu.

Hơn nữa, biểu hiện của lời nguyền là một cơn ác mộng, bạn không thể di chuyển trong giấc mơ, bạn chỉ có thể cảm thấy nữ tu đang lơ lửng trên mình, và bạn chỉ có thể mở mắt trước khi cơn ác mộng kết thúc.

Mỗi cơn ác mộng, nữ tu sẽ đến gần với chính mình hơn.

Khi đến điểm cực hạn, nó sẽ nhảy ra khỏi giấc mơ.

“Phù…”

Đỗ Duy thở ra một hơi, mơ hồ có một ý nghĩ rất tồi tệ.

Hắn đã gặp một cơn ác mộng nhưng không nhớ được nội dung, có thể cơn ác mộng đã bị nuốt chửng cũng không chừng.

Nếu đúng như vậy, nữ tu nhất định sẽ lại xuất hiện.

Ánh mắt của hắn có chút căng thẳng, không khỏi chế nhạo: “Tao cùng ác linh Đỗ Duy giết mày hai lần, cho dù mày lại ra tay, tao vẫn có thể giết mày lần thứ ba.”

Nếu là trước đây, Đỗ Duy có thể cảm thấy rất căng thẳng và cố gắng hết sức để đối phó với lời nguyền và tìm ra giải pháp.

Nhưng hắn không còn là Người Đuổi Quỷ gà mờ của ngày xưa.

Thủ đoạn, năng lực, lá bài tẩy. Đỗ Duy không hề thiếu.

Rắc rối lớn nhất của hắn hiện giờ là khi sắp nắm vững cách đánh bạc, sẽ bị “mình” khác đồng hoá với tà linh.

Còn đối với nữ tu?

Ra sau mà đứng nha mụ già…

Muốn giết ác linh “hắn”, nhưng không chỉ có một nữ tu, bao nhiêu hắn cũng nhớ không rõ.

……

10 giờ sáng.

Đỗ Duy ngồi trên sô pha, vừa ăn sáng vừa viết trên giấy.

Mục đầu tiên ghi họ và tên.

Xuống chút nữa, là vấn đề đang chờ xử lý.

[Tai hoạ ngầm của ác linh hóa: giáo hội cung cấp một dây chuyền thánh giá, điều này tạm thời được giải quyết]

【Giáo hội Twilight: Đang chờ liên lạc để chuyển tin rằng Alvin sắp chết】

[Ác ma Đỗ Duy: Điều quan trọng nhất, tôi cần đến thành phố Sikelin để gặp ác linh trong gương đáng sợ hơn]

【Năng lực của Hunter: ……】

Chương 251: Tiền xu

2:09 chiều, Ngày 6 tháng 6,.

Sau khi ăn tối tại nhà của Alexis, Đỗ Duy lên đường đến nhà thờ.

Cuộc sống nhàn nhã nửa ngày đối với hắn rất đáng quý.

Lái xe trên đường dành cho ô tô ở Bắc Brook.

Trong xe, Đỗ Duy bấm còi để thúc giục chiếc xe phía trước.

Hắn hơi giật mình nhìn người đi đường trước mặt và cảnh tượng tĩnh mịch, trong lòng hiện lên một ý nghĩ già dặn.

"Kể từ ngày 14 tháng 5, dường như mình chưa từng trải qua cuộc sống mà một người bình thường nên có."

Đỗ Duy nói xong lời này, trong lòng đột nhiên muốn hút thuốc.

Vì vậy, hắn bèn lấy ra thuốc và zippo, nhưng sực nhớ chiếc zippo này chỉ có thể châm lửa khi ác linh xuất hiện.

Vì vậy, hắn trực tiếp đi vào ác linh hoá.

Đã có một tiếng tách.

Bấm zippo, ngọn lửa đỏ bốc lên, làn khói mờ ảo bay ra khỏi cửa kính theo từng nhịp lăn bánh của chiếc xe.

"Mình phải điều chỉnh tâm lý. Nếu căng thẳng trong thời gian dài, sớm muộn gì cũng ảnh hưởng đến tâm lý."

Đỗ Duy nói, nhấn ga hơn nửa chân, tốc độ xe lập tức tăng lên.

……

Mười phút sau, trước cổng của nhà thờ ở Bắc Brook.

Ngay khi Đỗ Duy dừng xe, đúng lúc nhìn thấy Cha Tony đang vất vả xách một chiếc rương sắt nhỏ bước vào nhà thờ.

“Này, Mr. Đỗ Duy, thật là trùng hợp. Cha vừa nhận được đồ do giáo hội gửi tới.”

Cha Tony nhìn vào chiếc McLaren GT, và ngay lập tức nhận ra Đỗ Duy, ông chào hắn, rồi đặt tạm chiếc rương xuống, có vẻ rất nặng.

Đỗ Duy mở cửa xe, bước xuống cười nói: “Con vừa rời khỏi nhà của bạn gái, nên ghé qua xem một chút.”

Vừa nói chuyện, hắn vừa liếc nhìn hộp sắt dài khoảng 30cm, dày 10cm, bề mặt phủ một lớp sơn đen, nhưng có vài chỗ đã bong tróc, lộ ra hoa văn trừ tà được chạm khắc.

So với trước đây, Đỗ Duy không còn là một Người Đuổi Quỷ non nớt nữa, hắn đã có rất nhiều kinh nghiệm và biết rất rõ một số phương pháp trừ tà.

Mặc dù những phương pháp đó không có nhiều tác dụng sau khi hắn trở thành một thợ săn, nhưng chúng vẫn có thể hữu ích vào những thời điểm nhất định.

Ví dụ, bây giờ.

“Chiếc rương này được dùng để giam cầm môi giới của ác linh, đúng không ạ?”

Đỗ Duy khó hiểu: “Vậy thứ mà giáo hội cho con là ác linh?”

Cha Tony lau mồ hôi trên trán: “Cũng không khác mấy, chúng ta đi vào trước hẵng nói. Dù sao thứ này cũng rất đặc

biệt, có chút giống với lá bài Joker trước đây của con, nhưng chắc không hữu dụng đượcnhư vậy.”

Nói xong, ông vẫy tay với Đỗ Duy, biểu thị rằng ở đây không tiện nói chuyện.

Đỗ Duy lạnh nhạt gật đầu, đỡ lấy chiếc rương sắt từ Cha Tony.

Vào tay thì hơi chìm xuống, chắc khoảng 15 ký.

Và điều này càng khiến hắn tò mò hơn nữa, chẳng lẽ trong rương có thứ gì đó giống như khẩu súng kíp của James?

Sau khi đồng bộ trí nhớ với ác linh Đỗ Duy, hắn cũng biết được tin tức về James, và hắn có chút nóng mắt với khẩu súng kíp.

Rất nhanh, Đỗ Duy và cha Tony đến phòng tiếp tân của nhà thờ.

Rầm ……

Một âm thanh nặng nề vang lên, Đỗ Duy đặt rương sắt xuống đất.

Cha Tony thấy vậy, bèn nói: “Con có thể tự mở nó ra, còn Cha sẽ uống một tách cà phê. Con có muốn uống một tách không?”

Đỗ Duy liếc ông một cái, cau mày nói: “Tinh thần của Cha không được tốt lắm, còn chưa nghỉ ngơi sao?”

Cha Tony lúng túng trả lời: “Hôm qua trung sĩ Tom rủ Cha ra ngoài giao lưu nên về hơi muộn”.

Ừm …

Đỗ Duy không biết nói gì: “Quên đi, Cha cứ đi rót cà phê, nhân tiện rót cho con một ly.”

Cha Tony ngạc nhiên hỏi: “Tối qua con có đi giao lưu không?”

Ông nhớ sau bữa tối cũng đã 8 giờ, Đỗ Duy lẽ ra phải về nhà từ lâu.

Đỗ Duy khóe miệng giật giật: “Con cũng chỉ là nghỉ ngơi không tốt.”

Cha Tony ồ một tiếng, khuôn mặt già nua đỏ bừng và vội vàng rời đi.

Đỗ Duy thở dài vô cùng bất lực, nếu biết chuyện này, thà rằng không giới thiệu Tom với Cha Tony.

Người tuổi này, còn dính tới gái gú, thật chẳng hay ho gì.

Cái chính là, Tom đã đưa một linh mục tới khu đèn đỏ như thế nào?

Theo một nghĩa nào đó, điều này tương đương với việc phá hủy đức tin của một người …

“Kinh khủng thật.”

Đỗ Duy lắc đầu ngừng suy nghĩ về mớ hỗn độn này, lần mò trên rương sắt, tìm thấy chốt khoá được giấu kín ở hai bên.

Bật nhẹ.

Nghe thấy một tiếng tách nhẹ.

Rương cũng tự động mở ra.

Tuy nhiên, điều khiến hắn ngạc nhiên là thứ được đặt bên trong là 1 đồng xu có đường kính 3 cm, mặt trước có chạm nổi hình đầu lâu, mặt sau có hình liềm, và hình máu nhỏ giọt được chạm khắc.

Một chiếc rương dùng để giam giữ ác linh, nhưng trong đó chỉ có 1 đồng xu.

Có gì đó không đúng. Có vẻ hơi quá mức cần thiết …

Điều khiến Đỗ Duy khó hiểu nhất là đồng xu này rõ ràng được làm bằng bạc, lại rất cũ kỹ, nhưng kiểu chạm khắc lại không tạo cảm giác quen thuộc.

Nói cách khác, chế tạo ra nó chắc không phải từ một quốc gia nổi tiếng, hoặc có lẽ một xưởng tư nhân đã làm ra nó.

Đỗ Duy cầm đồng bạc trong tay, xoa xoa vào lòng bàn tay, cảm giác mát lạnh mờ mịt, lập tức tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Không có gì bất thường…

Có vẻ như nó chỉ là một đồng xu bình thường, thậm chí không có giá trị sưu tầm.

Vào thời điểm này, Cha Tony vừa bước vào với 2 tách cà phê, khi thấy Đỗ Duy đang nghiên cứu đồng xu, bèn nói: "Bà Senna nói với Cha rằng đồng xu này có từ thế kỷ trước. Trong cuộc Thập tự chinh của giáo hội vào mấy thế kỷ trước, đây chính là chiến lợi phẩm từ một dị giáo đã bị xoá bỏ."

Đỗ Duy gật đầu, nhấp một ngụm cà phê hỏi: "Lúc trước Cha nói nó có chút giống với lá Joker của con. Có phải là do quy luật của nó không?"

Cha Tony trả lời: "Đúng vậy, sau khi đồng xu này vào tay của giáo hội, trong một thời gian dài không ai biết nó là gì."

"Sau đó, có người đã vô tình ném nó, và phát hiện ra bí mật của nó."

"Mặt trước tượng trưng cho sự may mắn, và mặt sau tượng trưng cho sự xui xẻo."

"Tung đồng xu là quy luật của nó."

Nghe vậy, Đỗ Duy nhíu mày, chẳng trách Cha Tony nói nó không tiện dụng như lá Joker, loại quy luật may rủi này không cho người ta lựa chọn nào khác.

Ném một đồng xu, may mắn hoặc xui xẻo.

Trong quá trình trừ tà, nếu mặt trước thì tốt, nhưng nếu mặt sau thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Nhưng phải nói rằng, nó khá hoàn hảo …

Tuy nhiên, Đỗ Duy biết sâu sắc rằng một thứ tương tự như lá bài Joker không thể hoàn hảo, và nó chắc chắn tiềm ẩn những nguy hiểm.

Sau đó hỏi: “Cái giá phải trả khi sử dụng tiền xu là gì?”

Chương 252: Va chạm

Khi Đỗ Duy hỏi về cái giá phải trả cho việc sử dụng tiền xu.

Cha Tony rất lúng túng: “Ờ … giá … giá cao lắm.”

Đỗ Duy cau mày hỏi: “Bao nhiêu?”

May mắn là hoàn toàn duy tâm, có thể nói một đồng xu sở hữu khả năng này là rất hiếm.

Nếu cái giá khi sử dụng nó không quá nghiêm trọng, hắn không ngại sử dụng nó như quân bài tẩy cuối cùng của mình.

Giây tiếp theo, Cha Tony trả lời: “Trong đồng tiền này, có 2 ác linh, với một đầu lâu ở phía trước và một cái liềm ở phía sau.”

“Bất kể con tung đồng xu được là mặt trước hay mặt sau, con đều sẽ thấy một ác linh.”

“Nói cách khác, chúng sẽ ám ảnh con cho đến ngày con chết.”

“Điều quan trọng nhất, mặt sau chính là mặt không may. Có thể ác linh sẽ trực tiếp tấn công con … bởi vì đó cũng là một loại không may.”

“Mặt trước là may mắn, nhưng đôi khi nếu may mắn quá cũng có thể xảy ra vấn đề.”

Nói xong, Cha Tony cau mày nói thêm: “Mà này, chắc con không gây chuyện gì mới đúng chứ?”

Đỗ Duy kinh ngạc nói: “Sao Cha hỏi vậy?”

Cha Tony nói: “Nếu con gây ra nhiều rắc rối, thì có thể khi con tung đồng xu ra mặt sau, mọi rắc rối sẽ bùng phát.”

Nghe điều này, mặt Đỗ Duy tối sầm lại, thậm chí hắn còn không nhớ nổi mình đã gặp bao nhiêu rắc rối.

Gần thì có nữ tu và ác linh Đỗ Duy, xa thì có trung đội ác linh đã bị mình gài bẫy, và mắc kẹt ở Thành phố Massas.

Ngay trong căn biệt thự ở New York, có một ác linh nguy hiểm không biết sẽ bùng phát lúc nào.

Ở nhà, có Cái Bóng, Annabellele, Pennywise, và đồng hồ cổ.

“Ổn mà……”

Đỗ Duy phun ra hai chữ rất rối rắm, nếu bảo hắn từ bỏ đồng xu, hắn thật sự có chút không nỡ, dù sao thứ này dùng khá tốt, thời điểm mấu chốt nó chính là đòn sát thủ.

Còn về việc sử dụng không tốt …

Cùng lắm khi mình sử dụng, đeo mặt nạ để cho Cái Bóng đỡ đòn, mọi điều không may đều xảy ra với nó. Dù có xui xẻo đi chăng nữa thì khi những rắc rối bất ngờ thực sự bùng phát, mình có thể bỏ chạy với lá Joker ước nguyện của mình.

Thậm chí có thể gian lận với việc sử dụng lá Joker cũng được.

Chỉ cần không quá trớn, đồng xu có thể có thể trở thành vật hữu dụng nhất của mình.

Rốt cuộc may rủi là không thể khống chế…

Vào thời điểm này, Cha Tony dường như đã nghĩ ra điều gì đó, liền nói: “À, đúng rồi, hình như có một thông báo mới từ giáo hội, nói rằng những người theo chủ nghĩa Vidar đã cử

một nhóm tín đồ đến từ Châu Âu, hình như chưa từ bỏ ý định với Thành phố Massas.”

Đỗ Duy nhướng mày: “Thành phố Masas? Bọn chúng vẫn còn mưu đồ với Thành phố Massas sao?”

Cha Tony thở dài nói: “Đúng vậy, xem ra chúng muốn thả thứ gì đó bên trong, nhưng giáo hội đã bố trí nhân lực ở thành phố Massas, cho nên sẽ không có vấn đề gì.”

Đỗ Duy cũng nghĩ về điều đó, căn cứ của Vidar là ở châu Âu, những nơi như Thành phố Massas không phải là nơi họ có thể tuỳ tiện làm loạn.

Tuy nhiên, hắn rất tò mò: “Mục đích của chủ nghĩa Vidar là gì? Có vẻ chúng đang tạo ra những ác linh, nhưng chúng lại có mưu đồ với Thành phố Massas. Chúng muốn hủy diệt thế giới?”

Cha Tony lắc đầu nói: “Vẫn chưa đến mức cực đoan như thế. Dù sao học thuyết của bọn chúng có liên quan đến Vidar. Có một loại thuyết pháp, bọn chúng đang đi tìm Chúa của chính mình.”

“Chúa?”

Đỗ Duy cầm đồng xu và nói với một giọng điệu khó hiểu: “Đó có phải là vị Chúa mà mọi người đều biết không? Toàn trí, toàn năng?”

Cha Tony suy nghĩ một lúc và nói: “Làm sao có thể, Chúa là đức tin, và Chúa của Vidar là một tồn tại chỉ có tính khái niệm. Nó có thể là một viên đá, một hình vẽ, hoặc cũng có thể là một người cũng nên.”

Đỗ Duy cười không trả lời.

Theo thông tin mà họ có được thì suy ra vị Chúa của đạo Vidar là Vidar, đây là một quy chiếu chung, sự tồn tại khái

niệm của nữ tu và Pennywise cũng có thể được chúng gọi là Vidar.

Nói cách khác, ác linh Đỗ Duy cũng có những đặc điểm nhất định của một "Chúa".

Gì chứ…

Một ý nghĩ điên rồ chợt lóe lên trong đầu Đỗ Duy, nếu những người theo Đạo Vidar coi ác linh Đỗ Duy là Chúa của mình, e rằng chúng sẽ chết rất thảm …

Dẹp đi……

Đỗ Duy lập tức dập tắt ý nghĩ này, hắn sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra.

Bởi vì, việc hắn phải làm tiếp theo chính là giải quyết ác linh Đỗ Duy.

……

Vẫn là buổi chiều.

Sau khi rời khỏi nhà thờ, Đỗ Duy lái xe đến cửa hàng bách hóa, hôm qua định đặt mua một chiếc gương trên mạng, nhưng tạm thời hết hàng.

Vì vậy, hắn chỉ có thể đến cửa hàng bách hóa để mua.

Trong lúc đang lái xe trên đường phố, hắn đột nhiên cau mày và nhìn vào gương chiếu hậu ở bên trái.

Trong gương phản chiếu một chiếc ô tô màu đen, có thể lờ mờ nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc vest ngồi ở ghế lái, không thể nhìn rõ khuôn mặt cụ thể.

"Thú vị…"

Giọng điệu của Đỗ Duy hơi lạ, hắn rời nhà thờ và không mất nhiều thời gian để nhận ra chiếc xe đang theo sau mình.

Nếu là một người bình thường, có thể bỏ qua, cho rằng đó chỉ là một người cùng đường mà thôi.

Nhưng Đỗ Duy nhớ rõ hắn tổng cộng đã rẽ 2 vòng, chiếc xe kia vẫn luôn đi theo phía sau, có ý định đặc biệt gì đó.

"Nó phải đến từ Giáo hội Twilight …"

Không có khả năng nào khác.

Sau đó, hắn nhếch môi cười, từ từ điều khiển xe rồi lại đổi đường.

Ở phía sau, trong chiếc xe màu đen đó. Hannibal nhìn chiếc McLaren GT trước mặt, nụ cười trên khóe miệng càng sâu, gã giống như một thợ săn, có tính kiên nhẫn và vô cùng bình tĩnh.

"Xem ra tôi đã bị phát hiện, thật thú vị…"

"Vậy cậu muốn dẫn anh đi đâu?"

2 người khác nhau đều thích dùng từ "thú vị", điều này khiến mọi người nghĩ rằng họ có thể có điểm chung.

Thực tế cũng giống như vậy, Hannibal có nhiều thân phận, từng là giáo sư đại học, chuyên ngành tâm lý học, nhưng sau đó không biết vì sao lại gặp vấn đề về tâm lý và trở thành kẻ thích ăn thịt người.

Sau đó, gã biến mất một thời gian, và khi gã xuất hiện, gã đã gia nhập Giáo hội Twilight, và trở thành một Hunter.

Đỗ Duy xuất thân là pháp y, ôm mục đích trả thù và giết người nên đã học chuyên ngành tâm lý học.

Trạng thái tinh thần của hắn lúc đó hơi bất thường, kẻ thù của hắn đã bị tra tấn tinh thần rất nhiều và cuối cùng tự sát bằng cách nhảy khỏi tòa nhà.

Sau cái chết của kẻ thù, trạng thái tinh thần của Đỗ Duy đã bình tĩnh trở lại, cũng vì thế hắn lạnh nhạt với mọi thứ.

Trong số các Hunter, hắn cũng là người đặc biệt nhất.

2 Hunter có những điểm giống nhau, một người khát máu và lịch lãm, người còn lại bình tĩnh và lý trí.

……

Trong cửa hàng bách hóa.

Đỗ Duy đậu xe vào bãi đậu xe, cố ý dừng lại một lúc.

Hannibal, người theo sát phía sau, nhìn thấy điều này, màu sắc tinh tế trong mắt gã trở nên đậm hơn.

Vì vậy, gã đơn giản đậu xe bên cạnh Đỗ Duy.

2 xe đi cạnh nhau.

Qua cửa kính xe, có thể nhìn thấy bóng dáng của người kia, cho dù hơi mờ mịt, đại khái cũng có thể nhìn ra.

Đỗ Duy đang nhìn chằm chằm vào Hannibal, và Hannibal cũng đang nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy.

Gần như cùng lúc, cả hai đều nở nụ cười lạnh lùng.

Bụp bụp …

2 cánh cửa mở ra cùng lúc …

Chương 253: Nghệ thuật tao nhã

“Xin chào Mr. Đỗ Duy, anh tên là Hannibal, anh là một Hunter của Giáo hội Twilight.”

Nhìn người đàn ông với vẻ mặt hời hợt ở phía trước, nụ cười của Hannibal vẫn không đổi, trông rất lịch lãm.

“Nhưng xin đừng căng thẳng, anh không có ác ý với cậu.”

Ngay khi bước ra, Hannibal đã nói ra danh tính và mục đích của mình, không hề giấu giếm.

Đỗ Duy vô cảm đáp: “Xin chào.”

Câu trả lời không mặn không nhạt, đối với lời nói của đối phương, hắn không tin chút nào.

Mỉm cười là cách tốt nhất để khiến người khác buông lỏng cảnh giác, bởi vì nó có lực tương tác.

Vừa gặp đã dùng tư thế này, khiến Đỗ Duy có chút khó hiểu trước thủ đoạn của gã.

Vì vậy, hắn chọn một thái độ không rõ ràng, không thù địch cũng không nhiệt tình.

Thực ra, đối với một Hunter không quá tán đồng nhà thờ như hắn, như vậy cũng hợp lý.

Hannibal liếc mắt nhìn Đỗ Duy một cái, nói: “Anh thấy chúng ta là đồng loại.”

“Đồng loại?”

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút khó tin: “Tại sao anh lại nghĩ như vậy?”

Ngay cả Hunter cũng là cách gọi do người khác kêu.

Đồng loại là một khái niệm tập thể và cũng đại diện cho bản sắc.

Nhưng hắn cảm thấy đồng loại trong miệng đối phương không có nghĩa là Hunter.

Giây tiếp theo, Hannibal nói với giọng thân thiết: “Chúng ta đều đã học tâm lý, nhưng anh biết cậu khác với những người khác. Nhà tâm lý học cần có sự quan tâm, nhưng trong mắt của cậu, anh chỉ thấy sự thờ ơ, lạnh nhạt.”

“Cậu luôn cau mày một cách vô thức, và có thói quen nửa nắm bàn tay phải của mình. Điều này có liên quan đến tình trạng ác linh hoá của cậu.”

“Ngoài ra, ngón trỏ trái và ngón giữa của cậu bị so le một chút, không được tự nhiên cho lắm.”

“Trên người của cậu còn có mùi thuốc lá, cho nên cậu đã hút thuốc trong xe, thời gian chắc trong vòng 1 giờ.”

Nói đến đây, ánh mắt của Hannibal không tự chủ dời xuống dưới: “Tinh thần của cậu luôn luôn căng thẳng, đúng không?”

Nghe giống như lời dạo đầu của một bác sỹ tâm lý.

Là người đầu tiên dẫn dắt và hướng dẫn đối phương làm theo suy nghĩ của bản thân thông qua việc phân tích.

Nhưng đối với Đỗ Duy, điều đó là vô ích.

Hắn không hề bị ảnh hưởng gì, chỉ cười nói: “Những người hút thuốc thường mở cửa kính xe bằng tay trái gần cửa kính xe nhất.”

“Ngoài chứng nghiện, mọi người thường hút thuốc vì căng thẳng hoặc lo lắng.”

“Mr. Hannibal, anh gọi tôi là đồng loại vì anh cũng là dân hút thuốc sao? Nghe như thể anh đang đóng phim truyền hình.”

Ánh mắt Đỗ Duy có chút khinh thường, nhưng vẻ thờ ơ ban đầu ẩn sâu hơn, một chút cũng không nhìn ra được.

Cái này thuộc về bản năng. Hắn có một tinh thần cảnh giác mạnh mẽ đối với người đàn ông tên Hannibal này.

Ngay cả Hunter của giáo hội, Alvin Dawkwe, cũng không cho hắn cảm giác kỳ lạ như vậy.

Hannibal vẫn tươi cười, tiến đến chỗ Đỗ Duy, chỉ vào mình và lịch thiệp nói: “Hãy cứ mỉm cười, đây là lời nhắc nhở của giáo viên khi anh học môn tâm lý.”

“Và lời nhắc nhở thứ hai mà ông ấy dành cho tôi là, đừng bao giờ lừa dối người khác, vì hành vi vô thức của bạn sẽ phơi bày mọi bí mật.”

“Lời nói và biểu hiện bên ngoài của cậu thực ra chỉ là ngụy biện. Cậu rất cảnh giác với anh, nhưng không liên quan gì đến Giáo hội Twilight.”

Nghe vậy, Đỗ Duy thản nhiên gật đầu: “Tôi đồng ý với lời này của anh, vậy anh đã phát hiện ra bí mật của tôi rồi sao?”

Hannibal trả lời: “Đương nhiên, nội tâm của cậu thật ra rất lạnh lùng, cậu coi thường sinh mệnh, bỏ qua quy củ, máu chảy trong tim cậu, có lý trí rất cực đoan.”

“Ở một góc độ nào đó, ranh giới giữa lý trí và sự điên rồ rất mơ hồ.”

“Cậu chưa nhận ra con người thật của mình, nhưng anh có thể giúp cậu.”

Từ đầu đến cuối, gã không đề cập đến việc mời Đỗ Duy tham gia Giáo hội Twilight.

Trên thực tế, Hannibal cảm thấy máu của mình lúc này đang sôi sục, và có rất nhiều suy nghĩ trong đầu của gã.

Hắn cảm thấy mình đã từng gặp một đồng loại, nhưng đối phương lại che giấu quá sâu, thế nên đã lãng quên bản chất của mình.

Mà điều này cần một chút trợ giúp.

Đồng thời, Đỗ Duy cũng đang nhìn Hannibal ở trước mặt, gã là một người đàn ông trung niên với mái tóc thưa, bắt mắt nhất chính là đôi mắt xanh sâu thẳm.

Bình tĩnh và điên rồ. Đây là một thằng điên…

Đỗ Duy thầm đánh nhãn hiệu cho Hannibal ở trong lòng.

Vì vậy, hắn lạnh nhạt nói: "Theo sách giáo khoa, con người là một thuật ngữ có tính khái niệm. Nó giống như một hình cầu, với bản chất con người ở bề ngoài và bản chất động vật ở bên trong. Mọi người đều có mặt tối."

"Vì vậy, chúng ta sẽ có một số suy nghĩ đen tối vào một số thời điểm, nhưng bản chất con người cho phép chúng ta duy trì lý trí và chọn cách kiềm chế thú tính."

"Lời nói của anh có thể đúng với bất kỳ ai."

Sau khi nói xong, Đỗ Duy suy nghĩ một chút, đột nhiên bật cười: "Tôi không nghĩ chúng ta là đồng loại, ngược lại còn tưởng rằng anh đang ở trong vòng luẩn quẩn. Nên tâm lý của anh có vấn đề."

Hannibal đồng tình: "Anh đã chứng kiến cảnh em gái mình bị ô tô đâm chết khi mới 10 tuổi. Năm anh 17 tuổi, ba mẹ tôi gặp tai nạn xe hơi khi đi cùng anh. Anh là người duy nhất sống sót."

“Kể từ đó, anh luôn gặp vấn đề về tinh thần. Anh rơi vào tình trạng đau đớn, và giày vò. Anh dấn thân vào tâm lý học, để mong giải quyết nỗi đau của mình, nhưng tôi thấy điều đó chẳng có ý nghĩa gì, không ai có thể giúp anh.”

Nói xong, nụ cười trên mặt của Hannibal từ từ biến mất, trở nên có chút lạnh lùng. Có vẻ như đây là bộ mặt thật của gã.

Đỗ Duy cũng lộ ra ánh mắt đồng tình: “Thật xin lỗi khi đã gợi lại chuyện buồn.”

Nói vậy nhưng trong lòng lại càng cảnh giác.

Hannibal có một quá khứ bi thảm, là hoàn toàn nói dối.

Bởi vì giọng điệu nói của gã rõ ràng là mang theo tâm lý ám thị, để nâng cao độ tin cậy của lời nói…

Điều quan trọng nhất là, Đỗ Duy không bao giờ cho rằng mình có vấn đề.

Đột ngột…

Hannibal liếm môi: “Cậu cho rằng anh đang nói dối?”

Mặc dù gã đang hỏi, nhưng lời nói rất chắc chắn.

Nghe vậy, Đỗ Duy nhướng mày nói: “Không có.”

Hannibal cười: “Thực ra, anh không quan tâm đến ý kiến của người khác, bởi vì anh đã sống với sự ngụy tạo giống như cậu. Càng lâu thì càng khó kiềm chế, trầm mê trong lời nói dối do chính mình tự thêu dệt.”

Lúc này, gã đưa tay trái ra với Đỗ Duy, như muốn bắt tay một cách lịch sự và thể hiện sự tôn trọng.

Đỗ Duy do dự rồi đưa tay trái ra. Giống như bắt tay giảng hòa.

Nhưng ngay giây tiếp theo, đôi mắt của cả hai đều trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn, cánh tay phải của họ cho vào túi quần

gần như cùng một lúc.

2 khẩu súng lục đã được chủ nhân của chúng lấy ra.

Xung quanh là khu chợ cửa hàng bách hóa, người ra vào tấp nập, nhưng cả hai không hề mảy may lo lắng, họ chĩa súng thẳng vào đầu của đối phương.

Bầu không khí đột nhiên căng thẳng đến cực điểm.

Hannibal lãnh đạm nói: “Cậu biết anh muốn làm gì không?”

Đỗ Duy bình tĩnh đáp: “Tôi không biết.”

Chương 254: Tôi đã học pháp y

Khi đối mặt với những điều nhất định, mọi người có xu hướng có tiêu chuẩn kép*.

Đỗ Duy cũng vậy.

Hắn ghét người khác dùng ám thị tâm lý đối với mình.

Hannibal đã nói một đống câu, mỗi câu đều có mùi vị của ám thị tâm lý.

Nếu là một bác sỹ tâm lý bình thường, rất có thể sớm bị Hannibal dẫn dắt mặt đen tối của bản thân ra, thậm chí nếu nó không xảy ra ngay, cũng sẽ gieo một hạt giống.

Nhưng Đỗ Duy không phải là một bác sỹ tâm lý bình thường, hoặc có lẽ do xuất phát điểm của hắn khi nghiên cứu tâm lý học không phải để trở thành một bác sỹ.

Vì vậy, đối mặt với ám thị tâm lý của Hannibal, Đỗ Duy không thể không bị ảnh hưởng, thay vào đó, theo bản năng chống lại.

Giống như một sự khiêu khích.

Vì vậy, khi hắn rút khẩu súng lục ra, thật sự muốn bóp cò, thay vì đưa ra lựa chọn sau khi phân tích rằng bên kia có cùng ý tưởng.

……

Trong bãi đậu xe của cửa hàng bách hóa.

Đỗ Duy và Hannibal nhìn nhau chằm chằm một lúc, ánh mắt đều rất nguy hiểm.

Có chút giống như sắp vạch mặt nhau.

Nhưng đúng lúc này, một chiếc ô tô từ từ chạy tới, dường như đang tìm chỗ đậu.

Khi Đỗ Duy và Hannibal nhìn thấy điều này, một người cau mày và người kia mỉm cười.

Trong chốc lát, như thể họ biết người kia sẽ làm gì, họ đều cất súng.

Hannibal xin lỗi: "Anh xin lỗi cậu, anh quá kích động. Cậu có thể thông cảm cho cảm giác phấn khích của một kẻ du hành đơn độc khi gặp được một đồng loại chứ."

Đỗ Duy thờ ơ nói: "Xin thứ lỗi không hiểu được, xin đừng nói đồng loại nữa. Tôi và anh không phải đồng loại."

Hannibal tiếc nuối nói: "Cậu không nên chống lại nội tâm của mình. Sự thờ ơ rõ ràng của cậu thật ra là để che đậy trải nghiệm trong quá khứ của bạn, bởi vì nó rất đau đớn. Nhưng chúng ta nên thẳng thắng đối mặt với nó, chỉ có như vậy, chúng ta mới thực sự thoát khỏi gông cùm và tự ôm lấy chính mình."

Câu này là phát ra từ nội tâm của gã.

Lúc này, che đậy hay giả vờ cũng không có ý nghĩa gì.

Gã thật sự coi Đỗ Duy như đồng loại của mình.

Đỗ Duy vẫn thờ ơ: "Anh quá duy tâm, sẽ khiến tinh thần của anh không ổn định hơn. Nếu anh là bệnh nhân của anh, tôi chỉ khuyên anh uống thuốc."

Hannibal cười lạnh một tiếng: "Uống thuốc? Thật sự khiến cho anh kinh ngạc khi nghe cậu sẽ nói câu này. Cậu rõ ràng

hiểu biết tâm lý rất sâu sắc, nhưng sao cứ cảm thấy không chuyên nghiệp cho lắm như vậy?”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Bởi vì tôi từng học pháp y.”

Hannibal sững sờ, mở miệng như thể vừa nghe thấy một câu chuyện cười, cười rất lớn.

“Pháp y? Cậu là pháp y?”

Hannibal dùng tay phải phủi trán, kỳ quái nhìn Đỗ Duy: “Cậu nghe nói chuyện về người chăn cừu và con cừu chưa?”

Đỗ Duy nhìn gã, lạnh nhạt nói: “Chuyện đó liên quan đến tôi sao?”

Giọng điệu của Hannibal bỗng trở nên tao nhã: “Để anh cởi bỏ mặt nạ của em, và trở thành đồng loại của anh.”

Nhưng tại thời điểm này, một giọng nói kinh ngạc vang lên: “Này, Đỗ Duy, sao anh lại ở đây? Bên cạnh là bạn của anh sao?”

Biểu cảm của cả hai đã thay đổi, họ nhìn về phía kẻ vừa nói.

Chỉ thấy Sĩ quan Tom mặc thường phục, cầm chìa khóa xe bước tới, tự nhiên chào hỏi.

Anh ấy chào Hannibal: “Hey, xin chào, tôi là Tom, rất vui được gặp bạn.”

Hannibal gật đầu rất lịch sự: “Xin chào, tôi tên là Hannibal Lecter.”

Đỗ Duy nheo mắt, lúc này hắn đang suy nghĩ có nên để cảnh sát Tom rút súng giết Hannibal hay không.

Người đàn ông trung niên này mang đến cho hắn cảm giác rất nguy hiểm.

Cái chính là bên kia dường như không có mục đích mời hắn gia nhập Giáo hội Twilight, mà mục tiêu hình như lại là mình.

Gã lý trí và hỗn loạn, lịch lãm và bạo lực.

Khó hiểu, không rõ ràng.

Đối với loại nhân tố không chắc chắn này, Đỗ Duy luôn thích trực tiếp giải quyết, đỡ rắc rối về sau.

Còn về việc tiết lộ tin tức Alvin Dawkwe sắp chết, sau này nói cũng thế thôi. Dù sao, có rất nhiều Hunter ở Giáo hội Twilight …

Những suy nghĩ này lướt qua trong đầu Đỗ Duy rất nhanh, chỉ mất hai giây.

Hắn ngay lập tức muốn mở miệng nói với Tom.

Nhưng lúc này, Hannibal lại cười nói: "Này cậu, anh không nghĩ cậu cần phải có ác cảm với anh như vậy. Cho dù mối quan hệ của chúng ta không tốt, nhưng không có nghĩa trong tương lai cũng sẽ như thế."

Nói xong, khí chất của gã lặng lẽ thay đổi, trở nên có chút lạnh lùng.

Ác linh hóa…

Đỗ Duy bất giác liếc mắt, hắn có thể cảm giác được đối phương có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Vì vậy hắn đã kìm nén những suy nghĩ trong lòng.

"Thật ngại quá, tôi rất kích động."

Thấy vậy, Tom ở một bên có chút bối rối: "Các người từng có xích mích gì sao?"

Hannibal cười nói: "Đúng vậy, chúng tôi đã từng làm việc trong cùng một bệnh viện, và sau đó đã xảy ra mâu thuẫn do

một số khác biệt về hệ tư tưởng.”

Đỗ Duy cũng cười nói: “Nhưng đó đều là những chuyện trong quá khứ, không cần quan tâm.”

Hai người, tôi một câu, anh một lời, giải quyết vấn đề bằng lời nói dối.

Tom mặc dù nghĩ thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều nên nói với Hannibal: “Vì anh là bạn của Đỗ Duy nên tối nay có thể cùng nhau dùng bữa. Tôi biết những địa điểm vui chơi gần đây, chúng ta có thể có một đêm vui vẻ. “

Hannibal chớp mắt, gã không tìm thấy vấn đề trong lời nói của Tom.

Mắt gã lại quét qua eo của Tom, và nhìn thấy dấu vết của chiếc bao da …

Hannibal thầm đánh giá: Đây là cảnh sát, địa vị không nên thấp, nếu không dấu vết mang súng sẽ không rõ ràng như vậy.

Vì vậy, Hannibal lịch sự nói: “Sĩ quan Tom, lòng hiếu khách của anh làm tôi ngạc nhiên, nhưng tôi vẫn còn việc phải làm. Lần sau có cơ hội, chúng ta sẽ gặp lại.”

Tom tiếc nuối nói: “Thật đáng tiếc.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Không có gì đáng tiếc, cứ như vậy đi, hẹn gặp lại, Mr. Hannibal.”

Hannibal liếc hắn một cái thật sâu, và lấy ra một tấm danh thiếp trong ví.

“Giữ liên lạc nha, chúng ta sẽ sớm gặp lại.”

Đỗ Duy nhận lấy danh thiếp: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Từ đầu đến cuối, Hannibal đều không rời khỏi ác linh hóa, quan trọng nhất là ác linh hóa của đối phương xem ra hoàn toàn khác với Hunter của giáo hội.

Hơi thở lạnh lẽo, như đang phong toả hắn.

Ngay sau đó, Hannibal rời khỏi chiếc xe màu đen và biến mất khỏi tầm mắt của Đỗ Duy và Tom.

"… Anh đã nói với hắn việc tôi làm gì sao? Làm sao anh ấy biết tôi là cảnh sát?"

Tom lúc này mới phản ứng lại, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Đỗ Duy liếc anh ta một cái, nói: "Bởi vì bao da trên thắt lưng của anh quá rõ ràng, nên có thể bị người ta phát hiện."

Tom che eo, cảnh giác nói: "Không đúng, rõ ràng tôi đã lấy quần áo che lại. Người bình thường ai lại đi nhìn chằm chằm vào eo của tôi."

Đỗ Duy cười nhạo nói: "Người bình thường không nhìn chằm chằm eo của ngươi, nhưng kẻ biến thái giết người thì có."

Tom sửng sốt: "Cái gì? Tên sát nhân biến thái? Hắn không phải là đồng nghiệp cũ của anh sao?"

Đỗ Duy nheo mắt, lắc đầu: "Không có, tôi vừa rồi phải nói theo lời của hắn, nếu không, hắn có thể sẽ trực tiếp tấn công. Hắn có súng."

Hắn không định nói với Tom về thân phận Hunter của gã kia.

Nghe đến đây, khuôn mặt của Tom tối sầm lại: "Anh có chắc chắn hắn là một tên sát nhân biến thái không? Liệu tôi có trở thành mục tiêu?"

Đỗ Duy nhìn anh ta nói: "Tôi không thể chắc chắn."

Tom hít một hơi: "Vậy giờ tôi sẽ phái người đi bắt hắn, khống chế trước hẵng nói."

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Có thể thử, nhưng tôi nghĩ sẽ không có kết quả, loại người này nếu như có thể dễ dàng bắt được, hắn đã phải đi tù từ lâu rồi.”

Chú thích:

Tiêu chuẩn kép là cách gọi việc nhìn nhận theo hai cách khác nhau cho cùng một sự việc của một người, một nhóm hay một cộng đồng

Chương 255: Tom thật sự chỉ đi ngang qua …

Lúc này, Tom như sắp gục ngã.

Anh ta chửi rủa: “F*ck! Tôi chỉ ra ngoài mua quần áo thôi, tôi… tệ quá, dam* it…”

Trong 2 ngày qua, cuối cùng anh ta cũng đã hoàn thành công việc của mình, nên cấp trên cho hắn 1 ngày nghỉ.

Tom đã sắp xếp lịch trình của ngày hôm nay. Ban ngày, hắn sẽ đến cửa hàng bách hóa để chọn một bộ đồ, vào ban đêm, hắn sẽ đến khu đèn đỏ để thư giãn, nhân tiện mát-xa.

Không ngờ, điều này lại khiến anh chạm trán với tên sát nhân biến thái.

“Tôi chỉ đi ngang qua…”

Tom phàn nàn với Đỗ Duy, thành thật mà nói, anh có chút sợ hãi …

Đỗ Duy cũng bất lực, hắn không ngờ lại gặp Tom ở nơi như thế này. Chỉ có thể nói rằng đó thật sự là một sự trùng hợp …

Vì vậy, hắn bất lực nói: “Anh không cần phải lo lắng quá. Đối phương đến vì tôi, không liên quan gì đến anh.”

Tom nghiến răng nói: “Những gì anh nói khiến tôi cảm thấy đối phương sắp giết tôi. Không phải tất cả đều như thế trong những bộ phim sao?”

Đỗ Duy lúng túng nói: “Vậy thì anh định làm gì?”

Tom đỏ bừng mặt, nhìn xung quanh muốn nói gì đó, nhưng rồi chỉ thở dài bất lực: “Tôi định buổi tối rủ Cha Tony đến khu đèn đỏ, nhưng giờ tôi tính về lại đồn cảnh sát.”

Đỗ Duy gật đầu: “Đây cũng là một cách giải quyết, anh còn đi vào mua quần áo nữa không?”

Hắn chỉ lối vào của cửa hàng bách hóa.

Anh ta ủ rũ nói: “Đến cũng đến rồi, dù sao có anh ở đây sẽ không sao … Chờ đã, hắn đến đây là vì anh?”

Tại thời điểm này, Tom nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Anh ta vội vàng nói, với vẻ mặt bình tĩnh: “Tôi nghĩ anh còn bị nguy hiểm hơn cả tôi. Hay là hai ngày này anh có thể cùng tôi đến đồn cảnh sát. Nhân tiện gọi bạn gái của anh và Cha Tony tới luôn, thế sẽ an toàn hơn.”

Đây là biện pháp tương đối bảo thủ. Cũng là sự trợ giúp lớn nhất mà Tom có thể cung cấp.

Đỗ Duy có chút cảm động, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Không cần, tôi biết rõ kẻ này suy nghĩ như thế nào. Hắn sẽ không làm gì anh, bởi vì mục tiêu của hắn là tôi.”

Tom nói rất nghiêm túc: “Bạn của tôi, tuy anh chuyên xử lý ác linh, nhưng đối phó loại sát nhân biến thái này vẫn rất nguy hiểm.”

Đỗ Duy cũng trịnh trọng nói: “Vậy tôi đi giết hắn…”

Tom sững sờ: “Anh định giết hắn sao? F*ck! Anh có biết mình đang nói gì không? Chuyện này cứ để cho cảnh sát chúng tatôi

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Nhưng nếu kẻ này cũng giống như tà giáo đồ Vidar thì sao?”

Tom tái mặt: “Hắn có thể dùng ác linh giết người?”

Đỗ Duy nói một cách mơ hồ: “Gần như vậy, cho nên chỉ có tôi có thể giải quyết, nhưng anh có thể cử thêm người đến canh gác gần nhà bạn gái tôi, để đề phòng trường hợp khẩn cấp.”

Khuôn mặt của Tom trở nên rối rắm, như thể đang đưa ra một quyết định khó khăn.

“Tôi không thể để anh một mình đối mặt với loại người này.”

Vừa nói anh ta vừa nghiến răng, hung dữ nói: “Tôi sẽ đến đồn cảnh sát để kiếm 1 khẩu súng khác, súng của chính tôi sẽ đưa cho anh để tự vệ, nhưng anh nhớ giữ bí mật, nếu không sẽ có chuyện.”

“F*ck! Tôi biết ngay gặp anh là sẽ gặp chuyện không tốt.”

Trong khi nói chuyện, Tom không thể không phàn nàn.

Anh đã vạch ra kế hoạch đâu vào đấy, nhân lúc Đỗ Duy đang đánh nhau với tên sát nhân biến thái tên là Hannibal kia, anh sẽ nấp đằng sau, thừa cơ cho thằng đó 1 phát headshot.

Có thể dùng ác linh giết người thì đã sao, chỉ cần gã còn là con người, thì chỉ cần một phát là có thể giết chết!

Tom không để ý đến mấy cái đạo đức, hay danh dự, đối với anh ta, bắn lén chẳng là gì so với điểm mấu chốt của mình.

Nhưng, khóe miệng của Đỗ Duy giật giật, hắn nói: “Thật ra tôi cũng có súng, anh không cần quá lo lắng cho tôi, nếu anh cùng hành động với tôi, rất có thể sẽ níu chân tôi, bởi vì lúc đó tôi không thể bảo vệ an toàn cho anh.”

Tom mở to mắt: “Anh mang súng bên mình làm gì? Hình như anh không có giấy phép sử dụng súng đúng không?”

Đỗ Duy giang hai tay: “Có khi trừ tà phải dùng súng.”

Tom hét lên: “Đây là lần đầu tôi nghe nói trừ tà phải dùng súng. Quên đi … Tôi sẽ quay lại và đưa cho anh giấy phép sử dụng súng bí mật, lỡ có một ngày anh bị bắt.”

“Ngoài ra, anh có chắc là muốn một mình đối phó với Hannibal không?”

Đỗ Duy cau mày nói: “Hắn để lại danh thiếp cho tôi vì biết tôi muốn giết hắn, nên tôi định hẹn hắn ra gặp, nhưng nếu cảnh sát có dính vào, hắn nhất định sẽ không xuất hiện.”

Tom vỗ vỗ đầu: “Được rồi … anh là người chuyên nghiệp, vậy tôi sẽ nhờ người bí mật bảo vệ cha Tony và bạn gái cậu. Buổi tối đến cửa hàng bách hóa có muốn mua quần áo không?”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Tôi tới đây mua gương.”

Tom nói: “OK, vậy chúng ta cùng nhau đi cửa hàng bách hóa.”

Đỗ Duy cười: “Được.”

Nói xong…

Hắn chợt nheo mắt, một ý tưởng táo bạo xuất hiện trong đầu hắn.

Hannibal hiện đang ở New York, mặc dù hắn biết rất rõ, gã sẽ không chuyển mục tiêu sang người khác.

Nhưng có một khả năng, nếu gã làm gì đó với Alexis, Cha Tony và Tom, mọi thứ sẽ trở nên rất rắc rối.

Điều gì sẽ xảy ra nếu dụ Hannibal đến các thành phố khác?

Ví dụ như thành phố Sikelin …

Vừa hay hắn đang muốn đến một thị trấn hoang vắng ở đó, sử dụng ác linh trong gương để chống lại ác linh Đỗ Duy.

Hannibal cũng là một Hunter, mà ác linh trong gương vô cùng đáng sợ kia, thậm chí người Hunter già của giáo hội đã phải trả giá bằng một cánh tay để sống sót.

"Nhưng mình phải chuẩn bị thật tốt."

Đỗ Duy nói thầm trong lòng, đi theo Tom vào cửa hàng bách hóa.

……

Ở một nơi khác, một chiếc ô tô màu đen từ từ lái vào nhà để xe ngầm hẻo lánh ở Bắc Brook.

Xung quanh có rất nhiều xe đang đậu. Không có camera giám sát trong khu vực lân cận.

Hannibal mở cửa xe, liếc nhìn xung quanh, nhanh chóng bước ra khỏi xe, tháo biển số xe trước và sau.

Sau đó, với một tốc độ thong thả, gã đi về phía một chiếc xe hơi cổ điển màu trắng đang đậu ở đằng xa.

Lại mở cửa, có một cái túi trong xe.

Hannibal ngồi trong xe, cởi bỏ bộ vest, lấy ra một bộ đồ bình thường và một chiếc mũ lưỡi trai có chóp từ trong túi xách.

Sau một vài phút, cứ như đã biến thành người khác.

Rõ ràng là tuổi trung niên, nhưng sau khi đội mũ lưỡi trai và mặc quần áo bình thường, lại trông như một thanh niên.

Đặc biệt là biểu cảm và khí chất của gã rõ ràng đã khác trước rất nhiều.

Trừ khi đó là một người có ấn tượng với gã rất sâu, còn không rất khó để nhận ra đây chính là Hannibal.

Vừa khởi động xe, gã vừa tự nhủ: "Nếu anh đoán đúng, có lẽ bây giờ cậu đang muốn giết anh."

“Nhưng anh không muốn giết cậu.”

“Giết chóc là phương pháp thô thiển nhất, mà anh chỉ muốn cậu gỡ mặt nạ ra, và nhận rõ bản chất của mình.”

“Chúng ta là đồng loại…”

Gã cúi đầu, tiếng cười rất thâm hiểm…

Chương 256: Đây là trò chơi

Xế chiều hôm đó.

Sau khi Đỗ Duy lắp chiếc gương vào phòng tắm, hắn dọn dẹp nó và đến nhà của Alexis.

Hắn dự định trước khi đến thành phố Sikelin, phải thông báo trước cho bạn gái, kẻo lại bị mắng.

Dẫu sai, hôm trước ở San Polia, hắn và Alexis đã có một cam kết, nói rằng hắn sẽ không bao giờ đặt mình vào nguy hiểm nữa.

Hmm … hắn phải nói dối nữa rồi.

……

Hắn lái xe đến Khu dân cư Furman.

Trước khi vào khu dân cư, Đỗ Duy đã nhìn thấy khá nhiều gương mặt lạ lẫm ở quanh khu dân cư.

Hắn nhìn những người đó, họ cũng gật đầu chào hắn, rõ ràng họ đều là cấp dưới do Tom cử đến.

Hành động nhanh chóng.

Ở một góc độ nào đó, Tom, người bạn tốt của Đỗ Duy đã làm rất tốt mọi việc và không làm hỏng việc vào thời điểm quan trọng.

Đỗ Duy đã cứu Tom, và Tom cũng giúp đỡ Đỗ Duy.

Đây là tình cảm con người và là sợi dây liên kết giữa các cá nhân với nhau.

Đến trước cửa nhà Alexis.

Đỗ Duy đang định bước vào thì cánh cửa trực tiếp mở ra, Alexis bước ra mang theo một túi rác với vẻ mặt ngạc nhiên.

“Ôi anh yêu, sao anh lại ở đây?”

“Đương nhiên là anh nhớ em, cho nên anh mới tới đây.”

Đỗ Duy mỉm cười và giọng của hắn dịu dàng hơn bình thường rất nhiều.

Điều này khiến Alexis cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều vì học làm cơm thất bại, cô khịt mũi nói: “Lời này không giống như lời anh có thể nói ra được. Bình thường nếu em không gọi cho anh, thì anh sẽ không bao giờ nghĩ đến việc đến nhà em.”

Đỗ Duy cười nói: “Trước đây anh không làm tròn trách nhiệm làm bạn trai, nhưng sau này nhất định sẽ thay đổi.”

Alexis ném cái túi đựng thức ăn hỏng vào thùng rác, và nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Anh yêu, anh có bị sốt không?”

Vừa nói, cô vừa đi đến bên Đỗ Duy, sờ trán của bạn trai, nhưng không thấy nóng chút nào.

Đỗ Duy lúng túng hỏi: “Sao em lại hỏi như vậy?”

Alexis lấy làm lạ: “Anh có biết hình tượng của anh trong trái tim em như thế nào không?”

Đỗ Duy tò mò: “Em cứ nói.”

Alexis trợn to hai mắt: “Anh là trai thẳng cứng nhắc, luôn khiến em tức giận, thỉnh thoảng có chút lãng mãn, làm em cứ ngỡ như đang mơ.”

Cô ấy đang nói sự thật, nhưng Đỗ Duy cảm thấy xấu hổ …

Hắn thầm nghĩ: Mình là một bác sỹ tâm lý thì dính dáng gì đến trai thẳng cứng nhắc chứ, sao lại không có lãng mạn cho

được.

Sau đó, Đỗ Duy nói: “Anh cho rằng em đối với anh có chút phiến diện.”

Alexis cười nói: “Vậy nên anh tặng em 999 thỏi son. Anh thấy lãng mạn lắm sao? Ôi, em nhầm rồi, em nhớ anh đã nói là thực dụng, đúng không?”

Đỗ Duy ho khan một tiếng nói: “Không phải sao?”

Alexis ậm ừ và nói: “Anh có biết màu son không? Màu son khác nhau tương ứng với những loại son khác nhau, và điều quan trọng nhất là son môi có hạn sử dụng. Một cây son có thể dùng được 1 năm, thậm chí cứ coi như bỏ đi thời hạn sử dụng của 999 thỏi son, thì chừng ấy son cũng đủ để em sử dụng trong một nghìn năm.”

“Nếu anh muốn tặng son, chi bằng một tháng tặng 1 thỏi. Mặc dù nghe có vẻ nhàm chán, nhưng tốt hơn là gửi nhiều cùng một lúc … phải có tâm một chút chứ.”

Đỗ Duy lộ vẻ suy tư, gật đầu đồng ý: “Điều em nói rất có lý.”

Alexis thấy bạn trai bị thuyết phục nên cười và hỏi: “Vậy cưng, anh đã nghĩ ra món quà mới chưa? Anh đã hứa sẽ tặng quà cho em đó.”

Lời này có phần trêu ghẹo.

Đỗ Duy hắng giọng nói: “Là thế này, hôm nay anh đã suy nghĩ rất lâu, quyết định tặng cho em một món quà vô cùng đặc biệt, nhưng cần một chút thời gian chuẩn bị.”

Alexis ngạc nhiên. Một món quà rất đặc biệt, và tốn thời gian chuẩn bị, giá bao nhiêu?

Cô ấy biết rất rõ về số dư tài khoản của bạn trai.

Vì thế, cô lập tức nói: “Quên đi, đừng tiêu tiền bậy bạ. Nếu phải chuẩn bị một món quà thật đắt tiền, hãy cứ dùng thẻ ngân hàng của em.”

Mặc dù Alexis thích Đỗ Duy chuẩn bị quà cho mình, nhưng cô không muốn hắn tiêu quá nhiều tiền.

Cô cũng là người thích làm chuyện có lợi cho đôi bên.

Đỗ Duy cười nói: “Đừng lo lắng, sẽ không tốn nhiều tiền, nhưng anh hứa với em món quà mà anh chuẩn bị cho em sẽ rất cẩn thận, nhưng sẽ hơi mất thời gian.”

Giọng điệu rất nghiêm túc.

Alexis không thể không tin người yêu, cô rất chờ mong.

Đôi mắt xanh trong như nước nhìn Đỗ Duy trìu mến, mỉm cười hỏi: “Vậy anh Đỗ Duy thân mến, bao lâu nữa anh mới có thể chuẩn bị xong món quà này?”

Đỗ Duy chớp chớp mắt: “Khoảng 1 ngày.”

Một chuyến đi đến Thành phố Sikelin, để giải quyết Hannibal và ác linh Đỗ Duy một thể, 1 ngày đi đi về về là đủ.

Chủ yếu nhất là, hắn đã kiểm tra thông tin về Sikelin, nơi này có chợ hoa rất nổi tiếng, mùa này có rất nhiều loại hoa mọc ở vùng dã ngoại.

Chỉ cần một loại hái 1 đoá, phụ nữ sẽ không thể cưỡng nổi, đúng không?

……

20:00.

Đỗ Duy xoa xoa phần eo bị đau của mình và lái xe rời khỏi Khu dân cư Furman.

“Phụ nữ thật sự rất khó đối phó.”

Giọng hắn hơi yếu.

Ở với Alexis không bao lâu, Đỗ Duy cũng giải tỏa được khá nhiều, và trở lại trạng thái bình tĩnh và lý trí.

Kế tiếp đây, hắn sẽ đến thị trấn hoang vắng ở thành phố Sikelin để tìm ác linh trong gương nguy hiểm, nhân lúc ác linh Đỗ Duy vẫn đang đồng hóa lá Joker, hắn sẽ giết nó trước.

Điều này khá nguy hiểm. Bởi vì cách tốt nhất để đối phó với ác linh Đỗ Duy là sử dụng quy luật thay đổi khuôn mặt để tách nó ra khỏi cơ thể, và biến nó thành một ác linh mặt nạ.

Điều này cần một điều kiện tiên quyết, đó là hắn đã bị ác linh Đỗ Duy khống chế.

Do đó, một ngoại lực là cần thiết.

"Nếu ác linh gương đủ mạnh, nó có thể tạm thời đối đầu với ác linh Đỗ Duy."

"Trước đây tôi đã để lại một thủ đoạn ngầm trong trí nhớ của ác linh Đỗ Duy, nhưng sau khi ký ức được đồng bộ, thủ đoạn này không còn hữu dụng nữa."

Đỗ Duy nói, liếc nhìn ba lô trên ghế lái phụ.

Bên trong có 2 chiếc mặt nạ, lá bài joker và những vật dụng đặc biệt khác, còn Pennywise thì cất ở nhà.

"Pennywise, Cái bóng, ác linh trong gương, và Hannibal sẽ trở thành ác linh sau khi chết."

"4 ác linh hẳn là đủ để đối trọng với ác linh Đỗ Duy."

"Vậy mình chỉ cần một chút may mắn."

Đỗ Duy đã nghĩ hết mọi cách rồi, nếu không có cách nào giải quyết được ác linh Đỗ Duy, có lẽ chỉ có thể thử giải pháp cuối cùng.

Lại đeo vào chiếc nhẫn có chữ Val…

Hãy để lời nguyền bùng nổ ngay tại chỗ.

Nghĩ về điều này, Đỗ Duy hít sâu một hơi, trong mắt vô cùng bình tĩnh.

Hắn biết mình đang cố gắng làm chuyện nguy hiểm đến mức nào, bất cẩn một chút sẽ dẫn đến tử vong, nhưng hắn không có đường lui.

……

Hơn mười phút sau.

Tại phòng khám tư vấn.

Đỗ Duy cầm một quả bóng bay màu đỏ bước xuống từ lầu hai.

Trên bàn cà phê, có rất nhiều đồ vật linh tinh.

Có 1 chiếc ô đen, 2 mặt nạ, 1 lá Joker, 1 chiếc Đinh Thánh trong 1 chiếc hộp dài hẹp, 1 chiếc zippo, tiền xu và 1 con dao sắc.

Sau đó, Đỗ Duy đặt quả bóng bay màu đỏ vào ba lô của mình và nhìn xuống, có một thân hình thằng hề mơ hồ bên trong quả bóng bay.

“Mày hồi phục quá chậm, nhưng không thành vấn đề, tao sẽ giúp mày.”

Làm xong những thứ này.

Đỗ Duy cất từng món đồ này vào những vị trí thích hợp, trên chiếc áo gió đang mặc trên.

Cuối cùng, hắn lấy smartphone ra, và gọi cho Hannibal.

“Có muốn chơi một trò chơi?”

Chương 257: Bắt đầu

Tại Bắc Brook, ở con phố đối diện với phòng khám tư vấn. Trong quán cà phê nơi Đỗ Duy và Tom thường đến.

Hannibal ngồi trong góc, nhấp một ngụm cà phê rồi đặt cốc xuống.

Gã đang cầm smartphone bằng tay trái, một tia sáng yếu ớt lóe lên trong mắt khi nghe "lời mời" ở đầu dây bên kia.

Đầu bên kia, giọng nói của Đỗ Duy vang lên: "Anh muốn biến tôi thành đồng loại, tôi cũng muốn giết anh. Cả hai chúng ta đều biết rõ chuyện này, nên hãy kết thúc bằng một trò chơi."

Hannibal thì thào: "Anh rất quan tâm, vậy luật chơi là gì?"

Đỗ Duy đáp: "Tôi sẽ đến khu công nghiệp cũ hoang vắng của thành phố Sikelin, nơi có cả một phân xưởng gương, bên trong ẩn chứa một ác linh cực kỳ nguy hiểm."

"Nơi đó chính là địa điểm của trò chơi, tao sẽ cố gắng giết anh bằng mọi cách."

"Đây là một trò chơi không có luật lệ, nhưng có sự khác biệt giữa người thắng và người thua."

Khi Hannibal nghe thấy điều này, khóe miệng của gã vẽ ra một đường cong kỳ lạ.

Gã trầm thấp cười một tiếng: "Ở một chỗ đủ nguy hiểm, 2 tên Hunter đối đầu với nhau. Trò chơi này thật sự rất vui."

"Nhưng anh biết, cậu nhất định đã có cách giết anh, trò chơi này không công bằng."

Giọng của Đỗ Duy lạnh lùng: “Trên đời này, chưa từng có khái niệm công bằng.”

Hannibal nhẹ giọng nói: “Đồng loại, cậu thật sự rất nóng nảy, nhưng anh nhận lời, bởi vì cậu nhất định sẽ thua.”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Vậy thì trò chơi bắt đầu.”

Nói xong, hắn lập tức cúp máy.

Hannibal cất phone, kéo vành mũ lưỡi trai xuống thấp, gã biết Đỗ Duy muốn giết mình, nhưng không hề quan tâm.

“Mở đầu của một câu chuyện thường có nghĩa là kết thúc của câu chuyện trước đó.”

Gã nói xong thì đứng dậy đi ra ngoài.

Dưới ánh đèn mờ ảo của quán cà phê, bóng của gã kéo dài rất dài, đường nét hơi phồng lên, như có nhiều cái bóng đè lên nhau.

……

Ở một nơi khác.

Sau khi đặt điện thoại xuống, Đỗ Duy đeo một đôi găng tay màu trắng vào.

Cái này là trước khi xử lý cánh cửa, Giám mục Slivica và Jon đưa cho hắn, nhưng sau đó họ đã không lấy lại, có thể nói đó là một ân huệ.

Khi ngẩng đầu lên lần nữa, hắn nhìn lướt qua căn phòng.

Bây giờ là ban đêm, cho dù có bật đèn, nhưng bởi vì trong nhà có ác linh, nên ánh đèn dường như bị một tầng sương mù bao phủ, nhìn rất mờ mịt.

Trên tường, đồng hồ cổ và Annabelle vẫn như thường lệ.

Trong góc, Cái Bóng vẫn lẳng lặng đứng, không chú ý thì không thể nhìn thấy.

Giọng điệu của hắn có chút kỳ quái: “Có phải là do mày bị tao lừa quá nhiều lần rồi không? Tao càng ngày càng cảm thấy mày đang thông minh hơn.”

Nghe đến đây, Cái Bóng lập tức chìm vào bóng tối và biến mất.

Từ lâu, Đỗ Duy đã cảm thấy Cái Bóng không đơn giản, sức lây lan của nó rất rộng, hiểm độc đối với con người cũng rất rõ ràng, một khi tạo điều kiện thích hợp cho nó, nó có thể phát triển đến mức cực kỳ kinh khủng trong thời gian ngắn.

Nhưng bây giờ…

Cái Bóng đã không còn mắt, nó đã thật sự là một ác linh mặt nạ hoàn toàn mới.

Và nó bị ràng buộc với Đỗ Duy, sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi mối quan hệ này.

Miễn là Đỗ Duy đủ mạnh, đủ quân bài chưa lật, Cái Bóng sẽ không thể cắn trả, và trở thành một trong những công cụ của hắn.

Tại thời điểm này, Đỗ Duy lấy súng lục ra, kiểm tra kỹ càng, sau đó nhét vào bao lưng, rồi đứng dậy rời đi.

Giết chết ác linh thì khó, nhưng để giết một Hunter, thường chỉ cần một viên đạn.

Mà Đỗ Duy từng giết một Hunter.

……

9 giờ tối ngày 6/6.

Một chiếc McLaren GT đã lái xe rời New York, đi về phía đường cao tốc dẫn đến thành phố Sikelin.

Thành phố Sikelin thực ra không quá xa lạ với Đỗ Duy.

Đầu tiên là, trong viện bảo tàng ở thành phố Sikelin, có vật bị dính nguyền rủa tương tự như chiếc mặt nạ, đó là một bức tranh sơn dầu tên là Một cánh cửa khác.

Xa hơn nữa là người hàng xóm tà giáo đồ Roy bị bóng đen vặn nát đầu như một chiếc khăn.

Roy đã cố lừa Đỗ Duy, nói rằng cô ấy sẽ đến thành phố Sikelin trong một tuần.

Đương nhiên, mục tiêu của cô ta đương nhiên không phải là bức tranh kia, mà chỉ kiếm cớ để vất xác thôi.

Trên ô tô, Đỗ Duy đang lái xe, smartphone đột nhiên rung lên, nhắc nhở hắn vừa nhận được một tin nhắn.

Sau khi nhấp vào, có một số ghi chép của giáo hội về ác linh trong gương.

Ngoài việc chuẩn bị các lá bài tẩy của mình, hắn cũng chọn cách điều tra thông tin. Và không ai biết nhiều về những ác linh hơn giáo hội.

Trước kia thân phận của hắn là Người Đuổi Quỷ chịu trách nhiệm về sự kiện ác linh ở New York, nhưng giờ đã là Hunter của giáo hội và là Phó Sở Trưởng của Sở Tài Phán.

Giáo hội không thể che giấu hắn tin tức về những vấn đề như vậy.

Đỗ Duy vừa lái xe vừa liếc nhìn nội dung tập tài liệu.

Tiêu đề đơn giản và dễ hiểu, ghi lại thông tin về ác linh gương ở khu công nghiệp cũ Sikelin.

Nội dung như sau:

[Mức độ nguy hiểm của ác linh: cực cao]

[Biện pháp ứng phó: phong tỏa, cấm vào]

Sau đó, có một số vấn đề được giáo hội phân tích sau khi đối đầu với ác linh trong gương này.

Số lượng Người Đuổi Quỷ chết vì ác linh trong gương đã lên đến con số hàng chục, không có ai sống sót ra khỏi đó.

Cả Hunter, cũng phải trả giá bằng một cánh tay, mới có thể sống sót trốn ra ngoài.

Sau đó, Hunter này nhớ lại, biểu hiện của ác linh trong gương rất đặc biệt. Cả cái quảng trường bỏ hoang đều là phân xưởng sản xuất gương, bất cứ cái gương nào cũng có thể là môi giới của ác linh. Vậy nên nó sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào.

Và nếu không biết điều đó, có thể bị ác linh tấn công.

Hình thức biểu hiện cụ thể là bị hút vào trong gương, và không gian xảy ra hiện tượng hỗn loạn.

Gương là nơi trú ngụ của ác linh, càng ở lâu càng khó thoát ra khỏi đó, nhưng nếu làm vỡ gương, thì có thể thành công rời đi.

Xem đến đây, Đỗ Duy cảm thấy yên tâm hơn.

Những món đồ trên người cũng đủ để bảo vệ bản thân, việc phá gương cũng không khó.

Điều duy nhất cần phải xem xét là liệu ác linh trong gương có thể phát động quy luật thay đổi khuôn mặt, để khi ác linh Đỗ Duy xuất hiện, sẽ không bị giết ngay lập tức.

“Mình hy vọng nó có thể sống sót lâu hơn.”

Đỗ Duy hít sâu một hơi, đè nén những suy nghĩ này trong lòng.

Mọi thứ phải được thực hiện từng bước.

Theo kế hoạch, hắn phải giết Hannibal trước.

Cái giá của việc làm này sẽ khiến mối quan hệ của hắn với Giáo hội Twilight trở nên tồi tệ hơn.

Nhưng giờ mọi chuyện đã bị đẩy đến mức này, hắn tạm thời không có thể kiếm thêm một ác không thể kiểm soát, cũng không thể tìm được một Hunter khác.

Mối quan hệ của Hannibal với hắn là mâu thuẫn không thể cải thiện.

Loại người có vấn đề về tinh thần này không thể từ bỏ ý định biến Đỗ Duy thành đồng loại, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, giết gã là cách tốt nhất.

“3 giờ nữa, tôi sẽ đến thành phố Skolin. Hannibal sẽ đi theo tôi, nhưng cũng có thể là gã đã đi trước.”

“Nhưng trong mọi trường hợp, điều đó sẽ không có bất kỳ tác động nào đến trò chơi này.”

Chương 258: Cẩn thận khi bước đi trong bóng tối

Trong khu công nghiệp cũ ở Sikelin, toàn bộ lối vào thành phố đều đã được rào kín bằng dây thép gai.

Một chiếc gương vỡ nát bị bùn đất bao phủ hơn phân nửa, phản chiếu ánh trăng trên bầu trời đêm.

Đột ngột, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai và quần áo giản dị xuất hiện trong gương.

Gã nhìn xuống và giẫm lên mảnh gương.

Bộp…

Mảnh gương vỡ tan tành.

“Mr. Đỗ Duy, cậu đã đến chưa?”

Hannibal ngước mắt nhìn hàng rào dây thép gai bao quanh khu phố cũ một lúc.

Có những dấu vết rõ ràng của việc bị kéo ra xa, có vẻ cách đây không lâu.

Gã nheo mắt, và nở một nụ cười kỳ quái.

“Ác linh gương này nguy hiểm hơn nhiều những ác linh khác, nhưng mà cậu dám mời anh đến nơi như vậy, chắc hẳn cậu có năng lực sống sót.”

Trong Giáo hội Twilight cũng có gián điệp 2 mang.

Và 2 giáo phái có cùng nguồn gốc chia sẻ một số thông tin.

Mặc dù Hannibal mới tham gia Giáo hội Twilight chỉ một thời gian ngắn, nhưng gã có thể thu thập thông tin về những

thứ này chỉ với một cuộc gọi.

“Một tấm gương chia thế giới thành hai mặt, bên trong và bên ngoài tấm gương.”

“Đối với anh, đây là sự tồn tại có thể đánh thức mặt tối trong trái tim của cậu nhất.”

“Anh sẽ giúp cậu, đồng loại của anh.”

Hannibal đi về phía lối vào của hàng rào thép gai, và lấy trong túi ra một chiếc phong thư.

Sau khi mở ra, bên trong có một bức thư không có chữ.

Điều kỳ lạ là thời điểm gã lấy lá thư ra, chữ bắt đầu xuất hiện.

Cứ như thể có một đôi tay vô hình đang dùng cây bút vô hình để viết.

Ngay sau đó, nội dung đã được tiết lộ đầy đủ, chỉ với một câu nói.

[Đỗ Duy đã vào khu phố cũ mười phút trước, và bị tấn công]

Rõ ràng, bức thư này không bình thường, và nó cũng là một vật phẩm đặc biệt.

Sau khi tham gia Giáo hội Twilight, Hannibal nhận được phong thư này, và có một ác linh trong phong thư.

Nó là sản phẩm của quá trình bố trí và bồi dưỡng của Giáo hội Twilight từ thế kỷ trước, và nó cũng là vật phẩm cùng loại như lá bài Joker.

Năng lực rất quỷ dị, nhưng đã qua xử lý, sẽ không xảy ra hiện tượng đồng hóa người sử dụng.

Tất nhiên …

Điều kiện tiên quyết là người dùng phải là một Hunter.

Nếu không thì chỉ có con đường chết.

Sức mạnh của phong thư này cũng rất trực tiếp, nó có thể dựa trên suy nghĩ của người sử dụng, cho thấy những gì đã xảy ra cách đây một thời gian.

Tuy nhiên, những thông tin do ác linh đưa ra thường mang tính duy tâm, rất hữu ích nhưng không thể hoàn toàn tin được.

Có thể hiểu đây là chức năng tính toán của máy tính.

Cộp cộp cộp…

Tiếng bước chân nặng nề vang lên.

Hannibal đi dạo trong một khu phố vắng vẻ, nhìn rất nhiều cửa hàng bỏ hoang. Nơi này đã bị bỏ hoang nhiều năm, nghề kinh doanh gương một thời thịnh vượng, từ lâu đã bị thay thế bằng công nghệ sản xuất hiện đại.

Mặt đất đầy cỏ dại, nhưng tất cả chúng đều khô héo.

Thứ mùi mà mũi có thể ngửi được, chỉ còn mùi thối rữa của thực vật.

Nhìn xung quanh, mỗi cửa hàng đều bày rất nhiều gương soi, bề mặt bám đầy bụi.

Nơi này đã bị tách khỏi xã hội thực tế quá lâu, không hề có ai đến chăm sóc nó.

Hannibal giống như một Hunter đột nhập vào một thế giới xa lạ, với đôi mắt lõm sâu nhưng sắc bén, tìm kiếm dấu vết của Đỗ Duy.

Dần dần, gã nhắm mắt lại, cả người như biến thành ác linh.

Một khi gã mở mắt ra, con ngươi màu xanh lam trông hơi đờ đẫn.

Điều đáng sợ hơn là nụ cười thường trực trên khuôn mặt của gã, trong môi trường này, nó mang đến cho người ta một loại cảm giác hoang đường, quái dị, nhưng lại khiến người ta sợ hãi.

Có chút khát máu, lại có chút đáng sợ.

Đột ngột, Hannibal quay đầu lại và nhìn vào một cửa hàng ở phía bên trái của khu nhà.

Cánh cửa khẽ rung lên, một bóng người vụt qua.

Một đoạn chữ hiện ra từ bức thư trên tay của gã — Đỗ Duy đang ẩn náu trong bóng tối, và hắn đã cố gắng dẫn dụ ngài qua đó, để giết ngài.

"Thật là buồn cười…"

Hannibal tao nhã cười, lập tức đuổi theo.

Khi gã đi đến trước cửa hàng, tình cờ có một tấm gương trước cửa, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, có vài bóng của hắn phản chiếu trong toàn bộ tấm gương.

Mỗi cái bóng đều có tư thế khác với gã, có người dùng tay véo vào cổ, có người cúi đầu, có người chỉ dài bằng nửa người.

Cái bóng trông giống như một ác linh …

…

Ở phía bên kia.

Đỗ Duy đứng trước gương, nhìn tấm gương trống không, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

Mười phút trước, hắn đã bị tấn công bởi ác linh trong gương.

Một cánh tay thối rữa đột nhiên trồi lên từ tấm gương trước mặt và tóm lấy hắn.

Đỗ Duy vô thức lấy zippo ra, buộc cánh tay thu lại.

Xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Vị trí hiện tại của hắn là ở cuối khu nhà, trong xưởng gương lớn nhất.

Đây là một khu nhà xưởng lớn có gương soi khắp nơi, điều kỳ lạ là đã qua một thời gian dài, những chiếc gương đáng lẽ phải đầy bụi, thì lại rất sạch sẽ.

Nhìn xung quanh, mọi thứ đều mới tinh.

"Thật là kỳ quái."

Đỗ Duy nhìn tấm gương trước mặt, hắn nhớ lại cảnh tượng xảy ra mười phút trước, đột nhiên cau mày, duỗi cánh tay phải ác linh hoá ra.

Vừa tiếp xúc, bèn có cảnh giác lạnh và mịn.

Chiếc gương không phản chiếu mọi cử động của hắn, chỉ phản chiếu khung cảnh của toàn bộ nhà xưởng, và những chiếc gương được đặt thẳng đứng.

Đột nhiên, Đỗ Duy bật cười.

"Có vẻ như bây giờ mình đang ở trong gương."

Trước khi bước vào, hắn đã đánh dấu bên phải cổ áo.

Vừa nói, hắn vừa quay đầu liếc nhìn cổ áo của mình, vị trí được đánh dấu vừa chuyển sang bên trái.

Mình ở trong gương sẽ trái ngược với mình ngoài gương.

Khi nhìn vào gương, tuy sẽ thấy hình ảnh phản chiếu của mình, nhưng nếu soi mình trong gương, sẽ thấy rằng mọi thứ hoàn toàn ngược lại.

Người soi gương duỗi tay phải, thì đối với người trong gương sẽ là duỗi tay trái.

“Vì vậy, những gì mình đang nhìn thấy thật sự là cảnh bên ngoài gương, không phải bên trong gương.”

Đỗ Duy nói xong, đạp mạnh một cước, chiếc gương rơi xuống và tan nát.

Hắn nhìn từ trên xuống dưới, từng mảnh gương vỡ không phản chiếu khuôn mặt của hắn, văng loạn khắp nơi, trông thật đáng sợ làm sao.

Đột ngột, Đỗ Duy nghĩ tới điều gì đó, kỳ quái nói: “Giờ mình đang ở thế giới trong gương, qua gương có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài. Vậy sau đó Hannibal đột nhiên tới công xưởng này, cũng không bị kéo vào, vậy mình có thể nhìn thấy hắn không?”

“Mà hắn, có lẽ hắn hoàn toàn không thể nhìn thấy mình, bởi vì mình đang ở trong gương. Bên ngoài gương không hề có mình, nên không có vật để mô phỏng.”

“Cho nên, mình có thể chờ khi hắn bị kéo vào trong gương, rồi bắn hắn.”

Lúc này, Đỗ Duy mới kéo áo gió ra, tất cả đồ đạc đều được đặt ở vị trí ngược lại.

Mọi nhận thức đều cho thấy xu hướng ngược lại.

Cảm giác này không thể diễn tả bằng lời, bởi vì những gì Đỗ Duy nghĩ sẽ ở bên phải, lại ở bên trái.

Muốn rời khỏi đây cũng rất đơn giản, tìm được môi giới thật sự của ác linh gương, rồi đập vỡ.

Chương 259: Hãy để chú Cái Bóng cùng bạn chơi trò xích đu

Đối với Đỗ Duy, việc bị ác linh kéo vào gương vốn nằm trong kế hoạch của hắn.

Nếu không bước vào thế giới trong gương, sẽ khó có thể tiếp xúc với ác linh trong gương.

Vì thế, tình hình hiện tại là một lợi thế cho hắn.

Thế giới trong gương, sau khi Đỗ Duy rời khỏi tòa nhà xưởng rộng lớn, hắn tìm thấy một chiếc gương cầm tay, vừa đi vừa nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương.

Hắn định trước khi Hannibal bị kéo vào gương, tìm thấy đối phương trước.

Vì vậy, việc mang theo gương là điều cần thiết.

Chỉ cần bóng của Hannibal xuất hiện trong gương, có nghĩa là gã đang ở bên ngoài.

……

Trong khi ở ngoài gương, Hannibal tình cờ bước vào cửa hàng kia.

Tương tự như Đỗ Duy, gã cũng thích ngụy trạng bản thân, cố tình làm ra vẻ lơ là cảnh giác.

Đối với những người bình thường, nó có thể đúng.

Nhưng Hannibal biết Đỗ Duy nhất định sẽ thông minh hơn, hẳn là biết gã cố ý ngụy trang, cho nên sẽ không tấn công

ngay.

Tuy là như vậy, nhưng Hannibal tin tưởng tuyệt đối bản thân chắc chắn sẽ không chết.

Ác linh hoá của gã rất đặc biệt.

Một số đặc điểm của kẻ tâm thần thích ăn thịt người, đã hình thành một khả năng kỳ lạ sau khi gã trở thành Hunter.

Gã có thể ăn ác linh …

Mà ác linh đã bị ăn vẫn sống trong cơ thể của gã. Nếu gã bị giết, những ác linh trong cơ thể gã sẽ có tác dụng chết thay. Nói một cách đơn giản, gã có rất nhiều mạng sống, trừ khi tất cả ác linh bị giết cùng một lúc, nếu không gã sẽ bất tử.

Có chút không phải là con người…

Tất nhiên, gã chưa từng bị ai giết, nên khả năng này chưa ai khám phá ra.

Ngay cả Giáo hội Twilight cũng không biết điều đó, chỉ nghĩ rằng năng lực ác linh hoá của Hannibal là ăn tươi ác linh.

Năng lực mạnh đôi khi không phải là điều tốt.

Tổng cộng Hannibal đã ăn 3 ác linh, mức độ lan truyền ác linh hoá của gã 3 ba lần so với một Hunter bình thường.

Gã không thể sống lâu, đó là lý do tại sao gã rất coi trọng Ryan.

Bác sĩ cuồng sát lịch lãm không phải là một kẻ mất trí đơn thuần, hắn yêu đời hơn Đỗ Duy.

Hơn nữa, bây giờ hắn đã phát hiện ra một đồng loại đang ẩn nấp.

“Trò chơi này thực sự rất vui …”

Hannibal mỉm cười, liếc nhìn xung quanh bên trong cửa hàng, rồi nói với giọng điệu như đang trò chuyện với một người bạn cũ: “Mr. Đỗ Duy, cậu đến rồi à?”

Rốp ……

Trên lầu hai của cửa hàng, cũng chính là trên lầu hai, đột nhiên vang lên một tiếng giòn tan, như vô tình giẫm phải cái gì.

Hannibal ngay lập tức ngẩng đầu lên và nhìn về nơi phát ra tiếng động.

Bây giờ hắn đang ở lầu một, nhưng tiếng động lại phát ra từ trên đầu của gã.

Khi nhìn vào vị trí của cầu thang, mắt Hannibal trở nên mờ mịt.

Do nơi này bị hoang phế quá lâu, nên toàn bộ cầu thang gỗ đã phủ đầy bụi.

Tuy nhiên, không có dấu chân.

Trong lúc nhất thời, Hannibal sa sầm mặt lại, giọng điệu của gã trở nên có chút kỳ lạ: “Cậu đang chơi trò trốn tìm với anh, hay thứ mà anh nhìn thấy, hoàn toàn không phải là cậu?”

Mặc dù nói vậy nhưng gã vẫn tự mình bước lên lầu hai.

Ánh trăng mờ nhạt khúc xạ bóng của gã, điểm khác biệt so với trước đây chỉ còn lại 2…

Có 1 Cái Bóng đã biến mất.

……

Tại thời điểm này, ở thế giới trong gương.

Đỗ Duy đang đi dạo trong khu phố cổ với chiếc gương trên tay và chiếc balo đeo trên lưng.

Chiếc ô đen được nhét vào balo, để hắn có thể lấy nó ra bất cứ khi nào hắn muốn.

Trong thế giới gương, mọi thứ đều đối lập với thực tế.

Hoàn toàn duy tâm, không hề có đạo lý.

Xung quanh rất hoang vắng và trống hơn, với vầng trăng sáng trên bầu trời, tĩnh lặng và xa xăm.

Nếu Đỗ Duy không biết tình hình của hắn, hắn thậm chí sẽ không cảm thấy nơi này khác xa với thực tế.

Nhưng đột nhiên…

Khi đang đi, Đỗ Duy cau mày liếc về phía trước.

Phía trước, tình cờ có một cây cổ thụ khô.

Không còn sức sống, đồng thời trên thân cây còn đóng rất nhiều đinh, trong đó có 1 cành cây mọc rất dài, cứ như cánh tay con người kéo dài.

2 sợi dây xích gỉ được cố định chắc chắn trên cành cây và rũ xuống.

Cuối cùng, có một chiếc xích đu cũng đã hoen gỉ, bề mặt từng được phủ một lớp sơn vàng nhưng nay đã bong tróc gần hết, những vết rỉ sét như bị nước ăn mòn, làm hỏng toàn bộ bàn xích đu.

Cót két……

Đu quay tự động quay mà không cần gió.

Đung đưa, như thể có một người vô hình đang ngồi trên đó.

Đỗ Duy thấy vậy, đầu tiên là liếc nhìn chiếc gương trong tay, chiếc gương đối diện với xích đu, cảnh tượng phản chiếu giống hệt những gì gã thấy trước mắt.

Nói cách khác, không có ai bên ngoài tấm gương.

Rất an toàn……

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn thấy một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Hắn nhìn thấy một cô bé mặc váy hồng ngồi trên xích đu, khoảng 7-8 tuổi, quay lưng về phía mình.

không có ác ý……

“Chắc nó không phải là ác linh gương.”

Đỗ Duy suy nghĩ rồi đưa ra phán đoán.

Nếu là ác linh gương, nó nhất định sẽ lập tức công kích mình.

Vậy thứ này là một ác linh? Hay một quỷ hồn?

Hay đó là một dạng tồn tại kỳ lạ nào đó trong thế giới gương?

Đỗ Duy liếc mắt một cái, lặng lẽ xoay người lùi về phía sau.

Hiện tại hắn không có hứng thú giải quyết chuyện này, việc cấp bách nhất chính là đi tìm Hannibal trước.

Điều quan trọng nhất là, nếu nó không phải là ác linh gương, tấn công nó thật vô nghĩa.

……

Sau một vài phút, vẫn là cạnh cái cây chết khô kia.

Sắc mặt của Đỗ Duy trở nên có chút khó coi.

Hắn nhìn chằm chằm cô gái nhỏ đang ngồi trên xích đu, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo.

Vừa mới sau khi Đỗ Duy rời đi, hắn phát hiện dù đi như thế nào cũng bị một cỗ lực lượng kỳ lạ khó tả quấy rầy, khiến hắn chỉ có thể quay về chỗ cũ.

Hắn đã trải qua tình huống này hơn một lần, khi hắn lần đầu tiên ở trong Ngôi nhà kinh dị, có một ác linh bé gái đã làm rối loạn ngũ quan của hắn, khiến hắn không thể thoát ra khỏi lối đi hình chữ thập.

Sau đó, hắn phát hiện ra môi giới của ác linh bị, dùng bột xương đốt thành tro.

Bây giờ một ác linh bé nhỏ khác cũng dùng phương thức tương tự trước mặt của hắn.

Đỗ Duy không khỏi nhếch mép: "Bé muốn giữ anh lại, muốn anh chơi xích đu với bé sao?"

Hắn chưa bao giờ thích những đứa trẻ hư.

Phía trước, bé gái chỉ có thể nhìn thấy trong trạng thái Quỷ Nhãn, vẫn đang ngồi trên xích đu lắc lư, dường như hoàn toàn không nghe thấy lời nói của Đỗ Duy.

Thấy vậy, Đỗ Duy lấy ra một chiếc mặt nạ, đeo lên.

Trong chốc lát, dưới lớp mặt nạ, đôi mắt đỏ ngầu, thân thể bị một Cái Bóng bao phủ, không còn thấy được dung mạo ban đầu, cả người như bị bao phủ.

Cùng lúc đó, một ý chí đầy ác ý cứ sục sôi trong tâm trí Đỗ Duy.

Cái Bóng đoạt xác…

Trạng thái này rất kỳ lạ, có phần giống với cảm giác khi đó Đỗ Duy bị ác linh Du Duy nhập vào.

Nhưng Đỗ Duy có thể cởi mặt nạ ra bất cứ lúc nào, cũng không sợ bị Cái Bóng chiếm xác.

Vì quan hệ giữa 2 bên không bình đẳng.

Đỗ Duy là người tạo ra mặt nạ ác linh, chỉ cần hắn đeo mặt nạ, Cái Bóng chính là công cụ của hắn.

Nghĩ đến đây, đôi mắt đỏ ngầu của Đỗ Duy nhìn chằm chằm vào cô gái nhỏ vẫn đang đong đưa.

Đôi mắt này là của Cái Bóng …

Chương 260: Âm thanh rắc rắc đã lâu không nghe

Nếu Cái Bóng có thể nói chuyện, chắc chắn nó vô cùng căm thù Đỗ Duy, đồng thời sẽ chửi rủa hắn.

Nhưng nó không nói được.

Sau khi Đỗ Duy đeo mặt nạ vào, Cái Bóng bèn không chút phòng bị, xuất hiện trong thế giới gương.

Bản chất của nó đã là một ác linh mặt nạ.

Khi Đỗ Duy đeo mặt nạ, đôi mắt đỏ ngầu vừa là lớp vỏ bên ngoài vừa, là Cái Bóng.

Vì thế, Đỗ Duy nhìn chằm chằm bé gái đang ngồi trên xích đu, tương đương với Cái Bóng đang nhìn chằm chằm vào nó.

Mục tiêu xuất hiện, ác ý lập tức tỏa ra từ trong Đỗ Duy như thủy triều.

Cái Bóng nhìn chằm chằm bé gái, ác ý của nó càng lúc càng mạnh.

Đỗ Duy cảm thấy những ý nghĩ xấu xa đang trào dâng trong đầu, và hắn đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Nếu Cái Bóng kiểm soát cơ thể của mình, theo quy luật giết chóc của nó, có thể sử dụng một số trò mới.

Vì vậy, Đỗ Duy đã giao cơ thể của mình cho Cái Bóng điều khiển.

Dù sao thì hắn có thể lấy lại cơ thể của mình bất cứ lúc nào.

Giây tiếp theo, Cái Bóng có vẻ sửng sốt một chút, cúi đầu nhìn tay của mình, có chút nghi hoặc.

Đôi tay này không phải của nó.

Bé gái trên xích đu vẫn quay lưng về phía Cái Bóng.

Cái Bóng do dự trong chốc lát, rồi trở nên hỗn loạn, lạnh lùng ác độc, trực tiếp duỗi tay ra, đi đến phía sau bé gái.

Sau đó, đôi tay trực tiếp chộp vào não của đối phương.

Vặn cái crắc…

Răng rắc, toàn bộ cái đầu dễ dàng bị nó lấy đi.

Hoàn toàn không hề phản kháng, cực kỳ dễ dàng như một giấc mơ.

Cái Bóng giật mình. Nó giơ cái đầu lên thật cao.

Đỗ Duy cũng đang nhìn chằm chằm vào cái đầu đó từ góc độ của bên thứ ba.

Cái đầu có màu xám xịt, có vẻ đã hoàn toàn mất nước, điều quan trọng nhất là vẻ mặt của nó rất sợ hãi, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó rất khủng khiếp trước khi chết.

Khi ở trên xích đu, thân thể không còn đầu của nó vẫn ngồi yên.

Chiếc xích đu đang lắc lư.

Cảnh tượng càng ngày càng trở nên kỳ dị.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, trực tiếp lấy lại quyền kiểm soát thân thể.

Cái Bóng thậm chí còn không kịp phản ứng, lại bị tống ra ngoài, trở thành lớp vỏ bao bọc lấy hắn.

“Vậy mày là gì?”

Đỗ Duy tùy ý quăng cái đầu đi, mang mặt nạ nhìn xung quanh.

Một cái cây chết, một cái xích đu. Giờ thì không còn gì nữa.

Đột nhiên…

Đỗ Duy mỉm cười, hắn lấy chiếc gương ra, để nhìn cảnh tượng trước mặt trong gương.

Không thay đổi nhiều so với trước đây, vẫn là ngọn cây khô héo, và chiếc xích đu.

Nhưng trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn thấy thân thể của cô gái nhỏ được phản chiếu trong gương.

"Thì ra mày ở ngoài gương…"

Đỗ Duy nói xong, xoay người rời đi.

Cho dù thứ này có quỷ dị thế nào, Cái Bóng cũng đã vặn đầu nó xuống, như vậy dù có ở bên ngoài cũng không thể tồn tại.

Nhưng điều này đã cho Đỗ Duy một nhắc nhở.

Xác của bé gái thật sự ở ngoài gương, nhưng nếu vặt đầu của nó ở trong gương, thì dù nó ở bên ngoài, nó vẫn sẽ chết.

Hơn nữa, nó hoàn toàn không thể phát hiện ra mình.

Điều này xác thực ý tưởng giết Hannibal của Đỗ Duy trước đây.

Nhưng theo cách này, dường như có một bug rõ ràng.

Một tấm gương chia thế giới thành 2 phần.

Đỗ Duy từ bên ngoài bước vào gương, không nên biến mất khỏi gương.

Nói cách khác, có một cái bóng của Đỗ Duy bên ngoài gương.

Nghĩ về điều này, Đỗ Duy nhanh chân bước đi, trực giác nói cho hắn biết những gì bên ngoài gương không phải chỉ là ảnh phản chiếu đơn thuần, đó phải là ác linh gương.

……

Lúc này, ở bên ngoài gương. Trong cửa hàng đó.

Hannibal đã đến tầng hai.

Ở giữa tầng hai, có một tấm gương cao.

Không có ai xung quanh.

Hannibal hít một hơi thật sâu, hít thở không khí.

Danh hiệu kẻ ăn thịt người này không chỉ khiến người khác sợ hãi, mà còn cả giúp gã có năng lực nhận thức về mùi rất mạnh.

Gã rất quen thuộc với mùi của mọi người.

Nhưng lúc này, Hannibal không ngửi thấy mùi của ai cả.

Nụ cười nơi khóe miệng càng lộ rõ, gã bước đến trước gương tự mình ngắm nghía.

Có vẻ như gã đang soi gương.

“Trong khu phố vắng vẻ này, bất kỳ chiếc gương nào cũng sẽ trở thành môi giới cho ác linh. Đây là nơi trú ngụ của ác linh.”

“Cho nên, mày không phải Đỗ Duy, mà là ác linh gương.”

Giọng điệu của Hannibal không vội vã, lịch lãm và cao quý, như thể trong mắt gã, đây chỉ là một trò hề.

Đột ngột, trong tấm gương cao ngất trước mặt, một bóng người chậm rãi bước tới.

Hắn đang xách túi, vẻ mặt thờ ơ.

Là Đỗ Duy.

Hannibal thấy vậy, vẻ mờ mịt trong mắt càng đậm hơn, trực tiếp xoay người.

Trong chốc lát, "Đỗ Duy" không biết từ lúc nào, đã xuất hiện sau lưng hắn.

Hannibal vẫn không đổi sắc, ngược lại lạnh nhạt nói: "Có vẻ như tuy cậu đến sớm hơn anh mười phút, nhưng vận may của cậu cũng không quá tốt, chắc giờ cậu đang ở trong gương, người ở trước mặt của anh chỉ là một kẻ mạo danh rẻ tiền."

Hắn biết Đỗ Duy này nhất định không phải đồng loại của hắn, mà là ác linh gương.

Nhưng ác linh gương cái bóng của Đỗ Duy, lại nở một nụ cười quái dị.

Không nhìn thấy bất kỳ chuyển động nào từ nó, dùng tốc độ mà Hannibal thậm chí không thể phản ứng, xuất hiện trước mặt của gã, dùng hai tay bóp lấy cổ của gã.

Hannibal nhìn nó bằng một nụ cười khát máu: "Tao luôn ghét đối phó ác linh, bởi vì vị của bọn mày thật sự rất tệ."

Ngay khi lời vừa được nói xong.

Ác linh trong gương đông cứng lại, nó nhanh chóng buông tay ra và cố gắng chạy trốn, nhưng khi nó lùi lại, hai cánh tay của nó bị đứt lìa khỏi vai một cách khó hiểu.

Cả hai chân đều giống nhau.

Tiếp theo, là đầu …

Nếu không phải vì không có máu, cảnh tượng sẽ rất đẫm máu và tàn khốc.

Bởi vì đây là phanh thây.

Vào thời điểm này, kẻ cuồng ăn thịt người đã phơi bày bộ mặt tàn bạo ẩn sau vẻ ngoài thanh lịch của nó.

Gã tiến lên một bước.

Đầu của ác linh gương đột nhiên nở một nụ cười quái dị nhìn gã.

Sau đó, các chi rời rạc, cùng với thân của nó, tất cả đều bị đập nát và vỡ tan, giống như một tấm gương đang di chuyển và bay xung quanh.

Hannibal với tay và kéo chiếc mũ của mình xuống để tránh các mảnh vỡ của tấm gương.

Ngoài ác linh hoá, Hunter còn có những năng lực hoàn toàn khác, nhưng ít có sức mạnh nào có thể ảnh hưởng trực tiếp đến thực tại.

Nói cách khác, chúng không thể ảnh hưởng trực tiếp đến thực tế như những ác linh.

"Để tao xem, mày đã đi đâu…"

Hannibal liếm môi, đôi mắt xanh biếc từ từ phủ lên đôi mắt đỏ ngầu.

Trạng thái tinh thần của gã rất không ổn định.

Chỉ vì những thành tựu của bản thân trong lĩnh vực tâm lý học, gã vẫn luôn giữ ở trong trạng thái có thể kiểm soát được.

Nhưng một khi gã bắt đầu giết chóc, gã lại là sự kết hợp của sự tàn nhẫn và lý trí.

Không ai hoặc ác linh có thể thoát khỏi gã.

"Có điều gì đó không đúng."

Hannibal nheo mắt, quay đầu lại và nhìn vào tấm gương sau lưng.

Trong gương, Đỗ Duy vươn tay cầm súng, vô cảm nhìn Hannibal rồi trực tiếp bóp cò.

Chương 261: Chào mừng đi vào trong gương

Giết một Hunter dễ hơn nhiều so với giết chết ác linh.

Một khẩu súng lục, một viên đạn là có thể làm được.

Phằng……

Sau khi Đỗ Duy trong gương bắn Hannibal, khung cảnh hiện ra trở nên vô cùng kỳ lạ, vượt ra ngoài lẽ thường.

Toàn bộ bề mặt gương giống như mặt hồ, và sóng đã trào dâng từ điểm viên đạn bắn ra. Từng cơn sóng gợn quanh quẩn trong gương.

Viên đạn xuyên thẳng vào đầu Hannibal.

Người sau mỉm cười, vẻ mặt đông cứng như thể không có phản ứng.

Gã chết rất dễ dàng …

Rất dễ dàng, không có chút khó khăn nào.

……

Trong gương, sau khi bắn xong vào gương, Đỗ Duy đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau.

Ở đằng sau lưng hắn, Hannibal vẫn nguyên vẹn đứng ở phía sau, dường như những gì xảy ra bên ngoài tấm gương chỉ là ảo ảnh.

Gương mặt gã vẫn tươi cười, nhìn chằm chằm vào chiếc gương trong tay của Đỗ Duy.

Nhìn thấy như vậy, Đỗ Duy hơi hối hận: “Xem ra lúc trước ác linh tấn công anh, cũng đã kéo anh vào trong gương.”

Hannibal cười và nói: “Đúng vậy, những gì cậu vừa bắn chỉ là một ảnh chiếu, vì vậy bây giờ trò chơi là công bằng.”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Công bằng? Tôi không nghĩ vậy.”

Nói xong, hắn chỉ vào một quả bóng bay màu đỏ lơ lửng trên bầu trời.

Bây giờ toàn bộ quả bóng lớn hơn nhiều so với lúc trước, và nó có màu đỏ tươi, như thể bị bôi máu tươi lên.

Pennywise đã trở nên mạnh hơn …

Nhưng hắn đã cố tình làm vậy.

Đỗ Duy là kẻ thù không đội trời chung của Pennywise, chỉ cần bản thân đưa ra những ám thị tâm lý, hắn có thể khôi phục sức mạnh của Pennywise không giới hạn, thậm chí còn khiến nó mạnh hơn trước.

Nhưng chỉ cần hắn muốn, Pennywise sẽ được đánh trở về nguyên hình.

Trong khi đối phó với Hannibal, hắn phải chuẩn bị cho mọi tình huống.

Trước tiên để ác linh gương xuất hiện trước.

Cách để xua đuổi ác linh là gì?

Câu trả lời là, để đưa một kẻ xấu vào nhà của mình.

Hannibal không biết kế hoạch của Đỗ Duy, gã nhìn Pennywise trên bầu trời, có vẻ hứng thú hơn: “Cậu thực sự mang theo một ác linh bên mình? Cậu không ngại bị chơi chết sao?”

Sắc mặt của Đỗ Duy có chút tái nhợt, nhưng hắn không có ý định trả lời Hannibal, ngược lại tiến lên bắn một phát nữa.

Phát súng này một lần nữa xuyên qua đầu của Hannibal, chảy ra một lượng máu lớn.

Lần này, gã không còn là hình ảnh phản chiếu nữa, mà là một người sống.

Nhưng điều làm cho Đỗ Duy rất ngạc nhiên là… nụ cười trên mặt Hannibal vẫn không hề thay đổi, thậm chí gã còn lấy khăn tay trong túi lau vết máu đang chảy trên trán, như thể không hề cảm thấy đau đớn.

“Anh biết cậu muốn giết anh, cũng biết cậu có lòng tin tuyệt đối, nhưng anh vẫn là muốn cùng cậu chơi trò chơi này.”

“Bởi vì cậu hoàn toàn không thể giết anh.”

“Cho nên, đồng loại của anh, anh cũng cho rằng trò chơi này không công bằng.”

Hannibal nở một nụ cười khát máu và lao về phía Đỗ Duy.

“Nào, để anh tháo mặt nạ của câu, và để cậu thấy con người thật của mình.”

Từ đầu đến giờ, Hannibal không quan tâm Đỗ Duy có muốn giết mình hay không, gã chỉ nghĩ trò chơi này rất thú vị, gã cho rằng đó là cơ hội để đánh thức đồng loại của mình.

Chết sao?

Chỉ là một từ nhàm chán.

Đỗ Duy thấy vậy, lập tức lùi lại một bước.

Đồng thời, hắn đeo lên một chiếc mặt nạ mới, Cái Bóng đằng sau dường như đang sống lại, bao trùm lấy hắn.

Ác ý khủng khiếp lan truyền một cách vô nguyên tắc.

Hannibal không thể không dừng lại, một tia sáng kỳ lạ lóe lên trong mắt của gã.

“Thật là buồn cười, đồng loại của anh, cậu thật sự mang theo nhiều ác linh như vậy, cậu còn con thứ 3 sao?”

Giây tiếp theo, Đỗ Duy trả lời bằng hành động.

Trong lúc lùi lại, hắn lấy ra lá bài Joker có thể ước nguyện, lạnh lùng nói: “Trước khi tôi rời khỏi gương, mỗi lần tôi tung đồng xu, nó sẽ là mặt trước.”

Trên lá bài, bộ dạng của hắn trong bộ tuxedo khác hẳn với trước đây, giống hệt như hiện giờ khi hắn đang đeo chiếc mặt nạ mới. Cũng bị bao phủ bởi Cái Bóng.

Nói cách khác, trên thực tế kẻ ước nguyện là Cái Bóng.

Đây là một sự ngụy tạo và lừa dối.

Hannibal nhìn thấy điều này, bèn nói với vẻ hoài nghi: “Lá bài JOKER? Tại sao cậu lại có thứ này trong tay?”

Nói xong, gã nói thêm: “Cậu đã giết Hunter của Twilight, như vậy… lá bài kia cũng đã lọt vào trong tay của cậu, tà linh… nhưng đối với anh thì nó vô dụng, cậu không thể giết được anh.”

Đỗ Duy phớt lờ gã, nhét lá Joker vào túi, tay trái tình cờ lấy ra một đồng xu.

“Giết không chết, chỉ vì chưa tìm ra đúng cách mà thôi.”

Đỗ Duy lạnh giọng, nhìn Hannibal tiếp tục nhào về phía mình.

Bước chân dừng lại.

Đinh ……

Ngón tay cái tung mạnh đồng xu lên, khi móng tay chạm vào đồng xu sẽ phát ra âm thanh đinh đang.

Khi rơi xuống, nó tình cờ là mặt trước.

May mắn …

Sau đó, Đỗ Duy lao về phía Hannibal và bóp cò một lần nữa.

Phằng ……

Viên đạn găm vào ngực của Hannibal.

Sắc mặt của gã thay đổi, ôm ngực hít vào một hơi khí lạnh, máu tràn ra khỏi miệng.

Viên đạn trước đó thực sự không thể giết được gã.

Ngay cả khi gã bị phanh thây, và bị đốt cháy thành tro, gã vẫn có thể sống lại.

Vì sát thương vật lý, không có tác dụng đối với ác linh.

Và Hannibal đã ăn 3 ác linh, trước khi các ác linh bị giết, gã hoàn toàn bất tử.

Hoàn toàn duy tâm.

Nhưng viên đạn này đã phá vỡ nhận thức của gã. Hannibal có thể cảm thấy rằng gã thật sự bị tổn thương.

Gã trừng mắt nhìn, giả vờ lạnh lùng. Giọng điệu cũng rất trầm: “Đối với anh vô dụng.”

Đỗ Duy không trả lời, lại bóp cò.

Nếu ngôn ngữ không thể dẫn dụ đối phương, hoặc để đạt được một mục đích nào đó, thì nói nhiều làm gì.

Hannibal nghiêng đầu trong tiềm thức, nhưng nó cũng khiến viên đạn trúng tai của gã, làm vỡ toàn bộ tai phải.

Ý chí kiên định, không có nghĩa là gã có thể làm ngơ trước nỗi đau.

Hannibal không dám ở lại nữa, không chút do dự xoay người bỏ chạy, Đỗ Duy theo sát phía sau.

Bây giờ kế hoạch đã bắt đầu, không có khả năng bị gián đoạn.

Hannibal phải chết …

Ở trên bầu trời, quả bóng bay màu đỏ càng ngày càng lớn, bên trong là một con quái vật đội lốt thằng hề cất tiếng cười kinh hoàng.

Nó ngang tàng, nhìn 2 Hunter lần lượt chạy loạn trên mặt đất, thân thể của hắn càng thêm rắn chắc.

Đôi mắt vàng hoe như dã thú, tàn nhẫn và lạnh lùng.

Toàn bộ quả bóng bay màu đỏ, thế giới trong gương, toát lên hơi thở quỷ dị.

Trong không khí, mỗi hơi thở đều giống như hít phải một yếu tố sợ hãi.

Từng ác linh, cũng như những điều khủng khiếp mà con người có thể nghĩ ra, lần lượt xuất hiện.

Có Annabelle, có Cái Bóng, có nữ tu, có trung đội ác linh, ngay cả Mary Shaw cũng không biết khi nào đã lặng lẽ xuất hiện.

Pennywise có thể tạo ra hàng giả, khiến mọi người sợ hãi hơn.

Ngoài sức mạnh, những thứ giả tạo này đủ để làm loạn.

Nhưng không biết tại sao, nó lại không tạo ra ác linh Đỗ Duy …

Có lẽ là sợ bị bóp nát nữa chăng…

Chương 262: Gay cấn

Hannibal giờ cảm thấy khá tồi tệ.

Gã thực sự không muốn giết Đỗ Duy, nhưng lại bị Đỗ Duy truy đuổi và bắn giết.

Nhân tiện, viên đạn được cho là vô dụng với bản thân lại có thể làm tổn thương gã một cách không thể giải thích được, hoàn toàn vô lý.

Ngoại trừ mấy khẩu súng kíp ác linh trong giáo hội, không có súng ống nào trên thế giới này có thể chống lại ác linh.

Gã biết rằng điều này phải liên quan đến đồng xu đó.

Nhưng…

Hannibal đột nhiên cảm thấy đồng loại của mình dường như có vấn đề lớn.

So với hắn, gã chẳng khác gì một người bình thường cả.

Lại có Hunter mang theo nhiều ác linh như vậy.

Một khi chúng trốn thoát, bạn sẽ không biết mình sẽ chết như thế nào.

Vừa chạy, vừa quay đầu nhìn lại người đàn ông đang đuổi theo phía sau mình.

Phằng……

Đáp lại gã là một viên đạn khác.

Máu bắn tung tóe, gã lại bị bắn vào vai trái.

Nhưng lần này, Hannibal nhìn thấy phía sau Đỗ Duy xuất hiện một ác linh đầu lâu, nhìn vào đôi mắt đen của nó, linh

hồn không khỏi chấn động.

Một ác linh khác …

Cho dù Hannibal là người lịch thiếp, song gã không thể không nguyền rủa: “F*ck, tại sao giáo hội không giam giữ mày? Họ điên rồi sao? Nếu một ngày cậu chết, những ác linh nhất định sẽ mất kiểm soát. Sẽ có rắc rối lớn.”

Đỗ Duy vô cùng im lặng, với đôi mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào Hannibal.

Hắn biết Hannibal muốn biến mình thành đồng loại, vì vậy gã sẽ không bắn mình, nên hắn không hề lo lắng.

Giết gã, rồi biến gã thành ác linh, khi đối phó với ác linh Đỗ Duy, tỷ lệ thành công có thể cao hơn nhiều.

Vào thời điểm này, 1 tòa nhà mang tính biểu tượng xuất hiện trước mặt.

Đó là một ngôi nhà khá lớn chỉ có 2 tầng, bên ngoài được sơn màu đỏ, trông không giống với thế giới trong gương vì nó còn rất mới.

Hannibal nheo mắt lại, khóe miệng hiện lên một nụ cười quái dị.

Gã biết sự tồn tại của ác linh gương.

Sau đó, Hannibal liều mạng chạy về phía tòa nhà, giả vờ kiệt sức, bước chân loạng choạng.

Ở phía sau, đôi mắt phía trên mặt nạ của Đỗ Duy dần trở nên đáng sợ, đỏ như máu, toát ra vẻ ác độc mạnh mẽ.

Đôi mắt này thuộc về Cái Bóng.

Nếu không phải hắn không muốn chính diện đối đầu với Hannibal, để tránh những tình huống bất ngờ xảy ra, nên giờ hắn đã giao thân thể của mình cho Cái Bóng, để nó tấn công.

Nhân tiện, Đỗ Duy chống lại ác ý trong lòng, còn phải tự mình khống chế điều khiển, khiến Pennywise trên bầu trời càng ngày càng mạnh.

“Nhìn xem ai sẽ chết trước.”

Nói xong, hắn đuổi theo Hannibal và lao vào tòa nhà có vẻ ngoài khác biệt kia.

Hannibal tự tin sẽ bất tử.

Đỗ Duy có một kế hoạch hoàn hảo nhất có thể.

Cái này giảm đi và cái kia phát triển.

Không phải hắn muốn liệu mạng, mà là hắn không còn cách nào khác, đã đi đến nước này, hắn không thể quay lại nữa.

……

Rầm!

Cánh cửa đóng lại một cách nặng nề.

Sau khi Đỗ Duy bước vào tòa nhà, cảnh tượng trước mắt khiến hắn phải nheo mắt lại.

Theo những gì có thể thấy, có một tấm gương hai mặt được đặt thẳng đứng.

Đỉnh đầu và dưới chân giống hệt mặt gương.

Tòa nhà này dường như được làm hoàn toàn bằng gương.

Mỗi tấm gương đều phản chiếu dáng vẻ của Đỗ Duy lúc này.

Nhìn lại lần nữa, cánh cửa đi vào không biết từ lúc nào đã đột nhiên biến mất, thay vào đó là một tấm gương.

“Đây có phải là nơi của ác linh gương không?”

Đỗ Duy trầm giọng nói, tuy dùng câu hỏi nhưng trong lời nói lại tràn đầy chắc chắn.

Đột ngột, giọng của Hannibal vang lên: "Cậu nói đúng, song đây chẳng phải là điều cậu muốn sao, anh không nghĩ cậu chọn địa điểm trò chơi ở nơi này chỉ để giết anh."

Đỗ Duy cau mày nhìn xung quanh, ngoại trừ tấm gương phản chiếu dáng vẻ của chính mình, không thấy chút dấu vết nào của Hannibal.

Trên mặt đất cũng không có vết máu.

Gã dường như đã biến mất.

"Không cần tìm, anh đang trốn sau gương. Nếu cậu có thể tìm được anh, anh không ngại cho cậu cơ hội giết anh."

"Nhưng anh nghĩ trước đó, cậu sẽ bị anh lột mặt, trở thành đồng loại của anh."

Sau đó là một tiếng cười thâm sâu, lộ ra vẻ âm hiểm khát máu.

"Nhân tiện nhắc nhở cậu, ác linh gương cũng ở đây."

Nghe vậy, Đỗ Duy xoay xoay cổ, và tung đồng xu một lần nữa bằng tay trái.

Vẫn là mặt trước …

Phía sau hắn, ác linh đầu lâu đã rắn lại một chút, nhưng Cái Bóng trên người Đỗ Duy đã lặng lẽ mỏng đi…

Sử dụng tiền xu, ngay cả khi nó đại diện cho mặt tích cực của sự may mắn, sẽ phải trả giá.

Không có cái gọi là có được mà không mất, chỉ có giao dịch và bị giao dịch.

Đương nhiên, Đỗ Duy theo bản năng cảnh giác loại chuyện này, cho dù là dùng tiền xu cũng dùng Cái Bóng bao phủ bản

thân.

Tất nhiên, kẻ đang bị giao dịch là Cái Bóng.

Đỗ Duy không để ý tới Cái Bóng, cũng không phải quỷ dị đầu lâu.

Sau khi nhìn chằm chằm vào đồng xu trong một giây, hắn ném nó lần nữa.

May mắn có thể gia tăng. Vận may nhân đôi.

Ngay sau đó, Đỗ Duy không còn do dự nữa, cầm súng lục, nhắm ngay vào gương mà bắn.

Hắn vẫn còn bốn viên đạn, và sẽ phải lắp lại khi hết đạn.

Do đó, phát súng này chỉ là một thử nghiệm.

Phía sau một tấm gương, Hannibal đang dựa lưng vào gương, vết thương trên người đang lành lại rất nhanh, lại định tiếp tục dụ dỗ Đỗ Duy.

Với một tiếng nổ, nhiều tấm gương bên trái của gã bị vỡ vì đạn.

Còn ở bên cạnh, Hannibal không khỏi nheo mắt, cố ý chọn một vị trí thông minh để tránh bị Đỗ Duy bắn.

Tuy nhiên, điều mà gã không ngờ tới là đột nhiên, một mảnh gương vỡ, không biết tại sao, khi đang bay trên không thì bất ngờ bị một mảnh vỡ khác hất văng ra xa và lao thẳng về phía vị trí của hắn.

Thật trùng hợp.

Mảnh vỡ này va vào chiếc gương mà gã đang dựa vào, và vì một lý do nào đó, chiếc gương vỡ vụn ngay tại chỗ.

Bại lộ vị trí…

Hannibal bỏ chạy ngay lập tức.

Ở lối vào, Đỗ Duy đột ngột quay đầu lại và xác định được Hannibal đang ở đâu, mặc dù nó được che bởi một tấm gương nhưng hắn đã xác định được phạm vi gần chính xác.

“Tôi tìm thấy anh rồi nha…”

Ngay khi giọng nói vừa rơi xuống, Đỗ Duy liền chạy tới không chút do dự.

Đồng thời cất khẩu súng lục, kéo áo gió ra và rút con dao nhọn.

Có vẻ như hắn là một kẻ sát nhân biến thái hơn cả Hannibal.

Ngay chỗ đó, khi bóng của Đỗ Duy được phản chiếu trong những tấm gương đó, đột nhiên …

Đỗ Duy trong gương quay đầu lại, chạm vào mặt nạ trên mặt, dùng dao sắc vung lên.

Mà ở phía bên kia, tại vị trí ban đầu của Hannibal, sau khi gã rời đi, hình ảnh phản chiếu trong gương đột nhiên nhấp nháy, lộ ra một nụ cười kỳ quái.

Trò chơi này không chỉ có 2 người họ chơi.

Bây giờ, lực lượng của bên thứ 3 đang bắt đầu tham gia.

Trò chơi chính thức bắt đầu vào thời điểm này.

……

Vào lúc này, ở thế giới trong gương.

Quả cầu đỏ lơ lửng trên bầu trời bắt đầu hạ dần xuống.

Khi chuẩn bị hạ xuống, một bàn tay tô đầy sơn màu đã nắm lấy sợi dây buộc quả bóng bay.

Một con quái vật trông giống như một thằng hề - chính là Pennywise cười một cách đáng sợ.

Nó nhìn tòa nhà phía trước, và chậm rãi bước tới từng bước.

Phía sau, một đội ngũ cực kỳ đông đảo đi theo, hàng nghìn con rối trông có vẻ uể oải, theo sau là những ác linh hàng giả như Mary Shaw…

Chương 263: Người chơi gian lận

Phằng……

Đỗ Duy nhìn xuống những mảnh gương vỡ, bèn giẫm lên.

Hắn nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn về phía trước.

Một mặt gương phản chiếu sự hắn đang đeo mặt nạ.

Trong mỗi mặt gương, hắn đều cầm một con dao sắc bén và có tính khí lạnh lùng.

Trông không giống một người tốt.

Đột ngột, Đỗ Duy cau mày, tay phải cầm một con dao nhọn đâm về phía sau.

Tiếng gương vỡ vang lên.

Hắn quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy một người giống hệt mình, đang giơ cao con dao sắc bén, đang muốn tấn công mình.

Đáng tiếc là, trong lồng ngực của kẻ đó, một con dao sắc bén cắm vào gần hết ngực, những vết nứt dày đặc lan ra theo vết thương.

Nát vụn…

Mảnh gương vỡ văng khắp nơi…

“Dường như không phải là ác linh…”

Đỗ Duy tự nhủ một câu, trong giọng điệu không chút bối rối. Lúc bị kéo vào trong gương, hắn đã sẵn sàng đối mặt với

ác linh gương, nhưng cho đến nay, ác linh gương vẫn chưa xuất hiện trước mặt hắn.

Thứ trước mặt này giống như một hình ảnh phản chiếu hơn.

Nghĩ về điều này, Đỗ Duy chậm rãi thu lại con dao sắc bén, tiếp tục đi về phía trước.

Mà cái bóng trong gương, lại không hề nhúc nhích.

Chúng nhìn Đỗ Duy chằm chằm, tay cầm một con dao nhọn và không nói gì.

Tuy ở trong gương, nhưng lại cho người ta cảm giác có thể chui từ trong đó ra bất cứ lúc nào.

Đỗ Duy làm như không nhìn thấy, ngược lại tốc độ nhanh hơn.

Từ khi bước vào tòa nhà này và nhìn thấy những tấm gương phản chiếu mình, Đỗ Duy đã có một suy luận táo bạo trong đầu.

Ở trong thế giới gương, không có phản chiếu chính mình. Ngay từ đầu điều này đã được chứng minh.

Mà trong thế giới gương ma quái này, khuôn mặt của hắn phản chiếu trong gương lại không khác gì bên ngoài gương.

Rất không hợp lý.

Điều này cũng có nghĩa là hắn đã đến lãnh thổ của ác linh gương.

Điều chính là …

Đỗ Duy cảm thấy mình đã phát hiện ra bí mật của hình chiếu trong gương. Hàm nghĩa tương đồng với bóng ngược.

“Chắc Hannibal cũng đã phát hiện ra vấn đề này, vì vậy mình phải nhanh chóng tìm ra gã, rồi giết gã.”

Đỗ Duy nói xong, lại tung đồng xu, tuỳ ý chọn một hướng, rồi lao về phía trước.

Chỉ cần đủ may mắn, dù có nhắm mắt, hắn vẫn có thể tìm thấy Hannibal.

Sức mạnh của chủ nghĩa duy tâm, theo một nghĩa nào đó, tương đương với gian lận.

……

Ở nơi khác, cách Đỗ Duy khoảng mười mét.

Khuôn mặt của Hannibal trở nên rất phấn khích.

Gã nhìn mình trong những tấm gương đó, vươn tay và cởi chiếc mũ lưỡi trai đang đội.

Nhưng gã trong gương đã không làm theo.

“Thật là thú vị… hàng nhái của ta? Ha ha… ta cảm thấy bị xúc phạm.”

Hannibal liếm môi, đi đến trước gương một cách lịch sự, nghiêng đầu nhìn lên.

Có hơn một chục tấm gương xung quanh hắn.

Dù là mặt trước hay mặt sau của tấm gương, đều có hình ảnh phản chiếu của gã, nhưng mặt sau đứt gãy không trọn vẹn, hoặc vì góc độ mà hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng trong những tấm gương đó, gã quay đầu lại và mỉm cười nhìn gã.

Nụ cười tê tái và đơ cứng.

Rầm ……

Hannibal đá vào tấm gương trước mặt.

Chiếc gương ngay lập tức nghiêng về phía sau, đập mạnh xuống đất và vỡ tan.

Hannibal chớp mắt khi nhìn thấy điều này, quay đầu nhìn xung quanh. Không biết từ lúc nào, tất cả những bóng ngược đã thoát ra khỏi gương.

"Có ích gì? Tao mới là vật tham chiếu. Chúng mày chỉ là hình ảnh phản chiếu của tao. Tao không sử dụng vũ khí, ác linh cũng không thể tự hiện ra."

Giáo lý của Giáo hội Twilight còn cực đoan hơn giáo lý của giáo hội. Họ có rất nhiều Hunter, luôn tập trung săn giết ác linh.

Một Hunter đã từng tiếp xúc với ác linh gương này.

Do đó, Hannibal đương nhiên biết đặc tính của ác linh gương.

Thậm chí còn nhiều hơn nữa, trước khi bị kéo vào gương, gã đã để lại một ác linh chết thay ở bên ngoài.

Hannibal trầm thấp cười, có chút điên cuồng: "Mày không thể giết tao."

Tuy nhiên…

Giây tiếp theo. Có một tiếng nổ.

Một viên đạn găm vào đầu của hắn

Hannibal vô cảm lau vết máu chảy xuống hốc mắt, quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy ở phía sau, từng người một "Đỗ Duy" chĩa súng lục lên, và bóp cò.

Trong nháy mắt, cơ thể của Hannibal bị bắn thành tổ ong vò vẽ.

Gã không có thời gian để phản ứng, thậm chí không có thời gian để chạy trốn, đã ngã xuống vũng máu.

Cảnh tượng đẫm máu đến cùng cực.

Nhưng gã vẫn chưa chết, trong đầu nảy sinh một suy nghĩ khó hiểu.

Với trí tuệ của Đỗ Duy, không thể không biết vấn đề của bóng ngược, tại sao hắn lại dám nổ súng?

Hắn không lo lắng về việc bị giết bởi bóng ngược?

Hắn không có thứ chết thay mới đúng chứ.

Lúc này … tiếng bước chân cộp cộp vang lên.

Đỗ Duy đeo mặt nạ bước đến từ phía sau bóng ngược đi tới, những tấm gương phản chiếu dọc đường dường như không thể nhìn thấy hắn. "Hắn" nhìn chằm chằm vào Hannibal, bắn liên tục có thứ tự.

Nhìn Hannibal ngã trong vũng máu và cố gắng đứng dậy.

Đôi mắt của Đỗ Duy đã đỏ như máu.

Cái Bóng trên người cũng đậm hơn.

Cái Bóng đoạt xác..

Hắn không lo lắng về việc bị giết bởi bóng ngược.

Bởi vì hiện tại không phải hắn khống chế thân thể, mà là ác linh Cái Bóng…

Bóng ngược không có mục tiêu, làm sao có thể tấn công. Cộng thêm một chút may mắn. Đỗ Duy cảm thấy mình như đang mở auto.

Nhưng có điều tệ là, chỉ cần hắn giành lại quyền kiểm soát cơ thể của mình, những bóng ngược đó sẽ lập tức bắn nát đầu hắn, và hắn chắc chắn sẽ chết.

Trong trạng thái này, Đỗ Duy không thể kiểm soát được Cái Bóng.

Do đó, khi bắn hết đạn, những bóng ngược đã ngừng chuyển động.

Hannibal vừa mới lấy lại hơi, và định chạy, nhưng gã hoàn toàn hoang mang trước cảnh tượng trước mắt.

"Đỗ Duy" đột nhiên do dự, vươn tay về phía bóng ngược bên cạnh.

Rào…

Một cái bóng ngược bị tháo đầu xuống, và khi cơ thể của nó sắp trải qua cái chết bị xoắn như một chiếc khăn tắm, nó đột nhiên vỡ nát, và các mảnh vỡ tung tóe.

Cái Bóng nhìn vào những bóng ngược đó, và đôi mắt đỏ ngầu của nó lấp lánh màu sắc kỳ lạ. Có vẻ thích thú. Mọi bóng ngược đều giống hệt Đỗ Duy.

Và Cái Bóng muốn giết Đỗ Duy nhất.

Sau đó, trong mắt Hannibal, một điều kỳ lạ đã xảy ra.

"Đỗ Duy" không tấn công gã, mà lại tấn công bóng ngược, vặn từng cái đầu của bóng ngược.

Nó càng ngày càng phấn khích …

Dù với trí tuệ của Cái Bóng, nó không thể phân biệt được sự khác biệt giữa những bóng ngược này và Đỗ Duy, nó hoàn toàn không quan tâm.

Trái phải đều là Đỗ Duy, vậy thì cứ giết hết…

Mà Đỗ Duy thì nhìn cảnh tượng vô lý và kinh hoàng này dưới góc nhìn của một bên thứ ba, vẫn bình tĩnh đến mức làm người khác phải sôi gan.

Hắn đang thầm tính thời gian.

Chờ Cái Bóng giết chết hết bóng ngược của mình, đó là lúc hắn giành lại quyền kiểm soát cơ thể.

Đến lúc đó, Hannibal phải chết.

Chương 264: Game over

“3 ……”

“2 ……”

“1 ……”

Khi Cái Bóng vặn đầu của bóng ngược cuối cùng.

Đỗ Duy trực tiếp lấy lại quyền khống chế cơ thể.

Đôi mắt đỏ như máu kia, cứ như sắp rỉ máu, trong nháy mắt trở nên tương đối trong suốt.

Vẫn đỏ ngầu, nhưng rất bình tĩnh.

Trong quá trình này, Hannibal vẫn không rời đi, gã giống như một con mồi sau khi bị trọng thương, đang kéo chút hơi tàn, ẩn nấp tại chỗ, thở hồng hộc.

Có vẻ hít vào nhiều hơn thở ra. Giống như thực sự sắp chết.

Thấy vậy, Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Đừng giả bộ, ở trong mắt những người như chúng ta, ngụy trang của anh vô dụng.”

Lời nói vừa xong, Hannibal, kẻ đang vật vờ sắp chết, đột ngột đứng dậy, toàn thân bê bết máu và sắc mặt tái nhợt.

Ngay cả nụ cười mang tính biểu tượng, cũng trở nên có chút miễn cưỡng.

“Anh không giả vờ, mà anh thật sự sắp chết.”

Hannibal ho vài tiếng, máu chảy ròng ròng trên miệng xuống đất, trông rất chật vật.

Đỗ Duy giễu cợt nói: “Hunter kia cũng nói với tôi như vậy. Anh cho rằng tôi sẽ tin anh sao?”

Hannibal nhìn chằm chằm Đỗ Duy và nói: “Ah không nghĩ rằng cậu sẽ tin bất cứ ai, giống như anh, anh chỉ tin những gì bản thân nhìn thấy và nghe thấy.”

Vừa nói vừa xua tay, như một nghệ sĩ say mê miêu tả những điều trong tâm trí mình.

Đỗ Duy nheo mắt, hắn nhận thấy không có bóng ngược ở phía sau Hannibal.

Có cái gì đó không đúng…

Đỗ Duy không có lập tức tiến lên, mà cùng hắn bắt chuyện: “Tôi khác với anh. Tôi sẽ chọn tin tưởng một số người.”

Hannibal chế nhạo: “Ồ? Cậu đang nói về viên cảnh sát tên Tom, hay bạn gái của cậu, hay linh mục kia?”

Một câu nói đó đã bộc lộ sự hiểu biết của gã về Đỗ Duy. Mà điều này cũng khiến ý định giết người của Đỗ Duy mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Nhưng hắn không bước tới, vì hắn không nghĩ rằng Hannibal sẽ bị chính mình giết chết một cách dễ dàng như vậy. Thằng điên này so với bất cứ kẻ nào mình từng gặp, đều nguy hiểm hơn nhiều.

Hannibal nhìn thấy điều này, vẫn tiếp tục: “Chúng ta là đồng loại. Lý do cậu tin tưởng vào họ là bởi vì cậu chưa bị phản bội. Khi cậu nhận ra rằng mình khác với họ, cậu sẽ hiểu ý của anh.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Xem ra anh từng bị phản bội?”

Hannibal cười nói: “Không, anh sẽ không cho người khác có cơ hội phản bội anh, cũng sẽ không để để mình rơi vào đường chết.”

Đỗ Duy có chút hứng thú hỏi: “Vậy anh còn có bài tẩy?”

Hannibal không trả lời, ngược lại hỏi một câu: “Cậu có biết tại sao cái ác linh gương vẫn chưa xuất hiện không?”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Không quan trọng.”

Tính toán thời gian, Pennywise hẳn đã phát huy tác dụng, sớm muộn gì ác linh gương sẽ bị ép ra ngoài.

Hannibal thấp giọng cười một tiếng, gã lảo đảo đi về phía Đỗ Duy, hắn lập tức cảnh giác lui về phía sau.

“Chúng ta sẽ chỉ xuất hiện trong gương sau khi bị tấn công. Đây là một quy luật.”

“Nhưng cậu trước anh, nên bị thứ trong gương công kích, còn anh bị thứ ngoài gương công kích.”

“Sau khi tất cả chúng ta vào trong gương, không có vật tham chiếu ở thế giới bên ngoài.”

“Vì vậy, ác linh gương vẫn còn ở đây, và lý do tại sao nó không xuất hiện là bởi vì chúng ta bị mắc kẹt trong xiềng xích của suy nghĩ.”

“Trong tầm mắt, đều là ác linh.”

Khi nói đến điều này, Hannibal đột nhiên nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt kỳ quái: “Mục đích của anh rất đơn giản, chính là muốn biến cậu thành đồng loại của anh, nhưng ở bên ngoài thì tôi không có cơ hội, bởi vì anh thiếu một mặt gương có thể phản chiếu bản chất của cậu.”

“Vì vậy, anh tuyên bố rằng từ bây giờ, Game Over.”

Dứt lời, Hannibal duỗi ngón tay chỉ đỉnh đầu.

Đỗ Duy đưa mắt nhìn một cái, bèn thấy phía trên xuất hiện một bóng người chỉ bằng nửa người.

Chóp của tòa nhà nhẵn và gọn gàng, trông giống như một tấm gương.

Nhưng đột nhiên, có tiếng răng rắc.

Các vết nứt lan rộng đến đỉnh.

Tiếp theo, trên mặt đất dưới chân cũng xảy ra tình trạng tương tự. Dưới khe nứt tối đen như mực.

Đỉnh đầu và mặt đất giống như một loại sinh vật nào đó đang há to miệng, như nhà tù như vực thẳm, một khi rơi xuống sẽ không thể chui ra khỏi mặt đất.

Đỗ Duy chỉ cảm thấy không trọng lượng, sau đó cảnh tượng trước mắt hoàn toàn thay đổi.

Hắn nhìn thấy đen thui một màu, tê liệt và trống rỗng, hoàn toàn không thể diễn tả những gì hắn thấy bằng lời.

Thiên biến vạn hoá, mọi thứ muốn nhìn thấy, đều có thể tìm được trong tầm mắt.

Nhưng mãi không thể mô tả được.

Loại xung đột thị giác và cảm giác này khiến người ta cảm thấy buồn nôn, và có ảo giác suy sụp tinh thần.

Rất giống một điều khó diễn tả được ghi lại trong văn học Cthulhu.

Nhưng Đỗ Duy buộc phải giữ bình tĩnh và hoàn toàn khóa chặt cảm xúc của mình.

Những điều kỳ lạ vẫn đang diễn ra xung quanh.

Cảnh tượng trước mặt Đỗ Duy cũng bắt đầu chập chờn, đúng như lời của Hannibal đã nói, bọn họ đã ở trong gương, hoặc là ở trong cơ thể của ác linh gương.

Cảm giác không trọng lượng là vô cùng mạnh mẽ.

Đỗ Duy chỉ cảm thấy mình đang rơi xuống, không gian như bị vặn vẹo.

Ngờ đâu, cảnh tượng trước mặt hoàn toàn thay đổi.

Một bản chất nào đó đã được phơi bày.

……

Khi mọi thứ ổn định.

Thứ mà Đỗ Duy nhìn thấy trước mắt là màu trắng chói mắt.

Giờ hắn đang ngồi trên chiếc ghế, trước mặt có một cái bàn , Hannibal đang ngồi đối diện, chống tay lên bàn, mỉm cười.

Tất cả máu trước đó đều biến mất.

Như thể chưa từng xảy ra gì cả. Ở bên cạnh còn có rất nhiều gương.

Mới nhìn, có vẻ như không có sự khác biệt so với trước đây, ngoại trừ việc có thêm một bàn.

Nhưng mỗi tấm gương đều toát lên hơi thở lạnh lùng.

Mặt gương tối đen như mực, một đôi mắt chỉ có tròng trắng mở ra, trống rỗng và chết chóc.

Đó là ác linh gương thật sự.

Trong mỗi cặp mắt, đều phản chiếu cảnh Đỗ Duy và Hannibal đang ngồi cùng bàn.

Nhưng dường như cả hai đều không nhìn thấy điều đó, vì vậy họ chọn cách phớt lờ.

Hannibal nhìn Đỗ Duy cười cười, lịch sự nói: “Trong tâm lý học, có một bài kiểm tra rất thú vị, khi soi gương, bạn sẽ thấy hình như gương mặt của mình trong gương có sự khác biệt.”

“Đây là ảo giác do tiềm thức mang lại, bởi vì mọi người đều điều chỉnh tư thế của mình theo gương.”

“Cứ thế mà suy ra, vẻ đẹp mà mọi người theo đuổi thực sự đang che giấu bản chất xấu xí của họ.”

“Mr. Đỗ Duy, thật ra cậu vẫn luôn muốn ác linh gương xấu xa lộ ra. Đây là mục đích chính của cậu.”

“Nhưng cậu quá kiêu ngạo, không có kế hoạch nào là hoàn hảo.”

“Bây giờ, cậu không còn cơ hội.”

“Chỉ cần chúng ta nhìn những tấm gương chung quanh, chúng ta sẽ bị nhốt ở trong gương. Đến lúc đó, anh và cậu căn bản chết chắc.”

“Nhưng đối với anh, đây là thời điểm tốt nhất để xé bỏ lớp ngụy trang của cậu, cởi bỏ mặt nạ và biến cậu thành đồng loại của mình.”

Nghe điều này, Đỗ Duy cởi bỏ mặt nạ trên mặt, cười nhẹ: “Anh thật sự nghĩ vậy sao?”

Chương 265: Đeo mặt nạ

Khi Đỗ Duy nói xong, Hannibal ở bên kia có vẻ hơi bối rối.

Gã rất khó hiểu.

Rõ ràng là đã tới mức này rồi, sao hắn vẫn tự tin như vậy, là vì cho rằng mình sẽ thắng sao?

Nhưng điều này là không thể.

Sau đó, Hannibal cười nói: “Mr. Đỗ Duy, cậu đã không còn cơ hội nữa, không phải sao?”

Đỗ Duy cười nhạt: “Tôi không nghĩ vậy.”

Hannibal lắc đầu, dù gã háo hức muốn nhìn thấy đồng loại, nhưng giữa đồng loại vẫn có phân biệt cao thấp.

Hơn nữa, cả hai người họ đều là những bậc thầy về tâm lý học.

Tuy nói, kiến thức tâm lý của Đỗ Duy càng ngày càng cực đoan, nhưng hẳn là có tương phản.

Hannibal thò tay vào túi, lấy ra một chiếc đồng hồ quả quýt cũ, và một khẩu súng lục.

“Nhìn xem, anh có thể giết cậu bất cứ lúc nào, nhưng cậu không thể.”

“Mr. Đỗ Duy, cậu đã bị anh lừa. Thương tích mà khẩu súng lục của cậu gây ra cho anh là rất ít.”

Vừa nói gã vừa ném khẩu súng lục cho Đỗ Duy.

“Đạn đầy rồi, có thể thử.”

Nghe điều này, Đỗ Duy mỉm cười nghĩ ngợi, sau khi cầm khẩu súng lục, hắn chơi với nó và bóp cò về phía Hannibal.

Sau khi bắn, viên đạn găm thẳng vào hốc mắt của Hannibal, và xuyên qua hộp sọ của gã.

Nhưng nét mặt của Hannibal không thay đổi, luôn nở một nụ cười nhạt.

Có thể nhìn thấy bằng mắt thường, vết thương của gã đã trực tiếp hồi phục.

Thấy vậy, Đỗ Duy đành phải cất khẩu súng lục đi, khẽ gật đầu hỏi: "Vậy tiếp theo anh định làm gì? Thôi miên tôi?"

Hannibal nhặt đồng hồ quả quýt lên, cười nói: "Cậu đã đoán đúng, nhưng đáng tiếc không có thưởng."

Hắn nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ quả quýt trên tay của Hannibal, ánh mắt càng ngày càng quái dị.

Thật là trùng hợp, hắn cũng lừa Hannibal.

Súng lục và đồng xu ác linh có giết được gã hay không cũng không thành vấn đề.

Điều quan trọng nhất là kế hoạch này đã được tiến hành một cách hoàn hảo.

Cái Hannibal nghĩ, đúng theo ý hắn.

Trong trường hợp thông tin không cân bằng, bất kỳ ai cũng sẽ mắc sai lầm.

Vì vậy, hắn sẽ luôn làm theo kế hoạch.

Đây được gọi là tâm lý vượt trội.

Và Hannibal chính xác là loại người này, anh ta coi thường cuộc sống và tách mình ra khỏi con người, thậm chí anh ta còn nghĩ rằng trên đời này chỉ có một "người" và những người khác chỉ là gia súc bị giết cho anh ta.

Tại thời điểm này, Hannibal cũng bắt đầu “thôi miên”.

Khi có vấn đề với những tấm gương xung quanh, cả hai luôn nhìn vào nhau thay vì nhìn vào những tấm gương.

Hannibal là cố ý, bởi vì gã không thèm nói dối đồng loại của mình. Chỉ những lời lẽ chính xác mới có thể tạo nên lời nói dối hoàn hảo nhất.

Gã nói ra quy luật giết chóc của ác linh gương, hoàn toàn không định giấu Đỗ Duy.

Bởi vì gã biết rằng những người như Đỗ Duy, không thể tin lời của mình, nhưng hắn nhất định sẽ đưa yếu tố này ra phân tích.

Nhưng Đỗ Duy không soi gương, ngược lại đối diện gã.

Trong mắt hắn, Hannibal đã chết.

Kế hoạch đã bước vào giai đoạn tiếp theo.

Hãy để cho ác linh gương nhìn chằm chằm vào mình, đồng thời bật quy luật thay đổi khuôn mặt để đánh thức ác linh Đỗ Duy.

Tất nhiên… hắn cũng cần Hannibal bị ác linh theo dõi.

Giọng của Hannibal khá nhẹ nhàng.

Gã lắc lắc chiếc đồng hồ bỏ túi lên trước mắt của Đỗ Duy, trong miệng không ngừng nói.

“Cậu từng là một bác sỹ pháp y, nhưng bây giờ bạn là một bác sỹ tâm lý.”

“Cậu có thể ngửi thấy mùi máu tanh trên người của anh, chứng tỏ sự nhạy bén nghề nghiệp của cậu vẫn còn, cho nên cậu từng là một bác sỹ pháp y rất ưu tú.”

“Nhưng bây giờ cậu đã trở thành một bác sỹ tâm lý học. Hãy để anh giúp cậu nhớ lại quá khứ của mình. Đó hẳn là một

kỷ niệm rất thú vị.”

“Cậu cảnh giác với tất cả mọi người, cho thấy cậu đã phải chịu nhiều tổn thương tâm lý.”

“Chuyện này có liên quan đến kinh nghiệm pháp y của cậu, đúng không?”

Khi Hannibal nói điều này, gã cười lạnh với Đỗ Duy.

Giống như con dao mổ sắc bén nhất, mổ xẻ chính xác những mặt tối ẩn sâu trong lòng người.

Ánh mắt của Đỗ Duy lập tức lạnh đi.

Hắn chưa từng kể cho ai nghe về quá khứ, kể cả cố bạn gái Alexis. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình. Một khi chạm vào, nó sẽ bùng nổ.

Đối với việc này, thái độ của hắn không khác gì ác linh Đỗ Duy. Bởi vì họ đều là Đỗ Duy.

Hannibal nhận thấy sự thay đổi trong mắt của Đỗ Duy và tiếp tục: “Pháp y là tôn nghiêm cuối cùng của người chết. Đó là một nghề tuyệt vời. Cậu chưa già lắm, vì vậy cậu nên có kinh nghiệm khi còn học. . “

“Bởi nếu không, cậu khó có thời gian để từ bỏ nghề này và thi lại môn tâm lý.”

“Vậy hãy để anh nghĩ về nó, trải nghiệm khác thường mà cậu đã gặp phải khi còn đi học là gì? Đáp án là cậu đã mổ xẻ một số xác chết đặc biệt, hoặc một số người quan trọng với cậu đã chết trước mặt của cậu, nhưng cậu không thể làm gì được. “

Nói đến đây, Hannibal thâm thuý nói: “Là bạn gái của cậu?”

Vẻ mặt của Đỗ Duy thờ ơ: “Anh nhất định sẽ chết.”

Hannibal cười nói: “Hình như không phải, để anh đoán lại xem, là anh em hay là ba mẹ của cậu?”

Gã tiếp tục kiểm tra Đỗ Duy bằng giọng điệu giễu cợt.

Thậm chí, gã không nề hà thể hiện sự khinh bỉ và coi thường trong lời nói của mình.

Mục đích rất đơn giản, làm cho Đỗ Duy tức giận, để cho đồng loại này phơi bày bản chất thật của mình.

Phằng……

Đỗ Duy ngoan cố giơ khẩu súng lục lên và bắn vào miệng của Hannibal.

Máu bắn tung tóe. Hannibal che miệng, vẫn cười rất bệnh hoạn, nhưng vì bị thương nên tiếng cười rất sắc bén và hung dữ, giống như tiếng cười của cú vọ.

“Oh haha … có vẻ như … anh … nói đúng.”

Khi Hannibal thả tay ra lần nữa, miệng của gã đã phục hồi như cũ.

Gã hưng phấn đứng lên, chống tay lên màn hình, trịch thượng nhìn người đàn ông trước mặt.

AGãnh cảm thấy rằng đồng loại của mình sắp thức tỉnh.

“Nhìn xác của người thân, cậu cảm thấy thế nào? Có tức giận không? Hay là trong lòng không có xao động?”

“Cậu còn mổ xác của người thân?”

“Cậu có ghét sự yếu đuối của mình không?”

Tiếng cười đột ngột dừng lại. Hannibal liếm môi, nhìn chằm chằm Đỗ Duy rồi tức giận nói: “Cậu không muốn giết anh sao? Vậy thì còn chờ gì nữa?”

Gã hung hăng đập bàn dữ dội.

“Nào, đến giết anh đi.”

“Đừng để cái gọi là gông cùm và quy tắc hạn chế ý chí của cậu.”

“Chỉ những kẻ yếu mới tuân theo mệnh lệnh. Cuộc sống của họ giống như cỏ dại, ở đâu cũng gặp được, thật là tẻ nhạt.”

“Chỉ cần cậu muốn, cậu có thể gặt cuộc sống của họ bằng một cái liềm và tùy ý chà đạp lên nhân phẩm của họ.”

“Cậu thậm chí có thể tận hưởng nó.”

“Vậy thì đồng loại của anh, cậu còn chờ gì nữa?”

Hannibal gần như gầm lên.

Gã rống to với Đỗ Duy, nhưng vẻ mặt lại rất trịnh trọng, như thể đang hành lễ.

Nhưng Đỗ Duy lại cúi đầu, ngây người lấy ra một chiếc mặt nạ màu trắng, trên bề mặt có nhiều vết nứt li ti, đeo lên mặt.

Giây tiếp theo, trong tấm gương đen xung quanh, phản chiếu hình ảnh của Đỗ Duy đang ngồi.

Hắn một tay chống cằm, tay kia đặt trên đùi, tư thế lịch thiệp, khí chất hơn người, ngay cả trong một khung cảnh xa lạ như vậy cũng toát lên một phong thái quý ông mạnh mẽ.

Chương 266: Bóp nát

“Mày muốn chết như thế nào?”

Dưới lớp mặt nạ, giọng nói không hề có chút cảm xúc, vô cùng lạnh lùng.

Hannibal nhìn “Đỗ Duy” trước mặt, cuồng tiếu cười: “Đây là bản chất của cậu sao? Tôi có cảm giác sợ hãi, thật là khó tin.”

“Đáng tiếc, anh lại nói dối cậu, cậu không giết được anh.”

“Nhưng bây giờ, anh đã có thêm một đồng loại.”

Hannibal run rẩy, sợ hãi, kích động, và những cảm xúc phức tạp khác.

Gã thực sự đã ở một mình quá lâu.

Từ khi sinh ra đến nay, gã chưa từng gặp bất kỳ đồng loại nào, kể cả Hunter của Giáo phái Twilight, hay một những bác sỹ tâm lý chuyên nghiệp, trong mắt của gã chẳng qua chỉ là đồ ăn.

Mạng người như cỏ rác.

Đối diện với gã, ác linh Đỗ Duy nhìn Hannibal trước mặt, ác ý khóa chặt lấy hắn.

“Đồng loại? Trên đời này, chỉ có một tao là đủ.”

Nói xong, Ác linh Đỗ Duy trực tiếp đứng lên, vươn tay với chộp lấy Hannibal.

Hannibal cười nói: “Vậy ra khả năng của cậu là biến thành ác linh, nhưng thật tiếc là anh không có …”

Còn chưa nói xong, miệng của Hannibal bèn phụt máu, cả người lơ lửng trên không, cơ thể vặn vẹo và biến dạng như thể bị một lực vô hình bóp chết.

“Ác linh hoá năng lực? Xem ra mày là Hunter, một tao khác muốn làm gì? Dùng mày để đối phó với tao?”

Ác linh Đỗ Duy đã đồng hóa lá bài Joker, và về cơ bản đã ngắt kết nối với thế giới bên ngoài.

Nó không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết rằng hình như có một giọng nói thì thầm vào tai khiến nó cảm thấy rất cáu kỉnh, và tức giận.

Nó quay đầu lại liếc nhìn xung quanh, khi nhìn thấy những tấm gương phản chiếu màu đen, nó cười mỉa mai.

“Thật là thú vị…”

Nói xong, bàn tay mà ác linh Đỗ Duy duỗi ra trực tiếp nắm chặt.

Giây tiếp theo, oanh một tiếng.

Hannibal trực tiếp bị bóp nát, xương máu hòa vào nhau thành một đám máu.

Chết đến mức không thể chết lại.

Thậm chí không có cơ hội để trở thành một ác linh.

Ác linh Đỗ Duy liếc mắt: “Vậy một tao khác đâu?”

“Tại sao tao cảm thấy hiện giờ đã hoàn toàn chiếm hữu thân thể này, hắn chết rồi sao?”

Ác linh Đỗ Duy có chút khó hiểu.

Tình huống này dường như có một số vấn đề bất ngờ, thậm chí không thể biết trước được.

Nhưng đây không phải là một điều xấu đối với ác linh Đỗ Duy.

Nó chạm vào chiếc mặt nạ trên mặt, chợt mỉm cười nói: “Bây giờ cơ thể này là của tao. Dù mày có kế hoạch gì đi nữa, mày cũng không có cơ hội lấy lại.”

Nó cũng soi gương, nhưng dường như không có bất kỳ thay đổi bất thường nào.

Quy luật giết chóc của ác linh gương không có tác dụng gì cả.

Cộp cộp cộp ……

Tiếng bước chân vang lên.

Ác linh Đỗ Duy xách ba lô, đeo khẩu trang chậm rãi bước ra ngoài.

Dc đường, đôi mắt trắng dã trong những tấm gương đó đều nhắm lại, và mặt gương tối đen phản chiếu bóng dáng của nó, đáng sợ và mạnh mẽ.

Nhưng chưa đi được vài bước. Đột nhiên, ánh mắt của ác linh Đỗ Duy trở nên vô cùng ác hiểm.

Trước mặt nó …

Một ác linh trong trang phục thằng hề, với quả bóng bay màu đỏ trên tay, phát ra một trận cười kinh hoàng.

Phía sau, có vô số con rối, và những ác linh nguy hiểm hơn nữa.

Có nữ tu, Cái Bóng, trung đội ác linh …

Tất cả những ác linh có thù với Đỗ Duy, dù chết hay không, đều đã được tạo ra.

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Hắn muốn dùng mày để đối phó với tao sao? Thật là một ý tưởng nực cười.”

Nói xong, con ngươi của ác linh Đỗ Duy co lại.

Những xao động không thể giải thích được quanh quẩn.

Tất cả hàng giả, bao gồm cả Pennywise, đều bị đóng băng.

“Tao muốn mày chết, mày nhất định phải chết.”

Nhưng ngay sau đó, ở phía sau ác linh Đỗ Duy, tiếng bước chân đột nhiên vang lên.

Nó cau mày và nói: “Mày vẫn còn sống?”

Là một câu hỏi. Nó không phải là người, cho dù hoàn toàn chiếm thân thể cũng không ảnh hưởng gì đến sức mạnh của nó, ngược lại càng khiến nó khủng khiếp hơn.

Vì vậy, dù không nhìn lại nhưng nó vẫn “nhìn thấy” cảnh tượng đằng sau.

Bị nổ tung thành một màn mưa máu, và Hannibal, người chết đến mức không thể chết lại, đã sống lại.

Thực ra, Hannibal giờ rất bất ổn.

Gã không ngờ rằng đồng loại được đánh thức lại kinh khủng đến vậy, và nó dường như không hề biết gã, nó giống như một nhân cách thứ hai vậy.

Nếu không phải sau khi mình bước vào thế giới trong gương, vẫn giữ lại 2 ác linh chết thay, thì bây giờ gã đã bị giết.

Nhưng dù vậy, Hannibal đã mất đi một ác linh chết thay. Tương đương với thực sự chết một lần.

Hannibal luôn là một kẻ giết người, lần đầu tiên gã bị giết, trải nghiệm này khiến gã rất tức giận.

Phải trả đũa lại. Nhưng gã vẫn chưa di chuyển. Gã lại thấy ác linh Đỗ Duy vung tay lên, giống như đuổi ruồi vậy.

Đầy khinh bỉ.

Bùm …

Hannibal lại nổ thành sương máu.

Pennywise và những ác linh khác từng bước tiến về phía nó.

Đó là một ác khách, lại xông vào cơ thể của ác linh gương.

Đột nhiên … một loại hơi thở kỳ lạ nào đó bắt đầu hồi phục, hoặc nó đã phát động một quy luật nào đó.

Răng rắc…

Mặt đất lại nứt ra như gương.

“Ác linh gương, đây cũng là kế hoạch của mày? Vậy giờ mày đang ở đâu?”

Ác linh Đỗ Duy nhìn xuống chân, nhẹ nhàng giẫm lên.

Rạo rạo…

Tăng tốc độ nghiền nát.

Khu vực xung quanh lại chìm vào bóng tối.

Tầm mắt của ác linh Đỗ Duy hoàn toàn không bị ảnh hưởng, Quỷ Nhãn chỉ là năng lực sau khi bị ác linh ăn mòn, mà chính nó lại là ác linh.

Không có ác linh nào không thể nhìn thấy ác linh.

Vì thế, trong mắt của ác linh Đỗ Duy, mọi biến động xung quanh hoàn toàn không khiến nó kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó, biến hoá kết thúc.

Chung quanh tối om, nhưng vẫn còn một tấm gương tồn tại, đứng ngay trước ác linh Đỗ Duy.

Pennywise cầm lấy quả bóng bay màu đỏ, dẫn theo đám ác linh giả bao vây nó.

“Có điều gì đó không đúng…”

Ác linh Đỗ Duy lẩm bẩm nói, nó chuẩn bị rời đi.

Nhưng sự đặc thù của nó, khiến nó không thể biến mất như những ác linh khác, bởi vì nó có một cơ thể thật hơn những ác linh khác.

Đây là ưu điểm nhưng cũng là nhược điểm.

Nhưng…

Hannibal sống lại.

Gã cười một cách hung dữ, khí chất hoàn toàn khác trước, khát máu và lạnh lùng, ác ý dày đặc tỏa ra từ gã.

Đây là cực hạn của ác linh hoá, và cũng là lúc người Hunter mạnh mẽ nhất.

“Mày khiến tao tức giận!”

Hannibal cười toe toét và lấy ra một con dao sắc bén từ trên người, gã sẽ dạy cho đồng loại của mình một bài học.

Ác linh Đỗ Duy không thèm nhìn lại.

Nó nhìn kỹ vào tấm gương trước mặt, phản chiếu hình dạng của mình trong gương, nhưng không đeo mặt nạ.

“Mày ở trong gương…”

Phía sau, Hannibal lao vụt tới.

Ác linh Đỗ Duy lại đưa tay ra, nhưng lần này không có tác dụng gì.

Con dao mổ đó … tỏa ra một luồng khí ác độc.

Khuôn mặt Hannibal lờ mờ hiện ra trên lưỡi dao, hư ảo và bồng bềnh.

Tà linh…

Ác linh Đỗ Duy liếc mắt: “Mày biết khi tao đoạt lại thân thể sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Nói xong, hắn đút tay vào túi, định lấy zippo, và những vật dụng khác.

Điều nó không ngờ tới là tay nó hoàn toàn không thể nhét vào túi được, mặc dù có thể nhìn thấy chiếc zippo ở trong túi…

“Đây không phải là thân thể của tao…”

Chương 267: Gương trong gương

“Bóng…… tao lại là bóng ngược !!!”

Ác linh Đỗ Duy nhìn thân thể và đôi tay của mình, giọng nói vô cùng lạnh lùng, không kiềm chế được cơn giận.

Nhiệt độ xung quanh đã giảm mạnh. Pennywise và những ác linh giả mạo đều vô thức lùi lại một bước.

Áp lực cực kỳ mạnh …

Ác linh Đỗ Duy nhìn chằm chằm mình trong gương, hiếm thấy trầm mặc.

Vào lúc này. Hannibal cũng cầm một con dao lao tới trước mặt của ác linh Đỗ Duy, gã theo một góc độ gian xảo và nhắm ngay nách của ác linh Đỗ Duy.

Chỉ cần đâm trúng, là có thể phá hủy trái tim của nó.

Liên tục bị bóp nát 2 lần, tương đương với việc bị giết 2 lần.

Hannibal có chút mất kiểm soát.

Điều khiến gã nhục nhã nhất là từ đầu đến cuối, thằng chó trước mặt không thèm nhìn lại mình, cả cái thái độ khinh thường và coi rẻ khi giết gã chẳng khác nào đập ruồi.

Cho tới bây giờ, gã vẫn cảm thấy người đàn ông trước mặt chính là Đỗ Duy, là đồng loại của anh.

Nhưng ác linh Đỗ Duy vẫn không quay lại nhìn gã, dễ dàng dùng tay cầm chắc con dao mổ, lưỡi dao trực tiếp cắt da lòng

bàn tay, lộ ra dấu vết đứt gãy mờ nhạt.

Nhưng cú đâm đã dừng lại …

Đột nhiên, Hannibal nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay của ác linh Du Duy, nhìn mảnh gương đang rơi xuống, chợt hiểu ra.

“Thì ra mày chỉ là bóng ngược.”

Nghe điều này, một luồng sát khí mạnh mẽ lóe lên trong mắt của ác linh Đỗ Duy, trực tiếp kéo Hannibal tới, tay trái cầm con dao mổ, tay phải bóp cổ gã.

“Mày nói tao là phản chiếu? !!!”

Nước da của Hannibal đỏ bừng, và bàn tay còn lại của gã đang tuyệt vọng vuốt cổ tay cứng như sắt của Đỗ Duy.

Gã không nói được gì, cảm giác cổ họng như bị bóp nát.

Cố gắng là vô ích. Máu từ từ đọng lại nơi khóe miệng.

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nhìn hắn nói: “Tao tên … là Đỗ Duy!”

Sự tồn tại của nó rất đặc biệt.

Nếu nó phủ nhận mình là Đỗ Duy, thì nó sẽ tự phủ nhận bản thân, và trở thành một ác linh thuần túy.

Không có ý chí, không có nhân cách và không có trí nhớ. Ngay cả giới tính cũng không tồn tại.

Vì vậy, ác linh Đỗ Duy rất kiên định sự tồn tại của mình, từ cái tên đến ký ức, cho đến mọi thứ trong quá khứ.

Ở một khía cạnh nào đó, điều này thật đáng buồn.

Giọng nói vang vọng trong bóng đêm thật lâu.

Ác linh Đỗ Duy nắm lấy con dao mổ bằng tay trái của mình, và kéo Hannibal lại gần.

Trong suốt quá trình này, Hannibal chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Gã có chống cự nhưng không có tác dụng, ác linh hoá, ác linh chết tháy, những vật phẩm đó cũng không có tác dụng gì.

Răng rắc…

Toàn bộ cánh tay cầm dao mổ của Hannibal đã bị ác linh Đỗ Duy bẻ gãy, mất kiểm soát.

Loại đau đớn đó khiến gã muốn rống lên, nhưng cổ họng như bị bóp nát, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ đau đớn …

Phập.

Con dao mổ xuyên thẳng vào đầu của Hannibal.

“Còn những vật phẩm do tà linh ký thác thì sao?”

“Tao là Đỗ Duy!”

Ác linh Đỗ Duy rút dao mổ, đá bay xác của Hannibal, sau đó nhìn chằm chằm mình trong gương mà chế nhạo.

“Mày cho rằng chuyện này đã kết thúc?”

“Mày cho rằng tao không giết được mày?”

“Tất cả kế hoạch của mày, đối với tao vô cùng nực cười.”

Ác linh Đỗ Duy vừa nói xong, bèn đưa tay sờ lên mặt nạ trên mặt, sau đó nhìn xung quanh càng lúc càng tối đen thăm thẳm, cười lạnh.

“Gương được chia thành hai mặt, bóng ngược trong gương, và vật tham chiếu bên ngoài gương.”

“Cho nên sau khi tao tỉnh lại, ngay khi tao đoạt lấy thân thể của tao, mày đã xuất hiện ở trong gương, thứ mà tao lấy đi chỉ là một bóng ngược thấp kém, thậm chí không xứng là hàng nhái.”

“Nhưng điều tao muốn nói với mày, là tao vẫn có thể sử dụng quy luật thay đổi khuôn mặt trên người của mày.”

“Ngoài ra, tao sẽ biến mày thành hình ảnh phản chiếu của tap, và khiến mày bị mắc kẹt trong gương mãi mãi!”

Nói xong, ác linh Đỗ Duy nhìn con dao mổ lộ ra tà khí, nghiêm khắc vạch thẳng vào mặt của mình.

Đây là bóng ngược đang đeo một chiếc mặt nạ.

Không có vật tham chiếu, ác linh Đỗ Duy hoàn toàn không thể cởi ra.

Nhưng đối với nó, đây thực sự là một cơ hội để cắt bỏ khuôn mặt của bóng ngược. và thay thế nó bằng khuôn mặt trong gương.

Thay thế thân phận. Nó sẽ làm cho Đỗ Duy thậm chí không thể làm được mặt nạ ác linh.

……

Vào thời điểm này, trong gương.

Nhưng ở một cảnh khác.

Đỗ Duy chống ô đen, trên tay cầm bật lửa, trong tay còn cầm một đồng xu, căn bản là dùng tất cả những gì có thể dùng để cứu mạng.

Thậm chí, hắn còn đeo một chiếc mặt nạ thuộc về Cái Bóng …

Ngọn lửa của zippo không mạnh, nó chỉ có thể phản chiếu một khu vực nhỏ xung quanh hắn.

Ngoại trừ tấm gương trước mặt, xung quanh thật đáng sợ.

Ngoài ra, có thể nghe thấy tiếng thì thầm trong bóng tối, như thể nhiều người đang nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

Thậm chí, một số tiếng bước chân ầm ĩ dần dần vang lên.

Từ xa đến gần.

Có thể quay đầu lại, nhưng chỉ nhìn thấy bóng tối. Không thể nhìn thấy gì khác. Mọi thứ dường như bị nuốt chửng.

Đỗ Duy cố gắng phát ra âm thanh nhưng anh không thể phát ra được, giọng nói, hành động của anh và hàng loạt âm thanh biến mất.

Đây là bóng tối hoàn toàn yên tĩnh.

Cũng là thế giới thực trong gương.

Hay nói đúng hơn là soi gương.

Nhìn lại tấm gương trước mặt.

Mồ hôi lạnh chảy ra trên trán của Đỗ Duy, hắn không nhìn thấy gì, ngay cả hình ảnh phản chiếu của chính mình.

Không thể giải thích được.

Hắn cảm thấy được ác linh Đỗ Duy nhất định phải ở ngoài gương, nó đã nhận ra vấn đề, đang cố phá gương, rồi tấn công mình.

Điều nguy hiểm nhất là, ác linh gương cũng theo hắn vào trong gương.

Nó dường như không muốn đối đầu với ác linh Đỗ Duy chút nào.

Đồng thời, ở trong gương, Quỷ Nhãn của Đỗ Duy không có tác dụng gì, bởi vì khi hắn nhìn, tất cả mọi thứ đều là ác linh gương, bóng tối, âm thanh xì xào, tất cả đều là như vậy.

Nỗi kinh hoàng và ức chế không thể diễn tả được.

“Chỉ dựa vào chính mình, thì không thể rời khỏi đây.”

Đỗ Duy giữ bình tĩnh, trong lòng bắt đầu suy đoán.

Trên thực tế, thì ngay cả Hunter của giáo hội cũng chưa bao giờ làm chuyện điên rồ như thế này.

Khám phá thế giới gương theo từng lớp.

Gương trong gương đã tái hiện lần thứ ba.

Đi ra khó hơn vào rất nhiều.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, rồi tự nhủ: "Đây là gương trong gương. Một khi đã bước vào thì không thể rời đi vì hiện thực và hình ảnh phản chiếu đã bị đảo ngược hoàn toàn. Trừ khi mình có thể đưa ác linh Đỗ Duy đổi lại vào trong gương một lần nữa. Để nó thay thế vị trí của mình như một cái bóng ngược."

Do có cùng tính cách và logic suy nghĩ, nên Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy đã đưa ra phán đoán và lựa chọn giống nhau.

Vào lúc này, Đỗ Duy đã lý trí thay đổi kế hoạch của mình.

Hắn nói: "Đây là một cơ hội."

Hắn lại nói: "Cho nên mình cần sự giúp đỡ của ác linh Đỗ Duy. Nó không biết kế hoạch hiện giờ của mình, và rất nhiều thông tin không khớp."

"Dựa theo lối suy nghĩ của mình, mình nhất định sẽ soi gương, tìm lại con người thật của mình, và lấy lại cơ thể của mình."

"Nhưng mình vẫn cần một chút may mắn."

Chương 268: Ác linh mất khống chế

Ở bên ngoài gương, bóng lưng của ác linh Đỗ Duy càng nhìn càng đậm.

Nó cầm một con dao mổ trong tay phải, và khuôn mặt của nó từ từ hiện ra trên đó.

Mà ở trong tay, là một khuôn mặt đeo mặt nạ.

Vâng, nó đã lột mặt của chính nó.

Góc nhìn trở lại mặt trước một lần nữa.

Chỉ thấy khuôn mặt của ác linh Đỗ Duy đã trở thành một lỗ hổng, giống như một tấm gương bị thủng, bên trong tối đen như mực, không thể nhìn thấy gì.

Nó muốn cướp đoạt thân thể, nhưng chỉ lấy được bóng ngược.

Điều này mâu thuẫn với nhận thức của nó, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì nó cũng rơi vào tình trạng phủ nhận bản thân, chết về mặt khái niệm.

Đến lúc đó, cho dù nó có thể sống sót, cũng sẽ không còn là ác linh Đỗ Duy.

Sau khi khuôn mặt bị lột sạch, ác linh Đỗ Duy mất hết ngũ quan.

Nó không thể nói được nữa, vì nó cứng nhắc nhét gương mặt đeo mặt nạ đó, về phía “nó” khác trong gương.

Nó có thể nhìn thấy Đỗ Duy trong gương. Nhưng Đỗ Duy không thấy được.

Hơi giống như một chiếc gương đặc biệt dùng để do thám sự riêng tư của mọi người, nhưng vào lúc này, nó trông rất khủng khiếp.

Ở kế bên, Pennywise và ác linh giả vây quanh ác linh Đỗ Duy, nhưng có lẽ yếu tố nào đó buộc chúng không dám bước tới. Dù hiện giờ ác linh Đỗ Duy lúc này trông cũng rất thảm. Có lẽ cái bóng kinh dị mà nó mang lại cho Pennywise quá mạnh …

Trong bóng tối cách đó không xa, cơ thể của Hannibal đã lặng lẽ thay đổi.

Bụng nó bắt đầu phồng lên, lờ mờ như có thứ gì đó đang muốn chui ra ngoài, và vẻ ác độc lạnh lẽo cũng từ từ tỏa ra từ cái xác.

Quy luật thay đổi khuôn mặt, đã khởi động.

……

Trong gương, tình trạng của Đỗ Duy cũng rất tệ.

Hắn đang đeo mặt nạ, tay phải cầm một khẩu súng lục và dùng ngón tay ấn vào cò súng, có thể bóp cò bất cứ lúc nào.

Và tay trái của hắn đang cầm một đồng xu.

Chiếc ô đen lơ lửng trên người của hắn, nhưng không phải do khả năng đặc biệt gây ra.

Khoảnh khắc ác linh Đỗ Duy xuất hiện, hắn không còn thể vay mượn năng lực được nữa.

Phía trên chiếc ô đen, bóng tối bao trùm lấy nó, giống như một đôi tay đang giữ chặt và đồng hóa nó.

Tiếng kẽo kẹt thỉnh thoảng vang lên.

Sườn ô chịu áp lực cực lớn từ bề mặt ô - từ chính ác linh gương.

Chiếc ô này đã theo Đỗ Duy từ rất lâu, và những gì nó có thể làm bây giờ là câu thêm thời gian cho chủ nhân của nó, trước khi bị hủy.

"Phù…"

Đỗ Duy rất căng thẳng, chậm rãi hít một hơi, trong lòng bình tĩnh nghĩ: Ác linh Đỗ Duy đã hành động, nếu như nó phá vỡ gương, thì mình sẽ lập tức xuất hiện bên ngoài gương, cũng chính là tầng thứ hai của thế giới gương.

Khi đó, ác linh gương cũng sẽ trở thành sức mạnh của nó, cộng với ác linh do Pennywise và Hannibal biến thành, mình nên có 30% khả năng, không lập tức bị ác linh Đỗ Duy cướp đoạt cơ thể.

Khi đó, tất cả những gì mình phải làm là rời khỏi gương ngay lập tức, bỏ lại ác linh Đỗ Duy trong gương.

Mình cần chuẩn bị mọi thủ đoạn, vì nó có thể sử dụng quy luật thay đổi khuôn mặt.

Nhưng dù sao, lần này mình sẽ không thua.

……

Nghĩ về điều này, Đỗ Duy kìm nén sự hồi hộp trong lòng.

Ưu điểm duy nhất để hắn có thể lật bàn, chính là biết được nhược điểm của ác linh Đỗ Duy, nó không thể để lẫn chút tạp niệm nào, một khi mất đi thân phận Đỗ Duy, nó sẽ chết về mặt ý niệm.

Cơ thể chân thực và cái bóng hư ảo. Nó sẽ không bao giờ chọn cái sau.

Thậm chí nhiều hơn nữa.

Đỗ Duy thậm chí còn nghĩ đến lá bài Joker khác đại diện cho đánh bạc.

Trước đây hắn nghĩ rằng sau khi ác linh Đỗ Duy đồng hóa bài Joker, sẽ sở hữu năng lực đánh bạc vô giải.

Tuy nhiên, điều này không ảnh hưởng nhiều đến Đỗ Duy.

Bởi vì hắn có lá bài ước nguyện.

Duy tâm đối với duy tâm.

Đỗ Duy có thể thực hiện một điều ước là sẽ không bao giờ thua, cho dù cái giá phải trả là bị ác linh đồng hóa, nhưng đó chắc chắn không phải là điều mà ác linh Đỗ Duy hy vọng.

Bạn càng hiểu bản thân, bạn càng biết mình nghĩ gì.

Trước đây, ác linh Đỗ Duy có tất cả ký ức của Đỗ Duy, biết những tin tức mà mình biết.

Và bây giờ, Đỗ Duy đã có tất cả ký ức của nó và biết những thông tin nó không biết.

Giống như thực hiện cộng và trừ.

Đỗ Duy có thể là 10, trong khi ác linh Đỗ Duy là 9, nhưng chỉ cần một bên lớn hơn bên kia, kết quả sẽ hoàn toàn trái ngược.

“Lần này, mày nhất định phải chết.”

Đỗ Duy nói thầm trong lòng, dù không phát ra tiếng, song lại lạnh lùng đến đáng sợ.

Tình hình đã đến nước này, không bên nào có cơ hội rút lui.

Hoặc cố gắng hết sức chiến một trận, hoặc mất tất cả.

Thời gian trôi qua từng giây.

Nhưng lần này, thân thể của Đỗ Duy đột nhiên run lên, không tự chủ được cúi xuống, tim đau thắt dữ dội.

Ngoài ra còn có một âm thanh vo ve trong tai hắn.

Dưới mặt nạ, máu từ từ chảy ra, tụ lại dọc theo mép mặt nạ, tích tắc rơi xuống đất.

……

Tại thời điểm này, trong phòng khám tư vấn ở Bắc Brook.

Ánh trăng dịu nhẹ được chiếu rọi vào nhà qua những ô cửa kính. Có thể mơ hồ nhìn thấy chiếc đồng hồ cổ treo tường đang điên cuồng quay tròn.

Các cây kim chồng lên nhau và chúng quay cực nhanh đến mức gần như mờ nhat, không nhìn thấy gì được.

Nó dường như tiên đoán được điều gì đó.

Click click…

Toàn bộ chiếc đồng hồ cổ đều rung rẩy.

Bầu không khí trong phòng càng ngày càng phiền muộn, nhiệt độ đột ngột giảm xuống.

Màn sương xám xịt dần bao trùm khắp căn phòng.

Trong làn sương mù vô hình, âm thanh sột soạt vang lên, như thể có rất nhiều người đang đi lại.

Giây tiếp theo, kim đồng hồ cổ run lên, trực tiếp dừng lại.

Thời gian chỉ 12 giờ ĐÚNG.

Coong……

Kim đồng hồ tách ra, như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục xoay tròn.

Chỉ là lần này nó đã quay ngược lại.

……

Ở một nơi khác.

Đỗ Duy bị chảy máu mũi miệng khi soi gương, ôm chặt lấy đầu kêu lên một tiếng đau đớn.

Hắn đã nhìn thấy một số cảnh không nên nhìn, khiến nó giống như một chiếc dùi cắm vào não hắn, tuỳ ý đùa bỡn.

Nỗi đau gần như làm tinh thần của hắn vỡ nát.

Hình ảnh hiện ra trước mắt khiến Đỗ Duy phải tỉnh táo lại.

Hắn nhìn thấy, khuôn mặt của "mình" khác đã bị lột ra, tay trái cầm một con dao, còn tay phải là một khuôn mặt sắp tan vỡ, đang úp vào mình trong gương.

Sau đó, bức tranh bắt đầu bị biến dạng và mờ đi, hắn không thể nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra.

Đây không phải là lần đầu tiên Đỗ Duy nhìn thấy một số hình ảnh sẽ xảy ra trong tương lai.

Mỗi lần đều là thời khắc trí mạng nhất.

Nhưng hình ảnh mà hắn nhìn thấy trước đây, chưa bao giờ giống như lúc này, có đầu và đuôi.

Chỉ là, Đỗ Duy không còn năng lượng để nghĩ về những lý do đằng sau việc này.

Hắn chỉ có thể lựa chọn tin tưởng loại khả năng có được từ chiếc đồng hồ cổ, ít nhất chưa từng làm hại hắn.

Đỗ Duy nghiến răng, mạnh mẽ tập trung tinh thần của mình.

Hắn lạnh lùng nói: "Vậy nó ở bên ngoài gương có thể nhìn thấy mọi hành động mình?"

“Vậy là nó không làm vỡ gương, mà là cố gắng sử dụng quy luật thay đổi khuôn mặt để lấy lại cơ thể, rồi biến mình thành hình ảnh phản chiếu?”

“Nhưng mày sẽ không thành công, bởi vì tình huống này, tao đã nghĩ tới rồi.”

Bên ngoài hắn tồn tại lớp vỏ Cái Bóng, ác ý của nó hiện lên trong tâm trí của Đỗ Duy, cố gắng phá hủy ý chí của hắn.

Giết Đỗ Duy là mục tiêu cố chấp nhất của nó.

Nhưng tinh thần của Đỗ Duy không hề dao động, hắn lại tung một đồng xu. Đỗ Duy cười điên cuồng sau khi thấy là mặt chính diện.

“Tao có thể bình tĩnh đối mặt với cái chết, nhưng còn mày thì sao? Mày có chấp nhận được không?”

Dứt lời, Đỗ Duy nhìn lên chiếc ô đen lơ lửng trên đầu, trực tiếp bắn một phát.

Một giây tiếp theo, hắn hoàn toàn bị bao phủ bởi bóng tối.

Tiếng gương vỡ vụn rào rào vang bèn vang lên …

Chương 269: Hãy ở trong gương vĩnh viễn

Ai không muốn Đỗ Duy chết nhất?

Đáp án có rất nhiều, Tom, Cha Tony, Alexis, và không ai có mối quan hệ tốt với hắn muốn hắn chết.

Trong số đó, có lẽ phải kể đến Hannibal.

Nhưng nếu câu hỏi này phải dành cho những ác linh.

Vậy thì đáp án chỉ có 1 - ác linh Đỗ Duy.

Nó muốn đoạt cơ thể, chứ không phải xác chết.

Vì thế, sau khi nhìn thấy Đỗ Duy trong gương bị Cái Bóng hãm hại.

Ác linh Đỗ Duy dừng lại.

Nó nhìn vào gương mặt sắp phủ lên tấm gương, cứng ngắc rụt tay lại, để vào chỗ cũ.

Tĩnh mịch, không chút tiếng động.

Xung quanh, Pennywise và những ác linh khác điên cuồng rút lui.

Chỉ có cái xác của Hannibal là thay đổi. Một bàn tay đen sì chìa ra từ bụng của gã, nó biến dạng, như thể đã bị lửa thiêu rụi, rồi co lại như chân gà.

Tuy nhiên, chưa kịp ra tay, nó đã lộ ra bộ mặt nguyên bản, ác ý u ám giống như một cơn sóng lớn điên cuồng lan tràn dọc theo ác linh Đỗ Duy.

Phốc ……

Nó giống như tiếng bong bóng vỡ, âm thanh nhẹ nhàng đến mức gần như không nghe được.

Ác linh trực tiếp biến mất, từ đầu đến cuối không có bất kỳ vai trò nào.

Chiếc gương đó dường như không thể chịu được luồng khí đáng sợ này, từ các góc, các vết nứt lan rộng.

Rào rào…

Gương vỡ tan tành.

Tất cả đều xảy ra trong tích tắc.

Giây tiếp theo, bóng tối như có thực chất, chảy ra từ tấm gương vỡ.

Ác linh gương, lúc này mới lộ ra toàn cảnh.

Nó không thể diễn tả bằng lời, tất cả bóng tối mà mắt thường có thể nhìn thấy đều là nó.

Một tấm gương có bên trong và bên ngoài.

Khi không có vật tham chiếu, mọi thứ trong gương đều tối.

Nó chỉ là một bóng ngược.

Thời điểm bóng tối xuất hiện, bèn lan tràn tới ác linh Đỗ Duy, như muốn nuốt chửng nó.

Ác linh Đỗ Duy nhìn nó như nhìn người chết.

Im lặng nhìn chằm chằm.

Bóng tối trực tiếp dừng lại trước mặt của ác linh Đỗ Duy, trên mặt hiện ra gợn sóng.

Cảnh tượng này đã ma quái, vượt xa thực tế.

Bất cứ ai nhìn thấy, cũng sẽ nghi ngờ bản thân, thậm chí tự lừa dối bản thân, nghĩ rằng đây là một loại hiệu ứng đặc biệt của phim ảnh.

Thật là thật, chỉ như vậy thôi.

Ác linh Đỗ Duy là một tồn tại đỉnh cao, nếu không bị cưỡng bức thức tỉnh, lúc này nó đã hoàn toàn đồng hóa lá bài Joker, càng trở nên quỷ dị, và duy tâm hơn.

Và bây giờ, ngay cả khi nó trở thành một hình ảnh phản chiếu, nó vẫn không bị suy yếu quá nhiều.

Lúc đối mặt với ác linh gương, nó thậm chí còn mạnh mẽ hơn.

"Tao có thể cảm giác được mày vẫn chưa chết."

"Vậy, giao thân thể cho tao…"

Câu đầu tiên được nói ở Đỗ Duy, và câu thứ hai được nói ở linh hồn ác quỷ trong gương.

Giọng nói là nói với Đỗ Duy, với một sát khí không thể che giấu.

Ác linh Đỗ Duy nắm lấy con dao mổ, đâm về phía trước.

Trước mắt nó, bóng tối tồn tại dưới dạng hoàn toàn bóp méo thực tại, bắt đầu lan dọc từ giữa sang hai bên, như thể bị sức mạnh vô hình cưỡng ép phá nát.

Ác linh gương cũng đang run rẩy, nó giống như chủ nhà gặp phải ác khách, đối mặt với ác linh Đỗ Duy.

Nhưng ngay cả như vậy, cán cân thắng lợi vẫn nghiêng về phía ác linh Đỗ Duy.

Thời gian, từng chút một.

Chỉ mười giây sau.

Trong bóng tối, một tiếng ho dữ dội vang lên.

Một người đàn ông mặc áo gió màu đen và mang theo một chiếc ba lô ngồi trên mặt đất, một tay chống trán, tay kia

buông thõng trên mặt đất, ức của hắn đập loạn xạ.

”Ực …”

Bụng Đỗ Duy cộn cạo khó chịu, nôn ra rất nhiều chất bẩn màu đen, lúc này còn đeo mặt nạ, nên những thứ đó chảy ra theo khẩu trang.

Lần đầu tiên hắn chật vật như vậy.

Bên cạnh, chiếc ô đen đã bị xé toạc, chỉ còn lại bộ sườn. Đã hoàn toàn là đồ bỏ.

”Hộc……”

Đỗ Duy thở hồng hộc, liếc nhìn ”mình” ở trước mặt, không khỏi bật cười, có chút căng thẳng.

“Có vẻ như vận may của mình khá tốt…”

Hiện tại sức khỏe rất kém, nhưng vẫn chưa chết.

Tuy nhiên, gã cũng phải trả một cái “giá”.

Trên mặt nạ xuất hiện một vết nứt rất lớn, Cái Bóng bao phủ cơ thể gần như biến mất, trở nên vô cùng yếu ớt, có thể so sánh với khuôn mặt của nữ ác linh lúc trước.

Ở phía sau, ác linh gương không ngừng bị ác linh Đỗ Duy trấn áp.

Nó sẽ không tồn tại lâu.

Còn bây giờ tất cả gương đều bị đánh nát, ác linh gương không cách nào tránh khỏi ác linh Đỗ Duy, nó đã bị dồn vào tình cảnh ngặt nghèo này.

Đỗ Duy cảm thấy mình rất giỏi làm loại chuyện này.

Sau đó, hắn hướng về phía xa, ra hiệu với Pennywise, kẻ đang cầm một quả bóng bay màu đỏ, không ngừng lui ra phía sau.

Phối hợp với vẻ mặt thê thảm, cùng bầu không khí cực kỳ đè nén, cả người như ác quỷ, u ám dọa người.

Pennywise không phải là người, nó nhìn chằm chằm Đỗ Duy, do dự một giây, cũng không tiến lên phía trước.

Ngay cả khi nó làm vậy, giữa hai bên vẫn có liên kết nối vô cùng mãnh liệt.

Đỗ Duy chết, nó được giải phóng, sẽ không còn bị truy đuổi nữa.

Trên thế giới này, có rất nhiều ác linh có thù với Đỗ Duy, và Pennywise là một trong số đó.

Nhưng Đỗ Duy nở một nụ cười châm biếm.

Hắn duỗi ra một ngón tay, chỉ vào đầu của mình nói: "Tao đã nói, tao sẽ làm cho mày mạnh hơn."

Lại ám thị tâm lý cho chính mình một lần nữa.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, ánh mắt hoàn toàn thay đổi.

Sự bình tĩnh và tỉnh táo tột độ mất dần và thay vào đó là sự sợ hãi và hoảng loạn.

Hắn không ngừng ám thị bản thân, bịa ra những thứ đáng sợ, tự thôi miên mình vào chỗ chết.

Quả bóng bay màu đỏ mà Pennywise cầm trên tay trở nên sặc sỡ hơn.

Nó liếm môi, rồi phát ra một tiếng cười kinh hoàng.

Một bàn tay đẫm máu duỗi ra từ phía sau Pennywise, và Hannibal bước ra với nụ cười trên môi.

Đây là hàng nhái.

Đột ngột……

Từng cái xác ngâm trong formalin bước ra.

Những cái xác này làm cho con ngươi của ác linh Đỗ Duy co rút lại.

Khi học pháp y, hắn đã trong phòng khám nghiệm tử thi và nhìn thấy những cái xác.

Từ sinh viên năm nhất đến năm hai, rồi đến năm.ba.

“Đủ rồi!”

Đỗ Duy nhắm mắt lại, mồ hôi ướt đẫm.

Trong khi ác linh Đỗ Duy không nói lời nào, nó cầm một con dao mổ bằng tay phải và trực tiếp chém vào Pennywise.

Quả bóng bay màu đỏ bèn nổ tung.

Thứ lẽ ra không nên xuất hiện, thứ chưa xuất hiện, tất cả đều biến mất.

Nhưng theo cách này, nó cũng lộ ra một sơ hở, và bóng tối trực tiếp ập vào nó.

Rắc

Bàn tay trái của nó bị gãy hoàn toàn như mảnh gương vỡ.

Ác linh Đỗ Duy nhìn ”mình” ngồi trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Vứt bỏ tất cả yếu tố bên ngoài, sẽ không có người nghĩ mày là Đỗ Duy, chỉ có tao mới đúng là Đỗ Duy.”

Nghe điều này, Đỗ Duy ngẩng đầu liếc nhìn, như là muốn giải thích với chính mình: “Tao không sợ bọn chúng.”

Vừa nói xong.

Đỗ Duy lạnh lùng, trầm giọng nói: “Bây giờ, mày và ác linh gương đã rơi vào bế tắc, mày không còn mạnh như trước nữa.”

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Vậy mày muốn làm gì?”

Đỗ Duy lấy ra súng lục, chĩa vào đầu của chính mình: “Đương nhiên vây chết mày ở chỗ này.”

“Giờ không còn gương, gần như không thể rời đi.”

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Nhưng theo khái niệm thì luôn tồn tai một tấm gương. Tao là hình phản chiếu, còn mày là vật tham chiếu. Chỉ cần mày giết tao, gương sẽ bị vỡ, mày có thể rời đi.”

“Nhưng mày không thể giết tao.”

Đỗ Duy thờ ơ nói: “Tao và mày đều ở trong gương, theo quy tắc soi chiếu, đây là mâu thuẫn. Bóngngược và vật thực lẫn lộn, nên thật ra cũng có thể xem tao là bóng ngược.”

“Tao có thể tự sát, còn mày thì không thể.”

Nói xong, Đỗ Duy không thèm nhìn ác linh Đỗ Duy, trực tiếp bóp cò.

Chương 270: Đỗ Duy đã kiệt sức

Rào rào…

Tiếng gương vỡ vang lên bên tai.

Ánh trăng mờ ảo xuyên qua làn mây chiếu xuống mặt đất, lốm đốm khắp nơi.

Đỗ Duy vô cảm cởi bỏ mặt nạ, sờ sờ đầu.

Không có vết thương.

Nhưng cảm giác đã từng chết đi sống lại, vẫn khiến hắn cảm thấy rùng mình.

“Phải thừa nhận mình có hơi liều, nhưng giờ mình đã thắng cược”.

Đỗ Duy thở dài nhìn lên bầu trời thăm thẳm với vẻ mặt mệt mỏi.

Hắn bước từng bước ra khỏi phố cũ.

Nhìn thấy trên đường đi, mọi tấm gương đều bị hỏng hoàn toàn, và không còn nguyên vẹn.

Ác linh gương và ác linh Đỗ Duy, theo logic mà nói, không thể thoát ra bên ngoài.

Tất nhiên……

Đỗ Duy không mang theo Pennywise, trong hoàn cảnh đó, hắn không có cơ hội và không cần lấy đi một ác linh không liên quan.

Ác linh này vẫn chưa nghe lời.

Ít nhất, Cái Bóng chỉ cần phát động quy luật giết chóc, nó sẽ tấn công không chút do dự. Ngay cả khi đối mặt với ác linh Đỗ Duy, vẫn rất rắn.

“Mình hy vọng Pennywise và ác linh Đỗ Duy hòa thuận vui vẻ.”

Đột nhiên, Đỗ Duy tự giễu cười.

Đối với hắn mà nói, câu này quả thực là tự ti.

Pennywise tạo ra những cái xác đó, đã chạm vào điểm mấu chốt mà Đỗ Duy không thể dung thứ, cho dù hắn là người đầu têu.

Ác linh Đỗ Duy có lẽ đã xé nát trái tim của Pennywise.

……

Ít lâu sau khi Đỗ Duy rời đi.

Trong bóng tối của khu phố cũ.

Có một tiếng ho dữ dội.

Trong bóng đêm, bóng người ẩn hiện bò trên mặt đất, cố gắng hết sức để thoát khỏi nó.

Ánh trăng sáng rọi vào mặt gã.

Đó chính là Hannibal.

Gã trở mình nằm trên mặt đất, thở gấp.

Trước khi bị kéo vào gương, gã đã lưu lại một ác linh chết thay.

Lần cuối bị ác linh Đỗ Duy giết chết, năng lực của gã đã được kích hoạt, để ác linh giết thay thế cho mình, còn gã đã sớm bước ra khỏi gương.

Năng lực giữ mạng rất mạnh mẽ.

Nhưng con dao mổ ác linh của gã đã bị lấy mất và trở thành đồ của ác linh Đỗ Duy.

Nhưng điều này không quan trọng với Hannibal.

Điều quan trọng là gã đã phát hiện ra sự tồn tại của ác linh Đỗ Duy.

"Ác linh Đỗ Duy … hóa ra đồng loại mà tao luôn nghĩ là mày, không phải hắn."

"Trên thế giới này, lại sẽ có như vậy những tồn tại phi thường như vậy."

Hannibal cười rất thâm hiểm, tay phải nắm chặt phong thư, nhìn chằm chằm dòng chữ trên đó, trong mắt lộ ra thần sắc kỳ quái.

Một dòng chữ xuất hiện trên giấy.

[Mười phút trước, Đỗ Duy đã phát hiện ra quy luật nào đó, còn sống rời khỏi gương, trong khi ác linh Đỗ Duy, cùng với ác linh gương và một ác linh khác, bị vây chết trong gương]

"Ác linh sở hữu trí nhớ và cách suy nghĩ của con người có sức mạnh lớn vô cùng. Ở một khía cạnh nào đó, nó không khác gì Chúa."

Hannibal nheo mắt nói và nói thêm: "Điều này khiến mình nhớ đến những người phụ nữ điên cuồng của giáo phái Vidar. Các vị thần mà họ tín ngưỡng có phần giống với đồng loại của mình."

Nói đến đây, Hannibal khó nhọc đứng dậy.

Hiện tại gã không còn hứng thú với Đỗ Duy.

Nếu không có ác linh Đỗ Duy, với Hannibal, người đàn ông này chỉ là một Hunter bình thường, không có nét gì đặc biệt.

Vì thế…

Mục tiêu của gã lập tức chuyển sang ác linh Đỗ Duy.

“Ăn tươi một ác linh đồng loại, nghĩ thôi cũng cảm thấy hứng thú. Đáng tiếc mày đáng sợ như vậy, tao thật sự là có chút sợ hãi mày.”

“Có lẽ, tao nên đưa giáo Vidar vào cuộc, ờ … đây là một ý kiến hay.”

……

Vào thời điểm này, tại nhà ga xe lửa ở Thụy Sĩ.

James và Corvi, Hunter của Giáo hội Twilight, vừa bước ra khỏi ga xe lửa.

Đột ngột, sắc mặt của James trở nên tái nhợt, ngây ngốc ngã xuống đất.

Một luồng hơi thở cực kỳ lạnh lẽo tỏa ra từ người y, nếu lúc này không phải bên ngoài ga tàu có rất ít người, e rằng sẽ xảy ra hỗn loạn.

Corvi thốt lên khi nhìn thấy điều này, cô ngồi xổm xuống và đỡ James dậy, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cô thở phào.

Chỉ thấy đôi mắt của James mở to, bên trong đỏ ngầu, và vẻ lạnh lùng trong mắt y khiến người ta không khỏi run lên.

Hai dòng máu chảy dài trên khóe mắt.

Corvi không khỏi lập tức buông tay lui về phía sau một bước, lập tức tiến vào ác linh hoá.

Bị ánh mắt của James theo dõi, cô rùng mình với cảm giác sẽ bị giết ngay lập tức.

“Anh James… anh… anh có sao không …”

Giọng của Corvi không giấu được sự run rẩy, cô cố gắng trấn tĩnh bản thân nhưng không thể làm gì được.

Có một nỗi sợ hãi bản năng.

Nhưng James lạnh lùng liếc cô một cái, rồi đột nhiên nhắm mắt lại.

Khi mở nó ra lần nữa, đôi mắt rất dữ tợn.

Y dùng cánh tay duy nhất còn lại che đầu, đau đớn nói: "Tôi… tôi không sao, cô đừng lo lắng."

Corvi cảnh giác nói: "Vừa rồi anh đã mất kiểm soát, trạng thái rất bất ổn."

James chật vật hỏi: "Tôi phải làm gì đây."

Corvi nói: "Giờ chúng ta đang đi tới giáo hội, anh cần một lễ rửa tội."

James đau đớn gật đầu.

Y không giả vờ, nhưng thực sự rất đau, có một giọng nói không thể giải thích được vang lên trong đầu y, gần như thì thầm, căn bản nghe không rõ, như thể ở một nơi rất xa xăm.

Ngoài ra, y cảm thấy giọng nói đó, dường như muốn bản thân làm điều gì đó.

……

Ở một nơi khác.

Trên đường cao tốc ở ngoại ô của Thành phố Sikelin.

Đỗ Duy đã lái chiếc McLaren GT của mình đến khách sạn gần nhất.

Hắn hiện tại đã kiệt quệ, cái bóng người đè nặng trong lòng đã tiêu tan rất nhiều, thoát khỏi uy hiếp của ác linh Đỗ Duy, hiện tại hắn cần được nghỉ ngơi gấp.

Mở cửa và bước vào khách sạn.

Trả tiền đặt cọc cho quầy lễ tân xong, Đỗ Duy xách túi lên lầu hai. Phòng sạch sẽ và gọn gàng.

Két.

Đỗ Duy nặng nề đóng cửa lại, sự yên tĩnh trong phòng làm trạng thái căng thẳng của hắn được thả lỏng, uể oài tựa vào cánh cửa, chậm rãi ngồi xuống.

Nền nhà tuy lạnh nhưng rất chắc chắn.

Có một tiếng rắc. Tiếng rắc rắc vang lên từ ba lô.

Điều này làm cho ánh mắt của Đỗ Duy sững sờ, hắn dùng sức cởi chiếc ba lô ra, mở khóa kéo.

Bên trong có rất ít thứ, chỉ có 2 cái mặt nạ.

Còn những vật dụng khác, chẳng hạn như dao nhọn, lá bài joker, zippo và đồng xu, chúng đều được mang theo bên mình.

Và bây giờ, 1 trong 2 chiếc mặt nạ, tức là chiếc đại diện cho ác linh Đỗ Duy, đã hoàn toàn vỡ nát.

Đỗ Duy xốc lên tinh thần, duỗi tay cầm lấy những mảnh vụn, bóp nhẹ thành bột.

“Trên thế giới này, lại mất đi một mặt nạ ác linh.”

Hắn cảm thấy mình nên mỉm cười, nhưng hắn không thể biểu lộ bất kỳ biểu cảm nào.

Đấu trí và so dũng khí với bản thân với ác linh, nghe có vẻ rất thú vị, nhưng chưa lần nào không bị dồn vào bờ vực của cái chết, một chút sai lầm sẽ là chết không chỗ chôn.

“Tạm biệt, ác linh “tôi”…”

“Không được, tốt nhất là đừng bao giờ gặp lại. Nếu có lần nữa, tao thật sự không biết phải đối phó với mày như thế nào.”

Chương 271: Người bạn tốt, Tom

Ngày 7 tháng 6, buổi sáng.

Tia nắng ban mai đầu tiên xuyên qua ô cửa kính vào phòng khách sạn.

Đỗ Duy nằm trên giường, đột nhiên mở mắt ra.

Gương mặt phờ phạc, hai mắt đỏ ngầu, có vẻ uể oải.

“Dường như mình lại gặp ác mộng …”

“Nhưng mình hoàn toàn không nhớ được cảnh trong mơ.”

Đỗ Duy lẩm bẩm, nhắm mắt rồi lại mở ra, cả người lại trở về vẻ bình tĩnh lạnh lùng như xưa.

Sau đó, hắn cau mày và nghĩ ra một vấn đề.

Lúc trước hắn nghi ngờ lời nguyền của nữ tu, sau một giấc ngủ say, lại bắt đầu náo loạn.

Hình thức biểu hiện của lời nguyền cũng chính là nữ tu nhìn thấy trong mộng, là tình huống nữ tu lơ lửng trong mộng xuất hiện sớm nhất ấy.

Nhưng bây giờ, Đỗ Duy thậm chí không thể biết mình mơ thấy gì.

Có một sự khác biệt lớn giữa hai loại, nhưng nếu bạn nhìn nó ở một góc độ khác, về cơ bản là giống nhau.

“Giấc mơ của mình, có lẽ đã bị nuốt chửng …”

“Nhưng mình đã tự ám thị rằng sẽ không mơ.”

Đỗ Duy đưa ra phán đoán, sau đó hắn hít một hơi thật sâu nhìn về phía tay phải của mình.

Toàn bộ bàn tay phải hơi tái.

Trước đây chỉ có sau khi ác linh hóa tay phải mới thay đổi, nhưng giờ loại biến hoá này, đã nảy sinh dị biến.

Mức độ ác linh hóa, đúng như tên gọi, có liên quan đến ác linh, tiếp xúc càng lâu thì ác linh hóa càng đậm.

"May mắn thay, giờ sẽ không còn vấn đề gì nữa."

Đỗ Duy nói xong đưa tay chạm vào chiếc vòng cổ bằng gỗ mun mà hắn đang đeo trên ngực.

Đầu ngón tay chạm vào chất liệu của quần áo, hắn mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Chiếc vòng cổ này được thợ săn Alvin Dawkwe tặng cho hắn ở tổng bộ dưới lòng đất của giáo hội trong Nhà thờ San Polia, hắn đã đeo nó.

Tác dụng là nhằm vào tai hoạ ngầm của ác linh hoá, điều này đối với Đỗ Duy khá tốt.

"Đã đến lúc phải trở về."

Đang nói, Đỗ Duy đứng dậy đi vào phòng tắm, bắt đầu tắm rửa.

Vừa bóp xong kem đánh răng, điện thoại bèn reo.

"Chắc không phải do Alexis gọi. Vào lúc này em ấy thường đã ngủ."

Đỗ Duy cau mày, đi ra khỏi phòng tắm, lấy smartphone từ trong túi quần trên giá.

Tuy nhiên, tên bạn gái Alexis của hắn lại hiển thị trên màn hình.

Đỗ Duy nhăn mặt, vội bấm nút trả lời.

Ngay sau đó, giọng nói lo lắng của Alexis vang lên: “Anh yêu, gần nhà của em dường như đã bị giới nghiêm, chắc hôm nay anh không tới đây được, có lẽ ở đây đã xảy ra chuyện.”

Trái tim của Đỗ Duy thắt lại: “Có chuyện gì vậy?”

Alexis nói: “Em không biết, nhưng em đã nhận được thông báo từ sáng sớm. Nói rằng nếu muốn khu dân cư, phải đăng ký với nhân viên bảo vệ, và dường như có cảnh sát mặc thường phục tuần tra ở bên ngoài.”

Nghe điều này, Đỗ Duy sững người. Không phải Tom bảo sẽ âm thầm bảo vệ sao?

Bị phát hiện dễ dàng như vậy?

Hắn ho và nói: “Đừng lo lắng, anh đã biết chuyện này. Đó là vì một kẻ nguy hiểm đã đến New York. Hôm qua anh đã báo với Sĩ quan Tom, và yêu cầu anh ta tuần tra gần đó để đề phòng nguy hiểm.”

“Hả?” Alexis kêu lên: “Ý anh là gì? Anh biết?”

Sau đó, cô ấy nghiến răng nói: “Đừng nói với em rằng anh có liên quan đến chuyện này.”

Đỗ Duy có chút ngượng ngùng không biết trả lời sao, nên im lặng.

Đầu dây bên kia, Alexis im lặng trong vài giây, như thể cô đang cố bình tĩnh.

“Anh yêu, có phải anh định nói với em, ngoài làm Người Đuổi Quỷ bán thời gian, anh còn kiêm luôn việc giúp cảnh sát giải quyết các vụ án hình sự?”

“Em không nghĩ nhà chúng ta đang thiếu tiền, đúng không?”

Cô ấy nói chúng ta, là chỉ Đỗ Duy và cô ấy.

Tuy rằng là lời nói theo bản năng, nhưng lại tiết lộ rõ ràng, nếu không phải quá tức giận, Đỗ Duy cảm thấy sẽ rất cảm động.

Vì vậy, hắn vội vàng nói: "Em đừng lo lắng, anh tuyệt đối không liên quan đến bất kỳ vụ án hình sự nào. Anh đang ở bên ngoài chuẩn bị quà cho em."

Sau khi tắm xong, hắn sẽ hái một ít hoa và mang về nhà.

Nhưng Alexis chế nhạo: "Anh có chắc là anh không nói dối em không?"

Đỗ Duy nói chắc chắn: "Đương nhiên là anh chắc chắn."

Alexis khịt mũi và nói: "Sĩ quan Tom đang ở ngay phía trước. Em sẽ hỏi anh ta. Nếu anh có liên quan đến chuyện này, em sẽ nói cho anh biết nha honey, em nhất định sẽ cho anh biết giận dữ là gì."

Nói xong, từ loa điện thoại vang lên tiếng bước chân, Alexis dường như đang đi về phía những người khác.

Khóe miệng của Đỗ Duy giật giật, lập tức bình tĩnh trở lại.

Hắn vừa vểnh tai lắng nghe, vừa nghĩ cách nói dối.

Ở bên kia smartphone, tiếng của Alexis và Sĩ quan Tom vang lên.

Alexis hỏi: "Sĩ quan Tom, bạn trai của tôi nói rằng một kẻ nguy hiểm đã đến New York. Anh ấy đang hợp tác với cảnh sát để giải quyết vụ này, có đúng không?"

Khi Đỗ Duy nghe thấy lời này, trái tim của hắn nhảy dựng. Nhưng sau đó, câu trả lời của Tom khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ nghe Tom nói: “Cô Alexis, bạn trai của cô là người bạn tốt của tôi, làm sao tôi có thể để anh ấy tham gia vào vụ án nguy hiểm này.”

Alexis lại hỏi: “Anh không thông đồng với Đỗ Duy chứ?”

Tom nghiêm nghị nói: “Tôi nghĩ rằng cô đang nghi ngờ tư cách và sự chuyên nghiệp của tôi.”

Alexis nói: “Tôi xin lỗi, tôi chỉ quá lo lắng cho anh ấy, nếu anh ấy không liên quan đến chuyện nguy hiểm như vậy thì tốt.”

Sự hiểu ngầm giữa những người đàn ông đôi khi thậm chí không cần thông qua giao tiếp.

“Không hổ là người anh em tốt.”

Đỗ Duy tự nhủ.

Vào lúc này, Alexis nói xin lỗi với hắn: “Anh yêu, em đã hiểu lầm anh.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Không thành vấn đề, em chỉ có lòng tốt thôi, sau này em đừng để tâm đến mấy chuyện này.”

Alexis nũng nịu hừ lên: “Vậy giờ anh đang ở đâu? Em rất mong chờ món quà mà anh chuẩn bị cho em.”

Đỗ Duy cười nói: “Hiện tại giữ bí mật, dù sao đây là bất ngờ.”

……

Sau khi cúp máy, tắm rửa, Đỗ Duy trả phòng, rời khỏi khách sạn.

Nhân viên khách sạn đến phòng làm vệ sinh hàng ngày.

Đầu tiên, tấm khăn trải giường ố bẩn, sau đó gã đi vào phòng tắm.

“Kỳ quái, bật điều hòa sao? Sao lúc nào cũng cảm thấy hơi lạnh.”

Nhân viên lẩm bẩm trong khi dọn dẹp, nhìn vào phòng tắm, nhưng không tìm thấy gì.

Tuy nhiên, trong cái gương mà nhân viên không nhìn tới, ác linh Đỗ Duy mặc áo đen cởi bỏ mặt nạ, vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt không có một tia cảm xúc.

Trống rỗng, chết chóc …

Nó nhìn chằm chằm vào nhân viên bên ngoài, những gợn sóng không thể giải thích được đột nhiên xuất hiện trên mặt gương.

Nhưng nhân viên hoàn toàn không thấy.

Tất cả những điều bất thường đều xảy ra trong gương. Nếu không có vật tham chiếu, sẽ hư ảo đến cực điểm.

Ngay cả Đỗ Duy cũng không thể nhìn thấy loại xa lạ này trừ khi vào trong gương một lần nữa.

Ác linh Đỗ Duy thấy vậy, cười lạnh quay lưng lại, cứng nhắc đi về phía bóng tối ở phía sau.

Cái gọi là bóng tối thực chất là ác linh gương…

Trong gương, nó thì thầm: “Để tao thay mặt cho mày …”

Chương 272: Lời mời từ Giáo hội Vanity

Ở ngoại ô thành phố Sikelin.

Mùa này hoa nở khắp nơi, muôn màu muôn vẻ.

Ngành kinh tế chính của thành phố này là du lịch, mỗi năm khi biển hoa nở rộ, người dân khắp nơi đổ về ngắm cảnh và nghỉ mát.

Tất nhiên, ở ngoại thành không cấm hái hoa.

Chỉ cần trả tiền.

Đây cũng là một thủ đoạn kinh doanh.

Sau khi Đỗ Duy trả tiền cho nhân viên, bèn bận rộn trong biển hoa.

Mỗi loại chọn 1 đoá, có lẽ không phụ nữ nào có thể từ chối nổi.

Khoảng hơn một tiếng đồng hồ, Đỗ Duy nhìn xung quanh, cơ bản đã hái hết những bông hoa mà mình nhìn thấy.

"Đã đến lúc phải trở về."

Đỗ Duy lau mồ hôi trên trán, sau đó xoay người rời đi.

Nhưng tại thời điểm này, đột nhiên hắn nhìn thấy một người đeo mặt nạ và mặc đồng phục cha xứ đang đứng lặng lẽ trong biển hoa phía xa.

Đỗ Duy cảnh giác, hắn cau mày, giả vờ như không nhìn thấy, đi vào đám du khách gần đó.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn không cảm thấy bất thường.

Đối phương chắc là một người sống.

Ăn mặc kỳ quái như vậy, lại còn đeo mặt nạ, cứ luôn cảm thấy có chút không ổn.

Đỗ Duy không muốn gây thêm rắc rối, bất luận người bên kia là ai, hắn cũng không muốn tiếp xúc.

Đối phó vớiHannibal đã làm hắn tốn bao công sức.

“Hy vọng kẻ đó không hướng về mình.”

Trời không chìu lòng người.

Khi Đỗ Duy đang hòa vào đám đông và đến gần đến lối ra. Hắn đột nhiên cau mày, bản năng cứ thấy như đang bị theo dõi.

Quay đầu lại, người đeo mặt nạ ở ngay phía sau, dường như muốn đến gần hắn.

“Điều gì đó không đúng…”

Đỗ Duy thầm nói, ánh mắt bình tĩnh mà sắc bén.

Một tay thò vào áo gió, cầm khẩu súng lục, bên trong có 3 viên đạn.

Thấy vậy, người bên kia đột nhiên dừng lại: “Mr. Đỗ Duy, tôi không có ác ý, xin đừng hiểu lầm.”

Giọng nói rất lạ, mang theo cảm giác mơ hồ, khiến người ta không phân biệt được nam nữ.

Kỳ quặc và xảo quyệt.

Trong chốc lát, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu của Đỗ Duy, Giáo hội Vanity…

Trước đó, hắn đã tìm thấy một hoạ tiết quỷ Satan trên nóc của Ngôi nhà kinh dị. Sau đó Cha Tony báo với giáo hội, hắn bèn nhận được lệnh cấm điều tra.

Bởi vì nó có liên quan đến Giáo hội Vanity.

Người của giáo phái này rất bí ẩn, chỉ mới hoạt động trong thế kỷ trước, thế kỷ này thì mai danh ẩn tích.

Giáo hội Vanity luôn chỉ có 13 thành viên, rất coi trọng nghi lễ, và các thành viên của họ luôn đeo mặt nạ, không ai biết rõ là nam hay nữ.

Người mà hắn nhìn thấy trước mặt tình cờ phù hợp với tin tức về Giáo hội Vanity.

Ngay lập tức, Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Ông là người của Giáo hội Vanity?"

Người bên kia trả lời: "Đúng, như cậu thấy đó, tôi thật sự là một thành viên của Giáo hội Vanity, Croaker Mercer, cậu có thể gọi tôi là Mercer."

Nghe giống như tên của một người đàn ông.

Mercer nói lại: "Tôi đã theo dõi cậu được một thời gian. Cậu bình tĩnh hơn bất kỳ ai mà tôi đã từng gặp. Cậu có muốn tham gia vào Giáo hội Vanity không?"

Đỗ Duy nhíu mày: "Tôi không có hứng."

Hắn không quên rằng Ngôi nhà Kinh dị được tạo ra bởi người thuộc Giáo phái Vanity.

Ít nhất có tới hàng chục người đã chết trong Ngôi nhà kinh dị, phong cách của tổ chức này kém xa so với giáo hội, ít nhất giáo hội tương đối đàng hoàng.

Mercer gật đầu nói: "Tuy tôi biết cậu sẽ từ chối, song không ngờ lại trực tiếp như vậy, nhưng chẳng lẽ cậu không

cảm thấym, giáo hội cũng không thích hợp với mình sao?”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, tôi không nghĩ vậy.”

Giáo hội có lẽ còn nhiều vấn đề, nhưng đối với bản thân, nó đã hoàn thành nghĩa vụ của mình.

Hơn nữa, gia tộc của bạn gái hắn có mối quan hệ đặc biệt với giáo hội. Nên so ra, giáo hội là lựa chọn tốt nhất.

Cái chính là hắn suýt chết trong Ngôi nhà kinh dị.

Đỗ Duy cũng nhận thấy rằng khi hắn nói chuyện với Mercer, những người đi bộ xung quanh hắn dường như bị phân tâm, họ sẽ vô thức bỏ qua hắn, không thể nhìn thấy hoặc nghe thấy.

Chắc là do năng lực của một số vật phẩm đặc biệt, hoặc bên kia là một Hunter, đây là năng lực ác linh hóa của y.

Nhưng dù sao, nó cũng đủ để khiến Đỗ Duy cảnh giác mạnh mẽ với người đàn ông đeo mặt nạ trước mặt.

Mercer cười nói với Đỗ Duy: “Đừng gấp gáp từ chối. Tôi đã nghiên cứu tính cách của cậu, biết cậu không thích phong cách hành vi của Giáo hội Vanity. Nhưng chờ tôi nói xong, có lẽ cậu sẽ thay đổi một ít suy nghĩ.”

Không đợi Đỗ Duy lên tiếng, y đã tự nói: “Thật ra tôi chính là ông chủ của Ngôi nhà kinh dị. Chắc cậu đã thấy mức độ khủng khiếp của Ngôi nhà kinh dị.”

“Nhưng điều tôi muốn nói với cậu là, tôi đã làm điều này, nhưng ý định của tôi không phải là giết người.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Nghe có vẻ thú vị, ông cứ nói tiếp.”

Mercer sờ lên chiếc mặt nạ trên mặt, chỉ vào Đỗ Duy: “Ở dưới tầng hầm của Ngôi nhà kinh dị, thật ra có một chiếc mặt

nạ, nhưng khi tôi phát hiện ra thì nó đã có vấn đề rồi. Tôi chỉ có thể đưa Annabelle vào đó, và thực hiện một nghi lễ huyết tế."

"Tôi đã cố gắng xoa dịu nó, nhưng không thành công. Nó đã đeo mặt nạ rồi thoát ra khỏi đó."

Đỗ Duy có chút khó hiểu: "Nó đã chạy ra ngoài? Ý của ông là ác linh?"

Mercer trả lời: "Thực tế, nó là một ma linh. Huyết tế không đủ làm nó nguôi ngoai. Nó đã biến mất. Đến giờ tôi vẫn chưa tìm thấy dấu vết của nó."

"Nhưng tôi đã phát hiện ra cậu. Cậu cũng có 2 chiếc mặt nạ, nhưng đừng lo lắng, chúng không liên quan gì đến Giáo hội Vanity. Chính xác mà nói, chúng tôi ghét kẻ đã tạo ra chúng. Bởi vì kẻ tạo ra mặt nạ, đã sử dụng một thủ thuật cực kỳ châm biếm để đánh đổ lòng tin Giáo hội Vanity, hơn nữa hàng nhái cũng rất xuất sắc."

Đỗ Duy nghe vậy, bắt đầu suy tư.

Những lời trước đây của Croaker Mercer không đáng tin lắm. Hành vi huyết tế là một loại tội ác ghê tởm.

Hơn nữa, mục đích của việc huyết tế này là để xoa dịu hay đánh thức ma linh còn khó nói.

Những lời còn lại, phải xem xét đã.

Nếu những gì kẻ này nói là sự thật, niềm tin của Giáo hội Vanity chính là chiếc mặt nạ, và nó dường như có liên quan đến ma linh.

Nhưng có kẻ đã bắt chước tạo ra được mặt nạ ác linh. Biến những điều không thể thành có thể.

Nói cách khác, đối với Giáo hội Vanity, không ai có thể tạo ra một chiếc mặt nạ, hoặc chính họ cũng không thể làm điều

đó.

Vì vậy, Đỗ Duy nói: “Vậy ông muốn làm gì? Nếu tôi không gia nhập Giáo hội Vanity, ông sẽ làm gì tôi, lấy lại mặt nạ trên người tôi sao?”

Mercer lắc đầu nói: “Không, bởi vì chúng tôi chấp nhận sự tồn tại của 2 chiếc mặt nạ trên người cậu, chấp nhận ra sự tồn tại của cậu, vì vậy chúng tôi hy vọng cậu có thể gia nhập vào chúng tôi, lấp đầy ghế trống.”

“Ghế trống?”

Giọng của Đỗ Duy có chút kỳ lạ: “Trong số 13 người, có 1 người đã chết?”

Mercer tán đồng: “Đúng vậy, người đã chết là chủ nhân của chiếc mặt nạ dưới Ngôi nhà kinh dị, nhưng tôi không biết hắn là ai. Chúng tôi sẽ chỉ liên lạc với hắn vào một thời điểm nhất định.”

“Nếu có người chết, thì cần có kẻ khác thêm vào.”

“Nếu cậu tham gia với chúng tôi, cậu sẽ tìm thấy cái gọi là tai hoạ ngầm của ác linh hoá, chẳng có gì là to tát.”

Nghe vậy, Đỗ Duy hỏi một câu quan trọng: “Vậy tôi cần phải làm gì?”

Mercer nói ngay: “Lấy lại chiếc mặt nạ đó”.

Chương 273: Phụ nữ nha, không quá khó hiểu

"Chỉ cần cậu có thể giúp chúng tôi lấy lại chiếc mặt nạ đã mất, cậu chính là thành viên thứ 13 của Giáo hội Vanity. Đồng thời, chúng tôi cũng thừa nhận sự tồn tại của 2 chiếc mặt nạ."

"Nói cách khác, chúng tôi cung cấp cho cậu năng lực lựa chọn nhân sự bổ sung."

"Những ai có 2 chiếc mặt nạ đó sẽ được Giáo hội Vanity che chở."

"Đương nhiên, địa vị của bọn họ sẽ không vượt qua cậu."

"Nghĩ đi, Mr. Đỗ Duy, chỉ có chúng tôi mới có thể giúp cậu giải quyết triệt để tai hoạ ngầm của ác linh hoá, đồng thời cho phép cậu giữ lại năng lực của Hunter."

……

Croaker Mercer đã biến mất.

Trong khi ở ngay tại chỗ, Đỗ Duy đứng đó suy nghĩ một lúc, sau đó xoay người rời khỏi biển hoa.

Nếu trước đây hắn vẫn đang cân nhắc việc gia nhập Giáo phái Vanity, thì bây giờ ý tưởng này đã hoàn toàn bị loại bỏ.

Nói một cách lý trí, loại bỏ tính chân thật trong lời nói của đối phương, bỏ đi ác cảm của bản thân đối với Giáo hội Vanity, gia nhập giáo phái này quả thực là một lựa chọn tốt.

Bí ẩn và mạnh mẽ, còn rất lâu đời, dường như nó biết nhiều bí mật, ngay cả giáo hội cũng rất e dè với tổ chức chỉ có 13 người này.

Chỉ cần có thể gia nhập Giáo hội Vanity, mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Chỉ có điều, yêu cầu của bên kia rõ ràng là coi hắn là quân cờ.

Những thứ như ma linh, Đỗ Duy từ trước tới nay vẫn chưa thực sự tiếp xúc với chúng, Mary Shaw cũng chỉ có thể coi là ma linh chưa biến hình thành công. Nó còn kém một chút.

Chiếc mặt nạ đã bị ma linh lấy đi, muốn Đỗ Duy đoạt lấy mặt nạ từ một ma linh, đơn giản là bảo hắn tìm chết.

Điều quan trọng nhất là những điều kiện mà Giáo hội Vanity đưa ra thực ra không hấp dẫn đến thế.

Việc giải quyết tai hoạ ngầm của ác linh hoá, thực ra tạm thời không phải là vấn đề với Đỗ Duy.

Bây giờ hắn có một chiếc dây chuyền bằng gỗ mun, thời điểm hắn ở trên bờ vực của ác linh hoá, sẽ phải hàng chục năm sau nữa.

Tham gia Giáo hội Vanity là một việc rất vô vị, có hại nhiều hơn lợi.

"Ngoài ra, mình chỉ còn một chiếc mặt nạ."

Đỗ Duy nói xong, bèn điều chỉnh suy nghĩ trong đầu, xoay người rời đi.

……

Hơn 4 giờ chiều.

Đỗ Duy lái xe trở lại New York, và trên đường đi, hắn nhận được tin nhắn từ Sĩ quan Tom, Cha Tony và bạn gái Alexis.

Nội dung tin nhắn từ Tom và Cha Tony về cơ bản là hỏi hắn mọi chuyện diễn ra như thế nào, và hắn có bị thương hay không.

Còn Alexis không biết điều đó, chỉ hối hắn về sớm.

Vì khoảng cách, nên nơi đầu tiên Đỗ Duy đến là nhà thờ. Sau khi nói chuyện với Tom và Cha Tony, hắn sẽ quay lại gặp bạn gái, dù sao cũng không mất thời gian quá lâu.

Nhà thờ ở Northbrook.

Vẫn chưa ra khỏi xe, Tom và Cha Tony đã ra đón.

"Này, người anh em tốt của tôi, New York chào đón anh trở lại."

Tom lần đầu tiên dành cho Đỗ Duy một lời chào nồng nhiệt.

Nghe điều này, Đỗ Duy mở cửa xe khẽ gật đầu, cha Tony ở bên nghiêm nghị nói: "Trông con rất tệ, có bị thương không?"

Ông nhận thấy sắc mặt của Đỗ Duy có chút tái nhợt, giống như vừa trải qua một trận ốm nặng.

Tom cũng cau mày nói: "Có cần đi bệnh viện không?"

Đỗ Duy lắc đầu nói: "Chỉ là bị thương ngoài da một chút, hiện giờ thì không cần."

Cha Tony đứng sang một bên, nhìn chằm chằm Đỗ Duy.

Lúc trước Tom đã nói với hắn rằng Đỗ Duy sẽ một mình giải quyết một kẻ có liên quan đến ác linh, nhưng nếu chuyện này xảy ra, Đỗ Duy không thể không nói với mình.

Rốt cuộc, người đàn ông trước mặt là Phó Sở Trường Sở Tài Phán trẻ tuổi nhất trong giáo hội, và là người phụ trách sự kiện ác linh ở New York.

Hơn nữa, có thể làm cho một Hunter xuất sắc như vậy kiệt sức, đối phương chắc chắn không phải kẻ đơn giản.

Vì vậy, Cha Tony vừa ho vừa nháy mắt với Đỗ Duy. Có một số điều không thích hợp để nói trước mặt Tom.

Đỗ Duy hiểu ý, nhưng hắn đang định che giấu chuyện này, nên lảng tránh: “Tôi sẽ báo cáo với giáo hội sau. Nhân tiện, lúc tôi đi vắng, New York có gì bất thường không?”

Cha Tony lắc đầu và nói: “Không, mọi thứ đều ổn.”

Tom cũng nhún vai và nói: “Không có gì to tát, nhưng tôi nghe nói tình hình ở Thành phố Yard đã trở nên nghiêm trọng. Hàng nghìn người đã biến mất một cách kỳ lạ. Chắc một số người ở New York sẽ được điều đến đó để duy trì trật tự địa phương.”

Nói, anh ta có chút không vui: “Chắc tôi cũng phải đi, chết tiệt! Tôi ghét vật giá ở nơi đó.”

Cảnh sát đi công tác sẽ được trả thêm lương, nhưng những khoản tiêu ngoài ngạch thì không được tính.

Đỗ Duy bất lực liếc nhìn anh ya, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nơi đó chắc không xảy ra sự kiện ác linh, nhưng trước khi rời đi, anh có thể mang theo thứ gì đó để đề phòng.”

Tom cười toe toét, và vỗ vai của Cha Tony. Anh ta nói với Đỗ Duy:

“Đừng lo lắng, tôi nhất định sẽ không xảy ra chuyện. Hơn nữa nếu xảy ra chuyện, sẽ không đến lượt tôi.”

Trong khoảng thời gian này, anh ta ăn chơi rất ăn ý với Cha Tony, đến Thành phố Yard làm nhiệm vụ. Chẳng lẽ người bạn chí cốt này sẽ keo kiệt với mình sao?

Về tiền bạc?

Rất tiếc, Tom không có.

Đến khu đèn đỏ tiêu xài, mỗi lần thanh toán, nếu Cha Tony đòi trả tiền, anh ta sẽ trực tiếp giành trả.

Xem cảnh này, Đỗ Duy xua tay với hai người: “Cứ như vậy trước đi. Gần đây, tôi định nghỉ ngơi một chút. Nếu không có việc gì quan trọng, đừng làm phiền tôi.”

Hắn thực sự cần được nghỉ ngơi, bổ sung thể lực.

Hừm … tự cho mình một kỳ nghỉ.

……

Vì cuộc trao đổi với Tom và Cha Tony đã kết thúc. Đỗ Duy lái xe đến nhà bạn gái.

Khi hắn đến gần Khu dân cư Furman.

Đỗ Duy lấy smartphone ra, liếc nhìn hoa ở ghế sau.

Một loại một đoá, nhưng hắn đã hái rất nhiều…

Sau một lúc suy nghĩ, hắn vội gọi cho bạn gái.

“Em yêu, quà anh chuẩn bị cho em đã đến rồi. Giờ em có rảnh không? Chắc một mình anh không mang nổi vào nhà em.”

Alexis ngẩn người: “Hả? Anh không thể tự mình chuyển? Anh chuẩn bị cái gì lạ đúng không? 999 thỏi son? Đừng nói với em là anh mua thật đấy!”

Đỗ Duy cười: “Làm sao anh có thể mua thứ vớ vẩn vậy chứ? Món quà mà anh chuẩn bị cho em chắc chắn sẽ khiến em bất ngờ. Cả số lượng và chất lượng đều vượt xa son môi.”

Alexis ồ lên một tiếng: “Anh cứ đậu xe trước nhà em, em phải đi trang điểm lại.”

Đỗ Duy nói: “Được.”

Khoảng mười phút sau, Đỗ Duy đậu xe vào vị trí tốt, nhân tiện mở cửa, và cốp xe.

He he, đầy hoa trong cốp.

“Theo quan điểm tâm lý, phụ nữ thường nghiêng về những thứ tươi sáng.”

“Hoa khiến người ta vui vẻ.”

Đỗ Duy vừa nói chuyện vừa tính toán thời gian để bạn gái trang điểm, trực tiếp lấy cho mình một điếu thuốc, dùng cánh tay phải ác linh hoá ấn zippo, ngọn lửa bùng lên.

“Phụ nữ, mình cảm thấy cũng không quá khó hiểu.”

Chương 274: Niềm vui bất ngờ của Đỗ Duy

Két một tiếng.

Khi Alexis mở cửa, nhanh hơn nhiều so với Đỗ Duy nghĩ.

Hắn ho một tiếng, thản nhiên ném tàn thuốc đi, rồi dập tắt.

Alexis nhìn thấy điều này, đôi lông mày đẹp khẽ nhăn, khịt mũi khó chịu.

Cô ấy thực sự không thích Đỗ Duy hút thuốc, nói chính xác là cô ấy không thích hút thuốc quá nhiều.

Vì điều đó có hại cho cơ thể. Lỡ như có kế hoạch sinh con trong tương lai, hút thuốc và rượu sẽ rất có hại cho đứa bé.

Nhưng cô ấy chưa kết hôn, nên cô không tiện nói về vấn đề này.

Nhưng Alexis nhìn Đỗ Duy một cái, nhưng không để ý "quà" ở đâu.

Đây là vấn đề về góc nhìn.

Vì vậy, cô hơi ngạc nhiên hỏi: "Anh yêu, món quà mà anh đã chuẩn bị đâu?"

Còn Đỗ Duy thì cười mỉm: "Ở ngay trên xe, chắc chắn em sẽ thích."

Nói xong, hắn nghiêm túc nhìn bạn gái của mình.

Nhìn thế nào cũng không giống em ấy đã trang điểm.

Nhưng dù nhìn thế nào đi nữa, Alexis vẫn đẹp ngất ngây.

Ngũ quan của cô vốn rất đẹp, cô ấy chỉ mặc một chiếc váy trắng nhạt, không tạo cảm giác lạnh lùng, quyến rũ như trước, thay vào đó là một khí chất nhẹ nhàng và dịu dàng.

Tuy nhiên, dù vậy, vóc dang cao gầy của cô cũng khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Alexis bị ánh mắt khao khát của Đỗ Duy làm cho có chút ngượng ngùng, nhưng cô lại bất giác mỉm cười.

"Nhìn có đẹp không, anh yêu?"

Cô nhìn Đỗ Duy đầy khiêu khích, khi đến bên hắn, cô định ôm hôn hắn thật nồng cháy.

Vô tình, cô liếc nhìn về phía cái xe.

Chỉ một cái liếc mắt đã khiến cô choáng váng.

"Cái này… cái này……"

Alexis ngẩn ra, cô quay đầu lại, không tin nhìn Đỗ Duy: "Anh yêu, đây là món quà mà anh đã chuẩn bị sao?"

Cô ấy có nhầm không, trong cốp xe đầy hoa tươi, dính đầy sương sớm, có vẻ như vừa mới hái xuống không lâu.

Đỗ Duy cười mỉm: "Như thế nào, có phải là bất ngờ lắm không?"

Trong khi nói chuyện, Đỗ Duy kéo bàn tay nhỏ bé mềm mại của Alexis và kéo cô đến ghế sau của xe.

Bên trong chứa đầy các loại hoa khác nhau.

"Nhìn xem, ở đây còn có."

Alexis hoàn toàn choáng váng, cô giận đến mức muốn đánh Đỗ Duy.

Niềm vui bất ngờ mà mình chờ đợi lâu như vậy, hóa ra lại là một xe hoa tươi?

McLaren GT dùng để chở hoa, chắc chỉ bạn trai mình mới nghĩ ra.

Và điều quan trọng nhất, dường như lần đầu tiên cô nhận được món quà là hoa.

Sau bao lâu, khái niệm niềm vui bất ngờ của hắn vẫn chỉ thể hiện ở số lượng thôi sao?

Đây thực sự là một thẳng nam hay sao?

Alexis hơi hoài nghi về nhân sinh.

Nhưng Đỗ Duy vẫn có chút tự hào giới thiệu: "Những bông hoa này đều là anh hái từ biển hoa ở thành phố Sikelin trong đêm. Mỗi loại một bông hoa, anh nghĩ em sẽ rất thích."

"Lần trước em không chịu để anh tặng son, anh nghĩ em nói cũng có lý."

"Thế nào, hoa tươi lần này rất tuyệt đúng không?"

Nói xong, Đỗ Duy nhận thấy biểu hiện của Alexis có chút không đúng, hắn vội vàng hỏi: "Em yêu, em không thích hoa sao?"

Alexis dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn nói: "Cũng… cũng thích, vừa rồi anh nói là tự mình hái những bông hoa này?"

"Đúng."

Alexis hỏi lại: "Vậy là anh chạy đến Sikelin vào buổi tối, chỉ để hái hoa, và chuẩn bị cho điều bất ngờ này cho em?"

Đỗ Duy sờ sờ sau đầu, lúng túng nói: "Có chút tục?"

Alexis nhìn hắn, đôi mắt xanh lam ngấn nước, trong đó ẩn chứa nhiều cảm xúc phức tạp, sâu thẳm như xoáy nước, khiến Đỗ Duy mê đắm.

"Nó thực sự tục, nhưng …"

Alexis nghiêng đầu, hôn lên miệng của Đỗ Duy: “Em rất thích quà của anh, cũng rất thích anh.”

“Nhưng anh đã chạy đến Sikelin cả đêm, temôi không biết phải nói gì về anh.”

“Anh.. anh thật khiến em đau đầu.”

Alexis không nhịn được ôm lấy Đỗ Duy, nhón chân hôn lên mắt hắn: “Anh yêu, anh khiến em mê muội.”

Đỗ Duy ôm lấy chiếc eo mềm mại của cô, dịu dàng nói: “Em thích là anh vui rồi.”

Alexis cười cười, ghé vào tai hắn hỏi: “Vậy thì anh yêu à, giờ có phải chúng ta nên nói chuyện, anh có liên quan đến vụ án của cảnh sát không?”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Sao có thể? Anh không hề có dính líu. Tom chưa nói cho em biết sao?”

Alexis chế nhạo: “Anh cho rằng em sẽ tin?”

“Mẹ em nói với em rằng đàn ông các người có một bộ mật mã, hơn nữa quan hệ càng tốt, các người sẽ che chở cho nhau.”

“Anh coi thường phụ nữ quá rồi đó anh yêu.”

Đỗ Duy vẫn rất bình tĩnh: “Anh nghĩ em nên tin tưởng anh, em đang chất vấn anh, anh trong mắt của em không đáng tin như vậy sao?”

Alexis dỗi: “Muốn em tin tưởng anh, okey, cùng ta vào nhà, lên giường rồi từ từ bàn chuyện, hihi.”

Ánh mắt của Đỗ Duy thay đổi: “Anh thấy không khỏe lắm.”

Alexis nói một cách tinh nghịch: “Ồ? Đàn ông cũng có kinh nguyệt sao?”

Cô không nói lời nào, kéo Đỗ Duy vào nhà.

……

2 tiếng sau.

Đỗ Duy ngồi trên giường, lẳng lặng lấy ra một bao thuốc lá từ trong quần áo trên sàn, song hắn nghĩ dùng zippo trước mặt của Alexis cũng không phải là ý hay, nên chỉ có thể cầm trên tay.

"Đây, em mua cho anh một cái."

Alexis nằm bên cạnh, lấy một hộp quà trên đầu giường, sau khi mở ra, bên trong có một chiếc zippo tinh xảo.

Đỗ Duy lúng túng lấy zippo tự châm.

Sau khi hút thuốc, đột nhiên cảm thấy hơi lạ.

"Không phải em không thích anh hút nhiều sao?"

Alexis thản nhiên nói: "Còn tùy vào thời điểm, sau này anh bớt hút thuốc là được. Ngoài ra, lần sau đừng dính vào chuyện của cảnh sát. Những kẻ giết người đó rất nguy hiểm."

Đỗ Duy ừ một tiếng.

Những gì hắn nói với Alexis là hắn đã hợp tác với cảnh sát trong việc xử lý một vụ án hình sự, về phần ác linh, hắn không đề cập một lời.

Hắn vẫn nói dối để qua ải.

Ôi, phụ nữ.

Trong lòng nghĩ như vậy, song trên mặt của Đỗ Duy không hề lộ ra điều gì khác thường, nhẹ giọng hỏi: "Mà này, hoa thì làm thế nào? Anh đã hái rất nhiều, ít nhất cũng 1-2 ngàn bó. Có cần gọi bảo vệ lấy nó ra không?"

Alexis trợn mắt: “Làm sao có thể người khác chạm vào đồ mà anh tặng cho em? Lát nữa em sẽ tự mang vào.”

Vừa nói Alexis vừa bước xuống giường, dáng người nóng bỏng khiến Đỗ Duy thèm khát.

“Em đi tắm trước, buổi nay anh có về nhà không?”

Alexis vừa nói vừa đi vào phòng tắm.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, bây giờ ở nhà chỉ còn Annabelle và đồng hồ cổ, về phần Cái Bóng đã bị mình biến thành một ác linh đeo mặt nạ mới, nó gần như đã chết, có về nhà hay không cũng chả sao.

Vì vậy, Đỗ Duy nhìn theo bóng lưng của bạn gái, cười nói: “Tối nay anh sẽ không về nữa. Anh đang định cho mình một kỳ nghỉ, và ở bên em vài ngày.”

Chương 275: Matthew

Ngày 8 tháng 6.

Thụy Sĩ, trụ sở của Giáo hội Twilight.

Sau khi Hannibal trở lại, trên bàn hội nghị trong giáo hội đã chật ních người.

Hắn nhìn lướt qua vị trí của mình, bên cạnh là một người đàn ông trung niên trạc tuổi, vẻ mặt vô cảm, đôi mắt rất sâu.

Nhưng lạ là, người này rõ ràng là cao ráo trắng trẻo, nhưng đôi mắt lại có màu nâu sẫm, có vẻ là con lai.

Hannibal suy nghĩ một lúc, trong đầu hiện lên một cái tên - James.

Trước khi rời khỏi Giáo hội Twilight, gã đã nghe ai đó nói rằng một Hunter từ giáo hội đã chọn gia nhập.

Có lẽ là người này.

Bầu không khí có chút không đúng.

Hannibal nhìn người đang ngồi ở ghế chính, trong mấy lần gặp mặt thường lệ trước đây, người này chưa từng xuất hiện, nhưng không ai dám coi thường người này.

Bởi vì người này là thủ lĩnh thật sự của Giáo hội Twilight.

Không ai biết tên của ông ta, người biết tên của ông ta đều đã chết hoặc là tâm phúc trung thành.

Tên của ông ta là một bí ẩn, Hannibal chỉ nhìn thấy ông ta một lần, mơ hồ nhớ rằng người này dường như là một ông già.

Nhìn người đàn ông mặc đồng phục linh mục với cây thánh giá trên ngực và chiếc mũ trùm đầu lớn che toàn bộ khuôn mặt, Hannibal mỉm cười cúi đầu nghiêm nghị nói: “Ca ngợi Đức Ngài.”

Người được gọi là Đức Ngài khẽ gật đầu.

Người ở bên nói: “Mr. Hannibal, anh và Đỗ Duy thế nào rồi? Cậu ta sẽ gia nhập với chúng ta chứ?”

Hannibal cười và nói: “Tiếp xúc tốt, chúng tôi đã trở thành bạn tốt, nhưng cậu ấy dường như không có hứng thú với Twilight.”

Người bên kia có chút tiếc nuối: “Được rồi, vậy lần này anh đi vô ích rồi.”

Hannibal trông có vẻ kỳ lạ: “Không, ít nhất thì tôi đã nhận được một tin rất quan trọng, Alvin Dawkwe sắp chết.”

Nói xong, gã bước về vị trí của mình, kéo ghế ngồi xuống.

Những người khác có biểu hiện kỳ lạ. Những ánh mắt đều tập trung vào gã.

Ngồi cạnh Hannibal, tình cờ là James.

Khi nghe điều này, vẻ mặt của y vẫn không đổi, nhưng lại đầy tò mò.

Alvin Dawkwe là một Hunter kỳ cựu của giáo hội, và Hannibal lại có tiếp xúc với Đỗ Duy, mà gã cũng tuyên bố là bạn với Đỗ Duy.

Tin tức quan trọng như vậy, Đỗ Duy thực sự sẽ nói cho người của Giáo hội Twilight.

Lẽ nào hắn là nằm vùng của Twilight?

James nảy ra ý định thông báo cho giáo hội về sự việc này, nhưng nghĩ đến mệnh lệnh mà giáo hội đưa ra, anh chỉ có thể

dập tắt ý tưởng này.

Trước khi nhận được phản hồi bí mật từ giáo hội, y là người của Twilight, và không được phép để lộ sơ hở nào.

Vào thời điểm này, có người nói: “Nhân tiện, Mr. Hannibal, anh có gặp Depp không? Anh ấy đã mất tích 2 ngày rồi.”

Hannibal nhớ tới Hunter đã bị gã ăn thịt trước đó, lắc đầu cười nói: “Tôi không nhìn thấy hắn.”

Người đàn ông ậm ừ, không nói nữa. Như thể không quan tâm chút nào.

Người lãnh đạo ngồi ở chủ vị, vươn tay gõ bàn.

Cộc cộc cộc…

“Mọi người, vì giáo hội bên kia bị hao tổn nhiều nhân lực, tổng giám mục Skadi đã gửi tin nhắn cầu cứu chúng ta.”

“Cho tôi biết ý kiến của các bạn.”

Đột nhiên mọi người bàn tán xôn xao.

Hannibal chợt hiểu ra, thảo nào mà bầu không khí trang nghiêm đến vậy, hóa ra giáo hội chính thống và Giáo hội Twilight đã có liên hệ trực tiếp.

Tuy nhiên, gã không định lên tiếng.

Bởi vì Depp đã bị chính mình ăn thịt, tốt nhất trong thời gian này không nên làm loạn, nếu không rất có thể sẽ bị nhắm tới.

Giáo hội Twilight có nguồn gốc từ giáo hội chính thống, cũng thừa hưởng sự chia rẽ và hỗn loạn giống như giáo hội.

Đồng thời, tình thế này ngày càng trở nên rõ ràng hơn.

Ngược lại gã đưa mắt nhìn về phía James đang ngồi ở bên cạnh.

Hannibal nhớ rất rõ, James hình như có quan hệ rất tốt với Đỗ Duy.

"Thú vị…"

Gã thì thầm, ngồi nghiêm chỉnh lại.

Rầm……

Ai đó vỗ bàn: "Giáo hội được thành lập bởi một nhóm người bị tín ngưỡng làm cho mù quáng. Nó đã mục nát từ lâu. Chúng ta không cần phải có bất kỳ liên hệ nào với giáo hội."

Kẻ đang nói thuộc phe mới có thù địch với giáo hội, ý tưởng của họ là để Twilight ở lại Thụy Sĩ để phát triển, tốt nhất là nên tránh xa giáo hội, và nhìn giáo hội dần suy tàn.

Nhưng lời vừa mới nói, có người đã lập tức mỉa mai: "Thật sao? Nhưng tôi không nghĩ rằng có vấn đề gì với việc duy trì thiện chí với giáo hội. Twilight và giáo hội luôn có cùng một nguồn gốc. Không cần thiết phải vạch mặt."

Người này thuộc thế hệ cũ.

Còn người đứng đầu Giáo hội Twilight, ông già được gọi là Đức Ngài, thì im lặng, thay vào đó, ông lắng nghe ý kiến của mọi người và ghi nhớ.

Ông ấy nhớ tên của mình, Snape Matthew.

Nhưng bây giờ, cái tên này đã bị lãng quên từ lâu, chính ông cũng lựa chọn từ bỏ cái tên này vì một bí mật nào đó.

Ngay cả những người bên trong Giáo hội Twilight cũng đã thay đổi mấy thế hệ, và không có ai biết tên thật của ông.

Mọi người càng bàn luận càng sôi nổi.

Nhanh chóng biến thành một cuộc cãi vã dữ dội, thậm chí còn có ý định đánh nhau.

Matthew có chút đau đầu, lại gõ bàn nói: “Đủ rồi, các người muốn biến Twilight làm chiến trường? Hay là muốn chia rẽ ngay bây giờ?”

Không ai dám mang tiếng xấu này.

Những người đó ngay lập tức xin lỗi: “Xin lỗi, xin hãy tha thứ cho sự thô lỗ của chúng tôi”.

Matthew ho và nói: “Chuyện này sẽ không cho qua như vậy. Khi cuộc họp định kỳ tiếp theo được tổ chức, các bạn hãy nêu cho tôi một giải pháp. Tôi sẽ chỉ áp dụng những ý kiến có lợi nhất cho Twilight.”

Giọng ông già nua, trầm khàn, như người đã đặt 1 chân vào nấm mồ.

Thực ra ông đã sớm có dự định, nhưng bề ngoài thì vẫn phải hỏi ý kiến của nhiều người.

Nếu không, nó nhất định sẽ khiến một số người có những ý tưởng khác thường.

Nói xong, Matthew lại quay đầu nhìn Hannibal: “Hunter đặc biệt tên là Ryan, có vẻ cậu không thu được gì có ích từ người này.”

Hannibal cúi đầu, trong mắt có một tia lạnh lẽo: “Cậu ấy sẽ sẵn lòng hợp tác với chúng ta.”

Có vẻ như thứ ông ta để ý không chỉ là chuyện về giáo hội.

Matthew liếc gã một cái, lạnh nhạt nói: “Gần đây cậu đã rất vất vả. Tôi sẽ cho cậu đi nghỉ. Trong khoảng thời gian này, Ryan giao cho James phụ trách.”

James gật đầu và nói: “Xin tuân theo ý nguyện của ngài, thưa Đức Ngài.”

Hannibal ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt càng sâu.

Gã mở miệng: “Dạ.”

……

Ở một nơi khác, Đỗ Duy và Alexis đang đi dạo trên đường phố New York.

Hai người đang mua sắm.

Cũng giống như những cặp đôi bình thường nhất, họ cần làm những hoạt động sinh hoạt bình thường để thúc đẩy tình cảm phát triển.

Nhưng vừa bước ra khỏi một cửa hàng hàng hiệu quần áo nam. Đỗ Duy nhận được một cuộc gọi.

ID cho thấy đó là cha của Reagan.

“Xin chào, bác sỹ Đỗ Duy, tôi là cha của Reagan. Một tháng trước, tôi đã đưa con gái tôi, Reagan đến phòng khám tư vấn của bác sỹ và đặt lịch hẹn tư vấn. Chắc bác sỹ còn nhớ.”

“Tình trạng của con gái tôi gần đây lại trở nên nghiêm trọng. Không biết gần đây bác sĩ có cuộc hẹn trước nào không?”

Chương 276: Phán đoán

Vào ngày 8 tháng 6.

Kỳ nghỉ lý tưởng của Đỗ Duy bị gián đoạn.

Hắn muốn nói với ba của Reagan rằng phòng khám tư vấn của hắn đã đóng cửa vô thời hạn.

Nhưng……

Trường hợp này thì khác.

Đỗ Duy từng nghi ngờ cô bé tên Reagan này bị ác linh đeo bám, chỉ vì một trò chơi gọi hồn.

Tất nhiên, đó là sau khi hắn tự mình tiếp xúc với các ác linh, và biết được sự khác biệt của thế giới này.

Trước đây, hắn chỉ làm những gì mà một bác sỹ tâm lý nên làm.

Nghề nghiệp hoàn toàn khác nhau.

Vì vậy, Đỗ Duy đã hẹn gặp bên kia, định nhân tiện giải quyết gọn chuyện này.

Tốt nhất là càng sớm càng tốt.

Bởi vì hôm nay là thứ Hai, mà thứ Năm tuần này, ba mẹ của Alexis sẽ tới New York, khi đó Đỗ Duy phải gặp ba mẹ cô ấy một lần.

…

Tối ngày 8/6.

Gia đình Reagan lái xe đến số 109 Phố Queen, Quận Bắc Brook. Cũng chính là địa chỉ của phòng khám tư vấn.

Vào thời điểm này, Đỗ Duy vừa cởi tấm biển đóng cửa vô thời hạn, vừa quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một cặp đôi da trắng chừng 30 tuổi, đi tới cùng một cô bé tóc vàng mặc áo choàng trắng thiếu nhi.

"Xin chào, bác sỹ Đỗ Duy, trên đường bị kẹt xe, chúng tôi tới không đúng lúc sao?"

Ba của Reagan có chút thận trọng, để ý đến tấm biển trên tay của Đỗ Duy, tuy rằng không đọc rõ chữ, nhưng anh nghĩ chắc đây không phải giờ làm việc.

Tại các phòng khám tư nhân đa khoa, mặt trước tấm ghi là hoạt động, thì mặt kia sẽ ngược lại.

Nghe điều này, Đỗ Duy cười nói: "Không phải, mời theo tôi vào."

Trong khi nói chuyện, hắn liếc nhìn bé gái.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, không có gì khác thường.

Mình đoán sai sao? Hay là không có ác linh nào cả?

Ba của Reagan thận trọng gật đầu, cùng vợ và con gái bước vào phòng khám tư vấn. Vừa vào cửa liền cảm thấy nhiệt độ có vẻ hơi thấp. Anh không khỏi xoa tay.

Thấy vậy, Đỗ Duy bèn mời họ ngồi xuống sô pha, sau đó đi tăng nhiệt độ của điều hòa.

Ngôi nhà hiện đang rất ổn định, Cái Bóng đã hoàn toàn bị hắn khống chế, trong tình huống gần như bị phế, nó không thể làm gì nếu không có sự cho phép của mình.

Chiếc đồng hồ cổ luôn là điều bí ẩn, và Annabelle bị nhốt trong tủ đóng khung, không thể tạo ra sóng gió gì.

Ngày nay ở New York, không có nơi nào an toàn hơn nhà của Đỗ Duy.

Tiền đề là ai đó giống như hắn, sẵn sàng ở cùng với ác linh.

Đỗ Duy lúc này mới hắng giọng, lấy bệnh án của Reagan, ngồi đối diện trên sô pha quan sát.

“Mr. Bernard, đã hơn một tháng kể từ lần cuối tôi tư vấn tâm lý cho con gái của anh. Trong thời gian này cuộc sống của gia đình anh có gặp vấn đề gì không?”

Trước hết, thay vì hỏi về cô bé 12 tuổi Reagan, mà nói vào trọng tâm vấn đề trước.

Bernard, ba của Reagan, trả lời: “Không sao, về cơ bản thì vẫn giống như trước đây, nhưng kể từ lần đó, tôi đã xin với trường cho Reagan nghỉ ốm. Con bé đã suốt một tháng không đến trường.”

Đỗ Duy mỉm cười, đặt bệnh án sang một bên, quay đầu lại với cô bé Reagan, cười nói: “Không đi học một tháng cảm thấy thế nào?”

“Cảm giác thật tuyệt, con thậm chí không cần làm bài tập về nhà.”

Cô bé Reagan cũng giống như một cô gái da trắng bình thường, ở tuổi này rất dễ xuất hiện tàn nhang, nhìn rất đáng yêu.

Vì vậy, Đỗ Duy cúi thấp người xuống, nhìn thẳng vào mắt cô gái nhỏ, cười nói: “Khi chú bằng tuổi con, chú cũng không thích bài tập về nhà.”

Reagan chớp mắt và nói: “Chú ơi, chú cũng ghét trường học à?”

Đỗ Duy cười và nói, “Đúng vậy, trường học khiến chú chán ghét, nhưng chú biết trường học là một nơi tốt. Vì vậy dù chú ghét trường học, và không thích bài tập về nhà, nhưng chú không ghét việc học.”

Reagan ồ một tiếng, ngây thơ nói: “Thực ra conkhông quá ghét trường học, conchỉ ghét những người bạn cùng lớp, họ không thích chơi với cháu cho lắm.”

Chủ đề đã được chuyển thành công.

Thấy đối phương không có nhiều tâm lý chống đối, Đỗ Duy hỏi: “Vậy cháu thường ở một mình sao? Chú nhớ lần trước khi con đến tìm chú nói có người bạn, nhưng chú quên tên của bạn ấy mất tiêu rồi, con nói cho chú biết được không?”

Khi hắn nói điều này, hắn lénồ vẫy tay với Bernard, và ra hiệu anh ta im lặng.

Tuy nhiên……

Cô bé Reagan cúi đầu, dùng tay nhỏ xoa xoa góc áo, ánh mắt lảng tránh.

Cô ấy nói: “Con không có bạn.”

Đỗ Duy có chút khó hiểu, nhận thấy khi Reagan đang nói, ánh mắt bất giác liếc về phía tay trái.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, thực ra không có gì ở đó cả.

Nếu không có ác linh, thì từ góc độ tâm lý mà nói, đây là một lời nói dối, và cách thức che giấu rất thô.

Rốt cuộc, đây chỉ là một cô bé.

Kế tiếp, Đỗ Duy hỏi Reagan một số câu hỏi nữa, nhưng hắn không hướng chủ đề về người bạn mà cô bé đã nói đến khi lần đầu tiên đến tư vấn - Hoddy.

Hắn nhớ rất rõ, lý do tại sao hắn cảm thấy tình trạng của cô bé này là tâm thần phân liệt là vì cô nghĩ mình là một người đàn ông tên là Hodie.

Sau đó, theo thông tin do vợ chồng Bernard cung cấp, một lời giải thích khác đã được tiết lộ.

Hoddy đó thật ra kết quả sau khi Reagan chơi trò gọi hồn.

Gần 10 phút sau, Đỗ Duy gọi Bernard lên tầng hai.

Đứng trước lan can lầu hai, Đỗ Duy bình tĩnh hỏi: "Mr. Bernard, tình huống hiện tại của con gái anh không nghiêm trọng như anh nói, ngoại trừ không nhắc tới Hoddy, hành vi của cô bé vẫn bình thường. "

"Thực ra, giờ tôi đã không nhận tư vấn tâm lý nữa. Tôi có một công việc khác, vì vậy nếu anh thấy phù hợp, tôi khuyên anh nên gửi con gái đến một cơ sở tư vấn tâm cho trẻ mới lớn."

Bernard có vẻ hơi bất lực: "Nhưng tình hình tài chính của gia đình chúng tôi có vấn đề. Bác sỹ biết đó, giờ Reagan không thể đi học, mẹ con bé phải ở nhà với cô bé suốt, và không thể đi làm."

Sau khi nói, Bernard lại nói: "Hơn nữa trong thời gian gần đây, tôi đã gửi con bé đến một cơ sở tư vấn tâm lý trẻ em, nhưng những đứa trẻ ở đó rất sợ cô bé, tôi cũng rất đau khổ…"

"Ngoài ra, tôi không biết nên nói như thế nào, nhưng tình trạng của con gái tôi thực sự rất nghiêm trọng."

Đỗ Duy cau mày nói: "Anh hãy nói chi tiết hơn."

Bernard hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Một tuần trước, vì nhậu nhẹt xã giao, tôi về nhà rất muộn, khoảng 2 giờ sáng."

"Con gái và vợ chồng tôi không ngủ cùng phòng. Con bé ở phòng ngủ bên cạnh. Khi tôi lên lầu, theo thói quen tôi sẽ xem con bé có ngủ ngon không."

"Nhưng hôm đó, tôi thấy cửa phòng ngủ của con bé đang mở, và con bé không có trong phòng ngủ."

“Tôi cũng không nghĩ nhiều, còn tưởng con bé đang ngủ cùng mẹ.”

“Nhưng khi tôi mở cửa phòng ngủ chính, tôi thấy Reagan đang đứng bên mẹ, rất bình tĩnh nhìn của con bé.”

“Tôi hét lên, và Reagan quay đầu lại và liếc nhìn tôi. Cái nhìn đó khiến tôi thấy rất lạ.”

“Cứ như … như đó là một người khác.”

Chương 277: Một đêm ở nhà của Đỗ Duy?

“Bác sỹ Đỗ Duy, tôi không biết phải truyền đạt ý tứ của mình cho bác sỹ như thế nào.”

“Lúc đó tôi hỏi Reagan chuyện gì đang xảy ra. Con bé không nói gì, im lặng quay trở lại.”

“Tôi không dám nói với vợ tôi về điều này vì nó quá đáng sợ. Trái tim của cô ấy không tốt lắm, tôi không muốn cô ấy…”

Trên tầng hai, khi Bernard nói điều này, anh ấy không thể kìm nén nỗi đau, xoa mặt mình và hít một hơi thật sâu.

Đỗ Duy cau mày nhìn hai mẹ con nhà ở tầng một.

Hắn bình tĩnh hỏi: “Anh còn phát hiện điều gì khác lạ nữa không?”

Bernard mù mờ nói: “Kể từ hôm đó, tôi rất lo lắng, nên đến đêm hôm sau tôi mãi vẫn không ngủ được.”

“Tôi nhớ thời gian có lẽ là sau 12 giờ đêm, tôi không thể nhớ chính xác.”

“Lúc đó tôi có chút buồn ngủ, nhưng đột nhiên, cửa phòng ngủ bị mở ra.”

“Cơ thể tôi lúc đó đông cứng lại, như bị dội một gáo nước lạnh, hoàn toàn tỉnh táo.”

“Nhưng tôi không dám làm gì khác. Chỉ nằm trên giường và giả vờ ngủ.”

“Tôi nghe thấy tiếng bước chân nhẹ càng ngày càng gần.”

“Sau đó, khi tiếng bước chân đến đầu giường, đột nhiên dừng lại.”

Khuôn mặt của Bernard rất xấu xí, với vẻ hoảng sợ không thể che giấu.

Anh ta nói với giọng khó hiểu: “Tôi biết người đó là con gái của tôi, Reagan, nhưng tôi không dám quay đầu nhìn lại, thậm chí tôi có thể cảm thấy ánh mắt của con bé đang nhìn chằm chằm vào tôi.”

“Cuối cùng, tôi nghe thấy một giọng nói bên tai mình, đó là con gái của tôi.”

“Cô ấy nói - con biết ba đang giả vờ ngủ.”

Cạch……

Đỗ Duy gõ gõ trên tay vịn gỗ, đúng lúc Bernard nói xong câu cuối cùng, ở lầu một, cô bé Reagan đang ngồi trên sô pha đột nhiên quay đầu nhìn sang.

Cô dành cho Đỗ Duy và Bernard một nụ cười ngọt ngào. Trông thật ngây thơ.

Đỗ Duy cười với cô, nhưng ánh mắt rất lạnh nhạt.

Hắn không thích trẻ con.

Lúc này, Bernard liền chạy tới Đỗ Duy nói: “Bác sỹ Đỗ Duy, thực ra tôi nghi ngờ Reagan có thể đã gặp phải một số thứ dơ bẩn, chẳng hạn như ác linh.”

À……

Trên thực tế, Bernard đã tìm một linh mục, nhưng nhận được tin tức không hề lý tưởng.

Sau khi suy nghĩ về điều đó, anh nhịn không được kể hết tâm sự với Đỗ Duy: “Bác sỹ biết đấy, gia đình chúng tôi không sống ở New York. Tôi đã nhờ linh mục địa phương giúp đỡ,

nhưng vị linh mục nói với tôi rằng tôi phải đưa ra bằng chứng rằng đây là một sự kiện ác linh.”

“Hơn nữa, ngay cả khi tôi đưa ra bằng chứng, tôi phải chờ giáo hội cử nhân viên của mình.”

“Nó gần như là … nó làm cho tôi nghĩ rằng tôi là một kẻ mất trí, nhưng giờ tôi thực sự bất lực.”

“Nghiêm túc đấy bác sỹ Đỗ Duy, tôi cảm thấy mình là một kẻ thất bại, dù là một người chồng hay một người cha, tôi đều là một kẻ thất bại.”

Bernard đang phải chịu áp lực rất lớn.

Còn Đỗ Duy nhìn vẻ mặt của anh ta, kỳ quái hỏi: “Ý anh là, anh tin trên đời này có ác linh?”

Bernard chán nản: “Tin hay không có gì khác sao?”

Đỗ Duy gật đầu: “Tôi vừa nói với anh rằng tôi không còn làm bác sỹ tâm lý nữa.”

Bernard cười khổ: “Bác sỹ muốn nói là tư vấn đã kết thúc phải không? Đừng lo, tôi sẽ trả phí tư vấn, nhưng vẫn cảm ơn bác sỹ đã nghe tôi nói lâu như vậy. Thật sự, tôi rất cảm kích.”

Đỗ Duy lắc đầu: “Buổi tư vấn quả thực đã kết thúc, nhưng điều tôi muốn nói với anh là giờ tôi là Người Đuổi Quỷ. Tôi sẽ giải quyết vấn đề của con gái anh, nhưng anh cũng cần thanh toán chút thù lao.”

Sau đó, hắn lấy ra giấy chứng nhận Người Đuổi Quỷ của mình.

Bernard choáng váng. Anh ta nói với vẻ ngờ vực: “Người Đuổi Quỷ? Một tháng trước, anh rõ ràng là bác sỹ tâm lý tư nhân. Có vẻ anh không phải là giáo đồ, anh có chắc là mình không nói dối tôi không?”

Đỗ Duy thờ ơ nói: “Tại sao tôi phải nói dối anh? Điều đó chẳng có nghĩa gì cả, anh Bernard, tôi sẽ chỉ làm những gì tôi nên làm.”

Bernard bối rối: “Vì vậy, tôi … tôi … phải làm gì, không, là anh làm gì.”

Đỗ Duy liếc mắt một cái, bình tĩnh nói: “Tôi không phát hiện ra vấn đề với con gái của anh, nhưng theo thông tin mà anh cung cấp, thật sự có vấn đề.”

“Vậy hãy ở nhà tôi một đêm. Đợi đến tối, mọi chuyện sẽ được giải đáp.”

…

Lý do hắn tiếp nhận chuyện này.

Ngoài trừ bồi thường vì việc Đỗ Duy vì phán đoán sai bệnh tình trước đây, đó còn là bổn phận.

Nói trắng ra, hắn hiện là thành viên của giáo hôi, và là Phó Sở Tài Phán.

Phải lập công, nếu không thì làm sao thăng tiến được.

Hơn nữa, chiếc ô đen của hắn hoàn toàn vô dụng, mất đi một món đồ cứu mạng, nếu muốn lấy một chiếc hữu ích khác từ giáo hội, cũng không thể chỉ há mồm.

Vì vậy, sau khi nói chuyện điện thoại với Cha Tony, Đỗ Duy đã kết hết với ông ấy, và sắp xếp cho gia đình Bernard ở phòng khám.

Phòng khám mà hắn thuê là một kiến trúc hai tầng rưỡi, trên cùng là gác xép.

Ngoài phòng ngủ riêng, còn có các phòng đơn dành cho khách.

Nhưng từ khi khai trương đến nay, không có người nào khác từng ở trong nhà của mình.

Nghĩ lại, đối với nhà Bernard, đây hẳn là một trải nghiệm đặc biệt.

…

Sau khi màn đêm buông xuống. Phòng khám vắng lặng.

Bernard nằm trên giường và trằn trọc mãi không ngủ được.

Không thể khác được, anh mải nghĩ về những lời dặn dò của Đỗ Duy.

Sau khi màn đêm buông xuống, đừng ra ngoài dù có chuyện gì xảy ra.

Chỉ giả vờ như không nghe thấy âm thanh nào cả.

"Tôi hy vọng chuyện này sẽ sớm kết thúc."

Bernard thầm thở dài, anh ta không có lựa chọn nào khác là tin tưởng Đỗ Duy.

Mà bên kia, ở tầng 1.

Đỗ Duy ngồi trên sô pha, châm một điếu thuốc cho mình rồi sắp xếp đồ đạc.

1 chiếc mặt nạ, zippo, lá bài Joker, Đinh Thánh, dao nhọn.

Và cả đồng tiền xu.

Đây là tất cả những gì hắn có để đối phó với ác linh.

Số lượng vật phẩm đã ít hơn trước, nhưng mạnh và có ít nguy hiểm hơn.

Đỗ Duy cất mấy thứ này vào trong túi áo trong của mình, nhìn đồng hồ cổ treo tường, và Annabelle vẫn hành động như thường, sau đó quay đầu nhìn vào trong góc phòng.

Hừ……

Không có Cái Bóng.

Về cơ bản giờ nó đã bị phế, và sẽ mất ít nhất một thời gian nữa trước khi nó có thể ra ngoài.

Không thể giải thích được, Đỗ Duy quái dị nói: “Thật ra mình cảm thấy có chút không thoải mái.”

Cái Bóng tạm thời logout, hắn thực sự không quen.

Đỗ Duy không khỏi lắc đầu, thật sự có chút nhớ Cái Bóng.

Thời gian, trôi qua từng chút một.

Mọi người trong phòng khám đều trằn trọc, khó đi vào giấc ngủ.

Ngoại trừ… Reagan, con gái của Bernard.

Trong một căn phòng nhỏ ở góc tầng hai, cô bé Reagan đang ngủ ngon lành trên giường.

Thời gian dần trôi. Đột nhiên, cô bé mở mắt.

…

Ở tầng một, các kim đồng hồ cổ tình cờ chỉ 12 giờ đúng.

Hơi thở lạnh lẽo từ từ tràn ngập phòng khám.

Đỗ Duy vô cảm đứng lên, lập tức tiến vào trạng thái ác linh hoá.

Chương 278: Cạch

Bây giờ là 12 giờ đêm.

Bernard cảm thấy vợ mình đã ngủ, nên hít thở sâu, và muốn xoay người.

Hầu hết mọi người sẽ gặp vấn đề về việc nhận biết giường ngủ.

Trong một môi trường mới, rất khó để đi vào giấc ngủ.

Nhưng vào lúc này, Bernard đột nhiên cảm thấy có tiếng bước chân nhẹ nhàng, từ đằng xa tới gần.

Nó giống như đến từ sát vách. Tim anh như thắt lại và cơ thể như đông cứng lại.

Đó là bác sĩ Đỗ Duy, hay cô con gái Reagan?

Không hiểu sao, Bernard lại nhớ tới lời dặn dò của Đỗ Duy, không dám quay đầu nhìn lại.

Anh nín thở, nhắm mắt nhìn vợ đang say ngủ, hai tay nắm chặt chăn bông, dù cố giữ bình tĩnh nhưng trong lòng vô cùng căng thẳng.

Anh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Điều này là do quá mức sợ hãi. Nếu như Đỗ Duy đi ra ngoài, không thể đi nhẹ nhàng như vậy, như vậy chỉ có một khả năng, đó chính là Reagan con gái của mình.

Bernard càng nghĩ càng sợ.

Bởi vì sự việc này lúc mới đầu đã rất khủng khiếp, một tuần trước, anh ta phát hiện con gái tới khuya mới về phòng, nhìn chằm chằm vợ chồng mình, tận đến rạng sáng mới rời đi.

Và trước đó, không chừng đã giằng co một tháng.

Trong khoảng thời gian này, áp lực tinh thần và tâm lý mà anh phải chịu rất nặng nề.

Điều quan trọng nhất là anh không dám nói với vợ rằng anh chỉ có thể chịu đựng nỗi sợ hãi này một mình.

Chỉ có điều, ngay cả khi Bernard nín thở vì sợ hãi, dù sao thì anh cũng đang ở cùng người sống, khó thể chịu được lâu hơn.

Mặt của anh đỏ bừng.

Cảm giác ngột ngạt buộc anh phải hít thở thật kỹ.

Hít hà……

Giây tiếp theo.

Lảm nhảm.

Kẹt két …

Tiếng bước chân dường như dừng lại ở cửa.

Trái tim của Bernard đột nhiên đập mạnh, mồ hôi lạnh chảy ra trên trán.

Hơi thở lạnh lẽo như đang đối đầu với máy điều hòa, từ từ bào mòn cơ thể của anh.

Cái lạnh đắng ngắt, xuyên đến tận xương tủy.

Bernard chưa bao giờ gặp phải tình huống quái đản như vậy, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, không kiềm chế được sợ hãi buộc phải hét lên.

Tuy nhiên, không có thời gian để mở miệng.

Anh đã phát hiện ra một điều rất khủng khiếp.

Anh ta … không thể cử động.

Tình huống gì đây……

Bernard mở to mắt và vùng vẫy trong tuyệt vọng, nhưng bất kể làm gì, cơ thể của anh ta đều không nghe theo.

Giãy giụa…

Trong bóng tối, tiếng bước chân đã hoàn toàn biến mất.

Nhưng Bernard lạnh lùng, vì anh thấy tóc vợ của mình đang thay đổi.

Đột nhiên, anh nhìn thấy một đôi mắt, chết chóc và trống rỗng.

Bernard tê cóng da đầu, anh không thể hét lên dù muốn, và thậm chí không thể rời mắt.

Không biết đã qua bao lâu.

Có lẽ là trong nháy mắt, cũng có thể là một giờ.

Bộp một tiếng, Bernard nghe thấy âm thanh của một thứ gì đó nặng nề rơi xuống đất, và đôi mắt mà anh ta nhìn thấy đã biến mất.

Phù phù…

…

Ở phía sau Bernard.

Đến cửa phòng, Đỗ Duy lắc lắc tay phải, biểu cảm có chút chán ghét.

Nằm trên mặt đất là Reagan, con gái của Bernard.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn màn sương đen khó hiểu từ từ tiêu tán trên tay phải, trong mắt hiện lên sự khó hiểu.

Hắn vừa đi theo sau Reagan, cô bé dường như không thể nhìn thấy hắn, vẫn bước điều đặn về phía phòng của Bernard.

Nếu không phải vì cánh cửa mở ra một cách khó hiểu, rồi nhìn thấy màn sương đen trên người cô bé trong trạng thái Quỷ Nhãn, có lẽ Đỗ Duy đã không tấn công nhanh như vậy.

"Con nên thấy may mắn, vì khách của chú không có ở nhà."

Đỗ Duy lạnh lùng nói, hắn đang ám chỉ Cái Bóng.

Nếu Cái Bóng không suýt nữa bị diệt, theo logic hành vi của nó, đầu của Reagan đã bị vặn đứt.

Nhưng dù sao thì anh hắn có chút thất vọng.

Thứ đang ám Reagan quá yếu.

Đi ngang qua cô bé Reagan.

Đỗ Duy đến bên giường vỗ vỗ bờ vai của Bernard: "Mọi chuyện kết thúc rồi…"

Lúc này, Bernard rùng mình, khôi phục di chuyển.

"Tôi… tôi chỉ không thể cử động."

"Điều này là do khi con người đối mặt với những tình huống cực kỳ nguy hiểm, cơ thể của họ sẽ có phản ứng căng thẳng. Nếu tôi không vỗ vai anh, anh có thể rơi vào tình trạng chết cơ học."

Đỗ Duy giải thích một lúc, khiến cho vợ của Bernard đang ngủ cũng bị đánh thức.

Cô kéo chăn bông kêu lên: "Ôi … tình hình sao rồi, Mr. Đỗ Duy, sao bác sỹ lại ở đây?"

Khi Bernard nhìn thấy điều này, sắc mặt của anh ta tái đi, lập tức bước xuống giường.

Anh chỉ vào vợ và nói với Đỗ Duy: "Tôi thấy sau đầu của vợ tôi có 1 đôi mắt."

Đỗ Duy gật đầu nói: “Thứ anh thấy là ảo ảnh, hay gọi là Hoddy. Nó muốn anh nhìn thấy, sợ hãi sẽ khiến nó trở nên mạnh mẽ hơn.”

Dù không mạnh gì lắm…

Bernard không thể giữ bình tĩnh nữa, mà vợ của anh ta càng thấy khó hiểu: “Hai người đang nói gì vậy? Mà tại sao Reagan lại nằm trên mặt đất?”

Vừa nói cô vừa trừng mắt nhìn Bernard: “Anh mau đi xem con đi.”

Cô ấy là phụ nữ, trong hoàn cảnh này, xuống giường cũng không tiện lắm.

Đỗ Duy hắng giọng, xoay người bước ra ngoài.

“Mang Reagan ra ngoài, tôi có chuyện muốn hỏi chị ấy.”

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, anh có thể chắc chắn rằng màn sương đen trên cơ thể của Reagan đã được anh giải quyết một cách dễ dàng, nhưng có một số vấn đề vẫn cần được tìm hiểu thêm.

Ví dụ, Hoddy kia rốt cuộc là thứ gì.

Những điều này phải được báo cáo cho giáo hội hàng tuần, nếu không thì rất khó để lập công.

…

Mười phút sau, Bernard bước xuống tầng hai với Reagan đang ngái ngủ.

Anh là người duy nhất biết chuyện, vì anh không muốn vợ mình phải tiếp xúc với những điều kinh khủng này.

Trong nhà, đèn sáng trưng.

Đỗ Duy ngồi trên sô pha, nhìn cô bé Reagan, từ tốn nói: “Con biết không, nói dối không phải bé ngoan. Nói cho chú

nghe về bạn Hoddy nào, nếu không… chú sẽ gửi con đến trường, trường sẽ giao những bài tập về nhà mà cả đời này, con cũng sẽ không bao giờ hoàn thành được.”

Hắn nói với giọng đùa cợt, không muốn làm cô bé quá sợ hãi.

Reagan cúi đầu lẩm bẩm: “Xin lỗi chú, con… Hoddy không cho con nói với chú. Bạn ấy bảo bạn ấy sợ chú.”

“Vậy sao?”

Đỗ Duy cau mày: “Bạn ấy biết chú à? Chú có thể giao tiếp với bạn ấy không?”

Reagan đã khóc và nói: “Dạ, bạn ấy nói với con nếu con tiết lộ sự tồn tại của bạn ấy, bạn ấy sẽ giết chết cha mẹ con.”

Bernard biến sắc, run run an ủi: “Đừng lo Reagan, chú Đỗ Duy là một Người Đuổi Quỷ. Chú ấy đã đuổi Hoddy đi rồi.”

Reagan suy sụp, nói: “Nhưng Hoddy nói với con rằng, bạn ấy đã biết chú là một Người Đuổi Quỷ, nhưng bạn ấy sẽ quay lại.”

Trong chốc lát, Đỗ Duy trở nên lạnh lùng: “Còn nói cho con biết gì nữa không?”

Con quỷ Hoddy này biết mình là một Người Đuổi Quỷ?

Trước đây, hắn chỉ gặp gia đình Reagan một lần, mà khi đó mình chưa từng tiếp xúc với ác linh, hắn cũng chưa phải là Người Đuổi Quỷ hay Hunter.

Vậy nó đã gặp mình từ khi nào?

Lúc này, Reagan vừa khóc vừa nói: “Hoddy … Hoddy nói rằng đã nhìn thấy chú ở sau cánh cửa, nhưng cánh cửa đã mở, tất cả sẽ trở lại.”

Chương 279: Chủ nhiệm, là anh sao?

Ở tầng một.

Đỗ Duy gõ bàn cà phê, lưng dựa sô pha, ánh mắt đăm chiêu.

Bên cạnh hắn, Bernard đangvòng tay ôm lấy bé Reagan, cố xoa dịu cảm xúc sợ hãi của con gái.

Con ma tên Hoddy tự xưng biết hắn là Người Đuổi Quỷ. Tin tức này không đáng tin lắm, có thể nó đang gạt mình.

Nhưng……

Về cánh cửa …

Điều này là một chút ý vị sâu xa.

Đúng là có một cánh cửa.

Hơn nữa đã là chuyện từ tuần trước, Đỗ Duy vẫn còn nhớ chuyện này.

Vẫn còn một lối đi đằng sau cánh cửa đó, trước khi cánh cửa được mở ra, những thứ quỷ quái chỉ như một thế giới cách xa.

Nhưng sau khi mở cửa, những con quỷ đó sẽ xông ra từ phía sau cánh cửa.

Chủ yếu nhất là, hắn đã từng ở trong hành lang hình người sau cánh cửa, qua khe hở, nhìn thấy một con mắt …

Là của Hoddy sao?

Đỗ Duy suy nghĩ một hồi, không thể đưa ra câu trả lời chính xác.

Vì Hoddy đã xuất hiện trước khi hắn bắt gặp cánh cửa, rất khó để giải thích điều này trên dòng thời gian.

Bởi vì nếu nó là thứ gì đó đằng sau cánh cửa, có nghĩa là cánh cửa đó đã mở ra, nên nó mới có thể xuất hiện. Nhưng nếu cánh cửa đã được mở, thì không nên chỉ có mình nó.

Suy nghĩ về điều này, Đỗ Duy hỏi: "Cái trò gọi hồn kia rốt cuộc là thứ gì, con có thể nói cho chú biết được không?"

Reagan ngẩng đầu nhìn Đỗ Duy, đôi mắt to đã đỏ hoe vì khóc, bé nức nở nói: "Chỉ … chỉ là vẽ một ngôi sao 5 cánh trên mặt đất, rồi chúng con mỗi người đứng một góc, để trống góc cuối cùng, sau đó Hoddy bèn xuất hiện."

Đỗ Duy nhận thấy rằng cô bé đang nói "chúng con".

"Cho nên, 4 người bọn con đã chơi trò gọi hồn sao?"

Reagan gật đầu và nói: "Dạ, thưa chú."

Khi Bernard nghe thấy điều này, anh ta mở miệng, muốn nói lại thôi.

Dường như anh ta định nói gì đó, nhưng hơi ngập ngừng.

Đỗ Duy liếc anh ta một cái, lập tức hiểu được có thể chuyện này liên quan tới Reagan, nhẹ giọng nói: "Reagan, chú và cha của con có chuyện muốn nói. Con có thể ở một mình một lát được không?"

Reagan có chút sợ hãi: "Chú ơi, con có thể lên lầu tìm mẹ không."

Đỗ Duy sửng một chút, rồi nói: "Đương nhiên có thể."

Reagan ngay lập tức quay người lại, lau nước mắt rồi chạy lên lầu.

Và lúc này Bernard bất lực nói: “Mr. Đỗ Duy, trong trò chơi đó, ngoài Reagan còn có 3 đứa trẻ cùng chơi. Nhưng ngoài Reagan, tất cả những đứa trẻ còn lại đều biến mất ngay trong đêm.”

Điều này……

Đỗ Duy mơ hồ có dự cảm khá tồi tệ: “Anh biết bao nhiêu về những đứa trẻ đó, hay đã từng tiếp xúc với gia đình của chúng chưa?”

Bernard tiếc nuối nói: “Không, bọn họ dường như đột ngột bốc hơi. Nếu không sau đó chúng tôi phát hiện ra video đó, chúng tôi vẫn hoàn toàn không biết gì cả.”

“Từ 3 đứa nhỏ đó đến cha mẹ của chúng, chúng tôi đều hoàn toàn không rõ ràng.”

“Ngay cả nơi họ sống cũng không rõ ràng.”

Nghe điều này, Đỗ Duy không khỏi đau đầu.

Những gì xuất hiện kỳ lạ, cũng nhanh chóng biến mất.

Hình như có kẻ ở dự mưu từ trước.

Có kẻ đang tính toán điều gì đó trong bóng tối.

Vì vậy, Đỗ Duy thở dài và nói với Bernard: “Thế giới này thật ra là một nơi rất nguy hiểm, có những kẻ luôn có ý đồ xấu xa với sinh mệnh.”

“Ngôi sao 5 cánh là một nghi lễ hiến tế.”

“Nhưng chỉ có một người mới thật sự là tế phẩm.”

“Ai đó đã cố gắng sử dụng con gái của bạn như một môi giới, để kết nối cô ấy với những thứ đằng sau cánh cửa.”

“Đây là một nghi lễ… nhưng mang ác ý.”

Âm thanh đột ngột dừng lại.

Đỗ Duy rất quen thuộc với loại nghi lễ này - chính là của giáo phái Vidar.

Chỉ Vidar mới thích làm kiểu này.

“Đám phụ nữ điên rồ đó…”

Đỗ Duy thầm chửi rủa.

Nhìn lên chiếc đồng hồ cổ treo tường, chẳng có chút phản ứng nào trong buổi trừ tà này, kể cả Annabelle.

Chuyện này cho thấy một điều, từ đầu đến cuối, sự xuất hiện của cái gọi là Hoddy có thể chỉ là một bản sao, hoặc một phần mở rộng của ý chí nào đó.

Ác linh có tên, lại có trí tuệ, chuyện này không giống chuyện đơn giản.

Có thể, gọi nó là ác linh cũng không chính xác.

Bernard ở bên không biết suy nghĩ của Đỗ Duy.

Anh thận trọng hỏi: “Mr. Đỗ Duy, gia đình của chúng tôi phải làm sao đây? Tiếp tục ở nhà của anh sao? Hay phải chờ giáo hội an bài.”

Đỗ Duy quay đầu lại và nói: “Tôi đề nghị anh đến nhà thờ và ở lại vài ngày cho đến khi chuyện này kết thúc.”

Trên thực tế, nhà của hắn là an toàn nhất.

Nhưng tiền đề là hắn phải ở nhà, nếu hắn không có mặt, thì rất có thể chuyện kinh khủng sẽ xảy ra…

Vả lại trẻ em rất hiếu động, nếu Annabelle được thả ra thì sẽ rất rắc rối.

Bernard gật đầu: “Ý anh là nhà thờ ở New York, đúng không?”

Đỗ Duy đáp: “Yes, còn nữa, sáng mai tôi sẽ đi cùng gia đình anh.”

Vấn đề này phải được báo cáo với giáo hội.

Nói cách khác, hắn cần một số trợ giúp.

Cánh cửa đó phải được đóng lại …

…

Vào thời điểm này, tại tổng bộ trong lòng đất của Giáo hội Twilight ở Thụy Sĩ.

Hannibal thất thần đứng trước cánh cửa nơi Ryan bị giam giữ, có 2 người ngăn cản gã.

Một người trong số họ là James, người còn lại là Hunter kỳ cựu của Twilight, mặc bộ đồng phục màu đen, ông ta trông rất già và có thể chết bất cứ lúc nào.

Nhưng điều ẩn chứa bên dưới vẻ ngoài tàn tạ là sự lạnh lùng và hiểm độc không hề áp chế.

“Mr. Hannibal, James đã tiếp quản nơi này. Nếu cậu không còn việc gì, xin hãy trở về phòng.”

Giọng của ông già rất tang thương, nhưng đầy mạnh mẽ.

Hannibal liếc qua đối phương, đảo qua trên người James một lúc, đột nhiên nở nụ cười: “Tôi chỉ quen với việc tiếp xúc với Ryan hàng ngày, xin hãy thứ lỗi cho sự đường đột của tôi.”

Nói xong, gã xoay người rời đi, nụ cười trên mặt ngày càng đậm.

Sau khi nhìn Hannibal rời đi, ông lão vô cảm quay đầu lại, và nói với James: “Twilight không bao giờ keo kiệt, nhưng với điều kiện là cậu làm những gì nên làm.”

James dùng cánh tay trái còn lại đập mạnh vào ngực: “Tôi sẽ.”

Y biết rằng đây là một lời cảnh báo, đồng thời cũng là thăm dò.

Bản thân là một Hunter của giáo hội, vừa gia nhập Twilight và phụ trách một người cực kỳ quan trọng như Ryan, ý nghĩa của việc này rất thâm sâu.

Nếu là trước đây, James có thể không nhìn thấu được, nhưng từ khi trở thành Hunter, y luôn cảm thấy não bộ được khai mở, chỉ số IQ dường như cũng tăng hơn rất nhiều.

Tư duy rõ ràng, và thích suy nghĩ hơn.

Giống với người bạn mà y sẽ không bao giờ quên trong đời.

Nhưng bây giờ, dựa vào biến hoá trong suy nghĩ, James hiểu rất rõ phải có rất nhiều người đang nhìn y ở nơi mà y không thể nhìn thấy.

Chỉ cần chút sơ hở sẽ lộ chân tướng, và trở thành con tốt cho người khác.

Nghĩ đến đây, James hít sâu một hơi, gật đầu với ông lão, mở cửa bước vào.

Đằng sau cánh cửa, Ryan đang ngồi xổm trên mặt đất, dùng bút màu viết mấy chữ xiên vẹo.

Khi nghe thấy tiếng mở cửa, anh ta ngẩng đầu lên và liếc nhìn James.

Sau đó, hai mắt sáng lên, hưng phấn nói: “Chủ nhiệm… là chủ nhiệm sao?”

James sững người một lúc, rồi hỏi: “Chủ nhiệm gì?”

Ryan gãi gãi đầu, đứng dậy nhìn James một vòng, nhìn chằm chằm vào mắt của y, lẩm bẩm nói: “Hey, anh còn tưởng chú là chủ nhiệm, cho nên mới nhận lầm.”

James không thể theo kịp mạch suy nghĩ của Ryan. Y suy nghĩ một lúc và nói: “Mr. Ryan, tôi sẽ chịu trách nhiệm tiếp xúc với anh sau này. Có thể anh không biết rằng tôi cũng đã từng đến Bệnh viện Tâm thần Hill, chính là cái bệnh viện mà anh từng ở, chẳng qua chúng ta chưa từng gặp nhau.”

Ryan giễu cợt: “Bớt lôi kéo anh cmn đi. Lũ bệnh bựa Twilight không biết đã nói bao nhiêu câu tương tự thế này với anh. Chú cho rằng có thể nói dối anh sao?”

“Anh nói cho chú biết, bệnh tình của chú rất nghiêm trọng, chú có biết không?”

Khuôn mặt của James tối sầm lại: “Tôi thực sự đã đến Bệnh viện Tâm thần Hill.”

Ryan rất khó hiểu, với tư cách là một “bác sỹ” tâm thần, anh có thể dễ dàng biết được những gì đối phương nói có phải là sự thật hay không.

Suy nghĩ về điều này, Ryan chợt hiểu ra, chỉ tay về phía James và nói: “Tôi hiểu rồi, một bác sỹ nổi tiếng như anh ngày nào cũng tiếp nhận rất nhiều bệnh nhân. Chắc anh là bệnh nhân chuyển từ bệnh viện khác đến Bệnh viện Tâm thần Hill của chúng tôi.”

“Đừng lo lắng, bệnh nhân James, anh sẽ kê đơn cho chú ngay bây giờ.”

Chương 280: 2 cánh cửa

Sáng 9/6, trời hửng nắng.

Đỗ Duy sáng sớm đã lái xe, cùng nhà thờ chạy tới nhà thờ cùng gia đình Bernard.

Cha Tony sau khi hỏi kỹ về những chuyện đã xảy ra với gia đình Bernard, bèn làm dấu thánh giá trên ngực.

"Giáo hội sẽ cung cấp trợ giúp về vấn đề này. Cầu xin Chúa ban phước cho các con."

Bernard rất biết ơn về điều này: "Cảm ơn Cha."

Cha Tony mỉm cười hài lòng, sau đó nói với Đỗ Duy: "Chúng ta vào trong nói chuyện."

Một số từ không thích hợp để nói trước mặt người khác.

Đỗ Duy biết rõ điều này, và bước vào.

…

Trong phòng tiếp khách.

Cha Tony đóng cửa, lúc quay đầu lại, vẻ mặt rất nghiêm túc: "Đỗ Duy, sau khi con nói chuyện với Cha tối hôm qua, Cha đã liên lạc với giáo hội."

"Vấn đề này rất phức tạp. Giáo hội trong thời gian ngắn không thể huy động quá nhiều người."

"Họ không có tinh lực để đối phó với loại chuyện này."

Sự việc nghiêm trọng hơn dự kiến.

Đỗ Duy im lặng một hồi rồi nói: "Nhưng những thứ đằng sau cánh cửa kia quả thực rất nguy hiểm. Ít nhất có hàng trăm

ác linh học sinh, còn có một thứ có tên và trí tuệ."

Cha Tony nghiêm nghị nói: "Chính vì cái Hoddy đó mà Cha mới nói là không bình thường."

"Ác linh không thể có trí tuệ, và biết giao tiếp với con người."

"Thứ duy nhất có thể làm chuyện này là ác ma, hoặc ma quỷ."

Đỗ Duy cau mày nói: "Nghe có vẻ huyền diệu. Nếu có ác ma, thì phải có địa ngục, hỗn độn vực sâu gì gì đó, cả thiên đường nữa? Theo Kinh Thánh, sau khi chúng ta chết đều sẽ lên thiên đường?"

Lới này, có hơi báng bổ rồi.

Nếu là trước đây, Cha Tony nhất định sẽ bảo Đỗ Duy phải ăn nói cẩn thận, nhưng gần đây lại bị Tom làm cho lệch lạc, và lòng tin không còn vững vàng như trước.

Hừm… chính xác là biến những suy nghĩ cổ hữu, cứng nhắc trở nên thoáng hơn.

Vì vậy, cha Tony đã nói với Đỗ Duy: "Tốt hơn là con không nên nói chuyện này với người khác, nếu không, người khác nhất định sẽ liều mạng với con."

Ông đang đề cập đến các giáo sĩ khác với hắn.

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Cho nên Cha Tony, con chỉ có thể than thở với Cha."

Lời này là cố ý …

Cha Tony giật mình, trong lòng có chút phức tạp, không khỏi nghĩ, Đỗ Duy chỉ than thở với mình, chẳng phải không coi mình là người ngoài sao?

Nói cách khác, mối quan hệ giữa hai người tốt hơn nhiều so với những người khác.

Đúng vậy … suy cho cùng, dù sao cũng do mình dẫn hắn vào giáo hội, sao giống với người khác cho được.

Hơn nữa mối quan hệ giữa ông ấy với Đỗ Duy luôn rất tốt.

Nghĩ đến đây, Cha Tony hắng giọng, nhìn xung quanh và nói: "Thực ra không có thiên đường và địa ngục, chỉ do các tín đồ bịa đặt thôi, nhưng ác ma hay ma quỷ thì có tồn tại."

Đỗ Duy cười: "Trong một số tác phẩm văn học mà con từng xem, ác ma và ma quỷ rất mạnh, thậm chí còn có pháp thuật, và năng lực điều khiển tâm trí, đúng không?"

Cha Tony xua tay nói: "Ác ma cũng có thể thay đổi suy nghĩ của một người, bác sĩ tâm lý không phải cũng vậy sao? Trong phim đều diễn như vậy."

Vừa nói, ông ưu tư nói: "Nhưng ác ma, nói sao cho đúng nhỉ, nó thuộc về loại khái niệm, vừa thật sự tồn tại, nhưng lại không tồn tại."

Đỗ Duy cau mày hỏi: "Cùng loại với nguồn gốc của lời nguyền, đúng không?"

Hắn ám chỉ đến nữ tu.

Cha Tony nghiêm nghị nói: "Cũng không là mấy, dù sao đi nữa, chúng cũng là sản phẩm của một kiểu thờ cúng nguyên thủy xấu xa nào đó. Sau đó chúng hành xử theo một cách rất quỷ dị, chúng sẽ ám trên người mà chúng thích, sau đó cướp đoạt linh hồn của họ, tương đương với trọng sinh."

Nghe điều này, Đỗ Duy không khỏi có chút thất vọng, còn tưởng rằng ác ma là thứ do mình tưởng tượng, hóa ra chỉ là tín ngưỡng sùng bái.

"Nếu con muốn giết nó, có cách nào không?"

Hoddy rất có thể là ác ma, tạm thời nó không quá mạnh, tương đương với trạng thái suy yếu.

Điều mà Đỗ Duy thích làm nhất là lợi dụng nó đang suy yếu, để diệt nó.

Cha Tony rầu rĩ nhìn Đỗ Duy: "Không thể giết được. Chỉ cần có người còn tin tưởng, chỉ cần nó tồn tại trong trí nhớ của người đó, nó sẽ không chết."

"Thời Trung Cổ, giáo hội từng phát động nhiều cuộc thánh chiến, tiếp xúc với thứ quỷ dị này, phải tiêu diệt sạch tín ngưỡng tà ác mới được, đương nhiên là rất đẫm máu."

Đỗ Duy gật đầu tỏ ra đã hiểu, theo lời của cha Tony, phương pháp tiêu diệt của giáo hội có lẽ là tiêu diệt hoàn toàn toàn bộ tổ chức tà giáo. Chắc sẽ có rất nhiều người chết.

Không phù hợp với bối cảnh hiện tại.

Nếu không, chẳng phải chính hắn cũng sẽ phải ở trong số người bị diệt sao.

Nhưng ngồi chờ không phải là phong cách của Đỗ Duy.

Hắn bình tĩnh nói: "Phải có người giải quyết, hơn nữa nó nói cánh cửa đã mở, giáo hội phải làm gì đó."

Cha Tony nắm chặt tay, rầu rĩ nói: "Cha sẽ gọi lại cho giáo hội, nhưng kết quả có thể không tốt như con muốn."

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Con đến đây để nói chuyện với họ. Giờ con là Phó Sở Tài Phán của giáo hội. Con cũng là một Hunter, lời nói của con sẽ có trọng lượng hơn Cha."

"OK……"

Cha Tony cũng biết Đỗ Duy nói đúng, ông không nói thêm nữa, bước sang một bên và nhấc điện thoại cố định lên.

Một phút sau, điện thoại thông.

Cha Tony đơn giản nói vài câu với bên kia, sau đó đưa điện thoại cho Đỗ Duy.

“Bên kia là bà Senna.”

Đỗ Duy gật đầu, bình tĩnh nói: “Con là Đỗ Duy, rất cần sự hỗ trợ và giúp đỡ của giáo hội.”

Đầu dây bên kia, bà Senna mệt mỏi nói: “Về cơ bản xơ đã hiểu được sự việc, nhưng giáo hội thật sự không thể cử nhân viên đến. Giáo hội hiện đang bận giải quyết chuyện của Twilight.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Nhưng đây là việc giáo hội nên làm, không phải sao?”

Bà Senna bất lực nói: “Vậy nên con hãy khống chế thiệt hại ở trong phạm vi New York. Chúng tôi sẽ liên lạc với chính phủ hỗ trợ.”

Hàm ý là New York có thể chết người, miễn là mọi thứ có thể tạm thời bị dập tắt.

Nhưng Đỗ Duy chế nhạo và nói: “Con đồng ý với ý tưởng của xơ. Con không nghĩ đây là một vấn đề, nhưng sự việc này sẽ không bùng phát ở New York, mà ở những nơi khác.”

Canh cửa không ở New York.

Bà Senna vội hỏi: “Ý con là sao? Không phải con đang ở New York sao?”

Đỗ Duy chậm rãi nói: “Cánh cửa, phía sau cánh cửa đó thông với một cái lối đi. Trong lối đi có thể có rất nhiều thứ ma quái, trong cùng là một trường học. Một ngôi trường đầy ác linh, nghi ngờ có ác ma tồn tại.”

“Cánh cửa đó ở Essegrin, gần Yard.”

Bà Senna nghiêm nghị nói: “Xơ biết con nói điều gì, nhưng giáo hội đã cử người đến kiểm tra. Tầng hầm được bịt kín bằng bao cát, và cánh cửa vẫn chưa bị mở.”

Nghe điều này …

Đỗ Duy có hơi nản: “Xơ chắc chứ?”

Bà Senna nói: “Tất nhiên là chắc.”

Đỗ Duy im lặng …

Thật lâu sau, hắn nói: “Nếu là như vậy sự tình, con đoán chuyện này càng thêm nghiêm trọng, bởi vì theo con được biết, có một bức tranh sơn dầu, tên là Một cánh cửa khác.”

Chương 281: Cơn phẫn nộ của Tom

"Đỗ Duy, bức tranh sơn dầu Một cánh cửa khác mà con nhắc đến là thế nào vậy?"

Ở đầu bên kia điện thoại, giọng của bà Senna rất nghiêm túc.

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Con từng bị nhiễm lời nguyền, chắc xơ có biết?"

Bà Senna trả lời: "Xơ biết cơ bản tình hình, nhưng không rõ ràng chi tiết cho lắm."

Đỗ Duy nói: "Sau đó, con phát hiện ra rằng lời nguyền của mình bắt nguồn từ một món đồ cổ đặc biệt. Những món đồ cổ này giam giữ môi giới của lời nguyền. Tất nhiên, những thứ này có rất ít. Bức tranh sơn dầu đó tình cờ được cất giữ trong viện bảo tàng ở Sikelin."

"Mùa này ở Sikelin chính xác là thời điểm lý tưởng nhất cho ngành du lịch."

Bà Senna hỏi: "Vậy con nghi ngờ cánh cửa mà Hoddy đang nói đến là bức tranh sơn dầu đó? Tại sao con không nói trước! Và, nguyền rủa… thứ này quá nguy hiểm, đây là lỗi của con, con hiểu không?"

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Con chỉ mới biết chuyện này, hơn nữa bức tranh sơn dầu kia đã đổi chủ rất nhiều lần, nếu có chuyện gì thì đã xảy ra lâu rồi. Hơn nữa, nếu bị là môi giới giam giữ lời nguyền, thì để ở trong viện bảo tàng thì an toàn hơn những nơi khác."

Bà Senna nói không hài lòng: “Nhưng giờ nó đã xảy ra chuyện.”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Chính xác là nó đã xảy ra chuyện trước khi chúng ta biết được sự việc, bởi vì thời điểm Hoddy xuất hiện, là trước khi con gia nhập giáo hội.”

“Tất nhiên, điều con có thể chắc chắn là lời nguyền có lẽ chưa lan truyền, nếu không, tình hình đã trở nên nghiêm trọng hơn.”

Bà Senna im lặng.

Thật lâu sau, bà ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Vậy con nghĩ giờ phải làm sao?”

Đỗ Duy ngay lập tức nói: “Con cần nhân lực, còn nữa xơ hãy liên lạc với quan chức của thành phố Sikelin. Con cần đảm bảo rằng bức tranh vẫn còn trong bảo tàng.”

Bà Senna tỏ ra rất bất đắc dĩ: “Xơ có thể cử một số người đến. Dù sao thì sau này con cũng sẽ tiếp xúc với họ. Về phần quan chức của thành phố Sikelin, xơ sẽ đánh tiếng với họ.”

“Nhưng xơ muốn biết con sẽ giải quyết vấn đề này như thế nào.”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Nếu không có đủ thông tin hỗ trợ, con chưa biết phải làm thế nào. Con chỉ có thể nói với xơ rằng con sẽ cố gắng hết sức, nhưng giờ không giống như trước đây. Con cần nhân lực và một vài thứ.”

Bà Senna bối rối nói: “Thật qua điên cuồng, trước đây không phải xơ đã đưa đồng xu cho con sao? Con còn muốn gì nữa!”

Đỗ Duy trả lời: “Con biết giáo hội có một khẩu súng kíp có thể đối phó với ác linh. Con cần thứ này.”

Hắn đã thèm muốn khẩu súng kíp của James trong một thời gian dài.

Ngoài ra, giờ hắn có một lá Joker có thể ước nguyện, và một đồng xu tượng trưng cho may mắn.

Có thêm khẩu súng đó, sự an toàn của hắn sẽ được đảm bảo hơn.

Điều quan trọng nhất là chiếc ô đen của hắn đã bị phá hủy …

Bà Senna trầm giọng: “Khẩu súng kíp đã bị lấy đi. Nó không có trong giáo hội.”

Đỗ Duy hỏi: “Vậy thì cho con một cái khác đi. Xơ biết ác linh hoá của con có vấn đề. Xơ không thể để cho con đối mặt với chuyện nguy hiểm như vậy.”

Đây không phải là hăm dọa, mà là một sự thật.

Thứ gọi là Hoddy muốn ra khỏi cánh cửa, đồng thời nó đang nói về chúng nó.

Đó là, những ác linh học sinh trong trường đó …

Cho đến nay, 9 ác linh học sinh khác đã bị mình hãm hại trong Thành phố Massas…

Một khi những ác linh đó xuất hiện, trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Đỗ Duy muốn giải quyết chuyện này, giáo hội cũng cần hắn ra tay. Đây có thể được xem như một giao dịch.

Cuối cùng, bà Senna chọn cách thỏa hiệp: “Thực ra, trong giáo hội vẫn còn một khẩu súng kíp, nhưng tôi cần nói chuyện với Giám mục Thompson, vì cả 2 khẩu súng đều thuộc về ông ấy.”

Đỗ Duy đương nhiên sẽ không được nước lấn tới, nói thẳng: “Người xơ phái tới khi nào đến đây? Để còn còn chuẩn bị.”

“Tối nay là có thể đến New York, hãy nhớ rằng họ đều là những thành viên chuẩn bị bước vào Sở Tài Phán. Con là lãnh đạo của họ và phải có trách nhiệm … Ít nhất, giảm bớt thương vong không cần thiết, con hiểu không?”

Đỗ Duy suy tư nói: “Con hiểu…”

…

Trong phòng tiếp khách.

Cha Tony thấy Đỗ Duy cúp máy, ánh mắt rất phức tạp, nói với giọng điệu gần như sùng bái: “Đỗ Duy, sao con làm được như vậy?”

“Làm gì?”

Đỗ Duy nhíu mày: “Ý của Cha là sao?”

Cha Tony giang tay ra: “Là Senna. Cha thời trẻ là người yêu của bà ấy, nhưng Cha thường bị bà ấy mắng. Bà ấy là một người đàn bà chanh chua, nhưng con đã thuyết phục được bà ấy.”

Đỗ Duy bất đắc dĩ nói: “Bởi vì người giải quyết vấn đề là con, không phải là bà ấy. Hơn nữa dẫn dụ trọng tâm câu chuyện, bà ấy sẽ làm theo suy nghĩ của con.”

Cha Tony trầm ngâm: “Xem ra Cha cũng cần học tâm lý học.”

Đột ngột, lúc này, có tiếng bước chân.

Két.

Cánh cửa phòng tiếp khách được đẩy ra, Tom mặc đồng phục cảnh sát quen thuộc bước vào.

“Ủa, Đỗ Duy, sao anh lại ở đây?”

“Một số việc cần được xử lý.”

Đỗ Duy rất ngạc nhiên, sáng sớm Tom đã mặc đồng phục cảnh sát, đến giáo hội làm gì?

Chả phải anh ta đang làm việc ở Yard sao?

Cha Tony ở bên nhanh chóng giải thích: “Hôm nay Tom sẽ đến Thành phố Yard, hôm qua cậu ấy đã yêu cầu Cha chuẩn bị một thứ gì đó cho cậu ấy, ừm … loại có thể tự vệ.”

Đỗ Duy chợt hiểu ra: “Không phải Cha đã chuẩn bị cho Tom ít vải trắng và nước thánh sao?”

Tom xua tay và nói: “Thứ đó không an toàn bằng ở bên cạnh anh, vả lại ác linh đã giết hàng nghìn người ở Thành phố Yard. Tôi không muốn tiêu đời.”

Vừa nói, anh vừa cười với Cha Tony: “Tại sao Cha không đến Yard với con, phong cảnh ở đó chắc chắn khác với New York.”

Cha Tony đỏ mặt, vội ho vài tiếng để che đi sự ngượng ngùng: “Không được, Cha già rồi, Cha không chịu nổi việc đi đường xa.”

Đỗ Duy cảm thấy bất lực khi nghe điều này.

Tuy nhiên, hắn cảm thấy hơi lo lắng khi nghĩ rằng Yard và Essegrin ở cạnh nhau, đồng thời ở phía Essegrin còn có một “cửa”.

Trong trường hợp Tom gặp nguy hiểm, hắn không đủ tinh lực để đi cứu anh ta.

Vì vậy, Đỗ Duy nghiêm túc nói: “Thành phố Yard thật sự không an toàn. Tốt nhất Cha nên cho Tom thứ gì đó hữu dụng,

đừng có đưa con dao găm hình thánh giá bằng bạc, nó thật sự chỉ có thể tự vệ thôi.”

Tom sững sờ, ngờ vực nhìn Cha Tony: “F*ck! Thứ đó chỉ có thể tự vệ?”

Cha Tony không khỏi lúng túng: “Đừng hiểu lầm, Cha nhất định sẽ cho con cái gì hiệu quả hơn.”

Tom nghiến răng nói: “Nhưng hôm qua Cha đã nói với con rằng thứ Cha định chuẩn bị cho con là một con dao găm hình thánh giá. Cha đã khoe khoang về nó cả đêm, và nói rằng con dao đó rất lợi hại, vậy ra Cha đã nói dối con?”

Chết tiệt!

Anh hối hận vì đã đưa Cha Tony đến khu đèn đỏ mỗi ngày.

Vào thời khắc mấu chốt, người bạn tốt Đỗ Duy đáng tin cậy hơn nhiều!

Cha Tony lúng túng nói: “Hãy nghe Cha giải thích.”

Tom chế nhạo: “Giải thích? Cha cho con cây dao găm hình thánh giá để chiến đấu với ác linh? Hay là Cha cho rằng con sống lâu quá muốn phái con đi gặp thượng đế?”

Anh không phải Đỗ Duy, suốt ngày gây chiến với ác linh.

Nếu thật sự gặp phải ác linh, Tom cảm thấy được mình chỉ có thể cung cấp thêm đạm cho ác linh.

Chương 282: Viện bảo tàng ở Thành phố Sikelin

Khi màn đêm buông xuống.

Toàn bộ bầu trời phía của thành phố Sikelin đã hoàn toàn bị bao phủ bởi những đám mây đen.

Khi cơn mưa vừa mới bắt đầu. Đỗ Duy vừa lái xe đến gặp cấp dưới của mình ở trung tâm Sikelin.

Tính cả hắn, tổng cộng có năm người của Sở Tài Phán.

Phó Sở Tài Phán Đỗ Duy, có 4 đội viên, ngoại trừ Harry và Homill, 2 người còn lại là những người đàn ông trung niên, tóc thưa, nhưng ánh mắt rất cương nghị.

Nghiêm túc mà nói, hiện tại Đỗ Duy có chút lúng túng. Hắn không ngờ rằng cấp dưới của mình lại có cả Harry và Homill.

Cả 2 người này đều đã từng tiếp xúc với ác linh Đỗ Duy, nói cách khác, ở một khía cạnh nào đó, họ đều tiềm ẩn nguy hiểm.

Một khi ác linh hóa, hoặc đạt đến một giai đoạn nhất định, chúng sẽ trở thành phần ý chí mở rộng của ác linh Đỗ Duy.

Giống như James, đôi mắt của y đã là một phần của ác linh Đỗ Duy.

Tuy nói bây giờ ác linh Đỗ Duy bị nhốt trong gương, theo logic là không thể chui ra.

Nhưng vẫn còn một số vấn đề.

Harry và Homill không thấy có gì khác lạ trên khuôn mặt của Đỗ Duy, bởi vì hắn luôn mang một vẻ mặt lạnh lùng, vẻ mặt vô cảm giống như một cỗ máy lý trí.

Sau cùng, vẫn là Homill dẫn đầu. Cô ấy nói: "Thưa ngài Tài Phán, chúng tôi đã mang đến cho bạn những gì bạn cần. Chúng tôi cần làm gì tiếp theo?"

Trên thực tế, cô vẫn rất kính nể Đỗ Duy, cho nên sau khi gặp Đỗ Duy, giọng điệu và thái độ của cô rất cẩn trọng.

Vừa nói vừa mang cái rương bằng bạc có chứa khẩu súng kíp.

Sau khi Đỗ Duy cầm lấy cái rương, hắn liếc nhìn 4 người, từ tốn nói: "Lãnh đạo của Thành phố Sikelin đã liên lạc với tôi mười phút trước. Họ đang sơ tán người ở lân cận viện bảo tàng, nên chúng tôi phải gấp rút chạy tới đó."

Homill gật đầu: "Dạ."

Đỗ Duy không nói nhiều, xách rương lên xe, những người khác đi theo sau.

……

Sau một vài phút, đã đến đích.

Sau khi xuống xe vài người nhìn thấy toàn bộ viện bảo tàng đã bị phong tỏa, bên ngoài chỉ có cảnh sát địa phương và lính cứu hỏa đang đợi.

Nhìn thấy Đỗ Duy và những người khác đi tới, một người đàn ông trung niên mặc cảnh phục vội chào hỏi.

"Tôi là Carl, cảnh sát trưởng, anh Đỗ Duy, anh trẻ hơn tôi nghĩ."

Cảnh sát trưởng Carl vươn tay ra với Đỗ Duy, thái độ rất thân thiện.

Rõ ràng là anh đã biết trước thông tin của Đỗ Duy, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhận ra.

Đỗ Duy bắt tay với anh ta: “Xin chào, trung sĩ Carl, tôi là phó Sở Tài Phán - Đỗ Duy của giáo hội. Bây giờ sự kiện ác linh ở thành phố Sikelin do tôi và đồng bạn phụ trách.”

Carl liếm môi nói: “Anh có thể chắc chắn sự kiện ác linh xảy ra trong viện bảo tàng sao? Nói thật, tuy rằng cấp trên đã cho tôi biết chuyện này, nhưng tôi vẫn luôn hoài nghi bởi vì chưa thấy qua.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Tin tưởng tôi, anh sẽ không muốn nhìn thấy.”

Nói xong quay đầu nhìn viện bảo tàng bị vành đai cách ly phong tỏa, do trời mưa nên tầm nhìn bị hạn chế, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong, có ánh đèn mờ ảo.

“Nói cho tôi biết tình hình ở đây.”

Hắn nói ngắn gọn và đi thẳng vào chủ đề.

Cảnh sát trưởng Carl không tiếp tục đề tài vừa rồi, nghiêm túc nói: “Người ở bên ngoài viện bảo tàng đã bị chúng ta giải tán, bao gồm cả nhân viên, nhưng trong viện bảo tàng nhất định phải có người.”

Đỗ Duy cau mày: “Kiểm tra thông tin khách tham quan chưa?”

Cảnh sát trưởng Carl sửng sốt: “Tất nhiên, tôi đã kiểm tra tất cả thông tin về khách tham quan. Hiện tại bảo tàng có hơn 30 người, nhưng chúng tôi hoàn toàn không thể liên lạc với bên trong.”

Cho biết, anh ta rầu rĩ bổ sung: “Thiết bị điện tử hình như đã hỏng. Chúng tôi đã thử mọi cách liên lạc nhưng đều vô ích.”

“Ngoài ra, chúng tôi không thể nhìn thấy những gì đang xảy ra bên trong.”

Đỗ Duy khẽ gật đầu, ra hiệu cho những người khác, để cho họ đi theo.

“Vào xem một chút, nhưng đừng cách tôi quá xa.”

Harry, Homill và những người khác im lặng không nói, bước theo Đỗ Duy.

Cảnh sát trưởng Carl nhìn thấy điều này, nhưng ánh mắt lại dừng lại ở túi quần của Đỗ Duy, tinh ý quan sát thấy đường nét trong túi có gì đó không bình thường.

Giống như một khẩu súng …

Đệt…

Sao cứ cảm thấy Người Đuổi Quỷ tên Đỗ Duy này nguy hiểm thế nào ấy?

Carl thầm nghĩ, nghiến răng đi theo.

Nói thật, anh ta cũng có chút sợ hãi, bất quá anh ta đi rất gần Đỗ Duy, cũng không dám cách xa.

F*ck ……

Đỗ Duy kéo vành đai cách ly ra một chút để bước qua, đi đến cửa bảo tàng rồi dừng lại, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Toàn thân đã bước vào giai đoạn thứ ba của Quỷ Nhãn.

Quỷ Nhãn ở giai đoạn này, có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể ác linh hoá.

Vì vậy, trong mắt của Đỗ Duy, toàn bộ viện bảo tàng đã hoàn toàn thay đổi.

Hắn đã thấy…

Viện bảo tàng được bao phủ bởi một lớp sương mù mờ ảo, nhưng lớp sương mù quá mỏng, mông lung.

Giống như kiểu trải nghiệm thị giác quan sát qua tấm kính mờ.

Nhưng Đỗ Duy thấy rằng có rất nhiều người trong viện bảo tàng.

Những người đó vô định đi lại trong bảo tàng, vẻ mặt của mọi người đều rất sợ hãi, cả nam lẫn nữ.

Và cửa của viện bảo tàng toàn bộ được làm bằng kính.

Đỗ Duy vẫy tay với những người bên trong, nhưng họ không hề đáp lại, vẫn bước đi trong vô định.

Cảnh sát trưởng Carl ở bên thấy vậy vội vàng hỏi: "Anh nhìn thấy cái gì?"

Harry và những người khác cũng nhìn vào trong.

Trong đó Harry ánh mắt là lạ, bởi vì gã cũng nhìn thấy vài thứ, nhưng cảm thấy lúc này không nên nói nhiều, cho nên chỉ im lặng. Gã đã quen với vai trò của một cấp dưới.

Nhưng Đỗ Duy không trả lời ngay, nhìn chằm chằm vào đám người trong viện bảo tàng.

Phải mất một lúc lâu, Đỗ Duy mới nghiêm nghị nói: "Quả nhiên có người ở bên trong, nhưng dường như họ bị che mắt, cứ đi loanh quanh bên trong."

Harry có chút kỳ quái, gã nhìn không ra nhiều như vậy …

Còn cảnh sát trưởng Carl rất rầu rĩ: "Tôi không nhìn thấy gì cả, anh có chắc không?"

Đỗ Duy liếc anh ta một cái nói: "Đương nhiên có thể chắc chắn, nhưng những người này hiện tại rất phiền phức."

Sĩ quan Carl hỏi: "Anh nói thế là sao?"

“Họ không thể ra ngoài …”

Đỗ Duy vừa nói vừa đi tới cửa kính để nhìn kỹ hơn, nhưng hắn rất cảnh giác vẫn giữ khoảng cách an toàn.

Cố gắng cách màn sương mỏng càng xa càng tốt, nhìn vào trong bằng trạng thái Quỷ Nhãn.

Mặc dù hắn không cảm thấy nguy hiểm, nhưng lại càng phải thêm cảnh giác.

Thứ có thể nhìn thấy trực diện, chưa chắc đã nguy hiểm. Mà thứ trốn trong bóng tối, mới càng khiến người ta sợ hãi.

Và bây giờ, toàn bộ viện bảo tàng có thể nói là đã bị phong tỏa, việc Đỗ Duy vào đó tìm bức tranh sơn dầu sẽ rất phiền phức và nguy hiểm.

“Nhưng tại sao họ vẫn còn sống?”

Đỗ Duy thầm hỏi…

Chương 283: Vào

“Cảnh sát trưởng Carl, cung cấp cho tôi thông tin của khách tham quan. Bây giờ tôi có một ý tưởng cần xác định.”

Ở lối vào viện bảo tàng, Đỗ Duy đang đứng dưới mưa, giọng nói mang theo vẻ khác thường.

Giờ hắn nghi ngờ rằng có một số thay đổi chưa biết đã diễn ra trong toàn bộ viện bảo tàng.

À……

Nói một cách đơn giản, toàn bộ viện bảo tàng đã trở thành một thứ gì đó tương tự như lối đi sau cánh cửa đó.

Người bị vây bên trong, không thấy cửa nên không ra được.

Nếu người bên ngoài đi vào, họ cũng sẽ bị vây.

Ngay sau đó, Cảnh sát trưởng Carl đưa hồ sơ của khách tham quan cho Đỗ Duy.

Harry và những người khác cũng rất nghiêm túc, hy vọng sẽ nhận được câu trả lời từ Đỗ Duy.

Kinh nghiệm đối phó với ác linh của họ không tồi, nhưng khi đối mặt với những thứ quỷ dị này, họ có vẻ chật vật.

Chuyện chuyên nghiệp nên giao cho người chuyên nghiệp làm.

Khuôn mặt của Đỗ Duy sa sầm sau khi đọc hồ sơ của khách tham quan.

“Những người bị mắc kẹt bên trong về cơ bản là khách tham qua từ nửa giờ trước. Trước bọn họ cũng đã nói người đi

ra, đi vào.”

“Có nghĩa là vào thời điểm đó, không có vấn đề gì.”

“Nhưng qua khoảng thời gian đó, sự bất thường bắt đầu xảy ra.”

“Tôi không đề nghị cứ thế này xông vào bảo tàng, bởi vì điều đó có thể khiến chúng tôi rơi vào tình trạng tuyệt cảnh.”

Cảnh sát trưởng Carl nghe xong, nghiến răng nói: “Nhưng có người ở bên trong, chúng ta không thể không làm gì cả.”

Đỗ Duy đồng ý nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng cần phải đảm bảo an toàn cho chúng ta trước, cho nên tìm giúp tôi vật sống, chó mèo đều được.”

Thanh tra Carl cảnh giác hỏi: “Anh định làm gì?”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Kiểm chứng suy nghĩ của tôi.”

Cảnh sát trưởng Carl bất lực nói: “Dùng chó mèo để dò đường, tôi không biết phải nói thế nào.”

Đỗ Duy lạnh nhạt: “Đây là phương pháp xử lý tốt nhất với tình huống hiện này. Đừng nói với tôi, anh rất thích động vật nhỏ.”

Cảnh sát trưởng Carl nghẹn ngào. Anh ấy rất thích động vật.

Nhưng anh ta chỉ nói theo bản năng, nếu vì cứu người, anh ấy sẵn sàng chấp nhận hy sinh nhiều chó mèo hơn nữa.

Nghĩ đến đây, Cảnh sát trưởng Carl còn do dự nữa, quay sang cấp dưới nói: “Đến cửa hàng thú cưng mua một con mèo.”

Sau đó, anh trầm giọng nói với Đỗ Duy: “Anh muốn tôi phối hợp thế nào đều được, nhưng tôi cần phải đảm bảo rằng

những người bên trong có thể sống sót ra ngoài, anh hiểu không?”

Đỗ Duy gật đầu: “Nhưng cần xác minh đã, nếu không, tôi không thể cho anh câu trả lời chính xác.”

Cánh cửa đó rất bất thường.

Và bức tranh sơn dầu kia chính là một cánh cửa khác, dù chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng hai thứ này không thể không có liên quan.

Ngoài ra, theo thông tin về bức tranh mà Đỗ Duy từng tìm thấy trên Internet, những truyền thuyết về nó đều có người bỗng dưng biến mất.

Rất có thể là họ đã bước qua cánh cửa.

Chức năng của cửa là gì?

Mở ra và bước vào, mở ra và bước ra.

Đánh giá tất cả những thông tin đã biết, e rằng quả thực có thể bước vào, nhưng ra ngoài sẽ rất khó.

Tất nhiên……

Sự cố với viện bảo tàng đã xảy ra nửa giờ trước, lúc đó về cơ bản những khách tham quan này đã ở bên trong.

Nói cách khác, những người này tình cờ vào cửa khi bảo tàng xảy ra dị thường.

Có lẽ họ có thể mở cửa và ra ngoài. Tiền đề là ngũ quan của họ không bị che đậy.

Sau một lúc, cấp dưới của cảnh sát trưởng cầm một con mèo đen bước tới chỗ Carl.

Đỗ Duy cầm lấy dây buộc cổ mèo, thận trọng bước tới cửa, tiện tay cầm ô che mưa, đẩy cửa của viện bảo tàng ra một kẽ hở.

Trong chốc lát, một cơn lạnh buốt không thể giải thích được dâng lên trong lòng Đỗ Duy, cảm giác rợn cả tóc gáy, như thể đó là một vật thể sống, sắp xuyên vào lỗ chân lông.

Đột ngột…

Một khuôn mặt tái nhợt, hiện lên qua khe cửa.

Khuôn mặt đó nở một nụ cười lạnh lùng, môi nhếch lên, rất rộng.

"Méo…"

Con mèo đen lập tức xù lông, nhìn chằm chằm khe cửa gầm lên, âm thanh hoàn toàn khác với tiếng meo meo bình thường.

Nó cũng sợ hãi.

Cảnh sát trưởng Carl ở phía sau hét lên, run giọng nói: "F*ck … cái gì vậy? Mấy người có thấy không? Một khuôn mặt vụt qua."

Đỗ Duy không trả lời mà giục con mèo đen vào cửa.

Thay vào đó, thì đám người Harry, do dự một lúc rồi trả lời: "Tất cả chúng tôi đều đã nhìn thấy nó. Như anh đã thấy, tất cả đều là thật."

Bây giờ trời đã tối.

Và trời đang mưa, trong cảnh tượng như thế này mà đột ngột nhìn thấy một khuôn mặt người, thì quả thực rất khủng khiếp.

Lúc này, con mèo đã bị Đỗ Duy đẩy qua cửa.

Trong nháy mắt biến mất vào bóng tối.

Sợi dây kéo vẫn còn căng, bỗng rơi phịch xuống đất.

Điều này có nghĩa là con mèo đã biến mất …

Đỗ Duy vô cảm kéo sợi dây kéo trong tay, con mèo đen đã hoàn toàn biến mất.

Điều quan trọng nhất là trước mắt …

Cánh cửa vừa mở ra một khe hở, đã âm thầm đóng lại…

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy không hề nhìn thấy sự tồn tại của con mèo đen qua cửa kính.

"Mình ghét rắc rối…"

Đỗ Duy lạnh lùng nói, xoay người bảo những người khác: "Hiện tại có thể xác thực, sau khi mở cửa đi vào, chúng ta sẽ tiến vào một nơi khác. Theo tôi biết, hẳn là một lối đi, hoặc là một trường học không tồn tại trong thực tế."

"Nhưng trong cửa có người, họ có thể đi ra, nhưng ngũ quan của bọn họ đã bị che đậy, cho nên tôi không thể nhắc nhở bọn họ rời đi."

"Và khi chúng ta đẩy cửa bước vào, chúng ta bước vào một thế giới khái niệm đằng sau cánh cửa."

"Chỉ có một cách, ai đó vào cửa và đóng cửa từ bên trong, hoặc phá hủy nó."

"Đương nhiên, khả năng thoát ra khỏi đó cực kỳ thấp…"

Harry không khỏi hỏi: "Vậy thì ta nên làm gì? Ừm … ý tôi là, chúng ta có thực sự cần phái ai đó vào và đóng cửa từ bên trong không?"

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Không phải là cần, mà là phải vào. Bằng không, những thứ sau cửa sớm muộn gì cũng sẽ chui ra bên ngoài. 4 người các cậu chắc biết sau cửa có bao nhiêu thứ kinh khủng chứ."

Đám người Harry tái mặt.

Khi họ đến, họ đã đọc báo cáo của Đỗ Duy ở giáo hội, tất nhiên họ biết bí mật đằng sau cánh cửa.

Có ít nhất hàng trăm ác linh, và cũng có một sự tồn tại đáng sợ tên là Hoddy.

Cảnh sát trưởng Carl không biết những bí mật này, nghe mà không hiểu gì, lập tức ngắt lời: "Mr. Đỗ Duy, ý anh là nhất định phải hy sinh? Nếu không, thành phố Sikelin sẽ có rất nhiều người chết?"

Đỗ Duy đáp: "Gần như thế."

Cảnh sát trưởng Carl nghiến răng nói: "Tôi là cảnh sát trưởng phụ trách thành phố Sikelin. Tôi lớn lên ở thành phố này và nhìn nó phát triển từng bước cho đến hiện tại, tôi vẫn còn độc thân. Tôi không có gánh nặng nào, liệu tôi có thể vào không?"

Với thân phận của anh ta, buộc phải lựa chọn như vậy.

Nhưng Đỗ Duy lại chế nhạo nói: "Anh không có năng lực. Mọi người ở đây đều không có năng lực đóng cửa. Chỉ có tôi mới có thể làm điều đó."

Cảnh sát trưởng Carl kinh ngạc nói: "Địa vị của ngươi trong giáo hội không thấp. Anh sẽ hy sinh bản thân? Thật không đáng."

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Tôi chỉ làm những gì nên làm."

Nếu không phải ác linh phía sau cánh cửa có thù hận với hắn, hắn cũng không thèm để ý loại chuyện này, huống chi là phải mạo hiểm.

Đương nhiên, Đỗ Duy dám nói như vậy, chứng tỏ hắn có đường thoát.

Rốt cuộc, hắn đã đối mặt với những chuyện này quá lâu, có hai cách để hắn an toàn rút lui.

Harry và Homill sắc mặt phức tạp, muốn nói gì đó với Đỗ Duy, nhưng lại không biết nói thế nào.

Đỗ Duy nhận ra ánh mắt của bọn họ, bình tĩnh nói: “Đừng lo lắng cho tôi, làm sao giải cứu những người bên trong mới là chuyện mà các cô cậu nên cân nhắc.”

Nói xong quay người mở cửa viện bảo tàng …

Chương 284: Nhật ký của Đỗ Duy

Cánh cửa theo chủ nghĩa duy vật, thì chỉ cần mở cánh cửa là bước vào, hoặc mở cửa rồi bước ra.

Nhưng cánh cửa của chủ nghĩa duy tâm thì hoàn toàn khác.

Bạn có thể mở cửa bước vào, nhưng ngay khi bước vào, khung cảnh trước mặt đã hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn không thể bước ra khỏi cánh cửa mà bạn vừa bước vào.

……

Sau khi Đỗ Duy mở cửa bước vào, hắn thấy vị trí của mình, chuyển sang một văn phòng.

Các tông màu xung quanh khá u ám, giống như cảnh trong một chiếc TV kiểu cũ.

Trong văn phòng này, ngoài hắn ra, còn có những người khác đang ngồi …

Mỗi người đều bận rộn với việc riêng của mình.

Hả……

Song thứ mà hắn thấy dưới trạng thái Quỷ Nhãn lại hoàn toàn khác, họ không phải là con người.

Đỗ Duy lần đầu tiên gặp phải loại tình huống quái gở này, nếu không phải nhìn thấy một cuốn nhật ký đặt trên bàn, và ghi người viết là “Đỗ Duy”, có lẽ hắn đã nghĩ mình lại xuyên không.

Mọi thứ rất sai lầm.

Đỗ Duy giữ bình tĩnh, ngồi vào bàn làm việc, lặng lẽ liếc nhìn những đồng nghiệp xung quanh.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn có thể nhìn thấy nhiều hơn.

Những đồng nghiệp này, cả nam lẫn nữ, đều mặc những kiểu dáng quần áo phổ biến từ hơn mười năm trước, có mấy người còn đeo kính kiểu cổ.

Tất cả đều là ác linh…

Nhưng thật là kỳ quái, Đỗ Duy không hề cảm thấy có ác ý, hắn hiện tại là người, cũng không khoác lớp vỏ bọc Cái Bóng.

"Tại sao bọn mày không tấn công tao?"

Đỗ Duy sờ vào khẩu súng kíp ở trong túi, trong ba lô đã bỏ sẵn gần trăm viên đạn, nặng nhưng đáng tin cậy.

Có lá Joker và đồng xu, hắn không phải lo lắng vấn đề chuẩn xác, cho dù bắn lên trời, rơi xuống đất vẫn sẽ trúng ác linh.

Lúc này, một người đàn ông ở bàn làm việc trước mặt Đỗ Duy đứng dậy vặn eo, than thở nói: "Này, tôi ngồi lâu quá rồi, gần đây tôi luôn đau lưng. Có lẽ phải dành thời gian đi gặp bác sĩ."

Nghe điều này, Đỗ Duy nheo mắt, trong lòng thầm nghĩ.

"Chúng dường như vẫn duy trì hành vi lúc còn sống, hoặc bị kìm hãm bởi sự tồn tại nào đó, chưa nhận ra bản chất của chúng."

"Nó hơi giống với 4 quỷ hồn gặp phải trong Ngôi nhà kinh dị trước đây, và chúng vẫn giữ nguyên đặc điểm của con người trước khi nhận ra rằng mình đã chết."

Điều này khiến Đỗ Duy yên tâm một chút.

Tình huống tốt hơn so với hắn nghĩ, nhưng không quá tốt.

Bởi vì mục đích của hắn là tìm bức tranh sơn dầu có tên Một cánh cửa khác, cố gắng đóng lại cánh cửa mang tính khái niệm này, hoặc phá hủy nó hoàn toàn, sau đó sẽ thành công thoát khỏi nơi ma quái này.

Trong trí tưởng tượng của Đỗ Duy, thế giới phía sau cánh cửa sẽ rất nguy hiểm, nguy cơ tứ phía và ác linh hoành hành.

Tuy nhiên, không có ác linh nào muốn giết hắn.

An toàn giống như vừa xuyên đến một thời điểm nào đó trong hiện thực.

"Nó thật sự rất thú vị…"

Đỗ Duy thầm nhủ, như thể đang nói với chính mình, cũng như thể đang nói với đám ác linh khoác da người kia.

Tiếp theo, hắn đưa mắt nhìn vào cuốn nhật ký trên bàn làm việc. Chữ ký là của hắn.

Sau khi mở, dòng đầu tiên ghi như sau:

[Viết cho chính tôi, vào đêm ngày 9 tháng 6, tôi mở cửa và bước vào Viện bảo tàng Sikelin, nhưng nó không giống như tôi nghĩ, mọi thứ quá an toàn.】

[Sở dĩ là viết cho chính mình, là vì tôi đã khám phá ra bí mật ở đây.】

【Đây quả thật là một trường học, nhưng là trường học ở 10 năm trước, nói cách khác, tất cả ác linh ở đây đều duy trì trạng thái của mười năm trước, chúng đang làm những chuyện mà chúng thường làm lúc còn sống.】

[Nhưng trên thực tế, chúng đã chết, tôi không định làm phiền chúng, mục đích của tôi là tìm cánh cửa]

……

[Viết ở ngày thứ hai, tôi đã hiểu được đại khái tình hình, quả thực là an toàn, nhưng cũng rất nguy hiểm, bởi vì tôi không thể tìm thấy cửa, nó ẩn quá sâu]

[Còn Hoddy kia, chưa từng xuất hiện, tôi đang ở nơi ma quái này, đóng vai giáo viên, hiện tại tôi không có ý định rời đi]

……

[Đã là ngày thứ tư, viết cho chính mình]

[Tôi là Đỗ Duy, nhưng chính xác mà nói, tôi là Đỗ Duy của 3 ngày trước. Vâng, dòng thời gian của ngôi trường ma quái này chỉ có 3 ngày. Sau ngày thứ ba, mọi thứ sẽ trở lại như cũ, tôi đã không còn ký ức của 3 ngày này, nhưng tôi vẫn còn sống]

[Giờ tôi đang nghĩ về một điều, liệu có cần dùng biện pháp kia để rời đi]

[Tôi sẽ ở đây cho đến ngày thứ ba, tôi sẽ viết tất cả những gì mình làm vào nhật ký, nếu 3 ngày sau tôi không thể thành công, vui lòng tiếp tục lật sang trang sau]

……

Đỗ Duy thấy vậy, ánh mắt có chút lạnh lùng, thậm chí có chút châm chọc.

Hắn lật sang trang tiếp theo.

[Vào ngày đầu tiên, tôi đến lớp A-012, tất cả học sinh đều là ác linh, ừm … họ vẫn duy trì logic hành vi của mình lúc còn sống]

[Tôi không tìm thấy gì, nhưng nhận thấy một điều, không có hiệu trưởng trong trường này]

[Đêm đó, tôi đến khu ký túc xá của giáo viên, song không tìm thấy gì]

[Ngày hôm sau, tôi đi khắp trường. Tôi quyết định rời đi, nhưng tôi đã thấy vị hiệu trưởngtên là Hoddy kia]

[Tôi cố giết nó, nhưng không thành công, nó quá kinh khủng, nó là vô giải]

[Tôi đã dùng mọi cách, đều chỉ có thể tạm thời giữ mạng, và bây giờ, tôi đang trốn trong văn phòng và viết những dòng chữ này. Có vẻ như nó không thể vào được nơi này, nhưng tôi cũng không thể thoát ra ngoài]

[Đã là ngày thứ ba, mọi thứ sẽ bắt đầu lại, tôi đang nghĩ xem mình có nên rời đi bằng cách đó không …]

Sau lần khởi động lại thứ hai, nhật ký chỉ viết đến đoạn này, sau đó dường như có điều gì đó đã xảy ra khiến bản thân không thể viết tiếp.

Sau khi nhìn thấy điều này, vẻ châm biếm trong mắt của Đỗ Duy càng hiện rõ.

Hắn thản nhiên lật lại cuốn nhật ký, nét chữ dày đặc, trang nào cũng viết.

Trong khi lướt qua, hắn tự hỏi:

“Vậy tôi ở nơi ma quái này rất lâu, cứ 3 ngày lại khởi động lại trí nhớ?”

“Vậy tôi của hiện tại, không biết là đã sau bao nhiêu lần khởi động lại?”

Sau hai câu hỏi liên tiếp, Đỗ Duy trả lời: “Phải nói, cuốn nhật ký này nhìn rất thật, nhưng đáng tiếc, nó quá giả dối…”

Hắn không hề tin.

Trong một môi trường xa lạ, nhìn thấy một cuốn nhật ký của chính mình, hơn nữa biết rằng tất cả những thứ này đều rất quỷ dị có ác linh, làm sao hắn có thể tin vào một cuốn nhật ký.

Điều quan trọng nhất là cuốn nhật ký này còn do tự tay hắn viết.

Tất cả thông tin dường như rấ quan trọng, thời gian 3 ngày khởi động lại không giới hạn, cộng thêm hiệu trưởng Hoddy, và thân phận của chính hắn, học sinh …

Càng quan trọng, lại càng giả dối.

Điều quan trọng nhất là hắn không có thói quen viết nhật ký. Ngay cả khi vướng vào tình huống hiểm nghèo, hắn sẽ lựa chọn an toàn rời đi, thay vì ở chỗ này viết nhật ký ở đây, chả khác gì chịu chết cả.

Còn nữa, trong nhật ký, tất cả những điểm quan trọng đều rất mơ hồ, thứ lặp đi lặp lại thường xuyên nhất là nguy hiểm và biện pháp rời đi.

Nếu thực sự là tự viết, tại sao không viết biện pháp rời đi rõ ra chứ?

Quá giả dối……

Chương 285: Diễn viên tạm thời

“Vậy nên, sự tồn tại của cuốn nhật ký này là để xúi giục tôi, cố tình tạo ra một ảo ảnh là tôi đã viết cho chính mình, cố gắng cảnh báo sự giả dối của bản thân.”

Đỗ Duy đã đưa ra phán đoán, nhưng điều này cũng khiến hắn cảm thấy mơ hồ.

Có điều, nó muốn mình làm gì, hoặc vạch trần đường lui, bởi vì có thể nó cũng muốn rời đi.

Cũng có thể, nó không có cách nào trực tiếp giết chết chính mình, nên nó cần phải ám thị mình, khiến mình chết dần, hoặc đạt được mục đích nào đó của nó.

Bề ngoài có vẻ an toàn nhưng thực chất lại ẩn chứa ác ý vô cùng sâu sắc.

“Nhưng không quan trọng, nếu mày đã muốn chơi, thì tao sẽ chơi với mày, xem ai để lộ sơ hở trước.”

Đỗ Duy lật nhật ký đến trang cuối cùng, lấy bút trên bàn làm việc, viết một đoạn.

【Tôi là Đỗ Duy, tôi đã biết tất cả bí mật của ngôi trường này, hiện giờ mọi thứ đều an toàn.】

[Lý do trước đây tôi thất bại, tôi nghi ngờ hiểu biết của mình về ngôi trường này chưa đủ sâu sắc. Tôi không biết bí mật thực sự của nó, cũng tôi không biết cánh cửa ở đâu.】

[Vì vậy, tôi dự định ở lại hai ngày, tiến hành trận chiến cuối cùng. 】

[Nếu tôi không thể tìm thấy cánh cửa trong vòng hai ngày, phá hủy hoặc đóng nó, vậy tôi sẽ lập tức dùng cách đó để rời khỏi đây. 】

Về phần phương pháp, Đỗ Duy cố ý không viết ra.

Sau khi làm điều này, Đỗ Duy đứng dậy, hắng giọng, cầm giáo án trên bàn bước ra khỏi phòng làm việc.

Từ đầu đến cuối, hắn không hề có bất kỳ liên hệ nào với những "đồng nghiệp" đó.

Rất hợp với tâm lý của một người nóng lòng khám phá bí mật của ngôi trường, có thể rời đi bất cứ lúc nào …

Mà sau khi hắn rời đi, vào lúc này, các đồng nghiệp đột nhiên cứng đờ.

Cả văn phòng im lặng đến đáng sợ.

Két két…

Giây tiếp theo, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về nơi Đỗ Duy vừa ngồi.

Trên bàn làm việc, cuốn nhật ký đã được đóng lại, chỉ có thể nhìn thấy chữ ký của Đỗ Duy.

……

Phòng học A-012.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Đỗ Duy mở cửa bước vào.

Trong lớp học có tổng cộng 24 học sinh, chủ yếu là nữ.

Đỗ Duy liếc nhìn đám người, dừng ở hàng thứ hai bên trái cửa sổ.

Phòng của giáo viên ở tầng năm, ngoài cửa sổ có mưa phùn sương mù, nhìn ra ngoài, đường nét cơ bản của ngôi trường im lặng trong màn mưa.

Và ngồi bên cửa sổ là một cô gái.

Đỗ Duy đã nhìn thấy bức ảnh của cô ấy, chính là người hàng xóm xinh đẹp đã chết của Tom - Joanna, chính xác là cô ấy thời còn học sinh, mười năm trước.

Trong ngôi nhà của Joanna ở Essegrin, Đỗ Duy đã nhìn thấy ảnh chụp chung 10 năm trước của cô và nữ sinh, khi cả hai đều còn sống.

Nhưng trong nhà thờ ở New York, rõ ràng hắn đã giết chết cô ta khi ả đã biến thành ác linh, sao cô ta lại còn ở đây.

Hay đây thực sự là ngôi trường của mười năm trước?

Đỗ Duy kiềm nén suy nghĩ vào tận đáy lòng, lướt qua từng học sinh một.

Hắn đã ghi nhớ tất cả.

Sau đó, Đỗ Duy đứng ở bàn học, một tay cầm giáo án, tay kia gõ vào bảng đen.

Trước lúc tới đây, hắn đã xem qua nội dung của giáo án.

Hơi khác với những gì hắn nghĩ, nội dung đều nói về tâm lý.

Điều này thật vô lý, vì tất cả các dấu hiệu đều chỉ ra rằng đây là một trường trung học tư thục.

Những học sinh này còn đang học năm nhất cấp 3, sao đã học tâm lý…

Tuy nhiên, cũng chẳng không quan trọng.

Đỗ Duy nhìn học trò, bình tĩnh nói: “Thày là giáo viên tâm lý của các em, tên thày là Đỗ Duy, tiết này sẽ do thày dạy. Các

em còn nhớ lần trước thày đã dạy ngang bài nào không?”

Có người trả lời: “Dạ thưa thày, ở lần trước thày đã nói về nền tảng của tâm lý.”

Đỗ Duy gật đầu: “Tốt lắm.”

Hắn hỏi lần trước, không phải lần trước.

Và nội dung của giáo án tình cờ được kết nối với bài học trước.

Nói cách khác, thày giáo như hắn đã bị mạnh mẽ ép vào ngôi trường này. Tất cả các hồ sơ trước đây đều được biên soạn bởi một dạng tồn tại nào đó.

Giống như đang chơi game nhập vai, Đỗ Duy tạm thời đóng vai giáo viên tâm lý.

Tuy nhiên, hắn định dạy cho những học sinh này, một buổi học thật tốt.

Đỗ Duy ném giáo án thẳng lên bục giảng: “Các em, đây là môn nhập môn tâm lý học. Nó là một nhánh, mọi người sẽ có những cảm xúc rất nhỏ, chính là tiềm thức.”

“Những người chưa được đào tạo chuyên môn, hoặc kinh nghiệm khó có thể che giấu các biểu hiện rất nhỏ.”

“Khi nói dối, một số người có thói quen chớp mắt. Khi che giấu bí mật, một số người sẽ cư xử như không có chuyện gì xảy ra, vẫn bình tĩnh như thuòng.”

“Vậy làm cách nào để khám phá ra bí mật của đối phương thông qua biểu cảm cảm xúc rát nhỏ?”

Đỗ Duy bước ra khỏi bục và hỏi học sinh của mình một câu hỏi.

Có người đắc thắng trả lời: “Thưa thầy, con biết rằng chúng ta có thể bằng cách tổng kết quy luật biểu cảm của đối

phương, qua ngôn ngữ để dẫn dụ khám phá ra bí mật của đối phương.”

Đỗ Duy gật đầu tán thành: “Em nói đúng, thật ra đó chỉ là thuật ngữ sách vở. Ai cũng biết cách làm này, nhưng ít người làm được.”

“Vì vậy, trong lớp học này, thày sẽ không nói cho các em biết bất kỳ kiến thức lý thuyết nào, mà sẽ cho các em trải nghiệm sự quyến rũ của tâm lý học.”

Khi hắn nói điều này, giọng điệu có chút kỳ lạ.

Game nhập vai nghe có vẻ rất thú vị, nhưng hắn không muốn chơi theo kịch bản đã định sẵn.

Tiếp xúc với những học sinh này là đợt thăm dò đầu tiên.

Nhắc nhở các học sinh về thân phận ác linh của chúng.

Kiểm tra điểm mấu chốt của tồn tại đó, liệu nó có che giấu lời nói dối của bức thư hay không.

Nếu cố lấp liếm, hắn sẵn sàng tiếp tục phá hoại.

Những học sinh đó không biết giáo viên của mình sẽ làm gì, và tất cả đều trông hào hứng. Đối với học sinh ở độ tuổi này, chúng thích những điều mới mẻ và thú vị.

“Cái này thật tuyệt.”

“Thày ơi, thày định để cho chúng em làm thực, dùng cách dò xét biểu cảm rất nhỏ để tìm ra bí mật của người khác?”

Nghe vậy, Đỗ Duy cười nói: “Không sai, thày dùng biểu cảm rất nhỏ để tìm ra bí mật của các em.”

Trong khi nói chuyện, Đỗ Duy bước đến học sinh Joanna, ra tay với cô ta trước.

Joanna có chút căng thẳng: “Thưa thày, em không có bí mật.”

Đỗ Duy nhìn vào mắt cô, bình tĩnh nói: “Trong lòng ai cũng có bí mật, nhưng ai cũng muốn chôn sâu nó, có người gặp chấn thương nặng, tiềm thức sẽ lấy mất những bí mật đó. Tiềm thức lãng quên nó, nhưng chúng ta có thể đánh thức nó thông qua các thủ đoạn tâm lý.”

“Dùng phương pháp nhẹ nhàng là trước tiên làm dịu mối quan hệ với đối phương và để đối phương buông lỏng cảnh giác.”

“Nhưng thày không thích cách tiếp cận này. Thày chỉ thích trực tiếp vạch trần mâu thuẫn của bên kia một cách đơn giản và trực tiếp, kích thích đối phương làm ra phản ứng.”

“Vậy bạn học Joanna, tại sao hôm nay cô bạn thân của em không đến lớp?”

“Là bởi vì giữa hai người nảy sinh mâu thuẫn?”

“Em rất hận bạn ấy, cho nên em đã làm những điều tồi tệ với bạn ấy!”

“Vậy chúng ta hãy mạnh dạn phán đoán. Em đã giết bạn ấy, có đúng không?”

Sau khi nói xong, cả lớp học trở nên yên lặng.

Joanna trông rất sợ hãi, mọi người đang nhìn chằm chằm vào cô ấy với khuôn mặt rất u ám…

Chương 286: Cảm giác phối hợp

Trong phòng học A-012.

Đỗ Duy vô cảm đứng trước mặt của Joanna.

Các học sinh cũng đứng dậy, và nhìn chằm chằm vào Joanna như hắn.

Ngược lại, Joanna trông rất kinh hoàng, cơ thể ngả về phía sau thở dốc, như thể vừa bị vạch trần một bí mật trong lòng.

Tất cả học sinh đều là ác linh.

Nhưng không hiểu sao chúng lại duy trì hành vi lúc còn sống, trước khi bị kích thích thì chúng cũng chẳng khác gì những người bình thường.

Vào thời điểm này, vị giáo viên Đỗ Duy cùng các học sinh phối hợp "ăn ý", tất cả ánh mắt đều hướng về Joanna.

"Vậy, Joanna, hãy trả lời câu hỏi của thày."

Giọng nói của Đỗ Duy bình tĩnh, không gấp gáp, giống như một nhát mổ chuẩn xác nhất, đâm thẳng vào trái tim.

Joanna ấp úng, run rẩy nói: "Thưa … thưa thày … em không giết bạn ấy, bạn ấy vừa mới biến mất…"

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Nói dối là mặt nạ che giấu nội tâm của con người. Khi người ta nói dối, trong tiềm thức sẽ phân biệt được sai lầm của chính mình."

Vẻ mặt của những học sinh đó rất u ám.

"Cô ấy đã giết người…"

“Chúng ta nên giết cô ấy…”

“Để cô ấy chết đi…”

Người bình thường sẽ không đưa ra phán đoán ngay lập tức khi gặp những chuyện như vậy, trừ khi đó là tâm lý bầy đàn.

Nhưng trong lớp học này, hay trong trường học này, tất cả mọi người ngoại trừ Đỗ Duy đều là ác linh.

Logic tư duy của chúng vốn có vấn đề.

Vì vậy, lời nói dần trở nên cay độc.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, thậm chí Đỗ Duy còn nhận thấy rằng tất cả mọi người ngoại trừ Joanna đều đang dần phủ bị bóng đen bao phủ.

Ánh sáng trở nên hơi mờ.

Gần như là …

Mặt khác, Joanna là người có cảm xúc ổn định nhất, cũng là ác linh có biểu hiện giống con người nhất.

So với cô ta, Đỗ Duy lại có vẻ khác thường.

Cuộc trò chuyện vẫn tiếp tục.

Đỗ Duy lại nói: “Joanna, em cứ giấu diếm cũng vô nghĩa, cho dù cái chết của bạn em thật sự không liên quan gì đến em, thì em cũng nên biết một số thông tin liên quan.”

“Nên xin em hãy nói ra.”

“Nhìn xem, các bạn học đều đang chờ em giải thích.”

Đỗ Duy đứng giữa đám học sinh, ánh mắt sắc lạnh.

Điều này mang lại cho Joanna một cảm giác bị áp bức cực lớn.

Cô ta cảm thấy rằng giáo viên này và các bạn học khác là một nhóm, và nhóm này đang gây áp lực cho cô.

“Em… em không thể… em không biết… em không biết gì cả.”

Giọng của Joanna mang theo một âm sắc đau khổ, cô ấy che mặt và bắt đầu khóc, quay đầu lại và lao về phía cửa lớp.

Nhưng Đỗ Duy không ngăn cản.

Hắn vô cảm nhìn theo bóng lưng của Joanna, đám học sinh đứng sau lưng hắn, hơi thở lạnh lẽo dần tràn ngập khắp phòng học.

Đột ngột…

Có người hỏi: “Thưa thầy, làm sao thầy biết cô bạn của Joanna đã chết?”

Có người nói: “Thưa thày, sao thày không bộc lộ cảm xúc gì cả? Chẳng lẽ là đang muốn che giấu cái gì?”

Có người nhỏ giọng thúc giục: “Thày nên nói cho chúng em biết bí mật của mình.”

Mới học lập tức áp dụng.

Kỹ năng nhỏ mà Đỗ Duy vừa dạy cho đám ác linh học sinh này đều được chúng và áp dụng với hắn.

“Thưa thầy, Joanna thực sự đã giết bạn thân của mình sao?”

“Xin hãy trả lời chúng tôi, các học sinh đều đang chờ thày giải thích.”

Các học sinh nghiêng đầu nhìn chằm chằm Đỗ Duy, nhiệt độ trong toàn bộ phòng học đều giảm xuống rất nhiều.

Đối với chuyện này, Đỗ Duy chỉ cười khẩy, lấy từ trong túi ra khẩu súng kíp, chậm rãi nói: “Các học sinh của thày, thày sẽ hỏi các em một câu. Đoán xem trong khẩu súng này có đạn không?”

“Ai đoán được, thày sẽ thưởng em đó một phát đạn!”

Những học sinh đó lập tức cứng lại…

Không có ai trả lời.

Đỗ Duy mỉa mai nói: “Người nói nhiều nhất vừa rồi sao lại không nói nữa?”

Vừa nói, hắn vừa liếc mắt sang chỗ học sinh ở gần mình nhất.

Đây là một học sinh trung học với chiều cao 1,7m, người gầy và đôi mắt đen láy.

“Nào, bạn học này, em hãy trả lời câu hỏi của giáo viên, OK?”

Đỗ Duy đưa nòng súng qua, cười mỉa mai.

Những ác linh học sinh này, hắn không thèm để tâm đến chúng, điều hắn quan tâm là tồn tại trốn trong bóng tối có tiếp tục dối trá bản thân nữa hay không.

Từ lúc bắt đầu cuộc trò chuyện với Joanna, đến khi hắn lấy ra khẩu súng kíp, hắn vẫn chỉ đang thăm dò.

Đây là một ván cờ vô hình.

Đối phương muốn Đỗ Duy làm theo kịch bản, Đỗ Duy dựa theo tiến độ kịch bản, phá huỷ kịch bản, ép buộc đối phương phạm sai lầm.

Tất nhiên, đối thủ này … Đỗ Duy nghi ngờ chính là Hoddy.

Vì vậy, hắn không hề sợ hãi, thậm chí có thể nói là ngạo mạn.

“Để tao xem mày muốn làm gì.”

Đỗ Duy nói thầm những lời này, học sinh bị hắn chỉa súng vẫn rất lạnh lùng, hai mắt hốc hác, giống như một xác chết.

Dần dần, thi ban màu nâu xuất hiện trên khuôn mặt của học sinh này, những người khác cũng có một số thay đổi bất thường.

Đỗ Duy một tay cầm khẩu súng kíp, tay kia đút vào túi, xoa xoa lá Joker có thể ước nguyện.

Hắn biết mình đang làm gì.

Hiện trường mất kiểm soát …

Sự tồn tại trốn trong bóng tối đến giờ vẫn chưa được lộ diện.

Cứ như nó không hề tồn tại.

Song cuộc khủng hoảng trong lớp học đã trở nên nghiêm trọng.

Từng học sinh nhìn chằm chằm Đỗ Duy, ác ý chậm rãi tập trung.

Chúng sắp bộc lộ gương mặt thật sự của mình.

Dường như vẫn chưa chạm đến điểm mấu chốt của tồn tại kia.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, hỏi lại học sinh: “Nếu không muốn đoán, giáo viên sẽ trả lời giúp, nếu em không đáp, thày coi như em chịu thua.”

Hắn không đợi người đáp, hắn bèn nói: “Thày đoán, trong súng có đạn.”

Đỗ Duy nói xong, chuẩn bị bóp cò.

Nhưng đúng lúc này, học sinh đột nhiên lên tiếng: “Thưa thày, thày vừa nói gì ạ?”

Vừa nói xong, tất cả thi ban trên cơ thể nó biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Những học sinh khác cũng vậy, tất cả đều tỏ vẻ bối rối, như thể họ không nhìn thấy Đỗ Duy đang cầm khẩu súng kíp, thay vào đó họ ngồi trở lại vị trí ban đầu.

Đỗ Duy nhìn chằm chằm đám ác linh học sinh này, trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác cùng nghi hoặc.

Chuyện gì đang xảy ra, đám học sinh bỗng trở lại như cũ …

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn rõ ràng không thấy bất thường.

Nhưng điều chắc chắn là sự tồn tại trốn trong bóng tối hẳn đã có hành động …

Một lúc sau, Đỗ Duy hít sâu một hơi, cất khẩu súng kíp đi, thản nhiên nói: “Không có chuyện gì, tiết học đến đây kết thúc, thày có việc phải làm, các em tự học đi.”

Hắn sẽ đi tìm Joanna, trực giác cho hắn biết, trên người Joanna mười năm trước này, có một bí mật.

Khoét sâu vào manh mối là cô ta, sẽ dễ đột phá hơn là quấn lấy những ác linh học sinh này.

Rốt cuộc, sau mười năm, Joanna và bạn gái của cô ta trở thành ác linh, một người bị chính mình giết chết, người kia bị mình hãm hại ở Massas.

Chương 287: Hồ…

Đỗ Duy đã ở trong lớp học được vài phút.

Thông tin hắn xác nhận được cho tới nay là hắc thủ sau màn quả thực có thể tác động đến ác linh trong ngôi trường này.

Và mục đích của tồn tại này đúng như Đỗ Duy đã đoán.

Nó đã thiết lập một kịch bản và muốn Đỗ Duy làm một số việc theo kế hoạch của nó, để đạt được mục đích của nó.

Mục đích này là gì còn chưa biết.

Điều có thể biết là dường như muốn Đỗ Duy rời đi, cho nên trong cuốn nhật ký đó, hai chữ "làm sao rời đi" liên tục xuất hiện.

Đỗ Duy bây giờ là một diễn viên không đáng tin cậy, hắn làm theo kịch bản, nhưng luôn làm rối kịch bản.

Vì vậy, một "đạo diễn" nhất định phải chứng thực Đỗ Duy mới đạt được mục đích của nó.

Giống như cặp tình nhân, người được yêu thương hơn sẽ ngang ngược.

Đỗ Duy bây giờ là như thế này.

Vì vậy, sau khi rời khỏi lớp học, hắn nghênh ngang dạp quanh hành lang.

……

Két két……

Tiếng đẩy cửa vang lên.

Đỗ Duy nghiêng người lò đầu vào một lớp học, nhìn cô giáo đang dạy "học sinh": "Xin lỗi, em có thấy học sinh Joanna của anh không? Em ấy cúp học, anh đang tìm em ấy."

Cô giáo là một phụ nữ da trắng trạc ba mươi tuổi, thân hình đầy đặn, bực bội nói: "Thày Đỗ Duy, anh thật quá thô lỗ. Em đang dạy học sinh. Mời anh ra ngoài."

Đỗ Duy mỉm cười, lôi khẩu súng kíp ra và nói: "Xin hãy trả lời câu hỏi của anh."

Hắn cảm thấy mình như một kẻ tội phạm cuồng loạn.

Mặt cô giáo bỗng đen lại, đầy ác ý.

Các học sinh cũng ngẩng đầu, trong mắt ngập tràn ác ý.

Xem ra bọn họ không hoan nghênh Đỗ Duy, nên thái độ rất không tốt.

Đỗ Duy làm như không nhìn thấy: "Này, anh chỉ là muốn tìm học sinh của mình. Không cần làm ầm ĩ."

Ngay khi hắn vừa nói xong, mọi thứ đều bình tĩnh trở lại.

Thái độ của cô giáo cũng khác hẳn lúc trước, nhiệt tình nói: "Thày Đỗ Duy, anh đang tìm Joanna à? Chắc cô ấy lại chạy đến hồ nhân tạo rồi. Thường ngày em ấy hay ở đó với cô bạn thân Sarah."

Đỗ Duy gật đầu: "Cám ơn em hợp tác."

Nói xong xoay người rời đi.

Trong lớp, cô giáo với nụ cười trên môi vẫn nhiệt tình tiếp tục giảng bài cho học sinh.

Biểu cảm của những học sinh đó cũng là mỉm cười.

Khung cảnh thầy và trò thật ấm áp.

……

Sau khi Đỗ Duy có được thông tin mình muốn, hắn không cân nhắc xem nó có đúng hay không, vì chẳng có ý nghĩa gì.

Dù sao thì điều đó cũng đã được an bài.

Joanna không có ở đó cũng chẳng sao, hắn vẫn sẽ tiếp tục gây rối.

Nếu Joanna ở đó, cứ tiếp tục kích thích cô ta, và thiết lập một số thông tin hữu ích.

Nói tóm lại, dùng mọi thủ đoạn, đều nhằm vạch trần sơ hở của tồn tại đứng sau.

Càng lộ ra nhiều sơ hở, thứ đồ mà nó muốn giấu càng không giấu được.

Mà nó có liên quan đến cánh cửa, nên thứ mà nó không muốn Đỗ Duy phát hiện ra có lẽ là cánh cửa.

Điều quan trọng nhất là, dẫu biết rằng ngôi trường đầy rẫy ác linh, Đỗ Duy cũng không quan tâm.

Quy tắc là gì?

Quy tắc là kịch bản.

Đỗ Duy đang làm gì?

Tuân theo các quy tắc và phá vỡ kịch bản.

Mười phút sau, Đỗ Duy đến hồ nhân tạo của trường này.

Diện tích của hồ này không hề nhỏ, nước hồ trong xanh, nhìn không thấy đáy.

Joanna đang đứng ở bờ hồ, lặng lẽ nhìn vào mặt hồ, không biết đang nghĩ gì.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi bước lên phía trước nói: “Xem ra, nước hồ trong xanh là bởi vì đáy hồ rất sâu, trong nước có rất nhiều dưỡng khí, sinh trưởng rất nhiều thuỷ thảo.

Nếu rơi xuống hồ thì dù là vận động viên bơi lội, rất có thể vẫn sẽ chết ở bên trong.”

“Joanna, em và Sarah là bạn rất thân đúng không?”

Nghe điều này, Joanna sửng sốt, quay đầu đỏ mắt nhìn Đỗ Duy: “Thưa thày, xin thày đừng hỏi em nữa được không? Chuyện này có ý nghĩa gì với thày?”

Đỗ Duy cười nói: “Ý nghĩa tự nó là một nghịch lý. Nó có ý nghĩa với thày, chưa chắc đã có ý nghĩa với em, thế nên thày không muốn trả lời câu hỏi này. Thày chỉ muốn biết chuyện gì đã xảy ra giữa em và Sarah.”

Nói xong, hắn dừng lại giây lát, sau đó hỏi tiếp: “Bạn ấy chết rồi, đúng không?”

Joanna lắc đầu: “Em chỉ biết bạn ấy đã mất tích.”

Đỗ Duy hỏi: “Bạn ấy mất tích vào ngày nào?”

Joanna nghiến răng nói: “Em sẽ không nói cho thày biết.”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Tối hôm qua em đã ngồi bên hồ nhân tạo đúng không?”

Joanna nói với vẻ khó hiểu: “Hôm qua sao? Hôm qua em không đến hồ nhân tạo. Thầy nhìn nhầm à?”

Đỗ Duy nghiêm túc nói: “Thày không hề nhìn nhầm. Thày thực sự nhìn thấy một cô gái ở bên bờ hồ nhân tạo, nhưng vì khoảng cách quá xa nên thày không nhìn rõ cô ấy là ai. thày chỉ biết cô ấy đang đứng ngay ở vị trí hiện tại của em.”

“Cái gì?”

Joanna thốt lên, mặt cô ấy thay đổi rõ rệt, lùi lại vì quá lo lắng.

Ngược lại ngã xuống đất.

Trong lòng Đỗ Duy không chút dao động.

Hôm qua, hắn vẫn còn ở New York, không thể xuất hiện ở nơi ma quái này.

Nhưng điều này không ngăn việc hắn nói dối, nữ giáo viên trước đó đã tiết lộ một số thông tin.

Chính là- Joanna và cô bạn thân thường đến hồ nhân tạo.

Vì vậy, việc thêu dệt nên một câu chuyện kinh dị hạng ba đáng sợ rất đơn giản.

“Joanna, thày cũng muốn nói mình đã nhìn nhầm, nhưng em biết không? Thày đã xem tất cả video giám sát vào ngày hôm qua, nhưng trong thời gian đó không có ai đến hồ nhân tạo cả.”

“Nhưng thày thật sự đã nhìn thấy một nữ sinh.”

“Vì vậy, thày buộc phải nói, thày có thể đã nhìn thấy cô bạn của em, quỷ hồn của Sarah.”

Đỗ Duy nói dối với giọng điệu lạnh lùng.

Trong quá trình này, hắn nhìn thấy sắc mặt của Joanna và trở nên rất sợ hãi, cơ thể run rẩy.

Vì vậy, hắn tăng mức độ: “Em nghĩ Sarah chỉ mất tích, nhưng bạn ấy đã mất tích bao lâu? Em thực sự nghĩ rằng bạn ấy chưa chết sao?”

Đôi mắt của Joanna đầy sợ hãi: “Bạn ấy mới mất tích có một ngày.”

Đỗ Duy chế nhạo: “Một người đã muốn chết, cũng không cần tới một phút đồng hồ.”

“Thày biết, trong lòng của em hẳn là rất chống đối, không muốn nói ra sự thật.”

“Nhưng nếu thày nói với em rằng một ngày trước, Sarah đã nhờ thày tư vấn tâm lý?”

“Em có biết bạn ấy đã nói gì không? Bạn ấy nói muốn tự tử.”

Tất cả ngôn từ đều lập lờ nước đôi.

Đỗ Duy không chỉ nói dối, còn nghĩ cách sao cho thật hoàn hảo.

Điều khiến hắn ngạc nhiên chính là, từ đầu đến cuối, Joanna ngoại trừ càng lúc càng sợ hãi, thì không có biểu hiện gì khác lạ.

Cô ta rất giống một con người …

Nhưng trên thực tế, cô ta đã chết …

Lúc này, Joanna ôm đầu đau đớn, nghiến răng nói: “Đừng nói nữa, em sẽ nói hết cho thày biết, Sarah, bạn ấy đã nhảy xuống hồ…”

Đỗ Duy lạnh lùng hỏi: “Tại sao?”

Joanna thốt lên: “Bởi vì bạn ấy không muốn tham gia chương trình học đó nữa, những video từ mười năm trước thật khủng khiếp. Những kẻ trong video dường như có thể nhìn thấy chúng em.”

“Em muốn chuyển trường, trường này thật kinh khủng…”

Đỗ Duy trầm mặc chốc lát: “Chương trình học gì? Đoạn băng mười năm trước đâu?”

Joanna trong tiềm thức nói: “Chương trình học chính là xem băng ghi hình, học các lễ nghi trong đó, và thực hiện 3 ngày một lần, v.v … Thưa thầy, thầy không biết sao?”

Khi cô ta nói điều này, Joanna đột nhiên bộc lộ ác ý mạnh mẽ.

Trong phút chốc, cô ta đã xuất hiện trước mặt Đỗ Duy, sắc mặt tái xanh đến đáng sợ.

Giọng nói cũng hoàn toàn thay đổi, cô ta gầm lên: “Thưa thầy, sao thầy lại không biết?”

Ngay sau đó, nòng súng kíp chĩa ngay não của cô ta.

Phằng …

Khói súng bốc lên…

Chương 288: Hắn rất ngang ngược

Khi Đỗ Duy bắn giết Joanna, đã có một sự thay đổi.

Hắn tinh ý phát hiện nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống rất nhiều.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, càng có thể cảm giác được, một ánh mắt lạnh lùng lướt qua mình.

Không còn giấu giếm.

Ở một khía cạnh nào đó, đây là một sự đe dọa, cố gắng tạo cho hắn cảm giác bị áp bức, khiến hắn phải dùng cách rời đi đó, hoặc đạt được mục đích của "nó".

Cũng có thể hiểu đây là một lời cảnh báo.

Đỗ Duy vờ kinh ngạc, ánh mắt có chút bối rối, trong đó hiện lên một tia cảnh giác.

Thậm chí, hắn còn cố tình nói: "Có chuyện gì vậy, sao tôi cứ cảm thấy, có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình."

Lúc này, sau lưng Đỗ Duy cũng xuất hiện một ác linh.

Nó mặc đồng phục của một giáo sĩ màu đen, toàn bộ phần đầu của nó đã bị mất. Đánh giá từ vết thương trên cổ, nó có vẻ như đã bị chặt đứt.

Trên quần áo có nhiều vết máu đông màu nâu.

Làn da của nó đầy nếp nhăn, quá nhợt nhạt, giống như vẻ tái nhợt, trắng bệch sau khi bị rút hết máu.

Nhìn vẻ ngoài, có lẽ đây là một ông già.

Đó là ác linh được nhốt trong khẩu súng kíp, ngay khi xuất hiện, nó đã đứng sau lưng Đỗ Duy, bóng đen bao trùm, trông vô cùng lạnh lùng.

Đỗ Duy quay đầu, bình tĩnh nhìn nó, khó hiểu nói: “Lẽ nào thứ mà tao cảm nhận được là mày sao?”

Hừ… cố tình.

Ngay sau đó,Đỗ Duy cau mày, nạp đầy đạn vào súng kíp, mặc kệ ác linh phía sau.

Sau khi hắn lấp đầy những viên đạn, ác linh biến mất một cách khó hiểu như thể chưa từng xuất hiện.

Tuy nhiên, Đỗ Duy có thể cảm nhận được, nó chỉ quay trở lại khẩu súng kíp.

Sau khi nổ súng, kết nối đã được thiết lập.

Mỗi một lần nổ súng là lúc gia tốc thời gian ác linh trong súng tấn công hắn.

Tất nhiên……

Đỗ Duy chẳng hề quan tâm, vì hắn muốn có khẩu súng này, nên đã chuẩn bị sẵn sàng.

Có rất nhiều ác linh đang cố gắng giết hắn. Thêm hay bớt một con nữa thì có là gì?

“Tuy nhiên, có điều gì đó không ổn với Joanna này …”

Đỗ Duy nói thầm một câu, dọc theo hồ nhân tạo đi về phía trường học.

……

Sau khi đến tòa nhà dạy học, Đỗ Duy vừa đi vừa nghĩ.

Theo thông tin được Joanna tiết lộ.

Trong thế giới thực, cô ấy cũng đã rời trường học vào thời điểm này.

Nếu những gì hắn thấy thực sự là của ngôi trường này mười năm trước.

Vậy thì có thể mạnh dạn suy đoán rằng Đỗ Duy giờ đang ở một thời điểm nào đó cách đây mười năm, đương nhiên thời điểm này nhất định là hư ảo, chỉ là một hình chiếu, hoặc một kịch bản cố định.

Mà trường này sẽ tổ chức cho học sinh xem một loại băng ghi hình nào đó để ép học sinh học các nghi lễ bên trong.

Nghe rất giống cách làm việc của Vidar.

Nó được tổ chức 3 ngày/lần, tinh thần của các học sinh bị suy sụp, sau đó một số điều khủng khiếp đã xảy ra, vì vậy ngôi trường hoàn toàn biến mất trong thực tế.

Không có thông tin liên quan nào có thể được tìm thấy.

Toàn bộ học sinh đều trở thành ác linh hồn xấu xa.

Đỗ Duy nghĩ đến đây, bỗng nhiên nở nụ cười.

Hắn nói: “Còn Hoddy kia nữa. Trong nhật ký viết nó chính là hiệu trưởng, vậy ra nó là đầu têu của mọi chuyện?”

Đây là một câu nghi vấn.

Trước khi xem băng ghi hình giáo trình học của trường, Đỗ Duy không thể biết được.

Hơn nữa, hắn cũng không có nhìn thấy “Hiệu trưởng”.

Nếu theo dựa theo kịch bản được sắp xếp trong cuốn nhật ký, ngày mai Đỗ Duy sẽ gặp hiệu trưởng Hoddy.

Lúc này, Đỗ Duy mới đi tới cửa văn phòng đó.

Giọng của hắn hơi trầm: “Tôi không muốn đợi thêm nữa…”

Két……

Mở cửa ra.

Trong phòng làm việc, tất cả “đồng nghiệp” đều bận bịu cúi đầu, không có ai thèm nhìn Đỗ Duy, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của hắn.

Đỗ Duy cũng không bận tâm.

Hắn ngẫu nhiên bước đến bàn của mình, mở cuốn nhật ký, lấy một cây bút ra và thêm một đoạn vào trang cuối cùng.

[Nhìn vào cuốn nhật ký tôi viết trước đây, chắc hẳn hiệu trưởng Hoddy có vấn đề, nên tôi định ngày mai khi gặp đó nó, sẽ ngay lập tức bắn nó]

Hoddy đó dường như có trí khôn, có thể giao tiếp với những người khác. Nếu nó là hắc thủ sau tấm màn, thì mình không ngại kích thích nó.

Nếu nó không xuất hiện vào ngày mai, thì chứng tỏ nó có thể xem thông tin trong nhật ký.

Bằng cách này, theo suy luận logic thông thường, nó tuyệt đối sẽ biết mình đã phát hiện ra cuốn nhật ký là giả.

Che giấu lẫn nhau, ngụy trang với nhau.

Sau đó, về cơ bản nó sẽ chỉ làm một việc, thực sự xuất hiện vào ngày mai, cố tình tiết lộ một số thông tin, dẫn dụ bản thân một cách ác ý hoặc tấn công mình, để buộc mình phải rời đi.

Nhưng cho dù nó làm thế nào chẳng nữa. Đỗ Duy không để tâm, chỉ cần hắn không rời đi, thì nó có làm gì đi chăng nữa cũng chỉ là làm màu.

Điều quan trọng nhất là làm như vậy, sẽ kéo dài chuyện này đến ngày mai.

Hắn viết trong nhật ký rằng ngày mai sẽ bắt đầu, vì vậy hậu thủ phía sau nhất định sẽ nghĩ đến ngày mai.

Nhưng trên thực tế, hôm nay Đỗ Duy đã chuẩn bị xong rồi.

Hắn không muốn đi cùng với cái gọi là hắc thủ sau màn, tiếp tục thực hiện kịch bản, bởi vì nó quá nhàm chán.

Trực tiếp chút đi. Chơi nát ngôi trường này.

Bên kia càng muốn duy trì hiện trạng, thì hắn lại càng phải quậy cho tanh bành.

Cuối cùng, sẽ để lộ ra kẻ hỡ, hoặc là cánh cửa, hoặc chính là tử huyệt của nó.

Suy nghĩ của Đỗ Duy rất rõ ràng.

Hắn đóng nhật ký lại, đứng dậy liếc nhìn "đồng nghiệp", mỉm cười bước lại gần.

"Mọi người chắc hẳn đã mệt mỏi sau khi làm việc quá lâu."

Những đồng nghiệp đó không thể không để ý đến hắn, lần lượt quay đầu lại, nhìn hắn với những biểu cảm khác nhau, nói: "Đây là giờ làm việc, anh nên làm việc chăm chỉ."

Đỗ Duy cười và nói: "Công việc là một chuyện rất nhàm chán, vì vậy tôi luôn hy vọng làm cho công việc trở nên thú vị. Điều này sẽ đẩy nhanh hiệu quả công việc, phải không?"

Có người nói: "Vậy thì sao?"

Đỗ Duy lấy ra cái khẩu súng kíp, bình tĩnh nói: "Vậy tôi muốn cùng mọi người chơi một trò chơi."

Có người hỏi: "Trò chơi gì?"

Đỗ Duy trả lời: “Đoán xem có viên đạn trong súng của tôi không, đoán đúng tôi sẽ cho kẻ đó một phát đạn, nếu tôi đoán sai, hãy cho tôi biết cuốn băng ghi hình ở đâu. Tôi muốn cho tất cả học sinh, muốn buổi học ngoài trời sôi động và thú vị nhất.”

Sau khi hắn nói xong.

Tất cả đồng nghiệp đều trầm lặng, ai cũng nhìn hắn với ánh mắt rất kỳ lạ, không nói lời nào.

Bầu không khí rất nặng nề.

Dường như có mùi thối trong không khí, có chút tanh hôi…

Đỗ Duy cau mày kinh tởm, đây là mùi xác thối…

Những đồng nghiệp này đều có những thay đổi dị thường…

Mỗi cơ thể đều biểu hiện ra đủ loại mức độ hư thối khác nhau, thậm chí là chân tay thiếu hụt.

Đây là điểm cực chốt …

Sau đó, chúng sẽ trở thành những ác linh…

Lũ trong văn phòng này có vẻ khác với những học sinh đó, biểu hiện của chúng máy móc hơn, giống như những con rối.

Sau một thời gian, những thay đổi đó đột nhiên biến mất.

Như chưa từng xảy ra chuyện này, có người nói với Đỗ Duy: “Những cuốn băng ghi hình đó đều được giữ trong phòng hiệu trưởng. Muốn cho học sinh xem thì tự đi mà lấy.”

“Ngoài ra, ngày thứ ba mới là thời gian để xem băng video.”

“Thày Đỗ Duy, nếu thày không chấp hành nội quy của trường, có thể bị cho nghỉ dạy.”

Chương 289: Chuẩn bị niềm vui bất ngờ cho học sinh

Rầm……

Đỗ Duy đóng cửa lại, mặt không cảm xúc bước ra.

Hắn đã biết được vị trí của văn phòng hiệu trưởng, cũng đã phát hiện ra một số vấn đề.

Nếu hắn đoán đúng, giáo viên trong văn phòng này và tất cả các ác linh ngoài kia là 2 dạng tồn tại hoàn toàn khác nhau.

Những ác linh này trong văn phòng gần như đang cảnh cáo, và ám thị với hắn.

Nói cách khác, văn phòng này được kiểm soát bởi tồn tại trốn trong bóng tối.

Nhưng bây giờ, Đỗ Duy và nó đều đang tuân thủ một điểm mấu chốt, để kịch bản tiếp tục.

Một mặt, nó đang tạo ra bầu không khí và hồi hộp kinh khủng.

Mặt khác, Đỗ Duy lúc làm theo, thỉnh thoảng lại tự sửa đổi kịch bản.

Vẫn còn ở trong giới hạn của nó.

Nhưng Đỗ Duy biết rằng những gì hắn sẽ làm tiếp theo chắc chắn sẽ phá vỡ điểm cực hạn của nó.

Khi thời điểm đến, thì phải xem ai tài giỏi hơn.

Hắn muốn phá hủy hoàn toàn ngôi trường ác linh học sinh…

……

Văn phòng hiệu trưởng, trong một tòa nhà dạy học khác.

Điều này chứng tỏ địa vị ưu việt của nó.

Đỗ Duy vừa đi vừa kiểm tra vật dụng trên người.

Lá Joker cộng với đồng xu, mặt nạ, súng kíp, zippo, Đinh Thánh, dao sắc nhọn, những thứ này chuyên để đối phó với ác linh.

Hmm … còn phải cộng thêm một đôi găng tay trắng.

Vừa đi, Đỗ Duy vừa lấy trong ba lô ra chiếc mặt nạ.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, mơ hồ có thể nhìn thấy hai điểm đỏ như máu trên mặt nạ, đó là của Cái Bóng.

Nó phục hồi rất chậm.

"Đừng lo lắng, tao sẽ sớm sử dụng mày, đến lúc đó tao sẽ cho mày nạp năng lượng. Đương nhiên, mày có thể phải trả giá đôi chút."

Đỗ Duy mỉm cười kỳ quặc, giấu mặt nạ vào trong áo khoác.

Cái Bóng đã bị mình làm thành một chiếc mặt nạ mới, đeo một chiếc mặt nạ tương đương với việc khoác lên mình chiếc vỏ của nó.

Trước khi tháo mặt nạ ra, tất cả các ác linh nhắm vào hắn sẽ mất đi mục tiêu.

Những gì Đỗ Duy làm sẽ không được tính vào Cái Bóng.

Tại thời điểm này, hắn đã đến văn phòng hiệu trưởng.

Hành lang cả tầng vắng tanh, ánh đèn mờ ảo.

Ngoài trời mưa càng lúc càng nặng hạt, trời cũng tối dần.

Thời gian trôi qua hơi nhanh.

Ánh mắt của Đỗ Duy dừng ở ngoài cửa sổ vài giây, sau đó quay đầu, vươn tay vặn tay nắm khoá cửa văn phòng hiệu trưởng.

Răng rắc…

Cửa đã bị khóa.

Hơi lạnh, chậm rãi từ nắm cửa leo lên cánh tay của Đỗ Duy, lan tiếp lên trên.

Cốc cốc…

Tiếng gõ cửa kỳ lạ vang lên từ sau cánh cửa.

“Rốt cục bắt đầu rồi sao?”

Đỗ Duy nở một nụ cười châm biếm, cho tới giờ vẫn chưa có chuyện gì kinh khủng xảy ra.

Nhưng giờ đây, tồn tại đã viết kịch bản, dường như muốn chế tạo nguy hiểm, khiến mình hoảng sợ.

Cốc cốc…

Tiếng gõ cửa vẫn còn. Thường xuyên và máy móc.

Điều này chợt khiến Đỗ Duy nhớ đến Cái Bóng, nó cũng thích gõ cửa, nhưng cảm giác bị ức chế, đè nén mạnh hơn thế này nhiều.

Nhưng đột nhiên, Đỗ Duy cảm thấy nhiệt độ ở mắt cá chân giảm mạnh.

Hắn cúi đầu liếc nhìn.

Một bàn tay xanh xao và mục nát vươn ra từ khe hở dưới cánh cửa, cố gắng nắm lấy hắn.

“Vậy mình có nên sợ không?”

Đỗ Duy nói xong bèn trực tiếp nổ súng.

Phằng……

Tiếng súng kèm theo làn khói khét lẹt bay ra, bàn tay bị nổ tan tành rồi biến mất.

Ngay sau đó, Đỗ Duy lùi lại vài bước, lấy từ trong túi ra một khẩu súng lục.

Khẩu súng kíp chỉ có thể bắn từng phát một.

Nhưng khẩu súng lục của hắn thì không.

Phằng……

Phát đạn này là để bắn nát khoá cửa.

Đỗ Duy đá tung cánh cửa.

Hắn không quan tâm liệu loại hành động này có ảnh hưởng gì không.

Nếu có chuyện không hay xảy ra vì nổ súng, thì khi hắn chĩa súng vào các ác linh học sinh và các đồng sự trong văn phòng, điều đó đã xảy ra.

Có hắc thủ sau tấm màn, tình huống này quả thực là kỳ dị quá mức.

Ở trong văn phòng của hiệu trưởng.

Đưa mắt xung quanh, toàn là đồ trang trí sang trọng, toàn bộ là tông màu tối, nhưng những chiếc ghế sofa da và bàn làm việc bằng gỗ nguyên khối lại cho người ta cảm giác không thực tế.

Điều kỳ lạ hơn nữa là trên bàn làm việc của văn phòng, còn có một chiếc máy chiếu phim kiểu cũ nhỏ được thiết kế để chạy băng video.

Trên bức tường ngay đối diện, treo một bức màn trắng, để chiếu hình.

Đỗ Duy hiểu ra, hình như hiệu trưởng ở trong phòng làm việc thường xuyên xem mấy đoạn phim này.

Điều này rất kỳ lạ …

Ngoài việc cho học sinh xem, tại sao hiệu trưởng cũng phải xem?

Trong phòng, chủ nhân của bàn tay vừa rồi đã biến mất.

Mọi thứ đều bình thường.

Nhưng trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy cảm thấy rất ức chế.

Có điều gì đó không đúng…

Vẻ mặt của Đỗ Duy vẫn không đổi, ánh mắt dừng lại ở một chiếc tủ bên phải văn phòng.

Tủ gỗ có hoa văn hình ngôi sao sáu cánh trên bề mặt.

Toàn bộ chiếc tủ toát lên một khí tức lạnh lẽo mạnh mẽ, như thể có thứ gì đó khủng khiếp đang ẩn giấu bên trong.

Nhưng nó không bị khóa, giống như ai đó thường sử dụng tủ.

Đỗ Duy cau mày: “Giáo phái Vidar…”

Hắn không thích giáo phái này lắm.

Đặc biệt không thích những tà giáo đồ điên cuồng đó.

Bước đến gần tủ.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, cả người trở nên quỷ dị.

Đồng thời, hắn rút khẩu súng kíp ra, nạp một viên đạn khác.

Két…

Kéo cửa tủ ra.

Bên trong có nhiều băng video, chất đống lộn xộn, trông rất mất trật tự.

“Là do mình suy nghĩ nhiều sao? Lẽ nào nguy hiểm đến từ bản thân băng video? Trong tủ không có ác linh?”

Đỗ Duy giả vờ nghi hoặc, vươn tay phải chộp lấy một cuộn băng video.

Hắn đang thử thăm dò. Nhưng không có gì xảy ra.

Vì vậy, Đỗ Duy không do dự nữa mà lấy ra một cuộn băng video, trong quá trình này không có bất thường xảy ra.

Vì vậy, hắn lấy một băng khác.

Vẫn không có gì bất thường, nhưng khí tức ức chế lại càng mạnh hơn.

Mở từng băng một.

Chẳng bao lâu, trong cả cái tủ chỉ còn lại 1 cuộn băng.

Có tổng cộng 13 cuộn.

Lúc này, ở trạng thái Quỷ Nhãn, ngăn tủ đã trở nên xám xịt, mắt thường có thể nhìn thấy làn sương mù khá dày.

Âm thanh có thể nghe thấy bên tai cũng trở nên im lặng chết chóc.

Đỗ Duy cầm khẩu súng kíp bằng tay trái, còn tay phải của mình từ từ đưa về phía vị trí của cuộn băng cuối cùng.

Ngay sau đó, cảm giác ớn lạnh ập tới Đỗ Duy.

Hắn nắm lấy cuộn băng, nhưng tay phải cũng bị một bàn tay quỷ dị nắm lấy.

Bàn tay đó, đã có dấu hiệu mục nát.

Nó vẫn rất cố gắng, cố gắng kéo Đỗ Duy vào trong tủ.

Cảm giác được cơ thể bị kéo, Đỗ Duy vô cảm, dí nóng khẩu súng kíp vào trong tủ.

Phằng chéo……

Chiếc tủ rung chuyển đột ngột, nứt ra rất nhiều.

Lực kéo cũng nới lỏng.

Đỗ Duy chậm rãi rút tay phải ra, lấy đoạn băng ghi hình cuối cùng ra.

Máu đã chảy …

Nổ súng trong không gian nhỏ như vậy, chắc chắn sẽ bị thương do mảnh gỗ văng trúng.

Nhưng may mắn thay, không có vấn đề gì lớn.

“Tốt hơn hết mày đừng để tao đợi lâu…”

Đỗ Duy phủi vụn gỗ trên bàn tay phải, giọng điệu lạnh lùng không chút cảm xúc.

Hắn cầm lấy cuộn băng video thứ 13, đi tới bàn làm việc của hiệu trưởng, kéo ghế da ra ngồi lên.

“Để tao xem xem, bí mật trong cuộn băng này mà mày quan tâm là gì …”

Chương 290: Tranh sơn dầu

Trong văn phòng của hiệu trưởng.

Trong hoàn cảnh thiếu sáng của căn phòng, được máy chiếu chiếu sáng rọi.

Đỗ Duy nhìn hình ảnh hiện lên trên tấm màn trắng, với vẻ mặt kỳ quái.

Trong màn hình.

Có 4 người, 2 cô bé đang tuổi thiếu niên mặc váy trắng, cùng với 1 phụ nữ mặc đồ hộ sinh, và một người đàn ông trung niên luôn đứng phía sau.

Bối cảnh là một ngôi nhà, trang trí rất đơn giản, tông màu lạnh, trên tường vẽ một số biểu tượng đặc biệt, trên mặt đất sơn màu đỏ, hoặc có thể là máu của một loại động vật nào đó, vẽ một đồ án ngôi sao 6 cánh.

Có một ngọn nến trên mỗi góc của ngôi sao 6 cánh.

Không có âm thanh trong video này.

Nhưng ảnh hưởng không lớn, bởi trong video không có quá nhiều âm thanh, có thể thấy đây là một nghi lễ.

Ngay sau đó, Đỗ Duy nhìn thấy 2 đứa bé gái đang đứng ở hai bên ngôi sao sáu cánh dưới sự hướng dẫn của bà hộ sinh, đều nhắm mắt lại, dường như đang ở trong trạng thái kỳ quái nào đó.

“Đó là thiền…”

Đỗ Duy nhướng mày, có những tài liệu liên quan đến tâm lý học, trong giáo hội cũng có những bài giới thiệu về thiền.

Thứ này không cao xa gì lắm, thậm chí có thể tìm thấy nó trên mạng.

Nói chung, những người bình thường thiền để thư giãn đầu óc và điều chỉnh tâm lý.

Khi nói đến tôn giáo, thiền liên quan đến liên hệ với thần linh.

Tất cả thông tin hiện tại đều hướng đến Vidar, vậy nên, 2 cô bé trong đoạn băng này thực sự thiền để giao tiếp với cái gọi là nhóm Vidar.

Điều này khiến Đỗ Duy có chút hứng thú.

Đồng thời, hắn cũng nhận thấy bầu không khí trong phòng đã bị đè nén hơn trước rất nhiều.

Ngoại trừ ánh sáng từ màn hình chiếu, cả căn phòng đều trở nên rất mờ tối.

Loại mờ tối này, sẽ không bị nguồn sáng ảnh hưởng, mà là duy tâm, đơn giản mà nói, ngoài Đỗ Duy trong phòng hiệu trưởng này còn có những thứ khác.

Hắn rất rõ ràng điều này, nhưng không quan tâm, ngược lại vẫn tiếp tục theo dõi.

Một đoạn băng video chạy xong rất nhanh, chỉ dài khoảng 7-8 phút.

“Nó ngắn hơn dự kiến…”

Đỗ Duy nói, hắn lại rút ra rồi bỏ lại máy.

Lần này, bức ảnh có chút khác biệt, người đàn ông trung niên luôn im lặng đứng nhìn, bắt đầu hướng dẫn 2 thiếu nữ một số tư thế lạ.

Tiếp theo lại là thiền …

Giống như các khóa học đầy đủ, giờ chỉ mới bắt đầu.

Đỗ Duy đành phải tiếp tục xe phim, thay băng.

Mỗi một lần phát video, căn phòng càng thêm âm u.

Khi cuốn băng cuối cùng bắt đầu phát, Đỗ Duy ngồi trên ghế sô pha, cả người chìm trong bóng tối.

Trong một góc tối vô hình, một ánh mắt lạnh như băng, khóa chặt hắn.

Tách……

Trong bóng tối, một ngọn lửa đỏ rực bốc lên.

Đỗ Duy ấn zippo, và khuôn mặt của hắn được chiếu sáng.

"Thật ra có một điểm tao nghĩ mãi không ra. Mày có tên, rất có thể là ác ma, nhưng từ đầu đến cuối, những gì mày thể hiện không giống ác ma cho lắm."

"Ác linh học sinh và giáo viên đó bị mày ảnh hưởng. Mày phải rất kinh khủng mới đúng, nhưng mày đã không làm gì tao cả."

"Tao biết hẳn mày có một mục đích nào đó, nhưng tao không thể hiểu tại sao mày lại tiếp tục hạ thấp điểm mấu chốt và dung túng cho tao đến vậy."

"Mày thật không muốn giết tao, hay là không thể làm được."

Những lời này là dành cho hắc thủ ở sau màn.

Tất nhiên, hắn không đặt câu hỏi về nhật ký, vì hắn có thói quen khiến đối phương nghĩ rằng mọi thứ vẫn trong tầm kiểm soát.

Nhưng Đỗ Duy cũng biết rằng khả năng chịu đựng của nó đối với bản thân ngày càng giảm.

Trước kia nó vẫn trốn trong bóng tối, cao cao tại thượng, nhưng hiện giờ lại đích thân ra tay, muốn gây áp lực cho mình.

Nó có vẻ quan tâm đến biện pháp rời đi.

Nhưng Đỗ Duy không định đi…

Vừa mở cửa, hắn đã đã biết có 2 con đường thoát, cộng thêm những thứ trên người, có thể yên tâm rời khỏi trường học.

Chỉ là hiện tại đối với hắn, nếu không rời đi sẽ khiến hắc thủ sau màn phải lúng túng. Kết hợp với việc phá hoại, hắn sẽ sớm khiến cho đối phương có suy nghĩ giống mình.

Ngọn lửa từ zippo từng bước xua tan bóng đen đang bao phủ lấy Đỗ Duy.

Lúc này, hình ảnh trên tấm màn cũng đã đến đoạn mấu chốt.

Đỗ Duy nhận thấy …

Sau khi hai cô gái thiền định, cơ thể họ bắt đầu run rẩy liên tục, kèm theo chút lắc lư nhỏ.

Đồng thời, chuyển động của họ nhất quán một cách đáng kinh ngạc, như thể họ có thần giao cách cảm.

Ngoài ra, họ đồng thời giơ tay phải lên, di chuyển theo chiều ngang và hướng vào giữa tấm màn.

Vừa hay hướng ngay về phía Đỗ Duy.

Điều quan trọng nhất là khi hai cô gái đang chỉ tay về phía Đỗ Duy, họ vẫn đang thì thầm những lời nào đó, khiến người đàn ông trung niên đứng bên cạnh trông rất khác lạ.

Gã ta dường như đã phát hiện ra điều gì đó, bước đến giữa màn hình, liên tục vẫy tay.

Có vẻ như gã đang vẫy tay với Đỗ Duy.

Thấy cảnh này, Đỗ Duy nở nụ cười châm chọc: “Mình đột nhiên nghĩ ra một chuyện rất thú vị…”

Vừa nói, hắn rút cuộn băng video ra và nhét vào ba lô.

Rồi hắn quay lưng bỏ đi không chút do dự.

Học sinh không cần phải xem băng ghi hình nữa, hắn đã nghĩ ra địa phương quỷ quái này là gì.

Cũng đã hiểu bí mật của nơi này.

Truy ngược lại cội nguồn, mọi thứ là do giáo phái Vidar bày ra, hay đúng những chuyện mà giáo phái Vidar 10 năm trước đã làm ở ngôi trường này.

Đúng như những tin tức mà Tom, giáo hội đã điều tra được. 10 năm trước, Joanna đã được gửi đến một ngôi trường, bạn thân nhất của cô ta cũng là học sinh trong trường.

Nhưng sau đó, Joanna bỏ học, người bạn thân nhất của cô và tất cả học sinh đều biến mất cùng ngôi trường. Nó hoàn toàn không tồn tại trong thực tế.

Sau khi Đỗ Duy mở cửa, tiết điểm thời gian xuất hiện chính là trường học mười năm trước, mà học sinh toàn trường đều là ác linh.

Vì vậy du hành thời gian theo đúng nghĩa không tồn tại.

Những gì tồn tại chỉ là một ngôi trường khác đã được mô phỏng theo ngôi trường từ mười năm trước.

Nói cách khác, Đỗ Duy thực sự bước vào thế giới này qua bức tranh sơn dầu mang tên Một cánh cửa khác.

Hắn mở cánh cửa, tương đương với việc mở cánh cửa của bức tranh sơn dầu.

Vì vậy, hắn thực sự đang ở bên trong cánh cửa trong bức tranh, không phải trường học thực sự phía sau cánh cửa.

Đỗ Duy tự giễu: “Chẳng trách, đám ác linh học sinh kia luôn mang đến cho ta cảm giác kỳ quái, thật ra không hề tồn

tại. Tất cả ức chế, ác ý chỉ do bức tranh này gây ra mà thôi.”

“Đúng một kịch bản khôi hài, nhưng tao rất nghi ngờ, mày thực sự là ác ma?”

“Hiệu trưởng Hoddy, nói thẳng ra, tao cứ cảm thấy mày là con người…”

Rầm……

Đỗ Duy đá văng cánh cửa.

Ở bên ngoài hành lang, “mọi người” đã đứng sẵn.

Tất cả học sinh và giáo viên đều đứng trên hành lang, vô cảm nhìn Đỗ Duy, gương mặt âm u, lạnh lẽo vô cùng đáng sợ.

Đây là những gì hắn mong đợi, vì bên kia có trí khôn, nên không thể không áp dụng một phương án đối phó mới.

Chút hăm doạ cho diễn viên không biết nghe lời, rất hợp lý.

Đỗ Duy cau mày, giả bộ kinh hãi nói: “Không nên… sao lại thế này, không được… mình phải lập tức rời đây…”

Chương 291: Chiều không gian ma quỷ

Ác linh không có nhận thức, và trí khôn theo lẽ thường.

Nếu không, Cái Bóng sẽ không rơi vào tình cảm thê thảm hiện tại.

Vì vậy, khi tất cả học sinh và giáo viên đang đứng ngoài hành lang, âm hiểm lạnh lùng nhìn Đỗ Duy, hắn mới nói ra câu này, cố ý để hắc thủ sau màn nghe được.

Tuy nghe có chút giả dối, nhưng lại có thể tạo cho đối phương một chút lợi thế về mặt tâm lý.

Điều này thuộc về nghệ thuật ngôn ngữ.

Một khi đến điểm mấu chốt, hãy để lại chỗ đối phương một lối thoát.

Làm cho nó nghĩ rằng mọi thứ vẫn trong tầm kiểm soát của nó, hoặc làm cho nó cảm thấy rằng những vấn đề trước đều có thể chấp nhận, miễn kết quả đúng là được.

Quả nhiên…

Sau khi Đỗ Duy nói câu đó, đám giáo viên, học sinh không nhúc nhích gì nữa.

Chúng chỉ nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy, tràn ngập ác ý.

Điều này cũng khiến Đỗ Duy tin tưởng hơn vào nhận định của chính mình, Hiệu trưởng Hoddy không phải là ác ma, cũng không có khả năng là ác linh, có thể là người.

Màn kịch vẫn tiếp tục.

Đỗ Duy trông có vẻ bối rối, một tay cầm một khẩu súng kíp, và tay còn lại cầm zippo, cố gắng rời đi.

Xấu hổ thay, cả dãy hành lang chật ních "người", không có lối thoát.

Phải cho đối phương một cái hạ bậc thang…

Hắn nghiến răng, quát lớn: "Tao là Phó Sở Tài Phán của giáo hội, con ác ma chết tiệt, tuân theo vinh quang của Chúa, tà ác lui ra."

Câu nói này hắn chỉ tình cờ nghĩ ra, hắn cảm thấy hơi ngáo.

Lúc này, cả hắn và hắc thủ sau màn đều không quan tâm đến điều này.

Bởi vì vẻ mặt của hắn vô cùng hoảng sợ, thậm chí khá lúng túng, hoàn toàn bị doạ sợ rồi.

"Người" trước hành lang cầu thang bỗng biến mất một cách khó hiểu.

Con đường trống rỗng.

Đỗ Duy trợn to mắt, không chút do dự xông tới.

Hắn phải rời khỏi tòa nhà dạy học này trước.

Rời khỏi bức tranh sơn dầu này, tất nhiên nó không thể là một trong hai con đường lui của hắn, vì một khi đã sử dụng, trời mới biết hắc thủ sau màn sẽ làm gì.

Vì vậy, những gì hắn muốn làm là nhảy ra khỏi bức tranh sơn dầu, mở cánh cửa, và bước vào ngôi trường thực sự, cũng chính là ngôi trường kinh dị đầy ác linh khủng khiếp.

Khi đó, hắn sẽ đối đầu với hắc thủ sau màn, mới sẽ dùng biện pháp rời đi.

……

Sau khi Đỗ Duy bước ra khỏi tòa nhà dạy học, trực tiếp tháo chiếc vòng cổ bằng gỗ mun treo trên cổ.

Không có thứ này áp chế, hắn càng thêm lý trí, có thể vứt bỏ mọi yếu tố tình cảm.

Hắn bắt đầu phân tích.

"Nếu mình là hắc thủ sau màn, còn có thể ảnh hưởng đến ác linh giả trong tranh, mình sẽ dùng biện pháp gì để che giấu bí mật trong tranh?"

"Lẽ ra đẩy cửa sau phải vào được ngôi trường, nhưng vì bức tranh sơn dầu này, mình đã đến thế giới trong tranh. Trên thực tế, từ khi mở cửa mình đã bước vào một không gian độc lập."

"Tìm cánh cửa trong bức tranh, và mình có thể đến trường."

"Muốn giấu kỹ cánh cửa này, chỉ cần đặt ở nơi bị người ta coi thường nhất, hoặc kháng cự theo bản năng."

"Chôn sâu là một lựa chọn tốt, nhưng mình là Hunter, trong trường học cũng đã từng sử dụng ác linh hoá. Nó không thể chừng không tính đến năng lực của Hunter."

"Bởi vậy, địa điểm chỉ có một, ở dưới đáy hồ nhân tạo … chính là nơi mà mười năm trước ác linh nữ sinh nhảy xuống."

"90% mọi người có ý thức chống lại hồ nước hoặc đại dương, bởi vì một khi đã rơi xuống nước, họ sẽ cảm thấy rất vô lực, chờ chết trong vô vọng."

"Ngay cả những người biết bơi cũng vậy."

Đỗ Duy phán đoán, từ trong quần áo lấy ra khẩu trang, đeo lên mặt.

Dưới lớp mặt nạ, đôi mắt của hắn đột nhiên có chút đỏ, cơ thể cũng bị bao phủ bởi một cái bóng rất u ám…

Ác ý trong đầu không còn hỗn loạn như trước.

“Mày hồi phục quá chậm, nhưng tao đã nói, tao sẽ nạp năng lượng cho mày.”

Đỗ Duy lạnh giọng, trực tiếp rút ra lá Joker có thể ước nguyện.

“Tao lấy thân phận của Cái Bóng ước nguyện, hãy hồi phục sức mạnh trước kia…”

Trên lá Joker, người đàn ông đeo mặt nạ hơi ngẩng đầu lên …

Phía sau cổng cung điện, 3 cánh tay thối rữa kia đột nhiên duỗi ra, trực tiếp nắm lấy vai, cánh tay, cổ …

Trông rất khủng khiếp…

Lần này, sau khi phần lớn thân thể trên lá bài bị kéo vào cánh cửa, bên ngoài chỉ còn nửa người trên.

Nhưng Đỗ Duy không lo lắng chút nào, hắn đã tính đâu ra đấy. Hắn đã ước rất ba xạo, đều dùng thân phận của ác linh mặt nạ trước đó hoặc Cái Bóng để ước nguyện.

Cho dù ác linh sống lại cũng không tìm thấy hắn.

Và kẻ phải chịu trừng phạt của ước nguyện, đương nhiên cũng chính là Cái Bóng.

“Hy vọng sau này mày sẽ không bị tà linh đồng hóa…”

Đỗ Duy thầm cầu nguyện cho Cái Bóng.

Cùng lúc đó, tà khí từ từ xuất hiện từ mặt nạ, vết nứt ban đầu trực tiếp đóng lại và trở nên nhẵn nhụi như mới.

Đôi mắt của hắn đầy tơ máu, chuyển sang màu đỏ tươi.

Bóng đen u ám bao trùm thân thể của Đỗ Duy, cũng đột nhiên trở nên dày đặc.

Nguyện vọng đạt thành …

Trong đầu của Đỗ Duy, có một ác ý mạnh mẽ khiến hắn rất quen thuộc, và thậm chí có chút hoài niệm.

Không chút giấu giếm, nhưng dường như tạm dừng một lúc.

Cứ như thể Cái Bóng không nhận ra chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy không thoải mái.

Sau khi làm xong, Đỗ Duy tháo mặt nạ xuống.

Vì muốn đi vào trường học thực sự từ cánh cửa trong bức tranh sơn dầu, đối đầu với ác linh, nên Đỗ Duy không thể đeo mặt nạ. Nếu thế thì không không thể gián đoạn sự đeo bám của ác linh, để có thể dùng cách đó rời đi.

Đeo mặt nạ, phải là sau khi bị tất cả ác linh nhìn chằm chằm vào.

Tại thời điểm này, Đỗ Duy cũng đã đến hồ nhân tạo.

Hắn ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời, mưa càng lúc càng nặng hạt.

Trên mặt hồ xuất hiện những gợn sóng, xung quanh hoàn toàn tối tăm, u ám và đáng sợ.

Khắp nơi đều đầy rẫy nguy hiểm.

Ầm…

Những học sinh và giáo viên đó cũng lặng lẽ xuất hiện sau lưng Đỗ Duy, ác ý vô cùng mãnh liệt…

Không biết từ bao giờ, ở bờ hồ nhân tạo, một thiếu nữ học sinh xuất hiện, nước da trắng ngần, dáng người mảnh khảnh.

Dường như chính là nữ ác linh mà Đỗ Duy đã hãm hại kẹt chết ở thành phố Massas, không thể rời khỏi.

Tên của ả ta là Sarah.

Ngay khi vừa xuất hiện, ánh mắt ác ý đã dán chặt vào Đỗ Duy.

Mà Đỗ Duy thì cười chế nhạo, một tay đút vào túi vuốt ve smartphone, nhìn vào bóng tối nói một câu: "Tao biết mày có thể nhìn thấy tao, cũng biết mày đã nhận ra đã bị tao lừa gạt. Nhưng vẫn ảo tưởng, cho rằng tao thật sự không nhận ra bí mật của nơi này."

"Vì vậy, mày hoàn toàn không phải là một ác ma, mà là một con người…"

"Mười năm trước, ngôi trường được thành lập bởi Giáo phái Vidar, có phải là để nghiên cứu cánh cửa ở dưới lòng đất của Essegrin. Chúng đã cố gắng giao tiếp với nhóm Vidar, nhưng toàn bộ ngôi trường đã biến mất khỏi thực tế và xuất hiện trong phía sau cánh cửa."

"Có thể hiểu là không gian ma quỷ…"

"Nhưng họ không dám mở cửa, bởi vì không có Vidar phía sau cánh cửa, mà là hàng trăm ác linh học sinh đã bị họ giết."

"Đến khi đó kẻ chết sẽ là chúng."

"Nhưng với tư cách là hiệu trưởng của trường, bằng cách nào đó mày vẫn sống sót, hơn nữa bức tranh đó cũng được kết nối với cánh cửa thực. Bởi vì nó vẽ cánh cửa kia, mà lũ Vidar muốn thông qua hiến tế Reagan, liên kết với mày, để đạt được mục đích nào đó."

Lúc này, bầu không khí kinh dị xung quanh đã bị đè nén đến cực điểm và bùng phát.

Tất cả học sinh và giáo viên đều biến thành tư thế trước lúc chết, và lao về phía Đỗ Duy.

Hắn giễu cợt: “Tao không phải là người nói nhiều, nhưng mỗi lời nói của tao đều phải có mục đích”.

Vừa nói, hắn vừa lấy smartphone ra, trên màn hình là hình ảnh của Cái Bóng, đôi mắt đỏ ngầu phản chiếu mọi thứ trong đó.

Chương 292: Ác linh hay là Hunter…

Những ác linh này trên thực tế không tồn tại, chúng là giả…

Để lại Cái Bóng, cũng là để tạo cho đối phương một ảo giác.

Làm xong những thứ này. Đỗ Duy xoay người, lấy đồng xu ra tung.

Mặt nào cũng không thành vấn đề, hắn chỉ cần có ác linh hộ tống.

Nhưng có lẽ may mắn thực sự đã đến, lần này tình cờ là mặt người.

Bộ xương khô lập tức xuất hiện sau lưng của Đỗ Duy.

Đỗ Duy làm như không thấy, cất hết mọi thứ vào ba lô, sau đó dầm mưa, từng bước đi về phía mặt hồ tối tăm…

……

Băng giá và tối tăm, rất sâu…

Đỗ Duy cảm giác ngột ngạt, cho dù biết là thứ trong bức tranh sơn dầu đều là giả, bản năng cũng khó có thể bỏ qua.

Hắn chỉ có thể tiến vào ác linh hoá, không quan tâm mình chuyện bị ngạt thở.

Trong hồ…

Nơi sâu nhất, tăm tối nhất có một dòng xoáy ngầm.

Khi người bình thường gặp phải tình huống này, nhất định sẽ càng tránh xa vòng nước xoáy.

Bởi một khi bị cuốn vào vùng nước xoáy, ngay cả một con trâu cũng không thể sống sót trở ra. Nguồn sức mạnh đó thực sự quá lớn.

Nhưng Đỗ Duy chẳng hề quan tâm, hắn cố gắng hết sức để bơi về phía vòng xoáy sâu và nguy hiểm nhất.

Hắn tự nhủ trong lòng: "Trong hồ nhân tạo làm sao lại có xoáy nước…"

"Vì vậy, đây thực sự là một cánh cửa khái niệm…"

"Nhưng khi bước vào cánh cửa thực sự, thứ tôi cần đối mặt là hàng trăm ác linh và Hoddy…"

"Cho dù có thể đeo mặt nạ, cũng có quá nhiều đột biến."

"Tôi phải chuẩn bị đầy đủ."

"Ác linh hoá lần nữa, trải qua cái gọi là đau đớn, hy vọng sẽ cho tôi một năng lực mạnh mẽ, và trở thành con át chủ bài tốt nhất."

Càng lúc này, đầu óc của Đỗ Duy càng sáng tỏ, mới bơi được nửa đường, cả người bị dòng xoáy kéo đi.

Hắn thả lỏng người, nắm chặt ba lô và nhắm mắt lại.

Ý thức chìm vào bóng tối.

Tất cả những trải nghiệm từ thời thơ ấu, tất cả đều hiện lên trong đầu.

Đây là một liên kết cần thiết mà những Hunter bình thường phải trải qua. Nỗi đau kéo dài nhưng cũng ngắn ngủi.

Vì khi hết đau, sẽ sở hữu năng lực đặc biệt.

Tất nhiên, điều này phải trả giá…

……

Không biết đã qua bao lâu.

Trong đầu của Đỗ Duy chợt vang lên… một tiếng thét chói tai.

Không phải là cảnh chết chóc, mà là một cảm giác hoàn toàn khác.

Giây tiếp theo, Đỗ Duy chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi, bụng quặn đau dữ dội.

Rầm……

Đỗ Duy nặng nề ngã xuống đất và lăn quay tại chỗ một vòng, mới bớt đau.

Khoảng 2 mét…

Trong đầu của hắn chợt hiện lên một dòng tin tức, khi ngẩng đầu lên lần nữa, cảnh tượng trước mắt khiến hắn chấn động …

Điều này……

Mưa như trút nước, hắn vừa ra khỏi bức tranh sơn dầu hư ảo, quần áo vừa khô đã ướt đẫm.

Thật đáng sợ.

Hắn thấy mình trên bục giữa quảng trường của trường, xung quanh là hàng trăm học sinh với khuôn mặt vô cảm, đôi mắt trống rỗng, mang chiếc ô đen.

Không có giáo viên.

Chúng mới là những ác linh kinh khủng thực sự.

Bây giờ, Đỗ Duy đã thực sự bước vào sau cánh cửa.

Vậy bức tranh sơn dầu ở đâu?

Lúc này, Đỗ Duy vẫn chưa quên mục đích ban đầu của mình, đó là phá hủy bức tranh hoặc đóng cửa từ bên trong.

“Mình ngã xuống, như vậy bức tranh sơn dầu ở phía trên…”

Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ở phía sau một cột cờ bằng thép đã hoàn toàn rỉ sét, sừng sững.

Đưa mắt nhìn lên trên, hắn thấy một xác chết bị cột cờ đâm thủng ngực, và treo ở độ cao 2 mét …

Cái xác có rất ít tóc, xác xơ mốc meo, vô cùng bẩn thỉu vì dầm mưa lâu ngày.

Nhưng ở trong tay của xác chết, lại đang cầm một bức tranh, phía trên chính là cánh cửa được khóa bằng dây xích ở dưới lòng đất ở Essegrin.

Do vấn đề góc nhìn nên Đỗ Duy không nhìn rõ mặt của cái xác.

Bức tranh sơn dầu, đã che mất mặt của nó.

Cái xác ở trên, Đỗ Duy ở dưới.

Cho dù như vậy, Đỗ Duy đang ở trong trạng thái ác linh hoá, cũng có thể cảm nhận được cơn giận và ánh mắt lạnh như băng.

Trong ánh mắt kia, tràn đầy oán độc…

“Hiệu trưởng Hoddy, cuối cùng chúng ta cũng đã gặp nhau.”

Giọng điệu của Đỗ Duy rất trầm, nhưng lại lộ ra chúttức giận …

Màu da của toàn bộ cánh tay phải của hắn có sự thay đổi bất thường. Cánh tay phải ác linh hoá rất tái nhợt, giống như của một xác chết chứ không phải người sống.

Điều này đã xảy ra trước đây, nhưng bây giờ, trên tay phải của hắn, một hoa văn kỳ lạ xuất hiện.

3 cái que nhỏ chồng lên nhau trông giống như những cái kim của đồng hồ cổ ở nhà …

Nhưng không có mặt đồng hồ.

Hắn bây giờ là một Hunter thực sự.

Cũng biết khả năng của chính mình.

Thực sự rất mạnh mẽ …

Mạnh đến mức hắn không biết nó có thể làm gì …

Chỉ cần tiếp xúc với ác linh, có thể để lại dấu ấn của ác linh, khi đã sử dụng, ác linh sẽ bỏ qua không gian và khoảng cách, xuất hiện bên cạnh hắn và lập tức tấn công hắn…

Tương đương với tự sát …

Cái này làm sao có thể sử dụng cái này?

Đỗ Duy tạm thời không nghĩ ra, nhưng hắn phải thừa nhận rằng khả năng của dấu ấn này, quả thực là một BUG.

Nếu có thể tìm ra cách sử dụng phù hợp, nó có lẽ là một lá bài tẩy quyết định thắng bại.

Cái xác bị cột cờ đâm xuyên ngực treo trên độ cao 2 mét bỗng run lên bần bật.

“Đỗ… Đỗ Duy, đừng nhúc nhích, nếu không chúng ta đều sẽ chết…”

Giọng nói rất khàn, có cảm giác lạnh lẽo và thối rữa…

Những ác linh học sinh kia, đều tiến tới trước một bước.

Không có tiếng bước chân.

Mọi thứ trông thật trống rỗng và xa lạ.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, móc khẩu súng kíp từ trong túi áo ra, chỉa vào Hoddy nói: “Mày cho rằng tao sẽ tin mày sao?”

Cái xác từ từ rời xuống từ cột cờ hoen rỉ và đen xì.

Đồng thời, vẫn có máu đen chảy xuống …

Nó vẫn chưa chết.

Hoddy khàn giọng nói: “Thực ra, tôi cũng là một Hunter giống như cậu. Tôi là một Hunter của Vidar. Tôi xin lỗi vì những hành động trước đây của mình, nhưng xin hãy tin tôi. Nếu rời khỏi bục này, cậu chết chắc.”

“Trăm con ác linh, cho dù cậu mạnh đến cỡ nào, cũng không thể sống sót đi ra ngoài.”

Toàn bộ bục được xây dựng trên nền xi măng, rộng khoảng 3m2, phạm vi khá nhỏ.

Đột nhiên, Đỗ Duy và Hoddy bèn đối mặt với nhau.

Đôi mắt của hắn dừng lại ở trêb bức tranh sơn dầu được cầm trên tay bởi đôi tay khô héo, thối rữa của Hoddy.

“Tao không tin kẻ có ác ý với tao, đưa bức tranh sơn dầu đó cho tao. Nếu không, tao sẽ bắn chết mày ngay lập tức, để mày đi gặp Vidar mà mày tin tưởng!”

Đỗ Duy lạnh lùng nói, hắn có biện pháp rời đi, vốn không quan tâm đến cái gọi là tình cảnh hiểm nghèo.

Ngoài ra, hắn không tin bất cứ điều gì từ Hoddy.

Hoddy từ chối: “Tôi không thể đưa cho cậu bức tranh sơn dầu, bởi vì nó rất quan trọng đối với cậu và tôi. Nếu không có thứ này, chúng ta sẽ không bao giờ có thể rời đi.”

“Trăm con ác linh, cậu không lo bị bọn chúng giết sao?”

“Cho dù cậu có biện pháp rời đi, nhưng có thể chắc chắn những ác linh này sẽ không công kích cậu?”

“Mà Vidar đã chuẩn bị cho việc này từ rất lâu, tất cả đều đang chào đón tôi trở lại. Dù cậu có thành công rời khỏi đây, cũng sẽ phải đối mặt với sự đuổi giết của Vidar.”

“Nhưng tôi có một kế hoạch. Nếu cậu hợp tác với tôi, tôi có thể cho ngươi gia nhập Vidar, làm một giáo chủ được không?”

“Chỉ cần cậu tham gia Vidar, quyền lực, đàn bà, tiền, mọi thứ mà cậu muốn, tôi đều có thể cho cậu.”

Chương 293: Ước nguyện một lần nữa

Đối với Đỗ Duy, hắn ghét Giáo phái Vidar.

Giáo phái này chỉ thích giết người hiến tế, không chút nhân tính.

Giống như Tom đã nói, những tà giáo đồ này trong đầu đều đầy nước, và họ đều là những kẻ điên.

Trời biết lũ đàn bà điên rồ đó có thể làm gì.

Hơn nữa, nếu Đỗ Duy thay đổi thế lực, hắn có thể gia nhập Giáo hội Vanity.

Vậy mà hắn còn không thèm, vậy nên lời mời của Hoddy không có chút hấp dẫn nào đối với hắn.

Và…

Mỗi lời nói và hành động của hắn đều có mục đích.

Vì vậy, khi Hoddy tiếp tục dùng lời nói cố gắng dụ dỗ Đỗ Duy, hắn đột nhiên mỉm cười, cầm khẩu súng kíp, họng súng đang chĩa vào đầu của Hoddy cũng hạ xuống.

"Điều kiện của mày nghe cũng khá hấp dẫn đấy. Nhưng tao nghĩ mày nên nói cho tao biết kế hoạch của mày. Giữa chúng ta cần một chút tín nhiệm, đúng không?"

Khi đang nói chuyện, ác linh học sinh đứng im lặng trong màn mưa.

Chúng không làm gì cả, chỉ đứng im lặng.

Giống như những bức tượng.

Hoddy thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: “Đương nhiên, tôi cũng nghĩ giữa chúng ta cần tín nhiệm. Thật ra kế hoạch của tôi rất đơn giản. Cậu có biện pháp rời đi, tôi có năng lực bảo vệ chúng ta rời đi an toàn.”

“Bức tranh sơn dầu này chính là chìa khóa. Nó có thể tạm thời che mắt mọi ác linh và cho chúng ta cơ hội rời đi, nhưng chỉ mình tôi biết cách sử dụng nó.”

“Thế nên tôi mới không thể đưa bức tranh sơn dầu cho cậu. Việc cậu phải làm là giúp tôi phá cột cờ để tôi thoát ra ngoài, sau đó chúng ta cùng hợp tác rời đi.”

Đỗ Duy cau mày hỏi: “Cột cờ này làm sao vậy?”

Hoddy ngập ngừng trả lời: “Đó là chuyện từ mười năm trước, khi ngôi trường xuất hiện dị thường, một người thuộc Giáo hội Vanity đột nhiên xuất hiện ở nơi này. Hắn mạnh kinh khủng, chính hắn đã đóng tôi lên cột này, khiến tôi sống không bằng chết.”

“Chỉ cần cột cờ không bị phá hủy, tôi chỉ có thể bị treo trên đó. Tôi không thể thoát khỏi nó.”

Đỗ Duy cau mày: “Mục đích của hắn làm thế là gì?”

Hoddy nghiến răng nói:“Chúng tôi đã cố gắng thiết lập liên lạc với nhóm Vidar qua cánh cửa đó, nhưng thằng điên đến từ Giáo hội Vanity lại nói đó là cánh cổng địa ngục…”

Ánh mắt của Đỗ Duy phát lạnh, lập tức hỏi: “Lúc trước bọn mày đã mở cánh cửa đó đúng không?”

Thuật ngữ cánh cổng địa ngục khiến mọi người liên tưởng đến tôn giáo và ma quỷ.

Hoddy quay đầu lại liếc nhìn lũ ác linh học sinh, thấy bọn chúng không nhúc nhích, hắn đáp: “Chúng ta đã mở ra, nhưng không có chuyện gì xảy ra, bên trong không có gì cả.”

“Tuy nhiên, những người mở cửa đã biến mất…”

“Điều kinh hãi nhất là tôi chỉ biết rằng họ đã biến mất, nhưng tôi không biết đó là ai đã biến mất, là nam hay nữ…”

“Cánh cửa đó có một sức mạnh kỳ dị khó hiểu.”

“Tôi nhớ, lần cuối cùng chúng tôi mở cửa là vào mười năm trước, vào ngày xuất hiện dị biến.”

Sau khi nói xong, Hoddy hỏi Đỗ Duy: “Giờ tôi đã nói cho cậu biết những điều cậu muốn biết, cậu có nên giúp tôi phá bỏ cái cột cờ chết tiệt này không?”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Đương nhiên.”

Hoddy mở to hai mắt, mở miệng cười với Đỗ Duy: “Tốt lắm, xem ra cậu đã đồng ý hợp tác. Thay mặt Giáo phái Vidar, tôi hoan nghênh cậu tham gia, thưa Mr. Đỗ Duy…”

Nhưng bộ dáng hiện tại của nó rất tởm, nói là cái xác cũng không sai, cho nên nụ cười này khá gớm ghiếc.

Thực ra, sau khi Vidar tìm thấy cô bé Reagan, nó đã tổ chức buổi lễ hiến tế đặc biệt.

Hoddy, kẻ đã bị mắc kẹt ở nơi ma quái này suốt mười năm, có thể nhân cơ hội này để tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Nó quả thực là Hunter, dùng tranh sơn dầu để dụ Đỗ Duy, song chỗ kỳ quái của bức tranh sơn dầu, chỉ hắn có thể sử dụng.

Vì vậy, trên thực tế, hắn cũng có năng lực đặc biệt của Hunter.

Hoddy thầm nghĩ: Hunter chết tiệt của giáo hội, cứ chờ đi, giao tiếp với tao càng nhiều, thì năng lực của tao sẽ càng mạnh hơn. Chẳng bao lâu nữa tao sẽ đoạt xác mày, thay mày sống tiếp.

Thật đáng tiếc con bé Reagan đang ở ngoài cửa, nếu không, nó có thể chiếm hữu thân thể của con bé đó và thoát khỏi cột cờ.

Nó nghĩ rất hay ho.

Trong tình huống này, Hunter trẻ tuổi trước mặt sẽ hợp tác với nó, hoặc một mình đối mặt với hàng trăm ác linh học sinh.

Chắc chắn sẽ thỏa hiệp.

Nghĩ đến đây, Hoddy lại bắt đầu nói chuyện với Đỗ Duy.

Năng lực của nó muốn phát động, cần phải giao tiếp nhiều với đối phương, nhưng Đỗ Duy lại rất ít nói nên còn kém rất nhiều.

"Mr. Đỗ Duy, cậu có thể bắn vào cột cờ là được…"

"Chờ đã… tại sao cậu lại lấy súng ra?"

"Đỗ Duy, cậu điên rồi sao? Không nên chĩa súng vào tôi, nó sẽ giết tôi…"

Hoddy không hiểu tính cách của Đỗ Duy.

Nó mở to mắt kinh hãi nhìn Đỗ Duy đút tay còn lại vào ba lô. Hắn lấy ra một khẩu súng lục, rồi chĩa vào đầu của nó.

"Không phải cậu đã đồng ý với kế hoạch của tôi sao? Tại sao cậu lại muốn hại tôi???"

Trả lời nó là một phát súng …

Phằng…

Đơn giản và trực tiếp, Hoddy nát sọ ngay tại chỗ…

Lúc này, Đỗ Duy nói: "Trước đây có viện trưởng của bệnh viện tâm thần cũng cố nói dối tao giống như mày vậy, nhưng mụ ta đã chết rất thảm. Điều duy nhất mày giỏi hơn mụ ta là đã sử dụng tốt lời nói của mình, nhưng đáng tiếc thật giả tạo."

Nói xong, lấy từ trong ba lô ra một cái hộp gỗ dài, trực tiếp mở ra.

Đặt bên trong là một chiếc đinh sắt đã han gỉ với một đầu tròn, hơi giống với những chiếc đinh được sử dụng trên tàu buồm bằng gỗ ở thế kỷ trước.

Đây là một chiếc Đinh Thánh, lúc ở thành phố Massas, Đỗ Duy đã âm chết một gã trọc đến từ Giáo hội Twilight, thu được thứ này.

Chỉ cần nó đóng đinh trái tim một Hunter đã chết, thì không thể nào trở thành một ác linh.

Nói một cách đơn giản và dễ hiểu, có nghĩa là hồn phi phách tán…

Phập…

Đinh Thánh đâm thẳng vào tim của xác chết Hoddy, hơi lạnh toả ra từ xác chết lập tức biến mất.

"Chết, kế hoạch và dự định lúc còn sống đều vô nghĩa …"

Đỗ Duy lạnh lùng nói, cầm bức tranh sơn dầu trong tay.

Bức tranh sơn dầu này liên quan đến cái gọi là cổng địa ngục, cũng là một cánh cổng khái niệm, nhưng nó chỉ có thể vào chứ không thể thoát ra…

Nếu muốn đóng cửa, phải đóng từ bên trong hoặc phá hủy nó …

Nhưng bây giờ, Đỗ Duy không có kế hoạch phá hủy nó, dự định đóng cửa lại, sau đó mang theo bức tranh rời khỏi trường học.

Quyết định đã được đưa ra.

Đỗ Duy không do dự nữa, hắn đưa mắt nhìn đám ác linh học sinh cầm ô đen.

Không có ác linh nào có dị động, có vẻ an toàn.

Đỗ Duy suy nghĩ, tiến xuống dưới bục một bước, nhưng vẫn trong phạm vi của bục.

Những ác linh học sinh đó vẫn đứng tại chỗ, nhưng cái lạnh khủng khiếp cực điểm, dưới cơn mưa như thác đổ, đột nhiên trở nên mãnh liệt…

Đỗ Duy cau mày, lấy mặt nạ ra, đeo lên mặt.

Giây tiếp theo, Cái Bóng bước ra từ bức tranh sơn dầu, đứng sau lưng Đỗ Duy.

Trên chiếc mặt nạ, một đôi mắt đỏ ngầu đầy ác ý, một bóng đen dày đặc hoàn toàn bao phủ Đỗ Duy.

“Bây giờ, tôi thực hiện một điều ước, tôi có quyền sử dụng bức tranh này…”

Chương 294: Gặp phải người quen cũ

Sau khi Đỗ Duy ước xong.

Hắn rõ ràng phát hiện, từ lá bài Joker có một loại ác niệm hắc ám hiện lên, từ từ quấn lấy bản thân, và cuối cùng hòa vào chiếc mặt nạ.

Ước nguyện cần phải trả giá.

Nhưng bây giờ, kẻ phải trả giá là Cái Bóng…

Là một kẻ lừa đảo, Đỗ Duy đã có được quyền sử dụng bức tranh sơn dầu.

Không có lý do gì cả, hắn đã biết sử dụng tranh sơn dầu. Vấn đề về cách sử dụng tranh sơn dầu mà thằng Hodie bị hắn bắn chết đã nói trước đó, không hề là vấn đề đối với hắn.

Lá bài joker có thể thực hiện ước nguyện có sức mạnh tuyệt đối duy tâm.

Không có giới hạn.

Đỗ Duy nhìn đám ác linh dưới bục giảng, ánh mắt chuyển động trên cơ thể của bọn họ, lạnh lùng hơn trước.

Đây không còn là vấn đề lý trí hay bình tĩnh, mà là tai hoạ ngầm của ác linh hoá, đã gia tăng trở lại.

Ngay sau đó, Đỗ Duy bước xuống bục, cánh tay phải ác linh hoá chậm rãi vươn về phía cánh cửa bị khóa trong tranh.

Trong giây tiếp theo, một điều gì đó không thực tế đã xảy ra.

Toàn bộ bề mặt của bức tranh sơn dầu, khi đưa tay phải vào, lại chấn động.

Tờ giấy ố vàng, tạo hiệu ứng bồng bềnh như nước hồ…

Tất cả ác linh đều nhìn Đỗ Duy như thể họ là học sinh đang chờ hiệu trưởng kiểm tra, với vẻ mặt nghiêm túc.

Ầm…

Phía trên bầu trời, một tia chớp xẹt qua.

Trời đã về khuya, xung quanh chợt bừng sáng.

Mỗi ác linh đều tiến lên một bước, trêm trăm chiếc ô đen kết thành một dải, che hết ánh sáng.

Hơi thở khủng khiếp đang trào dâng, cuồng bạo khiến người ta kinh hãi.

Nhưng chúng chỉ có thể làm vậy.

Tay của Đỗ Duy đã đẩy cánh cửa trong tranh ra.

Hắn không thèm để ý lũ ác linh, chỉ bước về phía trước.

Đôi mắt của những linh hồn quỷ dị kia vẫn ở chỗ trước đó của hắn, không hề nhúc nhích, hoàn toàn không để ý đến động tác của Đỗ Duy.

Đeo mặt nạ có thể ngụy trang thành ác linh. Đỗ Duy cũng sử dụng năng lực sơn dầu dựa trên cơ sở này, bởi vì ác linh do cánh cửa sinh ra, lại bị bức tranh sơn dầu này lừa gạt.

“Bây giờ, mình sẽ đến cổng trường, chờ xe tới…”

Hắn còn bình tĩnh hơn trước, tất cả suy nghĩ tập trung một chỗ, trí óc vô cùng sáng suốt.

Ngay cả những ác ý của Cái Bóng trong não cũng không thể ảnh hưởng đến hắn.

Thực ra, dự định ban đầu của hắn là sử dụng lá bài Joker để ước nguyện đảm bảo an toàn cho bản thân, nhưng sau lần sử dụng này, về cơ bản sẽ đạt đến cực hạn để tà linh xuất hiện.

Tương đương với việc trở thành đồ dùng một lần.

Giờ đang sử dụng bức tranh sơn dầu, sau này sẽ có thể sử dụng sức mạnh của ước nguyện một lần nữa.

Chỉ không biết lần sau, Cái Bóng có thể chịu được sự đồng hóa của tà linh hay không.

Đỗ Duy làm rõ những suy nghĩ này, dứt khoát bước nhanh về phía cổng trường.

Những ác linh đó ngừng di chuyển …

Ngay khi bước đến cổng trường.

Hắn chợt nhìn thấy bóng lưng của một người, tay cầm ô đen, đứng ngoài cửa mặc cho nước mưa trút xối xả…

Đó là một người đàn ông da đen, chiều cao tương đương với Đỗ Duy, nhưng thân hình lại lớn hơn nhiều.

Đỗ Duy cau mày, đây là gã da đen mà hắn đã gặp khi lên xe buýt lần đầu…

Và bây giờ, gã da đen đang cầm một chiếc ô màu đen trên tay, cơ thể của gã toát ra cơn thấu xương, dường như gã đã trở thành một ác linh.

Đỗ Duy vẫn lạnh lùng, hắn rút khẩu súng kíp ra, đề cao cảnh giác, đồng thời bước đến bên trái cánh cửa.

Giờ hắn chỉ muốn rời khỏi ngôi trường này, có thể không ra tay, thì cố gắng không ra tay.

Nhưng Đỗ Duy vừa bước ra cửa.

Đột nhiên, người đàn ông cầm ô đen, không nhúc nhích, chắn trước cổng.

Trong suốt quá trình này, gã luôn quay lưng lại với Đỗ Duy.

Nhưng ác ý ngày càng mạnh.

Đỗ Duy dừng lại, vô cảm nhìn chằm chằm gã.

Không hề nghi ngờ gì nữa, nó giống như chú bảo vệ trường, không muốn để mình ra khỏi cổng trường.

Nhưng nó không mạnh…

Ít nhất, hiện giờ đối với Đỗ Duy, nó không có chút uy hiếp.

"Mình ghét phiền phức…"

Vừa nói chuyện, Đỗ Duy vừa bóp cò.

Khói bốc ra, đầu của gã da đen trực tiếp nổ nát bấy.

Nhưng nó không ngã xuống, vẫn đưa lưng về phía Đỗ Duy, chặn ngay giữa cổng.

"Nếu không phải mày ở ngay trước cổng trường học, chưa chắc tao dám ra tay, đáng tiếc mày chỉ có một mình…"

Đỗ Duy cất khẩu súng kíp đi, nghiêm túc nhìn gã da đen.

Ác linh nào cũng phải có môi giới.

Tìm ra môi giới, tìm ra quy luật giết người của ác linh, ngay cả người bình thường cũng có thể sống sót khỏi ác linh.

"Là cái ô…"

Đỗ Duy đã đối phó với ác linh quá lâu, hắn quan sát một lúc, lập tức đưa ra phán đoán chính xác.

Hắn tiến lên một bước, cánh tay phải ác linh hoá nắm lấy chiếc ô đen trong tay của gã da đen.

Nhưng tay của đối phương đã dùng góc độ phản loài người, chộp vào lưng của Đỗ Duy.

Tách……

Ngọn lửa đỏ thẫm lao ra, thiêu đốt gã da đen như thể châm xăng.

Đỗ Duy giật lấy chiếc ô đen, che trên đầu mình, dùng tay trái đóng nắp zippo rồi bước ra khỏi cổng trường.

Ở phía sau, xác của ác linh gã da đen sì rơi xuống đất và không ngừng bốc cháy …

Đỗ Duy cầm ô đi về phía trạm xe buýt gần cổng trường, vừa đi vừa nhìn chiếc ô đen mới.

"Đó là lý do tại sao chiếc ô đen là bản thể của mày, cái xác đó chỉ là một vật chứa."

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, hắn cảm giác rõ ràng, khi cái xác bắt đầu bốc cháy, thứ gì đó đã quay trở lại chiếc ô đen.

Khi cầm ô có bèn có một cảm giác lạnh như bang, giống như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình trong bóng tối.

Đỗ Duy không khỏi thầm nghĩ, tiện tay giải quyết ác linh cản đường, cũng không có tác dụng gì với hắn, nhưng chiếc ô đen này lại cho hắn một ý tưởng mới.

Ngay từ đầu, mình còn có thể sống sót khỏi ác linh, dựa vào việc dụ ác linh chọn mình làm mục tiêu, giữa chúng sẽ có đối đầu. Đây cũng chính là sự cân bằng.

Phương pháp này về cơ bản là đi trên dây, chỉ cần bất cẩn, sẽ chết không có nơi để chôn.

Vì vậy, sau khi trở thành Người Đuổi Quỷ, càng lúc càng có nhiều thứ dùng để đối phó với ác linh, Đỗ Duy cũng không nghĩ nhiều đến cái cân bằng tương đối cứng nhắc kia.

Hắn luôn thích trực diện.

Nhưng hiện tại, năng lực ác linh hoá của hắn đã xuất hiện, chỉ cần chạm vào ác linh là có thể tạo ra dấu hiệu, một khi sử dụng có thể khiến cho ác linh xuất hiện trước mặt bất kể không gian, và phát động tấn công mình.

Hừ… dùng để tự sát rất tiện.

Nhưng nếu trong tình huống bị một ác linh vô cùng đáng sợ chú ý, đột nhiên sử dụng một dấu hiệu để thu hút một ác linh khác, sẽ có tác dụng cân bằng hay không?

Ví dụ khác, khi tới một nơi xa lạ như thành phố Massas, việc sử dụng dấu hiệu để kéo ác linh tới dò đường chịu chết cũng là một cách khá hay…

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy quay đầu nhìn ngôi trường trong cơn mưa lớn.

Có hơn một trăm ác linh trong ngôi trường này …

Hắn có một ý tưởng táo bạo…

Chương 295: Đánh dấu

Hơn một trăm ác linh, biên chế xong xuôi, có thể lập thành một đại đội.

Đỗ Duy muốn đánh dấu tất cả ác linh trong trường, nhưng có chút e ngại.

Năng lực của Hunter, không có khái niệm lên cấp, trước sau như một.

Sự khác biệt giữa đánh dấu một ác linh và đánh dấu một trăm ác linh chỉ là số lượng.

Một khi năng lực được sử dụng, tất cả các ác linh sẽ xuất hiện, bất kể trước sau.

Quá nhiều dấu hiệu, chính là bom hẹn giờ.

"Trừ phi một ngày nào đó tôi tới Thành phố Massas, nếu không chắc không cần kéo tới hàng trăm ác linh để giữ cân bằng, dễ tiêu đời lắm."

Đỗ Duy khá là tiếc, trên người còn có lời nguyền rủa chưa hoàn toàn giải quyết được, chuẩn bị thêm chút thủ đoạn cũng tốt.

Vào lúc này, trong cơn mưa nặng hạt phía xa, hai ngọn đèn đột nhiên xuất hiện.

Một chiếc xe buýt kiểu cũ chậm rãi chạy tới.

Thân xe của nó vượt qua màn mưa, toả ra hơi thở lạnh lẽo …

Khác với trước đây, chẳng mấy chốc, chiếc xe buýt đã dừng lại ở trạm xe buýt trước trường.

Cửa xe trước mở ra.

Đỗ Duy liếc nhìn chiếc xe, ghế lái trống trơn, phía sau không có ác linh hành khách, hay người lỡ đường vô tội nào.

Dù trường không tồn tại trong hiện thực, nhưng xe buýt xem thường quy luật này, chỉ cần trời mưa thì nó sẽ đến trạm dừng để đón khách.

Ban đầu, Đỗ Duy đã chuẩn bị cho mình 2 con đường thoát, lên xe buýt là một trong số đó.

Cái còn lại là khe hở mà hắn nhìn thấy ở lối đi sau cánh cửa thật.

Hắn không thể quên vị trí của cánh cửa, vì vậy hắn có thể tiến vào lối đi, thực hiện điều ước bằng lá Joker, để bao cát dưới tầng hầm biến mất, rồi đẩy cửa rời đi.

Hắn không phải ác linh, cũng không phải vật ở trong trường, chỉ cần cửa còn chưa thật mở ra, sẽ không có ác linh bị hắn đưa theo ra ngoài.

Sau khi vào xe, cạch, cửa xe đóng lại.

Ánh đèn trên trần xe rất mờ, Đỗ Duy theo thói quen nhìn một lượt biến hoá trong xe, khi lên xe lần thứ hai, hắn làm loạn cả chiếc xe lên rồi đốt bù nhìn.

Nhưng giờ đây, những dấu vết đó đã không còn nữa.

Đỗ Duy theo thói quen ngồi ở ghế lái, vừa xem giờ vừa nghĩ về năng lực đánh dấu.

Xe buýt này chỉ nhắm vào ác linh, không phải con người.

Mọi người có thể lên xe, nhưng nếu không có đủ năng lực, xuống xe cũng chết chắc.

Trạm lên xe với ác linh và con người đều tương tự, nhưng điểm xuống xe thường là những nơi nguy hiểm.

Nhưng phải nói rằng xe buýt rất mạnh.

Ngay cả em gái của Marilyn Monroe, cũng chính là nữ tu đã khiến Đỗ Duy phải tuyệt vọng, đã chết bởi quy luật của xe buýt.

Xe buýt này cùng đẳng cấp với Ngôi nhà kinh dị, tất nhiên có thể kém hơn Ngôi nhà kinh dị một chút, vì Ngôi nhà có thể chạy…

Nhưng nếu có thể đánh dấu chiếc xe buýt, sử dụng nó để chạy trốn khi gặp nguy hiểm. Hoặc đưa những ác linh lên xe buýt để tìm cách giết chết, thì đó cũng là một lựa chọn rất tốt.

"Chà … chiếc xe buýt này nên được coi là một ác linh, có thể đánh dấu nó …"

Ánh mắt Đỗ Duy có chút khác thường, cánh tay phải ác linh hoá chậm rãi duỗi về phía tay lái …

……

Vào lúc này ở một nơi khác.

Bên ngoài bảo tàng ở Thành phố Sikelin.

Mọi thứ đã trở lại bình yên.

"Trung sĩ Carl, phần còn lại sẽ do cảnh sát của anh xử lý."

Harry nhìn cảnh sát trưởng Carl đối diện, có chút xấu hổ.

Những Người Đuổi Quỷ khác cũng có biểu cảm xấu hổ.

Họ dùng mọi cách nhưng đều không thể đưa được 30 du khách ra khỏi bảo tàng, nếu không phải cách đây vài tiếng đồng hồ, mọi dị thường đột nhiên biến mất, có lẽ họ vẫn còn đang nghĩ biện pháp.

Nói trắng ra, đám người Harry cảm thấy xấu hổ về những dặn dò và tín nhiệm của Đỗ Duy trước khi rời đi.

Cảnh sát trưởng Carl hắng giọng, nhìn bốn Người Đuổi Quỷ, trầm giọng nói: “Chúng tôi sẽ xử lý số du khách đó, bây giờ chuyện đã kết thúc, có phải chứng tỏ Mr. Đỗ Duy đã đóng cửa thành công?”

Harry gật đầu và nói: “Đúng vậy, nếu cậu ấy không thành công, thì hiện tại dị biến vẫn đang xảy ra.”

Cảnh sát trưởng Carl có chút lo lắng: “Vậy anh ta có thể sống sót ra khỏi cánh cửa?”

Harry bèn im lặng.

Homill nói chắc nịch: “Anh ấy chắc chắc còn sống.”

Lý trí và bình tĩnh của Đỗ Duy khiến Homill vừa kính vừa sợ.

Không phải là quan hệ nam nữ, nhưng cô thực sự cảm thấy với tính cách của Đỗ Duy thì không thể làm chuyện không chắc chắn, chuyện đã thành công thì chắc chắn hắn vẫn còn sống.

Vào thời điểm này, đột nhiên, smartphone của Harry đổ chuông.

Anh ta vô thức lấy smartphone ra, nhìn thấy ID liên lạc hiển thị trên màn hình là Đỗ Duy.

Harry kích động nhấn nút trả lời và nghe thấy một giọng nói lạnh lùng.

“Tôi là Đỗ Duy, rắc rối ở thành phố Sikelin chắc đã được giải quyết, đúng không?”

Harry nhanh chóng nói: “Vâng, Mr. Đỗ Duy, bây giờ cậu đã an toàn chưa?”

Những người khác đã nghe thấy điều này, đều tỏ ra hào hứng, từng người một tiến lại gần lắng nghe.

Đầu bên kia điện thoại, Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Tôi đang ở ngã tư Essegrin và Yard, chính là trang trại lần trước. Anh có thể thu đội rồi, nhớ gọi xe tải chở xe của tôi trở về New York.”

Harry gật gật đầu: “Vâng, thưa ngài Tài Phán.”

……

Ở bên kia, sau khi Đỗ Duy cúp máy, nhìn cánh đồng lúa mì rộng lớn xung quanh đằng xa, chằm chằm một lúc lâu vào cánh đồng lúa mì lớn bị đốt cháy.

Lần trước hắn đã đồng bộ ký ức với ác linh Đỗ Duy ở đây, tiêu diệt Mary Shaw và khiến một khu vực rộng lớn của cánh đồng lúa mì cháy thành tro.

Trong cơn mưa lớn, mặt đất tụ lại thành một dòng suối nhỏ, tro bụi và mưa trộn lẫn vào nhau, trông thật kinh người.

Mặt đất hơi lầy lội.

Bây giờ là 11:09 khuya.

Hắn bắt xe buýt và chỉ dừng lại một lần trước khi đến nơi ma quái này.

Nhưng vẫn có một bước nhảy về thời gian.

Đỗ Duy cầm chiếc ô màu đen mới, suy nghĩ một chút, lấy smartphone ra, gọi cho Tom.

Hắn phải gọi người đến đón. Mới hôm kia, Tom nói rằng hắn sẽ đi làm ở Yard.

Cuộc gọi đã sớm được kết nối.

Hơi thở của Tom hơi gấp gáp, kèm theo giọng điệu ngạc nhiên: “Này, người anh em tốt của tôi, muộn thế này sao đột nhiên nhớ gọi cho tôi vậy?”

“Giờ tôi đang ở Yard, đừng nói với tôi rằng anh lại đang đối phó với sự kiện ác linh ở New York. Nhiều người đã chết

và yêu cầu tôi đi xử lý. Hiện tại tôi rất bận…”

Đỗ Duy nhíu mày khi nghe thấy tiếng thở gấp gáp ở đầu bên kia điện thoại, lạnh lùng nói: “Giọng anh nghe không ổn lắm, anh đang ở khu đèn đỏ của Thành phố Yard sao?”

Tom khó chịu nói: “Sao anh lại nghĩ vậy, lẽ nào hình ảnh tôi trong mắt anh, có liên quan đến khu đèn đỏ sao? Giờ tôi đang làm nhiệm vụ, thế anh cần gì?”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Tôi đang ở ngã tư Thành phố Yard và Essegrin, cần anh đến đón.”

Tom sửng sốt: “Mẹ kiếp! Xe của anh đâu? Mà giọng điệu của anh cũng rất không ổn, anh có gặp rắc rối gì không?”

Đỗ Duy cau mày hỏi: “Có gì không đúng?”

Tom trả lời: “Anh cho tôi cảm giác rất lạnh lẽo, cứ như thể mỗi lần tôi ra khỏi khu đèn đỏ, tôi sẽ không có hứng thú với phụ nữ.”

Đỗ Duy sờ sờ khuôn mặt của mình, ánh mắt rất lạnh…

“Tôi biết. Tôi đã gặp một chuyện, rất tiếc vì đã để anh lo lắng.”

Lần này, giọng điệu của hắn trở lại bình tĩnh như trước.

Tom bất lực nói: “Được rồi, tôi đến đón anh ngay. Mà nè, anh có muốn tôi đưa anh đi xxx một đêm không.”

…..

Chương 296: Giáo phái Vidar đang đến

12:30, nửa đêm.

Một chiếc xe cảnh sát đang lái trên đường cao tốc ở giao lộ Yard và Essegrin.

Trong xe, Tom nhìn Đỗ Duy đang ngồi ở ghế alij phụ, vô cảm mang ô trên lưng, cong môi nói: "Hình như anh có rất nhiều tâm sự, có muốn hút một điếu không?"

Đỗ Duy không từ chối: "Cám ơn."

Tom nhún vai, vừa lái xe vừa nói: "Nói thật, tôi không hiểu vì sao anh lại liều mạng như vậy. Trong thời gian quen biết hiếm khi thấy anh nghỉ ngơi, căn bản là đối phó với ác linh."

Vừa nói, anh ta cau mày nói: "Tôi nghĩ anh đang bị áp lực rất lớn. Là bạn bè, tôi thật sự khuyên anh nên thả lỏng."

Trong lúc nói chuyện, Tom lấy trong túi ra một bao thuốc, tự cầm 1 điếu, rồi ném cho Đỗ Duy 1 điếu.

Đỗ Duy đưa tay nhận lấy, châm một điếu thuốc, chậm rãi nói: "Có một số chuyện không thể nói cho anh biết, càng ít người biết càng tốt…"

Phun ra một làn khói.

Khi làn khói mơ hồ tan biến, ánh mắt của Đỗ Duy hơi trống rỗng, ẩn chứa sự mệt mỏi vô cùng.

Sự mệt mỏi này, ngay cả bản thân hắn cũng không nhận ra.

Tom ngậm điếu thuốc, khinh khỉnh nói: “Cấp trên cũng thường xuyên nói với tôi như thế, nhưng nói trắng ra là chỉ để bảo mật, thật nực cười …”

Đỗ Duy quay đầu lại liếc anh ta một cái, nói: “Có một số ác linh, chỉ cần anh nhìn thấy, sẽ trở thành mục tiêu của chúng. Có những con quỷ vô cùng khủng khiếp, là tồn tại mang tính khái niệm, cậu biết nó, nó cũng sẽ biết cậu.”

Hắn cảm thấy rằng, dựa trên mối quan hệ giữa mình và Tom, nên đưa ra lời giải thích để tránh đối phương suy nghĩ nhiều.

Quả nhiên, Tom vừa nghe lời này, sắc mặt lập tức thay đổi: “Quên đi, đừng nói cho tôi biết, xem ra tôi không thích hợp làm bậc thầy tâm linh.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy.”

Câu này, khiến cho Tom phát rầu, anh bất lực nói: “Anh đừng tự chơi chết mình là được. Tôi không muốn người bạn duy nhất của mình chết trong tay những hồn ma đó.”

Đỗ Duy cau mày nói: “Hình như anh đã quên Cha Tony.”

Tom hừ lạnh một tiếng: “Ông ấy chỉ là bạn chơi gái của tôi, nhưng anh có chắc là không muốn đi xxx gái với tôi?”

“Người anh em tốt, tin tôi đi, khu đèn đỏ là nơi đẹp nhất trên thế giới, không người đàn ông nào có thể cưỡng lại sự cám dỗ của nó.”

Đỗ Duy kinh hỉ nói: “Tôi không thích tới nơi đó, anh muốn thì tự mình đi đi.”

Tom vẫn không chịu thua: “Này … người anh em, giờ anh đang ở bên ngoài, không có bạn gái bên cạnh, không có ai chú ý đâu, anh hiểu không?”

Vừa nói, anh ta vừa không kiềm được huỵch toẹt: “Anh biết không, khi Cha Tony uống quá chén, bèn tán tỉnh những người phụ nữ kia, rồi nói yêu một người phụ nữ tên Senna. So với ông ta, anh thật quá kém.”

Đỗ Duy tối sầm mặt lại: “Yên lặng một lát được không?”

Hắn hơi nghi ngờ rằng liệu mình có bị ảnh hưởng bởi sự hung ác của ác linh hay không.

Nếu không, làm sao lại có ý muốn khâu miệng Tom lại?

Tom chậc lưỡi nói: “Ừm, nhưng anh không được nói cho Cha Tony biết, nếu không ông ta nhất định sẽ muốn giết tôi.”

Đỗ Duy đang định gật đầu, nhưng đột nhiên vào lúc này.

Smartphone của hắn đổ chuông…

Người liên lạc là Cha Tony.

Đỗ Duy vẫy màn hình smartphone với Tom, cảnh báo anh ta, rồi nhấn nút trả lời.

Đầu bên kia điện thoại, giọng của cha Tony rất lo lắng: “Mr. Đỗ Duy, con chưa về New York chứ?”

Đỗ Duy trả lời: “Hiện tại con đang ở với Tom, dự định qua đêm ở Yard, có chuyện gì xảy ra ở New York à?”

Cha Tony nghiến răng nói: “Không, nhưng có thể con đang gặp rắc rối nghiêm trọng. Giáo hội nhận được tin Vidar đã cử rất nhiều người đến New York. Mục tiêu có khả năng là con.”

Đỗ Duy liếc mắt: “Khoảng bao lâu nữa chúng sẽ đến New York?”

Cha Tony trả lời: “Cùng lắm là 1 ngày … chờ đã, con muốn làm gì? Cha bảo con đừng quay lại New York trong lúc này, hãy trốn đi một thời gian. Trời mới biết lũ mất trí nàysẽ làm gì.”

Đỗ Duy đột nhiên nở nụ cười: “Con sẽ.”

Vừa nói hắn vừa thò tay vào áo gió, xoa xoa mặt nạ, nụ cười càng thêm ác hiểm…

…

Tại Thụy Sĩ, trời cũng mưa rất to.

Tầng hầm của trụ sở chính của Giáo hội Twilight.

Hannibal trong bộ vest đang thưởng thức bữa tối trong phòng.

Gan của động vật được nấu chín…

Gã là một người rất tỉ mỉ, bàn ăn bằng gỗ nguyên khối, bộ đồ ăn cao cấp, cách bài trí của cả căn phòng, đơn giản song vẫn lộ vẻ sang trọng. Kèm theo tiếng nhạc du dương.

Hannibal đặt dao nĩa xuống, lấy khăn ăn ra và lau nước thức ăn thừa trên khóe miệng, nở một nụ cười đặc trưng.

Gã quay đầu lại, nhìn vào bóng tối trong góc: “Cô có muốn ăn tối với tôi không? Cô Corvi.”

Bóng dáng một người phụ nữ từ từ hiện ra.

Đây chính là người phụ nữ đã đưa James về Giáo hội Twilight, Corvi bước ra với vẻ mặt lạnh lùng: “Hannibal, cậu có biết mình đang làm gì không?”

Hannibal cười và nói: “Thưa bà, tại sao bà lại tức giận như vậy?”

Corvi nói một cách mỉa mai: “Đừng giả dối nữa. Cậu nực cười như một thằng hề. Tôi đã điều tra vụ mất tích của Depp, là cậu đã giết hắn.”

Hannibal liếm môi: “Trí tuệ của bà làm tôi ngạc nhiên… Nhưng bà biết không, tôi rất ngạc nhiên khi bà là người đầu tiên phát hiện ra điều này.”

Trên thực tế, gã không hề giấu giếm tin tức về chuyện này.

Không cần phải điều tra gì cả, chỉ cần phân tích sẽ biết rằng gã đã làm điều đó.

Nhưng Giáo hội Twilight không vạch trần vấn đề này. Chỉ có Hannibal và một số người biết nguyên nhân sâu xa.

Vì vậy, Corvi cau mày nói: "Tại sao không thể là tôi? Cậu biết có người sẽ phát hiện bí mật của cậu, cho nên cậu ở đây chờ người tìm mình?"

Hannibal khẽ mỉm cười, đứng lên giang hai tay ra: "Cái này cũng không quan trọng, thưa bà, nghe đi… âm nhạc tuyệt vời làm sao. Tôi luôn nghĩ rằng âm nhạc có thể gửi gắm cảm xúc của con người, nó sẽ giúp con người thư giãn, cũng sẽ làm cho thức ăn trở nên tuyệt vời hơn."

Giây tiếp theo, gã búng tay, đèn trong phòng đột ngột mờ đi.

…

Hơn mười phút sau.

Hannibal bước ra khỏi phòng, che miệng kinh tởm, hình như khá buồn nôn…

"Lần sau, tôi nên nghe những bản nhạc nhẹ nhàng."

Vừa nói, gã thâm ý liếc nhìn một góc vắng gần đó, rồi chậm rãi nói: "Tôi đã làm xong mọi việc cần làm. Bây giờ tôi phải tạm thời rời khỏi Giáo hội Twilight, rồi liên lạc với Giáo phái Vidar."

Như gã tưởng tượng, không có phản hồi nào …

Nhưng vậy là đủ…

Hannibal bước đi, dưới ánh đèn mờ ảo, bóng của hắn bị kéo ra rất dài, hơn nữa có vẻ vì sự cố ánh sáng, 2 cái bóng xuất

hiện…

Chương 297: Cho Vidar niềm vui bất ngờ

Ngày 10 tháng 6.

Vào lúc 3 giờ sáng, Tom chở Đỗ Duy đến khách sạn ở trung tâm Yard.

OK……

Hắn đã từ bỏ ý định chiêu đãi Đỗ Duy, vì vậy vô cùng tiếc nuối.

Ở trong phòng khách sạn. Sau khi tắm xong, Đỗ Duy mặc áo choàng tắm ngồi ở trên giường, lấy smartphone ra, gửi một tin nhắn cho bạn gái Alexis.

Trước đó hắn đã dặn Alexis nếu mình không gửi tin nhắn cho cô, cô đừng bao giờ cố liên lạc với hắn. Alexis không chịu, Đỗ Duy khuyên mãi, cô mới đồng ý.

Tin nhắn rất ngắn gọn: Em đã ngủ chưa?

Sau khi gửi đi, hắn đột nhiên có chút xấu hổ.

Bây giờ là 3 giờ sáng, bạn gái của mình không có thói quen thức đêm, nên chắc cô ấy đã ngủ mất rồi.

Nhưng tại thời điểm này, tiếng ù ù vang lên…

Một tin nhắn văn bản nhanh chóng đáp lại.

Alexis: Đồ xấu xa, em nghĩ anh ngủ được à?

Sau đó, một tin nhắn văn bản khác gửi tới: Đồ xấu xa, giờ anh đang ở đâu? Anh đang gặp nguy hiểm? Khi nào anh mới về, em nhớ anh nhiều lắm…

Đỗ Duy sững sờ nhìn nội dung tin nhắn.

Hắn ôm chặt trái tim mình, cảm nhận được nhịp tim đập, trong mũi đột nhiên có chút cay cay.

Alexis không có thói quen thức khuya, nhưng giờ…

Nói không cảm động là giả.

Vì vậy, hắn trả lời: Nghỉ ngơi sớm nha, anh yêu em.

…

Vào lúc này ở New York.

Ở nhà của Alexis, cô đang nằm trên giường, nghiến răng giận dữ đập vào cái gối.

Trên màn hình smartphone hiển thị tin nhắn cuối cùng của Đỗ Duy.

Từ ngày 9 hôm qua - ngày 10, 2 ngày liền cô không ngủ được, cô giữ smartphone bên người, vô cùng mong chờ tin tức của Đỗ Duy, kết quả là cái này đây?

“Khi thượng đế tạo ra anh, ông ấy chỉ cho anh IQ, không cho anh EQ sao?”

Alexis không thể không gửi lại một tin nhắn cho Đỗ Duy: F*ck!

Sau đó, cô ấy ném smartphone sang một bên, rồi ngủ thiếp…

Ở nơi khác.

Đỗ Duy nhìn tin nhắn mới nhận được, bèn gãi đầu.

“Mình lại làm em tức giận sao?”

“Đâu có, mình khuyên em ngủ sớm, lại thêm một câu anh yêu em…”

“Quên đi, ngày mai mua thêm hoa là được…”

Đối với Đỗ Duy, lý tính của hắn cho phép hắn đối mặt với bất kỳ ai cũng rất dễ dàng.

Nhưng khi liên quan đến khía cạnh tình cảm, thì có hơi khó hiểu đối với hắn.

“Có lẽ mình nên tìm Tom hoặc Cha Tony để tìm hiểu thêm. Họ biết rõ phụ nữ hơn mình.”

Đỗ Duy trầm ngâm nói, quay đầu lại bắt đầu sắp xếp đồ đạc.

Chốc lát sau…

Mặt nạ, chiếc ô đen mới cướp được, và những thứ khác được Đỗ Duy đặt lên giường, trông rất lộn xộn.

Chiếc Đinh Thánh đã được sử dụng.

Hắn thiếu một phương tiện hữu dụng để giải quyết Hunter, nhưng lại thêm vào một bức tranh sơn dầu quái dị.

Nhìn cánh cửa được vẽ trên bề mặt sơn dầu, vẻ mặt của Đỗ Duy có chút kỳ quái.

“Tranh sơn dầu do con người vẽ, tức là từ cách đây rất lâu, có người đã nhìn thấy cánh cổng địa ngục rồi vẽ nó…”

“Không biết người vẽ nó, có phải là người chế tạo mặt nạ trong miệng của Giáo hội Vanity hay không.”

“Mà rất nhiều năm trước, một Người Đuổi Quỷ tóc vàng, mang theo bức tranh và đồng hồ cổ…, đã chết trong một nhà thờ ở ngoại ô Thành phố New York, tiền thân của Bệnh viện Tâm thần Hill.”

“Theo lý thuyết, thứ này chắc cùng loại với đồng hồ cổ và mặt nạ. Nó chứa một vật có chữ, nhưng mình lại không tìm thấy gì cả.”

Trước đó, Đỗ Duy rất kiêng kỵ bức tranh sơn dầu này.

Đồng hồ cổ giam chiếc nhẫn khắc chữ Val…

2 chiếc mặt nạ thì nhốt trâm cài áo bằng vàng khắc chữ K.

Nhẫn và trâm cài vàng đều là môi giới lan truyền lời nguyền của nữ tu.

Mấu chốt nhất là chúng đã hoàn toàn vô dụng, không có cách nào đối phó với ác linh, cũng không có tác dụng gì khác, chỉ làm nhiễm nguyền rủa.

Nhưng hiện tại, Đỗ Duy không tìm thấy đồ vật nào bị giam cầm trong bức họa, cũng không tìm thấy dấu vết của chữ trên bức họa.

“Hay là ai đó đã lấy đồ trong tranh?”

Đỗ Duy nói xong, cuộn bức tranh lại, cất vào ba lô. Thứ này hoàn toàn không thấm nước, thậm chí không nhăn. Vì vậy, hắn không quan tâm liệu nó có bị hư hao gì không.

Sau khi làm điều này, Đỗ Duy lại nhìn lá Joker và mặt nạ.

Vì Cái Bóng được biến thành một ác linh đeo mặt nạ, nó sẽ trở lại mặt nạ cho dù có đi đâu chăng nữa.

Một khi được Đỗ Duy sử dụng, Cái Bóng sẽ xuất hiện vô điều kiện.

Nhưng lần này, Cái Bóng dường như không có khả năng rời đi, dường như có thứ gì đó vây trong chiếc mặt nạ.

Toàn bộ mặt nạ toát ra một loại hơi thở quỷ dị, khiến người ta cảm thấy khó chịu, buồn nôn.

Và lá bài joker đặt bên cạnh, không biết từ bao giờ, nó cũng thay đổi một cách kỳ lạ. Một nửa của toàn bộ lá bài chuyển sang màu đen, như thể bị nhuộm màu.

Đỗ Duy biết đây chính là tà linh trong lá Joker đang đồng hóa Cái Bóng. Sẽ không lâu nữa trước khi nó thành công.

Vào thời điểm đó, nó sẽ tấn công mình.

Sẽ rất tệ…

Trong một thời gian dài, lá Joker và ác linh mặt nạ có thể khống chế là thủ đoạn mạnh nhất của Đỗ Duy để đối phó với những ác linh.

Cái giá phải trả cho việc ước nguyện đều do ác linh mặt nạ gánh, cho dù là tiền bối của Cái Bóng hay nó hiện tại, đều có tác dụng rất lớn.

Cộng với đồng xu hên xui.

Đỗ Duy đã hoàn toàn thành thạo các kỹ xảo gian lận then chốt. 3 vật phẩm khác nhau, có thể kết hợp, để đạt được kết quả bất ngờ.

Nhưng giờ đây, lá bài Joker ước nguyện chỉ có thể sử dụng một lần nữa, và Cái Bóng đang bị tà linh đồng hóa.

Thủ đoạn mạnh nhất của Đỗ Duy sẽ sớm bị phế…

“Không thể để Cái Bóng cứ chết như vậy, sau này có thể mình sẽ cần sử dụng nó.”

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút phức tạp.

Mặc dù bây giờ hắn có khả năng đánh dấu, nhưng ác linh được đánh dấu sẽ không có thiện ý với hắn. Ngược lại, Cái Bóng rất đáng tin cậy.

Một ác linh luôn lì lợm muốn giết mình, lại bị tự tay mình biến thành ác linh mặt nạ, trở thành một con chó dữ vô hại.

“Hi vọng người của Vidar sẽ sớm tới, nếu không, Cái Bóng sẽ không chống đỡ được bao lâu…”

Đỗ Duy hít sâu một hơi, cất hết mọi thứ rồi nhắm mắt lại.

Để thoát khỏi sự đồng hóa của các tà linh, phương pháp thực sự rất đơn giản.

Chỉ cần làm cho nó mạnh hơn.

Nhưng cách Cái Bóng trở nên mạnh mẽ hơn là giết người. Càng giết nhiều người, nó sẽ khủng bố hơn…

Nhưng mà, Đỗ Duy không thể để cho Cái Bóng giết người bừa bãi, nếu không, chỉ khiến nhân tính của hắn mất sạch.

Con người được gọi là con người bởi vì họ có thiện và ác.

Đỗ Duy không có chút thiện lương, nhưng hắn không muốn làm cho mình trở nên ác độc hơn.

…

Sáng sớm, sau khi Đỗ Duy rời khỏi phòng ở khách sạn, hắn đến một đại lý cho thuê xe hơi gần đó.

Hơn mười phút sau, 1 chiếc Volkswagen đã lái ra khỏi cửa hàng cho thuê xe và chạy đến New York.

Hắn dự định sẽ bí mật trở lại New York để gây bất ngờ cho lũ Vidar.

Chương 298: Nghiên cứu tình hình trước

Tại Nhà thờ Bắc Brook.

Đám người Harry và Cha Tony đang ở trong nhà thờ. Vẻ mặt của mọi người đều rất nghiêm túc.

Vidar chuẩn bị cử người đến New York để báo thù Đỗ Duy.

Lý do rất đơn giản, Đỗ Duy đã phá vỡ kế hoạch của chúng, đóng cánh cửa kia lại.

Suy nghĩ của tà giáo đồ đều rất cực đoan, chúng bị mù quáng bởi đức tin, và chúng cũng là những phần tử nguy hiểm nhất trên thế giới.

Theo kinh nghiệm của giáo hội khi đối phó với chủ nghĩa Vidar trước đây, những kẻ mất trí này có khả năng sẽ tiến hành hiến tế ở New York, để cho toàn bộ New York rơi vào hỗn loạn.

Cả đám người Harry, và Cha Tony đều biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Vì vậy, Harry mở miệng trước, nói: “Giáo hội sẽ cử người đến, nhưng nhanh nhất cũng phải tối nay, lũ tà giáo đồ Vidar sẽ đến sớm hơn.”

Khi nghe điều này, Cha Tony trả lời: “Chúng tôi đã hợp tác với quan chức địa phương. Đừng quá lo lắng về điều này, rất nhiều tuyến đường cao tốc đã được điều tra nghiêm ngặt. Nếu có yếu tố khả nghi, các quan chức ở New York sẽ đưa họ đi điều tra.”

Giáo hội có mối quan hệ sâu sắc với chính phủ và một số nhà tài phiệt lớn.

Giáo hội chuyên giải quyết các sự kiện ác linh, trong khi chính phủ có lực lượng an ninh địa phương, tức là các cảnh sát như Tom.

Rốt cuộc, bên chính phủ vẫn sở hữu lượng lớn vũ khí.

Đối phó với những tà giáo đồ, đương nhiên phía chính phủ hành động là hữu hiệu nhất.

Tất nhiên, họ cũng biết rằng Vidar không phải là một giáo phái đơn giản, tổ chức này có khả năng tạo ra ác linh, mặc dù những ác linh này tương đối yếu.

Dù sao đi nữa, đó không phải là thứ mà người bình thường có thể giải quyết.

"Vậy nên chúng ta vẫn phải chờ người của giáo hội đến xử lý."

Cha Tony nói với đám người Harry, sau đó nói tiếp: "Đương nhiên mấy em cũng phải hợp tác với chính quyền địa phương để đối phó với một vài Giáo chủ của phái Vidar. Những người phụ nữ điên rồ đó ít nhiều cũng nắm được một số phương pháp quái gở."

Đám người Harry trịnh trọng gật đầu: "Xin cứ yên tâm, đây là việc chúng ta nên làm."

Lúc này, Homill lại hỏi: "Mr. Đỗ Duy đâu? Mục tiêu của Vidar là anh ấy."

Cô ấy đang nói đến lý do Vidar vội vã đến New York là để giết Đỗ Duy, chúng không cần biết vị trí chính xác của Đỗ Duy. Chỉ cần chúng tiến hành giết chóc ở New York, nếu Đỗ Duy có tinh thần trách nhiệm, chắc chắn sẽ quay về.

Khi đó, chúng sẽ nhắm vào Đỗ Duy và giết hắn.

Cha Tony thở dài: “Chắc cậu ấy giờ đã ở Yard. Hôm qua, sĩ quan Tom đưa anh ấy đến một khách sạn để nghỉ ngơi, nhưng một giờ trước, Tom nói với tôi rằng cậu ấy đã rời đi.”

Lúc nói điều này, giọng điệu của Cha Tony rất bất lực, và sự kính trọng đến từ nội tâm.

Theo như “hiểu biết” của ông về Đỗ Duy, người đàn ông này rất có tinh thần trách nhiệm, nghĩa khí rất lớn, giống như thánh nhân, luôn đi đầu trong lúc nguy hiểm.

Trong lịch sử của giáo hội không phải không có những người như vậy, nhưng họ đều là những vị thánh được nhà thờ nuôi dưỡng từ nhỏ, và có niềm tin vô cùng vững chắc.

Mà Đỗ Duy …

Cha Tony thở dài: “Cậu ấy là Người Đuổi Quỷ giỏi nhất mà tôi từng gặp.”

Homill nói bằng giọng điệu phức tạp: “Vậy anh ấy sẽ trở lại New York?”

Cha Tony gật đầu và nói: “Rất có thể, nhưng theo những gì tôi biết về cậu ấy, cậu ấy làm chuyện gì cũng đều có kế hoạch. Cậu ấy sẽ lựa chọn một thời cơ thích hợp, rồi trở về đối phó với Vidar.”

Tuy nhiên, khi ông vừa nói xong, điện thoại trong nhà thờ bất ngờ đổ chuông.

Tiếng chuông rất gấp.

Cha Tony vội vàng chạy đến và nhấc máy, một câu nói từ đầu dây bên kia làm thay ông tái xanh mặt.

“Đám người Vidar đã đến New York.”

…

Ở một nơi khác.

Trong quán cà phê đối diện với phòng khám tư vấn.

Đỗ Duy ngồi bên cửa sổ, vừa uống cà phê vừa nhìn vào phòng khám tư vấn trong màn mưa.

Chính xác mà nói, đó là ngôi nhà của Roy ở sát vách…

Đã hơn nửa tháng trôi qua kể từ khi người hàng xóm Roy, một tà giáo đồ, bị giết.

Vành đai cách ly ban đầu đã bị dẹp hết, dĩ nhiên chưa bán được nhà vì có người chết.

Lúc này trước cửa nhà Roy, một chiếc ô tô màu đen đang đậu.

Nhìn từ xa, cả cỗ xe dường như chật ních người, ước chừng 4 người, nhưng không có ai xuống xe.

Một lúc lâu sau, chiếc xe quay đầu phóng đi rồi hòa vào dòng xe cộ trên đường.

Có vẻ như đang nhìn thứ gì đó.

Đỗ Duy đặt ly cà phê xuống, cầm chiếc ô đặt sang một bên, bước nhanh ra ngoài.

Người luôn có những suy nghĩ kỳ quái.

Khi giẫm phải bẫy, sẽ luôn có ấn tượng sâu sắc về việc bị sập bẫy.

Hơn nữa, sẽ có thói quen quay trở lại nơi đã từng bị sập bẫy.

Vì vậy, khi Đỗ Duy trở về New York, hắn đã ngồi trong quán cà phê, nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi sự xuất hiện của lũ Vidar.

Tuy nhiên, rõ ràng lũ Vidar lần này khôn hơn nhiều, không liều lĩnh như lần trước, chắc chuyện thiệt hại 20 giáo đồ đã khiến chúng đề cao cảnh giác.

Sau khi Đỗ Duy rời khỏi quán cà phê, hắn lái chiếc sedan Volkswagen mà mình thuê, đi theo đám người Vidar suốt một quãng đường.

Nhưng hắn không bám sát, tránh để ngăn đối phương phát hiện ra mình.

Hắn vừa lái xe, vừa nghĩ thầm: Những người của Giáo phái Vidar đã xuất hiện ở New York, vừa đến đã nhắm mục vào mình, đầu tiên là tại phòng khám.

Tuy nhiên, lũ điên này cũng biết rằng mình không có mặt ở New York.

Vì vậy, có khả năng chúng sẽ làm điều gì đó để buộc mình phải xuất hiện.

Đương nhiên, có thể cũng chỉ để trút giận trả thù.

Mình chỉ cần tìm ra điểm tập trung của chúng, trước khi chúng hành động, chơi chết chúng.

…

Khoảng hơn một giờ sau.

Chiếc xe do lũ Vidar lái vào một chung cư hẻo lánh.

Xung quanh là những dãy nhà hai tầng, phố xá đổ nát và không có nhiều tiện ích giải trí, chỉ lác đác vài cửa hàng và một siêu thị cỡ vừa.

Đỗ Duy đậu xe ở cổng của chung cư, không lái vào.

Trước tiên hắn phải xác định Giáo phái Vidar đã cử tới bao nhiêu người, bước lên trước họ.

Tìm được trạm bảo vệ trong chung cư.

Đỗ Duy gõ cửa sổ, nhân viên bảo vệ đang ngủ say bên trong bị hắn đánh thức.

Người bên kia tỏ ra rất khó chịu: “Thằng nhãi ranh, quấy rối giấc ngủ trưa của người khác ngủ là chuyện rất thô lỗ.”

Nhưng ngay sau đó, một tờ tiền mặt đã xua tan sự khó chịu của đối phương, khiến thái độ của tên bảo vệ đột nhiên trở nên thân thiện: “Xin chào anh, em có thể giúp gì cho ông anh?”

Đỗ Duy nói: “Tôi muốn biết về sự tình hình xuất/nhập trong chung cư của bạn.”

Nhân viên bảo vệ nghi ngờ hỏi: “Thưa anh, việc này liên quan đến quyền riêng tư của cư dân trong khu phố. Em không thể giúp được cho ông anh.”

Đỗ Duy lấy ra một tờ tiền khác, nhẹ giọng nói: “Tôi không cần thông tin chính xác. Tôi chỉ cần biết gần đây có ai mới vào ở trong chung cư này không thôi.”

Bảo vệ liếm môi: “OK, nể tình anh chơi đẹp.”

Sau đó, gã lục tung phòng bảo vệ, lấy ra một quyển sổ, và lật nhanh các trang, đếm xong, gã đáp: “Quái lạ, sao 2 ngày nay lại có tới hơn 50 người mới chuyển đến. Lại toàn là phụ nữ.”

Đỗ Duy nghe vậy, cảm thấy hơi thất vọng: “Sao lại ít như vậy…”

Chương 299: Mr. Đỗ Duy, một công dân nhiệt tình

"Thưa anh, anh nói ít quá cái gì vậy…"

Nhân viên bảo vệ không nghe rõ lời của Đỗ Duy, cho rằng hắn đang phàn nàn.

Đỗ Duy nhíu mày, nói với nhân viên bảo vệ: "Không có chuyện gì, cám ơn sự hợp tác, hẹn gặp lại."

Nói xong hắn quay lưng bỏ đi.

Gã bảo vệ vò đầu bứt tai, nhìn Đỗ Duy đang đi dưới mưa, lẩm bẩm: "Thật là một người kỳ quái, quên đi, kệ hắn."

…

Như Đỗ Duy đã nói, số người Vidar cử tới khá ít, cho dù hơn 50 người đều là tà giáo đồ của Vidar.

Mối hận thù giữa hắn và Giáo phái Vidar không phải ngày một ngày hai.

Đỗ Duy hiểu rõ cách hành động của Vidar, hơn 20 người đã chết gián tiếp hoặc trực tiếp trong tay của hắn.

Mặc dù Vidar là một giáo phái, nhưng không thể để hắn buông lỏng cảnh giác, chỉ phái 50 người đi giết hắn.

Rốt cuộc, lần này là Đỗ Duy xung phong đi đầu, với tư cách là Phó Tài Phán của giáo hội, đã tự mình phá hoại kế hoạch của Vidar.

Mặc dù hắn không nghĩ tỷ lệ thành công của kế hoạch của Vidar là cao…

Nhưng nói thế nào đi nữa, phải có hàng trăm người đến mới đúng, không kể những tà giáo đồ cấp Giáo chủ như Ruth.

"Ở nơi khác, chắc chắn còn có người của Vidar. Mình phải chờ đợi cơ hội, để mọi thứ có thể phát triển theo hướng mình muốn."

Đỗ Duy ngồi trong xe, yên lặng suy nghĩ.

Mục đích hiện tại của hắn rất đơn giản, dùng quy luật giết chóc của Cái Bóng để giết lũ tín đồ của Giáo phái Vidar.

Một là cảnh báo Vidar để lũ đàn bà điên này dừng lại một thời gian.

Thứ hai, đó là giúp đỡ Cái Bóng. Cái Bóng chỉ có thể chiến đấu chống lại tà linh trong lá bài Joker nó trở nên mạnh hơn, nếu không, khi các tà linh đồng hóa Cái Bóng, hắn sẽ là người xui xẻo tiếp theo.

Điều quan trọng nhất là, giờ dù Cái Bóng có mạnh mẽ đến mức nào cũng không thể tạo ra bất cứ sóng gió gì.

Khiến nó luôn chống đối tà linh, dù có kém hơn tà linh một bậc, chỉ cần duy trì trong phạm vi có thể kiểm soát.

"100 người chắc chắn Cái Bóng không giết nổi, nhưng 50 người thì không đủ…"

Đỗ Duy nghĩ về số người sẽ bị giết, rồi lấy mặt nạ ra.

Quy luật giết người của Cái Bóng có mức độ lan truyền rất rộng.

Chỉ cần nhìn thấy ảnh của nó, hoặc nhìn vào mắt nó, là đủ để trở thành mục tiêu của nó.

Đỗ Duy có thể đeo mặt nạ, khoác lên mình lớp vỏ của Cái Bóng, trực diện đối đầu với Giáo phái Vidar. Nhưng làm như

thế có phần lố, rất dễ dàng để Giáo phái Vidar phát hiện ra rằng mọi thứ đều do hắn gây ra.

Nói trắng ra, hắn muốn để chuyện này biến thành một tình huống đột phát.

Với tiền đề rằng không ai biết rằng hắn đã trở lại New York, giải quyết lũ tà giáo đồ của Vidar.

Sau đó, vào giây phút cuối cùng, với tư cách là người phụ trách sự kiện ác linh ở thành phố New York, hắn mới xuất hiện, tạo thành ảo tưởng rằng sau khi chuyện xảy ra hắn mới về đến…

"Cái Bóng không thể rời mặt nạ quá xa, vì vậy nếu mình lợi dụng điều này, nó thực sự có thể gây ra hiện tượng người truyền sang người."

"Chỉ cần một tín đồ của Giáo phái Vidar trở thành mục tiêu của Cái Bóng, Cái Bóng không thể ngay lập tức giết chúng. Sẽ tạo điều kiện cho chúng tiếp xúc với nhau, nhưng mình phải đảm bảo có thể kiểm soát được chuyện này."

Đỗ Duy nói như vậy bằng giọng điệu kỳ lạ.

Nếu không khống chế được, để cho người của Vidar tiếp xúc với người khác, thì Cái Bóng có thể VỪA giết tín đồ của Vidar, vừa giết những người vô tội.

Điều đó sẽ khiến mọi thứ trở nên rắc rối hơn…

"Mình phải chúng hoảng loạn, rồi tập trung lại với nhau… song trước đó, mình phải biến ít nhất một trong số chúng trở thành mục tiêu của Cái Bóng."

Nghĩ vậy, Đỗ Duy lấy smartphone ra và gọi cho cảnh sát ở Thành phố New York.

"Tôi muốn tố cáo, có kẻ đang tụ tập bất hợp pháp…"

…

Tình hình gần đây của Vidar không quá lý tưởng.

Trụ sở chính của họ không phải ở New York, mà là ở Châu Âu.

Nhưng khi nói đến tín ngưỡng tôn giáo, xung đột giữa Vidar và giáo hội chưa bao giờ chấm dứt.

Thành phố Massas cũng có bóng dáng của chúng, chúng đã bắt đầu lên kế hoạch ở Sikelin từ vài tháng trước, cộng với sự cố hỏa hoạn ở Bệnh viện Phụ sản Maria ở Essegrin hai mươi năm trước.

Vidar đã làm được rất nhiều việc, nhưng gần đây chúng rất xui xẻo, liên tục thất bại. Nếu không phải chuyện nghiên cứu tạo ra ác linh sắp đạt được thành công, chắc chúng đã dự định rút lực lượng về châu Âu.

Fiona nhờ vào tình huống này, mới được thăng chức làm Giáo chủ của Vidar.

Thế chế của Vidar rất dị dạng.

Mối quan hệ giữa cấp trên, cấp dưới có hình kim tự tháp, người trên không chết, người dưới không bao giờ có thể lên nắm quyền.

Đây là một tổ chức dị dạng ràng buộc tất cả tà giáo đồ với tín ngưỡng vặn vẹo.

Fiona gia nhập Giáo phái Vidar cùng lượt với Ruth từ nhiều năm trước, Ruth trở thành Giáo chủ sớm hơn cô ta. Còn cô ta chỉ có thể trở thành một tà giáo đồ lâu năm, không thể leo cao thêm nữa.

Trong khu chung cư hẻo lánh, và cũ xưa này.

Ở tầng hai của chung cư, có mùi máu tanh nồng nặc trong căn phòng cạnh cửa sổ.

Mười mấy nữ tu sĩ trẻ tuổi lặng lẽ đứng phía sau Fiona, nhìn Giáo chủ cầm một con dao ngắn, rồi liên tục đâm xuyên qua cơ thể của một kẻ vô gia cư gầy gò.

Vẻ mặt của mọi người đều rất hào hứng, trong số đó có một người phụ nữ, mặc quần áo ở nhà, trông khá lôi thôi.

Rõ ràng là ả này vừa mới gia nhập Vidar, có thể là trong hai ngày gần đây.

Tiếng đau đớn rên rỉ không ngừng vang lên. Tay chân của người đàn ông vô gia cư bị trói, tất cả dây chằng, và lưỡi đều bị cắt đứt.

Bên dưới cơ thể của kẻ vô gia cư, khắc hoạ biểu tượng ngôi sao 6 cánh.

Ở mỗi góc, đều được đặt một vật máu me be bét, lần lượt là lưỡi, ngón trỏ bàn tay phải, mắt, tai và ruột non…

Fiona nghiêm nghị dùng dao găm cắt mở các cơ xung quanh trái tim của kẻ vô gia cư, khéo léo móc trái tim ra và đặt nó trên góc cuối cùng của biểu tượng ngôi sao 6 cánh.

“Ca ngợi Vidar…”

Khi cô ta nói xong, kẻ vô gia cư mới vô cùng đau đớn tắt thở, nhưng đôi mắt đỏ ngầu của hắn trợn to. Nếu nhìn kỹ, có thể thấy sự căm thù và oán độc tột cùng.

Các tín đồ đứng sau Fiona cúi đầu và đặt tay lên ngực, như thể đang thực hiện một nghi lễ cao quý, bắt đầu tụng những giáo lý của Vidar bằng giọng như đang mê sảng.

“Sinh mệnh khiến con người đau khổ. Chỉ có cái chết là vĩnh cửu. Hãy trở về trong vòng tay của Vidar, và ở bên Ngài…”

Fiona cũng đang tụng kinh, song cô ta vừa tụng niệm, vừa lấy ra một con bù nhìn và nhét nó vào cơ thể của kẻ vô gia cư để thay thế trái tim.

Cô ta đang thực hiện một nghi lễ, giết người vô tội và tạo ra một Ác Thi mạnh mẽ và hoàn hảo hơn …

Nhưng đúng lúc này…

Đột nhiên, một tiếng chuông cửa vang lên, cắt ngang tiếng tụng niệm của mọi người.

Fiona vô cảm nhìn về phía tà giáo đồ mặc quần áo trong nhà, kẻ sau lập tức tái mặt: "Có thể là con mụ hàng xóm chết tiệt, giờ em lập tức đuổi mụ ta đi."

Fiona thờ ơ nói: "Rowling, đây là nhà của em, đừng quá hoảng sợ, nếu không sẽ gây ra phiền phức không đáng có."

Người phụ nữ tên Rowling vội nói: "Vâng, thưa Giáo chủ."

Nói xong, ả ta vội vã rời khỏi phòng và đi xuống cầu thang.

Rowling tức giận bước đi, chết tiệt … Nếu thực sự là con mụ hàng xóm đó, tối nay sẽ để nó hiến tế cho Vidar…

Nhưng khi ả ta vừa đến cửa, qua lỗ mắt mèo, thứ mà ả nhìn thấy là một người đàn ông mặc áo có mũ trùm, đeo khẩu trang, tay cầm một tờ giấy A4 có in một bức ảnh đen trắng kỳ lạ.

Đó là thông báo tìm người mất tích…

Chương 300: Mắt đỏ

“Chào em, bạn của anh bị mất tích. Em đã từng nhìn thấy bạn của anh chưa?”

Trước cửa nhà của Rowling, người đàn ông đeo mặt nạ không nhìn rõ mặt mũi, có vẻ đang rất lo lắng.

Hắn đứng dưới mưa, cầm một chiếc ô đen, trông rất tiều tuỵ.

Điều này khiến cho sự tức giận của Rowling tắt lịm.

Không phải cô ta có ý tốt, mà là Vidar vừa mới giết chết một kẻ vô gia cư vô tội, đã có người tới cửa, hỏi thăm về người mất tích.

Rowling mới gia nhập Vidar chỉ trong vài ngày gần đây, ả ta chưa được rèn luyện đến mức vô cảm.

Vì vậy, ả có chút bối rối.

“Tôi chưa từng thấy bạn của anh, anh đi hỏi người khác đi.”

Giọng Rowling hơi gắt, cô ấy sốt ruột xua tay về phía người đàn ông.

Người đàn ông không bỏ cuộc, nói với giọng van nài: “Xin hãy xem kỹ thông báo người mất tích. Bạn của anh mất tích rất lâu rồi, anh đang cố tìm kiếm.”

Rowling to tiếng: “Tôi đã xem rồi. Bức ảnh đen trắng của bạn cậu rất mờ, tôi không thể nhìn ra được là ai, và tôi cũng không muốn giúp anh.”

Vừa nói, cô vừa liếc nhìn thông báo người mất tích.

Ảnh in trên giấy rất mờ, chỉ có thể nhìn thấy một Cái Bóng, và một đôi mắt trống rỗng.

Điều này khiến vẻ mặt của Rowling trở nên rất xấu xí, cô nghĩ đến kẻ vô gia cư đã bị hiến tế ở tầng 2. Ánh mắt dường như có phần tương tự, đều cho người ta cảm giác rất tồi tệ.

Người đàn ông dường như đã từ bỏ hỏi tiếp, khàn giọng nói: "Rất xin lỗi đã làm phiền em, anh sẽ đi ngay."

Rowling nhìn người kia rời đi, nhìn quanh rồi đóng cửa lại cái rầm, sau khi chắc chắn rằng không có ai quấy rầy.

…

Trong cơn mưa. Nước mưa đục ngầu đọng lại trên mặt đất rồi đổ xuống cống tạo thành dòng xoáy nhỏ.

Tách……

Đỗ Duy dùng zippo đốt thông báo tìm người mất tích, sau khi đốt nó cháy chỉ còn một mẩu nhỏ, hắn bèn ném nó xuống nước.

"Tính toán thời gian, chắc cảnh sát ở New York cũng sắp tới rồi."

Giọng của hắn hơi lạ, trước khi giả trang thành như vậy, hắn đã gọi cho cảnh sát thành phố New York tố cáo có người tụ tập bất hợp pháp, còn nói thêm hắn nghi ngờ đám người này có thể là tà giáo đồ.

Với tình hình hiện giờ, cảnh sát thành phố New York không thể không coi trọng.

Việc hắn phải làm tiếp theo chỉ cần chờ đợi…

Có một điều, từ khi bắt đầu chuẩn bị, đến khi bắt đầu bạo phát, phải mất một thời gian.

Nhưng cuộc gọi tố cáo của hắn sẽ tăng tốc thời gian bạo phát.

…

Ở phía bên kia, Rowling đã trở lại tầng hai của căn hộ.

Tất cả tà giáo đồ đều quay đầu nhìn về phía ả ta, Giáo chủ Fiona lạnh lùng hỏi: “Bên ngoài là ai?”

Rowling vội trả lời: “Đó là một người lạ. Anh ấy có một người bạn đang mất tích, cầm thông báo đi tìm người đi hỏi từng ngôi nhà.”

Khi Fiona nghe thấy điều này, mặt của cô ta đột nhiên trở nên u ám.

Cô ta quay đầu liếc nhìn xác chết trên mặt đất, lúc này toàn bộ cái xác đã trải qua một số thay đổi kỳ lạ, gầy hơn trước, giống như bị mất nước.

“Chúng ta vừa hiến tế một người vô gia cư, đã có người tìm tới cửa. Tuy rằng là thông báo mất tích, nhưng luôn cảm thấy có gì đó rất không đúng.”

Fiona xoay người nhìn chằm chằm Rowling: “Em không nói điều không nên nói chứ?”

Rowling sửng sốt, run rẩy nói: “Thưa Giáo chủ, em không có nói gì cả, em đã đuổi anh ấy đi.”

Trong khi nói, những tà giáo đồ khác đã im lặng vây quanh ả ta. Mang theo sự dò xét, và cảnh giác.

Rowling biến sắc, ả cảm thấy hơi hối hận vì đã gia nhập Giáo phái Vidar, ả biết rất rõ giáo phái này đáng sợ như thế nào.

Một khi khiến họ khó chịu, rất có thể sẽ bị giết và hiến tế cho Vidar.

Vì vậy, ả vội vàng giải thích: “Xin hãy tin em, em thực sự không nói gì hết. Hơn nữa kẻ vô gia cư này chính là do em gạt tới, em nào dám phản bội lại giáo phái Vidar.”

Fiona nhìn sâu vào ả ta, rồi nói: “Em đừng sợ. Tín đồ của Giáo phái Vidar đều đáng tin. Ta không nghi ngờ em, nhưng giờ chỉ là một giai đoạn phi thường. Chắc em hiểu.”

“Cảm ơn ngài đã tin tưởng.”

Rowling thở phào nhẹ nhõm, ả biết mình ổn rồi.

Lúc này, Fiona nở một nụ cười nhân hậu, giọng điệu dịu đi: “Ca ngợi Vidar, em là một tín đồ sùng đạo, ý nguyện của Vidar là ý nguyện của em, và tất cả chúng ta là một thể thống nhất.”

Cô cảm thấy nên cho tín đồ mới gia nhập Vidar này chút thân thiện.

Vì thế, Fiona ân cần hỏi một câu: “Đôi mắt của em hơi đỏ. Em sợ hãi ta sao?”

Rowling định gật đầu, bèn vội vàng lắc đầu nói: “Chắc là do gần đây em không nghỉ ngơi đầy đủ.”

Không có người phụ nữ nào không quan tâm đến ngoại hình của mình, ngay cả khi ngoại hình của ả không quá nổi bật.

Rowling đương nhiên không ngoại lệ, vì vậy ả muốn vào phòng tắm và soi gương.

Nhưng còn chưa kịp.

Một tà giáo đồ trong phòng đột nhiên hét lên: “Nhìn ra ngoài cửa sổ đi. Có cảnh sát tới.”

Sắc mặt của Fiona xấu đi, đẩy kẻ vừa nói qua một bên, tiến đến cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Qua cửa sổ, cô ta nhìn thấy 4 xe cảnh sát dừng ở cổng của chung cư, từ trên cao đi xuống, có rất nhiều cảnh sát mặc sắc phục và trang bị súng lục.

"Chết tiệt! Rowling, em có chắc rằng người đàn ông đó chỉ đang tìm người hay không?"

Fiona quay đầu lại, tức giận nhìn Rowling, rồi thẳng tay tát một phát.

Rowling lảo đảo lùi lại, che mặt nói: "Thưa… Thưa Giáo chủ, người đó thực sự chỉ đang tìm người."

Fiona cười gằn: "Làm sao có chuyện trùng hợp như vậy, hắn nhất định là cảnh sát, đừng để ta nhìn thấy hắn, nếu không ta nhất định phải cắt hắn ra thành từng mảnh!"

"Đi theo ta, chúng ta phải ra khỏi đây ngay lập tức, thông báo cho những người khác chúng ta đã bị lộ."

Fiona vô cùng tức giận, lần này họ đến New York để giết một bác sĩ tâm lý tên là Đỗ Duy, nghe nói rằng người đàn ông này hiện đã trở thành Phó Sở Tài Phán của giáo hội.

Nhưng chưa hành động, thì đã bị người vừa dụ vừa giáo phái làm cho bại lộ.

Điều này sẽ có ảnh hưởng lớn đến địa vị hiện giờ của cô ta.

Fiona vội vàng rời đi, đưa đôi mắt lạnh lùng lướt qua Rowling, nói với những người khác: "Bắt lấy cô ta…"

Khuôn mặt Rowling tái mét, ả sợ hãi cầu xin: "Không… ngài không thể làm điều này… hu hu…"

Lời còn chưa nói hết, đã có tà giáo đồ dùng khăn tay bịt miệng và mũi của ả.

Rowling chỉ cảm thấy không tự chủ được hít vào mùi lạ, đầu óc quay cuồng, chân tay mềm nhũn nằm trên mặt đất.

Ả trơ mắt nhìn đám tà giáo đồ rời đi không thèm ngoảnh lại, trong mắt tràn ngập cảm giác không cam lòng.

Kẻ vô gia cư chết trong phòng là do chính cô ta gạt tới, cảnh sát tuyệt đối sẽ không thả ả.

Theo luật hình sự thì ít nhất phải chịu 20 năm tù.

Rowling suy sụp, mặt mũi méo xệch, miệng phun đầy nước bọt, nói năng lung tung: “Bọn mày cứ chờ đó… tao nhất định sẽ bắt bọn mày phải trả giá.”

Nhưng giây tiếp theo, cô nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Bộp……

Trong phòng, bàn tay của cái xác người đàn ông vô gia cư đột nhiên nhấc lên, rồi đập mạnh xuống đất.

Sau đó, nó ngóc đầu dậy, đôi mắt đỏ như máu của nó dán chặt vào Rowling, người đã gần như rơi vào hôn mê…

Chương 301: Trở lại Nhà máy rượu Goliath

Rầm……

Một nhóm cảnh sát tông vỡ cửa nhà của Rowling, ngay khi bước vào nhà, bèn cảnh giác cầm súng lục nhìn quanh.

“Có mùi máu rất nặng, anh em tập trung cảnh giác.”

Nếu Đỗ Duy có mặt ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra mặt của viên cảnh sát chỉ này. Vì anh ta tình cờ là cấp dưới của Tom, người từng bị Tom mắng trước cửa biệt thự.

Viên cảnh sát dẫn mọi người nhanh chóng đến nơi phát ra mùi máu, chính là căn phòng trên tầng hai.

Cửa không đóng.

Nhưng vừa qua cửa, cảnh tượng trong phòng đã khiến họ căng thẳng.

Có vết máu khắp phòng.

Mái nhà, những bức tường, trông thật lộn xộn.

Và trên mặt đất, máu vẫn đang chảy, hội tụ về phía hình ngôi sao sáu cánh.

Ở giữa hình ngôi sao sáu cánh, có một vũng máu.

Trong vết máu, có một cánh tay gầy gò, nhuốm màu thiếu ngón trỏ.

Ọc ọc …

Cả bàn tay chìm vào trong vũng máu, và biến mất.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của tất cả cảnh sát đều tái đi, kết hợp với cảnh tượng kinh hãi trong toàn bộ căn phòng, mọi người không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Người cảnh sát chỉ huy hít một hơi: "Vừa rồi là cái quái gì vậy? Các cậu có nhìn thấy không? Cánh tay đó… nó biến mất rồi?"

Có người nghiến răng nói: "Chúng ta phải làm sao đây? Loại chuyện này thì ta không xử lý nổi, cứ giao cho giáo hội đi."

Viên cảnh sát nói bằng giọng phức tạp: "Người của giáo hội sẽ không thể đến New York ngay được. Tôi sẽ gọi cho Boss ngay. Boss biết một Người Đuổi Quỷ rất mạnh và sống ở New York."

Boss trong miệng của gã đương nhiên là Tom, còn Người Đuổi Quỷ rất mạnh là chỉ Đỗ Duy.

Tuy nhiên, viên cảnh sát không biết rằng ngay cả khi gã gọi cho Tom, Đỗ Duy cũng không thể xuất hiện ngay lập tức. Nếu không, nó sẽ mâu thuẫn với kế hoạch của hắn.

…

Ở một nơi khác.

Đỗ Duy lái xe, đi theo đằng sau những chiếc xe màu đen kia.

Hắn luôn ẩn mình trong bóng tối, bình tĩnh quan sát tình hình phát triển theo hướng mình muốn.

Dù trong những chiếc xe màu đen phía trước, không có nhiều tín đồ của Vidar cho lắm. Trên bảng điều khiển chính của xe đặt một chiếc mặt nạ, toát lên khí tức lạnh lùng.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy có thể cảm nhận được Cái Bóng đang ở trong trạng thái uể oải, đột nhiên im lặng trào

dâng.

Nhưng dưới sự im lặng này, ẩn chứa một ác ý rất mạnh.

Nó không thể chờ đợi nữa…

“Mình không biết có bao nhiêu tín đồ Vidar đã trở thành mục tiêu của Cái Bóng, nhưng chắc cũng không nhiều.”

Đỗ Duy tự lẩm bẩm một mình khi lái xe. Sau khi tiếp xúc với Tom khiến hắn phát hiện ra một vấn đề.

Ác linh hoá sẽ dần ăn mòn nhân tính của con người, sức mạnh thu được không tỷ lệ thuận với cái giá phải trả.

Ác linh hoá rất có hại. Vì vậy, cũng cần một chiếc mỏ neo để nhắc nhở bản thân rằng ta vẫn là một con người.

Ban đầu hắn không nói nhiều, nên khi đối mặt với sự hao mòn của nhân tính, hắn còn bất lực hơn những người khác.

Nói trắng ra, những chuyện đã trải qua từ nhỏ đến lớn khiến hắn khác hẳn người thường, từ trong ra ngoài đều rất lạnh nhạt.

Lòng tốt của hắn đối với những bệnh nhân đó chỉ là vì nhất thời xúc động, làm tròn trách nhiệm trong khả năng có thể.

Vì vậy, hắn cảm thấy rằng mình nên nói nhiều hơn và cư xử như một con người.

Kể cả bắt chước cũng được.

Vì vậy, Đỗ Duy thản nhiên nhặt mặt nạ lên, nói với Cái Bóng: “Tao biết mày sẽ sớm bị tà linh đồng hóa, nhưng mày đừng lo lắng, tao sẽ không để mày chết dễ dàng như vậy.”

Mặt nạ bỗng run rẩy.

…

Vào thời điểm này, trong một nhà thờ ở New York.

Đám người Harry đang rất lo lắng.

“Chết tiệt … bọn Vidar đã đến New York rồi, nhưng mấy người chúng ta lại không thể làm được gì, thật khốn nạn!”

Đối phó với ác linh thì đám người Harry còn có thể, nhưng đối phó với Giáo phái Vidar, thì họ rất yếu nhớt.

Tà giáo đồ tuyệt không ngồi im chờ chết, mỗi người trong số chúng đã giết hơn một người.

Nói cách khác, chỉ xét vào mức độ nguy hiểm, những Người Đuổi Quỷ của giáo hội căn bản không thể nào đọ nổi tà giáo đồ của Vidar.

Dẫu sao, chúng đều là những kẻ mất trí, mang theo dao và thậm chí cả súng bên mình.

Harry rất không thoải mái, anh ta đi tới đi lui trong nhà thờ, người của giáo hội vẫn chưa tới, giờ anh ta mà đi đối phó lũ điên Vidar, chẳng khác gì đi tìm chết.

Lúc này, Cha Tony đi tới, vất vả kéo theo một chiếc rương, mồ hôi nhễ nhại.

“Đừng lo lắng, Cha đã gọi cho cảnh sát New York, chắc họ đã bắt đầu điều chỉnh kế hoạch ứng phó.”

Harry bình tĩnh lại: “Được rồi, nhưng em luôn cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn, chúng ta cũng không có tin tức gì của Đỗ Duy, cậu ta đang ở đâu…”

Vừa nói xong, Harry chú ý đến chiếc rương mà Cha Tony đang kéo, nghi ngờ hỏi: “Cha, trong hộp có gì vậy? Trông nó khá nặng thì phải?”

Đám Homill cũng nhìn sang, vẻ mặt rất khó hiểu.

Cha Tony vừa thở hổn hển vừa lau mồ hôi: “Trước kia khi Cha tiếp xúc với Đỗ Duy, điều khiến Cha ấn tượng sâu sắc

nhất là cậu ấy đã chĩa súng vào đầu của Cha.”

“Sau đó, Cha được biết từ Sĩ quan Tom rằng cậu ta không có giấy phép sử dụng súng, khẩu súng đó là súng phi pháp.”

Đám người Harry tái xanh mặt, kinh ngạc nói: “Súng phi pháp, cậu ta không sợ ngồi tù sao?”

Cha Tony lúng túng nói: “Con biết đấy, Sĩ quan Tom hiện đã được thăng chức. Anh ấy là đại diện của cảnh sát thành phố New York. Đồng thời, anh ấy là bạn thân nhất của Đỗ Duy.”

Harry nói với một giọng rối rắm: “Chà … quan hệ thực sự rất rộng lớn.”

Homill, người đứng bên cạnh, nhìn vào cái rương và cau mày hỏi: “Vậy thưa Cha, thứ Cha để trong rương là súng sao?”

Cha Tony gật gật đầu: “Đúng vậy, sau khi biết Mr. Đỗ Duy, Cha cảm thấy rất không an toàn. Cha luôn cảm thấy trên đời này có rất nhiều người mang súng phi pháp như cậu ấy.”

“Vì vậy, Cha đã kiếm vài khẩu súng lục từ chợ đen, và giờ chúng trở nên hữu dụng.”

Lúc này, thái độ của mọi người khi nhìn Cha Tony đều thay đổi.

Harry không dám tin nói: “Cha định để chúng con cầm súng đi đánh lũ tín đồ Vidar?”

Những Người Đuổi Quỷ là những thành viên quan trọng nhất của giáo hội, còn đối phó với tà giáo đồ có lực lượng chuyên biệt riêng.

Bảo Người Đuổi Quỷ trực tiếp giết người, thật là đều điên rồ.

Cha Tony lắc đầu nói: “Cha chỉ nghĩ tới một điều. Nếu Vidar muốn ép Đỗ Duy ra ngoài, bọn họ có thể sẽ ra tay với

bạn gái của Đỗ Duy.”

“Mặc dù có cảnh sát canh giữ ở đó, nhưng Cha nghĩ chúng ta cũng nên đến đó để tránh tình huống bất ngờ xảy ra.”

“Nếu không, Đỗ Duy nhất định sẽ suy sụp…”

…

Trên con đường dẫn đến Nhà máy rượu Goliath.

Đỗ Duy dừng xe, vô cảm nhìn 5 chiếc ô tô màu đen chậm rãi lái vào nhà máy rượu.

“Mrs. Victor, cô đã gia nhập Giáo phái Vidar rồi sao?”

Giọng của hắn rất lạnh, dù đang hỏi nhưng đầy chắc chắn.

Lần cuối cùng hắn đến Nhà máy rượu Goliath, đó là vì một nhiệm vụ do giáo hội đưa ra, nơi hắn nhận được lá bài Joker có thể cá cược.

Nói cách khác, hắn đã cứu mạng của Victor Goliath.

Nhưng giờ, lũ tà giáo đồ Vidar đã vào nhà máy rượu mà không bị cản trở, rõ ràng trong thời gian gần đây người phụ nữ này đã liên hệ với Vidar.

Đỗ Duy bỗng cảm thấy tức giận vô cùng, lập tức lấy smartphone ra bấm số của Alexis.

“Em yêu, gần đây em có liên lạc với Victor không?”

“Không có… à mà khoan, anh điện cho em để hỏi về chuyện này?”

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm: “Nghe anh này, Victor, người phụ nữ này có thể đã gia nhập một tà giáo. Giờ cô ta là một người nguy hiểm.”

Ở phía bên kia, Alexis rối rắm nói: “Điều này rất bình thường mà. Nói chung, những gia tộc có truyền thống, đều sẽ

chọn tham gia một giáo hội nào đó. Đây được gọi là đầu tư, nhưng đừng lo, em sẽ không giao du với đám người tạp nham đó, mệt lắm."

Đỗ Duy ừ nói: "Tốt thôi, nhưng New York bây giờ hơi nguy hiểm. Tốt hơn hết em nên ở nhà đừng đi đâu cả. Anh sẽ quay lại gặp em, ngay sau khi giải quyết xong chuyện ở bên này."

Alexis cười chế nhạo: "Anh còn biết trở về sao? Điều này khiến em rất kinh ngạc…"

Vừa nói, cô vừa bĩu môi nói: "Bỏ đi, dù sao anh cũng đâu nghe lời của em, nhưng anh không cần phải lo lắng cho sự an toàn của em. Trong khu dân cư Furman, bao quanh nhà của em, đều là cận vệ do gia tộc em nuôi dường. Bọn họ mạnh hơn nhiều so với nhóm cảnh sát mà anh đã kêu đến lần trước."

Đỗ Duy đáp qua loa: "Ok em yêu, tối nay chắc chắn anh sẽ về."

Nói xong liền cúp máy, khi nhìn về phía Nhà máy rượu Goliath, ánh mắt của hắn lập tức chuyển thành lạnh lẽo.

Chương 302: Cô ta đã thỏa thuận với ma quỷ

Goliath Victor đã suy sụp rất nhiều trong thời gian gần đây.

Đối với một người phụ nữ đã ly hôn, cô ta để tâm nhất đến ngoại hình của mình.

Nhưng cô ta đã bị huỷ dung.

Cả khuôn mặt bị chìm vào bức tranh sơn dầu, mất cả mũi và cằm.

Cô cảm thấy rằng cuộc sống của mình đã hoàn toàn bị hủy hoại.

Các bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cũng cho biết, với vết thương trên mặt của cô ta, thì dù 10-20% cũng khóc có thể hồi phục như xưa.

Cô chịu đủ giày vò.

Gửi gắm hy vọng của cô vào niềm tin viển vông, nhưng giáo hội không thể giúp cô.

Một khi con người rơi vào tuyệt vọng, họ có xu hướng đi đến cực đoan.

Goliath Victor đã nghĩ đến việc tự sát, nhưng không nỡ lãng phí cuộc sống xa hoa của mình.

Lúc này cô mới tiếp xúc với người của Vidar.

Bên kia nói rõ có thể giúp cô, cho dù phương pháp cực kỳ đẫm máu và ác độc, cô ta cũng không ngán.

Trong nhà máy rượu.

So với lần trước Đỗ Duy đến đây, khung cảnh nơi này đã hoàn toàn khác.

Chỉ trong vòng một tháng cỏ dại đã mọc um tùm, từ bãi cỏ lan đến ven đường mà chẳng ai thèm quan tâm.

Những cây cảnh xanh tốt thường được cắt tỉa cũng bị những cây giống như cây leo bao phủ, nhưng chúng có màu khô vàng ốm yếu.

Đám thực vật như quấn chặt lấy mấy cây cảnh này, như thể đang hút máu.

Lúc này, trời âm u, u ám, mưa to.

Trong nhà máy rượu, có 5 chiếc ô tô màu đen đang đậu, những người hầu mặc đồ đen cúi đầu đưa Giáo chủ Fiona và một nhóm tín đồ vào ngôi nhà lớn nhất.

…

"Ca ngợi Vidar…"

Sau khi Fiona mang theo những người khác vào nhà máy rượu, cô ta nhìn thấy nhiều gương mặt quen thuộc với mình đang đứng ở sảnh tầng một.

Ba Giáo chủ khác của Giáo phái Vidar, cùng một nhóm tà giáo đồ.

Dáng người ai cũng rất hot, nhưng làn da lại đầy những vết sẹo gớm ghiếc.

Đây là một giáo phái thích đau đớn.

Ba vị Giáo chủ khẽ gật đầu với Fiona: "Ca ngợi Vidar." Mà ở giữa 3 ả này, là Goliath Victor đang đứng với khuôn mặt quấn đầy băng, chỉ để lộ một đôi mắt ủ rũ.

"Giáo chủ Fiona, chuyện bên ngoài thế nào rồi? Ngài đã tìm thấy gã đàn ông chết tiệt đó chưa?"

Giọng của Goliath Victor có chút gấp gáp khi thấy Fiona bước vào. Theo thỏa thuận của cô với Vidar, sau khi giết Đỗ Duy, sẽ bắt đầu giúp cô khôi phục lại ngoại hình, thậm chí còn trở nên xinh đẹp hơn trước.

Có nhiều khi thù hận là phi logic.

Trong thế giới này, Goliath Victor lại trở thành người căm thù Đỗ Duy nhất.

Fiona liếc cô một cái rồi ảm đạm nói: "Đã xảy ra một chút vấn đề. Gã đàn ông mà cô căm thù nhất vẫn chưa trở về New York. Thật ra, cho tới bây giờ ta vẫn chưa tìm thấy hắn ta."

Goliath Victor cố nén giận, hỏi: "Ngài có cách để tìm thấy hắn, đúng không? Ngài có năng lực mà người thường không thể sánh được. Tìm và giết hắn."

Fiona lắc đầu và nói: "Không phải chỉ có chúng ta mới có năng lực, mà người đàn ông cũng vậy, hắn ta không phải là một Người Đuổi Quỷ bình thường. Hắn ta có thể phá hủy kế hoạch của chúng ta, rất có thể hắn còn đáng sợ hơn bất kỳ ai trong chúng ta."

3 vị Giáo chủ khác cũng gật đầu: "Nhưng hắn phải trả giá. Không ai có thể xúc phạm Giáo phái Vidar."

Fiona đồng ý với quan điểm này: "Nhưng chính quyền ở New York đã bắt đầu giới nghiêm, chúng ta đã bị bại lộ. Nếu hắn ta không chịu xuất hiện, chúng ta không thể giết hắn bằng cách đơn giản nhất."

Cô ấy đang đề cập đến việc sử dụng những lợi thế như vũ khí, quân số, ngoài các phương pháp tà ác của Giáo phái Vidar.

Rất khó để giết một ác linh.

Nhưng giết một Người Đuổi Quỷ hoặc Hunter thì không quá khó.

Đỗ Duy không phải ác linh, dù có đối phó được với ác linh, thì cuối cùng cũng chỉ là một thân xác phàm tục, đôi khi một căn bệnh nhỏ hay một vụ tai nạn xe cộ cũng đủ để giết chết hắn ta.

Dù lũ Vidar có hơi điên rồ nhưng không phải không có não.

Tuy nhiên, ưu thế của chúng, sau hành động của cảnh sát New York, dường như đang lấy trứng chọi đá, phải chịu ràng buộc.

Vào thời điểm này. Trong số 3 vị Giáo chủ, người phụ nữ lớn tuổi nhất chậm rãi nói: "Hiến tế thôi. Hãy làm thêm một vài Ác Thi và để lũ Ác Thi đối phó với hắn ta."

Fiona cau mày và nói: "Ta đã tạo ra một Ác Thi, nhưng ta chỉ có một bức ảnh về hắn. Có thể phải mất vài ngày để Ác Thi tìm thấy anh ta. Thế thì không ổn."

Ác Thi có năng lực đặc biệt để truy đuổi và giết người, nhưng chỉ 1 bức ảnh đơn giản thì rất khó để nó xác định vị trí của mục tiêu, trừ khi nó có tóc, móng tay và máu làm vật trung gian.

Nếu không, Ác Thi được Giáo chủ Ruth đã chết tạo ra đã không mất rất nhiều thời gian để tìm ra mục tiêu Đỗ Duy. Hơn nữa cũng nhờ vào Đỗ Duy và nó đã nhìn thấy nhau qua video giám sát.

Goliath Victor ở bên cạnh, sốt ruột nói: "Chỉ có ảnh là có ý gì?"

Vị Giáo chủ lớn tuổi do dự một lúc, nghĩ rằng Vidar sẽ đưa người phụ nữ này nhập giáo, bèn giải thích.

Không lâu sau, Goliath Victor chợt hiểu ra.

Cô nói với giọng điệu kỳ quặc: “Nói cách khác, chỉ cần có tóc, các ngài có thể giết hắn?”

Mọi người đều sững sờ.

Fiona cau mày nói: “Hắn hiện tại trốn trong bóng tối, làm sao lấy được tóc?”

“Hắn trốn trong bóng tối cũng chẳng hề gì.”

Goliath Victor thấp giọng cười: “Khi hắn đưa tôi ra khỏi bức tranh sơn dầu đó, chúng tôi đã tiếp xúc với nhau. Tôi đã túm tóc của hắn vì đau.”

“Và tôi tình cờ biết có những giáo phái có năng lực độc ác là sử dụng tóc người, để nguyền rủa người khác đến chết.”

“Tôi luôn mang theo những sợi tóc đó bên mình.”

Fiona nhìn Goliath Victor, lạnh lùng hỏi: “Vậy là lúc đó cô đã ghét hắn ta?”

Goliath Victor cười gằn: “Hắn đã hủy dung của tôi, hắn nên chết…”

Fiona nhìn cô thật sâu, nói: “Cô sẽ là một tín đồ Vidar tốt.”

Vị Giáo chủ lớn tuổi nhất, thậm chí còn ca ngợi: “Sự căm thù sẽ khiến cô trở nên không từ thủ đoạn, và mạnh mẽ hơn.”

Goliath Victor cười càng lúc càng dữ tợn, cô lấy trong quần áo ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, sau khi mở ra, trong đó có một vài sợi tóc.

Cô ấy đổ tất cả tội lỗi cho Đỗ Duy, người đã cứu mạng của mình.

Một khi con người rơi vào cực đoan, tam quan và phân biệt thiện ác sẽ hỗn loạn, méo mó.

Theo thời gian, nó sẽ biến thành một hung thú chuyên làm ác, ăn thịt uống máu con người.

Vị Giáo chủ lớn tuổi nắm lấy vài sợi tóc của cô, và nói bằng giọng hiểm độc: “Ta cần hiến tế, cần đầy đủ tế phẩm. Những người hầu và quản gia trong nhà máy rượu đủ dùng đó.”

Goliath Victor sửng sốt giây lát, nhưng sau đó cô ta không chút do dự nói: “Như ngài muốn, hãy bắt đầu trả thù thôi.”

Chương 303: Sức mạnh của Đỗ Duy

Khi màn đêm buông xuống, mưa vẫn rơi.

Toàn bộ nhà máy rượu Goliath chìm trong bóng tối, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mờ ảo từ xa.

Bây giờ là 8:03 tối.

Cầm một chiếc ô, Đỗ Duy đứng trong khu rừng bên ngoài Nhà máy rượu Goliath, cả người hắn đều chìm trong bóng tối.

Hắn đang đeo một chiếc mặt nạ, toát ra vẻ lạnh lùng kinh người.

Là vì chiếc ô đen đó.

Hắn cướp được chiếc ô này ở ngôi trường ma quỷ, bên trong có ác linh, chỉ cần mở ô ra là sẽ theo dõi hắn mọi lúc.

Nhưng Đỗ Duy không hề cảm thấy có chút ảnh hưởng nào, hoặc ác linh này không mạnh, áp lực lên hắn chẳng đáng gì.

Bây giờ chiếc ô trong tay hắn, vì để giữ được cân bằng, giờ chỉ có thể dùng để che mưa.

Hắn ở trong đám cây rất lâu.

Trong thời gian này, có những chiếc xe chạy vào Nhà máy rượu Goliath.

Hơn nửa tiếng đồng hồ đã trôi qua kể từ lúc chiếc ô tô cuối cùng chạy vào.

“Đám tín đồ của Vidar chắc đều đã ở đây.”

Giọng của Đỗ Duy rất xa lạ, cứ như đang cố nói thật nhẹ nhàng, nhưng vì thói quen, hắn càng tỏ ra lạnh lùng.

"Đã đến lúc hành động…"

Nói xong, Đỗ Duy vươn tay cởi bỏ mặt nạ.

Trong bóng tối, đường nét của cơ thể hắn đột nhiên trở nên rõ ràng hơn nhiều, như thể hắn đã được bao phủ bởi một thứ gì đó.

Đeo mặt nạ vào, Đỗ Duy sẽ khoác lên mình lớp vỏ của Cái Bóng, tương đương với việc bị nó nhập hồn.

Trong khoảng thời gian này, Cái Bóng không thể rời khỏi Đỗ Duy, trừ khi hắn tháo mặt nạ ra.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn thấy Cái Bóng đang đứng trước mặt mình, với đôi mắt đỏ ngầu, trông rất gớm ghiếc, trong đó còn có vài sợi tơ trắng đã xuyên vào.

Đây là một đột biến.

Nhưng Đỗ Duy biết rằng đây là do tà linh đồng hóa Cái Bóng, không thể chờ thêm nữa, cần phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn.

Ngay khi Cái Bóng vừa xuất hiện, nó đã nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy, nó đứng tại chỗ, hai tay duỗi thẳng, như muốn tấn công, nhưng lại không dám.

Đối với nó, Đỗ Duy là mục tiêu đầu tiên, còn những người khác chỉ là thứ yếu.

Ác linh không có khái niệm sống chết, nên Cái Bóng không quan tâm đến việc nó có bị tà linh đồng hóa hay không, chấp niệm của nó với Đỗ Duy từ đầu đến giờ chưa bao giờ dao động.

Cái Bóng do dự một lúc, cuối cùng cũng dưới ánh mắt băng giá của Đỗ Duy, từ từ tan vào bóng tối.

Nó sắp tấn công mục tiêu thứ yếu.

Nhưng đúng lúc này, Đỗ Duy từ trong quần áo lấy ra một con dao sắc bén, khiến cho nửa Cái Bóng vừa tan vào bóng tối kia phải dừng lại.

"Đừng lo lắng, lần này có rất nhiều tín đồ của Giáo phái Vidar, cũng không phải người thường. Có lẽ mày có thể chiếm được không ít chỗ tốt từ bọn chúng."

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút kỳ lạ, hắn sờ sờ con dao sắc nhọn, rồi tiện tay ném cho Cái Bóng.

Con dao sắc bén này nằm trong tay của hắn, tính hữu dụng cũng không lớn lắm.

Trừ khi cần phải tạo ra một ác linh mặt nạ, nếu không hắn không thể dùng dao sắc để chơi cận chiến với ác linh.

Nhưng giờ, Cái Bóng đã trở thành một ác linh mặt nạ mới, còn chiếc mặt nạ kia đã bị phá hủy hoàn toàn.

Hắn không cần phải suy nghĩ về các công cụ mới, cho đến khi Cái Bóng hoàn toàn logout.

Ngoài ra, Cái Bóng hiện là "đáng tin cậy" nhất, việc đưa cho nó con dao sắc bén sẽ hữu ích hơn.

Cái Bóng lập tức nắm lấy cán dao sắc bén nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Đỗ Duy, dần dần trở nên nguy hiểm.

Nhưng Đỗ Duy đã lấy zippo ra, ấn nhẹ.

Ngọn lửa đỏ rực bùng cháy vô cùng mạnh mẽ.

Cái Bóng ngay lập tức bị bức lui.

"Hãy đi và làm điều mày nên làm."

Đỗ Duy giống như chủ nhân của một con chó hung ác, ra lệnh cho Cái Bóng.

Tất nhiên, đó là vì hắn biết rằng Cái Bóng không thể giết mình.

Tài cao gan lớn.

Thậm chí Đỗ Duy cũng dùng lửa châm cho mình một điếu thuốc, chậm rãi rít thuốc.

Ở chỗ cũ…

Cái Bóng bỗng biến mất…

Đỗ Duy vừa hút thuốc vừa nhìn về phía tay phải của mình, vẻ dị dạng trong mắt càng ngày càng đậm.

Sau khi xác định quan hệ xxx với Alexis, hắn đã nâng cao khả năng của mình, nhằm bảo vệ những người thân thiết.

Nhưng gần đây chuyện rắc rối mỗi lúc một tăng, quỹ thời gian eo hẹp khiến hắn không kịp nghĩ ngợi.

Ý tưởng về việc trở nên mạnh mẽ hơn cứ lảng vảng trong đầu của hắn.

Bây giờ, hắn có một số ý tưởng tương đối hoàn chỉnh.

Đỗ Duy đang hút một điếu thuốc,

Hắn nhìn lên bầu trời đêm u ám.

“Thế giới này luôn mang đến cho tôi cảm giác ngăn cách, dù là ác linh, tà linh hay ma linh; giáo hội chính thống, giáo phái Vidar, Twilight hay Vanity, tôi không thể tán đồng chúng được.”

“Con người sống vì bản năng và ham muốn”.

“Lý do tại sao tôi còn sống, bản năng sinh tồn chiếm chủ đạo.”

“Bây giờ, tôi đã có bạn gái và những người bạn thân, nhưng ở góc khuất của thế giới, có những nguy hiểm mà người thường không thể tưởng tượng được.”

“Ngay cả tôi cũng bị mắc kẹt trong đó, không thể tự giải thoát cho mình.”

“Tôi ghét đấu tranh, nhưng vẫn phải tiếp tục chiến đấu.”

“Tôi nghĩ mình nên bồi dưỡng thế lực của bản thân, nhưng không phải ai cũng giống như Tom hay Cha Tony, người có quan hệ sinh tử với tôi.”

“Theo một nghĩa nào đó, ác linh đáng tin cậy hơn người, bởi vì chúng đơn giản và thuần khiết …”

“Cộng với năng lực đánh dấu của mình, có thể học theo kỹ thuật của Vidar và thành lập một đội quân ác linh.”

Ở thế giới này, cho dù là giáo hội hay các tổ chức khác, khi đối phó với ác linh, họ thường dựa vào một số vật phẩm đặc biệt, thủ đoạn cao cấp hơn, đó là dùng Hunter.

Chỉ có Vidar chọn tạo ra Ác Thi và ác linh.

Chúng đã vô tình tìm ra được một hướng đi mới, nhưng lại chỉ chuyên dùng để đối phó với con người.

Mà giờ, Đỗ Duy đã cảm thấy hứng thú với thủ đoạn của chúng.

…

Ở một nơi khác.

Trong Nhà máy rượu Goliath.

4 giám mục Fiona đứng trong hội trường, trầm giọng đọc một kinh văn ma quỷ khó hiểu.

Goliath Victor cầm một con dao găm bạc và niệm với một giọng khàn khàn.

Nhiều biểu tượng bí ẩn được vẽ bằng máu trên các bức tường của hội trường.

Có một hình ngôi sao sáu cánh rất lớn trên mặt đất, với một cái đĩa nhỏ ở giữa, một vài sợi tóc trên đĩa và một bức ảnh của Đỗ Duy.

Ở mỗi góc của ngôi sao sáu cánh, người ta đào một cái hố lớn chứa đầy máu.

Trong tôn giáo Vidar, chúng gọi đây là ao máu.

Trong mỗi ao máu, có một xác chết bị tra tấn đến chết.

Vào lúc này, 2 người sùng bái mặc đồ đen, kéo một ông già khoảng 60 tuổi bước vào.

Ông già là lão quản gia của Nhà máy rượu Goliath, ông là người đã tận mắt nhìn Goliath Victor lớn lên.

Lúc này, ông lão vô cùng đau khổ, tức giận mắng: "Chính tay của mày đang hủy hoại vinh quang của gia tộc Victor."

Lão gào thét với Goliath Victor, muốn có được 1 lời giải thích.

Đáp trả, là một nhát cắt đứt yết hầu không chút do dự…

Máu phun xuống đất như thể vừa mở vòi nước.

4 giám mục Fiona lẩm bẩm: "Ca ngợi Vidar, lễ hiến tế đã hoàn tất."

Trong nháy mắt, các xác chết trong 6 ô máu đều run rẩy, mở to đôi mắt trắng nhợt.

Chương 304: Khi nó đến

Khoảnh khắc những cái xác ngâm trong ao máu mở mắt. Các Giáo chủ của Vidar biết rằng cuộc hiến tế đã thành công, đổi lại, họ sẽ có được một Ác Thi mạnh mẽ hơn.

Tất nhiên……

Những Ác Thi này là dành riêng cho Đỗ Duy.

Chuyện này ắt phải trả giá, Fiona và những người khác biết rất rõ việc những người hầu và quản gia của Nhà máy rượu Goliath bị giết tập thể, Giáo phái hiểu sẽ phải chịu đòn đánh mạnh mẽ từ cả 2 phía chính phủ và giáo hội của vùng này.

Nhưng suy nghĩ của tà giáo đồ khác với người thường, họ cho rằng chỉ cần có thể giết chết Đỗ Duy thì mọi cái giá đều xứng đáng.

Hận thù có thể khiến người ta trở nên liều lĩnh, và nó cũng có thể khiến người ta trở nên vô lương tâm hơn.

Fiona nhìn 6 Ác Thi và trầm giọng nói: “Đi đi, đi báo thù tên đó, cho hắn biết phá hủy kế hoạch của Vidar, là một quyết định ngu ngốc đến mức nào.”

“Hãy để giáo hội mất đi Phó Sở Tài Phán, để chúng quằn quại trong đau đớn.”

Giáo lý của chủ nghĩa Vidar là chết chóc, và khổ đau.

Goliath Victor đương nhiên biết điều này, cô ta cười ré lên: “Tôi nóng lòng muốn nhìn thấy xác của hắn ta.”

Nỗi đau bị huỷ dung, khiến tam quan của cô ta bị méo mó.

Nếu Đỗ Duy ở đó, chắc chắn sẽ đề nghị cô ta tiến hành điều trị bắt buộc, và gửi đến bệnh viện tâm thần.

Tất nhiên……

Hắn không ở đó, kẻ vừa vào nhà máy rượu chính là Cái Bóng.

Cốc cốc cốcc…

Tiếng gõ cửa đều đặn và máy móc đột nhiên vang lên.

Mọi người trong hội trường đều hoảng sợ.

Ả giáo chủ lớn tuổi nhất cau mày, ả đầu tiên là nhìn lướt qua Ác Thi bò ra khỏi ao máu, nghi ngờ nói: "Tình huống gì đây? Sao lại nghe thấy tiếng gõ cửa?"

Ác Thi là một loại ác linh khác, chúng rất đáng sợ và khủng khiếp.

Nhưng Ác Thi sẽ không gõ cửa.

Fiona ngờ vực, khó hiểu: "Hình như có gì đó không ổn, tôi cảm thấy hơi thở nguy hiểm."

Trong hội trường này, ngoại trừ Goliath Victor, những người khác đều là một tà giáo đồ cao cấp của Vidar, đều có hiểu biết về ác linh.

Thậm chí họ cũng không kém mấy so với những Người Đuổi Quỷ của giáo hội.

Họ cũng có Quỷ Nhãn.

Rốt cuộc, đây không phải là năng lực chỉ dành riêng cho giáo hội, cũng không phải là hệ thống sức mạnh. Nó chỉ là một năng lực tự nhiên đến sau khi tiếp xúc với ác linh trong một thời gian dài.

Chỉ có Goliath Victor là người thường, nhìn biểu hiện khác lạ của những người khác, cô khàn giọng nói: "Chỉ là tiếng gõ

cửa. Chắc có lẽ trên lầu có người.”

Vừa nói, cô ta vừa nhìn lên tầng hai với ánh mắt kỳ lạ.

Cô không cho rằng tiếng gõ cửa liên quan với ác linh, cô cảm thấy có thể có người hầu đang trốn trên lầu.

Dẫu sao vụ thảm sát vừa rồi quá đẫm máu.

Có người trốn ở trên lầu, cũng bình thường.

Tuy nhiên……

Tiếng gõ cửa tiếp theo đã phá vỡ suy nghĩ này của Goliath Victor.

Cốc cốc cốc…

Tiếng gõ cửa kỳ lạ lại vang lên, nó còn mạnh hơn trước.

Goliath Victor giật cả mình, cô đã nhận ra vấn đề. Âm thanh không phải từ tòa nhà, cũng không phải trong đại sảnh, mà phát ra từ chính tai của cô.

Cô đột ngột quay đầu lại và nhìn đám người Fiona và bằng ánh mắt kinh hoàng.

“Có ác linh?” Giọng run rẩy.

Sắc mặt của đám người Fiona có chút u ám, khó hiểu, bọn họ liếc nhau nhìn nhau, lập tức đưa ra phán đoán: “Chúng ta là mục tiêu của ác linh, nhưng tại sao lại ở trong nhà máy rượu?”

Giáo chủ lớn tuổi nhất nhìn Fiona: “Có phải cô gặp phải rắc rối gì bên ngoài rồi không?”

Giọng điệu của mụ ta đầy buộc tội.

Fiona vội lắc đầu: “Ta đã bị cảnh sát phát hiện trước khi kịp làm bất cứ điều gì. Ngay cả cấp dưới của ta cũng chỉ đi ngang qua phòng khám tư vấn của gã đó. Chúng ta không có cơ hội trêu chọc ác linh.”

Giáo chủ già nghiến răng nghiến lợi nói: “Quên đi, chỉ là ác linh thôi mà, cố gắng tìm ra rồi tiêu diệt. Sau này ta sẽ tính sổ với cô sau.”

Fiona không muốn, nhưng cô ta gật đầu và nói: “Ta sẽ cho cô một lời giải thích.”

Đám tà giáo đồ của Vidar đã đưa ra quyết định, và ngay lập tức bắt đầu tìm kiếm sự tồn tại của ác linh.

Nhưng những gì diễn ra tiếp theo khiến tất cả đều hoảng sợ.

Chỉ nghe…

Với một tiếng nổ.

Cửa đại sảnh vừa đóng lại, như có một đôi bàn tay vô hình, dùng lực cực lớn.

Ngọn gió đóng cửa lại, thổi vào đại sảnh.

Đột nhiên, những ngọn nến đang cháy đều vụt tắt.

Cả đại sảnh đều chìm trong bóng tối.

Fiona và những người khác vội hét lên: “Đi bật đèn lên… chết tiệt.”

Trong bóng tối, Goliath Victor hét lên: “Tôi sẽ đi …”

Sau đó, cô ta di chuyển vào góc và nhanh chóng lần mò trên bức tường.

Lớn lên trong nhà máy rượu từ nhỏ, cô rất quen thuộc với cành cây ngọn cỏ ở đây.

Chỉ trong chốc lát, cô chạm vào công tắc đèn trên tường.

Tách…

Đèn đã được bật sáng.

Hội trường lại bừng sáng, nhưng kỳ lạ là ánh sáng lại đầy màu máu mơ hồ, phản chiếu khuôn mặt của mọi người, có chút gớm ghiếc.

Fiona nhận thấy một số đôi mắt đỏ ngầu đang hiện lên trong mắt của những người khác.

Nhưng dường như đó không phải là do ánh sáng kỳ dị này phản chiếu.

"Các ngài đã phát hiện ra ác linh kia chưa?"

Cô hỏi những người khác.

Nhưng họ không trả lời cô, thay vào đó, mà đều đồng loạt lùi về phía sau, vẻ mặt của mọi người đều rất nghiêm túc, giống như chạm trán tử thù.

Goliath Victor hoảng sợ hét lên, vừa lùi lại vừa run rẩy.

"Ác … ác linh…"

Nước da của Fiona thay đổi, cô ta lấy ra một con bù nhìn từ cơ thể mình mà không do dự, và vẽ một ngôi sao sáu cánh bằng máu.

Nhưng cũng ngay sau đó.

Cô ta cảm thấy bù nhìn trên tay đột nhiên bốc cháy, nhiệt độ nóng rực khiến cô ta phải quẳng nó đi.

Phun…

Một con dao sắc nhọn đâm thẳng vào sau đầu cô và xuyên dọc theo mắt.

Máu phụt ra…

Phía sau cô, một bóng người đen kịt chỉ nhìn rõ đường nét đang từ từ rút con dao sắc bén ra.

Xác chết nặng nề rơi xuống đất.

Sau đó, đôi mắt vằn vện tia máu của Cái Bóng nhìn tất cả những người còn lại…

Ác ý giống như thủy triều, u ám và bạo lực.

Nó đã giết rất nhiều người …

Ả Giáo chủ lớn tuổi nhất thấy vậy, bèn rút dao ngắn trong người vạch thẳng vào tay trái, chảy rất nhiều máu.

Sau đó, ả ta cúi đầu và chỉ tay vào Cái Bóng.

Tất cả Ác Thi lập tức lao về phía Cái Bóng.

Nhưng lại vồ hụt.

Cái Bóng lùi lại một bước rồi trực tiếp biến mất vào bóng tối.

Cùng lúc đó, một cảm giác ức chế, khiến người ta gần như ngạt thở, tràn ngập khắp đại sảnh.

Tất cả các bóng đèn trên đỉnh đầu, vào lúc này đều vỡ tan.

Bóng tối lại phủ xuống…

Sự lạnh lẽo đến rợn người từ từ dâng lên trong tim của chúng.

Goliath Victor nhận ra uy hiếp tử vong, cô ấy cố gắng giữ cho mình tỉnh táo và chạy về phía vị Giáo chủ lớn tuổi nhất.

Vừa chạy, cô ả vừa nói: “Tôi sẵn sàng đưa tất cả tài sản của mình cho Giáo phái Vidar. Ngài không thể để tôi chết.”

Nhưng không có phản hồi.

Hội trường chìm vào bóng tối im lặng.

Goliath Victor chỉ có thể nghe thấy tiếng thở và tiếng bước chân của chính mình, cùng với âm thanh đâm chém ghê rợn. Nó giống như một kẻ sát nhân cuồng cầm một con dao nhọn

cào vào tường, cố gắng làm cho tinh thần của người ta suy sụp.

Chương 305: Cái Bóng thật trâu bò

Nỗi sợ hãi có thể khiến người ta đánh mất lý trí.

Goliath Victor lúc này hoàn toàn rơi vào hoảng loạn, cô không nhận được phản hồi, ngược lại còn dẫn tới một âm thanh khủng khiếp.

Cô biết rằng đó là ác linh muốn lấy mạng cô.

Nếu hối hận có ích, Goliath Victor phải là người hối tiếc nhất.

Cô cảm thấy mình rất vô tội, vừa mới gia nhập Giáo phái Vidar, chưa kịp thoả mãn khát vọng báo thù của mình với Đỗ Duy, thì cô đã bị ác linh theo dõi khó hiểu.

Tình huống gì đây?

Goliath Victor hoàn toàn không hiểu gì cả, cô ả chỉ có thể tiến về phía trước một cách máy móc.

Nhưng trong bóng tối, tầm nhìn của cô bị che khuất, nhân lúc không chú ý, cô đạp nhầm vào khoảng không.

Goliath Victor cảm thấy cơ thể mất thăng bằng, ngã xuống vũng máu, mùi hôi thối của máu xộc thẳng vào tai, miệng và mũi cô.

Cô vừa ho khan, vừa vội vàng dùng một tay nắm lấy thành ao máu để giữ thăng bằng trước khi thò đầu ra, há miệng hít một hơi thật sâu.

Vừa thở vào, cô vừa ho ra máu.

Cơn đau gần như nghẹt thở khiến cô càng suy sụp.

Không phải ai cũng có thể duy trì sự lý trí, và bình tĩnh cực độ như Đỗ Duy.

Sự tuyệt vọng mà ác linh tạo cho những người bình thường thực sự quá mạnh.

Goliath Victor hoàn toàn mất trí, cô rất muốn trèo ra khỏi ao máu, ngay cả khi cơ thể cô bị cắt bởi những cạnh sắt của ao máu.

Nhưng mới bò ra khỏi hơn nửa người. Cô ả bèn dừng lại…

Cô cảm thấy lạnh gáy, mũi dao sắc nhọn chĩa ngay gáy của cô ả.

"Đừng… đừng mà……"

Cầu xin lòng thương xót cũng chẳng ích lợi gì.

Với một sức mạnh không thể chống lại, con dao sắc nhọn đã xuyên thẳng vào hộp sọ.

Thủ đoạn giết người trước đây của Cái Bóng được Tom đặt gọi đùa là vắt khăn.

Nhưng giờ nó có một con dao sắc bén, nó có vẻ thích dùng con dao sắc bén để giết người thay vì chỉ vặn đầu người khác.

Tuy nhiên, sở thích của nó với cái đầu vẫn không thay đổi.

Ngay cả khi phương pháp giết người đã thay đổi, nó vẫn giữ lại thói quen với đầu người.

Rầm.

Cơ thể của Goliath Victor chìm trong ao máu.

Trong bóng tối, 3 vị giáo chủ còn lại, và các tà giáo đồ không nghe thấy tiếng động này.

Họ chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân chạy trốn thoát của mình.

Sau khi Cái Bóng nhận được con dao sắc bén do Đỗ Duy đưa cho, nó đã trở nên khác trước, dường như nó có thể tác động đến thính giác của người khác, chính xác là cách ly âm thanh.

Cuộc giết chóc vẫn tiếp diễn…

Trong đại sảnh này, dù là Ác Thi hay người, đều là miếng mồi ngon của Cái Bóng.

Nó sẽ ngày càng trở nên đáng sợ, hiệu suất đoạt mạng cũng ngày càng nhanh.

…

Ở một nơi khác.

Bên ngoài nhà máy rượu Goliath.

Cầm một chiếc ô đen, Đỗ Duy bước ra từ trong đám cây, bình tĩnh nhìn Nhà máy rượu dưới mưa, lấy smartphone ra gọi cho cảnh sát thành phố New York.

“Tôi là Đỗ Duy, bạn của Tom. Qua điều tra phát hiện ra Giáo phái Vidar và Goliath Victor đã cấu kết. Bây giờ tất cả họ đang ở trong nhà máy rượu. Một sự kiện ác linh khủng khiếp đã xảy ra ở đây. Tôi cần sự hỗ trợ từ các cậu.”

Đầu bên kia điện thoại, có người kinh ngạc hỏi: “Mr. Đỗ Duy, lời của anh quả thực khó tin. Người thừa kế của gia tộc Victor làm sao có thể cấu kết với giáo phái Vidar.”

Giọng của Đỗ Duy bình thản: “Đây quả thực là có vấn đề, nhưng tôi không thể giải thích cho cậu hiểu. Tóm lại, các cậu nên đến sớm hơn, nếu không tình hình có thể trở nên rất nghiêm trọng.”

Hắn không muốn Cái Bóng giết tất cả tín đồ của Giáo phái Vidar, nhưng cũng không muốn buông tha cho chúng.

Vì vậy, cần phải để cảnh sát New York xử lý hậu quả.

Đưa tất cả tà giáo đồ còn lại vào ngục giam.

Còn về việc tù chung thân hay xử bắn, đó không phải là điều mà hắn quan tâm.

Tay của những lũ tà giáo đồ Vidar dính đầy máu, không ai là vô tội.

Giáo hội và chính quyền sẽ cho chúng những hình phạt nghiêm khắc nhất …

Không có gì khác, đây là quy tắc.

Đầu bên kia điện thoại im lặng hồi lâu mới có người nói tiếp: “Mr. Đỗ Duy, anh phải biết hiện tại tất cả cảnh sát ở New York đang đóng trên nhiều con phố. Muốn điều động một số lượng lớn người đến đó, cần phải có xác nhận từ cấp trên.”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Nếu sếp Tom của cậu ở bên cạnh, anh ta chắc chắn sẽ sa thải cậu và hành động ngay lập tức. Tom sẽ gánh chịu mọi hậu quả.”

Đầu dây bên kia nói chắc nịch: “Vâng, vâng ạ.”

Tom hiện là cảnh sát trưởng New York, ngay cả khi anh ta đi công tác ở Yard, anh ta cũng rất có uy.

Cảnh sát thành phố New York vẫn tuân theo lệnh của anh ta.

Tất nhiên……

Đỗ Duy chưa bao giờ nói với Tom về điều đó.

Vì hắn lo lắng rằng Tom sẽ nói lại với Cha Tony, rằng hắn đã tấn công tà giáo đồ của, như vậy sẽ gây ra sự nghi ngờ không đáng có.

Trước những người khác, hắn luôn là một bác sĩ tâm lý và một Người Đuổi Quỷ.

Tàn sát lũ tà giáo đồ của Vidar, hơn nữa còn sử dụng ác linh… nhìn thế nào cũng thấy vô cùng cực đoan.

Do đó, có thể che giấu luôn là tốt nhất.

Nhưng Đỗ Duy không phải đang hãm hại Tom, vì mọi chuyện luôn nằm trong tầm tay của hắn.

Mỗi khi hắn kéo Tom vào rắc rối, cuối cùng kẻ luôn được lợi là Tom.

Nếu không, gần đây hắn cũng sẽ không thăng chức nhanh như vậy.

"Việc khám phá một vụ án khủng khiếp liên quan đến lũ tà giáo đồ, có thể tạo ra một đột phá mạnh cho lộ trình thăng tiến của Tom."

Đỗ Duy không biết nhiều về hệ thống thăng cấp của cảnh sát. Nhưng hắn biết lần này Tom có thể sẽ được thăng chức.

Đột ngột…

Đỗ Duy liếc nhìn tay phải của mình, ánh mắt dừng lại trên hình vẽ 3 cây kim đồng hồ một lúc.

"Ngoài việc xây dựng thế lực ác linh, tôi cũng cần giúp đỡ những người bạn, mới có thể để nhân mạch đóng vai trò lớn hơn."

Nhưng lời vừa cất.

Đỗ Duy cau mày, quay đầu nhìn về phía cửa của Nhà máy rượu.

Trong cơn mưa, một người phụ nữ lớn tuổi loạng choạng lao về phía cửa.

Vai trái của cô ấy bị chặt đứt, máu không ngừng chảy.

Đầu tóc rối bù, hình dáng như ma quỷ…

Người phụ nữ này phát hiện ra Đỗ Duy đang cầm ô đứng dưới mưa, hai mắt của ả ta đỏ bừng, như thể nhìn thấy kẻ thù, ả hét lên và tăng tốc độ.

“Là mày…… thì ra đều do mày gây ra, Người Đuổi Quỷ đáng chết, nhất định sẽ xuống địa ngục…”

Ả nghiến răng, rống lên tên của kẻ suýt chút nữa đã hại chết ả: “Đỗ Duy…”

“Đồ quỷ, tao muốn mày phải trả giá!”

Vừa nói ả vừa cầm một con dao ngắn đâm vào Đỗ Duy.

Khoảng cách giữa hai người chỉ là năm mét.

Như ả nói, ả muốn Đỗ Duy phải trả giá thật đắt.

Nhưng……

Đỗ Duy vô cảm móc khẩu súng lục từ trong túi ra, sau khi mở chốt bảo hiểm, không hề do dự bóp cò.

Trước đó, Tom đã cấp cho hắn một giấy phép sử dụng súng bí mật.

Tự vệ chính đáng không thể coi là hành vi phạm tội…

Một tiếng súng vang lên.

Viên đạn xuyên thẳng vào đùi của người phụ nữ.

Cô hét lên, trực tiếp ngã xuống đất, bùn đất bắn tung tóe khắp nơi.

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút phức tạp: “Bắn trật rồi…”

Nhưng điều đó không quan trọng, bởi vì hắn đã cảm nhận được sự hiện diện của Cái Bóng.

Phập…

Một con dao sắc bén trồi lên từ vũng bùn, nhẹ vung lên, nó đã đâm vào đầu của người phụ nữ…

Chương 306: Đêm dài

Bên ngoài Nhà máy rượu Goliath vào lúc nửa đêm, hơn chục chiếc xe cảnh sát đang đậu.

Đèn cảnh sát nhấp nháy, ánh đèn neon trong mưa trông thật mờ ảo.

Những tà giáo đồ còn sống được đội mũ trùm đầu và đưa lên xe cảnh sát để áp giải đi.

Những xác chết đựng trong những chiếc túi đựng xác màu đen, được đưa ra khỏi nhà máy rượu và chất lên xe chở xác.

Vụ này đến đây, coi như đã kết thúc.

Người cảnh sát đã gọi cho Đỗ Duy trước đó, nhìn cái xác cuối cùng được đưa vào xe, quay đầu lại và nói: "Mr. Đỗ Duy, đối với cống hiến của anh cho trị an của thành phố New York, chúng tôi xin chân thành cảm ơn."

Giọng điệu của gã rất trịnh trọng: "Xét thấy sự hợp tác chặt chẽ giữa anh và cảnh sát trong một thời gian dài, chúng tôi sẽ thưởng cho anh một khoản tiền lớn và trao tặng Huân chương Công dân xuất sắc."

Gã nhìn Đỗ Duy đang cầm ô đứng dưới mưa.

Đỗ Duy gật đầu, bình tĩnh nói: "Đây là điều tôi nên làm, nếu không có sự tin tưởng và hỗ trợ của người bạn tốt của tôi, Sĩ quan Tom, chuyện này sẽ không kết thúc nhanh như vậy."

Từ khi hắn trở về New York đến khi kết thúc sự việc, chỉ mới một ngày trôi qua.

Lý do nói ra điều này là để liên kết Tom với mọi thứ.

Rốt cuộc, công trạng của hắn với cảnh sát chẳng có ích lợi gì.

Viên cảnh sát không biết Đỗ Duy đang nghĩ gì, chân thành nói: “Bất kể như thế nào, anh cũng là một công dân tốt của thành phố New York.”

Đỗ Duy cười nói: “Nhớ đốt hết mấy cái xác đó.”

Đối phương nghiêm túc nói: “Anh cứ yên tâm, chúng tôi sẽ làm thế, à nhân tiện anh có cần chúng tôi đưa trở về phòng khám tư vấn hay không?”

Đỗ Duy xua tay từ chối: “Không cần, tôi đi ô tô đến, hiện giờ phải đi gặp bạn gái.”

Nói xong, hắn quay lưng bỏ đi.

Viên cảnh sát nhìn theo bóng lưng của Đỗ Duy rời đi, trong mắt càng ngày càng hâm mộ.

Gã không khỏi thở dài: “Nếu tất cả công dân của thành phố New York đều có ý thức về công lý như anh Đỗ Duy thì thật tuyệt.”

Tất nhiên, gã cũng biết rằng muốn thực thi công lý cần có sức mạnh.

Cũng may, Đỗ Duy có sức mạnh này.

Dù sao Đỗ Duy cũng có giáo hội chống lưng, hắn vẫn là anh em tốt của Tom, cảnh sát trưởng thành phố New York, nếu là người bình thường thì chỉ có thể có lòng nhưng bất lực.

…

1:08, sáng, ngày 11 tháng 6.

Khu dân cư Furman yên ắng hơn trong mưa.

Đỗ Duy lái xe thẳng vào khu dân cư.

Các nhân viên bảo vệ đã quá quen thuộc với hắn, vì vậy mặc dù có chút khó hiểu, tại sao hắn đổi sang Volkswagen, nhưng cũng không ngăn cản hắn.

Trước cửa nhà của Alexis.

Đỗ Duy mở cửa xe, cầm theo một bó hồng.

Hắn hắng giọng, và nhấn chuông cửa …

Dù cô bạn gái Alexis đã đưa cho hắn một xâu chìa khóa nhà từ lâu, nhưng Đỗ Duy cảm thấy 2-3 vẫn vẫn chưa về, mở cửa thì hơi kỳ.

À……

Hắn cảm thấy hơi xấu hổ.

Một lúc sau, sau cánh cửa có tiếng bước chân.

Két…

Alexis mặc chiếc áo len rộng thùng thình mở cửa bước vào, ánh mắt dừng vài giây trên bó hoa hồng mà Đỗ Duy đang cầm trên tay, ánh mắt càng ngày trở nên nguy hiểm.

“Anh còn biết quay lại sao? Còn bó hoa hồng này, anh lại đến thành phố Sikelin hái hoa sao?”

“À ờ… không hẳn, anh mua cái này ở cửa hàng hoa gần đây, em có thích không?”

Alexis hậm hực: “Cực kỳ thích.”

Trước đây có rất nhiều người theo đuổi cô, tặng hoa, trang sức tuyệt đẹp, châu báu đắt tiền, tặng xe hơi tặng nhà nhưng cô chưa bao giờ xem ra gì.

Bởi vì cô cho rằng những thứ đó quá thô tục.

Từ khi quen Đỗ Duy, cô đã hiểu ra một điều, dung tục chỉ vì cô không thích, nếu người mà cô thích tặng quà cô, dù tặng

gì đi nữa cô cũng yêu thích.

Chỉ có điều……

Lần nào cũng là hoa…

“Anh không thể mới mẻ chút sao…”

Alexis hừ lạnh, quay người bước vào phòng.

Đỗ Duy không biết làm sao, cầm bó hoa hồng lúng túng bước vào, thuận tay đóng cửa lại.

“Em yêu, em giận à?”

Vừa vào cửa, Đỗ Duy vội hỏi.

Điều này càng khiến Alexis không vui: “Tại sao tôi phải tức giận.”

Cô ngồi trên ghế sô pha và uống một tách cà phê.

Mọi cảm xúc đều được viết lên khuôn mặt.

Đỗ Duy vội vàng ngồi xuống, đưa tay ôm lấy vai của cô.

Không hề chống cự.

Trong đầu lại nghĩ: Vấn đề không lớn.

Nhưng hắn nói: “Em yêu, trong tâm lý học có một hiện tượng rất thú vị.”

“Con người dễ bị ảnh hưởng bởi các yếu tố bên ngoài, chẳng hạn như thị giác, thính giác, xúc giác, v.v.”

“Những bông hoa có màu sắc rực rỡ sẽ gây ấn tượng mạnh về thị giác cho mọi người. Những bông hoa càng rực rỡ càng dễ khiến mọi người hài lòng.”

“Nhiều người đặt tên gọi hoa mỹ cho các loài hoa, thêm các ý nghĩa khác nhau cho các màu sắc và chủng loại hoa khác nhau.”

“Hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, và hoa ngữ* của nó khiến lòng người say đắm.”

* Hoa ngữ (tiếng Anh là ngôn ngữ của các loài hoa) có nghĩa là người ta dùng hoa để biểu đạt ngôn ngữ của con người và thể hiện tình cảm, mong muốn nhất định của con người

“Nhưng điều anh muốn nói với em là lí do lần nào anh cũng tặng hoa cho em, là vì anh không giỏi nói cho em biết tình yêu của mình, nên anh dùng hoa để thay thế.”

“Vậy nên, anh tặng em một bó hồng.”

Khi hắn vừa nói xong, Alexis không khỏi nhăn mặt, khịt mũi và hỏi: “Anh học cái này ở đâu vậy?”

Đỗ Duy khẽ cười: “Xuất phát từ trái tim.”

“Hihi.” Alexis cầm lấy bó hồng, vừa đếm số lượng vừa khẽ cười: “Em không giận vì anh chỉ tặng hoa cho em, mà là tin nhắn mà anh gửi cho em vào 3 giờ sáng hôm qua.

Đỗ Duy khó hiểu hỏi: “Anh không nên nhắn tin báo an toàn cho em sao?”

Alexis cười khúc khích: “Báo an toàn thì đúng, nhưng anh lại còn nhắn, nghỉ ngơi sớm đi? Em lo lắng cho anh suốt 2 ngày, 2 ngày lận…”

“Kết quả, anh nhắn bảo em nghỉ ngơi sớm…”

Đỗ Duy xấu hổ nói: “Vậy anh nên trả lời tin nhắn của em như thế nào?”

Alexis xoa trán: “Anh sắp về với em, anh cũng rất nhớ em… Hay là anh sắp trở lại với em, lẽ nào tình yêu sẽ khiến anh trở thành kẻ ngốc?”

Ánh mắt của Đỗ Duy sáng lên, trầm giọng nói: “Nhưng nếu anh thực sự làm theo lời em, thì có lẽ anh phải gửi tin nhắn cho em cả đêm.”

Alexis chậm rãi nói: “Thật … thật hay giả vậy.”

Đỗ Duy sốt sắng nói: “Đương nhiên là thật, hơn nữa dù bao nhiêu lời ngọt ngào đi nữa, cũng không bằng được gặp em.”

Vừa nói, Đỗ Duy vừa nhẹ nhàng ôm Alexis vào lòng, thì thầm vào tai của yêu: “Em ơi, 2 ngày nay anh luôn nhớ đến em.”

Alexis nũng nịu khẽ rên: “Vậy những lời yêu đương ngọt ngào của anh đâu?”

Trước câu hỏi…

Hắn bắt đầu bình tâm suy nghĩ, tìm giải pháp.

Nhưng đầu óc của hắn hoàn toàn trống rỗng.

Câu chuyện tình yêu mà hắn vừa nói, được học từ hoa ngữ khi đi mua hoa.

Đỗ Duy mở miệng, ấp úng không nói ra được.

Thấy vậy, Alexis tức giận nhéo hắn một cái, rồi kéo Đỗ Duy vào phòng ngủ.

“Đi, chúng mình lên giường xxx rồi chậm rãi nói. Nếu như anh nói lặp câu nào, đừng trách em không cho anh ngủ…”

Chương 307: Phần thưởng của Giáo hội

7:30 sáng.

Cơn mưa xối xả liên tục mấy ngày đã dứt. Nhưng bầu trời vẫn u ám.

Đỗ Duy trả xe đến một công ty cho thuê xe gần đó, và bắt taxi đến nhà thờ ở Bắc Brook.

Chiếc McLaren GT của hắn đỗ trước cửa nhà thờ thu hút sự chú ý của người đi đường.

Trong nhà thờ.

Cha Tony và những người khác nhìn Đỗ Duy với ánh mắt đầy phức tạp. Họ không biết những người Vidar đã được giải quyết như thế nào.

Nhưng cho dù nghĩ như thế nào, cũng không liên quan gì đến Đỗ Duy.

Bầu không khí đột nhiên trở nên có chút khó xử.

Đỗ Duy nhìn Cha Tony và Harry cùng các thuộc hạ.

Hắn bình thản nói: “Tôi biết các bạn đang nghĩ gì, tôi cũng có thể nói với các bạn về những chuyện đã xảy ra, nhưng điều này là vô nghĩa vì sự việc đã được giải quyết.”

Đám người Harry đương nhiên sẽ không nhiều lời, dù sao Đỗ Duy là cấp trên của bọn họ.

Cấp dưới làm sao dám vặn hỏi cấp trên?

Chỉ có Cha Tony là khác, phải tổng hợp sự việc, và báo cáo lại với giáo hội.

Vì vậy, ông ta nói: “Mr. Đỗ Duy, nếu tiện thì con hãy giải thích sơ qua.”

Giọng điệu rất bất đắc dĩ, cũng không có ý định chất vấn.

Đỗ Duy hiểu ra điều này, nhẹ giọng nói: “Thật ra, sáng hôm qua con đã trở về New York, sau đó tôi ngồi ở quán cà phê đối diện phòng khám tư vấn suốt buổi sáng, chờ người của Vidar đến.”

Cha Tony ngạc nhiên hỏi: “Tại sao con có thể chắc chắn rằng đám người của Vidar sẽ đến nhà của con?”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Chuyện này lạ lắm? Người của Vidar biết nhà của con. Khi không biết vị trí cụ thể con của, chúng nhất định sẽ đi qua nhà con thăm dò.”

Cha Tony gãi đầu: “Vậy nên con dễ dàng tìm được đám người của Vidar như vậy?”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Đúng vậy, con bám theo đám người của Vidar bèn tìm ra chỗ chúng tập trung, sau đó lựa chọn báo cảnh sát, tránh chúng chạy loạn.”

“Cuối cùng chúng cũng tới Nhà máy rượu Goliath, sau đó đã xảy ra chuyện gì, con cũng không biết, chỉ gọi điện báo cảnh sát thêm lần nữa.”

Đỗ Duy chưa hề đề cập đến các chi tiết quan trọng.

Nhưng Cha Tony vờ như không để ý.

Ông nhìn Đỗ Duy thật sâu: “Cha sẽ báo cáo văn những lời nguyên của con với giáo hội, nhưng những người đó chắc chắn sẽ rất không vui. Vidar đã gây ra náo loạn lớn như vậy ở New York, còn cử tới 4 vị Giáo chủ. Kết quả là vì 2 cuộc gọi báo cảnh sát mà bị diệt, thật là khôi hài.”

Cùng lúc đó, Cha Tony nhún vai với Đỗ Duy, và nói đùa: "Dù gì thì đây cũng là New York."

Đỗ Duy mỉm cười: "Ừ."

Đám người Harry ở bên cạnh bối rối trước cuộc đối thoại cuối cùng giữa hai người.

Vào lúc này, Đỗ Duy quay đầu lại hỏi bọn họ: "Bên New York cơ bản đã giải quyết xong. Tiếp theo các người sẽ trở về giáo hội hay ở lại New York?"

Harry nghiêm túc nói: "Giáo hội hiện đang rất thiếu nhân lực, vì vậy chúng tôi sẽ đáp chuyến bay buổi trưa tới các thành phố khác để đối phó với sự kiện ác linh."

Điều này Đỗ Duy đã dự đoán trước, vì vậy hắn dặn dò tượng trưng: "Nhớ báo cáo công việc của anh cho tôi kịp thời."

Harry nghiêm túc đáp: "Như anh muốn."

Tiếp theo, Đỗ Duy nói chuyện với đám người Harry về một số cách đối phó với những sự kiện ác linh, cũng như một số kinh nghiệm của bản thân.

Dù sao thì đám người Harry đều là cấp dưới của hắn, nếu duy trì tốt mối quan hệ, cũng có thể giúp đỡ hắn rất nhiều.

Tất nhiên……

Điều quan trọng nhất là thân phận của Đỗ Duy hiện tại đã khác, phải làm tốt vai lãnh đạo.

…

1 giờ sau.

Đám người Harry rời khỏi nhà thờ.

Đỗ Duy nói chuyện với Cha Tony về những chuyện khác.

Đó là phần thưởng cho sự kiện ác linh ở Thành phố Sikelin.

Rốt cuộc, trong mắt của giáo hội, Đỗ Duy đã xung phong đi đầu và một tay phá tan kế hoạch xấu xa của Giáo phái Vidar.

Làm tốt thì có thưởng.

Đây là quy tắc lâu đời của giáo hội dành cho những Người Đuổi Quỷ.

"Mr. Đỗ Duy, con đã xử lý vấn đề của thành phố Sikelin rất tốt. Giáo hội đã chuyển 5 triệu USD vào tài khoản của con, mặc dù Cha không nghĩ con sẽ coi trọng số tiền này."

"Dù sao bạn gái của con quá giàu có…"

Trong phòng tiếp khách, cha Tony rót một tách cà phê cho Đỗ Duy: "Con có cần thứ gì khong? Ví dụ như những vật phẩm đặc biệt có thể đối phó với ác linh. Dù con đã có được khẩu súng kíp, nhưng Cha cảm thấy nên tranh cho con vài thứ. Dù sao con đã giải quyết rất đẹp chuyện về đám Vidar."

Nghe điều này, Đỗ Duy cân nhắc những lời của Cha Tony và cảm thấy rằng cơ hội thành công không lớn. Hơn nữa, những vật phẩm bình thường không còn có ích đối với hắn.

Vì vậy, hắn nói: "Cha có thể giúp con tranh vài thứ. Nếu giáo hội không đồng ý, thì cứ để như thế, khi nào cần gì con sẽ nói sau."

Cha Tony gật đầu: "Đây là một cách hay."

Vừa nói, ông vừa nói thêm một câu: "Nhân tiện, cá nhân Cha cho rằng con nên nghỉ ngơi vài ngày. Trông con có vẻ như đã lâu không được nghỉ ngơi, quầng thâm mắt lại sâu thêm."

Đỗ Duy cau mày: "Con cũng nghĩ vậy, tối nay ba mẹ của bạn gái con tới New York, con phải sống mấy ngày của người

bình thường.”

Cha Tony cười và nói: “Vậy thì, Cha chúc con có một kỳ nghỉ vui vẻ.”

Đỗ Duy cười nhạt: “Cảm ơn.”

…

Sau khi rời khỏi nhà thờ.

Đỗ Duy không đến khu dân cư Furman ngay lập tức, mà đến phòng khám tư vấn tâm lý.

Hắn và Alexis hẹn nhau đón máy bay lúc 7 giờ tối, còn sớm.

Hơn mười phút sau, Đỗ Duy đậu chiếc McLaren GT trước cửa, sau đó xách ba lô lên và cầm ô đen bước vào.

Không khí hơi ngột ngạt.

Nhưng Đỗ Duy không quan tâm, vừa vào cửa bèn ném ba lô lên sô pha, nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ cổ treo tường.

Đồng hồ cổ không có gì thay đổi.

Các cây kim vẫn chồng lên nhau, quay một cách máy móc.

“Trước đây tao đã nghĩ rằng chiếc mặt nạ này là hàng nhái do mày làm, nhưng khi tiếp xúc với Giáo hội Vanity, tao nhận ra rằng không phải vậy.”

“13 mặt nạ của Giáo hội Vanity là nguyên mẫu mặt nạ của tao.”

“Lần này tao nhận được một bức tranh sơn dầu.”

“Tao nghĩ người tạo ra bức tranh sơn dầu và mặt nạ, cũng là người đã tạo ra mày.”

Đỗ Duy nhìn chằm chằm vào tay chiếc đồng hồ cổ và lấy trong ví ra một chiếc nhẫn có khắc chữ Val …

“Valk… tao đã biết 4 chữ cái, nhưng tao không tìm thấy các chữ cái còn lại từ bức tranh sơn dầu, vì thứ mà nó giam giữ có thể đã bị lấy đi.”

“Nhưng tao biết rằng nếu phân loại những vật giam giữ như chúng mày, thì mày nên là kẻ mạnh nhất.”

“Vì vậy, tao quyết định đánh dấu bạn.”

Đỗ Duy đắc ý nhìn đồng hồ cổ, cánh tay phải tiến vào ác linh hoá, chậm rãi vươn tới.

Hắn muốn thành lập một thế lực ác linh có thể khống chế, cần một kẻ đàn áp tuyệt đối, để bảo vệ sự an toàn của chính mình.

Đồng hồ cổ vừa mạnh vừa bí ẩn, theo một nghĩa nào đó, nó đang giam giữ Đỗ Duy, một kẻ bị nguyền rủa.

Từ lâu, đồng hồ cổ có địa vị rất cao trong phòng khám, có thể trấn áp mọi ác linh.

Nó là chìa khóa để giữ cân bằng.

Không có gì thích hợp hơn nó.

Chương 308: Tình huống đột ngột

Đỗ Duy chậm rãi đặt tay phải lên chiếc đồng hồ cổ.

Trong quá trình này, mọi thứ đều bình lặng.

Ngôi nhà rất yên tĩnh.

Annabelle treo bên cạnh chiếc đồng hồ cổ, cũng lặng lẽ ở trong tủ đóng khung, bất động, giống như một con búp bê bình thường, chỉ khác là có chút xấu xí.

nhưng……

Ngay lúc Đỗ Duy chuẩn bị kích hoạt năng lực đánh dấu, tay phải đột nhiên cảm thấy đau đớn, bỏng rát tột cùng.

Trên mu bàn tay phải của hắn, hoa văn giống như kim đồng hồ bỗng trở nên cực kỳ nóng bỏng.

Như thể chạm vào một cái đầu mỏ hàn đỏ rực.

Đỗ Duy hít một hơi rồi bỏ tay ra khỏi chiếc đồng hồ.

Xì xì…

Toàn bộ bàn tay phải tái nhợt như một xác chết, nhưng hoạ tiết kim đồng hồ lại đậm hơn trước rất nhiều.

Từ mờ nhạt chuyển sang đen.

“Tao không đánh dấu mày được?”

Con ngươi của Đỗ Duy hơi co lại, hiếm khi kinh ngạc nói.

Hắn nhìn chiếc đồng hồ cổ, cảm thấy khó hiểu.

Chiếc xe buýt đã rất khủng khiếp, có thể giết chết nữ tu tại Bệnh viện Tâm thần Hill. Nhưng dù vậy, năng lực đánh dấu vẫn không thất bại.

Chỉ cần Đỗ Duy nghĩ, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi xe buýt tới.

Tuy nhiên……

Năng lực vô giải là vậy nhưng chẳng zxi-nhê gì với đồng hồ cổ.

Ngược lại, chiếc đồng hồ cổ giống như có ý thức, còn phản công.

"Mày vẫn đang mạnh mẽ hơn…"

Đỗ Duy bình tĩnh nhận định.

Trước đó, hắn đã tìm thấy chiếc đồng hồ cổ đang hồi phục sức mạnh, nhưng vật thể bí ẩn này không hề gây nguy hiểm cho hắn, mà còn tạo cho hắn năng lực đặc biệt là có thể nhìn thấy cảnh tượng lúc mình chết.

Ngay cả khi nó là ngẫu nhiên …

Vì vậy, Đỗ Duy theo bản năng có một loại cảm xúc vi diệu với đồng hồ cổ, tin tưởng, song cũng đề phòng.

Nhưng hắn không thể ngờ rằng chiếc đồng hồ cổ còn kinh khủng hơn cả xe buýt.

Có cái gì đó không đúng…

Đỗ Duy liếc mắt một cái, dùng Quỷ Nhãn khi đã ác linh hoá, càng có thể thấy được nhiều hơn.

Nhưng hắn không cảm thấy độ nguy hiểm của đồng hồ cổ, mạnh hơn cảm giác ức chế, đè nén vô hình của xe buýt.

"Là bởi vì mày đặc biệt, hay năng lực ác linh hoá của tao có liên quan đến mày?"

Khi thu được năng lực đánh dấu.

Đỗ Duy cảm thấy hoa văn trên tay phải của mình rất giống kim đồng hồ, nên vẫn luôn gọi nó như vậy.

Nhưng khi nhìn thấy lại chiếc đồng hồ cổ, hắn không khỏi liên tưởng những sự việc lại với nhau.

Rốt cuộc, khả năng nhìn thấy cảnh tượng lúc chết cũng liên quan đến đồng hồ cổ.

Hắn hít sâu một hơi, thầm nói trong lòng: “Xem ra mình phải có tính toán khác.”

Cảm giác mà chiếc đồng hồ cổ mang lại cho hắn, bỗng trở nên tồi tệ.

Nếu tất cả năng lực của hắn đều bắt nguồn từ thứ kỳ lạ này.

Vậy mục đích của nó là gì?

Vật phẩm càng mạnh thì cái giá để sử dụng nó càng đắt.

Đỗ Duy không khỏi nghĩ thầm: Năng lực đánh dấu giúp ích rất nhiều cho mình, mình không thể từ bỏ, nhưng nhất định phải tìm cơ hội giải quyết triệt để đồng hồ cổ.

Đây là cách người bình thường phản ứng với những điều chưa biết. Không thể đã biết đồng hồ cổ có vấn đề, còn để nó tiếp tục phát triển, ngay cả khi tạm thời nó giúp hắn rất nhiều.

Suy nghĩ về điều này, Đỗ Duy hướng ánh mắt về phía ác linh búp bê Annabelle.

Nó có năng lực tập hợp quỷ hồn.

Điều này đã được kiểm chứng nhiều lần tại phòng khám.

Trong tủ khung, Annabelle dường như cảm nhận được ánh mắt của Đỗ Duy, hơi run rẩy.

Đỗ Duy vô cảm nhìn nó, không nhìn ra được là vui hay giận.

Khoảng một phút sau, Đỗ Duy đột nhiên xoay người đi về phía sô pha.

Annabelle trong chiếc tủ đóng khung ngay lập tức dường như đã chết, và không thể bình tĩnh được nữa.

Ngay cả hơi thở lạnh lẽo cũng biến mất.

Nhưng đột nhiên, khi Đỗ Duy bước đến sô pha, lấy trong ba lô ra một chiếc mặt nạ, đeo lên mặt.

Sau đó, hắn từng bước tiến về phía Annabelle.

Trong chốc lát, bầu không khí ngột ngạt tới cực điểm.

Annabelle điên cuồng run rẩy và liên tục va vào chiếc tủ có khung, nhưng nó đã từng đánh bạc với Đỗ Duy, cái giá phải trả cho thất bại, là nó không thể rời khỏi chiếc tủ. Trừ khi có ngoại lực tác động.

Cái Bóng cũng không nhập vào Đỗ Duy, mà là đứng ở phía sau hắn, tay cầm một con dao sắc bén, trên cơ thể trào dâng ác ý.

Nó thực sự đã trở nên mạnh hơn trước rất nhiều.

Đỗ Duy vừa đi vừa nói với Annabellele: “Trước kia mày dùng ác linh hoá của tao, để tẩm bổ hồi phục bản thân, tao có thể chịu đựng được, bởi vì tao cần mày giữ cân bằng cho ngôi nhà.”

“Nhưng trên đời này không có bữa ăn miễn phí. Lũ ma quỷ chúng mày luôn ôm ác ý với tao, vậy tao cũng sẽ có ác ý với chúng mày.”

“Vì vậy, đã đến lúc mày phải trả giá.”

Nói xong, Đỗ Duy lấy lá joker có thể ước nguyện từ trong túi của mình trên tay trái.

Giờ phút này, trên thẻ, người đàn ông đeo mặt nạ, cả người đã chật vật đi ra khỏi cửa, ngoại trừ bị cánh tay thối rữa nắm lấy, gần như giống như lúc trước.

Cái Bóng chống lại sự đồng hóa của tà linh.

Điều này cũng cho phép Đỗ Duy thực hiện nhiều ước nguyện hơn.

Tất nhiên……

Hắn dùng thân phận Cái Bóng thực hiện một điều ước: "Tôi ước một điều, đánh dấu của tôi với Annabelle sẽ không bị phân thành ngoại lực. Ngay cả khi tôi sử dụng khả năng đánh dấu, cánh cửa tủ vẫn không mở."

"Vì vậy, khi tao sử dụng xong năng lực đánh dấu, nó sẽ trở lại tủ khung một lần nữa."

Đối với ước nguyện này, Đỗ Duy đã đưa ra rất nhiều điều kiện.

Hắn không trực tiếp đưa ra ước muốn rằng Annabelle sẽ không bao giờ có thể tự bắn mình, hoặc biến Annabelle thành nô lệ của mình.

Bởi vì nó không thực tế chút nào.

Để trả cái giá này, Đỗ Duy sẽ phải trả một cái giá không thể tưởng tượng được ngay cả với lấy Cái Bóng làm vật thế mạng.

Có thể hắn sẽ bị tà linh đồng hóa ngay tại chỗ.

Vì vậy, Đỗ Duy đã tận dụng các điều kiện cá cược lúc trước để thêm vào khái niệm tủ khung.

Hắn muốn biến chiếc tủ đóng khung thành một món đồ đặc biệt, một thứ đặc biệt nhằm vào Annabelle, có thể nhốt chết nó.

Trong lúc nhất thời, lá bài Joker ước nguyện bỗng trở nên vô cùng lạnh lẽo, tà khí nồng nặc khiến ánh sáng trong phòng trở nên mờ mịt.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy cảm thấy áp lực nặng nề, Cái Bóng đứng sau lưng của hắn, càng thêm mờ mịt.

Trên lá bài Joker, toàn bộ chân phải của người đàn ông đeo mặt nạ đã trực tiếp bị thối rữa, chỉ còn trơ xương…

Nhìn thấy cảnh này, Đỗ Duy biết rằng phương pháp nạp năng lượng cho Cái Bóng, để chống lại tà linh, có thể hiệu quả.

“Nhưng dù sao thì, điều ước đã được thực hiện.”

Ngay sau đó, Đỗ Duy đặt tay lên tủ đóng khung, và đánh dấu Annabelle, kẻ đang lao cửa kính vào một cách điên cuồng và cố gắng chạy trốn.

“Mày không thể từ chối tao.”

Giọng của Đỗ Duy rất bình tĩnh: “Lần đầu tiên mày thua tao, mày đã mất tự do rồi. Giờ khoảng thời gian này sẽ kéo dài vô thời hạn. Cho dù có ngày tao chết, tao cũng sẽ phong ấn mày vĩnh viễn.”

Chương 309: Bác sỹ chính Ryan

Bên trong phòng khám tư vấn tâm lý. Mọi thứ đã trở lại bình lặng.

Đỗ Duy ngồi trên ghế sô pha, cánh tay phải trắng nhợt cầm một cây bút chì, viết lên lên giấy:

[1. Chọn ác linh phù hợp, sử dụng năng lực đánh dấu để xây dựng thế lực của mình, giảm thiểu số lần ác linh hoá của bản thân.]

[2, Ác linh đã đánh dấu gồm có Cái Bóng, xe buýt, và Annabelle]

[3. Ác linh cần đánh dấu tạm chưa có, cần chọn ác linh tuyệt đối an toàn để làm kẻ áp chế]

[4. Các vấn đề chưa được giải quyết gồm có: đồng hồ cổ và lời nguyền có năng lực bùng nổ]

Dừng viết ở đây.

Đỗ Duy đã phân tích rõ ràng, cụ thể về những việc mà hắn sẽ phải làm trong tương lai.

Để hình thành một thế lực ác linh, phải tìm một ác linh phù hợp, phải an toàn, ít ra phải kiểm soát được nó.

Cái Bóng và xe buýt hiện là kẻ bị đánh dấu an toàn nhất.

Ngay cả khi Cái Bóng luôn muốn giết hắn.

Mức độ an toàn của Annabelle thấp hơn một bậc so với xe buýt. Nhưng nó vẫn nằm trong mức chấp nhận được.

Năng lực đánh dấu sẽ khiến những ác linh xuất hiện bên cạnh Đỗ Duy bất kể khoảng cách và không gian.

Nếu ác linh được đánh dấu có thù với hắn, thì năng lực này về cơ bản chỉ có thể dùng để tự sát.

Nhưng nếu đó là chiếc xe buýt, Annabelle, thì sẽ không có gì xấu cả. Ít nhất, chúng trong tầm kiểm soát của Đỗ Duy.

Đây là sắp xếp của hắn cho năng lực đánh dấu.

Về phần ác linh có ác ý đối với hắn, Đỗ Duy cũng sẽ chọn lọc đánh dấu một ít, bởi vì trên người hắn có nhiều vật phẩm, có năng lực tự bảo vệ.

"Không tính những ác linh được đánh dấu, mình đang mang theo 6 ác linh, tạm đủ rồi."

Trong số những vật phẩm mà Đỗ Duy mang theo bên mình, gồm: mặt nạ, đồng xu, ô, lá Joker, khẩu súng kíp, mỗi thứ đều chứa ác linh.

Đồng xu 2 mặt, một mặt đại biểu cho một ác linh.

"Ngoài ra còn có bức tranh sơn dầu đó. Cơ hội để mình sử dụng nó rất ít, trừ khi mình lại đến ngôi trường ma quỷ đó, tạm thời cứ để ở nhà đi."

Đỗ Duy nói xong, đứng dậy lấy bức tranh sơn dầu được cuộn lại từ trong ba lô.

Sau khi suy nghĩ, hắn nhìn lên tầng hai.

"Có lẽ, treo trong phòng ngủ là một lựa chọn tốt."

…

Ở một nơi khác.

Ở Yard.

Nó hơi xa New York, vì vậy trời vẫn mưa, trời vừa chuyển từ mưa to sang mưa nhẹ.

Vào lúc này, Tom mặc đồng phục cảnh sát và lái ô tô trên phố.

Đột nhiên smartphone của anh ta vang lên.

Người liên lạc là Boss trực tiếp của anh ta.

Tom hơi khó hiểu, vội vàng ấn nút trả lời thì nghe thấy giọng nói uy nghiêm của người trung niên từ đầu dây bên kia.

"Tom, phán đoán của cậu về vụ việc lần này của tà giáo ở New York vô cùng chính xác. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, bên trên quyết định trao thêm quyền và nguồn lực cho cậu."

Khoảnh khắc nghe thấy điều này, Tom đã chết lặng.

Tình hình thế nào?

Vụ việc tà giáo ở New York?

Phán đoán của mình rất chính?

"Khoan… ý của sếp khi nói vụ việc tà giáo ở New York, là chỉ Giáo phái sao?"

Người trung niên nghiêm nghị nói: "Đúng vậy, nếu như không phải cậu đưa ra phán đoán chính xác, rồi để bạn mình là Đỗ Duy thông báo cho cảnh sát, sự việc lần này không thể giải quyết nhanh như vậy."

Tom đã bị sốc. Người bạn tốt của anh ta đã trả phòng vào sáng hôm qua, và rời đi mà không nói một lời.

Lại còn… trở lại New York để giải quyết đám Vidar.

Nhưng điều này có liên quan gì đến mình chứ?

Anh định giải thích, nhưng câu nói từ đầu dây bên kia khiến anh ngập ngừng.

“Xét thành tích xuất sắc của cậu trong thời gian gần đây, cộng với đại công lập được lần này, chúng tôi đã quyết định điều cậu từ Yard trở về, sẽ điều chỉnh vị trí của cậu. Bạn có quyền kiểm soát toàn bộ cảnh sát New York.”

Tom nói một cách ấp úng: “Cảm ơn boss cất nhắc…”

Bên kia hài lòng nói: “Làm việc chăm chỉ, sau này khi về hưu, vị trí của tôi sẽ giao cho cậu.”

Vừa nói, bên kia lại nói thêm một câu: “Cũng phải thay đổi thói quen đi khu đèn đỏ đi, ít nhất đừng đi ban ngày, nếu không sẽ ảnh hưởng rất lớn.”

Tom lúng túng nói: “Tôi sẽ.”

Sau đó đối phương cúp điện thoại.

Mà biểu hiện của Tom trở nên cực kỳ phấn khích.

“Tôi cmn không làm gì cả, lại được thăng chức?”

“Còn cả Giáo phái Vidar, chẳng lẽ chết sạch rồi?”

Anh cảm ơn Đỗ Duy từ tận đáy lòng, nếu không có người bạn này, anh đã không được thăng chức từ cảnh sát khu vực lên vị trí hiện tại.

Nhưng anh biết rằng mỗi lần được thăng chức, đều liên quan chặt chẽ đến Đỗ Duy. Bởi vì mỗi lần giải quyết hậu quả, đều do mình làm.

Tom xoa xoa đầu, không nhịn được nói: “Lần trước tôi thăng cấp, hình như cũng chết rất nhiều tà giáo đồ của Vidar. Lần này chắc cũng liên quan đến Giáo phái Vidar. “

“F*ck! Chắc chắn một ngày nào đó nhóm người mất trí này sẽ nhằm vào tôi.”

Vừa nói, Tom vừa quay đầu xe và lái về phía Sở cảnh sát Thành phố Yard.

Anh ta phải bàn giao công việc với những người ở Thành phố Yard, trước khi có thể quay lại New York.

Tuy nhiên, Tom không nhận thấy ngay phía trước con đường nơi nơi hắn định lái xe qua, bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, và u ám.

Một toà kiến trúc khổng lồ bay vụt qua, bằng mắt thường hoàn toàn không thể phát hiện được.

Đó là Ngôi nhà Kinh dị…

Nếu không quay xe lại, anh ta sẽ phóng xe vào Ngôi nhà kinh dị.

Lúc trước, thành viên của Giáo hội Vanity, Croaker Mercer từng nói rằng ở nơi sâu nhất của Ngôi nhà kinh dị, có một chiếc mặt nạ của Giáo hội Vanity.

Trong chiếc mặt nạ đó, ẩn chứa một ma linh.

Kẻ đó đã thực hiện một cuộc huyết tế trong Ngôi nhà kinh dị, cố gắng xoa dịu ma linh, nhưng đã không thành công.

Ma linh đeo mặt nạ chạy ra ngoài, và Ngôi nhà kinh dị cũng biến thành một tồn tại quỷ dị.

Nó cũng giống như xe buýt.

Và bây giờ, nó đang liên tục di chuyển trên khắp thế giới, dường như đang muốn làm gì đó.

…

Vào thời điểm này.

Ở Thụy Sĩ, trụ sở của Giáo hội Twilight dưới lòng đất.

James nghiêm mặt nhìn Ryan trước mặt.

Y nghiêm giọng nói: “Mr. Ryan, tôi thật sự có quen Chủ nhiệm Đỗ Duy trong miệng của cậu. Chúng tôi đã từng kề vài

chiến đấu. Xin hãy tin tưởng ở tôi.”

Trong thời gian này, James đã khám phá ra bí mật của Ryan.

Bệnh nhân tâm thần này có rất cuồng tín với Đỗ Duy, cậu ta luôn tin tưởng Đỗ Duy là Chủ nhiệm bệnh viện tâm thần sẽ thăng chức và tăng lương cho cậu ta.

Nhưng Ryan khinh thường mắng: “Cút cmm đi, Chủ nhiệm là bác sỹ giỏi nhất của bệnh viện chúng tao, mày không muốn thông qua tao để được Chủ nhiệm chữa bệnh sao? Mày cho rằng trước mặt tao mày có bí mật sao?”

James hít một hơi thật sâu, y cảm thấy mình sắp hiểu được lỗi suy nghĩ của Ryan.

Y cố nặn ra một nụ cười nói: “Tôi và Đỗ Duy là bạn bè, không phải quan hệ bác sỹ - bệnh nhân.”

Ryan trợn to hai mắt: “Mày lại dám gọi thẳng tên của Chủ nhiệm?”

James lập tức đổi giọng: “Ý tôi là, tôi có quan hệ tốt với giám đốc Đỗ Duy, vì vậy tôi nghĩ cậu nên tin tôi. Chẳng phải cậu bảo tôi là bệnh nhân sao, thì cậu, với tư cách là bác sỹ, nên có sự đồng cảm với tôi chứ.”

Ryan nhổ ngụm nước bọt, tự hào nói: “Tốt lắm, chú cuối cùng cũng thừa nhận mình bị bệnh tâm thần. Anh rất hài lòng vì cuối cùng có thể tiến hành bước chữa trị tiếp theo cho chú.”

James nhân lúc này, bèn nói: “Thực tế, mọi người trong Giáo hội Twilight đều bị bệnh tâm thần. Mọi người đều cần cậu điều trị, không phải cậu muốn giám đốc Đỗ Duy thăng chức và tăng lương cho cậu sao? Cậu gia nhập vào Twilight và chữa bệnh cho tất cả chúng tôi, cậu muốn gì anh ấy cũng sẽ cho cậu.”

Ryan ngập ngừng: “Nhưng anh đã mất liên lạc với Chủ nhiệm. Anh gọi cho anh ấy mỗi ngày, nhưng chỉ toàn thuê bao không liên lạc được. Anh không thể liên lạc với anh ấy, làm sao có thể được thăng chức và tăng lương.”

James khó hiểu: “Hình như cậu không có smartphone, làm sao gọi cho anh ấy được?”

Ryan chỉ vào đầu của mình, rồi nói: “Mỗi ngày nằm mơ anh đều gọi cho anh ấy, có vấn đề gì sao?”

James suýt xỉu khi nghe câu này, y vội đổi chủ đề: “Đã thế này, cậu gia nhập vào Twilight để chữa bệnh cho chúng tôi. Chỉ cần mọi người cảm thấy cậu thật tâm gia nhập, tôi sẽ đưa đến gặp Chủ nhiệm Đỗ Duy, ok?”

Nghe có vẻ hợp lý.

Vì vậy, Ryan gõ gõ đầu của mình: “Vậy thì anh có thể gia nhập Bệnh viện Tâm thần Twilight, sau này anh sẽ là bác sỹ chính chăm sóc các chú.”

James vô cùng kích động, nở nụ cười thích thú.

Song y không để ý, khi y cười, ánh mắt của y luôn lạnh lẽo, trống rỗng…

Chương 310: Những bí mật của gia tộc Wittbach

Một chiếc xe Lincoln phiên bản dài, được bao quanh bởi hàng chục chiếc xe chống đạn, lái ra khỏi sân bay của Thành phố New York.

Ngồi trong xe là Đỗ Duy và Alexis, cùng ba mẹ của Alexis.

Hơn mười phút trước. Hai người Đỗ Duy ở sân bay, đón Alexis cha mẹ.

Lúc gặp nhau, mọi thứ vẫn bình thường.

Không có ba mẹ vợ tương lai gây khó khăn, cũng không có hàn huyên quá nhiều.

Đỗ Duy và ba mẹ vợ tương lai ngồi ở hàng ghế sau, còn Alexis và mẹ cô ở phía trước.

Người lái xe là tài xế riêng của gia tộc Wittbach, đồng thời cũng là vệ sĩ.

Alexis và mẹ của cô trên hàng ghế đầu thì thầm to nhỏ, trò chuyện giữa những người phụ nữ.

Mà Đỗ Duy có chút xấu hổ.

Vì phát hiện ra ba vợ tương lai của mình, ông Lawrence Wittbach, ba của Alexis, khi nhìn thấy chính mình bỗng yên lặng đến lạ.

Lawrence ngồi bên tay phải của Đỗ Duy không nói một lời, im lặng như một bức tượng điêu khắc.

Nhưng Đỗ Duy lại phát hiện ra đối phương vẫn luôn lặng lẽ quan sát mình.

Tất nhiên, hắn cũng đang quan sát đối phương.

Hắn nhận thấy tóc của Lawrence hơi bạc, và đôi mắt xanh biếc của ông ta có cùng huyết mạch với Alexis.

Khí chất của người đàn ông trung niên này rất bình thường, ánh mắt cũng không quá sắc bén, lại giống như một người bình thường ôn hòa.

Một lúc lâu, Alexis là người đầu tiên nhận thấy không khí nặng nề ở hàng ghế sau.

Cô bất mãn nói: "Ba, ba đừng nghiêm mặt với bạn trai của con được không, sẽ khiến con cảm thấy rất mất mặt."

Mẹ của cô cũng cau mày, nhìn chồng khó chịu: "Phải khách sao với con rể tương lai, lão già đầu gỗ."

Đỗ Duy trở nên lúng túng trước tình huống này, mở lời trước: "Chú Lawrence, xin chú bỏ qua, con không giỏi xử lý loại chuyện này lắm."

Lawrence khẽ gật đầu, thành khẩn nói: "Thật ra chú cũng vậy, con cũng không lo lắng, ấn tượng của chú với con cũng không tệ, nhưng có một số chuyện không tiện nói ra."

Đỗ Duy cau mày: "Là chuyện của con và Alexis?"

Lawrence lắc đầu, và nói bằng giọng trình bày: "Trên thế giới này, có rất nhiều nguy hiểm, ác linh, tà giáo và những thứ lộn xộn khác, nhưng gia tộc Wittbach không quan tâm."

"Giáo hội chuyên xử lý những thứ này, nhưng rất nhiều gia tộc và tổ chức cổ đại cũng có ghi chép về những thứ này, thậm chí có một số giải pháp."

Sau khi nói xong, Lawrence nhìn Đỗ Duy chằm chằm, rồi ngừng nói.

Nói thẳng ra, ông không thể nói cảm giác của mình với Đỗ Duy là tốt hay xấu. Dù sao, khi con gái Alexis về nhà lần trước, con gái đã kể cho anh rất nhiều phẩm chất tốt đẹp của Đỗ Duy.

Còn về của cải, xuất thân, v.v…

Lawrence hoàn toàn không quan tâm mấy thứ này, điều có thể khiến ông quan tâm, ngoại trừ sự lựa chọn của con gái anh, chính là thân phận của Đỗ Duy.

Gia tộc càng lớn tuổi, nội tình càng sâu.

Họ có xu hướng tích lũy nhiều của cải và là đại tài phiệt thứ thiệt.

Tất nhiên, có một số người thích khiêm tốn, giấu diếm, không lộ mặt.

Sự hiểu biết và khám phá thế giới của gia tộc như thế này đương vượt xa với gia tộc Victor.

Họ quan tâm nhất chính là nội tình.

Đỗ Duy vừa hay có thể bổ sung cho nội tình của gia tộc Wittbach.

Hắn nghe xong lời của Lawrence, cười nhạt, không hỏi gì.

Có một số điều không cần phải nói rõ ràng, chỉ cần cẩn thận cân nhắc là có thể hiểu tường tận.

Hắn thu được 2 tin tức từ những lời nói của Lawrence.

1. Gia tộc Wittbach dường như có phương pháp để đối phó với ác linh.

2. Lawrence muốn truyền đạt cho mình vài tin tức.

Tất nhiên, điểm thứ hai có một tiền đề.

Đó là Lawrence hy vọng những tin tức này, chỉ có Đỗ Duy và ông ta biết, nếu không sẽ không tiếp tục im lặng.

“Xem ra mình sắp tiếp xúc với một số bí mật.”

Đỗ Duy nói thầm trong lòng.

Hắn khá chờ mong…

…

Hơn nửa giờ sau, xe từ từ dừng lại ở một khách sạn sang trọng nhất ở trung tâm New York.

Tất cả nhân viên của toàn bộ khách sạn đang đợi ở cửa.

Họ đã nhận được tin này từ lâu nên vẻ mặt của mọi người đều rất long trọng.

Khách sạn được lau ba bốn lần liên tục từ trong ra ngoài, mặc dù nó đã rất sạch.

Sau khi Đỗ Duy và những người khác xuống xe, họ được quản lý khách sạn mời vào.

Vừa vào cửa, quang cảnh trang hoàng trong khách sạn hiện ra trước mắt của Đỗ Duy.

Uy nghi và tráng lệ, mọi thứ đều có vẻ rất quý giá.

Thậm chí còn có một vài bức tranh nổi tiếng treo trên tường. Rất nhiều phong cách đã được thêm vào.

Ngay chính giữa khách sạn, có một đèn chùm pha lê khổng lồ cao bốn hoặc năm mét, được bao quanh bởi một cầu thang xoắn ốc.

Cực kỳ sang trọng, xa hoa. Đỗ Duy cũng bị sự xa hoa này làm cho sững sờ giây lát.

Lawrence chỉ vào cầu thang xoắn ốc, nói với Đỗ Duy: “Lên lầu với chú, chú có chuyện muốn nói với con.”

Đỗ Duy dạ một tiếng, theo sát.

Nhưng Alexis cau mày.

Cô thấy rất lạ, gia tộc biết trên đời này có ác linh, nhưng lại không nói với mình.

Trong lòng cô vẫn có khúc mắc.

Nhưng dù cô có hỏi như thế nào thì cũng không ai nói cho cô biết nguyên nhân, chỉ bảo sau này nhất định sẽ cho cô biết.

“Con đừng lo, ba con và Đỗ Duy rất hòa thuận, hơn nữa tính cách của họ rất bình tĩnh, nhất định sẽ có chủ đề chung.”

“Mẹ, con không lo lắng, con chỉ cảm thấy bọn họ hẳn đang giấu con chuyện gì đó.”

Alexis hơi khó chịu, bạn trai của mình thần bí còn chưa tính, ngay cả ba của mình cũng thế, khó chịu quá.

Mẹ của cô bất lực thở dài: “Đàn ông đều thế, ba của con giấu mẹ nhiều chuyện rồi. Chúng ta vẫn sống với nhau đến giờ.”

Alexis phàn nàn: “Đàn ông thật đáng ghét.”

…

Ở tầng trên.

Đỗ Duy và Lawrence đến tầng hai.

Không có ai ở xung quanh.

Lawrence không im lặng nữa, mở lời với Đỗ Duy trước.

“Đỗ Duy… à, hay là con rể tương lai của chú, khi nào con định kết hôn với con gái của chú?”

Đỗ Duy đáp: “Chắc năm sau ạ, nhưng chú kêu con lên đây, chỉ định nói với con chuyện này?”

Lawrence ngập ngừng và nói: “Tất nhiên là không, chú chỉ muốn xác nhận lại một lần nữa, liệu con có cưới con gái của chú hay không. Bởi vì những gì chú sắp nói với con, có liên quan đến những bí mật của gia tộc Wittbach, cũng có liên quan đến Alexis. Cho nên chú hy vọng không có bất kỳ ai khác biết về cuộc trò chuyện giữa chúng ta ngày hôm nay, kể cả con gái của chú.”

Đỗ Duy vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm nghị nói: “Yên tâm đi, con là người rất kín miệng.”

Lawrence khoác tay: “Chú thích giao tiếp với những người thông minh. Nếu con làm lộ bí mật hoặc không cưới con gái của chú, chú thực sự sẽ tìm người ám sát con, dù con có trở thành giáo hoàng của giáo hội.”

Đỗ Duy không khỏi ho khan một tiếng: “Chú nói tiếp đi.”

Bố vợ tương lai của mình, cứ nói đâu đâu không…

Lawrence dường như tâm trạng khá rối bời, thở dài và nói với giọng bàng hoàng: “Alexis thực ra không biết nhiều về gia tộc. Những thông tin cô ấy biết được từ khi còn nhỏ, đều là gia tộc để cho cô ấy biết.”

“Mà điều chú muốn nói với con biết là, gia tộc đã gặp một người đàn ông đeo mặt nạ từ hàng trăm năm trước, cũng chính là thời kỳ đỉnh cao của giáo hội.”

“Chúng tôi đã thỏa thuận với hắn, để những người trong gia tộc chúng tôi không bị ác linh giết hại, dù gặp nguy hiểm cũng sẽ gặp dữ hoá lành.”

“Thỏa thuận này có thời hạn, chỉ có thể kéo dài thêm khoảng 7-8 chục năm nữa, cho nên tạm thời không có vấn đề gì.”

“Nhưng người đó đã để lại tin tức, và dự đoán rằng đến thế hệ này, trong gia tộc sẽ sinh ra một trưởng nữ tên là Minette, và tiếp xúc với một vật phẩm mà hắn dùng để giam cầm lời nguyền ác ma.”

“Trưởng nữ đó tình cờ là con gái của chú.”

“Nhưng chú đặt tên của con bé là Alexis, chú rất cưng chiều con bé.”

Nói đến đây, Lawrence lộ vẻ mặt vô cùng áy náy với Đỗ Duy: “Chắc nguyền rủa đang ám vào cháu, đúng chứ?”

Đỗ Duy im lặng…

Chương 311: Tên thật của ác ma

“Chú Lawrence, con quả thực bị nguyền rủa, vậy với tư cách là ba vợ tương lai của con, chú muốn nói gì với con?”

“Khi con tiếp xúc với lời nguyền, đã biết sự nguy hiểm và kinh hoàng của thứ này.”

“Nhưng những gì đã xảy ra không thể đảo ngược, vì vậy điều con muốn biết là, liệu gia tộc Wittbach có giải pháp cho lời nguyền không?”

Ở tầng hai, giọng điệu của Đỗ Duy không có gì khác lạ.

Tin tức mà Lawrence tiết lộ, không ảnh hưởng gì tới hắn.

Nói trắng ra, hắn cũng không gặp quá nhiều rắc rối với lời nguyền.

Hiện tại, lời nguyền đang trong giai đoạn ngủ đông, dường như nó đang cắm nuốt giấc mơ của mình, tích lũy sức mạnh để chờ lần bùng phát tiếp theo.

Tuy nhiên, trong những ngày qua, hắn đã mạnh mẽ ám thị bản thân, đã lâu không còn nằm mơ.

Vả lại rắc rối của hắn rất nhiều, nào phải chỉ có lời nguyền.

Ngay cả khi nữ tu sĩ nhảy đến thực tại một lần nữa, hắn vẫn có thể giết nó một lần nữa.

Không phải là một vấn đề lớn…

Lawrence đứng bên cạnh Đỗ Duy, vỗ vai của hắn nói: “Có cách giải quyết. Từ khi Alexis chào đời, phần lớn tinh lực của

chú đều dành cho văn hiến và tài liệu trong lĩnh vực này."

"Ngay sau khi con bé nói với chú đang hẹn hò với con, tôi đã tìm thấy một bia đá của một tôn giáo đã bị hủy diệt trong cuộc Thập tự chinh của Giáo hội."

"Tấm bia đá ghi rất nhiều nội dung có văn tự thất lạc, mà hàng trăm học giả mà tôi mời chỉ giải mã được một phần nhỏ thông tin, nhưng như vậy là đủ."

"Cách phá bỏ lời nguyền này đặc biệt nhắm vào ác ma."

"Biết tên thật của ác ma, tụng kinh sẽ đuổi nó ra khỏi thế giới, tất cả rác rưởi sẽ bị lấy đi."

Nghe điều này, Đỗ Duy cau mày hỏi: "Thứ bẩn thỉu là lời nguyền sao?"

Lawrence gật đầu nói: "Đúng vậy, nhưng phải xác định chính xác tên thật của ác ma, nếu không không chỉ thất bại, mà còn bị ác ma cướp đoạt thân thể, phủ xuống trần gian."

Đỗ Duy trầm tư một hồi, mới hỏi lại: "Con cũng biết sơ sơ, vậy gia tộc Wittbach có ghi chép gì về người để lại lời tiên tri không? Thật ra gần đây con có tiếp xúc với loại người này."

Lawrence nói rõ ràng: "Con đang nói về Giáo hội Vanity à. Người đó dường như không có liên quan gì đến Giáo hội Vanity."

Đỗ Duy trầm ngâm nói: "Nếu đúng như vậy thì chắc con cũng biết chú đang nói đến ai. Người đó đã làm 2 chiếc mặt nạ, nhưng theo thông tin mà chú nói với tôi thì hình như người đó là kẻ thù một mất mộ còn của lời nguyền. Dùng rất nhiều môi giới để giam giữ lời nguyền."

Khi nghe thấy điều này, Lawrence lắc đầu nói: "Chú không biết điều này."

Sự hiểu biết của ông về người đàn ông bí ẩn đó đã phải trả giá rất đắt, thông qua những người biết tình hình của chuyện này. Trong số đó, có cả Giáo hội Twilight.

Nhưng dẫu sao, so với Đỗ Duy, người đã tự mình trải nghiệm, không thể hiểu cặn kẽ bằng.

Xét cho cùng, nó có liên quan đến lời nguyền, và người duy nhất tiếp xúc với lời nguyền vẫn chưa chết là Đỗ Duy.

Vào lúc này, Đỗ Duy cười nói: "Con đã hiểu rõ tình huống cụ thể rồi. Cám ơn chú đã giải thích nghi hoặc của con."

Lawrence xấu hổ xua tay: "Người nói cảm ơn phải là chú. Dù sao thì con đã cứu Alexis, và con mới chính là người bị dính lời nguyền."

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Khi đó, mục đích của con là cứu chính mình, không phải vì cô ấy. Đương nhiên, bây giờ nói ra câu này chẳng có mấy ý nghĩa."

Lawrence càng ngày càng hài lòng với Đỗ Duy: "Con rất tốt. Sau này nếu cần giúp đỡ để giải lời nguyền, con luôn có thể tìm chú."

Sau đó, anh ta lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp mạ vàng.

Đỗ Duy nhận lấy danh thiếp, cười nói: "Dạ, thưa chú."

Lawrence vỗ vai của Đỗ Duy: "Đừng khách sáo quá, sau này con chắc chắn sẽ là con rể của gia tộc Wittbach. Thật ra, con có thể gọi là chú là ba."

Đỗ Duy miễn cưỡng cười: "Dạ, chú Lawrence."

Hắn rất truyền thống, trước khi kết hôn sẽ không thể kêu ba được.

Hơn nữa, đối với Đỗ Duy, hắn không hề muốn nghĩ đến người ba đã bị giết của mình.

Có những xưng hô mà hắn không muốn nhắc lại.

Cảnh này rơi vào mắt Lawrence, lại trở thành sự kín đáo và ngại ngùng của Đỗ Duy.

Vì vậy, ông lại càng thêm hài lòng với Đỗ Duy.

Phó Tài Phán của Giáo hội, cũng là một Hunter bí ẩn và mạnh mẽ.

Không có ai thích hợp hơn để kết hôn với con gái của mình.

…

Ba mẹ của Alexis đến nhanh, và rời đi cũng nhanh.

Đêm đó.

Lawrence cùng vợ, lên máy bay rời New York.

Tại Khu dân cư Furman.

Đỗ Duy đã qua đêm tại nhà của Alexis.

Lúc này đã hơn 12 giờ sáng.

Trước kia, Đỗ Duy gần như không có khả năng ngủ vào lúc này, hắn hoặc là đối phó ác linh hoặc là trên đường đối phó ác linh.

Chỉ khi ở bên Alexis, Đỗ Duy mới có thể duy trì thói quen làm việc và nghỉ ngơi của người bình thường.

Dù sao chuỗi ngày mệt mỏi đã tạm thời trôi qua.

Phòng ngủ rất yên tĩnh, chỉ có ánh trăng mờ ảo xuyên qua rèm cửa phản chiếu vào phòng.

Đỗ Duy vòng tay qua Alexis, nhắm mắt ngủ.

Nhưng đột nhiên…

Vẻ mặt của hắn trở nên căng thẳng, mồ hôi dần chảy ra trên trán.

Trong bóng tối, Alexis bị đánh thức, sau khi mở mắt, cô cau mày khó chịu.

Cảm nhận được lực bóp từ trên vai truyền đến, cô nhẹ nhàng đẩy Đỗ Duy ra: “Anh yêu, anh làm em đau…”

Vừa mới nói xong.

Khuôn mặt xinh đẹp của Alexis trở nên xấu hơn, cô để ý thấy trán của Đỗ Duy lấm tấm mồ hôi lạnh, bộ đồ ngủ cũng đã ướt đẫm mồ hôi.

Dương như người yêu của cô đang gặp ác mộng.

“Anh yêu? Anh yêu, anh tỉnh rồi đi?”

Alexis đẩy đẩy Đỗ Duy, nhưng không thể đánh thức hắn.

…

Đúng lúc này, tại các sân bay quốc tế châu Âu, là đúng vào sáng sớm.

Một người đàn ông trung niên trong bộ vest đen xách vali bước ra.

Gã rất ít tóc, hơi hói, luôn nở nụ cười trên môi, trông khá dễ gần.

Đó là Hannibal.

Hannibal hít một hơi thật sâu, say sưa nói: “Không khí trong lành luôn khiến tôi thèm ăn.”

Châu Âu là địa bàn của Giáo phái Vidar.

Cho dù mối loên hệ giữa Giáo phái Vidar và chính phủ không sâu sắc, nhưng tín ngưỡng tà giáo đã ăn sâu vào trong

đầu óc của người dân, rất phổ biến ở đây.

“Tiếp theo, tôi sẽ ở đây lâu dài. Tôi hy vọng rằng trong thời gian này, tôi có thể kết nối với các lãnh đạo cấp cao của Vidar.”

“Tốt nhất phải liên lạc được với những người lãnh đạo của họ, và cho họ biết rằng các vị thần của họ đã xuất hiện trên trái đất.”

Hannibal đã rời bỏ Giáo hội Twilight, sở dĩ dễ dàng như vậy là vì gã đã đạt được một thỏa thuận với thủ lĩnh thực sự của Giáo hội Twilight.

Gã đã thay ông già giết người Hunter xui xẻo - Corvi, và cảnh báo những người đứng sau Corvi.

“Tính toán thời gian, chắc Twilight hẳn đã phát ra tin tức về sự trốn chạy của tôi. Con cừu non ngu ngốc luôn thích nghịch phá trong góc hàng rào.”

Hannibal khẽ nói, rồi quay ra vẫy taxi.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu vào gã qua cửa kính xe, phản chiếu 3 cái bóng.

Chương 312: Con người đều sẽ nằm mơ

Sáng sớm hôm sau, tức là ngày 12 tháng 6.

Tại nhà của Alexis.

Đỗ Duy ngồi trên giường một mình, trên tay cầm một chiếc gương, ánh mắt bình tĩnh, sâu thẳm.

Gương mặt của hắn được phản chiếu trong gương.

Đôi mắt có khá nhiều tơ máu, nhưng hắn đang có tinh thần tốt.

"Mình rõ ràng đã ám thị không nằm mơ. Tại sao chuyện này lại xảy ra? Chẳng lẽ mày đã bắt đầu bùng nổ?"

Mày này chỉ lời nguyền.

Nguồn gốc của lời nguyền là The Nun, mà Đỗ Duy thường gọi là nữ tu.

Một khi đã dính thì sẽ vĩnh viễn bị đeo bám, mãi cho đến khi Đỗ Duy qua đời, lời nguyền sẽ không buông tha hắn.

Hắn có thể trở thành một nữ tu khác, hoặc có lẽ là The Nun, hoặc hắn có thể trực tiếp trở thành ác linh.

Nhưng dù sao đi nữa, kết quả không thể chấp nhận được đối với Đỗ Duy.

Thế nên, hắn đang suy nghĩ về một điều bây giờ.

Làm thế nào để giải quyết vấn đề này.

Không biết phải làm sao, Đỗ Duy thầm nghĩ.

“Theo lời của ba vợ tương lai Lawrence, nguồn gốc của lời nguyền rất có thể là một ác ma. Nếu muốn giải quyết nó một lần và mãi mãi, phải biết tên thật của nó, tụng Kinh đuổi nó rời khỏi thế giới.”

“Dù là nhẫn hay trâm vàng, đều có mấy ký hiệu, ghép lại với nhau là Valk, nhưng xem ra thiếu cái gì đó.”

“Bức tranh sơn dầu lẽ ra phải giam cầm một thứ gì đó, nhưng thứ đó đã biến mất. Mình không thể biết những ký tự phía sau.”

“Nếu những ký hiệu này là tên thật của The Nun, thì những gì tôi nên làm là tìm những vật phẩm của nó, tìm môi giới của lời nguyền, lắp ghép chính xác cái tên của ác ma.”

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy hít sâu một hơi, trong đôi mắt bình tĩnh hiện lên một tia kiên định cùng lạnh lùng.

Đối với hắn, trước đây chỉ có thể gian nan sinh tồn.

Ngay cả khi giải quyết nữ tu trong giấc mơ, hắn vẫn phải cực kỳ cẩn thận để duy trì sự cân bằng ngôi nhà, sử dụng những ác linh khác để đối phó với nữ tu.

Cũng giống như đi dây xiếc, chỉ cần có chút sai lầm, là sẽ rơi xuống vực sâu, chết không chỗ chôn.

Nhưng khi lớn lên, với khả năng đánh dấu ác linh, và nhiều thẻ bài lỗ mà hắn dần tích lũy được, hắn không phải không có khả năng chống lại.

Cũng giống như Cái Bóng, lần đầu tiên nó không giết Đỗ Duy, sau đó tình thế bắt đầu đảo ngược, cuối cùng rơi vào kết cục làm công cụ cho hắn.

Đỗ Duy thậm chí không muốn nó chết.

Lời nguyền của nữ tu, đợt thứ nhất không giết chết Đỗ Duy, nhưng lại cho hắn một cơ hội để thở.

“Sớm muộn gì tao cũng giết mày.”

Giọng của Đỗ Duy lạnh lùng, tàn độc, định đặt gương sang một bên, lúc này Alexis mới mở cửa bước vào cùng với sữa và bánh mì kẹp.

Trong mắt của cô hiện lên sự lo lắng: “Anh yêu, giờ anh đã thấy khá hơn chưa?”

Vào ban đêm, Alexis sợ hãi trước cảnh Đỗ Duy gặp ác mộng. Bạn trai ướt đẫm mồ hôi lạnh, làm sao cũng không gọi tỉnh được.

Khiến cô ấy có ảo tưởng sẽ đánh mất Đỗ Duy.

Đương nhiên Đỗ Duy biết suy nghĩ của Alexis, hắn nở một nụ cười dịu dàng: “Anh đang ở trạng thái rất tốt, đừng lo lắng cho anh. Chắc gần đây anh đã xử lý rất nhiều chuyện, tinh thần căng thẳng.”

Alexis cau mày nói: “Nhưng hôm qua em kêu mãi mà anh không dậy.”

Đỗ Duy mơ hồ nói: “Đó là do anh quá mệt mỏi. Khi người ta cực kỳ mệt mỏi sẽ chìm vào giấc ngủ sâu. Em cũng biết đó, hôm trước anh đã trải qua rất nhiều chuyện.”

Alexis nghi ngờ nhìn hắn, cuối cùng bất lực thở dài: “Vậy gần đây anh đừng đi giải quyết bất cứ sự kiện ác linh nào. Ngoan ngoãn ở lại New York một thời gian, anh cần phải đi nghỉ dưỡng.”

Đỗ Duy cười gật đầu: “Anh cũng nghĩ vậy.”

Dù là vì giao ước với Lawrence, hay vì lý do cá nhân, hắn sẽ không bao giờ đề cập đến lời nguyền với Alexis.

Nếu cần giúp đỡ để giải lời nguyền, hắn có thể tìm thấy ba vợ của mình hoặc giáo hội.

Vì vậy, Đỗ Duy từ trên giường ngồi dậy với vẻ mặt thoải mái, cầm lấy sữa và bánh mì mà Alexis đưa cho, vừa ăn vừa nhẹ giọng nói: “Hôm nay anh phải đi nhà thờ, làm báo cáo gửi cho giáo hội. Còn nữa, hôm nay Tom trở về New York, anh phải dùng bữa với hắn.”

Alexis gật đầu nói: “Anh có việc thì đi làm đi. Thật ra, gần đây em cũng có rất nhiều việc. Chắc em sẽ bận mấy ngày.”

Đỗ Duy nhướng mày: “Em có cần anh giúp không? “

Alexis lắc đầu, đưa tay vuốt thẳng tóc của Đỗ Duy: “Em có mấy công ty do em sở hữu phải làm báo cáo doanh thu hàng quý. Anh không giúp được em.”

Đỗ Duy cười nói: “Anh thật sự chưa từng tiếp xúc với phương diện này, chúc em làm việc vui vẻ.”

Alexis than thở: “Em không muốn xử lý đống lộn xộn đó, em chỉ muốn bên anh lâu hơn, nếu không… em luôn cảm thấy anh lại đi tiếp xúc với ác linh.”

Đỗ Duy chớp chớp mắt: “Sao có thể thế được, thứ anh ghét nhất chính là ác linh.”

…

Vào buổi chiều, Đỗ Duy lái xe đến Nhà thờ Bắc Brook.

Đang đi trên đường, hắn lấy smartphone ra và gọi cho ba vợ tương lai Lawrence.

Giọng ở đầu dây bên kia có chút ngạc nhiên: “Là Đỗ Duy sao?”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Là con đây, chú Lawrence, con cần chú giúp.”

Lawrence im lặng trong một giây: “Về lời nguyền hả con?”

Đỗ Duy thờ ơ nói: “Dạ, Alexis đã tra giúp con, có rất nhiều món đồ cổ đang được mua bán tại nhà đấu giá Berson ở thành phố New York. Con nghi ngờ trong những thứ này, có tin tức về lời nguyền.”

Lawrence đột nhiên nói: “Chú biết con muốn làm gì, nhưng không phải con gái chú đã điều tra cho con rồi sao?”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Nhưng cái đó cũng không chi tiết lắm. Con cần biết những món đồ cổ đó giờ đã lọt vào tay của ai. Giờ con có vài triệu, nên nếu có thể, con muốn mua lại chúng.”

Lawrence thản nhiên nói: “Chuyện này quá đơn giản. Chú sẽ giúp con liên hệ trực tiếp với những nhà sưu tập đồ cổ đó, mua từ họ và giao đến tận nhà cho con, con chỉ cần chờ là được.”

Vừa nói, ông vừa trầm giọng nói: “Con rể của gia tộc Wittbach, con không nên phí sức mua mấy thứ này. Chú sẽ giúp con giải quyết.”

Đỗ Duy cảm kích nói: “Cám ơn chú.”

Hai người trao đổi thêm vài câu, sau đó cúp máy.

Lúc này, Đỗ Duy cũng đã đến trước cửa nhà thờ.

Có rất nhiều người đang cầu nguyện trong nhà thờ.

Nên Đỗ Duy ở trong nhà thờ, thản nhiên tìm một chỗ ngồi rồi ngồi xuống, yên lặng chờ buổi cầu nguyện kết thúc.

Sau khoảng nửa giờ, những người cầu nguyện lần lượt rời đi.

Cha Tony lau mồ hôi trên trán, đi tới trước mặt Đỗ Duy, có chút mệt mỏi nói: “Không biết hôm nay xảy ra chuyện gì. Đột nhiên có rất nhiều người đến nhà thờ cầu nguyện, nói rằng tất

cả đều gặp ác mộng, Nhưng họ không thể nhớ rõ ác mộng là gì.”

“Cha đã làm linh mục trong nhiều năm và đây là lần đầu tiên Cha gặp phải tình huống này.”

“Đỗ Duy, con nghĩ có phải là do ác linh quấy phá hay không?”

“Đỗ Duy? Sao con không nói gì hết?”

Chương 313: U ác tính của Đỗ Duy

Trong nhà thờ.

Đỗ Duy nhìn Cha Tony, muốn nói nhưng không biết nên nói gì.

Hắn im lặng.

Cha Tony sững sờ: “Mr. Đỗ Duy, chẳng lẽ Cha đã nói đúng? Thật sự có ác linh làm việc sao?”

Đỗ Duy đăm chiêu nói: “Rất có thể…”

Hắn không muốn nói về chủ đề này với Cha Tony.

Bởi vì hắn là người đang bị nguyền rủa, một khi nói ra, rất có thể sẽ khiến giáo hội hoảng sợ.

Quan trọng nhất là, những người cầu nguyện, đều gặp ác mộng, biểu hiện cũng gần giống như hắn.

Nhưng Đỗ Duy đâu có lan truyền lời nguyền. Cũng đâu có ai tiếp xúc với môi giới như chiếc nhẫn.

Nhìn từ khía cạnh nào chăng nữa, vẫn có gì đó sai sai.

Đỗ Duy vẫn bình tĩnh nhìn Cha Tony nói: “Những người đó đêm qua gặp ác mộng sao?”

Cha Tony suy nghĩ một chút, rồi đáp: “Đại khái là thế, nhưng có mấy người nói tuần trước cũng gặp ác mộng, nhưng đột nhiên có vài ngày ác mộng kỳ quái này đột nhiên biến mất, nên cũng không để ý.”

“Đêm qua cơn ác mộng đã đến tìm bọn họ.”

Nói xong, Cha Tony khá bối rối, ông nhận ra một vấn đề.

“Mr. Đỗ Duy, nếu thật sự là ác linh, kỳ nghỉ của con coi như kết thúc.”

“Coi là vậy đi…”

Đỗ Duy xoa xoa cái trán đau đớn, tâm trạng rất tệ.

Những người đó đã gặp ác mộng vào tuần trước, sau đó biến mất một thời gian, và họ lại bắt đầu gặp ác mộng vào đêm qua.

Điều này gần như tương đồng tần suất gặp ác mộng của mình. Hình thức biểu hiện cũng y như vậy.

Chỉ cần lời nguyền bùng nổ, mình bắt đầu có những cơn ác mộng không thể nhớ rõ nội dung, có kẻ sẽ bị ảnh hưởng bởi mình, và có trải nghiệm giống như mình.

Nghĩ đến đây, trong đầu của Đỗ Duy đột nhiên nảy ra một ý tưởng đáng sợ.

Hắn sẽ không trở thành một ác linh khác…

Vô thức khiến người khác gặp ác mộng giống như mình, đây không khác nào lan truyền hộ ác linh.

Tuy nhiên, điều này là do lời nguyền, cốt lõi vấn đề vẫn là lời nguyền.

Hơn nữa giờ ác mộng đã không thể kiểm soát được nữa.

Đỗ Duy hoàn toàn không thể kiểm soát được mình có nằm mơ hay không, ám thị tâm lý cũng không còn tác dụng.

Thậm chí hắn còn không biết chuyện gì đang xảy ra trong giấc mơ.

Tin tức tìm hiểu được, ít đến đáng thương.

Cha Tony đứng ở một bên, thấy Đỗ Duy đang cau mày có vẻ lo lắng, nên ân cần nói: “Theo như quy trình, nếu ở New York xuất hiện ác linh thì thật sự là do con giải quyết. Nhưng nếu con muốn nghỉ ngơi, chúng ta có thể xin giáo hội hỗ trợ, không cần lo lắng quá.”

Đỗ Duy lắc đầu, thở dài nói: “Không cần, conta sẽ tự mình tìm cách giải quyết, không có người nào thích hợp hơn con.”

Hắn vốn định nói với giáo hội về lời nguyền, nhưng giờ e rằng, hắn chỉ có thể từ bỏ ý định này.

Giờ hắn là một quả bom hình người, sẽ phát nổ bất cứ lúc nào.

Nếu lời nguyền đột ngột bùng nổ, nữ tu xuất hiện trở lại, nó có thể gây ra thảm họa.

Đỗ Duy nghi ngờ rằng giấc mơ của mình đã bị lời nguyền nuốt chửng, và giờ không biết có bao nhiêu người đã trải qua điều tương tự như hắn.

Ngay cả khi nguồn gốc là hắn, sự biến mất của những giấc mơ cũng đáng để xem xét.

Nữ tu có thể đang ngấu nghiến giấc mơ của mình, trong khi cũng đang nuốt chửng giấc mơ của người khác.

Khi nữ tu sĩ nhảy ra khỏi giấc mơ một lần nữa, đi tới thực tế, sẽ vô cùng kinh khủng.

Còn tệ hơn cả Mary Shaw.

Giấc mơ là vô hình, nó là tiềm thức, hoặc ý thức tập thể.

Nữ tu được nuôi dưỡng bởi vô số giấc mơ của mọi người, ít nhất cũng ở cấp độ tà linh, thậm chí là ma linh…

“Mình phải nghĩ cách tiếp xúc với nữ tu trong mơ, xem bao lâu nữa nó sẽ nhảy ra khỏi giấc mơ.”

Đỗ Duy sắp xếp suy nghĩ của mình, thầm đưa ra quyết định.

Cha Tony ở bên không nhìn ra được lo âu và tính toán trong lòng của hắn, chỉ bất đắc dĩ nói: “Con giải quyết đúng là rất thích hợp, nhưng sẽ khiến cho con mệt mỏi.”

“Cha lo cơ thể của con sẽ không thể chịu nổi việc tiếp xúc với ác linh với tần suất dày như vậy.”

Đỗ Duy miễn cường cười nói: “Cha cứ yên tâm, con sẽ không sao, hơn nữa phải tìm ra ác linh này, rồi mới có thể lập ra biện pháp giải quyết.”

Cha Tony đột nhiên gật đầu: “Con nói cũng phải. Mà này, hôm nay con tới nhà thờ, muốn gửi báo cáo cho giáo hội sao?”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Ừ.”

Cha Tony trịnh trọng nói: “Giáo hội có gửi đến một tờ giấy, có thể kiểm tra mức độ ác linh hoá của con, và giúp con dễ dàng chú ý tới trạng thái tinh thần của mình bất cứ lúc nào.”

Nói xong, ông ta dẫn Đỗ Duy vào phòng tiếp khách trong nhà thờ.

…

Ít lâu sau đó, Đỗ Duy chậm rãi khép lại một tờ giấy trắng và đưa cho Cha Tony.

Trên tờ giấy khép lại, có đường viền của một bàn tay phải, màu đen mờ nhạt, trên mu bàn tay dường như có ba vết xước mờ nhạt.

Cha Tony cất tờ giấy trắng đi, và trầm giọng nói: “Mr. Đỗ Duy, hãy nhớ kỹ màu sắc của tờ giấy lần này. Nếu lần sau màu sắc của của tờ giấy đen đậm hơn, điều đó có nghĩa là ác linh hoá của con càng ngày càng nghiêm trọng.”

Đỗ Duy đáp: “Con tự biết.”

Lần cuối cùng hắn ở Yard, Giám mục Jon và Giám mục Slivika đã cho hắn một bài kiểm tra, và màu sắc trên tờ giấy nhạt hơn nhiều so với bây giờ.

Điều này chứng tỏ, trong khoảng thời gian gần đây hắn đã tiếp xúc với ác linh rất nhiều.

Rốt cuộc, ngoại trừ chiếc zippo, những vật dụng trên người Đỗ Duy căn bản là điều giam giữ ác linh.

Với 6 ác linh bên mình, ngay cả Hunter mạnh nhất trong lịch sử của giáo hội cũng khó có thể chịu nổi.

Vào thời điểm này.

Đột ngột……

Cửa phòng tiếp tân bị đẩy ra.

Tom hăng hái bước vào.

Đỗ Duy và Cha Tony lập tức nhìn qua.

Cảnh tượng này, rất quen thuộc…

“Này, các anh em, tôi có một tin vui cho các bạn, tôi đã được thăng chức!!”

Vừa bước vào cửa, Tom đã không nhịn được hét lên, bước tới gần Đỗ Duy, hào hứng nói: “Tôi đã nói rồi, chúng ta nên thành lập một tổ đội. Anh giải quyết các ác linh và tôi lo việc dọn dẹp hậu quả. Bây giờ anh đang là người phụ trách sự kiện ác linh ở New York, còn tôi là cục trưởng cảnh sát New York, thế nào, muốn cân nhắc không? “

Đỗ Duy ngây người nhìn anh: “Cho dù chúng ta không lập đội, anh cũng phải lo giải quyết hậu quả.”

Tom bỗng nghẹn ngào: “Nhưng tôi nghĩ thành lập tổ đội là chuyện rất tuyệt.”

Đỗ Duy bất lực nói: “Anh có thể lập với Cha Tony.”

Cha Tony vội xua tay: “Cha sẽ không không gia cái gì khác ngoài giáo hội.”

Thấy cả hai đều không có hứng thú, Tom từ bỏ ý định, nhún vai nói: “OK ok, nhưng nói thật, lần này tôi được thăng chức là nhờ Đỗ Duy. Ta có nên đi ăn mừng không? Tôi mời, chúng ta có thể chơi từ giờ đến tận ngày mai.”

“Với quyền lực hiện tại, tôi cam đoan không ai dám làm phiền chúng tôi.”

Chương 314: Mơ giữa ban ngày

Ngày 12 tháng 6, khoảng 5 giờ chiều.

Sau khi tạm biệt Tom và Cha Tony, Đỗ Duy quay trở lại phòng khám tư vấn.

Hai ngày nay hắn không có nhiều chuyện cần làm, lựa chọn ác linh thích hợp để đánh dấu, cũng phải sau khi ba vợ Lawrence giao đồ cổ.

Trong 2 ngày qua, hắn muốn cho mình một kỳ nghỉ để tránh tình trạng mệt mỏi và căng thẳng kéo dài.

Ừm……

Ít nhất, hãy thư giãn vào ban ngày và tiếp xúc với ác linh vào ban đêm.

Rốt cuộc, theo kế hoạch của hắn, sau một khoảng thời gian, hắn cơ bản sẽ bắt đầu giải quyết vấn đề của lời nguyền, để tránh lời nguyền nghiêm trọng thêm, và gây thêm rắc rối.

Nhưng trước đó, Đỗ Duy sẽ thăm dò lời nguyền này trước và khám phá giấc mơ của mình là gì.

Chỉ bằng cách này, mới có thể biết chính xác mất bao lâu để nữ tu từ giấc mơ nhảy sang hiện thực. Dù sao cũng phải cho mình xả hơi một lúc…

…

Trong phòng ngủ trên tầng hai của phòng khám.

Đỗ Duy mặc một chiếc áo gió màu vàng nhạt, nhìn ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ, khí chất lạnh lùng bị quét sạch.

Cơ thể cảm thấy rất thoải mái.

Mọi người đều sẽ nằm mơ, giờ đã biết nguyên nhân hình thành mơ, chia thành 2 phương diện là vật lý và tâm lý. Nhưng dù là trong những phương diện đã biết, thì không ai có thể giải thích được quy luật, và nguyên lý hình thành giấc mơ.

Mọi thứ trong giấc mơ đều dựa trên trí nhớ và nhận thức của con người, đồng thời chứa các yếu tố thông tin như ngũ giác.

Khi một người sản sinh những ảo tưởng tượng mãnh liệt, trong vài tình huống có thể mơ thấy những gì mình muốn trong giấc mơ.

Không thật, lại cũng chân thật.

"Nhưng khi ở trong giấc mơ, mình không thể cử động ngoại trừ cánh tay phải ác linh hoá của mình…"

Đỗ Duy nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, bắt đầu suy tư.

Hắn vẫn chưa quên những gì mình đã trải qua trong giấc mơ.

Một khi nằm mơ, hắn rất có thể sẽ rơi vào tình huống vô cùng rắc rối, chỉ có thể mở to mắt nhìn nữ tử cho đến khi hết mộng.

Đối với Đỗ Duy, giấc mơ và hiện thực cơ bản là trái ngược nhau.

Trong thực tế, tay phải ác linh hoá của hắn sẽ mất đi tri giác, giống như một cái xác.

Nhưng trong giấc mơ, bàn tay phải của hắn có thể khôi phục tri giác. Mà sự phân biệt giữa con người và ác linh là rất

mơ hồ - ngoại trừ cơ thể không thể cử động.

“Ta không thể thụ động như trước. Ít nhất trong mộng phải làm được vài chuyện. Bằng không, đchính diện tiếp xúc với nữ tu cũng không có mấy ý nghĩa.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói, quay đầu nhìn ba lô trên đầu giường và bức tranh sơn dầu treo phía trên, hắn do dự một chút, đóng rèm cửa, chậm rãi đi tới.

“Mình có thể sử dụng lá bài Joker để thực hiện ước nguyện. Cái Bóng sẽ có thể chống đỡ một thời gian. Dù thực hiện 3 hoặc 4 điều ước, vấn đề cũng không lớn.”

“Ngoài ra, nếu như chỉ ác linh mới có thể tự do di chuyển trong giấc mơ, mình có thể đeo mặt nạ và khoác lên mình lớp vỏ của Cái Bóng…”

Đỗ Duy vừa nói, vừa sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Hắn lấy chiếc mặt nạ từ trong ba lô, đeo lên mặt, ánh sáng trong phòng lập tức mờ đi.

Cái Bóng từ trong góc tối bước ra, đường nét đậm hơn so với trước kia rất nhiều, giống như một bản vẽ đơn màu đen đậm…

Ngay khi nó xuất hiện, đó là một ánh mắt ác ý quen thuộc với Đỗ Duy, không cần che giấu.

Mặc dù nó đã trở thành một ác linh mặt nạ, và coi như an toàn và vô hại, nó vẫn không từ bỏ ý định giết Đỗ Duy.

Cố chấp và cứng nhắc.

Giây tiếp theo, Cái Bóng chồng lên Đỗ Duy.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn thấy thân thể mình bị bao phủ bởi một tầng màu xám, trong đầu hiện lên một tia ác ý hỗn loạn.

Nó đáng sợ và mạnh hơn trước rất nhiều.

Nhưng Đỗ Duy hoàn toàn không để ý, hắn đã quen rồi.

Rút lá Joker từ trong túi ra, Đỗ Duy nói: “Khi vào mộng cảnh, tôi sẽ được tự do, đồ vật của ta trong hiện thực cũng sẽ bị tôi đưa vào trong mộng.”

Nói xong, chân còn lại của người đàn ông đeo mặt nạ trong lá bài của Joker cũng bắt đầu thối rữa, cả xương cũng không còn.

Nhưng điều kỳ lạ là hắn không bị ngã, thay vào đó bị treo lơ lửng trên không, mất đi đôi chân.

Thấy vậy, Đỗ Duy không khỏi nói: “Hai chân, hai tay, sau đó là thân, cuối cùng là đầu. Lúc tao hoàn toàn biến mất trên lá bài, có phải là lúc mày xông ra không?”

Hắn đang đề cập tới tà linh trong lá bài Joker.

Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu của hắn rất kiên quyết.

Có vẻ như chỉ có thể được sử dụng một lần để làm cho Cái Bóng mạnh mẽ hơn để chống lại sự đồng hóa của ác linh.

Lần sau, nó sẽ rời khỏi lá bài, và giết Đỗ Duy.

Nhưng đối với Đỗ Duy mà nói, điều này cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì khi đó hắn đã đánh dấu rất nhiều ác linh, thế nào cũng có thể giết chết tà linh này.

Điều hắn cần luôn làm là thực hiện một điều ước, chứ không phải tự mình giải quyết tà linh.

“Đã đến giờ ngủ rồi.”

Giọng của Đỗ Duy rất bình tĩnh, sau đó hắn nằm trên giường, đắp chăn bông lên người.

Hiện tại là 5:10 PM.

Mặt trời treo cao trên bầu trời, không có dấu hiệu lặn.

Đỗ Duy từ từ nhắm mắt lại, hắn biết rằng đây sẽ là một giấc mơ giữa ban ngày.

…

Đồng thời, một số điều kỳ lạ cũng đã xảy ra ở nhiều khu phố và địa điểm khác nhau ở New York.

Có người đang làm việc trong công ty, nhưng đột nhiên nhắm mắt lại, gục xuống bàn làm việc.

Một số người đang cầu nguyện ở nhà, nhưng khi họ nhắm mắt lại, họ bèn chìm vào giấc ngủ.

Cơn ác mộng đang bắt đầu.

…

Tóc tóc…

Tí tách…

Bên tai nghe được tiếng giọt nước rơi xuống đất, hình như vòi nước trong nhà tắm chưa đóng chặt, hay lavabo bị rò rỉ.

Xuyên qua lớp mặt nạ, không khí mà hắn thở có chút ẩm ướt.

Những gì bạn có thể cảm thấy dưới cơ thể của mình là ga trải giường mềm mại.

“Hít……”

Đỗ Duy đột ngột mở mắt và hít một hơi thật sâu.

Lúc này cảnh tượng trong mắt của hắn rất xa lạ, địa điểm là nhà của anh, nhưng sắc thái trong mắt lại kém đi rất nhiều.

Nó hơi giống với trải nghiệm lần đầu tiên nhìn thấy TV màu, được sản xuất vào thế kỷ trước.

Rất tối tăm…

Vẫn là phòng ngủ, nhưng mọi thứ xung quanh nó hoàn toàn khác.

Tường nứt toác, những vết nứt lớn giăng như mạng nhện, bụi mù mịt khắp nơi, ngay cả cửa sổ cũng hư hỏng lâu năm không tu sửa, treo lủng lẳng ở bên ngoài, chỉ còn 1 con vít giữ, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Thậm chí còn có một số cục máu nâu sẫm trên mặt đất.

Đỗ Duy ngơ ngác nhìn căn phòng ngủ quen thuộc và xa lạ, từ trên giường ngồi dậy, đưa tay ra. Đầu giường, để ba lô của hắn.

Nhưng bức tranh sơn dầu đó, đã không xuất hiện trong giấc mơ.

Đỗ Duy cau mày, thản nhiên nhặt ba lô lên, kiểm tra đồ đạc rồi đeo lên lưng.

Mọi thứ hơi khác so với những gì hắn nghĩ, sau khi tiến vào giấc mơ, lẽ ra hắn phải gặp nữ tu mới đúng. Nhưng giờ lại không thấy.

“Để tao xem xem, mày đang ở đâu?”

Đỗ Duy sờ lên chiếc mặt nạ trên mặt, bước ra khỏi phòng ngủ.

Đi xuống cầu thang. Một mắt của hắn hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Trong chiếc tủ đóng khung được treo trên tường phòng khách, Annabellele đang khẽ run rẩy, như thể nó đang sợ hãi thứ gì đó.

Mà bên cạnh đó, vị trí vốn thuộc về chiếc đồng hồ cổ đã trống rỗng.

Chương 315: Cách sử dụng tiền xu thứ hai

“Tại sao tranh sơn dầu và đồng hồ cổ không có trong mơ.”

Ở trong phòng khách, Đỗ Duy nhìn lên vách tường, lẽ ra là của đồng hồ cổ, không ngừng suy nghĩ lung tung.

Trước khi bước vào giấc mơ, hắn đã thực hiện một điều ước với lá bài Joker.

Hắn đã mang mặt nạ và các đồ vật khác vào giấc mơ của mình. Theo logic, đồng hồ cổ và tranh sơn dầu cũng là đồ của hắn, chúng cũng nên xuất hiện.

Nhưng thực tế thì không.

Đỗ Duy không khỏi tự hỏi: Đồng hồ cổ và tranh sơn dầu thật ra không phải đồ của mình sao? Mối quan hệ giữa chúng và mình không như mình đã nghĩ? Hoặc, chúng không hợp với giấc mơ của mình, nên không thể được đưa vào?

Đồng hồ cổ có lẽ không thuộc về Đỗ Duy, mà là Đỗ Duy thuộc về nó.

Nhưng tranh sơn dầu thì khác.

Khi đó, Đỗ Duy đã sử dụng lá bài Joker và ước muốn của hắn là có được quyền sử dụng bức tranh sơn dầu. Sức mạnh của chủ nghĩa duy tâm là BUG nhất.

Không có lý do hay logic nào cả.

Chỉ có kết quả, không có quá trình. Do đó, câu trả lời có thể là cái sau.

“Những giấc mơ là sự phản ánh của thực tế, giấc mơ liên quan đến lời nguyền có thể thực sự không tương thích với đồng hồ cổ và tranh sơn dầu.”

“Nếu chúng thực sự bước vào giấc mơ, có lẽ giấc mơ này sẽ không được hình thành.”

Nói đến đây, Đỗ Duy nhìn về phía con búp bê ác linh Annabelle đang ở góc tường.

Có lẽ do vấn đề trong mơ, một lớp tro rơi trên toàn bộ tủ đóng khung, khiến cơ thể của Annabelle trở nên mờ nhạt.

Nhưng Đỗ Duy có thể cảm giác được, nó đang quay đầu lại nhìn mình.

Đỗ Duy lau cửa kính của tủ đóng khung, nhẹ giọng nói với Annabelle: “Chào mừng đến với giấc mơ của tao. Khi nào tao đi ra ngoài, mày sẽ trở về hiện thực. Yên tâm ngồi chờ chút nhé.”

Lá bài joker đang ở trên người Đỗ Duy, hắn muốn rời khỏi giấc mộng, hoặc là đợi đến khi giấc mộng kết thúc, hoặc dùng lá bài Joker để thoát ra sớm.

Muốn đi đối với hắn rất dễ dàng.

Nhưng hiện tại Đỗ Duy không muốn đi, ít nhất hắn phải tìm được nữ tu, xác nhận thân phận của đối phương, rồi mới đi được.

“Nhưng mày đang ở đâu?”

Đỗ Duy nói với chính mình, rồi đi về phía cửa, đặt chiếc ô đen của mình trên giá cạnh cửa.

Cả ngôi nhà cho hắn một cảm giác tồi tệ.

Đó không phải là nguy hiểm mà là một cảm giác vô cùng xa lạ.

Những cục máu đông đặc dính đầy trên mặt đất, rêu xanh ẩm mốc bò trên tường Ngôi nhà trong mơ như bị bào mòn bởi thời gian suốt mấy chục năm.

Nếu như Đỗ Duy không biết đây là một giấc mơ, mộng và thực tế trái ngược nhau, hắn sẽ hoài nghi không biết mình có phải xuyên không tới mấy chục năm sau hay không.

Két két…

Tiếng mở cửa nghe mà ê cả hàm răng.

Đỗ Duy mở cửa, nhưng cảnh tượng bên ngoài khiến con ngươi của hắn chợt co rút lại.

Hắn nói với giọng điệu phức tạp: "Giấc mơ của mình thật quái lạ làm sao?"

Ở bên ngoài.

Bầu trời có màu xám xịt, tất cả cảnh vật nhìn thấy bằng mắt thường, từ đường sá đến cao ốc đều hoàn toàn xám xịt, những toà kiến trúc trong trí nhớ của Đỗ Duy đều vô cùng mơ hồ, chỉ có những đường nét mờ ảo.

Nơi xa hơn thì tối đen như mực, không thể nhìn thấy gì.

Đó là bởi vì trong tiềm thức Đỗ Duy không mấy chú ý những tòa nhà đó.

Cũng giống như một người ăn và uống nước mỗi ngày, hắn không thể nhớ được mình đã ăn bao nhiêu miếng, và uống bao nhiêu ngụm.

Dù có nhớ rất rõ, mấy ngày sau cũng không thể nào nhớ lại được.

Những ký ức rời rạc sẽ bị bộ não lãng quên mang tính chọn lọc.

Chỉ khiến cho Đỗ Duy cảm thấy kỳ quái, nhưng không phải chuyện này, mà là bên ngoài trời đang mưa…

Khi ở trong phòng ngủ, hắn đã nhìn thấy khung cảnh bên ngoài cửa sổ, dù là bầu trời hay những tòa nhà bên ngoài, mọi thứ đều bình thường ngoại trừ màu sắc sai lệch.

Trời không hề mưa…

“Chẳng lẽ, giấc mơ của mình được kết nối với giấc mơ của người khác?”

Sắc mặt Đỗ Duy có chút xấu xa, anh cầm chiếc ô trên giá trên tay, vội vàng trở vào nhà.

Khi hắn nhanh chóng chạy đến phòng ngủ trên tầng hai, mọi thứ mà hắn nhìn thấy qua cửa sổ trong phòng ngủ, đều trở thành cảnh tượng lúc ban đầu.

Chính xác là, đó là cảnh đã nhìn thấy bên ngoài cửa sổ trước khi bước vào mộng cảnh.

“Vậy ra giờ mày có thể đang ở trong giấc mơ của người khác?”

Đỗ Duy nhíu mày, chậm rãi rời khỏi nhà.

Vút…

Mở ô.

Những hạt mưa nhỏ tí tách rơi trên mặt ô, xung quanh là hơi nước, cảnh vật xung quanh trông thật mơ hồ…

Đỗ Duy vừa đi vừa nghĩ.

“Khi mình bắt đầu mơ, những người khác cũng đang mơ. Những giấc mơ được kết nối với nhau, bèn biến từ cá nhân thành tập thể. “

“Dựa theo tin tức thu thập được, nữ tu hình như là đang cắn nuốt những giấc mộng này. Dù tốt hay xấu, muốn tìm thấy nó,

thì phải tiến vào giấc mộng của người khác.”

“Tất nhiên, giấc mơ này giờ là một món thập cẩm. Có lẽ mình đi tới trước một lúc, hoặc mở một cánh cửa, và mình sẽ bước vào giấc mơ của người khác.”

“Nhưng điều đó sẽ lãng phí thời gian. Mình chỉ cần xác định trạng thái của nữ tu và khi nào nó sẽ bùng phát. Không cần thiết phải đối kháng với nó trong mơ.”

Nói đến đây, Đỗ Duy rút ví tiền từ trong túi ra, lôi một đồng xu ra.

Mặt trước chạm khắc hình đầu lâu, còn mặt sau là hình lưỡi hái nhỏ máu.

Sức mạnh của đồng xu này cũng rất duy tâm, nó còn kỳ quặc hơn cả điều ước.

Mặt tích cực tượng trưng cho sự may mắn, và mặt tiêu cực tượng trưng cho xui xẻo.

Ở mỗi mặt đều có một ác linh.

Chúng sẽ ám Đỗ Duy cho đến lúc hắn chết, bằng không thì vĩnh viễn không dừng lại.

“Mình cần chút may mắn giúp ta nhanh chóng tìm được.”

Đỗ Duy tung đồng xu.

Hắn vẫn muốn đánh cược vận may của mình, không muốn lãng phí số lần sử dụng lá bài Joker.

Nhìn đồng xu quay trong không khí, Đỗ Duy vươn tay bắt lấy.

“Là mặt sau sao…”

Đỗ Duy cau mày, thật may là bây giờ hắn đang đeo mặt nạ, và được bao phủ bởi lớp vỏ của Cái Bóng. Dù là mặt sau thì Cái Bóng sẽ chịu xui xẻo chứ không phải hắn.

Ngay sau đó, ở phía sau Đỗ Duy đột nhiên xuất hiện một bóng người mặc áo choàng dài có mũ, giống như thần chết, tay cầm lưỡi hái màu đen, nhìn chòng chọc Đỗ Duy.

Chính xác mà nói, là Cái Bóng đang bao trùm Đỗ Duy.

Bốp……

Đột nhiên, một cơn gió thổi qua, khiến tấm biển sắp đổ bên đường trực tiếp đập xuống đất, một viên đá nhỏ ngâm trong nước mưa tình cờ văng lên chiếc mặt nạ mà Đỗ Duy đang đeo.

Cái này……

Đỗ Duy chớp mắt loạn xạ, hắn tiếp tục tung đồng xu.

Vẫn mặt sau…

Zippo trong túi Đỗ Duy rơi ra ngoài, lúc rơi xuống đất, công tắc zippo va phải một cục đá trên mặt đất. Ngọn lửa đỏ rực trực tiếp bùng cháy.

Cái Bóng đang bao trùm lấy Đỗ Duy như bị thiêu đốt, sôi sục như nước sôi.

Vận rủi sẽ đến với Cái Bóng.

Nó không liên quan gì đến Đỗ Duy cả.

Hắn nhìn cảnh này, nói: “Dường như mình đã tìm ra một công dụng khác của đồng xu này. Nếu có thể khiến một ác linh liên tục tung đồng xu, mà lần nào cũng là mặt sau, nó có lẽ bởi vì quá xui xẻo rồi, mà chết ngắc cũng nên. “

Sau đó, Đỗ Duy nhặt zippo, và lại tung đồng xu lần nữa.

Hắn muốn đánh cược vận may của mình, dù sao, Cái Bóng vẫn gánh được…

Lần này thật may mắn.

Là mặt trước…

Trong vũng nước đọng trên mặt đất, có một tấm ván vỡ, vết vỡ nằm thẳng hàng với vị trí phía trước bên trái của Đỗ Duy.

Ở hướng đó, có một ngôi nhà mờ mờ ảo ảo…

Chương 316: Câu chuyện cổ tích hắc ám

Vài phút sau, trước cửa ngôi nhà có đường nét mơ hồ.

Đỗ Duy cầm ô, ngẩng đầu lên nhìn, toàn bộ căn nhà trông rất không hài hòa, có chút giống với một ngôi nhà xây bằng gạch đá thời trung cổ, có cả ống khói trên nóc.

Nhưng bên ngoài ngôi nhà lại hiện lên một màu đen thăm thẳm.

Trông là lạ làm sao.

Đỗ Duy đứng ở cửa, nhìn cánh cửa gỗ màu đen, do dự một lúc.

Với vận may và "thân thể" này, đi vào cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì, nhưng thứ hắn muốn tìm là nữ tu.

Nếu nữ tu không có trong này, sẽ rất vô nghĩa.

Nhưng đột nhiên…

Sau cánh cửa, vang lên một loạt tiếng bước chân.

Cộp……

Cốp……

Bộp bộp……

Bước chân nặng trĩu, nhưng mang theo tiếng động lạ, giống như có người đang kéo vật nặng.

Đỗ Duy từng học pháp y, có thể đoán được chủ nhân của tiếng bước chân là đàn ông.

Vì đa phần, nam giới nặng hơn nữ giới.

Chỉ có như vậy, tiếng bước chân mới nặng mới có thể vọng tới cửa.

Nhưng giây tiếp theo, tiếng bước chân đột nhiên biến mất.

Tiếp theo là tiếng cầu nguyện của một người phụ nữ.

Cô thì thầm sau cánh cửa, niệm tụng những lời trong Kinh thánh.

Nghe thế, Đỗ Duy cau mày, ngoài hắn ra, trong giấc mơ của hắn chỉ có nữ tu.

Nhưng giấc mơ này là món thập cẩm, do những giấc mơ của rất nhiều người tập hợp lại.

Bất cứ điều gì có thể xảy ra trong giấc mơ.

Điều gì xảy ra sau khi mở cửa?

Nữ tu?

Hay cái gì khác?

Nếu đó là cái trước, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Nếu cái sau ……

Đỗ Duy suy nghĩ một lúc, dùng tay phải lấy khẩu súng kíp từ trong áo khoác.

Tay phải của hắn giờ đang ác linh hoá, nhưng vẫn còn tri giác.

Rầm……

Mở cửa bằng một cú đá.

Nhưng điều khiến Đỗ Duy bất ngờ là vừa mở cửa, tiếng cầu nguyện đã biến mất.

Không có “người” nào trong căn phòng này.

Trong nhà không có đèn, sàn nhà là sàn đá thật, trên vách tường có một cái lò sưởi, củi cháy đỏ rực.

Nhưng thân thể lại không cảm nhận được chút ấm áp nào.

Đây là trong mơ, nhiệt độ không tồn tại.

"Kỳ lạ … tại sao lại biến mất?"

Đỗ Duy nói thầm, cảnh giác đứng ngoài cửa, nhìn cảnh tượng bên trong nhà.

Hắn đã chú ý.

Trên nền đá trong nhà có hai vệt máu đông bị kéo lê, khi lan đến gần lò sưởi bỗng nhiên biến mất.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên lò sưởi một lúc.

Vài phút trôi qua. Không có gì bất thường xảy ra.

Đỗ Duy nhăn mặt bước vào phòng.

"Trong trí nhớ và nhận thức của mình, không có ngôi nhà nào cổ xưa như thế này, có nghĩa đây là giấc mơ của người khác. Khi bước vào căn phòng này, thật ra mình đã bước vào giấc mơ của người khác."

"Nhưng giờ dường như giấc mơ này đã kết thúc …"

Ở trong nhà, Đỗ Duy nhìn xung quanh, ngôi nhà này có hai tầng, cầu thang làm bằng cây bị chặt và đóng đinh vào nhau, tuy là cầu thang, nhưng gọi là thang dây thì cũng không có gì sai.

Nhìn lên, trần nhà hoàn toàn được làm bằng gỗ nguyên khối.

Tạm thời coi đây là tầng đầu tiên.

Đỗ Duy không tìm thấy thông tin hữu ích nào ở tầng một, đành cất ô, nhét vào ba lô rồi leo lên.

Cầu thang chỉ dài hai mét. Đỗ Duy dễ dàng leo lên tầng hai.

Hắn nhìn thấy trên bức tường tầng hai, treo một số đầu động vật đã thuộc da như: sư tử, báo gêpa và những con sói giàu có.

Trên mặt đất vẫn còn một tấm da sói đã khô, nhưng kỳ lạ thay, xung quanh tấm da sói có rất nhiều máu nâu đen đông đặc lại.

Ngoài ra, toàn bộ ngôi nhà có tông màu tối.

Cảnh tượng này khiến người ta cảm thấy khó chịu.

"Nó giống như ngôi nhà của một thợ săn, nhưng trước đó, dường như có điều gì kỳ lạ đã xảy ra trong ngôi nhà này."

Đỗ Duy bước đến gần tấm da sói, nhặt nó lên, dưới tấm da sói có một chiếc mũ nhăn nheo và mục nát.

Nhìn dấu vết của chiếc mũ, hắn nhỏ giọng nói: "Màu đỏ?"

Thật khó hiểu……

Trong đầu Đỗ Duy nảy ra một ý tưởng ngớ ngẩn.

Hắn hít một hơi thật sâu và đi dọc theo vết máu trên mặt đất.

Rắc…

Sàn gỗ không chịu nổi sức nặng.

Trong vòng vài bước, Đỗ Duy đã vào một căn phòng trên tầng hai.

Đây là một căn phòng rất đơn giản, có 1 chiếc giường lớn, nhưng khăn trải giường dính đầy máu đã đông đặc, thậm chí có cả những sợi tóc màu nâu.

Nó thuộc về tấm da sói kia.

Trên đầu giường, có một cuốn sách vừa dầy vùa nặng đã được mở ra.

Không phải là nhật ký…

Đỗ Duy bước đến bên giường, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Trên sách viết: Truyện cổ tích Andersen - Cô bé quàng khăn đỏ và Sói xám xấu xa.

Kết hợp các cảnh đã thấy trước đó. Mọi thứ đã rõ.

Ai đó đã có một giấc mơ, bắt nguồn từ câu chuyện cổ tích Andersen Cô bé quàng khăn đỏ và Sói xám xấu xa trong.

Nhưng giấc mơ này dường như không phải là một câu chuyện cổ tích.

Lúc trước Đỗ Duy nghe thấy tiếng kéo lê ngoài nhà, có thể dễ dàng liên tưởng, con sói xám lớn đã ăn thịt Cô bé quàng khăn đỏ, đồng thời chết ở tầng hai.

Kẻ nào đó đã mổ bụng con sói xấu lớn, lôi xác Cô bé quàng khăn đỏ tới bên lò sưởi và ném thẳng vào trong lò.

Và kẻ đó có lẽ đến từ câu chuyện cổ tích Cô bé quàng khăn đỏ …

Như vậy, ác mộng kết thúc tại đây.

“Nghe như đang mơ thấy cổ tích hắc ám…”

Đỗ Duy không khỏi chế nhạo, lại lấy ra đồng xu.

“Khi mình bước vào cơn ác mộng này, giấc mơ vừa kết thúc. Nó đã nuốt chửng giấc mơ, nên tôi chẳng thu được gì cả. Nhưng nghĩ ngược lại, quả thực là nó đã nuốt chửng giấc mơ của người khác, nhưng không thể nuốt chửng giấc mơ của mình, bởi vì hiện giờ mình không mơ, mà đang ở trong mộng.”

“Giấc mơ của mình không bắt đầu, cũng sẽ không kết thúc.”

“Nhưng giấc mơ này là giấc mơ chung của nhiều người. Chỉ cần đi vào giấc mơ của người khác, trước khi nó nuốt chửng giấc mơ, mình có thể tìm thấy nó.”

“May mắn sẽ chỉ cứu mình khỏi nguy hiểm, hoặc thậm chí không gặp phải nguy hiểm nào cả, vì vậy điều mình cần là vận rủi.”

“Phải tung được mặt xui xẻo. Chỉ có thế mình mới bước vào cơn ác mộng của người khác.”

Nói xong, Đỗ Duy lại tung đồng xu.

“Tôi muốn mặt sau!”

Hỏng rồi……

Lần này là mặt tốt.

Nếu không gian lận, về cơ bản không thể xác định được sẽ tung được mặt nào của đồng xu.

Đỗ Duy trực tiếp tháo mặt nạ xuống, vô cảm nhìn đồng tiền rồi lại ném.

Vận may của hắn luôn rất tệ.

Nếu không, đã không phải liên tục cũng gặp phải ác linh.

Quả nhiên, như Đỗ Duy mong muốn, lần này đồng xu là mặt sau.

Trong lòng đột nhiên có cảm giác kỳ quái, hơi giật mình, giống như giẫm vào giữa khoảng không, bởi vì không giẫm trúng mặt đất mà mất đi cảm giác an toàn.

Không có Cái Bóng bao phủ, Đỗ Duy thực sự có thể cảm giác mình rất xui xẻo.

Nhưng hắn cảm thấy như vậy là chưa đủ.

Vì vậy, Đỗ Duy đã tung đồng xu hai lần.

Tất cả đều là mặt sau…

Rầm……

Ngoài nhà, một tia chớp xẹt qua bầu trời u ám. Mưa như trút nước.

Toàn bộ thế giới giấc mơ đã thay đổi.

Đỗ Duy bình tĩnh, quay đầu nhìn về phía sau …

Sau lưng hắn, cánh cửa của ngôi nhà này bỗng trở thành một lối đi hẹp bằng đá…

Chỉ đủ cho một người lòn qua.

Đối diện với lối đi là một nơi được trang trí rất sang trọng giống như nơi tụ họp của giới thượng lưu.

Có rất nhiều đàn ông và phụ nữ mặc vest và váy dạ hội, tất cả mọi người đang hát và nhảy.

Nhưng không có âm thanh nào phát ra từ trong lối đi.

Đỗ Duy nhìn cảnh này, lạnh nhạt nói: “Xem ra mình đã xui xẻo đến mức ác mộng chủ động tìm tới. Thực sự là hoang đường.”

Chương 317: Gọi điện thoại

Nữ tu sẽ nuốt chửng những giấc mơ.

Khi càng nhiều giấc mơ bị nuốt chửng, nó sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn, cho đến khi nó nhảy đến hiện thực và trở thành một dạng tồn tại ma linh đáng sợ.

Vì vậy, khi Đỗ Duy bị lôi kéo vào một cơn ác mộng mới, hắn biết rằng nữ tu sớm muộn sẽ đụng độ hắn.

Chỉ là……

Cơn ác mộng mới này dường như vẫn chưa bắt đầu …

Trong lối đi hẹp đó, Đỗ Duy phủi nhẹ lớp bụi trên người, ngẫu nhiên nhìn xung quanh.

Đây là một hội trường được trang trí sang trọng, nhiều nam nữ ca hát, nhảy múa, với tiếng nhạc du dương, mọi thứ trông thật đẹp.

Ngọn nến thiêu đốt, ánh đèn rực rỡ…

Nhưng những người đó không có phản ứng gì khi Đỗ Duy đến.

Như thể, đối với bọn họ, Đỗ Duy hoàn toàn không tồn tại.

“Cứ chờ một lát, chắc nó sắp đến rồi.”

Đỗ Duy liếc nhìn đôi nam nữ đang múa hát, cúi đầu xách ba lô, đi tới ghế sô pha trong góc hội trường.

Thế giới mơ mộng hỗn tạp này, cơ bản là một chuỗi những cơn ác mộng.

Trong trường hợp không may mắn, giấc mơ mà Đỗ Duy bị kéo vào này, chắc chắn là một cơn ác mộng vô cùng kinh hoàng.

Nhưng nó vẫn chưa bắt đầu.

Vì vậy, việc Đỗ Duy phải làm tiếp theo rất đơn giản, chỉ cần chờ đợi.

Một khi nữ tu xuất hiện, ả ta sẽ bắt đầu ăn ngấu nghiến giấc mơ này.

Hắn sẽ chuồn ngay, không chút do dự.

Tất nhiên…

Đỗ Duy cũng đang cân nhắc một việc. Đó là khả năng có thể giết được nữ tu trong mơ…

Mặc dù hắn đã sẵn sàng tìm ra tên thật của ác ma nguồn gốc của lời nguyền, đuổi nó ra khỏi thế giới, nhưng cũng không thể chỉ dựa vào phương pháp này.

Càng nhiều phương án, cơ hội thành công càng lớn.

Trước khi nó khủng khiếp đến mức không thể hiểu nổi, trước tiên hãy tìm cách giết nó.

Đỗ Duy sẽ không ngồi nhìn nữ tu mạnh lên, sau đó cùng nó tử chiến.

Thế thì não tàn quá.

Và nó không phù hợp với hành vi của Đỗ Duy.

“Nếu mình có thể đánh dấu hàng trăm ác linh, rồi đưa tất cả những ác linh đó vào giấc mơ của mình, sẽ có thể đối đầu với nó, thậm chí tấn công nó.”

“Nhưng có một vấn đề. Mình phải duy trì sự tồn tại của giấc mơ, nếu không một khi tỉnh lại, chẳng biết ác linh này lại chạy đến đâu nữa.”

“Hoặc sẽ phải nhìn vào tất cả ác mộng.”

“Điều này không dễ làm, nhưng không phải là không thể.”

Trong lúc nói chuyện, Đỗ Duy nhìn hoa văn kim đồng hồ trên tay phải: “Không biết có thể kéo xe buýt vào giấc mơ của mình hay không…”

Nếu ác linh không ám vào con người, nó không có thực thể.

Nó chỉ có thể được nhìn thấy bằng trạng thái Quỷ Nhãn, và mục tiêu của nó.

Nhưng xe buýt thì khác, đó là một dạng tồn tại mà Đỗ Duy không tài nào hiểu được, sự khủng khiếp của nó khó có thứ gì sánh bằng.

Giọng của Đỗ Duy hơi trầm: “Tính khả thi rất lớn.”

Lần trước, hắn đã lợi dụng quy luật sẽ chết nếu không xuống xe trước 12 giờ, để giết một nữ tu khác. Lần này hắn cũng có thể giở chút mánh khoé.

Song hắn phải giải quyết một việc.

Có nghĩa là, nếu trong mơ, hắn dụ nữ tu lên xe buýt, thì chiếc xe buýt có khả năng sẽ đi từ giấc mơ đến hiện thực.

Rốt cuộc, các bến xe đều là trường học không tồn tại trong thực tế, đối với nó, giấc mơ chẳng thể là chướng ngại gì to tát.

Và thứ mà Đỗ Duy tiến vào giấc mơ lúc này chính là ý thức của hắn, sau khi được xe buýt đưa về hiện thực thì ý thức và thể xác của hắn sẽ bị tách rời.

Khi đó, hắn có thể gặp một số vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Rất có thể sẽ biến thành người thực vật…

Ý thức có thể trở thành ác linh…

Giống như cái kiểu mà hắn đã từng bị ác linh Đỗ Duy nhốt vào trong gương.

Đỗ Duy sờ sờ mặt nạ trên mặt, thầm nói: “Phải nghĩ cách giữ xe buýt ở lại trong mơ. Ít nhất nó không thể trở lại hiện thực cho đến khi mình giết chết nữ tu.”

Đột ngột……

Vào thời điểm này, một số thay đổi đã diễn ra trong giấc mơ.

Trong hội trường này, những đôi nam nữ múa hát bỗng nhiên ngừng lại.

Mọi người tản ra và đứng sang một bên.

Trong đám đông, một người đàn ông mặc vest, trang điểm thằng hề bước ra.

Khuôn mặt của gã được vẽ bằng sơn dầu màu đỏ đen, để tạo ra một khuôn mặt tươi cười. Trong bối cảnh này, trông nó rất gớm ghiếc.

Vừa ra tới, thằng hề duỗi một ngón tay ra dấu im lặng: “Tôi là người dẫn chương trình Wallace. Giờ tôi muốn báo cho các bạn biết hiệp một của bữa tiệc này đã kết thúc, hiệp hai sẽ có rất nhiều trò chơi hồi hộp và thú vị.”

Khóe miệng của gã hề Wallace nhếch lên, nụ cười của hắn ngày càng trở nên quái dị.

Tất cả đàn ông và phụ nữ có mặt đều hào hứng.

Họ dùng một loại âm thanh rất nhỏ, nói: “Xin hãy nhanh chóng bắt đầu, chúng tôi không thể chờ thêm được nữa.”

Thằng hề Wallace cúi đầu, khi gã ngẩng đầu lên lần nữa, đôi mắt đã đỏ như máu.

Nhưng mọi người dường như không thấy, vẫn hưng phấn.

Trong góc, Đỗ Duy, người vẫn luôn ngồi trên sô pha, dùng ánh mắt lạnh lùng quan sát.

Hắn biết rằng cơn ác mộng cuối cùng cũng sắp bắt đầu, nữ tu sẽ giống như ngửi được mùi của con mồi, vội vàng chạy tới…

Đỗ Duy là khán giả, xem cơn ác mộng phi lý này từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc.

Lúc này, gã hề tự xưng là Wallace cười nói: "Ai cũng cô đơn, sống trong xã hội, bon chen trên đường đời, cuộc sống tẻ nhạt nhàm chán khiến ta lãng quên quá nhiều thứ."

"Bạn bè, người thân, người yêu, thầy trò."

"Sự cô đơn của con người bắt nguồn từ sự thờ ơ và ích kỷ của nhân tính. Chúng ta bởi vì những lý do đó, xa lánh những mối quan hệ phức tạp này."

"Và hôm nay, trong hiệp 2 của bữa tiệc, một trò chơi liên quan đến mối quan hệ giữa các cá nhân sẽ bắt đầu."

"Mọi người sẽ nhận được cuộc gọi từ những người đã bị bạn lãng quên."

"Đương nhiên, có thể không phải người…"

Những lời của thằng hề Wallace nghe rất triết lý và có ý nghĩa giáo dục.

Nhưng……

Đây là một cơn ác mộng.

Đỗ Duy vô cảm nhìn cảnh tượng này, trong lòng không chút dao động.

Theo logic của ác mộng, người gặp phải loại mộng này, sẽ rơi vào tình trạng sợ hãi và tuyệt vọng.

Nó bắt đầu từ sự đơn giản và kết thúc trong sợ hãi.

“Người mơ giấc mộng này chắc là mắc một chứng bệnh tâm thần nào đó, hơn nữa có khả năng sắp suy sụp tinh thần.”

Giấc mơ và hiện thực đối lập nhau, nhưng cũng là sự phản ánh của hiện thực.

Tuy nhiên, điều này không quan trọng với Đỗ Duy, hắn không quan tâm đến việc trở về thực tại, và nghĩ đến việc giúp người khác thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn.

Chỉ là thói quen nghề nghiệp, dẫn đến vô thức phân tích…

Trong hội trường, rất nhanh có nam nữ sớm nhận được cuộc gọi, họ nhìn xuống màn hình smartphone, nhưng nhanh chóng hoảng hốt.

Tiếng la hét chói tai liên tiếp vang lên…

Thằng hề tự xưng là Wallace cũng bỗng dưng biến mất.

Ác mộng từ màn này sang màn khác, các nhân vật và cảnh tượng liên tục thay đổi.

Đỗ Duy vừa xem, vừa lấy lá bài Joker từ trong túi ra.

Trực giác mách bảo hắn rằng nữ tu đang đến…

Tuy nhiên, đúng lúc này, chuyện khiến hắn không ngờ được đã xảy ra.

Smartphone của hắn đổ chuông.

Trên màn hình hiện lên một số điện thoại xa lạ…

Chương 318: Người không ngờ…

Tút tút tút…

Smartphone rung……

Trong hội trường, những tiếng la hét không ngừng vang lên.

Đỗ Duy nhìn màn hình smartphone, nhìn chằm chằm số điện thoại xa lạ kia, trong mắt bình tĩnh hiện lên sự kinh ngạc.

“Mình cũng là một phần của ác mộng?”

Nghiêm túc, Đỗ Duy cảm thấy khó hiểu.

Số điện thoại này chưa từng xuất hiện trong trí nhớ của hắn, tức là đối phương có thể là người mà hắn hoàn toàn không biết.

Giống như Thằng hề nói, có thể là người, hoặc cũng có thể không.

“Đây là thế giới của những giấc mơ. Trừ nó ra, chính là mình. Không thể có ác ma linh khác. Người gọi ta cũng không thể nhảy ra khỏi điều kiện tiên quyết này.”

Giọng của Đỗ Duy rất bình tĩnh, hắn liếc nhìn màn hình smartphone rồi nhìn những người trong hội trường.

Ngay lúc này, đột biến đã xảy ra.

Những bức tường ẩm mốc, nứt nẻ, những tấm thảm mục nát, những ngọn lửa nến chuyển sang màu xanh nhạt.

Có người cầm lấy smartphone, quỳ trên mặt đất, nhét điện thoại vào trong miệng của mình.

Có người suy sụp và la hét, không biết đã trải qua những gì.

Máu từ từ chảy trên mặt đất.

Gió thổi ào ào, cảnh tượng còn đáng sợ hơn cả phim kinh dị.

Mọi thứ dường như thật vô lý.

Chỉ có Đỗ Duy ngồi trên sô pha, bình tĩnh quan sát tất cả những chuyện này.

"Nếu ác mộng đã bắt đầu, càng cho nó thêm thời gian. Nó càng khủng bố, thì kết thúc càng nhanh."

Đỗ Duy nói xong, bèn không nhìn những người đó nữa, mà nhìn chằm chằm vào màn hình smartphone, chậm rãi ấn nút trả lời.

"Dường như giờ mình đã là một phần của ác mộng, vậy nếu mình muốn nó đến nhanh, thì tôi phải để ác mộng tiếp tục."

Một tiếng bíp vang lên. Cuộc gọi được kết nối.

Ngay giây tiếp theo, có một giọng nói ở đầu dây bên kia khiến Đỗ Duy sững sờ.

"Chủ nhiệm… chủ nhiệm là anh sao? Em rốt cục gọi được cho anh rồi, tạ ơn Thượng Đế, em nhớ anh muốn chết!"

Trong thế giới này, chỉ có một người có thể gọi Đỗ Duy là Chủ Nhiệm. Lúc trước ở bệnh viện tâm thần, bệnh nhân tâm thần Ryan đã từng tiếp xúc với Đỗ Duy…

Ngay cả trong trạng thái ác linh hoá, Đỗ Duy vẫn tuyệt đối lý trí, nhưng vẫn không khỏi rối rắm: "Chú là Ryan?"

Bên kia điện thoại, Ryan hưng phấn nói: “Dạ, thưa Chủ nhiệm, em là Ryan cấp dưới tốt nhất của anh. Đêm nào em cũng mơ gọi điện cho anh, nhưng lần nào cũng gọi không thông.”

Đỗ Duy giật mình: “Chú nằm mơ gọi điện thoại cho anh?”

Ryan trả lời: “Dạ, thưa Chủ Nhiệm, có vấn đề gì không ạ?”

Đỗ Duy không biết nói gì: “Không… không sao.”

Lúc này hắn đang nghĩ về một điều, liệu người ở đầu dây bên kia có phải là Ryan mà hắn biết, hay là thứ gì đó trong cơn ác mộng.

Nhưng giọng điệu và cách nói này không khác gì Ryan.

Không giống như là giả…

Nhưng nếu là thật, gã ở trong mộng làm sao có thể gọi cho mình?

Đỗ Duy đang suy nghĩ, Ryan bên kia điện thoại phàn nàn: “Chủ nhiệm, khi nào thì thăng chức hay tăng lương cho em? Giờ em là bác sỹ của bệnh viện tâm thần Twilight, anh không đến đây, có lẽ em sẽ trở thành boss của bọn họ.”

“Em là một bác sỹ tâm lý xuất sắc, nhưng em phải giả vờ bị bệnh tâm thần và giao tiếp bình thường với đám người điên trong Twilight. Em cảm thấy mình sắp bị họ đồng hóa.”

Câu nói này, đã cắt ngang suy tư của Đỗ Duy.

Anh vội vàng hỏi: “Chờ đã, cậu nói mình đang ở Bệnh viện tâm thần Twilight?”

Hầu hết người bình thường không thể tiếp xúc đến Twilight, trên thực tế không có cái gọi là bệnh viện tâm thần Twilight.

Do đó, nó chỉ có thể là tổ chức Hunter ở Thụy Sĩ - Giáo hội Twilight.

Ryan nói ở đầu dây bên kia: “Dạ, thưa Chủ nhiệm, hiện giờ em đang làm việc tại Bệnh viện Tâm thần Twilight. Các bệnh nhân ở đây có tên rất kỳ lạ. Họ đều tự xưng là Hunter, họ còn bảo em cũng là một Hunter, bảo em phải nghe lời bọn họ.”

“Nhưng họ tuyệt đối không bao giờ nghĩ, em đều đang giả vờ. Chờ sau khi em chữa hết bệnh cho họ, em phải thu từ người nhà của 100 triệu USD tiền điều trị.”

Đỗ Duy không còn nghi ngờ thân phận của Ryan nữa, biết được thông tin này cho thấy gã chắc chắn không tồn tại trong giấc mơ này, mà là Ryan thật.

“Làm sao cậu lại gia nhập Giáo hội Twilight… ý anh là, làm thế nào cậu vào được Bệnh viện Tâm thần Twilight?”

Ryan mơ hồ đáp: “Ngày đó khi em ngủ quên trong phòng, sau khi dậy em đã đến Bệnh viện Tâm thần Twilight. Họ nói rằng em đã trở thành một Hunter, em có năng lực ác linh hoá, biến những người Hunter trở thành người bình thường.”

Nói đến đây, gã thở dài: “Ài… lũ điên này không chịu thả em ra, còn chơi trò giam cầm em, tống em xuống tầng hầm. Lúc đầu, một bệnh nhân tên Hannibal canh giữ em, giờ là thằng não tàn tên là James. Thằng này nói với em rằng nó biết anh, đúng là đồ vô liêm sỉ. Em định tìm cơ hội để chơi nó một vố, dạy hắn biết cách làm người.”

Đỗ Duy hít một hơi: “Anh biết anh ta, cậu không cần dạy dỗ anh ta làm gì, cũng đừng nói cho anh ta biết, cuộc trò chuyện hôm nay của chúng ta.”

Ryan lớn tiếng nói: “Dạ, Chủ nhiệm, với tư cách là cấp dưới xuất sắc của anh, em nhất định sẽ không nói lung tung.”

“À phải rồi, khi nào thì anh đến bệnh viện tâm thần Twilight? Ở đây ncó hiều việc quá. Một mình em không thể làm hết được. Em cần anh!”

Đỗ Duy bất lực nói: “Hiện tại anh đang làm việc ở một bệnh viện tâm thần khác, chắc không có thời gian tới đó. Nhưng cũng xong nhanh thôi, 2 bệnh viện sẽ sáp nhập, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp nhau.”

Ryan bối rối hỏi: “Sáp nhập? Khi đó sẽ có viện trưởng, có ảnh hưởng gì đến việc thăng chức và tăng lương của em không?”

Đỗ Duy đáp: “Không, đến lúc đó cậu sẽ làm phân phó của anh, lời mà anh đã hứa với cậu, anh nhất định sẽ giữ.”

Giờ hắn có một ý tưởng cực kỳ táo bạo.

Cả giáo hội chính thống và Twilight đều sắp xếp nằm vùng trong tổ chức của nhau.

Nhưng trên thực tế, 2 tổ chức đều rất rõ ràng về điều này, thậm chí có thể còn biết ai là nằm vùng.

Nhưng giờ…

Dường như có một đặc vụ ngầm mà không ai có thể nghĩ đến, đã trà trộn vào trong Giáo hội Twilight.

Hơn nữa, gián điệp này chỉ nghe lời mình, là cấp dưới trung thành nhất và tốt nhất của hắn…

Chà, ít nhất Ryan đã nghĩ như vậy.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy nói với Ryan: “Bệnh viện tâm thần Twilight, giờ có thái độ gì với cậu?”

Ryan suy nghĩ một lúc rồi nói: “Họ có vẻ rất tôn trọng em. Hôm nay còn mở một cuộc họp, còn đã trao cho em một cây thánh giá, và huân chương. Họ cũng nói rằng năng lực đối phó

với ác linh của em là vô giải, bảo James đưa tôi đi dạo một chút.”

Khi Đỗ Duy nghe thấy điều này, hắn đã thở phào nhẹ nhõm.

Ryan không chỉ không gặp nguy hiểm gì ở Twilight, mà Twilight dường như còn rất coi trọng gã, vậy thì mình có thể thừa cơ làm được vài chuyện rồi.

Hắn hắng giọng nói: “Bác sỹ Ryan, cậu là cấp dưới tốt nhất của anh. Bây giờ anh có nhiệm vụ giao cho cậu.”

Ryan vội vàng nói: “Chủ nhiệm, xin cứ nói cho em biết.”

Đỗ Duy cười nói: “Ở lại Giáo hội Twilight làm việc cho giỏi, tốt nhất hãy trở thành trụ cột của Giáo hội Twilight.”

Ryan đột nhiên hiểu ra: “Em hiểu, đây là kiểm tra năng lực của năm nay, đúng không ạ? Em sẽ không để anh thất vọng.”

Đỗ Duy cười nhạt, còn định nói tiếp, nhưng điện thoại lại trực tiếp cúp…

Con ngươi của hắn co lại, hắn quay đầu lại nhìn về phía hội trường.

Vào lúc này, những người mới đó còn ở trong hội trường, giờ đột nhiên biến mất.

Ngay cả hội trường cũng dần dần biến mất.

Chỉ có một bức tường, đứng ở trước mặt hắn, trên tường treo một bức họa, mặt trêb bị một lớp băng gạc che phủ, mờ hồ có thể nhìn thấy một những đường nét mờ ảo hình dáng con người…

Và bên dưới bức tranh, trên tường, một bóng người mờ ảo hiện ra.

Dường như nó đang mặc váy của nữ tu, cầm bức tranh sơn dầu bằng cả hai tay…

Chương 319: Đã qua lâu rồi

Ngay vào lúc này, trong giấc mơ này. Dị biến đã bắt đầu.

Đỗ Duy ngồi trên ghế sô pha, nhét smartphone vào túi, tay cầm khẩu súng kíp, tay cầm lá Joker.

Hắn đang đeo mặt nạ.

Cái Bóng chiếm thể xác của hắn, dường như cả người đều chìm trong Cái Bóng.

Trời tối đen như mực, trước mặt hắn chỉ có bức tường nứt toác, và bức tranh bị băng gạc che lại.

Bóng của nữ tu vừa hiện lên trên tường.

Nó đưa hai tay lên, vừa lúc nắm lấy bức tranh sơn dầu, phần trên của nó được chiếu lên bức tranh.

Tuy nhiên, không có vật tham chiếu.

Mọi thứ trông rất kỳ lạ.

Nó đang nuốt chửng ác mộng…

Nhưng có vẻ như nó đang bị kẹt ở một nút nào đó, chưa kết thúc…

Đỗ Duy sờ sờ ghế sô pha, trong cơn ác mộng này, ngoài bức tường đối diện, chỉ có chiếc ghế sô pha vẫn chưa biến mất.

Vì vậy, hắn hỏi nữ tu một câu: “Ác mộng là gì?”

Sau đó hắn tự trả lời: “Đó là nỗi sợ hãi. Nỗi sợ hãi là một cơn ác mộng. Những thứ đẹp đẽ không khiến người ta sợ hãi.”

“Mà mình đã loại bỏ cảm xúc sợ hãi, vì vậy ác mộng đã bị gián đoạn.”

“Vậy mày có muốn thử nuốt tao không?”

Giọng nói của Đỗ Duy rất bình tĩnh, cầm trong tay chiếc khẩu súng kíp, chĩa vào bức tranh trên bức tường đối diện.

Vừa nói xong.

Bóng của nữ tu phản chiếu trên bức tranh chợt chuyển động.

Xung quanh rõ ràng rất tối, nhưng góc tường kia lại khá chói mắt.

Thế nên bóng của nữ tu càng dày và rõ hơn.

Bóng của nó cố sức giữ chặt khung tranh bằng cả hai tay.

Giây tiếp theo, toàn bộ bức tường bị nứt, tan vào trong bóng tối.

Điều kỳ lạ là bóng của nữ tu không chiếu xuống mặt đất, mà song song với tầm mắt, bức hoạ do nó cầm, cũng lơ lửng trên không trung.

Nó đang tiếp cận Đỗ Duy…

Từng bước, nhịp độ ổn định…

Mỗi bước hạ xuống, xung quanh càng thêm tối đen như mực, nhưng bóng tối và bức tranh dường như không phụ thuộc vào giấc mơ, ngày càng rõ ràng hơn.

Dưới góc độ tâm lý học. Khi một người ở trong bóng tối, miễn là có một đối tượng có thể nhìn thấy, tầm nhìn sẽ vô tình nhìn chằm chằm vào đối tượng này.

Vì vậy, tầm nhìn của Đỗ Duy đã bị cố định trên bóng của nữ tu đang cầm bức tranh sơn dầu.

Giọng điệu của hắn rất bình tĩnh: “Mày đang muốn hù tao à?”

Lúc này, bóng của nữ tu cầm bức tranh sơn dầu đã đi tới trước mặt của Đỗ Duy.

Cách hắn tối đa chỉ khoảng 2m.

Nhưng Đỗ Duy không hề quan tâm. Nếu nữ tu có thể giết hắn trong giấc mơ, ả ta đã làm điều đó ngay từ lần đầu tiên tiếp xúc.

Nói trắng ra, nó là sản phẩm của lời nguyền, xuất hiện dưới hình dạng nữ tu.

Nếu muốn giết Đỗ Duy, chỉ có thể làm tại thực tế.

Những gì nó có thể làm là nuốt chửng giấc mơ của Đỗ Duy.

Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết này không tồn tại.

Đỗ Duy không nằm mơ, mà là tiến vào trong mộng.

Bống…

Bóng của nữ tu tiến tới trước mặt của Đỗ Duy, miếng gạc trên bức tranh mà nó đang cầm cũng tự động vén lên mà không cần gió thổi.

Nội dung của bức tranh giống hệt như một nữ tu đang cầm thánh giá bằng hai tay và đầu cúi xuống.

Nó mặc quần áo giáo sĩ, đầu bị mũ của áo trùm che khuất, ngũ quan trên mặt không cân đối, làn da xám xịt, giống như một xác chết.

Hơn nữa, đôi môi của nó màu tím đen, mím chặt lại, mũi nó cong như hình mũi ưng, nhưng sống mũi cực kỳ vững chắc.

Tuy nói là một bức tranh, nhưng thực tế chỉ có khung.

Bởi vì nó ở trong tranh, bên ngoài là bóng của nó.

Đôi mắt của nó sâu và lõm xuống, hốc mắt dường như đã bị lửa thiêu rụi, vùng da xung quanh có dấu hiệu tan chảy. Lòng trắng của mắt có màu vàng sẫm, hơi giống dã thú và con ngươi là một chấm nhỏ màu đen.

Vừa xuất hiện, nó đã nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy, ánh mắt đầy ác ý.

Ác độc và đáng sợ.

Nhưng Đỗ Duy không có phản ứng gì, nhìn nữ tu nói với giọng điệu bình tĩnh: "Chính xác mà nói, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt."

Nữ tu ở Bệnh viện Tâm thần Hill chỉ có thể nói là một phần của lời nguyền, không giống với nữ tu lúc đầu.

Nữ tu ló đầu ra khỏi bức tranh, há to cái miệng đầy răng nanh, tiến tới trước mặt của Đỗ Duy.

Từ miệng chảy ra rất nhiều chất lỏng màu đen ghê tởm…

Giống như thi thuỷ, hoặc là thứ gì đó khác.

Và cái bóng của nó, luôn ôm khung ảnh, cao ngạo khinh người.

Đỗ Duy cau mày, cầm chặt khẩu súng kíp, chĩa họng súng vào đầu của nữ tu.

"Có ý gì hả?"

"Mày không thể khiến tao sợ, cũng không thể giết tao trong giấc mơ. Tất cả những gì mày có thể làm là nuốt chửng giấc mơ, sau đó nhảy đến hiện thực, để giết tao. Trong giấc mơ, mày không thể làm gì được tao."

"Ngoài ra, tao đã phát hiện ra bí mật của mày."

Đỗ Duy nói xong, không chút do dự bóp cò.

Phằng…

Khói bốc ra từ nòng khẩu súng kíp.

Phía sau Đỗ Duy cũng xuất hiện một ác linh mặc lễ phục tu sĩ, nhưng không có đầu, người bê bết máu, có hơi thở lạnh lùng đáng sợ.

Nữ tu không bị tổn thương, nhưng bất giác lùi lại.

Thấy vậy, Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Nhìn xem, mày chỉ đang ra vẻ mạnh mẽ…"

Hắn trực tiếp ngồi lên sô pha, cũng không dùng lá Joker rời đi, mà là đi về phía nữ tu.

Đồng thời, hắn lấy zippo ra, ngọn lửa đỏ rực cháy rất mạnh.

Nữ tu lùi lại một bước.

Đỗ Duy đuổi sát không tha: "Tao tốn bao nhiêu công sức, đến gặp mày ở trong mộng không phải chỉ để chào hỏi, mà là muốn biết tình trạng hiện tại của mày để lên kế hoạch cho bước tiếp theo."

"Nhưng xem ra mày chưa ăn đủ ác mộng, hoặc là giấc mộng của người khác không bằng với mộng của tao, cho nên mày cũng không khủng khiếp đến mức tao không thể chống lại."

"Nếu như nói nhảy ra khỏi giấc mộng, mày sẽ đạt tới cấp ma linh, thì hiện tại, mày cùng lắm là tà linh."

"Vì vậy, trong khoảng thời gian này, mày sẽ tiếp tục ngấu nghiến những giấc mơ thay vì tiếp xúc trực tiếp với tao."

"Mày đang cố ý tránh tao."

"Nhưng thật không may, đã quá lâu kể từ lần cuối chúng ta gặp nhau. Mối quan hệ giữa mày và tao đã bắt đầu đảo ngược."

“Tao cảm thấy khả năng tao giết mày, cao hơn nhiều so với khả năng mày giết tao…”

Vào lúc này, nữ tu bắt đầu lui xuống, giống như đã lộ hết bài, cố gắng trốn vào trong bóng tối.

Đỗ Duy đuổi sát theo sau, muốn nữ tu tấn công mình, để thử xem nữ tu sẽ phải cắn nuốt mộng bao lâu nữa, mới có thể trở thành ma linh.

Thử dò xét xem, nữ tu có bao nhiêu uy hiếp với mình.

Trong mơ nó càng mạnh, sẽ càng nhanh nhảy đến thực tế hơn.

Vì vậy, Đỗ Duy đuổi rất lì.

Điều quan trọng nhất là hắn không phải lo lắng về bất cứ điều gì trong giấc mơ này.

Nữ tu không thể giết hắn trong mơ, ả ta chỉ có thể nuốt chửng giấc mơ của hắn, sẽ ảnh hưởng đến hắn, nhưng hắn hoàn toàn không nằm mơ…

Theo một nghĩa nào đó, đây là một BUG.

Đó cũng là một cơ hội.

Nhưng vào lúc này, nữ tu đang bị Đỗ Duy đuổi theo đột nhiên dừng lại.

Khung ảnh bị nghiền nát.

Nó bước ra khỏi bức tranh, quay lại nhìn Đỗ Duy rồi dứt khoát mở miệng: “V… a… l… a… k…”

Ong ong…

Đỗ Duy chấn động toàn thân, tai ù đi…

Ngay sau đó, hắn nghe thấy tiếng răng rắc.

Trước mắt, mọi thứ đều tan tành.

Cảnh tượng trước mặt Đỗ Duy càng ngày càng mờ mịt, dần dần biến thành vòng xoáy.

Một tin tức hiện lên trong đầu của hắn: Nữ tu đá mình ra khỏi cõi mộng…

Chương 320: Dịch là Valak

11 giờ tối, 12 tháng 6.

Phòng ngủ tầng 2 của phòng khám tư vấn quản lý.

“PHÙ……”

Đỗ Duy thở hồng hộc, đột nhiên mở mắt.

Ánh trăng mờ ảo xuyên qua rèm cửa, rọi vào phòng ngủ, nhưng vì không bật đèn nên ánh sáng trong phòng có vẻ rất mờ.

“Thật không ngờ, mình sẽ bước ra khỏi giấc mơ theo cách này…”

Đỗ Duy vươn tay trong bóng tối cởi bỏ mặt bạ, lần mò công tắc đèn trên đầu giường, nhẹ nhàng ấn xuống.

Tách……

Đèn bật sáng và quang cảnh trong nhà trở nên rõ ràng.

Theo thói quen liếc nhìn xung quanh, Đỗ Duy ngồi dậy khỏi giường, thò tay vào chiếc ba lô đặt bên cạnh để kiểm tra đồ đạc.

Mặt nạ, khẩu súng kíp, ô đen, đồng xu, lá Joker và các vật dụng khác đều còn nguyên vẹn, cũng không rơi rớt trong giấc mơ.

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút phức tạp: “Thủ đoạn dùng để thoát thân, đều chưa cần dùng tới. Nhưng đây là một điều tốt, ít ra có thể biết tạm thời nó sẽ không nhảy ra khỏi giấc mơ, bởi vì nó dường như không nắm chắc có thể giết được mình.”

“Nhưng không có nghĩa là nó không có cách khác để nảy tới hiện thực, mà là vì nó còn muốn cắn nuốt ác mộng của nhiều người hơn, để xuất hiện trong hiện thực dưới hình dạng ma linh.”

“Đến lúc đó, chỉ cần còn có người gặp ác mộng, tương đương với nó bất tử.”

“Trừ khi những người đó đều chết.”

“Còn nữa, mình nhất định phải chết, nếu không nó sẽ vĩnh viễn tồn tại.”

Tuy rằng lần này tiếp xúc với nữ tu thậm chí còn không có nguy hiểm, hơn nữa thời gian cũng rất ngắn, nhưng nguy hiểm ẩn chứa trong đó thật ra còn phiền phức hơn bất kỳ ác linh, tà linh nào mà Đỗ Duy từng gặp phải trước đây rất nhiều.

Ngược lại với Cái Bóng, Cái Bóng sẽ tấn công Đỗ Duy ngay khi nó có cơ hội, nhưng lần nào cũng thảm bại, không thể thành công.

Nữ tu thì khác, nó đang ẩn nấp trong giấc mơ, đợi đến thời khắc lột xác mạnh mẽ, mới nhảy ra hiện thực.

Rắc rối lớn…

Đỗ Duy cau mày, nhưng hắn nhớ lại những từ ngữ mà nữ tu đã nói trước khi tống hắn ra khỏi thế giới trong mơ.

…

“Đó có phải tên thật của mày không?”

Đỗ Duy khó hiểu, lấy chiếc nhẫn trong ví ra, cẩn thận xem xét.

Trên nhẫn có khắc 3 chữ Val, những chữ phía sau đã bị xoá đi.

Trước đây, khi lên xe hắn nhìn thấy ác linh đeo một chiếc trâm cài áo bằng vàng, trên chiếc trâm cài đó có 2 chữ Va, chữ nghi là K đã bị tẩy xóa.

Nếu chữ đó thực sự là k.

Vậy những gì nữ tu nói rất có thể là tên thật của nó.

Bởi vì nếu ghép các chữ cái lại với nhau, loại bỏ các chữ trùng lặp, nó chính là…

Dịch ra, chính là Valak.

Đỗ Duy không khỏi thắc mắc: "Nếu Valak là tên thật của nó, tại sao phải nói cho mình biết? Một khi mình có được tên thật của nó, có thể gọi tên đuổi nó ra khỏi nhân gian, đến lúc đó lời nguyền sẽ biến mất."

"Phi lý…"

"Cái tên thật này là giả sao? Nó muốn đánh lừa mình? Nhưng thế cũng vô nghĩa, khi ba vợ Lawrence gửi những món đồ cổ kia tới, mình sẽ sớm tìm ra tên thật của nó."

Lúc này, Đỗ Duy do dự.

Ngay cả khi bản năng cảm thấy Valak có thể là tên thật của nó, thì bây giờ Đỗ Duy cũng không dám gọi ra.

Hắn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

"Mình phải đợi thêm một thời gian nữa…"

"Nếu không, một khi sai lầm, mọi thứ có khả năng phát triển thành một tình huống mà ngay cả mình cũng không thể kiểm soát được."

Bình tĩnh và thận trọng là phương pháp tốt nhất để đối phó với lũ ma quỷ này.

Những thứ khác, cho dù đó là năng lực ác linh hoá, hay những vật phẩm đặc biệt, cũng chỉ là thủ đoạn mà thôi.

“Hơn nữa, mình phải chuẩn bị phương án dự phòng, để đề phòng những cục diện bị động khi gọi ra tên thật của nó.”

Hắn đang nghĩ cách xoá bỏ lời nguyền của nữ tu mà không sử dụng tên thật của nó, hoặc để nó không còn lâu mới có thể bạo phát, và rơi vào trạng thái chờ.

Hắn nói xong bèn liếc nhìn thời gian trên điện thoại, bây giờ đã hơn 11 giờ, còn lâu mới rạng sáng.

Nhìn vào màn hình của smartphone.

Ánh mắt của Đỗ Duy có chút kỳ lạ, trong mơ nhận được một số điện thoại xa lạ, sau khi nhận thì ra là do Ryan gọi tới.

Hiện tại, Ryan giống như là nằm vùng tại Giáo hội Twilight.

Không ai có thể nghĩ rằng gã làm việc cho mình.

“Liệu mình có liên lạc được với gã không nhỉ.”

Đỗ Duy nhớ rất rõ số điện thoại, sau ít giây do dự, bèn bấm số rồi gọi.

Ù ù……

THUÊ BAO KHÔNG LIÊN LẠC ĐƯỢC.

Tút tút……

Tút tút……

Đỗ Duy cau mày khi nghe âm thanh này: “Không có ai trả lời? Hay đây không phải số điện thoại của Ryan?”

Ryan bị bệnh tâm thần…

Tuy rằng không biết gã làm như thế nào, trong mơ có thể gọi cho Đỗ Duy, nhưng có lẽ số điện thoại này không có thật.

Có thể nó chỉ thuộc về Ryan, chỉ ở trong giấc mơ của gã, chẳng qua vừa hay trong thực tế, có một người cũng sử dụng

cùng một số điện thoại.

Đỗ Duy bất lực thở dài, định cúp máy.

Nhưng đúng lúc này, cuộc gọi đã được kết nối.

“Phù phù…”

Có vẻ như ai đó đang thở vào điện thoại…

Đó không phải là Ryan.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Xin lỗi, nhầm số.”

Nói xong, đang định cúp máy. Nhưng ở đầu bên kia điện thoại, đột nhiên vang lên một tiếng cười thâm độc: “Hehe… hé hé…”

Tiếng cười thật rùng rợn…

Đỗ Duy bỗng cảm thấy khó chịu, nhưng hắn không cảm thấy nguy hiểm.

Hắn nói: “Mày có phải là ác linh?”

Đối phương: “Ka ka…”

Khi tiếng cười lạnh lại vang lên, nhiệt độ trong phòng ngủ cũng bắt đầu từ từ hạ xuống.

Bóng đèn trên mái nhà phát ra tiếng điện rè rè, ánh sáng chập chờn.

Đỗ Duy cau mày, nếu là ác linh, hắn thật sự không có gì phải sợ.

Chỉ cần nó dám xuất hiện ở nhà, không thể rời đi dễ dàng.

Ngay cả khi để nó chạy trốn, Đỗ Duy sẽ chọn đánh dấu nó, lúc gặp nguy hiểm, sẽ lấy nó làm kẻ mở đường.

Thật ra, giờ Đỗ Duy rất thiếu ác linh…

Vì phương thức phát động của mỗi ác linh một khác.

Chẳng hạn như Roy, người hàng xóm tà giáo của Đỗ Duy, chỉ vì bỏ vào nhà hắn tờ giấy nhắn, mới khiến Cái Bóng nhằm vào ả.

Theo một nghĩa nào đó, đây là một lời mời.

Vì vậy, Đỗ Duy quay sang đầu bên kia của điện thoại và nói lại: "Nhà tao ở số 109 phố Queen, Bắc Brook. Mời mày đến nhà tao chơi."

Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

…

Vào lúc này.

Ở vùng ngoại ô của thành phố New York, trong khu vực cũ của Bệnh viện Tâm thần Hill, dấu vết của đám cháy hiện rõ.

Dù đã hơn nửa tháng trôi qua nhưng vẫn không thấy bóng dáng người ở đây.

Ở nơi sâu nhất của Bệnh viện Tâm thần Hill, phía sau tòa nhà hình ngọn hải đăng, là một nghĩa trang hoang vắng.

Nhìn xung quanh, cơ bản các bia mộ đã bị vỡ, chỉ còn một bia mộ là nguyên vẹn.

Trên bầu trời đêm, một đám mây đen chậm rãi trôi đi, ánh trăng sáng rọi vào bia mộ, phía trên bia mộ có dán một bức ảnh bằng gel.

Kẻ đó là một nam thanh niên da trắng, tóc vàng, mặc lễ phục của một linh mục, đường nét tuấn tú nhưng sắc mặt lại vô cùng tái nhợt, dường như y đang mắc một căn bệnh nguy hiểm…

Rõ ràng, đó là chủ nhân của ngôi mộ.

Khi Đỗ Duy ở Bệnh viện Tâm thần Hill, từ trong miệng của bà Taylor, viện trưởng bệnh viện biết được rằng hai mươi

năm trước, có một Người Đuổi Quỷ tóc vàng đã đến Bệnh viện Tâm thần Hill, nơi lúc đó vẫn còn là một nhà thờ.

Đồng hồ cổ, mặt nạ và bức tranh sơn dầu đều là di vật của kẻ này.

Chương 321: Nằm vùng siêu cấp

Thụy Sĩ, trụ sở Giáo hội Twilight.

Không giống như New York, thời tiết ở thành phố này không tốt lắm, trời cứ mưa miết.

Lâu lâu, lại có tia chớp lóe lên.

Ở dưới lòng đất, trong phòng của Ryan.

Cọo cộp……

Tiếng bước chân vang lên.

Trong giây tiếp theo, cửa trực tiếp được mở ra.

Ryan khoác blouse trắng bước ra trong, đôi mắt đen láy như mất ngủ, đầu tóc bù xù, nhưng không hề ủ rũ.

Là một "bác sĩ tâm lý" có lý tưởng và mục tiêu.

Ryan đã lặp đi lặp lại cuộc sống nhàm chán này trong suốt một thời gian dài.

Khi còn ở Bệnh viện Tâm thần Hill, cuộc sống hàng ngày của gã chỉ có 2 việc.

Ngủ trong phòng bệnh, tuần tra những bệnh nhân trốn viện, rồi đi méc với viện trưởng.

Nhưng Ryan không thấy mệt. Với gã, đó là cuộc sống.

Suy nghĩ của bệnh nhân tâm thần thường rất đơn giản và trực tiếp, họ có logic tư duy riêng, nhưng hoàn toàn khác với người bình thường.

Rất khó để người khác hiểu được.

Nhưng kể từ khi Ryan gặp Chủ nhiệm Đỗ Duy của mình, cuộc sống đã hoàn toàn khác. Việc thăng chức và tăng lương đang cận kề.

Đột nhiên, trong bóng tối phía sau Ryan, một giọng nói buồn tẻ vang lên: "Muộn như vậy muốn đi đâu?"

Từ trong bóng tối, một người đàn ông mặc lễ phục linh mục bước ra, đầu hói, khoảng 40 tuổi, trên đầu có biểu tượng thánh giá giống như hình xăm.

Ryan dừng bước, đứng yên tại chỗ, nhưng cổ của gã ngoẹo ra sau.

Sau khi nhìn rõ người khách, vẻ mặt của gã trở nên vô cùng kiêu ngạo: "Anh muốn ra ngoài đi tiểu, chú có ý kiến gì à, Cruise?"

Mặc dù là lời thật, nhưng điều Ryan thực sự muốn làm là đi tìm James để giải quyết sự kiện ác linh.

Chỉ có lập công, mới có thể giúp gã nhanh chóng thăng chức trong Twilight.

Tất cả chuyện này cũng vì để được thăng chức và tăng lương trong tương lai.

Người đàn ông mà gã gọi là Cruise tối sầm mặt: "Trong phòng của cậu có phòng tắm, sao lại muốn ra ngoài đi tiểu, không thể văn minh chút sao? Giờ cậu là Hunter của Đồng hồ Twilight, anh đại diện cho hình ảnh của Giáo hội Twilight!"

Trên thực tế, công việc của Cruise cũng tương tự như James.

Song anh ta phụ trách theo dõi Ryan, còn James phụ trách mọi việc của Ryan trong Twilight.

Ryan khinh thường nhổ nước bọt: “Anh muốn xài toilet của người khác, chú thắc mắc lắm thế?”

Cruise lùi lại, bực bội nói: “Đã muộn thế này, mọi người phần lớn đều đã ngủ. Nếu cậu làm phiền người khác, lỡ họ đánh bạn thì làm sao?”

Nghe đến đây, Ryan vô cùng sửng sốt.

Gã đang nghĩ cái gì gọi là người khác đánh mình…

Đối với gã, Giáo hội Twilight là một bệnh viện tâm thần, tất cả mọi người trừ hắn đều là bệnh nhân tâm thần.

Nào có cái lý bệnh nhân dám đánh bác sĩ.

Vì vậy Ryan cười đều, rồi nói với Cruise: “Anh Ryan chưa biết sợ là gì.”

Cruise e dè nhìn gã.

Anh ta biết Ryan là bệnh nhân tâm thần, cũng biết năng lực ác linh hoá của Ryan đáng sợ như thế nào.

Trong cả Twilight, chỉ có vài Hunter mạnh hơn Ryan. Tất cả đều sợ bị Ryan biến thành người bình thường.

Nếu không cần thiết, không ai muốn đối đấu với Ryan.

Thậm chí, dù là phái bảo thủ hay cấp tiến, họ đều muốn có mối quan hệ tốt đẹp với Ryan.

Sau tất cả, đây có thể là Hunter “xuất sắc” nhất của Twilight từ trước đến nay.

Cruise nói với một giọng rầu rĩ: “Cậu phải cho tôi biết cậu định đi tiểu vào phòng nào… À, ý tôi là đi vệ sinh ở đâu.”

Ryan gãi đầu: “Anh quên mất, anh nhớ Chủ nhiệm đã dặn phải làm việc thật tốt trong Twilight.”

Vừa nói gã vừa chớp mắt: “Ừ, tôi đi tiểu của người đó.”

Cruise ở bên cạnh nhạy bén nghe được từ Chủ nhiệm, không thể không tự hỏi: Đã có ai đó trong Twilight có liên hệ thân thiết với Ryan?

Nhưng… Chủ nhiệm, mình chưa nghe nói có ai có cái tên này…

Theo bản năng, anh ta cảm thấy như thể đã phát hiện ra bí mật của người này, vội vàng hỏi: "Mr. Ryan, cậu có thể cho anh biết về Chủ nhiệm được không? Anh ta là ai và anh ta đã nói gì với cậu?"

Nghe đến đây, Ryan lập tức nhớ tới Đỗ Duy đã nói gì với mình trong giấc mơ.

Đừng bao giờ nói với người khác.

Vì vậy, Ryan chỉ vào mũi Cruise, khinh thường nói: "Chú xứng đáng để nói với anh về Chủ nhiệm sao? Chú không tự xem lại thân phận của mình, chỉ là một Hunter bình thường, có tư cách gì để nói chuyện với anh về Chủ nhiệm?"

"Cút mm đi."

Những lời này khiến mặt của Cruise tái đi rất nhiều.

Hắn mơ hồ nghĩ đến một suy nghĩ tồi tệ.

Chẳng lẽ? Chủ nhiệm mà Ryan nói là người lãnh đạo của Twilight, một ông già bí ẩn…

"Xin lỗi, anh không nên hỏi, anh lỗ mãng quá!"

Cruise vội vàng xin lỗi: "Xin hãy tha thứ cho anh, đừng nói với người đó về chuyện này, sau này anh sẽ không bao giờ hỏi chuyện riêng của cậu nữa."

Ryan đáp: "Coi như chú biết đều, không sao… giờ tôi đi tiểu, chú đừng đi theo, sẽ tạo cho anh bóng ma tâm lý."

Cruise nhanh chóng gật đầu và biến mất trong bóng tối.

Sau khi anh ta rời đi, Ryan tỏ vẻ khinh thường, chỉ xin lỗi mà muốn được bỏ qua. Đám bệnh nhân tâm thần của Twilight cũng nghĩ đơn giản. Lần sau gọi điện cho Chủ nhiệm trong mộng, nhất định phải tố cáo.

"Hừm… toàn thứ gì đâu không."

Vừa nói, Ryan vừa đi về phía phòng của James.

…

Vài phút sau, Ryan đến phòng của James, song cánh cửa đóng chặt. Song chuyện này hoàn toàn không là gì với gã.

Sau khi Ryan lựa chọn tham gia Twilight, chính gã cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, bỗng nhiên gã có thể sử dụng năng lực Hunter của mình.

Nó giống như bản năng vậy.

Cho dù là ác linh hoá hay năng lực của Hunter, nó dường như là bản năng.

Hơn nữa, năng lực của gã không chỉ như Twilight nghĩ, chỉ xoá bỏ ác linh hoá của Hunter.

Chính xác mà nói, xoá bỏ ác linh hoá của người khác chỉ là 1 loại năng lực của gã.

Năng lực của gã dựa trên nhận thức của gã.

Làm bất cứ điều gì gã muốn…

Vì vậy, Ryan đã không dừng lại khi đến trước cửa.

Kế đó, gã đi xuyên qua cửa, dễ dàng bước vào phòng.

…

Vào thời điểm này.

James đang ngủ trong phòng, đôi mắt lúc trước không thể nhắm lại, không biết tại sao đã không còn tình huống quỷ dị

này nữa.

Hai mắt của y giờ đã nhắm lại, trên trán dầy mồ hôi lạnh, thân thể khẽ run.

Rõ ràng là chất lượng giấc ngủ của y rất tệ.

Kể từ ngày đến Thụy Sĩ, sau khi James mất kiểm soát cơ thể và máu chảy ra từ khóe mắt, một giọng nói mơ hồ vang lên trong tâm trí của y.

Y cảm thấy rằng có thể mình đang bị thứ ma quỷ gì đó theo dõi.

Đối phương muốn mình làm việc gì đó.

Y sợ hãi …

Nhưng cho dù tra rất nhiều thông tin trong Giáo hội Twilight, cũng không tìm thấy ghi chép nào tương tự, vì vậy y chỉ có thể giữ nỗi lo lắng này trong lòng.

Đột ngột……

James trong giấc ngủ nghe thấy tiếng nước sột soạt …

Y ngủ không sâu, nên mở mắt ra ngay lập tức, trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác, nhưng ánh mắt vẫn là bình tĩnh không chút xao động.

Trong phòng tắm, có một bóng người mờ ảo trong chiếc blouse trắng.

James ngay lập tức đứng dậy khỏi giường, đi về phía phòng tắm và rút trong túi ra một con dao găm để tự vệ.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra.

Ryan thò đầu ra, nhếch miệng cười: “Chú tỉnh rồi à, chúng ta đi tiêu diệt ác linh nào.”

Chương 322: Ở khu đèn đỏ…

Đỗ Duy không biết rằng thuộc hạ xuất sắc của mình, năng lực chấp hành mệnh lệnh của Ryan rất mạnh.

Gã thậm chí còn không biết rằng để được thăng chức và tăng lương, Ryan đã kéo James rời khỏi Giáo hội Twilight vào đêm khuya để giải quyết sự kiện ác linh.

Vì thế, đêm nay, hắn ngủ rất ngon.

Ít nhất khi mở mắt ra, mọi thứ đều bình lặng.

Tinh thần phấn chấn…

Quầng thâm mờ do thiếu ngủ lâu ngày cũng biến mất không dấu vết.

“Xem ra đã lâu không được nghỉ ngơi tốt…”

Lúc Đỗ Duy tỉnh lại trên ghế sô pha lầu một, giọng nói có chút khàn khàn.

Hắn nhìn cảnh tượng trong phòng khách vẫn như xưa, bỗng có cảm giác an toàn.

Đồng hồ cổ treo trên tường, 3 cái kim vẫn chồng lên nhau, quay một cách cơ học và đều đặn.

Bên cạnh hắn là Annabelle trong tủ có khung.

Nó đã được đưa vào giấc mơ bởi sức mạnh tâm lý của lá bài Joker vào đêm hôm qua, nói cách khác, nó cũng có mối liên hệ chặt chẽ với Đỗ Duy.

Nhưng dù sao, cảnh tượng này lọt vào trong mắt của Đỗ Duy, lại giúp hắn thấy nhẹ nhõm.

Với hắn, càng nhiều ác linh trong nhà thì càng an toàn. Ít nhất, trước khi Đỗ Duy chết, ở thành phố New York không có nơi nào an toàn bằng nơi này.

Kẻ có ác ý đến, sẽ có kết cục như lũ Vidar.

Còn nếu kẻ tới là ác linh - có thể tham khảo số phận của Cái Bóng và Annabelle.

"Cũng không biết ác linh trong cuộc gọi bí ẩn ngày hôm qua, lúc nào sẽ tới."

Đỗ Duy lật chăn ra, đi tới phòng tắm ở lầu hai.

Lô đồ cổ mà ba vợ Lawrence mua cho chắc khoảng vài ngày nữa sẽ được chuyển đến New York.

Trong khoảng thời gian này, hắn không định ngồi yên, mà lên kế hoạch hoàn thiện phương án dự phòng.

Cần phải làm gì, hắn đã có ý tưởng.

Đó chính là dùng phương pháp đối phó với ác linh Đỗ Duy, tìm ra một ác linh tuyệt đối đáng sợ về ác mộng, bẫy nữ tu.

Nữ tu chính là biểu hiện của lời nguyền, chính là cái gọi là ác mộng.

Chỉ dựa vào thủ đoạn hiện nay của Đỗ Duy, muốn giải quyết nó gần như là không thể. Do đó, một chút trợ giúp từ bên ngoài là điều cần thiết.

Tất nhiên……

Đỗ Duy biết rất rõ rằng sự tồn tại khủng khiếp của nữ tu, dù là ác linh ác mộng cũng không thể giết nó, vì vậy kế hoạch này cần phải được cân nhắc cẩn thận.

Hắn cảm thấy rằng nếu mình có thể coi ác linh ác mộng như một cái bẫy, để nữ tu rơi vào đó, sau đó phá hủy cái bẫy, hắn có thể lưu đày nữ tu trong một khoảng thời gian.

Cũng có thể vì điều này mà nó sẽ rơi vào tình trạng chết máy và không thể phục hồi nếu không có tác động của ngoại lực.

Đây là một kế hoạch dự phòng…

Đồng thời Đỗ Duy cũng đang chuẩn bị củng cố các lá bài tẩy của mình, đó là năng lực đánh dấu của hắn. Ác linh đã được đánh dấu gồm Cái Bóng, Annabelle và xe buýt.

Có bao nhiêu quân bài chưa lật cũng chẳng phải là nhiều.

Đỗ Duy cũng vậy, hắn sẽ tranh thủ kỳ nghỉ này để dạo quanh New York vài vòng, tìm cá lọt lưới, chẳng hạn như ác linh trong biệt thự của bà Mina quá cố.

Lúc trước hắn không muốn tiếp xúc với ác linh đó, vì chưa đủ năng lực. Bởi vì nó đã từng là ác linh trong một chiếc mặt nạ khác, đồng thời đã đoạt xác thành công, không gian của biệt thự cũng xuất hiện hỗn loạn.

Đây đúng là một tình huống khó khăn. Một khi vào biệt thự, muốn rời đi cũng rất phiền phức.

Tuy nhiên, Đỗ Duy hiện tại có rất nhiều biện pháp đối phó, trong tay hắn có mặt nạ mới – Cái Bóng.

Dù sao cũng đã từng đụng độ ác linh này rồi, hẳn là không có nguy hiểm.

Nhưng trước đó, Đỗ Duy đã phải đến nhà thờ, để nhờ giáo hội giúp tìm xem có phương án dự phòng nào có thể áp dụng được không, ác linh ác mộng…

…

10:08 sáng.

Khu đèn đỏ lớn nhất ở thành phố New York nằm sau nhà Tom, nhưng cách đó 1 km.

Sự điên cuồng và thác loạn của bóng đêm biến mất cùng với sự xuất hiện của ban ngày. Nơi đây chỉ còn những khách làng chơi say xỉn.

Trong một quán bar ở khu đèn đỏ. Một vài ngọn đèn được bật.

Đỗ Duy đẩy cửa bước vào, thấy trong quán bar là một đống hỗn độn.

Người phục vụ đang ngủ trên quầy bar, một vài phụ nữ uống rượu say nằm trên ghế sofa trong quầy bar và ngủ trong một tư thế rất khiến người rõ dãi.

Hắn cau mày, mắt nhìn bộ quần áo xộc xệch, tựa vào trong góc ngủ say sưa của Cha Tom và Tony.

1 trong 1 người này là cảnh sát, và người kia là linh mục.

Một kẻ ngoài 30 tuổi và một người ngoài 60.

Cực kỳ lố bịch…

“Hai người quả thật ở chỗ này.”

Hắn đến nhà thờ từ sáng sớm, nhưng khi đến đó thì thấy Cha Tony không có ở đó, đã gọi nhiều lần mà không thấy trả lời.

Ngoài ra, hôm qua khi ở nhà thờ, Cha Tony nói rằng nhiều người bắt đầu gặp ác mộng.

Đỗ Duy hơi lo lắng. Vì vậy, hắn bắt đầu tìm kiếm ở New York, nhưng điều không ngờ tới là hai người họ đang ở khu đèn đỏ, có vẻ đã thác loạn suốt đêm.

Bỏ qua những người phụ nữ say mèm đó, Đỗ Duy bước nhanh đến chỗ Cha Tony và Tom, đẩy họ vài cái.

“Thức dậy…”

Hai người vẫn đang ngủ say, riêng Tom dường như cảm nhận được điều gì đó, sốt ruột xua tay, trong miệng còn phát ra tiếng lầm bầm.

Anh ta đổi vị trí và tiếp tục ngủ. Cha Tony còn lì hơn, ngủ say như chết.

Không cách nào kêu họ dậy.

Hơn nữa, Đỗ Duy nhận thấy rằng. Dường như có một luồng khí kỳ lạ trên cả hai người họ.

Hắn không chút do dự tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Ngay sau đó, hắn phát hiện một sợi tơ đen trên người Tom và Tony, lan ra sau đầu, và dần biến mất không thấy…

“Hai người cũng dính sao…”

Ánh mắt của Đỗ Duy có chút lạnh lẽo, bèn bước tới quầy rượu cầm lấy một ly nước đá.

Bốp một tiếng…

Nước đá lạnh lập tức tạt mạnh vào mặt cả cả hai.

“Khốn kiếp…”

“Ôi chao……”

Tom và Cha Tony lập tức thức dậy.

“F*ck! Ai dám tạt nước tao, có tin tao bắt hắn vào tù hay không.”

Tom bị đánh thức ngay lập tức bởi sự kích thích của nước đá, bực bội hét lớn.

Còn Cha Tony ở bên thì vuốt mặt nói: “Mr. Đỗ Duy, con… sao con lại ở đây?”

Đỗ Duy liếc nhìn ông, và nhận thấy quầng thâm mắt của Cha Tony vô cùng rõ ràng, như thể ông đã làm việc quá sức trong mấy ngày liền.

Đang định mở miệng…

Tom cũng có phản ứng, lau vết nước trên mặt, khó chịu nói: “Này… bạn của tôi, cho dù cậu muốn đánh thức chúng tôi cũng không cần bạo lực như vậy, tôi còn tưởng mình bị bắt.”

Trong trường hợp bình thường, cảnh sát New York xử lý tội phạm theo cách này khi họ đến khu đèn đỏ để xử lý các vụ án.

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Đầu tiên, lý do tôi đến tìm hai người là bởi vì một cơn ác mộng xuất hiện ở New York. Thứ hai, lý do khiến tôi đánh thức hai người bằng cách này là bởi vì tôi phát hiện ra hình như hai người cũng đã bị nhắm vào.”

Vừa nghe được câu này, mặt của Tom và Cha Tony lập tức xanh như tàu lá chuối.

Chương 323: Tom rất vô tội

"F*ck! Đéo! Đéo!"

Trong quán bar, Tom mắng liên tiếp chửi thề 3 lần, mặt mũi xấu xí.

"Sao lại thế được? Cha Tony và tôi thực sự chỉ đến đây để uống rượu. Chúng tôi không làm gì khác ngoài việc ngắm nhìn gái đẹp!"

"Sao có thể trở thành mục tiêu của ác linh chứ?"

Tom hoàn toàn suy sụp…

Cha Tony ở một bên càng thêm hoang mang, ông ta hung dữ nhìn chằm chằm vào Tom, không ngừng hét lên: "Cha biết ngay đi với con không có gì tốt cả mà. Lần trước con bị ác linh nhắm tới, Cha đã suýt bị chơi giết. Lần này con rủ Cha ra ngoài uống rượu, cũng bị con liên luỵ!"

Tom chửi rủa: "F*ck! Gần đây con đâu có làm gì!"

Đó là sự thật……

Anh ta vừa mới trở về New York ngày hôm qua, mấy ngày trước đều công tác ở Thành phố Yard, bận ngập đầu. Thậm chí không có thời gian để tới tham quan khu đèn đỏ ở Yard, chỉ toàn làm việc.

Vậy cũng có thể trở thành mục tiêu của ác linh, Tom cảm thấy điều này rất không ổn.

Nếu đúng như vậy, tất cả mọi người trên thế giới này đã chết từ lâu.

Lúc này, Đỗ Duy nhìn hai người đang thất thần, xua tay nói: "Hai người yên lặng nào, mọi chuyện không tệ như vậy. Tình hình hiện tại không quá nghiêm trọng, chuyện này có thể giải quyết được, không chết được đâu."

Tom và Tony dần dần tỉnh rượu. Họ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

"Người anh em, anh mau giúp tôi đuổi quỷ, tôi thề sẽ không bao giờ tới khu đèn đỏ nữa."

"Mr. Đỗ Duy, trong nhà thờ còn rất nhiều nước thánh, con mau diệt ác linh đi, cho dù là bột xương, Cha cũng có thể xin thêm một ít từ giáo hội."

Giọng nói của hai người rất gấp gáp.

Dù là Tom hay Cha Tony, họ thực chất cũng chỉ là những người bình thường.

Ngoại trừ những người như Đỗ Duy, những người bình thường khó có thể giữ được bình tĩnh sau khi biết mình bị ác linh nhắm tới.

Đỗ Duy nhìn hai người bọn họ, bình tĩnh nói: "Sáng nay đi nhà thờ, tôi đã báo cáo với giáo hội rồi. Các người thật sự không cần lo lắng quá, hơn nữa nơi này không thích hợp nói về chủ đề này."

Vừa nói, hắn vừa quay đầu nhìn những người phụ nữ đang ngủ và những người phục vụ trong quán.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, không có dị thường nào được tìm thấy trên những người đó.

Nói cách khác, chỉ là hai người họ không may mắn…

Khi Cha Tom và Tony bình tĩnh lại, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Cha Tony do dự nói: “Nơi này thật sự không thích hợp trò chuyện. Có một quán cà phê bên ngoài khu đèn đỏ. Chúng ta có thể đi tới đó để bàn chuyện.”

Tom cũng gật đầu đồng ý.

Đỗ Duy nghe xong, bèn nhìn Cha Tony thật kỹ.

Cha Tony chỉ mất một thời gian dài đã nắm rõ các cơ sở gần khu đèn đỏ…

Anh nói thầm: “Đi nhà thờ đi, tôi phải kể cho giáo hội biết về ác linh.”

Khi đến nhà thờ vào buổi sáng, hắn lo cho Cha Tony nên không liên lạc với giáo hội bằng điện thoại cố định.

…

Hơn nửa giờ sau, cả ba đến nhà thờ ở Bắc Brook.

Trong phòng tiếp khách, Tom và Cha Tony ngồi riêng, vẻ mặt rất xấu hổ, bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, bầu không khí rất khó xử…

Cứ như bị bắt trong lúc chơi gái…

Ở kế bên.

Đỗ Duy không trả lời hai người họ, mà thay vào đó gọi điện đến trụ sở nhà thờ ở San Polia bằng đường dây cố định.

“Tôi là Đỗ Duy. Một ác linh rất phiền phức đã xuất hiện ở New York. Nó biểu hiện như một cơn ác mộng. Hiện tại, gần một trăm người đã bị ảnh hưởng bởi nó, bao gồm cả tôi, Cha Tony và Sĩ quan cấp cao Tom của Sở Cảnh sát thành phố New York. “

Hắn không đề cập đến lời nguyền.

Về phần nguyên nhân, hắn đã suy nghĩ kỹ càng từ trước.

Và hậu quả của việc làm đó, Đỗ Duy biết, không gì khác hơn là mất đi sự giúp đỡ của giáo hội.

Nhưng trên thực tế, trong tình huống này giáo hội có thể giúp đỡ hắn ấy rất ít…

Nhiều nhất, là cử nhóm Harry đến, cộng với một số tài nguyên và tin tức.

Mà làm thế thì cũng chẳng xi nhê gì, với tồn tại cấp độ này, trừ phi nhiều Hunter cùng tới, nếu không chẳng làm được gì ác linh.

Còn về tài nguyên, với địa vị và quyền hạn của Đỗ Duy trong giáo hội, hoàn toàn có thể làm được.

Điều quan trọng nhất là giờ hắn có sự giúp đỡ của gia tộc bạn gái.

Mà điều này còn đáng tin cậy hơn nhiều so với giáo hội.

Dù gì thì hắn cũng là con rể tương lai của gia tộc Wittbach…

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, trước khi giọng người phụ nữ khàn khàn vang lên, đó là bà Senna – Sở Trưởng Sở Tài Phán.

Bà nói: “Xơ nhớ rằng ở New York có một ác linh đã bị giam giữ khá lâu. Tại sao lại xuất hiện một ác linh khác?”

Đỗ Duy trả lời: “Con không biết tình hình cụ thể, nhưng ngày hôm qua, con đã tiếp xúc với nó trong giấc mơ. Nó đang nuốt chửng ác mộng của rất nhiều người, sẽ càng ngày càng đáng sợ.”

Sau đó, lại nói thêm một câu: “Giờ con không thể giải quyết được nó, cho nên cần sự hỗ trợ giáo hội.”

Bà Senna rầu rĩ nói: “Bên giáo hội không thể hỗ trợ con nữa. Nội bộ Twilight đã xuất hiện vấn đề. Có một Hunter tên là Hannibal đã đào thoát và gia nhập Giáo phái Vidar, cũng có một Hunter bí ẩn tên là Bác Sỹ. Các nhân viên trong giáo hội đều phụ trách các vấn đề liên quan, và không thể hỗ trợ con.”

Nghe điều này…

Con ngươi của Đỗ Duy co rụt lại, Hannibal chạy sang Vidar?

Không phải gã đã bị ác linh Đỗ Duy đánh nát thành sương máu rồi sao?

Bị giết 3 lần liên tiếp, vẫn chưa chết sao?

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, đè nén tất cả những suy nghĩ phức tạp kia, giả vờ bình tĩnh nói: “Chuyện của Twilight không liên quan gì đến con, con chỉ làm việc thuộc chức trách của mình.”

“Con đã tính đến vấn đề thiếu hụt nhân viên trong giáo hội. Thực ra, trong thời gian ngắn ác linh mới ở New York này sẽ không giết người. Nó sẽ chỉ nuốt chửng ác mộng của người khác.”

“Con nghĩ rằng đây là thời kỳ an toàn, nên con muốn hiểu quy luật hoạt động của ác linh, tìm cách giải quyết tình hình trước khi nó nằm ngoài tầm kiểm soát của con.”

Ở đầu bên kia điện thoại, bà Senna ái ngại nói: “Xơ rất vui vì con hiểu cho giáo hội. Có rất nhiều người không dám chịu trách nhiệm như con. Vậy con cần giáo hội hỗ trợ những gì?”

Đỗ Duy trả lời: “Con cần tiếp xúc với những ác linh giấc mơ.”

Bà Senna băn khoăn: “Con lại đi tìm ác linh à? Xơ nhớ lần trước con đã nhờ xơ tìm ác linh gương. Chuyện này rất nguy

hiểm, con có hiểu không?”

Đỗ Duy chính trực đúng: “Nhưng vì giáo hội và vì sự an toàn của những người vô tội, con phải làm điều này.”

Những lời này phù hợp với hình ảnh cao cả, bác ái của hắn trong giáo hội…

Bà Senna vô cùng xúc động, bà thở dài qua điện thoại và chậm rãi nói: “Xơ chưa thấy ác linh này trong hồ sơ của giáo hội, nhưng xơ biết rằng, ở châu Âu dường như đã xảy ra những chuyện tương tự, nhưng nó không phải là một ác linh, mà là một vật gì đó.”

Đỗ Duy cau mày nói: “Từ sân bay quốc tế đến châu Âu mất khoảng 8 giờ bay. Khoảng cách cũng không xa lắm. Nói cho con biết địa điểm cụ thể, con phải đến đó một chuyến.”

Bà Senna từ tốn nói: “Ba Lan, nhưng xơ khuyên con không nên đi lúc này, bởi vì nơi đó thuộc địa bàn của Giáo phái Vidar…”

Chương 324: Nơi hỗn loạn

“Mr. Đỗ Duy, Vidar đã chiếm cứ ở Châu Âu hàng trăm năm.”

“Mặc dù Ba Lan không phải là căn cứ chính của chúng, nhưng nó cũng là một thành trì quan trọng đối với chúng.”

“Hơn nữa, có rất nhiều tà giáo trong đất nước này, không chỉ Vidar.”

“Cũng có thể hiểu, ở nơi đó, tà giáo là hợp pháp.”

“Xơ thật sự khuyên con nên nghĩ lại, dù sao chuyện này liên quan đến an toàn của con.”

“Con đã suy tính rất kỹ, xin gửi thông tin liên quan cho con.”

…

Phòng tiếp khách trong nhà thờ.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với bà Senna, Đỗ Duy nhìn Tom và Cha Tony.

Cả hai cũng háo hức nhìn anh.

Bầu không khí có chút khó xử, vì cả Tom và Cha Tony đều bị lời nguyền ám Đỗ Duy ảnh hưởng.

Những cơn ác mộng của họ cũng sẽ bị nữ tu nuốt chửng, trở thành chất dinh dưỡng cho sự phát triển của nó.

Đương nhiên Đỗ Duy biết chuyện này, nhưng hiện tại hắn không giải quyết nổi nữ tu, chỉ có thể đợi đến khi lô đồ cổ mà ba vợ Lawrence mua cho hắn từ châu Âu. Chuẩn bị xong mọi biện pháp đối phó, mới có thể đối kháng nữ tu.

Nếu không, một khi một mắt xích xảy ra vấn đề, tình hình sẽ hoàn toàn mất kiểm soát.

Hắn nhìn Tom và Cha Tony, và nói với giọng bình tĩnh: "Tôi phải đi Ba Lan. Về rắc rối mà hai người gặp phải, nó sẽ được giải quyết khi tôi trở lại."

Tom nói với vẻ cay đắng: "Cơn ác mộng đó thật kinh khủng, khi anh từ châu Âu trở về, có lẽ phải lên thiên đường để giúp chúng tôi giải quyết rắc rối."

Cha Tony cũng chua chát nói: "Cha không nên đến khu đèn đỏ, cha đã già rồi, sao có thể là mục tiêu của ác linh."

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Ai cũng có thể bị nó nhắm tới, có ai không vô tội, cả con cũng như vậy, trước hiểm nguy người người bình đẳng."

Tom phàn nàn: "Nhưng chúng tôi quá vô tội…"

Vừa nói, anh vừa không kìm được nôn thổ lộ: "Hôm qua tôi nhớ Cha Tony và tôi đang ở trong quán bar. Vừa uống rượu vừa ngắm nhìn những cô gái xinh đẹp đó, nhưng bỗng dưng ngất đi. Khi mở mắt ra, thì lại nghe anh nói chúng tôi đã bị ác linh theo dõi."

"Vấn đề là, tôi thậm chí còn không biết mình đã mơ về thứ gì, fu*k! Và tôi thường mơ ở khu đèn đỏ. Bây giờ tôi thậm chí không có quyền mơ, ác linh chết tiệt."

Tom chửi rủa vài câu, sau đó nói: "Người anh em tốt của tôi, anh lần này đi châu Âu. Tôi nghĩ anh cần có một thuộc hạ đi cùng."

Anh ta dự định cùng đi Ba Lan với hắn.

Đỗ Duy cau mày nói: "Thứ ở Ba Lan không phải là ác linh. Có thể chỉ là tồn tại đặc biệt nào đó. Vì vậy, cũng không quá nguy hiểm. Thứ nguy hiểm chính là những tà giáo đồ ở đó."

“Ba Lan là địa bàn của Giáo phái Vidar, chúng còn nguy hiểm hơn cả ác linh.”

“Anh đi với tôi, sẽ rất nguy hiểm.”

Cha Tony cũng vội vàng nói: “Đúng vậy, Tom, Đỗ Duy nói đúng, ác linh chỉ đang nhìn chằm chằm chúng ta, sẽ không giết người trong thời gian ngắn. Nó sẽ chỉ nuốt chửng cơn ác mộng của chúng ta, con không cần đi.”

Tom nói với vẻ không vui: “Tất nhiên là tôi biết rằng trong lúc này sẽ không sao, nhưng lũ đàn bà điên của Giáo phái Vidar đều có thù với anh ấy.”

“Nếu anh ấy đi một mình, lỡ người của Vidar tìm thấy anh ấy, tấn công thì biết làm sao?”

“New York đến Ba Lan, cho dù là máy bay, cũng phải mất 8 giờ.”

“Khoảng cách xa như vậy, nếu xảy ra chuyện, chúng ta không thể giúp anh ấy.”

Khi nói về điều này, Tom bất ngờ trầm giọng hẳn: “Và đừng quên, tôi và Vidar cũng có thù hận…”

Đỗ Duy khó hiểu: “Cậu và bọn họ có mối thù gì?”

Tom tức giận nói: “Tôi không thể xoá bỏ hận thù.”

Anh ta suýt nữa đã mất đi khả năng giao xxx bởi ác linh do Vidar tạo ra doạ sợ, dù sau đó không có vấn đề gì, song lại để lại bóng ma tâm lý.

Mỗi lần đến đèn đỏ, vào lúc cầm thương xxx gái, chỉ cần nhìn xuống người phụ nữ nằm dưới, trong đầu không khỏi nghĩ đến ác linh.

Thật nhục nhã…

Ngay cả khi Tom chọn nhắm mắt, cũng vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ…

Đỗ Duy nhìn Tom nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt trở nên rất kỳ quái. Cha Tony ở bên cũng vậy.

Cả hai người họ đều biết những gì đã xảy ra với Tom trước đó. Đàn ông hiểu đàn ông nhất.

Cứ nghĩ rằng nó đã kết thúc, nhưng bây giờ có vẻ như…

Ai……

Đỗ Duy không khỏi liếc nhìn Tom một cách thông cảm.

Hắn hắng giọng nói với Tom: “Anh có thể đi cùng tôi, nhưng anh không được gây loạn, mục đích của chúng ta lần này không phải để đối phó với Vidar. Anh phải hiểu điều này.”

Tom nghiêm túc nói: “Tôi hoàn toàn nghe theo cậu…”

Trên thực tế, Đỗ Duy đã lên kế hoạch bí mật đến Ba Lan, rồi trở về bí mật.

Tốt nhất là không ai biết về điều này.

Nhưng sau khi thêm biến số về Giáo phái Vidar, mọi thứ có thể có một số rắc rối, cần phải xem xét nhiều phương diện hơn.

Hừm… Ví dụ như mối hận thù giữa Vidar và hắn.

Vì vậy, nếu Tom đi theo cùng, cũng có thể bảo vệ lẫn nhau.

Điều quan trọng nhất là có thể có một lý do hoàn hảo để giải thích với Alexis.

Sau này, nếu cô ấy hỏi tại sao mình lại đến Ba Lan, có thể kéo Tom ra làm lá chắn.

Lúc này, Đỗ Duy cũng lấy smartphone ra để kiểm tra chuyến bay từ sân bay quốc tế New York đến Ba Lan.

“Lúc 3 giờ chiều, vừa hay có chuyến bay đến Ba Lan. Mất khoảng 8 giờ bay, tức là khoảng 11 giờ tối sẽ hạ cánh, nếu không bị chậm trễ.”

Đỗ Duy trực tiếp đặt mua 1 tấm vé, quay đầu nhìn Cha Tony, nói với ông ta: “Chúng con có lẽ sẽ ở Ba Lan 1-2 ngày. Trong khoảng thời gian này, nếu ở New York xảy ra vấn đề, Cha nhớ liên hệ với con bất cứ lúc nào.”

Cha Tony gật gật đầu: “Đừng lo, Cha sẽ làm.”

…

Sau khi Đỗ Duy và Tom rời khỏi nhà thờ, họ đã đến đồn cảnh sát để báo cáo.

Suy cho cùng, địa vị hiện tại của Tom đã khác trước rất nhiều, nếu đến những nơi như Ba Lan, anh ấy phải báo cáo với cấp trên của mình, nếu không sẽ có một số ảnh hưởng đến sự nghiệp sau này của anh ấy.

Hơn một giờ sau, khi Tom ra khỏi đồn cảnh sát, đã chuẩn bị giấy phép sử dụng súng cho anh và Đỗ Duy.

Và các giấy tờ tuần tra đặc biệt liên quan.

Rốt cuộc, giờ hai người bọn họ sẽ đến Ba Lan, nếu gặp nguy hiểm, những giấy tờ lộn xộn này chính là phương tiện của bọn họ để nâng cao cơ hội sống sót trong địa phương.

Mở cửa ghế lái phụ, sau khi Tom bước vào, anh ta ném cho Đỗ Duy 2 giấy chứng nhận bằng da màu xanh lá cây: “Giấy chứng nhận tuần tra đặc biệt tương đương với việc gia nhập cảnh sát New York. Giấy phép sử dụng súng đặc biệt cho phép anh trong những tình huống, và trường hợp đặc biệt không chịu trách nhiệm về việc nổ súng.”

Đỗ Duy cất 2 tờ giấy chứng nhận đi, nghiêm giọng nói: “Tôi hy vọng rằng 2 đặc quyền này sẽ không cần sử dụng khi

chúng ta ở tại Ba Lan. Sự hỗn loạn ở nơi đó ngoài sức tưởng tượng của anh.”

Vừa nói, hắn vừa khởi động xe, phóng nhanh về phía sân bay.

Tom bĩu môi nói: “Có thể hỗn loạn tới mức nào? Đám tà giáo đồ đó còn dám đi đến khu đèn đỏ sao?”

“Nếu là vậy, tôi thật sự muốn xem cho biết.”

Chương 325: Phố Elm

11:30 đêm.

Một máy bay hàng không hạ cánh chậm xuống Sân bay Quốc tế Ba Lan.

…

Sau khi Đỗ Duy và Tom bước ra khỏi sân bay, họ bắt taxi và đến khách sạn ở trung tâm thành phố đã được đặt trước.

Người lái xe rất nhiệt tình.

Trên đường đi, nói chuyện với hai người, nói về văn hoá, phong tục của Ba Lan và các điểm du lịch nổi tiếng trong vùng.

Ba Lan là một nơi rất coi trọng tôn giáo.

Đây không phải là một lời khen…

Nơi nào càng sùng đạo thì các ngành công nghiệp địa phương càng khó phát triển, người dân tin tưởng vào tôn giáo và khó tham gia vào các công việc lao động.

Ngay cả ảnh hưởng của nhà thờ cũng chỉ làm cho nền kinh tế của San Bodia tương đối thịnh vượng, về bản chất là do các nhà tài phiệt và chính phủ đầu tư mạnh.

Đây chính là hiện thực.

Mà Ba Lan này, hơi thở tôn giáo nồng nặc, tôn giáo lớn nhỏ bản xứ cũng trên trăm. Đây là một thành phố đầy rẫy những tín ngưỡng.

Một người bình thường mà bạn gặp trên đường, cũng có thể là chủ của một giáo phái.

Những người nhặt rác sống trên đường phố có thể đã tham gia hơn chục giáo phái.

Ngay cả người tài xế đưa Đỗ Duy và Tom đến khách sạn cũng không ngoại lệ.

Trong khi lái xe, vừa không quay đầu lại, vừa nói với Đỗ Duy và Tom đang ngồi ở hàng ghế sau: "Này, chắc người xứ khác như 2 người không thể tin được rằng 2 con gái của tôi đã tham gia vào 2 giáo phái khác nhau. Vợ tôi và tôi còn tham gia 3 giáo phái cùng một lúc. "

Đỗ Duy dửng dưng khi nghe chuyện này.

Tom tò mò hỏi: "Gia đình 4 người gia nhập nhiều giáo phái như vậy, chẳng lẽ giáo lý không mâu thuẫn sao?"

Người lái xe nói: "Nào có nhiều sự khác biệt như vậy, mọi thứ ở Ba Lan đều bình thường."

Đỗ Duy cau mày nói: "Tôi có một câu hỏi. Anh không quan tâm tôn giáo này là tà giáo. Như vậy khá là vô lý?"

Người lái xe thở dài nói: "Mọi người đều biết rằng chúng là tà giáo, nhưng tín ngưỡng của nơi này đã hoàn toàn thối nát. Mọi người đều đã quen với điều này từ lâu."

"Ngay cả khi bạn hét lớn tà giáo trên đường phố, và xúc phạm chúng, cũng không ai quan tâm đến bạn."

"Chính phủ đã ngầm chấp thuận rồi, không có khả năng thay đổi."

Đỗ Duy gật đầu, cảm thấy lại hiểu thêm về sự hỗn loạn ở nơi này.

Nói một cách đơn giản, đây là một nơi vô trật tự, nhưng lại có trật tự.

Mọi người đều tuân thủ các quy tắc ngầm. Hàng trăm giáo phái đang hoạt động giữa hàng triệu người sống trong thành phố này. Chúng phức tạp đến mức không ai có thể quét sạch chúng được.

Như người lái xe nói, thành phố đã hoàn toàn thối rữa.

Tom ở một bên lộ ra vẻ mặt kỳ quái, liếm liếm môi hỏi tài xế: "Ừm… tôi muốn hỏi, nếu là ở Ba Lan, phụ nữ ở khu đèn đỏ thì sao……"

Người lái xe quay đầu lại và cười với Tom: "Ban ngày họ là tà giáo đồ, nhưng tối thì… anh hiểu chứ."

Tom hít một hơi.

Sở dĩ anh hỏi chuyện này không phải vì muốn đến khu đèn đỏ, dù sao cùng Đỗ Duy đến Ba Lan vì chuyện quan trọng.

Vào những thời điểm quan trọng, không thể chơi bời lung tung.

Mục đích của câu hỏi này thuần túy là sự tò mò.

Hừm… anh ta thề.

Đỗ Duy liếc anh một cái rồi bình tĩnh nói: "Về đến New York, anh muốn chơi gì thì chơi, nhưng ở đây, anh phải nghe lời tôi."

Tom nhún vai: "Anh phải tin tôi chứ."

Đỗ Duy cười khẩy, sau đó quay sang hỏi tài xế: "À phải rồi, anh có biết Phố Elm ở đâu không?"

Trong thông tin mà bà Senna đưa cho anh, có nơi xảy ra chuyện với vật có liên quan đến giấc mộng ở Ba Lan, đó là phố Elm.

Vào những năm 1980, nhiều người trên phố Elm chết trong mơ vì thứ đó.

Giáo hội chỉ biết rằng nó có vẻ là một nhạc cụ.

Nhưng chính xác là nó, lại không ai biết.

Hơn nữa, vào đầu thế kỷ này, không còn tin tức nào được đưa ra, giáo hội nghĩ rằng nó có thể đã bị xóa sổ bởi một số tổ chức, hoặc vì không có ai phát động môi giới của nó, không thể gây ra rắc rối gì nữa.

Nhưng dù sao, dựa trên ghi chép của giáo hội về sự việc này, gần trăm người đã chết trong giấc mơ vì nó.

Nó đủ nguy hiểm và đủ mạnh …

Điều mà Đỗ Duy muốn làm là tìm nó và mang về nhà để hoàn thiện kế hoạch dự phòng của mình.

Khi cần thiết, có thể sử dụng nó để tạo ra một cơn ác mộng, bẫy nữ tu, cùng tiêu diệt.

Tất nhiên, tiền đề là Đỗ Duy phải tìm ra nó và hiểu rõ năng lực của nó.

Về phần có sử dụng được hay không, đã có lá Joker ước nguyện, nên không cần lo lắng.

Muốn gian lận, phải chuẩn bị đầy đủ…

Điều mà Đỗ Duy không ngờ tới là khi người lái xe nghe thấy địa danh Phố Elm, bèn ngạc nhiên hỏi: “Phố Elm? Sao anh biết chỗ đó?”

Đỗ Duy vờ thản nhiên nói: “Ông nội của bạn tôi trước đây sống ở phố Elm, nhưng lúc bạn tôi ra đời đã chuyển đến New York. Chúng ta lần này tới đây, dự định nếu có thời gian, sẽ qua đó tham quan.”

Khóe miệng của Tom giật giật, anh ta nói: “Ông tôi luôn nhớ về phố Elm trước khi chết. Ông ấy nói có những người bạn cũ của ông ấy ở đó, và muốn biết tình hình của họ.”

Vừa nói, anh vừa giúp Đỗ Duy nói láo tiếp: “Chúng ta định chụp vài bức ảnh, sau đó viết thông tin của những người bạn cũ của ông tôi thanh thư và đốt cho ông, hy vọng ông có thể sống hạnh phúc trên thiên đường.”

Khi người lái xe nghe thấy điều này, anh ta thông cảm nói với Tom: “May mà, ông của bạn đã chuyển đi sớm… à, ý tôi là ông của bạn đã chuyển khỏi phố Elm, con phố quỷ. Vào đầu thế kỷ này, đã xảy ra một vụ cháy lớn, cư dân trong khu phố đều đã chết hết.”

“Hơn nữa vì quy hoạch đô thị, cái gọi là Phố Elm không còn tồn tại nữa. Nó hiện đã được xây dựng thành một công viên giải trí.”

Tom tỏ vẻ bất lực: “Có vẻ như điều ước trước lúc chết của ông tôi, không thể thành hiện thực.”

Đỗ Duy liếc hắn một cái: “Nhất định phải chụp ảnh, không thì đến đây làm gì.”

Nói xong, hắn hỏi tài xế: “Anh có thể cho chúng tôi biết địa chỉ cụ thể được không?”

Người lái xe trả lời: “Tất nhiên là được, công viên giải trí này ở ngay gần khách sạn nơi hai anh ở. Đi ra khỏi khách sạn, đi đến ngã tư rồi rẽ trái. Đi khoảng 1km là tới nơi.”

Đỗ Duy cau mày: “Ở trung tâm thành phố sao?”

Người lái xe nói: “Đúng vậy, dù sao cũng đã là chuyện đầu thế kỷ rồi. Sau hơn 20 năm, đã có một trung tâm thành phố, nhưng công viên giải trí đó do Giáo phái Vidar kiểm soát. Đám phụ nữ đó có điên cuồng hơn các giáo phái khác, nếu hai anh không định gia nhập, tôi thực sự không khuyên hai anh nên đến đó.”

Đỗ Duy cười nhạt: “Đừng lo lắng, chúng tôi sẽ chỉ đứng ở bên ngoài chụp ảnh.”

Chương 326: Kế hoạch bắt đầu

12 giờ 30 phút, tối.

Khách sạn Sofitel ở trung tâm thành phố.

Đỗ Duy và Tom sống trong căn buồng trên tầng 9. Căn buồng họ chọn rất rộng rãi, có hai phòng riêng biệt và một phòng khách.

Và từ cửa sổ nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy công viên giải trí dưới bầu trời đêm.

Nhưng vì khoảng cách quá xa, Đỗ Duy chỉ có thể nhìn thấy những đường nét mơ hồ.

“Mình phải qua đó xem một chút.”

Hắn nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ và nghĩ thầm trong lòng.

Theo thông tin từ giáo hội đưa ra, thứ trong giấc mơ có ác ý với người lạ, và có thể giết người trong mơ.

Đồng thời, nó là một loại nhạc cụ, hình thức thể hiện của nó có thể liên quan đến việc này.

“Có lẽ, bên trong có một ác linh khủng khiếp đang lẩn trốn.”

Đỗ Duy lẩm bẩm, lại tự đặt ra một câu hỏi.

Ba Lan là địa bàn của Giáo phái Vidar, chúng hoạt động ở nơi này đã lâu, không thể không biết tiền thân của công viên giải trí là Phố Elm.

Nhưng chúng vẫn chọn kiểm soát khu vui chơi này.

Nhìn bề ngoài, nó có vẻ mang lại lợi nhuận, nhưng suy cho cùng, giáo phái cần tiền để duy trì.

Nhưng trên thực tế, nó có vẻ không ổn.

“Chúng đã xây dựng công viên giải trí, vậy mục đích của chúng có liên quan đến thứ này sao?”

Đỗ Duy tự hỏi bản thân rằng kể từ lần đầu tiên tiếp xúc với Vidar, giáo phái này đã rất khác.

Họ nghiên cứu ác linh và tạo ra ác linh.

Cách dùng năng lực đánh dấu, cũng được lấy cảm hứng từ Giáo phái Vidar.

Nói rằng Vidar không có ý tưởng đánh chủ ý vào vật đó, Đỗ Duy không tin.

“Chúng đang nghiên cứu? Hay đang tìm kiếm nó?”

Nếu là cái trước, Đỗ Duy sẽ phải chính diện tiếp xúc với Vidar, mọi chuyện sẽ trở nên rất rắc rối. Nếu là cái sau, thì Đỗ Duy còn có một đối thủ nữa.

Nơi đây còn là địa bàn của Vidar.

Ưu điểm duy nhất của Đỗ Duy là hiện tại hắn đã ở trong bóng tối.

“Và con phố Elm kia, nó quá dễ dàng biến mất trong hoả hoạn, cứ luôn cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn.”

Đang nói, Tom bước ra khỏi phòng trong bộ đồ ngủ.

Anh ta cầm một bao thuốc lá trên bàn cà phê, đốt một điếu, chép miệng, nói với Đỗ Duy: “Này, anh bạn, anh đang nghĩ gì vậy?”

Đỗ Duy quay đầu lại, nhẹ giọng nói: “Tôi đang nghĩ về Phố Elm, thứ ma quái kia, và mối quan hệ với Giáo phái Vidar.”

Tom thản nhiên ném bao thuốc cho Đỗ Duy, nằm trên sô pha nói: “Anh không định tiếp xúc với Vidar sao? Hay là ngày mai chúng ta đi công viên giải trí, dù sao anh cũng có Quỷ Nhãn, tìm mấy thứ đó không phải rất dễ dàng sao?”

Đỗ Duy cầm bao thuốc, rút ra một điếu, cũng không châm, tựa vào cửa sổ, nhíu mày nói: “Quỷ Nhãn không phải năng lực chỉ thuộc về mình tôi. Người của Giáo phái Vidar cũng có, nếu tiếp xúc nhiều hơn với ác linh, anh cũng có thể có.”

Tom ngạc nhiên nói: “Nếu là như vậy, đám Giáo phái Vidar kiểm soát công viên giải trí lâu như vậy, hẳn là đã phát hiện ra cái gì đó, đúng không?”

“Liệu chúng đã tìm ra thứ mà anh đang muốn tìm kiếm?”

Đỗ Duy trả lời: “Tôi không loại trừ khả năng này, nhưng tôi nghĩ tỷ lệ này rất nhỏ.”

Tom nhả ra một vòng khói, và bâng quơ hỏi: “Tại sao?”

Đỗ Duy châm thuốc: “Theo những gì tôi biết về chúng, nếu chúng có được vật kia, thì phải có cách khống chế, dùng thứ này để thực hiện mục đích của mình, hai chục năm qua hề nhận được tin tức có người đã chết trong mơ.”

Nói về điều này, giọng điệu của hắn khá bình tĩnh.

Không có thông tin liên quan, chứng tỏ nó chưa rơi vào tay của Giáo phái Vidar.

Tom ngầm hiểu, có chút suy tư: “Tôi đã hiểu ý của anh phần nào rồi. Nói cách khác, bạn muốn nói với tôi rằng Vidar cũng có thể đang tìm kiếm thứ đó, nhưng suốt hai mươi năm qua họ đã không tìm thấy nó.”

Đỗ Duy kinh ngạc nói: “Anh cũng nghĩ ra được điều này sao?”

Tom cười nói: “Mặc dù tôi chưa từng học tâm lý học, nhưng theo kịp suy nghĩ của anh cũng chẳng phải vấn đề gì to tát.”

Đỗ Duy cau mày: “Vậy thì đoán xem giờ tôi muốn làm gì?”

Tom nghẹn ngào, ấp úng nói: “Chuyện này … làm sao tôi biết được.”

Đỗ Duy nhả khói ra, nhìn chằm chằm cảnh vật ngoài cửa sổ.

Đôi mắt của hắn nhìn vào hình dạng mơ hồ của công viên giải trí một lúc lâu. Điều này càng khiến Tom bối rối hơn. Đành phải đợi Đỗ Duy mở miệng.

Rốt cuộc, hành trình này, người anh em tốt của anh là người dẫn đầu.

Với tư cách là cấp phó của hắn, Tom chỉ cần làm theo hướng dẫn của Đỗ Duy.

Một lúc sau, Đỗ Duy hút xong một điếu thuốc, bước đến bàn cà phê, ấn tàn thuốc vào gạt tàn.

Hắn nhìn Tom, bình tĩnh nói: “Công viên giải trí sẽ đóng cửa lúc 1:30. Đến lúc đó, hầu hết tín đồ của Vidar sẽ lần lượt rời đi, chỉ còn lại một số người ở lại công viên giải trí.”

“Đi với tôi một chuyến, xem chúng đang làm gì.”

Tom càu nhàu: “Chúng ta có nên bắt đầu công việc ngay khi vừa xuống máy bay không? Muộn quá rồi? Đợi sáng mai không được sao?”

Đỗ Duy kiên nhẫn giải thích: “Buổi tối sẽ thích hợp hơn, còn định ngủ ở khách sạn sao? Đừng quên chúng ta đều bị nhìn chằm chằm, chỉ cần ngủ sẽ gặp ác mộng.”

“Ác mộng sẽ khiến nó trở nên mạnh mẽ hơn.”

Trên thực tế, nếu Đỗ Duy không ngủ, cả Tom và những người ở New York sẽ không gặp ác mộng. Bọn họ đều sẽ ngủ bình thường.

Nhưng Đỗ Duy không định nói cho Tom biết sự thật, chuyện hắn phải suy tính rất nhiều.

Nếu đi vào ban ngày, lỡ đám Vidar nhận ra thì sao?

Để giết hắn, Vidar đã cử người đến New York, hắn không nghĩ rằng sẽ không có hình ảnh của hắn được niêm yết trong giáo phái này.

Tom biết tính nghiêm trọng của sự việc, nên đứng dậy nói: “Tôi đi thay quần áo ngay. Nhân tiện, tôi đã mang theo vài thứ trong vali. Anh có muốn mang chúng đi cùng không?”

Trên đường đến sân bay, Tom nhất định muốn về nhà lấy hành lý, còn nói có thể có ích, Đỗ Duy chỉ có thể nửa đường quay về.

Nghe vậy, hắn không khỏi tò mò: “Anh mang theo mấy thứ lung tung này làm gì?”

Tom nói một cách đắc thắng: “Camera siêu nhỏ, máy nghe trộm, cái gì cũng có…”

Điều này……

Cứ như sắp đi phạm tội…

Khóe miệng của Đỗ Duy giật giật: “Mang đi, nếu cần thì đem ra dùng.”

Tom gật đầu và chạy vào phòng mình ngay lập tức.

Đỗ Duy cầm ba lô trên sô pha lên, kiểm tra bên trong, mặt nạ, zippo, lá Joker, khẩu súng kíp đều có trong đó, cả khẩu súng lục nữa.

Chiếc ô đen mới được nhét vào cái túi bên hông ba lô.

Về phần đồng xu, chúng nằm trong ví của Đỗ Duy.

Hắn chạm vào chiếc mặt nạ, những con dao sắc nhọn đã trở thành một phần của Cái Bóng, giờ chúng là một chỉnh thể.

Dùng Cái Bóng giết người sẽ rất thuận tiện.

“Hy vọng chưa cần dùng tới mày, nếu không Giáo phái Vidar có thể sẽ phát điên…”

Chương 327: Có chuyện tốt như vậy sao?

“Này, anh thấy cái gì sao?”

Ở hàng rào gần công viên giải trí ở trung tâm Ba Lan, Tom nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Đỗ Duy ở bên cạnh, thận trọng hỏi.

Anh ta nhận thấy ánh mắt của Đỗ Duy có chút kỳ lạ, hình đã phát hiện ra dấu hiệu dị thường nào đó.

Vừa rồi, sau khi cả hai đến công viên giải trí, họ không đi vào cửa chính, bởi vì có thể bị đám Vidar phát hiện.

Vì vậy, họ lặng lẽ đi vòng qua hàng rào, rồi nhìn vào bên trong từ xa.

Nơi hai người có mấy cây xanh, bóng dáng được che khuất hoàn toàn.

Đỗ Duy bị lời nói của Tom cắt ngang, cau mày khó hiểu nói: “Tôi chưa thấy gì cả. Công viên này rất bình thường, không có gì lạ.”

Bây giờ hắn đang ở trong trạng thái Quỷ Nhãn.

Nhìn xung quanh, toàn bộ công viên chìm trong màn đêm, chỉ có một số trò chơi vẫn còn sáng đèn, còn lại hầu hết đã ngừng hoạt động.

Đúng như lời Đỗ Duy nói, trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn không thấy gì lạ cả.

Hay nói cách khác, tồn tại bí ẩn mà hắn đang tìm kiếm có thể giết người trong giấc mơ, dường như không hề tồn tại.

“Vào xem một chút.”

Đỗ Duy nói nhỏ với Tom, nhìn xung quanh, sau khi xác định không có ai, hắn trèo qua hàng rào với chiếc balo trên lưng.

Tom cũng mang theo một chiếc túi du lịch màu đen, thấy vậy bèn nhanh chóng nhảy qua tường, và tiến vào công viên giải trí.

…

Hiện tại là 02:19 AM.

Lúc này, về cơ bản hầu hết mọi người đã bắt đầu nghỉ ngơi, và có giấc mơ đẹp.

Đỗ Duy và Tom loanh quanh trong công viên giải trí, chuyên đi những con đường hẻo lánh có nhiều mái che.

Một là tránh gặp phải tín đồ của Vidar.

Thứ hai là không bị camera giám sát phát hiện.

Thể lực của Tom rất tốt, bám sát theo Đỗ Duy. Càng đi càng khó hiểu, anh ta thì thào: “Này…… cứ lén lút thế này, thấy không hay cho lắm.”

Đỗ Duy không khỏi nhìn lại: “Tại sao?”

Tom nhanh chóng bước lại gần và nói: “Vì tôi không biết giờ chúng ta đang đi đâu và làm gì. Nếu bị Vidar phát hiện, không cảm rất lúng túng sao?”

Đỗ Duy nhìn anh ta, nhỏ giọng hỏi: “Anh nói đúng, vậy anh có ý kiến gì không?”

Mặc dù đã lấy được thông tin liên quan từ giáo hội, nhưng với quyền hạn là Phó Sở Tài Phán, giáo hội không thể che giấu thông tin.

Nhưng hai mươi năm đã trôi qua, rất nhiều thông tin hoàn toàn đã không còn chính xác.

Khi Đỗ Duy đến công viên giải trí, hắn chỉ muốn sử dụng Quỷ Nhãn để tìm những nơi bất thường và thu thập một số thông tin.

Làm thế này thì hiệu quả sẽ không cao.

Khi Tom nghe được lời của Đỗ Duy, vẻ mặt trở nên vô cùng xấu hổ: "Làm sao tôi có thể nghĩ ra những chuyện mà anh còn không nghĩ ra được."

Đỗ Duy xoa xoa cái trán đau nhức, suy nghĩ.

Tom đã nhắc nhở hắn.

Chỉ loanh quanh trong công viên, rất khó để tìm ra điểm đột phá.

Quan trọng nhất là công viên giải trí này lớn nhất Ba Lan, muốn đi hết 1 vòng cũng phải tới sáng, đến lúc đó có thể phát hiện ra vài thứ, nhưng e là sẽ bị đám Vidar phát hiện.

Vì vậy, Đỗ Duy do dự.

"Tom, thực ra tôi không giỏi như anh nghĩ. Rất nhiều chuyện tôi không làm được, vì trí óc của tôi cũng có hạn. Ở một khía cạnh nào đó, anh có thể giỏi hơn tôi."

Vừa nói, trong mắt Đỗ Duy vừa lóe lên một tia sáng, hắn nghiêm túc nhìn Tom và chỉ tay về phía mình: "Nếu tôi là anh, anh nghĩ cách dễ nhất để tìm ra bước đột phá trong tình huống này là gì? ? "

Tom càu nhàu: "Tôi chỉ là một cảnh sát. Tối đa, tôi sẽ tìm một số người trong cuộc, hỏi họ về những gì đã xảy ra, xem liệu tôi có thể tìm ra manh mối hay không, hơn nữa thì chịu."

Đỗ Duy gật đầu đồng ý, khi quay đầu nhìn cơ sở giải trí trong công viên, hắn chợt nói nhỏ: “Tôi có cách rồi.”

Tom hỏi: “Cách gì?”

Đỗ Duy đáp: “Đúng như anh nói, hãy tìm người trong cuộc.”

Tom sững sờ, anh ta chỉ nói phương pháp cơ bản để phá án, trong tình huống hiện tại cũng vô dụng.

Tất cả cư dân của phố Elm từ 20 năm trước đều đã chết trong đám cháy.

Anh lắc đầu nói: “Bạn ơi, đừng đùa, chúng ta đi đâu tìm người biết chuyện? Lên thiên đường? Hay là bạn biết gọi hồn và gọi hết hồn ma người chết lên để tra hỏi?”

Đỗ Duy cười: “Đương nhiên không phải, người trong cuộc thật ra vẫn còn sống, còn đang ở trong công viên giải trí.”

Tom chỉ cảm thấy ngứa cả da đầu: “Anh điên à? Anh muốn tìm người của Vidar sao? Bọn họ sẽ giết cả hai chúng ta.”

Đỗ Duy khẽ lắc đầu: “Trong công viên giải trí này nhất định phải có người của Vidar, đối với bọn họ nơi này rất quan trọng. Đầu tiên là nguồn thu nhập của bọn họ, thứ hai, nơi này từng tồn tại vật liên quan giấc mơ kia.”

“Theo những gì tôi biết về Giáo phái Vidar, khi chúng xuất hiện ở một nơi như thế này, chắc hẳn có mưu đồ gì đây.”

“Không phải anh mang theo máy nghe lén, và camera siêu nhỏ sao? Ta gắn vào người chúng, chỉ cần chúng ở công viên giải trí, chúng ta sẽ phát hiện ra được nhiều điều.”

Tom không khỏi thốt lên: “Cái này… đây là một ý tưởng táo bạo, nhưng làm thế nào để chúng ta gắn máy nghe lén và camera siêu nhỏ? Tìm ai đó rồi đánh ngất xỉu? Nếu đúng như vậy, tôi đề nghị cho ả ta uống ít Thuốc Nói Thật.”

Đỗ Duy kinh ngạc: “Anh có mang theo Thuốc Nói Thật? Thứ đó là hàng cấm, đúng không?”

Tom sờ sờ mũi, mặt không hề đỏ, nói: “Đây là phương Tây. Lúc tra hỏi mấy tên tù nhân cứng miệng đều dùng thứ này. Chỉ cần không nói, cấp trên đều ngầm đồng ý.”

Đỗ Duy bất lực nói: “Được rồi, thứ này trước tiên có thể để lại, hiện tại không cần dùng, hơn nữa trừ Giáo chủ ra, đám tín đồ bình thường biết rất ít tin tức, dùng cũng không có mấy tác dụng.”

Nếu như tìm được Giáo chủ của Vidar, muốn ép ả uống Thuốc Nói Thật rất khó.

Bởi vì Giáo chủ đi đầu cũng đều mang theo một tá tà giáo đồ, chưa kịp ra tay e là đã bị phát hiện.

Khi đó, Thuốc Nói Thật không cần thiết nữa.

Một khi đụng độ, vì Đỗ Duy, sẽ là cục diện chém giết đến cùng.

Tom thở dài tiếc nuối: “Ok, tôi nghe anh, vậy thì chúng ta sẽ gắn máy nghe trộm và camera siêu nhỏ vào tín đồ của Vidar như thế nào?”

Đỗ Duy mỉm cười: “Từ lúc vào công viên giải trí đến nay, trong đầu tôi đã ghi nhớ hết những nơi mình từng đến, nơi thích hợp nhất chính là phòng thay đồ của tà giáo đồ…”

Tom nuốt nước bọt: “Giáo phái Vidar, có vẻ như họ đều là phụ nữ…”

Thành thật mà nói, anh chưa bao giờ đến phòng thay đồ của phụ nữ.

Đỗ Duy nói không nên lời: “Cái này không quan trọng, tôi cũng sẽ không lắp máy nghe lén và camera siêu nhỏ, loại chuyện này chắc anh rành hơn.”

Tom cười đắc thắng: “Đừng lo, cứ giao cho tôi, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

Chương 328: Kẻ bất ngờ xuất hiện

Trong công viên giải trí vào ban đêm, chỉ có vài tà giáo đồ làm nhiệm vụ tuần tra. Khá vắng lặng và yên ắng.

Trong phòng thay đồ của tà giáo đồ.

Một bàn tay lặng lẽ mở cửa từ bên trong, bóng người vụt qua, nhanh chóng lao vào góc bóng tối bên cạnh.

"Đã lắp đặt hoàn tất."

"Anh chắc chứ? Chỉ mới có 3 phút thôi mà?"

Trong bóng tối, Đỗ Duy lấy smartphone ra xem giờ, nghi ngờ có phải Tom làm cho có lệ không.

Đứng bên cạnh, Tom khinh khỉnh nói: "3 phút là đủ, tôi đã lắp màn máy nghe lén và camera siêu nhỏ trong hơn hai mươi bộ quần áo. Chuyện này với tôi quá đơn giản."

Anh ấy quá rành chuyện này.

Đỗ Duy hỏi kỹ: "Anh không bỏ nhầm quần áo chứ? Phải là giáo phục của chúng, không phải quần áo làm việc."

Tom gật đầu: "Tuyệt đối không có sai lầm. Tôi đã kiểm tra kỹ từng bộ quần áo."

Đỗ Duy gật đầu, không hỏi nhiều nữa, vội hỏi tiếp: "Đường truyền tín hiệu có thể duy trì ổn định ở khoảng cách bao xa?"

Tom suy nghĩ một lúc, rồi đáp: "Chắc khoảng 1 km. Camera và máy nghe lén này là thiết bị dành riêng cho CS sử dụng. Chúng nhỏ gọn, kín đáo, tín hiệu rất mạnh."

Đỗ Duy hoàn toàn yên tâm: “Đã vậy, bây giờ chúng ta hãy rời khỏi công viên giải trí, chờ có người mặc quần áo đó vào.”

Tom cười: “Tôi hy vọng mấy ả có thể cho chúng ta niềm vui bất ngờ.”

…

Gần 3 giờ sau.

Một nhóm tà giáo đồ sau khi tuần tra công viên giải trí xong, bèn trở về phòng thay đồ.

Người đứng đầu là một phụ nữ da trắng trung niên với mái tóc vàng, dù đã lớn tuổi nhưng vóc dáng người vẫn rất hot, cũng không mập ra khi già đi như những người da trắng khác.

“Tất cả thay quần áo, đi tham gia nghi lễ với tôi. Chúng ta phải có mặt trước 4 giờ.”

Người phụ nữ da trắng cao giọng ra lệnh, vừa nói vừa bước đến ngăn tủ quần áo của mình, mở cửa và lấy ra một bộ đồng phục màu đen có mũ trùm đầu.

Những tà giáo đồ khác cũng là những người đẹp trẻ trung, ai cũng có dáng người vô cùng nóng bỏng, hơn nữa có gương mặt xinh đẹp, chỉ nhìn thôi, cũng đủ khiến tim đạp trym run.

Nhưng khi những người phụ nữ đó cởi bỏ quần áo ra, những mảng lớn da thịt nõn nà trần trụi lộ ra, lại có rất nhiều vết sẹo lớn nhỏ.

Nhìn thấy mà giật mình……

Giáo lý của Giáo phái Vidar là nỗi đau và cái chết, vì vậy mọi tà giáo đồ sẽ thấm nhuần ý tưởng tự làm hại và hành hạ bản thân.

Khi người phụ nữ da trắng nhìn thấy những người khác bắt đầu thay quần áo, cô ấy bước sang một bên, cũng bắt đầu thay

đồ.

Về cơ bản vào ban đêm không có người khác vào công viên giải trí. Vì vậy, họ không có quá nhiều điều kiêng dè.

Nhưng mà lúc này, người phụ nữ da trắng khịt mũi, ngạc nhiên nói: “Sao ta cứ cảm thấy quần áo có mùi lạ?”

Hơi hăng.

Như thể dính phải mùi gì đó.

Nhưng lật tới lật lui, cũng không thấy gì khác lạ cả.

Những người khác cũng vậy.

Người phụ nữ da trắng đành lắc đầu: “Chắc chưa giặt sạch.”

Cô không để ý rằng có một con bọ đen có kích thước hạt đậu giấu trong áo, mà trong cổ áo len giấu một cái camera vô hình, song kỹ xảo quá tinh vi, không phải chuyên gia thì không thể phát hiện ra được.

Sức mạnh của công nghệ không có tác dụng với ác linh.

Nhưng nó rất hữu dụng với con người.

…

Ở bên ngoài công viên giải trí.

Đỗ Duy và Tom đang cầm Ipad có gắn hai tai nghe, dựa vào tường cẩn thận quan sát.

“Nghi lễ, 4 giờ, nghe như là bọn chung đang làm chuyện bí mật gì đó, hơn nữa dường như kéo dài đã lâu.”

Đỗ Duy sờ sờ tai nghe, trong lòng không khỏi suy nghĩ.

Nếu gần đây đám Vidar mới tiến hành nghi lễ, thì những người này cũng không thể nhàn nhã như vậy, ít nhất cũng sẽ không đợi đến 3 giờ mới thay quần áo.

Nói cách khác, nghi lễ mà họ cần làm, có thể đã bắt đầu từ lâu.

Tom ở bên cạnh chăm chú nhìn vào màn hình và lẩm bẩm một mình: “Giáo phái Vida thật đáng chết, giáo phái này thật đáng ghê tởm, giáo đồ toàn là những em nóng chảy nhãi. Phải loại bỏ giáo phái này càng nhanh càng tốt.”

Trời biết, Tom vẫn độc thân.

Ngoài việc đến khu đèn đỏ, anh ta hoàn toàn không tiếp xúc với phụ nữ, nhiều nhất là tiếp xúc với phạm nhân.

Đỗ Duy cạn lời với Tom, hắn giật lấy màn hình và nhìn chằm chằm vào hình ảnh trên đó.

Tín hiệu từ camera siêu nhỏ không mạnh như Tom nói, cũng có thể do đang di chuyển nên hình ảnh hơi nhiễu.

Hơn nữa trời về khuya, hình ảnh thu được rất tối, nhiều chỗ không rõ nét.

“Chờ thêm chút nữa.”

Đỗ Duy nói thầm, nửa tiếng nữa là 4 giờ.

Khi đó, sẽ biết nghi lễ này là cái gì. Do lượng thông tin thu được còn rất ít.

Nhưng Đỗ Duy có linh tính rằng nghi lễ của Vidar chắc chắn có liên quan đến thứ đó, và nơi tổ chức nghi lễ có lẽ là con phố Elm ban đầu.

Thời gian dần trôi qua.

Khoảng mười phút sau, hình ảnh trên màn hình bắt đầu ổn định.

Đỗ Duy nhìn thấy những tín đồ mặc “quần áo”, và đi đến bức tường trong cùng của công viên giải trí.

Trong tai nghe, tiếng côn trùng thưa thớt cũng vang lên.

Không có ai lên tiếng. Ngay sau đó, chỉ thấy người phụ nữ da trắng đi đến bức tường và gõ vào nó 3 lần.

Răng rắc…

Trên vách tường xuất hiện một khe nứt. Hóa ra đó là một cánh cửa…

Bên trong, có ngọn lửa đang bùng cháy. Đèn sáng rực rỡ.

Đây là một bãi đất hoang, nhưng nhìn về trước nữa, lại là một bức tường khác.

Giáo phái Vidar dường như đã cách ly khu vực này.

Có hơn 30 tín đồ Vidar đang quỳ bên trong, trầm giọng tụng kinh.

Sau khi người phụ nữ da trắng và những người khác bước vào, cô ấy cũng quỳ trên mặt đất và bắt đầu tụng kinh.

Hướng chúng đang quỳ, đều chỉ vào một cây đa đã chết, toàn bộ thân cây nứt toác, một số chỗ còn có vết cháy.

Hơn nữa, trên thân cây còn có một tấm biển đã cháy đóng đinh trên đó, và một số ký tự được in trên chất liệu của tấm biển màu đen bằng thép.

Đỗ Duy stop màn hình để nhìn kỹ, mới nhìn ra được chữ "Phố."

Hắn không khỏi tự hỏi: Có phải là chỉ Phố Elm? Biển báo khu phố còn lại trong vụ cháy đó?

Vidar là một giáo phái. Các nghi lễ mà chúng thực hiện tương đối đẫm máu và ác độc.

Hiến tế là cách làm chính của chúng.

Những thứ có lịch sử lâu đời, thường là môi giới của ác linh.

Đỗ Duy đang suy nghĩ, Tom ở bên cạnh bèn chỉ vào màn hình nói: “Nhìn xem, lại có tà giáo đồ tiến vào.”

Nghe các từ, Đỗ Duy lập tức nhìn vào màn ảnh, gần trăm người lần lượt đi qua cánh cửa, đi tới bãi đất trống.

Tà giáo đồ đứng cạnh bức tường đóng cửa, sau đó trở về chỗ cũ quỳ xuống.

Đột ngột……

Đồng tử của Đỗ Duy co rút lại, hắn nhìn thấy một người đeo mặt nạ, xuất hiện ở trước cây đa đã chết, cúi đầu mở miệng nói với đám Vidar…

Đó là thành viên của Giáo hội Vanity, Croaker Mercer…

Chương 329: Huyết thống

“Tại sao y lại ở đây?”

Đỗ Duy nhìn trên màn ảnh, người đàn ông đeo mặt nạ, cứ cảm thấy cực kỳ dễ dàng bỏ qua, cùng với trang phục và mặt nạ đặc biệt, khiến cho hắn lập tức xác định thân phận của người này.

1 trong 13 thành viên của Giáo hội Vanity, Croaker Mercer - người từng mời hắn gia nhập Giáo hội Vanity.

Vóc dáng và khí chất của người đàn ông này đã được hắn nhớ kỹ trong đầu.

Chỉ cần nhìn thấy, tuyệt đối không thể nhận lầm.

Tom ở bên nghe vậy, nhìn chằm chằm màn hình nhìn một hồi, cau mày nói: “Trong đó có người quen sao? Đừng nói với tôi rằng ở Vidar có bạn cũ của anh.”

Đỗ Duy nhìn anh ta một cái, bình tĩnh nói: “Anh cho rằng có thể?”

Tom lúng túng cúi đầu: “Tôi chỉ đùa thôi.”

Đỗ Duy bất đắc dĩ chỉ vào vị trí của Mercer trên màn hình: “Nhìn chỗ này, có thấy được kẻ này không?”

Tom mở to mắt, khá lung túng, có vẻ hơi khó đưa ra kết luận.

“Dường như có một người, nhưng sao vừa nãy tôi lại cảm thấy không có ai?”

Đỗ Duy bất lực nói: “Tôi đã từng tiếp xúc với người này. Anh ta rất bí ẩn và nguy hiểm. Anh ta thuộc Giáo hội Vanity,

đó là một tổ chức rất kỳ lạ. Toàn bộ tổ chức chỉ có 13 thành viên, một trong số chúng đã chết.”

“Khi anh nhìn thấy y, bộ não của anh sẽ vô thức quên y, vì vậy anh không thể đưa ra phán đoán chính xác.”

Nghe đến đây, Tom biến sắc: “Thật quá kinh khủng. Loại người này nếu là sát thủ thì không ai có thể sống sót, đúng không?”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Đối với một số người là vô dụng, chẳng hạn như tôi, và cả thằng điên Hannibal kia.”

Vừa nói, hắn vừa bổ sung một câu: “Anh không cần sợ. Dù loại người này hành động theo phong cách rất kỳ quái, nhưng sẽ không giết người vô cớ. Trừ khi họ cần hiến tế, nếu không dù anh có gặp y, y cũng chả thèm nhìn anh.”

“Hiến tế?”

Tom sửng sốt: “Vậy thì có khác gì Vidar chứ?”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Khác biệt là Giáo hội Vanity càng bí ẩn, và mạnh mẽ hơn.”

Về điểm này. Dù là Đỗ Duy tiếp xúc trực tiếp với Mercer, hay hình ảnh của y trên màn hình, đều được phản chiếu một cách hoàn hảo.

Vào thời điểm này, giọng của Mercer phát ra từ chiếc tai nghe mà Đỗ Duy đang đeo.

Hắn vừa xem màn hình, vừa lắng nghe cuộc trò chuyện từ máy nghe lén.

…

Trên bãi đất hoang, ngay trước cây đa chết khô.

Thành viên của Giáo hội Vanity mặc đồ đen, đeo mặt nạ - Croaker Mercer thì thầm với người của Giáo phái Vidar: “Tôi

đã ở đây 3 ngày. Theo nội dung giao dịch của tôi với cô, đây là lần cuối cùng. Nếu ngh lễ lại thất bại, tôi sẽ ra đi.”

Kể từ khi bị Đỗ Duy từ chối lần trước, Mercer đã rời Sikelin, và đến Ba Lan.

Mặc dù Giáo hội Vanity có rất ít người, nhưng họ vẫn khuếch trương giáo phái.

Họ có mục tiêu riêng của mình.

Mục tiêu của Mercer là lấy lại chiếc mặt nạ của Giáo hội Vanity, tất nhiên là thứ đã bị ma linh lấy đi.

Do đó, y cần một số trợ giúp từ bên ngoài.

Ví dụ, Giáo phái Vidar…

Đương nhiên, Mercer không cho rằng Vidar có thể giúp hắn giải quyết ma linh, y chỉ thỏa thuận với Vidar để đổi lấy một tấm bản đồ.

Tấm bản đồ kia ẩn giấu một thứ, đó là thứ có một nửa xác suất giết được ma linh, nhưng cái giá phải trả là mạng sống của người sử dụng.

Hơn nữa có rất nhiều hạn chế, ví dụ, chỉ có Hunter mới có thể sử dụng nó.

Hunter càng mạnh thì cơ hội thành công càng lớn.

Một điều nữa……

Ác linh do Hunter mạnh mẽ biến thành sau khi, chết sẽ mạnh hơn.

Cốt lõi của chiếc mặt nạ của Giáo hội Vanity là ma linh ở bên trong, nếu ma linh bị giết, sẽ cần vật thay thế.

Vật thay thế càng giết nhiều người, nó càng nhanh chóng trở thành ma linh.

Mặt nạ của Đỗ Duy là đồ nhái, tuy có đặc thù tương đồng, nhưng nó không giống mặt nạ gốc của Giáo hội Vanity, có thể biến ác linh thành ma linh.

Nhưng Cái Bóng… dường như cũng có thể làm được điều này.

Mercer nhìn về phía người của Vidar, bình tĩnh nói: "4 giờ sáng, chính là ngày phố Elm bị thiêu rụi. Nghi lễ được tổ chức vào thời điểm này, cộng với một nhạc cụ khác mà tôi đang mang theo, nếu cô may mắn, Phố Elm sẽ xuất hiện."

"Và cây đàn piano đó cũng sẽ xuất hiện ở phần sâu nhất của Phố Elm."

"Cô chỉ có duy nhất một cơ hội. Một khi thất bại, gần hai thập kỷ làm việc chăm chỉ của cô sẽ đi tong."

Những tà giáo đồ quỳ trên mặt đất dường như không hề nghe thấy.

Chỉ có 3 người phụ nữ lớn tuổi liếc nhau, một người trong số họ ngẩng đầu lên, để lộ khuôn mặt đầy nếp nhăn, tương phản rất lớn so với tuổi của chúng.

Cô nói: "Ông Mercer, chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ. Với sự giúp đỡ của ông, lần này sẽ thành công."

Mercer nói với giọng bình thản: "Nếu cô đã nghĩ vậy, chúng ta hãy bắt đầu, Giáo chủ Aika."

Người phụ nữ được gọi là Giáo chủ Aika gật đầu, đứng dậy và nói với những người khác: "Nghi lễ bắt đầu."

Ngoại trừ 2 Giáo chủ còn lại, những người khác dường như không nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Giáo chủ Aika và Mercer.

Cho đến khi cô ra lệnh, những người khác mới có phản ứng.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến thót tim đã xảy ra. Mọi người đều cởi bỏ quần áo.

…

Tom, người đang nhìn chằm chằm vào màn hình, mở to mắt: “Mẹ kiếp! Họ định khoả thân vì môi trường à? Điều này quá thú vị!”

Đỗ Duy vô cảm nhìn màn hình, trong đầu bắt đầu không ngừng suy nghĩ.

Có 3 tin tức quan trọng đã được tiết lộ.

>b>1. Vidar đã cố gắng để Phố Elm xuất hiện nhưng không thành công trong suốt hai thập kỷ, gần đây chúng mới nhận được sự giúp đỡ của Mercer.

2. Một khi Phố Elm xuất hiện, tồn tại bí ẩn kia, cũng sẽ xuất hiện, nó dường như là ác linh hoặc thứ gì đó.

3. Ở nơi sâu nhất của phố Elm, có một cây đàn piano.

Theo thông tin mà giáo hội đưa ra, thứ có thể giết người trong giấc mơ là một nhạc cụ, theo lời của Mercer, thứ đó chính là cây đàn piano.

Nhưng theo cách này, cây đàn piano dường như có liên quan gì đó đến sự tồn tại khủng khiếp nào đó ở phố Elm.

Chân tướng vẫn chưa rõ ràng…

Đúng lúc này, trên màn ảnh, sau khi đám tà giáo đồ cởi quần áo, từng người từng người đi tới quỳ xuống trước cây đa khô héo.

Giáo chủ Aika cầm một con dao găm sắc bén, và chém đứt mu bàn tay trái của người đang quỳ đầu tiên.

Da bị cắt ra, máu tươi chảy ra, nhỏ giọt trên rễ cây.

Nhưng người phụ nữ đang quỳ kia, gương mặt lại kích động đỏ bừng lên.

Cô ả hét lên: “Ca ngợi Vidar.”

Một lúc sau, cơ thể của cô ta rung rẩy vì mất máu quá nhiều.

“Kế tiếp.”

Giám mục Aika lại hét lên, ngay lập tức có người bước tới để lặp lại cảnh trước đó.

Khung cảnh bỗng trở nên vô cùng đẫm máu.

Những tà giáo đồ tham gia buổi lễ đều là cư dân bản địa của Ba Lan.

Và tất cả đều có một điểm chung…

Đó là, họ đều có quan hệ huyết thống với những cư dân đã chết trên phố Elm năm đó, dù huyết thống rất mờ nhạt…

Chương 330: Bài hát ru

Sự hiến tế luôn liên quan đến tôn giáo.

Dù là hiến tế gia súc, hay hiến tế người sống đều mang đậm tính nghi lễ.

Trong truyền thuyết lâu đời nhất, hiến tế thực sự là một giao dịch với những tồn tại nhất định.

Dâng tế phẩm để đổi được đền đáp.

Còn những "tồn tại" đó vô cùng kỳ quái, không thể biết rõ chúng là thứ gì.

Lễ hiến tế này của Giáo phái Vidar, sử dụng môi giới là những người có cùng huyết thống với nạn dân đã chết cháy ở Phố Elm. Máu được đổ dưới gốc cây đa đã chết, nhanh chóng nhuộm đỏ rực một mảng đất rộng.

Cho dù xung quanh có rất nhiều ngọn đuốc, nhưng mặt đất không phải màu đỏ tươi, mà là màu đen mờ nhạt. Cảnh tượng đẫm máu đầy cấm kỵ và kinh hoàng.

Các tà giáo đồ thay nhau tiến lên, Giáo chủ của Vidar - Aika bèn rạch tay họ.

Vào 4 giờ sáng, tất cả những tín đồ tham gia nghi lễ đều quỳ trên mặt đất, lẩm bẩm những lời khó hiểu.

Giọng nói nghe rất lạ, giống như ngôn ngữ cổ xưa đã thất truyền từ lâu trong lịch sử.

Nhưng hết lần này đến lần khác chỉ có vài câu.

Aika và 3 vị Giáo chủ khác nhìn cảnh này, cùng nhau giang hai tay ra và hét lên: "Ca ngợi Vidar…"

Tính nghi lễ rất mạnh.

Dần dần, sương sớm bắt đầu từ từ bay ra xung quanh.

Mơ hồ, u ám.

Mercer, một thành viên của Giáo hội Vanity, nhìn cảnh này và lấy ra một chiếc Piccolo màu đỏ từ ống tay áo rộng của mình.

*Piccolo: sáo nhỏ

Toàn bộ Piccolo có hình dáng cổ xưa, có lẽ vì nó đã xuất hiện quá lâu, rất nhiều chỗ bị tróc sơn, chỉ có một số hoa văn mờ cho thấy nó đã từng phi thường như thế nào.

Đây là một tuyệt tác nghệ thuật.

Nó cũng là nhạc cụ mà Mercer đã từng nói.

"Bắt đầu rồi……"

Giọng của Mercer khác thường, cầm Piccolo bằng cả hai tay, rồi đặt nó bên miệng.

Nhưng trên thực tế, y đang đeo mặt nạ, toàn bộ khuôn mặt của y bị che phủ, ngoại trừ đôi mắt, vốn không thể thổi được.

Nhưng dường như y không nhận thức được, làm ra vẻ đang chơi đùa.

Ngón tay của y di chuyển theo nhịp.

Trông giống như một nhạc sĩ, chơi những bản nhạc tuyệt vời nhất.

Nhưng thực tế không có âm thanh nào phát ra.

Trong nhất thời, ngoại trừ những tiếng kinh hô của những tà giáo đồ, bầu không khí rất kỳ quái và đáng sợ.

…

Bên ngoài công viên giải trí. Đỗ Duy nhìn cảnh này qua màn hình, sắc mặt càng lạnh.

Hắn đã tiếp xúc với rất nhiều ác linh.

Cho dù thông qua màn hình, vẫn thấy có gì đó không ổn.

Hắn nhận thấy rằng khi Mercer lấy Piccolo ra và bắt đầu chơi, sương mù trên vùng đất hoang đã lan rộng, đồng thời mơ hồ tụ tập về phía cây đa chết héo.

Lúc này mặt trăng đang treo cao trên bầu trời đêm.

Một ánh trăng mờ ảo hắt bóng tại bảng chỉ lộ tuyến trên gốc cây đa, ánh lên những sắc màu lạ.

"Nghi lễ có thành công không?"

Đỗ Duy cau mày nói.

Tom ở một bên nghe vậy, không khỏi ngây ngốc nói: "Nghi lễ thành công? Có thấy cái gì đâu?"

Tom là một người bình thường, tất cả những sự kiện ác linh mà anh ta đã tiếp xúc đều là dọn dẹp hậu quả.

Vì vậy, trực giác của y tương đối chậm.

Vừa nói, Tom vừa chăm chú theo dõi những tà giáo đồ trên màn hình.

Hmm… thân hình nóng bỏng quá.

Đỗ Duy làm một cử chỉ suỵt lên với Tom, ra hiệu cho anh ta đừng làm ồn, sau đó tập trung sự chú ý của mình vào cây đa chết héo.

Nếu thứ này là môi giới để Phố Elm xuất hiện. Như vậy dị thường sẽ bắt đầu từ nó.

Cũng không có phân tích sai.

Bởi vì rất nhanh, sương mù giống như đỉa ngửi thấy máu tươi, tốc độ tập trung trên cây đa càng lúc càng nhanh.

Thậm chí còn tạo thành một xoáy sương mù có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Máu trên mặt đất cũng thay đổi một cách kỳ lạ.

Ùm…

Bọt khí vỡ ra từ vũng máu. Giống như nước đang sôi.

Màn sương cũng trở nên đỏ tươi hơn…

Dần dần, toàn bộ cây đa chết héo được bao phủ bởi trong màn máu, từ vỏ cây đến cành cây dần bị bao phủ trong sương mù.

Ban đầu có thể nhìn thấy đường nét mơ hồ.

Nhưng cuối cùng, cây đa chết héo hoà tan với màn sương mù, và biến mất khỏi màn hình.

Đây không phải là điểm chính. Đám sương mù này bao phủ rất nhiều tín đồ của Giáo phái Vidar…

Sau đó, bèn biến mất không còn dấu vết…

Vẻ mặt của Đỗ Duy bỗng trở nên u ám.

“Hiến tế… nhưng tại sao lại là người của chúng, không nên…”

Những giáo lý của Giáo phái Vidar rất đẫm máu, chúng chưa bao giờ coi người thường là đồng loại của mình.

Mà những tà giáo đồ bình thường thực ra cũng không khác gì người thường.

Theo logic này, hiến tế tà giáo đồ hay người thường đối với Giáo phái Vidar cũng chẳng có gì khác.

Giáo đồ chỉ cần tuyển thêm là có, còn người thì đâu chả có người.

Không ổn…

Đỗ Duy vội nói với Tom: “Bây giờ anh giúp tôi liên hệ với cảnh sát ở Ba Lan. Nếu những người đó đáng tin cậy, nhờ họ kiểm tra những tà giáo đồ trong công viên giải trí. Tôi muốn biết danh tính của những người đó.”

Lúc này, phạm vi sương mù gần như đã lên tới hàng chục tín đồ.

Ngay cả khi những người tà giáo đồ còn sống, tín hiệu cũng bị nhiễu, khiến hình ảnh trở nên nhiễu, và méo mó.

Tom cũng nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, trịnh trọng nói: “Giờ tôi sẽ đi tra giúp anh.”

Vừa nói, anh vừa đi đến bên cạnh, lấy điện thoại vệ tinh ra và bấm dãy số nội bộ của cảnh sát…

Đỗ Duy gật đầu, dùng tay phải kéo ba lô sau lưng.

Hắn sắp phá hủy kế hoạch của Vidar.

Không phải để cứu những tà giáo đồ, mà là hắn không muốn buổi lễ thành công.

Nếu không, một khi Phố Elm xuất hiện trên thế giới, đám Vidar chắc chắn sẽ bước vào đó, sẽ tìm thấy cây đàn Piano.

Nếu thế, chuyến đi đến Ba Lan của Đỗ Duy sẽ trở nên vô nghĩa.

Mở ba lô, bên trong là mặt nạ.

Đeo mặt nạ, và thực hiện một điều ước với lá Joker, dù Vidar đã mất hai mươi năm để thực hiện kế hoạch này, nhưng không thể ngăn cản nó thất bại.

Đối với Đỗ Duy, không có chút áp lực tâm lý.

Nhưng……

Ngay khi Đỗ Duy chuẩn bị đeo mặt nạ, tiếng Piano du dương và nhạc đệm từ Piccolo truyền đến tai của hắn. Tiếng đàn Piano trong trẻo và ngọt ngào, như đang ở bên tai.

Đây là một bài hát ru…

Âm thanh của Piccolo cũng khá du dương.

Ban đầu Đỗ Duy chỉ nghĩ đó là nhạc đệm, nhưng khi nhịp điệu của âm thanh Piccolo được đồng bộ với âm thanh Piano.

Hắn nhận ra thứ mà Piccolo đang thổi giống hệt một bài hát ru…

Đỗ Duy liếc mắt nhìn, chậm rãi đeo mặt nạ lên, dùng tay rút lá Joker từ trong ví ra.

Đồng thời, ánh mắt của hắn cũng đang nhìn vào màn hình.

Trong ảnh, Mercer đã tới vị trí ban đầu của cây đa, hai tay cầm Piccolo, thổi sáo…

Nhưng âm thanh của Piccolo cũng xuất hiện với tiếng đàn Piano.

Cái trước dường như đang cám dỗ cái sau xuất hiện.

Đột ngột……

Hình ảnh nhiễu loạn điên cuồng, trở nên mơ hồ.

Con ngươi của Đỗ Duy đột nhiên co rút lại…

Hắn nhìn thấy hình dáng của một người ngồi trước cây đàn Piano khổng lồ trong màn sương, đánh phím bằng cả hai tay một cách linh hoạt…

Không đúng……

Không thể nói đó là cả hai tay, bởi vì một tay của người đó rất hẹp và dài, cảm giác rất sắc bén, giống như đeo một găng

tay thép…

Chương 331: Chào mừng đến với thế giới của Freddy

Bên trong công viên giải trí. Trong khu đất hoang.

Mercer đứng ở nơi gốc cây đa chết héo, nhìn bóng người đang chơi đàn trong sương mù, rồi từ từ cất chiếc Piccolo đi.

Vào lúc này, ngọn lửa từ cây đuốc bao phủ toàn bộ khu đất hoang một tầng màu máu.

Nhưng dưới ánh lửa, chỉ có bóng của 3 vị Giáo chủ.

Mặc dù Mercer đang đứng trước mặt họ, nhưng dường như y hoàn toàn không tồn tại.

Y đột nhiên đặt một tay lên ngực trái, cúi xuống và nói bằng giọng kỳ lạ: “Chào mừng đến với thế giới.”

Tiếng Piano vẫn tiếp tục.

Bóng dáng của người chơi đàn, và cây đàn Piano khổng lồ trở nên rõ ràng hơn.

Nhưng chỉ có 4 người trong số những người có mặt nghe được bài hát ru dài này.

Bởi vì những tà giáo đồ khác đã hoàn toàn biến mất trong sương mù.

Là vật hiến tế, không chỉ là máu, mà còn là chính chúng…

Vào lúc này……

Giáo chủ của Vidar - Aika ho khan.

Đột ngột……

Hàng chục tà giáo đồ mặc đồ đen lặng lẽ xuất hiện xung quanh.

Bước chân của mọi người đều rất nhẹ nhàng, đường cong cơ thể gần như hoàn mỹ, giống như một con báo nhanh nhẹn, tràn đầy sức mạnh nóng bỏng, gợi tình.

Vidar đã lên kế hoạch 20 năm, cho nên tự nhiên không thể không bố trí nhân thủ khác.

Kẻ bị hiến tế là tế phẩm, vẫn có những người khác thực sự chấp hành nhiệm vụ.

"Ca ngợi Vidar…"

Mọi tôn giáo đều thích ca ngợi Thần của họ, cứ luôn lảm nhảm không biết mệt.

Mercer nhìn những người khác, trầm mặc nói: "Khi sương mù tan đi, Phố Elm sẽ xuất hiện trở lại trên thế giới, nhưng hình như kế hoạch có chút sai sót. Vị trí dưới chân các cô, đã trở thành nơi sâu nhất của Phố Elm."

"Tất nhiên, điều đó với các cô cũng không có gì khác biệt, bởi vì mục đích của các cô là có được cây đàn Piano đó."

Aika và 3 vị Giáo chủ nhìn nhau.

Trong kế hoạch của chúng đã tính đến tình huống này từ lâu, nên không hề tức giận vì kế hoạch có sai sót.

"Vậy thì ông Mercer, giao dịch giữa Vidar và ông đến đây là kết thúc."

Ý tứ rất rõ ràng, chúng sắp bắt đầu hành động, đương nhiên không muốn Mercer ở bên cạnh quan sát.

Đối với việc này, Mercer cũng chẳng có ý kiến gì, y gật đầu, quay người bước vào màn sương máu.

Sau đó bèn biến mất.

Sau khi y rời đi, thứ trong màn sương cũng trở nên rõ ràng hơn.

Một luồng nhiệt yếu ớt lóe lên trong mắt của Giáo chủ Aika: “Khi Phố Elm xuất hiện, chúng ta có thể mang cây đàn Piano đó về cho Vidar.”

Có người đi theo và nói: “Chúng ta đã ở thành phố lạc hậu và cằn cỗi này quá lâu, cuối cùng nó cũng kết thúc.”

Một người khác nói: “Nhưng sự tồn tại khủng khiếp đó và cây đàn Piano dường như được tích hợp với nhau. Nếu chúng ta lấy cây đàn Piano, e rằng sẽ rất phiền phức.”

Giáo chủ Aika tự tin nói: “Chiếc đàn Piano đã được 1 Người Đuổi Quỷ tóc vàng để lại cách đây 20 năm. Mục đích là để ngăn chặn tồn tại đó. Chúng ta đang vậy là giúp nó, nó có trí tuệ mà.”

“Cái quái gì vậy?”

1 trong 2 Giáo chủ còn lại chỉ vào hình bóng đang chơi đàn, giọng nói của ả ta có chút kỳ quái.

Vào lúc này, thứ ở trong màn sương mù và tiếng đàn ngày càng rõ ràng.

Có thể thấy dường như nó đang mặc một chiếc áo len bó sát, đội một chiếc mũ phớt tròn kiểu cũ trên đầu, bàn tay phải của nó sắc nhọn và gớm ghiếc, hình như được làm bằng thép.

Sương mù bao quanh cây đàn Piano cũng đã biến mất, có thể thấy đây là một cây đàn Piano cũ từ thế kỷ trước, nhưng nó còn mới tinh như mới được sản xuất.

Trên nắp đậy của cây đàn Piano cũng có khắc tên của người sản xuất - Ryan Hamel.

Khi sương mù tan đi, vùng đất hoang vu xung quanh dần trở nên kỳ quái.

Mông lung, mờ mịt.

Ánh trăng bị khúc xạ trong sương mù, một hiện tượng tương tự như ảo ảnh xuất hiện.

Mặt đất đầy cỏ dại dần trở nên bằng phẳng, một khung cảnh mơ hồ về những con phố và ngôi nhà dần hiện ra.

Những tòa nhà đó dường như bị khúc xạ qua lớp kính mờ, hư ảo và biến dạng.

"Phố Elm, sắp hiện ra rồi…"

Giọng của Giáo chủ Aika và những người khác trở nên rất phấn khích…

Tuy nhiên, đúng lúc này, một cảnh tượng khiến họ bàng hoàng đã xảy ra.

Màn sương lại bắt đầu ngưng tụ…

Những tòa nhà hư ảo đều bị sương mù bao phủ, người mặc áo len, đội mũ lưỡi trai đã trở nên sáng rõ một nửa cũng bị sương mù bao phủ. Đàn Piano cũng vậy.

Lời ru đột ngột kết thúc…

Hừ……

Người đang chơi Piano đột nhiên dừng tay, có vẻ như bị kích thích, cứng ngắc quay đầu lại nhìn đám người Vidar.

Con mắt không khác gì mắt người, nhưng nhãn cầu màu đen, da màu vàng, như thể bị lửa thiêu, còn có một vùng sẹo lớn đã lành sau khi bị bỏng nặng.

Gồ ghề, gớm ghiếc và đáng sợ.

Nó mở miệng như thể muốn nói điều gì đó, nhưng nó hoàn toàn không thể nói được.

Sau đó, tiếng Piano lại vang lên.

Bàn tay của nó uốn lượn không kiểm soát trên các phím đàn, nhưng cơ thể của nó lại xoắn về phía Giáo phái Vidar.

Nó muốn trở thành hiện thực, nhưng vì cây đàn, nó không thể làm được.

Đúng như bọn Vidar nói, nó bị cây đàn Piano áp chế.

Kẻ đàn khúc hát ru không phải nó, mà là chính cây đàn Piano…

Dù cố gắng thế nào, cuối cùng nó cũng biến mất trong màn sương cùng với cây đàn Piano.

Ngay tại chỗ đó…

Màn sương tan dần.

Cây đa chết héo lại xuất hiện ở chỗ cũ.

Tất cả những người Vidar đều đỏ mắt vì tức giận.

"Tại sao?"

Một câu như vậy vang lên trong đầu mọi người.

3 Giáo chủ gần như sụp đổ!

"Rõ ràng là kế hoạch đã thành công, tại sao lại thất bại?"

"Hai mươi năm, chúng ta đã đợi hai mươi năm!"

"Chỉ một chút… chỉ thiếu một chút…"

Giáo chủ Aika không còn bình tĩnh như trước.

Hoàn toàn không chút dấu hiệu, kế hoạch làm cho Phố Elm xuất hiện đã sụp đổ một cách khôi hài, đến mức không ai có thể tưởng tượng được.

Kế hoạch hai mươi năm đã công cốc, cảm giác mất mát lớn lao này khiến ả ta hận không thể lập tức giết người…

Phần còn lại cũng vậy, đều trong trạng thái cuồng loạn.

Song……

Ngay sau đó…

Đột nhiên, vẻ mặt của mọi người trở nên khác thường.

Trong tâm trí của họ, có một nụ cười lạnh lùng, ác độc vang lên…

“Chào mừng đến với thế giới của Freddy…”

…

Vào lúc này, bên ngoài công viên giải trí.

Đỗ Duy cất lá bài Joker vào trong ví.

“Điều ước đã thành…”

Vừa rồi, hắna đã dùng lá bài Joker để thực hiện một điều ước rất “đơn giản”.

Làm cho kế hoạch của Giáo phái Vidar dạy cho thất bại… để hắn có cơ hội tiếp xúc với cây đàn Piano.

Lý do cho điều ước đơn giản này, là bởi vì đây là giới hạn của khả năng thực hiện điều ước của lá bài Joker.

Hắn đã cố gắng thực hiện điều ước là trực tiếp lấu được cây đàn Piano, nhưng không có phản hồi nào cả, vì vậy hắn chỉ có thể giảm mức độ của điều ước.

Nhưng điều ước cuối cùng này cũng khiến người đeo mặt nạ trên lá bài Joker chỉ còn đầu và thân, tay thì thối rữa.

Tương đương với việc chỉ còn có thể ước nguyện thêm 2 lần nữa.

Lúc này Tom cũng đã nói chuyện điện thoại xong, mặt bí xị nói: “Những tà giáo đồ bị hiến tế, đã tra được tin tức, bọn họ là con cháu của những người đã chết ở phố Elm, những kẻ khác chắc cũng như vậy.”

Đỗ Duy không khỏi kinh ngạc, gật đầu nói: “Thu dọn đồ đạc, chúng ta trở về.”

Tom sửng sốt: “Trở về? Chẳng phải chuyện chưa giải quyết sao?”

Đỗ Duy nhìn anh ta thật sâu: “Chuyện sẽ tự tìm đến chúng ta, ở lại đây không có ý nghĩa gì nữa, hơn nữa ta còn chuyện khác phải làm.”

Chương 332: Nghệ thuật gia

Trong khách sạn.

Tiếng Piano du dương vang lên, âm thanh êm dịu khiến người ta buồn ngủ.

Nhưng Tom không thể ngủ được, anh ta trợn to hai mắt, trạng thái suy sụp nhìn Đỗ Duy, người đang ngồi trên ghế sofa và nghe nhạc trên laptop của mình.

Thật ra, Tom có thể ở khu đèn đỏ suốt vài ngày vài đêm, dù có làm công việc cường độ cao cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng cách xa khu đèn đỏ, không có việc gì để làm, không thể không buồn ngủ.

Bây giờ là hơn 5 giờ sáng, còn lâu mới đến bình minh, vì chênh lệch múi giờ nên ở Ba Lan sau 8 giờ mặt trời mới mọc.

Mười phút trước, sau khi Đỗ Duy trở về khách sạn, hắn bèn cầm lấy máy tính xách tay, bắt đầu tìm kiếm từng bản hát ru.

“Người anhe m, hay là ngày mai hẵng tìm, tôi chịu không nổi nữa rồi, làm ơn, giờ tôi chỉ muốn ngủ!”

Tom cáu kỉnh gãi đầu, than thở: “Hơn nữa, có rất nhiều nghệ sĩ dương cầm đã sáng tác bài hát ru, ít nhất cũng hàng trăm người. Hơn nữa giai điệu do mỗi người sáng tác mỗi khác, anh nghe từng bài như vây, ít nhất phải tìm cả tuần!”

“Ngoài ra, cho dù tìm được bài hát ru đó thì sao?”

Tom không thể tưởng tượng được tầm quan trọng của việc Đỗ Duy làm điều này.

Lúc này, Đỗ Duy nghe vậy liền ấn nút Stop, có chút ái ngại nói: “Xin lỗi, tôi quên đeo headphone. Đi ngủ đi, tôi phải tìm một lúc nữa đã.”

Vừa nói, vừa lục ba lô lấy ra headphone, cắm vào ổ cắm laptop.

Thấy vậy, Tom càng bất lực nói: “Cmn không cần ngủ à?”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Tôi đã quen rồi, bản năng mách bảo rằng bài hát ru đó rất quan trọng, nhất định phải tìm được.”

Tom xòe hai tay ra: “Trực giác? Mọi người phụ nữ từng quan hệ với tôi đều cho rằng tôi giàu có, nhưng kỳ thực tôi là kẻ trắng tay. Anh thực sự tin vào trực giác? Điều này khiến tôi ngạc nhiên đó.”

Đỗ Duy nhìn anh ta, rồi nói: “Trực giác chỉ là từ vựng có tính khái niệm. Khi trải qua quá nhiều chuyện, lại gặp phải chuyện tương tự, tiềm thức sẽ giúp ngươi đưa ra phán đoán. Lý do tôi muốn tìm bài hát hát ru đó, bởi dị thường đã xảy ra sau khi âm nhạc bắt đầu.”

“Đây có thể là cách để sử dụng nó.”

Theo kết luận rút ra từ phân tích cảm nhận thông thường, không thể sai được.

Tuy nhiên, Đỗ Duy tạm thời không biết rằng bản hát ru không phải do Freddy chơi, mà là từ do cây đàn Piano tự đánh.

Hắn thậm chí còn không biết cái tên Freddy.

Khi Tom nghe thấy lời của Đỗ Duy, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Vậy sau khi lấy được cây đàn Piano kia, anh muốn chơi một bài hát ru sao? Anh còn biết âm nhạc?”

Đỗ Duy lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng gia đình tôi đã giúp tôi đăng ký lớp học Piano vài tháng khi tôi còn nhỏ. Tôi

vẫn nhớ rõ một số điều cơ bản, chỉ cần có thể ghi nhớ bản nhạc là được, chắc miễn cưỡng có thể đàn ra được."

Khi còn nhỏ, điều kiện gia đình rất tốt…

Nhưng sau đó, tất cả đã trở thành quá khứ sau cái chết của ba mẹ.

Tom không khỏi chế giễu: "Này… anh bạn, thực ra tôi cũng từng học Piano, hơn nữa thời gian học còn nhiều hơn anh. Nhưng từ khi tôi vào trường cảnh sát, tôi đã quên hết những điều đó. Tôi nhớ là thân hình của cô giáo dạy đàn Piano cho tôi rất ngon, còn anh chỉ chơi học Piano trong vài tháng. Vậy mà anh còn bảo chỉ cần nhớ được giai điệu, là có thể chơi nhạc?"

Nói xong, anh ta đứng dậy lắc đầu: "Tôi không nghĩ anh làm được…"

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Tôi nghĩ có thể."

Tom chậc lưỡi kinh ngạc, châm một điếu thuốc cho mình rồi bước vào phòng ngủ: "Thôi, vậy thì nghệ sỹ Piano tương lai, Mr. Đỗ Duy, tôi đi ngủ đây, anh có thể từ từ tìm bài hát ru đó, hi vọng một ngày không xa, anh có thể tìm thấy nó."

Đỗ Duy cauớng mày nhìn bóng lưng của Tom. Dường như mình không có thói quen khoe khoang, tại sao Tom không tin mình?

Ghi nhớ bản nhạc một cách máy móc, miễn là hiểu về các phím đàn Piano và chơi một bài hát đơn giản về giấc ngủ, vấn đề không phải là quá lớn.

Chỉ cần thêm may mắn là được. Về phần tìm bài hát ru đó, sẽ không mất nhiều thời gian.

Đỗ Duy lại đưa mắt nhìn vào màn hình laptop…

Lúc này, chỉ còn lại 3 trang cho mục tìm kiếm bài hát ru trên trình duyệt web.

Tiêu chí bộ lọc của trình duyệt được kiểm tra: -20 năm trước.

Cứ tìm từng bài hát ru.

Hơn mười phút trôi qua.

Mắt của Đỗ Duy sáng lên, hắn nhấn nút Stop.

Giai điệu của bài hát ru này hoàn toàn giống với giai điệu hắn đã nghe ngoại trừ âm sắc.

Nhưng vào lúc này, Đỗ Duy vô tình liếc nhìn tên của tác giả, ánh mắt đột nhiên thay đổi. Tác giả của bài hát ru này là Ryan Hamel.

"Ryan?"

Đỗ Duy cau mày nói, nhưng lại cảm thấy kỳ quái: "Chắc không phải là Ryan mà mình biết. Hai mươi năm trước hắn mới 8-9 tuổi."

Vừa nói xong, Đỗ Duy do dự, gõ hai chữ Ryan Hamel vào trình duyệt, và bắt đầu tìm kiếm.

Ngay sau đó nhật ký cuộc đời của Ryan Hamel đã được hiển thị trên trình duyệt.

Nhưng rất ngắn…

【Tên: Ryan Hamel】

[Ngày sinh: 1962-? ? ? 】

[Nơi sinh: San Polia, cha mẹ đều là thành viên cốt cán của giáo hội…]

Có rất ít thông tin có thể tìm kiếm được. Ngay cả ảnh chân dung cũng không thể tìm thấy.

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy điều này, lần đầu tiên hắn gặp Ryan là ở bệnh viện tâm thần Hill, hoàn toàn là một bệnh nhân tâm thần, cho đến lần cuối cùng liên lạc lại trong mộng cảnh, hắn không phát hiện ra gã ta có gì bất ổn.

"Nhưng ba mẹ của Ryan này hóa ra là thành viên của giáo hội. Có lẽ tôi nên nhờ giáo hội kiểm tra thông tin của anh ta."

Đây chỉ là ngẫu nhiên. Sau khi Đỗ Duy lấy smartphone, ra và soạn một email gửi đến giáo hội, hắn bắt đầu nhớ phần giai điệu của bài hát ru này.

Hắn đã sử dụng lá Joker để ước mình có quyền tiếp xúc với vào đàn Piano đó.

Chắc 2 ngày là đủ rồi.

…

Tại Thụy Sĩ, mặt trời đã lên cao.

Ryan và James vừa giải quyết một sự kiện ác linh.

"Bệnh nhân James, tính toán xem anh đã giải quyết được bao nhiêu ác linh, khi nào anh có thể trở thành Phó viện trưởng bệnh viện tâm thần này vậy?"

Ryan mặc blouse trắng, hai tay đút túi, vẻ mặt kiêu hãnh, sải bước rất kiêu ngạo.

Trên ngực của gã vẫn còn tấm giấy chứng nhận của Giáo hội Twilight.

Tất nhiên, theo ý gã thấy, thứ này được gọi là chứng chỉ năng lực y tế.

James ở bên mệt mỏi nói: "Cậu đã giải quyết xong 3 ác linh, nhưng chưa chắc có thể làm Phó viện trưởng, trừ phi được Ngài đồng ý."

Ngài đó, chính là Matthew, lãnh đạo của Twilight.

Ryan nghe vậy khinh thường nói: “Lão già xấu xa kia cũng xứng làm viện trưởng sao, phải rồi… khi anh leo lên chức phó viện trưởng, anh sẽ giết lão, để cho Chủ nhiệm Đỗ Duy làm.”

James không theo kịp mạch suy nghĩ của Ryan, bối rối hỏi: “Tại sao sau khi trở thành phó viện trưởng, cậu lại muốn Đỗ Duy làm Chủ nhiệm? Đến lúc đó, chức vị của cậu đã cao hơn anh ta rồi mà?”

Chức danh Phó viện trưởng cao hơn Chủ nhiệm khoa hẳn một bậc.

Ryan gãi đầu nói: “Chủ nhiệm không làm viện trưởng. Làm sao có thể đề bạt anh làm phó chứ?”

James bực bội nói: “Nhưng tiền đề là cậu bảo lúc đó cậu đã trở thành phó viện trưởng rồi!”

Ryan phun ra: “Chú biết cái rắm gì, Chủ nhiệm chính là ngọn đèn dẫn đường trong sự nghiệp của anh. Anh ấy có thể là đến chỗ này làm viện trưởng của bệnh viện tâm thần, đã vô cùng vinh dự rồi. Nếu anh ấy không làm viện trưởng khoa, chẳng lẽ là cậu làm?”

Logic của câu này hoàn toàn không tương thích với câu trước.

James đã quen rồi, y chợt hiểu ra: “Thì ra là như thế này, hiểu hiểu.”

Ryan hài lòng nở nụ cười: “Bệnh nhân James, xem ra chú đang hồi phục rất tốt, có thể theo kịp suy nghĩ của anh. Không bao lâu nữa sẽ xuất viện.”

Mặt của James tái mét, định phản bác, nhưng Ryan đột nhiên dừng lại, biểu cảm trên mặt trở nên vô cùng khó hiểu, nhìn về phía xa xăm…

“Thật kỳ quái, sao anh cứ cảm thấy có người đang gọi tên của mình…”

“Ủa… mà tên của anh là gì?”

James trả lời: “Anh không tên là Ryan à?”

Ryan nghiêng đầu: “Vậy họ của anh là gì?”

James sửng sốt: “Cái này… cái này làm sao tôi biết, chính cậu cũng không nhớ sao?”

Ryan thẳng thắn chia sẻ: “Một bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp như tôi mỗi ngày phải chịu trách nhiệm cho rất nhiều bệnh nhân. Quên họ của mình có gì không bình thường?”

“Điều này chỉ có thể cho thấy rằng tôi vô cùng ưu tú.”

…

Vào lúc này, trong khu đất hoang của công viên giải trí ở trung tâm Ba Lan, 3 tà giáo đồ nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, dường như đã ngủ say.

Xung quanh rất yên tĩnh.

Trước khi bình minh đến, thực sự là khoảng thời gian tối tăm nhất trong ngày.

Do đó, vùng đất hoang vu tối đen như mực, không thể nhìn thấy ngón tay của mình.

Đột ngột……

Một âm thanh ục ục kỳ lạ vang lên.

Một trong 3 tà giáo đồ đang quằn quại đau đớn trong giấc ngủ say, hai tay co quắp, khua khoắng điên cuồng, ngoác miệng rồi khép lại, chất lỏng đục ngầu từ miệng và mũi chảy ra.

Quần áo trên người của 3 ả cũng ướt sũng.

Tóc và da đều dính đầy vết nước.

Đầu tiên khạc ra nước bẩn, sau đó là ho dữ dội, như thể một người chết đuối bị sặc khí quản.

Vẻ mặt của ả ta vô cùng đau khổ, nhưng ả không thể thức dậy từ giấc ngủ say.

2 à giáo đồ còn lại cũng xuất hiện những biến hoá kỳ lạ khác nhau.

Một người đột nhiên bật dậy văng về phía trước, rồi ngã xuống đất, xương cốt rã rời, chân tay co quắp, máu bắn tung tóe.

Giống như một xác chết đã tự tử bằng cách nhảy khỏi một tòa nhà.

Người cuối cùng còn lại hét lên kinh hoàng trong giấc ngủ say, tiếng kêu đầy sợ hãi và suy sụp.

Giây tiếp theo, 5 móng vuốt sắc nhọn làm bằng thép thò ra từ trong cổ họng của ả này…

"Ối…"

Phun…

Móng vuốt bằng thép kéo thẳng xuống cổ họng và xuyên qua ngực của ả, khi nó được rút ra một lần nữa, lôi ra một trái tim vẫn còn đang đập.

Bụp……

Trái tim bị bóp nát…

Phố Elm đã không thành công trong việc trở lại hiện thực.

Nhưng ác mộng kinh hoàng tự xưng là Freddy đã xuất hiện trong giấc mơ, vì ai đó đã nhìn thấy nó.

Rõ ràng, kẻ giết người trong mơ không phải cây đàn Piano, mà là Freddy.

Đàn Piano đó chỉ là một món đồ đặc biệt để kiềm chế, và hạn chế nó.

…

Sáng sớm hôm sau, trong khách sạn.

Đỗ Duy vô cảm ngồi trên sô pha, trên màn hình laptop nhìn vào một email từ giáo hội.

Nội dung trong email như sau:

>b>[Năm 1986, Ryan Hamel tốt nghiệp trường giáo hội. Ba mẹ của anh ta đều là thành viên cốt cán của giáo hội. Là người yêu nghệ thuật, và trở thành Người Đuổi Quỷ ngay trong năm đó.]

[Năm 1989, Ryan Hamel đến Ba Lan và yêu một nữ tu lớn hơn anh ta hơn 20 tuổi sống tại Phố Elm. Dưới sự trừng phạt nghiêm khắc của giáo hội, Ryan Hamel bị trục xuất và trở thành một nhân viên ngoài biên chế]

[Năm 1994, giáo hội mất hết tin tức về Ryan Hamel, nghi ngờ rằng người này đã chết]

Chương 333: Không được ngủ

Trong buồng phòng của khách sạn.

Sau khi Đỗ Duy nghe xong những lời của Tom, hắn không khỏi trầm ngâm.

Bài hát ru do Ryan Hamel sáng tác, nhưng bản thân bài hát ru không có sức mạnh đặc biệt.

Cây đàn Piano đó là thứ hắn muốn.

Bài hát ru, có lẽ chỉ là có liên quan.

Theo suy luận logic này, danh tính của nỗi kinh hoàng ở phố Elm dường như chỉ ra Freddy Krueger…

Vì sau khi Freddy Krueger chết, lập tức có truyền thuyết khủng khiếp.

Giết người trong mơ…

Ryan Hamel chính là một Người Đuổi Quỷ, có lẽ Freddy Krueger, kẻ sát nhân trong mơ đã bị y giam hãm cho đến ngày nay.

Nhưng lễ trừ tà không diễn ra suôn sẻ, bởi vì tất cả những người trên phố Elm đều chết trong đám cháy.

Có thể nói là đã thất bại.

Dù nói thế nào, người có thể giải quyết tồn tại khủng khiếp của giấc mơ, Ryan Hamel là một người rất mạnh, dù đặt ở trong số những Người Đuổi Quỷ của giáo hội.

Khó hiểu……

Đỗ Duy đột nhiên nghĩ đến ai đó.

Bà Taylor, giám đốc Bệnh viện Tâm thần Hill từng nói rằng 20 năm trước, Bệnh viện Tâm thần Hill là một nhà thơ.

Một Người Đuổi Quỷ tóc vàng bị thương đến nhà thờ mang theo đồng hồ cổ, mặt nạ, tranh sơn dầu và các vật dụng khác, cuối cùng chết ở đó.

Người Đuổi Quỷ đó cũng rất mạnh.

Nhưng giáo hội không có ghi chép về Người Đuổi Quỷ này…

Sau đó, nhà thờ xảy ra một vụ cháy lớn, mọi vết tích đều bị đốt thành tro.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không khỏi lẩm bẩm: "Không biết giữa hai người này có quan hệ gì không, cứ luôn cảm thấy bọn họ là cùng một người."

Tom ở bên nghe được lời này, tò mò hỏi: "Cái gì một người?"

Đỗ Duy bị cắt ngang suy nghĩ, muốn giải thích, nhưng lại cảm thấy không có ý nghĩa.

Vì vậy, hắn bình thản nói: "Không có chuyện gì, chỉ là nghĩ đến vài chuyện đã xảy ra trước đây."

Tom cũng không hỏi quá nhiều, mà gãi gãi đầu, nghiêm túc nói: "Mà này, tôi suýt chút nữa quên nói với anh, hình như có chuyện gì xảy ra với công viên giải trí."

Đỗ Duy có chút giật mình: "Đã xảy ra chuyện?"

Tom gật đầu và nói: "Đúng vậy, khi tôi liên lạc với cảnh sát Ba Lan, họ nói với tôi rằng họ đang tập hợp người để đến công viên giải trí. Nghe nói rằng 3 tà giáo đồ Vidar đã chết ở bên trong."

Đỗ Duy ngạc nhiêni hỏi: “Tà giáo đồ chết ở bên trong, cảnh sát chạy qua làm gì? Giữa bọn họ còn có thông đồng sao?”

Tom thở dài nói: “Này… làm gì có chuyện thông đồng, chỉ để mọi chuyện không mất kiểm soát thôi, dù sao bọn họ không thể vào công viên giải trí.”

“Hóa ra là như vậy, ok, tôi đã biết.”

Đỗ Duy vừa nói vừa đứng dậy, duỗi eo đi về phía phòng tắm.

Thấy vậy, Tom vội vàng kêu lên: “Này có người chết đó, anh không lo sao?”

Mục đích của cả hai đến Ba Lan là để được thứ quái quỷ liên quan đến ác mộng.

Chỉ sau một đêm, Đỗ Duy trong mắt của Tom dường như đã hoàn toàn thay đổi.

Hôm qua còn nôn nóng đến công viên điều tra tình hình suốt đêm, sáng nay lại dường như không quan tâm chút nào.

Điều này khiến anh cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng Đỗ Duy không cần nhìn lại, nói: “Lo lắng cũng không có tác dụng gì, phiền toái sẽ tự tìm đến chúng ta.”

Lại là câu này.

Tom hoàn toàn không hiểu: “Vậy thì chúng ta nên làm gì đó? Ví dụ, kế hoạch ứng phó, và một số sự chuẩn bị?”

Đỗ Duy bước tới cửa phòng tắm, quay đầu nhẹ giọng nói với Tom: “Có thể làm đã làm, tiếp theo chỉ cần đợi…”

Tom rất khó hiểu: “Chờ? Chờ phiền toái tìm chúng ta?”

Đỗ Duy đắc ý nói: “Chính xác mà nói, là để tìm tôi, vì người của Vidar giáo phái đã bắt đầu chết, cứ theo tiến độ này,

tối nay hoặc ngày mai nó sẽ tới chỗ tôi.”

Khi Tom nghe thấy điều này, bắp thịt ở khóe miệng của anh ấy giật giật.

Anh có thể hiểu những “nó” mà Đỗ Duy đang nói đến, là ám chỉ bóng ma tên là Freddy.

Nhưng điều này có vẻ khiến anh ta khó hiểu.

Freddy là ác linh, còn Đỗ Duy là Người Đuổi Quỷ.

Làm sao trong câu nói của người anh em tốt Đỗ Duy, bên yếu lại biến thành ác linh?

…

Vào buổi trưa.

Cổng khu vui chơi đóng chặt.

Công viên giải trí hôm qua đông đúc nay đã trở nên vắng lặng.

Qua một đêm, ngay cả cây xanh cũng đã héo úa.

Một số con ruồi ghê tởm đang bay xung quanh, tạo ra tiếng vo ve ồn ào…

Dường như có một số thay đổi bất thường trong công viên này.

Mà gần đó, các nhân viên cảnh sát mặc sắc phục đậu xe ở xung quanh, mở cửa bước xuống.

Tại lối vào của công viên giải trí, một số tín đồ Vidar đóng cánh cửa sắt nặng, chuẩn bị khóa cửa.

Một cảnh sát bước đến gần, nhỏ giọng nói: “Xin chào, chúng tôi là cảnh sát ở Ba Lan. Sáng nay chúng tôi nhận được báo án. Có người nhìn thấy người của các bạn mang theo 3 xác chết rời đi. Có tiện nói chuyện với chúng tôi không?”

Những tà giáo đồ lạnh lùng nhìn anh, rồi trực tiếp khóa cửa lại.

“Câm miệng lại, đây không phải là chuyện nên hỏi.”

Người cảnh sát khó chịu: “Đây chỉ là quy trình làm việc bình thường.”

Đột ngột, Giáo chủ Aika chậm rãi bước đến.

“Đây là Ba Lan. Quy trình của cảnh sát không là gì với chúng tôi. Hãy rời đi. Nếu dám đến gần hơn, tất cả sẽ phải trả giá.”

Ả cảnh cáo, sau đó bảo những người khác rời đi.

Hiện tại trong khu vui chơi chỉ có mười mấy tà giáo đồ, trong đó có 3 Giáo chủ.

Hôm qua 3 người đã chết trong tay của Freddy.

Trước sự tồn tại khủng khiếp có thể giết chết người trong mộng, các phương pháp kháng cự của Vidar dường như trở nên vô dụng.

Thậm chí không ai biết 3 người này chết như thế nào.

Giáo chủ Aika và những người khác chỉ có thể nhờ Giáo phái Vidar giúp đỡ.

Đương nhiên Giáo phái Vidar không bỏ mặc chúng, nhưng mệnh lệnh phải ở lại công viên giải trí, không được đi đâu, cố gắng đưa Phố Elm trở lại hiện thực một lần nữa.

Chỉ khi Phố Elm trở lại hiện thực, chúng mới có thể lấy được cây đàn Piano đó.

Theo hiểu biết của Giáo phái Vidar, cây đàn Piano đó sở hữu những khả năng đặc biệt, khi bản nhạc do tác giả viết ra cây đàn Piano được chơi, sẽ có ảnh hưởng mạnh mẽ đến các ác linh.

Lấy ví dụ như một bài hát ru, nó có thể đưa ác linh vào giấc ngủ dài.

Nhưng bây giờ, cây đàn Piano đó đã mắc kẹt với Freddy, Giáo phái Vidar hiểu rằng nếu cây đàn bị lấy đi, Freddy sẽ không còn bị không chế, và trở thành truyền thuyết khủng bố của Phố Elm.

Khi đó bóng đen của thần chết sẽ trở lại Ba Lan.

Tất nhiên, Vidar không quan tâm đến những điều này. Họ không bao giờ coi những người bình thường là đồng loại của họ.

Giáo chủ Aika và những người khác đi dạo trong công viên giải trí và nhanh chóng đến khu đất hoang vào ban đêm.

Tại đây, 7 tín đồ Vidar mặc đồ đen quỳ trên mặt đất, đang thì thầm.

Một hình ngôi sao sáu cánh khổng lồ, được vẽ bằng máu trên mặt đất.

Ở mỗi góc, có một con bù nhìn.

Vào lúc này, 2 Giáo chủ kia ngẩng đầu lạnh lùng hỏi Giáo chủ Aika: "Người của chúng ta bao lâu nữa sẽ đến?"

"Họ sẽ đến Ba Lan vào tối nay."

Giám mục Aika bước đến cây đa chết héo, quỳ xuống và hôn lên thân cây.

Sau khi làm điều này, cô ả đột nhiên nói: "Freddy đã để mắt đến chúng ta, ta có linh cảm rằng nó sẽ sớm tấn công chúng ta."

Một Giáo chủ nói: "Ác mộng thật đáng sợ, nỗi sợ hãi khiến nó trở nên mạnh mẽ".

Giáo chủ còn lại ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt đầy sẹo: "Trước khi những người khác đến, tất cả chúng ta phải giám sát lẫn nhau. Chúng ta không được ngủ quên, nếu không, chúng ta sẽ chết hết."

Giáo chủ Aika khàn giọng nói: "Thế cũng vô ích. Khi chúng ta nhìn thấy nó, trong đầu chúng ta có những ký ức liên quan. Hạt giống sợ hãi đã được gieo, và sớm muộn gì cũng sẽ nảy mầm".

Đột ngột……

Ngay khi ả vừa dứt lời, một giọng cười nham nhở lại vang lên từ tận đáy lòng của họ.

Kèm theo đó là âm thanh chát chúa của những móng vuốt thép cọ xát vào tường…

Chương 334: Lẫn lộn hiện thực

Tầng 5 của khách sạn nơi Đỗ Duy và Tom ở chỉ dành riêng cho khách đến dùng bữa.

Tất cả bữa sáng đều được cung cấp miễn phí, nguyên liệu và hương vị rất ngon.

Vì thế, sau khi Đỗ Duy tắm rửa sạch sẽ, 2 người lên tầng 5, bắt đầu dùng bữa.

Tom ăn ngấu nghiến, nhưng Đỗ Duy không có cảm giác ngon miệng, vội vàng uống một ít canh, sau đó lấy smartphone và gửi một tin nhắn cho bạn gái Alexis.

Hai người đang yêu nhau.

Sẽ mất ít nhất một năm rưỡi mới đến giai đoạn chán ngán.

Bỗng…

Rét…

Chiếc nĩa thép với miếng thịt bò rơi xuống đĩa, tạo ra âm thanh giòn giã.

Tom đang cầm con dao trên tay trái, tay phải vẫn duy trì tư thế cầm, vẻ mặt trở nên cực kỳ quái lạ.

“Anh bạn, vừa rồi anh có nghe thấy gì không?”

Đỗ Duy đang gửi tin nhắn cho Alexis, nghe vậy liền đặt máy xuống, nhìn Tom khó hiểu: “Nghe gì?”

Tom nuốt khan, và chửi rủa: “F*ck! Tôi vừa nghe thấy một giọng nói, cứ như đột ngột vang lên trong đầu của tôi, chết tiệt,

thật đáng sợ.”

“Tôi nghĩ chắc tôi đã nghe nhầm.”

Đỗ Duy nhíu mày, vội vàng hỏi: “Anh nghe được cái gì?”

Tom hơi hoảng: “Tôi nghe thấy rồi, một giọng cười nham nhở, nói với tôi: Chào mừng đến với thế giới của Freddy. Cmn, chẳng lẽ tôi lại bị ác linh nhắm vào?”

Thành thật mà nói, bây giờ anh ta đang hoảng loạn.

Nhưng chắc vấn đề không lớn.

Rốt cuộc, anh ta đã bị “Ác linh ác mộng” ở New York theo dõi, nhưng cũng chẳng làm sao cả.

Nghe điều này, ánh mắt của Đỗ Duy dần trở nên lạnh lẽo, cả người trực tiếp tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt bỗng thay đổi.

Trong mắt hắn, khuôn mặt của Tom bỗng trở nên xám xịt, một thứ gì đó rất quỷ quái, quấn quanh hắn, mãi không chịu tan.

Ngay cả Quỷ Nhãn cũng không thể nhìn thấy thứ đó, chỉ có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Không thực nhưng có thật.

“Đừng lo lắng, hẳn là anh nghe nhầm.”

Trong lúc nói chuyện, Đỗ Duy đưa cho Tom một điếu thuốc, từ trong túi lấy ra chiếc zippo có thể đối phó với ác linh.

Nhìn thấy thái độ của Đỗ Duy, Tom không khỏi bị thuyết phục.

Anh ta nhận lấy điếu thuốc, thở phào nhẹ nhõm: “Làm tôi sợ chết khiếp, cứ tưởng mình quá mức xui xẻo. Chắc là do

hôm qua nhìn thấy thứ quỷ quái đó. Đéo… chờ khi trở về New York, nhất định phải đi chơi gái một lần.”

Đỗ Duy cười giả lả: “Chẳng phải anh đã thề cả đời này sẽ không bao giờ đến khu đèn đỏ nữa sao?”

Vừa nói, anh vừa dùng zippo thắp thuốc cho Tom.

Ngọn lửa đỏ tươi trực tiếp hiện ra.

Điều này có nghĩa là anh ta thực sự đang bị nhắm tới, và kẻ đó chính là Freddy…

Ngọn lửa bùng cháy bên cạnh Tom, nhưng điều khó hiểu là thứ đó không hề bị ảnh hưởng bởi zippo, vẫn quấn quanh Tom.

Tom ngậm thuốc rồi châm lửa, rít một ngụm rồi vẫy tay với Đỗ Duy: “Chúng ta có thể không đi, mà kêu mấy em tới nhà phục vụ. Dù sao tôi cũng được thăng chức, tăng lương.”

“Vậy thì chúc anh chơi vui vẻ.”

Đỗ Duy bất đắc dĩ gật đầu cười, thuận tiện cất zippo đi.

Hắn có rất ít bạn bè, chỉ có Tom cùng với Cha Tony; Harry, Slivika, Jon và những người khác chỉ có thể coi là có mối quan hệ tốt với hắn.

Mối quan hệ của Ryan với hắn thật khó xác định…

Vì vậy, ngoài Alexis, người mà Đỗ Duy quan tâm nhất chính là Tom và Cha Tony.

Nhưng bây giờ, Freddy đang để mắt đến Tom…

Điều này đã chạm đến điểm mấu chốt của Đỗ Duy.

Trong lòng càng bình tĩnh, biểu hiện lại càng bình thường, thậm chí hắn còn nói đùa với Tom: “Mà này, tôi vẫn luôn tò mò, tại sao anh có thể ở trong khu đèn đỏ chơi lâu như vậy, mà hôm sau vẫn mạnh mẽ như thường?”

Tom cười thô bỉ: “Đó là bởi vì tôi có kỹ năng đặc biệt, keke…”

Đỗ Duy cố ý hướng hắn: “Tôi rất muốn biết.”

Vừa nói, hắn vừa thầm nghĩ: Chờ sau khi Tom hoàn toàn thả long, có thể tiến hành ám thị tâm lý với anh ta, để anh ta rơi vào trạng thái mệt mỏi và nảy sinh nhu cầu ngủ.

Vì khả năng của Freddy là giết người trong giấc mơ, nên nó muốn làm gì đó với Tom, tự nhiên nó sẽ được thực hiện trong giấc mơ.

Nếu muốn giải quyết những vấn đề của Tom, phải bắt đầu từ giấc mơ.

Ngoài ra, Đỗ Duy đoán rằng cây đàn đã quấn lấy Freddy, nếu hắn chiếm được cây đàn và chơi Bài hát ru, Freddy cũng có thể xuất hiện.

Cây đàn piano kìm hãm Freddy, nhưng vì bài hát ru, tình trạng giữa hai người trở thành một sự tồn tại kỳ lạ.

Khá giống với khẩu súng kíp của Đỗ Duy.

Chỉ cần bắn, ác linh bị giam trong đó sẽ xuất hiện.

Hắn không muốn Freddie chết, ít nhất là không phải chết lúc này.

Piano và Freddy, hằn đều muốn!

Đang cùng trò chuyện với Tom, Đỗ Duy thầm nói: “Nhưng tại sao tao lại không nghe thấy giọng nói của mày? Là bởi vì thế giới của mày không chào đón tao sao?”

“Thật bất lịch sự…”

…

Nửa giờ sau.

Trên ghế sô pha trong khách sạn, Tom nằm xuống sô pha khi vừa bước vào cửa, giọng điệu có chút mệt mỏi: “Chết tiệt! Sao tự nhiên tôi lại buồn ngủ thế này? Hôm nay tôi đã ngủ 3 tiếng, đáng lẽ đã ngủ đủ…”

Đỗ Duy chậm rãi mở ba lô, nhẹ giọng nói: “Ăn cơm xong là dễ buồn ngủ nhất. Mọi người đều giống nhau, ngủ ngon nha.”

Tom cụp mi mắt xuống, bơ phờ nói: “OK, tôi ngủ một giấc, anh nhớ đánh thức tôi…”

Đỗ Duy lấy ra khẩu súng kíp nhét vào áo gió, bình tĩnh nói: “Tôi sẽ.”

Chẳng bao lâu sau… Tom đã chìm vào giấc ngủ, và ngáy…

Nó nhanh hơn một chút so với tưởng tượng của Đỗ Duy.

Hắn cầm chiếc ô đen bằng một tay, còn tay kia đeo mặt nạ lên mặt.

Vù……

Bỗng dưng có một cơn gió lạnh thổi vào phòng.

Ánh sáng trong căn phòng trở nên mờ đi.

Cái Bóng đã lâu không xuất hiện, dính chặt vào cơ thể của Đỗ Duy, khiến cả người hắn bị bóng tối bao phủ.

Kế đó, Đỗ Duy mở ô đen đứng trước ghế sô pha, nhìn Tom đang ngủ.

Cả người đã trực tiếp tiến vào ác linh hoá.

Hắn hiếm khi vận dụng ác linh hoá, vì điều đó sẽ khiến tốc độ mất đi nhân tính của hắn tăng nhanh gấp nhiều lần.

Chỉ cần dựa vào các vật phẩm trên người, cũng đủ để đối phó với hầu hết ác linh.

Nhưng để "bảo đảm không có sơ suất", Đỗ Duy đã chọn cách…

Ác linh hoá cộng thêm trạng thái Cái Bóng nhập xác, góc nhìn của hắn chính là góc nhìn của ác linh.

Trong mắt của Đỗ Duy, toàn bộ căn phòng trở nên tối đen như mực, giống như một cái lồng không thể xuyên thủng, không có cái gọi là lối ra.

Nhưng vào lúc này, biểu cảm trên mặt của Tom trong giấc ngủ bỗng trở nên đau đớn, lồng ngực ưỡn lên, cổ ngửa ra sau, xuất hiện dấu lằn trên cổ, như thể anh đang bị một sợi dây siết cổ.

Trong mắt của Đỗ Duy, một ý thức tà ác hiện trong cơ thể của Tom…

Hắn không chần chờ duỗi tay phải ra, rồi ấn xuống.

"Tao bắt được mày rồi…"

"Này… há há… tao cũng bắt được mày rồi keke…"

Đúng lúc này, một giọng nói gớm ghiếc, và ác độc vang lên trong đầu của Đỗ Duy.

Đó là Freddie…

Chương 335: Trong giấc mơ của Tom

Vù vù……

Một cơn gió thổi qua.

Ánh sáng mờ ảo, như thể cả thành phố chìm sâu trong sương khói.

Mặt đất đầy bụi mù. Khắp nơi đều là bầu không khí vắng lặng.

Xoạch…

Một người đàn ông cầm ô đen, mặc áo gió bước ra khỏi làn sương mù mờ ảo, khẽ nâng ô lên, toàn bộ khuôn mặt đều bị che bởi mặt nạ, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt đỏ ngầu, lạnh lùng và sâu thẳm.

…

Đỗ Duy giẫm lên cái lon và phát ra tiếng kẽo kẹt.

Hắn dời chân, và hơi cúi đầu.

Tôi thấy một lon đồ hộp đã bị đạp bẹp.

Nhìn những tòa nhà xung quanh, có thể mơ hồ thấy nơi đây dường như là Ba Lan.

Nhưng một số tòa nhà và đường phố lại khiến hắn thấy giống New York.

Điều quan trọng nhất là xung quanh có một quán cà phê, giống hệt quán gần cửa nhà hắn.

Hai thành phố hòa vào nhau một cách kỳ lạ.

Trước mặt của Đỗ Duy, tình cờ là khách sạn nơi hắn và Tom đang ở tại Ba Lan.

“Vậy mình đang ở trong giấc mơ của Tom, hay trong giấc mơ của chính mình? Hay đều không phải?”

Giọng của Đỗ Duy lạnh lùng, khó hiểu.

Vài phút trước, khi túm được thứ quỷ quái đang quấn lấy Tom, hắn đã nghe thấy giọng nói của Freddy.

Cả người bị kéo vào đây.

Khác với lần trước tiếp xúc với nữ tu, lần trước hắn mang theo rất nhiều đồ vào giấc ngủ, lần này cả người bị kéo vào.

Hiện thực và ảo cảnh trong mơ trộn lẫn vào nhau.

Ngay cả Đỗ Duy cũng không kịp phản ứng.

“Đây không phải là giấc mơ của mình…”

Nếu là giấc mơ của Đỗ Duy, thì trong giấc mơ này hẳn là có một nữ tu, nhưng hắn không cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Hắn nhìn cánh cửa khách sạn trước mặt, bình tĩnh bước qua.

Toàn bộ khách sạn bị bao phủ trong sương khói, không nhìn thấy cảnh tượng bên trong, nó sâu và yên tĩnh, tách biệt với thế giới.

…

Đến cửa khách sạn, vẫn không thấy cảnh bên trong.

Đỗ Duy móc khẩu súng kíp từ trong túi ra, đá một cước vào cửa kính.

Keng.

Cửa bị bật tung.

Trong tích tắc, ánh sáng đầy màu sắc chiếu vào Đỗ Duy.

Kèm theo đó là những bản nhạc cuồng nhiệt nhất thế giới.

Phía sau cánh cửa, không phải là cách bài trí của khách sạn trong trí nhớ của Đỗ Duy, mà là khung cảnh ở khu đèn đỏ của thành phố New York.

Đây là một sàn nhảy.

Bên trong có nhiều vũ công ăn mặc nóng bỏng, nhiều người đàn ông uống cạn ly, và cười dâm dục.

Ồn quá…

Điều này……

Đỗ Duy sững sờ, hắn đứng ở cửa, vào cũng không được, không vào cũng không được.

Toàn bộ khách sạn sử dụng cánh cửa làm ranh giới ngăn cách, tạo thành hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Bên ngoài khách sạn vắng tanh.

Bên trong khách sạn, yến tiệc linh đình vô cùng dâm tục.

Tương phản…

Dù hiện giờ Đỗ Duy chưa giải trừ ác linh hoá, cả người ở trong trạng thái lý trí, lạnh lùng, nhưng nhìn thấy cảnh tượng "quái dị" này, hắn vẫn thấy không quen nổi.

Đôi mắt của hắn nhìn vào trong khách sạn một lúc, những cô em nóng bỏng đang quằn nhảy với những người đàn ông say xin, không hề để ý đến hắn.

Những người đó dường như đang sống trong phim, hành động theo kịch bản.

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn bọn họ rồi lùi lại một bước.

Cửa tự động đóng lại.

Khung cảnh bên ngoài vẫn hoang tàn, chết chóc, đâu đâu cũng thấy một không khí u ám và khủng khiếp.

Điều này là bình thường…

Hắn lại im lặng mở cửa.

Lần này, hắn hoàn toàn bước vào.

Ánh đèn nê ông chiếu vào người Đỗ Duy, chóp mũi có thể ngửi thấy mùi rượu và hơi thở dục tình.

Toàn bộ nội thất của khách sạn đã to hơn hẳn trong trí nhớ, đã bằng kích thước của một sân bóng đá.

Ngẩng đầu lên xem.

Nội thất của tòa nhà khách sạn mười tầng thực sự là hình tròn, với một cầu thang xoắn ốc khổng lồ kéo dài lên trên, cạnh mỗi bậc thang đều có một cánh cửa.

Có ít nhất hàng nghìn cánh cửa.

Thấy vậy, hắn cau mày: “Mày ở đây sao? Freddy?”

Vào lúc này…

Một giọng nói nấc nghẹn đột nhiên vang lên giữa đám đông: “Ôi! Người anh em tốt, sao anh cũng ở đây?”

Đó là của Tom.

Đỗ Duy quay đầu lại và nhìn Tom, người đặt tay lên vai của 2 người phụ nữ và vòng tay ôm họ.

Hai người phụ nữ mặc trang phục Vidar, rõ ràng là tà giáo đồ.

Nhưng……

Bộ quần áo ôm sát cơ thể, vẽ nên những đường cong nóng bỏng, căng tròn…

“Mày thực sự làm tao ngạc nhiên…”

Hắn lạnh lùng nói, trong trạng thái Quỷ Nhãn, liếc nhìn 2 tà giáo đồ.

Không phải là ác linh…

Đây hẳn là giấc mơ của Tom, nhưng dường như nó chỉ giới hạn ở khách sạn.

Cảnh tượng bên ngoài khách sạn hoàn toàn khác với ở bên trong, nguy hiểm ở khắp mọi nơi.

Khi Tom nghe thấy điều này, anh ta nở một nụ cười bỉ ổi, đắc ý nói: "Người anh em tốt của tôi, khi tôi mới đến đây, tôi cũng bị sốc như anh vậy. Khu đèn đỏ ở Ba Lan pjee hơn nhiều so với ở New York. Nó chính là thiên đường trên trái đất."

Hắn bình tĩnh nói: "Có vẻ như giờ anh đã an toàn. "

Ý hắn là Tom không nhận ra rằng anh ta đang mơ.

Tom sững người một lúc và nói: "An toàn gì chứ?"

Một giây tiếp theo, anh ta đột nhiên vỗ đầu: "Ồ, đừng lo lắng, tôi đã làm rất tốt biện pháp an ninh, sẽ không có chuyện gì."

Vừa nói, Tom vừa gỡ tay khỏi 2 cô em tà giáo đồ, bước tới chỗ Đỗ Duy, cười nói: "Người anh em tốt, thường ngày tôi gọi anh đến khu đèn đỏ, song anh không bao giờ đi. Tôi cứ tưởng anh thực sự là một thanh niên cứng, nhưng không ngờ anh lại thích đến trong âm thầm."

"Đàn ông mà…"

"Đừng lo lắng, hôm nay anh đã ở đây, tôi nhất định sẽ khiến cậu chơi thật đã."

Nói đến đây, Tom đặt tay lên vai của Đỗ Duy, vẫy vẫy 2 cô em tà giáo đồ: "2 người tới đây, đây là người anh em tốt nhất

của tôi, Đỗ Duy, 2 người phục vụ anh ấy cho thật tốt! Nghe rõ chưa.”

Không có ai trả lời.

Nhưng Tom không cảm thấy có gì bất thường, hắn lấy trong túi ra một hộp BCS, rồi thô bỉ chỉ vào một căn phòng ở sâu bên trong khách sạn.

“Nơi này thật hoàn hảo. Bên dưới là khu đèn đỏ, bên trên là khách sạn. Có thể mở phòng bất cứ lúc nào.”

“Hôm nay, anh muốn chơi kiểu gì thì cứ chơi thế ấy!”

Tom rất sung, thậm chí anh ta còn lao lên sàn nhảy và hét lên: “Toàn bộ chi tiêu của mọi người hôm nay là do Tom này trả, chơi cho thật đã nào!”

Vẫn không có ai trả lời anh, mọi người vẫn uống rượu và nhảy múa.

Nhưng Tom lại không cho rằng có gì kỳ lạ, đây là giấc mơ của anh, cho dù có chuyện gì xảy ra anh cũng nghĩ đó là sự thật.

Dù người anh em thân thiết nhất của anh ta đang cầm ô đen, mang theo súng kíp và đeo mặt, anh ta cũng không thấy gì lạ.

Người đang nằm mơ rất khó nhận ra mình đang mơ, trừ khi sắp tỉnh dậy.

Tuy nhiên……

Ngay giây tiếp theo, Tom cau mày, anh ta nhận ra Đỗ Duy không có chút phản ứng, vẫn cầm ô, đứng yên tại chỗ.

Tom hít một hơi: “Suýt chút nữa quên mất, anh là người phương Đông.”

Nói xong quay đầu kêu to: “Thập đại mỹ nhân phương đông ra đây coi! Để cho người anh em tốt của tôi vài em!”

Chương 336: Đều là mê hoặc

“Tom, mặc dù tôi có thể hiểu tại sao giấc mơ của anh lại quái dị như vậy, nhưng tôi phải ngắt lời anh, tôi phải đánh thức anh khỏi giấc mơ của mình.”

“Hả? Ý của anh là, hiện giờ tôi đang ở trong mơ?”

“Đúng……”

“Không thể nào, nếu đây là một giấc mơ, tại sao tôi có thể nói chuyện với anh, vả lại mọi thứ ở đây đều rất thật.”

“Đó là bởi vì giấc mơ của anh bị trộn lẫn với thứ khác.”

“Thứ khác là cái gì?”

“Freddy…”

“Thiệt hay giả, tại sao tôi lại thấy khó tin vậy nè?”

“Tôi sẽ khiến anh tin tưởng!”

“F*ck! Sao lại chĩa súng vào tôi, tôi tin là được chứ gì!”

……

Trong khách sạn trộn lẫn với khu đèn đỏ. Bỗng trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Ánh đèn nê-ông ngừng chớp, tiếng nhạc điên cuồng cũng yên tĩnh lại. Dù là các cô em bốc lửa quằn quại trên sàn nhảy hay gã đàn ông say xỉn, cứ như thể bị nhấn nút Stop.

Đỗ Duy cầm một chiếc khẩu súng kíp chĩa vào đầu Tom, hơi thở càng lúc càng âm u, lạnh lẽo.

“Tao đếm đến 3, nếu mày không chịu ra, mày sẽ lập tức nổ súng…”

Sắc mặt của Tom tái nhợt, theo bản năng giơ hai tay lên: "Anh hai, cho dù… cho dù anh không thể xử lý nhiều phụ nữ như vậy, anh cũng không cần làm vậy? Anh cứ chọn một em là được!"

"Mau để súng qua chỗ khác, được không? Tôi sợ!"

Lúc này, trong mắt của Tom, Đỗ Duy giống như một kẻ giết người tàn nhẫn, có cảm giác sẽ nổ súng bất cứ lúc nào.

Nhưng Đỗ Duy coi như không nghe thấy gì, lạnh lùng nói: "3…"

Tom nhanh chóng lùi lại: "Tôi tin rồi, tôi thật sự tin, đây là giấc mơ của tôi…"

Đỗ Duy lại đếm: "2…"

Tom quay đầu lại và chạy: "F*ck! Anh là đồ điên, điên…"

Đỗ Duy cầm ô đen, đeo khẩu trang, tay cầm một khẩu súng kíp, vô cùng lạnh lùng.

"1……"

Sau khi số cuối cùng thoát ra khỏi miệng của Đỗ Duy, hắn chĩa súng vào lưng Tom, và bắn anh ta không chút do dự.

Phằng…

Có rất ít khói bay ra…

Tom ngã xuống đất…

Sau đó, chuyện quỷ dị đã xảy ra, Freddy hiện lên từ trong cơ thể của Tom.

Cảnh vật xung quanh bắt đầu mờ ảo…

"Hey… mày thật nhẫn tâm, mày có biết đã giết bạn của mình hay không hả?"

Freddy đội một chiếc mũ phớt, và mặc một chiếc áo len bó sát sọc xanh đỏ cũ nát, vươn cánh tay phải làm bằng thép ra, chạm vào mặt mình.

Nó nói: “Hóa trang của tao ngay cả thằng chết tiệt đó cũng không phát hiển nổi, sao mày có thể tìm ra được?”

Khẩu súng kíp của Đỗ Duy chỉ có thể bắn từng phát một, sau đó cần phải nạp đạn.

Hắn nhanh gọn cất khẩu súng kíp, giọng điệu hơi đổi, khá hứng thú nói chuyện với Freddy: “Mày hỏi tao 2 vấn đề. Câu đầu tiên là trong mơ, tao không phải là mày. Không có khả năng giết người trong giấc mơ, cho nên dù tao nổ súng, Tom vẫn không chết. Cho nên cái này cùng lắm chỉ là ác mộng đối với anh ta.”

“Anh ta sẽ tỉnh lại từ trong mộng, nếu tiếp tục ở lại đây, khả năng tử vong rất lớn…”

“Về phần tại sao tao có thể tìm được mày, thật ra rất đơn giản…”

“Giấc mơ được kiểm soát bởi nhận thức của con người. Nhận thức của Tom chỉ giới hạn ở khách sạn kỳ lạ này. Người trong khách sạn đều cư xử rất giả tạo…”

“Chỉ có tôi và Tom là chân thật.”

“Mày không thể ám tao, vậy chỉ có thể ám Tom.”

Trong lúc nói chuyện, Đỗ Duy đột nhiên nở nụ cười, đó dĩ nhiên là nói dối.

Hắn đã xác định vị trí của Freddy ngay từ đầu, nếu không sẽ không thể đi về phía khách sạn.

Nhưng đương nhiên không thể nói điều này cho Freddy biết, hắn chỉ giả bộ nghi hoặc hỏi: “Mày có thể nói chuyện với

tao, hiển nhiên mày có trí tuệ. Toa rất tò mò, mày rốt cuộc là thứ gì? Ác linh hay là người?”

Freddy quái dị nhìn Đỗ Duy, ngay sau đó xuất hiện ở trước mặt hắn.

Dưới chiếc ô đen…

Một cái đầu người lặng lẽ xuất hiện, đầy máu tanh, một đôi mắt chỉ có lòng trắng đang trào lên đầy ác ý.

Freddy dừng lại, nó cười nói: “Đều không phải, sau khi tao bị lũ người đó thiêu chết, thằng chết tiệt kia cố gắng hồi sinh tao, không ngờ sau khi hồi sinh, tao biến thành thây ma có ý thức.”

“Thằng chết tiệt đó nói với tao sẽ tìm cách hồi sinh tao hoàn toàn, nhưng tao không muốn trở thành sinh mệnh hèn mọn như con người. Tao đã giết mẹ của mình, rồi đốt xác của chính tao dưới gốc cây đa trên Phố Elm.”

“Sau đó tao đã được giải phóng.”

“Tao có thể xuất hiện trong giấc mơ của bất kỳ ai.”

“Tao có thể làm mọi thứ.”

“Và bây giờ, có người sợ tao, vì vậy tao đã quay trở lại thế giới, và tao sẽ giết chết lũ ngu ngốc chúng mày.”

Đỗ Duy éo care: “Mày có thể cho tao biết ai đã hồi sinh mày không?”

Freddy cười hô hố và nói: “Freddy không phải là giáo viên của mày, không thể nói cho mày biết mọi thứ.”

Đỗ Duy cười khẩy: “Mày ghét bỏ kẻ kia, mày còn nhắc tới mẹ của mày…”

Freddy cười gằn, hỏi: “Vậy thì đã sao?”

Đỗ Duy chậm rãi nói: “Cho nên tao nghĩ người đó là Ryan Hamel, hắn và mẹ của mày yêu nhau, hắn chính là một Người Đuổi Quỷ mạnh mẽ.”

“Để tao đoán, sau khi mày chết, mẹ của mày rất đau buồn. Kẻ đó vì không muốn người yêu đau khổ, nên đã hồi sinh mày.”

“Nhưng hồi sinh một người là chuyện không thể, kẻ đó nhất định đã thất bại, nên mới tạo thứ quỷ quái là mày.”

Đỗ Duy nói đến đầy thì dừng lại, gương mặt bỗng trở nên xấu đi: “Không… mày không phải là Freddy, mày là một cơn ác mộng… những người trên Phố Elm sợ mày, sợ mày… “

“Mày đã trở thành huyền thoại kinh khủng của Phố Elm…”

Freddy đưa mặt xuống phía dưới ô, bàn tay phải với những móng vuốt sắc nhọn vươn ra, móc vào góc quần áo của Đỗ Duy: “Mày nói đúng. Sợ hãi và ác mộng là ngọn nguồn sức mạnh của tao, hiện giờ tao cảm thấy mày sợ tao.”

“Giết mày sẽ có lợi hơn hẳn giết người khác.”

Xoẹt…

Áo gió bị xé rách một đường.

Đỗ Duy cúi đầu nhìn nó: “Càng sợ hãi mày, mày sẽ càng trở nên mạnh mẽ. Chuyện này rất giống với một số ác linh trước đây tao gặp phải, mày có biết tại sao có thể chạm vào quần áo của tao không?”

Răng rắc…

Cổ của Freddy trực tiếp gập về phía bên phải, tựa vào trên vai của nó, dùng tư thế vô cùng khủng khiếp nhìn vào Đỗ Duy.

Nó hỏi: “Tại sao?”

Đỗ Duy trả lời: “Bởi vì tao phối hợp với mày, nhưng giờ tao nghĩ không cần làm vậy nữa.”

Trong câu này, giọng điệu lạnh lùng không có một chút cảm xúc.

Freddy khựng lại.

Nó định rút lui ngay lập tức, nhưng phát hiện khi ở dưới ô không thể di chuyển…

Càng sợ hãi nó sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Điều này rất giống với Pennywise.

Nhưng nó có liên quan đến những giấc mơ.

Trong giấc mơ, mọi cảm xúc sẽ được khuếch đại.

Nhưng Đỗ Duy luôn ở trong trạng thái ác linh hoá, nỗi sợ hãi tiềm thức không tồn tại…

“Có thích lửa không?”

Đỗ Duy lấy trong túi ra chiếc zippo, sau khi bật quẹt, hắn hướng thẳng về phía Freddy.

“Đừng……”

Freddy vùng vẫy điên cuồng, có lẽ những nỗ lực của nó đã có hiệu quả. Nó đã thoát khỏi gông cùm của chiếc ô đen và biến mất trong nháy mắt.

Mọi cảnh vật xung quanh cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Giấc mơ này… sắp kết thúc.

Đỗ Duy không hề ngạc nhiên, cầm ô đen xoay người đi về phía cửa khách sạn.

Dọc theo đường đi, toàn bộ khách sạn mất màu và biến thành đen trắng.

Những con người và kiến trúc như thể chúng đã bị loại bỏ khỏi bản chất của chúng, trở thành những đường nét hai chiều.

Khi Đỗ Duy bước ra khỏi khách sạn.

Mọi thứ phía sau đều bị bao trùm trong màn sương mù, biến mất sạch…

Đỗ Duy cúi đầu liếc nhìn tay phải của mình, trên mu bàn tay có hoa văn kim đồng hồ.

Khi hắn dùng tay phải để nắm lấy thứ đang quấn vào người Tom, Freddy cũng nắm lấy tay phải của hắn.

Năng lực đánh dấu là 1 BUG…

Chỉ cần Đỗ Duy chạm vào hắn là có thể đánh dấu đối phương.

Tương đương với việc thiết lập một kết nối không bình đẳng.

Cuộc nói chuyện ở đầu, là để dẫn dụ và phân tích, tạo bước đệm cho việc này.

“Có vẻ như điều ước của mình sẽ thành hiện thực…”

Đỗ Duy nói nhỏ một tiếng, sau đó tìm phương hướng, không chút do dự bước vào trong sương mù.

Hắn biết……

Phía trước sẽ là Phố Elm…

Chương 337: Không có nơi nào để lẩn trốn

Giấc mơ là gì?

Trí nhớ, nhận thức, tưởng tượng trong tiềm thức.

Như vậy ác mộng là những thứ mà một người căm ghét, và sợ hãi phải đối mặt nhất trong tiềm thức.

Đỗ Duy là con người, nên cũng có những thứ mà hắn ghét. Nhưng sợ hãi lại không tồn tại.

Hắn luôn bình tĩnh và lý trí, chỉ sử dụng nỗi sợ hãi như một công cụ.

Sau khi bước vào giấc mơ của Tom, hắn luôn bình thản, để mọi thứ diễn ra như hắn mong muốn.

Freddy không thông minh như hắn đã nghĩ.

Cũng không biết hắn nhiều như vậy.

Bởi vậy, ngay từ đầu Freddy không có chút nào uy hiếp hắn. Năng lực giết người trong mơ tuy nghe có vẻ rất lợi hại. Nhưng tiền đề là có thể thực hiện được hay không.

“Tao sẽ là cơn ác mộng của mày.”

“Dù mày là ác mộng hay thứ gì khác, đều không thể thoát khỏi tay tao.”

Qua làn sương mù mờ ảo, Đỗ Duy đến trước một gốc đa rất lớn.

Lá xanh tươi, thân cây thẳng tắp, nhiều cành rũ xuống đất.

Trên thân cây đa còn có một tấm biển mới toanh được đóng đinh trên đó, có ghi – Phố Elm.

Đỗ Duy cầm ô đen lặng lẽ đứng dưới tàng cây nhìn về phía trước.

Có rất nhiều tòa nhà ở hai bên đường phố, bao gồm nhà ở, cửa hàng và một số cửa hàng bảo trì.

Có rất nhiều người đi bộ, người đến người đi, rất náo nhiệt.

Thậm chí có người say rượu đến phát điên, tiểu tiện, đại tiện khắp nơi.

Lạc hậu nhưng chân thật.

"Đây là Phố Elm 20 năm trước?"

Đỗ Duy tự hỏi, sau đó lại tự đáp: "Không phải, đây là mộng cảnh."

Nói xong, hắn bình tĩnh trở lại: "Tao biết, mày đang trốn ở bên trong, mày đang sợ tao đúng không?"

"Mày không thể hiểu tại sao tao có thể tìm ra mày."

"Cũng như tao không thể hiểu tại sao mọi người lại sợ mày."

"Nhìn thì rất khủng khiếp, nhưng lại có một điểm yếu chết người."

"Mọi người luôn sợ hãi về sự tồn tại của ảo cảnh, bởi vì họ không thể thuyết phục bản thân đối mặt với nó."

Lời vừa nói ra, không được đáp lại.

Cả Phố Elm đều thực sự phẫn nộ, thậm chí có người còn bước tới nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ, sau khi nghe những gì Đỗ Duy nói.

Cứ như nói rằng, kẻ này là thằng ngốc sao.

Nhưng Đỗ Duy không quan tâm, hắn cất súng kíp, rút khẩu súng lục đã lâu không dùng đến.

Mở chốt ao toàn.

Đỗ Duy bước vào Phố Elm, chĩa súng vào một người đi bộ, lập tức bóp cò.

Phằng……

Người đàn ông hét lên và trực tiếp ngã xuống vũng máu, miệng rên rỉ đau đớn.

Chóp mũi thậm chí có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Điều này không có thật.

Trong một khoảng thời gian, với cảnh quay này, cả con Phố Elm chìm trong hỗn loạn, những người sống trên con phố này gào thét chạy trốn.

Tiếng chửi rủa và kêu cứu không dứt.

Có người còn trực tiếp chạy vào cửa hàng gần nhất, đóng cửa lại, nhìn Đỗ Duy qua khe hở trên cửa sổ, che miệng lại.

Trong mắt những người này, lúc này Đỗ Duy là một tên sát nhân biến thái.

Mang ô đen, đeo mặt nạ, và cầm súng lục để thực hiện hành vi vô nhân đạo.

Tàn nhẫn giẫm đạp sinh mệnh, đơn giản là hành động của ma quỷ.

Đỗ Duy vừa đi, vừa thoải mái xả súng.

Mặc dù khả năng thiện xạ của hắn không chính xác lắm, nhưng cũng đủ tạo thành hỗn loạn.

Thỉnh thoảng có người ngã vào trong vũng máu.

Nếu đây là sự thật, hành động của Đỗ Duy sẽ khiến người khác căm hận, nhất định sẽ bị đưa vào nhà tù nguy hiểm nhất, và để hắn chết trong đó.

Nhưng đây là một giấc mơ…

Hắn tháo băng đạn, lấy băng đạn mới trong ba lô ra, rồi từ từ lắp vào.

Trong quá trình này, một số người cũng bắt đầu phản kháng, họ chạy ra khỏi chỗ ẩn nấp và dùng súng bắn vào Đỗ Duy.

Nhưng Đỗ Duy không trốn, cứ thế bước tới.

Phằng……

Một viên đạn xuyên qua ngực hắn.

Nhưng ngoài ra, không có gì xảy ra.

Không chảy máu, không có vết thương…

Kẻ vừa bắn run rẩy, và hét lên, buông súng xuống, cố gắng trốn chạy, nhưng vô tình vấp ngã: "Ác ma… mày là ác ma…"

Đỗ Duy đi tới trước mặt kẻ kia, ánh mắt bình tĩnh, trừng mắt nhìn hắn: "Đối với ác linh, càng sợ hãi sẽ khiến nó càng thêm khủng khiếp, nếu không sợ thì sẽ ngược lại hoàn toàn."

"Tao đã nghĩ rằng mày có thể kiểm soát những cơn ác mộng, giống như Pennywise, tạo ra một ảo tượng khiến tao sợ hãi."

"Nhưng mày chỉ có thể giết người trong giấc mơ."

"Sau khi lẻn vào giấc mơ của người khác, mày có thể bắt đầu giết người, nhưng bản thân của nỗi sợ chính là mày."

"Cho nên điều kiện tiên quyết là đối phương phải biết tin tức của mày, đối phương càng sợ hãi mày, mày càng có thể lợi dụng giấc mộng của đối phương, mặc sức hiếp gái giết trai."

“Mày có thấy tao phân tích rất chuẩn không?”

Đỗ Duy chĩa súng vào đầu của người kia, nói nhỏ: “Nhìn xem, mày sợ tao hơn…”

Người đó thực sự sợ hãi đến cực điểm, cả người run lên như cầy sấy, không dám chạy trốn.

“Xin hãy để tôi đi, thưa ngài…”

Trước cái chết, người này cầu xin tha thứ.

Nhưng Đỗ Duy không chút cảm xúc, lập tức bóp cò.

Phằng…

Viên đạn trực tiếp nổ tung đầu của đối phương, máu bắn tung tóe trên mặt nạ màu trắng, khiến nó càng thêm máu me, gớm ghiếc.

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Trong tâm lý học, những giấc mơ luôn không thể đoán trước được. Tao không biết nhiều về khía cạnh này, nhưng tao có thể chắc chắn một điều. Phố Elm đã biến mất trong một trận hỏa hoạn cách đây 20 năm.”

“Nhưng những gì tao thấy là Phố Elm còn nguyên vẹn, vì vậy nó trái ngược với hiểu biết của tao.”

“Tao bắn tổng cộng 12 phát đạn, 1 phát bắn hụt, 11 phát đạn giết chết 6 người, 4 người còn lại bị thương nặng.”

“Còn gì khác nữa?”

“Không có chuyện gì khác nữa.”

Nói đến đây, Đỗ Duy sờ vết máu trên mặt nạ, cảm giác ẩm ướt truyền đến từ đầu ngón tay, vẫn còn chút ấm áp.

“Có vẻ là thật, nhưng thực tế lại là hư ảo.”

“Logic ở đây không thể tự thành hệ thống. Không thể không nói, mày khiến tao thất vọng.”

Sau khi nói xong, cả Phố Elm bắt đầu mờ ảo, vết máu biến mất, sương mù mịt mờ.

Mây đen bay tới, che lấp ánh trăng, phơi bày bản chất của nơi này.

Nhìn khắp xung quanh, tất cả các tòa nhà và mặt đất chỉ còn lại dấu vết của lửa.

Những người bị bắn vừa rồi đều đã biến mất.

Đỗ Duy không ngạc nhiên, hắn quay đầu nhìn về phía sau.

Trong sương mù phía sau, bóng dáng một người đàn ông đội mũ phớt, tay phải mang găng sắt với những ngón tay bén nhọn.

Ngay sau đó, Freddy với khuôn mặt bị lửa thiếu, đi xuyên qua sương mù thiêu đốt, cau có hỏi: "Tại sao?"

Đỗ Duy nói thẳng: "Mày muốn hỏi tao tại sao nghĩ đây không phải là Phố Elm thật sự. Thật ra rất đơn giản. Tuy rằng tao không biết vì sao mày vẫn giữ lại ý thức ban đầu, nhưng điều này không có nghĩa mày khôn hơn tao."

"Các thủ đoạn của mày đều vô dụng với tao, nên mày nhất định sẽ giở vài trò bẩn. Ví dụ, để tao lọt vào giấc mơ về Phố Elm, sau đó sẽ gài bẫy để để tìm cách giết tao."

"Trên thế giới này không ai hiểu rõ Phố Elm hơn mày."

"Đứng ở góc độ của mày, nghĩ xem mày dùng cách gì đối phó với tao. Tao đã tính hết mọi khả năng. Đáng tiếc, những cách này đều vô dụng."

Freddy điên cuồng gầm gừ: "Trên đời này làm sao lại có người như mày… Không, mày hoàn toàn không phải người, mày là ác ma."

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Chỉ với mày thôi, mày muốn tiếp tục chạy sao?”

Freddy cười gằn: “Đây là một ý kiến hay, Chúa Quỷ.”

Nó quay đầu chạy.

Đỗ Duy bình tĩnh vị trí mà nó biến mất, không có ý định đuổi theo.

Thời gian đang trôi rất chậm.

Một lúc sau, trong sương mù phía sau Đỗ Duy, một bóng người từ từ hiện ra, nó vươn móng vuốt sắc bén, từ từ chộp lấy ô đen.

Chương 338: Bậc thầy của chơi bẩn

Phằng…

Nòng của khẩu súng kíp bốc khói, một ác linh mặc đồng phục linh mục không đầu xuất hiện sau lưng Đỗ Duy.

Viên đạn không trúng Freddy.

Chính xác mà nói, Đỗ Duy hoàn toàn không bắn vào nó, mà bắn vào không khí.

Nhưng ngay cả như vậy, Freddy cũng sợ hãi lập tức trốn vào trong sương mù.

Đỗ Duy nhìn cảnh này, không khỏi nói: “Nhìn xem, tuy rằng mày lựa chọn chạy trốn, nhưng khi tao không truy đuổi, mày lại quay lại tấn công tao.”

“Điều này là do vị trí hiện giờ của tao là Phố Elm.”

Trong sương mù, một giọng nói lạnh lùng và hung dữ vang lên: “Mày chết chắc rồi, tao nhất định sẽ giết mày…”

Đỗ Duy đột nhiên nở nụ cười: “Mày đang uy hiếp tao, chỉ là chứng minh mày đang chột dạ.”

Tiếng cười của hắn khiến Freddy, kẻ đang trốn trong bóng tối, run rẩy.

“Rốt cuộc mày muốn làm gì?”

“Tao muốn chuyển nhà cho mày…”

Đỗ Duy nói xong, liền không để ý Freddy nữa, hắn đi về phía những tòa nhà còn sót lại xung quanh.

Thực ra, lúc trước hắn không chắc chắn có Phố Elm hay không.

Rất có thể, là một giấc mơ khác.

Nhưng biểu hiện của Freddy đã khẳng định suy nghĩ của Đỗ Duy.

Chỉ cần có thể giao tiếp, vậy có thể thông qua lời nói khiến đối phương tiết lộ thông tin hắn muốn. Dù đúng hay sai đều không quan trọng, vì cả hai đều tiết lộ bản chất của vấn đề.

Những thứ có thể giao tiếp đơn giản hơn nhiều so với ác linh.

Giống như khi Đỗ Duy đối phó với Hunter, đối phó với ác linh rất khó, nhưng đối phó với con người lại khá đơn giản.

Theo hắn, Freddy chỉ là một "người" với những năng lực đáng sợ, hoặc một Hunter đặc biệt.

Vào lúc này, Freddy vô cùng sợ hãi, Đỗ Duy càng đi sâu vào trong đống đổ nát, biểu cảm của nó càng trở nên cuồng bạo.

Hết lần này tới lần khác, nó tấn công Đỗ Duy giữa màn sương mù.

Nhưng đối với Đỗ Duy, chuyện này càng khẳng định suy đoán của hắn là đúng.

Nếu không có sợ hãi bồi bổ, mối đe dọa mà Freddy có thể gây ra cho Đỗ Duy, nhỏ đến đáng thương.

Thứ quỷ quái trong giấc mơ này đối với người khác rất khủng khiếp. Nhưng đối với Đỗ Duy, nó hoàn toàn vô hại.

Hắn là kẻ thù tự nhiên của thứ này. Thứ duy nhất có thể phá vỡ quy luật này là Mary Shaw, thứ gần như đã biến thành ma linh.

Nhưng nó đã bị ác linh Đỗ Duy dùng dao sắc cắt thành nhiều mảnh.

……

Vù…

Một cơn gió thổi bay bụi trên mặt đất.

Đỗ Duy ho khan một tiếng, chú tâm quan sát.

Đây là phần sâu nhất của Phố Elm, một quảng trường ngoài trời, đối diện là một khu nhà ổ chuột.

Chỉ cách nhau một bức tường nhưng lại khác hẳn, phân chia ranh giới giàu nghèo.

Ở ngay giữa quảng trường, đặt một cây đàn Piano mới tinh.

Năm tháng và hoả hoạn không ảnh hưởng gì đến nó.

“Ryan Hamel đã chơi nhạc ở đây sao?”

“Ở khu nhà ổ chuột đối diện, là nơi Freddy và mẹ đã sống?”

Đỗ Duy nói xong bèn bước đến bên cây đàn.

Kéo ghế, ngồi xuống.

Trong quá trình này, Freddy dường như biến mất, cực kỳ yên tĩnh, không thấy xuất hiện.

“Bắt đầu nào……”

Đỗ Duy đặt tay lên phím đàn piano, đàn một giai điệu du dương.

Nhưng hắn sẽ không chơi bài hát ru, mà là đánh dấu cây đàn Piano.

Điều làm hắn ngạc nhiên là…

Đánh dấu không thành công.

“Kỳ lạ…”

Đỗ Duy cau mày, khả năng đánh dấu rất BUG, cho đến nay, thứ duy nhất không bị ảnh hưởng bởi năng lực này là đồng hồ cổ, ngoài ra ngay cả xe buýt cũng không tránh được.

Nhưng cây đàn Piano này…

Đột ngột……

Đỗ Duy hét lên đau đớn, thân thể không tự chủ được nghiêng về phía trước, hai tay đè lên phím đàn, tạo ra âm điệu cực kỳ chói tai.

Nhưng giờ hắn không thể để ý những điều này nữa.

Bởi vì lúc này, bên tai truyền đến một rít ong ong chói tai, tần suất tim đập gia tăng điên cuồng, huyết áp cũng tăng lên.

Đau quá…

Đầu hắn đau nhức khôn tả.

Cảm giác buồn nôn cực mạnh.

Đây là phản ứng sinh lý mang tính bản năng, không thể kìm nén bằng ý chí.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Đỗ Duy nghiến răng nghiến lợi nói, rồi ôm đầu kêu rên.

Hắn chịu đựng cơn đau, hoa văn kim đồng hồ trên bàn tay phải ác linh hoá của hắn cũng trở nên nóng rực, gây đau nhức.

Rầm……

Đỗ Duy trực tiếp ngã từ trên ghế xuống đất, ôm đầu, nghiến răng cố đứng lên.

Chiếc ô đen rơi sang một bên.

Mặt nạ cũng rơi khỏi mặt…

Có thể thấy gương mặt của hắn bỗng trở nên trắng bệch, biểu cảm dữ tợn, dù đang ác linh hoá, nhưng sự đau đớn vô cớ này vẫn khiến hắn muốn phát điên.

Toàn bộ xương cốt, dường như bị đập gày từng cái một.

Theo như quá khứ, khi điều này xảy ra, sẽ nhìn thấy cảnh tượng tử vong trong tương lai.

Nhưng lần này, không có gì cả.

Chỉ có nỗi đau không thể chịu đựng được.

Đỗ Duy nắm chặt tay đập mạnh xuống đất, hết lần này đến lần khác, cơ thể hắn đã máu me đầm đìa.

Trong sương mù…

Freddy lặng lẽ xuất hiện, nó lặng lẽ bước đến bên Đỗ Duy.

Chiếc ô đen tự động mở ra, cái đầu thối rữa kia lại đang nhìn chằm chằm Đỗ Duy…

2 cái lỗ rỗng vị trí đôi mắt trên mặt nạ, lại chớp lên ánh sáng đỏ.

Cái Bóng thoát ra khỏi mặt nạ, cầm theo con dao sắc bén, nó không chút do dự đi về phía Đỗ Duy.

Nó nhanh hơn bất kỳ ai…

Thủ đoạn mà Đỗ Duy luôn dựa vào để sinh tồn, nhưng khi gặp vấn đề, tất cả đều muốn giết hắn.

Ác linh không có thứ gọi là lương tâm.

“Rốt cuộc mày muốn làm gì!”

Đỗ Duy uể oải nói, tay trái chống trên mặt đất, tay phải dính đầy máu cố sức cho vào trong túi.

Hắn đang nói đến đồng hồ cổ.

Đỗ Duy chưa bao giờ mất cảnh giác với đồng hồ cổ, hắn biết sự bí ẩn và đáng sợ của thứ này, chỉ cần nó bùng nổ ra, rất có thể sẽ lấy mạng mình.

Nhưng không ngờ là nó sẽ chọn thời điểm này.

Hừ…

Đỗ Duy đột ngột ngẩng đầu lên, con dao sắc bén dừng ngay trước trán, chỉ cần tiến thêm 1 cm nữa là có thể đâm xuyên đầu hắn.

“Tao đã đưa cho mày con dao sắc nhọn này. Mày muốn dùng nó để giết tao?”

“Đừng quên, mày là ác linh mặt nạ do tao tự tay chế tạo. Mày không thể giết tao.”

Giọng nói đầy áp lực, trầm thấp…

Cái Bóng do dự, dừng lại trước Đỗ Duy.

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, dùng tay phải móc lá bài Joker ra, máu đã thấm ướt khắp bề mặt lá bài.

Sau đó, hắn đứng dậy chế nhạo Freddy và ô đen: “Đến… tao cho bọn mày cơ hội giết tao.”

Tuy rằng cơn đau không biến mất mà còn mãnh liệt hơn, nhưng hắn vẫn phong độ như xưa, lại càng thêm ác liệt hơn trước.

Freddy cười gằn, nói: “Mày không lừa được tao đâu.”

Đỗ Duy trực tiếp rút khẩu sút kíp, bắn một phát về cái đầu ở bên trong ô đen.

Sau một tiếng súng nổ vang, cái đầu trực tiếp nổ tung, ô đen cũng bị thủng một lỗ lớn rơi xuống đất.

Đỗ Duy biết nó chưa chết, nhưng cũng không thèm để ý nữa, mà vô cảm nhìn Freddy.

Không nói một lời.

Freddy ngập ngừng, mắt của hắn dao động.

Biểu hiện của nó không khác gì người thường.

Đỗ Duy nhìn cảnh này, cũng không quan tâm đến mặt nạ trên mặt đất, mà lấy băng đạn từ trong ba lô, rồi lắp vào vào súng.

Hắn dường như không quan tâm liệu Freddy có thừa cơ tấn công hay không.

Thật ra thì Freddy cũng rất muốn giết hắn, nhưng Đỗ Duy quá xảo quyệt, khiến nó không dám liều lĩnh lao lên.

Ngay lúc này, Đỗ Duy bỗng dừng lại trong khoảnh khắc, sau đó lập tức đi tiếp.

Mặc dù mắt hắn vẫn hướng về Freddy, nhưng nếu nhìn kỹ, có thể nhận thấy vẻ mờ mịt.

Hình ảnh tử vong xuất hiện…

Nhưng quá trình này hoàn toàn khác với trải nghiệm trước đó.

Hắn thấy mình đang ngồi trước đàn, chơi bản nhạc ru ngủ, thành công đánh dấu chiếc đàn.

Ngay sau đó, tầm nhìn của hắn lại bị mờ đi, cảnh tượng chuyển thẳng đến thành phố Massas.

Một cảnh tượng vô cùng phi lý hiện ra trước mặt của Đỗ Duy.

Hắn nhìn thấy một cái hố khổng lồ ở nơi sâu nhất của thành phố Massas, dưới cái hố đó là một đôi mắt đỏ ngầu, chủ nhân của đôi mắt đó không có thực thể, chỉ có đường nét mơ hồ.

Một chiếc đàn Piano được đặt bên cạnh cái hố.

Đỗ Duy ngồi trên ghế, chơi piano bằng cả hai tay…

Tuy nhiên, tư thế đàn của hắn không hề cao quỷ, mà lại lạnh lẽo, và kỳ cục.

Chương 339: Sắp xếp

…tình tang tính tang……

Âm nhạc êm dịu vang lên.

Đỗ Duy ngồi trên ghế, với đôi tay mảnh khảnh, và sạch sẽ lướt trên phím đàn, vụng về chơi bản nhạc ru ngủ do Ryan Hamel sáng tác.

Cái Bóng cầm con dao sắc bén, đứng sau lưng Đỗ Duy, như thể là hộ vệ trung thành nhất, như thể ác linh vừa muốn giết Đỗ Duy không phải là nó.

Freddy cuối cùng cũng không giết Đỗ Duy, chậm rãi biến mất.

Sự tồn tại của nó rất đặc biệt, nó không phải là ác linh, nhưng cũng không thể coi nó là con người.

Giữa hai bên, năng lực giết người trong mơ của nó cũng liên quan đến trạng thái này, nếu nó còn sống, sẽ là một Hunter đặc biệt.

Có chút giống với ác linh Đỗ Duy, nhưng bản chất lại hoàn toàn khác.

Ác linh Đỗ Duy chính là duy nhất, có thể xem là mặt khác của Đỗ Duy, hoặc chính là bản thân Đỗ Duy.

Tính cách, trí tuệ, logic hành vi, trí nhớ của Đỗ Duy, cộng thêm bản chất ác linh tạo thành ác linh Đỗ Duy độc nhất.

Freddy và ác linh Đỗ Duy hoàn toàn khác nhau.

Nói cách khác, nếu Freddy kéo ác linh Đỗ Duy vào, thì nó có thể sẽ kết cục vô cùng thảm. Kéo vào trong giấc mơ là điều

hoàn toàn không thể.

Nhưng ác linh Đỗ Duy có thể kéo Freddy về hiện thực mà không tốn chút sức, chẳng khác gì bóp chết con gà.

Nói trắng ra là……

Freddy thậm chí không có quy luật giết người, nó chỉ có năng lực giết người trong mơ.

“Nhưng có cái gì đó không giống mình.”

Đỗ Duy vừa chơi bài hát ru, vừa nghĩ đến chuyện khác.

Giờ đây, hắn đã biết những tính năng đặc biệt của cây đàn này, chỉ cần hắn chơi bài hát ru là Freddy có thể chìm vào giấc ngủ êm đềm.

Cây đàn và Freddy quấn lấy nhau, áp chế Freddy.

Khi cây đàn được đưa về hiện thực, Freddy sẽ thoát khỏi sự áp chế của nó, trốn mất dạng.

Lý do Đỗ Duy đến Ba Lan để lấy cây đàn này, hoàn toàn là vì muốn tạo ra giấc mộng, để cho nữ tu tiến vào rồi phá huỷ cây đàn.

Cứ như vậy, nữ tu sẽ bị vây chết ở trong mơ, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Vì đến lúc đó, giấc mơ vẫn tiếp tục, không có lối thoát.

Cũng chính là kế hoạch B để chống lại nữ tu.

Kế hoạch quả thực rất tốt, nhưng hiện thực trước mắt lại không theo kế hoạch của mình.

Cây đàn Piano có năng lực ru ngủ ác linh, kẻ đang mơ thực ra chính là Freddy.

Freddy có thể đi vào giấc mơ của người khác, nhưng không thể tạo ra giấc mơ.

“Nhưng cây đàn Piano này… tại sao đồng hồ cổ lại phản ứng dữ dội như vậy?”

“Mà cuối cùng, mình vẫn nhìn thấy cảnh tượng trong tương lai.”

“Rốt cuộc nó muốn làm gì?”

Đỗ Duy trầm tư: “Bao lâu nay, mỗi khi nhìn thấy cảnh tượng tử vong này, đều là cực kỳ nguy hiểm hoặc gặp phải những ma quỷ cực mạnh.”

“Từ chiếc mặt nạ đến nữ tu, đến cây đàn Piano này, những thứ này dường như kết nối thành chuỗi.”

“Đổi cách nghĩ khác, nếu như khiến mình nghĩ đến một người, vậy hẳn là có mục đích riêng.”

“Trước hết là nó đang không ngừng khôi phục thực lực, nhưng nó không có năng lực như Annabelle, không thể lấy mình để tẩm bổ, chỉ có thể dùng nguyền rủa…”

“Nhưng cảnh tượng chết chóc lần này có liên quan đến thành phố Massas. Người chơi đàn không phải mình, mà là ác linh Đỗ Duy.”

Hiếm khi, Đỗ Duy có cảm giác bất lực.

Tin tức biết được quá lộn xộn và phức tạp, hắn không biết đồng hồ cổ muốn làm gì. Trừ khi có thể tìm thấy một tồn tại mạnh mẽ nắm được tin tức liên quan, thực hiện một giao dịch với đối phương, nếu không thì không thể biết được bí mật của đồng hồ cổ.

Lá bài Joker ước nguyện có năng lực này, nhưng nó không thể đối kháng với đồng hồ cổ.

Ít nhất… tồn tại liên quan đến thông tin này phải là một nỗi kinh hoàng cấp độ ma linh…

Khi nghĩ về điều này, Đỗ Duy vừa chơi xong một bài hát ru, thành công đánh dấu Piano.

Trong chốc lát, hắn cảm thấy chỉ cần mình phát động năng lực Đánh Dấu của mình, hắn có thể khiến cây đàn Piano xuất hiện bên cạnh mình mọi lúc, mọi nơi.

Tất nhiên……

Con có xe buýt, Annabelle, Cái Bóng, cùng với Freddy được hắn đánh dấu một cách hài hước.

Khoan……

Đỗ Duy đột nhiên cau mày: "Hình như mình đã nghĩ ra cách sử dụng cây đàn Piano và Freddy…"

Hắn mỉm cười, đưa tay đánh đàn.

Lúc này Freddy đã bị tiếng đàn áp chế, tức là, nó đang bị tiếng đàn ru ngủ.

Nhưng khi Đỗ Duy sử dụng Năng lực Đánh Dấu, Freddy sẽ lại xuất hiện.

Tuy nó không có uy hiếp với Đỗ Duy, nhưng có thể giết người trong mộng…

"Piano và Freddy có thể sử dụng theo 2 cách."

"Nếu mình nằm mơ trong mộng của chính mình, thì mình sẽ có 2 giấc mơ. Nếu nó ở tầng giấc mơ đầu tiên, thì mình có thể dùng cây đàn để giam nó trong giấc mơ mãi mãi."

Cái này là chỉ nữ tu.

"Còn Freddy… có thể để cho nó giết chết mình trong mộng, để cho mình không tồn tại, thì giấc mộng đương nhiên không tồn tại, đó cũng là một giải pháp."

Nữ tu trong mộng của Đỗ Duy, thực chất là một lời nguyền.

Chỉ cần hắn chết, thì nó sẽ chết.

“Cả 2 giải pháp đều có vấn đề, vì vậy cần phương ándự phòng…”

Đỗ Duy nheo mắt nhìn Cái Bóng ở phía sau.

Cái Bóng bỗng run rẩy, ngay lập tức biến mất trong bóng tối, quay trở lại chiếc mặt nạ.

Đỗ Duy nhếch mép, đứng lên khỏi ghế, cúi người nhặt mặt nạ, và chiếc ô đen bị bắn lủng một lỗ.

Chúng đều muốn thừa cơ hắn bệnh mà lấy mạng hắn.

Phải tìm cơ hội trả món nợ này.

“Đừng lo lắng, tao sẽ sắp xếp bọn mày rõ ràng.”

“Còn có ác linh “tao” nữa. Nó đã bị tao nhốt lại trong gương, nhưng theo cảnh tượng trong tương lai, nó sẽ thoát ra khỏi đó.”

“Phải nghĩ cách giải quyết triệt để…”

Chênh lệnh sức mạnh giữa Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy thật sự quá lớn, nếu ác linh Đỗ Duy thoát khỏi chiếc gương, nó nhất định sẽ đoạt xác hắn. Khi đó, thân thể sẽ thuộc về ác linh Đỗ Duy.

Hắn không có năng lực phản kháng.

Trừ khi thân phận giữa hai bên bị hoán đổi, Đỗ Duy trở thành ác linh Đỗ Duy, và ác linh Đỗ Duy trở thành hắn.

Khi đó, Đỗ Duy sẽ dùng thân phận ác linh, đoạt lại thân thể, giết chết “chính mình”.

“Tính khả thi không lớn lắm, sau khi đi ra ngoài hẵng nghĩ tiếp.”

Nói đến đây, Đỗ Duy liếc nhìn cảnh tượng xung quanh, nhưng lại cau mày.

Hừm……

Đây thực sự là Phố Elm Street, nhưng không tồn tại trong hiện thực.

Hắn đã bị Freddy lôi kéo vào cõi mộng, muốn rời đi trừ khi sử dụng lá bài Joker, nếu không khó có thể quay lại con đường ban đầu.

Năng lực Đánh Dấu cũng có thể hữu dụng, sau cùng, xe buýt bỏ qua không gian và khoảng cách.

Nhưng làm như vậy, tích lũy trước đó bị lãng phí, và nguy hiểm cũng rất lớn.

Thu không bù được mất…

Tuy nhiên…

Ngay khi Đỗ Duy đang do dự, không biết có nên xài một trong hai điều ước còn lại của lá bài Joker không, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng cầu nguyện, một tiếng sao thổi bài hát ru ngủ…

Màn sương xung quanh từ từ tập trung lại.

Nhất thời, giọng điệu của Đỗ Duy trở nên khác thường: “Có người đang muốn đưa Phố Elm trở về hiện thực? Là người của Giáo phái Vidar sao?”

Nói xong, hắn lại đeo mặt nạ lên mặt.

Cái Bóng trực tiếp đoạt xác…

Chương 340: Giáo phái Vidar vô cùng kinh ngạc

Ai đó thì thầm cầu nguyện trong bóng tối…

“Ca ngợi Vidar.”

Ngọn lửa soi sáng xung quanh.

Đây là khu đất hoang trong công viên, lúc này toàn bộ tiếp viện của Giáo phái Vidar đến hỗ trợ đều đã đến.

Có khoảng 50-60 người.

Trong số đó, người của Giáo chủ Aika đã chết gần hết, chỉ còn Aika đang hấp hối.

Ả ta đang ngồi trên mặt đất, mặt đầy máu, khuôn mặt đầy nếp nhăn giống như của một bà già, giống như bị móng vuốt của con vật nào đó xé rách, vết thương da thịt lật lên, trông rất gớm ghiếc.

Còn ở bên kia, đám người Vidar nghiêm túc nhìn cây đa chết héo khi sương mù dần tụ lại.

Dưới gốc cây đa, một vũng máu lớn chảy ra, hàng chục xác chết tùy ý ném trên mặt đất, cổ của những xác chết đó bị rạch ra lấy máu.

Đây là một nghi lễ hiến tế vô cùng độc ác.

Con cháu của những người chết trên Phố Elm ở Ba Lan đều bị chúng đưa đến đây.

Để đưa Phố Elm trở lại hiện thực, và có được cây đàn Piano, Vidar đã phải trả một giá rất đắt.

Hơn một trăm tín đồ đã chết trong công viên giải trí, ngay cả khi Ba Lan là một thành phố với những tín ngưỡng hỗn loạn, thì cũng không thể chấp nhận được chuyện này.

Sau này, chưa chắc Giáo phái Vidar sẽ tiếp tục truyền giáo ở đây. Vậy nên, chúng mang đến một chiếc máy hát đặc biệt, nhưng chỉ sử dụng được một lần.

Vào lúc này.

Những tín đồ của Vidar đứng trước cây đa chết héo, dưới gốc cây có một chiếc máy quay đĩa cổ, thô sơ, có vẻ là sản phẩm của thế kỷ trước.

Điều kỳ lạ là chiếc máy hát đĩa này không có đĩa mà con lắc cứ quay tròn quay vòng, âm nhạc mà nó tạo ra cũng khác thường.

Thực sự là giai điệu bài hát ru bằng Piano, nhưng nghe như thể được chơi bằng kèn Melodica.

“Đây là cơ hội cuối cùng.”

Những người đó nhìn đường nét của cây đàn Piano dần dần hiện ra trong sương mù, và bóng dáng ngồi trước cây đàn, dùng hai tay chơi bài hát ru, biểu tình đều khá phấn khích.

Máy quay đĩa, như tên gọi của nó, có thể phát lại những âm thanh tồn tại xung quanh nó.

Phương pháp được Mercer của Giáo hội Vanity sử dụng, được sao chép lại, với những người có quan hệ huyết thống đó, nghi lễ sẽ phát huy tất cả sức mạnh.

Vidar dù sao cũng là một tà giáo cổ xưa, nghiên cứu về ác linh chiếm vị trí chủ đạo trong giáo phái. Nội tình của chúng, cũng không thua kém giáo hội là mấy.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Sương mù ngày càng nặng.

Nhìn xung quanh, mọi thứ đều được bị sương mù bao phủ, có thể thấy lờ mờ dấu vết của các tòa nhà bị phá vỡ.

Đám người Vidar nhìn chằm chằm người chơi đàn dương cầm đang dần dần trở nên rõ ràng trong sương mù, thấp giọng cầu nguyện: "Ca ngợi Vidar, hy vọng dưới ánh nhìn của Ngài, chúng con sẽ được nâng vương miện vinh quang cho Ngài, hãy để thế giới thuộc về Vidar, để sinh mệnh thuộc về Vidar."

Âm thanh của lời cầu nguyện, và âm nhạc trộn lẫn với nhau tạo thành một ý cảnh quái dị.

Trong lòng mỗi người đều có cảm giác buồn ngủ.

Nhưng chúng chịu đựng cảm giác này, bởi vì chúng biết rằng Phố Elm sắp trở lại hiện thực, và chúng phải mang cây đàn Piano đi.

Chẳng bao lâu, một cây đàn Piano mới tinh xuất hiện trước mặt họ.

Trên thân của cây đàn Piano, có tên của người chế tạo - Ryan Hamel.

Giáo phái Vida rất vui khi thấy điều này…

Nhưng vào lúc này…

Người chơi đang ngồi trước cây đàn Piano đột ngột dừng lại.

Bóng dáng hắn vẫn còn bị sương mù bao phủ nên không thể nhìn rõ.

Nhưng Giáo chủ Aika, người đã tận mắt chứng kiến cảnh này, trong đầu chợt lóe lên một tia nghi ngờ.

Người chơi Piano là Freddy, đội mũ phớt, mặc áo len, bên tay phải đeo găng tay với những móng vuốt sắc bén làm bằng

thép.

Rất dễ nhận biết.

Nhưng bây giờ…

Giáo chủ Aika thầm nghĩ: “Là ảo giác của mình sao, tại sao cách ăn mặc của Freddy khác thế nhỉ? Tại sao nó lại không đội mũ nữa, hình như còn mang balo?”

Thật khó hiểu.

Ả bỗng có một ý nghĩ cực kỳ ngớ ngẩn, chẳng lẽ nghi lễ đã xảy ra vấn đề sao? Kẻ chơi đàn đã trở thành một tồn tại khác?

Khi ý nghĩ này xuất hiện, lập tức bị ả nén xuống vì cảm thấy không thể nào.

Nghi thức triệu hồi chính Phố Elm, không thể có sự tồn tại nào khác ngoài Freddy, chứ đừng nói đến ác linh mang balô

Vidar đã đóng quân ở Ba Lan 20 năm, chúng biết mọi thứ ở đây.

Trừ khi có thứ gì đó chạy vào Phố Elm.

Nhưng điều đó càng không thể…

Song những gì xảy ra tiếp theo lại phủ định hiểu biết vốn có của Giáo chủ Aika.

Tất cả mọi người trong Giáo phái Vidar chỉ thấy người chơi đột nhiên quay đầu lại nhìn bọn chúng.

Trong sương mù, đột nhiên xuất hiện một đôi mắt đỏ ngầu, đầy ác ý…

Sau đó bỗng nghe thấy giọng một người đàn ông bình tĩnh đến lạ thường: “Hình như các bạn muốn kêu gọi ta?”

Tín đồ của Vidar sững sờ tại chỗ.

Gì?

Ngay sau đó, tà giáo đồ gần nhất mở to mắt, một con dao sắc bén từ trong sương mù phóng ra, trực tiếp đâm vào đầu của cô ả.

Máu chảy ra…

Cái Bóng cầm một con dao sắc bén xuất hiện trước mặt tín đồ của Giáo phái Vidar, ác ý trong mắt nó như đang trào dâng như thủy triều, cũng không cần che giấu.

……

9 giờ đêm.

Đỗ Duy bước ra khỏi công viên giải trí, cởi bỏ chiếc mặt nạ trên mặt.

Hắn nhìn quanh, không có người đi bộ hay cảnh sát Ba Lan ở dọc đường.

"Dường như không ai phát hiện ra mình."

Hắn cúi đầu, nâng cao cổ áo khoác, vội vàng đi về phía khách sạn.

Những tà giáo đồ trong công viên giải trí đều đã chết trong tay của Cái Bóng.

Thủ đoạn giết người vô cùng đơn giản, và gọn gàng.

Điều quan trọng nhất là nó không liên quan gì đến Đỗ Duy, cho dù có người theo dõi cũng không thể tìm ra manh mối.

Chỉ là ác linh giết người…

Đỗ Duy vừa đi vừa đếm số người bị Cái Bóng giết chết lần này, khoảng 70 người.

Đây là một con số khủng khiếp.

Càng nhiều người bị Cái Bóng giết chết, nó sẽ càng thêm mạnh mẽ.

Nếu Đỗ Duy không biến nó thành một ác linh đeo mặt nạ, chắc chắn giờ Cái Bóng đã quay ra đánh ngược lại.

Nhưng ngay cả như vậy, hắn có thể cảm thấy rằng Cái Bóng cũng đã rục rịch muốn phản.

Ác ý khá yếu ớt, vẫn bao quanh hắn.

"Mình phải tìm cơ hội để làm suy yếu Cái Bóng, tránh nó lại làm loạn."

Đỗ Duy tự nhủ như vậy.

Không có gì sai khi tăng sức mạnh cho Cái Bóng, nhưng sau khi buff level cho nó, phải chuẩn bị sẵn mục tiêu để đối kháng nó.

Nếu không, mục tiêu của nó chỉ có thể là Đỗ Duy.

Lúc trước, Đỗ Duy đã từng nghĩ đến thành lập một quân đoàn ác linh, trong kế hoạch của hắn, Cái Bóng có vai trò rất quan trọng.

Hắn kỳ vọng rất nhiều với Cái Bóng…

Trong số các ác linh mà Đỗ Duy có thể điều khiển hiệu quả, Cái Bóng có lực chiến tốt nhất, nhưng càng mạnh thì càng khó điều khiển.

"Có lẽ, mình nên bồi dưỡng một ác linh đủ sức chống lại Cái Bóng, tạo ra sự cân bằng."

"Freddy có vẻ là một lựa chọn tốt."

Chương 341: Giáo phái Vidar bị lừa

Lúc Đỗ Duy trở lại buồng phòng khách sạn, mở cửa.

Hắn nhìn thấy Tom đang buồn bã ngồi hút thuốc trên ghế sô pha, chiếc gạt tàn trên bàn đầy tàn thuốc.

Phù…

Tom phả ra một làn khói: "Người anh em, tôi thấy mình thật vô dụng."

Đỗ Duy sững sờ: "Ý của anh là?"

Tom buồn bã nói: "Có thể anh không tin, tôi đã có một giấc mơ chết tiệt, tôi đã mơ thấy anh."

Đỗ Duy bình thản nói: "Vậy sao…"

Tom phì phèo điếu thuốc, và chửi rủa: "Tôi mơ thấy khách sạn này biến thành khu đèn đỏ, trên đầu toàn là phòng. Có thể mở phòng mọi lúc, mọi nơi. Rất nhiều phụ nữ sẵn sàng ngủ với tôi, không cần phải trả tiền."

"Điều quan trọng nhất là những người phụ nữ mà tôi đã mơ thực ra là tà giáo đồ của Vidar."

"Giờ chỉ cần nghĩ về giấc mơ đó là tôi lại thấy buồn nôn. Tôi thực sự có ham muốn với mấy em tà giáo đồ. Có phải tâm lý của tôi có vấn đề nghiêm trọng rồi không?"

Nói, Tom hít một hơi thật sâu ngồi dậy khỏi sô pha: "Quan trọng nhất là tôi còn mơ mời anh đi chơi gái. Anh không chịu, bèn bắn chết tôi, tôi…"

“Tom tôi lại người như vậy…”

Đỗ Duy lúng túng ho khan nói: “Hầu hết giấc mơ đều trái với thực tế. Sở dĩ anh có loại giấc mơ này có thể là do anh thường xuyên đến khu đèn đỏ. Tôi đề nghị anh nên tìm bạn gái, có lẽ sẽ không mơ như thế này nữa.”

Giấc mơ là một mô tả nhất định của thực tế, nó thể hiện một phản ứng căng thẳng nhất định từ tiềm thức đối với thế giới bên ngoài.

Nói chung, sau khi một người gặp ác mộng, chẳng mấy chốc sẽ quên đi cảnh trong mơ.

Vì vậy, Đỗ Duy không muốn nói cho Tom biết quá nhiều, dù sao sự việc cũng đã xong xuôi, đỡ hù doạ anh bạn một lần nữa.

Nhưng Tom phàn nàn: “Tìm bạn gái tốn tiền lắm, hơn nữa tôi tiêu tiền rất nhanh, chưa hết tháng đã cháy túi.”

Đỗ Duy tiến lên, ngồi ở trên sô pha, khó hiểu hỏi: “Thu nhập hiện tại của anh cao hơn hầu hết mọi người, tại sao vẫn cháy túi?”

Tom nói nhỏ: “Bởi vì cứ mỗi lần lĩnh lương là tôi đến khu đèn đỏ, tôi cũng thích rủ Cha Tony đi cùng…”

Đỗ Duy khóe miệng giật giật: “Thế thì đành chịu.”

Tom rất buồn, rất lâu mới bình tĩnh lại, anh ta đột nhiên hỏi: “À… ban ngày em đi đâu vậy? Buổi chiều tỉnh dậy chẳng thấy anh đâu, gọi điện thoại cũng không được. Anh đã đi ra ngoài sao?”

Đỗ Duy cau mày: “Ừ, tiện thể tôi ra ngoài giải quyết một số phiền phức.”

Tom sững sờ nói: “M*kiếp! Sao anh không gọi cho tôi?”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Bởi vì tôi không muốn quấy rầy giấc mộng của anh, giờ chúng ta trở về New York.”

……

Vào lúc này, tại trụ sở chính của Vidar.

Trong một thung lũng bí ẩn ở châu Âu, có một trang viên khổng lồ với hàng rào cao xung quanh.

Trăm dặm quanh đây đều là địa bàn của Giáo phái Vidar.

Bên trong trang viên, có các tháp cao và một số lâu đài theo phong cách hắc ám.

Bên trong lâu đài cao nhất, ánh đèn mờ ảo.

Sàn nhà được trải một tấm thảm màu đỏ, trên các bức tường đều được chạm khắc bằng những phù điêu kỳ lạ, và đồ án ngôi sao 6 cánh.

Ngoại trừ môi trường tối tăm, cảm giác ở đây rất yên bình, không giống một tổ chức tà giáo.

Giữa sảnh là một đống lửa làm vây quanh bằng đá lớn, bên trong rải rác vài bộ xương người.

Đột ngột, sự im lặng bị phá vỡ.

Trong bóng tối, một giọng nói khàn khàn vang lên: “Chúng ta đã mất liên lạc với Ba Lan… những tín đồ được cử đến và những tín đồ tại đó đều đã bị giết.”

Giọng nói mờ nhạt không thể phân biệt rõ giới tính.

Mà y hoặc ả, chính là thủ lĩnh của Vidar-Akalette.

Trong giáo lý của Vidar, cái tên này hàm nghĩa là nhà tiên tri, người nào đảm nhận chức lãnh đạo đều sẽ mang cái tên này.

Lúc này, Akalette tiếp tục: “Ta có thể cảm thấy kẻ đã giết những người theo dõi là một ác linh bí ẩn. Nó có một đôi mắt đỏ ngầu, cầm một con dao sắc nhọn. Nó chỉ có một cái bóng mờ ảo, nó rất đáng sợ, nhưng lại nghe theo lệnh của kẻ khác.”

“Chúng ta sẽ ghi nhớ mối hận này, trong tương lai gần, chúng ta sẽ tìm ra nó và giết nó.”

“Nhưng trước đó, chúng ta cần làm một việc quan trọng.”

“Ông Hannibal, người mới gia nhập Giáo phái Vidar, mang đến cho chúng ta tin tức về Thần.”

Trong bóng tối, giọng nói của Hannibal vang lên: “Ca ngợi Vidar, con đã bị tín ngưỡng tà ác làm cho mù quáng và gia nhập Giáo hội Twilight. Nhưng khi nhìn thấy thần, con biết rằng chỉ có nó mới là tồn tại vĩ đại nhất.”

Akalette khàn giọng nói: “Ta có thể cảm nhận được lời ca tụng của con xuất phát từ nội tâm, xin hãy cho chúng ta biết tin tức của Thần.”

Hannibal cười nhẹ, và bước ra khỏi bóng tối.

Gã đứng trước đống lửa, tay phải đặt trước ngực và hơi cúi đầu: “Tới nay, chúng ta chưa từng có thể liên lạc thật sự với các Vidar. Tín ngưỡng của chúng ta đã bị lung lay, nhưng khi nhìn thấy Thần, tôi chỉ biết sự vĩ đại và hoàn hảo của Thần.”

“Nó là ánh sáng dẫn đường của em, nhưng thật đáng tiếc, nó không tồn tại trên thế giới này.”

Câu nói của Hannibal xuất phát từ tận đáy lòng, không một chút dối trá.

Trong lòng gã thực sự cảm thấy ác linh Đỗ Duy là tồn tại hoàn mỹ nhất trên đời, đồng thời cũng đồng loại thật sự duy nhất của gã.

Về phần Đỗ Duy, hắn chỉ là cái vỏ.

Vì thế, Hannibal chọn Giáo phái Vidar, thêu dệt lời nói dối về thứ gọi là Thần, muốn sử dụng sức mạnh của Vidar để giải cứu ác linh Đỗ Duy ra khỏi thế giới gương.

Về phần ác linh Đỗ Duy sẽ làm gì sau khi ra ngoài, Hannibal hoàn toàn không quan tâm.

Đối với gã, đây chỉ là một trò chơi.

Trong bóng tối, lại có người bước ra, đây là một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, vô cùng quyến rũ, nhưng lại dò hỏi: "Mr. Hannibal, làm sao ông có thể chắc chắn rằng thứ ông nhìn thấy thực sự là Thần của chúng tôi? Người phàm không thể nhìn thấy Thần. Nếu ông có thể nhìn thấy, thì chúng ta cũng sẽ có thể nhìn thấy."

Lúc này, có rất nhiều ánh mắt dừng lại ở trên người của Hannibal.

Những ánh mắt đó đầy nghi ngờ, cũng đầy số ác ý.

Giáo phái Vidar là tôn giáo của phụ nữ từ thời cổ đại, địa vị của nam giới rất thấp.

Nhưng Hannibal rất mạnh, khiến người ta phải sợ…

Hannibal mỉm cười: "Tôi mang tin tức của Thần đến, nhưng cô lại chất vấn tôi. Cô không tin sự tồn tại của Thần, tại sao Thần lại để cô nhìn thấy Thần?"

"Thưa cô, đức tin của cô không vững chắc."

Đây là ngụy biện, nhưng khiến người phụ nữ này cứng họng.

Hannibal thấy vậy bèn chất vấn ngược đối phương: "Thần của chúng ta không cần chúng ta, nhưng chúng ta cần sự tồn tại của Thần. Chỉ bằng cách này, Vidar mới có thể trở thành tôn giáo mạnh mẽ nhất và cho thế giới hiểu ý tư tưởng của Thần."

“Nhưng nếu chúng ta muốn Thần đi tới hiện thực, chúng ta cần một tấm gương mới để giao tiếp với Thần, cho Thần biết rằng chúng ta tồn tại, và đi tới hiện thực.”

Về diễn xuất, Hannibal không thua kém Đỗ Duy là mấy.

Biểu cảm và ngữ điệu của gã đều rất hợp tình hợp lý, những điều mà gã nói cũng đều là sự thật, không ai có thể nhìn ra vấn đề.

Là một Hunter thuộc Twilight, nhưng gã không ngần ngại gia nhập Giáo phái Vidar.

Giờ gã đã có trong danh sách săn lùng của Twilight.

Không ai dám nghi ngờ sự kiên định của gã.

……

Là Thần hay không, với Akalette không quan trọng, vị trí càng cao thì càng có thể chạm vào nhiều bí mật.

Các tôn giáo nguyên thủy thường xuất phát từ sự sợ hãi.

Tôn giáo Vidar thực ra cũng giống như vậy.

Theo một nghĩa nào đó, cái gọi là Vidar chỉ là một số tồn tại kỳ lạ, tương tự như nữ tu, hoặc những thứ có tính chất tương đồng.

Nhưng tín ngưỡng thật khủng khiếp, nó khiến con người trở nên ngu ngốc.

Tin vào một sự tồn tại nào đó tương đương với việc liên tục tự ám thị, và thôi miên. Mọi người đều tin rằng Vidar là Thần, theo thời gian điều đó không còn quan trọng nữa.

Thêm vào đó, Vidar đã phát triển quá lâu, nội bộ đã có những khác biệt lớn.

Là một người lãnh đạo, Akalette đương nhiên hy vọng rằng có một chuyện quan trọng, để có thể khiến mọi tín đồ người

cống hiến sức lực, nếu có người vì chuyện này mà có nhiều người chết, thì càng hay.

Bởi vậy, đã nói: “Tín ngưỡng của chúng ta cần được củng cố, hãy làm chuyện mà các con nên làm…”

Chương 342: Chủ nhiệm Đỗ Duy của anh rất vĩ đại

"Hừ…"

Lạnh, sâu…

Cơ thể như chìm xuống biển, rơi xuống vực thẳm.

Ý thức của y đang trong trạng thái hoảng loạn, dường như có thể nghe thấy tiếng rì rầm như thủy triều trong tai, lẫn lộn.

James chỉ cảm thấy một đôi mắt lạnh lùng bình tĩnh, đang nhìn chằm chằm mình, tỏ ỷ muốn bảo chính mình làm chuyện gì đó.

Y không nhịn được thầm hỏi: "Mày là ai?"

Song không nhận được câu trả lời.

Dưới sự soi mói của ánh mắt ấy, mọi bí mật của James đều bại lộ.

Y thậm chí còn cảm thấy, tất cả những ký ức của mình từ thời thơ ấu, mọi trải nghiệm, thậm chí cả tính cách và bản thân của y, đối phương đều nắm rõ trong bàn tay.

"Mày muốn tao làm gì?"

James không thể chịu đựng được cảm giác áp chế này nữa, y đã cầu Chúa trong đau đớn, muốn được xoa dịu.

Bởi vì y cảm thấy rằng ý thức của mình đã bắt đầu vặn vẹo, thậm chí nó đã bị tác động từ rất lâu trước đây.

Ánh mắt đó vẫn luôn dõi theo y, lạnh lùng và sâu thẳm…

Có chút dị biến là biến đổi ngầm.

……

“Phù…”

James đột ngột mở mắt, hít một hơi thật sâu, mồ hôi nhễ nhại, quần áo đều đẫm mồ hôi.

Khuôn mặt ngỡ ngàng, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng bình tĩnh, đôi mắt xanh lam đã có sự thay đổi màu sắc kỳ lạ, thoạt nhìn có chút giống mắt của người phương Đông.

“Tôi… tôi bị sao vậy?”

“Chú bị bệnh, bệnh rất nặng, nhưng y thuật của anh không chữa nổi cho chú, chỉ có Chủ nhiệm mới có thể chữa khỏi.”

James rất sốc khi nghe thấy câu này, y lập tức quay đầu lại và nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Bỗng mặt của y tái xanh…

Y nhìn thấy Ryan đi tiểu trong phòng vệ sinh, cửa cũng không đóng, thò đầu ra, cười toe toét với anh, lộ ra hàm răng ngay ngắn.

Thật lố bịch…

“Sao cậu lại vào phòng tôi?”

James nén giận nói: “Lúc này cậu nên ở trong phòng ngủ, đừng cứ nửa đêm lại lôi tôi ra ngoài tìm ác linh.”

Ryan kéo quần lên, gãi gãi đầu nói: “Nhưng bây giờ là ban ngày.”

James sửng sốt: “Ban… ban ngày? Nhưng tôi chỉ mới ngủ một giấc…”

Trí nhớ của y vẫn còn dừng lại ở khoảnh khắc hắn nằm lên giường.

Ryan bước ra khỏi phòng vệ sinh, và nhìn James cẩn thận với vẻ mặt nghiêm túc.

Phải biết, gã là một kẻ tâm thần.

Bị bệnh nhân tâm thần nhìn bằng loại ánh mắt này, làm cho James rất khó chịu.

Y khó chịu nói: "Cậu muốn làm gì?"

Ryan nghiêm nghị nói: "Anh nói với cho chú biết, Giám đốc Đỗ Duy của anh rất vĩ đại. Nếu chú còn dám bắt chước anh ấy một lần nữa, tôi sẽ dạy anh cách trở thành một người đàn ông."

James sửng sốt: "Tôi bắt chước anh ta? Làm sao có thể."

Ryan nghe vậy hừ lạnh nói: "Bệnh nhân James, chú không thể nói dối anh. Chú đang bắt chước Chủ nhiệm, đặc biệt là ánh mắt phạm tội khi nhìn anh. Anh nhất định phải trị liệu điện cho chú, cho chú nhận ra cái sai của mình. "

James tức giận nở nụ cười: "Được rồi, cậu trị liệu điện cho tôi, nếu như Giáo hội Twilight tìm được thiết bị trị liệu điện, từ nay về sau tôi không bao giờ ngủ nữa, sẽ cùng cậu giải quyết sự kiện ác linh 24/24 giờ."

Ryan trợn to mắt: "Đây là chú nói đó nha."

Vừa nói, gã lập tức bước đến chỗ James, dùng hai tay nắm lấy bàn tay còn lại của James, đè vào phích cắm điện trong nhà.

Bệnh nhân tâm thần có thế giới quan và nhận thức độc lập.

Đối với Ryan, gã ngoan cố coi mình là bác sỹ.

Theo suy nghĩ của gã, mọi Hunter như James đều mắc bệnh tâm thần.

Không có sự khác biệt giữa phích cắm điện và thiết bị trị liệu điện.

Dù sao gã là một bác sỹ tâm lý xuất sắc.

James hoảng hồn, điên cuồng giãy dụa: “Em sai rồi, em biết sai rồi, anh đừng làm như vậy, e vĩnh viễn không bao giờ dám bắt chước Chủ nhiệm của anh nữa. Giờ em sẽ cùng anh đi giải quyết sự kiện ác linh, em nhắm mắt lại còn không được sao, sau này em sẽ đeo kính râm… “

“Nếu anh làm điều này, cả hai chúng ta sẽ bị điện giật!”

“Ryan, bình tĩnh!”

……

Vào lúc này, tại sân bay quốc tế New York, Đỗ Duy và Tom đi đến bãi đậu xe gần đó.

McLaren GT đang đậu trong bãi đậu xe.

Sau khi cả hai lên xe, Tom xúc động nói: “Vẫn là New York thoải mái nhất. Tôi không muốn đến nơi ma quái Ba Lan đó một lần nào nữa trong đời”.

Tom gần như đã quên sạch giấc mơ ma quái đó.

Song anh ta vẫn nhớ rõ những cô em tà giáo đồ nóng bỏng ngực bự đó, Tom cảm thấy ớn lạnh khi nghĩ đến những vết sẹo trên cơ thể trần truồng của mấy cô em đó.

M* kiếp!

Anh cảm thấy mình đột nhiên mất hứng thú với phụ nữ.

Nghĩ đến điều này, Tom không thể không nói với Đỗ Duy, người đang lái xe: “Người anh em, lát nữa đưa tôi đến nhà thờ, tôi có chuyện muốn hỏi Cha Tony. “

Đỗ Duy nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy?”

Tom lúng túng nói: “Tôi muốn thảo luận về thần học với anh ấy.”

Đỗ Duy nhìn Tom thật sâu: “Ông ấy đã quá già, thực sự không thể chịu nổi… Hơn nữa 2 ngày này tôi phải giải quyết những rắc rối ở New York. Nếu hai người xảy ra chuyện, tôi không thể đến giúp 2 người.”

Hắn không cần nghĩ cũng hiểu được ý định của Tom.

Bạn tốt của hắn và Cha Tony đã trở thành khách quen ở khu đèn đỏ, chỉ cần gặp nhau là sẽ đến khu đèn đỏ.

Thần học?

Từ cao quý này thoát ra từ miệng của Tom, tương đương với từ tục tĩu.

Tom vỗ ngực nói: “Đừng lo lắng, tôi tuyệt đối sẽ không đưa Cha Tony đến khu đèn đỏ. Tôi chỉ muốn tìm ông ấy để hiểu rõ sức hấp dẫn của những phụ nữ trẻ đã ly hôn.”

Đỗ Duy bất lực nói: “Chà…”

Trong khi nói chuyện, Đỗ Duy bẻ lái, và lái xe về phía nhà thờ ở Bắc Brook.

Một đường thông suốt.

Khoảng nửa giờ sau, xe đã đến trước cổng nhà thờ.

Sau khi cả hai xuống xe, Tom hào hứng chạy vào nhà thờ.

Mà Đỗ Duy cũng định vào xem thử.

Nhưng lúc hắn đang định đi vào, smartphone của hắn lại vang lên. Hắn bèn smartphone ra và thấy ID người gọi là ba vợ tương lai của mình, Lawrence Wittbach.

Đỗ Duy vội vàng bấm nút trả lời, nghe thấy giọng nói trầm ấm từ bên kia phát ra: “Chào buổi sáng, ba đã mua hết đồ cổ

cho con. Đã dùng chuyên cơ chở đến New York, chắc chiều này sẽ đến."

Hắn cười nói: "Cảm ơn ba."

Lawrence bình thản nói: "Chúng ta sẽ sắp là người một nhà. Con không cần phải khách sáo như vậy. Mặc dù điều này sẽ khiến ba thấy con rất lễ phép, nhưng lễ phép quá mức cũng không tốt."

Đỗ Duy lúng túng nói: "Con sẽ sửa."

Lawrence gật đầu nói: "Nhân tiện, Alexis nói với chú rằng nhà hai ngày qua con chỉ ở nhà, nhưng không đến gặp con bé. Giữa hai người có xích mích gì không?"

Đỗ Duy cau mày: "Không phải, chỉ là hai ngày nay con bận đối phó với lời nguyền rủa… Nói cho cô ấy biết những chuyện này thì không hay lắm."

Ngay lập tức, hắn nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõm trên điện thoại.

"Vậy con có cần giúp gì không? Con rể?"

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Nếu có thể, con hy vọng ba có thể gửi cho con ảnh chụp tấm bia có tên thật của ác ma, cùng thông tin mà nhóm phiên dịch của ba đã giải được."

Chương 343: Ryan được thăng chức

Vào trưa ngày 15 tháng Sáu.

Đỗ Duy đến Khu dân cư cao cấp Furman.

Đã 3 ngày kể từ khi rời khỏi mộng cảnh, từ Ba Lan trở về New York.

Nhìn thì ngắn, nhưng thực ra lại rất dài.

Trong 3 ngày qua, Đỗ Duy đã tiếp xúc với nữ tu trong mộng, cũng dành thời gian đi Ba Lan cùng Tom, Đánh Dấu Freddy, và cây đàn Piano.

Dù hắn đã quá quen với nhịp sống này, nhưng vẫn cảm thấy kiệt sức cả về thể chất và tinh thần.

Trong nhà của Alexis, Đỗ Duy vô cùng nghiêm túc, ngồi trên sô pha.

Cô bạn gái Alexis đang đứng đối diện hắn, khoanh tay, đôi mày xinh đẹp cau lại, ánh mắt rất không vui.

“Mr. Đỗ Duy thân mến, hôm nay anh chủ động đến nhà, khiến em thật sự rất ngạc nhiên. Nếu như không phải ngày nào anh cũng nhắn tin cho em, em còn tưởng chúng ta là người xa lạ?”

2 ngày nay, Đỗ Duy chi liên lạc với cô qua tin nhắn.

Mặc dù Alexis cũng rất bận, nhưng cô luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“Thành thật khai báo, có phải anh giấu em chuyện gì không?”

Alexis nheo mắt, nhìn chằm chằm vào bạn trai của mình.

Đỗ Duy hắng giọng, dịu dàng nói: “Sao có thể như thế, anh rất yêu em.”

Alexis chế nhạo: “Anh yêu, dù 2 ngày qua em bận rộn giải quyết một số vấn đề kinh doanh ở công ty, còn anh, với tư cách là bạn trai của em, hỏi han quan tâm cũng không có. Tin nhắn thì gửi từng đợt, anh nghĩ em bị ngu sao?”

Đang nói chuyện thì cô ấy lấy điện thoại ra bấm vào Menu tin nhắn. Tin nhắn gần nhất được gửi vào khoảng 7 giờ tối hôm qua.

Nội dung lại là- [Chúc ngủ ngon]

Giọng của Alexis đầy nghi ngờ: “Bình thường không phải anh không thường thức khuya sao?”

Đỗ Duy cười nói: “Trước đây anh thường có thể thức khuya, nhưng trong khoảng thời gian này, anh muốn tạo cho em niềm vui bất ngờ, nên đã đi ngủ sớm hơn.”

Alexis vẻ mặt chán ghét: “Đừng nói là anh lại mua hoa, giờ em dị ứng hoa rồi.”

Đỗ Duy trợn to mắt: “Lẽ nào anh ở trong mắt của em, không thể làm gì khác hơn là tặng hoa?”

Tin nhắn văn bản đó là do hắn cố ý gửi.

Alexis vội vàng xin lỗi: “Em không có ý đó, em thực sự thích hoa do anh gửi, nhưng biểu hiện của anh2 ngày qua thật sự rất kỳ lạ, khiến em rất bất an.”

Đỗ Duy thở dài nói: “Thật ra em đã hiểu lầm anh. 2 ngày qua anh bận học Piano, muốn chơi một bản làm quà tặng em.”

“Em biết không, học đàn trong 2 ngày rất khó, vì vậy anh học suốt ngày đêm, rốt cuộc cũng đã học được.”

“Lý do hôm qua gửi câu chúc ngủ ngon cho em sớm như vậy, là bởi vì muốn nghỉ ngơi thật tốt. Hôm nay gặp lại em, anh sẽ biểu diễn ngay trước mặt của em.”

Giọng điệu của Đỗ Duy chân thành, khiến người ta khó có thể nhìn ra được chút gì giả dối.

Alexis vẫn còn đang phân vân, khịt mũi nói: “Vậy thì giờ anh hãy chơi một bản nhạc cho em nghe, nếu anh đàn được thì em tin anh, nếu không được thì… anh hiểu rồi đó nha.”

Gia tộc của cô tình cờ có công ty sản xuất đàn Piano tại Ý.

Đỗ Duy tự tin đứng lên: “Giờ anh sẽ biểu diễn cho em xem.”

……

Vào thời điểm này, tại nhà thờ.

Cha Tony, và Tom trông rất nghiêm túc.

Hai người ngồi đối diện nhau trong phòng tiếp khách.

“Tom, vấn đề của con rất nghiêm trọng. Cha nghĩ lý do giờ anh không còn hứng chơi gái nữa, là vì những tà giáo đồ Vidar tạo cho con đả kích quá lớn, khiến con bị bóng đè.”

“Nói trắng ra, trong 2 ngày tới con chỉ cần tìm vài cô gái nóng bỏng, ngực to, mông lớn, để xoá bỏ bóng ma tâm lý, vấn đề sẽ được giải quyết.”

Khi nói về điều này, Cha Tony nói với giọng đầy hoài niệm: “Cha nhớ mang máng, năm đó Cha cũng giống con, chán ghét những phụ nữ bình thường, vì vậy Cha đã chia tay với bà Senna. Cha đã đi du lịch ở rất nhiều thành phố, Cha muốn tìm bến cảng cho tâm hồn.”

Ông thở dài, đôi mắt trở nên hoảng hốt.

Tom vội hỏi: “Tiếp tục đi! Tại sao lại dừng lại?”

Cha Tony cắt ngang dòng suy nghĩ của anh ta, bất mãn nói: “Loại người như con, thật không biết thưởng thức cái đẹp. Muốn khám phá cái đẹp, con không thể nóng vội như vậy.”

“Lúc đó Cha đã rất bối rối. Cha đã nguyện cầu với Chúa nhưng không được hồi đáp.”

“Rồi một ngày nọ, khi lái xe ngang qua một khách sạn, tôi gặp một phụ nữ trẻ đã ly hôn đã bị bỏ thuốc kích dục.”

“Cô ấy không nói lên nào, leo lên xe của tôi, sau đó chúng tôi đã ứ ừ.”

Tom sửng sốt: “Ý của Cha ngày ứ ừ ngay trong xe?”

Cha Tony ngượng ngùng nói: “Ừ, chuyện này đừng nói ra ngoài, Cha chừng từng kể nó với Đỗ Duy.”

Tom xua tay nói: “Đừng lo lắng, con nhất định sẽ không nói cho hắn biết, chà chà, lúc trẻ Cha chơi bạo thật nha?”

Cha Tony lúng túng nói: “Đó là lần đầu tiên mà Cha chơi trò đó.”

Tom nghe đến đây, ánh mắt có chút khinh thường: “Khi con còn trẻ, con đã là khách quen ở khu đèn đỏ rồi.”

Vừa nói xong, Tom lại hỏi: “Nhân tiện, vậy từ đó về sau, Cha chỉ thèm khát những phụ nữ trẻ đã ly hôn?”

Cha Tony đỏ mặt: “Cha chỉ giỏi khám phá vẻ đẹp của họ.”

Tom chế nhạo, nói: “Con chắc chắn sẽ giỏi hơn Cha. Con sẽ gọi điện, để đặt kèo ở khu đèn đỏ.”

Cha Tony hắng giọng: “Còn Cha?”

Tom nói với vẻ hoài nghi: “Đây là nhà thờ…”

Cha Tony cười bí hiểm: “Có thể đi qua cửa sau.”

……

Ở nơi khác.

Trụ sở chính của Giáo hội Twilight ở Thụy Sĩ.

Tất cả các thành viên đang ngồi nghiêm chỉnh trong phòng họp.

Họ đang mặc đồng phục của linh mục, gương mặt lạnh lùng…

Người ngồi ở chủ vị, chính là Matthew, lãnh đạo của Giáo hội Twilight.

Tất nhiên, những người trong Giáo hội Twilight không biết tên của ông ta, thậm chí không thể biết rằng thực ra ông ta chính là Hunter đã dẫn dắt mọi người nổi dậy tách khỏi khỏi nhà thờ, thành lập Giáo hội Twilight.

Họ gọi Matthew là Ngài.

Trong số những người ở ngồi đây, Ryan tỏ ra kiêu hãnh, không hoà hợp.

James đang đeo kính râm, trông khá kỳ quái.

Một lúc lâu sau, giọng nói già nua của Matthew vang lên: “Các bạn, xét trên hiệu suất làm việc gần đây của anh Ryan, suy xét đến năng lực đặc thù của chính anh ấy, giờ ta quyết định thăng chức cho anh ấy, thành Giám mục mới của chúng ta.”

Giáo hội Twilight cũng được phân chia hệ thống quyền lực giống như của giáo hội chính thống.

Nhưng nhân sự của họ không nhiều, chỉ có mấy chục thành viên cốt cán, nói trắng ra thì 1/3 số người ngồi đây là Giám mục.

Nhưng ngay cả như vậy, vị trí của Giám mục trong Giáo hội Twilight không hề thấp, quyền lợi cũng như sự đãi ngộ được hưởng tốt hơn nhiều so với giáo hội.

Chỉ là tài nguyên cũng có hạn. Có thêm một người chia sẻ, đối với ai cũng là tai hại.

Vì vậy, lập tức có người phản bác: "Thưa ngài, năng lực của ngài Ryan quả thực rất đặc biệt, đáng được đối xử khác biệt, nhưng có phải là hơi nhanh quá không? Dù sao thì anh ấy cũng chỉ mới tham gia Twilight."

Toàn những lời lẽ chê bai.

Một số người chế nhạo, nói: "Tất cả những Hunter đang ngồi ở đây, ai ai cũng đều đặc thù."

Ryan không rõ quay đầu qua hỏi James: "Giám mục là gì?"

James chán nản giải thích: "Cậu có thể hiểu đó là Chủ nhiệm, trên nữa là viện trưởng."

Ryan chợt nhận ra: "Anh hiểu rồi, những người này ghen tị với anh, không muốn anh được thăng chức, tăng lương!"

Hắn tức giận bèn đập bàn, đứng lên chỉ vào mấy người đó chửi bới: "Ryan tao không bao giờ sợ phiền phức, bọn mày là bệnh nhân tâm thần. Tao đã nhịn bọn mày lâu rồi!"

Vừa nói vừa lấy trong túi ra một khẩu súng lục.

Mọi người đều hoảng hốt: "Khoan khoan… Mr. Ryan, đừng nóng, còn nữa tại sao anh lại có súng lục!"

Ryan khinh thường nói: "Chủ nhiệm luôn mang theo súng bên người. Là phó tương lai của anh ấy, mang súng lục có vấn đề gì sao?"

"Vừa rồi ai phản đối?"

"Đứng lên! Tao quên nó là ai mất rồi!"

Chương 344: Anh đây rất trâu

“Hôm nay Ryan anh sẽ làm Chủ nhiệm, à… không, là Giám mục.”

“Ai ủng hộ, ai phản đối?”

Trong hội trường, Ryan lấy khẩu súng lục chĩa vào đám người quái gở đó.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên rất căng thẳng.

Mọi người đều đứng dậy và nhìn gã bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Matthew cũng có chút không hài lòng nói: “Cậu Ryan, làm ơn bỏ súng xuống.”

Ông ta quay đầu lại và khiển trách James: “Tốt hơn hết cậu nên cho ta một lời giải thích, tại sao cậu ta lại có súng, lỡ cậu ta tự làm mình bị thương thì sao?”

Đối với Giáo hội Twilight, vị trí của Ryan rất đặc biệt.

Gã là một bệnh nhân tâm thần, nhưng cũng là Hunter có tiềm lực nhất từ trước đến nay, nếu được huấn luyện tốt, gã có thể là thủ đoạn mạnh nhất để chống lại ác linh.

Vì vậy, Giáo hội Twilight sẽ luôn nhân nhượng với Ryan.

Nhưng ai cũng biết Ryan bị bệnh thần kinh, nếu đưa cho gã một khẩu súng lục, lỡ gã ức chế tự bắn mình, đó chẳng phải là mất mát lớn nhất của Twilight sao?

James cũng sững sờ, vội vàng giải thích: “Thưa Ngài, con chưa từng đưa súng cho gã, ngày nào con cũng ở bên cạnh gã,

gã không thể nào có súng.”

Những người trong Giáo hội Twilight đều là Hunter, mọi người đều rất mạnh mẽ, vượt xa người thường.

Dù sao với họ thì súng ống chả có tích sự gì mấy.

Dù sao đối thủ của bọn họ đều là ác linh, nếu muốn giết người bình thường thì dùng năng lực ác linh hoá sẽ tốt hơn, không để lại bất kỳ dấu vết gì.

Ryan nghe vậy, cũng nghi ngờ lẩm bẩm một mình: “Đúng vậy, khẩu súng này từ đâu ra?”

Gã sững sờ, chả hiểu ra sao.

Có người nhận thấy điều này và ngay lập tức nở nụ cười âm u, lạnh lẽo.

Hơi thở lạnh lẽo xuất hiện khắp nơi.

Một hình bóng phụ nữ mơ hồ xuất hiện trên người Ryan. Nó chỉ có một đường nét, nhưng ngũ quan lại rõ ràng, vì vậy có thể nhìn rõ gương mặt của nó.

Ngay khi xuất hiện, bèn nhẹ nhàng cầm khẩu súng lục, trong khi tay còn lại bóp cổ của Ryan.

Răng rắc…

Cổ của Ryan trực tiếp nằm gục lên vai của gã, bóng dáng người phụ nữ bỗng biến mất.

Matthew, lãnh đạo của Giáo hội Twilight, vô cùng tức giận khi nhìn thấy điều này.

Cả hội trường trở nên u ám, ánh sáng dường như bị bóp méo, rất mờ ảo.

Người ra tay ngay lập tức xin lỗi: “Em xin lỗi, em chỉ muốn dạy cho gã một bài học, để gã biết phải tôn trọng các bậc tiền bối, nhưng không ngờ gã lại không hề phản kháng.”

Rõ ràng, theo cách nhìn của họ, Ryan đã chết.

Nhưng James ở bên lại rất kỳ quái.

Y đã thấy cổ Ryan bị gập làm đôi ở góc 90 độ, thậm chí còn ở góc lớn hơn nữa, nhưng sao gã có thể chết dễ dàng như vậy.

Và gã luôn nghi ngờ rằng, bệnh nhân tâm thần Ryan đang giả vờ.

Đúng như dự đoán, giọng của Ryan vang lên trong giây tiếp theo.

"Tao hiểu rồi! Mày muốn phá hoại việc điều trị, đúng không?"

"Tên khốn, Chủ nhiệm luôn nói rằng tao là cấp phó tốt nhất của anh ta. Mày lại dám tấn công một bác sĩ xuất sắc như tao!"

"Ryan tao không thể nhẫn nhịn!"

Cùng với tiếng hét giận dữ, Ryan vươn tay bẻ cổ của mình lại như cũ, rồi lập tức bóp cò.

Họng súng chĩa thẳng lên trần nhà.

Về mặt lý thuyết thì không thể bắn trúng mục tiêu.

Nhưng khi tiếng súng vang lên, người vừa tấn công Ryan lập tức ngã xuống, máu chảy đầy đất, chỉ biết ôm ngực kêu đau.

Không có logic nào cả. Mong muốn trở thành sự thật.

Tất cả những ai chứng kiến cảnh này đều bị sốc, kể cả Matthew.

Ông ta nhìn Ryan, rồi vội vàng nói với những người khác: "Mau đưa Buck đến bệnh viện."

“Còn cậu, Ryan, hãy bình tĩnh, đừng sử dụng năng lực của mình nữa.”

Matthew cho rằng hiện tượng phi logic này là do năng lực của Ryan.

Ryan gạt đi: “Bớt nói nhảm với tao đi, lão già chết tiệt, già đầu còn muốn ra lệnh cho tao sao? Ông cho rằng mình là Chủ nhiệm của tao sao?”

Matthew chỉ cảm thấy ớn lạnh kinh khủng trào dâng trong lòng.

Bị súng chĩa vào, ông cảm thấy chỉ cần Ryan bắn, ông thực sự sẽ chết.

James đứng bên cạnh sợ hãi vội vàng túm lấy gã, quát lớn: “Nếu cậu bắn Boss thì chết chắc. Sau khi chết sẽ không được gặp Chủ nhiệm. Làm sao mà thăng chức tăng lương? Cậu từ bỏ giấc mơ sao?”

Ryan ngập ngừng: “Chú nói cũng có lý.”

Này, khi nào mình mới có thể trở thành viện trưởng của Twilight đây!

Mình rất nhớ Chủ nhiệm!

Twilight có rất nhiều bệnh nhân tâm thần, nhưng chỉ có mình là bác sỹ chính. Điều này có hợp lý không?

Xem ra mình chỉ có thể đợi cho đến khi 2 bệnh viện tâm thần hợp nhất.

Đến lúc đó, mình có thể theo Chủ nhiệm, vậy việc thăng chức, tăng lương không còn xa nữa.

Sự tức giận của Ryan nhanh chóng biến mất.

Gã thậm chí còn cười rất vui vẻ, loại như bệnh viện tâm thần Twilight, làm sao có thể là dấu chấm hết cho sự nghiệp

của gã được.

James thấy vậy, vội vàng vươn tay, trực tiếp giật lấy khẩu súng lục.

Trong quá trình này, Ryan không hề chống lại, vẫn cười nham nhở.

Mọi người đều gán cho gã biệt danh bệnh nhân tâm thần nguy hiểm, kể cả Matthew.

“Mọi chuyện đến đây chấm dứt. Ta không quan tâm các bạn có ý kiến gì nữa. Từ giờ, Ryan sẽ là Giám mục của Twilight.”

Matthew lạnh lùng nhìn những người kia, sau đó xoay người rời đi.

Người khác đương nhiên không thể có ý kiến khác, cho dù có, cũng không dám trong thời gian ngắn làm ra bất kỳ hành động nhỏ nào.

Thậm chí họ còn nghĩ, hoặc là không có bất kỳ tiếp xúc nào với Ryan, hoặc tạo quan hệ tốt với gã.

Suy cho cùng, bắn súng mà bỏ qua mọi quy tắc thế giới, thì không ai chịu nổi …

Mọi người nhìn Ryan cười ngạo nghễ, bọn họ lắc đầu không nói lời nào, lần lượt rời đi.

Cuộc họp giải tán trong không vui.

James nhìn mọi người rời đi, thở dài nói với Ryan: “Sau này đừng hấp tấp như vậy, nếu không cậu sẽ gặp rắc rối thật sự, cậu phải biết, có rất nhiều người muốn biến cậu thành công cụ.”

Có rất nhiều người trong Giáo hội Twilight có năng lực tẩy não của người khác.

Ngay cả một số Hunter cũng có năng lực này.

Ryan bướng bỉnh nói: “Ryan này éo sợ nhé!”

Gã nói vậy, nhưng trong lòng thầm nghĩ: “Bệnh nhân tâm thần của Twilight thực sự quá khó đối phó. E rằng liệu pháp trị liệu điện đối với họ là vô dụng. Đã đến lúc phải kê một ít thuốc cho họ. Buổi tối mình phải ở trong mộng gọi cho giám đốc, hỏi anh ta phải kê đơn bằng loại thuốc nào.”

“Khoan… mình cũng là Chủ nhiệm, tại sao mình không thể kê đơn cho họ?”

Nghĩ đến điều này, đôi mắt của Ryan toả sáng, bèn nhìn vào James.

Gã muốn hỏi James thường thích uống loại thuốc gì, nhưng lại lo mình vừa khi được thăng chức, đi hỏi những câu “thiếu chuyên nghiệp” như vậy, sẽ tạo ảnh hưởng không tốt.

Vì vậy Ryan hắng giọng, lạnh lùng nói: “Bệnh nhân James, anh khát, phòng bếp của Twilight ở đâu?”

James khó hiểu hỏi: “Khát sao? Sao khát lại phải vào bếp? Chỉ cần uống nước sôi là được mà.”

Ryan khinh thường nói: “Chú biết cái rắm gì, anh chỉ uống nước máy.”

Nói xong, gã thủ dò xét: “À phải rồi… anh phải đi ra ngoài, mua cho chú vài món ăn ngon, chú có muốn đi với anh không?”

James không nghĩ nhiều, lập tức đáp: “Tôi nhất định phải đi theo cậu, kẻo cậu lại gây rắc rối.”

Ryan thốt lên: “Vậy thì anh sẽ không đi, ban đêm nằm mơ anh sẽ đi.”

James: ? ? ?

Chương 345: Chơi xong hút một điếu thuốc

"Phù…"

Đỗ Duy nhả một làn khói trắng, nằm ở trên giường, vẻ mặt bình tĩnh.

Bên cạnh hắn, Alexis tươi cười hồng hào, đầu thoả mãn.

"Anh đàn piano không hay sao?"

Đỗ Duy nhìn Alexis đang tựa vào vai mình, khẽ hỏi.

Thật ra bản nhạc piano mà hắn đàn quả thực khá hay, không phải dân chuyên nghiệp, khó nhận ra vấn đề trong đó. Bởi lẽ hắn chỉ có thể chơi được một bài.

Nếu thành thạo, sẽ không mắc quá nhiều lỗi khi đàn. Cùng lắm bản nhạc không có hồn, đơn điệu tẻ nhạt.

Alexis trợn tròn mắt: "Em nghĩ anh có thể làm tốt hơn."

Khóe miệng của Đỗ Duy giật giật, chỉ cảm thấy lưng đau nhức, từ Ba Lan bay về New York, cả đường tàu xe mệt mỏi.

Cứ nghĩ có thể được nghỉ ngơi tốt, nhưng lại phải nộp lương hiến tinh.

Đây không phải là cuộc sống giống như hắn từng mong.

Đúng lúc này, smartphone của hắn đột ngột rung lên.

Đỗ Duy lấy smartphone ra xem, tin nhắn là về bưu kiện chuyển phát nhanh, những món đồ cổ mà ba vợ tương lai Lawrence sưu tầm trong đã được chuyển đến tận nhà.

……

Vào thời điểm này, gần khu đèn đỏ ở Bắc Brook, đã rất nhộn nhịp.

Dù trời chưa khuya cũng không cản trở việc kinh doanh.

Nói chung, ở khu đèn đỏ, tầm 4 giờ chiều sẽ có các cô em đi làm, đến 5 giờ mới có khách gọi điện đặt dịch vụ.

Mà đến tối, đó là cho cuộc sống về đêm chính thức bắt đầu.

Đối với Tom, nghề nghiệp của hắn rất không mấy thiện cảm với khu đèn đỏ, nhưng chỉ cần nộp thuế đúng hạn, thì hắn vẫn còn trong phạm vi chịu đựng.

Nếu không nộp thuế, sẽ thường xuyên phải chịu bắt bớ.

Vì vậy, để quý trọng hạnh phúc khó có được, nhà của Tom nằm ngay trước khu đèn đỏ, ra cửa quẹo trái là có thể tìm gái.

Rất thuận tiện.

Reng reng reng……

Ở nhà, Tom đang ngồi trên ghế sô pha sau khi tắm xong, chuẩn bị đầy đủ bcs, thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Đến đây……”

Tom nóng lòng bước đến cửa, mở ra.

Đập vào mắt hắn, là một phụ nữ da trắng, cao gầy ngực bự.

Ngoại trừ quyến rũ, lẳng lơ thì cô em này rất hợp với gu thẩm mỹ của Tom.

Cô em nóng bỏng bước vào với một nụ cười quyến rũ, thoải mái đặt tay lên vai của Tom.

Điều này khiến Tom hơi khó chịu.

Sau khi đóng cửa lại, anh lập tức ho khan, thận trọng hỏi: “Trên cơ thể của cô em không có vết sẹo chứ?”

Thực lòng mà nói, giấc mơ về những cô em Vidar đã tạo cho Tom một bóng ma tâm lý rất lớn.

Vừa nhớ tới 2 cô em tà giáo đồ trong giấc mơ của mình, lại nghĩ đến những vết sẹo kinh tởm trên cơ thể họ, da đầu của anh lập tức tê dại.

Người phụ nữ cười nói: "Làm sao có sẹo? Da của em luôn rất tốt."

Tom cảnh giác nói: "Em có chắc không? Nếu em nói dối tôi, tôi nhất định sẽ tống anh vào tù."

Người phụ nữ tái mặt, nhìn Tom với ánh mắt ngờ vực, chỉ mỉm cười: "Những gì em nói là sự thật."

Có gì đó không ổn?

Bản năng nói với cô ấy phải rời đi càng sớm càng tốt.

Nếu không, có chuyện sẽ xảy ra…

Người phụ nữ biết thân phận của Tom, thậm chí cô ấy đã chuẩn bị sẵn sàng bị xxx xong mà không được trả tiền.

Tom thấy đối phương không có vẻ gì là đang nói dối, nên cũng yên tâm: "Không có sẹo cũng không sao, giờ tôi đang bị dị ứng với thứ này, à… ừm, em có muốn đi tắm không?"

Anh vẫn muốn đảm bảo rằng người phụ nữ này thực sự không có sẹo.

Người phụ nữ nuốt nước bọt, và nói: "Không … không, chúng ta bắt đầu thôi. Em còn có việc phải làm, xong việc em còn phải về nhà sớm."

Nói xong, cô bắt đầu cởi quần áo của mình.

Tom chỉ còn cách nói: "Được rồi …"

Chỉ cần có thể lấy lại hứng thú với phụ nữ, nhanh một chút cũng chả sao.

Khi người phụ nữ nhanh chóng cởi bỏ hết quần áo, Tom cũng nhận thấy rằng thực sự không có vết sẹo nào trên cơ thể của cô.

Đến lúc này, anh ta mới yên lòng.

Không thể giải thích được, tâm trạng đau buồn và giận dữ bỗng dưng xuất hiện trong đầu của Tom.

"Tất cả đều là do lũ đàn bà điên của Vidar. Lần trước tôi đã bị doạ sợ đến mức gần như liệt dương, mất đi niềm vui của đàn ông, cũng là vì chúng."

"Lần này có bóng ma tâm lý với phụ nữ, cũng do chúng làm hại."

"F*ck! Sớm muộn gì tôi cũng tống tất cả những người phụ nữ điên này vào tù, và bắn chết chúng!"

"Lần này, nếu tôi có thể lấy lại hứng thú với phụ nữ thì không sao. Nếu không, tôi sẽ chiến đấu với chúng cả đời!"

Tom thầm thề, hắn thực sự nghiêm túc.

Lúc này, người phụ nữ cũng kéo Tom vào phòng ngủ.

Hơi thở của Tom có chút gấp gáp.

Nhưng giây tiếp theo, một cảnh tượng khiến anh ta đơ cứng đã xảy ra.

Nữ nhân trực tiếp nằm ở trên giường, mời gọi: "Come on baby!"

Giống như một tử tù chờ hành quyết, không hè nhúc nhích.

Tom nhìn người phụ nữ, môi của anh run lên, những suy nghĩ râm rục cuối cùng đã biến mất sạch sẽ.

Không có màn dạo đầu, không bằng mua một miếng thịt lợn.

“Đi đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Người phụ nữ chả hiểu gì cả: “Ý anh là sao? Chúng ta còn chưa bắt đầu?”

Tom ngây người: “Cút! Mặc quần áo vào, rồi cút cho tôi!”

Người phụ nữ giận dữ mắng mỏ: “Đồ điên!”

Nói xong cô tức giận nhặt quần áo bỏ đi.

Râm……

Ngay sau đó, có tiếng đóng cửa rất mạnh.

Tom run rẩy, bước đến phòng khách trong tuyệt vọng, rồi ngồi trên ghế sofa.

Anh ta châm cho mình một điếu thuốc.

“Giáo phái Vidar… chúng mày chờ đó cho tao!”

Lần cuối cùng Tom nói lời thề này, anh ta đã làm việc không ngừng trong 3 ngày, dựa vào cà phê để tiếp tục cuộc sống của mình.

Lần này, vấn đề nghiêm trọng hơn trước.

Anh ta thực sự bị bóng ma tâm lý, lại còn là chấn thương lần thứ hai.

Phẩm giá của một người đàn ông không còn nữa.

……

Đỗ Duy không biết rằng Tom đã đánh mất hạnh phúc lớn nhất đời mình, và trở thành người đàn ông ghét Giáo phái Vidar nhất.

Nếu biết, hắn sẽ tư vấn tâm lý cho Tom.

Dù sao Tom là bạn tốt của hắn, không thể nhìn Tom suy sụp.

Song giờ hắn không có thời gian.

Ở trước cửa phòng khám tư vấn.

Đỗ Duy vất vả đặt chiếc rương gỗ xuống trước cửa. Có khoảng 6 cái rương to nặng, có vẻ bên trong có rất nhiều đồ cổ.

Một lúc lâu sau, Đỗ Duy lần lượt mở từng chiếc rương, trước mặt có 10 món đồ cổ.

Một số mảnh vỡ linh tinh, 2 cái bình làm bằng vàng, được khảm toàn ngọc bích, 1 chiếc đĩa vỡ đầy gỉ xanh, có khắc nhiều chữ tượng hình.

Trong số các mảnh vỡ nằm rải rác, có mặt dây chuyền, nhẫn, thậm chí cả đồng hồ quả quýt.

Mọi món đồ này dường như đã rất lâu đời, cho người ta cảm giác vô giá.

Nhưng……

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, những mảnh vụn đó không phát ra bất kỳ luồng khí lạ nào.

Không phải là loại vật phẩm đặc biệt mà Đỗ Duy đang tìm kiếm …

Hắn tiếp tục xem xét chiếc đĩa bị vỡ rất có thể xảy ra dị thường, nhưng vẫn không tìm ra vấn đề.

Thay vào đó là 2 cái bình làm bằng vàng được làm thành cặp, khiến Đỗ Duy có cảm giác kỳ lạ.

Không nguy hiểm, cũng không lạnh lùng, nhưng lại kỳ quái. Hắn đã ở chung với ác linh một thời gian, thỉnh thoảng không cần Quỷ Nhãn cũng có thể cảm giác được sự bất ổn.

Chương 346: Công tác chuẩn bị

“Có phải do mở sai cách?”

Trong phòng khám tư vấn, Đỗ Duy ngồi trên ghế sô pha, cẩn thận quan sát 2 chiếc bình làm bằng vàng ròng, được khảm ngọc bích trên bàn cà phê.

Nó trông hơi giống bình hoa.

Sở dĩ nói sai là bởi vì Đỗ Duy kiểm tra rất lâu, nhưng không tìm thấy bất kỳ chữ cái nào trên bình, cũng không tìm thấy môi giới nguyền rủa.

Ông ba vợ tương lai Lawrence đã cung cấp thông tin, những món đồ cổ này khi chúng được bán đấu giá dạng gì, thì giờ là dạng đó, không có gì khác biệt.

Thật khó xử. Đỗ Duy không thể tìm thấy thông tin nào có ích.

Ngược lại, hắn có thể cảm giác được 2 chiếc bình này có chút kỳ quái, giống với mặt nạ, và bức tranh sơn dầu Một cánh cửa khác treo trên đầu giường.

Lúc đầu, Đỗ Duy còn tưởng rằng 2 chiếc bình này là môi giới của lời nguyền, nhưng xét thấy chỉ cần tiếp xúc với loại vật này thì sẽ bị nguyền rủa, môi giới nguyền rủa phải có chữ viết trên đó, nên hắn bèn loại trừ khả năng này.

“Có lẽ tôi nên đổi phương pháp khác.”

Đỗ Duy lẩm bẩm, rồi bước vào bếp.

Một lúc sau, hắn quay lại phòng khách với tuốc nơ vít và búa.

Hắn định gỡ hết ngọc bích được khảm trên 2 chiếc bình làm bằng vàng, không chừng có thể khám phá ra bí mật nào đó trong những viên ngọc đó.

Dù sao, dựa theo kinh nghiệm trước đây, những viên ngọc bích này rất có thể là vật giam giữ nguyền rủa.

Một khi cạy nó ra, sẽ bại lộ bản chất.

Là người đầu tiên tiếp xúc với vật bị nguyền rủa, Đỗ Duy sẽ khiến lời nguyền nặng hơn.

Nhưng đã đến mức này, liệu lời nguyền có được nặng thêm hay không đối với hắn không còn nhiều ý nghĩa.

Nguy hiểm đến mấy đi nữa, cùng lắm là chết.

Khi nữ tu hoàn thành việc nuốt chửng ác mộng, trở thành ma linh đi đến hiện thực, Đỗ Duy cũng chỉ có con đường chết.

Đáng giá để chiến đấu.

2 chiếc bình vàng này đều là những món đồ cổ rất có giá trị, những người thợ chế tác ra chúng có nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ, có người định huỷ diệt tâm huyết của họ.

Ngay sau đó, tiếng đinh đinh đang đang vang lên.

Kỹ thuật của Đỗ Duy rất thô bạo, ngay cả khi hắn đã rất cẩn thận, khi ngọc bích bị cạy ra, chúng chắc chắn sẽ bị một số tổn thương.

Tất nhiên… hắn không hề thấy xót.

Điều khiến Đỗ Duy ngạc nhiên là dù hắn đã cạy tất cả các viên ngọc bích ra khỏi cái bình đầu tiên, hắn vẫn không phát kiện bất kỳ vấn đề nào trên những viên ngọc bích.

Cảm giác kỳ lạ ngay trên thân bình.

“Vậy ngọc bích chỉ để làm đẹp thôi sao?”

Đỗ Duy cau mày, sau đó tiếp tục cạy ngọc bích ra khỏi chai làm bằng vàng còn lại, 2 cái chai móp méo xuất hiện trước mặt hắn.

Vàng không quý bằng ngọc bích.

Điều này khiến hắn nghĩ đến tục ngữ lấy gùi bỏ ngọc.

“Nhưng vẫn không có được thông tin mà mình muốn.”

Đỗ Duy nói xong liền cầm lấy 2 chiếc bình trong tay, đau đầu nghiên cứu.

Bây giờ, 2 chiếc bình vẫn như cũ, chả có gì được tiết lộ.

Nó trông giống như bức tranh sơn dầu đó.

“Lẽ nào môi giới bị giam giữ đã biến mất?”

Ngay cả Đỗ Duy cũng có phần bất lực, khi thông tin đầy đủ, hắn có thể lập một kế hoạch hoàn hảo, nhưng nếu không có đủ thông tin thì đành bó tay.

“Hãy xem hình ảnh các tấm bia do chú Lawrence gửi cho mình, cùng với các tài liệu nghiên cứu.”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, tạm thời dập tắt ý định tiếp tục tìm tòi manh mối từ 2 chiếc bình, sau đó lấy laptop ra, đăng nhập vào hộp thư của chính mình.

Trong hộp thư, có 1 email, người gửi là Lawrence.

Mở file đính kèm.

Gần một trăm bức ảnh độ nét cao bèn xuất hiện.

Trong ảnh là tấm bia mà Lawrence đã đề cập trước đây.

Nó cao khoảng 3 mét, rộng 1 mét, kết cấu cứng rắn, trên đó có khắc nhiều biểu tượng kỳ lạ. Cảm giác rất bí hiểm.

“Nó giống như một ký tự dấu hiệu của truyền thừa tôn giáo.”

Đỗ Duy không thể không nghĩ đến Giáo phái Vidar, giáo phái này có lịch sử lâu đời, hắn đã nhìn thấy rất nhiều biểu tượng trong nghi lễ của Giáo phái Vidar.

Nhưng phong cách không giống với tấm bia đá. Tấm bia cổ kính hơn.

Hắn nghiên cứu khoảng nửa giờ, xem tất cả hình ảnh quay chụp về tấm bia, nhưng không thể hiểu được nó.

Nội dung quá tối nghĩa và phức tạp.

Đôi khi một biểu tượng tròn dường như tượng trưng cho mặt trời, nhưng khi nó xuất hiện lại ở nơi khác, ý nghĩa lại khác.

Mà trong file tài liệu mà Lawrence gửi cho hắn, có cả những thông tin đã được các học giả giải mã, song khi họ giải nghĩa ra thì ý nghĩa lại trái ngược.

Ví dụ, nội dung về tên thật của ác ma.

Lawrence nói với Đỗ Duy rằng chỉ cần biết tên thật của ác ma, rồi đọc nó thành tiếng, hắn sẽ có thể xua đuổi ác ma rời khỏi nhân gian.

Nhưng dựa theo những lời đó, theo những tin tức đã được giải nghĩa, đáp án chính là ác ma không tồn tại.

“Hoàn toàn không thể hiểu được.”

Sau khi đọc hết tài liệu, Đỗ Duy cảm thấy hoa mắt váng đầu, bực bội khôn tả.

Lãng phí cả buổi chiều. Nhưng không nhận được bất kỳ thông tin nào có ích.

Bỏ công lại chẳng được tích sự gì.

Nhưng vào lúc này, Đỗ Duy lại vô tình đưa mắt nhìn vào 2 chiếc bình làm bằng vàng.

"Chờ đã … hình như mình nhìn thấy một đoạn chữ miêu tả về vàng trong tập tin."

Đôi mắt của hắn sáng rực, rê chuột lên trên, mở lại tập tin trước đó.

Sau một lúc, nhấp vào một văn bản.

Kéo xuống, đoạn cuối cùng có viết, nội dung ngắn gọn: [Cách đây rất lâu, người ta cho rằng vàng là nguồn gốc của mọi ham muốn, mà ma quỷ ẩn trong ham muốn]

Thấy vậy, Đỗ Duy trở nên kỳ quái, hắn thì thào nói: "Giờ có thể khẳng định, thứ có vấn đề chính là cái bình, mình muốn xác nhận tên thật của nó, có giống như mình nghĩ hay không."

Hắn kết luận rằng nguồn gốc của lời nguyền, chính là tên thật của The Nun, nhưng chữ cái cuối cùng thực sự mơ hồ, chỉ là kết quả suy luận của ông.

Trong mơ, nữ tu chủ động nói ra toàn bộ cái tên.

Đỗ Duy không thể tin nữ tu, cho nên hắn luôn cảm thấy cái tên đó không đáng tin, cũng không lập tức đọc nó ra.

Giờ công tác chuẩn bị cơ bản đã xong.

Điều duy nhất còn thiếu là xác minh xem ký tự cuối cùng có phải là K hay không.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy lấy smartphone ra, đặt mua trên mạng một lò luyện vàng.

Hắn định nấu chảy cả 2 chiếc bình vàng, không chừng có thể lấy được thứ giấu trong vàng, nếu không may mắn thì lại là chuyện khác.

Với khả năng đầu tiên, hắn sẽ cân nhắc sử dụng tên thật của nó để xua đuổi lời nguyền, còn về khả năng thứ hai, hắn sẽ chọn phương án dự phòng là lợi dụng mộng trong mộng để giam giữ nữ tu trong giấc mơ của mình.

“Không có quá nhiều lựa chọn.”

Chương 347: Như anh mong muốn

9 giờ tối.

Tại lối vào của phòng khám tư vấn.

Trời đã về khuya, ngoại trừ quán cà phê đối diện vẫn mở cửa, toàn bộ phố Queen đều im ắng.

Các vụ giết người ghê rợn trước đó, khiến nơi này ban đêm có rất ít người qua lại.

Do đó, nhiều cửa hàng ở con phố đối diện đã đóng cửa, thậm chí quán cà phê này chắc cũng không trụ được lâu.

Vì thế, Đỗ Duy không lo lắng rằng việc nấu chảy 2 bình vàng trong lò luyện kim vào ban đêm, sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

Ừm……

Lò luyện vàng mà hắn đặt hàng nhanh chóng được đưa đến nơi, vì phí vận chuyển tăng gấp ba.

“Xem xem, bí mật nào được giấu trong 2 cái bình này.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói, ném thẳng 2 bình vàng vào trong lò luyện kim.

Sau khi đóng nắp giữ nhiệt 3 lớp và nhấn nút khởi động, lò luyện kim bắt đầu hoạt động.

Nhưng đúng lúc này, một cơn ớn lạnh không rõ lý do đột nhiên xuất hiện trong lòng của Đỗ Duy…

Cả người giống như ở trong động băng, cảm giác cứ như ngay cả hơi thở cũng phải ngừng lại.

Trong tai, nghe thấy một tiếng rên rỉ đau đớn bên tai như có như không.

Cái gì đó…

Mặt của hắn tối sầm lại, ngay lập tức đóng công tắc của lò luyện kim.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, toàn bộ lò luyện kim được bao phủ trong một lớp sương mù xám xịt, sương mù dường như có sự sống, đan xen như những xúc tu, thực sự tạo thành 2 khuôn mặt người.

Khuôn mặt người rất mờ, nhưng có thể nhìn thấy đường nét rõ ràng, nhỏ và non nớt…

"Không phải ác linh…"

Ánh mắt của Đỗ Duy có chút ảm đạm, 2 khuôn mặt non nớt kia khiến hắn nghĩ đến quỷ hồn…

Quỷ hồn, ttheorong ghi chép của giáo hội, thường yếu hơn ác linh, khi bị giết hại dã man, quỷ hồn có thể xuất hiện.

Ác linh thì lại không theo logic nào.

Nó là sản phẩm của chủ nghĩa duy tâm tuyệt đối, có thì là có, không thì là không.

"Ai đó đã hiến tế đứa trẻ, khi chúng chế tạo 2 chiếc bình vàng này…"

Giọng điệu của Đỗ Duy lạnh lùng khó tả, trong khoảng thời gian này hắn hiếm khi tiến vào ác linh hoá, đề phòng quá trình xói mòn nhân tính đến cực hạn, hắn trở thành thứ không phải hắn.

"Thế giới này luôn khiến tôi cảm thấy lạc lõng."

Sau khi câu nói này rơi xuống, Đỗ Duy vươn tay bật lại công tắc, ngồi trên bãi cỏ, châm một điếu thuốc cho mình.

…

Vào lúc này, ở phía bên kia của thành phố Sikelin.

Tín đồ của Giáo phái Vidar, dẫn đầu là Hannibal, cũng đến khu phố cũ bỏ hoang từ lâu.

"Đây từng là nơi chuyên sản xuất gương, nhưng do ngành thủ công mỹ nghệ được thay thế bằng cơ giới hóa, nên nó đã hoàn toàn bị bỏ hoang trong nhiều năm. Vị Thần của chúng ta ở đây."

"Ở đây, có một ác linh gương, nhưng môi giới của nó đã hoàn toàn bị phá hủy. Nó không tồn tại trong thực tế."

"Xuyên qua nó, chúng ta có thể nhìn thấy Thần của chúng ta."

"Nhưng vì môi giới bị huỷ, chúng ta phải sử dụng một tấm gương khác để phản ánh chân dung của nó."

Bước vào khu nhà cũ, Hannibal nhìn những mảnh gương nằm rải rác trên mặt đất, thì thầm với những người khác: "Chú ý, những mảnh gương này không thể phản chiếu chúng ta."

Ai đó cúi thấp người xuống, ngẫu nhiên nhặt một mảnh gương lên.

Nói chung, mặt sau của gương có một lớp phủ màu xám tro, nhìn chính diện thì có thể phản chiếu rõ ràng vật tham chiếu, phía dưới là màu trắng khó hiểu.

Trong mảnh gương này, màu trắng này chưa bao giờ thay đổi.

"Đúng như lời ông nói, vậy ông Hannibal, ông có chắc rằng chiếc gương chúng ta mang theo có hiệu quả thật

không?”

Người nọ ném mảnh gương vỡ đi, giọng điệu rất lạnh lùng.

Hannibal quay đầu lại, mỉm cười nhìn cô và nói: “Tất nhiên, cô sẽ sớm gặp được Thần của chúng ta, và cô sẽ bị sốc bởi sự hoàn mỹ, sức mạnh lớn của nó.”

Giọng điệu của người nọ có chút chậm rãi: “Vậy thì xin hãy bắt đầu, ca ngợi Thần của chúng ta.”

Cô ấy không còn nói câuCa ngợi Vidar trên môi nữa, bởi vì một khi Thần của họ thật sự tồn tại, thì không thể cứ nói chung chung như trước được.

Hannibal mỉm cười tán thưởng, lập tức có người mang tới một tấm gương cao được che bằng tấm vải đỏ.

Cái gương rất nặng.

Và thật kỳ lạ là mặc dù tấm vải đỏ che đi chiếc gương, nhưng lại xuất hiện một hiện tượng kỳ dị là bị lõm vào trong.

Mặt sau của gương cũng vậy.

Rầm…

Gương đứng trên mặt đất.

Hannibal nhìn lên bầu trời đêm, u ám.

Không rõ vì lý do gì mà trên con phố này dường như không bao giờ nhìn thấy mặt trăng nữa, khi nhìn lên thì sẽ thấy một màu đen u ám.

Hannibal thầm hỏi: “Là anh làm sao? Bạn của tôi.”

Sau đó gã càng cười vui vẻ hơn.

Cũng giống như tìm được bạn tri âm, Hannibal dành tình cảm vô cùng đặc biệt cho ác linh Đỗ Duy, dù gã đã bị ác linh Đỗ Duy bóp chết đến 3 lần, suýt chết trong tay kẻ đó.

Người đặc biệt nhất, cũng có nghĩa là cô đơn.

Những người từng trải qua nỗi cô đơn, khi nhìn thấy đồng loại sẽ khó cưỡng lại nỗi khao khát từ nội tâm.

Hannibal thậm chí còn cảm thấy mình và ác linh Đỗ Duy là anh em.

Không có gì về màu da hoặc chủng tộc, không có gì về máu mù, hay quá khứ.

Chỉ vì chúng đều rất đặc biệt.

"Bắt đầu đi……"

Hannibal hít một hơi thật sâu, đi đến trước gương, vung tay ra hiệu.

Những người khác nghiêm nghị gật đầu, lấy dao găm ra và chém vào lòng bàn tay phải.

Máu chảy xuống vết thương.

Kèm theo đó là tiếng ngâm xướng trầm thấp.

Trịnh trọng, trang nghiêm…

Âm thanh kéo dài, nối tiếp nhau.

Trong suốt quá trình này, liên tục có người quỳ, dập đầu trên mặt đất, quỳ lạy.

Một số người đã vẽ một số biểu tượng đặc biệt trên mặt đất bằng máu.

Đây là một nghi lễ hiến tế, nó cũng là một phương pháp được tín đồ của Giáo phái Vidar sử dụng để giao tiếp với các Vidar.

Nhưng trong một khoảng thời gian dài, không ai có thể thiết lập liên lạc thật sự với các Vidar, chỉ có những phản hồi mơ hồ.

Tất cả những phản hồi này phải được phân tích bởi người lãnh đạo Akalette.

Đột ngột……

Tấm vải đỏ che gương đột nhiên chuyển động.

Chỗ lõm hơi phình ra một chút, như có thứ gì đó muốn chui ra từ bên trong.

Khi Hannibal nhìn thấy điều này, vẻ phấn khích lóe lên trong mắt của gã, gã thở hổn hển nắm lấy góc của tấm vải đỏ, rồi giật mạnh.

Toàn bộ tấm gương hiện ra trong mắt của mọi người.

Đây là chiếc gương cao bằng một người ngồi, thân gương được làm bằng gỗ nguyên khối, các đường nét hoa văn được khảm bằng chỉ vàng.

Xa hoa và sang trọng.

Giờ phút này, trong gương tối đen như mực, bất hoà với thế gian, bên trong có một tầng sương mù màu đen đang sục sôi.

Phù……

Tất cả mọi người có mặt, kể cả Hannibal, đều nghe được một tiếng thở.

Bọn họ cảm thấy ớn lạnh, da đầu tê dại, nỗi kinh hoàng khó tả dọc theo làn da thấm vào các cơ quan nội tạng.

Trong gương hiện ra một đôi mắt đen, bình tĩnh nhìn mọi người bên ngoài gương.

Cảm giác áp lực đè nén khiến tim của mọi người đập loạn xạ, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Rầm……

Một số người không thể chịu nổi áp lực, nằm thẳng trên mặt đất, không thể nói được.

Một giọng nói lạnh lùng, bỗng vang lên trong đầu của Hannibal.

Gã nghe được ác linh Đỗ Duy nói: “Đoạt lại cơ thể của tao.”

Hannibal nghi ngờ hỏi: “Anh đã có thể ra khỏi gương. Còn cần cơ thể làm gì?”

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Bởi vì tao là Đỗ Duy.”

Hannibal như có điều suy nghĩ, gật đầu mạnh: “Như anh muốn, bạn của tôi.”

Chương 348: Hãy đọc tên thật của nó trong giấc mơ

Ngọn lửa cực nóng. Nhiệt độ khô.

Bây giờ là 10 giờ tối.

Thời tiết ở New York trở nên khá u ám, ngẩng đầu lên chỉ thấy mặt trăng và những ngôi sao đều bị mây đen che phủ.

Ở lối vào của phòng khám tư vấn.

Đỗ Duy mở lò luyện kim, bình tĩnh nhìn chất lỏng vàng nóng chảy.

Nhìn bằng mắt thường, mọi thứ vẫn như bình thường.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn thấy bên trong xuất hiện một đoạn chữ.

"Đây thực sự là tên thật của mày sao?"

Đỗ Duy thầm hỏi bản thân, muốn có được đáp án.

Sau đó, hắn nói: "Dựa vào tình hình hiện tại rút ra kết luận, có vẻ như là…"

Rõ ràng là hắn luôn muốn xác minh điều này, nhưng khi câu trả lời gần kề, hắn lại muốn phủ nhận nó.

Vấn đề mà hắn quan tâm không phải là tên thật của ác ma.

Vì vậy, bản năng bèn đưa ra một câu trả lời phủ định, để cho loại trừ một phương án, và lựa chọn phương án mộng trong mộng.

Đưa ra lựa chọn là rất khó khăn.

Nhưng nếu bị dồn vào ngõ cụt, điều kiện có thể lựa chọn rất ít, nhưng có thể đi tiếp một cách vững vàng hơn.

Rầm……

Vỏ nhiệt độ ba lớp của lò luyện kim đã được đóng lại.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, khuôn mặt của 2 đứa trẻ do sương mù tạo thành, mang theo ác ý đang quấn lấy hắn, phát ra tiếng la hét và đe dọa mà chỉ hắn mới có thể nghe thấy.

Chúng cố gắng dọa Đỗ Duy.

"Thật vô nghĩa."

Đỗ Duy lạnh lùng nói, từ trong áo gió lấy ra mặt nạ, rồi đeo lên mặt.

Ngay sau đó, con dao sắc bén xuất hiện một cách kỳ lạ trong màn sương, chỉ cần rạch nhẹ 2 nhát, 2 quỷ hồn đã đi đời nhà xa, màn sương quay trở lại lò luyện kim.

Bản thân cái gọi là lò luyện kim này là vật nguyền rùa, cũng là nhà giam. Nó đóng vai trò kép.

Khi Đỗ Duy nhìn thấy đoạn ký tự hoàn chỉnh, hắn có thể cảm nhận được lời nguyền trên người mình đang hoạt động vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả với điều đó, tầm nhìn của Đỗ Duy đã bị ảnh hưởng.

Bóng chồng… ảo ảnh.

Một ít bóng ma hung dữ giống như sâu lông đang lơ lửng mờ hảo trước mắt của hắn.

"Dường như là bệnh ruồi bay trước mắt."

Đỗ Duy nhếch môi cười mỉa mai, rồi ung dung bước vào phòng trong.

Ở phía sau, lò luyện kim không có thay đổi nữa, chỉ còn lại có nhiệt độ nhắc nhở chuyện vừa xảy ra là có thật.

……

Ở trong nhà.

Hơi thở cũng trở nên rất ức chế.

Chiếc đồng hồ cổ treo tường, quay nhanh hơn bao giờ hết.

Annabelle vẫn bất động ở trong tủ đóng khung, chỉ khi Đỗ Duy nhìn nó, nó mới có chút run rẩy nhỏ rất khó nhận ra.

Nhìn lại chiếc đồng hồ cổ. Đỗ Duy lười biếng cởi mặt nạ xuống, chỉ đứng trước mặt nó, bình tĩnh nói: "Khi tao gặp phải cây đàn Piano đó, mày đã phản ứng rất mạnh."

"Nhưng khi tao lấy được 2 chiếc bình vàng, mày chả có phản ứng gì."

"Đôi khi tao nghi ngờ rằng mày có một ý chí độc lập."

"Có đôi khi cảm thấy rằng điều này không logic."

"Tao không đánh dấu được mày, là bởi vì chủ nhân của mày không phải là tao?"

"Mày muốn tao làm cái gì, chẳng lẽ là muốn lợi dụng tai hoàn thành mục đích nào đó?"

"Freddy cho tao linh cảm."

"Tao nghĩ mày còn sống…"

Không có phản hồi, đồng hồ cổ vẫn vậy.

Đỗ Duy không quan tâm, chỉ nhìn nó, ánh mắt càng thêm bình tĩnh.

"Tao từng cho rằng mặt nạ là hàng nhái mày, nhưng sau những chuyện đã trải qua, khiến tao cảm thấy có gì đó không đúng."

“Tranh, bình làm bằng vàng, trâm cài áo bằng vàng, 3 thứ này thuộc về một loại, còn mày và mặt nạ thuộc về một loại khác.”

“Tao đã từng tiếp xúc với kẻ thuộc Giáo phái Vanity. Bên kia nói với tao rằng cách đây rất lâu, ai đó đã làm giả mặt nạ của họ, cũng chính là 2 chiếc mà tao đã có được.”

“Cho dù mày là đồng hồ nhái hay đồng hồ chính gốc, tao muốn biết liệu kẻ tạo ra chiếc mặt nạ có liên quan gì đến mày hay không.”

“Mày xuất hiện lần đầu vào thế kỷ 18. Kẻ làm ra mày và kẻ làm ra mặt nạ có phải là cùng một người không?”

Nói đến đây, Đỗ Duy từ trong túi lấy ra lá bài Joker, dùng hai tay kẹp lại, đặt ở trước mắt: “Tạm coi như mày có sinh mệnh. Bất kể mày muốn làm gì tao, hay là hoàn thành một mục đích nào đó của mày. Sau khi tao giải quyết xong lời nguyền, tao sẽ dùng mọi biến pháp để trừ khử mày.”

Từ đầu đến cuối, đồng hồ cổ và Cái Bóng là nhân chứng cho sự trưởng thành của Đỗ Duy, nếu như chúng có ý chí của riêng mình, thì không thể không biết điều này có ý nghĩa gì.

Vì Đỗ Duy đã dám nói ra điều này, nhất định đã có đủ tự tin và năng lực để hoàn thành.

Không phải là lời nói suông…

Mà là hắn thực sự có ý định phá hủy chiếc đồng hồ cổ bằng mọi giá.

Hắn đang đánh cược… đánh cược rằng chiếc đồng hồ cổ sẽ đáp lại hắn.

Nhưng giống như một người đang nói chuyện với chính mình, từ đầu đến cuối chiếc đồng hồ cổ không hề tiết lộ bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Dựa theo tất cả biểu hiện của nó, nó có một ý chí nhất định.

Thậm chí có thể có mối liên hệ sâu sắc với Đỗ Duy.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, đưa ra ước nguyện với lá bài: "Nhắm mắt lại, tao sẽ bắt đầu mộng. Tao sẽ giữ lại quyền lợi của người nằm mơ. Mãi cho đến khi tao xử được nữ tu, quyền này mới biến mất."

"Sẽ có một tiền đề, để điều ước này được thực hiện, đó là tao chết trong giấc mơ."

Giọng nói của hắn rất bình tĩnh, biểu cảm cũng chuyển thành cực kỳ u ám.

Sau đó Đỗ Duy nhắm mắt lại.

……

Mọi người đều mơ.

Mọi người cũng đều là chủ của giấc mơ.

Ở trong mơ, mọi thứ đều phục vụ cho chủ của giấc mơ.

Trong giấc mơ, thế giới xoay quanh mình. Mình mới là nhân vật chính của thế giới.

……

Cứ như một thế kỷ đã trôi qua. Lại như chỉ là một khoảnh khắc.

Đỗ Duy chậm rãi mở mắt, ánh mắt mơ hồ nhanh chóng trở lại bình tĩnh.

Ánh đèn mờ ảo.

Đây là nhà của hắn…

Còn về thời gian…

Đỗ Duy ngẩng đầu liếc nhìn vị trí của chiếc đồng hồ cổ, kim đồng hồ dường như đã trở lại trạng thái bình thường, phân

rõ vị trí từng kim.

“Đây không phải là nó trong thực tế.”

Đỗ Duy lắc đầu, xoay người đi tới cửa, đẩy cửa ra.

Bên ngoài trời u ám, trời vẫn còn khuya.

“Đây có phải là giấc mơ của mình không? Trông không khác gì thực tế, cứ như cố ý bịa ra cho thật giống.”

Đỗ Duy đột ngột mỉm cười, sờ lên mặt nạ.

“Nhưng tại sao Cái Bóng vẫn tồn tại?”

“Mình đang mơ, không tiến vào giấc mơ của mình. Đồ của mình lẽ ra không được mang vào.”

“Vì vậy, đây là giấc mơ của mình.”

Giọng nói của hắn không giống như trước, có chút khàn khàn, thậm chí còn có những cảm xúc đột nhiên biến mất, chỉ có thể bắt chước.

“Thật sự rất thú vị…”

Đỗ Duy lắc đầu, duỗi cánh tay phải ra, trực tiếp tiến vào ác linh hoá, sau đó lạnh lùng nói: “!”

Hắn muốn trong giấc mơ của mình, xác minh tên thật của ác ma.

Đây là cách “an toàn” nhất, nếu thành công thì lời nguyền sẽ biến mất, nếu không thành công thì sự việc sẽ không đến mức nghiêm trọng.

Rốt cuộc thì “hắn” sắp chết trong một giấc mơ.

Đột ngột……

Khi Đỗ Duy vừa nói xong, toàn bộ thế giới trong mơ bỗng trở nên khác lạ.

Những đám mây đen trên bầu trời đêm đổ sụp xuống, tạo thành một khuôn mặt gớm ghiếc.

Là nữ tu…

Theo thông tin mà Đỗ Duy đã thăm dò trước đó, nó vẫn chưa trở thành ma linh, còn phải mất một tuần.

Nhưng khi Đỗ Duy đọc cái tên đó, hắn đột nhiên cảm thấy, nữ tu xuất hiện biến hoá khác thường.

Nó trở nên rất đáng sợ. Hơn nữa, còn nhìn thẳng vào mình.

Nói như vậy không chính xác, bởi dẫu sao Đỗ Duy chính là mục tiêu của nó.

Nhưng trên thực tế, là bị nhắm vào.

Ví dụ như lúc trước nữ tu nhìn chằm chằm Đỗ Duy, nhưng không có trực giác, giống như đeo kính đen, chỉ nhìn thấy dáng vẻ của Đỗ Duy, mới biết đó là Đỗ Duy. Nhưng khi Đỗ Duy nói ra tên thật của nó, nó đã tháo kính ra, và nhìn trọn vẹn Đỗ Duy.

Đọc tên thật, tương đương với bại lộ tất cả.

Đỗ Duy hiểu ra, nói: “Thảo nào, có người đã cố xóa những ký tự trên mấy thứ kia. Đây là một cái bẫy, một cái bẫy đầy ác ý.”

Chương 349: Đỗ Duy chịu chết

“Mình sẽ phải chết.”

Đỗ Duy đứng trên con phố, xung quanh là bầu không khí lạnh lẽo, buồn bã và hoang đường.

Trên đỉnh đầu, khuôn mặt gớm ghiếc của nữ tu càng lúc càng lớn. Ý nghĩa là càng ngày càng lại gần hắn.

Không lâu sau, nữ tu sẽ trực tiếp đối mặt với hắn, và giết hắn.

Sau khi đọc tên thật của nó, nữ tu đã thiết lập liên hệ vô cùng chặt chẽ với hắn.

Không thể từ chối, không cách nào cải biến.

Nói cách khác, Đỗ Duy chỉ còn con đường chết.

Từ xưa đến giờ, tên thật của ác ma, luôn là lời nói dối nửa giả nửa thật.

Càng ám ảnh với tên thật của nó, thì thấy được cũng càng nhiều, cho đến khi hoàn toàn khẳng định cái tên thật này, thì sự tồn tại của nó cũng được công nhận.

“Theo nghĩa nào đó, lần đầu tiên tiếp xúc với lời nguyền, nhìn thấy những ký tự đó, hắn cũng đã chui vào cái bẫy này rồi.”

“Mọi giãy dụa, và phản kháng thực sự là vô nghĩa.”

“Cái chết là tuyệt đối.”

“Trách không được trong hồ sơ của giáo hội, không ai có thể sống sót khỏi lời nguyền.”

Đỗ Duy nhìn khuôn mặt nữ tu đang tới gần, bình tĩnh đối diện nó, cho dù sắp bị giết cũng không hoảng sợ chút nào.

Giống như câu mà Đỗ Duy từng nói.

Đối mặt với cái chết, nên được trả lại sự bình yên mà hắn đáng có.

Giây tiếp theo, khuôn mặt xấu xí của nữ tu từ trên trời rơi xuống, như thác nước, gây ra một cơn bão lớn.

Mưa như trút nước. Đỗ Duy toàn thân ướt đẫm, khó có thể đứng vững, nhíu mày, đành phải ngồi dưới đất, lẳng lặng nhìn nữ tu tấn công mình.

Sau đó, hắn nhìn thấy nữ tu há cái miệng to như chậu máu, sắc bén như răng của dã thú, chất lỏng màu đen từ khóe miệng chảy ra, khi nhỏ xuống đất, giống như axit sunfuric ăn mòn mặt đất.

“Tao đột nhiên hiểu ra một điều.”

“Cái tên thật này, thật sự là tao cho mày.”

Đỗ Duy chạm vào mặt nạ trên mặt, thấp giọng cười nói.

Hắn cười rất ngông cuồng.

Ngay sau đó lập tức bị nữ tu nuốt chửng, ánh sáng biến mất, ý thức tan biến…

Nói một cách đơn giản, “hắn đã chết”.

Toàn bộ quá trình không có chút giãy dụa, kháng cự, thậm chí hắn không hề định phản kháng.

Quá ngoan ngoãn chịu chết.

……

Vào thời điểm này.

Ngoài cõi mộng, Thành phố New York ở hiện thực cũng bắt đầu đổ mưa nặng hạt.

Trong cơn mưa, phòng khám tư vấn tâm lý trông rất mờ mịt, nhìn từ xa cả căn nhà u ám đen tối, chỉ có thể nhìn thấy đường nét mơ hồ.

Mà trong phòng khách, chiếc đồng hồ cổ treo tường đột nhiên ngừng quay.

Thời gian như ngừng trôi, kim đồng hồ không tiến về phía trước dù chỉ một chút.

Một cảm giác ức chế khó tả tràn ngập khắp nơi, màn sương đen và những sợi tơ mịn dày đặc hiện lên từ chiếc đồng hồ cổ.

Nhìn kỹ, những sợi tơ đó tràn ngập toàn bộ phòng khám tư vấn tâm lý, ngóc ngách hẻo lánh nhất cũng không từ bỏ.

Ghế sofa, máy tính, mọi thứ đều bị sợi tơ luồn qua, và trở thành một phần của nó.

Điều này cũng đúng đối với chiếc tủ có khung treo bên cạnh chiếc đồng hồ cổ, ngoại trừ việc Annabelle bị nhốt trong đó, không bị sợi tơ xuyên thủng. Nó run rẩy, và đập mạnh vào cánh cửa của chiếc tủ có khung.

Nhưng hoàn toàn vô dụng. Lúc Đỗ Duy vẫn còn lá bài Joker đại diện cho cá cược, hắn đã đánh với nó một ván. Là kẻ thất bại, Annabelle phải trả giá bằng việc bị giam giữ mãi mãi trong chiếc tủ đóng khung.

Nếu không có ngoại lực hỗ trợ, nó không thể thoát ra được.

Nhưng lúc này, sự thay đổi bất thường của đồng hồ cổ đã gây ra một số rắc rối.

Những sợi chỉ đen mịn đó đã bao phủ tủ đóng khung, và kéo dài vào bên trong. Nó dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, nhưng không tìm thấy gì cả, vì vậy nó trở nên cực kỳ hung bạo.

Nó muốn khám phá mọi thứ trong toàn bộ phòng khám tư vấn tâm lý.

Một khi chạm vào những sợi chỉ đen đó, những điều rất kỳ lạ có thể xảy ra.

Ít nhất, biểu hiện của Annabelle có thể chứng minh điều đó. Nó sợ hãi đến mức chỉ muốn trốn thoát.

Điều phi lý ở đây là, trước khi nằm mơ, Đỗ Duy đang đứng mặt đồng hồ cổ, nhưng hiện giờ trong phòng khách không hề có bóng dáng của nó.

Hắn đã biến mất.

……

Ở một nơi khác.

Trên đường cao tốc từ Thành phố Sikelin đến Thành phố New York.

Hàng chục chiếc ô tô hạng sang màu đen đang lái như bay.

Hannibal cùng một nhóm người đang ngồi trên xe, đó là những tà giáo đồ đang cực kỳ phấn khích tiến về nơi cần đến.

“Chúng ta có thể đến thành phố New York trước bình minh.”

“Lần này, chúng ta sẽ tuyệt không thất bại.”

“Cơ thể của người đàn ông đó sẽ trở thành môi giới, để Thần giáng xuống thế giới.”

“Mọi người sẽ nhớ tên của Thần.”

Những tà giáo đồ run rẩy vì phấn khích, họ được chia thành hai đội, một đội mang tấm gương về châu Âu, đội còn lại đến New York dưới sự dẫn dắt của Hannibal.

Mà Hannibal thì lại cười vô cùng sung sướng, gã hơi cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia kỳ lạ.

Là đồng loại của ác linh Đỗ Duy. Gã mong chờ giây phút nó được giải thoát.

Vì thế, gã bịa đặt một lời nói dối, ác linh Đỗ Duy đã sử dụng phương thức của nó, để lấp hết chỗ hở trong lời nói dối.

Nó khiến mọi người nghe thấy tiếng nói của nó, thấy được sức mạnh cực lớn của nó.

Tất nhiên, "Thần" luôn ngồi ở trên cao.

Vì vậy, ngoại trừ Hannibal, mọi người chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng và bình tĩnh của nó.

Không ai dám nhìn nó.

"Có tôi ở đây, cơ thể đó nhất định sẽ là của anh."

Hannibal thầm nói, lòng đầy tin tưởng.

Vidar luôn gặp bất lợi trong những cuộc đối đầu trước đây với Đỗ Duy, vì thiếu hụt thông tin.

Hannibal biết Đỗ Duy quá rõ, gã biết rất nhiều thủ đoạn của Đỗ Duy, cũng biết dường như hắn có khả năng khống chế ác linh.

Nhưng Hannibal không quan tâm đến những điều này.

Bởi vì gã chính là khắc tinh của ác linh.

……

Đây là một đêm dài.

Vidar đang gấp rút đến New York, nhưng Hannibal có mục đích khác với họ.

Những tà giáo đồ bị lừa dối bởi những lời nói dối, muốn vị thần "ác linh Đỗ Duy" của chúng giáng xuống hiện thực, và nhảy ra khỏi gương.

Mà Hannibal đang chơi với lửa, gã muốn trong thế giới này, có thêm đồng loại của mình.

Gã nghĩ rằng điều đó sẽ rất vui. Ác linh Đỗ Duy cũng thấy vậy.

Vì vậy, tại trụ sở của Giáo hội Twilight ở Thụy Sĩ, trong căn phòng của James, đã xuất hiện một cảnh tượng ghê rợn.

"Van xin mày, để tao yên."

"Đau quá… đày đoạ…"

"Tao sắp điên rồi, rốt cuộc mày là ai?"

"Trả lời tao, mày muốn tao làm gì!"

James quỳ trên sàn phòng tắm, bàn tay duy nhất chống đỡ trên mặt đất, toàn thân toát đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không có chút máu.

Trên sàn, một vũng mồ hôi nhỏ đã được tạo thành.

Trên lavabô trước mặt của y, treo một tấm gương.

Tấm gương phản chiếu sự đau đớn và chật vật của y lúc này, nhưng thứ nổi bật là đôi mắt vẫn lạnh lùng, bình tĩnh, không chút cảm xúc.

"Hừ… đây không phải là mắt của mình…"

James nhìn mình trong gương, nhìn chằm chằm vào đôi mắt ấy, biểu tình đau đớn, dữ tợn.

Y nghiến răng gầm gừ: “Đừng hành hạ tao nữa, hãy nói cho tao biết mày muốn tao làm gì, tao nhất định sẽ làm được.”

Chỉ cần màn đêm buông xuống, y sẽ bị tra tấn, tinh thần của y đang trên bờ vực sụp đổ.

Ban đầu là một giấc mơ, nhưng giờ nó đã trở thành hiện thực.

Chương 350: Kẻ bắt chước

Cho tới nay, James rất hài lòng với năng lực ác linh hoá của mình, bởi vì y luôn có thể ở trong trạng thái ác linh hóa mà không bị ảnh hưởng bởi việc mất nhân tính.

Đôi mắt này có thể khiến y nhìn thấy nhiều hơn, thậm chí còn mạnh hơn cả Quỷ Nhãn.

Y luôn cảm thấy Quỷ Nhãn của mình không khác gì con mắt của ác linh.

Hơn nữa, y có thể cảm nhận được sự năng lực tư duy chủ động và trí thông minh của y đều đã được cải thiện rất nhiều.

Ngoài việc thông minh hơn, còn bình tĩnh và lý trí hơn.

Trong thời gian ở Giáo hội Twilight, thu thập được rất nhiều thông tin hữu ích, không ai phát hiện ra sự bất thường của y.

Tất nhiên, chỉ số IQ của y cho y biết, Giáo hội Twilight biết thân phận nằm vùng của y.

Y đã thu thập tất cả thông tin có thể thu.

James cẩn thận sinh tồn trong Giáo hội Twilight, duy trì điểm mấu chốt an toàn với giáo phái này.

Y biết, đây đều do năng lực ác linh hoá của y mang lại.

Bất cứ ai có được năng lực hữu dụng, mà không phải trả giá, sẽ cảm thấy rằng mình là người đặc biệt.

James cũng giống vậy, nhưng y không y thức được, từ đầu đến cuối mình chỉ là một kẻ bắt chước.

Đôi mắt của y đã bị ác linh Đỗ Duy đã cho y.

Tất cả mọi thứ về y, đều không hề là bí mật trong mắt của ác linh Đỗ Duy.

Vào thời điểm này, James quỳ trên mặt đất, y đau đớn kêu rên, cảm giác ức chế và suy sụpkhông thể chịu đựng nổi.

Nhưng y đã mất khống chế đôi mắt của mình, không thể rơi một giọt nước mắt nào.

Lạnh lùng, bình tĩnh…

Bốp……

James đập đầu mạnh vào tường phòng tắm, lớp gạch men cứng bị nứt một đường, vết máu loang lổ trên đó.

Va chạm mạnh đến vậy hoàn toàn có thể gây ngất xỉu.

Nhưng James thì không…

Y đang ở trong trạng thái vừa bình tĩnh, lý trí, lại đau đớn và điên cuồng.

Quỷ dị hơn là, dù y gây ra tiếng ồn lớn như vậy trong phòng tắm, song những người ở Giáo hội Twilight hoàn toàn không nhận ra.

Cả căn phòng như tách khỏi biệt khỏi thế giới.

“Làm ơn, buông tao ra… A!!!”

James liên tục giật tóc, đập mạnh vào tường, sàn nhà, cửa kính và gương.

Sớm đã thương tích đầy mình.

Máu ở khắp mọi nơi, cảnh tượng đẫm máu kinh hoàng.

Dần dần……

James mất kiểm soát, há miệng thở dốc, rướn cổ đập đầu vào chiếc gương đầy vết rạn, chậm rãi vươn tay đâm vào mắt phải.

Y muốn chọc mù mắt mình.

Đầu ngón tay siết chặt nhãn cầu, ấn vào trong.

Nhưng giây tiếp theo, James suy sụp và khóc lóc.

Y phát hiện ra rằng tay phải của mình cũng đã mất khống chế.

"Tại sao… tại sao lại là tao? Tại sao tao phải chịu sự tra tấn này!"

James tự hỏi mình trong gương, nhưng y không thể nhận được câu trả lời.

Trong gương, y vô cảm, đôi mắt lạnh lùng, như một người khác.

Đột ngột…

James sờ mặt của mình, y nhận thấy rằng cơ mặt của mình rất căng cứng. Nhưng y trong gương lại không làm hành động tương tự.

"Hahahahaha…"

James hoàn toàn suy sụp: "Hahaha… hahaha… tao biết rồi, tôi biết mày là ai rồi!"

"Đỗ Duy! Không… ác linh mặt nạ!"

"Mày là ác linh mặt nạ, mày muốn chiếm đoạt thân thể của tao!"

"Lấy đi, cứ lấy đi, tao không muốn chịu nổi sự hành hạ này nữa, làm ơn cho tao chết!"

"Tao biết mày có ý thức của chính mình, mày cho tao giải thoát đi!"

Ở câu cuối cùng, James dùng giọng điệu cầu xin.

Sau đó, y sững sờ.

Y thấy mình trong gương bỗng trở thành một người mà y biết rất rõ. Là Đỗ Duy. Nhưng khí chất hoàn toàn khác với Đỗ Duy mà y từng biết.

Lạnh lùng, tao nhã, giống như một quý tộc thời xưa đang bước trong bóng đêm.

Chỉ cần tận mắt nhìn thấy cũng khiến người ta run rẩy, vô cùng kinh hãi.

Không thể giải thích được, một từ lóe lên trong đầu James – ma quỷ.

Sau đó, ác linh Đỗ Duy trong gương nói với y: "Tôi không cần thân thể của anh. Việc tôi cần anh làm rất đơn giản."

"Kể từ giờ phút này, anh chỉ cần nhớ rằng tôi là Đỗ Duy, Đỗ Duy chính là tôi."

James cười điên cuồng: "Anh là Đỗ Duy, đúng vậy, chỉ có anh mới là Đỗ Duy."

Két két……

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Thứ trong gương biến mất.

Tiếng cười của James đột ngột dừng lại, ngơ ngác quay đầu lại, và bước ra khỏi phòng tắm.

Điều kỳ lạ là những vết thương mà y vừa đau đớn tạo ra đều biến mất, như thể chưa từng xảy ra.

Đến cửa, Ryan bất cẩn đi vào, cho tay vào quần, cởi thắt lưng. Miệng vẫn còn huýt sáo.

"Tránh ra, không thấy anh ta đến để tiểu sao?"

Ryan xem phòng của James là nhà vệ sinh công cộng…

James lạnh lùng nhìn Ryan, không nói lời nào.

Ryan thấy vậy liền nghiêng đầu, nghi ngờ hỏi: “Chủ nhiệm?”

“Không, chú là James, không, anh là Chủ nhiệm?”

Vừa nói Ryan vừa vỗ đầu, hét lên kinh ngạc: “Được lắm, thằng nhãi James bệnh tâm thần này. Chú dám bắt chước Chủ nhiệm, còn giả bộ giống như đúc. Hôm nay anh phải dạy cho chú một bài học!”

James lạnh lùng quát: “Cút!”

Ryan trợn to hai mắt: “Phản rồi, bệnh nhân lại dám chống lại bác sĩ Ryan. Chờ đó, giờ anh sẽ gọi điện tố giác với Chủ nhiệm.”

Nói xong, Ryan quay người định bỏ đi, nhưng gã do dự, cởi quần trước mặt James, tiểu ngay tại chỗ rồi bước đi.

“Hừ hừ! Chú chờ anh đó!”

“Chỉ cần Chủ nhiệm nói cho anh biết phải cho chú uống thuốc gì, anh sẽ cho chú liều lượng gấp đôi!”

……

Phù…

Ý thức chuyển từ mơ hồ sang rõ ràng.

Mọi thứ xung quanh dường như vật sống, phát ra âm thanh sột soạt.

Trời lạnh và ẩm.

Đây là Hồ Nước Tâm Hồn.

Dòng nước lăn tăn, gợn sóng…

Đỗ Duy đứng trên hồ, mở mắt ra.

“Kế hoạch đầu tiên thất bại.”

“Tên thật của ác ma, nghe thật nực cười.”

“Mình càng thừa nhận điều đó, nó càng thành sự thật.”

“Cũng may là mình đọc cái tên thật đó trong mộng, nếu không, có lẽ giờ nữ tu đã ở đây.”

Khi Đỗ Duy tiến vào mộng cảnh, y bèn bắt đầu kế hoạch mộng trong mộng của mình.

Hắn trong giấc mơ đầu tiên, chỉ là một phần giấc mơ của hắn. Hắn đã dùng rất nhiều tinh lực, và ám thị tâm lý mạnh mẽ để biến giấc mơ thành hiện thực.

Trong giấc mơ, hắn đã đọc tên thật của nó.

Kế hoạch đầu tiên, hắn đã sắp xếp việc mình sẽ chết như thế nào trong mơ.

Do đó, không có bất kỳ tổn thất nào.

Và bây giờ, hắn sẽ bắt đầu kế hoạch dự phòng khác.

“Tuy nhiên, trước khi kế hoạch bắt đầu, giấc mơ này phải chỉnh trang lại đôi chút.”

Đỗ Duy bình tĩnh nói, hắn liếc mắt nhìn xuống hồ.

Dưới mặt hồ chính là nữ tu, dáng dấp khủng khiếp ngẩng đầu nhìn Đỗ Duy, chỉ có ác ý thuần túy đang ủ trong đôi mắt màu vàng như dã thú kia.

“Khi mày nhìn tao, tao cũng nhìn thấy mày.”

Câu này do chính Đỗ Duy nói…

Sau đó, hắn nhắm mắt, chìm vào đáy hồ…

Chương 351: Ryan đã thăng cấp

Rào rào…

Ánh sáng mờ ảo khi rơi xuống đáy hồ.

Khi chút ánh sáng xuất hiện. Khung cảnh trước mặt thay đổi hoàn toàn.

Trong không khí đầy mùi formalin và chất khử trùng trộn lẫn vào nhau thành một mùi hôi khó ngửi.

Đây là một phòng mổ xẻ không có cửa chính, hay cửa sổ.

Chỉ có bóng đèn sợi đốt chiếu sáng trong nhà.

Đỗ Duy vô cảm nhìn chiếc giường giải phẫu ở trước mặt, trên giường là một cái xác, trên người phủ một mảnh vải trắng. Có rất nhiều dụng cụ giải phẫu, đặt trên bàn để thiết bị mổ.

Phía sau bàn dụng cụ là chiếc ghế để ngồi nghỉ.

"Giấc mơ trong tiềm thức."

Giọng điệu của hắn rất phức tạp.

Nhưng trong mắt lại không có biến hoá nào.

Thứ lộ ra từ trong xương là tê liệt và bình tĩnh, khác với cực đoan bình tĩnh và cực kỳ tỉnh táo do ác linh hoá mang lại.

Giờ hắn phát ra từ nội tâm.

Mà hắn trong Hồ Nước Tâm Hồn vừa rồi tuy là thực, nhưng cũng là mộng, thuộc về mộng trong tầng sâu hơn.

Nhắm mắt chìm xuống đáy hồ, tương đương với việc tiến vào tầng mộng cảnh sâu hơn.

Từ góc độ tâm lý học, hắn hiện tại đang ở trong giấc mộng tiềm thức.

Mọi người đều nằm mơ, giấc mơ sẽ biến mất ngay sau khi thức dậy.

Nhưng giấc mơ tiềm thức luôn kéo dài, nếu một khi tỉnh khỏi giấc mơ này, chỉ có một lý do duy nhất, đó là cuộc đời người đó đã đi đến cuối con đường.

Những giấc mơ tiềm thức là vô thức. Nó không bị ảnh hưởng bởi ý chí của con người, nó là sự miêu tả chân thực của trái tim con người.

Với Đỗ Duy, giấc mơ hiện giờ hắn gặp phải, là bí mật sâu nhất trong nội tâm của hắn, ngay cả hắn cũng không biết.

Hắn còn nhớ rất rõ, vào năm 3 đại học của mình, ngày 16 tháng 2, hắn đến phòng mổ để luyện tập như thường lệ, vì ba mẹ mất sớm, nên hắn chỉ có thể dựa vào bản thân.

Nhưng trải nghiệm tuổi thơ khiến tính cách của hắn khá quái gở, bởi vậy hắn chọn pháp y.

Điều hắn không ngờ là…

Vào ngày hôm đó, khi mở tấm vải trắng che xác chết, hắn đã nhìn thấy ba của mình.

Vận mệnh đã thực hiện một trò đùa ác ý với hắn.

Kể từ đó, cuộc đời của Đỗ Duy đi vào khúc quanh.

Phòng giải phẫu là nơi thay đổi số phận của hắn, đồng thời cũng là nơi hắn quen thuộc nhất. Trong tiềm thức, hắn không bao giờ quên điều này.

Không có cửa chính, hay cửa sổ.

Cho thấy hắn không ai biết về quá khứ này.

Là thật…

Ngoại trừ ác linh Đỗ Duy, ngay cả cô bạn gái Alexis, bạn thân Tom, Cha Tony cũng không biết.

Đỗ Duy kéo ghế ra, yên lặng ngồi trên đó.

Hắn không hề nhìn vào cái xác, mà nhìn vào đôi tay của mình.

Thời gian từng chút một, lặng lẽ trôi.

Rất lâu sau……

Đỗ Duy mở miệng, khàn giọng nói: "Nếu như ba mẹ còn sống, nhất định sẽ hi vọng con có một cuộc sống tốt hơn."

"Con nhớ tất cả những trải nghiệm của mình từ khi còn nhỏ."

"Vậy nên con sẽ không để cho ba mẹ thất vọng."

"Vậy cái xác dưới tấm vải trắng này thực ra chính là con."

Ở đây, hắn không cần bất kỳ ngụy trang nào, cũng không cần giữ bình tĩnh và lý trí. Nhưng con người thật nhất của hắn là sự kết hợp giữa lý trí và sự bình tĩnh.

Con người sẽ chịu tác động của các yếu tố bên ngoài, tiếp nhận thông tin, từ đó hình thành tam quan hoàn chỉnh.

Một số người sẽ không hài lòng với cách họ đã trưởng thành, chịu đủ giằn vặt của nội tâm. Nhưng có người sẽ thản nhiên đối mặt.

Đỗ Duy thuộc về cái sau, cho nên hắn sẽ không chối bỏ chính mình.

Vì vậy, hắn đứng dậy, kéo tấm vải trắng che xác chết.

Không có gì…

Nhưng câu trả lời đã quá rõ ràng.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, cả người trực tiếp tiến vào ác linh hoá.

Hoa văn kim đồng hồ bên tay phải đang rực nóng.

Hắn đã kích hoạt năng lực Đánh Dấu.

Có tiếng đàn Piano đột ngột vang lên khắp phòng giải phẫu…

Bài ru ngủ được tự động phát.

Một màn sương mù bỗng dưng xuất hiện. Trong màn sương mù, thấp thoáng đường nét của một cây đàn Piano, cùng với Freddy đang ngồi trên ghế, và chơi đàn một cách thụ động.

Thứ được Đánh Dấu cuối cùng, thường xuất hiện đầu tiên.

Đột ngột……

Giọng nói có phần hoảng sợ của Freddy vang lên: "Chết tiệt, sao tao lại gặp mày nữa, đồ ác quỷ."

Nó ló đầu ra khỏi sương mù, hoài nghi nhìn Đỗ Duy.

Khuôn mặt đầy sẹo đầy vết bỏng, vặn vẹo thành một khối.

Nó không thể được coi là ác linh, mà là sản phẩm giữa con người và ác linh, vì vậy mới có ý thức và khả năng nói.

Đỗ Duy nhìn nó, bình tĩnh nói: "Tao phải nói thế này, mày không thể thoát khỏi tao, tao sẽ là ác mộng của mày."

Freddy hung dữ hét lên: "Tao sẽ giết mày, tao thề, tao nhất định sẽ làm!"

Đỗ Duy vẫn bình tĩnh: "Đừng lo lắng, tương lai tao sẽ cho mày một cơ hội."

Freddy càng suy sụp: "Đồ ma quỷ, mày cho rằng tao sẽ tin mày sao? Mày là một thằng nói láo trắng trợn."

Vừa nói, Freddy giật mình, nó khó tin nói: “Đây là… đây là giấc mơ của mày?”

Đỗ Duy gật đầu, đang định trả lời thì đột nhiên smartphone vang lên.

Bầu không khí trở nên rất kỳ quặc.

Freddy biến sắc: “Smartphone? Mày lại đang nói dối tao, đây là hiện thực đúng không? Mày đưa tao ra hiện thực, mày muốn giết tao ở hiện thực.”

Đỗ Duy mặc kệ, lấy smartphone ra, nhìn thấy ID người gọi trên màn hình chính là Ryan.

Không cần nhấn nút kết nối và nghe, di động tự động vang lên giọng của Ryan: “Chủ nhiệm ơi, hỏng rồi, bệnh tình của James càng ngày càng tệ, thằng khùng này điên cuồng bắt chước anh, bắt chước giống đến mức mức suýt nữa đã lừa được tôi.”

“Em không thể chịu nổi nữa, Ryan em phải chữa khỏi cho cậu ta.”

“Chủ nhiệm, anh thường kê cho bệnh nhân loại thuốc gì vậy? Có loại thuốc nào tác dụng mạnh không? Em sẽ tăng liều cho James, để cậu ta nhanh chóng hồi phục.”

“Bằng không, giờ em rất sợ, em cảm thấy mình sắp bị những bệnh tâm thần này đồng hoá.”

Nghe vậy, ánh mắt của Đỗ Duy hơi lạnh.

Hắn vẫn chưa quên sự tồn tại của James, lúc trước khi hắn ở San Polia, hắn muốn tìm James và tìm cách giải quyết vấn đề của ông ta.

Người đã từng là cộng sự này, giờ đã trở thành một phần mở rộng cho ý chí của ác linh Đỗ Duy.

Nhưng chưa kịp làm gì, James đã gia nhập Twilight.

“Ryan, chú có chắc cậu ta thực sự bắt chước anh không?”

“Chắc ạ, Chủ nhiệm, thằng thần kinh này dám bắt chước anh, làm em giận đến mức không thèm ăn cơm tối!”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Giờ cậu ta bắt chước anh giống bao nhiêu phần?”

Ryan băn khoăn nói: “Có lẽ là… 70-80%, khí chất không giống như anh, nhưng em lại cảm thấy cậu ta là anh, ngoại trừ gương mặt và thân thể không ưu tú bằng anh, căn bản không có gì khác.”

“À đúng rồi, em thấy cậu ta đeo kính áp tròng thẩm mỹ, màu mắt của cậu ta giống hệt như của anh.”

“Mụ nội nó, thằng khùng bệnh nặng lắm rồi.”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Ryan, anh rất biết ơn chú đã kể với anh chuyện này. Giờ cậu tuyệt đối đừng tiếp xúc với James, tránh càng xa càng tốt. Mọi việc còn lại giao cho anh.”

Ryan ngẩn người: “Nhưng Chủ nhiệm, anh chưa nói cho em biết phải cho cậu ta uống thuốc gì?”

Đỗ Duy liếc nhìn Freddy trong màn sương mù, không biết vì sao, vẻ mặt của nó đột nhiên cứng đờ.

Vì vậy, Đỗ Duy vội vàng nói với Ryan: “Bác sỹ Ryan, tình hình của bệnh nhân này rất rắc rối, không còn là chuyện mà em có thể xử lý được nữa. Vì sự an toàn của em, từ bây giờ, em có trách nhiệm với những bệnh nhân khác, không cần phụ trách James nữa. Em hiểu chưa?”

Ryan lớn tiếng nói: “Vậy thì em nên cho những người khác uống thuốc gì?”

Đỗ Duy thản nhiên nói: “Em muốn cho bọn họ uống thuốc gì cũng được. Giờ em đã là bác sỹ đủ tiêu chuẩn rồi. Tương lai đừng hỏi anh loại chuyện này.”

Ryan hào hứng nói: “Thật tuyệt, cuối cùng em cũng có thể kê đơn thuốc rồi!”

Chương 352: Hãy nhìn vào mắt tao

Khi Ryan nói xong câu sau mừng, bèn vui vẻ cúp máy. Đây không phải là lần đầu tiên Ryan gọi điện cho Đỗ Duy trong mơ. Mỗi lần gọi điện, đều có thể đạt được sự công nhận từ Đỗ Duy. Hạnh phúc của Ryan đơn giản chỉ cần vậy thôi.

Còn Freddy trong phòng giải phẫu, thì không vui chút nào.

Nó giận đến mức không kìm chế được, cả đám sương mù sôi sục.

"Tao nhớ, giọng nói này…"

"Giọng nói này… Ryan Hamel, tên khốn kiếp, tên khốn kiếp quyến rũ mẹ của tao!"

Phản ứng của nó dường như chậm đi nửa nhịp, đợi đến khi Ryan cúp máy mới hét toáng lên, không biết do nó sợ, hay vì giờ mới nhớ ra.

Đỗ Duy nghe vậy nhíu mày: "Hắn là Ryan Hamel? Người Đuổi Quỷ đã biến mất suốt 20 năm?"

Freddy gầm lên và nói: "Đưa điện thoại cho tao. Tao sẽ giết hắn. Chính hắn đã hại tôi thành ra dạng này. Hắn phải trả giá."

Đỗ Duy trầm giọng nói: "Mày chắc chứ?"

Nếu Ryan mà hắn biết là Ryan Hamel, Người Đuổi Quỷ thiên tài cách đây 20 năm, thì chuyện này rất kỳ quặc.

Ryan và Đỗ Duy bằng tuổi nhau, họ đều là thanh niên.

Nếu Ryan là người đó, giờ gã phải phải gần 50, làm sao có thể?

Freddy hung dữ hét lớn: “Cả đời này, tao sẽ không bao giờ quên giọng của hắn.”

Đỗ Duy thấy đau đầu, hắn không còn muốn giao tiếp với Freddy nữa, bởi vì năng lực Đánh Dấu đã được phát động.

Hơi thở của toàn bộ phòng giải phẫu bị đè nén đến cực điểm.

Từng bóng ma xuất hiện xung quanh, nhiệt độ trong phòng giảm xuống một cách tuyến tính, và đèn trên đầu bật và tắt…

Trong góc, không biết từ lúc nào, đột nhiên xuất hiện một con búp bê, đó là Annabelle.

Nhưng điều khiến Đỗ Duy cảm thấy không thể tin được là khoảnh khắc Annabelle xuất hiện, lại không hề làm gì hắn, Thay vào đó, nó điên cuồng run rẩy, như thể đang sợ hãi thứ gì đó.

“Mày sợ nữ tu? Không nên a, nó giống đang ở trong giấc mơ ngoài phòng giải phẫu, không có lệnh của tao, nó tuyệt không được bước vào.”

Đỗ Duy cảm thấy khó tin, biểu hiện của Annabelle quá kỳ quái.

Lẽ ra nó phải tấn công mình ngay lập tức mới đúng.

Nhưng hóa ra nó đang sợ hãi, giống như trước khi phát động năng lực Đánh Dấu, nó giống như một con người, đã trải qua một nỗi kinh hoàng không thể diễn tả được.

“Ở nhà xảy ra chuyện gì sao?”

Trong đầu của Đỗ Duy chợt lóe lên một ý nghĩ, nhưng sau đó hắn nghe thấy bên ngoài phòng khám nghiệm có tiếng còi

xe.

Tất cả những ác linh được Đánh Dấu, và những tồn tại kỳ lạ đều xuất hiện trong giấc mơ của Đỗ Duy.

Chỉ là xem ra địa điểm phát động Đánh Dấu không đúng lắm, thời gian xuất hiện chênh lệch mấy phút.

Về phần Cái Bóng, đã xuất hiện sau lưng của Đỗ Duy, đứng trong bóng của hắn.

Một đôi mắt đỏ ngầu lướt qua Annabelle, cuối cùng dừng lại trên Freddy.

"Ma quỷ… mày thật sự là quỷ, có thể triệu hoán ác linh, mày hoàn toàn không phải người!"

Freddy cũng choáng váng trước cảnh này, năng lực của nó đối với Đỗ Duy hoàn toàn vô dụng, lúc này trong đám ác linh tại phòng giải phẫu, nó là yếu nhất.

Kẻ yếu không có tiếng nói.

Đỗ Duy cũng nghi hoặc trước cảnh tượng này.

Rõ ràng sau khi năng lực Đánh Dấu phát động, ác linh sẽ tấn công hắn, dù là những ác linh được hắn lựa chọn cẩn thận, cũng đâu thể ngoan thế này…

"Vận may của mình không tốt vậy chứ."

Đỗ Duy cười khẩy, cánh tay phải ác linh hoá trực tiếp túm lấy cổ của Freddy.

Sau đó, bằng giọng điệu nhẹ nhàng khác thường, hắn nói với Freddy: "Hãy nhìn vào mắt của tao."

"Đồ ma quỷ nhà mày, Freddy sẽ không nghe lời mày."

Freddy sợ tới mức hét lên một tiếng, quay đầu sang chỗ khác, không dám đối diện Đỗ Duy.

Nhưng điều này không có tác dụng gì cả. Bởi vì câu nói này, tức là nó nói với chính mình, tuyệt đối không được đối diện Đỗ Duy.

Đây là một ám thị tâm lý.

Nó càng không muốn nhìn Đỗ Duy, nó càng củng cố hình ảnh phản chiếu này trong đầu nó.

Càng để lâu, nó càng tin vào điều này.

Ngay sau đó, giọng nói của Đỗ Duy chậm rãi vang lên: "Tên của mày là Freddie Gross, mẹ cậu là một nữ tu, mày lớn lên ở phố Elm, và người mà mày ghét nhất chính là Ryan Hamel."

Freddy điên cuồng giãy dụa, không muốn nghe.

Đỗ Duy không để ý tới nó, nói tiếp: "Mày muốn trả thù Ryan Hamel, còn tao là sếp của hắn. Cuộc gọi vừa rồi chứng minh điều này."

"Tao có thể cho mày một cơ hội gặp hắn."

"Nhưng nó cũng có cái giá, tao cần mày làm một việc."

"Đương nhiên, chuyện này không hề khó, chính là giết tao."

Freddy không phải ác linh, nó có thể hiểu được lời của Đỗ Duy, nhưng những lời này càng làm cho nó điên cuồng.

Nó gào to.

Đỗ Duy vẫn nói: "Mày có thể hiểu đó là một cuộc giao dịch. Sẽ không ai khác biết về cuộc giao dịch giữa mày và tao. Ryan là cấp dưới ngu ngốc nhất của tao. Tao chưa hề không quan tâm đến sống chết của hắn."

"Vì vậy, mày không phải lo rằng đây là một cái bẫy."

Trong quá trình đó, cuộc sự giãy dụa của Freddy yếu dần.

Cuối cùng, nó thận trọng hỏi: “Mày không lừa tao chứ?”

Đỗ Duy cười nói: “Đương nhiên không phải.”

Freddy nghiến răng nghiến lợi nhìn Đỗ Duy ,trả lời: “Nhưng tao không chắc lời của mày là thật, sau khi tao giết mày, mà mày đã chết, làm sao có thể giúp tao báo thù?”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Không quan trọng, quan trọng là mày nhìn thấy con mắt của tao.”

……

New York ngoài cõi mộng, lúc này trời đã gần sáng.

Mọi thứ trải qua trong mơ có thể rất ngắn, nhưng trong thực tế thì có thể rất dài, rất lâu.

Vì vậy, sẽ có người nhất thời chỉ mơ mơ màng màng, song khi mở mắt ra trời đã sáng, cứ như sự chênh lệch giữa mặt hồ và mặt biển.

Quận Bắc Brook.

Cơn mưa nặng hạt vẫn còn đó.

Một chiếc ô tô màu đen dừng ở trước cổng phòng khám tư vấn.

Đám người Hannibal bước ra khỏi xe, ánh mắt của mọi người đều lộ rõ vẻ quyết tâm làm cho được.

“Tôi có thể ngửi thấy cậu ta, mùi thơm của máu thịt…”

Hannibal đứng dưới mưa, mở rộng vòng tay, khóe miệng nhếch lên, giọng nói không nghe rõ.

“Tôi có thể cảm nhận được, cậu ta đang ở đây.”

“Tiến hành đi, đưa cậu ta trở lại châu Âu, và trở thành vật dẫn.”

Khi Hannibal cúi đầu xuống, quần áo của gã đã bị mưa làm ướt, trong bóng tối phản chiếu cái bóng của gã. Tổng cộng có 3 cái.

Những tà giáo đồ khác đã đột nhập vào bên trong.

Hannibal đang đứng trong đám đông, gã là một Hunter, dưới trạng thái Quỷ Nhãn, toàn bộ phòng tư vấn tâm lý cho gã một cảm giác âm u, lạnh lùng, và quỷ dị.

"Căn nhà này có gì đó không ổn, giống như một sào huyệt nuôi dưỡng ác linh."

Gã biết Đỗ Duy có năng lực khống chế ác linh, nhưng gã không lo. Chỉ cần ác linh xuất hiện, gã sẽ hành động ngay lập tức, ăn thịt hết những ác linh kia.

Điều khiến Hannibal hơi khó hiểu là sau khi các tín đồ xông vào, không có âm thanh nào phát ra.

Những tà giáo đồ bước vào phòng khám tư vấn tâm lý giống như bước vào một thế giới khác.

Mọi thứ đều bị cô lập.

Phía sau cánh cửa có sương mù dày đặc, chỉ có thể nhìn thấy trong trạng thái Quỷ Nhãn, giống như vực thẳm, sâu thẳm chết chóc.

"Mày đã không còn tư cách phản kháng."

Hannibal ra dấu với những giáo đồ khác.

Những tà giáo đồ lấy súng gây mê ra, đứng sau Hannibal.

Chúng muốn bắt sống Đỗ Duy.

Hannibal cúi đầu, đôi mắt đỏ ngầu, tràn ngập tơ máu.

Gã nhấc chân lên, đi vào trong màn sương mù.

Chương 353: Mày đang ở đâu?

Khi Hannibal sải chân, bước vào phòng khám tư vấn, gã đột nhiên cảm thấy một loại áp lực tinh thần. Trước mắt là một màn sương dày đặc không thể tan biến.

Quỷ Nhãn của gã đã hoàn toàn bị che khuất, gã không thể nhìn thấy phía trước có những gì.

Những tà giáo đồ vừa bước vào cửa, hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Lặng lẽ biến mất.

Giống như đã bước vào một thế giới không tồn tại trong thực tế.

"Đỗ Duy, mày có ở đây không?"

Giọng của Hannibal khá kỳ lạ, thân thể cũng lùi lại vài bước, gã mới chỉ đi được hai bước kể từ khi bước vào cửa, theo logic mà nói, lẽ ra lúc này gã nên rút lui.

Nhưng dù là ở dưới chân hay ở sau lưng, đều cảm thấy trống trải.

Không thể đi ra ngoài……

Hannibal nheo mắt, nhưng không quan tâm.

"Đỗ Duy, tao biết mày muốn tao chết ở đây, nhưng tao phải nói, mày hoàn toàn sai."

"Dù là ác linh của mày cũng không thể giết tao chỉ một lần."

“Mày đã tận mắt nhìn thấy năng lực của tao, tao không quan tâm đến việc lãng phí một mạng ở nơi này.”

“Tao mang đến rất nhiều tin tức, chẳng hạn về ác linh mày, mày kia sắp từ trong gương đi ra.”

“Mày không lo lắng sao?”

Mỗi câu mỗi từ của Hannibal đều mang theo ý bắt chuyện, cứ như thể sương mù dày đặc trước mặt – chính là Đỗ Duy.

Gã có thể cảm nhận được Đỗ Duy đang ở trong căn nhà này, nhưng không thể xác định được vị trí cụ thể.

Màn sương này rất ma quái, ngăn cản cảm nhận của gã.

Hannibal sắc mặt có chút xấu xa, sở dĩ nói ra lời này thật ra là để xác định vị trí của Đỗ Duy.

Chỉ cần tìm được Đỗ Duy, gã tự tin sẽ thoát khỏi tình cảnh khó khăn hiện tại.

Đột ngột…

Hannibal nghe thấy một âm thanh lạ.

Crack… crack… crack.

Nó giống như một bánh răng cơ học đang cố gắng quay, nhưng bị kẹt vì một lý do nào đó…

Giống như một chiếc đồng hồ cũ…

Hannibal đi theo hướng phát ra âm thanh, đồng thời lấy khẩu súng gây mê từ trong túi ra.

Theo yêu cầu của ác linh Đỗ Duy, thứ nó muốn là một Đỗ Duy còn sống, không phải một cái xác.

Hannibal rất vui khi được giúp đỡ đồng loại của mình hoàn thành mục tiêu.

Gã lấy thế làm vui.

Rất nhanh…

Xuyên qua màn sương.

Hannibal nhìn thấy một chiếc đồng hồ kiểu cũ được treo trên tường.

Mặt đồng hồ được khắc hình các thiên thần, và một số hoa văn thần thánh.

Ngược lại, trong trạng thái Quỷ Nhãn, Hannibal nhận thấy nguồn gốc của sương mù chính là chiếc đồng hồ cổ.

Kim đồng hồ chỉ mốc 12 giờ, đang không ngừng run rẩy, không thể di chuyển về phía trước.

Chủ yếu nhất là…

Phía trước chiếc đồng hồ cổ mơ hồ có một bóng người. Quay lưng về phía Hannibal. Hình dáng giống hệt Đỗ Duy.

“Tao đã nói, mày không thể giết tao.”

Hannibal chế nhạo, lập tức bắn khẩu súng gây mê.

Lông đuôi của kim gây mê cắm trúng kẻ đó, nhưng lại như cắm vào ảo ảnh.

Giây tiếp theo, kim đồng hồ cổ quay ngược lại, cơ thể của Hannibal phồng lên như một quả bóng, nổ cái rầm…

Bóng dáng mơ hồ càng ngày càng rõ ràng.

Nhưng nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện toàn bộ cơ thể giống hệt Đỗ Duy, nhưng thực chất lại được tạo thành bởi vô số sợi tơ đen dày đặc.

Khi kim đồng hồ cổ quay ngược, một số sợi tơ đen đã biến mất một cách khó hiểu.

Treo trong chiếc tủ có khung trống bên cạnh, một hình dáng mờ ảo của một con búp bê hiện ra.

Chiếc đồng hồ cổ dường như sử dụng một sức mạnh khó hiểu, để cố gắng đưa Annnabelle trở lại hiện thực, thứ mà lẽ ra đã biến mất.

Và sức mạnh này dường như có liên quan đến thời gian.

……

Ở bên ngoài ngôi nhà.

Trong bóng tối, một âm tiếng rên đau đớn đột nhiên vang lên.

Hannibal vô cảm bước ra khỏi bóng tối, trong 3 cái bóng từng ở phía sau gã, giờ chỉ còn lại 2.

"Đồng hồ đó… không ổn."

"Cái hình bóng giống Đỗ Duy kia cũng không ổn."

"Mùi của nó giống hệt với Đỗ Duy, nên mùi mà mình ngửi được thực ra là của nó, không phải Đỗ Duy."

"Vậy Đỗ Duy thật đâu?"

Hannibal bối rối.

Gã hoàn toàn không hiểu tình hình hiện tại, chuyện gì đã xảy ra ở phòng khám tư vấn tâm lý, ngay cả Hunter kinh nghiệm nhất cũng không thể tránh được, ngoài việc tìm kiếm thông tin hữu ích.

Đỗ Duy đã sử dụng lá Joker để biến mất một cách khó hiểu, và đi vào một giấc mơ.

Vật phẩm của hắn không có trong mơ, chỉ có thể sử dụng năng lực Đánh Dấu.

Thật phi lý làm sao.

Sau khi Đỗ Duy biến mất, chiếc đồng hồ cổ trực tiếp trở nên điên cuồng, khiến toàn bộ phòng khám tư vấn tâm lý lộ ra

bộ mặt khiếp sợ.

Khi Đỗ Duy ở trong căn phòng này, đó là nơi an toàn nhất ở New York.

Nhưng khi Đỗ Duy đi vắng, nơi nguy hiểm và khủng khiếp nhất chính là nơi này.

Những thông tin này đan xen với nhau, tựa như một mớ hỗn độn, không thể tìm ra đầu mối.

Hannibal đã lãng phí một lần chết thay, lượng thông tin kiếm được ít đến đáng thương.

AGãta chỉ biết phòng khám này dị thường, đồng hồ cổ khủng khiếp, bên trong có 1 Đỗ Duy giả.

“Chắc chắn, đây là một cái bẫy mà mày đã chuẩn bị đặc biệt dành cho tao…”

Hannibal thì thầm, và bước đến cửa phòng khám.

Khi những tà giáo đồ nhìn thấy gã, họ đều ngạc nhiên.

“Ông Hannibal, ông không phải…”

“Suỵt…”

Hannibal làm động tác suỵt với họ: “Không sao.”

Vừa nói chuyện, Hannibal vừa lấy từ trong túi ra một chiếc phong bì.

Sau khi được mở ra, có một tờ giấy trắng bên trong.

Trên tờ giấy tự động xuất hiện một dòng chữ: [5 phút trước, anh bước vào phòng khám, nhưng lại nhìn thấy một sinh vật rất đáng sợ, vì vậy anh đã chết]

[Anh có một số thông tin, nhưng không thể tìm thấy Đỗ Duy, ngay cả khi hắn đang ở trong phòng khám]

Hannibal liếc nhìn nội dung bức thư, quay đầu ra lệnh cho những người khác: “Chuẩn bị phóng hỏa phòng khám này.”

Phong bì này Hannibal lấy từ Giáo hội Twilight.

Trong thư, có một ác linh.

Nó không mạnh mẽ, nhưng nó có thể hiển thị những gì đã xảy ra 10 phút trước, và cung cấp thông tin hữu ích.

Tình hình hiện tại nằm ngoài tầm kiểm soát của Hannibal. Dù tin vào trí tuệ của mình, gã cũng sẽ tham khảo phong thư khi thông tin không đầy đủ.

Nếu Đỗ Duy thật sự ở trong phòng khám, chỉ cần gã phóng hỏa, thì hắn nhất định phải ra ngoài.

Nếu không, hắn chỉ có thể chết trong đám cháy.

Về việc liệu điều này có khiến đồng hồ cổ mất kiểm soát hay không, Hannibal không hề quan tâm.

Gã có năng lực chết thay, lại không phải người lương thiện.

Chỉ cần có thể đạt được mục tiêu, có thể dùng mọi thủ đoạn.

Hannibal thì thào: “Mọi thứ càng ngày càng thú vị.”

……

Ding ding ding…

Đầu ngón tay chạm vào phím đàn Piano, vang lên âm thanh ngọt ngào, du dương.

“Đỗ Duy” đang ngồi trước cây đàn Piano, chơi bản nhạc ru ngủ.

Sau lưng hắn, Cái Bóng lẳng lặng đứng, không hề nhúc nhích nửa bước.

Annnabelle ngồi xổm run rẩy trong góc phòng mổ xẻ, từ khi xuất hiện đến giờ, nó bị mắc kẹt trong một nỗi sợ hãi nào đó, trên người nó xuất hiện một vài sợi tơ mỏng màu đen.

Những bộ phận có sợi tơ, trở nên rất mờ.

Nhưng "Đỗ Duy" hoàn toàn không để ý, hắn chăm chú đánh đàn, hành vi kỳ quái.

Quần áo của hắn cũng hơi phồng lên, dưới lớp áo gió, chiếc áo len cổ lọ màu xanh đỏ, thấp thoáng hiện ra.

Chương 354:

Con người đều sẽ nằm mơ.

Khi mơ, thế giới trong mơ luôn chuyển động quanh bạn. Bạn muốn cái gì sẽ có cái đó. Miễn là phù hợp với nhận thức của bạn, mọi thứ đều có thể xảy ra.

Sự tự bảo vệ của tiềm thức sẽ không khiến bạn mơ thấy những điều không thể chấp nhận được.

Giấc mơ của Đỗ Duy khác với giấc mơ của người bình thường. Trong giấc mơ của hắn có nữ tu.

Vì vậy trên thực tế, khi giấc mơ của hắn bị nhiễm phải lời nguyền, đã không còn thuộc về hắn.

Hắn mất đi quyền quyết định giấc mơ của mình.

Trong giấc mơ, mọi thứ đều có ác ý với hắn.

……

Nghe thấy âm thanh của bài hát ru.

“Freddy” xuất hiện bên ngoài phòng giải phẫu, nó mặc chiếc áo khoác dài với gương mặt tràn ngập nỗi sợ, và đội một chiếc mũ phớt đen trên đầu.

Nhìn thế nào, cũng thấy có gì đó không ổn.

Freddy đã thỏa thuận với Đỗ Duy, giết chết Đỗ Duy.

Nhưng nội dung giao dịch cụ thể là gì thì, nó không nhớ rõ.

Mặc dù nó không phải là một ác linh, nhưng cũng không thể coi là con người.

Nó nghĩ mình chắc là điên rồi, nếu không thì làm sao lại đồng ý?

“Tao hoàn toàn giết không chết tên ác quỷ đó. Chắc chắn hắn đã làm gì đó với tao mà tao không biết.”

“Chết tiệt, nhất định phải tìm được cái phòng giải phẫu kia, nhất định phải trở về, bên ngoài mộng thật kinh khủng.” bachngocsach.com

Phòng giải phẫu là giấc mơ tiềm thức của Đỗ Duy, đó là nơi an toàn nhất.

Ra khỏi phòng giải phẫu, giấc mơ bên ngoài không còn là thứ mà Freddy có thể chịu đựng. Trong và ngoài, hoàn toàn là 2 thế giới riêng biệt. bachngocsach.com

Lúc này, những gì hiện ra trước mắt Freddy là một cảnh tượng vô cùng phi lý.

Nó nhìn thấy một thành phố bỏ hoang -New York.

Con đường quốc lộ ban đầu đã phủ đầy rêu xanh.

Trên các tòa nhà cao lớn đầy bùn đất san sát, có những cái cây lớn, cành cây ôm chặt tòa nhà.

Mùi thối rữa tràn ngập không khí, hình như có rất nhiều xác chết.

Freddy đang đi trên phố, găng tay phải sắc nhọn thỉnh thoảng cọ vào nhau, có vẻ nó đang rất bất an.

“Chết tiệt, hình như tao bị thứ gì đó theo dõi?”

Đây là một nữ tu.

Freddy không biết nữ tu, giờ nó vô cùng sợ hãi.

Bởi vì khoảnh khắc nữ tu nhìn chằm chằm nó, nó cảm thấy sợ hãi và bất lực giống như lúc những người trên phố Elm trói nó vào cây đa, châm lửa thiêu cháy.

(Lũ chó truyenfull đi chết hết đi, dkm lũ độc giả ngu đọc truyện ở truyenfull)

“Đỗ Duy, đừng để tao tìm thấy mày, nếu không tao sẽ giết mày, tao thề!”

Freddy nghiến răng, vội vàng chạy đến phòng khám tư vấn trong giấc mơ.

Không hiểu tại sao trong đầu nó lại có vị trí cụ thể của phòng khám tư vấn, suy nghĩ của nó cực kỳ linh hoạt, mỗi một giây đều có rất nhiều ý nghĩ lóe lên.

Có một ý chí trong cõi u minh nói với nó rằng chỉ sau khi vào phòng khám tư vấn, mới có thể nhìn thấy Đỗ Duy, và giết hắn.

Cảm giác như thể nó có thể khống chế giấc mơ này. Chẳng mấy chốc, đã đến trước cửa phòng khám tư vấn.

Nhưng ngay sau đó…

Freddy rùng mình, nó lắc lắc cái cổ cứng ngắc, chỉ thấy một bóng người ở cửa.

Bóng đen rất cao, bám chặt vào cửa.

Vừa hay chính là nữ tu.

Ngay cả khi không có thực thể, cũng đủ khiến cho Freddy sợ hãi tột độ, thậm chí nó còn cảm thấy rằng ý thức của nó đã bị đóng băng.

“Chạy…”

Freddy chỉ có một ý nghĩ như vậy, nó quay người bỏ chạy không chút do dự.

Nhưng ngay giây tiếp theo, cơ thể nó cứng lại.

Nó thấy cái bóng của nữ tu hiện ra ở sau lưng.

Toàn bộ cái bóng được kéo dài rất dài.

Nhìn theo cái bóng đen phía trước, Freddy thấy nữ tu đứng ở đằng xa, nhìn chằm chằm vào nó.

Khoảng cách rất gần.

Freddy thậm chí có thể nhìn thấy tất cả các chi tiết trên cơ thể của nữ tu, từ làn da đến con ngươi, từ quần áo đến móng tay…

Áp lực khủng khiếp khiến Freddy run rẩy toàn thân. Đây là một loại tra tấn tinh thần.

Freddy quay đầu lại, nghiến răng nghiến lợi chạy nhanh về phía phòng khám tư vấn.

Nữ tu chỉ đứng đó, hoàn toàn không định đuổi theo.

……

Từ con phố đến phòng khám tư vấn tâm lý chỉ khoảng 4 mét, Freddy chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi, đi tới cửa phòng khám.

Nó nắm lấy tay nắm cửa, dùng sức đẩy nhẹ vào, sau đó trực tiếp đóng cửa lại.

Sau khi làm điều này, nó đã bị choáng váng.

“Chờ đã… tại sao… tại sao tao lại cư xử như con người vậy?”

“Rõ ràng tao có thể biến mất trong tích tắc, rồi xuất hiện trở lại, bỏ qua không gian và khoảng cách, nhưng tại sao… tại sao năng lực của tao lại mất đi?”

Freddy hoảng sợ đưa tay vuốt mặt của mình.

Nó là một chuyện vô cùng khủng khiếp.

Giấc mơ này dường như là của chính nó…

“Đỗ Duy chết tiệt, rốt cuộc mày đã làm gì tao?”

“Mày chơi trò mộng trong mộng cũng được, tại sao còn muốn mang tao theo.”

“Giờ mày đang ở đâu?”

Freddy hét lớn, chạy về phía phòng ngủ tầng hai của phòng khám.

“Giấc mơ này không đúng. Đây là giấc mơ của tao, nhưng dường như lại không phải là giấc mơ của tao. Nếu không, tao không thể mất đi năng lực trong giấc mơ.”

“Tao sẽ chỉ nên càng mạnh mẽ hơn.”

Freddy lao lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ.

Từ cửa chính phòng khám đến cửa phòng ngủ, lẽ ra phải khóa, nhưng trong mơ thì không có tác dụng gì với Freddy, dường như mọi quy tắc đều được mở ra cho nó.

Trong phòng ngủ, ánh mắt của Freddy dừng ở đầu giường.

Một suy nghĩ quái lạ bỗng xuất hiện trong đầu nó: “Nơi đây nên có một bức tranh sơn dầu.”

Ngay sau đó, bức tranh sơn dầu thực sự xuất hiện trên đầu giường.

Đen trắng xen kẽ, méo mó…

Khoảnh khắc bức tranh sơn dầu xuất hiện, bức tranh trở nên méo mó, đôi mắt của Freddy ngày càng trở nên trống rỗng.

Nó lẩm bẩm: “Mắt… mơ… mắt… mơ, giết mày… đi vào giấc mộng… giết mày trong mộng.”

Âm thanh đứt quãng.

Freddy chỉ cảm thấy tin tức bị lãng quên trong ý thức của chính mình, khi nhìn thấy bức tranh sơn dầu này, từng chút một hiện ra.

Đồng thời, bức tranh sơn dầu đã dần trở nên rõ ràng hơn từ trạng thái méo mó đen trắng xen kẽ, có thể nhìn thấy một bóng người mơ hồ.

Thứ đầu tiên trở nên rõ ràng là vị trí con mắt.

Freddy nhìn vào đôi mắt đó, càng ngày càng hung dữ: "Mơ… chết tiệt, là tao đang mơ, hay là mày đang mơ?"

"Mày đã làm gì tao?"

Nó gầm lên với bức tranh sơn dầu.

Nhưng đột nhiên, nhiệt độ trong toàn bộ phòng ngủ trở nên cực kỳ thấp…

Một cỗ khí tức cực kỳ khủng khiếp, khiến linh hồn run sợ, hiện lên trong phòng.

Freddy biết rằng nữ tu đã vào phòng khám tư vấn này.

Khi nó mở cánh cửa, thực sự đã mở ra quyền hạn của giấc mơ, tương đương với việc mời gọi nữ tu.

Freddy cười gằn: "Nhưng tao không phải thằng khốn ma quỷ Đỗ Duy, muốn giết thì phải giết hắn, không liên quan gì đến Freddy này!"

Nhưng……

Khi nói xong câu này, vẻ mặt của Freddy trở nên uể oải…

Nó phát hiện hình vẽ trên bức tranh sơn dầu đã hiện ra rõ ràng.

Nhưng thứ được vẽ trên đó không phải là Đỗ Duy, mà là chính nó.

“Tại sao trong tranh lại là tao? Không phải mày?”

Freddy trong tranh cười nhìn nó: “Bởi vì giờ mày chính là Đỗ Duy.”

Nói xong…

Freddy bên ngoài bức tranh bỗng trở nên lạnh lùng, vô tình, diện mạo và quần áo đều trở thành của Đỗ Duy.

Cuối cùng nó cũng hiểu ra vấn đề, gầm gừ điên cuồng: “Đỗ Duy, mày khiến tao mơ trong giấc của mày, để tao trở thành mày, còn mày ở trong giấc mơ của mày trở thành tao.”

“Thằng ma quỷ mày, mày tuyệt đối điên rồi!”

Mà lúc này nữ tu đã xuất hiện trong phòng ngủ, hai tay khoác lên vai của “Đỗ Duy”.

Nữ tu ngạo nghễ nhìn nó, há to cái miệng khủng bố, răng nanh sắc bén lòi ra, chất lỏng màu đen nhỏ giọt trên cơ thể của Freddy.

Freddy trong bức tranh sơn dầu cũng vô cảm, vươn cánh tay phải sắc bén thò ra từ bức tranh sơn dầu, cũng tấn công “Đỗ Duy”.

Chương 355: Tài xế kỳ cựu Đỗ Duy

Rắc…

Răng nanh cắn vào đầu của “Đỗ Duy”, xé rách máu thịt, nghiền nát sọ.

Phập…

Một bàn tay phải sắc bén, lạnh như thép xuyên qua trái tim của “Đỗ Duy”, rồi bóp nát nó.

Lần này thì “Đỗ Duy” chết chắc.

Nữ tu đứng ở trong phòng ngủ hoàn toàn nuốt chửng “Đỗ Duy”, giống như đang thưởng thức một bữa ăn ngon lạnh, lạnh lùng ghê tởm.

Lời nói dối của ác ma, đến đây kết thúc.

Tên thật của nó, vốn xuất phát từ lời nói dối bịa đặt, đồng thời cũng thu hoạch được “quả” mà nó đã gieo trồng trong một thời gian dài.

Nhưng trong giấc mơ này, vẫn có điều gì đó không hài hòa.

Đó là bức tranh sơn dầu treo trên tường, và “Freddy” vô cảm vươn tay ra.

Nữ tu nhìn Freddy này, cái miệng rỉ máu lộ vẻ châm chọc.

Trong đôi mắt màu vàng của mụ, chỉ toàn phản chiếu toàn ác ý.

Mụ là……

Là nữ tu…

Mụ là The Nun……

Không biết từ lúc nào, truyền thuyết và thông tin về nó đã được lưu truyền trên thế giới này.

Càng sợ hãi nó, sự tồn tại của nó càng mạnh mẽ.

Mọi người đã tìm nhiều cách để cố gắng giải quyết loại tồn tại này, nhưng không có tác dụng gì.

Tên thật của ác ma là lời nói dối lớn nhất.

Ngay từ đầu Đỗ Duy đã bị mắc kẹt, phương thức suy nghĩ của hắn không thể thoát ra khỏi lỗ hổng thông tin này, cũng như hắn không thể phủ nhận chính mình.

Nhưng anh đã dùng phương pháp của riêng mình để xác minh lời nói dối này.

Tại thời điểm này……

Nữ tu, không… phải nói là ác ma nữ tu.

Nó nhìn bức tranh sơn dầu, đặt tay lên khung, giơ cao lên…

Đây là đỉnh cao của nó.

Toàn bộ thế giới trong mơ, đã trở nên kỳ lạ và xấu xa.

Gối cạnh giường nứt toác, đầy răng nanh.

Trên vách tường lộ ra một con mắt, tò mò nhìn thế giới.

Quá phi lý.

Ngay cả một họa sĩ điên rồ nhất, cũng không thể vẽ ra cảnh này. Thế giới này đã khiến ác ma nữ tu sống lại, hoặc đã trở thành một phần ý chí mở rộng của nó.

Khi giấc mơ bắt đầu, nó chiếm được sự thừa nhận của Đỗ Duy và nó có tên thật.

Khi giấc mơ kết thúc, nó sẽ sử dụng giấc mơ này để tỉnh dậy từ trên người của Đỗ Duy, và bước tới hiện thực.

Từ phòng khám tư vấn tâm lý đến toàn bộ Thành phố New York trong mơ, màu sắc dường như đã bị lấy đi, chỉ còn lại hai màu trắng đen.

……

Trên thực tế, phòng khám tư vấn tâm lý cũng đang hỗn loạn.

Trong cơn mưa lớn, tà giáo đồ của Vidar đã đổ xăng đầy xung quanh nhà.

Hannibal đứng trong bóng tối, cười khẩy nhìn cảnh tượng này với, gã nói: "Để tao xem mày còn trốn bên trong bao lâu nữa. Chiếc đồng hồ đó sẽ không bị ảnh hưởng bởi ngọn lửa, nhưng mày là một con người. Nếu mày không muốn chết, mày phải thoát ra."

"Từ bỏ giãy dụa đi."

"Để tao mang thân thể của mày về, mày hoàn toàn không có tư cách sử dụng thân thể này."

"Chỉ có ác linh mày, là tồn tại hoàn mỹ nhất, mạnh mẽ nhất."

"Tao khao khát được nhìn thấy đồng loại của mình đến với thế giới, khiến cho thế giới trở nên thú vị hơn."

"Sau đó… tao sẽ ăn tươi nuốt sống nó."

Ở câu cuối cùng, Hannibal lấy tay che miệng, kiềm kích động điên cuồng cười lớn.

Gã biết mình đang chơi với lửa.

Sơ ý một chút sẽ chết trong tay của ác linh Đỗ Duy.

Nhưng Hannibal không hề quan tâm, gã chỉ cần nghĩ tới nữa, ngay khi ác linh Đỗ Duy đoạt xá, ác linh tên là Đỗ Duy xuất hiện trên thế giới. Sau đó gã sẽ lợi dụng giai đoạn quan trọng này, đó để ăn tươi nuốt sống nó, nghĩ thôi đã thấy phê rồi.

Không có gì thú vị hơn điều này.

Năng lực của Hannibal chính là ăn ác linh, những ác linh bị gã ăn thịt sẽ trở thành vật chết thay của gã.

Năng lực này rất BUG, nhưng cái giá phải trả rất lớn.

Trạng thái tinh thần của Hannibal luôn bất ổn, vô cùng điên cuồng, không màng đến tính mạng, nhưng cũng không muốn trở thành ác linh ngu ngốc.

Đúng……

Trong mắt của Hannibal, một ác linh không có trí tuệ, trí nhớ và ý thức là một tên ngốc.

Gã muốn trở thành loại tồn tại như ác linh Đỗ Duy.

Sở dĩ ngay từ đầu gã sùng bái Đỗ Duy, nhưng giờ lại khinh thường, cũng liên quan đến nguyên nhân này.

Hannibal cảm thấy nếu gã là Đỗ Duy, gã sẽ không chút do dự hiến dâng cơ thể của mình cho ác linh Đỗ Duy mà.

Cùng ký ức, cùng tính cách, cùng tên.

Trở thành ác linh có gì không tốt?

“Hahaha… ác linh Hannibal, chỉ cần nghĩ đến cái tên này thôi, cũng khiến tao phê mất ngay.”

Hannibal thì thầm, nhưng không để ý, sâu trong mắt của gã, có dấu vết của sự lạnh lùng và bình tĩnh cực độ.

Đột ngột…

Đám tà giáo đồ Vidar tiến tới, gã lập tức nở một nụ cười dịu dàng, rất thân thiện.

“Ngài Hannibal, mọi thứ đã sẵn sàng.”

Nghe vậy, Hannibal gật đầu và nói: “Vậy thì đốt lửa đi.”

Tà giáo đồ đó giơ tay lên, vẫy mạnh ra hiệu.

Ngay lập tức có người châm xăng.

Trong chốc lát, toàn bộ phòng khám tư vấn tâm lý bị bao trùm bởi ngọn lửa, nó vẫn cháy ngay cả trong mưa bão.

Ngọn lửa phản chiếu khuôn mặt của Hannibal và những người khác, chúng dường như ngày càng ác độc hơn.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có người kêu lên: “Nhìn xem, phòng khám này là thứ gì vậy? Sao lại có hiện tượng bóng chồng?”

Hannibal lập tức quay đầu nhìn qua.

Trong giây tiếp theo, vẻ mặt của gã trở nên rất phấn khích.

Toàn bộ phòng khám tư vấn tâm lý bị ngọn lửa bao trùm, nhưng dù đốt bằng xăng, ngôi nhà lại không bị ảnh hưởng gì.

Ở phía trên cùng của phòng khám tư vấn tâm lý, một hình chiếu phòng khám khác giống hệt xuất hiện.

Nhưng hình chiếu này có màu đen trắng, mờ ảo…

Từ trên xuống dưới, hình chiếu này có vẻ trùng lặp với phòng khám thực tế.

Hannibal trợn tròn mắt, nhìn thấy bức tranh sơn dầu trên cửa sổ tầng hai của hình chiếu, nhưng bởi vì ở khoảng cách xa nên không nhìn rõ là tranh gì, chỉ có một găng tay sắt với móng tay sắc nhọn, đang cầm một khung tranh sơn dầu.

“Đây… đây là cái gì?”

Sắc mặt Hannibal u ám, trong lòng đột nhiên sản sinh xung động muốn chạy trốn.

Sự tồn tại trong hình chiếu này mang lại cho gã cảm giác chết chóc.

Chỉ cần sự tồn tại này trở thành hiện thực, tất cả mọi người sẽ chết.

Nhưng trước khi Hannibal quay lại, hình chiếu đột nhiên bị biến dạng, tiếp theo bỗng dưng vang lên một bản nhạc Piano…

Bình yên, và tĩnh lặng.

Hanni rợn cả tóc gáy, lập tức điên cuồng lùi lại.

Khoảnh khắc nghe thấy tiếng đàn Piano, gã chợt nhận ra rằng những ác linh bị mình ăn thịt cũng lặng yên.

……

Bên trong phòng khám, 3 chiếc kim đồng hồ cổ treo tường đang quay ngược lại.

Cái bóng mờ ảo giống như Đỗ Duy trong phòng, lúc này trở nên rất mờ mịt.

Trong chiếc tủ có khung bên cạnh, Annabellele không biết từ khi nào đã xuất hiện trong đó, nó điên cuồng đập vào cửa tủ, hơi thở cuồng bạo đến cực điểm.

Thật ra đồng hồ cổ có cuồng bạo hơn nó nhiều.

Nó bình tĩnh, bí ẩn, mỗi khi kim đồng hồ quay, hơi thở cực kỳ đè nén trở nên trầm trọng hơn.

Nó muốn tua lại thời gian trong phòng khám đến một tiết điểm nào đó, nhưng vẫn quá chậm.

Khi Đỗ Duy nhắm mắt, và bắt đầu mơ, thời gian chênh lệch giữa hắn và Annabelle rất dài.

Mỗi khi kim đồng hồ quay ngược, sẽ có tiếng lách cách.

Nếu ai đó xuất hiện trong phòng, có thể bị bầu không khí quỷ dị này bóp chết ngay tức khắc.

……

Mà lần này, vẫn là phòng giải phẫu.

“Đỗ Duy” mặc một chiếc áo gió, bên trong còn có chiếc áo len cổ lọ màu xanh đỏ đang tiện tay đánh đàn…

Cái Bóng đang đứng sau ghế đàn piano, bất động.

Giây tiếp theo, “hắn” ôm điên cuồng đầu đập vào phím đám,… tiếng đàn cũng điên cuồng.

Sau đó, “hắn” vươn tay xé toạc áo gió, cả chiếc áo gió giống như da thịt dính vào người của “hắn”, khi bị xé nát, máu me be bét.

Dưới lớp áo gió, chính là Freddy, kẻ đầy những vết sẹo bỏng khắp người.

“Ma quỷ… ma quỷ…”

Freddy kinh hoàng hét lên, nhưng khi nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, nó run rẩy, và thu mình vào góc phòng.

“Lại bắt đầu, lại bắt đầu, đồ điên, mày đã làm gì tao?”

“Đây có thực sự là giấc mơ của mày sao?”

Trên bàn giải phẫu, không biết từ khi nào đã được phủ một tấm vải trắng.

Dưới tấm vải trắng, dường như có một xác chết.

Sau đó, một bàn tay vươn ra từ dưới tấm vải trắng, và kéo nó đi.

Đỗ Duy từ trên giường ngồi dậy, nhìn Freddy, bình tĩnh nói: “Đây từng là giấc mơ của tao, nhưng giờ không còn nữa.”

Nghe như hắn đang cho Freddy câu trả lời.

Nhưng điều này càng khiến cho Freddy trở nên cáu kỉnh: "Không thể nào, nếu đó không phải là giấc mơ của mày, vậy tại sao mày lại xuất hiện, chuyện gì đã xảy ra với tao? Ai vừa mới chết vậy?"

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Những thứ này đều không quan trọng. Quan trọng là đương nhiên Đỗ Duy cùng Freddy vừa chết."

Freddy sắp bị ép điên, lắc lắc đầu…

Đỗ Duy thấy vậy, không khỏi lắc đầu, lại sử dụng ám thị tâm lý để giảm bớt áp lực.

"Nhìn vào mắt của tao."

Freddy theo bản năng nhìn sang, đôi mắt của nó ngay lập tức trở nên hoàn toàn trống rỗng.

Đỗ Duy đứng dậy đi tới chỗ của nó, nói nhỏ: "Theo thỏa thuận của chúng ta, mày sẽ trở thành tao trong mộng của tao, sau đó tao sẽ ở trong mơ tạo ra một mày, rồi giết tao."

"Mà bây giờ, thoả thuận đã hoàn tất."

Sắc mặt của Freddy trở nên rất xấu xí: "Mày… có thể thôi miên tao…"

Đỗ Duy nhìn chằm chằm vào nó, và nói: "Đây không phải là lần đầu tiên."

Freddy hoảng sợ khi bị nhìn vào. Nó muốn hỏi Đỗ Duy khi nào sẽ thực hiện thoả thuận - - giúp nó báo thù Ryan Hamel, nhưng nó không dám…

Lần đầu tiên, nó sợ hãi trước con người.

Giống như câu mà Đỗ Duy từng nói, hắn sẽ là cơn ác mộng của Freddy, cho trôi qua bao lâu đi nữa, Freddy cũng không

thể thoát khỏi hẳn.

Lúc này Freddy chợt nghĩ ra điều gì đó, nó kinh hãi hét lên: “Mày nói đây từng là giấc mơ của mày, vậy thì giờ đây là giấc mơ của ai?”

Đỗ Duy đáp: “Đương nhiên là của mày.”

Freddy suy sụp: “Vậy thì mày cũng phải đang ở trong mơ mới đúng, nếu không thì thật ra mày đang ở đâu?”

“Tao luôn ở trong xe…”

Ngay khi vừa nói xong, thân thể Đỗ Duy càng ngày càng mờ mịt.

Đồng thời, phòng giải phẫu cũng trở nên mờ ảo.

Giống như bong bóng, phản chiếu màu sắc rực rỡ dưới ánh mặt trời, nhưng nhanh chóng biến mất.

……

7 giờ sáng, Ngày 16 tháng 6.

Một chiếc xe buýt kiểu cũ dừng lại ở sân ga New York.

Thân xe còn mới, và đèn mờ.

Sau khi mở cửa xe, chỉ nhìn thấy một người đàn ông mặc áo gió, đeo mặt nạ màu trắng đang ngồi ở ghế tài xế.

Chương 356: Người không mơ

Đỗ Duy xuống xe buýt, nhìn đèn xe khuất dần trong màn mưa.

Do thời tiết nên sắc trời vẫn còn khá âm u.

Từ xa nhìn sang New York, chỉ có thể nhìn thấy những tòa nhà gần đó, xa hơn chút nữa chỉ có thể nhìn thấy đường nét mờ nhạt trong mưa.

Đỗ Duy yên lặng tháo mặt nạ xuống, ánh sáng đỏ trên mặt nạ dần mờ nhạt.

Ngoại trừ chiếc ô đen đặt trong phòng khám, mọi thứ trên người hắn vẫn còn nguyên.

Khi hắn sử dụng lá Joker để thực hiện ước nguyện, đích thực là tiến vào giấc mơ, và khôi phục quyền của người nằm mơ.

Toàn bộ giấc mơ không hề thuộc khống chế của nữ tu.

Chính là hắn trong mộng đọc ra tên thật của nó, hắn trong Hồ Nước Tâm Hồn chính là hắn thật, cuối cùng đến trong giấc mơ tiềm thức chính là phòng giải phẫu, hắn kích hoạt năng lực Đánh Dấu.

Thông qua thôi miên, Freddy đi vào giấc mơ của hắn, ở trong giấc mơ của hắn nằm mơ.

Hai giấc mơ được xếp chồng lên nhau, với tư cách là trưởng nhóm, Đỗ Duy tiếp tục làm cho mọi thứ trong giấc mơ thiên về Freddy, khiến nó nghĩ rằng giấc mơ này là của nó.

Đó là lý do tại sao trong giấc mơ nó trở thành Đỗ Duy.

Thực tế, Freddy trong bức tranh sơn dầu, mới chính là nó.

Ngay từ đầu, đây đã là một âm mưu.

Những suy nghĩ của Freddy đều bởi những ám thị do Đỗ Duy cài sẵn mà nó không hề hay biết.

Sau khi xong việc, Đỗ Duy đã lẻn lên xe buýt, để Freddy lại phòng giải phẫu.

Nói nôm na, chính là giấc mơ của Freddy đã thay thế giấc mơ của Đỗ Duy. Theo một nghĩa nào đó, nó đã trở thành một sự thay thế. Gọi tắt là kẻ chết thay.

Khi Freddy trở lại phòng giải phẫu, tất cả điều nó thấy đều là giấc mơ của nó.

Nó là người chơi đàn Piano, ngồi dậy từ trên giường giải phẫu cũng chính là nó.

Ác ma nữ tu không bị giết, nhưng cũng chả khác gì chết.

Nó bắt nguồn từ lời nguyền, gốc rễ được ghim vào trong giấc mơ của Đỗ Duy.

Khi nó trở nên mạnh mẽ hơn, nó sẽ đi đến hiện thực thông qua những giấc mơ.

Nhưng bây giờ, Đỗ Duy đã mất quyền lợi nằm mơ, cho dù có thực hiện điều ước với lá bài Joker cũng không thể thực hiện được.

Vì giấc mơ của hắn chưa kết thúc, ngược lại vẫn còn tiếp tục mãi mãi.

Freddy thay hắn nằm mơ, nó không có chút liên hệ gì với lời nguyền rủa.

Nếu ác ma nữ tu muốn trở lại hiện thực, trước tiên phải đáp ứng 2 điều kiện, 1 là để Freddy bị nguyền rủa, 2 là tồn tại

trong giấc mơ của Freddy.

Nhưng giấc mơ của Freddy đang mơ là của Đỗ Duy.

Theo logic này, điều kiện thứ 2 hoàn toàn không thể được đáp ứng.

Ngay cả điều kiện 1 cũng không chắc.

Cái giá và thu hoạch mà Đỗ Duy phải trả không hề nhỏ.

Hắn đã trở thành một người thể nằm mơ, và hợp lý giam giữ ác ma nữ tu trong một giấc mơ phi lý.

Tên thật này, do Đỗ Duy bắt đầu, kết thúc cũng vì Đỗ Duy.

"Vì vậy, thực ra, dù mình có đọc tên thật của nó trong thực tế, nó cũng không thể nhảy ra ngoài."

"Nhưng nếu nhìn từ một góc độ khác, mình thực sự có một vũ khí rất khủng khiếp."

Đỗ Duy đi trong mưa, vén cổ áo khoác lên cao, châm thuốc cho mình.

Vừa hút thuốc vừa suy nghĩ.

"Cái gọi là vũ khí thực ra là tên thật của nó. Tôi đặt cho nó một cái tên thật. Nếu những người khác trong thực tế biết cái tên thật này, chắc chắn sẽ bị nguyền rủa."

"Một nữ tu khác sẽ xuất hiện trong giấc mơ của người này. Nếu may mắn, người này có thể sống lâu hơn."

"Nếu như không may mắn, sẽ bị nữ tu giết chết, trở thành 1 ác linh kinh khủng."

"Nhưng nữ tu này không phải là ác ma nữ tu kia bị nhốt trong giấc mơ của mình."

"Nó giống như một vũ khí giết người hàng loạt."

Khi Đỗ Duy nói xong, bỗng nhiên nghĩ tôi một việc.

Giả dụ có kẻ muốn giết hắn, vậy thì hãy hô tên thật của nó trước mặt kẻ kia, chẳng phải sẽ lại không hề hay biết bẫy chết kẻ đó.

Ví dụ như Vidar, tà giáo có thù hận với hắn…

Rất khả thi…

Đột nhiên, Đỗ Duy lắc đầu: "Phải mất một thời gian lời nguyền mới có thể bạo phát, nếu có quá nhiều người chết, có lẽ nữ tu được tạo ra này, sẽ khiến tình hình hoàn toàn mất kiểm soát."

"Nhưng nó có thể được sử dụng như một lá bài tẩy dự phòng."

"Còn ác linh Đỗ Duy nữa, không biết giờ ở nơi nào."

……

Trong lúc đó, tại lối vào của phòng khám tư vấn.

Nhóm người Hannibal đang cảm thấy khó hiểu.

Sau khi hình chiếu biến mất, một số thay đổi khó hiểu đã xảy ra trong phòng khám tư vấn tâm lý.

Ngọn lửa đốt bằng xăng bỗng tắt ngúm.

Mọi hỗn loạn dường như chưa từng xảy ra.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, Hannibal nhận thấy dị thường của phòng khám đã hoàn toàn biến mất, gã chắc chắn rằng đây là một căn nhà bình thường thôi.

"Vào trong thôi, Thần vĩ đại đang nhìn chúng ta, Ngài đang rất giận với chúng ta. Bởi vì chúng ta đã trì hoãn quá lâu, cho tới giờ vẫn chưa đem thi thể được chọn trở về."

"Nếu hắn không ở bên trong, thì chúng ta sẽ ở lại New York. Nếu hắn ở trong đó, chúng ta sẽ bắt sống hắn."

Giọng điệu của Hannibal bộc lộ sự cuồng tín, giống hệt như một tà giáo đồ cuồng tín.

Gã muốn đánh lừa giáo đồ của Vidar vào kiểm tra tình hình.

Nếu vẫn như trước vừa vào cửa lập tức biến mất, gã sẽ không chút do dự rời đi.

Còn ngược lại, Hannibal sẽ dùng phong thư đó để điều tra tình hình, lập kế hoạch cho bước tiếp theo.

Những tà giáo đồ không biết suy nghĩ của Hannibal, chúng rất dễ bị kích động.

Thế là có người xông vào phòng khám. Tiếng bước chân hỗn loạn, lâu lâu lại có tiếng lật bàn, lật tủ.

Hannibal đứng ở cửa, nhìn đám tà giáo đồ tìm kiếm khắp nhà, nhưng không có nguy hiểm, gã không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Dường như đã kết thúc.

"Đỗ Duy, tao xem mày để lại bí mật gì trong ngôi nhà này."

Nói xong, Hannibal bước vào nhà.

Màn sương mù trước đó đã biến mất, dễ dàng nhìn thấy mọi thứ trong nhà.

Kế đó, Hannibal nhìn thấy chiếc đồng hồ cổ treo tường, cùng chiếc tủ đóng khung bên cạnh.

Sắc mặt của gã khác thường, chăm chú nhìn vào chiếc đồng hồ cổ.

Chỉ thấy kim đồng hồ trên đó đã dừng lại, bất động và có vẻ như nó đã bị hỏng.

"Thật kỳ lạ, mày cư xử trầm lặng hơn nhiều so với trước đây, tao lại chẳng phát hiện ra được bất kỳ vấn đề nào."

Khóe miệng của Hannibal hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười mỉa mai.

Rồi gã nhìn vào chiếc tủ đóng khung ở bên cạnh.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, hắn phát hiện hơi thở quỷ dị.

“Ác linh búp bê? Thật là thú vị, nhưng trước đây hình như mày không ở đây, ai đã được mày vào đây?”

“Là hắn sao?”

Hannibal trầm ngâm nói, lập tức lấy phong thư ra.

Một dòng chữ xuất hiện—— [Vài phút trước, Annabelle xuất hiện trong tủ đóng khung theo cách mà anh không thể lý giải được, đồng hồ bên cạnh… cũng có biến hoá]

Dòng chữ dừng lại đột ngột, có vẻ như nó đã bị ảnh hưởng, không thể viết được nữa.

Hannibal nhìn thấy điều này, nheo mắt và ra lệnh cho những người khác: “Dường như tôi đã tìm thấy một thứ rất ghê gớm. Mau mang cái tủ và chiếc đồng hồ này đi.”

Chương 357: Đồng hồ???

“Ông Hannibal, chúng tôi đã phát hiện ra vài thứ trong phòng ngủ trên tầng hai, bức tranh sơn dầu tên Một cánh cửa khác, và một chiếc ô đen.”

“Thằng Đỗ Duy chết tiệt này, lần trước hắn đã phá vỡ kế hoạch của chúng ta, các Giáo Chủ đoán bức tranh sơn dầu cũng đã rơi vào tay hắn. Giờ xem ra là thật rồi.”

“Hắn đã phá hỏng quá nhiều kế hoạch của chúng ta. Nếu không phải Thần cần xác của hắn, ta thề sẽ giết hắn thật tàn nhẫn.”

Tiếng nghiến răng nghiến lợi phát ra từ tầng hai.

Nghe vậy, đôi mắt của Hannibal sáng lên, lập tức nói: “Mang hết đi. Mấy người tiếp tục tìm kiếm kỹ lưỡng, nếu còn có đồ vật khác, nhất định không được bỏ sót.”

Đối với Hunter, thủ đoạn để đối phó với ác linh trước tiên là khả năng ác linh hoá, sau đó là vật phẩm đặc biệt.

Mỗi khi sử dụng năng lực, sẽ tăng tốc độ trở thành ác linh.

Vì vậy, những vật dụng đặc biệt thường đóng vai trò rất lớn, ít nhất những thứ này được sử dụng nhiều nhất.

Hannibal trước đây cũng vậy, gã có một con dao mổ ác linh.

Nhưng trong thế giới của ác linh gương, con dao đã bị ác linh Đỗ Duy lấy đi.

Hannibal rời Twilight, thứ duy nhất gã mang theo bên mình là phong thư.

Gã đã phát hiện ra sức mạnh khủng khiếp của chiếc đồng hồ cổ.

Ngay cả khi không biết cách sử dụng nó, nếu bỏ công nghiên cứu thì sớm muộn gì nó cũng sẽ có ích.

Ngoài ra còn có Annabelle bị nhốt trong chiếc tủ đóng khung.

Hannibal cho rằng điều này có thể liên quan đến phương pháp điều kheienr ác linh của Đỗ Duy, cũng đáng để nghiên cứu.

Cái chính là trong nhà Đỗ Duy có quá nhiều thứ tốt.

Hannibal ghen tị.

"Tao phải nói, Đỗ Duy, mày đã quá bất cẩn, để trong nhà nhiều đồ như vậy."

"Con người ngu ngốc."

"Bây giờ, những thứ này là của tao."

Hannibal cười khẩy, ra lệnh cho những người khác ra tay.

Gã là người đứng đầu đám tà giáo đồ này, cho nên không ai có thể làm trái lệnh.

Bên cạnh đó, mối nguy hiểm đã mất…

Những tà giáo đồ bước lại bức tường, 2 người một đội, lần lượt đặt tay lên chiếc đồng hồ cổ, và tủ đóng khung.

Họ muốn lấy chúng đi.

Nhưng vào lúc này.

Cách cách…

Kim đồng hồ cổ quay, phát ra âm thanh rõ ràng.

2 tà giáo đồ vừa chạm vào đồng hồ cổ đột nhiên hét lên một tiếng, thân thể lập tức phồng lên như quả bóng, nổ tung

thành 2 khối sương mù máu.

2 tà giáo đồ khác đang tháo tủ đóng khung xuống, định gói Annabelle mang đi, cũng có kết cục như vậy.

Máu sôi sùng sục trong phòng, bắn tung tóe khắp nơi.

Hannibal chỉ cảm thấy trên mặt ẩm ướt, gã vô thức liếm liếm môi, sắc mặt trở nên vô cùng xấu xí.

Máu không ngon.

Một giây tiếp theo, các bàn tay lại cử động.

Bộp…

Hannibal quay đầu, không chút do dự bỏ chạy, nhưng gã mới lao về phía trước chưa tới 1m, cơ thể đã căng lên như một quả bóng.

Những tà giáo đồ trong căn phòng này đều giống nhau.

Cho dù đó là phòng ngủ trên tầng hai, phòng tắm, hay những tà giáo đồ lên gác mái.

Vào lúc này, cơ thể mọi người đều phồng lên như bóng bay, vỡ ra thành những đám mưa máu…

Kim đồng hồ cổ tiếp tục chuyển động.

……

Ở bên ngoài ngôi nhà.

Trong một góc khuất tối tăm dưới màn mưa, bóng dáng của Hannibal đột nhiên xuất hiện, gã sợ hãi chạy thục mạng, không dám dừng lại.

Những tà giáo đồ đứng ngoài đều ngạc nhiên.

“Ông Hannibal… Ông Hannibal, ông đi đâu vậy?”

“Han…”

Trước khi kịp đọc rõ tên, có tiếng lách cách vang lên trong tai của những người này…

Sương máu bắn tung tóe khắp nơi…

Trong cơn mưa, cảnh tượng này dường như vô cùng đẫm máu, theo căn nhà của Đỗ Duy làm trung tâm, tất cả mọi người bên ngoài đều lần lượt rơi vào sương máu.

May mắn thay, do hàng xóm của Đỗ Duy đã bị giết rất dã man, nên quanh nhà hắn không có người ở.

Chỉ có giáo đồ của Vidar chết.

Tất nhiên, lý do giết chóc cũng không quá phức tạp.

Đồng hồ cổ chỉ đơn giản là giết chết những kẻ xâm phạm.

……

Hannibal vẫn đang điên cuồng chạy.

Chạy chưa được bao xa, thấy có người điều khiển xe máy đi qua, gã bèn rút súng ra bắn.

Bắn rất chuẩn.

Người đàn ông bị bắn thẳng vào ngực, ngã xuống đất rên rỉ đau đớn.

Hannibal lao tới, kéo xe máy lên, rồi vặn hết ga phóng như bay.

Tốc độ của xe tăng vọt.

Suốt cả quãng đường luôn vượt đèn đỏ, Hannibal không dám dừng lại.

Nhưng chạy không được bao xa.

Cách… âm thanh của kim đồng hồ quay lại xuất hiện bên tai gã.

“Đmm!!”

“Sao nhà mày sao lại thứ khủng khiếp đến vậy!”

“Đỗ Duy, mày là thằng điên!”

Vừa dứt lời, Hannibal ngay trên đường phố, trước mặt rất nhiều người qua đường, bèn nổi lên một đám máu.

Những người qua đường chứng kiến chuyện này, đã kinh hoàng hét lên.

Tất nhiên, một số người không sợ chết đã lấy smartphone ra chụp nhanh rồi tung lên mạng.

Nhưng bức ảnh vừa được tung lên mạng, vừa tung lên không bao lâu đã bị gắn tab Độc hại, và chỉ sau hơn 1 phút lập tức bị xóa.

……

Ở một nơi khác.

Hannibal xuất hiện trong một con hẻm nhỏ, sắc mặt vô cùng tái nhợt, hai mắt đỏ bừng, vẻ lạnh lùng trầm tĩnh nơi sâu xa trong não càng ngày càng dày.

“Tao… đã bị giết 2 lần, không còn ác linh nào để chết thay nữa.”

Gã nói, nhưng giọng điệu lại vô cùng âm trầm.

Mặc dù cảm giác nguy cơ đã trở nên yếu hơn, nhưng vẫn chưa biến mất.

Đúng lúc này, Hannibal quay đầu lại và nhìn về phía sau.

Nhìn qua bức tường ở đầu ngõ, phớt lờ cảnh báo cấm leo trèo, gã thấy nhiều biệt thự độc lập.

Hannibal đến khu biệt thự ở trung tâm thành phố, gần nhà của bà Mina, cũng chính là nơi mà Đỗ Duy lấy được chiếc mặt nạ.

“Dường như tao đã phát hiện tung tích của ác linh.”

“Có một ác linh ở đây.”

Mắt của Hannibal sáng lên, ngay lập tức trèo qua hàng rào, và lao về phía một biệt thự dán đầy vành đai cách ly.

Lúc này, trong đầu của gã hiện ra câu hỏi liệu mình có bị giết ở đây không.

Nhưng tình hình hiện tại quá nguy hiểm, gã không có thời gian để suy nghĩ.

“Phải ăn ác linh này, phải có thêm 1 lần chết thay.”

“Chỉ cần một lần, tao có thể cảm giác được, tao có thể sống.”

……

Vào lúc này, Đỗ Duy đang vội vã về nhà thì bất ngờ nhận được cuộc gọi từ Tom.

Ngay sau khi nhận máy, bèn nghe thấy Tom hét lên tức giận: “Cảm ơn Chúa, điện thoại có thể kết nối. Bạn của tôi, chuyện lớn đã xảy ra, tôi đã nhận được một báo cáo. Cái gã tên là Hannibal đã xuất hiện ở New York, cướp một chiếc xe máy…”

Đỗ Duy vội hỏi: “Làm sao? Hannibal làm sao?”

Tom tức giận nói: “Tôi không biết gã đang làm gì, nhưng cứ như gã đang đua xe, mà khoan… chuyện này không quan trọng, điều quan trọng là gã đã nổ tung, tạo thành một trận mưa máu.”

“Hơn nữa, giám sát gần nhà của anh cũng đã ghi lại những vụ việc tương tự. Vào sáng sớm nay, rất nhiều tà giáo đồ đã đến nhà của anh, chúng đi vào nhà 2 lần.”

“Nếu tôi không nhận được điện thoại của anh, tôi cứ nghĩ rằng anh đã bị giết bởi lũ đàn bà điên đó.”

“Giờ anh đang ở đâu, hệ thống camera giám sát gần nhà anh cũng đã ghi lại được chuyện tương tự, chuyện này quá… kinh khủng!”

Chương 358: Tại sao Tom ghét Vidar?

"F*ck!"

"Trong đời tôi chưa bao giờ thấy điều gì như thế này, người anh em, anh có thể giải thích cho tôi biết, cái quái gì đang xảy ra được không?"

Trong sở cảnh sát thành phố New York, văn phòng của Tom.

Anh điên cuồng chỉ vào màn hình theo dõi, quay đầu nhìn Đỗ Duy đang đứng ở bên cạnh, hi vọng có được câu trả lời, nếu không rất khó báo cáo với cấp trên.

Chỉ vài ngày sau khi được thăng chức, chuyện như thế này xảy ra ở New York có thể khiến quần chúng hoang mang.

Cứ thế này, mọi trách cứ sẽ đổ lên đầu của Tom.

Dù anh ta biết sự hỗn loạn của sẽ bị ép xuống, Tom sẽ không bị giáng chức vì điều này, nhưng cấp trên cũng sẽ không dễ dàng cho qua. Khiển trách và răn dạy là không thể tránh khỏi.

Đỗ Duy ở bên nhìn màn hình giám sát, rồi nói: "Đừng lo, xem xong màn hình giám sát, tôi sẽ cho anh một câu trả lời hợp lý."

Trong màn hình, Đỗ Duy thấy vào sáng sớm, Hannibal mang theo mấy tà giáo đồ nói chuyện ở bên ngoài phòng khám, sau đó vài người tiến vào, Hannibal cũng vào theo.

Sau đó, mọi thứ bỗng chìm vào im lặng.

Những người bước vào dường như bị bóng tối nuốt chửng.

Sau đó, Hannibal bước ra khỏi bóng tối một cách khó hiểu, như thể anh chưa bao giờ bước vào phòng khám.

Đỗ Duy đã biết trước rằng Hannibal chưa chết, nhưng anh không biết chuyện gì đã xảy ra.

Là năng lực, hoặc vì một số vật phẩm đặc biệt.

Hoặc có thể đó là một quy tắc mà hắn chưa bao giờ động đến.

Nhưng bây giờ có vẻ như đó là năng lực.

Vì vậy, hắn thầm nói: "Năng lực Chết Thay, xem ra so với năng lực Đánh Dấu của mình là hai thái cực."

Năng lực của Hannibal là giữ mạng, còn năng lực của Đỗ Duy là tự sát.

Nếu không phải trong mơ, hắn sẽ không dễ dàng phát động năng lực Đánh Dấu này.

Hắn tiếp tục xem màn hình.

Sau đó, hắn thấy những tà giáo đồ phóng hỏa cố đốt phòng khám, nhưng sau đó, một số dị thường đã xảy ra khiến màn hình giám sát mất tín hiệu…

Khi tín hiệu được khôi phục, Hannibal và những người khác lần lượt bước vào.

Và sau đó……

Đỗ Duy nhìn thấy trận mưa máu bắn tung tóe trên cửa sổ trước phòng khám…

"Tất cả những người đi vào đều tan thành mưa máu?"

Khi nhìn thấy điều này, Đỗ Duy cau mày, trong nhà chỉ có đồng hồ cổ, Annabelle và bức tranh sơn dầu.

Bức tranh sơn dầu có liên quan đến cánh cổng địa ngục, còn Annabelle thì có năng lực khả năng hút linh hồn tà ác.

Nổ thành sương máu…

Loại phương pháp này, Đỗ Duy mới chỉ thấy ác linh Đỗ Duy dùng qua…

Trong khoảng thời gian hắn mượn sức, Đỗ Duy cũng có thể sử dụng năng lực này, nhưng bản chất của hắn dù sao cũng là con người, sử dụng nó thì không thể đạt được hiệu quả như ác linh.

"Không… ác linh Đỗ Duy vẫn ở trong gương. Nếu nó bước ra hiện thực, mình nhất định sẽ cảm nhận được."

"Thì ra là đồng hồ cổ?"

Đỗ Duy thầm đưa ra đáp án, hệ thống giám sát chụp được quá ít hình ảnh, chỉ có thể loại trừ khả năng xác suất nhỏ, chọn cái có xác suất cao nhất.

Sau đó, hình ảnh cho thấy những tà giáo đồ kia bắt đầu nổ tung thanh mưa máu, còn Hannibal chạy trối chết.

Không ai có thể sống sót.

Đỗ Duy nhìn cảnh này cũng có chút lạnh gáy, xem ra nếu mình chống lại đồng hồ cổ, kết cục e cũng chẳng tốt đẹp gì hơn Hannibal bao nhiêu.

Vào lúc này.

Đứng ở một bên, theo dõi băng ghi hình giám sát, Tom cười khoái chí, nói với vẻ căm thù: "Lũ tà giáo chết tiệt, đám đàn bà điên, mỗi lần tôi xem băng giám sát này, tôi cảm thấy tâm hồn mình run rẩy. Tất cả chúng mày đều phải đi chầu trời."

Nghe vậy, Đỗ Duy hít sâu một hơi, vội hỏi Tom: “Trạng thái tinh thần của anh hình như có chút không ổn. Anh ghét Vidar nhiều đến vậy từ khi nào?”

Tom bàng hoàng, nghiến răng không nói được gì, nhưng mắt lại ngấn lệ.

Anh xua tay với Đỗ Duy, ra hiệu đừng hỏi.

Lúc này, màn hình giám sát đã dừng lại ở chỗ Hannibal đang phóng mô tô như bay trên phố, lại nổ tung thành một màn sương máu, ngay trước mặt những người qua đường.

Đỗ Duy nghiêm túc nhìn Tom nói: “Chuyện này tôi có thể cho anh một câu trả lời, nhưng tâm lý của anh rất có vấn đề. Lát nữa tôi sẽ rất bận, nếu giờ anh không nói rõ ràng với tôi, sắp tới chắc anh rất khó gặp được tôi.”

Các ác linh được Đánh Dấu mỗi lần chỉ có thể sử dụng một chút.

Trừ khi Đỗ Duy Đánh Dấu hai lần tại cùng một chỗ. Mà bây giờ, hắn mới Đánh Dấu có xe buýt và Cái Bóng.

Cây đàn Piano và Freddy đều hoàn toàn bị Đỗ Duy bỏ qua.

Hắn từ bỏ Freddy vì Đỗ Duy phải để nó thay mình mơ ước, còn từ bỏ thứ dùng tốt như cây đàn Piano, là vì hắn không muốn biến cảnh chết chóc thành sự thật, ngăn cản mọi khả năng Freddy xuất hiện ngoài đời thật.

Sau cùng, Freddy bị Piano ràng buộc.

Vì vậy, Đỗ Duy sẽ tiếp tục tìm kiếm những ác linh phù hợp để gia tăng sức mạnh của mình.

Tom nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đỗ Duy, đau đớn ôm đầu.

Sau đó, anh ta nói với một bộ dạng khác thường: “Anh nói cho tôi câu trả lời trước, tôi… tôi phải nghĩ xem có nên nói

cho anh vấn đề của tôi không, bởi vì nó thực sự quá mất mặt.”

Đỗ Duy cau mày nói: “OK, anh bạn.”

“Tôi đã phá vỡ kế hoạch của Vidar, tôi và Vidar có mối thù sâu dậm. Anh đã biết chuyện chúng đã tấn công tôi nhiều lần.”

“Mà Hannibal dường như đã gia nhập vào Vidar. Gã đã đưa một số người đến New York, chắc muốn giết tôi.”

Khi nói về điều này, Đỗ Duy đã làm ký hiệu cắt cổ với Tom, hạ giọng nói: “Nhưng hôm qua tôi bận xử lý sự kiện ác linh ở New York. Về lý do tại sao chúng trở nên như thế này, chắc là liên quan đến thứ đó trong nhà của tôi.”

“Là 1 Người Đuổi Quỷ, có vài thứ không thể giải quyết được đã bị tôi niêm phong trong nhà của mình.”

“Tất nhiên tôi không khuyên anh báo cáo với cấp trên của anh về chuyện này. Anh có thể nói điều gì đó khác đi. Ví dụ, chúng kích động một ác linh đáng sợ, sau đó bùm một cái, nổ tung.”

Sắc mặt Tom trở nên cực kỳ hoảng sợ, trợn mắt ngoác mồm nhìn Đỗ Duy, suýt chút nữa chửi thề: “Lần đầu tiên gặp anh, tôi đã suýt vào nhà của anh, chết tiệt! Anh… sao có thể đặt những thứ kinh khủng như vậy trong nhà.”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Trong giáo hội mấy thứ như vậy rất nhiều, cho dù không đáng sợ bằng thứ trong nhà của tôi.”

“Ok… tôi đã hiểu ý của anh.”

Tom miễn cưỡng chấn nhận lời giải thích này, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên anh ta phối hợp với Đỗ Duy “xử lý” vụ án.

Nhưng ngay sau đó, Tom lại hỏi: “Còn Hannibal thì sao? Gã đã chết 3 lần, vậy mà vẫn chưa chết. Chẳng lẽ bây giờ gã vẫn còn sống?”

Đỗ Duy đáp: “Có thể còn sống, có thể đã chết.”

Tom không thể hiểu nổi: “Có vẻ như anh không lo lắng về Hannibal? Nếu tôi nhớ không nhầm thì anh đã nói với tôi rằng kẻ này cực kỳ nguy hiểm?”

Đỗ Duy ánh mắt hơi lạnh, lạnh nhạt nói: “Lúc trước đúng là vậy, song giờ thì đã khác.”

Hơn nữa, hắn sẽ tìm ra Hannibal sớm thôi, nếu gã chết, thì chuyện đến đây là hết.

Nếu gã chưa chết, Đỗ Duy cũng không ngại tiễn gã về cõi chết.

Chương 359: Có tay là được

Đối với Đỗ Duy, Hannibal chơi hơi lố rồi.

Gần đây hắn đang cố xây dựng thế lực ác linh, tìm cách giải quyết triệt để ác linh Đỗ Duy, và đồng hồ cổ.

Trước đó, Hannibal phải chết.

Chỉ cần mình đối mặt với ác linh, Đỗ Duy phải dùng sức lực, và trí tuệ.

Phân tâm… không thể.

Lúc trước Hannibal có thể đối đầu với Đỗ Duy, ngang tài ngang sức.

Nhưng bây giờ Đỗ Duy đã có năng lực Đánh Dấu, và dấn thân vào con đường bồi dưỡng thế lực ác linh, Hannibal không còn theo kịp nhịp điệu của mình.

Lần đụng độ tới, cả hai sẽ có chênh lệch về sức mạnh.

Đỗ Duy nghĩ về mọi thứ mình phải làm tiếp theo đây, hỏi Tom: “Bây giờ, anh có thể cho tôi biết vấn đề của anh được chưa?”

Anh ấy có rất ít bạn, Tom là người tương đối tốt, vì vậy nếu có thể giúp đỡ Tom, hắn sẽ không do dự.

Nghe điều này, mắt của Tom lại đỏ hoe, anh ta run rẩy lấy trong túi ra một bao thuốc, mở ra mời Đỗ Duy một điếu, rồi tự châm thuốc hút.

Không hiểu tại sao, anh ta cảm thấy khi nói những điều này, anh nên hút thuốc.

Cả hai đều nhả ra khói thuốc.

Chẳng bao lâu sau, Tom nói giọng từng trải: “Người anh em, anh có thể không tin, tôi thấy rằng mình không còn hứng thú với phụ nữ.”

Ngay sau đó, Đỗ Duy run rẩy, theo tiềm thức liếc nhìn khoảng cách giữa mình và Tom.

Phù……

Cả hai đang ngồi trên ghế sô pha trong văn phòng, với chiếc bàn cà phê khoảng 2 mét ngăn ở giữa.

Rất an toàn.

Điều này làm Tom phát cáu, anh ta nhìn chằm chằm Đỗ Duy với khuôn mặt đỏ bừng, chửi rủa: “Fuck! Tôi nhìn thấy ánh mắt của anh, anh… tôi… Oh no, tôi chỉ thấy rằng tôi không có hứng với phụ nữ, không phải tôi có ý với đàn ông, tôi muốn lấy lại hứng thú với phụ nữ.”

Ánh mắt của Đỗ Duy đầy cảnh giác.

Tom vội nói: “Anh tin tôi đi, người anh em tốt của tôi, tôi thậm chí còn không nói với Cha Tony về điều này. Tôi thực sự rất đau đớn, tôi không thể xxx được nữa rồi.”

Thấy anh ta không có vẻ gì là đang nói dối, Đỗ Duy gật đầu nói: “Vậy anh trở nên như thế này từ khi nào?”

Chỉ khi hiểu rõ vấn đề thì mới có thể đưa ra giải pháp.

Tom suýt nữa ôm đầu khóc rống, bèn gật đầu nói: “Sau khi trở về New York, tôi đã gọi gái đến tận nhà, và sau đó tôi phát hiện ra rằng tôi thể xxx gái nữa.”

Đỗ Duy giật mình: “Phục vụ tận nhà? Em gái đó có làm gì anh không?”

Chắc không chứ!

Tom là người thường xuyên lui tới khu đèn đỏ, từ khi biết anh ta, anh ta hoặc là ở khu đèn đỏ, hoặc là trên đường đến khu đèn đỏ, hoặc là muốn đến khu đèn đỏ.

Dù đây là chuyện cá nhân khó can thiệp, nhưng hắn phải thừa nhận anh ta rất rành chuyện xxx gái làng chơi.

Như Tom tự nhận, anh ta là THẦN của khu đèn đỏ.

Lúc này Tom đau khổ chảy nước mắt, than thở với Đỗ Duy: "Anh không hiểu… tôi gọi gái tới tận nhà, người phụ nữ đó… người phụ nữ đó không làm gì cả."

"Cô ấy cởi quần áo ngay khi bước vào, sau đó lên giường và nói với tôi, tới xxx em nào!"

"Không có màn dạo đầu nào cả."

"Tâm hồn chết tiệt của tôi sụp đổ!"

Đối với một người đàn ông, đặc biệt là Tom, người căm ghét Giáo phái Vidar, anh ta chỉ cảm thấy bị xúc phạm khi rơi vào tình huống này.

Dù là kể lại, Tom có thể nhớ rõ ràng mọi chi tiết, về những chuyện đã xảy ra vào thời điểm đó.

Anh đã đánh mất niềm vui làm đàn ông.

Khi Đỗ Duy nghe thấy điều này, hắn nhận ra Tom đã phải chịu phải đả kích gì.

Hắn miễn cưỡng nói: "Đây là vấn đề tâm lý, nhưng những bệnh nhân tôi từng tiếp nhận trước đây đều không gặp phải… ừm… chuyện kỳ lạ này."

Tom lim dim mắt: "Vậy là anh không thể giúp tôi được?"

Đỗ Duy cau mày: "Không thể giúp được, nhưng tôi có thể cho anh một đề nghị."

Đôi mắt của Tom sáng lên: "Người anh em, anh nói mau."

Đỗ Duy cười nói: “Thật ra rất đơn giản. Những người phụ nữ cho anh bóng ma tâm lý thật ra cũng chỉ ở khu đèn đỏ, bao gồm cả đám đàn bà điên cuồng của Vidar cũng ở khu đèn đỏ trong mơ của anh.”

“Anh luôn có thể ám thị với bản thân rằng chính người phụ nữ ở khu đèn đỏ khiến anh chán ghét, không phải những người phụ nữ khác.”

Tom chợt nhận ra, ngập ngừng hỏi: “Ý anh là bảo tôi tìm bạn gái?”

Đỗ Duy khẽ gật đầu, nhưng lại lắc đầu: “Tốt nhất là ổn định một thời gian, rồi hẵng đi tìm.”

Tom gãi gãi đầu: “Ổn định một khoảng thời gian? Vậy chẳng phải tôi trở thành phế nhân!”

Đỗ Duy giải thích: “Anh cứ nhe tôi trước đã. Từ nay tránh tiếp xúc với phụ nữ ở khu đèn đỏ, nhưng về chuyện đó… anh cũng phải cố gắng.”

“Tôi phải cố gắng như thế nào?”

“Đơn giản, chỉ cần có tay…”

…

Khi rời đồn cảnh sát, trời vẫn đang mưa rất to ở Thành phố New York.

Trời âm u.

Bây giờ là hơn 10 giờ sáng.

Đầu tiên Đỗ Duy gửi tin nhắn quan tâm hỏi thăm cô bạn gái Alexis, sau đó cầm chiếc ô mà Tom đưa, bước ra phố.

Hắn sẽ đi tìm Hannibal ngay bây giờ.

Sống thấy người, chết phải thấy xác.

Cái sau có thể hiểu là nhìn thấy Hannibal trở thành ác linh sau khi chết.

Nhưng tại thời điểm này, Tom không giúp được gì nhiều, vì anh ta không nhận được báo cáo nào của nhân chứng về việc Hannibal lại xuất hiện.

Anh ta chỉ có thể giúp Đỗ Duy lưu ý theo dõi. Một khi tìm ra tung tích của Hannibal, sẽ ngay lập tức thông báo.

"New York rộng lớn như vậy, chỉ dựa vào một mình tôi, thật khó tìm ra dấu vết của Hannibal."

Đỗ Duy che ô vừa đi trong mưa, vừa liếc nhìn con phố xa xa.

Mưa giăng đầy trời, rất nhiều tòa nhà đều bị màn mưa phủ mờ.

Ra ngoài trong thời tiết như thế này rất bất tiện, trốn tránh cũng dễ.

"Vậy tôi cần một chút may mắn."

Sau đó, Đỗ Duy thò tay vào túi, rút ví ra, lấy một đồng xu trong đó.

Một mặt của đồng xu là đầu lâu, mặt kia là lưỡi hái.

Đồng thời, hắn còn đeo cả mặt nạ.

…

Vào lúc này, trong giáo đường của Nhà thờ San Polia.

Những ngọn nến đang cháy, soi sáng xung quanh.

Một cây thánh giá lớn được đặt ở nơi sâu nhất của giáo đường.

Trong giáo đường chỉ có 4 người.

Đức Tổng Giám mục Skadi đứng trước thánh giá, đặt tay phải khỏi trán, và kết thúc lời cầu nguyện.

Đứng sau ông là Sở Trưởng Sở Tài Phán, bà Senna, cấp trên trực tiếp của Đỗ Duy, hai cấp dưới của bà ta, cũng là Giám mục.

"Thưa ngài Skadi, phía chính phủ đưa tin tới, Hunter bỏ trốn khỏi Twilight, đã gia nhập tà giáo, và đưa một nhóm người đến Sikelin."

"Chúng dường như đã tìm thấy thứ gì đó ở đấy. Chúng đã chia thành 2 đội. 1 đội quay trở lại châu Âu với thứ đó, còn đội kia đến New York."

Đức Tổng Giám mục Skadi quay lưng lại nói với bà Senna: "New York? Nơi đó hình như do Đỗ Duy phụ trách? Cậu ấy có biết việc này không?"

"Em không biết, Đỗ Duy đang đối phó với một sự kiện ác linh. Khi cậu ấy biết chuyện, sự việc đã kết thúc."

"Chúng ta có nên cử người đến không?"

Tổng giám mục Skadi lắc đầu: "Không cần đâu. Gần đây, Twilight không ổn định. Có vài người bất mãn với giáo hội sắp làm loạn."

"Hơn nữa, người từ Giáo hội Vanity cũng tích cực hơn hẳn."

"Giáo hội không còn đủ năng lực để gửi người đến New York."

"Được rồi, nhân tiện chào hỏi Đỗ Duy. Kế tiếp giáo hội có thể giao một số nhiệm vụ cho cậu ấy. Còn về thủ lao, em cứ tự bàn với cậu ấy."

Bà Senna kính cẩn nói: "Dạ thưa ngài."

Chương 360: 1 ác linh mặt nạ khác

Đường xá ở New York trong mưa rất trơn trượt.

Khi Đỗ Duy tới khu biệt thự ở trung tâm thành phố, ánh mắt kinh ngạc.

Trước đó, sau khi tung được mặt sấp của đồng xu, gia tăng thêm may mắn, Đỗ Duy tuỳ tiện đón một chiếc taxi, bảo cho tài xế đi dạo một vòng quanh New York.

Nhưng khi về đến khu biệt thự ở trung tâm thành phố, xe lại bị hết xăng.

Không thể biết đó là may mắn hay xui xẻo.

Nhưng bất kể như thế nào, Đỗ Duy cũng chỉ có thể xuống xe, hơn nữa lúc đến vị trí của biệt thự, hắn biết đây chính là nơi cần đến.

“Nhưng tại sao lại là biệt thự này?”

Khi mới gia nhập giáo hội, sự kiện ác linh đầu tiên do Đỗ Duy xử lý liên quan đến bà Mina và con gái.

Con gái bà bị ác linh nhập xác, cuối cùng chết trong phòng ngủ trên tầng hai của biệt thự.

Và bà Mina cũng không thoát được kết cục bi thảm.

Đỗ Duy đã tìm thấy gia đình bà Mina trong biệt thự, đây chính là bí mật của chồng bà Mina.

Người đàn ông tên Mike Stowe, là ác linh đeo trâm cài áo bằng vàng mà hắn nhìn thấy lần đầu tiên trong hình ảnh tử

vong.

Ác linh này đã gia nhập Giáo phái Vidar trước khi chết, sau đó y có được 2 chiếc mặt nạ vì công việc của mình tại Nhà đấu giá Berson.

Và đã đeo một trong số chúng.

Y bị ác linh trong chiếc mặt nạ xâm chiếm, ác linh đó đang dần cướp đoạt cơ thể của hắn.

Mike Stowe đã chọn hiến tế con gái của mình.

Nhưng trước khi thành công, Mike Stowe đã vô tình lên xe buýt, chết trên xe buýt và biến thành một ác linh khủng khiếp. Kế đó, Đỗ Duy đã đưa đám ác linh học sinh vào con đường cao tốc quỷ dị ở Thành phố Massas.

Nhưng ác linh ban đầu trong chiếc mặt nạ, ngay cả chiếc mặt nạ bị lấy đi, đã chiếm hữu cơ thể của con gái y.

Cuối cùng, ác linh lại chuyển sang ám bà Mina.

Khi đó Đỗ Duy có rất ít phương pháp đối phó với ác linh, cho nên không giải quyết được ác linh này, hơn nữa còn phải mang theo mặt nạ ác linh Đỗ Duy chạy trốn.

Toàn bộ căn biệt thự đều có dấu hiệu không gian hỗn loạn.

Chỉ cần bước vào, không thể giải quyết được ác linh, hoặc nếu không có mặt nạ "chìa khóa", thì không thể thoát ra.

"Vậy giờ mày đang ở bên trong sao?"

Đỗ Duy nhìn vành đai cách ly quấn quanh cánh cửa biệt thự, ở cửa sổ lầu một, vẫn còn cửa kính vỡ mà hắn đã đánh nát lúc thoát ra.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, toàn bộ căn biệt thự gần như không gì khác thường. Nhạt đến mức không đáng kể.

Nếu Đỗ Duy không biết bí mật của nơi này, có lẽ hắn sẽ nghĩ rằng có lẽ không có ác linh ở đây.

Nhưng trong thực tế……

Trong biệt thự này, có một ác linh cực kỳ đáng sợ.

Đỗ Duy từ trong áo khoác lấy ra mặt nạ, xoa xoa bề mặt trắng tinh, ánh mắt có chút kỳ quái.

Hắn thầm nghĩ: “Theo lý mà nói, thứ trong này mới thực sự là ác linh đeo mặt nạ, còn Cái Bóng chỉ là bản sao.”

“Ác linh đeo mặt nạ này, so với ác linh “ta” tính cách, trí nhớ, phương thức suy nghĩ, thực lực gần như không thể hiểu được, không có gì khác biệt.”

Đương nhiên, không phải ác linh đeo mặt nạ trong biệt thự có thể so sánh với ác linh Đỗ Duy.

Dù sao ác linh Đỗ Duy thật sự quá đặc biệt, nó đã đồng hóa lá bài Joker đại diện cho cờ bạc, có những đặc tính độc nhất vô nhị.

Sức mạnh của nó không thể so sánh với ác linh thông thường.

Tiền thân của Cái Bóng, ác linh đeo mặt nạ đầu tiên do chính Đỗ Duy chế tạo, sau khi đối đầu với ác linh Đỗ Duy, chỉ trong nháy mắt đã bị xóa sổ.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không khỏi nhìn mặt nạ hỏi một câu: “Không biết Cái Bóng hiện giờ có thể chống lại ác linh được bao lâu.”

Phía trên mặt nạ, hai tia sáng đỏ xẹt qua mắt, nhưng ngay lập tức mờ đi.

Hình như Cái Bóng đang giật mình…

Vào lúc này, Đỗ Duy đột nhiên cau mày nhìn lên tầng hai của biệt thự.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, một khuôn mặt trắng như giấy xuất hiện trên cửa sổ tầng hai của biệt thự.

Đó là bà Mina bị ác linh nhập.

Tất nhiên, cô ấy đã chết, và giờ ác linh đeo mặt nạ đang khống chế cơ thể này.

Có lẽ do tác động của ngoại lực nào đó, khuôn mặt của nó dường như bị méo mó, trông hơi hẹp và dài, đôi mắt rất to, đầy quầng thâm, không hề nhìn thấy tròng trắng của mắt.

Đây là dấu hiệu của việc bị ám.

Nhưng vấn đề là, Đỗ Duy suy luận rằng Hannibal đang ở trong biệt thự, nhưng có một ác linh đeo mặt nạ khác trong biệt thự.

Vậy tại sao ác linh này không giết Hannibal?

Tại sao Hannibal không tấn công nó?

“Trừ khi hắn đang bị nhốt ở bên trong.”

Không gian tầng 2 của biệt thự có vấn đề, khi vào bên trong thì đường ra sẽ biến mất.

Đỗ Duy đã thăm dò ra quy luật của nó, lúc bước vào tầng hai biệt thự sẽ có biến hóa dị thường, không nói cũng là tự bảo vệ mình.

Nếu không có mặt nạ làm chìa khóa, thì đây sẽ là một tình huống nan giải.

Mà giờ, ở tầng một của biệt thự, không hề nhìn thấy bóng dáng của Hannibal.

Nói cách khác, gã ở tầng hai.

Đỗ Duy không nhìn ác linh ở cửa sổ lầu hai nữa, trực tiếp leo vào từ cửa sổ.

“Vào xem một chút.”

…

Vào lúc này, trong không gian nhỏ hẹp trên tầng hai của biệt thự, tối đen như mực.

Không hề nghe thấy tiếng thở.

Hannibal nhắm chặt mắt lại, giống như đang ngủ, trốn ở đây không dám nhúc nhích.

Không phải vì sợ hãi ác linh đeo mặt nạ trong biệt thự.

Đó là bởi vì ác linh luôn ẩn nấp trong bóng tối không lộ ra ngoài, năng lực của Hannibal có thể cho gã ăn thịt ác linh, nhưng không gặp được thì cũng bó tay.

Tất nhiên, giờ gã vẫn chưa chết.

Sau khi vào biệt thự, cảm giá nguy cơ vẫn luôn ngập tràn trong lòng gã, nhưng tiếng đồng hồ quay, lại không vang lên.

Không gian hỗn loạn này dường như biệt lập với chiếc đồng hồ cổ.

Nhưng bản năng của Hannibal mách bảo, chỉ cần gã đi ra ngoài, sẽ lập tức tan thành sương máu, chết chắc.

Tiếng quay của chiếc đồng hồ cổ giống như thanh gươm của Damocles treo lơ lửng trên đầu, sớm muộn gì cũng sẽ rơi xuống.

Tình hình đầy nguy hiểm.

Hannibal chỉ có thể chọn cách lẩn trốn, chờ tình hình xoay chuyển.

Chẳng hạn như có người vô tình đến biệt thự này, khiến cho ác linh ra tay.

Sau đó Hannibal có thể nhân cơ hội để ăn thịt ác linh. Nhưng tỷ lệ không lớn.

Gã có thể bị vây chết ở chỗ này.

Hannibal tự nhủ: “Mình phải tìm ra cách.”

Tuy nhiên, vào lúc này, phong thư trong túi áo đột nhiên toát ra hơi lạnh.

Hannibal mở mắt ra, xem thư.

Trong bóng tối, bức thư hiện lên dòng chữ màu xanh lục — [Đỗ Duy đã đến tầng một của biệt thự này một phút trước, hắn muốn giết anh]

“Nó làm mình nhớ đến mèo vờn chuột…”

Hannibal nở một nụ cười khát máu, từ từ nhắm mắt lại.

Đồng thời, trên tầng hai của biệt thự, tiếng bước chân vang lên càng thêm rõ ràng…

Chương 361: Cái Bóng, đến lượt mày rồi

Cộp cộp cộp……

Tiếng bước chân vang lên.

Trên tầng hai của biệt thự, một người đàn ông đeo mặt nạ, mặc áo khoác đi lên tầng hai.

Một bóng đen mờ nhạt bao phủ lấy hắn, khiến cơ thể của hắn trở nên mờ ảo.

Hơn nữa, hắn đang cầm một khẩu súng lục bằng tay phải, tay trái khi vuốt vuốt một đồng xu.

Đột nhiên người đàn ông quay đầu lại, nhìn ra sau.

Cầu thang lúc đi lên đã biến mất, thay vào đó là sàn và những bức tường kiên cố.

Hắn thấp giọng cười một tiếng, rồi ánh mắt dời ra ngoài cửa sổ.

Lúc này, trong không gian có dấu hiệu hỗn loạn, ngoại giới hoàn toàn tối tăm.

Thật giống như đang vào ban đêm.

“Lần đầu tiên tao rời khỏi đây, tao đã muốn lấy được mặt nạ, lại vào đây một lần nữa để mang mày ra ngoài, nhưng vì chuyện ngoài ý muốn, tao đã biết được bí mật của mặt nạ, và lấy được chiếc mặt nạ ở Thành phố Massas.”

“Đến giờ, đã qua một thời gian dài.”

“Mày không muốn ra ngoài chào hỏi tao sao?”

Hắn đang ám chỉ ác linh mặt nạ trong biệt thự này.

Có 3 phòng ngủ trên tầng hai, một phòng làm việc bị hỏng khóa và một phòng khách.

Im lặng, trầm cảm.

…

Ở đâu đó trong không gian nhỏ hẹp tối tăm này, Hannibal lại mở mắt ra.

Gã nhìn thấy dòng chữ mới xuất hiện trên bức thư- [Hình như Đỗ Duy đã từng đến biệt thự, và tiếp xúc với ác linh. Hắn dùng phương thức không rõ để rời đi, nhưng giờ, mục tiêu của hắn dường như đã thay đổi trở thành ác linh kia, không phải anh]

Đọc xong nội dung bức thư, Hannibal không kìm được nheo mắt.

"Đây là một cái bẫy."

Hắn thầm phán đoán, sau đó nghĩ đến vấn đề - Đỗ Duy không biết vị trí hiện tại của mình, vậy có thể hắn sẽ phải đối đầu với ác linh trước.

"Tao càng ngày càng tò mò tại sao mày lại có nhiều ác linh như vậy. Là do mày phát hiện ra cách sử dụng ác linh, hay do năng lực ác linh hoá của mày?"

"Tao nghĩ khả năng sau cao hơn. Tao có thể khiến ác linh chết thay, mày có thể khống chế ác linh."

Ở một khía cạnh nào đó, Hannibal đã đoán trúng, nhưng khả năng mà gã phủ định, cũng không sai.

Đỗ Duy quả thực đã phát hiện ra cách sử dụng lợi dụng ác linh trước khi có năng lực Đánh Dấu.

Nói thô tục thì, cách làm của Đỗ Duy rất giống với việc vay nặng lãi, ác linh chính là chủ nợ của hắn, song lãi suất ngày càng tăng, kẻ khó chịu chính là chủ nợ.

Đánh Dấu tương đương với một công tắc có thể điều khiển, giúp Đỗ Duy không phải luôn đi xiếc trên dây.

Đúng lúc này, một đoạn văn bản khác xuất hiện trên bức thư trong tay của Hannibal.

Nội dung như sau:

[Đỗ Duy mở cửa phòng ngủ, hắn bước vào, khoảng cách giữa hắn và anh ngày càng xa, ác linh trong biệt thự không biết vì nguyên nhân gì, cứ nhìn chằm chằm hắn, đây có thể là cơ hội】

Nhìn thấy điều này, đôi mắt của Hannibal lóe lên những màu sắc kỳ lạ.

Hắn nghĩ ra một điều rất thú vị.

Nếu làm tốt, gã có thể ăn thịt ác linh trong biệt thự, có thêm một mạng để chết thay.

Đồng thời, gã cũng có thể mang cơ thể của Đỗ Duy trở lại trụ sở chính của Vidar để hiến tế cho ác linh Đỗ Duy.

“Hãy chơi trò mèo vờn chuột nào.”

Ác linh sợ Hannibal, nhưng không sợ Đỗ Duy.

Hannibal không ngán Đỗ Duy, mà lo lắng về việc bị mắc kẹt trong biệt thự.

Chỉ cần thêm một chút vật chất là có thể làm cho tình hình rối tung lên.

Chỉ trong lúc hỗn loạn, Hannibal mới có thể phá đảo.

…

Vào lúc này, Đỗ Duy đang đứng trong phòng của con gái bà Mina, Kelly.

Cả căn phòng không khác gì lúc hắn rời đi.

Xác của cô bé tóc vàng vẫn còn bị treo ngược, những vết máu vĩnh viễn dừng lại ở thời điểm trước khi chết, không chuyển sang màu nâu.

Hắn chuyển hướng nhìn xuống, chỉ để bắt gặp ánh mắt của cái xác.

Không có gì ngoài sự trống rỗng và chết chóc trong đôi mắt đó.

Ở một khía cạnh nào đó, cái xác này đã tạo thành một chỉnh thể trong không gian quỷ dị này.

Dùng thuật ngữ quái dị là thích hợp nhất.

Dưới cái xác có đồ án của ngôi sao 6 cánh, trên mỗi góc đặt một ngọn nến, lặng lẽ thiêu đốt.

Đỗ Duy đã từng sử dụng zippo có thể đối phó với ác linh, đốt cháy tóc của xác chết …

Hắn đang cố gắng thăm dò quy luật.

Nhưng giờ không cần nữa.

“Đi ra, tao đã hội đủ mọi điều kiện để mày tấn công tao, chiếc mặt nạ mà tao đang đeo lẽ ra là của mày.”

“Tao có thể cảm nhận được ánh mắt của mày.”

“Mày đang nhìn tao?”

Không có phản ứng gì, nhưng Đỗ Duy vẫn không nản lòng, tùy ý đi ngang qua xác chết đến bên cửa sổ, thản nhiên nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Cứ như không phải đến đây để giải quyết Hannibal hay ác linh, nhưng giống như một người khách đến thăm nhà của một người bạn.

Rất không phù hợp với phong cách của Đỗ Duy.

Ngay sau đó, có một tiếng lảm nhảm chua chát.

Cửa phòng ngủ đột nhiên đóng sầm lại.

Ánh sáng trong cả căn phòng mờ đi, những ngọn nến lần lượt vụt tắt.

Đỗ Duy vẫn nhìn ra cửa sổ, hai tay đút túi quần, đôi mắt điềm tĩnh và sâu lắng.

Xác chết Kelly quay lưng về phía anh, nhưng lúc này, sợi dây treo xác chết từ từ quay một vòng.

Xác chết cũng xoay người, bóng lưng của Đỗ Duy được phản chiếu trong đôi mắt trống rỗng đó.

Ác linh đang điều khiển xác chết này.

Cái xác lơ lửng một cách kỳ lạ, dùng một tư thế phi lý, mặt hướng trần nhà, lặng lẽ tiến về phía Đỗ Duy.

Điều này hơi khác so với cách nó đã từng tấn công Đỗ Duy.

Dần dần, cái xác ngày càng gần Đỗ Duy.

Hai tay của nó cũng từ từ duỗi ra, chạm vào lưng của Đỗ Duy.

Vị trí kia, chính là trái tim.

Nhưng đúng lúc này, Đỗ Duy quay đầu lại, nhìn về phía cái xác.

Trên mặt nạ, đôi mắt đỏ ngầu, vằn vện càng thêm ác độc.

Cái Bóng bị Đỗ Duy nhét vào mặt nạ, giờ đã gặp được chính chủ của mặt nạ.

Trên đầu của Đỗ Duy, một cánh tay mảnh khảnh của người phụ nữ đột nhiên xuất hiện, chộp về phía mặt nạ.

Im lặng, không một tiếng động.

Trên trần nhà phát ra âm thanh sột soạt, như thể có chuột đang chạy.

Đỗ Duy nhìn cảnh này, đưa tay đút túi.

Tay trái cầm khẩu súng kíp, chĩa vào xác chết rồi bóp cò, cánh tay phải của hắn tái nhợt như da của xác chết, nắm lấy cánh tay của người phụ nữ mảnh mai đang cố gắng tháo mặt nạ.

Phằng.

Phần đầu của cái xác vỡ nát …

Tay phải nắm chắc cánh tay mảnh mai của người phụ nữ.

Cho đến giờ phút này, Đỗ Duy mới bình tĩnh nói: “Tao vốn muốn mày gia nhập thế lực của tao, nhưng tao nghĩ mãi, vẫn quyết định từ bỏ kế hoạch này.”

“Bởi vì Cái Bóng tốt hơn mày.”

“Và tao không cần một ác linh mặt nạ khác.”

Dứt lời, Đỗ Duy đột ngột kéo xác của bà Mina xuống.

Đỗ Duy dùng tay trái tháo mặt nạ ra, đeo lên mặt của nó.

Vấn đề giữa các ác linh mặt nạ nên giao cho ác linh mặt nạ giải quyết.

Sau đó Đỗ Duy buông tay, lạnh lùng nhìn lên trần nhà trên đầu.

Chương 362: Đại ma pháp sư Đỗ Duy

Cái Bóng mạnh đến mức nào?

Đây là một vấn đề……

Nó có tính lan truyền rất mạnh, chỉ cần nhìn thấy nó, sẽ rất tức bị tấn công.

Càng nhiều người bị nó giết, Cái Bóng càng trở nên đáng sợ.

Nó cũng có thể áp đảo đối thủ, khi đối đầu với những ác linh tương đối yếu.

Cộng thêm dễ dàng sử dụng, đó là nguyên nhân lớn nhất mà Đỗ Duy dung nhẫn nó.

Dù sao, có tạo ra được một ác linh mặt nạ mới, thì cũng cần một thời gian để bồi dưỡng.

Trong kế hoạch xây dựng quân đoàn ác linh của Đỗ Duy, Cái Bóng thuộc về các thành viên của cốt cán.

Vào lúc này, sau khi xác chết đeo mặt nạ, bèn run rẩy.

Từ mặt nạ đến xác chết đều giống nhau.

Phòng ngủ vốn tối tăm lại biến thành u ám và ức chế, nhiệt độ giảm mạnh.

Lạnh buốt thấu xương.

Cái Bóng và ác linh đeo mặt nạ thực sự bắt đầu cuộc chiến giữa chúng.

Ác linh đeo mặt nạ thỏa mãn quy luật giết chóc của Cái Bóng.

Đồng thời, ác linh mặt nạ cũng muốn đoạt lại mặt nạ.

Hết sức căng thẳng, nhưng cũng không thanh thế lớn như trong tưởng tượng, ngược lại ngoại trừ âm thanh yếu ớt từ cái xác phát ra, cũng không có gì khác thường.

Cuộc chiến giữa Cái Bóng và ác linh mặt nạ, không thể đoán trước kết quả.

Đỗ Duy đứng trong bóng tối, lẳng lặng nhìn lên trần nhà, ánh mắt lạnh lẽo tận xương, như thể đang nhìn một cái xác.

Những âm thanh sột soạt đó chỉ phát ra từ trần nhà.

Mà vào lúc này, mọi thứ đã bình lặng trở lại.

Không gian tầng hai của biệt thự rất hỗn loạn, nếu Hannibal ở đây, lúc mình đi lên đã cố ý phát ra tiếng động, đối phương không thể không phát giác.

Vậy gã đã trốn.

Tuy nhiên, Đỗ Duy vẫn không có dị động, hắn bình tĩnh quan sát, khẩu súng kíp cũng được nhét vào trong túi.

Đồng thời, Hannibal lẩn trốn trong một không gian nhỏ hẹp nào đó trong biệt thự này, sắc mặt ngày càng trở nên xấu xí.

Gã thấy mình đã hơi coi thường Đỗ Duy.

Thằng khốn này không hề sợ ác linh, dường như hắn đã tiếp xúc với ác linh quá lâu nên không hề tuân theo nghi lễ trừ tà của giáo hội.

Không đi theo con đường thông thường.

Thủ đoạn đối phó với ác linh rất đơn giản và thô lỗ, một đòn chí mạng.

Nó hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của Hannibal.

Gã lại nhìn thấy dòng chữ hiện lên trên bức thư - 【Mấy phút trước, Đỗ Duy đã đeo mặt nạ lên mặt của xác chết, ác linh của hắn bắt đầu trấn áp nó, nó sẽ sớm bị ác linh đó giết chết

[Ác linh chết đi, biệt thự này cũng sẽ trở lại bình thường]

[Đến lúc đó, anh nhất định sẽ chết, cho nên anh phải nhanh chóng tìm cách ngăn chặn, hoặc là nghĩ cách khác]

[Anh không thể coi Đỗ Duy là người, hắn không khác gì ác linh]]

Lần này có rất nhiều chữ…

Lúc này, cái xác và chiếc mặt nạ đồng thời ngừng rung động.

Kết quả đã có.

Cái Bóng là kẻ chiến thắng…

Cùng lúc đó, cảnh ngoài cửa sổ càng ngày càng rõ ràng, mưa to, ẩm ướt dần dần tràn vào phòng ngủ.

Nhưng xác của mẹ con bà Mina từ từ biến mất.

Rất phi lý.

Loại biến mất này xảy ra khi cảnh bên ngoài cửa sổ thay đổi, giống như mặt trời mọc và màn đêm biến mất.

Hannibal cảm thấy ánh sáng hơi chói mắt, cảm giác khủng hoảng trong lòng gã càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Hắn biết mình đã rơi vào tử cục.

Nhưng nếu có thể giết chết Đỗ Duy, ăn thịt ác linh mà Đỗ Duy biến thành sau khi chết, hoặc ăn Cái Bóng, gã vẫn có cơ hội sống sót.

“Không thể đợi thêm nữa.”

Hannibal thầm nói, lấy trong túi ra một khẩu súng gây mê, rồi lại bò lùi lại dọc theo ống thông gió.

Gã nhớ tới ống thông gió của biệt thự này dẫn thẳng ra bên ngoài tầng hai, có thể trực tiếp leo ra ngoài, gây ra tiếng động, chỉ cần Đỗ Duy muốn giết gã, hắn nhất định sẽ ra bên ngoài.

Đến lúc đó, chỉ cần mình tấn công trước, cơ hội chiến thắng không nhỏ.

Gã là khắc tinh của ác linh, sau khi đối đầu với Đỗ Duy, hai thủ đoạn hữu hiệu nhất của hắn là rèn luyện thân thể và năng lực thiện xạ.

Hannibal đã tự mình trải nghiệm tài thiện xạ của Đỗ Duy.

Mà gã là một bậc thầy về mặt này.

Còn mạnh hơn rất nhiều.

Trong một thời gian.

Âm thanh từ trần nhà ngày càng trở nên chói tai.

Đồng thời còn không ngừng di động.

Đỗ Duy đứng bên cửa sổ, nhìn tiếng ồn bất thường truyền từ trên trần sát vách tường, hắn lặng lẽ rút khẩu súng lục và một đồng xu từ trong túi ra.

Đồng thời, hắn cúi thấp người, nhặt mặt nạ lên, sau khi lau lau vài lần, mới đeo lên mặt mình.

Cái Bóng đoạt xác…

Trong đầu hắn ác ý đang hoành hành, nhưng nó đã yếu hơn trước rất nhiều.

Mặc dù Đỗ Duy không biết bằng cách nào Cái Bóng giết được ác linh mặt nạ, nhưng chắc chắn đã tiêu hao một phần

sức mạnh của nó.

Đinh……

Đồng xu được tung lên.

Là mặt úp…

Một cái liềm xuất hiện sau lưng Đỗ Duy, Cái Bóng bao phủ hắn lập tức mờ đi một chút.

Dưới chân bỗng có cảm giác đạp hụt, suýt bị trượt chân.

Vận may của Cái Bóng có vẻ không tốt.

Đỗ Duy cau mày, ném lần nữa.

Lần này là mặt ngửa.

Chiếc liềm được thay thế bằng một ác linh đầu lâu…

May mắn tăng thêm.

Đỗ Duy do dự, chĩa súng vào tường, hắn biết Hannibal đang ở bên trong, cũng biết Hannibal muốn làm gì.

Cả hai người đều học tâm lý.

Đều hiểu rõ suy nghĩ của nhau.

Theo một nghĩa nào đó, suy nghĩ của họ có tính tương tác.

Chỉ không biết tại sao, sau lần gặp Hannibal này, Đỗ Duy cảm thấy bác sĩ ăn thịt người đang ở trong một trạng thái kỳ lạ.

Chính xác mà nói, có chút không giống với Hannibal ban đầu.

Bất kể thủ đoạn hoặc phong cách, có một cái gì đó khang khác.

Cứ như bị ảnh hưởng…

Vì vậy, Đỗ Duy lười chơi theo thói quen với Hannibal, sử dụng cách đơn giản nhất để giải quyết đối thủ, là điều hắn

muốn làm.

Nhưng bắn một phát xuyên tường và trúng Hannibal đang trốn trong ống thông gió có vẻ hơi phi thực tế.

Vì vậy, Đỗ Duy lại tung đồng xu.

Lần này, Cái Bóng đã gặp may.

Vẫn là mặt ngửa.

Ngay giây tiếp theo, Đỗ Duy không chút do dự bóp cò.

Hannibal, người đang ở trong ống thông gió, đã đi ra ngoài, gã thả tay và trực tiếp rơi xuống mặt đất ẩm ướt.

Sau đó lộn một vòng, giảm bớt tác hại từ cú ngã.

Hannibal không hề hấn gì, còn mỉm cười mỉa mai, chĩa nòng súng gây mê vào cửa sổ tầng hai.

“Mày thật là bất cẩn, Đỗ Duy.”

Bóng dáng của Đỗ Duy hiện rõ trong khung cửa sổ trên lầu hai.

Nhưng đúng lúc này, một viên đạn đáng lẽ Hannibal đã tránh được, lại trúng vào tấm biển quảng cáo bên đường.

Cột của bảng quảng cáo nghiêng thẳng xuống và tông vào Hannibal.

Nghe âm thanh từ phía sau, Hannibal biến sắc, dừng nổ súng, và lao thẳng sang bên phải.

Nhưng không có tác dụng.

Trên bầu trời u ám, một tia sét đánh xuống cột của bảng quảng cáo…

Giống như ma pháp…

Hannibal chỉ cảm thấy trước mắt trắng nhợt một màu, bất tỉnh.

Khói trắng bốc lên từ trên người hắn.

Cơ thể, hoặc có lẽ là xác chết, giống như than cốc…

Phập……

Một viên đạn rơi xuống đất, nảy lên vài phát rồi hạ xuống ngực của xác chết Hannibal.

Đột nhiên, một cơn gió thổi qua, lá thư trên người Hannibal còn nguyên vẹn, sau khi bị gió thổi bay mấy vòng từ từ trùm lên viên đạn.

Chữ viết tay trên lá thư chỉ có một đoạn: [Anh bị nó ảnh hưởng quá sâu, những gì anh thấy, đều là những gì nó muốn anh thấy]

Chương 363: Chủ nhân mới của phong thư

11 giờ sáng ngày 16/6.

Mưa ở New York ngày càng nặng hạt.

Ngay trong sân của ở trung tâm khu biệt thự, một vũng nước lớn nhanh chóng tụ lại, và chảy vào đường ống thoát nước.

Trong sân, cơ thể cháy xém như than cốc của Hannibal bị mưa làm ướt, nhưng vẫn bốc khói.

Gã đã chết, tuyệt không thể sống lại.

Nhưng từ trong cái xác, một hơi thở kỳ lạ đang từ từ phả ra.

Quỷ dị, âm u và lạnh lẽo.

Lý do tại sao giáo hội cảnh giác với Hunter là những Hunter sẽ trở thành ác linh sau khi chết.

Không có sức mạnh nào là vô hại.

Sức mạnh có được đổi bằng việc bị ác linh ăn mòn, luôn tràn ngập ác ý đối với người sống.

Đỗ Duy bước đến bên xác của Hannibal, thản nhiên nhặt phong thư lên.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, phong thư này khiến hắn cảm thấy rất lạ, như thể trong đó có một ý chí cực kỳ xấu xa.

Nhưng nó dường như phải tuân theo những hạn chế nhất định. Dường như nó không thể thoát ra khỏi.

Ngay sau đó, một dòng chữ xuất hiện trên lá thư- [Vài phút trước, Đỗ Duy đã giết Hannibal và trở thành chủ nhân mới của phong thư]

Sau đó, có vẻ cảm thấy thế này không đúng, dòng chữ này biến mất rồi lại xuất hiện, nhưng chức danh của Đỗ Duy đã đổi từ hắn thành anh.

Như đã viết, chủ nhân của phong thư này hiện là Đỗ Duy.

Nó không hề quan tâm đến chuyện Hannibal đã chết.

Nói cách khác, ai sử dụng nó là chủ nhân của nó.

"Dường như mình đã lấy được một thứ rất ghê gớm. Phong thư này dường như có sức mạnh kể lại những gì đã xảy ra trong quá khứ."

Đỗ Duy nhìn phong thư này, trong mắt có chút dị dạng.

Quả thật, đúng như Đỗ Duy nghĩ, phong thư này quả thực có thể cho thấy chuyện đã xảy ra, nhưng thời hạn tối đa chỉ có mười phút, nó giống như một vật phẩm được cài đặt máy móc, không giống như mặt nạ và lá bài Joker.

Người của Giáo hội Twilight khiến nó trở nên vô hại, nhưng cũng khiến sức mạnh của nó yếu đi rất nhiều.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, cầm lấy thư, chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Hắn nhìn xác của Hannibal, bình tĩnh nói: "Trò chơi kết thúc."

"Bây giờ, mày sẽ trở thành một ác linh mới."

"Nhưng điều khiến tao khó hiểu là biểu hiện lần này của mày kém hơn nhiều so với tưởng tượng của tao. Lý do là gì?"

"Theo những gì tao thấy, thì mày không khác gì những đứa trẻ bại não."

“Sự kiêu căng và ngạo mạn của mày dường như đã được khuếch đại lên rất nhiều.”

“Vì vậy, nó nhắc nhở tao rằng liệu mày có thể sống lại hay không, nhưng cảnh tượng này cho tao biết rằng mày thực sự đã chết.”

“Hơn nữa còn lấy cách chết buồn cười này.”

Không phân biệt được là giễu cợt hay khó hiểu, Đỗ Duy thật sự có cảm giác kỳ quái.

Mặc dù hắn muốn Hannibal chết, nhưng chết quá dễ dàng lại khiến hắn bối rối.

Tổng kết, chết quá dễ dàng.

Nhưng sau đó, hơi thở lạnh lẽo phả ra từ xác chết đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Đỗ Duy.

Ác linh đã hồi phục.

Ác linh mới sẽ không quá mạnh, nhưng có thể sẽ rất đáng sợ.

Dẫu sao, Hannibal có thể ăn ác linh.

Những ác linh mới cũng có thể sở hữu năng lực này.

Tuy nhiên……

Trong giây tiếp theo, giọng nói khiến Đỗ Duy vô cùng quen thuộc vang lên.

“Hannibal chết vì gã có những suy nghĩ không nên có.”

“Những gì gã có thể làm, những người khác cũng có thể làm như vậy.”

“Tao muốn hắn chết, nên hắn mới chết.”

Ác linh không hề xuất hiện.

Sau khi hơi thở lạnh lẽo ngày càng đậm đặc, kẻ xuất hiện lại là ác linh Đỗ Duy mặc vest đen, với đôi mắt lạnh lùng và bình tĩnh.

Nhưng hình dáng của nó rất hư ảo. Khá giống với hàng giả do Pennywise tạo ra.

Đây là một hình chiếu.

Ác linh đáng lẽ xuất hiện dường như đã biến thành chất dinh dưỡng để chịu tải cho nó.

"Đã lâu không gặp, ác linh tao."

Ánh mắt của Đỗ Duy cũng trở nên lạnh lẽo, hắn rút khẩu súng kíp, bóp cò.

Phằng.

Viên đạn bay ra ngoài, nhưng trước khi trúng mục tiêu, viên đạn lại đứng yên.

Ác linh Đỗ Duy vươn tay cầm viên đạn, đặt ở trong lòng bàn tay, lạnh nhạt nói: "Nhìn đi, thứ này đối với tao vô dụng."

"Ngoài ra, tao biết mày đang thăm dò tao, nhưng với chúng tao thì điều này vô dụng."

"Bởi vì tao là mày."

Nghe điều này, Đỗ Duy cất khẩu súng kíp, lạnh lùng nói: "Đây gọi là ý nghĩa là dựa vào kết quả. Ít nhất giờ tao có thể chắc chắn mày không bước ra từ trong gương. Mày chỉ là hình chiếu mà thôi."

Ác linh Đỗ Duy nói: "Trả lời chính xác, vậy mày có biết giờ tao đang ở đâu không?"

Đỗ Duy cau mày nói: "Ở Giáo phái Vidar?"

Ác linh Đỗ Duy gật đầu nói: "Đúng vậy, Hannibal làm rối loạn kế hoạch của tao, gã khiến cho đám người Vidar tin tưởng

về sự tồn tại của tao, đồng thời dùng một chiếc gương khác để tao rời khỏi thế giới trong gương."

"Đáng tiếc, gã muốn ăn thịt tao."

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Nghe rất nực cười."

Ác linh Đỗ Duy đáp: "Tao cũng nghĩ như vậy, cho nên trước mắt vai trò của gã chỉ là giúp tao thoát khỏi tình cảnh bị giam giữ."

Khi nói đến đây, ác linh Đỗ Duy đột nhiên bật cười, như thể đang nói chuyện với người bạn thân quen nhất của mình.

Nó nói bằng giọng điệu khác thường: "Tao biết mày sẽ giết gã, cho nên luôn tác động đến gã, cuối cùng tao dùng phương thức hiện tại gặp được mày."

"Tuy thế này không phải là con người thật của tao, nhưng có thể miễn cưỡng chấp nhận."

"Mà điều tao muốn nói với mày là mày hết cửa thắng rồi. Tao sẽ tác động đến kẻ lãnh đạo Vidar, Akalette, giữ chức Thần trong một thời gian."

"Toàn bộ Giáo phái Vidar sẽ chỉ có một ý chí, và đó là tao."

"Vậy trả lời tao, mày nghĩ mình còn có cơ hội sao?"

"Giáo hội không mạnh như mày nghĩ. Nó đã bị suy yếu quá lâu."

"Tao cho mày cơ hội phản kháng, bởi vì mày sẽ chẳng làm được gì."

Ác linh Đỗ Duy nói rất tao nhã, giọng điệu cũng không nóng nảy, không vội vã.

Cứ như nó nói đúng, tình hình hiện tại đã nghiêng về một phía.

Ngay cả khi không có ngoại lực Giáo phái Vidar, cũng không có ác hưởng gì với ác linh Đỗ Duy.

Môi giới của ác linh gương biến mất.

Trong khoảng thời gian ác linh Đỗ Duy bị giam cầm trong thế giới gương, không phải là nó không làm gì cả.

Năng lực của nó mạnh hơn nhiều so với Đỗ Duy.

Nếu không phải thiếu tin tức, và ác linh Đỗ Duy đang bận đồng hóa lá bài Joker đại diện cho cờ bạc, Đỗ Duy không hề có cơ hội chiến thắng.

Điều đáng sợ hơn là, sự kinh hoàng của ác linh Đỗ Duy được thể hiện qua trí tuệ và tư duy suy nghĩ.

Đối với nó, lực lượng không là gì khác một thủ đoạn.

Vừa hay, thứ mà Đỗ Duy thiếu là sức mạnh.

Hắn nhìn ác linh "mình", hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Cho nên, lần này mày xuất hiện, chỉ muốn nói với tao mày đang ở thế thắng, hay chỉ để khoe khoang?"

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Mày không cần thăm dò xem tao có trở thành một tồn tại khác hay không. Tao là mày, tao sẽ không làm chuyện mà mày không làm được."

"Lý do tại sao tao chọn gặp mày theo cách này, chỉ để nói với mày biết cơ hội duy nhất để mày giết tao là trước khi Vidar tấn công mày."

"Tất nhiên, cái giá phải trả cho việc làm này, chính là phải đối mặt với tao trước."

"Đây giống như một ngõ cụt, nhưng tao không cho mày cơ hội để lựa chọn."

Chương 364: Uống nhiều nước nóng

Ở bên ngoài biệt thự, Đỗ Duy đang đứng dưới mưa, quần áo bị mưa làm ướt nhẹt.

Đầu tóc của hắn hơi rối, khuôn mặt nhợt nhạt do nhiệt độ.

Mà trước mặt hắn, thân thể của ác linh Đỗ Duy dần trở nên mờ mịt.

Một lúc lâu sau.

Đỗ Duy nói trước: "Cái gọi là tử cục, tao đã gặp phải quá nhiều, nhưng lần nào người thắng cũng là tao."

Ác linh Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Mày chỉ đang liều mạng mà thôi. Cho dù không có tao mang đến cho mày nguy cơ, mày cũng không thể tiếp tục như thế này. Sớm muộn gì mày cũng sẽ chết trong tay ác linh."

Đỗ Duy gật đầu nói: "Chuyện này tao biết lâu rồi."

Ác linh Đỗ Duy cười: "Lúc tao bị nhốt ở thế giới trong gương, dường như mày khám phá được năng lực mới? Năng lực ác linh hoá, hay là cái gì khác?"

Đỗ Duy cũng nở nụ cười: "Đương nhiên là năng lực."

Kế đó, hắn nói tiếp: "Nhìn xem, mối liên hệ giữa mày và tao phụ thuộc vào ký ức giữa chúng ta. Khi ký ức của tao và mày ngày càng khác nhau, thì mày sẽ ngày càng không giống tao."

"Kẻ nôn nóng phải là mày, chứ không phải tao."

“Đỗ Duy chỉ là một cái tên, tao tên là Đỗ Duy, những người khác cũng có thể.”

“Tên mang theo ký ức mới là mấu chốt.”

“Tao luôn là tao, nhưng mày có thể không phải là mày.”

Lời này giống hệt như câu mà ác linh Đỗ Duy đã nói trước đó.

Không có sự khác biệt trong giọng điệu, ngữ điệu và thói quen nói của cả hai.

Một người và một ác linh nhìn nhau.

Cảnh tượng này rất kỳ lạ, ánh mắt đều lạnh giá, biểu cảm gần như đồng bộ, cả cách đi đứng cũng giống hệt nhau.

Nếu như không phải khí chất giữa cả hai khác biệt quá lớn, cứ nghĩ một trong hai là hình ảnh phản chiếu trong gương của kẻ kia.

Đỗ Duy muốn ác linh Đỗ Duy phải chết.

Ác linh Đỗ Duy muốn đoạt lại thân thể “của chính mình”.

Mối quan hệ giữa hai người hoàn toàn là thù địch.

Ngoại lệ duy nhất là khi đối mặt với Mary Shaw.

Mục tiêu của ác linh kia là ác linh Đỗ Duy, do đó nhân cách và ký ức của họ đồng bộ hóa, ác linh Đỗ Duy đã điều khiển cơ thể, và giết chết Mary Shaw.

Kể từ đó, ác linh Đỗ Duy ngày càng lớn mạnh, và đáng sợ hơn. Khó có ác linh nào mạnh hơn nó. Ít nhất, phải đạt tới cấp độ ma linh, nếu không khó mà mạnh hơn nó.

Rốt cuộc bản thể của ác linh Đỗ Duy cũng không phải là người, chỉ có ác linh tìm chết mới nhắm vào nó.

Lúc này, ác linh Đỗ Duy liếc nhìn Đỗ Duy, trầm giọng nói: "Tao không phủ nhận những gì mày nói, bởi vì tao nghĩ nó không có ý nghĩa gì."

"Bởi vì tao có giải pháp."

"Nhưng còn mày thì sao? Tai hoạ ngầm của ác linh hoá khiến nhân tính của mày nhanh chóng xói mòn, không bao lâu nữa mày sẽ trở thành ác linh."

"Mày có thể tìm ra giải pháp?"

"Tao không nghĩ vậy."

Dứt lời, ác linh Đỗ Duy quay đầu rời đi, đến một phương hướng xa lạ, thân hình trở nên trong suốt trong màn mưa.

Nó dường như muốn nhìn thế giới chỉ tồn tại trong ký ức này. Theo cách của nó.

……

Đỗ Duy nhìn ác linh "mình" biến mất, đứng tại chỗ đưa tay sờ mặt.

Cảm giác từ đầu ngón tay hơi lạnh.

Hắn muốn làm một vài biểu cảm, nhưng lại thấy rằng khi không có ai bên cạnh, bản thân không hề có cảm xúc nào.

Trái tim băng giá. Đôi mắt hắn cũng rất lạnh lùng.

"Mình càng ngày càng giống ác linh?"

"Có vẻ là vậy."

"Chắc mình nên tìm cơ hội gặp người của Giáo hội Vanity."

Sau khi đưa ác linh Đỗ Duy vào thế giới gương, Đỗ Duy đã gặp thành viên của Vanity, Croaker Mercer, trong biển hoa ở ngoại ô Sikelin.

Còn nhận được lời mời gia nhập Vanity.

Bên kia tuyên bố có thể giúp hắn giải quyết hoàn hảo tai hoạ ngầm của ác linh hoá.

Nhưng lúc đó Đỗ Duy đã từ chối, vì hắn vẫn còn chỗ dựa là giáo hội.

Trên thực tế, khi hắn lấy được cây thánh giá bằng gỗ mun, làm thành dây chuyền đeo vào cổ mình, quả thực tai hoạ ngầm ác linh hoá của Đỗ Duy đã được giải quyết.

Nhưng sau này, để có được năng lực của Hunter, và tình hình lúc đó quá nguy hiểm, hắn bất đắc dĩ phải tiếp tục ác linh hoá.

Thứ thu được chính là năng lực Đánh Dấu.

Đây từng là biện pháp đã được cựu Hunter - Andrew Dawkwe sử dụng.

Năng lực mạnh mẽ mang lại nhiều tai hoạ ngầm nghiêm trọng.

Sức mạnh thần bí thường mang tính cực đoan.

Nhận được nhiều, thì mất lại càng nhiều hơn.

Mỗi Hunter đều đang từng bước đi đến vực thẳm, hiện thực rất đáng buồn.

Mọi thứ đều là sự lựa chọn bất đắc dĩ.

“Tôi ghét thế giới này.”

……

Đồng thời, ác linh Đỗ Duy xuất hiện trên đỉnh đài truyền hình cao tầng ở trung tâm New York, là tòa nhà cao nhất New York.

Người đi bộ dưới chân không khác con kiến là bao.

Chỉ cần ác linh Đỗ Duy muốn, cũng có thể nhìn ra dáng dấp của những người đi trên đường, thậm chí là từng sợi tóc.

Nó nhìn lên bầu trời u ám. Những hạt mưa dày đặc xuyên qua cơ thể nó và rơi xuống mặt đất.

Gió lớn không ảnh hưởng gì đến nó.

Bỗng dưng nó nói: “Tao ghét thế giới này.”

Sau đó ác linh Đỗ Duy giang hai tay ra, nhảy xuống.

Cơ thể gần như trong suốt, ngã mạnh xuống.

Không có cảm giác không trọng lượng.

Mọi thứ chỉ là biểu hiện ý chí bên ngoài của nó.

Dần dần……

……

Tại Thụy Sĩ.

Ở đây cũng đang mưa, nhưng mưa không nặng hạt.

Trong phòng của James.

Ryan nghiêm túc nhìn bệnh nhân đang nhắm mắt ngủ say.

Bắt đầu từ ngày hôm qua, James trở nên kỳ quái, tính cách và đôi mắt của y có chút thay đổi, ngay cả khi nó trông bình thường trong mắt người khác.

Đối với Ryan, người có thể là một bác sỹ tâm lý “xuất sắc”, vừa được thăng lên chức Giám mục, gã dễ dàng đoán ra tình trạng của James đang trở nên tồi tệ hơn.

Vào lúc này, Ryan nhìn James, thầm nghĩ: “Hôm qua Chủ nhiệm nói rằng tình trạng của James ngày càng nặng, nên tôi phải tránh xa hắn.”

“Nhưng là cấp dưới trung thành nhất và đáng tin cậy nhất của Chủ nhiệm, làm sao tôi, Ryan, có thể dễ dàng từ bỏ.”

“Tôi phải chữa khỏi bệnh cho James để Chủ nhiệm có cái nhìn khác về tôi.”

“Dù sao thì Chủ nhiệm cũng nói, có thể dùng bất cứ loại thuốc nào mình muốn cho bệnh nhân.”

“Chủ nhiệm không có ở đây, ai có thể quản Ryan này?”

Nghĩ về điều này, Ryan hừ đầy tự hào: “Sớm muộn gì ngành y cũng sẽ nhớ cái tên Ryan của tôi. Tôi là Ryan… ờ… gì nữa nhỉ?”

Nói đến đây, Ryan sắc mặt trở nên rối rắm.

Gã vỗ đầu, nhưng không thể nghĩ ra được.

Một lúc sau, mắt Ryan sáng lên, gã vỗ đầu nói: “Ryan ta thật ngưu bức!”.

Nói xong Ryan lại trằn trọc, tự hỏi: “Không đúng, tôi là bác sỹ, tài năng học hành. Tại sao vốn từ vựng của mình lại khan hiếm như vậy!”

“Ủa, mình từng đi học sao?”

Ryan hơi sững, không ngừng vò đầu bứt tóc rối tung, lúc này, James bị gã đánh thức.

“Cậu… cậu… rõ ràng tôi đã đổi khóa, sao cậu vẫn có thể vào phòng của tatôi

Một từ làm gián đoạn suy nghĩ của Ryan.

Gã lắc đầu, đột nhiên quên mất mình vừa mới nghĩ gì, cười cười: “Anh là bác sỹ, làm sao có thể không có chìa khóa phòng chăm sóc y tế? Nhân tiện, nếu chú đang khát, anh đã chuẩn bị cho bạn nước nóng.”

Nói rồi mở nắp phích nước đưa cho James.

Nước trong phích đang bốc hơi…

Chương 365: Nước này có độc…

“Cậu đi ra ngoài cho tôi, tôi không uống nước nóng.”

Trong phòng, James cau có nhìn Ryan rồi chỉ ra cửa, giọng nói mang theo cơn giận không thể kiềm nén.

Ryan trợn to hai mắt: “Sao chú lại không chịu uống? Đây là anh đặc biệt chuẩn bị cho chú. Những bệnh nhân khác không có đãi ngộ này.”

Phải biết, đối với Ryan, bệnh tình của James là một đỉnh núi cao trong sự nghiệp y tế của anh ấy.

Chỉ cần chinh phục được đỉnh núi này, việc thăng chức và tăng lương đã nằm trong tầm tay.

Vì vậy, sau khi Ryan được cấp quyền kê đơn, gã đã nghĩ ngay đến James.

Suy cho cùng, y là bệnh nhân có quan hệ tốt nhất với gã, phải quan tâm nhiều hơn chứ.

James lạnh lùng nói: “Tôi lặp lại lần nữa, cút ngay!”

Ryan tức giận trợn mắt nói: “Nếu chú không uống, anh hôm nay sẽ không đi, mỗi ngày anh sẽ đều đến tiểu trong phòng của chú.”

“Bệnh nhân như chú, thật chẳng biết tốt xấu gì cả.”

“Chú có biết anh là Chủ nhiệm Ryan, những bệnh nhân khác muốn gặp anh phải chào hỏi trước.”

“Muốn đối xử khác biệt thì phải nhét cho anh một bao lì xì.”

“Anh đối với chú tốt như vậy… chú lại có thái độ như thế này với anh, không phải anh muốn tốt hơn sao?”

Mặt của James tái mét khi nghe thấy điều này, y chỉ vào Ryan đang nằm dưới đất, tay run lên vì tức giận.

“Cậu điên rồi, tôi chịu đủ cậu rồi, cút ngay cho tôi.”

Không hiểu tại sao, James cảm thấy trạng thái tinh thần của mình rất tệ, hay mơ màng, mỗi khi tỉnh dậy đều cảm thấy rất mệt mỏi, dễ cáu gắt hơn rất nhiều.

Nhưng mỗi lần muốn tìm hiểu rõ vấn đề, gã đều sẽ vô thức lãng quên.

Lặp đi lặp lại nhiều lần, James đổ vấn đề này là do ác linh hoá…

Nói cách khác……

Hiện tại trí nhớ của y có vấn đề, y đã hoàn toàn quên mất những chuyện đã xảy ra vào đêm qua.

Rõ ràng là y đã bị ác linh Đỗ Duy ảnh hưởng sâu hơn.

Chỉ cần bị ác linh Đỗ Duy nhắm tới, trừ khi mạnh hơn nó, còn không thì không thể thoát khỏi nó. Chỉ có thể trở thành con rối trong tay nó.

Ryan nằm trên mặt đất, quay đầu sang bên khinh thường nhổ một bãi nước miếng: “Đừng giở trò này với anh, dám doạ anh? Trò này mà đòi có tác dụng với anh?”

“Người tiền nhiệm của chú, Hannibal đã hăm doạ anh nhiều lần, hắn còn muốn ăn anh.”

“Kết quả? Giờ hắn đã bị đuổi đi.”

Ryan ám chỉ việc Hannibal đã rời khỏi Giáo hội Twilight.

Nhưng ở một khía cạnh nào đó, câu này rất thực tế.

James vô cùng tức giận.

Nhưng Ryan vẫn không ngừng nói: “Nếu hôm nay chú không uống ly nước này thì dù có đánh chết anh, anh cũng không bỏ đi. Chú đi đâu thì anh theo đó.”

“Nếu không chữa lành cho chú, anh sẽ viết ngược tên của mình.”

James kìm nén cơn giận, lạnh lùng nhìn Ryan, vừa liếc chiếc cốc giữ nhiệt đặt trên mặt đất.

Y nheo mắt nói: “Phải uống ly nước này, vì ly nước này đặc biệt đúng không?”

Ryan sửng sốt, nhìn chằm chằm James một hồi, cường điệu nói: “Này, chú lại mang đôi mắt đẹp của Chủ nhiệm hả? Chú vẫn bắt chước cách nói chuyện của anh ấy.”

“James, chú tiêu rồi!”

“Sau này anh sẽ báo cáo với Chủ nhiệm, để anh ấy trị liệu điện cho chú!”

Nghe thấy trị liệu điện, James theo bản năng rùng mình, nhìn xuống cánh tay duy nhất của mình.

Ở mặt trong của cẳng tay, có một vết sẹo đỏ rõ ràng. Y thấy lo lắng.

Không phải y sợ Đỗ Duy, dù sao y cũng biết Đỗ Duy, làm gì có chuyện hắn sẽ nghe lời bệnh nhân để trị liệu điện cho mình.

Nhưng chuyện này… Ryan làm được!

Lỡ thằng bệnh nhân tâm thần này lì lợm kéo y đi trị liệu bằng điện cho bằng được, mình phải may mắn cỡ nào mới có thể sống sót.

Phải biết, lần trước cầu chì đột ngột cháy, nên James mới không bị điện giật chết.

Lần sau… liệu may mắn như vậy không.

“Cậu… cậu không bỏ thứ gì lạ vào trong nước đúng không?”

James rất bực Ryan, song bực mấy cũng phải kiềm nén.

Ryan gãi đầu nói: “Anh quên rồi. Dù sao anh cũng đã bỏ vào đó rất nhiều loại thuốc, là thuốc trị bệnh tâm thần, nếu anh dám uống, chắc chắn sẽ chữa khỏi bệnh.”

Nghe thôi là đủ đáng sợ rồi.

Chẳng khác gì có hàm ý: chỉ cần dám uống, có thể ra đi thanh thản.

Nhưng James cảm thấy nhẹ nhõm, thậm chí còn nở một nụ cười.

Trong Giáo hội Twilight có dược phẩm sao?

Không có!

Mà Ryan thực sự bị quản chế, trừ khi James dẫn gã ra ngoài, gã không cách nào rời khỏi Twilight.

Mỗi khi ra ngoài, James nhìn Ryan chằm chằm, một ly không rời.

Y cảm thấy cho dù Ryan đi trộm, bệnh nhân tâm thần này cũng không thể trộm được thuốc.

Hừ……

Uống cũng chả sao.

Nghĩ đến đây, James lạnh lùng nói: “Tôi có thể uống ly nước này, nhưng cậu phải chắc chắn rằng sau này không được phép vào phòng tôi, nếu không có sự cho phép của tôi.”

Ryan chớp mắt: “Được.”

James nghiêm nghị nói: “Tôi nghiêm túc.”

Ryan lập tức nghiêm túc nói: “Xin hãy tin anh, bệnh nhân James, với tư cách là bác sỹ chăm sóc của chú, Ryan không bao giờ nói dối. Anh là một bác sỹ xuất sắc, phẩm đức cao quý của bác sỹ không thể cho phép tôi làm những điều xâm phạm quyền riêng tư của bệnh nhân.”

James hít sâu hai cái, cố kìm nén lửa giận trong lòng.

Không nên nói chuyện với thằng bệnh nhân tâm thần này quá nhiều, phải nhanh đuổi gã ta đi!

James không chần chừ nữa, lập tức cầm chiếc cốc giữ nhiệt lên.

Ryan nằm trên mặt đất lập tức đứng dậy, hưng phấn nhìn James: “Uống mau, mau uống, để cho anh xem dược hiệu có ổn định hay không.”

James kinh tởm lùi lại một bước.

“Cậu tránh xa tôi ra.”

Ryan thất vọng thốt lên, nhưng vẫn mong chờ điều sắp xảy ra.

James hắng giọng.

Y không xem nhẹ, đầu tiên là cẩn thận quan sát nước nóng trong phích một lúc.

Hơi nóng vẫn đang bốc ra.

Dường như không trộn với mấy thứ kỳ quái nào cả.

Ngửi, không có mùi gì cả.

James nghĩ thầm: “Thật nực cười khi Ryan, người bị bệnh thần kinh lại tưởng mình là bác sỹ, nấu sôi nước lại tưởng là

thuốc.”

Lại liếc nhìn Ryan, ừm… bên kia đang rất mong chờ.

Mình lại bị bệnh nhân tâm thần ép uống nước sôi.

James không nhịn được lộ ra nụ cười chán nản, cầm ly giữ nhiệt đưa lên miệng, nhấp một ngụm.

Vừa vào miệng, có chút ngọt…

Giống như bỏ đường vào trong nước.

James lưỡng lự không biết có nên uống tiếp hay không, nhưng nhìn ánh mắt mong đợi của Ryan, y đành cắn răng uống tiếp.

Hết ngụm này đến ngụm khác.

Ryan dùng giọng điệu của bác sỹ nói: “Nhớ uống cho hết, nếu không anh rất khó chữa khỏi bệnh cho chú!”

James khịt mũi, lười nói chuyện với Ryan.

Nhưng dần dần… biểu hiện của y trở nên rất quái dị.

Bốp……

Chiếc cốc giữ nhiệt rơi trên mặt đất, một vũng nước lớn làm ướt sàn nhà.

Đôi mắt của James trở nên trống rỗng, y cảm thấy cơ thể mình không trọng lượng, dường như đang bay.

“Nước này…”

Rầm……

James nhắm mắt lại, ngã rầm xuống đất, cơ thể liên tục co giật…

Ryan gãi gãi đầu khi nhìn thấy điều này: “Không phải chứ, là do uống nhầm thuốc sao? Không được, mình phải gọi cho Chủ nhiệm trong mơ.”

Cùng lúc đó……

Trong phòng của những Hunter khác ở Giáo hội Twilight.

Ai đó vừa uống xong một tách cà phê.

Ai đó lấy một cốc nước từ máy nóng lạnh.

Ai đó đang ăn tráng miệng.

Nhưng ngay sau đó…

Mọi người cảm thấy choáng váng, song bọn họ không được Ryan đặc biệt chăm sóc, nên chỉ cảm thấy hơi khó chịu và buồn ngủ do dược vật gây ra.

Chương 366: Đỗ Duy chính là một vị thánh

Vào xế chiều.

Trong phòng khám tư vấn tâm lý.

Đỗ Duy ngồi trên sô pha, tay phải cầm bút chì viết trên giấy.

Ở bên bàn cà phê, đặt những vật phẩm của hắn.

Zippo, mặt nạ, lá Joker chỉ còn cơ hội cuối cùng để thực hiện điều ước, đồng xu tượng trưng cho may mắn và xui xẻo, khẩu súng kíp, một chiếc ô đen bị bắn thủng lỗ, và một phong thư.

Cùng với sợi dây chuyền thánh giá bằng gỗ mun, và một đôi bao tay trắng.

Sợi dây chuyền này Đỗ Duy đã đeo trên cổ để giải trừ tai hoạ ngầm của ác linh hoá, nhưng hiện giờ hắn đã tháo nó ra.

Mà đôi găng tay trắng đó đã được Giám mục Slivika và Giám mục Jon đưa cho hắn, khi hắn xử lý cánh cửa ở tầng hầm trong Thành phố Essegrin.

Có thể cắt đứt ảnh hưởng của một số tồn tại tà ác, nhưng nó không hữu ích lắm đối với Đỗ Duy.

Vào lúc này, Đỗ Duy ngừng viết, ghi chú những thông tin sau đây lên giấy.

[Các ác linh đã Đánh Dấu: Cái Bóng, Xe Bus, Annabelle, cần gấp bổ sung thành viên mới để gia tăng thế lực]

【Sự kiện đang chờ xử lý: ác linh Đỗ Duy, đồng hồ cổ】

Trong đó, ác linh Đỗ Duy được khoanh tròn, có nghĩa là ưu tiên xử lý, phía sau đặt đồng hồ và đồng hồ cổ.

Nói cho cùng, ở giai đoạn này, giải quyết ác linh Đỗ Duy là ưu tiên hàng đầu.

Cộp cộp…

Đỗ Duy đặt tờ giấy xuống, gõ ngón tay lên bàn cà phê.

Giờ hắn đang nghĩ cách giải quyết ác linh Đỗ Duy.

Cứng đối cứng là không thể.

Vì vậy, phải bắt đầu từ những khía cạnh khác.

"Nó hiện đang ở trụ sở chính của Vidar. Đến đó để giải quyết nó thực sự là cách tốt và duy nhất vào lúc này."

"Nếu không, mọi thứ sẽ chỉ trở nên rắc rối hơn khi có Vidar tìm đến cửa."

"Dù sao có nó ở đó. Giáo đồ của Vidar khó có thể mắc sai lầm như trước".

Đỗ Duy nói như vậy, sắc mặt càng lạnh.

Ác linh Đỗ Duy có ý thức, tính cách và phương thức suy nghĩ hoàn toàn giống hắn, điều hắn có thể nghĩ, ác linh Đỗ Duy cũng có thể nghĩ ra.

Cho dù là nhìn chiêu, đoán chiêu, giữa hai bên cũng không chiếm được gì tốt.

Điều quan trọng nhất là Giáo phái Vidar có quá nhiều người…

Hơn nữa ác linh Đỗ Duy, gần như là không thể giải quyết.

“Cho nên mình phải chủ động, nhưng phải hoàn thành tốt kế hoạch, nếu không cơ hội thành công quá nhỏ.”

Trước đó Đỗ Duy từng nghĩ cách đối phó với ác linh Đỗ Duy.

Đó là mình trở thành ác linh Đỗ Duy, để cho ác linh Đỗ Duy trở thành mình, sau đó mình lấy thân phận của ác linh Đỗ Duy đoạt lại thân thể.

Nhưng hắn không nghĩ được cách phải làm gì để hiện thực hóa ý tưởng này.

Bên cạnh đó, còn có một cách để giết chết ác linh Đỗ Duy.

Đó là Đỗ Duy chết.

Nếu hắn không tồn tại, thì cũng không có cái gọi là ác linh Đỗ Duy.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không khỏi lắc đầu: “Phương pháp này quá mức cực đoan. Trừ phi có thể bảo đảm sau khi chết sống lại, nếu không chẳng khác gì cùng chết.”

Từ đầu đến cuối, tất cả những gì Đỗ Duy muốn là sống sót.

Như khi ở phòng khám nghiệm tử thi, hắn cảm thấy cha mẹ muốn mình sống thật tốt, nên hắn sẽ không để họ thất vọng.

Hơn nữa, giờ hắn đã có bạn gái và bạn bè.

“Không nên bị ác linh Đỗ Duy ép đến mức cùng chết.”

Đỗ Duy vừa nói vừa sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Chênh lệch giữa hắn và ác linh Đỗ Duy quá lớn.

Về năng lực cá nhân, Đỗ Duy tính toán dù cộng thêm Cái Bóng, Annabelle, chỉ có thể sống sót chưa tới 3 phút dưới tay của ác linh Đỗ Duy.

Còn xe buýt thì chỉ dùng để chạy trốn.

Gia tăng Đánh Dấu ác linh, cùng lắm thì tới đây tiếp xúc với ác linh nhiều hơn.

Về phần Vidar…

Phải tìm một thế lực có thể đối phó với Vidar.

“Giáo hội Twilight không phù hợp, nhưng mối quan hệ giữa giáo hội và Vidar đã rất căng thẳng. Nếu giáo hội có động thái, Twilight cũng sẽ trả đũa.”

“Bằng cách này, có thể san lấp chênh lệch.”

Ngay sau đó, Đỗ Duy đã có được ý tưởng.

Nhưng đây chỉ là lý thuyết, khi triển khai thì còn tùy tình hình.

Vào lúc này, smartphone của Đỗ Duy trong phòng ngủ vang lên.

Hắn ngạc nhiên: “Chẳng lẽ là Alexis gọi tới? Không phải em ấy đang ngủ sao?”

Khi ác linh Đỗ Duy rời đi, hắn nhìn qua smartphone của mình, Alexis gửi cho hắn một tin nhắn nói rằng mình tới tháng, hôm nay cô không còn chút sức lực nào, chỉ muốn ngủ.

Vì vậy, hắn đành về nhà ngủ một mình.

“Chắc là người khác…”

Đỗ Duy lắc đầu, đứng dậy đi tới phòng ngủ lầu hai.

Rất nhanh, bèn đi đến phòng ngủ.

Đi đến cạnh giường và nhặt chiếc smatphone đang sạc, nhưng ID liên lạc hiển thị trên màn hình là Senna, người yêu cũ của Cha Tony.

Bà Senna, với tư cách là Sở Trưởng Sở Tài Phán, và là người trực tiếp lãnh đạo Đỗ Duy, nếu không có chuyện quan

trọng sẽ không chủ động gọi điện cho Đỗ Duy, mà chỉ thông qua Cha Tony để thông báo.

Đỗ Duy lập tức nhấn nút trả lời.

“Chào xơ Senna.”

Sau đó, hắn nghe thấy bà Senna hắng giọng ở đầu dây bên kia, nói: “Chào buổi chiều, Đỗ Duy, giáo hội đã biết những gì đã xảy ra ở đây ở New York.”

“Hunter đã phản bội Giáo hội Twilight giờ sao rồi?”

Bà ta đề cập đến Hannibal.

Đỗ Duy dấp: “Có thể xơ không tin, nhưng gã đã bị sét đánh chết.”

Ặc ặc…

Bà Senna dường như vừa bị sặc nước.

Một lúc sau, bà nói với vẻ khó tin: “Bị sét đánh chết? Sao có thể? Xơ biết kẻ này đến vì con. Nếu con đã giết gã, cứ nói, bọn xơ sẽ giúp cô che giấu sự thật. “

Đỗ Duy bất lực nói: “Con có tấn công gã, nhưng gã thật sự bị sét đánh chết.”

Cảnh Hannibal bị sét đánh chết quá phi lý.

Nói là do hắn làm, chỉ gây thêm rắc rối không đáng có. Tốt hơn là nên phủ sạch liên hệ.

Bà Senna luôn xem trọng Đỗ Duy.

Rốt cuộc, trong giáo hội, không có Người Đuổi Quỷ nào có trách nhiệm, lại không sợ tà ác bằng Đỗ Duy.

Mỗi khi gặp nguy hiểm, hắn luôn dẫn đầu.

Đúng là một thánh nhân hoàn mỹ.

Vì vậy, bà Senna đau đầu nói: “Bị sét đánh, thì bị sét đánh. Có lẽ Chúa muốn trừng phạt gã ta.”

“Nhân tiện, tới đây giáo hội có thể sẽ giao cho con một vài nhiệm vụ, nhưng có vẻ như con vừa mới giải quyết xong một sự kiện ác linh, cũng đã cứu được Tony…”

“Ừm… nếu con cần nghỉ ngơi, xơ có thể nói chuyện với giáo hội, và tạm hoãn một số việc không quan trọng lắm.”

Nghe vậy, Đỗ Duy cau mày, vừa lúc muốn kiếm thêm ác linh để Đánh Dấu thì giáo hội tìm đến.

Chuyện tốt như vậy…

Tuy nhiên, hắn vẫn hỏi: “Nhiệm vụ có liên quan đến ác linh sao?”

Bà Senna trả lời: “Cũng có liên quan đến ác linh, nhưng xét thấy gần đây con tiếp xúc với ác linh quá nhiều, giáo hội sẽ giao cho con những công việc hậu trường, chẳng hạn như hướng dẫn một số Người Đuổi Quỷ, hoặc xử lý một số việc nội bộ của giáo hội. “

“Điều này rất có ích cho sự thăng tiến của con, con hiểu…”

Đỗ Duy nghiêm nghị nói: “Bà Senna, với tư cách là một Người Đuổi Quỷ, con có trách nhiệm chống lại ác linh. Lời nói của bà là một sự sỉ nhục đối với con.”

Bà Senna vội vàng xin lỗi: “Thực xin lỗi Đỗ Duy, xơ biết con có tinh thần trách nhiệm cao, nhưng việc này là vì lợi ích của con. Liên tục đối phó với ác linh, thân thể của con sẽ không thể chịu đựng nổi.”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Chỉ cần trên đời này còn có ác linh, con sẽ không lùi lại xử lý chuyện ở hậu trường. Thân thể của con tuyệt đối ổn.”

Bà Senna xúc động: “Lần thăng chức tới trong nội bộ giáo hội, con nhất định sẽ trở thành giám mục. Đến lúc đó, vị trí lãnh đạo Sở Tài Phán, xơ cũng sẽ giao cho con.”

“Đỗ Duy, con chính là Người Đuổi Quỷ cao thượng nhất mà xơ từng gặp.”

Chương 367: Ra đường nhờ bạn bè

Đây là một buổi chiều ấm áp.

Sau khi bàn chuyện vui vẻ với bà Senna. Có rất nhiều nhiệm vụ.

Nhưng Đỗ Duy làm không biết mệt, tình hình hiện tại của hắn rất nghiêm trọng, dù những nhiệm vụ mà giáo hội giao cho đều liên quan đến ác linh, và rất nguy hiểm.

Trong tình huống hiện tại, ngay cả ác linh nguy hiểm nhất, đối với Đỗ Duy cũng rất đáng yêu.

Rốt cuộc, hắn không đi Diệt Quỷ. Mà chỉ muốn tiếp xúc thân thiện với những ác linh đó, nhân tiện Đánh Dấu chúng thành "bạn bè".

Đến khi đối đầu với ác linh Đỗ Duy, những người bạn này sẽ không chút do dự xuất hiện bên cạnh hắn.

Có loại cảm giác chủng nhất chi xuyên vân tiễn, thiên quân vạn mã lai tương kiến *.

*tạm dịch: chỉ cần ra hiệu, anh em sẽ lập tức tới ứng cứu

Ra khỏi nhà, có thêm "bạn bè" luôn là chuyện tốt.

Nhưng trước đó, Đỗ Duy định đến nhà bạn gái trước.

Bởi vì địa điểm của các ác linh không phải ở New York, mà ở những thành phố cách xa New York hàng trăm km.

Bởi vì lần này, hắn chắc chắn sẽ đi rất lâu.

……

Lái xe trên đường phố của New York.

Ít người đi bộ và không nhiều xe cộ vào những ngày mưa.

Đỗ Duy nhanh chóng lái xe đến trước cổng của Khu dân cư cao cấp Furman.

Khi nhân viên bảo vệ ở cổng nhìn thấy chiếc McLaren GT của hắn, anh ta bèn nhấn công tắc điện của cần chắn.

Khi xe từ từ lái vào.

Nhân viên bảo vệ liếc nhìn chiếc xe, nhưng kỳ lạ khi thấy hành khách phía trước có một chiếc túi xách bằng nhựa, hình như đựng nhiều đồ.

"Anh Đỗ Duy, khoan đã, bên ghế lại phụ của anh để gì vậy?"

Bảo vệ ra hiệu cho Đỗ Duy dừng xe.

Trên thực tế, nhiều nhân viên bảo vệ trong Khu dân cư cao cấp này là vệ sĩ của gia tộc Wittbach, chịu trách nhiệm về sự an toàn của Alexis.

Mặc dù bảo vệ biết Đỗ Duy là con rể tương lai của nhà Wittbach, nhưng vì nhiệm vụ, cũng không thể quá qua loa.

Nghe vậy, Đỗ Duy đạp phanh, ấn nút nâng cửa kính, ho khan nói: "Là đường nâu và gừng, có vấn đề gì không?"

Dù sao hôm nay bạn gái có kinh, là bạn trai thì không thể đến tay không.

Bảo vệ hơi khó hiểu: "Đường nâu và gừng? Anh muốn làm món tráng miệng cho cô Alexis sao?"

Đỗ Duy cau mày: "Ừ."

Bác bảo vệ chợt hiểu ra, nói: "Được rồi, anh vào đi".

……

Vào lúc này, trong giấc mơ của Đỗ Duy, hay giấc mơ của Freddy.

Là kẻ chịu tội thay, Freddy rất bực bội.

Nó đang ngồi trên chiếc ghế trong phòng giải phẫu, khuôn mặt đầy vết sẹo bỏng trông rất đờ đẫn.

Bên cạnh nó là cây đàn piano.

Toàn bộ phòng giải phẫu không có cửa ra vào hoặc cửa sổ.

Mặc dù giấc mơ này đã trở thành của Freddy, nhưng nó đã bị mắc kẹt ở đây và không thể thoát ra được.

Nói cách khác, nó không dám ra ngoài.

Bởi vì có một nữ tu ác ma ở bên ngoài phòng giải phẫu.

Một khi ra ngoài, chỉ có con đường chết.

Trên tường của phòng giải phẫu, mặt đất, thậm chí cả trần nhà, đều có dấu móng vuốt sắc nhọn.

Chỉ có đèn sợi đốt trên cao là còn nguyên vẹn.

Một chiếc giường giải phẫu, một giá đựng dụng cụ, một chiếc ghế và một chiếc đèn.

Đây là tất cả đồ nội thất trong ngôi nhà mới của Freddy.

Có thể thấy nó rất thích những thứ này.

Cả cây đàn Piano giam cầm Freddy nữa.

“Đỗ Duy, đồ quỷ, xin hãy thả em ra. Từ nay em sẽ là người hầu trung thành nhất của anh. Em thề rằng cả đời này tôi sẽ không bao giờ phản bội anh…”

“Anh mau trở lại…”

“Anh không phải Người Đuổi Quỷ sao? Anh đừng tha cho tôi chứ!”

“Em xin anh!”

Freddy đã hoàn toàn sụp đổ, ngồi trên ghế, thì thầm không ngừng, thậm chí còn khóc.

Nó không phải là một ác linh thực sự, mà là một tồn tại kỳ lạ sau khi sống lại từ cõi chết.

Trong suốt hai mươi năm khi phố Elm biến mất, Freddy đã ngủ.

Nói cách khác, tuy nó rất độc ác, phạm nhiều tội ác không thể tha thứ, nhưng nó cảm thấy nó vẫn còn là thanh niên, hoặc là ác mộng của thanh niên.

Vừa nghĩ tới sẽ bị mắc kẹt ở nơi chết tiệt này cả đời, Freddy suy sụp và muốn tự tử.

Nhưng nó lại không thể chết. Bởi vì với nó không tồn tại khái niệm chết.

Nói cách khác, nó sẽ luôn bị mắc kẹt trong giấc mơ thuộc về nó.

Phải nói rằng……

Đây có lẽ là hình phạt cay đắng nhất.

Freddy, kẻ có thể giết người trong giấc mơ, bị giam trong giấc mơ.

Phi lý và buồn cười chưa từng thấy.

Dù có nói ra thì cũng không ai tin.

Cô đơn là nỗi dằn vặt đau đớn nhất.

Freddy gục xuống khóc, tuy rằng không có nước mắt, nhưng tiếng khóc khiến người nghe thương cảm.

Nó quá đáng thương.

Nhưng vào lúc này, trong phòng giải phẫu, đột nhiên vang lên tiếng chuông.

Chuyện này……

Freddy choáng váng, nó đưa tay ra tự tát, bàn tay phải sắc nhọn gây ra nhiều vết sẹo trên mặt, nhưng ngay sau đó lập tức biến mất.

“Ảo giác sao? Hình như tao nghe thấy nhạc chuông điện thoại?”

“Nhưng tao không có điện thoại, tên ma quỷ đó không thể để lại cho một thứ như vậy để tao tiêu khiển.”

“Hẳn là tâm thần của tao có vấn đề!”

Freddy tiếp tục suy sụp.

Nhưng nhạc chuông càng lúc càng to, hết lần này đến lần khác.

Như thể người gọi đang rất sốt ruột, và thề sẽ dừng lại nếu anh ta không thực hiện cuộc gọi.

Bây giờ, Freddy không thể chịu đựng được nữa.

Nó đột ngột nhảy dựng lên, hung tợn hét dội: “Có phải là mày không, thằng ma quỷ không chịu buông tha cho tao, cố hành hạ tao bằng cách này đúng không?”

Sau cú nhảy dựng này, một chiếc smartphone rơi ra khỏi túi.

Freddy mở to mắt, không dám tin sờ vào túi của mình, nhìn chằm chằm vào chiếc smartphone trên mặt đất một lần nữa.

Đây là điện thoại thông minh mẫu mới nhất.

Nó chỉ nhìn thấy trong giấc mơ của Đỗ Duy.

“Tại sao tao lại mang theo smartphone?”

Freddy do dự và nhấc điện thoại cánh bằng tay trái bình thường, trên màn hình có một số điện thoại xa lạ.

Nó đã học được cách sử dụng trong giấc mơ, nhấn nút trả lời.

Không cần phải mở khóa bàn phím.

Sau đó, nó nghe thấy giọng nói của người đàn ông mà nó khắc cốt ghi tâm.

"Chủ nhiệm, sao giờ anh mới trả lời cuộc gọi của em, em là cấp dưới trung thành nhất của anh, Ryan!"

Freddy mắt đỏ hoe, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ryan Hamel, tên khốn kiếp, chính là mày!"

Bên kia điện thoại, Ryan sửng sốt, làu bàu: "Mày là cái quỷ gì?"

Freddy nghiến răng nghiến lợi nói: "Tao là Freddy Krueger, tên khốn kiếp quyến rũ mẹ tao, mày đừng giả ngu, mày mau hồi sinh tao, nếu không tao vĩnh viễn không buông tha cho mày."

Ryan nghi ngờ nói: "Dụ dỗ mẹ của mày? Hồi sinh mày? Mày là con trai của tao?"

Freddy cả giận nói: "Không muốn lợi dụng ta, tao làm sao có thể là con hoang của mày, mày mau hồi sinh tao, hoặc là đưa tao ra khỏi nơi ma quái này, tao biết mày có thể làm được."

Ryan khinh thường nói: "Bớt nói nhảm đi, đưa điện thoại cho Chủ nhiệm, tao muốn báo cáo với Chủ nhiệm."

Nghe vậy, Freddy khó hiểu: "Ý của mày là gì? Mày không nhớ tao sao? Còn nữa, ai là Chủ nhiệm?"

Ryan khinh bỉ nói: “Chủ nhiệm là Đỗ Duy, bỏ đi, tao mắc gì nói với bệnh nhân tâm thần như mày, tao dụ dỗ mẹ mày sao. Ryan tao chưa bao giờ làm chuyện đồi bại đạo đức như thế. Chắc là tao gọi nhầm số.”

Nói xong trực tiếp cúp máyi.

Freddy đơ như cây cơ cầm smartphone, nhìn chằm chằm vào màn hình tối đen…

Cái quái gì đang diễn ra vậy?

Chương 368: Cuộc gọi quấy rối của Ryan

Freddy vô cùng bối rối, chẳng hiểu gì cả.

Giọng nói vừa rồi rõ ràng là của Ryan Hamel, nhưng tại sao đối phương lại không nhớ ra nó?

Sau khi mẹ của nó qua đời 20 năm trước, tình cảm của người đàn ông này đối với nó rất phức tạp.

Gã ghét nó, nhưng lại chăm sóc nó rất chu đáo.

Freddy biết rằng người đàn ông đó mang mặc cảm tội lỗi.

Dù nó không thừa nhận loại quan hệ này. Vì hai người trạc tuổi nhau.

20 năm trước, Freddy 27 tuổi, còn Ryan Hamel 25 tuổi, nhưng gã lại cặp kè với mẹ của nó.

Freddy rất ghét Ryan Hamel.

Sau khi phạm phải đại tội và bị giết chết, chính người đàn ông đó đã khiến nó sống lại, nhưng sống lại có vấn đề, khiến nó trở thành như bây giờ.

Nó nhớ năng lực của Ryan Hamel mạnh khủng khiếp.

Tâm nghĩ sự thành…

“Tao không có điện thoại, vậy là do tên khốn đó tạo ra.”

“Nhưng người gã muốn gọi không phải là tao, mà là kẻ được gọi là Chủ nhiệm.”

“Giấc mơ này chỉ là vỏ ngoài của tao.”

“Là Đỗ Duy… số thằng khốn đó gọi cho thằng ma quỷ!”

Freddy chợt hiểu ra căn nguyên của vấn đề, nhưng lại cảm thấy không đúng lắm.

Ryan Hamel là một Người Đuổi Quỷ rất mạnh.

Dù Đỗ Duy cũng kinh khủng, nhưng không thể để tên khốn đó mạnh được.

Làm sao anh ta có thể trở thành giám đốc của Ryan Hamel?

Chẳng lẽ thằng ma quỷ còn che giấu sức mạnh?

Không thể hiểu nổi……

Freddy rùng mình, ký ức lại càng khiến cho nó thêm sợ hãi Đỗ Duy.

Lắc đầu mạnh.

Freddy nuốt khan cái ực.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại lại reo lên.

Vẫn là số điện thoại đó.

Freddy vội vàng bấm điện thoại: “Ryan, là tao, tao là Freddy, mày giúp tao đi.”

Bên kia điện thoại, Ryan chửi bới: “Mẹ kiếp, sao lại là mày? Tao gọi cho Chủ nhiệm Đỗ Duy, không phải mày.”

Mặc dù năng lực của gã là đạt được những gì gã muốn. Nhưng lại tùy thuộc vào trí tưởng tượng của gã.

Song giờ Ryan là bệnh nhân tâm thần…

Gã cảm thấy gọi Đỗ Duy trong mơ là đúng, lại không nghĩ gọi Đỗ Duy trong hiện thực.

Giấc mơ của Đỗ Duy trở thành của Freddy.

Vì vậy, dù Ryan có gọi như thế nào, cuối cùng nó cũng sẽ thành gọi cho Freddy.

Lúc này, Freddie sau khi biết được hiểu được mọi chuyện, nén giận, nhẹ nhàng nói với Ryan: "Chủ nhiệm hiện tại đang bận, không có thời gian nghe điện thoại, nhưng cũng không quan trọng, mày thật sự không nhớ tao sao?"

"Tao là Freddie, là con… con trai của bạn gái mày!"

Ryan nghe vậy khinh thường nói: "Bạn gái? Tao là sinh viên y khoa, sao có thể có bạn gái? Tao cả đời chìm đắm trong đại dương y học!"

Freddy nghiến răng nói: "Nghe tao nói, trạng thái hiện tại của mày không ổn, có thể là mất trí nhớ, nhưng năng lực vẫn còn, mau cứu tao, tao không muốn ở trong giấc mơ kinh khủng này."

Ryan cười lạnh: "Tao hiểu rồi, mày lấy trộm smartphone của Chủ nhiệm chứ gì? Nếu không, sao lần nào cũng là mày nghe điện."

Freddy giải thích: "Tao không ăn trộm điện thoại của quỷ. Chiếc điện thoại này là do năng lực của mày tạo ra. Tình huống hiện giờ rất phức tạp, ma quỷ đã biến tao thành kẻ chịu tội thay, vây chết tao ở đây."

"Giờ mày cứu tao, tao sẽ giúp mày tìm lại trí nhớ."

Ryan càng giễu cợt: "Đừng nói bậy bạ nữa, tao rất tài giỏi, sao có thể mất trí nhớ? Tao là cấp dưới tốt nhất của Chủ nhiệm, một người từ nhỏ đã lớn lên ở Bệnh viện Tâm thần Hill, sao mày có thể lừa tao?"

Ryan nói tiếp: "Tao nói cho mày biết, ngươi ngoan ngoãn trả lại điện thoại cho Chủ nhiệm, nếu không, Ryan tao sẽ đánh mày nát nhừ!"

Freddy hoảng hồn.Nó hiểu rất rõ năng lực của Ryan, nếu Ryan muốn tấn công nó, nó không hề có khả năng phản kháng.

Thậm chí, có khả năng nó sẽ chết mà không rõ nguyên nhân.

“Mày bình tĩnh lại, Ryan, tao không lấy trộm điện thoại của hắn.”

“Đánh rắm, mày ăn trộm!”

“Chúng ta quen nhau, tao… con là con trai của ba, đúng vậy, con là con trai của ba, ba bình tĩnh đi, con thật sự sẽ chết!”

“Được lắm… mày dám lợi dụng tao!”

Ryan vô cùng tức giận, điên cuồng chửi bới: “Tao chưa từng thấy kẻ nào vô liêm sỉ như mày, mày thật sự nhận tao là ba?”

“Mày vẫn còn là người sao?”

Freddy cũng tức giận: “Tao không thể coi là người nữa, chính mày biến tao thành ra như vậy, mày phải chịu trách nhiệm, bằng không, mày không thấy có lỗi với người mẹ đã chết của tao sao?”

Ryan mắng: “Mẹ mày liên quan gì đến tao, tao là quý tộc độc thân!”

Freddy nghiến răng nghiến lợi nói: “Đừng có xạo lolz, cho dù mày có mất trí nhớ hay không, mày cũng là người yêu của mẹ tao.”

Ryan khinh thường nhổ một cục đờm: “Vậy mẹ mày yêu tao hả? F* you!”

“Mày hãy chờ sự trả thù của Ryan này! Tên trộm chết tiệt!”

Sau đó, gã cúp máy…

Một cục đờm bỗng dưng được bay ra khỏi điện thoại, bắn vào mặt của Freddy.

Nó sụp đổ…

“Mày hãy cho tao cơ hội giải thích, tao chỉ muốn nói rõ mọi chuyện với anh, có phải anh bị bệnh tâm thần không!”

Freddy đã khóc, khóc rất thảm thiết.

Những gì xảy ra tiếp theo càng khiến nó sụp đổ.

Cuộc gọi lại đến.

Nhưng ngay sau khi nhấn nút trả lời, cuộc gọi lập tức bị cúp.

Nhận máy, cúp máy, lặp lại…

Freddy gào thét trong phòng khám nghiệm tử thi…

“Mày… đồ mất trí, sao không cho tao cơ hội giải thích, sao lại cúp máy!”

Freddy đã xa rời thời đại quá lâu, nó không biết rằng trên thế giới này có một khái niệm gọi là “quấy rối điện thoại”.

Ryan dù từng rất mạnh mẽ nhưng giờ gã đã mắc bệnh tâm thần, hơn nữa mục tiêu cuộc sống của gã là chờ Chủ nhiệm Đỗ Duy thăng chức và tăng lương cho mình.

Theo quan điểm của Ryan, Freddy là một tên trộm điện thoại.

Gã sẽ đánh bom Freddy bằng cách liên tục gọi điện.

Để Freddy ngoan ngoãn trả lại điện thoại.

Một người bình thường không bao giờ có thể làm một việc như vậy, cũng như không thể nghĩ ra một phương thức trả thù đáng kinh ngạc như vậy.

Nhưng với Ryan thì chuyện này quá bình thường.

Điều quan trọng nhất là Ryan có thời gian…

Freddy hét vào điện thoại: “Mày có giỏi thì đừng cúp máy, thằng khốn!”

……

Freddy đã bị tra tấn, nhưng ngoại trừ Ryan không ai biết về chuyện này.

Lúc này, Đỗ Duy đang đun nước đường mật trong bếp của Alexis.

Còn bạn gái Alexis thì vòng tay ôm ngực, dựa vào cửa bếp, khuôn mặt xinh đẹp thanh tú, đầy nghi hoặc và cảnh giác.

Tin nhắn vào buổi sáng của bạn trai, suýt làm cô tức chết.

Giờ bỗng nhiên nói muốn đích thân đun nước đường mật, nói sẽ đỡ đau eo khi tới tháng.

Nhìn thế nào cũng thấy có gì đó sai sai.

Lúc này, Đỗ Duy mới quay đầu lại, cười dịu dàng với Alexis, nụ cười đầy chân thành.

Khuôn mặt của Alexis đỏ bừng, đôi mắt đẹp lấp lánh toả sáng.

Cô thầm nghĩ: Lẽ nào bạn trai thẳng nam của mình đã khôn ra?

Chương 369: Cha Tony rất cô đơn

Ở nhà.

Đỗ Duy và Alexis ngồi trên ghế sô pha.

Hắn cười tươi, giang tay ra ôm lấy vai bạn gái, dịu dàng nói: “Em ơi, sáng nay em báo mình đến ngày, nhưng lúc đó anh có chuyện nên không qua ngay được, em đùng giận.”

Hắn sẽ rời New York vào ngày mai, trước đó nên nói vài câu ngọt ngào với bạn gái.

Đây được gọi là lươn lẹo.

Alexis lắc đầu, hai tay cầm ly nước đường mật đun sôi với gừng lên, nhấp một ngụm.

Mùi hơi lạ. Nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Cô nói với Đỗ Duy: “Không sao, anh có việc bận thì thôi, hơn nữa gần đây hình như anh không đi đâu nữa, không phải luôn ở New York sao.”

Đối với Đỗ Duy, chuyến đi nước ngoài này, hắn đã giải quyết ổn thoả Freddy.

Trở lại New York và giải quyết lời nguyền.

Ngoài ra, hắn đã giết Hannibal.

Mặc dù có rất nhiều chuyện, nhưng tất cả đều diễn ra trong vòng vài ngày.

Ngoài ra, hắn còn nhắn tin với Alexis, tạo ra tình huống hắn đang ở New York và ở nhà, Alexis cũng không phát hiện

ra.

Alexis vẫn cảm thấy kỳ quái, Đỗ Duy có phải thật sự đã mở mang đầu óc hay không, nếu không sao lại có một loại ảo tưởng lúc nào anh yêu cũng ở bên cạnh mình.

“À phải rồi anh yêu, gần đây em định mua một căn biệt thự, anh có ý kiến gì không?”

Alexis đặt cốc xuống, lấy smatphone trong túi ra, mở images về biệt thự và nhà ở trong album.

Trong album có rất nhiều căn biệt thự được trang hoàng rất sang trọng. Hồ bơi tư nhân, sân vườn, thậm chí một số căn còn được xây dựng ngay bên hồ, trông rất có giá trị.

Những căn biệt thự này không chỉ ở thành phố New York mà còn ở các thành phố khác, thậm chí là thành phố nơi ba mẹ Alexis đang ở.

Hắn nhìn về cô bạn gái đang rất hào hứng, Đỗ Duy không khỏi thắc mắc: “Tại sao lại mua biệt thự?”

Alexis nói không chút do dự: “Tất nhiên là để hai chúng ta ở. Dù sao giờ anh cũng đâu làm nghề bác sỹ tâm lý nữa. Không cần thiết phải sống ở Phố Queen, cứ đến sống cùng em.”

Người phương Tây tương đối cởi mở. Sau khi nam nữ xác định quan hệ yêu đương, sống chung là chuyện thường, chưa kể Đỗ Duy và Alexis đã có quan hệ xxx.

Không sống cùng nhau, đó mới là chuyện lạ.

Nhưng điều này khiến Đỗ Duy xấu hổ.

Hắn có quá nhiều bí mật, hơn nữa sau đây sẽ phải đối phó với ác linh ở các thành phố khác.

Nếu sống với Alexis, chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Bởi như vậy, chưa kể Alexis sẽ nghĩ gì, hoàn cảnh ở nhà một mình có thể sẽ nguy hiểm cho cô ấy.

Trừ khi hắn có thể tìm ra cách để che giấu tất cả ác linh. Hoặc đặt chúng ở một nơi an toàn.

Mà đó cũng là tương lai.

Cứ kéo dài thời gian đã. Nhưng không thể quá lâu.

Đỗ Duy thu hồi suy nghĩ, nói với Alexis: "Em yêu, thật ra anh nghĩ chúng ta sống chung với nhau là được rồi. Nếu em muốn mua biệt thự, anh sẽ nghe lời em, nhưng anh đề nghị em mua căn chưa được tu sửa hoặc chỉ mới tu sửa đơn giản."

Alexis nghi ngờ hỏi: "Tại sao?"

Đỗ Duy trả lời: "Vì đó sẽ là tổ ấm của hai chúng ta, em không muốn tự tay thiết kế trang trí nhà, và tận hưởng quá trình xây dựng tổ ấm của chúng ta sao?"

Vừa nói chuyện, Đỗ Duy vừa nghĩ cách để nói với Alexis rằng hắn sẽ rời đi ngày mai.

Điều này đơn giản hơn nhiều so với việc nói với cô ấy rằng hắn muốn tiếp xúc với nhiều ác linh.

Alexis nghiêng đầu nhìn Đỗ Duy: "Anh nói nghe rất hay, nhưng em không biết trang trí."

Đỗ Duy cười nói: "Anh có thể học."

Alexis ngạc nhiên và nói: "Học à? Anh đùa em sao? Học trang trí nội thất mất rất nhiều thời gian, nếu liên quan đến cải tạo tường, anh còn phải biết một số kiến thức về kiến trúc."

Đỗ Duy nghiêm túc nói: "Tin tưởng anh, đây không phải là vấn đề đối với anh. Anh có thể lấy chứng chỉ thiết kế nội thất trong tối đa một tháng."

Trí nhớ của hắn luôn rất tốt.

Cộng thêm có thể dùng đồng xu để gian lận, nếu may mắn thì có thể học trong một tuần.

Thật dễ dàng, đúng không?

Alexis không nghĩ Đỗ Duy có thể làm điều đó, nhưng vì bạn trai của cô ấy đã có lòng, cô ấy sẽ không từ chối hắn.

“Nếu là như vậy, anh có thể thử xem.”

Alexis chớp mắt nhìn Đỗ Duy: “Nhưng nếu không học được thì sao?”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Em cứ nói.”

Alexis chỉ vào môi của mình, có chút ẩn ý nói: “Anh hiểu mà…”

“À à… anh hiểu, anh hiểu.”

Đỗ Duy bèn chuyển chủ đề, sau đó nói: “Bên giáo hội có trường học đặc biệt, có thể tìm một thầy dạy thiết kế kiến trúc, học tập sâu thêm.”

Alexis nói một cách chán ghét: “Anh sẽ không thiết kế ngôi nhà mới của chúng mình theo phong cách nhà thờ chứ?”

Đỗ Duy cười nói: “Chắc chắn không phải.”

……

Lúc chạng vạng, mưa ở New York đang nhỏ dần.

Nhưng sắc trời cũng đã mờ đi.

Tuy nhiên, cuộc sống về đêm chỉ mới bắt đầu.

Đàn ông ở quán bar, khu đèn đỏ.

Những người phụ nữ đang mua sắm trong trung tâm thương mại.

Mà trong nhà thờ ở Bắc Brook.

Cha Tony đang cầu nguyện trước tượng của Chúa.

Ông ấy rất già, nhưng tinh thần rất tốt.

Nhưng nếu tiến lại sát hơn, có thể nghe thấy những lời cầu nguyện của Cha Tony, không phải là Kinh thánh nghiêm túc.

Trước mặt tượng của Chúa, Cha Tony thì thào: "Chúa ơi, từ khi bị ác linh ở khu đèn đỏ nhắm tới mấy ngày trước, con cảm thấy rất cô đơn. Thằng khốn Tom đó lại đi Ba Lan với Đỗ Duy, con một mình ở New York, nên không dám rời khỏi nhà thờ. "

"Nhưng giờ họ đã trở lại."

Đã từng, mối quan hệ giữa Tom và Cha Tony vô cùng hoà hợp, một linh mục và một cảnh sát.

Hai người hợp thành một đội chơi tan nát khu đèn đỏ, tạo danh tiếng không nhỏ.

Nếu không phải Đỗ Duy không có hứng thú, có lẽ giờ hắn cũng đã bị Tom dụ vào râm đạo.

Vì vậy, tổ hợp chiến thần làng chơi chỉ có hai người.

Nhưng hiện giờ, Tom vì lý do khó nói, đã bỏ rơi Cha Tony.

Điều này khiến Cha Tony cảm thấy khó chịu.

Cô đơn và trống rỗng…

Chủ yếu là vì ông xấu hổ khi đi một mình.

"Ai, dù có đi, mình cũng không tìm được người thích hợp nếu không có Tom."

Cha Tony thở dài.

Ông do dự, lấy điện thoại trong túi ra, mở Danh bạ.

Đã tìm đúng số điện thoại của Tom nhiều lần, nhưng rất xấu hổ khi bấm số đó.

Phải mất một thời gian sau, Cha Tony nhìn lên tượng Chúa, và vẽ hình thánh giá trên ngực: “Chúa ơi, xin tha thứ cho con, con xin thề, lần sau con sẽ tăng cường ý chí của mình.”

Sau khi nói xong, ông kiên định gọi cho Tom.

“Alo, có phải Tom đó không?”

Cha Tony có chút hàm hồ.

Đầu dây bên kia, Tom thở gấp gáp, sốt ruột nói: “Là con, có chuyện gì không?”

Cha Tony ngập ngừng hỏi: “Giờ con đang làm gì? Nghe có vẻ như hơi thở của con không ổn định, đang xxx gái à?”

Tom giận dữ nói: “Mắc mớ gì tới Cha, á… con đang tập thể dục. Con tập thể dục ở nhà, Cha có chuyện gì không?”

Cha Tony vừa ho vừa nói: “Cha nghĩ chúng ta đã… đã lâu không đi chơi xxx, giờ cũng tạnh mưa rồi, con có muốn ra ngoài xxx giải khuây không.”

Tom lập tức từ chối: “Đùa gì chứ, con là cảnh sát, lúc nào cũng phải sẵn sàng chống lại bọn xã hội đen, con cần phải rèn luyện cơ thể, không có thời gian để tửu sắc bào mòn thân thể.”

Cha Tony hạ giọng: “Lần này Cha bao.”

Tom do dự…

Chương 370: Anh Tom…

Ngoài khu đèn đỏ…

Một chiếc Volkswagen Beetle kiểu cũ dừng lại.

Chiếc xe này thuộc về Cha Tony.

Vừa xuống xe, Cha Tony nhìn thấy Tom đứng ở bãi đậu xe của khu đèn đỏ, phì phèo điếu thuốc, vẻ mặt hơi chán nản.

Không hiểu tại sao, Cha Tony luôn cảm thấy Tom hôm nay hơi lạ…

Hừm… có chút yếu đuối.

Nhưng Cha Tony không nghĩ nhiều.

Hôm nay ông ăn mặc rất thời trang, mặc áo len trùm đầu mà giới trẻ thích.

Bỏ qua tuổi tác, ông nghĩ mình rất ngầu.

Cha Tony kéo mũ lên, cúi đầu đi về phía Tom.

“Hey tôi ở đây.”

Tom nhanh chóng nhận ra Cha Tony, ho khan một tiếng, hai người nhìn nhau rồi cùng nhau đi về phía khu đèn đỏ.

Ánh đèn neon chiếu vào hai người, kéo bóng họ ra rất dài.

Đi vào.

Hai bên đường trong khu đèn đỏ, trước cửa các quán bar và tiệm làm tóc không đàng hoàng, có rất nhiều cô gái nháy mắt với họ.

Nhưng cả Tom và Cha Tony đều không nhìn họ.

Cả hai là khách quen.

Phụ nữ bình thường thật sự không thể lọt vào mắt xanh.

Nếu không có Tom, Cha Tony còn có thể thấy hứng thú với những người phụ nữ đó, nhưng sau khi quen Tom, phẩm vị của ông đã thăng cấp.

Khụ khụ.

Cha Tony cúi đầu hỏi Tom: "Hôm nay ta chơi tới mấy giờ? Cha cảm thấy trạng thái của con không tốt cho lắm."

Tom ngạo nghễ nói: "Tất nhiên là đến sáng, đừng thấy trạng thái của con không tốt, nhưng dù chơi từ giờ cho đến sáng mai, con vẫn có thể gánh được."

Bao lâu này, khi hai người đến khu đèn đỏ, Tom luôn là người trả tiền.

90% tiền lương của anh ta được chi cho việc này, có chút gánh không nổi.

Hôm nay, Cha Tony bỗng nổi hứng muốn bao trọn gói.

Làm sao Tom có thể bỏ lỡ cơ hội này.

Kể từ sau buổi sáng Đỗ Duy nói với anh ta về phương pháp kia, anh ta đã làm thử, và cảm thấy mình lại được rồi.

Tất nhiên, Tom cũng phải trả một cái giá đáng kể. Anh ta khá mệt mỏi…

Cha Tony không biết trải nghiệm gần đây của Tom. Ông ghen tị nói: "Quả là trai trẻ, thể lực tốt, ôi… không thể so sánh được."

Tom nghe vậy đắc thắng nói: "Thanh niên bình thường sao có thể so với Tom được, con có thể chơi gái từ sáng đến tối, bọn họ có làm được không?"

Cha Tony đồng ý: “Đương nhiên bọn họ không thể, họ không biết những thủ thuật xxx đặc biệt của con.”

Tổ đội chiến thần càn quét khu đèn đỏ.

Tom từ lâu đã truyền những thủ thuật xxx của mình cho Cha Tony.

Nếu không thì thật không có nghĩa khí.

Lúc này, cả hai đã vào một quán bar dưới lòng đất tên là OBT.

Rất nhiều gái quen trong quán ngay lập tức vây quanh Cha Tony và Tom.

Tom và Cha Tony trái ôm phải ấp, bị các em vây quanh, bước vào góc quán bar.

Có một chiếc ghế sofa da.

Chẳng mấy chốc, cocktail được mang lên.

Tom ra hiệu, gọi một cô em ăn mặc hở hang lại thì thầm: “Quy tắc cũ, gọi 2 em lớn tuổi qua đây. Họ phải đã ly hôn.”

Bên kia cười híp mắt: “Đừng lo lắng, đều là người quen.”

Cha Tony mỉm cười, lấy một ly cocktail, cụng ly với Tom.

Dưới tác dụng của rượu, Tom nhanh chóng có hứng, anh ta đã có thể xxx.

Tom không khỏi cảm thán: “Có một người bạn là chuyên gia tâm lý thật tốt, người anh em, lần gặp tới tôi sẽ đền đáp anh thật tốt.”

Vừa nghĩ tới đây, đã có một cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh Tom, nhẹ nhàng cầm ly rượu lên nhấp một ngụm.

Cô gái này rất hấp dẫn, quần áo phần lớn là màu đen.

Mỗi bước di chuyển đều rất quyến rũ.

Tom rất phấn khích…

Nhưng lúc này, Cha Tony dường như nghĩ ra điều gì, hỏi anh ta: “Mà này, lúc trước không phải con bảo Cha, con đã gọi gái phục vụ tận nhà sao? Cảm giác thế nào?”

Đột ngột, mặt của Tom tái mét…

Anh ta quay đầu lại ngờ vực nhìn Cha Tony, nghĩ về trải nghiệm đau đớn mà anh đã phải chịu đựng…

Đó chính là cơn ác mộng của đàn ông.

Tay cầm ly rượu của anh không ngừng run rẩy.

Môi cũng vậy, mở ra nhiều lần, nhưng không nói được lời nào.

Trái tim của Tom giá lạnh.

Anh đẩy cô gái đang đến gần sang một bên, khó chịu ngẩng đầu lên.

Ngay lúc đó, một ánh sáng chiếu tới. Đã chụp rõ khuôn mặt của Tom, một khuôn mặt vô hồn, với những giọt nước mắt lăn dài dưới khoé mi.

Khi Cha Tony nói, ông ấy đang nhìn chằm chằm vào Tom, vì vậy ông ấy bắt gặp điều này.

Ông lạ lùng hỏi: “Em sao vậy? Người phụ nữ phục vụ cho con ấn tượng rất sâu sao? Chẳng lẽ con thích cô ta, Cha thấy dường như con đang khóc.”

Tom run run: “Cha hoa mắt rồi.”

Nói xong, anh ta cầm ly lên uống cạn.

Cha Tony thầm thở dài, ông còn nhớ rất rõ ràng trước đây Tom yêu cô hàng xóm xinh đẹp, nhưng cô ta đã treo cổ ngay bên cửa sổ từ 3 ngày trước.

Ai……

Tom thực sự quá luỵ tình.

Là bạn của Tom, mình có nghĩa vụ giúp Tom thoát khỏi đau buồn.

Sau đó, Cha Tony hắng giọng, nói lớn: “Cho Tom 10 em xinh múp. Họ phải là người đẹp nhất.”

Nghe đến đây, Tom mở to mắt…

Cha Tony xua tay với anh ta: “Đừng lo, hôm nay Cha sẽ đãi con, 10 em có đủ không, hay con muốn thêm 10 em nữa?”

Tom rơm rớm nước mắt: “Con cảm ơn Cha…”

……

Ngày 16 tháng 6 là một ngày khó quên đối với Tom. Anh ta có thể sẽ vĩnh viễn nhớ ngày này. Nó đã tạo ra một bóng ma tâm lý không thể xóa nhòa với khu đèn đỏ.

Đối với Giáo hội Twilight. Ngày này cũng là bóng ma của họ.

Mọi người đều bị tiêu chảy…

Nôn mửa, tiêu chảy, một số người còn bị ảo giác.

Hunter cũng là con người…

Ác linh hoá sẽ khiến họ vô cảm, những người có ý chí kiên cường thậm chí có thể xem nhẹ nỗi đau.

Nhưng điều này không có nghĩa là họ không biết đau.

Matthew, thủ lĩnh của Giáo hội Twilight, đã rất già, là một người sống từ thế kỷ trước, trải qua hơn hai trăm năm, tuy rất dị thường nhưng không có nghĩa là thể chất của lão thuộc loại tốt.

Nằm trên tầng hai của Giáo hội, trong phòng họp chính.

Rầm……

Matthew đập bàn, chiếc mũ trùm dài che đi khuôn mặt già nua của lão, khiến không ai biết được biểu cảm của lão.

Nhưng hiển nhiên là tức giận.

“Đừng nói với ta, toàn bộ Hunter của Twilight đều bị ngộ độc thực phẩm. Hãy kiểm tra ngay, ta muốn có một câu trả lời hợp lý!”

“Mọi người đều nôn mửa, và tiêu chảy, thậm chí trường hợp nghiêm trọng còn bị ảo giác, lần sau thì sao?”

“Nếu có lần sau, chúng ta sẽ chết sao?”

Khuôn mặt của mọi người đều rất xấu xí.

Thức ăn của các thành viên trong Giáo hội Twilight luôn được kiểm duyệt nghiêm ngặt.

Không có khả năng xảy ra sự cố.

Nhưng một khi có vấn đề, sẽ là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng…

Ryan lúc này đang dựa vào ghế, hai tay ôm ngực, nghiêng đầu khinh bỉ nói: “Kiểm tra cái gì? Đây là phản ứng bình thường đối với thuốc. Bác sỹ Ryan tự kê đơn cho các người đó.

Matthew lạnh lùng liếc nhìn gã: “Giám mục Ryan, anh có thể giữ im lặng, vì ta không có hứng chơi trò bác sỹ - bệnh nhân với anh.”

Kê đơn?

Hunter bị bệnh tâm thần, tại sao tôi lại muốn kẻ này tham gia Twilight?

Toàn nói lung tung.

Matthew dời mắt khỏi Ryan, lão nhận thấy chiếc ghế bên cạnh Ryan không có ai ngồi.

Ngay lập tức, Matthew cau mày hỏi: “Còn James? Tại sao vẫn chưa đến?”

Ryan gãi gãi đầu: “Hắn đang ngủ trong phòng.”

Khi Matthew nghe điều này, lão rất không vui, nhưng không nói gì.

Lão ôm bụng đứng lên, nhìn về phía mọi người, khàn giọng nói: “Ta cho các bạn 3 ngày, nhất định phải tìm ra thế lực nào gây ra!”

Tất cả mọi người cùng đứng lên, và nói: “Vâng, thưa ngài!

Chương 371: Cảm giác hư vinh

4:09 sáng, Ngày 17 tháng 6.

Tại phòng chờ của Sân bay Quốc tế Thành phố New York.

Đỗ Duy mặc áo gió lớn, cầm smartphone nói điện thoại với ai đó.

Người nghe điện là Croaker Mercer. Cũng chính là người của Giáo hội Vanity.

Giọng điệu của đối phương rất nhỏ nhẹ: “Anh Đỗ Duy, xin cứ yên tâm, sau khi anh gia nhập Giáo hội Vanity, chúng tôi sẽ không hạn chế các hoạt động của anh trong giáo hội chính thống. Anh vẫn sở hữu mọi thứ hiện tại, và nhận được thêm nhiều hơn thế.”

“Nhưng tương ứng, để xứng với cái ghế trống của thành viên thứ 13, anh cũng cần phải đóng góp trách nhiệm, giống như anh đã làm trong giáo hội.”

Đỗ Duy nói nhỏ vào điện thoại: “Ví dụ như giải quyết ma linh kia, lấy lại chiếc mặt nạ đúng không?”

Mặt nạ của bản thân hắn thực sự được mô phỏng theo mặt nạ ban đầu của Giáo hội Vanity.

Bắt chước vô cùng hoàn hảo.

Nhưng ma linh đã được thay thế bằng ác linh.

Càng hiểu rõ về chiếc mặt nạ, Đỗ Duy càng cảm thấy người tạo ra chiếc mặt nạ là một thiên tài.

Vì hắn hiểu rõ quy luật của mặt nạ, ma linh bên trong đeo mặt nạ chạy trốn, muốn lấy mặt nạ thì phải đối đầu với ma linh.

Nguy hiểm, kinh hoàng.

Mercer ở đầu dây bên kia cười nói: "Đúng vậy, Đỗ Duy, anh cần phải giết ma linh kia, song để chào mừng thành viên mới, tôi có thể cho anh một tấm bản đồ. Qua bản đồ đó, anh có thể tìm được vật phẩm có thể giết chết ma linh."

"Nó có một nửa cơ hội để giết chết ma linh."

Đỗ Duy từ tốn nói: "Nghe có vẻ ổn."

Trước đây, ở Ba Lan, trong công viên giải trí do Vidar kiểm soát. Đỗ Duy nhìn thấy Mercer trên màn hình giám sát, người này đã làm một cuộc giao dịch với Giáo phái Vidar.

Thứ được giao dịch là bản đồ.

Nhưng điều mà Đỗ Duy không biết rằng đây là một âm mưu.

Ngay cả khi hắn có được mặt nạ của Giáo hội Vanity, bản thân cũng sẽ bị nhốt trong mặt nạ, trở thành một ma linh mới, an toàn và vô hại.

Khi đó, hắn sẽ trở thành công cụ của Giáo hội Vanity.

Sẽ có thành viên chân chính đảm nhận chiếc mặt nạ, bổ sung vị trí còn thiếu xưa nay chỉ có 13 thành viên của Giáo hội Vanity.

Thành viên thứ 13 của Giáo hội Vanity đã chết ở New York, chiếc mặt nạ được chôn ở dưới cùng của Ngôi nhà kinh dị.

Thật trùng hợp.

Theo Freddy, Ryan Hamel, chính là Người Đuổi Quỷ tóc vàng đầy quyền năng, cũng chết ở New York.

Thành viên của Giáo hội Vanity rất quái dị, và mạnh mẽ.

Năng lực của Ryan Hamel càng vô giải.

Cả hai kẻ cực mạnh này đều chết ở New York.

Phải nói rằng thành phố này ẩn chứa quá nhiều điều bí ẩn kinh khủng.

Vào lúc này, đầu dây bên kia, giọng Mercer lại vang lên, y nói: "Làm thành ý, tôi sẽ gửi tấm bản đồ cho anh. Anh vẫn còn ở New York chứ?"

Có rất nhiều thông tin được tiết lộ trong câu này.

Mặc dù Giáo hội Vanity chỉ có 13 thành viên, song dường như họ có nhiều thuộc hạ và các mối quan hệ phức tạp.

Hơn nữa, hiện tại dường như Mercer không có ở New York, y không rõ tình huống cụ thể của Đỗ Duy.

Vậy mà trước đó, y nói rằng mình rất quan tâm đến Đỗ Duy.

Đỗ Duy không kìm được nở một nụ cười kỳ lạ: "Quả thật giờ tôi đang ở New York, 3 nữa, tôi sẽ đến sân bay quốc tế ở Bang Jedkla."

Giọng của Mercer hơi khó hiểu: "Bang Jedkla, đó là ở phía Tây, anh định làm gì ở đó?"

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Đi giải quyết một vài ác linh."

Mercer ừ một tiếng, sau đó nói: "Nếu đã vậy, tôi sẽ cho người chờ anh ở sân bay. Hơn nữa, liên quan đến vấn đề giải quyết tai hoạ ngầm của ác linh hoá, chờ khi anh lấy lại mặt nạ, tôi sẽ chuẩn bị sẵn cho anh."

“Đến lúc đó, anh sẽ thấy việc gia nhập Giáo hội Vanity là đúng đắn như thế nào.”

“Thậm chí anh có thể có được sự bất tử.”

Đỗ Duy mỉm cười: “Cho nên, tôi rất mong đợi.”

Nói xong lậpt ưc cúp máy.

Gia nhập Giáo hội Vanity không phải là một lựa chọn tốt.

Từ đầu đến cuối, Đỗ Duy luôn cảnh giác với tổ chức kỳ lạ và độc ác này …

Hắn rất rõ ràng.

Đây là một giao dịch, cũng có thể là một âm mưu.

Khi đối mặt với tổ chức hỗn loạn này, không thể không nghĩ nhiều.

Phong cách làm việc của Giáo hội Vanity không theo thông lệ.

Nhưng Đỗ Duy cũng vậy, hắn chỉ có ý định chấp nhận lời mời của Giáo hội Vanity, xem liệu có thể lừa gạt được một số trợ giúp từ bên kia hay không.

Nhưng bên kia không dễ lừa như vậy.

Chưa giải quyết được ma linh, lấy lại mặt nạ, bên kia không chịu cho Đỗ Duy thêm lợi ích, cũng không chịu giải tai hoạ ngầm của ác linh hoá giúp hắn.

Thứ trong bản đồ cũng cần Đỗ Duy tự mình đi lấy.

Mà đây cũng chỉ là vật dùng để chuẩn bị chiến đấu với ma linh.

Tuy nhiên…

Giải quyết ma linh hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của Đỗ Duy.

Bởi lẽ hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc gia nhập Giáo hội Vanity, chỉ muốn có chút giúp đỡ.

Tuy nhiên, Giáo hội Vanity cần hắn.

Vẫn là câu nói cũ, mắc nợ là tốt nhất.

Đột ngột, từ trong phòng chờ, một thông báo vang lên.

[Quý khách thân mến, chuyến bay U9-098A đến Bang Jedkla sắp cất cánh]

Đỗ Duy nghe vậy đứng dậy, kéo vali bước đi.

……

Mà lần này, trong một lâu đài cổ ở Châu Âu.

Croaker Mercer ngồi trên một chiếc bàn.

Y mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ trắng, một tay vuốt vuốt tấm bản đồ da người cuộn lại, tay kia cầm đàn Melodica.

Âm thanh du dương vang lên.

Giai điệu du dương, tuyệt diệu ấy khiến người ta muốn thư giãn và chìm vào giấc ngủ.

Y đang chơi bài hát ru đó …

“Ryan Hamel, anh đúng là một thiên tài. Tôi càng ngày càng thích bài hát ru này.”

“Nếu không phải anh không chịu thức thời, có lẽ anh vẫn có thể sống đến giờ.”

Mercer bỗng thở dài.

Y đặt đàn Melodica xuống, gõ lên bàn gỗ.

Cộp cộp cộp……

Giọng nói vang lên.

Lập tức có kẻ bước ra từ trong bóng tối, như thể luôn sẵn sàng chờ lệnh.

Mercer ra lệnh cho người đàn ông: “Mày đi đến sân bay quốc tế ở Bang Jedkla, đưa bản đồ cho anh Đỗ Duy, nhớ kỹ thái độ phải cung kính.”

Người đàn ông thì thầm: “Vâng, thưa Master.”

Nói xong, gã ta kính cẩn nhận lấy tấm bản đồ được cuộn lại, bước vào trong bóng tối.

Vào lúc này, toàn bộ lâu đài rất im ắng, chỉ có Croaker Mercer.

Y ngồi vào bàn, lại đưa đàn lên miệng.

“Mọi người có xu hướng che giấu sự kiêu ngạo và duy trì lòng tự trọng lố bịch của họ.”

“Nguồn gốc của mọi thứ chỉ là để thỏa mãn hư vinh.”

“Một số người coi đó là vinh quang, dùng tính mạng để duy trì.”

“Một số người đã gạt bỏ, và đá nó xuống vực sâu.”

“Anh Đỗ Duy, anh được hoan nghênh gia nhập Giáo hội Vanity, và trở thành ma linh mặt nạ mới.”

Ngay khi giọng nói vừa cất, Mercer không thể không cười âm trầm.

Giọng nói của y rất nhẹ nhàng, cách nhấn mạnh cũng rất kỳ lạ, khiến người ta khó phân biệt là nam, hay nữ.

Chương 372: Ẩn núp

Bang Jedkla nằm ở phía tây.

Tình hình kinh tế ở nơi này tương đối lạc hậu, nên nhịp sống rất chậm.

Sau khi máy bay của Đỗ Duy hạ cánh, hắn cảm nhận được sự hanh khô của nầu không khí nơi đây, và sự chênh lệch nhiệt độ rõ rệt với New York.

Bây giờ là hơn 7 giờ sáng.

Nhưng vì chênh lệch múi giờ, bầu trời ở Bang Jedkla vẫn chưa sáng.

Nơi này hoàn toàn khác với New York.

Mà đích đến của Đỗ Duy là Thành phố Kroos, thủ phủ của bang Jedkla.

Kéo hành lý, đeo balo ra khỏi sân bay.

Đỗ Duy dừng lại.

Một người đàn ông tỉ mỉ trong bộ vest đen, tóc chải láng cón mang theo vali mật mã đi tới chỗ hắn.

“Mọi người thường coi hư vinh là vinh quang, xấu hổ là lòng tự trọng. Thưa ngài, ngài có đồng ý với điều này không?”

Người đàn ông đi tới, hỏi một câu quái lạ.

Đỗ Duy liếc mắt nhìn người đàn ông, nhẹ giọng nói: “Hư vinh không phải là xấu hổ, nhưng là sẽ làm cho người ta lạc hướng trong đó. Chỉ có kiên định chính mình, mới có thể đi đến miền cực lạc.”

Phải nói, Đỗ Duy cảm thấy ám hiệu của Giáo hội Vanity khá chối tai.

Nhưng người đó lại không nghĩ vậy, gã gật đầu với Đỗ Duy, rồi cung kính đưa vali mật mã.

"Ngài Đỗ Duy thân mến, ngài Mercer đã sai em mang cái này cho ngài. Chúc ngài có một chuyến đi vui vẻ."

Nói xong, sau khi Đỗ Duy cầm lấy vali mật mã, người đàn ông cúi người lùi lại.

Gã nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Đỗ Duy cũng không bận tâm đến người đó, dù sao mục đích hiện tại của hắn là đến Thành phố Kroos, hắn muốn "kết bạn" với ác linh, không có thời gian đối phó với Giáo hội Vanity.

Đỗ Duy hai tay kéo vali hành lý, và vali mật khẩu, đồng thời xách một chiếc balo.

Điều này khiến cho hành động của hắn không được thuận tiện cho lắm.

Khá vụng về.

"Không biết người đến đón mình đã đến sân bay chưa."

Đỗ Duy nhẹ nói, xách vali bước tới dãy ghế trên tầng ba của sân bay, nơi mọi người có thể nghỉ ngơi giữa điểm giao cắt của đường cao tốc.

Rầm……

Cả 2 chiếc vali đều được đặt trên mặt đất, phát ra tiếng rầm.

Đỗ Duy lấy smartphone ra, gọi điện thoại.

ID liên lạc là Cha Wissen, Bang Jedkla

Sau khi cuộc gọi được kết nối.

Sau đó giọng nói gấp gáp của một người đàn ông vang lên: "Đỗ… Đỗ Duy, tôi đã đến sân bay, nhưng hiện tại không thấy ngài. Có thể cho tôi biết vị trí cụ thể của ngài được không?"

Đây là giáo sĩ của nhà thờ ở bang Jedkla, và là người phụ trách đón tiếp Đỗ Duy.

Đỗ Duy nhìn xung quanh và nói: "Xin chào, Cha Wissen, tôi đang ở tầng ba của sân bay, sân ga dẫn đến đường cao tốc."

"À… ok, tôi lái xe lên ngay, có thể mất mười phút, anh đợi thêm một lát nhé, bởi vì tôi còn phải quay đầu xe nữa."

"OK."

…

Ở bang Jedkla, hai sự kiện ác linh đã xảy ra.

Nếu như là trước đây, giáo hội sẽ lập tức phái người tới xử lý, nhưng hiện tại giáo hội đang giằng co với Twilight, thêm vào đó là tốn quá nhiều nhân lực cho Thành phố Massas.

Không có tinh lực để xử lý.

Ngoài ra, giáo hội đã cử một Người Đuổi Quỷ đến đây vào tháng trước, nhưng lại nhận được báo cáo là người đó đã chết trong sự kiện ác linh.

Nói trắng ra, nếu không có "người đàn ông vĩ đại" Đỗ Duy, giáo hội hẳn phải tạm thời từ bỏ bang Jedkla.

Và hai sự kiện ác linh này quả thực rất khó giải quyết. Cách biệt thời gian gần nửa tháng, lần lượt xảy ra ở Tây Ghana, và Thành phố Kroos ở Bang Jedkla.

Tây Ghana nằm ở phía tây xa xôi của bang Jedkla, khu vực này vô cùng lạc hậu, bị các thành phố phát triển chế nhạo thành phố nông thôn ở phía tây.

Nhưng lý do khiến Tây Ghana lạc hậu là vì có một tôn giáo bí ẩn đang trú ngụ ở đó.

Vodun, cũng có thể gọi là Voodoo.

Điều đáng nói là sự kiện ác linh xảy ra cách đây nửa tháng, có liên quan đến tư liệu lịch sử mà Đỗ Duy đã đọc được trong lần đầu chạm trán với ác linh.

Đó chính là ác linh Mary trong truyền thuyết kinh dị dân gian.

Còn sự kiện thứ hai, đã xảy ra trong hai ngày gần đây.

Kít……

Có một tiếng phanh nhẹ.

Một chiếc Mercedes-Benz S450 dừng trước mặt của Đỗ Duy. Sau khi cửa xe mở ra, một người đàn ông trung niên mặc thường phục vội vàng bước xuống.

Người đàn ông có khuôn mặt thô ráp, mặt đầy mụn trứng cá đỏ, mái tóc hơi trắng bệch, trông không được tốt cho lắm.

Bởi vì gã không giống như một linh mục, mà giống đô vật hơn.

Người đàn ông ra khỏi xe, lúng túng nói: “Thưa ngài Đỗ Duy, tôi là Wissen, cũng là linh mục ở bang Jedkla. Ngài có thể gọi tôi là Wiss. Tôi xin lỗi vì đã để ngài phải đợi.”

Trái ngược với vẻ ngoài thô kệch của gã, là giọng điệu rất khúm núm, tạo cho mọi người cảm giác ngoài mạnh trong yếu.

Đỗ Duy cười nói với Wiss: “Không sao đâu. Tôi sẽ ở Jedkla vài ngày, hy vọng chúng ta sẽ hợp tác tốt.”

Cha Wiss thở phào nhẹ nhõm: “Sự khoan dung của ngài khiến tôi ngạc nhiên”.

Ban đầu, Cha Wiss nghĩ rằng giáo hội tối đa chỉ cử một Người Đuổi Quỷ ưu tú sẽ được cử đến để giải quyết sự kiện ác linh ở Jedkla.

Không ngờ, đó lại là Phó Sở Trường Sở Tài Phán…

Điều này khiến gã vô cùng kinh hãi.

Nhưng thấy Đỗ Duy khá dễ tính, Cha Wiss cũng bớt lo.

Gã cung kính nói với Đỗ Duy: "Ngài lên xe với tôi trước. Tôi sẽ đưa ngài đến Thánh đường lớn ở Kross, đã có rất nhiều người đang đợi ngài."

Đỗ Duy gật đầu: "Được."

Nói xong hắn xách vali bước lên.

Cha Wiss khiêm tốn nói với hắn: "Làm ơn để tôi xách hành lý cho ngài. Tôi sẽ giúp ngài cất vào cốp xe."

Đỗ Duy liếc gã, rồi nói: "Không, tôi đặc biệt không thích người khác chạm vào đồ của mình."

Dù là chiếc ba lô hay 2 chiếc vali, những thứ bên trong không nên tuỳ tiện để người khác chạm vào.

Cha Wiss ngay lập tức xin lỗi: "Tôi xin lỗi, tôi quá đường ngột."

…

Trên ô tô, Cha Wiss đang tập trung vào việc lái xe.

Đỗ Duy ngồi ở hàng ghế sau nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ xe, suy nghĩ về kế hoạch tiếp theo của mình.

Một lúc sau, smartphone của Cha Wiss đột nhiên vang lên, gã vội vàng ấn nút trả lời, quay đầu lại đối nở nụ cười khó xử với Đỗ Duy.

"Cứ tự nhiên."

Đỗ Duy nói.

Cha Wiss nhấn nút trả lời.

“Josh, nhà thờ đang giải quyết vấn đề của anh, Phó Sở Tài Phán của chúng tôi đã đến, sẽ sớm giải quyết vấn đề của anh.”

Giọng người ở đầu dây bên kia có chút đau khổ: “Các vị càng sớm càng tốt, bởi vì con tôi đã bị ma quỷ nhắm tới. Chúng tôi đã chuyển nhà hai lần, nhưng đều vô dụng.”

Sau đó là âm báo máy bận.

Lúc này Đỗ Duy mới cau mày, theo tin tức do giáo hội chuyển đến, có một người tên là Josh, là giáo viên. Tuần trước, anh và gia đình chuyển đến nhà mới. Nhưng không ngờ họ lại trở thành mục tiêu của ác linh, khi báo với giáo hội đã là chuyện của hai ngày trước.

Nhưng trong tin tức do giáo hội đưa tới có một điểm, người đàn ông này cũng từng bị ác linh ám p khi mới 8 tuổi, nhưng việc trừ tà đã thành công…

Chương 373: 1 gia đình kỳ lạ

“Cha Wiss, gia đình Josh, giờ chắc là đang ở Thành phố Kroos?”

“Vâng, thưa ngài, nói chính xác, họ hiện đang sống trong nhà thờ bởi vì họ đã chuyển nhà 2 lần. Lần thứ nhất họ bị ác linh quấn thân, lần thứ hai chuyển nhà vẫn vậy, vì vậy họ đã tìm đến nhà thờ.”

“OK, tôi đã hiểu rõ rồi. Hãy lái xe nhanh hơn và giải quyết sớm vấn đề ở đây để chúng ta có thể nhanh chóng đến Tây Ghana để đối phó với ác linh Mary.”

“Ư… ok… ok.”

…

Sân bay ở bang Jedkla cách xa trung tâm thành phố.

Vì vậy, cho dù Cha Wiss lái xe rất nhanh thì cũng phải mất 1 tiếng đồng hồ sau mới đến nhà thờ.

Lúc này trời đã hửng sáng. Bầu trời trong xanh, không một gợn mây.

Mặt trời thiêu đốt treo trên trời cao, vô cùng chói mắt.

Nhiệt độ và khí hậu ở đây kém hơn New York, khô nóng, quanh năm thiếu mưa.

Tuy nhiên, phong cách kiến trúc của nhà thờ ở nơi này cùng theo đường lối như nhà thờ ở New York.

Bốn góc của nhà thờ được chạm khắc phù điêu thiên thần, chính giữa là tháp chuông, nhìn từ ngoài vào, toàn bộ nhà thờ được bao bọc bởi 4 giáo đường nhỏ.

Nó lớn gấp đôi nhà thờ ở thành phố New York.

Nhưng đây đã là nhà thờ lớn nhất ở Jedkla, nó cũng nằm ở trung tâm của thủ phủ của Bang Jedkla.

Từ đó có thể thấy nền kinh tế địa phương còn khá lạc hậu.

Xuống xe ở trước cổng nhà thờ.

Ngay lập tức, hàng chục giáo sĩ mặc quần áo bình thường bước ra trước cửa, chào đón Đỗ Duy.

"Chào mừng ngài, thưa ngài Đỗ Duy."

Vẻ mặt của mọi người đều rất nghiêm túc.

Trong thể chế của giáo hội, Phó Sở Trưởng Sở Tài Phán, đã thuộc giai tầng trung đẳng, cộng thêm thân phận là Người Đuổi Quỷ, không ai dám vô lễ.

Quyền thế của Đỗ Duy được phóng đại vô hạn ở đây.

Đây cũng là lý do tại sao thái độ của Cha Wiss đối xử với Đỗ Duy rất tôn trọng, thậm chí rất nhún nhường.

Được hàng chục linh mục bao quanh, Đỗ Duy bước vào nhà thờ.

Bên trong nhà thờ, có rất nhiều vòng hoa.

Tất cả các ngọn nến đã được thắp sáng, cây đại phong cầm khổng lồ trong nhà thờ cất lên những điệu nhạc du dương.

Nhìn xung quanh, mọi thứ từ bàn ghế đến sàn nhà, tường đều được lau sạch không chút bụi bẩn.

Bước lên thảm đỏ trên mặt đất, Đỗ Duy vẫn bình thản.

"Cha Wiss."

Hắn kêu lên.

Phía sau, Cha Wiss lập tức kính cẩn nói: "Thưa Đức ngài, xin cứ nói."

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Josh gia gia đâu?”

Cha Wiss trả lời: “Dạ… họ không có ở nhà thờ chính, mà ở nhà thờ nhỏ ở góc đông bắc.”

Trên thực tế, nhà thờ chính không mở cửa cho người ngoài, chỉ được sử dụng để tiếp đón trung cao tầng của giáo hội, chỉ vào những dịp lễ nhất định mới mở ra.

Nếu người có cấp bậc như Tổng Giám mục Skadi đến Bang Jedkla, toàn bộ giáo sĩ của cả bang sẽ đến.

Nhưng Đỗ Duy tới đây để giải quyết sự kiện ác linh, vì vậy chỉ có linh mục như Cha Wiss tiếp đón.

“Bảo họ đến gặp tôi.”

Giọng của Đỗ Duy rất bình tĩnh.

Cha Wiss hơi khó hiểu: “Nhưng buổi lễ tiếp đón vẫn chưa bắt đầu. Chúng ta có thể gặp lại gia đình họ sau một tiếng nữa, hơn nữa ta đã dùng hết nước thánh và các vật dụng khác, nên gia đình Josh tạm thời sẽ ổn.”

Đỗ Duy quay đầu lại nhìn gã: “Nhớ kỹ, đối mặt với sự kiện ác linh, nếu có thể giải quyết càng sớm thì càng tốt, càng để lâu càng phiền phức.”

“Những cảm xúc tiêu cực như sợ hãi sẽ khiến ác linh mạnh mẽ hơn.”

Đây chỉ là một cái cớ.

Thật ra Đỗ Duy cũng không muốn tốn thời gian ở đây, việc hắn phải làm bây giờ là tìm thêm vài “trợ thủ”, cho trận chiến sinh tử với ác linh Đỗ Duy.

Ngoài ra, hắn phải tìm cách để giáo hội tấn công Giáo phái Vidar.

Có quá nhiều việc phải làm, còn thời gian lại quá eo hẹp.

Cha Wiss không biết ý định của Đỗ Duy.

Nghe đến đây, gã không khỏi bội phục: “Ngài Đỗ Duy thật xứng đáng là Phó Sở Trưởng Sở Tài Phán trẻ tuổi nhất trong lịch sử giáo hội, tác phong cũng khác người thường.”

Trong lòng nghĩ vậy, ngoài miệng cũng nói ra lời tôn kính từ thật tâm: “Xin ngài chờ một chút.”

Nói xong, Cha Wiss quay đầu lại và nói với những người khác: “Hãy mang gia đình Josh đến đây.”

“Dạ……”

…

Josh năm nay đã gần 40.

Anh ta có một gia đình hạnh phúc.

Một gia đình 5 người.

Vợ anh rất dịu dàng, chu đáo, 2 cậu con trai cũng rất ngoan, con gái duy nhất còn nhỏ, tuy tạo thành gánh nặng về tài chính cho gia đình, nhưng cuộc sống vẫn êm đẹp.

Josh là một giáo viên. Đây là một nghề có thu nhập cao.

Cuộc sống của anh ta rất êm đẹp, hạnh phúc. Tất nhiên, đó là chuyện từ một tuần trước.

“Chúng ta không nên chuyển đến ngôi nhà chết tiệt đó.”

Khi đến cửa nhà thờ, Josh đã phàn nàn với vợ.

Người vợ ôm con bất lực nói: “Anh không ngờ lại xảy ra chuyện này, chủ cũ của căn nhà đó cũng chưa từng gặp phải chuyện như vậy.”

Josh thở dài: “Anh hy vọng Người Đuổi Quỷ mới tới có thể cứu gia đình ta.”

Mấy ngày nay anh ấy rụng rất nhiều tóc, sắp bị suy nhược thần kinh vì sự kiện ác linh.

Josh nhìn thấy hàng chục giáo sĩ đứng thành hai hàng, người đứng trong cùng trước cây đại phong cầm khổng lồ là một người đàn ông mặc áo ba lỗ màu đen, tay xách 1 chiếc balo, và hai chiếc vali.

Cha Wiss đứng bên cạnh Đỗ Duy, vừa thấy cả nhà Josh đi vào bèn chào hỏi.

"Lại đây, đây là ngài Đỗ Duy, Phó Sở Trưởng Sở Tài Phán của giáo hội."

"Thưa ngài Đỗ Duy, đây là gia đình Josh."

Nghe vậy, Đỗ Duy quay đầu lại.

Một cặp vợ chồng, hai bên người đàn ông có 2 cậu bé, đứa nhỏ mới 13-14 tuổi, đứa lớn chắc khoảng 16 tuổi. Còn người phụ nữ đang bế một đứa trẻ.

Người đàn ông mặt mày phờ phạc, đôi mắt đỏ ngầu, có vẻ là do mất ngủ lâu ngày.

Mà trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ.

Ngoại trừ Josh, mọi người trong gia đình này này đều có khí tức lạnh lẽo, dị dạng, và mờ mịt.

Phần lớn Người Đuổi Quỷ đều đang ở giai đoạn đầu tiên của Quỷ Nhãn, còn những người ưu tú thì ở giai đoạn thứ hai.

Về cơ bản, giai đoạn thứ hai của Quỷ Nhãn đã có năng lực Đuổi Quỷ rồi. Bởi vì giai đoạn thứ ba là ác linh hoá.

Hơi thở lạnh lẽo, âm u trên gia đình Josh, cũng không rõ ràng cho lắm. Thậm chí có vẻ như có như không. Tận lực bị che giấu.

Đỗ Duy tính rằng nếu người xử lý vấn đề này không phải là hắn, mà là những Người Đuổi Quỷ khác, có thể không tìm thấy bất kỳ vấn đề nào.

Đột ngột, hắn mỉm cười với Josh.

Người sau bản năng rùng mình, mà không hiểu tại sao.

"Ách… xin chào, ngài Đỗ Duy."

"Không cần khách sáo như vậy, có thể gọi tên của tôi."

Josh thận trọng: "Anh Đỗ Duy, gia đình chúng tôi hiện giờ gặp phải chuyện rất khủng khiếp. Chúng tôi đã bị ác linh đeo bám, ác linh còn muốn giết con của tôi. Xin hãy giúp tôi."

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Cơ bản tôi đã nắm rõ chuyện về gia đình của anh, nhưng sao anh dám chắc là ác linh muốn giết con của mình?"

Josh biến sắc, gã run rẩy nói: "Bởi vì… bởi vì tôi mơ thấy thế."

Chương 374: Khá tương tự

“Ông Josh, vui lòng cho tôi biết thêm về kinh nghiệm của ông. Điều này có thể giúp chúng tôi nhanh chóng giải quyết rắc rối của ông.”

Trong nhà thờ, Đỗ Duy gật đầu chào Josh, đồng thời cầm 2 cái vali lên, nói: “Wiss, anh sắp xếp đi, tôi muốn nói chuyện riêng với anh Josh.”

“Dạ thưa ngài, mời đi theo tôi.”

…

Những người khác ở lại nhà thờ, mọi người đều rất bối rối.

Bọn họ nhìn bóng lưng 3 người Đỗ Duy rời đi, không khỏi trầm giọng bàn bạc.

“Phó Sở Tài Phán, hình như anh ấy quá nóng vội?”

“Dù gì thì anh ấy cũng là Sếp lớn trong giáo hội, phương pháp của anh ấy chắc chắn khác biệt.”

“Chuyện bên Tây Ghana còn rắc rối hơn. Một Người Đuổi Quỷ ưu tú đã chết, Ngài Đỗ Duy nhất định phải xử lý nhanh chuyện này, sau đó nhanh chóng đến Tây Ghana.”

Những người này anh một câu tôi một câu, nói hết những điều mình nghĩ.

…

Đây là phòng tiếp khách.

Nhưng nó lớn hơn nhiều so với nhà thờ của Cha Tony, yên tĩnh và trang nghiêm.

Sau khi Cha Wiss đưa Đỗ Duy và Josh vào, anh ta đóng cửa và lui ra ngoài, đợi ở bên ngoài.

Đỗ Duy đặt chiếc va li mang theo xuống, ngồi lên ghế.

Hắn khoanh tay đặt trên bàn, thận trọng nói: "Đừng khách sáo, mời ngồi."

Josh gật đầu ngồi xuống ghế sô pha: "Ngài Đỗ Duy, à… chúng ta bắt đầu như thế nào?"

Anh ta đang đề cập đến việc Đuổi Quỷ.

Nhưng Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Việc Đuổi Quỷ đã bắt đầu kể từ khi anh nhìn thấy tôi. Bây giờ chúng ta hãy nói về trải nghiệm và giấc mơ của anh."

"Dạ dạ."

Josh hít một hơi thật sâu, há hốc miệng.

Nhưng sắc mặt của anh ta rất tái nhợt, như thể đang nghĩ đến những chuyện cực kỳ khủng khiếp, anh lo lắng không nói ra lời.

Mấy phút sau, Josh đau khổ nhìn Đỗ Duy: "Thực xin lỗi, tôi phải điều chỉnh cảm xúc."

Mỗi khi nghĩ đến những trải nghiệm khủng khiếp đó, Josh lại cảm thấy sợ hãi từ tận trong tim.

Hơn nữa cứ mỗi tối, anh ta sẽ có cùng một cơn ác mộng.

Đây là một loại tra tấn.

Đỗ Duy nghe vậy bèn gõ bàn.

Cộc cộc cộc…

Âm thanh này khiến Josh theo bản năng nhìn qua.

Hai người nhìn nhau.

Đỗ Duy giơ tay bật cái loa cổ điển trên bàn, tiếng nhạc du dương vang lên: “Anh Josh, nếu anh cảm thấy lo lắng, anh có thể chuyển hướng sự chú ý. Âm thanh sẽ giúp anh bớt căng thẳng.”

Trên thực tế, đây chỉ là hắn thuận miệng nói. Nhưng nó sẽ rất hữu ích trong tình huống này.

Josh ngay lập tức tin vào điều đó, trong khi nghe nhạc, anh ta gật đầu cảm ơn lần thứ năm: “Cảm ơn.”

Sau đó anh cảm thấy rằng anh thực sự không còn lo lắng nữa.

“Chuyện là như vầy, nghề nghiệp của tôi là một giáo viên, vợ tôi cũng là một giáo viên. Tổng thu nhập của hai chúng tôi cũng đủ sống ở bang Jedkla.”

“Nhưng với sự ra đời của đứa con thứ ba, chúng tôi muốn đổi sang một ngôi nhà lớn hơn.”

“Sau khi thảo luận với chủ nhân ngôi nhà, chúng tôi chuyển đến một ngôi nhà mới.”

Nghe đến đây, Đỗ Duy không khỏi cau mày, trai nghiệm này khá giống như với bệnh nhân chết sớm nhất trong tay ác linh, cô Elsa…

Khi Josh nhận thấy biểu cảm của Đỗ Duy, anh không thể không dừng lại.

Anh ta thận trọng hỏi: “Ngài có thắc mắc gì à?”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Không có, anh cứ tiếp tục nói.”

Josh lúc này ồ lên, nói tiếp: “Chuyển nhà khiến gia đình chúng tôi rất hạnh phúc, nhưng với tôi thì khác. Ngay trong ngày đầu tiên, tôi đã có một giấc mơ rất lạ. Tôi mơ thấy có một người đàn ông trong gia đình mình, y luôn đứng bên cạnh giường, lặng lẽ nhìn tôi và vợ tôi.”

“Tôi nói với vợ tôi về điều này vào ngày hôm sau, cô ấy nói rằng có thể do tôi quá mệt sau khi chuyển nhà mới.”

“Lúc đó tôi không quan tâm lắm, nhưng đêm hôm sau, tôi lại có một giấc mơ khác, lần này là về con trai lớn của tôi.”

“Tôi mơ thấy bóng của người đàn ông xuất hiện trong phòng của mình. Nói thế nào nhỉ, nó cư xử rất kỳ lạ, đầu tiên là mở cửa, sau đó đứng bên giường con trai lớn của tôi.”

“Lúc này, trong cơn mơ màng, đồng hồ báo thức trong phòng con trai lớn điểm 12 giờ. “

“Sau đó, cái bóng đột nhiên bị mờ, và biến dạng, giống như TV nhiễu sóng, khiến hình ảnh của cái bóng bị đóng băng và biến dạng.”

“Sau đó, chăn bông của con trai lớn của tôi bị một lực vô hình kéo xuống gầm giường, cả người nó cũng lơ lửng. Cảnh tượng này kéo dài cho đến khi giấc mơ của tôi kết thúc.”

Nói đến đây, hơi thở của Josh bắt đầu gấp gáp, hắn vô thức nắm chặt tay.

Đỗ Duy nhìn anh ta thật sâu, hỏi: “Lần thứ nhất có thể nói là mộng, nhưng lần thứ hai rõ ràng là do ác linh gây ra, vậy lúc đó anh có làm gì không?”

Josh trả lời: “Đó là điều tôi muốn nói với ngài. Tôi đã hỏi con trai của mình. Nó nói với tôi rằng nó rất khó chịu, đau lưng. Tôi còn chui xuống gầm giường trong phòng ngủ của nó, nhưng vẫn không thể tìm thấy chiếc chăn bông.”

“Cái chăn đã biến mất.”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Anh gặp phải chuyện này từ một tuần trước, hai ngày trước mới báo với giáo hội. Nói cách khác, trong 4 ngày sau đó, anh có nằm mơ nữa không?”

Josh hít một hơi thật sâu, đau đớn nói: “Mỗi đêm tôi đều nằm mơ, hơn nữa chuyện trong giấc mơ đều diễn ra trong thực tế, từ hai đứa con trai của tôi, đến vợ tôi, cho đến đứa con gái mới sinh của tôi, cái bóng đó ngày càng quá quắt.”

“Gia đình 5 người của chúng tôi liên tục bị giằng vặt.”

“Chúng tôi nhận ra rằng có thêm một thứ gì đó đang ở trong ngôi nhà của chúng tôi, chúng tôi cố đề phòng nó, nhưng hoàn toàn vô dụng.”

“Trên cơ thể của con trai lớn của tôi vẫn còn vết bầm tím do bị đánh rất mạnh. Con trai nhỏ của tôi bị nhốt trong nhà tắm cả đêm, dù có la hét thế nào cũng không ai nghe thấy gì.”

“Vợ chồng tôi suýt mất cô con gái mới sinh.”

“Con ma đó, nó muốn giết gia đình của chúng tôi.”

Mỗi câu nói của Josh đều mang giọng điệu mệt mỏi, đến câu cuối cùng, sự nhấn mạnh đã thay đổi.

Nằm mơ thấy gia đình mình bị hại, nhưng không thể ngăn cản.

Nó tương đương với việc bạn tận mắt nhìn thấy người yêu, và những người thân của mình chết.

Trên đời này, đau đớn nhất chính là tra tấn trái tim, tra tấn tâm hồn.

Bộp…

Đỗ Duy tắt nhạc, đứng dậy từ trên cao nhìn xuống Josh.

Hắn rất bình tĩnh, giọng điệu hơi kỳ lạ: “Anh Josh, tôi đã hiểu cơ bản tình hình. Giấc mơ và thực tế tương tác với nhau. Những cảnh mà anh mơ có thể là thứ mà ác linh muốn anh nhìn thấy. Nó cũng có thể bắt nguồn từ tiềm thức.”

“Nếu là cái sau, thì chắc anh có một số khả năng đặc biệt.”

Josh ngẩn ra: “Khả năng gì?”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Quỷ Nhãn… theo tôi biết, năm anh 8 tuổi đã bị ác linh bám theo, nhưng rất may mắn, đã Đuổi Quỷ thành công.”

“Còn nữa, tôi muốn sửa lại một chút. Ác linh có thể không muốn giết cả nhà của anh, mà là giết tất cả mọi người, trừ anh.”

Vừa nói xong, gương mặt của Josh thay đổi đáng kể, đôi mắt của anh ta tràn đầy kinh hoàng, nỗi sợ lớn lao hiện rõ trên khuôn mặt.

Điều này rất kỳ quái…

Chương 375: Anh bạn, bắt tay nào

Trong phòng tiếp khách, Đỗ Duy nhìn vào ánh mắt của Josh, bất giác mỉm cười.

Hắn nói: “Sau khi phân tích giấc mơ của anh, mục tiêu của cái bóng đó luôn luôn là gia đình của anh, không phải là anh, bởi vì anh là một người mơ, chỉ có thể bất lực đứng nhìn.”

Josh bối rối nói: “Quả thật là vậy, nhưng vì sao lại thế?”

Đỗ Duy chậm rãi nói: “Chuyện này liên quan đến khái niệm về giấc mơ, có lẽ tôi nên giải mã giấc mơ cho anh hiểu.”

Giải mã giấc mơ?

Nghe đến đây, Josh sửng sốt: “Ngài Đỗ Duy, ngài không phải là Người Đuổi Quỷ sao? Tại sao ngài lại muốn giải mã giấc mơ của tôi? Có vẻ không hợp với nghề nghiệp của ngài?”

Đỗ Duy nghiêm nghị nói: “Trước khi trở thành một Người Đuổi Quỷ, tôi là bác sỹ tâm lý.”

Josh ngạc nhiên nói: “Bác sỹ tâm lý? Hôm trước tôi có đi gặp bác sỹ tâm lý, nhưng người kia lại cho tôi cảm giác hoàn toàn khác với ngài. Ngài bình tĩnh hơn rất nhiều. Nghiêm túc mà nói, tôi nghĩ ngài mới là vô cảm.”

Đỗ Duy giải thích: “Rất đơn giản, bởi vì tôi tự học tâm lý học. Trước đây chuyên ngành của tôi là pháp y.”

Ngay sau đó, Josh hoàn toàn sững sờ, anh ta nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt kỳ lạ.

Giống như gặp quỷ.

Pháp y… bác sỹ tâm thần… Người Đuổi Quỷ…

3 nghề nghiệp này dường như hoàn toàn không liên quan…

Cuối cùng, anh ta bất đắc dĩ nói: “OK, tôi hãy nói cho ngài biết chuyện gì đang xảy ra trong giấc mơ, và nó có liên hệ gì với tôi.”

Nghe các từ, Đỗ Duy kéo ghế ra, đi về phía anh ta, vừa đi vừa nói: “Tất cả cảnh tượng anh mơ thấy, đều đã xảy ra trong thực tế.”

“Ngay từ đầu đầu, nỗi sợ hãi bắt nguồn từ anh.”

“Rồi vợ anh biết chuyện, đến con trai cả, con trai nhỏ và cuối cùng gia đình anh rơi vào sợ hãi.”

“Có sự khác biệt giữa các ác linh. Một số ác linh sau khi thỏa mãn quy luật giết chóc, chúng sẽ trực tiếp tấn công anh, nhưng một số ác linh còn cần sự sợ hãi.”

“Càng sợ hãi nó, thì nó càng mạnh.”

“Nói cách khác, chỉ cần anh không sợ, trong thời gian ngắn nó không làm gì được anh.”

Nói đến đây, giọng của Đỗ Duy chợt trầm xuống: “Anh Josh, từ những gì anh kể, nó có liên hệ với giấc mơ của anh, vậy mục tiêu của nó phải là anh.”

“Nhưng thật tế, lại không phải vậy.”

“Bất kể là điều tôi thấy hay anh kể, tất cả đều chỉ về một điểm. Mục tiêu của ác linh không phải là anh.”

“Điều này không phù hợp với lẽ thường, trừ khi ác linh này bị anh ảnh hưởng.”

“Anh càng sợ hãi điều gì, nó sẽ càng làm điều đó.”

“Ác linh nhìn chằm chằm vào anh từ khi anh 8 tuổi, rất có thể cũng là thứ mà giờ anh đang gặp phải.”

Đỗ Duy bước đến chỗ Josh, bình tĩnh theo dõi anh ta.

Nếu những lời của Josh là sự thật, thì câu trả lời cho câu hỏi là hiển nhiên.

Để giải quyết sự kiện ác linh này, nên bắt đầu với người đàn ông này.

"Vậy anh Josh, anh có nhớ chuyện gì đã xảy ra khi anh lên 8 không?"

"Tôi… tôi hoàn toàn không nhớ."

"Vậy có tiện nói về những giấc mơ mà anh đã có từ hôm qua đến sáng nay không? Anh dường như không nói cho tôi biết, là do anh không nằm mơ, hay là vì lý do khác?"

"TÔI……"

…

Josh do dự nhìn Đỗ Duy.

Sự căng thẳng, hoảng sợ trên gương mặt của anh ta không còn che giấu được nữa.

Điều này hoàn toàn khác với cách giải mã giấc mơ mà anh ta nghĩ.

Đỗ Duy đã dùng những lời lẽ trực tiếp nhất để quy kết mọi chuyện cho bản thân anh ta.

Cho Josh cảm giác rằng những lời nói đó giống như một thanh gươm sắc bén nhất, xuyên qua trái tim anh, còn tiếp tục đâm ngoáy.

Không cách nào thích ứng.

"Ngài Đỗ Duy, hôm qua tôi không nằm mơ…"

Thật lâu sau, Josh miễn cưỡng cười nói.

Bất cứ ai có con mắt tinh tường đều có thể nhận ra rằng anh ta đang nói dối.

Nhưng anh ta nhất quyết như vậy, ai cũng không hỏi được gì.

Đỗ Duy nhìn vào mắt anh ta rồi bật cười: "Được rồi, cứ như vậy trước. Chúc anh vui vẻ."

Nói xong, Đỗ Duy đưa tay phải ra.

Trông rất lịch sự.

Josh do dự, chìa tay về phía Đỗ Duy: "Chúc anh vui vẻ."

Không hiểu tại sao, anh ta cảm thấy nhiệt độ trên bàn tay phải của Người Đuổi Quỷ rất thấp.

Giống như chạm vào một cục băng.

Cảm giác lạnh buốt từ bàn tay, làn đến trên vai của anh ta.

Nhanh chóng buông tay ra, Josh lại hỏi: "Vậy khi nào thì lễ Đuổi Quỷ bắt đầu? Ngài biết không, tình hình hiện giờ của gia đình tôi rất tồi tệ. Hai ngày trước tôi lại chuyển nhà, nhưng ác linh vẫn không chịu buông tha cho gia đình tôi, tôi cần giải quyết việc này gấp."

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Ngay trong tối nay, anh có thể đi ra ngoài gặp mặt gia đình của mình trước, nhân tiện gọi Cha Wiss đến đây."

Josh nói vài câu cảm ơn, rồi mở cửa bước ra ngoài.

Ngay sau đó, Cha Wiss bước vào, đóng cửa lại.

Ông ta kính cẩn thưa: "Thưa Ngài, lệnh của ngài là gì?"

Đỗ Duy nhìn tay phải của mình, cũng không quay đầu lại: "Tối nay, tôi sẽ bắt đầu giải quyết ác linh đang quấy rầy nhà Josh. Việc này rất nguy hiểm, cho nên tôi cần tất cả những người không liên quan rời khỏi nhà thờ."

Cha Wiss chợt hiểu: “Dạ, tôi sẽ yêu cầu các giáo sĩ chuẩn bị rời đi ngay, để không làm phiền ngài.”

Đỗ Duy cau mày: “Còn người nhà của Josh nữa, đưa bọn họ đi.”

Cha Wiss nghi ngờ hỏi: “Họ không phải là mục tiêu của ác linh sao? Tại sao phải đưa họ đi?”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Bởi vì mục tiêu của ác linh là bọn họ, điều anh cần đảm bảo là đêm đến, trong toàn bộ giáo hội trừ tôi ra chỉ có Josh.”

Cha Wiss lại càng thấy khó hiểu hơn: “Vậy tôi phải nói sao với Josh?”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Anh không được để cho hắn biết, nhưng có thể nói cho hắn biết Đuổi Quỷ chỉ cần một người, vì vậy mỗi người ở riêng một phòng.”

Cha Wiss nghiến răng nói: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ làm ngay, thưa ngài.”

Đỗ Duy ừ một tiếng, ra hiệu anh ta ra ngoài.

Sau khi Cha Wiss rời đi, vẻ mặt của Đỗ Duy trở nên rất lạnh.

Không có người ngoài, đây mới là trạng thái thật sự hiện giờ của hắn.

“Cho dù anh không nói, tôi cũng có thể đoán được tối hôm qua anh mơ thấy cái gì.”

“Anh mơ thấy anh giết cả nhà của mình.”

“Anh cho rằng mơ thấy ác linh ám mình, nhưng thực tế, nó chưa bao giờ tách ra khỏi anh.”

Nhìn cánh tay phải của mình, Đỗ Duy chậm rãi duỗi bàn tay ra.

Trên mu bàn tay, sau lần phát động năng lực Đánh Dấu trước đó, hoa văn kim đồng hồ mờ nhạt khá nhiều.

Nhưng giờ nó đã dần sáng tỏ.

“Chỉ cần cùng tao tiếp xúc, đều sẽ bị tao Đánh Dấu. Tao rất tò mò, mày có phát giác ra không?”

Hắn đang nói với ác linh.

Sau đó hắn tự trả lời: “Tao không nghĩ vậy.”

Josh nghe xong, cảm thấy Đỗ Duy rất không bình thường.

Ác linh tuyệt không để con đường sống cho con người. Trừ khi người này xuất hiện vấn đề, và trở thành môi giới cho sự tồn tại của ác linh.

Vì vậy, Đỗ Duy lặng lẽ tiến vào ác linh hoá, nắm lấy tay của Josh.

Sau đó, hắn có được niềm vui ngoài ý muốn, Đánh Dấu thành công…

Dễ dàng Đánh Dấu hơn bất kỳ ác linh nào khác.

Chương 376: Trước khi màn đêm buông xuống

Két…

Trong phòng tiếp khách vang lên một âm thanh yếu ớt.

Đỗ Duy đã mở vali mật mã do Giáo hội Vanity gửi tới.

Thứ bên trong là bản đồ da người.

Điều đáng nói là tường kép trong vali mật mã được làm bằng những tấm bạc có khắc nhiều biểu tượng kỳ lạ, bí ẩn khác xa với phong cách của giáo hội.

“Chắc là một biểu tượng tôn giáo của Giáo hội Vanity.”

Nhiều tôn giáo, bao gồm cả giáo hội chính thống, có một số thủ đoạn kỳ quái có thể phong ấn khí tức tà ác, và che giấu nó.

Nhưng lại không thể dùng những thủ đoạn này để đối phó với ác linh. Nói một cách đơn giản, đó chỉ là buff.

Cầm tấm bản đồ trên tay, mặt trước là hình vẽ núi, sông, rừng và nhiều tuyến đường phức tạp.

Ở khu vực giữa phía trên của bản đồ, có một khu rừng, trong đó có một khu vực được khoanh tròn bằng sơn đỏ.

Đỗ Duy so sánh nó với bản đồ trên smartphone của mình.

Hắn nhận thấy rằng khu vực trên bản đồ thuộc dãy núi Ustengra phía nam Thụy Sĩ, nhưng cho dù cụ thể đến đâu, cũng không thể tương ứng với bản đồ.

Bởi vì bản đồ này rõ ràng đã được vẽ cách đây rất lâu, thời gian đã thay đổi, rất nhiều thông tin cũng đã rất khác so với bây giờ.

Ở mặt sau của bản đồ, có viết:

[Trong cuộc Thập Tự Chinh, bá tước Carlos ở vùng biên thuỳ châu Âu vô cùng dâm loạn. Trong cuộc đời của y có hơn 80 bà vợ. Những người vợ này sinh cho y hàng trăm đứa con. Ngoài ra, y còn là một người lưỡng tính.】

[Cuộc chiến của Thánh Giáo đã đẩy bá tước Carlos vào đường cùng. Con cái, người yêu của ông, và những người đàn ông mà y yêu đều bị lột da, lóc xương, rồi bị đưa đến nơi hành quyết]

[Di đoan phải bị tiêu diệt]

[Nhưng vào đêm trăng tròn, Carlos bước ra từ địa ngục, y có một cái cân]

[Chúng tôi phát hiện cái cân này không thể bị phá hủy, nó sở hữu sức mạnh vô cùng đáng sợ. Có lẽ nó có thể sử dụng để đối phó với ma quỷ?】

…

Sau khi đọc xong cái này, Đỗ Duy thầm chậc lưỡi.

Thế này thì dâm loạn quá mức rồi…

Nam nữ ăn hết, cả trăm đứa con.

“Nếu không phải bá tước Carlos này thích nam nhân, mình còn nghi ngờ hắn là kiếp trước của Tom.”

Nghĩ về Tom, Đỗ Duy bèn thấy đau đầu, người bạn thân này không biết giờ ở New York sao rồi.

“Hy vọng anh ấy có thể nghe lời tôi, ngừng đến khu đèn đỏ trong một thời gian ngắn.”

“Nếu không, phần đời còn lại, anh ta khó có thể giao hợp nữa.”

Bỗng dưng, Đỗ Duy chợt nghĩ đến bà Mina, và chồng là Mike Stowe.

Có vẻ như… Mike Stowe cũng không thể giao hợp…

…

Ở Tây Ghana, cách thành phố Kroos khoảng 200 km.

Bầu trời u ám.

Trời đã không mưa trong nhiều tháng ở Tây Ghana, đột nhiên lại ủ mưa.

Nhưng điều kỳ lạ là mưa mãi không ngớt, trời âm u kéo dài 2 ngày liền.

Theo Cục Khí tượng, mưa có thể giảm vào khoảng chiều mai.

Vào thời điểm đó, thành phố Tây Ghana sẽ có mưa.

Tây Ghana là một thành phố lạc hậu, với bầu không khí tôn giáo nồng nặc.

Voodoo rất phổ biến ở đây.

Điều đáng nói là thành phố này có nhiều chủng tộc hỗn hợp, còn tin vào tà thuật, đa số là người da đen di cư từ Haiti, và người bản địa.

Điều mà tín ngưỡng mang đến là tâm lý bài ngoại.

Nơi này ngoài Voodoo, chỉ còn giáo hội.

Tuy nhiên, thế lực của Voodoo mạnh hơn, trong khi giáo hội yếu hơn nhiều, giống như bèo không rễ.

Người đi bộ nhộp nhịp trên đường. Nhiều người da đen mặc trang phục địa phương, đội một cái lọ trên đầu, hô vang

những câu quái gở.

Trong bình là đồ tế.

Khi mưa xuống, họ sẽ quấn đắp bùn lên bùn, ném đồ tế xuống bùn, tiến hành hiến tế theo tín ngưỡng nguyên thuỷ của họ.

Đột ngột…

Một cơn gió thoảng qua.

Bầu trời càng trở nên u ám.

"Trời đang mưa……"

Không biết ai hét trước, ngay lập tức mọi người đều hoan hô.

Cơn mưa đến sớm hơn dự báo của cục thời tiết.

Nhưng điều mà mọi người không để ý là sau khi mưa rơi xuống, một tòa nhà khổng lồ mờ ảo hiện ra trên bầu trời u ám, và không thể xuyên thủng.

Ngôi nhà Kinh dị đã tới đây…

Dường như nó đã trải qua một số biến đổi, quy mô của toàn bộ tòa nhà lớn hơn nhiều so với trước đây.

Đằng sau đường nét của nó, ẩn giấu một cái gì đó, như thể bị nó móc vào, thô bạo kéo lại một cách đột ngột.

Nhưng sự xuất hiện của Ngôi nhà kinh dị chỉ trong nháy mắt.

Đến nhanh, biến mất cũng lẹ.

Song đột ngột, có người rùng mình: "Mấy người có để ý trời không, cơn mưa này hình như lạnh lẽo khác thường…"

Những người khác rùng mình nói: "Có lẽ cái rét ập đến sớm. Không biết có ảnh hưởng đến việc cúng tế không."

…

Thời gian trôi đi…

Không lâu sau, màn đêm buông xuống Thành phố Kroos.

Bên trong thánh đường ở Kroos, lúc này trời đã tối đen như mực.

Cộp cộp…

Tiếng bước chân vọng từ xa đến gần, dần dần hiện ra một tia sáng.

Đỗ Duy cầm một ngọn nến, lạnh lùng bước qua lối đi đến phòng của Josh.

Hắn đã nói với Cha Wiss trước. Tách Josh khỏi gia đình của anh ta.

Trong nhà thờ hôm nay, ngoài Đỗ Duy, chỉ có một mình Josh.

Tất nhiên……

Ác linh thì không tính.

Két.

Đỗ Duy mở cửa.

Josh, người đang ngồi trong phòng, có vẻ căng thẳng, khi nghe thấy tiếng động, anh ấy càng hoảng sợ, bèn hét lên.

Sau khi thấy đó là Đỗ Duy, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Làm tôi sợ chết khiếp, hoá ra là ngài Đỗ Duy, ngài nên gõ cửa.”

“Lần sau chắc chắn sẽ gõ.”

Đỗ Duy thản nhiên bước vào, đặt cây nến trên mặt đất, vô cảm nhìn Josh.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Josh không có gì bất thường.

Hắn không quan tâm, bình tĩnh nói: “Về chuyện Đuổi Quỷ, trước tiên tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Josh trả lời: “Mời ngài nói.”

Đỗ Duy hỏi: “Tôi nghi ngờ ác linh này đã để mắt tới anh từ khi anh mới 8 tuổi, cho nên tôi cần biết lúc anh 8 tuổi đã xảy ra chuyện gì.”

Josh cau mày nói: “Nhưng tôi đã nói với ngài rồi, tôi thật sự không nhớ ra được.”

Đỗ Duy từ trong túi lấy ra một chiếc đồng hồ quả quýt: “Vậy thì được rồi, tôi sẽ giúp anh nhớ lại.”

Nghe vậy, sắc mặt của Josh trở nên xấu đi: “Nhưng chuyện này liên quan gì đến Đuổi Quỷ? Ác linh đã nhắm vào gia đình chúng tôi. Ngài nên giải quyết nó, thay vì hỏi tôi những tin tức này.”

“Còn đồng hồ quả lắc nữa? Ngài đang muốn thôi miên tôi sao? Cứ như trong phim vậy.”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Nếu anh không thích đồng hồ quả quýt, tôi cũng có thể đổi thành một nhành cây. Còn về câu hỏi lúc nãy, tôi chỉ có thể nói với cậu rằng đây là phương pháp Đuổi Quỷ độc nhất vô nhị của tôi. Cậu có thể hiểu là chữa bệnh…”

Chữa bệnh…

Từ này đối với Josh rất xa lạ, anh cười có chút kích động.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu ngay bây giờ sao? Tôi cần hợp tác với ngài như thế nào?”

Đỗ Duy chậm rãi nói: “Thả lỏng, nhìn vào chiếc đồng hồ quả quýt này. Anh sớm muộn cũng sẽ buồn ngủ.”

Chương 377: Vật chứa

Trong phòng, hơi thở của Josh dần trở nên bình tĩnh, anh ta nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ quả lắc, không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng anh ta bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

Nỗi mệt mỏi sâu sắc dần hiện ra trong tâm trí.

Josh phát hiện ra rằng quả thật sử dụng trò thôi miên bằng đồng hồ quả lắc, mà mình khinh thường…

Càng khiến anh ta khó chịu hơn là, giờ anh ta không khống chế được thân thể và ý thức, chỉ có thể khinh thường nghe theo lời của Đỗ Duy, thả lỏng, sau đó mi mắt càng ngày càng nặng.

Bịch……

Josh ngả người ra sau, dựa vào ghế.

Đôi mắt nhắm chặt, dường như chìm vào giấc ngủ.

Nhìn thấy cảnh này, Đỗ Duy đặt chiếc đồng hồ quả lắc sang một bên.

Cái gì thủ đoạn Đuổi Quỷ độc nhất vô nhị, đều là gạt người.

Mặc dù Freddy bị trò này lừa một cách thảm hại, nhưng đồng hồ quả lắc chỉ có thể thôi miên người.

Hắng giọng, Đỗ Duy hỏi Josh: “Điều đáng sợ nhất mà anh gặp phải khi lên 8 là gì?”

Không đề cập đến ngay đến ác linh.

Bởi vì như thế này có thể khiến Josh sản sinh tâm lý chống đối.

Đối phương đỡ đần đáp: “Gặp 2 người.”

“Người khác thường?”

Đỗ Duy có chút nghi hoặc, không phải là ác linh sao?

Hắn cau mày hỏi: “Tại sao 2 người này lại khiến anh cảm thấy đáng sợ?”

Cơ thể Josh run rẩy, sau đó mới bình tĩnh lại.

“Hai người giống như diễn viên trong rạp xiếc, nói chuyện rất hài hước. Một người đeo mặt nạ còn người kia thì đẹp trai, anh ta có mái tóc màu vàng. Sau đó họ nói tôi rất đặc biệt, và đưa tôi đến một nơi rất khủng khiếp.”

Đỗ Duy lại hỏi: “Anh ở nơi đó đã trải qua những gì?”

Josh thì thầm: “Tôi… tôi không thể nhớ được, dường như có một lối đi rất hẹp, và có một cánh cửa. Họ đưa tôi vào đó, và yêu cầu tôi đẩy cửa ra.”

“Sau đó, tôi nhìn thấy một đôi mắt.”

“Chỉ có đôi mắt?”

“Vâng, sau đó 2 người kia biến mất. Tôi rất sợ, tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy là đôi mắt đó. Nó dường như nói với tôi điều gì đó, sau đó tôi phát hiện ra rằng tôi đã trở về nhà của mình.”

“Sau đó thì sao? Có một Người Đuổi Quỷ đến nhà của anh?”

“Không phải……”

“Không có Người Đuổi Quỷ đến, vẫn là 2 cái người bắt ta mở cửa lần trước.”

“Họ nói với tôi rằng đây là một thí nghiệm thất bại, và… và khi tôi tỉnh dậy, ba mẹ tôi nói với tôi rằng hai người đó đã rời đi, mọi thứ vẫn bình thường.”

……

Sau khi nghe Josh nói xong, Đỗ Duy lâm vào trầm tư.

Anh ta gặp 2 người kia khi mới tám tuổi.

Một người đeo mặt nạ, người kia có mái tóc vàng.

Dựa theo mốc thời gian, đó là chuyện đã xảy ra cách đây khoảng 30 năm.

Tóc vàng… mặt nạ.

“Có phải là Ryan Hamel và người của Giáo hội Vanity hay không?”

Mặc dù này mái tóc vàng là đặc điểm rất phổ biến của người Tây, nhưng người để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho Đỗ Duy chính là Ryan Hamel.

Mặt nạ thì càng rõ ràng, 30 năm trước, Ryan hẳn chưa có được 2 chiếc mặt nạ để giam cầm chiếc trâm cài áo bằng vàng.

Thích đeo mặt nạ, cũng chỉ có Giáo hội Vanity.

Đỗ Duy âm thầm phân tích: “Còn có cái gọi là cánh cửa… cánh cửa đó chính là cái ở dưới tầng hầm Essegrin, mà mình đã lấp lại sao?”

Nếu là như vậy, mối quan hệ giữa Ryan Hamel với Giáo hội Vanity khá thụ vị đây…

Họ dường như quen biết nhau, hơn nữa mối quan hệ cũng không tệ lắm.

Đồng thời còn hợp tác tiến hành các thí nghiệm với cánh cửa.

Mặc dù lượng thông tin rất lớn. Nhưng trên thực tế, điều này không có nhiều ý nghĩa đối với Đỗ Duy.

Vì vậy, hắn bước đến chỗ Josh đang nằm trên ghế, đổ đầy mồ hôi lạnh, mắt nhắm nghiền, trầm giọng nói: “Bây giờ, tôi sẽ Đuổi Quỷ cho anh. Sau khi tôi đếm đến 3, anh sẽ hết bị thôi miên, bắt đầu nằm mơ.”

“Anh sẽ mơ thấy ác linh nhìn chằm chằm vào tôi, từ bỏ mọi mục tiêu, chỉ muốn giết tôi.”

“Không chết không thôi.”

Ngay từ đầu Đỗ Duy đã không có ý định giết ác linh.

Hắn muốn kiếm tay sai.

Trước đây, hắn không nhìn thấy ác linh này, dường như là do Josh.

Anh giáo gần bốn mươi tuổi này, dường như đang che giấu một bí mật mà cả bản thân anh ta cũng không biết.

Ác linh sẽ chỉ hành động khi anh ta nằm mơ.

Hơn nữa, đang sắp đồng bộ với giấc mơ của anh ta.

Mục tiêu hàng đầu của Đỗ Duy là ác linh, thứ hai mới là giải quyết ác linh, nếu có thể để ác linh tập trung vào mình, tương đương với việc giải quyết rắc rối của nhà Josh.

Quên mình vì người.

Đỗ Duy suy nghĩ xong, thì thào đếm: “1… 2… 3…”

Đếm đến 3.

Cơ thể Josh đột ngột nâng lên, anh thường xuyên há miệng thở ra.

Sau đó anh ta đột ngột gục xuống trên ghế.

Trong chốc lát, cả căn phòng trở nên tối đen như mực.

Vù…

Một cơn gió thổi qua, tất cả các ngọn nến trong phòng đều tắt.

Xung quanh chỉ toàn là bóng tối.

Chỉ nghe thấy tiếng thở của chính mình.

Trong lòng của Đỗ Duy chợt trào dâng cảm giác cảnh giác, và nguy hiểm.

Hắn thấy rằng dường như Josh đã biến mất…

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, hắn là người duy nhất trong phòng, tồn tại tà ác nào đó đang lặng lẽ bao phủ căn phòng.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Đỗ Duy nói nhỏ, lập tức lấy mặt nạ ra, đeo lên mặt.

Cái Bóng đoạt xác…

Nhưng cảm giác khủng khiếp đó chưa bao giờ biến mất. Ngày càng trở nên nồng nặc.

Điều này hơi khác so với những sự kiện ác linh gặp phải trước đây.

Tồn tại này, đáng sợ hơn rất nhiều so với những ác linh mà Đỗ Duy từng đối đầu.

Còn chưa xuất hiện, đã khiến hắn ảo tưởng về cái chết.

Điều này……

Cứ như bị lật xe…

Đỗ Duy giữ bình tĩnh, dùng tay phải lấy khẩu súng kíp ra, còn tay trái lấy chiếc zippo trong túi ra, trực tiếp bật quẹt.

Tách……

Một ngọn lửa đỏ bùng lên. Đột ngột bùng lên rất cao.

Chiếc zippo này đã vô dụng trong một thời gian dài, Đỗ Duy hầu hết dùng nó để châm thuốc lá, nhưng nó có một đặc điểm.

Khi không có ác linh xung quanh, hoàn toàn không thể đánh lửa.

Nhưng một khi nó đánh lửa, có nghĩa là ác linh ở xung quanh, ác linh càng đáng sợ thì ngọn lửa càng mạnh.

Ánh sáng của chiếc zippo chiếu sáng một vùng nhỏ xung quanh Đỗ Duy.

Nhưng hắn chưa có thời gian để nhìn rõ. Gương mặt của Josh hiện ra trước mắt của Đỗ Duy.

Khuôn mặt tái nhợt, phờ phạc bỗng đỏ ửng một cách bất thường, mồ hôi lạnh đầy người, trắng bệch quái dị.

Đôi mắt của anh ta đen như than, giống như bị một ác linh ám, nhưng cảm giác lại không giống.

"Này này…"

Josh mở miệng cười gằn với Đỗ Duy: "Hừ…"

Anh ta cúi đầu, trực tiếp thổi tắt lửa.

Điều này quá mức khó tin.

Đỗ Duy không do dự lùi lại, lập tức nổ súng bằng tay phải.

Bùm…

Có một ánh sáng trong bóng tối.

Viên đạn bắn thẳng vào không trung, đập vào tường tạo ra âm thanh giòn giã.

"Không chết……"

Khi ánh sáng biến mất, Josh cũng biến mất.

Đỗ Duy sa sầm mặt, hắn không ngừng lùi về phía sau, đồng thời dùng tay trái cất zippo vào trong túi, dựa vào ký ức chạm vào tay nắm cửa.

Mọi thứ nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn, vì vậy không thể ở trong căn phòng này nữa…

Người đàn ông tên Josh này không thể được coi là một con người, anh ta là một vật chứa, vật chứa ác linh…

Mà ác linh trên người anh ta có thể là một dạng tồn tại nào đó thoát ra từ phía sau cánh cửa.

Chương 378: Có ánh sáng mới có bóng

Rầm…

Cửa phòng bị đá văng.

Đỗ Duy đeo mặt nạ, chật vật lao ra.

Sau đó…

Con ngươi của hắn đột ngột co rút.

Ngoài cửa, trong góc được ánh trăng chiếu rọi, có một Josh đã không còn là chính mình.

Anh ta hoặc chính xác là nó, khóe miệng có vết máu, hai mắt trừng to vô cùng lớn, như muốn rớt ra bên ngoài, hằn học nhìn Đỗ Duy.

Không có bóng…

Cảm giác cận kề cái chết tràn ngập trong tim của Đỗ Duy.

Phải thừa nhận, lần này hắn đã bị phản dame. Song hắn không hề chủ quan.

Đỗ Duy tiến hành đúng như kế hoạch, đã tìm ra được vấn đề, nhưng điều mà hắn không ngờ là ác linh này lại mạnh như vậy.

Trực tiếp thổi tắt ngọn lửa của Zippo…

Ngay cả Cái Bóng cũng không làm được hành động này.

Đơn giản và thô bạo…

Thật khủng khiếp, nếu ác linh này thực sự được đưa ra từ sau cánh cửa, Đỗ Duy không thể tưởng tượng được sẽ xảy ra chuyện kinh hoàng gì khi cánh cửa đó được mở ra.

Giống như tên của cánh cửa đó - Cổng Địa Ngục.

“Mình sẽ chết?”

Đỗ Duy tự hỏi, loại khủng hoảng này càng ập đến, hắn lại càng bình tĩnh.

Rồi hắn tự nhủ: “Không thể nào.”

Ở ngoài cửa, bóng dáng Josh đứng dưới ánh trăng mờ dần, rồi biến mất.

Kỳ cục và phi lý.

Phía sau Đỗ Duy, trong bóng tối có thứ gì đó mờ ảo đang định tấn công hắn.

Nhưng thứ đó là một cái bóng, trong bóng đêm tĩnh lặng, không thể nào phát hiện.

Người và bóng dường như được chia thành hai phần.

Ngay khi nó sắp chạm vào Đỗ Duy.

Sau khi đi dạo một vòng, cái bóng của Đỗ Duy đột nhiên di chuyển.

Cái Bóng đứng dậy từ trong bóng tối, cầm con dao nhọn quẹt nhẹ.

Rẹt…

Âm thanh như tiếng hét chói tai, xen lẫn với âm thanh đâm vào tai của Đỗ Duy, khiến sắc mặt hắn rất xấu xí, thân thể bất giác cúi xuống, tay trái bịt chặt lỗ tai.

“Á……”

Đỗ Duy đau đớn hét lên, cất khẩu súng kíp vào túi rồi chạy trốn, không cần nhìn cảnh tượng phía sau.

Chỉ sau vài bước, ở lối đi phía trước, Josh lại xuất hiện.

Nó cười toe toét, và lao đến chỗ Đỗ Duy.

Sau lưng Đỗ Duy, bóng tối càng thêm dày đặc, giống như sương mù, không ngừng lan tràn.

Bất cứ nơi nào hắn đi, đều không có âm thanh.

Đường phía trước và sau đều bị phong tỏa.

Đỗ Duy liếc mắt, nhét khẩu súng kíp vào túi, khi lấy ra lần nữa, trên tay đã là khẩu súng lục.

Khẩu súng kíp chỉ có thể bắn từng phát một.

Nhưng súng lục thì khác.

"Lý do mày nhìn chằm chằm vào tao, là vì tao muốn mày nhìn chằm chằm vào tao."

"Sự xuất hiện của mày, do tao tác động."

"Mày dựa vào cái gì, dám nghĩ có thể giết tao?"

Đỗ Duy giọng nói hung ác, đồng thời tay trái lấy ra một đồng xu.

Trực tiếp ném nó lên cao.

Là mặt ngửa. Thêm may mắn.

Rầm…

Lửa bốc ra từ họng súng, một viên đạn bay ra.

Thân hình của Josh bị bóp méo và biến mất.

Vừa biến mất, hắn lại bay ngược từ trên không xuống, nặng nề rơi xuống đất.

Viên đạn găm vào vai nhưng máu chảy ra có màu đen.

Nó không thể được coi là một con người nữa, nhanh chóng đứng dậy.

Ác ý lạnh lẽo bao trùm Đỗ Duy như thủy triều.

“Mày là cái quỷ gì, tại sao ngoài cái bóng kia, mày còn tấn công tao.”

Vừa nói, Đỗ Duy vừa liếc mắt nhìn phía sau, bóng tối nhanh chóng lan tràn, chỉ còn cách hắn 2m.

Ác ý trong bóng tối càng đáng sợ hơn.

Đó là một thứ tràn ngập căm thù và uất hận, căm hờn, ghen ghét người sống.

Nếu Josh tồn tại như một vật chứa, thì ác linh bị phong ấn trong cơ thể của anh ta rõ ràng đã tách khỏi cơ thể gốc, cơ thể của anh ta giờ cũng đã trải qua một số dị biến.

Mà theo nguyên bản chuyện xưa phát triển.

Nếu Đỗ Duy không đến bang Jedkla, Josh sẽ mơ thấy bóng đen giết vợ và 3 đứa con của mình.

Có một mối liên hệ khó hiểu giữa anh ta và cái bóng đó. Gần như là một thể.

Đỗ Duy lần này đến, hắn muốn Đánh Dấu ác linh để tìm thêm tay sai, nhưng không ngờ, hắn lại tự chuốc lấy nguy hiểm.

“Tao không muốn liều mạng vì mày.”

Đỗ Duy nghiến răng, trực tiếp tiến vào trạng thái ác linh hoá.

Khí chất cả người hắn trở nên vô cùng lạnh lùng.

Mọi cảm xúc đều tan biến.

Không có gì ngoài sự lạnh lùng trong mắt hắn.

“Muốn tao chết, mày không đủ tư cách.”

Giọng nói lạnh lùng.

Đỗ Duy xoay người rời đi, lần này tốc độ của hắn cố ý chậm lại một chút, như thể đang chờ bóng tối phía sau.

Mà Josh cũng không hiểu tại sao, nó không lập tức vồ tới Đỗ Duy, mà có chút kiêng kỵ, duy trì một khoảng cách khá ngắn.

“Mày đang sợ cái gì?”

Đỗ Duy vừa đi về phía phòng tiếp khách, vừa lạnh lùng nhìn Josh.

Lời này dù là hỏi nó, nhưng cũng là nói với mình.

Bây giờ trong giáo đường này chỉ có mình Đỗ Duy, thể xác dị thường của Josh, bóng tối không ngừng lan tràn.

Không có ai khác, có nghĩa là không bị ràng buộc.

Lợi thế của Đỗ Duy sẽ không ngừng mở rộng.

Ví dụ, một số thủ đoạn đã bị bỏ quen, nay lại được sử dụng.

Cái gọi là quy luật…

Hay là quy luật phát động.

Chuyện sau này không cần xem xét, bởi vì do Đỗ Duy chủ đạo.

Nhưng hình như hơi quá trớn rồi…

Trước chỉ xuất hiện trên cái bóng và cơ thể của Josh.

Đỗ Duy không ngừng suy nghĩ. Hắn tinh ý phát hiện ra một vấn đề.

Khi ở trong phòng, dị biến xuất hiện, Josh biến mất.

Nhưng khi hắn bật zippo, nó bất ngờ xuất hiện.

Mà khi lửa tắt. Cái bóng đó hiện ra trong bóng tối.

Mà giờ, khi mình đã ra khỏi phòng, cái bóng và cơ thể của nó xuất hiện cùng một lúc.

Có ánh sáng mới có cái bóng.

"Vì vậy, nếu mình ở trong bóng tối, chỉ phải đối đầu với cái bóng, nếu ở ngoài sáng, mình sẽ phải đối đầu với hai tồn tại khủng khiếp?"

Ánh mắt Đỗ Duy càng ngày càng lạnh lùng, khi ngoại lực không giúp được gì, tất cả chỉ có thể dựa vào trí tuệ.

Giống như lần đầu tiên hắn đối mặt với ác linh. Trí tuệ là kiểm soát ngoại lực, sáng tạo ngoại lực.

Nhưng nó sẽ không bao giờ bị ngoại lực thay thế.

Lúc này, hắn đã đến cửa phòng tiếp khách.

Tốc độ ăn mòn của bóng tối phía sau chậm lại, dường như đã phát hiện ra ý đồ của Đỗ Duy.

Và phần cơ thể của Josh cứ lảng vảng quanh Đỗ Duy, miệng nó mở rất rộng, chất lỏng chảy ra từ trong miệng có màu nâu đen, bẩn thỉu kinh tởm.

Đỗ Duy lạnh lùng liếc nhìn chúng nó: "Đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ không kết thúc sớm như vậy. Tao sẽ tìm cho bọn mày một nơi an toàn để ở cho đến khi bắt đầu trận chiến tiếp theo giữa tao và nó."

Bây giờ tình thế lại nghiêng về phía Đỗ Duy. Hắn có một số đảm bảo.

Mục tiêu kiếm thêm tay sai, cũng không thể từ bỏ.

Không chỉ phải giải quyết đối thủ, mà còn phải kéo ác linh mạnh mẽ này vào thế lực của mình.

Bước vào phòng tiếp khách, Đỗ Duy bước nhanh về phía ba lô, lúc này cửa phòng bỗng đóng sầm lại…

Trong góc phòng tiếp khách, bầu không khí vô cùng lạnh lẽo, cái bóng dường như trở nên sống động, lan tràn từ mặt đất đến các bức tường.

Một cái bóng đen, đứng ngay ở cửa.

Ngoài cửa là xác của Josh.

"Mày cảm thấy mày chắc chắn sẽ thắng?"

Đỗ Duy đặt balo lên lưng, duỗi tay phải, trực tiếp phát động năng lực Đánh Dấu của mình.

Bóng đen lập tức không tự chủ được xuất hiện trước mặt của Đỗ Duy, hắn nắm chặt cổ của nó bằng cánh tay phải, cảm giác lạnh như băng lan tràn từ lòng bàn tay.

Đau như bị dao cắt vào tay.

Nhưng Đỗ Duy làm như không hề cảm thấy, nhìn chằm chằm bóng đen, lạnh giọng nói: "Tao đã nói, mọi chuyện sẽ không kết thúc sớm như vậy."

Trong góc, ác ý lạnh lẽo từ từ ngưng tụ, Annabelle xuất hiện trong phòng, lơ lửng một cách kỳ lạ.

Mục tiêu của nó cũng là Đỗ Duy.

Giây tiếp theo, tiếng thắng xe vang lên.

Xe buýt dừng trước phòng tiếp khách.

Ánh sáng chói mắt chiếu vào, khiến căn phòng rất sáng.

Bóng tối biến mất.

Cái bóng biến mất, và thay vào đó là cơ thể của Josh.

Đỗ Duy đột nhiên thả tay phải ra, phóng tới cửa không thèm nhìn lại, mở cửa ra.

Xe buýt ở ngay bên ngoài.

Nhưng lần này… dường như Đỗ Duy phát động Đánh Dấu không đúng lúc.

Bởi vì đã có vài ác linh trong xe.

Dường như nó đang kiếm khách…

Chương 379: Mất tích

18 tháng 6.

Bang Jedkla, Nhà thờ ở Thành phố Kroos.

9 giờ sáng, thời tiết âm u, không khí ẩm ướt.

Đêm qua trời bỗng dưng đổ mưa.

Cha Wiss bước ra khỏi phòng tiếp khách, vẻ mặt hoảng hốt và thất thần.

Giáo sĩ ngoài cửa nhìn chằm chằm vào ông ta, vẻ mặt ai cũng có chút sợ hãi.

“Chúng ta nên làm gì?”

“Ngài Đỗ Duy mất tích… đó là Phó Sở Tài Phán, sẽ xảy ra chuyện lớn.”

“Wiss, ta sẽ báo cáo với giáo hội chứ?”

Hơn mười phút trước, các giáo sĩ trở lại giáo đường, trong im lặng.

Josh biến mất, Đỗ Duy biến mất một cách bí ẩn, chỉ để lại một chiếc vali đựng quần áo, và 1 vali mật mã đã được mở ra.

Bên cạnh đó, họ hoàn toàn mất liên lạc với Đỗ Duy, không thể gọi phone được.

Hồi lâu, Cha Wiss hít một hơi thật sâu, nhìn tất cả các giáo sĩ xung quanh, nói: “Tôi sẽ viết một bản tường trình về việc này, và gửi cho nhà thờ. Tất cả những gì các bạn phải làm là giữ bí mật, không để những người khác biết. “

Những giáo sĩ này không có lựa chọn nào khác ngoài đồng ý.

……

Thời gian quay ngược lại.

Vào khoảng 8 giờ tối ngày 17/6.

Một chiếc xe buýt xuất hiện trong giáo đường, trời bỗng đổ mưa tầm tã.

Vào lúc này, Đỗ Duy chọn lên xe buýt, mặc dù trên xe đã có 4 "hành khách".

Khi đó, căn phòng tăm tối được chiếu sáng, bóng đen biến mất, thay vào đó là Josh.

Sau khi Đỗ Duy lên xe, Annabelle cũng không biết tại sao cũng lên xe.

Nó dường như không hề biết đến sự kinh hoàng của chiếc xe buýt, trong mắt nó chỉ có mỗi Đỗ Duy.

Và Josh, người đang ở trong phòng, đứng tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng.

Nó bất động, hoàn toàn không có ý lên xe.

Nó có vẻ rất thông minh.

Mà Đỗ Duy đứng ở cửa trước xe, vươn tay phải vẫy vẫy, cười nhạo: "Đừng lo lắng, chúng ta sẽ sớm gặp lại."

Khi ở trong phòng, hắn cố ý chạm vào bóng đen, chỉ để Đánh Dấu nó một lần nữa.

Và bây giờ, hắn đã phát động năng lực Đánh Dấu.

Cánh cửa đóng lại, chiếc xe từ từ nổ máy.

Chẳng mấy chốc cảnh vật xung quanh trở nên mờ ảo.

Và vào lúc này, đột nhiên…

Josh, với đôi mắt lạnh lùng, xuất hiện trong xe buýt, vẻ mặt vẫn duy trì như lúc ở trong nhà, hắn không nhận ra rằng môi trường xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Sau đó…

Nó rùng mình, trong đôi mắt đen như mực loé lên vẻ nhân tính.

Nó quay lưng lại với Đỗ Duy.

Sau khi nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, nó quay đầu lại, cứ như tình cờ nhìn vào mặt của Đỗ Duy.

Hừ……

Đụng độ.

Nó do dự một chút, vươn tay phát động công kích với Đỗ Duy, nhưng một ý chí mạnh khủng khiếp, lặng lẽ hồi phục trong xe buýt.

Giống như một vực thẳm, tạo cho người ta cảm giác khủng khiếp khiến tâm hồn run rẩy.

Ý chí đáng sợ này chính là của chiếc xe buýt, là một tồn tại hoàn toàn khác với ác linh.

Đường cao tốc kinh khủng sẽ tiếp tục lan rộng trong thành phố Massas, và với cái bóng không thể thoát ra khỏi con phố là cùng một loại – quỷ dị.

Đèn trên trần xe nhấp nháy…

Josh cuối cùng cũng từ bỏ ý định tấn công Đỗ Duy, nó im lặng ngồi bên cửa sổ.

Ánh mắt của Đỗ Duy lạnh lùng, nhìn chằm chằm khá lâu, mới ngồi vào ghế lái "độc quyền" của mình.

Không có ác linh nào động đến vị trí của tài xế.

Cứ như cố tình lưu lại cho hắn.

Annabelle rất lúng túng, nó lơ lửng trên xe, và phải tuân theo quy định của xe buýt nên không dám làm gì Đỗ Duy.

Không nói đến việc giờ có thể giết được Đỗ Duy hay không. Chỉ cần nó làm điều gì đó bất thường, nó sẽ lập tức bị xe buýt tiêu diệt.

Vì vậy, Annabelle rất khó xử.

Kể từ khi gặp Đỗ Duy, nó đã bị nhốt trong tủ khung, lần đầu tiên thoát ra, nó đã bị ác linh Đỗ Duy đuổi về.

Lần thứ hai, hình như đã đánh bạc với Đỗ Duy một ván, nếu không có ngoại lực tác động, vĩnh viễn chỉ có thể ở trong tủ đóng khung.

Lần cuối cùng lại đối đầu với nữ tu ác ma.

Đồng hồ cổ điên cuồng, Annabelle suýt chút nữa bị giết chết, Đỗ Duy phát động Đánh Dấu để nó xuất hiện trong mộng, nhưng lại bị đồng hồ cổ doạ cho sợ chết khiếp.

Sự khủng khiếp này ngay cả ác linh cũng cảm nhận được.

Lần này, Đỗ Duy lại phát động năng lực Đánh Dấu, Annabelle nghĩ rằng đó có thể là một cơ hội.

Không ngờ…

Sau khi lên xe, quy định ở đây không dành cho người, mà là cho ác linh.

Nói cách khác, đối với Annabelle, nó chỉ nhảy từ nhà tù này sang nhà tù khác.

Thà cứ ở trong tủ có khung. Ít ra thì đồng hồ cổ không thường xuyên nổi điên, độ nguy hiểm rất nhỏ.

Bộp……

Annabelle không còn đủ sức lơ lửng trên không nữa, nó ngã mạnh xuống đất.

Thân hình búp bê cong queo.

Khuôn mặt đỏ bừng, nó nghiêng đầu nhìn Đỗ Duy ngồi trên ghế lái từ dưới lên.

Tuy nhiên…

Đỗ Duy chẳng thèm để ý tới nó.

Chẳng qua là giả chết, chỉ cần có cơ hội, nó sẽ lập tức xông tới tấn công Đỗ Duy.

Nhưng nó không có cơ hội.

Về mặt khái niệm, năng lực Đánh Dấu đã kết thúc.

Annabelle lúc giờ đang ở trên xe buýt, xe buýt còn mạnh hơn cả tà linh, vì vậy Annabelle không thể theo ước nguyện của Đỗ Duy lúc trước, trở lại tủ đóng khung.

Nhưng chỉ cần xuống xe, nó sẽ biến mất.

Nếu nó không xuống xe, thì sau 12 giờ nó sẽ chết theo luật của xe buýt.

Nghĩ vậy, Đỗ Duy quay đầu liếc nhìn Josh đang ngồi ở hàng ghế đầu bên cửa sổ, ánh mắt hắn lạnh lùng, đang không ngừng nghĩ cách đối phó: “Phải tìm chỗ thích hợp xuống xe, bẫy chết nó. Nếu không, nó có thể cứ nhìn chằm chằm vào mình, khó lòng phòng bị.”

Hắn vẫn chưa hiểu Josh là cái quái gì.

Đỗ Duy chỉ có thể chắc chắn rằng thứ trước mắt này là một ác linh rất đặc biệt, và đáng sợ.

Ánh sáng và bóng tối…

Khi có ánh sáng, đó là Josh và cái bóng kia, nhưng khi không có ánh sáng, chỉ có cái bóng xuất hiện.

1 chọi 2.

Nó còn khó giết hơn Cái Bóng, vì thứ này có trí khôn.

Khi đối phó với ác linh Đỗ Duy, có thể sẽ có công dụng rất lớn, dù là để chịu đòn, cũng có thể tồn tại rất lâu.

Còn về những ác linh khác trên xe buýt…

Đỗ Duy nhìn lại.

Ở phía sau bên trái cạnh cửa sổ, một cô dâu mặc váy cưới, cầm một con dao trên tay.

Đây cũng là một người quen…

Lần thứ hai lên xe buýt, Đỗ Duy đã nhìn thấy ác linh này, nơi nó xuống xe là một nghĩa trang, nghi ngờ có liên quan đến Vidar.

Có 3 ác linh đang ngồi.

Một người đàn ông cao, không mặc quần áo với làn da nhợt nhạt như xác chết, trên đó có hai hình xăm con rắn, đôi mắt đen, cạo trọc.

Một người đàn ông không có ngũ quan, mặc vest, tay chân hẹp dài.

Còn có một kẻ khác khiến Đỗ Duy rất ngạc nhiên.

Đó là một người phụ nữ, mặc một chiếc váy dài tồi tàn, từ tay đến mặt đều có nếp nhăn, cùng thi ban, khi Đỗ Duy nhìn nó, thì nó cũng nhìn lại Đỗ Duy.

Là nữ ác linh từng ôm Annabelle trong Ngôi nhà kinh dị…

Ả và Đỗ Duy có mối hận thù…

Chương 380: Đổi chủ nhân cho Annabelle

Khung cảnh bên ngoài cửa sổ xe rất mờ mịt, dọc đường chỉ có thể nhìn thấy mưa to.

Xe buýt này sẽ luôn chỉ đi trong mưa. Trên thế giới này, chỉ cần có thành phố đổ mưa, xe buýt sẽ xuất hiện.

Nhưng……

Đó là ở New York.

Mà giờ lại đang ở Bang Jedkla.

Đỗ Duy đã sử dụng năng lực Đánh Dấu để đưa chiếc xe buýt vốn nên hoạt động ở New York, đến Bang Jedkla.

Mặc dù về mặt khái niệm, lộ trình của xe buýt sẽ kéo dài đến bất kỳ nơi nào trên thế giới.

Thành phố New York, Yard, Essegrin và trường học ma quái kia là những nơi mà xe buýt từng đến.

Hắn đã hơn một lần đi qua những nơi này bằng xe buýt.

Hắn đã tiếp xúc với những ác linh này, nhưng ác linh ở Bang Jedkla, Đỗ Duy chưa từng tiếp xúc.

Với hắn khá xa lạ.

Chủ yếu là, dựa theo những "hành khách" quen thuộc của xe buýt, trước khi Đỗ Duy sử dụng năng lực Đánh Dấu, xe buýt chắc đang chạy ở Essegrin.

Đã buộc phải thay đổi lộ trình, không ai có thể biết liệu có xảy ra dị biến gì hay không.

Song ít ra ……

Khi Josh muốn tấn công hắn, ý chí tiềm ẩn của chiếc xe buýt dường như đã được đánh thức.

Nó đang ngầm theo dõi tất cả các hành khách trên xe.

Không hiểu sao, Đỗ Duy cảm thấy hơi ớn lạnh, hắn có thể cảm nhận được một ánh mắt không thể diễn tả bằng lời, mang theo giá lạnh thấu xương, luôn nhìn mình.

"Có gì đó không đúng…"

Hắn tự nhủ: "Tại sao nó lại nhìn chằm chằm vào mình? Trước đây chưa từng xảy ra tình huống này, chẳng lẽ là do mình làm gián đoạn quy luật nào đó?"

Không phải là không có khả năng này.

Đỗ Duy chỉ có thể suy đoán trong đầu rằng xe buýt có thể chạy theo một tuyến cố định, một khi bị gián đoạn sẽ có một số thay đổi kỳ lạ.

Nhưng chỉ là suy đoán.

Thực sự chuyện gì đang xảy ra, ngoài việc tiếp tục tìm hiểu vấn đề, hắn không thể phân tích ra được mấy thông tin hữu ích.

Tất nhiên……

Đỗ Duy sẽ không đi dò xét.

Tình hình hiện tại của hắn rất chật vật. Những ác linh trên xe buýt, từ Josh đến ả đàn bà mặc váy dài, đều có thù với hắn.

Annabelle về cơ bản đã tàn phế, không cần để ý.

Nhưng 2 ác linh này thôi đã đủ khiến mọi thứ trở nên rất rắc rối.

“Mình phải giữ im lặng, tốt hơn là không nên làm bất cứ điều gì, đợi đến nơi thích hợp để xuống xe, rồi tính sau.”

Trong đầu nghĩ vậy, ánh mắt của Đỗ Duy trở nên bình tĩnh hơn.

Hắn ngồi bất động trên ghế lái.

Trong gương chiếu hậu, hắn mặc áo gió, mang túi, đeo mặt nạ.

Hắn giống như ác linh tài xế.

……

Thời gian trôi qua từng chút một.

Hơn mười phút sau, xe buýt dừng lại.

Đây là một vùng đất hoang vu, rừng cây rậm rạp, dưới cơn mưa xối xả đám cây cối nhìn rất mờ ảo.

Rất nhiều nước thải đã tích tụ trên mặt đất.

Lõm bõm.

Cửa trước của xe mở ra…

Đỗ Duy quay đầu nhìn về phía cửa, nhưng hắn không thấy bóng dáng của bất kỳ hành khách, hay những người bình thường vô tội không may lên xe.

Đột ngột…

Một cơn ớn lạnh ập đến tim của hắn.

“Ở phía sau.”

Đỗ Duy liếc mắt, đột ngột quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ nhìn thấy ả đàn bà mặc váy dài, đầy nếp nhăn đứng dậy.

Trong nháy mắt, tất cả hành khách trên xe đều ngẩng đầu lên, tập trung nhìn vào ả.

Cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Trong xe buýt chỉ có Đỗ Duy còn sống, những hành khách khác đều là ác linh.

Đôi mắt âm u, lạnh lẽo, bầu không khí bỗng chốc đông cứng lại.

Sau đó ả đàn bà mặc váy dài đang nhìn chằm chằm Đỗ Duy, chậm rãi bước lại gần.

"Nó có thể tấn công mình sao?"

Đỗ Duy cau mày, theo quy định của xe buýt, ác linh không thể giết người trong xe ngựa, nếu làm trái sẽ bị giết chết.

Có lẽ nào… do hắn đã làm lỡ lộ trình của xe buýt, và thay đổi quy tắc này?

Hắn cúi đầu chạm vào chiếc mặt nạ trên mặt, đồng thời móc khẩu súng kíp từ trong túi ra.

Trong tình huống này, Cái Bóng không hữu dụng.

Có quá nhiều ác linh, Cái Bóng không đủ mạnh.

Điều quan trọng nhất là sau khi Đỗ Duy lên xe, Cái Bóng dường như đang để mắt tới ác linh mặc vest, thân hình rất cao gầy ngồi ở hàng sau trong, không có tóc hay ngũ quan.

Đỗ Duy lúc này đang đeo mặt nạ, khoác lên mình lớp vỏ của Cái Bóng.

Hắn có thể cảm giác được ác linh cao gầy cũng đang nhìn chằm chằm Cái Bóng.

Giữa hai bên dường như có một mối quan hệ nào đó.

Hay nói cách khác, chúng có thể từng là có kẻ thù.

Rốt cuộc, Cái Bóng này đã tồn tại từ rất lâu, trước khi tiếp xúc với Đỗ Duy.

Lúc này, ả đàn bà mặc váy dài đã tới vị trí cách Đỗ Duy 2 mét.

Nó đột ngột dừng lại, không nhúc nhích.

Trong mắt nó, tràn ngập ác ý.

Nó có ấn tượng rất sâu sắc với Đỗ Duy.

Rốt cuộc thì lúc đó ả đang ở trong Ngôi nhà kinh dị, nó có mối thù lớn với Đỗ Duy…

Trong gương chiếu hậu, Đỗ Duy nhìn ả đàn bà mặc váy dài đằng sau hắn, dùng tay phải chà chà khẩu súng kíp, sẵn sàng bóp cò bất cứ lúc nào.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên…

Đỗ Duy vô tình liếc nhìn, lại thấy Annabelle, kẻ đang nằm trên mặt đất, vặn vẹo tiến về chỗ của hắn.

Trông rất buồn cười.

Annabelle, búp bê ác linh, ngay cả lơ lửng cũng không dám.

Hơi thở lạnh lẽo trên cơ thể của ả đàn bà váy dài càng thêm nồng nặc, ánh mắt nó dời xuống, lạnh lùng nhìn Annabelle.

Không thể giải thích được……

Annabelle run rẩy, nhưng vẫn kiên quyết bò về phía Đỗ Duy.

Ban đầu, lúc ở trong Ngôi nhà kinh dị, ả đàn bà váy dài đã ôm Annabelle, rơi vào bế tắc, Annabelle lúc đó còn yếu hơn ác linh này.

Nếu như không có Đỗ Duy xông vào, giằng co với Annabelle thêm một thời gian nữa, có lẽ đã đã nuốt chửng được Annabelle.

Sau khi Annabellele bị bắt đi, nó đã bị nhốt trong chiếc tủ có khung, nó đã từng hấp thụ chất dinh dưỡng từ Đỗ Duy.

Từ sau đó luôn bị nhốt, không có bất kỳ cơ hội phát triển.

Nhưng ả đàn bà mặc váy dài thì khác.

Chắc hẳn nó đã rời khỏi Ngôi nhà kinh dị, và giết rất nhiều người, nếu không Annabelle đã không sợ nó như vậy.

"Mày muốn thì tao giao cho mày…"

Đỗ Duy đứng dậy, lạnh lùng nhìn ả đàn bà váy dài đang đi về phía bay, đá bay Annabelle đang bò tới.

Ngay sau đó, ả đàn bà mặc váy dài ôm Annabelle trong vòng tay, hoàn toàn sững sờ.

Annabelle cũng sững sờ. Sau đó là không ngừng run rẩy và giãy dụa.

Nó muốn thoát khỏi ả đàn bà này, nhưng ả đàn bà đã ôm chặt nó vào lòng, và không cho nó cơ hội thoát ra.

Cuối cùng, ả đàn bà váy dài nhìn Đỗ Duy thật kỹ, rồi im lặng quay về chỗ ngồi.

Trong quá trình đó, Đỗ Duy cầm khẩu súng kíp, lạnh lùng quan sát. Nếu ả đàn bà này dám tấn công hắn sau khi lấy được Annabelle, hắn sẽ cho nó một phát headshot.

Tình hình hiện tại đầy nguy hiểm, quá khó giải quyết.

Chỉ có thể giải quyết các yếu tố không chắc chắn trước, sau đó thực hiện bước tiếp theo.

Mặc dù đang ở trong tay ả đàn bà váy dài, nhưng chỉ cần xuống xe, Annabelle sẽ quay lại tủ đóng khung.

Chỉ tạm thời đổi chủ.

Chương 381: Nó được gọi là Quỷ Ảnh cao gầy

Mưa vẫn rơi.

Xe buýt dừng ở nơi hoang vu hơn mười phút, nhưng không có hành khách nào lên xe.

Mọi thứ dường như sẽ tiếp tục giằng co như vậy.

Trong xe buýt, sau khi ả đàn bà mặc áo dài trở lại chỗ ngồi ôm Annabelle, tất cả ác linh đều yên tĩnh lại, lẳng lặng chờ xe buýt lại khởi hành. Cấm trang web copy, bản dịch được đăng tại bachngocsach .com

Chúng không chú ý đến chuyện xảy ra trong xe.

Nhưng đối với Đỗ Duy, tình hình càng ngày càng trở nên tồi tệ.

Josh còn đỡ, chỉ cần tìm được địa điểm xuống xe thích hợp là có thể giải quyết, nhét nó vào thế lực của mình, dẫu gì mình cũng có thể chạy trốn.

Sống sót không khó.

Những hành khách trên chuyến xe này, lại khá loạn.

Quan hệ phức tạp.

Đỗ Duy có thù hận với những ác linh trong xe buýt, Cái Bóng và Annabelle cũng có mối quan hệ phức tạp và khó giải thích với những ác linh này.

Còn thành viên dự bị Josh có vẻ ổn.

Nhưng theo kết quả phân tích của Đỗ Duy, ác linh này chui ra từ sau cánh cửa kia…

Đây là một vấn đề đau đầu.

Đỗ Duy xoa xoa trán, nhìn về phía cửa trước.

Ngoài trời vẫn mưa, bầu trời u ám.

Nhưng xe buýt không di chuyển.

“Có thể cần một chút ngoại lực?”

Đỗ Duy cau mày, hắn dự định đảm nhiệm trách nhiệm của tài xế.

Sau đó, hắn nhấn nút mở cửa.

Cạch……

Cửa trước đã đóng, lần đầu tiên không có khách lên xe, xe buýt lại bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Đỗ Duy nhìn cảnh này, an tâm hơn nhiều: “Xem ra tình hình hiện tại vẫn thuận lợi cho mình.”

Trước đây hắn không dám làm gì nhiều.

Là vì mong bình an.

Bây giờ có thể thử điều khiển đóng mở cửa xe, cũng không khác trước.

Nói cách khác, quy tắc trong xe buýt, thân phận của tài xế không bị ảnh hưởng.

Ngoài việc không kiểm soát được phương hướng, không có vấn đề gì trong việc quyết định lên xuống xe và dừng lại.

……

Giờ là 8:30 tối.

Thành phố Tây Ghana ở bang Jedkla đã bị màn đêm bao phủ.

Một cơn mưa lớn ập xuống.

Toàn bộ miền tây chào đón cơn mưa lớn đầu tiên trong năm, nhiệt độ giảm mạnh.

Nhưng khác với ban ngày, ban đêm Tây Ghana yên tĩnh đến đáng sợ, không có người đi bộ qua đường, phóng mắt ra xa chỉ toàn hoang vu, lạnh lẽo.

Trên bầu trời, mây đen dày đặc, sấm chớp chớp giật liên hồi.

Vào ban ngày, Ngôi nhà Kinh dị xuất hiện trên bầu trời, tạo nên bóng của một tòa nhà khổng lồ.

Nhưng giờ không còn thấy nó nữa.

Điều này không có nghĩa là nó đã biến mất, mà là nó đã phủ xuống thành phố này, và đang làm một điều gì đó không thể nhận thấy.

Gần Đại học Thành phố ở Tây Ghana.

Một thanh niên da đen cầm chai rượu say xỉn bước đi trong mưa.

Anh ta mặc một chiếc áo phông sọc vàng, toàn thân ướt nhẹt nước mưa.

Đột nhiên, anh ta loạng choạng, suýt té ngã xuống đất.

“F*c! Thời tiết chết tiệt.”

Black men chửi rủa rồi đi về phía đại học thành phố.

Anh ta là giáo viên tại Đại học Tây Ghana.

Băng qua con đường này, là có thể đến trường.

Nói chung trường học cấm giáo viên uống rượu say xỉn, nhưng nơi này là bờ tây, tương đối hỗn loạn.

Nhiều quy tắc chỉ mang tính biểu tượng.

Black men tiếp tục bước đi, nhưng anh ta chợt rùng mình sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Cũng không phải được nước mưa giải nhiệt.

Nhưng anh đã nhìn thấy một cảnh tượng hoàn toàn lạ lẫm.

Mảnh đất lẽ ra là trường đại học bỗng chốc thay đổi, thay vào đó là một ngôi trường hoàn toàn xa lạ, không có bất kỳ ngọn đèn nào.

trong cơn mưa lớn trông vô cùng âm u.

Trước cổng trường có hàng trăm học sinh đang đứng cầm ô đen, có nam có nữ, từ vẻ ngoài có thể nói là người da trắng.

“Mình có đi lạc không ta?”

Black men lắc đầu mạnh, anh ta cảm thấy chắc mình đã uống quá nhiều, không có trường học cho người da trắng nào ở Tây Ghana. Người da trắng sẽ đưa con đến những trường học tốt ở nơi khác, trừ phi khôn có tiền, còn không chẳng ai lại để con học ở đây.

Những học sinh cầm ô đen đứng dưới mưa trước trường, bỗng ngẩng đầu lên.

Một đôi mắt trống rỗng và yên lặng, lộ ra vẻ lạnh lùng, u ám khác hẳn người sống, nhìn chằm chằm vào black men.

Xoảng……

Chai rượu rơi trên mặt đất, vỡ nát.

Black men như mất hồn, từng bước đi về phía cổng trường.

……

Ở một nơi khác.

Lái xe một lúc lâu, xe buýt bỗng dừng lại.

Đây là một thành phố hoàn toàn xa lạ.

Đỗ Duy không thể nói vị trí cụ thể bởi vì smartphone của hắn không có tín hiệu gì cả.

Ngoài cửa kính ô tô, mưa rất to.

Vẫn chưa đến trạm dừng.

Có thể mơ hồ nhìn thấy đường viền mờ ảo của thành phố trong mưa.

Sấm chớp xẹt lên trên bầu trời.

Điều kỳ lạ là trận mưa này rất quái lạ.

Chỉ giới hạn trong thành phố, còn ở những nơi khác, lại không có dấu hiệu của mưa.

Mà Đỗ Duy không nhìn thấy ánh sáng.

Dường như là một thành phố không có người sống.

Những ác linh trong xe buýt lúc này lần lượt ngẩng đầu nhìn qua.

Xe buýt không mở cửa, có vẻ như chưa đến điểm xuống xe đã dừng lại.

Điều này thật kỳ lạ.

Đỗ Duy bỗng cảm thấy bất an, tình huống trước mắt là chuyện hắn chưa từng gặp phải.

Mỗi khi xe buýt dừng lại, sẽ có người lên hoặc xuống xe, hoặc có lẽ nó chuẩn bị “thanh lý” hành khách.

Không có nguy cơ tử vong, dồn ép phía sau.

Cửa trước và cửa sau của xe không mở.

“Có cái gì đó chặn xe buýt?”

Đỗ Duy khó hiểu, hắn có linh cảm rằng nếu cứ tiếp tục như vậy có thể sẽ xảy ra những nguy hiểm bất ngờ.

Mọi chuyện sẽ ngày càng trở nên rắc rối hơn.

Rắc rối đến mức khiến hắn có thể sống sót.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy có thể cảm nhận được ý chí của chiếc xe buýt, rơi vào một sự im lặng khó tả.

Nó đang ấp ủ mục đích gì đó. Tựa như con người, âm thầm nghĩ kế hoạch tiếp theo.

Những ác linh trong xe buýt dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, tất cả đều kích động.

Josh ngồi ở nơi gần Đỗ Duy nhất, người đàn ông càng ngày đã kinh biến đến mức không còn giống con người, cơ thể có dấu hiệu thối rữa.

Nó luôn nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy, nếu không phải trên xe buýt, nó đã phát động công kích Đỗ Duy rồi.

Đột nhiên, ả đàn bà mặc váy dài ôm Annabelle đứng dậy khỏi ghế, đi ra cửa sau.

Người đàn ông không mặc quần áo, có hình xăm 2 con rắn, con ngươi đen thui đi theo phía sau.

Ả đàn bà mặc váy cưới bê bết máu, tay cầm dao cũng đứng dậy bước theo.

Tất cả chúng dường như muốn xuống xe.

Chỉ có người đàn ông cao gầy, không có tóc và ngũ quan, đứng lên từ chỗ ngồi, cao khoảng 3m, chỉ có thể khom người bên trong xe buýt, không thể đứng thẳng.

Vừa đi ra, bèn đi về phía Đỗ Duy.

Đồng thời……

Mặt nạ trở nên lạnh như băng.

Cái Bóng càng lúc càng rõ ràng, trong đầu Đỗ Duy nổi lên một ác ý mãnh liệt.

Cái Bóng muốn lao ra…

Đỗ Duy lúc này mới chú ý tới gã đàn ông cao gầy không có bóng, thân hình rất đặc biệt, cường điệu, lại trống rỗng.

Nói cách khác, bản thân nó là một cái bóng.

Quỷ Ảnh cao gầy…

Chương 382: Xe buýt hoàn toàn mất kiểm soát

Xe buýt dường như xảy ra vấn đề.

Điều này đã phá vỡ kế hoạch của Đỗ Duy.

Nhưng hắn không phải loại người cứng nhắc, nếu có vấn đề gì trong kế hoạch thì hắn sẽ sửa đổi.

Cho dù Josh chạy mất, hắn cũng không quan tâm.

Có rất nhiều ác linh trên thế giới này, tìm con khác là được.

Nhưng cảnh tượng ác linh muốn xuống xe, khiến Đỗ Duy cảnh giác.

Hắn có thể đoán trước được nơi mà xe buýt muốn đến, chắc hẳn rất nguy hiểm, nguy hiểm đến mức những ác linh này không hề muốn tới.

Thú thật, Đỗ Duy cũng muốn xuống xe.

Nhưng Quỷ Ảnh cao gầy nhân cơ hội tiến tới, phía sau có mấy cái xúc tua hư ảo, dày đặc, rất dễ liên tưởng đến bạch tuộc sống dưới đáy biển.

Cái Bóng trên người Đỗ Duy bị ảnh hưởng.

Nó muốn tấn công Quỷ Ảnh cao gầy, suy nghĩ này cứ hiện lên trong đầu của Đỗ Duy.

Gần như sắp mất kiểm soát.

Cho dù giờ hắn đang ở trong trạng thái ác linh hoá, không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ cảm xúc hay ngoại lực nào, thì việc bị phân tâm là điều không thể tránh khỏi.

Quỷ Ảnh cao đi tới trước xe buýt và dừng lại.

Đỗ Duy đứng lên từ ghế lái, lạnh lùng nhìn nó.

Một ác linh cao lớn khác thường.

Một người đàn ông đeo mặt nạ, tay cầm một khẩu súng kíp.

Bầu không khí trong xe, trở nên vô cùng ức chế.

Đèn trên trần xe nhấp nháy mạnh hơn, ngay cả Josh bên cạnh cũng sắp di chuyển, thỉnh thoảng cơ thể của "anh ta" lại vặn vẹo.

Khi có ánh sáng, Josh và bóng đen xuất hiện.

Nhưng sau khi lên xe, bóng đen ấy không hề xuất hiện nữa.

Mà bây giờ, đèn trên mái nhà nhấp nháy mãnh liệt hơn, đằng sau Josh, bóng người thấp thoáng.

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn cảnh này, vươn tay trái chậm rãi tháo mặt nạ xuống.

Khí tức cực kỳ đè nén bùng nổ.

Một con dao sắc bén rút ra từ phía sau Đỗ Duy.

Cái Bóng đặt tay lên vai của Đỗ Duy, đôi mắt của nó đỏ ngầu.

Vừa xuất hiện, Quỷ Ảnh cao gầy như bị kích thích, xúc tu hư ảo đột nhiên đâm về phía Cái Bóng.

Có vẻ như chúng đang đánh nhau.

Không may Đỗ Duy đang ở ngay trước Cái Bóng.

Những xúc tu này cũng coi hắn là mục tiêu tấn công.

Xẹt……

Con dao sắc bén lướt qua những xúc tu mờ ảo như cái bóng.

Cái Bóng đứng trước mặt Đỗ Duy, trên tay cầm một con dao nhọn.

Đây là trận chiến giữa nó và Quỷ Ảnh cao gầy.

Không có lý do, không có logic.

Đỗ Duy không hiểu tại sao lại có mâu thuẫn giữa Quỷ Ảnh và Cái Bóng, nhưng điều này cũng không ngăn cản được hắn giúp đỡ thuộc hạ "trung thành" nhất của mình.

Đinh……

Tung đồng xu.

1 lưỡi hái hiện ra trên đầu của Đỗ Duy, khoảng cách giữa nó và Đỗ Duy càng ngày càng gần, sớm muộn gì cũng sẽ vung xuống.

Lần này là mặt sấp.

Xui xẻo…

Đỗ Duy sa sầm mặt, đèn trên trần xe đột nhiên tắt ngấm.

"Thật xui xẻo."

Đỗ Duy lạnh lùng tự nhủ, trong trạng thái Quỷ Nhãn, Josh vừa nãy còn định manh động, nay đã biến mất.

Nó đã được thay thế bằng một bóng đen.

Nó xuất hiện ngay trước mặt của Đỗ Duy.

Ngay sau đó, một tiếng phằng vang lên, ngọn lửa nhỏ loé lên trong bóng tối.

Đỗ Duy đặt họng súng kíp lên trán của bóng đen, rồi bóp cò.

Bóng đen biến mất.

Đỗ Duy nhét đồng xu vào túi, rút ra chiếc ô đen mà hắn đã bắn lủng 1 lỗ từ trong ba lô.

Tình hình ngoài tầm kiểm soát.

Chiếc xe buýt dường như đã không chú ý đến những gì đã xảy ra trong khoang.

Vào lúc này quy tắc của nó cũng có kẽ hở.

Các ác linh được chia thành hai nhóm, một nhóm muốn xuống xe chạy trốn, nhóm còn lại chiến đấu với Đỗ Duy và Cái Bóng.

Kẻ thù hằn học nhìn nhau.

Sau khi Đỗ Duy lấy chiếc ô đen ra, đồng thời cất khẩu súng kíp.

Zippo hiện ra trên tay hắn. Ngọn lửa đỏ rực hiện lên.

Cái đầu của Josh hiện ra ngay trước Đỗ Duy.

Toàn bộ khuôn mặt đã biến dạng rất ghê tởm, khóe miệng bị rách, nở nụ cười gằn.

Nó hít một hơi, cố giở mánh khoé cũ.

Nhưng Đỗ Duy lại đốt ô đen. Chiếc ô bốc cháy hừng hực như đã được rưới dầu.

Josh lùi lại ngay lập tức.

Bốp……

Đỗ Duy đá tung cánh cửa an toàn của ghế lái, chiếc ô đen rực sáng buồng lái, trong chiếc ô đen phát ra âm thanh chói tai.

Chiếc ô đen này do hắn đoạt được từ trong tay gã bảo vệ trường.

Trong số đó có một cái đầu ác linh thối rữa.

Lần trước nó đã tấn công Đỗ Duy, bị hắn bắn gục.

Kể từ đó Đỗ Duy cũng không định dùng nó. Bây giờ là lúc để sử dụng.

Mùi cháy khét của ô đen tỏa ra khắp xe buýt, khi Đỗ Duy đi tới thùng xe, vô tình ấn vào công tắc cửa.

Điều khiến hắn không ngờ là không hề có tác dụng.

Cả cửa trước và cửa sau xe đều đóng chặt.

Không ai có thể ra khỏi xe.

Chỉ còn cảm thụ được nhiệt độ nóng bỏng của chiếc ô đen. Đỗ Duy vô cảm ném chiếc ô đen vào giữa xe buýt.

Đồng thời, hắn lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, trong đó có một ít bột xương, trước khi đến Bang Jedkla, hắn đã đến chỗ Cha Tony lấy một ít.

Nhưng chỉ có bấy nhiêu thôi.

Suy cho cùng, đối với giáo hội, loại bột xương có thể đối phó với các ác linh là một nguồn tài nguyên rất khan hiếm. Thời kỳ đặc thù được cấp cho những Người Đuổi Quỷ ưu tú sử dụng.

Đối với Hunter, vai trò của bột xương thật vô vị.

Đổ bột xương lên một chiếc ô đang cháy, tương đương với việc đổ thêm dầu vào lửa.

Đột nhiên, lửa bùng cháy trong xe.

Sử dụng ô đen làm nhiên liệu thật quá xa xỉ.

Ác linh trong xe buýt đều bị ảnh hưởng, ác linh ở cửa sau đưa mắt nhìn qua, ác ý trào dâng. Hình thành một cuộc giằng co với ngọn lửa. Chúng vẫn không chịu rời khỏi cửa sau.

Cái Bóng và Quỷ Ảnh cao gầy vẫn đang chiến đấu.

Trận chiến giữa chúng rất kỳ quặc, Cái Bóng quỷ dị di động trong buồng xe, lâu lâu lại rút dao nhọn ra để lén lút tấn công.

Không hiểu tại sao, trước kia khi Cái Bóng giết người, nó rất tàn nhẫn, và thô lỗ.

Nhưng kể từ khi Đỗ Duy đưa con dao bén nhọn cho nó, nó lại thích đánh lén hơn.

Quỷ Ảnh cao gầy chỉ có thể điều khiển xúc tu hư ảo cố chộp lấy Cái Bóng.

Nhưng hiệu quả không rõ ràng.

Những giáo đồ Vidar đã chết trong tay Cái Bóng, đã trở thành nguồn dinh dưỡng để Cái Bóng trở nên mạnh mẽ hơn.

Nếu không phải biến thành một ác linh đeo mặt nạ, không thể giết chết Đỗ Duy, chắc nó đã sớm giết hắn.

…

Còn Josh thì đứng ở phía sau xe, và không ngừng lùi lại.

Chiếc ô đen đang cháy tạo thành một dải phân cách rõ ràng trong xe.

Đỗ Duy ở phía trước xe, phía sau là những ác linh khác. Bỏ đầy đạn vào khẩu súng kíp.

Lần này, Đỗ Duy không dám dùng đồng xu để đánh bạc may rủi.

Nếu không có Cái Bóng chịu tội thay, mình sẽ luôn gặp vận rủi.

Hắn cầm khẩu súng kíp tay phải, và khẩu súng lục ở tay trái.

Đỗ Duy bước qua ngọn lửa.

Dưới ánh lửa, bóng của hắn trải dài thật dài.

Phằng chéo.

Viên đạn từ khẩu súng kíp bắn trúng Quỷ Ảnh cao gầy.

Mùi khói thuốc súng thoang thoảng rất hăng.

Một ác linh không có đầu mặc lễ phục linh mục đứng sau lưng Đỗ Duy.

Khẩu súng này là phương pháp hữu hiệu nhất của Đỗ Duy để đối phó với những ác linh.

Sau khi Quỷ Ảnh cao gầy bị bắn trúng, cơ thể của hắn run rẩy, những xúc tu hư ảo lập tức biến mất.

Đột ngột, Cái Bóng dường như đã tìm được cơ hội, nó đột nhiên xuất hiện sau lưng Quỷ Ảnh cao gầy, một tay ôm lấy cổ của Quỷ Ảnh cao gầy, tay kia dùng dao nhọn thọc vào cổ.

Tuy nhiên, đúng lúc này, chiếc ô đen đang cháy bỗng vụt tắt…

Đèn trên trần xe bật sáng.

Một ý chí đáng sợ quét qua cỗ xe, tất cả hỗn loạn chấm dứt.

Cái Bóng và Quỷ Ảnh cao gầy tách ra, giây kế tiếp liền đứng sau lưng Đỗ Duy.

Xe buýt di chuyển…

Nhưng cửa xe không mở.

Rầm……

Đỗ Duy chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hắn phát hiện ngoại trừ bên trong xe buýt, bên ngoài tối đen như mực.

Hắn đột ngột quay đầu lại để nhìn về phía trước, thứ phản chiếu trong đôi con ngươi màu đen của hắn là hình bóng của một thành phố đảo ngược.

Nói một cách trực quan hơn, có thể xem như một tấm gương, thành phố trong thế giới thực ở ngoài gương, hiện tại xe buýt đi vào trong gương, đang lái xe ở trong mặt trái của thành phố, không tồn tại trạng thái bình thường.

Chương 383: Phong thư nịnh bợ

Những thứ trước mắt đều là hư ảo.

Xe buýt đang đi trên con đường không tồn tại trong thực tế.

Mục tiêu của nó là thành phố phía trước.

Trong xe buýt, không khí áp lực không thể tả.

Vừa rồi ý chí của xe buýt đã đảo qua tất cả một lần, dường như đưa ra cảnh cáo, tất cả ác linh đều yên tĩnh lại, Quỷ Ảnh cao gầy cũng không dám tấn công Cái Bóng nữa.

Đỗ Duy đứng trong xe buýt với ánh mắt rất u ám.

Hắn có một trực giác. Hắn tạm thời không thể rời khỏi xe buýt.

Chiếc xe buýt này có ý thức, mình đã phát động năng lực Đánh Dấu để lôi nó đến Bang Jedkla, chỉ là thuận nước đẩy thuyền, sớm muộn gì nó cũng xuất hiện ở đây.

Bởi vì hành động của nó là có tính mục đích.

Ngay cả Cái Bóng có thể bỏ qua không gian và khoảng cách, xe buýt không thể không làm được điều đó.

Nó hoàn toàn có thể quay lại lộ tuyến cũ, nhưng nó đã không làm được điều đó, và nơi nó đến hoàn toàn xa lạ.

Rõ ràng, nó có mục tiêu.

Khi một người đã quen lợi dụng các quy tắc, hắn sẽ bị cám dỗ để sử dụng các quy tắc.

Không thể nói tốt hay xấu.

Bởi vì lợi dụng các quy tắc để khiến mọi thứ dễ dàng hơn, là bản năng của con người.

Nhưng khi các quy tắc thay đổi, mọi người có thể mất cảnh giác.

Lần lên xe này, Đỗ Duy đã nếm trải cảm giác phản tác dụng.

Nhưng cũng không phải là không thể chấp nhận được.

"Mình phải tìm ra chuyện gì đã xảy ra."

Đỗ Duy nghiến răng đi về phía vị trí lái xe.

Ác linh trong xe buýt cư xử rất kỳ quái, đều đứng ở cửa sau xe, không hề từ bỏ ý định xuống xe.

Chúng không thể rời đi, trừ khi cửa được mở.

Cả Đỗ Duy cũng vậy.

…

Qua cửa kính ô tô.

Đỗ Duy có thể nhìn thấy bên ngoài âm u, sâu thẳm, chiếc xe buýt đang lái ở mặt trái của thành phố, thành phố lộn ngược.

Nói cách khác, thành phố mà hắn nhìn thấy thực sự là sự phản chiếu của thành phố trong thực tế.

Nhưng tốc độ xe rất chậm.

Xuyên qua loại địa phương quỷ dị này, xe buýt dường như cũng bị ảnh hưởng.

Đỗ Duy không có nhiều thông tin.

Vì vậy, hắn thò tay vào chiếc áo gió, và lấy ra phong thư.

"Hy vọng mày có thể cho tao niềm vui bất ngờ."

Đỗ Duy lạnh lùng nói, rút bức thư ra.

Mở ra một tờ giấy trắng.

Nhưng trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn thấy một đôi mắt bên trong tờ giấy.

Ác độc, lại mịt mờ.

Bức thư này có năng lực viết lại những chuyện đã xảy ra, nhưng chỉ trong vòng mười phút.

Theo một nghĩa nào đó, bức thư này cũng là một tà linh.

Từ Hannibal, người bị sét đánh tan thành than cốc.

Đỗ Duy biết sức mạnh của bức thư, nhưng không biết nó vô hại hay không, hơn nữa chưa đúng thời điểm, vì vậy hắn chưa sử dụng nó.

Và bây giờ, đã đến lúc nó phát huy tác dụng.

Một hơi thở lạnh lẽo từ từ nổi lên.

Dòng chữ sau đây từ từ hiện ra trên tờ giấy trắng.

<b>[Mười phút trước, xe buýt dừng ở Tây Ghana, bang Jedkla. Dường như có điều gì đó đã xảy ra với thành phố này, dường như nó đã trở thành mục tiêu của xe buýt. Sau đó, quy tắc trong xe vượt khỏi tầm kiểm soát, Cái Bóng và Quỷ Ảnh cao gầy oánh nhau dữ dội, nhưng vào lúc này chiếc xe buýt đã lái sang mặt khác của Tây Ghana]

[Anh đã cố gắng mở cửa xe bằng phương pháp cũ, nhưng không hiệu quả]

[Anh cho rằng tình huống rất nguy hiểm, bởi vì có thù hận giữa Quỷ Ảnh cao gầy và Cái Bóng, nó sẽ kiềm chế Cái Bóng]

[Nếu không nhanh chóng ra khỏi xe, anh có thể sẽ chết]

[Lúc này anh muốn sử dụng phong thư để thu được thông tin hữu ích, anh biết lúc này, có lẽ chỉ có phong thư mới có thể giúp chính mình]

Dòng chữ kết thúc tại đây.

Đỗ Duy vô cảm nhìn lá thư, nói nhỏ: “Ngoại trừ biết nơi này ở ngoài Tây Ghana, mày toàn cho tao một đống tin tức vô dụng.”

“Tao còn ngửi thấy mùi ám thị tâm lý.”

“Mày muốn lừa tao?”

Giọng của hắn lạnh lùng, dùng tay trái lấy zippo ra, trực tiếp đánh lửa.

Ngọn lửa đỏ bùng cháy dưới trang giấy, khiến cho trang giấy có phần biến dạng.

Đột ngột dòng chữ trên trang giấy đã biến mất, khi nó xuất hiện trở lại, xưng hô đối với Đỗ Duy đã hoàn toàn thay đổi.

[Ngài đã cố đốt phong thư, nhưng lúc này trên trang giấy xuất hiện dòng chữ mới]

[Giờ ngài đang đi xe buýt trong bóng ngược của thành phố Tây Ghana, nhưng tồn tại nào đó đã nhét thành phố vào phạm vi của nó trước]

[Nó luôn né tránh xe buýt, nhưng giờ không còn cần thiết nữa]

[Ngài có thể rời đi khi xe buýt lao vào phạm vi bóng ngược của thành phố]

Tà linh phong thư rõ ràng có tư duy.

Nó cư xử rất bất thường.

Hơn nữa, xưng hồ đã chuyển từ anh sang ngài, nhân tính hoá quá rồi.

Nó giống như một kẻ nịnh bợ.

Đỗ Duy nheo mắt, zippo hơi nâng lên đôi chút.

Dưới ngọn lửa, tờ giấy bốc ra mùi khét…

Ngoại trừ ác linh Đỗ Duy, Đỗ Duy chưa từng gặp phải ác linh, hay tà linh nào có thể giao tiếp với con người.

Freddy là một tồn tại rất đặc biệt, bởi vì hắn là sản phẩm của sự thất bại trong khi hồi sinh.

Phong thư quá giống con người.

Mặc dù nó đã đưa ra nhiều tin tức hơn, nhưng giờ Đỗ Duy vẫn muốn giết nó.

Không thể khống chế, thà không dùng.

Nếu không, nó là một quả bom hẹn giờ, trời mới biết khi nào mới bùng nổ.

Hannibal trước đó chết rất kỳ lạ, có lẽ đó là phong thư này.

“Cho tao một lý do để không đốt mày.”

Đỗ Duy dò hỏi.

Trên giấy lập tức xuất hiện một dòng chữ <B>[Phong bì hoàn toàn vô hại. Nó là sản phẩm do Giáo hội Twilight chế tạo ra hơn trăm năm trước. Nó sẽ chỉ hiển thị tin tức trong vòng mười phút. Nó sẽ trở thành cấp dưới trung thành nhất của ngài]</B>

Nó càng nịnh nọt dữ hơn.

Bùng……

Ngọn lửa phụt ra, đốt cháy tờ giấy.

Đỗ Duy vô cảm nhìn toàn bộ tờ giấy dần bị cháy hết, không hề có ý định giữ lại.

Tính dẫn dụ của dòng chữ này quá mạnh.

Và nếu thông tin nó đưa ra là sự thật, thì Đỗ Duy có thể nhân cơ hội ra đi.

Thử là biết thôi.

Nhưng đến lúc đó, Đỗ Duy sẽ không cần đến bức thư này nữa, sự tồn tại của bức thư đối với hắn là quá vô vị, chỉ có tin tức do hắn suy đoán mới chính xác nhất.

Không thể lừa dối chính mình.

Tuy nhiên, ngay sau khi lá thư cháy hết, một trang giấy khác xuất hiện trong phong thư.

Đỗ Duy liếc mắt rồi lại châm vào toàn bộ phong thư.

Trong suốt quá trình này, Cái Bóng luôn đứng sau Đỗ Duy.

Nó cũng đang quan sát phong thư bùng cháy.

Bất kể Cái Bóng có muốn hay không, nó đã trở thành một ác linh mặt nạ, hoàn toàn trói chặt với Đỗ Duy. Từ một khía cạnh nào đó, nó là thuộc hạ trung thành nhất của Đỗ Duy.

Còn với phong thư?

Ha ha!

Nhưng khi phong thư cháy hết, nó lại không chút hư hao, rơi vào tay của Đỗ Duy.

Lần này, hơi thở của nó trở nên yếu hơn.

Đỗ Duy cầm phong thư trong tay, đang nghĩ cách tiêu diệt hoàn toàn thứ xấu xa này, nhưng sự thay đổi đột ngột của chuyến xe đã làm gián đoạn suy nghĩ của hắn.

Ngoài cửa sổ xe, mơ hồ có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của một ngôi trường.

Phía trên xe buýt là trường học.

Phía trên trường cũng là xe buýt.

Hàng trăm ác linh học sinh đang đứng trước trường học, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Vô số ánh mắt im lặng tập trung trên xe buýt, cùng với Đỗ Duy đang ngồi ở ghế lái.

Điều bất ngờ hơn nữa là ngay giữa trường lại thình lình hiện lên Ngôi nhà kinh dị.

Điều này……

Con ngươi của Đỗ Duy co lại, cuối cùng hắn đã cũng biết tại sao xe buýt lại nhắm vào thành phố này.

Ngôi nhà kinh dị đã kéo ngôi trường vốn ở trong lộ tuyến cũ của xe buýt, và mang nó đến thành phố này.

Chương 384: Không nơi chạy trốn

Xe buýt đang chạy về phía bóng ngược của thành phố.

Mục tiêu của nó là trường học và Ngôi nhà kinh dị trong đó.

Nhưng tốc độ rất chậm, dường như nó đang chờ đợi cơ hội.

Đỗ Duy cũng đang chờ thời cơ.

Mọi thứ đã hoàn toàn vượt quá tầm kiểm soát của hắn.

Lúc này, tất cả ác linh trong xe đều nôn nóng, không yên.

Ai có thể ngờ rằng Ngôi nhà kinh dị lại mang trường học đi.

Nó tương đương với việc cướp đồ của xe buýt.

Mặc dù Đỗ Duy không biết chiếc xe buýt mạnh hơn cả ác linh này, lại càng lúc càng mạnh mẽ, nhưng lộ tuyến của nó hẳn là rất đặc biệt.

Rốt cuộc, những hành khách ác linh trên lộ tuyến cơ bản rất an phận.

Việc xe buýt mất đi trạm dừng trường học, có khả năng ảnh hưởng đến nó.

Ngôi nhà kinh dị đưa ngôi trường vào phạm vi của nó và mang đi, hiển nhiên cũng có mục đích.

Nó có thể trở nên đáng sợ hơn.

Dù là nguyên nhân gì, 2 tồn tại vô cùng khủng bố này, dường như đã trở thành thù.

Vào lúc này, Đỗ Duy không khỏi thấy may mắn.

Trước khi đến Bang Jedkla, hắn muốn đến ngôi trường để Đánh Dấu một số ác linh học sinh, nhưng nghĩ rằng hàng trăm ác linh học sinh có thù với mình, vì vậy đã từ bỏ kế hoạch này.

"May mà mình đã không đến ngôi trường. Nếu không, trường học biến mất, hoặc sau khi tìm thấy, bị Ngôi nhà kinh dị kéo đi cùng với trường học."

So với Ngôi nhà kinh dị, xe buýt an toàn hơn nhiều.

Các quy tắc đều nhằm vào các ác linh, cộng với sự hiểu biết về quy tắc của xe buýt, nguy hiểm ít hơn nhiều.

Trên thực tế, Đỗ Duy đã sử dụng xe buýt như một công cụ để bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Nhưng lần này thì khác, chiếc xe buýt đang cố gắng rời khỏi bóng ngược của thành phố, và tông vào Ngôi nhà kinh dị.

Dựa vào tình hình hiện nay, e rằng lần này không chỉ có Ngôi nhà kinh dị, mà cả ngôi trường cũng lõm vào thành phố Tây Ghana. Có thể nói, cả thành phố đều nằm trong phạm vi của nó.

Không có nơi nào để trốn.

Đỗ Duy đứng ở đầu xe nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, ánh mắt u ám đáng sợ.

Khí tức trên người hắn cũng rất mạnh.

Theo những gì trên bức thư, con đường sống sót duy nhất để thoát ra là khi chiếc xe buýt đối đầu với Ngôi nhà kinh dị.

Có thể thấy, giờ không có lối thoát nào.

Nhảy xe là không thể, sẽ bị quy tắc của xe buýt tiêu diệt.

Ngay cả khi xe buýt có lòng tốt, sau khi xông vào hiện thực mở cửa xe, Đỗ Duy cũng không dám đi ra ngoài.

Bởi vì sau khi đi ra ngoài, hắn sẽ phải đối đầu với Ngôi nhà kinh dị.

Hắn cảnh giác với Ngôi nhà kinh dị còn hơn cả chiếc xe buýt, bởi vì một khi đi vào phạm vi của nó, nó sẽ tạo ra một tình huống xác chết sống dậy.

Tất cả các phân đoạn trò chơi đều do ác linh điều khiển.

Trời mới biết qua lâu như vậy, chuyện gì đã xảy ra trong Ngôi nhà kinh dị, rốt cuộc nơi này có bao nhiêu ác linh.

Những ác linh đó khác với tất cả những ác linh mà Đỗ Duy từng gặp phải, chúng tự nhiên có ác ý mạnh mẽ với người sống, giết người không cần lý do.

Vào lúc này…

Bùm……

Một tiếng động lớn vang lên trong lòng Đỗ Duy không rõ nguyên do, nhưng thực tế lại là một sự im lặng chết chóc, không chút dị thường.

Toàn bộ chiếc xe buýt dường như va phải một rào cản vô hình, bị giật lùi lại.

Cỗ xe rung chuyển.

Ác linh đứng ngồi không yên ở cửa sau xe.

Ác ý dày đặc trào dâng dữ dội.

Những ngọn đèn trên trần xe nhấp nháy.

Những ác linh này ý thức mức độ nghiêm trọng của vấn đề, cố gắng chống lại các quy tắc của xe buýt, xuống xe tẩu thoát.

Nhưng không có tác dụng gì cả. Cánh cửa không nhúc nhích.

Đỗ Duy cầm vô lăng xe buýt bằng tay trái, giữ cơ thể ổn định, cố gắng nhấn nút điều khiển cửa bằng tay phải.

Giống như trước, thân phận của tài xế không còn tác dụng, các quy tắc đã thay đổi.

Chiếc xe buýt đã trói buộc tất cả các hành khách trên chiếc xe này lại, dù có thể nó không quan tâm, nhưng đó là sự thật.

Trận chiến giữa nó và Ngôi nhà kinh dị có sự tham gia của Đỗ Duy và các ác linh.

Bùm……

Chiếc xe buýt một lần nữa đâm vào hàng rào vô hình.

Cảnh tượng trước mắt như mặt nước gợn sóng.

Cảnh tượng này thật vô lý và kỳ lạ.

Mà ở thế giới bên ngoài.

Giữa trường học, ở lối vào của Ngôi nhà kinh dị, dưới tấm biển khổng lồ, một bóng người mơ hồ đột nhiên xuất hiện.

Bầu không khí lạnh lẽo, và u ám như thủy triều dâng ngập trời.

Không khí xung quanh nó bị bóp méo, như thể một quả cầu lửa đang bùng cháy.

Một ánh mắt kinh hoàng khóa chặt chiếc xe buýt, xâm nhập vào nó.

Kẻ đầu tiên cảm nhận được ánh mắt này, là Đỗ Duy ngồi ở đầu xe.

Hắn khịt mũi, một dòng nước ấm ẩm ướt xộc lên nơi chóp mũi. Máu chảy đầy từ lỗ mũi.

Trong đầu như có vô số mũi kim đâm vào, Đỗ Duy đau đớn đưa tay che đầu, gục đầu xuống.

Có thể sẽ chết…

Kinh khủng không kém gì nữ tu ác ma trong mơ.

Nếu Ngôi nhà kinh dị, và xe buýt được chia thành các cấp độ, thì chúng ít nhất phải ở cấp độ của tà linh, thậm chí đạt tới cập độ kinh hoàng: ma linh.

Nhưng hai thứ này đều không phải là ác linh, cho nên chỉ có thể dựa vào mức độ kinh khủng để đưa ra đánh giá mơ hồ.

"Cái Bóng…"

Đỗ Duy nghiến răng nói, trực tiếp đeo mặt nạ lên.

Bóng đen cầm dao nhọn hộ vệ phía sau cũng bị ảnh hưởng, nhưng vẫn run rẩy bước về phía trước, đè lên thân thể của Đỗ Duy.

Vừa đeo mặt nạ, Cái Bóng dù muốn dù không, cũng phải đứng ở phía trước.

Đột nhiên, Đỗ Duy cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Cái Bóng phủ lên người hắn, khiến cơ thể hắn càng lúc càng mơ hồ, như bị một tầng sương mù bao phủ. Nhưng hiện tại do sự ảnh hưởng của Ngôi nhà kinh dị, Cái Bóng còn khó chịu hơn cả Đỗ Duy.

Màn sương mù tan dần.

Đỗ Duy và Cái Bóng chồng lên nhau, hắn có thể cảm thấy Cái Bóng đang vô cùng sợ hãi…

Như nhà tù, như vực thẳm…

Đỗ Duy và Cái Bóng đều không dễ chịu, những ác linh phía sau xe buýt đương nhiên không ngoại lệ.

Thân hình hẹp dài của Quỷ Ảnh cao gầy vặn vẹo xếp chồng lên nhau, những xúc tu hư ảo không ngừng lan tràn trên mặt đất, điên cuồng vung đập.

Ác linh mặc váy cưới cầm dao nhọn, và ác linh mặc váy dài ôm Annabelle há miệng kêu lên tiếng hét choi tai, không giống con người mà giống một dã thú nào đó.

Điều quan trọng nhất là âm thanh này chỉ nghe được bằng ý thức.

Nhất thời, các ác linh trong xe đều náo loạn.

Cơ thể của Josh nứt ra, máu đen chảy ra từ đó. Nó rơi xuống đất, dùng hai tay kéo cửa sau của xe, song chỉ có thể làm bẩn cửa kính.

Về phần Annabelle.

Giờ nó càng điên cuồng hơn, giãy dụa trong vòng tay của ả đàn bà kia, không ngừng run rẩy.

Trong xe buýt, quỷ hồn liên tục xuất hiện.

Tuy nhiên, ngay sau khi những quỷ hồn đó xuất hiện, bèn lập tức nổ thành mây khói.

Mọi thủ đoạn đều vô dụng.

Mà đây chỉ mới do một ác linh xuất hiện trước Ngôi nhà kinh dị gây ra.

Bữa chính vẫn chưa bắt đầu.

Bùm……

Chiếc xe buýt không hề bị ảnh hưởng, nó lại tông tới.

Lần này, trong lòng của Đỗ Duy vang lên tiếng răng rắc.

Rào cản vô hình đó đã vỡ nát…

Chương 385: Rơi vào hiện thực

Răng rắc…

Tiếng nứt vỡ phát ra từ trái tim ngày một lớn hơn.

Ánh sáng trước mặt chuyển từ mờ mịt chuyển sang tối đen.

Khi mọi thứ trở nên rõ ràng trở lại.

Chiếc xe buýt đã đi qua bóng ngược của Tây Ghana, và lao vào phạm vi của Ngôi nhà kinh dị.

Mây đen giăng kín bầu trời, mưa to đan xen cùng sấm chớp.

Bãi nước đọng có ở khắp nơi trên mặt đất.

2 ngọn đèn xe bật sáng, hình dáng của chiếc xe buýt dần hiện rõ, nó đã xuất hiện ở trước cổng trường.

Những ác linh cầm ô đen đứng trong mưa đều ngẩng đầu lên, trong mắt của chúng chỉ toàn là chết chóc và trống rỗng.

Hàng trăm ánh mắt tập trung lại một chỗ.

Loại căng thẳng về tâm sinh lý này đủ khiến người ta suy sụp.

Đỗ Duy đứng ở đầu xe, khom người đứng lên, ánh mắt giá lạnh, không chút cảm xúc, lạnh lùng nhìn bầy ác linh cầm ô ở bên ngoài.

Trong khoảng thời gian mà Ngôi nhà kinh dị biến mất, nó đã lột xác vô cùng khủng khiếp.

Đỗ Duy không hiểu tại sao xe buýt nhất định phải chiến đấu với Ngôi nhà kinh dị, nhìn thế nào cũng thấy nó yếu hơn Ngôi nhà kinh dị.

Không có cơ hội chiến thắng nào cả.

Đỗ Duy rút lá Joker từ trong túi ra.

Bóng người trên lá bài đã từ nguyên vẹn không chút tổn thương, trở thành thối rữa chỉ còn lại một cái đầu.

Chỉ có thể ước thêm một lần.

Mà sau khi thực hiện điều ước cuối cùng này, tà linh bên trong cũng sẽ xông ra ngoài.

Cái gọi là hiện thực hóa điều ước thực ra chính là sức mạnh của tà linh này, một khi nó xông ra ngoài, nhất định sẽ khiến tình huống càng thêm nguy hiểm.

Vì nó cũng có thù với Đỗ Duy và Cái Bóng.

Những lần trước, tà linh đang trên đà bùng nổ.

Nhưng Đỗ Duy đã dùng thân phận của Cái Bóng, ước rất nhiều điều, cho Cái Bóng "rất nhiều" không gian để phát triển.

Sự bùng nổ của tà linh liên tục bị dập tắt.

Ngoài ra, còn 6 lần thực hiện điều ước.

Điều ước cuối cùng này, Đỗ Duy vốn định dùng nó để chống lại ác linh Đỗ Duy, nhưng tình huống hiện tại đã hoàn toàn mất kiểm soát, nếu không nghĩ cách rời đi, có thể hắn sẽ không đi được.

Phải chạy.

"Tôi ước rời khỏi trận chiến này ngay lập tức, và trở về New York."

Đỗ Duy nghiến răng nói, dùng thân phận của Cái Bóng để ước nguyện.

Nhưng lần này hắn đã thất bại.

Trên lá bài Joker toả ra ác ý giá lạnh, giá lạnh dâng trào, nhưng không cách nào thực hiện điều ước này.

Đỗ Duy đã sẵn sàng trả một cái giá lớn, nhưng Joker làm không nổi điều hắn muốn.

Cuối cùng, cơn lạnh từ từ tan biến, Joker chọn bãi công.

Chết tiệt…

Ánh mắt của Đỗ Duy lạnh lùng, miễn cưỡng nhét lá bài Joker vào trong túi, đầu óc không ngừng vận chuyển, cố gắng tìm cách thoát ra, nhưng chẳng nghĩ ra được gì.

Hắn tự hỏi mình: “Liệu mình có chết ở đây không?”

Có vẻ như đây là khả năng duy nhất.

Mọi phương pháp của hắn đều không phát huy được tác dụng, hắn đã rơi vào tình thế hiểm nghèo nhất.

Thậm chí còn tệ hơn cả lần đầu tiên hắn bị ác linh nhắm tới.

Ít nhất, lúc đó hắn có thể phản kháng đến, có thể dựa vào trí tuệ từng bước đảo ngược tình thế.

Nhưng giờ hắn thậm chí không nghĩ ra cách nào để phản kháng.

Cảm giác bất lực mạnh mẽ hơn.

Ngay cả nữ tu ác ma cũng không dồn Đỗ Duy đến mức này, nhưng Ngôi nhà kinh dị và xe buýt đã đưa hắn tình huống hiểm nghèo.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy đột nhiên cười to, lắc đầu cởi bỏ mặt nạ, sắc mặt tái nhợt đầy lạnh lùng.

Tách……

Ngọn lửa từ zippo bùng lên.

Đỗ Duy châm một điếu thuốc cho mình, sau khi hít một hơi, lại lặp lại lời nói lúc trước: “Mình sẽ chết ở đây sao?”

Sau đó hắn trả lời: “Tuyệt đối không thể.”

Cho đến giây phút cuối cùng, cho đến khi máu khô lại trở thành một cái xác lạnh lẽo, cho đến khi thần thức rơi vào hư vô, Đỗ Duy sẽ không bao giờ thừa nhận cái gọi là cái chết.

“Chắc chắn phải có cách.”

“Ít nhất thì mình vẫn còn sống. Tất cả những gì mình cần làm là chờ đợi thời điểm thích hợp.”

Đỗ Duy bình tĩnh nhìn cảnh này, chờ tình hình thay đổi.

Bây giờ xe buýt đang giằng co với Ngôi nhà kinh dị, phải một lúc nữa mới chiến đấu kịch liệt, lúc đó sẽ có thể có đường thoát.

Những ác linh trong xe đã rơi vào trạng thái điên loạn.

Ngoại trừ vị trí đầu xe của Đỗ Duy, những nơi còn lại đều tối đen.

Ngay cả trạng thái Quỷ Nhãn cũng không thể nhìn thấy gì.

Nhưng Đỗ Duy biết rằng những ác linh đó chắc hẳn đang cố gắng trốn thoát.

Chiếc xe buýt giống như một cái lồng, giam giữ những ác linh này và Đỗ Duy.

Mô tả nó như một chiếc quan tài thì thích hợp hơn.

Họ bị mắc kẹt trong quan tài, cố gắng đẩy nắp quan tài ra.

Không khí trở nên vô cùng ngột ngạt, ngay cả việc thở cũng trở nên rất khó khăn.

Đó không phải là ảo ảnh, mà là cảm giác áp lực và ngột ngạt thật sự.

Xe buýt dừng ở cổng trường, ác linh học sinh dường như xuất hiện dị biến, quay về phía Ngôi nhà kinh dị, không ai trong số chúng bước ra khỏi cổng trường, và lên xe như trước.

Thời tiết trở nên cuồng bạo hơn.

Mưa to như trút nước, đập vào cửa kính xe, tạo ra những tiếng ồn dày đặc.

Đỗ Duy biết mình có thể bắn vỡ cửa kính xe, sau đó nhảy khỏi xe.

Nhưng hắn không dám.

Trực giác nói cho hắn biết làm vậy cũng vô dụng, chỉ thu hút sự chú ý của xe buýt. Điều quan trọng nhất là chỉ cần hắn rời khỏi xe buýt, tương đương với việc tiến vào phạm vi của Ngôi nhà kinh dị.

Đi ra ngoài chính là chết.

Thay vào đó, cứ ở trên xe buýt.

Bên ngoài xe buýt, ngay giữa trường.

Ngôi nhà kinh dị vặn vẹo lắc lư, như có như không.

Sau đó, nó biến mất.

Bên trong xe buýt trở nên khá giá lạnh.

Bóng đen mơ hồ lặng lẽ xuất hiện trước mặt của Đỗ Duy.

Bóng đen như nước bắn tung tóe, lan tràn trên mặt đất.

Đỗ Duy không chút do dự rút súng bắn nó một phát.

Đồng thời hắn nhanh chóng lùi lại.

Viên đạn từ khẩu súng kíp bắn trúng thân hình mờ ảo, nhưng lại đi xuyên qua, đập vỡ cửa kính ô tô.

Hình như hình bóng này bị kích thích, quay đầu lại nhìn về phía Đỗ Duy, duỗi ra một cánh tay, trảo vào hắn.

Cực kỳ nguy hiểm…

Con ngươi của Đỗ Duy co rút lại, Cái Bóng từ trên người hắn hiện ra, trên tay cầm một con dao sắc bén, rạch tới một nhát.

Sau đó nó bèn đứng yên, không ngừng run rẩy.

Con dao sắc bén rạn nứt.

Đỗ Duy vẫn đang lui lại.

Rắc.

Con dao sắc nhọn vỡ tan, chỉ còn một nửa lưỡi dao với cán.

Cái Bóng trực tiếp trở lại mặt nạ, lại chồng lên Đỗ Duy.

Đỗ Duy cảm thấy nó đang sợ. Có vẻ chỉ cần ra tay thêm một lần nữa, nó sẽ bị giết chết.

Trong bóng tối, 5 ác linh chờ cơ hội chạy trốn.

Cảm giác này giống như đang nhảy múa trên mũi dao, điên cuồng đến cực điểm.

Lúc này ý chí của xe buýt lại hiện lên, trong xe buýt đột nhiên tối sầm.

Một ánh mắt cực kỳ kinh hãi khóa chặt bóng hình mờ ảo.

Vị khách không mời này đã bị xe buýt phát hiện.

Chương 386: Tài xế

Khi ánh mắt lạnh như băng ấy xuất hiện.

Xe buýt như dã thú trầm mặc, khó chịu vì bọ chét quấy phá.

Ý chí còn kinh hoàng, dữ dội hơn trước.

Loại ác ý đó cứ như vực thẳm.

Nó tấn công hình bóng mơ hồ.

Tất cả hành khách trên xe buýt đều bị ảnh hưởng.

Những ác linh trong bóng tối đều bất động.

Đỗ Duy buộc phải rời khỏi trạng thái Quỷ Nhãn.

Bằng mắt thường hoàn toàn không thể nhìn thấy gì cả.

Nó tương đương với việc mất thị lực tạm thời.

Chuyện này rất nguy hiểm.

Nhưng may mắn thay, những hành khách ác linh cũng ở trong bóng tối như Đỗ Duy, tạm thời không thể tấn công Đỗ Duy vì bị xe buýt ảnh hưởng.

Hắn không quá lo lắng về việc bị đánh lén.

Nếu không, khả năng chết trong tay hành khách ác linh là rất cao.

Đỗ Duy lặng lẽ lấy đạn từ trong ba lô ra, rồi nạp đầy khẩu súng kíp.

Cái Bóng đứng sau hắn.

Con dao sắc bén đã nhằm ngay phía sau những ác linh.

Trước khi đạn được lấp đầy, Đỗ Duy nhận thấy bóng tối trước mặt đã biến mất, chiếc xe buýt bỗng dưng im ắng, hình bóng mờ ảo vô cùng vừa rồi đáng sợ đã biến mất.

Nó giống như chưa từng xuất hiện. Nó bị diệt rồi.

Vi phạm quy tắc của xe buýt thì chắc chắn sẽ chết.

Thay vào đó, có thêm một "người" ở vị trí lái xe.

Người đàn ông này dường như rất già, khuôn mặt đầy nếp nhăn, lốm đốm vài vết đồi mồi.

Y là một người đàn ông da trắng với mái tóc hoa râm, mặc đồng phục của linh mục màu đen.

Đỗ Duy rất quen thuộc đồng phục của linh mục.

Hắn ngay lập tức nhận ra phong cách của giáo hội.

Nói cách khác, "người" mới xuất hiện này đã từng là một thành viên của giáo hội.

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu hắn.

Rắc.

Đỗ Duy nạp đầy đạn vào súng kíp, lặng lẽ nhắm vào "người" đang ngồi trên ghế lái.

Giờ hắn chỉ có một mình.

Hành khách ác linh phía sau đã có Cái Bóng yểm hộ.

Thứ đang chiếm vị trí lái xe của Đỗ Duy, chỉ có thể đối mặt.

Không ai có thể giúp hắn.

Đột nhiên, "tài xế" quay đầu nhìn lại.

Bốn mắt đối diện nhau.

Đồng tử Đỗ Duy đột nhiên co rút lại, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Hóa ra là Andrew Dawkwe.

Cũng chính là Hunter chịu trách nhiệm điều tra và kiếm chế chiếc xe buýt này vào thế kỷ trước, nhưng cuối cùng đã chết trên xe buýt.

Lần đầu tiên Đỗ Duy lên xe buýt, hắn tìm thấy cuốn nhật ký do Andrew Dawkwe để lại, và biết được quy tắc rời đi trước 12 giờ.

Đó cũng là cuốn nhật ký cho hắn biết về Hunterm và ác linh hoá.

Theo một nghĩa nào đó, mặc dù Andrew Dawkwe đã chết, song y cũng trợ giúp Đỗ Duy rất nhiều.

Ví dụ, Hunter của giáo hội đã giao dịch với Đỗ Duy, Alvin Dawkwe, là cháu trai của Andrew.

Người này đã nói với Đỗ Duy cách lấy lại năng lực ác linh hoá của mình.

Mà phương pháp này cũng bắt nguồn từ Andrew Dawkwe.

Thú thật, Đỗ Duy rất biết ơn Hunter này, song biết ơn thì biết ơn, nhưng Andrew Dawkwe đã chết.

Y, hoặc nó, giờ là một ác linh.

Hơn nữa còn là ác linh do Hunter sau khi chết biến thành. Ác ý mạnh mẽ không chút cảm xúc, nó lạnh lẽo nhìn Đỗ Duy, rồi dời mắt đi chỗ khác, nhìn về phía ác linh sau xe buýt.

Đó là thực sự là tài xế.

Tất cả hành khách ác linh vẫn bình tĩnh, không ai trong số họ dám làm gì.

Đỗ Duy cũng vậy.

Không phải hắn sợ hãi, mà là đang suy nghĩ điều gì đó.

Tại sao Andrew Dawkwe lại xuất hiện?

Hunter sau khi chết chắc chắn trở thành những ác linh.

Nhưng theo thông tin lúc đó, Andrew Dawkwe đã chết theo quy tắc của xe buýt, nếu trở thành ác linh thì sẽ bị giết theo quy tắc.

Không thể xuất hiện lại sau bao năm.

Đỗ Duy liếc mắt, trong đầu mơ hồ hiện lên một khả năng.

"Là tài xế…"

Trước khi quy tắc thay đổi, nội quy của xe buýt hoàn toàn nhằm vào ác linh, khi còn ghế trống, ác linh không được giết người trong xe.

Hơn nữa không được làm hại tài xé.

Thay vào đó, tài xế có quyền đuổi khách xuống xe.

Đỗ Duy lên xe buýt rất nhiều lần, và sống sót cũng nhờ hưởng lợi từ quy tắc này.

Nói cách khác, tài xế là đặc thù.

Cho dù không phải là Hunter, rất có thể sau khi chết cũng sẽ trở thành ác linh.

Nó tương đương với con rối của xe buýt.

Mặc dù lời giải thích này khá gượng ép, nhưng lại là sự thật.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không khỏi nghĩ thầm: "Nhưng xe buýt đã tồn tại quá lâu. Nó không thể chỉ có 2 tài xế, Andrew Dawkwe và mình. Phải có những "người khác" mới đúng."

Ngay sau đó, ý tưởng của hắn được xác nhận.

Andrew Dawkwe đứng dậy từ ghế lái, ngơ ngác đi về phía khoang sau, nhưng trên ghế lái, một người lái xe mới - ác linh xuất hiện.

Ác linh này mặc áo bành tô, trên mặt không biểu hiện cảm xúc gì, vừa xuất hiện bèn đi theo Andrew Dawkwe.

Ngay sau đó, lại là một tài xế khác.

…

Vào lúc này, tất cả các hành khách ác linh trên xe buýt, bao gồm cả Đỗ Duy, đều bị chặn ở cửa sau của xe buýt.

Chiếm giữ cỗ xe là 13 tài xế do Andrew Dawkwe cầm đầu.

Mỗi người đều toát ra hơi thở đáng sợ.

Âm u, lạnh lẽo doạ người.

Giống như cảm giác rùng rợn do những con đỉa bò trên da.

Cho dù bây giờ Đỗ Duy đã tiến vào ác linh hoá, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút không chịu nổi.

Cái Bóng chắc chắn không đấu lại 13 ác linh tài xế này.

Cho dù có thêm Đỗ Duy cũng chỉ khó giết hơn một chút, dù có thể chạy thoát, song hắn nhất định không chiếm được lợi gì.

Cả số lượng và chất lượng đã hoàn toàn trấn áp các ác linh hành khách và Đỗ Duy.

Nhưng may thay, đám tài xế này đã không thèm để ý đến Đỗ Duy và những ác linh hành khách.

Bọn họ chỉ đứng ở cửa sau, lạnh lùng vô cảm.

Chúng trông giống như những cái xác, đang chờ được đưa đến lò thiêu.

Vào lúc này, ở bên ngoài xe buýt.

Sắc trời hoàn toàn đen kịt.

Đưa tay không thể thấy được năm ngón, nhưng lại thấy rõ mồn một mọi ác linh học sinh trong trường.

Cảnh tượng vô cùng quỷ dị. Khí thức khác thường, xao động bất an.

Đỗ Duy biết rằng đó là vì chiếc xe buýt và Ngôi nhà kinh dị đang giao tranh theo cách mà hắn không thể hiểu hay nhận ra.

Ngôi nhà kinh dị mang theo trường học, cướp đồ của xe buýt.

Xe buýt đến để trả đũa, cố gắng đoạt lại trường học.

Mục đích đơn giản và dễ hiểu.

Đột ngột……

Một tia chớp lớn xẹt qua bầu trời.

Tiếng sấm ầm ầm rền vang.

Ánh sáng sấm sét chiếu sáng cảnh vật xung quanh.

Đỗ Duy đột nhiên phát hiện không gian đã dịch chuyển, xe buýt mang theo khách tiến vào trường học, đi sâu vào Ngôi nhà kinh dị.

Két két…

Cửa sau xe mở ra.

Mí mắt của Đỗ Duy nhảy loạn, đây là sắp xảy ra chiến tranh, xe buýt sắp sửa bắt đầu ác chiến với Ngôi nhà dị, ác linh tài xế chính là con rối bị điều khiển.

Nhưng tất cả các hành khách, kể cả hắn, đều phải xuống xe.

Do hành khách đã bị tài xế chặn ở cửa, nên tài xế xuống xe, thì khách cũng phải xuống xe.

Ngoại trừ Đỗ Duy, những hành khách ác linh, từ Quỷ Ảnh cao gầy đến Josh, đều chạy trối chết, trong nháy mắt biến mất.

Một mình hắn đứng ở cửa sau, không có ý định xuống xe.

Lúc này Đỗ Duy vô cùng bình tĩnh, khi Josh xuống xe, hắn cũng không Đánh Dấu ác linh này, vì cảm thấy không cần thiết.

Xuống xe sẽ lọt vào tầm ngắm của Ngôi nhà kinh dị, trốn đi đâu được?

Sớm muộn cũng sẽ gặp lại.

Đỗ Duy cảm thấy cơ hội mà hắn chờ đợi đã đến. Nếu chiếc xe buýt muốn đưa ngôi trường trở lại Ngôi nhà kinh dị, vậy thì hãy giúp nó.

Bởi Ngôi nhà kinh dị sẽ giết mình, nhưng xe buýt thì không. Quy tắc của nó chỉ dành cho những ác linh.

Quan trọng hơn là, Đỗ Duy đã phát hiện ra một chuyện rất tiện lợi hơn cả Đánh Dấu ác linh như Josh.

Đó là Đánh Dấu 13 tài xế ác linh trên xe buýt.

Mang chúng cướp lấy trường học từ Ngôi nhà kinh dị.

Nếu có thể, Đỗ Duy thậm chí còn muốn thử xem mình có thể Đánh Dấu Ngôi nhà kinh dị hay không, một khi thành công, sẽ không cần buồn bực về việc tìm thêm thế lực để đối phó ác linh Đỗ Duy.

Xe buýt và Ngôi nhà kinh dị tương đương với Vương Tạc*!

*vương tạc: 2 quân Joker mạnh nhất trong loại bài "Đấu Địa Chủ" của Trung Quốc

Từ bị động thành chủ động, sự chờ đợi của Đỗ Duy là hữu dụng.

Hắn nhìn sâu vào ác linh tài xế đang đứng phía sau, xuống xe không chút do dự.

Sau đó, hắn đứng ở cửa sau, duỗi tay phải ra.

Chương 387: Thày của các em đã trở về

Khi Đỗ Duy xuống xe, hắn đứng ở cửa sau, duỗi tay phải ra.

Andrew Dawkwe đi đầu bước xuống xe.

Đỗ Duy bắt tay nó.

Thái độ rất thân thiện.

Andrew Dawkwe trông như một ông già, nhưng y cao hơn Đỗ Duy một cái đầu, ít nhất là 1,9 mét.

Nó cúi đầu nhìn Đỗ Duy chằm chằm bằng ánh mắt u ám.

Trong tích tắc, cái lạnh không thể chống lại xâm nhập vào các cơ quan nội tạng dọc theo lỗ chân lông.

Cơ thể của Đỗ Duy cứng đờ, máu như đông cứng lại.

Cảm giác này rất khó chịu.

Áp lực mà Andrew Dawkwe áp vào hắn, còn kinh khủng hơn rất nhiều ác linh, thậm chí còn đạt tới cấp bậc của Mary Shaw, thứ chỉ kém ma linh.

Nhưng ánh mắt của Đỗ Duy vẫn bình tĩnh, cùng lý trí cực độ khiến hắn không để ý nỗi đau thể xác.

Không một cảm xúc nào lộ ra.

Ý thức của hắn điều khiển cơ thể, không phải cơ thể ảnh hưởng ý thức.

Dù cảnh này nói thì dài, nhưng thực sự chỉ diễn ra trong tích tắc.

Đánh Dấu thành công.

Đỗ Duy lập tức buông tay đứng sang một bên.

Mà Andrew Dawkwe không hề có ý định giết hắn, mà đi về phía trung tâm của ngôi trường, tức là Ngôi nhà kinh dị.

Các tài xế ác linh khác lần lượt xuống xe.

Đỗ Duy giở lại trò cũ, thành công Đánh Dấu tất cả chúng là.

Lần này, ngoài Annabelle, ác linh đã được Đánh Dấu chỉ có đám tài xế, và xe buýt.

Mà những gì Đỗ Duy phải làm tiếp theo rất rõ ràng.

Đường sống duy nhất là rời khỏi phạm vi của Ngôi nhà kinh dị. Nhưng Đỗ Duy đã lún quá sâu, chỉ dựa vào sức của bản thân không thể làm được.

Vì vậy, cần một chút trợ giúp từ bên ngoài. Như chiếc xe buýt.

Chỉ cần chiếc xe buýt đè ép Ngôi nhà kinh dị, mang trường học đi, Đỗ Duy có thể nhân cơ hội lên xe rời đi, tạm biệt Ngôi nhà kinh dị.

Hiện tại xe buýt và Ngôi nhà kinh dị vẫn chưa phân thắng bại, có vẻ cái sau mạnh hơn cái trước.

Bởi vì ngôi trường đã bị Ngôi nhà kinh dị cướp đoạt, xe buýt tới đây để giành lại.

Đây là địa bàn của Ngôi nhà kinh dị.

Đỗ Duy biết rất rõ chuyện này, nên dự định giúp xe buýt một lần, đương nhiên việc này cũng là giúp chính mình.

……

Vào lúc này, trong trường học.

13 ác linh bỗng dưng biến mất.

Đỗ Duy nhìn xung quanh, mọi thứ đều u ám.

Mưa to vẫn đang rơi, quần áo của hắn đã ướt nhẹt, tóc và mặt dính đầy nước mưa.

Đột ngột…

Một tia chớp xẹt lên giữa đám mây đen, chiếu sáng cảnh vật xung quanh.

Hàng trăm học sinh ác linh cầm ô đen, đang lang thang gần đó.

Chiếc ô đen che đi phần trên cơ thể của chúng, khiến người ta khó có thể nhìn rõ mặt.

Đôi mắt của Đỗ Duy sáng lên.

“Có cách đối phó với Ngôi nhà kinh dị rồi.”

Những ác linh học sinh này cùng với trường học bị Ngôi nhà kinh dị kéo đi, nhưng bọn chúng vẫn chưa trở thành một phần của Ngôi nhà kinh dị. Nói cách khác, Ngôi nhà kinh dị tạm thời chưa thể làm được điều này.

Cũng có lẽ, Ngôi nhà kinh dị không thể tiêu hóa nhiều ác linh cùng một lúc.

Nghĩ về điều này, Đỗ Duy cởi bỏ mặt nạ, tương đương với cởi bỏ lớp vỏ của Cái Bóng.

Đeo mặt nạ sẽ có được thân phận của Cái Bóng, tương đương với việc trở thành một ác linh, tất cả ác linh nhắm vào hắn sẽ mất đi mục tiêu.

Nhưng cởi bỏ mặt nạ, ác linh sẽ phát hiện Đỗ Duy là con người.

Những ác linh học sinh lập tức dừng lại.

Ngay giây tiếp theo, tất cả đều quỷ dị quay lại nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy cười với bọn họ: “Các em học sinh, thày của các em đã trở lại.”

Ngay lập tức, tất cả ác linh học sinh cầm ô đen, từng bước đi về phía Đỗ Duy.

Những chiếc ô đen được kết nối với nhau, thật u ám và kỳ dị.

Vấn đề không lớn…

Đỗ Duy lùi lại một bước, cơ thể đã không còn cảm nhận được xúc giác.

Chiếc xe buýt đã biến mất không dấu vết, chắc nó đang quyết chiến với Ngôi nhà kinh dị.

Chỉ là, loại đấu tranh này khác với ác linh, có thể không tồn tại trong hiện thực.

Đỗ Duy bỏ chạy.

Ác linh học sinh nhìn Đỗ Duy chật vật chạy trốn, lần lượt nâng ô lên, lộ ra khuôn mặt tái nhợt, và lạnh lẽo.

Chúng còn rất trẻ.

Những ác linh học sinh có ấn tượng sâu sắc về cựu giáo viên tâm lý “Đỗ Duy”.

Tất cả ác linh học sinh dường như nhận được tín hiệu, đồng loạt đuổi theo Đỗ Duy.

Cảnh này trông rất buồn cười.

Đỗ Duy chạy trước, theo sau là hàng trăm ác linh học sinh cầm ô đen.

Cứ như đang chạy đua.

……

Hơn mười phút sau, Đỗ Duy đã thở hổn hển.

Chạy dưới mưa tiêu tốn rất nhiều sức lực của hắn. Đằng sau là những ác linh học sinh, chúng đuổi sát không tha.

Phía trước chính là lối vào của Ngôi nhà kinh dị.

Bầu trời tối tăm, âm u, nhìn từ xa giống như một cái miệng khổng lồ giữa vực thẳm, sương mù mịt mờ.

Bên tai nghe thấy tiếng của ai đó đang thì thầm. Âm thanh dai dẳng không chịu biến mất.

Cực kỳ nguy hiểm.

Phía sau chính là đám ác linh học sinh.

Không có lối thoát.

Đỗ Duy đứng ở trước cổng của Ngôi nhà kinh dị, đột ngột quay đầu lại, nhìn về phía ác linh học sinh.

Cùng lúc đó, ác linh học sinh cũng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn.

Bầu không khí bị đè nén đến cực điểm, hết sức căng thẳng.

Đỗ Duy liếc nhìn đám ác linh học sinh.

Hơn mười phút sau khi chạy trốn, Đỗ Duy mơ hồ mò ra được vài điểm kỳ quái.

Tốc độ của đám ác linh học sinh này không nhanh, cũng không quái dị như lần trước.

Có thể là do chiếc xe buýt đã bắt đầu quyết chiến với Ngôi nhà kinh dị.

Trường học là đối tượng bị đôi bên tranh đoạt, chúng nó chắc chắn chịu ảnh hưởng bởi sức mạnh của xe buýt và Ngôi nhà kinh dị.

Nhưng điều này không quan trọng. Điều quan trọng là chúng đã bị Đỗ Duy dẫn tới trước Ngôi nhà kinh dị.

Có vẻ như Đỗ Duy đã bị ép vào ngõ cụt.

Nhưng sự thật lại không phải vậy.

Đeo mặt nạ lại, Cái Bóng bèn đoạt xác.

Trong khoảnh khắc, tất cả đám ác linh xung quanh đều sững sờ, vô hồn nhìn ngó khắp nơi.

Kế hoạch bắt đầu. Đỗ Duy đi thẳng về phía ác linh học sinh.

Các ác linh không làm gì cả.

Ngay sau đó, Đỗ Duy bước đến gần một ác linh học sinh, đây là một cô gái tuổi teen trẻ đẹp, body nóng bỏng.

Hắn duỗi ra cánh tay phải ác linh hoá đặt lên vai của nó.

Cảm giác giá lạnh từ bàn tay truyền tới.

Đánh Dấu thành công.

Những ác linh còn lại không có phản ứng gì, cứng nhắc vô cảm, đồng thời liên tục di chuyển, hình như không muốn ở quá gần Ngôi nhà kinh dị.

Thấy vậy, Đỗ Duy chế nhạo nói: “Thày rốt cục đã trở lại trường học, các em cứ vậy rời đi? Làm gì có chuyện dễ ăn như vậy.”

Hắn lập tức đuổi theo, nhanh chóng Đánh Dấu từng đứa một.

Các ác linh học sinh không nhận ra được tất cả những gì “thầy” đã làm với chúng, trong mắt chúng không có người sống nào cả.

Chẳng mấy chốc, Đỗ Duy đã Đánh Dấu gần hết các ác linh.

Đây là điều điên rồ nhất mà hắn đã làm kể từ khi hắn có năng lực Đánh Dấu: xe buýt, cộng với 13 ác linh tài xế khủng khiếp, giờ là gần một trăm ác linh.

Cộng lại gần thành đại đội rồi.

Nhưng vào thời điểm này, có một sự bùng nổ.

Một tia chớp đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, chiếu sáng khu vực xung quanh.

Cùng lúc đó, trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy nhìn thấy một thành phố khác, chính là hình ảnh phản chiếu mà hắn đã thấy trước đó.

Xe buýt đang chạy trong thành phố đó.

Nhìn xung quanh, mọi thứ đều trang nghiêm, cả thành phố dường như đã chết.

Nơi đó chỉ có chiếc xe buýt, dường như nó đang định làm cái gì đó.

Cùng lúc đó, trong Ngôi nhà kinh dị ở phía sau, ác ý ùn ùn tràn ra một cách khó hiểu.

Đỗ Duy mới phát hiện ra.

Hóa ra bóng tối mà mắt thường nhìn thấy được, đều đến từ Ngôi nhà kinh dị, thứ đã ảnh hưởng đến cả thành phố này.

Không chỉ là một trường học, nó còn muốn biến Ghana thành một phần của Ngôi nhà kinh dị.

Chương 388

Chương trống, sẽ edit sau, nhảy chương sang 389.

Chương 389: Tiếng khóc của phụ nữ

(chương nay có lẽ do lỗi đánh số, nội dung vẫn tiếp nối từ chương 387, ta không chỉnh lại số ch bởi làm thế sẽ khiến sau này gây khó khăn cho quá trình dịch, đã tra ở qidian vẫn là số ch này)

Phải nói rằng.

Nếu Ngôi nhà kinh dị là một con người, thì nó cũng quá mức to gan rồi.

Thứ này đã lột xác thành một tồn tại kỳ lạ.

Chưa kể đến việc cướp trường học khỏi xe buýt, nó thậm chí còn muốn biến Tây Ghana trở thành một phần của nó.

Không chỉ đơn giản là nhét vào trong phạm vi của nó. Mà thực sự biến chúng trở thành một phần của Ngôi nhà kinh dị.

Khi đó, Ngôi nhà kinh dỊ có thể mang theo cả thành phố chạy trốn.

Tây Ghana sẽ trở thành địa ngục trần gian. Không ai có thể sống sót.

Nó thậm chí sẽ trở thành địa ngục của những ác linh.

Ngoại trừ Ngôi nhà kinh dỊ, bất kỳ sự tồn tại nào cũng sẽ trở thành một phần của nó.

Nếu nó thành công, có thể cả thế giới sẽ rối loạn.

Các quan chức có thể phong tỏa một khu vực, nhưng họ thể phong tỏa cả một thành phố.

Khi Mary Shaw giết hàng nghìn người ở Thành phố Yard, sau đó các nhà chức trách đã mất rất nhiều thời gian, và công sức để đè ép vấn đề này.

Nếu một thành phố mất liên lạc, cả thế giới sẽ hỗn loạn.

Hơn nữa trời mới biết bao nhiêu người sẽ chết.

Đỗ Duy chỉ cảm thấy đau đầu.

Hắn nhìn bóng tối lan tràn từ Ngôi nhà kinh dị, cho dù bình tĩnh và lý trí đến cực điểm, hắn cũng cảm thấy có chút vô lực.

Chuyện này thực sự rất điên rồ.

Thảo nào giáo hội cử nhiều tốp Người Đuổi Quỷ đến thành phố Massas, thậm chí tử hương vô số cũng không từ bỏ, nhằm thăm dò tin tức hữu dụng, để Alvin Dawkwe có thể mang theo cuộn giấy kia đào một cái bẫy ở Massas.

Đỗ Duy có lẽ chỉ khám phá được 1/10 diện tích của Thành phố Massas.

Càng sâu hơn, là những góc khuất thần bí. Không ai biết ở nơi đó có bao thiếu thứ quái dị.

“Tôi ghét thế giới này.”

Đỗ Duy dập tắt mọi suy nghĩ lộn xộn trong đầu, nhanh chóng Đánh Dấu thành công tất cả các ác linh học sinh.

Sau đó hắn xoay người, nhìn vào lối vào tối tăm và u ám của Ngôi nhà Kinh dị, không chút do dự bước vào.

Thế giới sẽ biến thành dạng gì, Đỗ Duy không có khả năng quản.

Hắn chỉ cần làm những gì hắn nên làm.

Ví dụ, theo kế hoạch, giúp đỡ chiếc xe buýt, phá hoại Ngôi nhà kinh dị, rồi thử xem có thể Đánh Dấu Ngôi nhà kinh dị không.

Cuộc sống còn dài và khó khăn.

Đỗ Duy cẩn thận đi về phía trước.

…

Bước vào đường hầm tối tăm và u ám.

Đỗ Duy đã vào bên trong Ngôi nhà kinh dị.

Không cần nhìn lại, hắn biết rằng không có lối thoát.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, cảnh tượng trước mặt toàn là màu đen.

Cả Ngôi nhà kinh dị tạo cho Đỗ Duy cảm giác áp lực, ép hắn đến ngạt thở.

Ngay đường hầm dẫn vào bên trong Ngôi nhà kinh dị, khắp nơi đều lộ ra khí tức khác thường.

Thỉnh thoảng lại có tiếng nhạc kỳ lạ vang lên trong bóng tối.

U ám, cơ thể cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Đột ngột, vang lên tiếng khóc của một người phụ nữ.

Đỗ Duy liếc mắt, âm thanh truyền đến từ trong khúc quanh phía trước, đồng thời còn nghe được tiếng tóc tóc.

Có vẻ như ai đó đang khóc.

Nhưng đây là Ngôi nhà kinh dị.

Người sống duy nhất là Đỗ Duy.

Đó chắc chắn là một ác linh.

Nói thẳng ra, lúc này Đỗ Duy không muốn đối chiến với ác linh, dù hiện giờ một chọi một, hắn chắc chắn chiến thắng.

Mục tiêu của hắn là Ngôi nhà kinh dị, vào nơi sâu nhất, sau đó kích hoạt năng lực Đánh Dấu.

Khi đó, xe buýt và hàng trăm ác linh sẽ xuất hiện.

Ngôi nhà kinh dị chắc chắn sẽ là một đòn chí mạng.

Hơn nữa, Đỗ Duy cũng có thể nhân cơ hội lên xe tẩu thoát.

Nhưng vị trí của ác linh đang khóc trước mặt, lại tình cờ ở ngay trước cánh cửa dẫn vào bên trong Ngôi nhà kinh dị.

Đỗ Duy nhớ rất rõ ràng.

Chỉ cần đi qua khúc quanh này, có thể nhìn thấy một cánh cửa, đặt vé vào máy, cánh cửa sẽ mở ra.

Chỉ là thời gian đã trôi qua quá lâu.

Không biết có cần bỏ vé nữa không?

Có lẽ là cần thiết.

Đỗ Duy im lặng móc súng kíp ra, im lặng bước tới gần.

Nếu nhất thiết phải chiến đấu, tốt hơn nên tiên hạ thủ vi cường.

Trong bóng tối, Đỗ Duy tốc độ ổn định, không phát ra âm thanh nào.

Một làn sương mờ ảo bao phủ lấy hắn, bóng đen thấp thoáng.

Lúc này, hắn chỉ còn cách khúc quanh một mét.

Tiến thêm một bước nữa, sẽ đối đầu với ác linh than khóc.

Tiếng khóc của người phụ nữ ngày một to hơn, ngày càng đau buồn hơn.

Đỗ Duy không khỏi liên tưởng đến một hình ảnh.

Hắn nghĩ đến cảnh một người phụ nữ mặc váy cưới, bồng 2 đứa con vừa đầy tháng, bị một nhóm người ép xuống đầm lầy.

Đầm lầy lầy lội, người phụ nữ càng lúc càng chìm sâu.

Hai đứa trẻ vừa đầy tháng oà khóc nức nở.

Cô cố gắng nâng đứa trẻ lên cao nhưng cuối cùng ngày càng chìm sâu, rồi chìm xuống đầm lầy cùng hai đứa con.

“Thật đáng buồn.”

Đỗ Duy thầm nói.

Nhưng ngay khi ý nghĩ này sinh ra, hắn liền trở nên cực kỳ lạnh lùng.

Cơ thể cũng dừng lại không ngừng đi về phía trước.

“Không đúng, sao mình lại cảm thấy buồn?”

Đỗ Duy cau mày, lùi lại một bước.

Tính của hắn vốn lạnh lùng.

Cùng với việc tiếp xúc lâu dài với ác linh, đã luyện thành phản xạ có điều kiện, một khi đối mặt với ác linh, sẽ luôn bình tĩnh và lý trí.

Hơn nữa hắn hiện đang ở trạng thái ác linh hoá, không thể nào nảy sinh cảm xúc buồn bực.

Đồng cảm là một chuyện cười.

Ít nhất là không phải vào lúc này.

“Mình đã bị ảnh hưởng.”

Đỗ Duy vẫn bình tĩnh, kìm nén mọi cảm xúc.

“Vậy thì hãy thử cái này…”

Đỗ Duy thì thào, lấy tay trái từ trong túi ra một đồng bạc.

Mang mặt nạ vào, giờ hắn chính là Cái Bóng.

Mọi xui rủi sẽ do Cái Bóng gánh.

Đinh……

Đỗ Duy tung đồng xu trong bóng tối. Khi nó rơi trở lại lòng bàn tay, một đầu lâu xuất hiện sau lưng Đỗ Duy, lạnh lùng nhìn Đỗ Duy, nhe răng cười.

Hóa ra là mặt ngửa…

Vận may của Cái Bóng có vẻ tốt hơn nhiều so với Đỗ Duy.

Điều này làm cho ánh mắt Đỗ Duy có chút phức tạp, nhưng lúc này không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, lặng lẽ nâng khẩu súng kíp lên, chĩa về phía góc tường rồi bóp cò.

Phằng.

Có rất ít khói, tiếng súng át tiếng khóc của người phụ nữ.

Khi viên đạn trúng vào mục tiêu ở khúc quanh, bỗng bắn sang bức tường đối diện, sau đó bật lại một lần nữa, chính xác bắn vào mục tiêu.

Tiếng khóc đột ngột dừng lại.

Ngay sau đó, một người phụ nữ mặc váy cưới, vết máu còn dính trên mép váy, cầm con dao xuất hiện trước mặt của Đỗ Duy.

Nó giống như một cô dâu ác linh.

Đó là một trong những ác linh bước xuống xe buýt.

Ngay khi xuất hiện, nó lập tức vung dao chém về phía Đỗ Duy.

Nhưng vào lúc này, trong bóng tối trên bức tường, một con dao sắc bén lặng lẽ nhắm vào đầu của cô dâu ác linh.

Cái Bóng muốn tấn công…

Hơn nữa, góc độ xảo quyệt, cực kỳ hèn hạ, giống như một sát thủ thời trung cổ, ẩn nấp trong bóng tối, chỉ cần có cơ hội là sẽ tấn công mục tiêu không chút do dự.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Đỗ Duy cau mày, nhét đồng xu vào túi, bật zippo.

Ác linh này không đủ mạnh để khiến zippo mất tác dụng.

Ngọn lửa đỏ rực sáng lên.

Nữ ác linh trong bộ váy cưới bất giác dừng lại.

Trong bóng tối, một con dao sắc nhọn xuyên qua đầu…

Nó hình như ám vào xác chết.

Đột nhiên, đầu bị đâm xuyên.

Đỗ Duy cũng dùng zippo đốt chiếc váy cưới, ngọn lửa bùng cháy vô cùng dữ dội, nhưng màu sắc lại đỏ rực, như thể đã bị nhuộm bởi một lớp sương máu.

Một chủ, một tớ hợp tác rất ăn ý.

Đỗ Duy đi qua cái xác đang bốc cháy và đi đến góc tường, trước sự ngạc nhiên của hắn, cánh cửa dẫn vào bên trong Ngôi nhà kinh dị đã được mở ra.

Có rất nhiều dấu tay máu đông đặc trên đó.

Ở phía sau, Cái Bóng lại xuất hiện, tay cầm con dao nhọn, tay còn lại chộp lấy con dao ăn của cô dâu ác linh.

Nó bước vào bóng của Đỗ Duy, lần nữa biến mất.

Đỗ Duy nhìn cánh cửa mở, mép cửa đã bị biến dạng, như thể bị thứ gì đó thô bạo kéo từ trong ra ngoài.

Hắn đang suy nghĩ một chuyện: “Nếu cô dâu ác linh này xuất hiện ở đây, thì những ác linh khác cũng ở bên trong sao?”

Chương 390: Nó chịu đòn rất tốt

Đi qua cánh cửa bị hỏng. Đỗ Duy tiến hành một cách cẩn thận trong bóng tối.

Đây là lần thứ hai hắn bước vào Ngôi nhà kinh dị.

So với lần trước, giờ hắn đã có nhiều thủ đoạn, và mạnh mẽ hơn.

Nhưng Ngôi nhà kinh dị lại càng đáng sợ hơn trước. Quanh đi quẩn lại, cách biệt thực lực của hai bên càng cách xa.

Tất nhiên, lần này khác trước.

Lần đầu tiên bước vào Ngôi nhà kinh dị, Đỗ Duy hoàn toàn là vì Annabelle. Nhưng sau khi phát hiện ra dị biến, mọi người bị mắc kẹt bên trong, hăns chỉ có thể lựa chọn tìm đường thoát ra ngoài.

Nhưng bây giờ, Đỗ Duy lại có ý định phá hoại.

Hàng trăm ác linh được Đánh Dấu, cộng với xe buýt, đã tạo thành hậu thuẫn đáng tin cậy nhất của Đỗ Duy.

Suy cho cùng, năng lực Đánh Dấu của hắn là hoàn toàn không nói đạo lý.

Ác linh không thể phát hiện đã bị Đánh Dấu, một khi được phát động, cho dù là ác linh đang giết người, chúng cũng sẽ lập tức xuất hiện bên cạnh Đỗ Duy.

Vô cùng vô lại.

Song Ngôi nhà kinh dị đã trở nên kỳ dị, khác xa với Ngôi nhà kinh dị ban đầu.

Không có ánh sáng, xung quanh chỉ toàn là bóng tối.

Nhưng thứ âm nhạc quái đản vang lên từ lúc nào, vẫn quanh quẩn bên tai.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, cảm giác chán nản càng ngày càng mạnh.

Đỗ Duy càng bước vào bên trong Ngôi nhà kinh dị, sự kỳ lạ do không gian ngột ngạt mang lại càng mạnh mẽ hơn.

Trong Ngôi nhà kinh dị có ác linh thực sự. Nhưng hắn vẫn chưa nhìn thấy đứa nào.

Dường như tất cả các ác linh đã biến mất.

Quá mức yên lặng.

Nhưng những ác ý được che giấu trong bóng tối vẫn hiện lên trong lòng của Đỗ Duy.

Hắn nín thở, bước đi nhẹ nhàng hơn.

Điều này làm chậm tốc độ tiến lên của hắn rất nhiều.

Nhưng càng vào thời điểm này, càng nên thận trọng.

Ngược lại, nếu gặp rắc rối có thể làm cho kế hoạch thất bại, thậm chí khiến hắn chết ở đây.

Càng đi về phía trước, tốc độ của Đỗ Duy càng chậm hơn.

Nhưng ngay khi đi qua một đoạn đường, đột nhiên… hắn nghe thấy một giọng nói rất yếu ớt.

Nghe như có ai đó đang thì thầm.

Kèm theo đó là tiếng nước nhỏ giọt.

Giống như có nơi bị rỉ nước.

Nhưng mũi chỉ toàn ngửi thấy mùi máu tanh.

Đỗ Duy cau mày dừng lại.

Theo hắn nhớ, phân cảnh đầu tiên trong Ngôi nhà kinh dị là Căn phòng ma ám kiểu Nhật.

Chỉ cần đi qua thông đạo này, sẽ nhìn thấy.

Căn phòng ma ám được làm bằng gỗ, dưới chiếc chiếu tatami giấu một không gian nhỏ hẹp, đồng thời bên trong còn có một quỷ hồn.

Nó thò đầu, nhìn lên, chỉ cần có người đến gần sẽ trở thành mục tiêu của nó.

"Vậy mùi máu tanh mà mình ngửi được là sao?"

Đỗ Duy rất khó hiểu.

Hắn chạm vào chiếc mặt nạ trên mặt, lặng lẽ thò đầu về phía trước, trong trạng thái Quỷ Nhãn, căn phòng ma ám kiểu Nhật quả thực đang ở trước mặt.

Nhưng quỷ hồn đáng lẽ phải tồn tại đã không xuất hiện.

Trong tầm mắt, chỉ toàn là im lặng chết chóc.

Âm thanh thì thào biến mất.

"Có điều gì đó không đúng…"

Đỗ Duy quay đầu rời đi, tình huống hiện giờ không cần liều chết với tồn tại trong Ngôi nhà kinh dị.

Không cần thiết phải khám phá bí mật.

An toàn là quan trọng nhất.

…

Vài phút sau, ngay tại chỗ.

Ánh mắt của Đỗ Duy có chút lạnh lùng.

Hắn vừa đổi hướng đi, rời khỏi nơi đây, nhưng không ngờ lại quay lại chỗ cũ.

Lúc này, Đỗ Duy đang ở đầu thông đạo, trước mặt hắn là căn nhà ma ám kiểu Nhật Bản.

Những lời thì thầm im bặt, tiếng nước chảy nhỏ giọt cũng biến mất.

Hắn biết mình đang bị thứ gì đó nhìn chằm chằm, hoặc là kể từ khi bước vào Ngôi nhà kinh dị, tồn tại đó đã trốn trong bóng tối, mở đôi mắt lạnh lùng, lặng lẽ quan sát hắn từ trong bóng tối.

Không có cách nào để tồn tại cả.

Chỉ có thể đi về phía trước, lui lại hoàn toàn vô ích.

Đây không phải là do ngũ quan lẫn lộn.

Với Quỷ Nhãn của Đỗ Duy, ác linh hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến hắn.

Trừ phi nó là ma linh.

Nhưng Mercer nói ma linh đã đeo mặt nạ rời khỏi Ngôi nhà kinh dị, nó đã đi nơi khác.

Điều quan trọng nhất là giờ Đỗ Duy cảm thấy nôn nóng, không yên.

Trực giác mách bảo rằng hắn sẽ chết.

Đỗ Duy do dự lấy phong thư từ trong túi ra.

Hắn cần nhận được một số tin tức hữu ích.

Thời điểm bức thư được lấy ra, 1 dòng chữ nhanh chóng hiện lên trên tờ giấy.

[Ngài bước vào Ngôi nhà kinh dị cách đây 5 phút. Khi đi qua một đoạn đường, ngài phát hiện phía trước là căn phòng

ma ám, một số điều kỳ lạ đã xảy ra. Ngài đã chọn quay lại, nhưng không thành công. Ngài lại trở lại chỗ cũ.]

Đỗ Duy xem nội dung bức thư rồi lấy zippo ra.

Hắn không cần phải tin tức kể lại chuyện hắn đã trải qua.

Lá thư có vẻ sợ hãi, dòng chữ biến mất ngay lập tức, thay vào đó là: [Chủ nhân vĩ đại, ngài có thể thử để Cái Bóng dò đường, dù sao thì nó cũng lì đòn hơn]

Quả thật cần một công cụ dò đường.

Đỗ Duy sờ lên mặt nạ trên mặt, ấn zippo.

Đột nhiên, trang giấy bùng cháy.

Khung cảnh xung quanh được thắp sáng bởi ngọn lửa.

Sau đó Đỗ Duy ném bức thư đang cháy ra ngoài.

Không biết tại sao, hắn đột nhiên cảm thấy trong cơ thể không còn sức lực.

Ở ngoài kia, một người phụ nữ sắc mặt tái nhợt hiện lên, thân hình rất trong suốt.

Đây là quỷ hồn. Ngay khi xuất hiện, lập tức vồ lấy mảnh giấy.

Thật không may, điều này không có tác dụng gì, tờ giấy nhanh chóng cháy hết, và lại xuất hiện trong chiếc phong bì mà Đỗ Duy đang cầm.

Có vẻ như phong bì mới là bản thể.

Đỗ Duy nhìn quỷ hồn mới hiện ra, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Một quỷ hồn lại khiến hắn nghĩ rằng mình chết chắc ?

Thật là một câu chuyện hài hước!

Đỗ Duy ở nguyên chỗ cũ, suy nghĩ vấn đề.

Ngoài thông đạo cũng không nguy hiểm như trong tưởng tượng.

Nhưng những âm thanh xì xào, than thở mà tôi nghe thấy lúc đầu, và tiếng nước nhỏ giọt không xuất hiện nữa.

Lý do là gì?

Thứ tạo ra thanh đã rời đi rồi sao?

Đột ngột……

Giọng nói thì thào vang lên bên tai của Đỗ Duy.

Kèm theo đó là tiếng nước nhỏ giọt.

Giọng nói quá yếu ớt, khiến người ta nghe không rõ nói cái gì, hoặc bản thân nó không hề nói gì, chỉ đang cố tình ảnh hưởng.

Đỗ Duy đột nhiên ngẩng đầu.

Không thấy gì cả.

Nhưng giây tiếp theo, Đỗ Duy đã lao tới không chút do dự.

Quỷ hồn của người phụ nữ lại bị kinh động.

Trong bóng tối, 2 con dao sắc bén xẹt qua.

Quỷ hồn đã biến mất.

Đỗ Duy quay đầu lại, thấy thông đạo phía sau đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một bức tường rất dày.

Hắn vô cảm giơ tay phải lên.

Máu đang rỉ ra từ cổ tay.

Trong thông đạo đó, có thứ gì đã tấn công hắn.

Mùi máu tanh vừa mới ngửi thấy, là của chính Đỗ Duy hắn.

“Thông đạo này… có gì đó không ổn…”

Sắc mặt của Đỗ Duy rất tái, vội vàng lau vết máu trên cổ tay, phát hiện không có vết thương.

Lúc ở trong đường hầm, âm thanh tí tách nhỏ giọt mà hắn nghe thấy lại là máu của chính hắn đang chảy.

Tuy nhiên, Đỗ Duy không cảm thấy gì cả.

Thậm chí lúc châm lửa, hắn cũng không phát hiện.

Nếu để kéo dài, hắn sẽ chết vì mất máu.

Không có một chút dấu hiệu nào, Đỗ Duy không ngờ ngay cả một cái thông đạo trong Ngôi nhà kinh dị cũng sẽ quái dị như vậy.

Hơn nữa, thậm chí chưa chính diện xung đột.

Thậm chí Đỗ Duy còn không biết thứ gì đang tấn công mình.

Chương 391: Đường chết

“Chỉ có thể đi về phía trước.”

Giọng của Đỗ Duy có chút mệt mỏi. Đây là do mất máu quá nhiều. Không chỉ cổ tay mà các bộ phận khác trên cơ thể cũng rỉ máu.

Chỉ là khi thông đạo biến mất, tốc độ mất máu càng ngày càng chậm, dần dần ngừng lại. Hoàn toàn không có vết thương.

Vào lúc này, con đường phía sau đã hoàn toàn biến mất.

Đỗ Duy chỉ có thể kiên trì đi về phía trước, thậm chí không thể dừng lại, bởi vì Ngôi nhà kinh dị không còn như trong trí nhớ của hắn.

Bất cứ vật gì trong Ngôi nhà kinh dị giờ đều có thể đã xảy ra dị biến, giết người theo cách hoàn toàn phi logic.

Cái gọi là quy tắc đã mất đi ý nghĩa.

Khám phá quy tắc đòi hỏi phải tiếp xúc trực diện.

Trong Ngôi nhà kinh dị, tiếp xúc trực diện tương đương với tự sát.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, cảm thụ cơ thể suy nhược, bèn tiến thêm một bước.

…

Ở một nơi khác.

Trong bóng ngược của thành phố Tây Ghana.

Một chiếc xe buýt đang chầm chậm chạy, nó đang chạy từ phía bên này của thành phố sang phía bên kia của thành phố.

Qua bất kỳ nơi nào, nó đều dừng lại, và mở cửa trước.

Cứ như vô hình, có một hành khách đã lên xe buýt.

Chỉ có cửa trước mở, cửa sau để hành khách xuống luôn đóng.

Nó đang làm gì vậy. Lúc đầu chỉ chạy ở ngoại ô thành phố, dần dần lại lái vào trung tâm thành phố.

Tất nhiên, trong bóng ngược của thành phố này, không có Ngôi nhà kinh dị và trường học ác linh.

Đây có thể là năng lực mà người bình thường không thể hiểu được.

Ngôi nhà kinh dị muốn biến toàn thành phố thành một phần của nó, mà dường như xe buýt cũng đang theo dõi thành phố, nhưng phương pháp lại khác hẳn nhau.

Thủ đoạn của kẻ trước thô bạo, đơn giản, trực tiếp chui vào trong Tây Ghana. Kẻ sau thì ôn hoà hơn

Theo một nghĩa nào đó, xe buýt hơi yếu hơn so với Ngôi nhà kinh dị.

…

Thời gian trôi qua từng chút một.

Trong Ngôi nhà kinh dị, Đỗ Duy tiếp tục đi về phía trước.

Tình trạng hiện tại của hắn rất chật vật.

Vừa rồi, khẩu súng kíp đã bắn rất nhiều lần.

Hầu hết đều đối phó với những ác linh vô cùng đáng sợ trong các tràng cảnh, và những quỷ hồn không biết từ đâu đến.

Đạn còn lại chẳng còn bao nhiêu, chỉ còn 3 viên.

Đỗ Duy tuyệt không phải hạng não phẳng cứ lao về phía trước, nhưng hắn không dám dừng lại, nhất là trong thông đạo. Hắn đã có bóng ma tâm lý về thứ này.

Trời mới biết liệu mình có gặp phải tình huống kỳ quặc như trước hay không.

Chỉ sợ là một chiếc đèn chùm, một cánh cửa cũng sẽ khiến Đỗ Duy cảnh giác.

Hắn không dám dừng bước. Chỉ có thể đi thẳng về phía trước.

Mà giờ, Đỗ Duy đã đi qua lối đi hình chữ thập từng vây khốn hắn gần nửa tiếng.

Phía sau hắn là một loạt xác chết, bị ghim trên đống dây thép mỏng.

Những xác chết đó gồm nhân viên và khách du lịch, tất nhiên, họ không phải người địa phương ở Tây Ghana, mà là những người chết trong Ngôi nhà kinh dị ở New York.

Đi xa hơn nữa, chính là Bảo Tàng Sáp, trong bảo tàng sáp có cửa tầng hầm.

Mở cánh này là có thể xuống tầng hầm thứ hai của Ngôi nhà kinh dị, là khu vực quan trọng nhất.

Đỗ Duy còn nhớ rõ tầng ngầm thứ hai là một không gian rộng lớn, hoàn toàn tối tăm, trên mặt đất có rất nhiều dấu chân, và cả đống xác chết.

Đi qua không gian đó, và có thể tìm thấy một cánh cửa.

Sau khi đẩy ra, sẽ là tràng cảnh ác linh búp bê, xa hơn nữa là Ác Mộng Phố Elm.

Nhưng Đỗ Duy không cần phải đi đến tận cùng.

Tầng ngầm thứ hai về cơ bản là khu vực cốt lõi của Ngôi nhà kinh dị.

Chỉ cần xuống phía dưới, Đỗ Duy sẽ phát động năng lực Đánh Dấu.

Lúc đó, hàng trăm ác linh học sinh, cộng với 13 tài xế, sẽ xuất hiện.

Mọi thứ sẽ kết thúc.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, lôi kéo cơ thể kiệt quệ, tiếp tục bước đi.

…

Vài phút sau, trước Bảo tàng Sáp Kinh dị.

Không khí có mùi của xác chết thối rữa.

Cửa bị đóng chặt.

Không gian rất yên ắng.

Đỗ Duy bước tới cửa, lấy tay đè lên cửa.

Đẩy mạnh.

Không có phản ứng gì.

Cửa dường như bị khóa từ bên trong.

Điều này……

“Cái này không giống như trước…”

Đỗ Duy đẩy mạnh hơn, nhưng cánh cửa bất động, thậm chí không phát ra tiếng động.

Nói chung, khi một người đẩy cửa, dưới tác dụng của lực đẩy, ít nhất cánh cửa sẽ rung lên.

Nhưng dù Đỗ Duy có đẩy thế nào chăng nữa, cũng không có tác dụng gì.

Nó giống như đẩy vào một bức tường.

Đột ngột, con ngươi của Đỗ Duy co rút lại, bên tai vang lên tiếng ong ong chát chúa.

Tần suất tim đập nhanh tới cực điểm.

Máu đang sôi sục.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn nhìn thấy một cảnh tượng rất lạ.

Cảnh tượng chết chóc bắt nguồn từ chiếc đồng hồ cổ đã xuất hiện trở lại.

Đỗ Duy nhìn thấy mình đứng ở trước cửa, đẩy cửa thật mạnh, nhưng sau cửa tối đen như mực, có vô số đôi mắt đang lạnh lùng nhìn hắn.

Hình ảnh dừng ở đây.

Cánh cửa dường như là giới hạn.

Khi mở cửa, sẽ đối mặt với tồn tại kỳ lạ đằng sau cánh cửa.

Điều này khiến Đỗ Duy rất khó hiểu.

Bất cứ khi nào nhìn thấy cảnh tượng chết chóc, chỉ cần hắn là nhân vật chính, kết thúc luôn là cái chết của hắn.

Nhưng tại sao lần này lại khác?

Cảnh tượng chết chóc chỉ nhắn nhủ có thứ gì đó đằng sau cánh cửa.

Ám chỉ không được đẩy cửa, hãy đổi cách khách.

Nhưng lúc này, cảnh tượng đang tạm dừng lại di chuyển.

Đỗ Duy trong cảnh tượng dường như cảm nhận được điều gì đó, hắn tiếp tục đẩy cửa, máu chảy ra từ cơ thể, hắn lấy khẩu súng kíp ra, và bắn vào cửa.

Nhưng chưa kịp nổ súng, đã ngã xuống trong vũng máu.

Đây là đoạn cuối của cảnh tượng chết chóc.

Đồng thời, giọng nói than khóc đột nhiên vang lên bên tai Đỗ Duy.

Cái lạnh thấu xương bao trùm lấy lưng hắn.

Cùng với nó, có một cảm giác dính và ẩm ướt.

Chỉ còn ngửi thấy mùi máu tanh gay mũi.

Ánh sáng xung quanh biến mất ngay lập tức, thay vào đó là bóng tối đen ngòm.

Tồn tại suýt giết chết Đỗ Duy lại xuất hiện.

Đỗ Duy rất khó chịu.

Hắn nhìn máu chảy ra từ trên người mình, tình cảnh vô cùng hóc búa.

"Cái quái gì đây…"

Đỗ Duy lấy ra khẩu súng kíp, bắn một phát vào bóng tối.

Điều khiến hắn ngạc nhiên là viên đạn này hóa ra có ích.

Bóng tối bỗng dưng biến mất.

Nhưng sau đó lại xuất hiện.

"Không đúng, khẩu súng kíp hữu dụng, là ác linh?"

Đỗ Duy giật mình, hắn lập tức lấy zippo ra, rồi bật.

Ngọn lửa đỏ rực soi sáng khu vực trước mặt. Khoảng một mét.

Trong nhất thời, Đỗ Duy đứng nhìn cảnh tượng khó hiểu này.

Một số xúc tu ảo ảnh xuất hiện trên mặt đất, ngay khi chúng xuất hiện, chúng lập tức rút vào bóng tối.

Đó là Quỷ Ảnh cao gầy.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy lần theo những xúc tu hư ảo đó, tập trung vào nơi nào đó trong bóng tối, bèn nhìn thấy một bóng người cao gầy rất mơ hồ.

Quỷ Ảnh cao gầy đứng trong bóng tối.

Nhưng trạng thái của nó có hơi không đúng, như thể nó bị điều khiển bởi tồn tại nào đó, quy luật xuất hiện sai lệch.

Nếu không, ngay khi xuất hiện, nó sẽ đối đầu với Cái Bóng.

Hơn nữa, Cái Bóng không có phản ứng gì.

Như thể Quỷ Ảnh cao gầy không hề tồn tại.

Một ý nghĩ đột nhiên loé lên trong đầu của Đỗ Duy: “Là Ngôi nhà kinh dị…”

Chương 392: Nhảy xuống

Quỷ Ảnh cao gầy dường như là một phần của Ngôi nhà kinh dị.

Nó giống như một quy luật nào đó, lang thang trong Ngôi nhà kinh dị.

Nhưng dù Đỗ Duy đã biết điều này, cũng không cải thiện được tình hình hiện tại.

Hắn vẫn đứng ngoài cảnh cửa khóa chặt, hãm sâu trong bóng tối.

Máu vẫn đang chảy từng giọt.

Lùi lại cũng không được.

Hoặc là mở cửa đối mặt với ác linh bên trong, hoặc là chết ở ngoài cửa.

Dù sao thế nào cũng chết.

Nguy cơ tử vong này khiến hắn không còn lựa chọn.

Từ lâu Đỗ Duy đã không còn cảm giác này.

Hắn lạnh lùng nhìn bóng tối phía sau, quay lưng đặt ba lô xuống.

Cửa không mở được.

Chỉ khẩu súng kíp thì không thể làm được gì.

Nếu đã vậy, thà rằng trực tiếp và thô lỗ, châm lửa, đốt trụi Bảo Tàng Sáp.

Nơi ánh sáng chiếu rọi, bóng tối không tồn tại.

Lửa cũng là ánh sáng!

Mở ba lô ra, bên trong là một tấm bản đồ được cuộn lại, cùng vài thứ linh tinh, những vật phẩm có thể dùng để đối phó với ác linh đều ở đây.

Hắn nhét tấm bản đồ vào trong áo khoác, dùng zippo đốt cháy ba lô, rồi đặt ở cửa.

Ngọn lửa từ từ bùng cháy, kéo bóng lưng của Đỗ Duy đi rất xa.

Khi làm Bảo Tàng Sáp, chủ cũ của Ngôi nhà kinh dị làm rất chân thực, mùi sáp rất nồng.

Ngoài ra, bản thân Bảo Tàng Sáp này cũng rất dị thường.

Ngọn lửa bùng cháy mỗi lúc một lớn, nhanh chóng thiêu rụi toàn bộ cánh cửa.

Đỗ Duy biết đằng sau cánh cửa có thể có rất nhiều ác linh, bọn chúng đều ở bên trong không muốn mở cửa, nhưng nếu hắn đốt toàn bộ Bảo Tàng Sáp, bọn chúng có thể tiếp tục ở bên trong không?

Chỉ có đi qua cửa tầng hầm của Bảo Tàng Sáp xuống đến tầng hầm thứ hai của Ngôi nhà kinh dị, mới có cơ hội sống sót.

Ngay cả khi hành động của Đỗ Duy sẽ khiến tình hình trở nên nghiêm trọng hơn, hắn cũng không do dự.

Thậm chí vì việc châm lửa đốt Bảo Tàng Sáp, Đỗ Duy còn lấy phong thư, lôi bức thư ra.

Phong thư dường như không nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, một dòng chữ tự động xuất hiện: [Thưa chủ nhân vĩ đại, vài phút trước ngài đã gặp nguy cơ tử vong chưa từng có, nhưng trí tuệ của ngài thật ấn tượng, ngài đã chọn cách thiêu cháy Bảo Tàng Sáp, nhưng chuyện này không đơn giản như ngài nghĩ]

[Ngài nên tìm một số vật dẫn lửa]

Ánh mắt của Đỗ Duy có chút khó hiểu.

Làm thế nào mà lá thư này biết rằng tôi sẽ sử dụng nó như một vật dẫn lửa?

Hay nó muốn chết?

Đỗ Duy lắc đầu, áp chế suy nghĩ của mình, trực tiếp châm tờ giấy, ném tới cửa sổ gỗ của Bảo Tàng Sáp.

Cửa sổ lập tức bốc cháy.

Nhưng vậy là chưa đủ.

Đỗ Duy nhìn phong thư đã khôi phục lại hình dáng ban đầu, lại rút bức thư ra.

Bức thư ngay lập tức chứa đầy những dòng chữ- [Đại sư, ngài không thể làm điều này, phong bì là thuộc hạ trung thành nhất của ngài…]

Chữ viết còn chưa hết, Đỗ Duy đã đốt nó.

Trong suốt quá trình này, bóng tối không hề đến gần Đỗ Duy, chỉ lảng vảng ở lân cận.

Khi ngọn lửa tắt, nó sẽ xộc tới một lần nữa.

Phong bì đã trở thành một vật dẫn lửa.

Chỉ có Cái Bóng lặng lẽ bao phủ thân thể của Đỗ Duy, không biết vì sao dường như nó đang sợ hãi, run rẩy không ngớt, trong đám sương mù đen kịt, bóng của Đỗ Duy khá mờ ảo.

…

Vào lúc này, Thành phố miền Tây Ghana đã hứng chịu một cơn bão lớn chưa từng có.

Sấm sét dày đặc lóe lên trên bầu trời.

Bầu trời của cả thành phố đều được chiếu sáng.

Nhưng mỗi lần sấm sét lóe lên, ánh sáng biến mất, bóng tối lại càng thêm dày đặc.

Ở trung tâm thành phố, cánh cửa của ngôi trường đó cũng đã mở ra.

Hàng trăm ác linh học sinh cầm ô đen đi trong mưa, toả ra ác ý cay độc đối với người sống.

Ngôi nhà kinh dị sẽ biến thành phố này thành một thành phố chết.

Nhưng xe buýt vẫn đang làm điều gì đó trong bóng ngược của thành phố.

Trận chiến giữa hai tồn tại kinh khủng diễn ra trong im lặng, không quá hoành tráng, thậm chí thắng bại cũng khó nhìn ra được.

Có lẽ trận chiến này sẽ diễn ra mãi mãi.

…

Mà trong Ngôi nhà kinh dị, toàn bộ Bảo Tàng Sáp đã được thắp sáng.

Cảm giác khô nóng.

Ngọn lửa nóng rực nuốt chửng hơi nước trong không khí, mọi bóng tối đều được rọi sáng, ngoại trừ những góc tối vô hình.

Máu trong người của Đỗ Duy không còn chảy ra ngoài nữa.

Phải nói rằng đây là dấu hiệu tốt duy nhất.

Nhưng chỉ cần lửa tắt. Hắn sẽ lại rơi vào bế tắc tương tự.

Đỗ Duy đeo mặt nạ, bình tĩnh nhìn Bảo Tàng Sáp trong biển lửa.

Ngọn lửa chiếu vào mặt nạ trắng bệch, như đang nhe răng múa vuốt.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, xuyên qua khe cửa, có một đôi mắt u ám, lạnh lẽo.

“Được rồi.”

Đỗ Duy nói xong, đá vào cửa.

Rầm……

Cánh cửa rơi xuống, quái lạ là bên trong Bảo Tàng Sáp không bị ảnh hưởng bởi ngọn lửa.

Bên trong tuyệt đối an toàn.

Từng tượng sáp đứng ở trong đó, lẳng lặng dựa vào cửa, đưa mắt nhìn Đỗ Duy.

Những đôi mắt u ám đầy hằn học.

Đỗ Duy biết rõ một trong những tượng sáp này.

Tượng sáp là một người đàn ông khỏa thân, trên người xăm 2 con rắn độc, đôi mắt đen như mực, trông rất kỳ lạ.

Giá lạnh bao trùm.

Mở cửa và đóng cửa, cứ như là 2 thế giới riêng biệt. Bảo Tàng Sáp đang cháy đã bị ảnh hưởng bởi điều này, ngọn lửa tắt dần.

Tất cả tượng sáp đều lạnh lùng nhìn Đỗ Duy, ánh mắt di động theo động tác của Đỗ Duy.

Bầu không khí vô cùng ức chế.

Với sự biến mất của ngọn lửa, bóng tối phía sau lại ập đến.

Âm thanh than khóc cũng vang lên bên tai của Đỗ Duy.

Mặt của hắn rất tái.

Máu đang thấm ra bên ngoài.

Nhưng Đỗ Duy đã chuẩn bị tâm lý.

Vào thời điểm này, không có cách nào để quay trở lại, đi tiếp hoặc chết.

Dù đã lao vào Bảo Tàng Sáp, đối đầu với những tượng sáp khủng khiếp này thì chỉ có con đường chết, hắn không còn lựa chọn nào khác.

Hắn nhất định phải lao vào.

Nhưng phải chờ cơ hội thích hợp.

Nếu cứ liều lĩnh lao vào, sẽ chết chắc.

Ít nhất, cũng phải chờ lúc mình hoàn toàn bị bóng tối bao trùm, mới đưa Quỷ Ảnh cao gầy vào trong.

Suy nghĩ của Đỗ Duy rất rõ ràng, hắn giơ khẩu súng kíp của mình lên, chỉa nó vào những bức tượng sáp, dùng tay trái lấy đồng xu ra.

Chuẩn bị hoàn tất.

Thời gian dần trôi.

Đỗ Duy chỉ cảm thấy máu chảy ra càng ngày càng nhiều, âm thanh than khóc càng ngày càng gần hắn.

Ngay ở bên tai…

Hắn đột ngột quay đầu lại, thấy cơ thể mình bị quấn bởi những xúc tu ảo ảnh, nhưng lại không có cảm giác gì, thậm chí nếu không biết trước đó là trò quỷ quái của Quỷ Ảnh cao gầy, hắn cũng sẽ không nhận ra được.

Trong mắt hắn, Quỷ Ảnh cao gầy đã cúi xuống, cái đầu không có ngũ quan và tóc áp sát tai của hắn.

Âm thanh than khóc cũng không giống tiếng người nữa.

Đây là cơ hội…

Đỗ Duy thầm nghĩ, khẩu súng kíp lập tức chĩa ra sau.

Ngay khi vừa bắn xong, hắn nhanh như cắt lao vào Bảo Tàng Sáp.

Tuy nhiên, vì mất máu quá nhiều, cơ thể hắn có vẻ yếu ớt, gần như ngã khuỵu.

Thế nhưng, ý thức của Đỗ Duy rất rõ ràng, nghiến răng xông vào phòng, bóng tối phía sau cũng bị kích thích, sôi sục cuồng loạn.

Trong lúc nhất thời, các tượng sáp đều bị nứt.

Trong bóng tối, vang lên tiếng rít chói tai.

Đỗ Duy vẫn chìm sâu trong bóng tối, chạy không nhanh cũng không chậm.

Cuối cùng hắn cũng đã đến bên cánh cổng.

Tuy nhiên, cánh cổng ban đầu đã biến mất, thay vào đó là một hố sâu khổng lồ, tối và sâu, nhìn không thấy đáy.

Có dấu tay đẫm máu trên mép hố.

Sự tồn tại mà Đỗ Duy nhìn thấy ở lối vào Ngôi nhà kinh dị, dường như đã leo lên từ tầng hầm thứ hai.

Nhưng bây giờ, hắn muốn nhảy xuống.

Bảo Tàng Sáp vốn đã hỗn loạn.

Đỗ Duy đứng trước hố, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

Sau đó, hắn cất khẩu súng kíp, lôi zippo và phong thư ra, rồi nhảy xuống.

Trong phút chốc, hắn bị cái hố nuốt chửng, và biến mất trong bóng tối.

Chương 393: Vô hạn rơi xuống

Cơ thể mất trọng lượng. Xung quanh toàn là bóng tối.

Đỗ Duy đã nhảy xuống hố, đã rơi xuống được 1 phút.

1 phút không dài lắm, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, lại vô cùng quỷ dị.

Hắn muốn nhảy từ trên mặt đất xuống lòng đất, độ cao của cái hố chắc chỉ khoảng 3m, nhảy xuống cũng không mất không quá 1 giây.

Tuy nhiên, giờ đang ở trạng thái rơi tự do, lại không có cảm giác đã tiếp đất…

Đỗ Duy thử tính toán.

Đánh giá tình hình hiện tại, nếu rơi xuống đất, với độ cao này, hắn chắc chắn ngã chết.

Trọng lượng cơ thể + Tốc độ rơi +Thời gian rơi = Độ cao của hố sâu.

Đỗ Duy nhớ rất rõ công thức này.

Nói cách khác, dường như hắn đã có một quyết định ngu ngốc.

Việc nhảy xuống hố không mang lại hiệu quả như mong muốn, mà ngược lại còn khiến hắn rơi vào tình thế hiểm nghèo.

Hố sâu như một lối đi hẹp dựng đứng.

Từ trên cao rơi xuống, chỉ cần tiếp đất thì hắn chết chắc.

“Mình vẫn còn cơ hội.”

Đỗ Duy cảm nhận được tốc độ rơi tự do, hắn vẫn giữ bình tĩnh.

Kế hoạch của hắn là sau khi tiến vào khu vực nòng cốt của tầng ngầm thứ hai trong Ngôi nhà kinh dị sẽ phát động năng lực Đánh Dấu, để hàng trăm ác linh và xe buýt xuất hiện.

Sau đó giáng một đòn chí mạng vào Ngôi nhà kinh dị.

Nhưng giờ, tình hình đã thay đổi, kế hoạch cũng phải điều chỉnh.

Cho dù là Đỗ Duy cũng không thể phán đoán, hắn đang ở trong Ngôi nhà kinh dị, hay là ở sâu trong lòng đất.

Không còn lựa chọn nào khác.

Nghĩ xong, Đỗ Duy không ngần ngại phát động năng lực Đánh Dấu.

…

Mà lần này, thế giới bên ngoài đã hoàn toàn thay đổi.

Trên bầu trời, mưa trút xuống xối xả như điên dại.

Bóng tối bao trùm toàn bộ thành phố.

Nhìn từ những phương hướng khác, thành phố đã biến mất trong bóng tối.

Từ trên cao xuống mặt đất, tối đen như mực.

Ngôi nhà kinh dị dường như đã thành công trong việc biến thành phố thành một phần của nó, và đang làm một điều hết sức phi lý.

Nó muốn dẫn theo thành phố Tây Ghana bỏ trốn…

Tuy nhiên, ở một số ngõ ngách của thành phố, bóng ma của người tài xế đã xuất hiện.

Chúng bất động, lặng lẽ đứng trong bóng tối chờ đợi điều gì đó.

Nói cách khác, chúng tồn tại như những điểm neo, kết nối bóng ngược của thành phố với thành phố trong thực tế.

…

Trong bóng ngược của Thành phố Tây Ghana.

Xe buýt đã hoàn thành mục tiêu của nó.

Quỹ đạo hành trình của nó bao phủ toàn bộ thành phố, tất cả các đường phố và tất cả các trạm dừng đều đã lướt qua.

Nếu biến hành trình của nó thành một bản đồ lộ trình. Sẽ để lộ một sự thật kinh người.

Lộ tuyến lái xe của nó, né tránh vị trí của 13 tài xế ác linh trong hiện thực.

Đây có vẻ là một sơ hở, nhưng có gì đó không đúng lắm.

Nhưng đột nhiên, chiếc xe buýt trong bóng ngược của thành phố đã biến mất.

Trong hiện thực ở TP Tây Ghana, những tài xế ác linh đang chờ đợi, trong tích tắc lặng lẽ biến mất.

Ở một góc khuất nào đó, các ác linh học sinh dường như cảm nhận được điều gì đó, tất cả đều nhìn lên bầu trời.

Trong bóng tối phía trên, có thể lờ mờ nhìn thấy một hình dáng mơ hồ của một Ngôi nhà kinh dị.

…

Rầm…

Đỗ Duy chỉ cảm thấy hoa mắt, thân thể đập vào mặt đất rắn chắc.

Bình tĩnh lại.

Hắn lại ở trong xe buýt.

Cảm giác vô cùng âm u, lạnh lẽo.

“Có gì đó không đúng.”

Đỗ Duy đột ngột đứng lên, chỉ thấy 13 tên quái xế đang đứng trên xe buýt.

Tất cả ác linh tài xế đều đờ đẫn, không chút sức sống.

“Dường như chúng không định tấn công mình.”

Đỗ Duy liếc mắt, tới gần ghế lái xe buýt, súng kíp sẵn sàng bóp cò bất cứ lúc nào.

Rốt cuộc là tình huống gì đây?

Sau khi phát động Đánh Dấu, xe buýt mới xuất hiện bên cạnh hắn. Tại sao hắn lại lọt vào trong xe buýt?

Hơn nữa vừa rồi rõ ràng mình đang rơi xuống, lẽ ra mình phải ngã xuống trần xe buýt mới đúng.

Có lẽ nào……

Đỗ Duy nhìn lên.

Ở trên cùng.

Trần của xe buýt còn nguyên vẹn.

Không như những gì hắn nghĩ.

Nhưng lại càng lạ lùng hơn, không thể hiểu nổi.

Đỗ Duy không khỏi băn khoăn liệu khả năng Đánh Dấu của mình có vấn đề gì không, hắn duỗi tay phải ra, ấn vào tay lái của chiếc xe buýt.

Đánh Dấu thành công.

Không có vấn đề ……

Đỗ Duy càng khó hiểu, còn chưa kịp suy nghĩ vấn đề là gì, thì đèn trên trần xe buýt đã vụt tắt.

Sau đó, hắn nghe thấy một tiếng ầm vang.

Cơ thể run lên.

Có vẻ như bị va phải cái gì đó.

Cùng lúc đó, đèn trong xe lại bật sáng.

Con ngươi của Đỗ Duy co rút lại.

Hắn thấy ngay phía trước xe buýt là Ác mộng Phố Elm trong Ngôi nhà kinh dị.

Ác linh đứng đầy hai bên đường.

Quay đầu lại, nhìn ra phía sau, chỉ thấy một cái lỗ rất lớn bên ngoài cửa sổ phía sau.

Vụ va chạm dữ dội vừa rồi quả thực là có thật.

Bởi vì thời điểm chiếc xe buýt xuất hiện, nó đã chạy ngang qua Ngôi nhà kinh dị, đột ngột đâm vào một số tràng cảnh, và đi vào Ác Mộng Phố Elm.

Đây đã là khu vực cốt lõi của Ngôi nhà kinh dị.

Đột ngột……

Một bàn tay nhợt nhạt vươn tới kính cửa sổ phía sau, một chiếc ô đen nghiêng xuống, để lộ một khuôn mặt học sinh trống rỗng, và im lặng.

Mí mắt của Đỗ Duy nhảy loạn lên.

Mặc dù hắn không biết chuyện gì đã xảy ra với cú đâm vừa rồi, nhưng có thể chắc chắn rằng hàng trăm ác linh học sinh mà hắn đã Đánh Dấu hiện đang ở bên ngoài xe buýt.

Hàng trăm ác linh…

Đỗ Duy đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng hàng trăm ác linh dày đặc bên ngoài xe buýt.

Thật là điên rồ.

Mấu chốt là, Đỗ Duy cho tới bây giờ vẫn chưa tận mắt nhìn thấy cuộc đối đầu giữa xe buýt và Ngôi nhà kinh dị.

Hắn có trực giác, có vẻ như tranh đấu giữa hai tồn tại kỳ lạ đã đến hồi kết.

Bây giờ chỉ là trận chiến quyết định cuối cùng.

Mọi thứ hắn làm chỉ là đặt một quả cân nhỏ lên cán cân thắng lợi mà thôi.

Xe buýt vẫn chuyển động.

Những ác linh đứng hai bên Ác Mộng Phố Elm dường như đang phá đường.

Dường như chúng muốn chặn xe buýt.

Nhưng không có tác dụng gì cả.

Việc lái xe buýt không hề bị ảnh hưởng, nó xuyên qua đám ác linh, như thể đi qua ảo ảnh.

Hay nói cách khác, giờ xe buýt nằm giữa tồn tại và không tồn tại.

Hoang đường, biến hoá kỳ lạ.

Quỷ Ảnh cao gầy cũng lặng lẽ xuất hiện trong bóng tối, như sương mù chắn ngang phía trước con đường.

Trong bóng tối, Đỗ Duy đã nhìn thấy một số khuôn mặt quen thuộc. Những ác linh ở trên xe lúc nãy, ngoại trừ cô dâu than khóc mà hắn đã giết, người phụ nữ mặc váy dài ôm Annabelle, cũng đứng ở bên Quỷ Ảnh cao gầy. Kể cả Josh.

Dường như chúng là tuyến phòng thủ cuối cùng trong Ngôi nhà kinh dị, vừa xuất hiện bèn ùn ùn lao tới.

Ngay sau đó, ánh mắt của Đỗ Duy tối sầm lại.

Bóng tối bao trùm hoàn toàn chiếc xe buýt, hàng trăm ác linh học sinh ở bên ngoài xe buýt, lặng lẽ nhập vào trong đó.

Nếu như trước đây những ác linh này không thể chạm vào xe buýt. Đó là bởi vì 13 ác linh tài xế làm điểm neo để đột nhập vào thành phố hiện thực.

Với điểm neo này, chiếc xe buýt đang lái trong thực tế và bóng ngược, vì vậy những ác linh không thể chạm vào nó.

Nhưng bây giờ, những ác linh có thể chạm vào xe buýt.

Chương 394: Cú đâm sau lưng từ xe buýt

Giờ Đỗ Duy chỉ là vai phụ.

Hắn đột nhiên phát hiện ra rằng, dường như mình không thể làm bất cứ điều gì trong xe buýt.

Vả lại cũng không cần phải làm gì.

Nhân vật chính trong cuộc chiến này đã trở thành xe buýt và Ngôi nhà kinh dị.

Mọi thứ khác chỉ là kẻ ngoài cuộc.

Sau đó, hắn ngồi vào ghế lái, tháo mặt nạ, vô cảm nhìn ra bên ngoài.

Bóng tối ngoài cửa kính xe rất tĩnh mịch.

Khuôn mặt của những ác linh thỉnh thoảng lại lóe lên.

Những xúc tu hư ảo không ngừng lan rộng trên cửa kính xe.

Quỷ Ảnh cao gầy dường như muốn tấn công xe buýt.

Nhưng không có cách nào để phá vỡ cửa kính.

Nó thậm chí không thể ảnh hưởng đến Đỗ Duy.

Nói cách khác, chỉ cần ở trên xe buýt, Đỗ Duy là an toàn nhất.

Không ai có thể giết hắn.

13 quái xế trong xe từ đầu đến cuối luôn im lặng.

Bọn chúng coi như không nhìn thấy Đỗ Duy, không ngồi vào chỗ của mình, không tấn công hắn, chỉ lẳng lặng đứng, đóng vai trò mỏ neo.

Trong quá trình này, Đỗ Duy yên lặng lấy phong thư ra.

Hắn muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Vừa rút phong thư ra.

Chữ liên tục hiện ra——

Thú thật, Đỗ Duy thật sự không định lại châm lửa đốt phong thư.

Phong thư dường như cảm nhận được, chữ trên đó nhanh chóng biến mất, khi xuất hiện lại, vẻ nịnh nọt lộ ra trong câu chữ càng thêm mãnh liệt.

Rầm……

Đột nhiên, khuôn mặt của Josh xuất hiện trên cửa sổ bên ngoài ghế lái, dán chặt vào đó, liên tục đập vào cửa kính.

Xem ra nó vẫn chưa hoàn toàn bị Ngôi nhà kinh dị khống chế, muốn quay trở lại xe.

Nhưng nếu không có sự cho phép của xe buýt, nó không thể làm điều đó.

Đỗ Duy ngơ ngác liếc nhìn nó dần dần biến dạng rồi tiêu tán.

Dường như đã chết…

Sau đó, Đỗ Duy lấy ra zippo, đặt dưới phong thư: “Tao cần biết một số thông tin, vậy mày hãy chứng tỏ cho tao thấy mày có ích.”

Giọng nói bình thản, nhưng đầy đe dọa.

Phong thư ngay lập tức hoảng sợ, chữ trên đó cũng thay đổi thành như sau:

Nhiều từ vựng rất tối nghĩa, khó hiểu.

Tin tức đầu tiên là về trải nghiệm trước đây của Đỗ Duy.

Cái thứ hai hơi lạ.

“Điểm neo?”

Đỗ Duy quay đầu liếc nhìn 13 ác linh tài xế, dường như có điều suy tư.

Sau khi xuống xe, 13 tài xế đã biến mất không rõ tung tích.

Nếu đó là điểm neo của xe buýt, thì đó chỉ có thể là chúng.

Còn về tin tức thứ ba.

Ánh mắt của Đỗ Duy hơi lạnh, trong lòng thầm nghĩ: “Mình muốn giúp xe buýt đối phó Ngôi nhà kinh dị, hoàn toàn là bởi vì mình không còn lựa chọn nào khác, nhưng xem ra năng lực Đánh Dấu của mình khiến nó nảy sinh ý tưởng khác?”

“Rốt cuộc thì chiếc xe buýt muốn giành giật thứ gì với Ngôi nhà kinh dị?”

“Có phải là trường học không?”

Nếu đó là một trường học, thì mọi thứ vẫn theo đúng kế hoạch.

Đỗ Duy không phải là không thể chấp nhận.

Nhưng nếu đó là thứ khác, thì mọi thứ có thể đi theo hướng khác.

Xe buýt có thể trở thành một tồn tại nguy hiểm hơn nhiều so với Ngôi nhà kinh dị.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, lạnh lùng nói với phong thư: “Cho tao biết, chúng đang tranh giành cái gì?”

Chữ trên bức thư đã thay đổi một lần nữa——

Lại tiếp tục nói nhảm.

Ánh mắt của Đỗ Duy trở nên cực kỳ nguy hiểm, không chút do dự bấm zippo.

Bùng…

Bức thư bốc cháy, nhanh chóng biến thành tro.

Nó không dễ dàng chết như thế.

Bên trong phong thư, một bức thư khác xuất hiện.

Đỗ Duy không chút do dự lấy ra bức thư, dòng chữ trên đó nhảy loạn xạ.

Dường như nó đang trên bờ vực tan vỡ, đã bắt đầu cầu xin xót thương…

Đỗ Duy do dự rồi lại cất phong thư đi.

Cũng không phải là hắn tin vào lý do thoái thác của thứ quỷ này.

Mà hắn đang tìm cơ hội để tiêu diệt hoàn toàn thứ này.

Nếu nó đã vô dụng với hắn, sao còn phải giữ lại?

Có một tà linh trong phong thư, thứ này cũng không vô hại như nó biểu hiện.

Dây dưa với phong thư này chả có gì tốt, tốt hơn hết nên để phát huy hết năng lực của mình.

Những thứ không thể khống chế, chỉ riêng đồng xu thôi là đã quá đủ với Đỗ Duy.

Còn về phong thư?

Chỉ có thể nói ở trong tay Đỗ Duy, nó không làm được gì to tát. Rất vô dụng.

Vào lúc này, tốc độ của xe buýt ngày càng nhanh.

Đèn trong xe vụt tắt.

Đỗ Duy hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

Không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì trong trạng thái Quỷ Nhãn, vì bóng tối có thể nhìn thấy mới là thực sự dị thường.

Không biết đã trải qua bao lâu.

Bùm… tiếng va chạm lại vang lên.

Khi đèn sáng trở lại.

Đỗ Duy phát hiện xe buýt đã chạy trên một con phố, còn Ngôi nhà kinh dị đã biến mất.

Nó càng lúc càng nhanh.

Nhưng không có dấu hiệu bị kéo ra khỏi thành phố bên ngoài cửa sổ.

Cả thành phố như bị chiếc xe buýt kéo lê.

Đỗ Duy chợt nhận ra.

Cái gọi là tranh giành vốn là một cuộc tranh đoạt quyền sở hữu thành phố.

Ngôi nhà kinh dị muốn làm gì, xe buýt cũng không buông tha.

Trường học đã lõm vào trong thành phố Tây Ghana.

Xe buýt kéo đi Tây Ghana tương đương với việc đưa trường học đi.

“Không đúng…… Ngôi nhà kinh dị không yếu hơn xe buýt, làm sao có thể dễ dàng thua như vậy?”

Đỗ Duy cau mày, ló đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau đó, một tia sáng kỳ lạ hiện lên trong mắt hắn.

“Đây không phải là Tây Ghana, mà là bóng ngược của thành phố.”

“Xe buýt không kéo thành phố đi, nó kéo trường học vào trong bóng ngược.”

“Nó đang đánh cắp trường học!”

Trên đỉnh đầu, thình lình có một thành phố.

Mà ở phía trên, có thể nhìn thấy đường nét của Ngôi nhà kinh dị, nhưng nó đã bị thủng một lỗ lớn ở phía dưới, nó đang đuổi theo bóng ngược của thành phố, chuẩn bị tử chiến với chiếc xe buýt.

Trường học là cái neo của Ngôi nhà kinh dị. Sau khi bị chiếc xe buýt đánh cắp, Ngôi nhà kinh dị đã không thể biến cả thành phố thành một phần của nó.

Vì vậy, nó chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng chiếc xe buýt không quan tâm, kéo theo bóng ngược của thành phố và bỏ chạy.

Nó dường như không muốn đối đầu với Ngôi nhà kinh dị nữa.

Bỗng dưng, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu của Đỗ Duy: “Mình nên xuống xe như thế nào?”

Nếu xe buýt cứ chạy như thế này mãi, nó sẽ không bao giờ dừng lại.

Vậy chẳng phải mình phải ngồi lì ở đây cho đến lúc chết?

Chương 395: Dường như tôi nhìn thấy Chủ nhiệm

Mối quan hệ giữa xe buýt và Ngôi nhà kinh dị rất rắc rối phức tạp.

Chúng đều coi trường học là mục tiêu, diễn ra một trận chiến vô cùng phi lý, quái dị, hay nên nói là đâm sau lưng nhau?

Thuật ngữ đâm sau lưng có vẻ chính xác hơn.

Ngôi nhà kinh dị đâm sau lưng Ngôi nhà kinh dị, cướp trường học.

Chiếc xe buýt đâm sau lưng Ngôi nhà kinh dị, đoạt lấy bóng ngược của trường học và thành phố.

Việc này rất trí mạng.

Nếu hai tồn tại quái dị này là con người. Khi đó mối hận thù giữa chúng sẽ là không chết không thôi.

Con Đỗ Duy…

Tình hình của hắn hiện giờ rất gay go.

Khi hắn phát động năng lực Đánh Dấu, đưa Josh lên xe buýt thì mọi việc đã nằm ngoài tầm kiểm soát.

Hắn chỉ có thể kiên trì giúp chiếc xe buýt chống lại Ngôi nhà kinh dị.

Kết cục của trận chiến này đương nhiên có công của hắn.

Nhưng bây giờ Ngôi nhà kinh dị đang điên cuồng đuổi theo xe buýt, mà xe buýt thì kéo theo bóng ngược của thành phố và

trường học chạy trốn. Nó không chịu bỏ cuộc.

Xe buýt càng không thể từ bỏ ngôi nhà mất rồi lại đoạt lại.

Hai quỷ quái kẻ đuổi người chạy.

Không có dấu hiệu dừng lại.

Đỗ Duy ngồi vào ghế lái, vô cảm bấm công tắc cửa hết lần này đến lần khác.

Tuy nhiên, không hề có tác dụng.

Khi ý chí của chiếc xe buýt chưa phục hồi, hắn có thể đục nước béo cò, sắm vai tài xế.

Nhưng giờ quyền hạn này không còn tác dụng.

Lên xe thì dễ, xuống xe thì khó.

Đỗ Duy bất lực thở dài, tự hỏi: "Mình sẽ bị kẹt chết ở chỗ này sao?"

Khả năng là rất cao.

Sau đó, hắn lấy lá bài Joker ra.

"Tôi muốn ước một điều, giúp tôi thoát khỏi tình trạng khó khăn hiện tại."

Giống như trước, lá bài Joker không có phản ứng nào, nó đình công.

Cuộc đối đầu giữa xe buýt và Ngôi nhà kinh dị, nó không dám nhúng tay vào.

Thực hiện ước nguyện còn phải dựa vào đối tượng bị tác động. Giờ nó rất cùi trước 2 đại boss này.

Đỗ Duy kiểm tra tất cả các vật dụng trên người, một khẩu súng kíp, một đôi găng tay trắng, đồng xu, mặt nạ, zippo, lá bài Joker và bản đồ.

Không có thứ gì hữu dụng trong tình huống này.

Hắn nghiến răng quay đầu nhìn về phía xe buýt, nhìn chằm chằm 13 ác linh tài xế.

“Mình phải tìm cách…”

Ở thế giới bên ngoài, mưa bão liên miên không dứt.

Đường nét của Ngôi nhà kinh dị loé lên trên bầu trời thành phố đang đổ mưa như thác.

Ở phía bên kia thành phố.

Chiếc xe buýt kéo theo bóng ngược của thành phố Tây Ghana, dùng tốc độ quỷ dị đưa ngôi trường vượt qua mưa bão.

Nó sẽ chỉ xuất hiện vào những ngày mưa.

Nói cách khác, miễn là trời mưa ở bất kỳ đâu trên thế giới, đều sẽ trở thành tuyến đường di chuyển của nó.

…

Vào lúc này, Thụy Sĩ cũng đang mưa.

Những người thuộc Giáo hội Twilight cũng đang khó chịu như Đỗ Duy.

Kể từ đêm ngày 15 tháng 6, tất cả các thành viên của Giáo hội Twilight đều giống như bị ngộ độc thực phẩm, liên tục nôn mửa, và tiêu chảy.

Người lãnh đạo của họ, Đức Cha Matthew đã ra lệnh cho họ. Phải tìm ra nguyên nhân thật sự của vấn đề trong ba ngày.

Hừ……

Giờ đã là ngày thứ ba.

Nhưng họ không tìm thấy gì.

Bên trong hội trường trên tầng hai của Giáo hội Twilight.

Mọi người đều ngồi ngay ngắn trên ghế.

Khuôn mặt được che bởi mũ trùm đầu, chỉ có người lãnh đạo già Matthew đang ho.

Ông già này đã sống hàng trăm năm.

Nhưng giờ ông cũng đang bị tiêu chảy.

Đã sử dụng mọi loại thuốc có thể, nhưng chúng đều vô dụng.

Vẫn cứ tiêu chảy liên tục…

"Mọi người… giờ đã là ngày thứ ba. Nói cho ta biết, các bạn sẽ không khiến ta thất vọng, đúng không?"

Giọng Matthew lộ rõ vẻ yếu đuối và bất lực, không còn vẻ uy thế và trang nghiêm như trước.

Những người đó đều cúi đầu, sợ hãi nhìn hắn.

Ai đó nói với vẻ xấu hổ: "Em xin lỗi ngài, em… chúng em không tra được gì."

Cũng có người nói: "Em nghi ngờ do thức ăn của ta có vấn đề, chúng em đã đổi nguyên liệu và nguồn cung cấp thức ăn, nhưng không có tác dụng gì."

"Hơn nữa, chúng tôi đã kiểm tra toàn bộ thị trường cung cấp thực phẩm ở Thụy Sĩ. Toàn bộ chuỗi cung ứng đều rất sạch sẽ, nguyên liệu thực phẩm ban đầu cũng không tra ra bị bỏ độc."

Nghe vậy, Matthew yếu ớt vỗ bàn hỏi: "Nguồn nước thì sao? Vấn đề có thể ở trong nguồn nước?"

Có người lập tức trả lời: "Chúng em đã lấy nước đi xét nghiệm, nguồn nước không có vấn đề gì. Đây có thể là một sự kiện nằm ngoài tầm hiểu biết của ta, chẳng hạn như tà linh? Ma linh? Hay giáo hội bên kia lén lút hại chúng ta."

Matthew giận dữ nói: “Tà linh và ma linh sẽ chỉ vặn gãy đầu của bạn, sẽ không khiến bạn nôn mửa, và tiêu chảy. Đầu óc bạn bị úng nước khảhông?”

Vừa nói, ông đột ngột đứng dậy, nhưng cảm thấy chân mình mềm nhũn, nên phải dùng hai tay chống bàn.

Điều này càng khiến Matthew tức giận hơn. Ông chỉ tay vào những người đó và chửi rủa: “Giáo hội, đừng nghĩ ta không biết các bạn đang nghĩ gì. Nếu đó thực sự là giáo hội, thì giờ đã tấn công chúng ta rồi, đâu còn cơ hội cho các bạn nói lời này.”

“Các… các… bạn làm ta quá thất vọng!”

Nếu ông không biết rằng những người này là thành viên cốt lõi của Giáo hội Twilight, Matthew sẽ nghĩ rằng những người ngồi trước mặt là một nhóm bệnh nhân.

Đột ngột, Ryan đang ngồi ngủ gật bị đánh thức, gã ngơ ngác nhìn xung quanh: “Buổi khám bệnh kết thúc rồi sao?”

Matthew lắc đầu, nói: “Vẫn chưa.”

Nói xong sắc mặt bèn đen lại: “Cậu câm miệng, đây không phải là buổi khám bệnh, là hội nghị của chúng ta.”

Ryan ồ lên, gã vô cảm nhìn lên trần nhà.

Gã nghĩ thầm: “Chết tiệt, mấy thằng bệnh tâm thần này dùng từ khá hay, lại còn hội nghị nữa chứ. Thật sự nghĩ mình làm bác sĩ nhiều năm như vậy, còn chưa gặp tình huống này sao?”

“Ha ha.”

Nhưng vào lúc này, đôi mắt của Ryan phản chiếu bóng ngược của một thành phố, đôi mắt của gã mở to, gã hoài nghi nhìn một chiếc xe buýt trong bóng ngược.

Chính xác mà nói, đó là Đỗ Duy, người đang đứng trong xe buýt, cầm một khẩu súng kíp, và chuẩn bị làm gì đó.

Sau đó, Ryan rất phấn khích.

“Chủ nhiệm, Chủ nhiệm là anh sao? Rốt cuộc anh đã đến đón em sao?”

“Mẹ kiếp, đồ ăn bên Twilight hình như có gì đó không ổn. Còn may cơ thể em rất tốt, không có việc gì. Anh mau đưa em đi, em không muốn ở lại đây nữa.”

“Chủ nhiệm? Chủ nhiệm, sao anh không dừng xe?”

Ryan sững sờ nhìn bóng ngược của thành phố nhanh chóng biến mất.

Gã vò đầu bứt tai, đột nhiên nói: “Tôi hiểu rồi, Chủ nhiệm đi công tác, chẳng trách lại đi xe buýt, cái này gọi là… công… công phí gì… “

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt người khác, nhưng lại trở thành bệnh nhân tâm thần phát điên.

Matthew rối rắm nhìn Ryan, không hài lòng nói: “Cậu đừng điên nữa, chúng ta đang họp thường kỳ, cậu có hiểu họp thường kỳ là gì không? Không có Chủ nhiệm, chỉ có Giám mục.”

Ryan bị cắt ngang, giận dữ nói: “Đừng đánh rắm, tôi rõ ràng đã nhìn thấy Chủ nhiệm.”

Giờ Matthew đang có bệnh, giọng nói không to bằng Ryan, bị gã áp chế.

Gã bất lực xua tay: “Làm gì cũng được, giờ đừng nói chuyện, hội nghị vẫn chưa kết thúc…”

Ryan đổi sắc mặt, chỉ vào Matthew nói: “Được rồi, ông bị bệnh không nhẹ. Ông lại không cho tôi nói chuyện, ông phải

biết, tôi có quyền giữ im lặng.”

Matthew nén giận, bất đắc dĩ cười nói: “Đúng vậy, cậu có quyền này.”

Ryan hài lòng gật đầu, im lặng nhìn mọi người.

Gã im lặng, nhưng trong lòng thầm nghĩ: “Ryan ta thật sự quá khủng bố. Mình kê đơn cho rất nhiều người cùng một lúc, nhưng phản ứng thuốc của họ có vẻ không ổn, nhưng không sao, chỉ cần mình kiên trì là được. Mình chắc chắn sẽ có thể chữa khỏi cho họ.”

“Đến lúc đó, Chủ nhiệm sẽ cùng mình đi xe buýt công tác, nghĩ thôi cũng thấy vui rồi!”

Nhìn Ryan, Matthew và những người khác đều cảm thấy khó hiểu.

Nhưng không ai coi trọng chuyện đó, suy cho cùng, theo quan điểm của họ, Ryan chỉ là một Hunter bị bệnh tâm thần.

Bệnh nhân tâm thần không cư xử kỳ lạ mới là chuyện lạ.

Chương 396: Có nội gián

Hội nghị của giáo hội Twilight vẫn đang diễn ra.

Sau mấy lần thảo luận, mọi người đi đến kết luận.

Matthew lạnh lùng nhìn mọi người, đưa mắt liếc nhìn mọi người, khi nhìn đến Ryan, Ryan khó hiểu nhìn lại lão. Dường như đang muốn nói, ông muốn gì?

Matthew có chút chán ghét nhìn đi chỗ khác, nghiêm túc nói với mọi người: "Vì đã xác định vấn đề không phải ở thế giới bên ngoài, giờ chỉ có một khả năng."

"Nội bộ Giáo hội Twilight đã mục nát."

Lão không nói rõ, nhưng ý nghĩa thì rõ như ban ngày.

Có nội gián…

Vẻ mặt của mọi người trở nên rất kỳ lạ.

Bọn họ nhìn nhau, ánh mắt càng ngày càng quái dị.

Chia rẽ phe phái trong nội bộ của Giáo phái Twilight rất nghiêm trọng.

Phe bảo thủ, và phe cải cách thù địch với nhau, còn có một số nằm vùng bí mật.

Ai cũng có thể là nội gián.

Một số người thậm chí còn có ý tưởng táo bạo, liệu họ là lãnh đạo làm hay không?

Matthew, người đứng đầu tổ chức, luôn có thái độ lập lờ nước đôi với giáo hội, điều này không phải là không thể.

Nhưng ngay khi ý tưởng này ra đời, lập tức bị người đó đè xuống.

Y không dám tiếp tục suy nghĩ.

Vì nó rất nhạy cảm.

Vì vậy, ánh mắt của y mơ hồ đánh giá những người khác, cuối cùng rơi vào Ryan.

"Giám mục Ryan, cộng sự James của cậu đâu? Lần trước anh ta không tham dự hội nghị. Lần này anh ta vẫn không đến, tôi đã không gặp anh ta suốt hai ngày…"

Trực tiếp nhắm vào James.

Còn Ryan?

Không ai nghĩ rằng vụ việc này có liên quan gì đến một Hunter bị bệnh tâm thần.

Nếu không, vậy cũng quá vô lý.

Nhất thời mọi người đều hướng ánh mắt về phía Ryan, lạnh lùng nhìn gã.

Trong số đó có lãnh đạo Matthew.

Matthew nghiêm nghị nói: "Giám mục Ryan, James đâu?"

Ryan khinh thường nói: "Tôi có quyền im lặng."

Matthew bực bội nói: "Ta đang hỏi chuyện cậu, vả lại cậu không hề giữ im lặng!"

Ryan bị chất vấn, hỏi hoài nghi: "Thật… thật sao?"

"Thế cậu nghĩ nào?" Matthew cười giận dữ, chỉ vào Ryan nói: "Bây giờ hãy trả lời câu hỏi của ta."

Ryan gãi đầu, nói: "James… chú ấy đã uống quá nhiều, đang ngủ trong phòng. Tôi đến thăm anh ấy mỗi ngày, chất lượng giấc ngủ của chú ấy rất tốt."

Matthew nghi ngờ nhìn Ryan: “Cậu có chắc là cậu ta đã ngủ không?”

Ryan trợn tròn mắt: “Ông đang xúc phạm sự chuyên nghiệp của tôi sao? Bác sĩ Ryan chưa bao giờ nói dối. James là bệnh nhân khó điều trị nhất, tôi rất quan tâm đến chú ấy.”

“OK……”

Matthew cau mày, ông không tin tưởng lời của Ryan, loại chuyện này phải tận mắt nhìn thấy mới có thể khẳng định.

Hơn nữa, Matthew đã biết James là nằm vùng của giáo hội.

Có lẽ……

Giáo hội đã gây ra điều này?

Nghĩ đến điều này, Matthew ra lệnh cho những người khác với vẻ mặt ủ rũ: “Theo ta đến phòng của James. Ta muốn xem ậu ta có thực sự đang ngủ hay không.”

Những người khác kính cẩn nói: “Dạ, Thưa ngài.”

…

Vào lúc này, ở một nơi khác.

Đỗ Duy cũng đang chuẩn bị hành động.

Hắn đứng ở trong xe buýt, nhìn 13 tài xế, ánh mắt lạnh lùng, u ám.

13 ác linh tài xế này đều đóng vai trò là điểm neo cho xe buýt.

Vì có chúng, xe buýt mới dám đâm sau lưng Ngôi nhà kinh dị, cướp lại trường học.

Giờ bóng ngược của thành phố cũng do điểm neo này nên mới bị xe buýt kéo đi.

Sự ổn định là một vấn đề rất nghiêm trọng, nhưng nó cũng là một bước đột phá.

Đỗ Duy nhìn những ác linh tài xế, rồi đi ngang qua chúng.

Hắn thầm nghĩ: “Nếu như mình có thể giết tài xế, nhất định sẽ có chút ảnh hưởng đến tình hình hiện tại, có thể bóng ngược của thành phố sẽ biến mất. Bằng cách này, Ngôi nhà kinh dị có thể một lần nữa đối đầu với xe buýt, mình có thể nhân dịp này để xuống xe, và rời đi. “

“Đương nhiên, cũng có thể khiến xe buýt trực tiếp tấn công mình.”

Tình hình rất gay go.

Theo tính toán của Đỗ Duy, sau khi làm điều đó, khả năng hắn chết cao hơn là an toàn thoát đi.

Nhưng ngồi im chờ chết thì chết chắc.

“Có lẽ mình nên đổi cách nghĩ, có thể tránh được nguy cơ…”

Đỗ Duy bước đến gần ác linh tài xế ở cuối cùng.

Đó không phải là Andrew Dawkwe, mà là một ác linh nam mặt vest, trông giống như xác chết.

Hơi thở của ác linh này rất lạnh.

Nhưng ở trạng thái Quỷ Nhãn, nó là yếu nhất trong số các ác linh tài xế.

Mấu chốt là……

Nó có thực thể, xuất hiện dưới dạng xác chết.

Đỗ Duy do dự rồi lấy đồng xu từ trong túi ra.

Mặt trước và mặt sau của đồng xu này tượng trưng cho may mắn và xui xẻo.

Đỗ Duy đã hưởng thụ may mắn rất nhiều lần.

Cảnh Hannibal bị sấm sét đánh chết thực sự khiến hắn bị sốc.

Chỉ cần may mắn đạt đến một mức độ nhất định, thì mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Nhưng vận xui…

Có câu, khi xui uống nước lạnh cũng khiến bạn bị mẻ răng.

Trước đó Đỗ Duy đã tung 2 lần mặt sấp, vận xui suýt nữa hại chết Cái Bóng.

Hắn đã từng nghĩ về đến cách dùng của đồng xu.

Nếu một ác linh tung được mặt sấp, thì ác linh đó có khả năng sẽ bị giết bằng cách nào đó.

Giờ chỉ có thể thử.

Tất nhiên, để đối phương tung đồng xu thì cần chút mánh khoé.

Đỗ Duy vươn cánh tay phải ác linh hoá nắm lấy cổ tay của ác linh tài xế.

Ngay sau đó, ác linh tài xế mặc vest lộ ra ác ý mạnh mẽ, hơi thở lạnh lẽo truyền đến Đỗ Duy.

Nhưng nó không tấn công.

Không phải không muốn, mà là không thể.

Điểm neo phải duy trì ổn định.

Đây là một tin vui đối với Đỗ Duy.

“Kế hoạch khả thi.”

Đỗ Duy thầm nghĩ, sau đó nhét đồng tiền vào tay phải của ác linh tài xế.

Ngay sau đó, Đỗ Duy hơi dùng sức, đồng xu bèn bị tung lên.

Thật đáng xấu hổ, lại là mặt may mắn.

Một ác linh xương khô xuất hiện sau lưng ác linh tài xế, nó nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt kỳ quái, có vẻ khó hiểu.

Đỗ Duy liếc nhìn ác linh xương khô, lúc trước thứ này ở sau lưng hắn.

Nhưng điều này không quan trọng.

Điều quan trọng là phải tiếp tục tung đồng xu cho đến khi mặt xui xuất hiện, ác linh chết đi, nếu không Đỗ Duy sẽ không dừng lại.

Hắn cũng không tấn công ác linh tài xế.

Chỉ cần cung cấp một số trợ giúp cho đối phương.

Đinh……

Đồng xu lại được tung lên…

…

Tại Thụy Sĩ.

Matthew và những người khác cũng đến trước cửa phòng của James.

Từ sau khe cửa, bay ra mùi hăng kỳ lạ.

Có mùi khai…

Các Hunter của Twilight đều lộ vẻ nghi ngờ.

Chuyện gì đã xảy ra trong phòng của James?

“Mùi này là lạ làm sao.”

“Mùi lạ khó mà miêu tả, nhưng sau khi ngửi kỹ, tôi cảm thấy rất quen thuộc.”

“Có phải đã xảy ra chuyện khủng khiếp không?”

Ryan ở bên cạnh khó hiểu hỏi: “A? Có mùi lạ sao? Ta không nghĩ ra?”

Matthew bịt mũi, bực bội nói: “Im lặng, nhanh mở cửa.”

Những người khác rất nghiêm túc đi lấy chìa khóa ra, nhét vào lỗ khóa.

Tách…

Cửa đã được mở.

Ngay sau đó, sắc mặt của mọi người đều trở nên vô cùng xấu xí, trong phòng James đâu đâu cũng có vệt nước màu nâu vàng, mùi khai thúi khiến người ta muốn ói.

Còn bản thân James thì nhợt nhạt, nằm trên mặt đất nhắm mắt lại, ngực phập phồng nhỏ đến mức khó có thể nhận ra.

Matthew ưu tư nói: “Có vẻ như chúng ta đã hiểu lầm James, cậu ta cũng trúng độc, hình như đã nặng đến mức bất tỉnh.”

“Không đúng… mau, mau lại đây… còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau cứu người!”

Đôi mắt của Ryan sáng lên: “Để tôi tới, tôi là bác sĩ, tôi rất giỏi cứu người!”

Chương 397: Còn không mau cảm ơn anh Ryan

“Giám mục Ryan, cậu hãy đợi ở một bên, đừng làm chậm trễ chúng tôi cứu người.”

Matthew lạnh lùng liếc Ryan, dùng giọng cảnh cáo nói.

Đọc truyện tại truyenfull là lũ chó không trym

Ryan há to miệng, hét lớn: “Tốt tốt, ông dám chất vấn tôi. Ryan tôi là bác sĩ chuyên nghiệp nhất. Tôi là tâm phúc của Chủ nhiệm… sao ông dám…”

“Ông tiêu rồi, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ trị bệnh cho ông!”

Matthew phớt lờ Ryan, và nói với những người khác: “Hãy đi cứu người.”

Những người này vội lao vào phòng.

Sau đó Matthew lạnh lùng nhìn Ryan, không nói lời nào.

Điều này khiến Ryan cảm thấy bị khiêu khích, gã chỉ vào Matthew và nói: “Lão già kia, cmn lão đang chơi trò lạnh nhạt không nói chuyện với tao hả?”

“Tao nói cho lão biết, hôm nay tao chắc chắn sẽ cứu James!”

Nói xong, Ryan đẩy Matthew ra, ngạo nghễ bước tới, cố lao vào phòng James.

Nhưng Matthew đã đưa tay kéo Ryan lại.

“Cậu đừng quậy nữa!”

Vừa nói xong, một khẩu súng lục xuất hiện trong tay của Ryan.

Nòng súng đen kịt, lạnh như băng.

Con ngươi của Matthew co rút lại: “Khẩu súng này không phải đã bị thu lại sao? Cậu lấy ở đâu ra?”

Ryan sốt ruột nói: “Chủ nhiệm luôn mang theo súng, tao cũng phải có. Sao mày lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy?”

Nói xong, Ryan trợn to hai mắt, hắn đột nhiên nói: “Tao hiểu rồi, mày đang đổi đề tài, cmm, mày thật tồi tệ, muốn ngăn cản tao cứu James, ngươi muốn trừ tiền thưởng cuối năm của tao!”

“Nhà tư bản lòng dạ đen tối! Nhà tư bản xấu xa!”

“Chủ nhiệm, có người muốn cướp tiền mồ hôi nước mắt của em, anh mau đến giúp em!”

Matthew càng thấy đầu của mình sắp nổ tung.

“Ta… ta sẽ cho cậu tiền thưởng cuối năm. Cậu muốn bao nhiêu cũng được, nhưng trước đó, cậu hãy cho tôi biết ai đã đưa cho cậu khẩu súng lục?”

Matthew cố gắng giữ bình tĩnh, Ryan là Hunter bị bệnh tâm thần, loại người này rất dễ bị người khác hãm hại.

Không chừng khẩu súng lục này là do nội gián đã lén đưa cho Ryan.

Mục đích là mượn tay của Ryan để tạo ra hỗn loạn.

Hơn nữa đây còn là lần thứ hai.

Liệu sẽ có lần thứ ba? Lần thứ tư hay khôn ?

Phải nói rằng, điều mà Matthew suy luận ra rất logic, nhưng ông không biết năng lực ác linh hoá thật sự của Ryan, nếu không, nếu không có lẽ ông đã có ý định giết chết Ryan.

Hơn nữa, đây là lần ông gần biết sự thật nhất.

Ryan nghe vậy liền kích động nói: “Đây là ông nói đó nha, tôi muốn 10 tỷ.”

Mặt của Matthew lập tức tái mét: “10 tỷ? Cậu điên rồi?”

Ryan khinh khỉnh nói: “Ông điên thì có. Bác sĩ Ryan là bác sĩ chuyên nghiệp chỉ đứng sau Chủ nhiệm. Tôi tính ông 10 tỷ mà quá đáng sao?”

Matthew đau đầu nhìn Ryan.

Không nên lý luận với bệnh nhân tâm thần.

Vì vậy, ông cố nặn ra một nụ cười và nói với Ryan: “10 tỷ, không quá đáng. Tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cậu. Giờ cậu có thể cho tôi biết ai đã đưa súng lục cho cậu không?”

Ryan gật đầu, mở miệng.

Mắt của Matthew sáng lên, không ít tên của Hunter trong Twilight xẹt qua trong đầu ông, muốn xác minh từ trong miệng của Ryan.

Nhưng đột nhiên, Ryan ngập ngừng: “Tôi phải kiểm tra xem tiền đã về thẻ ngân hàng của tôi chưa, lỡ ông nói dối tôi thì sao?”

Matthew cười và lắc đầu.

Ông ta không biết nhiều về Ryan, nhưng hiểu rất rõ về quá khứ của gã.

Bệnh nhân đến từ Bệnh viện Tâm thần Hill này hoàn toàn không có thẻ ngân hàng.

Sau khi tham gia Giáo hội Twilight, cũng không có ai làm thẻ cho gã.

Đúng là thằng điên.

Thật là nực cười.

Tuy nhiên, trong giây tiếp theo, mí mắt của Matthew nhảy loạn.

Ryan lấy ra một tấm thẻ ngân hàng từ, lắc lắc bên lỗ tai của mình.

Làn gió nhẹ thổi tung mái tóc.

Ryan biến sắc, chỉ vào Matthew mắng chửi: “Mày nói dối tao, mày không hề chuyển tiền cho tao. Tao cứ tưởng mày là một tên tư bản xấu xa, không ngờ mày lại là một kẻ nghèo hèn.”

“Ryan tao nhớ kỹ mày rồi. Trừ phi mày đưa tao 20 tỷ, nếu không tao sẽ không bao giờ tha cho mày.”

Sau khi nói xong, Ryan quay người rời đi và lao vào phòng của James.

Matthew đứng đó, mặt mày u ám như thể nhỏ giọt nước.

Ông rất muốn giết Ryan, nhưng lại lo rằng Ryan có thể là con tốt của kẻ nào đó, ông không muốn rút dây động rừng.

“Chờ đó, sau khi chuyển tiền cho Ryan, tao nhất định sẽ bắt được mày!”

…

Lúc này, căn phòng vô cùng hỗn loạn.

Khuôn mặt của những người vừa bước vào đều rất xấu xí.

“Khỉ thật, mùi trong căn phòng này làm tôi liên tưởng đến nhà vệ sinh công cộng. Thật sự rất khó ngửi.”

“Không, James mới hôn mê hơn hai ngày. Ngay cả khi cậu ấy nôn mửa và tiêu chảy, cũng không thể nồng nặc đến thế này.”

Dần dần, những người này phát hiện ra có điều gì đó không ổn.

Họ phát hiện ra rằng ngoài một số mùi khai trên cơ thể của James, dường như y không phải không thể khống chế.

Hơn nữa quần áo khá sạch sẽ.

Có người vô tình nói: "Chẳng lẽ sau khi James hôn mê, có người đã tiểu tiện trong phòng của James?"

Có người lập tức phủ nhận: "Làm sao lại có kẻ bựa đến vậy."

Lúc này, Ryan ngạo nghễ bước vào với khẩu súng lục trên tay, một tay nhét vào túi quần.

"Cmm tránh hết ra, bác sĩ Ryan đến trị bệnh!"

Có người quay đầu trừng mắt nhìn gã.

Khi nhìn thấy khẩu súng lục trên tay của Ryan, sắc mặt của họ hơi tái.

"Chết tiệt, tại sao anh lại có súng?"

Ryan gãi gãi đầu: "Làm sao tôi biết được?"

Vừa nói, Ryan vừa hào hứng tiến về phía trước.

Người cản James lạnh lùng nói: "Đừng quậy nữa, chúng ta phải mang cậu ta ra ngoài, tránh ra!"

Ryan nghiêng đầu, lập tức chĩa súng vào người đang nói.

Người đàn ông sợ tới mức buông tay, liên tục lùi về phía sau: "Bình tĩnh, Ryan, James thực sự sắp chết. Anh không thấy chúng tôi đang cứu cậu ta sao?"

Ryan khinh thường nói: "Tôi không hề thấy. Tôi chỉ thấy sau khi được tôi điều trị, tình trạng của chú ấy đã ổn định hơn, nhưng còn chưa khỏi hẳn, còn bọn mày dám giả mạo bác sỹ?"

“Trong mắt bọn mày còn có Ryan này sao?”

Vừa nói, Ryan lại chĩa súng vào những người khác: “Bỏ James xuống cho tôi. Tiền thưởng chữa khỏi cho James phải là của tôi. Đây là… à…”

Ngôn từ của gã hơi nghèo nàn.

Sau vài lần lầm bầm, Ryan lại hét lên: “Đây là những gì Chủ nhiệm đã nói.”

Những người bị chĩa súng, buộc phải đặt James xuống đất.

Ấn tượng của họ với Ryan, vẫn ở năng lực ác linh hoá đặc biệt có thể biến Hunter thành người thường.

Hunter mắc bệnh tâm thần như vậy, ai dám trêu vào.

Ryan không quan tâm, sau khi đi đến trước mặt của James, gã đột nhiên thấy khó xử.

Gã nghĩ thầm: “Chậc, hình như Chủ nhiệm không dạy mình cách cứu người? Chỉ có kê đơn thuốc …”

“Không có, mình chuyên nghiệp như vậy, sao chỉ có thể kê đơn thuốc? Thật không hợp lý!”

Đột nhiên, mắt của Ryan sáng lên, hắn nhớ lại hôm trước ở trong mộng mắng Freddy, buồn chán xem chương trình truyền hình về bác sĩ cứu người trên TV.

Hình như có đoạn về dùng điện để cấp cứu bệnh nhân.

Vì vậy Ryan ho khan một tiếng, lôi James đang nằm trên mặt đất đi về phía ổ cắm trong phòng.

Trong suốt quá trình này, mọi người đều nhìn gã với vẻ nghi ngờ.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến họ chết lặng. Nhìn thấy Ryan đặt tay James trực tiếp vào ổ cắm điện, cơ thể của James run lên, tóc tai dựng đứng.

Nhưng Ryan hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi dòng điện…

Thật phi lý.

Điều khiến họ choáng váng hơn cả là James chợt mở mắt ra, trợn mắt run rẩy.

Ryan đá James một phát.

Y co quắp trên mặt đất, nhưng đã đã tỉnh dậy.

James vừa thở hổn hển, vừa vội vàng nói: “Tôi … tôi bị sao vậy?”

Ryan cười, cúi đầu nói với James: “Chú tỉnh rồi sao, anh đã chữa khỏi cho chú, anh là cứu tinh của chú!”

Chương 398: Cái gì gọi là Âu Hoàng(cực kỳ may mắn)

Ở thành phố New York.

Bầu trời u ám, trời vừa sáng, sắp hừng đông.

Mưa lớn kéo dài không dứt.

Gần như không nhìn thấyn đi bộ trên đường phố.

Một bầu không khí yên bình và tĩnh lặng.

Hiện tại, tất cả ác linh trong thành phố này đều đã biến mất vì nhiều lý do khác nhau.

Theo một nghĩa nào đó, giờ New York là thành phố an toàn nhất.

Đột ngột…

Phía trên bầu trời, một tia sấm sét trắng sáng xẹt qua.

Trời sáng choang.

Trên bầu trời u ám, đường viền hư ảo của ngôi nhà kinh dị lặng lẽ hiện lên, ngay sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

Không ai nhìn thấy nó cả.

Ở trước cửa của một quán bar ngầm trong khu đèn đỏ.

Tom ngồi trước cửa với vẻ mặt đờ đẫn, đôi mắt đỏ ngầu.

Kể từ khi bị Cha Tony lôi vào khu đèn đỏ vào ngày hôm kia, anh ta đã trải qua quãng thời gian dài khó khăn, và đau đớn nhất trong cuộc đời.

Cha Tony không biết nỗi đau của Tom, ban ngày cả hai bận việc riêng nhưng ban đêm lại thác loạn ở khu đèn đỏ.

Tất nhiên, chỉ có Cha Tony là thực sự thác loạn.

Nhưng Tom lại phải chìu giày vò, anh ta ghen tị và hâm mộ. Đã nhiều lần muốn rời đi, nhưng lại không thể tìm thấy lý do thích hợp.

Không thể nói với Cha Tony, mình không thể xxx được?

Vì vậy, chỉ đành chịu đựng.

"F*ck! Cuộc sống sao lại khó nhọc đến vậy! Người anh em, anh mau trở về đi, mình tôi phải chống lại mọi thứ, thật quá khó khăn!"

Tom rất buồn, mắt ngấn lệ.

"Sớm biết là thế này. Mình cần gì khoe khoang về tên khốn Cha Tony, không bằng ở nhà tự sướng!"

"Lũ đàn bà điên của Vidar! Chúng mày chờ đó, tao muốn chúng mày trả giá thật lớn…"

Tom lau nước mắt, hít thở sâu và thầm đưa ra quyết định.

Sau đó, anh ta lấy smartphone, gọi cho sếp: "Thưa sếp, em nghi ngờ đám tà giáo đồ đã bị giam giữ vẫn còn điều giấu giếm, em xin chuyển sang làm việc trong trại giam nữ!"

…

Ở phía bên kia của Thành phố New York, một chiếc xe buýt kéo theo bóng ngược của Tây Ghana đang lướt đi rất nhanh.

Ngôi nhà kinh dị vẫn đuổi sát theo sau.

Mà trên xe buýt, Đỗ Duy vẫn đang ép ác linh tài xế tung đồng xu.

Tất nhiên, hiện hắn đã thay đổi mục tiêu, ác linh tài xế trước đó khiến hắn cảm thấy rất khó chịu.

Sau khi tung đồng xu trong nửa giờ, tỷ lệ xui xẻo chỉ 10%.

Thật vô nghĩa.

Đối lập mới có thể tạo ra chênh lệch.

Đỗ Duy và Cái Bóng kết hợp, so với ác linh tài xế mặc vest đen, chính là xui tận mạng.

Hắn cho rằng điều này rất bất thường.

Nhưng không có cách nào để đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Vì vậy, hắn đành từ bỏ gã tài xế quá may mắn này, và chuyển sang mục tiêu khác.

May mắn thay, mục tiêu mới không may mắn như vậy.

Đen đến tận cùng.

Tung thêm một hoặc hai lần, vẫn là mặt xui.

Còn với ác linh tài xế cực kỳ may mắn.

Đỗ Duy đã Đánh Dấu nó.

Có lẽ ở thời điểm nào đó, nó có thể phát huy vai trò kỳ lạ nào đó.

Vào lúc này, đồng xu được tung lên.

Khi rơi vào lòng bàn tay của tài xế mới, lại là mặt xui.

Ngay sau đó, Đỗ Duy bỗng có cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Hắn đột ngột lùi lại. Chỉ thấy ác linh tài xế trước mặt đang toát ra một khí chất kỳ lạ.

Âm u, lạnh lẽo đã được thay thế bằng thứ gì đó xa lạ.

Nước da ban đầu của ác linh tài xế vô cùng nhợt nhạt, nhưng giờ đã đen từ đầu đến chân.

Không chỉ có ấn đường biến thành màu đen…

Phía sau đầu của ác linh tài xế. Lưỡi liềm được gắn chặt vào cổ của nó, màn sương đen từ lưỡi liềm lan xuống, dần dần bao trùm nó.

Nhìn cảnh tượng này, hình như là hậu quả thì tung phải mặt xui.

Từ khái niệm chuyển thành thực tế.

Sau đó, cái liềm di chuyển. Nó giống như một đôi bàn tay to vô hình, dùng lưỡi liềm đè lên cổ ác linh tài xế, trực tiếp xuyên qua.

Ngay sau đó, chỉ thấy màn sương đen biến mất.

Lưỡi liềm và ác linh tài xế đồng loạt biến mất, không chút dấu vết.

Chiếc xe buýt đang chuyển động đột nhiên như cảm nhận được điều gì đó, tốc độ xe buýt đột nhiên chậm lại.

Ngay sau đó, đèn trên trần xe vụt tắt.

Sự khủng khiếp đến cực điểm, chỉ cần vừa chạm vào đủ khiến linh hồn run rẩy, đều tập trung trên cơ thể của Đỗ Duy.

Nó không giống như hắn nghĩ. Có vẻ như chiếc xe buýt sẽ giết hắn.

Trong bóng tối, hơi thở của Đỗ Duy có chút gấp gáp, ánh mắt bình tĩnh mang thêm vẻ dữ tợn, hắn đeo mặt nạ lên, cầm khẩu súng kíp, chuẩn bị nổ súng.

Nhưng ngay sau đó, Đỗ Duy cảm thấy như thể mình bị người ta đánh côn vào sau gáy, cảnh tượng trước mắt bỗng trở nên mờ ảo và méo mó.

Ý thức chìm vào bóng tối.

Xẹt xẹt…

Đèn trên trần xe lại bật sáng.

Trong xe chỉ còn lại 12 ác linh tài xế.

Nhưng một phần bóng ngược của thành phố này đã lặng lẽ thoát khỏi sự kiểm soát của xe buýt, và biến mất.

…

18 tháng 6.

10 giờ sáng.

Mưa ở Bang Jedkla đã tạnh.

Hơi ẩm trong không khí nhanh chóng bị bay hơi bởi nhiệt độ cao, làm cho không khí càng thêm âm u.

Đột ngột……

Trong một nhà vệ sinh công cộng ở trong thành phố.

Bóng dáng của Đỗ Duy lặng lẽ xuất hiện.

Hắn rất căng thẳng, một tay cầm khẩu súng kíp, tay còn lại cầm lá bài Joker.

Tư thế này trông hơi kỳ cục.

“Mình lại bị đuổi ra ngoài?”

Giọng hắn hơi khàn.

Không nên…

Đỗ Duy cất khẩu súng kíp, và lá bài Joker, hắn ngơ ngác đẩy cửa toilet, trong lòng tràn đầy nghi vấn.

Lúc đó, hắn có thể cảm thấy rõ ràng rằng chiếc xe buýt thực sự đã định giết mình, nhưng tại sao hắn lại bị đuổi ra ngoài, song vẫn còn sống sót…

Hiện thực?

“Đây là nơi nào?”

Đỗ Duy cau mày liếc nhìn xung quanh: “Toilet?”

Hắn lấy smartphone ra xem.

Pin yếu, định vị GPS cho thấy đây là Tây Ghana thuộc Bang Jedkla.

Khó hiểu.

Ánh mắt của Đỗ Duy có chút kỳ quái.

Hắn có lẽ biết chuyện gì đã xảy ra.

Ác linh tài xế là mỏ neo của chiếc xe buýt, ổn định bóng ngược của thành phố Tây Ghana.

Hắn giết một ác linh tài xế không may mắn, vì vậy bóng ngược của thành phố có vấn đề.

Điểm neo không thể neo mục tiêu.

Do đó, hắn trở về thực tại cùng với sự phần bóng ngược này của thành phố.

Nhưng điều này cũng không hợp lý.

“Xe buýt có vấn đề…”

Đỗ Duy nheo mắt, rồi đi ra khỏi toilet.

Bên ngoài vẫn sáng sủa, nhưng không xua tan được những u ám trong lòng hắn.

Đây là một vấn đề đau đầu.

Hắn có một bản năng rằng lần tới hắn lên xe, hắn có thể sẽ chết trên đó.

Nói cách khác, chiếc xe buýt mà hắn hay dùng để chạy trốn, đã trở thành một cái bẫy chết người, dù không biết nó

muốn làm gì, nhưng hắn tuyệt đối không được lên xe nữa.

Nhưng khổ nổi là giờ Đỗ Duy đã Đánh Dấu chiếc xe buýt và các ác linh tài xế.

Trừ khi cả đời hắn không sử dụng năng lực Đánh Dấu, còn không lần sau nhất định sẽ phải đối đầu với xe buýt.

Đỗ Duy nhìn tay phải của mình, hắn đứng bất động dưới ánh mặt trời.

Phải một lúc sau, hắn mới nói: "Nếu là như vậy, thì lần tới khi phát động Đánh Dấu, chính là lúc ta chạm trán với ác linh Đỗ Duy."

"Dù giờ những rắc rối này đang bám lấy, nhưng sớm thôi sẽ trở thành của nó."

"Nó sẽ không để cho cơ thể này chết, vì vậy nó sẽ phải chống lại xe buýt, thậm chí cả Ngôi nhà kinh dị đang bám sát theo sau."

Chương 399: Đổ một ít nước bẩn lên Vidar

Tại thành phố Tây Ghana.

Đỗ Duy ngồi trên ghế dài, lấy smartphone ra gọi cho Cha Wiss.

Ngay sau khi thoát ra ngoài, điện thoại ngay lập tức có sóng.

Ở đầu bên kia điện thoại, Cha Wiss vô cùng ngạc nhiên nói: "Lạy Chúa, thưa ngài Đỗ Duy, cuối cùng ngài cũng có tin tức, thật tuyệt! Tất cả chúng tôi đều nghĩ ngài đã mất tích."

Đỗ Duy bình tĩnh hỏi: "Tôi mất tích bao lâu rồi?"

Cha Wiss trả lời: "Ngài mất tích vào khoảng 8 giờ tối ngày 17, giờ là hơn 10 giờ sáng ngày 18. Ngài mất tích khoảng 14 giờ."

"À phải rồi, bây giờ ngài đang ở đâu ạ? Em sẽ cử người đến đón ngay, ngài có gặp anh Josh không ạ? Dường như anh ta đã biến mất cùng ngài!"

Nghe vậy, Đỗ Duy cau mày, chậm rãi nói: "Tôi bị xe buýt đưa đến Tây Ghana, sự kiện ác linh ở đây rất nghiêm trọng, không… có lẽ nên nói là kỳ quái. Nhưng sự việc đã được giải quyết, còn về Josh…"

"Rất tiếc, anh ta đã chết."

Ở đầu dây bên kia, Cha Wiss khá sốc nói: "Chuyện này… thật khó tin. Có thể em phải hỏi xin chỉ thị từ giáo hội, em

chưa bao giờ tiếp xúc những sự kiện quái dị như thế này. Xin hãy tha thứ cho sự thất lễ của em.”

Đỗ Duy thản nhiên nói: “Không sao, giờ anh lập tức phái người qua đây, nhân tiện thông báo cho chính quyền của thành phố Tây Ghana giải quyết những vấn đề còn lại.”

Cha Wiss nghi ngờ hỏi: “Vấn đề còn lại?”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Khi tôi tới đây, quái dị đã phát tác rồi. Không biết bao nhiêu người đã chết.”

Cha Wiss hạ giọng nói: “Ra vậy.”

…

Sự kiện kỳ lạ ở Tây Ghana không phải là việc mà linh mục ở cấp độ như Cha Wiss có thể biết được.

Đỗ Duy không cần thiết phải cho gã biết chuyện gì đã xảy ra.

Gã chỉ cần dọn dẹp đống lộn xộn.

Về phần Đỗ Duy, giờ hắn rất mệt mỏi.

Sau này Tây Ghana sẽ ra sao, hắn không thể kiểm soát, đó không phải là trách nhiệm của hắn.

Thành phố này không biến thành một phần của Ngôi nhà kinh dị, đã là vạn hạnh trong bất hạnh.

14 giờ chiều.

Dưới sự hộ tống của nhóm người Cha Wiss, Đỗ Duy lên máy bay rời Tây Ghana, nhanh chóng bay đến Thành phố New York.

Hắn không có ý định ở lại thành phố này, cũng không có ý định chào hỏi Cha Wiss và những người khác.

Sau khi tường thuật ngắn gọn về vấn đề, vấn đề mơ hồ kết thúc.

Về phía giáo hội, Đỗ Duy sẽ liên lạc với bà Senna.

Hơn 3 giờ sau.

Máy bay đã hạ cánh đúng giờ tại Sân bay Quốc tế Thành phố New York.

Người đi trên đường hối hả và tấp nâpk.

Hơi thở của người sống luôn sôi nổi như thế.

Nhưng Đỗ Duy cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Ở New York, hắn không cần phải đối đầu với ác linh, chứ đừng nói là giãy giụa để sống sót giữa hai tồn tài kinh khủng này, không biết khi nào sẽ chết.

Tuy nhiên, khi đi giữa đám đông, hắn có vẻ lạc lõng.

Ác linh hóa càng sâu thì tính khí thay đổi càng lớn.

Dù không thể cảm nhận bằng trực giác, nhưng bản năng khiến mọi người tránh xa hắn.

Đỗ Duy cũng nhận thấy điều này.

Một chút phức tạp hoặc kỳ lạ khó tả hiện lên trong mắt hắn.

Sau đó, khí chất trở lại như trước.

Bình tĩnh và lạnh lùng.

Trông giống như một người bình thường.

Tách……

Ngọn lửa từ zippo phụt ra.

Đỗ Duy châm thuốc, vừa hút vừa theo dòng người tấp nập đi về phía bãi đậu xe gần sân bay.

Xe của hắn đậu ở đó.

…

Chạng vạng, Nhà thờ Bắc Brook.

Cha Tony và Sĩ quan Tom đang ở trong phòng tiếp tân.

Họ nhìn Đỗ Duy đang nói chuyện với giáo hội bằng điện thoại cố định, với những biểu hiện khác nhau.

Tom trông có vẻ đau khổ. Còn Cha Tony thì trống rỗng, và phờ phạc.

Đỗ Duy liếc nhìn Cha Tony, cảm thấy rất bất lực.

Hắn biết hai ngày qua chắc Cha Tony và Tom đã đến khu đèn đỏ, hắn muốn nhắc nhở họ, nhưng đã nói nhiều hơn một lần.

Vô dụng.

Một linh mục, một cảnh sát, trời vừa tối bèn lập đội đến khu đèn đỏ.

Nhưng điều này là quá hư cấu.

Điều khiến Đỗ Duy không thể hiểu được là lúc này Tom dường như đã bất lực?

Sao anh ta còn đi với Cha Tony?

Chẳng lẽ chỉ trong hai ngày, anh ta đã thoát khỏi cái bóng tâm lý?

Có lẽ.

Lúc này, giọng nói ở đầu dây bên kia cắt ngang dòng suy nghĩ của Đỗ Duy.

Bà Senna nói qua điện thoại: “Mr. Đỗ Duy, theo thông tin mà con cung cấp, chiếc xe buýt và Ngôi nhà kinh dị quả thực

rất kỳ quặc. Chúng ta rất khó giải quyết, chỉ có thể cố gắng giảm bớt tổn thất."

"Xơ phải nói rằng, lần này con đã làm rất tốt."

"Có thể có hơn 200 người mất tích ở Tây Ghana, nhưng đó không phải là điều mà ta cần cân nhắc. Phía chính quyền mới sẽ phải đau đầu."

"Về phần con, con muốn thù lao gì?"

"Xơ đã quyết định đề xuất để con lên Giám mục với Tổng giám mục Skadi, gần thôi, xơ cũng sẽ giao Sở tài Phán cho con. Đến lúc đó, con có thể đến San Polia, nơi đây thích hợp hơn với con hơn New York."

Đối với bà Senna, lúc đầu bà thân thiện với Đỗ Duy chỉ vì nể mặt Cha Tony, nhưng bây giờ, bà thật lòng tôn trọng Đỗ Duy.

Theo cách nhìn của bà, Hunter trẻ tuổi này quá xuất sắc.

Từ nhân phẩm đến tính cách, đến năng lực đều là xuất sắc nhất.

Điều quan trọng nhất là người đàn ông này cực kỳ ghét ác linh, có tinh thần trách nhiệm vô cùng cao, không hề bảo thủ.

Rất hoàn hảo!

Vì vậy, bà Senna đã không ngần ngại giúp đỡ hết sức mình.

Sau khi Đỗ Duy nghe thấy điều này, hắn không khỏi suy nghĩ về nó.

Thực ra, tình cảnh hiện tại của hắn rất đáng khó khăn.

Năng lực Đánh Dấu chỉ có thể gọi không thể đuổi, trừ khi đối đầu với ác linh Đỗ Duy, nếu không thì những lá bài tẩy của hắn không hữu dụng lắm.

Gần như tàn phế.

Mặc dù khẩu súng kíp có tác dụng rất lớn đối với những ác linh thông thường, nhưng nó chẳng có tác dụng gì khi gặp phải tà linh hay ma linh nguy hiểm và đáng sợ hơn, trừ khi phối hợp với đồng xu.

Nhưng may mắn của hắn…

Không bằng Cái Bóng.

Hầu hết các vật phẩm khác đều mang tính chất phụ trợ, zippo là vật dụng thường xuyên được sử dụng nhất, nhưng phần lớn thời gian nó chỉ có thể dùng để phóng hoả.

"Con cần thứ gì đó mạnh hơn súng kíp. Nguy hiểm hay không cũng chả sao, miễn là dễ sử dụng."

Đỗ Duy suy nghĩ hồi lâu, nói với bên kia câu này.

Bà Senna bối rối hỏi: "Tại sao? Con vừa trở về New York. Con lại muốn đối đầu với ác linh sao? Điều này sẽ rất nguy hiểm."

Đỗ Duy khẽ nói: "Thật ra, con đang tính nghỉ ngơi hai ngày, nhưng xơ biết đấy, chỉ cần trên đời này còn ác linh, con sẽ không dừng bước, xơ Senna, con cần xơ giúp đỡ."

Bà Senna nói bằng giọng phức tạp: "Ừ, xơ hiểu con. Con quả là một người tuyệt vời. Xơ sẽ giúp con chọn một món đồ phù hợp với con. Còn về những nguy hiểm tiềm ẩn, con có chắc là con không quan tâm hay không?"

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Đương nhiên."

Sau khi nói xong, hắn lại nói: "Nhân tiện, con nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Giáo phái Vidar. Bởi vì khi con ở trên xe buýt, con đã gặp một ác linh do Giáo phái Vidar tạo ra. Xơ có thể tập trung điều tra nó, không chừng chúng đã tạo ra xe buýt."

Trong kế hoạch của Đỗ Duy, hắn hy vọng rằng giáo hội có thể công kích chủ nghĩa Vidar.

Vì vậy, “hất nước bẩn” là việc phải almf.

Hơn nữa, đây chỉ là màn dạo đầu, hắn sẽ đổ mọi hết mọi tội lỗi lên Giáo phái Vidar, sau đó sẽ bí mật thực hiện một chuyến đi đến Châu Âu để tiêu diệt ác linh Đỗ Duy.

Chương 400: Người anh em tốt, giúp tôi với

“Anh Đỗ Duy, giáo hội nhất định sẽ điều tra kỹ càng giáo phái Vidar. Giáo phái này gần đây hoạt động quá thường xuyên. Nếu có thể, giáo hội có thể phát động một trận chiến bí mật.”

“Đương nhiên, chỉ là có thể. Chuyện này con tự mình biết, đừng nói lung tung.”

“Ngoài ra… à, dạo này Tony thế nào? Xơ không tiện hỏi anh ấy…”

Nghe vậy, Đỗ Duy quay đầu lại liếc nhìn cha Tony đang ngáp dài mệt mỏi, hắng giọng nói: “Cha ấy vẫn ổn, sức khỏe rất tốt. Xơ đừng lo.”

“Được, vậy bye nhé.”

…

Sau khi cúp điện thoại.

Đỗ Duy bất đắc dĩ nhìn Cha Tony và Tom.

Hắn không biết phải nói gì.

Thay vào đó, Tom mở miệng và muốn phàn nàn với Đỗ Duy, nhưng cứ ấp úng mãi chẳng nói được nên lời.

Trước mặt Cha Tony, một trong những Chiến thần của đội chơi gái, Tom không thể nói ra, nếu không thì quá mất mặt.

Đỗ Duy tinh ý nhận ra điều này.

Hắn kỳ quái liếc nhìn Tom, nhưng không hỏi nhiều.

Dù sao, khi hắn rời đi, Tom sẽ phải nói.

Cha Tony cười ha ha nói với hắn: "Mr. Đỗ Duy, Cha nghe Tom nói rằng con sẽ không có mặt ở New York trong một thời gian, không ngờ lại đột nhiên trở về."

Đỗ Duy gật đầu: "Lúc trước dự định như vậy, nhưng kế hoạch tạm thời có chút thay đổi, con về sớm."

Nếu không phải chiếc xe buýt lần này có dị biến, Đỗ Duy Đánh Dấu những ác linh tài xế và chiếc xe buýt, thì hắn vẫn sẽ đi khắp nơi gây sự với ác linh.

Mặc dù số lượng không nhiều.

12 ác linh tài xế, cộng với xe buýt và Cái Bóng.

Nhưng chất lượng lại cao đến không ngờ.

Hắn thậm chí còn thuận tay Đánh Dấu cả Ngôi nhà kinh dị.

Tin rằng khi thời điểm đến, nó sẽ có thể mang đến cho Vidar và ác linh Đỗ Duy một bất ngờ lớn.

Lúc này, Cha Tony lại nói: "Vậy thì lần này con định ở New York bao lâu? Hai ngày qua Cha đã quen thuộc khu đèn đỏ, vì công đưa con vào giáo hội nên lương của Cha đã tăng lên rất nhiều."

"Tiền không còn là vấn đề."

"Thế nào, Cha mời khách, ok?"

Khi nói về điều này, Cha Tony đã nở một nụ cười đầy ẩn ý mà mọi người đàn ông đều hiểu.

Điều này……

Đỗ Duy bất lực thở dài: "Không được, Cha nên đi cùng Tom. Hiện giờ con rất mệt, chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi."

Hắn đã cả đêm không ngủ, thần kinh căng thẳng.

Giờ hắn chỉ muốn quay lại phòng khám tư vấn để nghỉ ngơi.

Hắn thậm chí không định đến chỗ của Alexis, dù sao hắn cũng đã nói với bạn gái của mình, giờ hắn đang học thiết kế kiến trúc ở giáo hội.

Sao có thể rảnh rỗi trở lại New York?

Dù thế nào, cũng phải giải quyết ác linh Đỗ Duy trước.

Cha Tony thấy Đỗ Duy rất mệt mỏi khi, vì vậy ông nhún vai và nói: "Chà, nếu con đã nói vậy, nói thật, Mr. Đỗ Duy, không có con trong tổ đội chiến thần chơi gái, thật sự mất rất nhiều lạc thú."

"Dù hai ngày qua Tom đã ở cùng Cha trong khu đèn đỏ, nhưng anh ta chỉ uống rượu và không làm gì cả. Chẳng có ý nghĩa gì cả."

Tom nghiến răng, hung dữ nhìn chằm chằm vào Cha Tony.

Anh ta muốn chửi rủa! Nhưng lại không muốn bị Cha Tony phát hiện.

Rốt cuộc, giờ anh ta thật sự rất khó mở miệng.

Lúc này, Cha Tony quay đầu lại và nói với Tom: "Này Tom, chúng ta hãy cùng nhau đưa Đỗ Duy về nhà, và nhân tiện tiếp tục đến khu đèn đỏ."

Thành thật mà nói, những ngày này Cha Tony rất hào phóng.

Nếu không phải giờ Tom không thể xxx, anh đã nghĩ rằng Cha Tony thật sự là tri kỷ khó tìm.

Tuy nhiên…

Bây giờ Tom chỉ cảm thấy rằng mình đang chịu giày vò.

Quá đau đớn.

Vì vậy Tom lạnh lùng nói: “Hai ngày này con không định đi khu đèn đỏ. Cha tự đi đi.”

Cha Tony mở to mắt: “Tại sao? Hai ngày qua con cư xử rất kỳ lạ, có phải con bị kích thích gì không?”

Lời còn chưa dứt, đã khiến Tom càng tức giận hơn.

Lúc đầu vốn anh ta đã khá hơn, nhưng lại bị lời của Cha Tony kích thích, lại trở nên bất lực!

Nếu không phải vì quan hệ thân thiết giữa cả hai, anh ta đã muốn rút súng giết người.

Tom nhìn Cha Tony, cười gằn: “Tại sao à? Bởi vì gần đây con đang tập yoga, còn đang chuẩn bị để rèn luyện cơ thể, ok?”

Cha Tony không còn cách nào khác đành phải nói: “Không có con, một mình Cha thì rất chán, bỏ đi, Cha sẽ nghỉ ngơi hai ngày, lần sau đi nhớ gọi Cha.”

Tom ậm ừ, rời khỏi nhà thờ với Đỗ Duy.

Cha Tony tiễn cả hai ra ngoài.

Trong suốt quá trình này, Đỗ Duy đã quan sát biểu hiện của hai người.

Càng quan sát, Tom càng không ổn.

Người bạn tốt của hắn gặp rắc rối.

…

Ra khỏi nhà thờ.

Tom lén lút quan sát Cha Tony quay lại nhà thờ, không có ai ở xung quanh.

Anh vội vàng nói với Đỗ Duy: “Người anh em, tôi đang gặp khó khăn, anh phải giúp tôi.”

Đỗ Duy liếc mắt một cái, hỏi: “Phiền phức gì? Lại bị ác linh nhắm vào?”

Hắn không nhận thấy điều gì bất thường ở Tom.

Tom nói với giọng điệu buồn bã: “Còn kinh khủng hơn thế! Anh có thể không tin đâu, người anh em tốt, tôi bị bất…”

Vừa nói, Tom đã rưng rưng lệ, anh ta than thở với Đỗ Duy: “Người anh em ơi, tôi khổ quá!”

“Tôi đã mất đi niềm vui làm đàn ông, giờ chỉ cần nghĩ đến khu đèn đỏ là tôi cảm thấy khó chịu.”

“Tôi muốn người của Vidar phải trả giá, nên sáng này tôi đã xin sếp chuyển mình sang làm quản ngục ở nhà tù nữ, bởi vì những tà giáo đồ đều bị nhốt trong đó.”

“Nhưng sau khi tôi đến đó, tôi phát hiện ra rằng tôi thực sự… Tôi thực sự cảm thấy buồn nôn khi nhìn thấy phụ nữ…”

Nghe vậy, mí mắt của Đỗ Duy giựt mạnh, cẩn thận hỏi: “Không phải lúc trước anh đã đỡ hơn sao? Sao lại thành ra như thế này?”

Tom khóc và nói: “Vì tôi nghĩ rằng tôi đã đỡ, nên Cha Tony đã mời tôi đến khu đèn đỏ, tôi không từ chối. Nhưng ai biết được khi tôi đến đó, ông ấy đã hỏi tôi kinh nghiệm khi gọi gái đến tận nhà có phê không?”

“Vào lúc đó tôi gần như sụp đổ.”

“Thế giới quá độc ác với tôi.”

Vừa nói, Tom vừa lau nước mắt, nhìn Đỗ Duy chằm chằm nói: “Người anh em, giúp tôi với.”

Với anh ta, Đỗ Duy là hy vọng cuối cùng.

Nếu vẫn không xxx được, Tom nghĩ rằng anh ta sẽ chết.

Sống còn có ích gì nữa.

Đỗ Duy thở dài.

Hắn xoa xoa trán, bình tĩnh nói: “Vấn đề của anh rất nghiêm trọng, tôi đã cách giải quyết, nhưng không biết anh có chấp nhận hay không.”

Mắt của Tom sáng lên, nhịp tim đập nhanh: “Tôi chấp nhận, anh là cứu tinh của tôi…”

Đỗ Duy bất lực nói: “Tôi muốn thêm một ám thị tâm lý cho anh, để… những trải nghiệm khó chịu… của anh trở nên mờ nhạt. Nhưng chỉ trong ngắn hạn, không biết nó có thể kéo dài bao lâu.”

Nghe có vẻ hơi giống như sạc pin.

Nhưng Tom không đợi được nữa, anh ta nói ngay: “Cùng lắm thì lâu lâu tôi lại tìm đến anh, anh đừng lo, ngay khi tôi tốt lên, cửa của mọi khu đèn đỏ ở New York đều mở rộng chào đón anh.”

Đỗ Duy lắc đầu: “Tốt hơn anh cứ tự mình đi.”

Nói xong, hắn nhìn Tom, nhẹ nhàng nói: “Bây giờ, hãy nhìn vào mắt của tôi…”

Chương 401: Phong thư đề nghị chiến đấu

Bây giờ là 8 giờ tối.

Sau khi tạm biệt Tom, Đỗ Duy lái xe trở lại phòng khám tư vấn tâm lý.

Đúng như hắn đã nói, hắn cần phải nghỉ ngơi.

Có hơi khác với lúc hắn rời đi. Hành lý đã vất lại bang Jedkla, tất nhiên chỉ là vài bộ quần áo, những vật phẩm có thể đối phó với ác linh và bản đồ do Giáo hội Vanity gửi đến, hắn đều mang theo bên mình.

Cắm chìa khóa vào, rồi mở cửa.

Ngôi nhà không có gì khác trước.

Trên tường vẫn treo chiếc đồng hồ cổ, những bàn tay chồng lên nhau và quay một cách máy móc.

Mà trong chiếc tủ đóng khung, Annabelle ngoan ngoãn ở bên trong, khi cánh cửa được đẩy ra, nó đột nhiên quay đầu nhìn về phía cửa.

Sau đó, nó lặng lẽ quay lại.

Đỗ Duy đầy thâm ý nhìn Annabelle, mối đe dọa của ác linh búp bê này đối với hắn gần như không còn.

Lá bài Joker diện cho trò chơi cờ bạc giam nó trong tủ đóng khung, nó không thể thoát ra ngoài nếu không có ngoại lực.

Lá bài Joker đại diện cho điều ước thì trói buộc nó và tủ đóng khung.

Ngay cả khi bị năng lực Đánh Dấu kéo đi nơi khác, chỉ cần năng lực hết hiệu lực, nó vẫn sẽ quay trở lại tủ đóng khung.

Vòng lặp vô hạn.

Vào lúc này, một ít bột trắng trên sàn nhà dưới tủ đã thu hút sự chú ý của Đỗ Duy.

Trông khá quen thuộc.

Hắn híp mắt, thản nhiên đóng cửa lại, đi về phía bột trắng.

Khi Annabelle trở về, nó dường như đã mang theo một số "chiến lợi phẩm".

"Đây dường như là bột xương…"

Đỗ Duy ngồi xổm xuống, sờ sờ thứ bột màu trắng.

Hắn khá ngạc nhiên.

Cách tốt nhất để Người Đuổi Quỷ của giáo hội đối phó với ác linh là sử dụng bột xương đặc biệt.

Một là sau khi đốt, ác linh không thể lại gần. Thứ hai, dùng để phóng hoả mang lại hiệu quả cực tốt.

Theo Cha Tony, những bột xương đó là thứ còn sót lại sau khi giết chết một số ác linh đặc biệt.

Nhưng Đỗ Duy chưa bao giờ gặp phải thứ gọi là ác linh đặc biệt.

Ngoài ra, nhiều Người Đuổi Quỷ của giáo hội đã chết, cho nên nguồn tài nguyên dự trữ rất eo hẹp.

Toàn bộ kho hàng ở New York đã được Đỗ Duy sử dụng hết.

Song…

Hắn đã sử dụng hết những thứ đáng lẽ được dành cấp cho sau này.

Vì vậy, hắn rất hiếm khi sử dụng bột xương.

Nhưng giờ…

Một bãi bột xương vừa được chuyển đến.

Đỗ Duy cau mày: “Vậy là, có một ác linh chết trong nhà mà mình không hề hay biết?”

Hắn nhìn lên Annabelle trong chiếc tủ đóng khung.

Nó vẫn bất động, như thể đã chết.

“Chẳng lẽ nữ ác linh kia bị mày dẫn về nhà?”

Annabelle đương nhiên sẽ không trả lời Đỗ Duy.

Nhưng hắn cho rằng khả năng này là rất lớn.

Với năng lực Đánh Dấu và điều ước của Joker, Annabelle đã trở về nhà ngay khi vừa bước xuống xe. Nữ ác linh mặc váy dài vẫn ôm nó không buông.

Mà Đỗ Duy lúc đó đã không nhìn thấy ác linh trong Ngôi nhà kinh dị.

Kết quả rõ ràng, quả thật ả đã vào nhà, không biết đã chết như thế nào…

Không cần phải nghĩ về nó.

Trong nhà, chỉ đồng hồ cổ mới có thể dễ dàng diệt trừ ác linh.

Phải nói rằng, đây là một niềm vui bất ngờ.

Đỗ Duy lắc đầu tìm cái cái chai.

Bạn phải bỏ bột vào chai.

…

Giờ Tom đang rất vui.

Hắn lái xe cả quãng đường dài, ngâm nga một bài hát, còn phì phèo điếu thuốc.

Vẻ suy sụp và buồn bã đã hoàn toàn biến mất.

Thay vào đó là tràn đầy tự tin.

Tom hắn lại xxx được rồi!

kít…

Phanh xe lại.

Tom đậu xe ở trước cửa nhà mình.

Sau đó, hắn đút hai tay vào túi và đi về phía khu đèn đỏ sau nhà với điếu thuốc trên miệng.

Vừa đi vừa nghĩ thầm: "Người anh em tốt thực sự quá lợi hại. Ám thị tâm lý này tốt hơn nhiều so với tự sướng."

"Từ nay về sau, nếu ai dám động đến anh, tôi liều mạng diệt nó!"

Đối với Tom, Đỗ Duy không những là người anh em tốt, còn là quý nhân của anh ta.

Anh ta biết rất rõ, nếu không phải gặp Đỗ Duy, tình cờ trở thành người dọn dẹp đống lộn xộn đó, anh ta sẽ không bao giờ thăng tiến đến vị trí hiện tại.

Nếu không có Đỗ Duy, rất có thể anh ta đã chết trong tay của ác linh.

Tom chưa bao giờ quên lúc trước anh ta đã bị ác linh đeo bám, suýt bị dây thừng siết cổ đến chết, chính Đỗ Duy đã từ trở về New York trong đêm để cứu mình.

Dù không nói, nhưng Tom luôn ghi nhớ vấn đề này trong đầu.

“Người anh em tốt rất đáng tin cậy, chỉ là quá nghiêm túc.”

“Khu đèn đỏ là thiên đường của đàn ông, là trạm xăng của cuộc sống, anh ấy lại không có hứng thú.”

Tom thở dài tiếc nuối: “Thực sự là lỗi của tôi khi không để người anh em tốt của mình tham gia tổ hợp chiến thần càn quét khu Đèn Đỏ. Có lẽ đây chính là đàn ông tốt.”

Anh ta biết mình khá râm. Nhưng lại không hề muốn thay đổi.

Còn gì hạnh phúc hơn khi đến khu đèn đỏ để vui chơi thác loạn?

Ngay lúc này, Tom nhìn thấy Cha Tony đang đứng trước khu đèn đỏ.

Cảnh này khá quen.

Chỉ là đã đổi người.

Tom nhổ điếu thuốc trong miệng, ngay lập tức bước tới.

Anh ta vỗ vào vai của Cha Tony: “Con đã biết Cha sẽ đến.”

Cha Tony sửng sốt, quay đầu lại nhìn thấy Tom, mới thở phào nhẹ nhõm: “Cha tưởng là ai? Hóa ra là con. Không phải nói muốn bỏ hết thói xấu sao?”

Cha Tony đã rất ngạc nhiên.

Buổi tối, Tom và Đỗ Duy cùng nhau rời đi, ông ở một mình trong nhà thờ, rất cô đơn.

Do đó, ông đã lẻn vào khu đèn đỏ.

Không ngờ lại tình cờ gặp Tom ở đây.

Tom tự hào nói: “Thanh niên cần gì bỏ hết thói xấu, Cha cần sao?”

Cha Tony lắc đầu: “Cha không cần, Cha đang ở trong tình trạng sức khỏe tốt.”

Tom khinh thường nói: “Vậy Cha còn nói nhảm cái gì, theo con vào đi, hôm nay cho Cha xem sức mạnh chiến đấu của con.”

Cha Tony ngay lập tức nở nụ cười khốn khổ, và chìa năm ngón tay.

Tom khinh thường lắc đầu, giang hai bàn tay ra.

“Con muốn mười!”

…

Đỗ Duy không biết rằng Tom vừa lấy lại sức chiến đấu, đã lập tức đến khu đèn đỏ chơi gái.

Hắn càng không ngờ Cha Tony, đáng lý ra đang ở trong nhà thờ, lại gặp Tom ở trước cổng khu đèn đỏ.

Hiện tại hắn đang ở nhà, ngồi trên sô pha, cân nhắc có nên huỷ phong thư hay không.

Trên bàn cà phê ở trước mặt, đặt khẩu súng kíp, lá bài Joker, mặt nạ và các vật dụng khác.

Phòng thư thì Đỗ Duy đang cầm.

Những dòng chữ sau xuất hiện trên phong thư:

[Chủ nhân, trí tuệ của ngài như sao trên trời, ý muốn của ngài là mệnh lệnh với phong thứ, không nên tính chuyện giết em, bởi vì em là thủ hạ trung thành nhất của ngài]

[Hơn nữa, phong thư còn phát hiện ra rằng trong nhà của ngài có một chiếc đồng hồ kinh dị rất nguy hiểm. Nó có vẻ là ác quỷ nào đó, nhưng lại đáng sợ hơn cả ác quỷ]

[Phong thư đề nghị ngài giết nó trước, nó khá là nguy hiểm]

Chương 402: Kết quả của nịnh bợ

Giết đồng hồ cổ…

Đây là điều mà Đỗ Duy luôn muốn làm nhưng làm không nổi.

Trong kế hoạch của hắn, việc giải quyết vấn đề đồng hồ cổ đứng ở hàng sau.

Hơn nữa, đó có thể là chuyện rất rắc rối và khó khăn.

Chiếc đồng hồ cổ này ẩn chứa quá nhiều bí mật.

Nó bí ẩn, lại mạnh mẽ.

Ban đầu nó không có gì ghê gớm lắm, nhưng thời gian trôi qua, tốc độ hồi phục của nó ngày càng nhanh hơn.

Cho đến giờ, Đỗ Duy không chắc liệu thứ này có thể bị giết hay không.

Phải biết, mục đích ban đầu của hắn khi mang đồng hồ cổ về nhà là để duy trì sự cân bằng.

Nhưng hiện tại, cái gọi là cân bằng hoàn toàn không tồn tại.

Đồng hồ cổ trấn áp mọi ác linh trong nhà.

Với nó, mọi thứ đều an toàn.

Tiền đề là Đỗ Duy vẫn còn sống.

Hắn vẫn chưa quên cảnh chiếc đồng hồ cổ phát điên khi hắn bước vào mộng cảnh, và cắt đứt với thực tế.

Vào nhà là chết.

Annabelle vô cùng sợ hãi, khi nó bị năng lực Đánh Dấu lôi vào giấc mơ cũng không hề dám nhúc nhích.

Chiếc đồng hồ cổ mạnh đến vậy, nếu muốn giết Đỗ Duy, còn ở lại làm gì?

Phong thư cũng không có năng lực đọc ý nghĩ.

Nó vẫn tận tâm hiện ra chữ.

Có lẽ nó muốn đổ hết tiếng xấu cho đồng hồ.

[Chủ nhân, đồng hồ cổ là thứ không thể kiểm soát. Nó cực kỳ nguy hiểm, ngài đã dính với nó quá sâu. Đừng do dự nữa, xin hãy giết nó ngay lập tức.]

Đỗ Duy ngẩn người nhìn dòng chữ trên tờ giấy.

Hắn lấy zippo ra, lập tức châm lửa.

“Hãy cho tao một lý do để mày tiếp tục tồn tại.”

Giọng nói không chứa chút cảm xúc nào.

Tờ giấy trong phong thư trực tiếp bay lên, bay lơ lửng trước mặt của Đỗ Duy.

Một dòng chữ khác hiện lên: [Thưa chủ nhân vĩ đại, với tư cách là cấp dưới trung thành nhất của ngài, hiện tại phong thư rất nóng lòng muốn giết chiếc đồng hồ cổ cho ngài. Nhưng phong thư quá yếu kém, còn ngài là mặt trời, mặt trăng và các vì sao, em chỉ là hạt bụi. Việc ngài không làm được thì phong thư cũng không làm được]

[Tuy nhiên, phong thư thấy xung quanh ngài có rất nhiều rắc rối, chẳng hạn như Cái Bóng, nó luôn cố chấp muốn giết ngài. Tại sao ngài không giết nó? 】

“Xem ra tao đã sai, không nên nói nhảm với mày.”

Đỗ Duy không hề che giấu sự tàn nhẫn của mình.

Hắn muốn giết chiếc phong thư hoàn toàn vì thấy thứ này có trí khôn, hơn nữa còn biểu hiện rất thông minh.

Một thứ khó xác định như vậy ở bên cạnh, tốt hơn là giết chết nó.

Còn về Cái Bóng?

Trừ khi nó có thể thoát khỏi thân phận là ác linh mặt nạ, nếu không, kiếp này nó chỉ có thể là người hầu trung thành.

Dễ sử dụng, lại kiên định.

Điều quan trọng nhất là Cái Bóng chịu đòn cực tốt.

Đa phần thủ đoạn của Đỗ Duy đều có tai hoạ ngầm, tai hoạ ngầm đều do Cái Bóng gánh chịu.

Thậm chí, đã có lúc Đỗ Duy nghĩ rằng nếu một ngày nào đó hắn tự mình giải quyết mọi rắc rối và không cần tiếp xúc với ác linh, hắn sẽ tìm được nơi để phong ấn Cái Bóng.

Để tránh Cái Bóng giết người lung tung, bị Người Đuổi Quỷ giết chết.

Năng lực hành động của Đỗ Duy rất cao.

Sau khi quyết định giết phong thư, hắn chỉ đơn giản lấy phong thư và tờ giấy kia, đi đến gần chiếc đồng hồ cổ.

Giống như những gì Cái Bóng đã từng làm.

Hắn muốn dùng phong thư để làm kim đồng hồ ngừng quay.

Khi đó, phong thư sẽ trực tiếp bị tiêu diệt, cho dù nó vốn là tà linh cũng không có cơ hội phản kháng nào.

Có vẻ như cái chết đang đến gần.

Dòng chữ trên phong thư điên cuồng hiện lên.

[Thưa chủ nhân vĩ đại, phong thư là thuộc hạ trung thành nhất của ngài. Rời khỏi phải em rất vô dụng và bất lực. Nó không có uy hiếp gì đến ngài, mong ngài khoan dung]

[Em van xin ngài, tâm hồn của ngài rộng hơn đại dương, lòng tốt của ngài còn ấm áp hơn cả mặt trời]

[Xin ngài cho phong thư một con đường sống]

[Á… phong thư sắp chết rồi, đừng để phong thư lạigần đồng hồ cổ, nó quá khủng khiếp, nó còn kinh khủng hơn một "ngài" khác.]

Dòng chữ cuối cùng xuất hiện.

Đỗ Duy giật mình.

Lúc này, hắn đã chạm vào bề mặt của chiếc đồng hồ cổ, chuẩn bị vo tròn phong thư thành một quả bóng rồi nhét nó vào.

Hắn nhìn dòng chữ này, thì lập tức ngừng lại.

Sau một lúc đắn đo, Đỗ Duy chậm rãi hỏi: "Tao khác? Ý mày là muốn ám chỉ ác linh Đỗ Duy?"

Khát vọng sống của phong thư rất mãnh liệt.

[Đúng vậy, nhưng nó yếu hơn ngài rất nhiều, ngài là sếp, nó là cỏ dại ven đường, dùng một chân cũng có thể giẫm chết]

Nghe có vẻ như một trò đùa.

Đỗ Duy tức giận cười một tiếng: "Nếu là như vậy, giờ tao sẽ không giết mày, đợi khi chạm trán nó, tao sẽ để mày đánh tiên phong."

Phong thư rùng mình.

[Thưa chủ nhân, ngài đang đùa sao…]

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Mày giỡn tao hả, nói cho tao biết tất cả những gì mày biết, nếu không, tao sẽ khiến mày chết ngay lập tức.”

Nói xong, Đỗ Duy vò phong thư thành một cục, chỉ để lại mảnh giấy, như thể muốn nhét vào khe hở của kim đồng hồ cổ.

Dòng chữ trên giấy hiện lên nhanh như chớp.

[Phong thư không dám giỡn ngài, dù sao ngài chỉ cần liếc là đã nhìn thấu bí mật của phong thư]

[Ác linh ngài… nó rất mạnh. Khi Hannibal dùng một chiếc gương khác mang nó ra khỏi Thành phố Sikelin, nó đã tác động đến Hannibal]

[Tinh thần của Hannibal bị bóp méo, trong một khoảng thời gian ngắn, phong thư có thể cảm thấy rằng ý chí của nó đã ở trên cơ thể của Hannibal]

[Nó mạnh khủng khiếp, phong thư rất nó, nhưng phong thư đã gặp được chủ nhân. Trí tuệ và năng lực của ngài khiến phong thư vô cùng ngưỡng mộ. Ngài chính là vị cứu tinh của phong thư.]

Đỗ Duy cau mày: “Đây là tất cả chuyện mà mày biết?”

[Dạ… à không, trước khi em gặp được chủ nhân vĩ đại, chủ nhân cũ của phong thư là những Hunter bình thường của Giáo hội Twilight, vì vậy phong thư cũng biết bí mật của Twilight]

Điều này……

Đây là một kẻ phản bội trời sinh…

Một điều kỳ lạ lóe lên trong mắt của Đỗ Duy.

Hắn càng muốn giết Phong thư hơn.

Nhưng khi nghĩ đến cấp dưới trung thành nhất của mình, Ryan, vẫn bị mắc kẹt trong Giáo hội Twilight, Đỗ Duy không khỏi cảm thấy có chút phiền não.

Không biết giờ cậu ta thế nào.

Nhưng nghĩ lại, chắc là không tốt lắm.

Suy cho cùng, gã là một người bị bệnh tâm thần, ở những nơi như Giáo hội Twilight, chắc gã sẽ bị vắt kiệt sức, có thể đã bị người khác lợi dụng lúc nào không hay.

Một lúc sau, Đỗ Duy thở dài: “Mày biết Ryan?”

Hắn dự định giữ lại phong thư. Sớm muộn gì hắn cũng sẽ đến Giáo hội Twilight, có lẽ lúc đó phong thư sẽ có ích.

Lúc này, trên tờ giấy xuất hiện một dòng chữ.

[Ngài đang nói về Ryan Hamel, hay Ryan? 】

Đỗ Duy khó hiểu hỏi: “Có khác gì sao?”

[Nếu là Ryan Hamel, phong thư không thể cho ngài biết bí mật của ổng, bởi vì ổng đã phong ấn phong thư thành ra thế này. Nếu là Ryan, phong thư có thể cho ngài biết bí mật của gã ta]

“Nói.”

[Ryan là kết quả của Ryan Hamel sau khi qua đời, gã có thể là Ryan Hamel thật sự, hoặc cũng có thể chỉ là một phần mở rộng nào đó của ổng]

Đến lúc này, dòng chữ trên bức thư bắt đầu méo mó, dường như nó đã bị ảnh hưởng theo một cách nào đó, dòng chữ đó không thể tiếp tục hiện ra.

Đỗ Duy cố gắng thử thêm mấy lần, nhưng không thể hỏi ra nguyên cớ đằng sau.

Hắn đành đổi câu hỏi: “Vậy thì hãy nói cho tao biết bí mật của Giáo hội Twilight.”

Phong thư thành thật khai hết.

[Thủ lĩnh của Giáo hội Twilight là Matthew. Ông ta là Hunter đã sống hàng trăm năm. Những người khác đều là những Hunter bình thường. Trước khi phong thư rời khỏi Twilight, đã có một vấn đề lớn trong tổ chức này…]

[Nếu ngài muốn tiêu diệt Giáo hội Twilight, phong thư đề nghị ngài nên bắt đầu với Matthew trước. Ông ta già, chắc chắn sẽ dễ giết.]

Chương 403: Thằng ma quỷ kia…

Bên trong phòng khám tư vấn tâm lý.

Một cục giấy được nhét vào phía dưới kim đồng hồ cổ, khiến kim bị kẹt.

Ngay sau đó, bèn bốc cháy một cách kỳ lạ, biến thành tro bụi.

Kim tiếp tục quay.

Đỗ Duy nhìn phong thư nhàu nát trong tay, bên trong hiện ra một tờ giấy khác.

Tờ giấy vừa bị hắn nhét vào, mà giờ, hắn có thể cảm thấy rằng phong thư đang vô cùng sợ hãi. Nó đang cầu xin lòng thương xót.

Đỗ Duy không khách sáo: "Nếu mày còn đề nghị tao giết Matthew, Cái Bóng, đồng hồ cổ thì tao sẽ giết mày trước."

Phong thư lần này bị doạ sợ.

Sau khi tờ giấy lành lại, dòng chữ trên đó bị ngắt quãng.

[Phong… phong thư hèn mọn, ở trước mặt ngài rất yếu ớt]

Lúc này, nó vẫn hèn mọn nịnh bợ…

Đỗ Duy lười để ý phong thư.

Sau khi cất nó đi, hắn lấy smartphone ra.

Lúc này hắn đang nghĩ về Ryan.

Lúc trước trong giấc mơ, Ryan đã gọi cho hắn.

Dù không biết làm sao làm được, nhưng cả hai đã liên lạc trong giấc mơ.

Và bây giờ, giấc mơ của Đỗ Duy đã chuyển cho Freddy, hắn đã mất quyền mơ.

Đỗ Duy không thể liên lạc lại với Ryan.

Nhưng số điện thoại lạ được lưu trong điện thoại.

Trên màn hình điện thoại, một dãy số được hiển thị.

Đỗ Duy nhìn cảnh này, giọng điệu kỳ quái: "Lần trước định gọi điện thoại, nhưng sau cuộc gọi, hình như bên kia là ác linh, hơn nữa đến giờ nó vẫn chưa tới nhà của mình."

"Không biết ác linh này có liên quan gì đến Ryan."

…

Vào lúc này, tại Phòng giải phẫu trong giấc mơ.

Freddy đang phải chịu đựng trò quấy rối điện thoại của Ryan hàng ngày.

Ngay cả khi nó cảm thấy bản thân đã quen thuộc.

Nhưng bất cứ khi nào điện thoại reo, Freddy vô cùng khó chịu.

Reo liên tục.

Cũng không thể phá hủy smartphone.

"Freddy là ác ma đùa bỡn trong ác mộng, tại sao lại bị hai tên khốn này hành hạ trong mơ!!!"

"Tao muốn chết, thực sự tao đã chịu đủ rồi!"

"Có Người Đuổi Quỷ tốt bụng nào giết tao đi!"

Freddy gục đầu khóc rống.

Giấc mơ của thằng khốn ma quỷ thực sự khủng khiếp. Có một ác ma nữ tu ở bên ngoài phòng giải phẫu. Dù chỉ cần ra ngoài là có thể thoát được, song hoàn toàn không thể đi ra ngoài!

Đừng nói cửa chính, cả cửa sổ cũng không có.

"Ma quỷ Đỗ Duy, cầu xin mày, hãy cho tao được chết yên lành!"

Freddy cay đắng cầu xin.

Nhưng thứ đáp lại nó là một chiếc smartphone lơ lửng trong phòng giải phẫu.

Giọng của Ryan vang lên: "Tốt tốt, mày lại dám nói Chủ nhiệm là ma quỷ, mày tiêu rồi Freddy. Tao chỉ định chửi mày đến rạng sáng, giờ xem ra còn phải chửi mày dài dài."

Freddy đau đớn nói: "Ryan Hamel, mày không thể đối xử với tao như vậy. Mày là người đàn ông của mẹ tao, tao là con của mày. Tuy tao không phải là con ruột của mày, nhưng mày không nên hành hạ tao."

Ryan khinh thường nói: "Ryan Hamel liên quan gì đến Ryan tao?"

"Mày đừng tưởng gọi tao là ba, là mày sẽ có quan hệ gì với tao. Mày không có chứng cứ trực tiếp chứng minh mày là con trai của tao."

"Trừ khi mày làm xét nghiệm ADN cha con với tao."

Freddy đau lòng hét lên: "Tao đã nói tao không phải con ruột của mày, mày là cha dượng của tao. Hiện giờ tao đã chết, còn không có thi thể, làm sao có thể giám định quan hệ cha con với mày?"

Có lẽ nó đã bị Ryan dày vò quá lâu.

Trạng thái tinh thần của Freddy cũng trở nên kỳ lạ.

Nó phủ nhận thân phận của Ryan, vì không có thi thể nên không thể xét nghiệm quan hệ cha con.

Tuy nhiên, cho dù có một cơ thể, nó cũng không có quan hệ huyết thống với Ryan.

Vào lúc này, Ryan đột nhiên nói: "Ừm… mày chờ chút đã, đợi tao nghe cú điện thoai, rồi mắng mày sau."

Nói xong trực tiếp cúp máy.

Vẻ mặt của Freddy đờ đẫn, rồi mừng rỡ khôn xiết.

"Hahaha, cuối cùng tao cũng có thể yên ổn một lúc."

Nhưng vừa dứt lời, nó lại không kìm được khóc: "Ryan, đừng gọi cho tao nữa, tao không thể chịu đựng được nữa, làm ơn… tao quỳ xuống lạy mày."

…

Ở Phòng khám tư vấn tâm lý.

Vẻ mặt của Đỗ Duy có chút căng thẳng.

Hắn đã gọi đến số điện thoại không xác định.

Nhưng ở lần đầu kết nối, đột ngột nhảy về giao diện chờ gọi.

Hình như bị chặn.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Đỗ Duy khó hiểu, nếu như gọi điện bình thường bị chặn còn dễ hiểu, song số điện thoại mà hắn gọi lại khác với số điện thoại trong thực tế.

Về lý thuyết, là SĐT không có thực. Làm sao có thể bị chặn.

Nhưng vào lúc này, cuộc gọi được kết nối.

Ngay sau đó, giọng nói đầy phấn khích của Ryan vang lên: "Tuyệt vời, Chủ nhiệm, cuối cùng anh cũng đã gọi cho em. Trong khoảng thời gian này, ngày nào trong mơ em cũng gọi cho anh, nhưng một tên ngốc tên là Freddy đã lấy trộm điện thoại của anh, nó còn gọi em là ba, anh nói có phải nó là biến thái hay không?"

"Em là cấp dưới tốt nhất của anh, em sẽ cống hiến cả đời cho y học, làm sao có thể có bạn gái, làm sao có thể có con."

"Em nghĩ Freddy muốn em trở thành một người cha, chết tiệt, thật quá đáng!"

Không giao tiếp với đạo diễn trong nhiều ngày, Ryan có vẻ hơi dài dòng và luyên thuyên.

Nhưng Đỗ Duy cảm thấy thân thiết, ở khía cạnh nào đó, Ryan là người không cần phải lo nhất trong số những người hắn biết.

Sau đó, hắn nói với Ryan: "Chú không quan tâm đến Freddy, nó có thể nghĩ chú là Ryan Hamel. Nhưng chú cũng không cần phải động vào nó, bởi vì nó đang thay anh nằm mơ."

Ryan lớn tiếng nói: "Ra vậy, đây là phương án điều trị tâm thần mới nhất đúng không? Chết tiệt, suýt chút nữa em đã bị Freddy lừa. Hóa ra nó là bệnh nhân tâm thần."

Đỗ Duy bất lực nói: "Chú hiểu vậy cũng được. Mà này, gần đây chú ở bên Twilight như thế nào? Có ai bắt nạt chú không?"

Ryan lập tức phàn nàn: "Giám đốc, em đã gặp khó khăn ở Twilight. Viện trưởng xấu xa ở đây là một người nghèo, ông ấy không chịu phát thưởng cuối năm cho em. Nhưng em đã nghĩ ra cách rồi, mấy ngày nữa em sẽ giết chết viện trưởng,

đến lúc đó Chủ nhiệm lên làm viện trưởng, thế thì em có thể được thăng chức, và tăng lương.”

Nhắc đến chuyện thăng chức và tăng lương, Ryan lập tức trở nên hào hứng.

Giọng điệu cũng trở nên rất phấn khích.

Nhưng mí mắt của Đỗ Duy giật mạnh khi nghe vậy, vội vàng nói: “Chú bình tĩnh lại, anh đã biết trưởng khoa là ai rồi. Ổng tên là Matthew, là thợ săn đã sống hàng trăm năm. Cậu không phải đối thủ của ổng.”

Ryan sửng sốt: “Còn có chuyện này sao?!”

Đỗ Duy nghiêm nghị nói: “Chú cứ ở yên tại Twilight. Đừng tham gia chuyện của Twilight. Khi nào xong việc bên này, anh sẽ đến đón chú.”

Ryan cũng trịnh trọng nói: “Em làm việc, thì Chủ nhiệm yên tâm đi!”

Chương 404: Pennywise sống không bằng chết

Nói lời tạm biệt với Ryan, và cúp máy. Phòng khám tư vấn lại im ắng.

Đỗ Duy ngồi trên sô pha, châm một điếu thuốc rồi im lặng hút.

Gần đây hắn càng nghiện thuốc lá hơn.

Đây không phải là một thói quen tốt, chỉ để điều hòa tinh thần giúp giảm bớt căng thẳng lâu dài.

"Giáo hội sẽ không dễ gì tấn công Vidar. Xung đột hiện tại không quá nghiêm trọng, vậy mình vẫn cần phải châm dầu vào lửa thêm."

"Hơn nữa, sau khi chuyện này được giải quyết, không chừng mình sẽ phải tiếp xúc với Giáo phái Vanity. Tai hoạ ngầm của ác linh càng ngày càng nghiêm trọng."

Hắn nói điều này với bản thân, sau đó sắp xếp suy nghĩ của mình.

Bên phía Vidar còn dễ xử, nếu bị phát hiện mình hắt nước bẩn vào Vidar cùng lắm sẽ có chút rắc rối. Đến lúc đó hắn sẽ đến châu Âu, để đối đầu với ác linh Đỗ Duy.

Còn về Giáo phái Vanity. Thú thật, Đỗ Duy muốn gia nhập.

Tình hình hiện tại của hắn rất khó khăn, giờ chỉ có Giáo phái Vanity mới có thể giải quyết được tai hoạ ngầm, và năng lực cũng sẽ không biến mất.

"Có lẽ nên cài nằm vùng trong Giáo phái Vanity."

“Ryan cũng là một biện pháp, năng lực của hắn hình như có thể biến Hunter thành người thường, nhưng sẽ mất đi năng lực tương ứng, chỉ có thể là lựa chọn thứ hai.”

“Vả lại mình luôn cảm thấy rằng để gã làm điều đó sẽ xảy ra chuyện.”

Sau đó, Đỗ Duy liệt kê ngắn gọn các kế hoạch cho tương lai.

Giờ hắn gặp quá nhiều rắc rối. Mọi chuyện phải được giải quyết từng bước.

Tuy nhiên quả thực tốt hơn trước đây rất nhiều, ít nhất đã xử lý xong ác ma nữ tu cũng không cần lo lắng chuyện này.

Đợi sau khi tiêu diệt ác linh Đỗ Duy và đồng hồ cổ, chỉ còn lại chút rắc rối.

Nghĩ về điều này, Đỗ Duy hít sâu, thở ra một làn khói trắng.

Hắn phải đi nghỉ ngơi.

Ngày mai, hắn sẽ đi xem New York có ác linh nào không, nếu có cá lọt lưới thì hãy Đánh Dấu, đợi đến khi đối đầu với ác linh Đỗ Duy thì sẽ kéo nó đến làm bia đỡ đạn.

Hơn nữa, hắn phải dành thời gian để đến nhà thờ, bà Senna đã chuyển đến vài món đồ đặc biệt, nếu không có gì bất ngờ, chúng sẽ được chuyển đến New York vào chiều mai.

…

Ở một nơi nào đó trong một thung lũng ở Châu Âu, có toà lâu đài nằm ở trong trang viên.

Bên trong lâu đài là một phòng khách rộng lớn, theo phong cách ám hệ.

Trong phòng khách do đá xây thành có một ngọn lửa, lúc này ngọn lửa rất nhỏ, có thể mơ hồ nhìn thấy một ít xương người đã bị đốt thành tro.

Tất cả các Giáo chủ của Giáo phái Vidar đã sát cánh bên nhau trên đống lửa.

Khuôn mặt của họ nghiêm nghị, trong mắt có vẻ nhiệt tình.

Đột nhiên, một giọng nói khàn khàn mơ hồ vang lên trong bóng tối: “Ca ngợi Vidar.”

Đó là thủ lĩnh của Vidar - Akalette vừa phát biểu.

Cái tên này mang ý nghĩa là nhà tiên tri, mọi nhà lãnh đạo sẽ được thừa hưởng cái tên này, và một số sức mạnh kỳ lạ.

Vào lúc này, khi Akalette vừa nói xong, các Giáo chủ khác cũng đồng thanh hô theo.

“Ca ngợi Vidar.”

“Ca ngợi Vidar.”

Giọng nói trầm ấm, uy nghiêm, có năng lực thu hút khác người, dù là tà giáo cũng dễ dẫn đến sự vâng lời mù quáng, khi bầu không khí tôn giáo mạnh mẽ.

Đây là lý do tại sao khi một người chưa tin Chúa được đưa vào một tôn giáo nào đó, họ rất dễ bị ảnh hưởng, dao động và lung lay suy nghĩ của họ.

Tất nhiên, giáo đồ của Vidar khác với người thường.

Họ hoàn toàn là tà giáo đồ, trên tay họ dính đầy máu, đã giết chết rất nhiều sinh mạng vô tội.

Vẻ đẹp bề ngoài không thể che giấu được sự ác độc trong trái tim của bọn họ.

Ngoại trừ vị thần của họ, cái gọi là Vidar, thế giới tâm linh của họ từ lâu đã bị bóp méo và sụp đổ.

Hơn nữa, bây giờ họ đã tìm được “Thần”, niềm tin của họ sẽ chỉ ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Tất nhiên, tiền đề là họ không biết rằng “Thần” này đang có ác ý với họ.

Đỗ Duy rất ghét Giáo phái Vidar. Nên ác linh Đỗ Duy cũng vậy.

Trong phòng khách lớn của lâu đài cổ này.

Màn sương đen dày đặc giống như nước sôi sùng sục, không ngừng sôi trào.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy rõ đường viền của một chiếc gương trong màn sương mù.

Và ở nơi sâu nhất của tấm gương đó, có một đôi mắt lạnh lùng và vô cảm.

Không có chút cảm xúc nào.

Đó là đôi mắt của ác linh Đỗ Duy, nó vẫn ở trong gương, nhưng gương đã đầy vết nứt.

Nó sẽ sớm thoát ra ngoài.

Giáo phái Vidar càng tin vào sự tồn tại, và càng tín ngưỡng nó, tác động của nó đối với Chủ nghĩa Vidar càng lớn.

Như nó đã từng nói, Vidar sẽ chỉ có một ý chí, và đó là ý chí của nó.

Đột ngột, một quả bóng đỏ xì hơi xuất hiện từ một vết nứt trên gương.

Sau đó, như thể ai đó đang thổi, quả bóng lớn hơn một chút.

Trong quả bóng bay, có thể lờ mờ nhìn thấy hình dáng của một thằng hề.

Pennywise vẫn chưa chết.

Nói cách khác, trong khoảng thời gian này nó sống không bằng chết.

Bởi vì nó đã từng cố gắng tạo ra xác của ba mẹ Đỗ Duy trước mặt ác linh Đỗ Duy và Đỗ Duy.

Tính cách, trí nhớ và logic tư duy của ác linh Đỗ Duy và Đỗ Duy hoàn toàn giống nhau.

Mặc dù một người là ác linh, người kia là con người.

Nhưng bọn họ đều là Đỗ Duy.

Trong khoảng thời gian ác linh Đỗ Duy bị nhốt trong gương, Pennywise đã phải chịu đựng sự tra tấn mà nó không thể chịu đựng được.

Nó bị bóp, và nổ hết lần này đến lần khác.

Còn thảm hơn nhiều so với Cái Bóng.

Đột nhiên, từ tận đáy lòng của tất cả mọi người trong Giáo phái Vidar, và cả Akalette bí ẩn, vang lên một giọng nói lạnh lùng.

“Treo quả bóng bay này lên, đảm bảo rằng mọi người đều có thể nhìn thấy nó.”

Ác linh Đỗ Duy ra lệnh.

Nó thậm chí còn dùng cả ngôn ngữ.

Không giống như “Thần” cao cao tại thượng.

Nhưng những giáo đồ của Vidar không thấy gì bất ổn, vì giờ đối với họ, Thần phải như thế.

Sau đó, họ lại nghe thấy giọng nói của “Thần”.

Chỉ có điều lần này, giọng nói như có như không, không thể nghe rõ nó đang nói gì.

Đó dường như là lời thì thầm nỉ non, khiến tinh thần con người ta bắt đầu trống rỗng.

Cuối phòng khách, có một cái ngai làm bằng vàng.

Nhiều biểu tượng bí ẩn được chạm khắc trên chiếc ngai đó.

Ngồi trên đó là Akalette, người mặc áo choàng đen trùm kín từ đầu đến chân.

Trên thực tế, y là một người đàn ông trẻ tuổi. Nói đúng hơn, cơ thể này còn rất trẻ.

Tương tự như Matthew, y cũng đã sống rất lâu, ngoại trừ việc cứ hai mươi năm một lần cần thay đổi cơ thể của mình.

Vào lúc này, đôi mắt của Akalette trở nên vô cùng trống rỗng, sự giãy dụa mờ nhạt lộ ra.

Mỗi lần nghe thấy lời thì thầm của Thần, y lại đau đớn, y có thể cảm nhận được ý thức của mình đang bị bóp méo.

Nhưng mỗi khi tiếng xì xào kết thúc.

Y sẽ quên tất cả những điều này.

“Ca ngợi Vidar… ca ngợi Vidar.”

Akalette thì thầm, sự giãy dụa trong mắt y nhạt dần.

Y không còn kiểm soát được bản thân.

Trong quá trình này.

Quả bóng bay màu đỏ càng lúc càng lớn, lơ lửng trên không trung, hình dáng của chú hề bên trong càng lúc càng rõ ràng.

Ác linh Đỗ Duy đang sử dụng Vidar để nuôi dưỡng Pennywise.

Nó dường như đang bố trí các lá bài tẩy.

Pennywise chỉ là một trong số đó.

Chương 405: Cuộc sống hàng ngày của Ryan

Ngày 19 tháng 6.

Một buổi sáng rực nắng ở Thụy Sĩ.

Nhưng những người ở Giáo hội Twilight lại không nghĩ vậy.

Từ Matthew, cho đến các thành viên cốt cán đều vô cùng uể oải.

Ngay cả cuộc họp thông thường vào mỗi sáng cũng không thể tổ chức được.

Vâng, đúng vậy. Đêm qua, họ lại bắt đầu nôn mửa và tiêu chảy.

Trong một căn phòng xa hoa.

Matthew đang nằm trên giường, đôi mắt vô hồn, bơ phờ nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ.

Ánh nắng càng rực rỡ, ông ta càng cảm thấy chói mắt.

"Ngày hôm qua ta không ăn gì, sao vẫn bị tiêu chảy."

"Chúa ơi, đây có phải là hình phạt của ngài dành cho ta không?"

Matthew có chút tuyệt vọng.

Kể từ khi Twilight bắt đầu nôn mửa và tiêu chảy tập thể, ông ta đã không ăn nữa, chỉ uống nhiều nước hơn.

Nhưng dù đã làm vậy, vẫn không thoát.

Matthew đã nghi ngờ về thức ăn, nhưng phát hiện không có vấn đề.

Nghi ngờ nguồn nước, nhưng không tìm ra vấn đề.

Nước mà hắn đang uống là nước tinh khiết đóng chai, không chỉ qua quy trình khử trùng công nghiệp hiện đại mà còn phải đun sôi mới dám uống.

Tuy nhiên, nôn vẫn nôn, đi lỏng vẫn đi lỏng.

"Cũng may, hiện tại giáo hội dường như đã chuyển sang đối đầu với Vidar, nếu không, hiện giờ Twilight hoàn toàn không có sức chiến đấu."

Matthew thậm chí còn cảm thấy rằng nếu ông không thể giải quyết những rắc rối của Twilight. Rất có thể sau một thời gian nữa, tất cả các thành viên của Twilight sẽ bị nôn mửa và tiêu chảy đến mức mất nước nghiêm trọng, và chỉ có thể được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt ICU của bệnh viện.

"Không… tuyệt đối không được như vậy."

Matthew không thể chấp nhận rằng Giáo hội Twilight uy nghiêm, một tổ chức chuyên săn lùng ác linh, lại có kết cục bi hài như vậy.

"Ta phải tìm một người đáng tin cậy để giải quyết vấn đề này."

"Nhưng giờ, có vẻ như người duy nhất trong Giáo hội Twilight không bị ảnh hưởng là Ryan…"

"Khoan……"

Matthew đột ngột ngồi dậy khỏi giường, nheo mắt, ngạc nhiên nói: "Tại sao Ryan không sao? Chả lẽ…"

"Cho dù gã có năng lực ác linh hoá tương đối đặc thù, nhưng dù sao cũng là thân thể bằng xương bằng thịt, không thể

không ăn uống.”

“Ta được trúng độc, nhưng gã lại không hề bị ảnh hưởng.”

“Có điều gì đó không đúng…”

“Lẽ nào lúc đầu ta đã nghĩ chuyện này quá phức tạp, nhưng thật ra là do gã làm?”

“Không đúng, tại sao gã lại làm chuyện này?”

“Chỉ cần gã dám làm, nhất định sẽ bị phát hiện.”

“Trừ khi kẻ chủ mưu, đang ở đằng sau sai khiến gã.”

Mơ hồ, Matthew cảm thấy rằng ông đã tìm ra sự thật.

Ông trực tiếp quay đầu nhìn sang góc phòng hẻo lánh.

“Tiquel…”

Matthew hét lên.

Ngay sau đó, một làn sương mù nào đó xuất hiện trong góc, một người đàn ông với khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt vô hồn bước ra.

“Thưa ngài, lệnh của ngài là gì…”

Giọng Tiquel yếu ớt, vô lực, anh ta còn đang cầm một cuộn giấy vệ sinh trên tay.

Rõ ràng là anh ta đang chuẩn bị đi vệ sinh.

Nhìn thấy điều này, Matthew cảm thấy trong bụng mình có một cơn rối loạn khác, nhưng ông đã kìm lại.

“James tỷnh rồi à?”

Tiquel yếu ớt nói: “Vẫn chưa, nhưng Ryan đang chăm sóc y. Tôi nghe Ryan nói James sẽ tự thức dậy vào lúc 9 giờ sáng.”

Hôm qua, James đã tỷnh lại sau khi được Ryan điều trị bằng phương pháp sốc điện.

Nhưng khi nhìn thấy Ryan, không biết là do sợ hãi hay có chuyện gì khác, y lại trợn tròn mắt rồi ngất đi.

Matthew chế nhạo: “Tự tỷnh lại lúc 9 giờ? Đây là lời của bệnh nhân tâm thần, con thật sự tin sao?”

“Con xin lỗi ngài.”

Biểu hiện của Tiquel rất xấu hổ.

Matthew xua tay: “Theo dõi chặt Ryan. Ta muốn biết hằng ngày Ryan làm gì, gã đã liên lạc với ai. Con phải cho báo lại toàn bộ các chi tiết cho ta, không được có gì thiếu sót.”

Tiquel gật đầu nói: “Vâng, con sẽ đi ngay bây giờ.”

Vừa nói xong, trên trán đã chảy đầy mồ hôi lạnh.

Sắp……

Sắp ra quần…

…

Vào lúc này, James nhắm chặt mắt, nằm bất tỷnh trên giường trong phòng.

Ở bên cạnh, Ryan đang mặc chiếc blouse trắng chưa từng giặt, và nhìn James với vẻ mặt nghiêm túc.

Gã kéo ống tay phải xuống.

Thứ trên mu cánh tay đó là một chiếc đồng hồ được vẽ bằng bút.

Những đường nét cong queo, xiêu vạo, trông rất xấu xí.

“Có gì đó không đúng…”

“Dường như mình đã quên cái gì đó.”

Ryan nheo mắt, vươn tay lấy một cây bút trong túi áo, vẽ 2 nét trên mặt đồng hồ.

“He he… 9 giờ đúng. “

Kế đó, James đang nằm trên giường đột nhiên mở mắt, hít một hơi dài.

“Hờ…”

James mở miệng, vẻ mặt rất bàng hoàng.

Giờ y cảm thấy rất khó chịu. Yếu đến mức không thể nhớ những gì đã xảy ra trước đó.

Đầu óc của y nặng nề như hồ dán.

Chỉ cần nghĩ tới đây, hắn liền không nhịn được muốn ói ra.

Có vẻ như y đã gặp phải một điều gì đó khủng khiếp trước khi hôn mê.

Ryan ở bên thấy vậy nghiêm túc nói: “Bệnh nhân James, đây đã là lần thứ hai cậu tỷnh lại, cậu cảm thấy thế nào?”

James vô thức đáp: “Tôi cảm thấy tồi tệ, tôi sắp chết sao?”

Y vẫn chưa tỷnh táo, ý thức khá mơ hồ.

Cảnh tượng trước mắt khiến y nhớ lại khoảng thời gian ở bệnh viện trong giáo hội.

Y không thể phân biệt giữa thực tế và ảo tưởng.

Ryan nghiêm túc nói: “Đừng lo lắng, anh là một bác sỹ xuất sắc. Chỉ cần cậu vẫn là bệnh nhân của anh, tuyệt không thể chết.”

James thở phào: “Cảm ơn.”

Ryan xua tay: “Không cần cảm ơn, anh cứ trả tiền thuốc là được.”

James nói: “Là bao nhiêu ạ?”

Ryan cười nói: “Không nhiều, đưa cho anh 10 tỷ.”

“10 tỷ?”

“Tôi cho anh 10 tỷ?”

Khuôn mặt của James thay đổi, đột nhiên y bật dậy.

“Chờ đã? Ryan, tại sao cậu lại ở trong phòng của tôi?”

“À, tại sao tôi lại ở trong phòng của anh?”

Ryan gãi đầu lẩm bẩm: “Tôi tới đi toilet sao?”

Vừa nghe đến đi toilet, mặt của James tối sầm lại, y quát: “Cậu cút cho tôi, giờ tôi không muốn nhìn thấy cậu.”

Y thấy rằng dường như có điều gì đó không ổn với trí nhớ của mình.

Y không thể nhớ những gì đã xảy ra trước khi hôn mê.

Nhưng Ryan đã rất tức giận.

Y nhìn James với vẻ hoài nghi, và giận dữ: “Tôi là bác sỹ của anh. Đây là cách anh đối xử với tôi?”

James cố gắng kiên nhẫn chịu đựng, nói: “Tôi đã quên rất nhiều chuyện. Giờ tôi cần phải yên tĩnh.”

Ryan khinh bỉ nhổ nước bọt xuống đất: “Đừng đổi đề tài, cậu nhanh chóng thanh toán tiền thuốc.”

“Có thể lấy ra 10 tỷ được không?”

“James, đừng nói với anh rằng cậu cũng là loại nghèo hèn như Matthew.”

James sửng sốt hỏi: “Matthew là ai?”

Ryan sốt ruột nói: “Matthew là viện trưởng của bệnh viện tâm thần Twilight. Hôm qua, Chủ nhiệm đã nói với anh rằng ông ta đã sống hàng trăm năm, và bất tử, ông ta rất nguy hiểm.”

“Mẹ kiếp, anh đang định giết ông ta, nhưng giờ anh có hơi sợ.”

Nghe vậy, James cau mày, y nhớ đến thủ lĩnh của Giáo hội Twilight, người còn được gọi là Matthew.

Chương 406: Ta phải gieo được 6 điểm

Vấn đề giữa James và Ryan tạm thời có được kết thúc.

Y đã bị gài.

Sau khi uống thuốc, y đã hôn mê suốt 3 ngày, suýt chết ngay trong phòng. Sau khi tỉnh dậy, thậm chí đã quên mất những gì đã xảy ra trước đó.

Chìa khóa là.

Y cũng nợ Ryan 10 tỷ đồng tiền thuốc men.

Không trả nổi, cũng đuổi không được.

Đây chính là tra tấn…

So với y, Giáo hội Twilight đã phải gánh chịu những thảm họa.

Từ Matthew đến những thợ săn cốt cán khác, không ai nghĩ chuyện này có liên quan đến Ryan.

Tư duy suy nghĩ logic của họ đã đi đến giới hạn.

Nhưng cho dù đổi là người khác, ngay cả Đỗ Duy cũng sẽ rơi vào vòng luẩn quẩn của tư duy logic.

Ai có thể ngờ rằng năng lực của Ryan hóa ra là “muốn gì được nấy”.

Nhưng gã vẫn bị bệnh tâm thần.

Bản thân gã cũng không biết về năng lực của mình.

Nếu không, tất cả các thành viên của Giáo hội Twilight sẽ không đến mức nôn mửa và tiêu chảy, gần như ở mức độ ICU.

…

Mà ở New York.

Đỗ Duy đã lái xe quanh thành phố trong một thời gian dài.

Hắn vốn dĩ muốn tìm xem có "niềm vui bất ngờ" nào ở New York hay không, để lôi kéo một vài ác linh làm tay sai.

Kết quả đáng buồn là New York rất an toàn.

Tất cả ác linh đều đã được giải quyết.

Quay đầu xe, lái về phía nhà thờ ở Bắc Brook.

Đỗ Duy nhấn nút nâng cửa sổ xe lên.

Hắn nhìn dòng xe cộ qua lại trên đường, không khỏi thở dài: "Sao trước giờ mình không phát hiện ở New York có rất ít ác linh…"

Thật ra, ở New York không có nhiều ác linh.

Ngôi nhà kinh dị sớm rời đi, vài ác linh còn sót lại đều là phiền phức nhỏ.

Hoặc đã bị Đỗ Duy giết chết, hoặc đang ở nhà của hắn.

Muốn tìm rắc rối cũng không tìm được.

"Ác linh lần trước gọi điện thoại cho mình không biết đã đi đâu, đến giờ vẫn chưa tới tìm mình."

"Có lẽ, mình nên chủ động?"

Một ý tưởng táo bạo nảy ra trong đầu Đỗ Duy.

Trước trận chiến với ác linh Đỗ Duy, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Nếu có thể kéo thêm nhiều ác linh lên chiến xa, là tăng thêm chút phần thắng.

Tay sai càng nhiều càng tốt.

Không còn nhiều thời gian cho hắn nữa.

Đỗ Duy có trực giác có thể trong vòng hai ngày này, giáo hội và Vidar sẽ dần nảy sinh xung đột, hắn sẽ dội một ít nước bẩn để đổ mọi tội lỗi vào Vidar.

Đã đến lúc hai bên xảy ra xung đột.

Khi đó, hắn sẽ đục nước béo cò, đi đến trụ sở chính của Vidar ở Châu Âu.

Mà giờ, hắn phải tới nhà thờ.

Sáng nay, Cha Tony gọi điện và nói rằng giáo hội đã chuyển đến những món đồ mà hắn yêu cầu.

Chỉ là khi hàng được giao, còn bổ sung một ghi chú— 【Tác dụng phụ rất lớn】

…

Trưa, 12:32.

Nhà thờ Bắc Brook.

Trong phòng tiếp khách.

Cha Tony trông có vẻ phờ phạc, mắt đầy quầng thâm đưa cho Đỗ Duy một chiếc hộp làm bằng bạc.

“Nhìn xem, đây là thứ mà con muốn.”

“Nhưng thành thật mà nói, lần đầu tiên Cha nhìn thấy trên vật phẩm giáo hội gửi tới lại có dấu hiệu cảnh báo có tác dụng phụ rất nghiêm trọng. Con có chắc mình thực sự muốn sử dụng thứ này không?”

Đỗ Duy vừa quan sát chiếc hộp, vừa trả lời: “Những thứ không có tác dụng phụ có nghĩa là chúng không có ích. Ngay cả những Hunter ác linh hoá đều có tai hoạ ngầm mất kiểm soát, vậy thì có gì mà chắc chắn.”

Mặt trên của hộp được hàn chặt bằng bạc.

Rất kín.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn cũng không cảm thấy hơi thở lạ.

Đỗ Duy nhướng mày: “Lấy dao găm cho con, con phải cạy nó ra.”

“Mà này, bên trong là cái gì?”

Cha Tony lắc đầu nói: “Cha không biết. Senna nói rằng công dụng được ghi trong hộp. Con tự quyết định. Nếu con không muốn thì có thể đổi.”

Vừa nói, ông vừa mở ngăn kéo, và lôi ra một con dao găm.

Vẫn là một con dao găm hình thánh giá màu bạc.

Ông ấy có rất nhiều thứ này.

Nhưng đối với Đỗ Duy, giờ thứ này chỉ có thể dùng làm dao găm.

Lấy dao găm, Đỗ Duy bắt đầu cạy hộp.

Thật bất ngờ, các cạnh của hộp đều rất chặt.

Phải mất một lúc lâu hắn mới cạy ra được.

Bên trong là một viên xúc xắc sáu mặt màu đen.

Bên dưới viên xúc xắc là một tờ giấy.

Đỗ Duy cầm lấy viên xúc xắc trong tay, cẩn thận quan sát.

Thông thường, các viên xúc xắc đều được sử dụng tại sòng bạc.

Mạt chược, bài, v.v. đều sẽ dùng đến.

Ngoại trừ màu sắc khác lạ, Đỗ Duy không phát hiện ra điều gì đặc biệt ở viên xúc xắc này.

Ở mỗi góc đều có một số.

Nhất thời, Đỗ Duy không khỏi thắc mắc.

Hắn cầm mảnh giấy dưới đáy hộp lên.

Nhìn thấy thông tin sau được viết trên giấy:

 [Đỗ Duy thân mến, con xúc xắc này là thứ tốt nhất mà xơ tìm thấy cho con, nhưng nó cũng có những tác dụng phụ rất lớn. Thực sự mà nói, xơ không khuyên con sử dụng nó.]

[Xúc xắc hơi giống với đồng xu, nhưng nó có sáu mặt và mỗi mặt có điểm riêng, từ 1 đến 6]

[Khi con đổ được 6, ác linh nhìn chằm chằm vào con sẽ chết]

[Khi con đổ được 5, ác linh sẽ ngừng tấn công bạn, nhưng lần sau sẽ càng thêm đáng sợ hơn]

[4 có nghĩa là bình yên vô sự]

[Những điều không mong muốn sẽ xảy ra trong 3 và 2, tất nhiên sẽ rất nguy hiểm cho bạn]

[Đổ được 1 thì không rõ, nhưng những người đã sử dụng viên xúc xắc này về cơ bản đã chết sau khi đổ được 1]

[Cuối cùng, xơ khuyên con nên cân nhắc kỹ lưỡng]

Đọc xong, Đỗ Duy vuốt xúc xắc cứng ngắc trong tay.

Hắn nhìn con xúc xắc trông có vẻ bình thường trong tay, mí mắt nhảy loạn xạ.

Thứ này khá bất thường…

Tổng cộng có sáu mặt, 5-3-2-1 đều có tác dụng phụ, 4 thì bình yên vô sự, mà khi đổ được 6 thì sẽ giết chết ác linh.

Có quá nhiều yếu tố không chắc chắn.

Khó sử dụng hơn tiền xu.

Chỉ có 2 kết quả cho đồng xu, may mắn hoặc xui xẻo.

Đơn giản và trực tiếp.

Chỉ là… đổ được 6 thì ác linh sẽ chết…

Sự cám dỗ hơi lớn…

Đỗ Duy nghiến răng, hắn không muốn loại chuyện không thể kiểm soát này, nhưng cũng không muốn từ bỏ cơ hội 1/6 giết chết được ác linh.

Mặc dù tác dụng phụ rất lớn.

Nhưng nó có thể được sử dụng như một vũ khí bí mật.

Hắn thường sử dụng khẩu súng kíp, và các vật phẩm khác để đối phó với các ác linh, nếu đều không hiệu quả thì có thể sử dụng xúc xắc.

"Tỷ lệ 1/6 thực ra không hề nhỏ."

Đỗ Duy tự an ủi mình, vả lại còn Cái Bóng nữa mà.

Thứ này với hắn có hại nhiều hơn lợi, suy cho cùng, xác suất giết được ác linh bằng với xác suất tử vong của chính mình.

Tuy nhiên, Cái Bóng có thể gánh.

Đổ 6 lần liên tiếp, đâu thể lần nào cũng là…

Hmm, vậy Cái Bóng sẽ chết?

Cha Tony ở bên thấy Đỗ Duy có vẻ kỳ quái, có chút lo lắng hỏi: "Đỗ Duy, con muốn đổi cái khác sao? Viên xúc xắc này

quả thực có tác dụng phụ quá nghiêm trọng, không thích hợp với con, còn…”

“Muốn tấn công ác linh, con phải đổ được 6 điểm, cứ có gì đó quái quái.”

Nghe vậy, Đỗ Duy cẩn thận cất xúc xắc đi, hắn nhìn Cha Tony, nhẹ giọng nói: “Không sao, nếu không lâm vào bước đường cùng, con sẽ không dùng thứ này.”

Nhưng ở bên trong áo gió của hắn, Cái Bóng trong mặt nạ chợt run rẩy như cảm nhận được điều gì đó.

Chương 407: 1 ngày để tưởng nhớ Pennywise

Sau khi rời khỏi nhà thờ, Đỗ Duy lái xe xuống phố.

Từ lá bài Joker, đến đồng xu, rồi đến xúc xắc.

Vật phẩm quỷ dị trên người hắn ngày càng nhiều.

Và những thứ này đều có tác dụng phụ kỳ lạ.

Tất nhiên, cái này cũng không liên quan mấy đến Đỗ Duy.

Tất cả các vật phẩm bao quanh ác linh mặt nạ-Cái Bóng, tạo thành át chủ bài của Đỗ Duy.

Miễn là Cái Bóng còn có thể gánh team. Tất cả tác dụng phụ đều do nó gánh chịu.

Nhưng……

Nếu một ngày nào đó Cái Bóng chết vì điều này, hầu hết các lá bài tẩy của Đỗ Duy sẽ vô dụng.

Chỉ dựa vào hắn, không thể chịu đựng được những tác dụng phụ đó.

Lấy lá bài Joker làm ví dụ, Đỗ Duy phải đeo mặt nạ, khoác lên mình lớp vỏ của Cái Bóng rồi mới dám ước.

Đồng xu càng không cần nói.

Với vận xui đeo bám, hắn có thể bị ngã khi đi bộ, thậm chí có thể bị ngã chết.

Nhưng Cái Bóng vẫn gánh được hết.

Giống như phong thư nịnh bợ hèn hạ đã nói, nó chịu đòn khá giỏi.

“Có lẽ chờ sau khi chiến đấu với Vidar, mình nên cường hoá Cái Bóng, kẻo ngày nào đó nó bỗng bị giết chết.”

Đỗ Duy thầm nói trong lòng.

Không có ác linh nào có thể dễ sử dụng bằng Cái Bóng, cho dù là tạo ra một ác linh mặt nạ khác, cũng không có thứ nào thích hợp.

Cái Bóng kết hợp giữa ám sát và phát triển nhanh chóng.

Ác linh, hay tà linh tầm thường, không có sức nặng trong lòng của Đỗ Duy.

Bỗng Đỗ Duy đột nhiên nghĩ đến Pennywise.

Trước đây, Pennywise chỉ đứng sau Cái Bóng về tầm quan trọng đối với hắn.

“Sẽ thật tuyệt nếu Pennywise vẫn còn đây.”

“Nếu như Cái Bóng không trụ nổi, vẫn có thể lôi Pennywise ra đỡ đạn. Thật đáng tiếc, lần trước rời đi thế giới của ác linh gương, không thể đem nó ra ngoài.”

“Chắc đã bị ác linh Đỗ Duy giết chết…”

Đỗ Duy thở dài, vẫn phải tìm một ác linh hữu dụng khác.

Nếu không, luôn cảm thấy không đáng tin cậy.

“Ồ, tất cả là do Pennywise chết quá sớm.”

Đỗ Duy nhắc lại một lần nữa, hắn thực sự rất nhớ Pennywise.

…

Vào lúc này, tại trụ sở chính của Vidar ở Châu Âu.

Một quả bóng bay màu đỏ đang lơ lửng trên lâu đài khổng lồ. Thường thì dây sẽ giữ nó.

Hàng ngàn Vidar đứng bên ngoài lâu đài.

Họ nhìn chằm chằm vào quả bóng bay màu đỏ phía trên với khuôn mặt nhợt nhạt.

Mọi người đều có nỗi sợ hãi sâu thẳm trong mắt.

Sợ hãi thứ không biết.

Những người khác nhau sợ những thứ khác nhau, con người hoặc sự vật, hoặc những tồn tại khác.

Nỗi sợ hãi có thể là một ký ức, hoặc một truyền thuyết nào đó được truyền miệng.

Khi nỗi sợ hãi của các tín đồ Vidar ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn. Quả bóng bay đỏ ngày càng lớn.

Bên trong, đường nét của chú hề Pennywise ngày càng rõ ràng hơn.

"Hố hố…"

Đột nhiên, có một tiếng cười kỳ lạ vang lên trong đầu của các tín đồ Vidar.

Âm u, ức chế.

Với một ác ý mạnh mẽ, và một hơi thở cực kỳ lạnh lẽo.

Những người đó đột ngột run rẩy, sau đó họ cảm thấy trống rỗng chưa từng thấy. Đôi mắt của các cô vô hồn.

Quần áo của họ ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Tôi không biết……"

"Tôi dường như nghe thấy ai đó đang cười?"

Các giáo đồ Vidar nhanh chóng tỉnh táo, nhưng ánh mắt của mọi người dần mờ đi.

Họ tản ra xung quanh, không còn ở bên ngoài lâu đài.

Quả bóng bay màu đỏ khổng lồ trên cao đã bị họ bỏ qua theo tiềm thức.

Mọi thứ dường như rất kỳ lạ.

Mà ở trong lâu đài, trong chiếc gương đó.

Sương mù sôi sục, cuộn trào.

Một chiếc gương nứt đứng lặng lẽ trong bóng tối.

Những gì được phản chiếu trong gương là một người đàn ông ngồi trên ngai vàng, mặc đồ đen, với khuôn mặt lạnh lùng và đôi mắt nhắm nghiền, chìm vào giấc ngủ sâu.

Đó là ác linh Đỗ Duy.

Nó đang cầm một con dao mổ ở tay trái, tay phải cầm một cái kíp nổ, kíp nổ có vẻ rất dài, chìm sâu vào bóng tối, dường như dẫn đến một phương hướng không xác định.

Ngay cả khi nó đang ngủ, tư thế của nó vẫn rất tao nhã.

Đây là thế giới của ác linh trong gương, nhưng chủ nhân không còn là ác linh trong gương nữa. Giờ thuộc về nó. Ác linh trong gương đã bị ác linh Đỗ Duy đồng hóa.

Ngoài ra, còn có lá bài Joker ban đầu, chứa một phần tà linh trong đó.

Giờ ác linh Đỗ Duychỉ là một cái danh hiệu.

Nó không còn hạn chế ở mức độ ác linh.

Đột nhiên, ác linh Đỗ Duy như ý thức được điều gì, tay phải đột nhiên kéo một cái.

Kíp nổ bị kéo.

Một chú hề với lớp sơn đỏ trên mặt, trống rỗng được hút vào thế giới trong gương.

“Hì hì…”

Pennywise ngã xuống đất, nhìn ác linh Đỗ Duy đang ngồi trên ngai vàng có chút sợ hãi.

Đồng thời, lại mang theo ý định xấu xa.

Nó đã trở nên khủng khiếp hơn trước.

Hơn nữa, các điều kiện phát động dường như đã khác so với trước đây, không giới hạn ở trẻ em.

Những giáo đồ của Vidar trở thành mục tiêu để tẩm bổ nó.

Nỗi sợ hãi sẽ khiến nó ngày một mạnh mẽ hơn. Nó cũng sẽ khiến nó trở nên hung hăng hơn.

Nhưng ngay sau đó, ác linh Đỗ Duy chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt lạnh lùng chết chóc kia không hề có một tia cảm xúc.

Tối đen như mực.

“Mày muốn chống đối tao?”

Ác linh Đỗ Duy cúi đầu nhìn Pennywise.

Có một chút châm biếm trong giọng điệu của nó.

Pennywise hơi run rẩy co lại thành một quả bóng, không dám nhìn ác linh Đỗ Duy.

Có vẻ như đối với Pennywise, người đàn ông trước mặt đã trở thành cơn ác mộng của nó.

Nó lo sợ.

Nó sợ hãi.

Nhưng ác linh Đỗ Duy không quan tâm, con ngươi lạnh lùng đông cứng.

Ầm.

Pennywise run rẩy phát ra một tiếng rít sắc bén, chói tai, rồi nổ tung.

“Sở dĩ ta không giết ngươi chỉ là bởi vì ngươi bị ta khác trói buộc.”

“Mày phải biết, mọi thứ của mày đều do tao cho.”

“Tao có thể làm cho mày mạnh mẽ hơn, để cho mày sống đến hiện giờ, cũng có thể dễ dàng bóp chết mày.”

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói, nó đã từng thí nghiệm rất nhiều lần trên Pennywise.

Với toàn bộ tôn giáo Vidar là vật hiến tế, Pennywise tiếp tục phát triển.

Mục đích rất đơn giản.

Nó muốn biến tất cả giáo đồ trong Vidar thành ác linh, giống như cách Vidar hay làm.

Nhưng Pennywise không có trí nhớ tốt.

Kế hoạch vừa mới bắt đầu, liền có ý muốn phản kháng.

Vì vậy, ác linh Đỗ Duy muốn dạy cho nó một bài học sâu sắc hơn.

Trong thế giới gương, một cảnh tượng vô cùng kinh hoàng đã xảy ra.

Pennywise xuất hiện trở lại và sau đó lại nổ tung.

Tiếp tục lặp lại.

Dần dần, đường viền của Pennywise ngày càng mờ đi, biểu hiện của nó chuyển từ độc ác sang sợ hãi sâu sắc, cuối cùng trở nên tê liệt.

Ác linh Đỗ Duy khá đắc ý.

Nó vẫy tay, kíp nổ đâm Pennywise vào bóng tối, rồi biến mất.

Nếu quan sát kỹ, có thể phát hiện ra rằng kíp nổ đã được gắn chặt trong đầu của Pennywise, dù nó có nổ tung rồi tụ thành hình lại cũng không hề thoát ra.

Làm xong việc này, ác linh Đỗ Duy lại nhắm mắt.

Không biết tại sao, dường như có vấn đề với James trong hai ngày qua.

Nó mất liên lạc với James.

Nó đã cố gắng kết nối ý thức với James để sử dụng lá bài tẩy này, nhưng không thể thành công.

Như thể ý thức của James đã bị tổn thương rất nhiều.

Chương 408: Kế hoạch bị quấy nhiễu

Vào buổi chiều.

Kế hoạch dội nước bẩn vào Giáo phái Vidar cũng đã đi đi vào quỹ đạo.

Vì vậy, cần phải biết động thái của đạo Vidar, hoặc chúng đã làm gì để có thể bôi đen.

Tất nhiên……

Giáo phái Vidar không cần phải bôi đen nữa. Chúng vốn đã đen rồi.

Đối với Đỗ Duy, hiện tại hắn có nhiều cách để lấy được thông tin của Vidar.

Ba vợ tương lai Lawrence Wittbach là một người giúp đỡ tốt.

Nhưng so với ba vợ tương lai…

Đỗ Duy còn biết một người hiểu rất rõ Giáo phái Vidar.

Hơn nữa, mục tiêu chiến lược của mình và anh ta hoàn toàn giống nhau.

…

“Tom? Anh đang ở đồn cảnh sát hay khu đèn đỏ. Tôi có chuyện cần anh giúp đỡ.”

“Hả? Người anh em muốn làm gì? Đừng nói với tôi lại có chuyện xấu xảy ra ở New York.”

“Không. Đây là về Giáo phái Vidar, tôi muốn biết chúng đang làm gì.”

“Vậy sao, đơn giản thôi. Sau khi giải quyết xong chuyện ở đây tôi sẽ đến đồn cảnh sát. Chúng ta hãy gặp nhau ở đồn cảnh sát. Rất nhiều thông tin tôi thu thập được đều nằm trong tủ hồ sơ.”

“Được rồi, nhưng chỗ anh có chuyện gì vậy? Anh đang ở khu đèn đỏ à?”

“Anh trai tốt, trong mắt anh, tôi chỉ đến những nơi như khu đèn đỏ thôi sao?”

“Không phải?”

…

Nửa giờ sau.

Sở cảnh sát thành phố New York.

Bên trong văn phòng cảnh sát trưởng của Tom.

Đỗ Duy lặng lẽ ngồi trên ghế sô pha, đợi Tom đến.

Cửa văn phòng được đẩy ra, Tom đổ mồ hôi nhễ nhại mang theo một tập tài liệu bước vào.

Vừa vào cửa, anh bèn ném tập tài liệu lên bàn cà phê, rồi lau mồ hôi trên đầu: “Xin lỗi, tôi đến muộn, nhân viên ngân hàng phiền phức quá, mỗi lần đều mất rất nhiều thời gian.”

Vừa nói anh ta vừa lấy trong túi ra một bao thuốc, ném cho Đỗ Duy.

Nó đã là một thói quen bất biến.

Đỗ Duy cầm lấy điếu thuốc, châm lửa, thản nhiên hỏi: “Anh làm gì ở ngân hàng?”

Tom ngồi lên ghế, gác chân lên bàn cà phê, và nói với vẻ khó chịu: "Ồ, chẳng phải lúc trước anh bạn của tôi ở Yard đã chết trong tay của ác linh sao, và một số cấp dưới của tôi đã hy sinh lúc làm nhiệm vụ. Tiền trợ cấp không đủ cho gia đình họ sống, nên tôi phải lấy tiền lương của mình để gửi thêm."

"Tháng này tôi lại hết tiền rồi."

Nghe vậy, Đỗ Duy không thể không nhìn Tom thật kỹ.

Hắn biết là cảnh sát trưởng thành phố New York, thu nhập hàng tháng của anh ta vào khoảng 300.000 USD.

Mà Tom đã từng phàn nàn rằng trong giấc mơ của anh ta chính là kẻ vừa có lương là tiêu sạch ngay.

Khi đó mình vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, dù sao đi nữa cả tháng trời, bất kể ngày đêm, cũng không thể tiêu nhiều tiền như vậy.

Không ngờ Tom đã dùng phần lớn thu nhập của mình để bù đắp cho người thân của những cảnh sát đã hy sinh lúc làm nhiệm vụ.

Phải thừa nhận, Đỗ Duy cảm thấy hắn đã đánh giá thấp Tom.

Người đàn ông luôn tự xưng là "anh em tốt" này không hề vô tâm như vẻ bề ngoài.

"Nếu thiếu tiền, tôi còn một ít, có thể hỗ trợ anh."

Giọng điệu của Đỗ Duy có phần thoải mái.

Tom nghe vậy thì ngạc nhiên gãi đầu, rồi nhanh chóng xua tay: "Không cần đâu, tuy rằng tháng này tôi lại nghèo, nhưng còn chưa cần anh hỗ trợ. Cho dù anh có hỗ trợ, chắc chắn tôi cũng sẽ đến khu đèn đỏ tiêu xài, tháng sau lại trắng tay."

"Hơn nữa tôi có cách để kiếm tiền, đừng lo lắng cho tôi."

Đỗ Duy trở nên tò mò: “Anh có thể làm gì?”

Có vẻ như Tom không phải là người có thể kiếm được tiền.

Anh ta không có khả năng nào khác ngoài việc làm một cảnh sát.

Ngoài trừ thể lực quá mạnh mẽ, nhưng chỉ chuyên dành cho phụ nữ.

Không phải…

“Đừng nói với ta, anh được những người phụ nữ giàu có ở tầng lớp thượng lưu bao nuôi…”

Đỗ Duy nhìn Tom với ánh mắt kỳ lạ.

Điều này khiến Tom cảm thấy khó chịu.

Hắn vội lắc đầu nói: “Tôi từng làm chuyện đó, nhưng bọn nhà giàu chơi quá dữ dội, tôi gánh không nổi.”

Sau đó, Tom nhìn khắp bốn phía, đảm bảo rằng không có ai đang nghe trộm bên ngoài.

Sau đó hắn nói nhỏ với Đỗ Duy: “Thật ra, mỗi lần hết tiền, tôi đều dẫn thuộc hạ đi quét khu đèn đỏ để kiểm tra xem những người đó có trốn thuế hay không.”

“Những kẻ ở nơi đó rất xấu xa, bọn chúng không muốn làm mọi thứ tồi tệ hơn, vì vậy mỗi lần… điều sẽ…, anh hiểu…”

Đỗ Duy không nói nên lời, bất lực nói: “Tôi không hiểu anh…”

Tom nhún vai đầy tự hào: “Ka ka, dù sao thì Tom của tôi cũng dành nửa đời người ở khu đèn đỏ. Đời này anh không thể hiểu được tôi.”

Trong khi nói chuyện… Tom cũng bước tới tủ tài liệu.

Sau khi ấn khóa vân tay, một tập hồ sơ đã được lấy ra.

“Đây là những hoạt động của Giáo phái Vidar. Tôi đã thu thập rất nhiều thông tin về chúng, bao gồm cả tổng bộ của chúng ở đâu và có bao nhiêu giáo đồ.”

Đối với Tom, hắn thực sự rất ghét Giáo phái Vidar.

Cái chết của cô hàng xóm xinh đẹp lần trước suýt khiến anh ta bị liệt dương.

Chuyến đi Ba Lan vừa rồi, gián tiếp khiến anh trở nên liệt dương.

Nếu không nhờ người anh em tốt giúp đỡ, Tom cảm thấy rằng đời mình coi như xong, thế giới sẽ chìm trong bóng tối.

Niềm vui làm đàn ông không còn nữa.

Về việc ai ghét Giáo phái Vidar nhất, trước mặt Tom, ngay cả Đỗ Duy cũng phải đứng sang một bên.

Vì vậy, hắn không nghi ngờ tính xác thực của hồ sơ.

Hắn mở nó ra ngay lập tức.

Trang thứ nhất viết những tin tức sau:

[Năm 1980, Vidar xâm nhập vào các thành phố lớn, vào ngày 14 tháng 9, cuộc huyết tế đầu tiên diễn ra ở Yard]

[Ở Colorado vào năm 1984, Vidar đã mang đi mười mấy đứa bé, sau đó chẳng biết đã đi đâu]

…

[Vào đầu thế kỷ này, một vụ hỏa hoạn đã xảy ra tại Bệnh viện Phụ sản và Phụ khoa Maria ở Essegrin. Các em bé đều bị Vidar bắt đi, kế hoạch tạo ra ác linh bắt đầu]

[Hai mươi năm sau, chuyện này đã được Người Đuổi Quỷ Đỗ Duy, và cảnh sát Tom hợp tác giải quyết. Chuyện này đã kết thúc, nhưng vẫn còn nhiều đứa trẻ chưa được xác định được bị che giấu trong những thành phố nào đó]

[Vào tháng 5, cái chết của Roy đã gây ra một loạt các sự kiện tiếp theo, với hơn 20 giáo đồ Vidar thương vong]

[Vào tháng 6, người thừa kế của gia tộc Victor gia nhập Giáo phái Vidar, với 174 người chết, những giáo đồ còn lại bị giam trong nhà tù dành cho phụ nữ]

[Vào tháng 6, tại Ba Lan, Vidar mưu đồ lấy thứ gì đó, hơn hai trăm người đã thương vong]

[Vào ngày 15 tháng 6, cảnh sát trưởng Tom đã tiến hành một cuộc điều tra và phát hiện ra rằng Vidar đang hoạt động ở thành phố Sikelin. Vụ việc bị nghi ngờ là có liên quan đến sự kiện Vidar ở New York báo thù trước đó, xảy ra rất nhiều thương vong.]

Chương 409: Tiếng gõ cửa quen thuộc

Vào đêm muộn ngày 19, ở bên ngoài Thành phố Massas.

Gần một trăm người đàn ông mặc đồng phục của linh mục, tập trung ở gần một khu rừng bạch dương.

Họ nhìn Phó Sở Tài Phán Đỗ Duy với vẻ mặt xấu hổ.

Cách đây vài giờ, họ nhận được một cuộc gọi, mọi người đều đã sẵn sàng chiến đấu.

Kết quả là, rất nhiều xác chết được tìm thấy bên ngoài Massas.

Không chỉ ở dưới cây khô, mà ngay cả ao mương, và nhà cửa đều trở thành nơi chôn giấu xác chết.

Đây đều là thủ đoạn của Vidar.

Giáo hội lại bị vả mạnh vào mặt.

Trước mắt rất nhiều người, lén lút chôn cả đống xác chết, mà Vidar rõ ràng đang thực hiện một nghi thức kỳ quặc nào đó, cố gắng tạo ra sự hỗn loạn, để giải thoát tồn tại kỳ lạ trong Massas mà giáo hội đang liều mạng giam hãm.

Là nhân viên phòng vệ, họ không phát hiện ra vấn đề cho đến khi Phó Sở Tài Phán đến.

Còn nhục hơn nữa là, Đỗ Duy là người phát hiện ra sự việc. Mà không phải bọn họ.

Nhìn những thành viên trong giáo hội này, Đỗ Duy lạnh lùng hỏi: “Tới giờ đã tìm được bao cái xác?”

Mọi người nhìn nhau, tất cả đều câm lặng.

Cuối cùng, một Người Đuổi Quỷ trẻ tuổi nghiến răng nói: “132, nhưng chắc chắn còn nhiều hơn nữa.”

“Hơn nữa, chúng em cũng phát hiện ra sự hiện diện của quỷ hồn. Ngoại thành Massas không còn an toàn nữa.”

Đỗ Duy liếc người này, lạnh lùng nói: “Không chỉ có quỷ hồn. Trong khu rừng bạch dương này, cũng đã sinh ra ác linh. Vidar rất giỏi làm việc này.”

Vidar là một tà giáo. Nó khác với giáo hội và Twilight.

Chúng lựa chọn nghiên cứu và chế tạo ác linh.

Nếu không phải cách làm quá tàn nhẫn, hơn nữa tất cả bọn chúng đều là những kẻ điên loạn, thì chúng sẽ là những nhà nghiên cứu khoa học trong thời đại mới.

“Thưa ngài Phó Sở Tài Phán, giờ chúng ta nên làm gì?”

Kẻ nói chuyện vẫn là Người Đuổi Quỷ trẻ tuổi, gã cứ thấp thỏm không yên, hiển nhiên là lo lắng chuyện này.

Đồng thời, gã cũng lo lắng về hình phạt mà giáo hội sẽ áp đặt vì sự cẩu thả của họ.

Đỗ Duy thản nhiên nói: “Tôi đã liên hệ với giáo hội. Họ sẽ cử người đặc biệt chịu trách nhiệm về vấn đề này. Trước đó, các cậu cần phải bảo vệ tốt thành phố Massas.”

“Chúng em? Vậy còn ngài?”

Đỗ Duy trả lời: “Tôi sẽ tìm kiếm những giáo đồ Vidar đang trốn trong bóng tối, nhưng trước khi rời đi, tôi có một việc cho cậu.”

“Xin vui lòng cho em biết.”

“Hãy báo với chính quyền, phong tỏa khu rừng bạch dương ngoại thành Massas. Lúc cần thiết, hãy chuẩn bị phóng hỏa.”

…

Sau khi nói chuyện với những người đó, Đỗ Duy một mình rời đi.

Trên thực tế, giáo hội đã bảo hắn nên ở lại Thành phố Massas để ngăn chặn giáo đồ Vidar phát giác, và giải phóng tồn tại trong Thành phố Massas.

Nhưng Đỗ Duy không định làm điều đó.

Bởi vì giáo hội đã chuẩn bị tấn công Vidar ngay trong đêm.

Họ đã cử 2 Hunter cùng với những Người Đuổi Quỷ khác, và những giáo dân bình thường đến Châu Âu để tấn công các cứ điểm của Giáo phái Vidar ở Châu Âu.

Trong số đó có người từng gặp Đỗ Duy một lần, còn nhờ hắn truyền tin cho Twilight rằng hắn sắp chết - Alvin Dawkwe.

Hơn nữa, Giáo hội cũng đã bắt đầu truy quét giáo đồ của Vidar ở các thành phố lớn địa bàn của họ, kể cả phía chính quyền cũng có hành động.

Đây là một cuộc tấn công diễn ra trong bóng tối.

Mục tiêu nhắm vào Vidar.

Dù sao đây là thời hiện đại, giáo hội không thể thực hiện một cuộc thập tự chinh.

Điều kiện thực tế không cho phép. Mọi thứ sẽ chỉ được thực hiện trong bóng tối.

Đỗ Duy nhìn bầu trời đêm đen thăm thẳm trên ca,.

Hắn đột nhiên có ảo giác.

Đưa mắt nhìn vào bóng tối, sẽ dính phải máu tanh.

“Giáo hội sẽ làm suy yếu thế lực của Giáo phái Vidar.”

“Bên Twilight cũng có thể sẽ ra tay.”

“Bây giờ là thời điểm tốt nhất để đến châu Âu.”

“Nhưng trước đó, mình cần đảm bảo sự an toàn của Thành phố Massas, dù chỉ là tạm thời.”

…

Minella là một giáo đồ của Vidar.

Cô ấy đã gia nhập Vidar khoảng 5 hoặc 6 năm.

Thời gian dài như vậy đủ để làm biến dạng tinh thần của một người bình thường, khiến cô ấy trở nên điên cuồng, và độc ác hơn.

2 tháng trước, Minella tiến vào Thành phố Massas.

Trải nghiệm đó giống như một cơn ác mộng đối với cô, Vidar muốn nghiên cứu quái dị bên trong, cố gắng kiểm soát, và tạo ra chúng.

Nhưng kết quả đã quá rõ ràng, Vidar thất bại, và bị tổn thất nặng nề.

Ngoài ra, sau khi bị giáo hội và Twilight phát hiện, 3 thế lực đã xảy ra xung đột, khiến Vidar phải rút lui sớm.

Nhưng Minella và những người khác không bỏ đi, mà ẩn nấp chờ mệnh lệnh.

Vài ngày trước, Minella đã đợi một nhóm giáo đồ, đồng thời cũng nhận được mệnh lệnh mới nhất của Vidar.

Vị Thần mà họ tin tưởng cuối cùng đã đáp lại, giờ đang ở trụ sở chính ở châu Âu.

Chỉ là Thần lệnh cho họ bắt đầu thâm nhập vào Thành phố Massas, thả thứ quái dị bên trong.

Vậy nên mới có sự việc như hôm nay.

“Hãy cẩn thận. Người của giáo hội dường như đã phát hiện ra bố trí của chúng ta. Chúng dường như đã nhận ra sự tồn tại của những xác chết đó.”

Minella đang đứng trên tầng hai của một ngôi nhà bỏ hoang ngoại thành Massas, nhìn về phía những đốm sáng rực rỡ ở bìa rừng bạch dương.

Trực giác mách bảo cô, đó là đám người của giáo hội đang dùng đèn pin, để tìm kiếm bí mật trong rừng bạch dương.

“Giờ chắc chúng đã phát hiện ra kế hoạch của chúng ta, không lâu nữa sẽ tìm tới đây. Không được chậm trễ thêm nữa, lập tức thông báo cho mọi người chuẩn bị tiến vào thông đạo dưới lòng đất.”

“Chúng ta vào thành phố Massas.”

Minella quay đầu lại và ra lệnh cho người của mình.

Ở Massas lâu như vậy, sự hy sinh của Vidar không phải là không có kết quả.

Họ đã tìm thấy một nơi an toàn.

Tất nhiên… đó chỉ là sự an toàn tương đối

Người của Minella đã hành động ngay lập tức.

Gọi điện báo cho những người khác, tổ chức mọi người đi vào thông đạo bên dưới ngôi nhà bỏ hoang này.

Khi đã bước vào, du có bị phát hiện, cũng không thành vấn đề.

Vì họ có thể chắn lối vào.

Nhưng đúng lúc này, Minella đột nhiên cau mày, quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nói một cách chính xác, hãy nhìn mặt đất bên ngoài cửa sổ.

Vào buổi tối, cô loáng thoáng nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ.

Người đàn ông đang đứng ở tầng dưới, đeo một chiếc mặt nạ màu trắng. Giống như được bao bọc trong sương mù, ngoại trừ chiếc mặt nạ, không thể nhìn thấy chiều cao hoặc các đặc điểm ngoại hình khác của người đó.

Quỷ Nhãn là năng lực có được sau khi bị ác linh ăn mòn suốt một thời gian dài.

Nó không phải chỉ mình Đỗ Duy mới có.

Minella đương nhiên cũng có năng lực này.

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm mặt nạ: "Là ác linh do chúng ta làm ra sao? Nhưng sao lại thấy không giống, mặt nạ…"

"Trong giáo truyền ra tin tức. Người sẽ hiến tế cho Thần dường như thích đeo mặt nạ."

"Chẳng lẽ là gã kia?"

Minella vội vẫy tay với những người khác, dẫn họ đến tầng hầm được đào ở tầng một.

Theo tin tức do Vidar cung cấp, nếu là người đàn ông đó, thì chỉ dựa vào bọn họ thì không thể đối phó nổi.

Chỉ có thể chạy trốn để giữ mạng.

Bỗng nhiên…

Cốc cốc..

Cốc cốc cốc…

Có tiếng gõ cửa.

Đây giống như nhạc nền độc quyền của Cái Bóng.

Mặc dù không nhất thiết mỗi khi nó giết người, đều sẽ tiếng động này vang lên. Nhưng chỉ cần vang lên, có nghĩa là

nó sẽ giết người.

Nhóm người Minella nghe thấy tiếng gõ cửa kỳ lạ, sắc mặt của họ trở nên rất khó coi.

Quan trọng nhất là vào lúc này, trong căn nhà bỏ hoang hiện lên ác ý rất mạnh.

Âm u, lạnh lẽo, lại cuộn trào mãnh liệt…

Trong những góc tối không thể nhìn thấy bằng mắt thường, dường như có thứ gì đó đang hằn học nhìn họ.

Tiếng bước chân gấp gáp.

Minella và những người khác không dám chậm trễ, họ cầm theo một số vật phẩm có thể đối phó với ác linh, cũng với bù nhìn do Vidar chế tạo, lao vào tầng hầm.

Bên trong có một lối đi được che bằng ván gỗ.

Nhưng vừa đi vào, bỗng vang lên một tiếng rầm.

Cửa tầng hầm tự động đóng lại.

Con bù nhìn trong tay Minella tự nhiên bốc cháy.

Nhưng vừa mới bốc cháy, đã nhanh chóng cháy thành tro.

Xung quanh trở nên tối đen như mực.

Phụt…

Giống như âm thanh của một con dao sắc nhọn xuyên qua cơ thể, kèm theo một tiếng hét.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Minella nhìn thấy Cái Bóng.

Nó đang cầm 2 con dao, một con đã gãy mui, con còn lại mũi còn nguyên vẹn, trông giống như một con dao ăn.

Ngay khi vừa xuất hiện, nó đã giết chết những người dân của Vidar.

Mười giáo đồ mất mạng trong nháy mắt.

Sau đó, Cái Bóng quay đầu lại, nhìn về phía Minella.

Minella cố gắng chống cự.

Nhưng tất cả đều vô ích, giây tiếp theo cô ấy lơ lửng trên không, lấy tay che cổ, rên rỉ đau đớn.

Kế đó, body nóng bóng vẫn khiến cô kiêu ngạo, bỗng vặn vẹo.

Từ cánh tay đến đùi, giống như vắt khăn, xoắn thành một đám máu thịt gớm ghiếc.

Rầm……

Thi thể nặng nề rơi xuống đất.

Tuy nhiên, kể từ khi Cái Bóng có được vũ khí, nó đã không sử dụng kỹ thuật giết người tốt nhất của mình trong một thời gian dài.

Nó dường như chưa hài lòng.

Kết quả là thi thể của Minella lại bị treo lơ lửng, bám vào trần của tầng hầm.

Phụt…

Như thể có một đôi tay to vô hình, đầu của cái xác đột ngột bị kéo ra.

Thi thể dán chặt trần nhà, không hề rơi xuống…

…

Bên ngoài ngôi nhà.

Đỗ Duy mang mặt nạ đứng im một chỗ.

Nếu hắn không luôn chơi đồng xu, sẽ không có ai nghĩ hắn là con người, mà sẽ nghĩ hắn là một thứ quỷ dị nào đó.

Ví dụ như ác linh…

Vận may của hắn luôn rất tệ.

Không tốt bằng Cái Bóng.

Loại việc tung đồng xu theo may rủi này chỉ có thể được thực hiện với thân phận của Cái Bóng.

Vì vậy, sau khi ném 7-8 lần, Đỗ Duy đã tìm được chỗ ẩn nấp của đám tà giáo đồ.

Mọi thứ trở nên đơn giản hơn nhiều nếu Cái Bóng hành động.

Không cần Đỗ Duy đích thân ra tay.

Dù hắn cũng chưa từng chủ động cầm súng tàn sát.

Bỗng…

Trong bóng tối, đầu của một người phụ nữ lăn ra từ bãi cỏ tới trước mặt của Đỗ Duy.

Cái này……

Hắn nhìn thấy cái đầu đẫm máu, gương mặt vặn vẹo và gớm ghiếc, mắt a mở to, như thể sắp lòi ra.

“Suýt nữa thì quên, mày thích vặn đầu người.”

Đỗ Duy lắc đầu, xoay người rời đi.

Cái Bóng lặng lẽ xuất hiện sau lưng hắn, trùng điệp với bóng của hắn.

Những giáo đồ của Vidar vẫn còn trốn trong bóng tối.

Vẫn phải tiếp tục tấn công.

Trước khi đi Châu Âu, Đỗ Duy không ngại tăng cường thực lực cho Cái Bóng.

Sau tất cả, trung thành với và sẽ không bao giờ phản bội mình, chỉ có Cái Bóng.

Nó bị mình tạo thành một ác linh mặt nạ mới.

Trừ khi mình chết, nó sẽ luôn bị ràng buộc với chính mình.

Không có gì sai khi giúp cho thuộc hạ trung thành nhất mạnh mẽ hơn.

Dù sao cũng là Cái Bóng…

…

11 giờ đêm ngày 19.

Một chiếc McLaren GT từ từ rời khỏi thành phố Massas, hướng đến sân bay gần nhất.

Đỗ Duy vừa lái xe, vừa liếc nhìn kính chiếu hậu.

Gương chiếu hậu phản chiếu một quả cầu lửa.

Những người trú đóng ở thành phố Massas đã bắt đầu phóng hỏa…

Trong số đó có cả những Người Đuổi Quỷ.

Vấn đề không lớn.

Về phần những giáo đồ của Vidar trốn trong bóng tối, về cơ bản đều đã bị "Cái Bóng" giết chết.

Không ai có thể nghĩ rằng Đỗ Duy đã làm điều đó.

Suy cho cùng, kiểu chết này chỉ có thể liên tưởng đến ác linh.

"Không biết đó có tính là cảnh tượng tử vong của mình hay không?"

Ý tưởng này đột nhiên nảy ra trong đầu Đỗ Duy.

Cảnh tượng chết chóc mà hắn nhìn thấy lần gần đây nhất rất kỳ lạ.

Điều này bắt nguồn từ năng lực đặc biệt của đồng hồ cổ, nhưng kẻ xuất hiện lại là ác linh Đỗ Duy.

Ngoài ra, trước khi lọt vào cảm bẫy ở thành phố Massas, ác linh Đỗ Duy đã chơi một bài hát ru.

Nói không lo là giả.

Vì vậy, người không muốn thành phố Massas xảy ra đại nạn là Đỗ Duy.

Bởi vì nếu như vậy, có lẽ ở một khía cạnh nào đó, chứng minh rằng cuộc đối đầu giữa hắn và ác linh Đỗ Duy, hắn sẽ thất bại.

Hắn là Đỗ Duy, nhưng ác linh Đỗ Duy cũng vậy.

Sự khác biệt giữa con người và ác linh chỉ là bản chất.

Song không ai muốn một "mình" khác thay thế chính mình.

Đỗ Duy thở dài chán nản.

Hắn đè nén mọi cảm xúc ngổn ngang trong đầu, toàn thân bước vào trạng thái bình tĩnh và lý trí tuyệt đối.

Việc này đã trở thành thói quen.

"Kế hoạch bắt đầu."

…

Ở một nơi khác khác.

Ở New York, Yard City, Sikelin City, Essegrin…

Những người của giáo hội đã bắt đầu cuộc thanh trừng với Giáo phái Vidar.

Trong một khu ổ chuột.

Một nhóm người từ giáo hội lẻn vào.

Hơn mười phút sau, bọn họ quay lại, trên người nồng nặc mùi máu tanh.

Cảnh tượng này cùng lúc xảy ra ở nhiều nơi.

Đối thủ mà các Giáo chủ của Giáo phái Vidar phải đối kháng là những Hunter vượt xa đẳng cấp của họ.

Không có sự phản kháng, đây đơn thuần là vụ thảm sát đẫm máu.

Mà ở Châu Âu xa xôi.

Trong lâu đài tổng bộ của Vidar.

Một Giáo chủ báo cáo tình hình với những người khác.

Mọi người đang bàn luận, không biết tại sao giáo hội lại đột nhiên tấn công họ.

"Đã mất liên lạc với những người ở thành phố Massas."

"Tại sao kế hoạch lại bại lộ?"

"Thần ơi… xin hãy cho chúng con một số chỉ dẫn."

Các Giáo chủ quỳ trên mặt đất, cầu nguyện về phía màn sương sôi sục trên đầu.

Họ có thể cảm thấy một đôi mắt lạnh lùng đang nhìn họ.

Song……

Không nhận được phản hồi nào.

Không ai có thể nghĩ rằng lý do kế hoạch của Vidar bị phát hiện một cách khó hiểu, là vì họ đã vô tình xúc phạm Tom, người anh em tốt của Đỗ Duy.

Còn Tom, mang trong mình cơn giận của đàn ông, ngày đêm muốn báo thù Giáo phái Vidar, tuy không có năng lực đó nhưng lại có tấm lòng.

Anh ta đã tra ra hầu hết thông tin về Vidar.

Cho Đỗ Duy niềm vui bất ngờ.

Sức mạnh của con người đến từ ý chí.

Tuy câu này nói về Tom thì không hợp mấy, nhưng nếu như du di đôi chút, cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Ừm……

Ngay cả Đỗ Duy cũng phải thừa nhận rằng lần này Tom làm rất tốt…

Chương 410: Thật thú vị

Kế hoạch của Vidar bị phá hoại một cách khó hiểu.

Mọi người đều không thể tưởng tượng ngọn nguồn của mọi chuyện, chỉ là vì đã xúc phạm đến Tom, người anh em tốt của Đỗ Duy.

Cả ác linh Đỗ Duy cũng vậy.

Lần cuối cùng nó đồng bộ với Đỗ Duy, đó là khi xử lý ác linh Mary Shaw, đã quá lâu.

Trong chiếc gương đầy vết rạn.

Ác linh Đỗ Duy bị sương mù bao phủ.

Nó ngồi trên ngai vàng, trong đôi mắt lạnh như băng, tràn ngập vẻ khó hiểu.

"Với sức mạnh của giáo hội, nếu đã sớm phát hiện bố trí của ta ở thành phố Massas, đã tra xét từ lâu, sẽ không đến bây giờ mới nổi điên giết người."

"Hơn nữa, ngay khi sự việc xảy ra, giáo hội lập tức tấn công Vidar, cứ như đã có dự mưu."

"Hoặc là giáo hội sớm đã phát hiện, nhưng âm thầm chờ cơ hội."

"Hoặc là do "ta" khác."

Chuyện này quá dễ đoán.

Mà ác linh Đỗ Duy cảm thấy, nhất định là do "ta" khác làm.

Người duy nhất hiểu rõ bản thân mình nhất, chính là chính mình.

“Thật sự rất thú vị.”

Ác linh Đỗ Duy thì thào, rồi nhắm mắt lại.

Trí tuệ, ý thức, tính cách và trí nhớ của nó đều giống hệt Đỗ Duy.

Nó biết rằng điểm yếu của nó nằm ở lỗ hổng thông tin do bộ nhớ không đồng bộ gây ra.

Nhưng lần này, nó cũng nắm bắt được điểm yếu này, bày ra một trận đấu hoàn hảo với Đỗ Duy.

Nó sẽ không bao giờ thua.

Giờ đây, ác linh Đỗ Duy không còn cần quan tâm đến tình hình thế giới bên ngoài nữa, Pennywise đang treo lơ lửng trên trời cao, ai tới cũng không làm chuyện nổi.

Khi cần thiết, tất cả Giáo phái Vidar sẽ trở thành ác linh.

Đây sẽ là một địa ngục trần gian.

Nó chính là trùm cuối.

Tuy nhiên, ác linh Đỗ Duy gặp phải một rắc rối nhỏ.

Đó là, nó bỗng dưng mất liên lạc với James.

Ác linh hoá của James đang bắt chước nó.

Con mắt của James sau khi ác linh hoá chính là đôi mắt của ác linh Đỗ Duy.

Vài ngày trước khi nó bắt đầu ảnh hưởng đến Vidar, nó không chú ý mấy đến James, nhưng không ngờ không bao lâu sau, liên hệ của nó với James đã bị cắt đứt.

Dù rắc rối không lớn, nhiều nhất là mất đi một lá bài tẩy.

Nhưng ác linh Đỗ Duy cũng giống như Đỗ Duy, đó là đều ghét phiền phức và muốn giải quyết tốt vấn đề.

…

Ngay vào lúc này, ở thánh đường San Polia, ở tầng hầm tổng bộ của giáo hội.

Trong địa lao nơi giam giữ những Hunter.

Đức Tổng Giám mục Skadi đứng trước một cánh cửa, im lặng chờ đợi.

Ông ta đã đứng suốt nửa tiếng.

Mục đích là để giao tiếp với một Hunter trong địa lao, ông ta muốn biết tình hình hiện tại của Twilight.

Một thời gian sau.

Trong phòng vang lên một giọng nói cực kỳ lạnh lùng, cổ quái khiến người ta cảm thấy hoảng sợ.

“Skadi, con trở về đi, con không cần lo chuyện bên Twilight…”

Kẻ vừa nói là át chủ bài của giáo hội, 1 trong 5 Hunter đã cực hạn của ác linh hoá.

Đây đã là sức chiến đấu hàng đầu của nhân loại trên thế giới này.

Trước khi bọn họ, hay “bọn nó” không ra tay, không ai biết “bọn nó” mạnh đến mức nào.

Nhưng điều này không có nghĩa là giáo hội mạnh mẽ, mà chứng tỏ tình trạng yếu kém của giáo hội.

Tôn giáo có lịch sử lâu đời này, cộng thêm cả Đỗ Duy, chỉ có 6 Hunter, còn không bằng Twilight.

Khi Tổng giám mục Skadi nghe điều này, ông nghi ngờ hỏi: “Nhưng bây giờ giáo hội đang tấn công Vidar, ông xác định bên phía Twilight sẽ không xen vào?”

Ông ta muốn kéo người của Twilight vào trận chiến này.

Một là để tiêu hao sức mạnh của Twilight. Thứ hai, đó cũng là để ngăn chặn Twilight nhân cơ hội tấn công giáo hội.

Lúc này, giọng nói già nua, lạnh lùng lại cất lên: “Skadi, con đang chất vấn ta?”

“Xin lỗi, ông nội… không, thưa ngài Phelan.”

Skadi ngay lập tức cúi đầu xuống.

Ngài là một danh xưng tôn kính, Skadi là người đứng đầu của giáo hội, cho dù là Hunter thì cũng phải gọi ông ta là ngài.

Được ông ta là ngài, chỉ có một người - Giáo hoàng.

Trong lịch sử của giáo hội, giáo hoàng là người lãnh đạo thực sự.

Nhưng kể từ thế kỷ trước, giáo hoàng đã trở thành một tước hiệu giả, giáo hội không còn để ai làm chức vị này, nhiều người dường như đã quên thuật ngữ này.

Năm nay Skadi đã hơn 60. Ông nội của ông ta ít nhất đã 100 tuổi.

Theo cuộc trò chuyện giữa hai người, có vẻ như nằm vùng của giáo hội trong Twlight không phải do Skadi điều khiển, mà do vị cựu giáo hoàng này.

Nhưng cựu giáo hoàng của giáo hội hóa ra lại là một Hunter sắp trở thành ác linh.

Điều này thật kỳ quái.

Đột ngột…

Giọng của Giáo hoàng Phelan lại vang lên.

“Tình hình bên phía Twilight hiện tại rất phức tạp. Ông già nhìn rất chặt, người của chúng ta cũng không gửi được tin tức hữu ích gì.”

“Tin tức mà tôi nhận được là Twilight sẽ nằm im trong một thời gian ngắn. Họ sẽ không dồn sức vào các vấn đề về Vidar và giáo hội.”

Skadi gật đầu, và khoanh tay trước ngực một cách kính trọng.

“Con biết.”

Sau khi Skadi rời đi, trong căn phòng đằng sau cánh cửa, không có một ai…

Đột ngột, ngọn nến đang cháy trong phòng tự động tắt.

Ai đó đang thì thầm trong bóng tối.

“Chuyện ở thành phố Massas nên tính sao?”

“Skadi thật đáng thất vọng, cậu ta không thích hợp với vị trí này.”

“Ngoài ra còn có Vanity, tổ chức chết tiệt này đang tái hoạt động. Lẽ ra hai mươi năm trước chúng ta nên giúp đỡ tên khốn Hamel đó. Hắn ta đã đúng.”

“Đứa nhỏ tên Đỗ Duy kia cũng không tệ lắm, chúng ta xem xét một chút…”

“Alvin Dawkwe đang hấp hối, phải có người thế chỗ của anh ấy. Thảm họa trên thế giới này, chỉ dựa vào vài người chúng ta là không đủ.”

“Sẽ thật tuyệt nếu Twilight có thể trở lại giáo hội sớm.”

“Ai……”

…

Ở một nơi khác.

Twilight mà đám Hunter của giáo hội đang nhớ thương.

Lúc này bọn họ vẫn còn đang đau khổ.

Mùi nước khử trùng ngập tràn khắp mọi nơi trong thánh đường của Twilight.

Tất cả bọn họ đều ở trong phòng riêng, ngồi trên sô pha với đôi mắt đờ đẫn, tay cắm ống truyền dịch.

Sau khi nôn mửa và tiêu chảy nhiều ngày, đa phần đều bị mất nước.

“F*ck! Tôi chịu đủ…”

“Thứ nước truyền dịch chết tiệt này, nó khiến tôi choáng váng.”

“Ôi Chúa ơi, giúp tôi với……”

Cùng không biết là ai đã nói trước.

Tiếng oán thán vang lên từ mọi căn phòng.

Ai có thể tưởng tượng nổi, những Người Đuổi Quỷ, Hunter của Twilight với sức mạnh chiến đấu mạnh mẽ sẽ nôn mửa và tiêu chảy đến mức mất nước.

Họ cũng biết rằng giáo hội đang tấn công Vidar.

Bất cứ ai có con mắt tinh tường đều có thể nhận thấy đây là một cơ hội tốt.

Phái bảo thủ, và cách tân đều phát điên.

Rõ ràng đây là một cơ hội tốt để tấn công giáo hội, nhưng họ vẫn đang phải truyền nước biển…

Chương 411: Ở Châu Âu

Sáng ngày 20/6.

Đỗ Duy rời khỏi Sân bay Quốc tế Châu Âu. Sau khi thuê một chiếc ô tô, hắn đi về phía tổng bộ của Vidar.

Hắn rất liều. Hành động này không giống với phong cách thường thấy của hắn.

Bởi vì hắn biết trước ác linh Đỗ Duy tấn công, hắn tuyệt đối an toàn.

Cho dù giáo đồ của Vidar nhìn thấy hắn, họ cũng chỉ có thể bắt sống.

Điều này đã được chứng thực từ trước.

…

Chênh lệch sức mạnh giữa Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy được phản ánh qua sức mạnh cá nhân của đôi bên.

Vì vậy, cần nới rộng chênh lệch giữa đôi bên.

Chiếc xe buýt, cộng với 12 ác linh tài xế trong xe, cả Ngôi nhà kinh dị vẫn luôn đuổi giết chiếc xe buýt.

Tất nhiên……

Ngoài ra còn có bóng ngược của thành phố kia nữa, cả trường học bên trong.

Ngay cả Đỗ Duy cũng không biết mình đã gián tiếp Đánh Dấu bao nhiêu ác linh trong lần đó.

Nhưng chắc chắn có thể trấn áp ác linh Đỗ Duy.

Bằng không, thực lực của ác linh “mình” hơi quá mạnh.

Thậm chí, có lúc Đỗ Duy đã hơn một lần nghĩ rằng nếu có thể cướp đi sức mạnh của ác linh Đỗ Duy, sau này hắn sẽ dễ dàng đối mặt với những rắc rối trong tương lai.

Nhưng khả năng này không lớn lắm.

Rốt cuộc, hiện tại ác linh Đỗ Duy đã đồng hóa lá bài Joker đánh bạc, cộng thêm ác linh gương, cùng một số ác linh khác, vốn đã mạnh, giờ sẽ càng mạnh mẽ hơn xưa.

…

Vào lúc chạng vạng.

Một chiếc ô tô đi qua con đường cao tốc thành phố gần tổng bộ của Vidar.

Mặc dù đây là địa bàn của Vidar.

Tuy nhiên, theo Đỗ Duy thấy, thành phố này vẫn còn rất thịnh vượng, những tà giáo đồ bị tẩy não sẽ luôn nhiệt tình cung cấp tiền cho Vidar.

Đỗ Duy không dừng lại.

Bởi vì hắn phát hiện thành phố này, dường như đã chết.

Không có bóng dáng một ai. Trên đường không thấy xe cộ, nhìn ra xa, cả thành phố chìm trong sương khói mù mịt, ức chế ngạt thở.

“Có vẻ như đợt tấn công của giáo hội đã ảnh hưởng đến phần lớn tinh lực của Vidar.”

Trong xe, Đỗ Duy im lặng phán đoán.

Hắn đã định đi vào thành phố xem xét, nhưng giờ dường như không còn ý nghĩa gì nữa.

Chiếc xe vẫn tiếp tục đi.

Hơn nửa tiếng sau, phía trước bị che khuất bởi những ngọn núi cao chót vót.

Tổng bộ của tôn giáo Vidar không nằm trong thành phố, họ vẫn giữ truyền thống cổ xưa, thích trốn trong núi.

Mà theo thông tin được anh bạn tốt Tom khảo sát.

Chiếc xe lái thêm một chút nữa, sẽ phải dừng lại.

Vì phía trước sẽ là tổng bộ của Vidar trong thung lũng.

Nơi này không hề có xây đường cho xe qua lại, chỉ có thể đi bộ.

…

Rắc…

Bước lên những cành cây khô héo trong rừng rậm.

Đỗ Duy xách balo, mặc áo khoác im lặng bước đi.

Giờ đã tối.

Màn đêm phủ xuống quá nhanh, cả khu rừng chìm trong bóng tối.

Lâu lâu có tiếng chim rừng kêu, vô cùng doạ người.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những con rắn quấn vào thân cây, và ẩn mình trong đống lá khô.

Hắn đã đi bộ trong rừng được mười phút.

Đột ngột…

Tầm nhìn trước mặt trống trải hơn.

Đỗ Duy vội đi về phía trước.

Đột nhiên, hắn đến trước ngã ba thẳng đứng trong thung lũng.

Có một điền trang khổng lồ bên dưới. Trong đó có hơn một chục lâu đài làm bằng đá.

Do vấn đề về khoảng cách, Đỗ Duy chỉ có thể nhìn thấy những đường nét mơ hồ, muốn nhìn rõ ràng thì phải đi vào thung lũng.

Tuy nhiên, điều khiến Đỗ Duy cảm thấy khó tin là hắn nhìn thấy một quả bóng lớn màu đỏ bay ở phía trên lâu đài.

Tuy nghe có vẻ hơi phóng đại.

Nhưng tình hình lại đúng như vậy, quả bóng bay đã phình to bằng kích thước của một quả khinh khí cầu, thậm chí còn lớn hơn.

Đó là Pennywise.

“Nó chưa chết?”

Đỗ Duy kinh ngạc nói.

Lần đầu tiên gặp Pennywise, hắn đã sử dụng lá bài Joker để thiết lập mối ràng buộc giữa mình và Pennywise.

Vì vậy Pennywise sẽ không bao giờ thoát khỏi sự kiểm soát của Đỗ Duy.

Nhưng bây giờ, Pennywise vẫn chưa chết, lại đang ở ngay trước mặt.

“Mối liên hệ giữa mình và nó bị cắt đứt?”

Con ngươi của Đỗ Duy co rút lại.

Mọi thứ hơi nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn

Pennywise, cũng khá khủng khiếp.

Nhưng điểm yếu cũng rõ ràng.

Miễn là không sợ nó, nó là phế vật.

Đỗ Duy quả thực không sợ Pennywise, thậm chí lúc trước, Pennywise đảm nhiệm vai trò của Cái bóng hiện giờ, đảm nhiệm kẻ dò đường.

Nhưng thứ này hiện đang ở trong tổng bộ của Vidar.

Nó phình to đến mức này, chứng tỏ trong khoảng thời gian này đã đạt được rất nhiều nỗi sợ hãi.

Nỗi sợ hãi sẽ khiến nó ngày càng đáng sợ.

"Không thể chỉ làm theo kế hoạch."

Đỗ Duy cau mày, ngồi dựa vào tảng đá, bắt đầu nghĩ kế.

Pennywise có thể tạo ra ác linh giả.

Tất cả giáo đồ trong tổng bộ của Vidar đều không thể ra ngoài được.

Chỉ cần ai đó còn sợ hãi, nó sẽ tạo ra vô số ác linh giả, thậm chí là một số thứ kỳ quái.

Hiện giờ Pennywise thậm chí còn nguy hiểm hơn rất nhiều ác linh.

"Chắc do ác linh "mình" gây ra, chỉ có "mình" mới có khả năng này."

"Mình phải điều chỉnh."

Hắn tự nhủ.

Sau đó, hắn tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Trong Quỷ Nhãn, toàn bộ thung lũng được bao phủ trong một làn hơi mơ hồ, kỳ lạ và đáng sợ.

Mỗi một lâu đài, mọi thứ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, đều bị nhiễm cơn lạnh thấu xương.

Nhưng không có ác linh nào xuất hiện.

Đỗ Duy có thể nhìn thấy trong quả bóng bay màu đỏ, đường nét của Thằng hề Pennywise rất rõ ràng, nó như được tái sinh, đang lớn lên từng giây.

Tổng bộ của Vidar khiến Đỗ Duy cảm thấy rất nguy hiểm.

Thậm chí không thua kém Ngôi nhà kinh dị.

"Làm sao có thể như thế này?"

"Chẳng lẽ tất cả người Vidar đều đã chết?"

"Có nên …"

"Ác linh "mình" không thể giết hại Giáo phái Vidar, trước khi vấn đề kết thúc."

Giết địch một ngàn, tổn thất 800 chỉ trong trường hợp đôi bên đối đầu.

Đỗ Duy tự hỏi bản thân, hắn tuyệt không làm suy yếu thực lực của mình, từ đó suy ra ác linh Đỗ Duy cũng sẽ không làm chuyện như vậy.

"Vậy nếu giáo đồ Vidar không chết, nhưng sao lại có cảnh này?"

"Đây là một cái bẫy?"

Đỗ Duy nheo mắt, tuy không biết ác linh Đỗ Duy làm gì, nhưng suy nghĩ của cả hai người gần như tương đồng.

Điều mà hắn có thể nghĩ tới, ác linh Đỗ Duy cũng có thể nghĩ được.

"Vậy mày thực sự nghĩ rằng tao sẽ mang theo trợ giúp."

"Hoặc thậm chí, có lẽ mày có thể đoán được trợ giúp của tao là xe buýt …"

"Nhưng mày hoàn toàn không biết về năng lực Đánh Dấu của tôi…"

Nói xong, Đỗ Duy bình tĩnh trở lại.

Hắn lấy lá bài Joker ra, nhìn người chỉ còn một cái đầu trên lá bài, hắn đoán chỉ cần ước thêm một lần, tà linh bên trong sẽ xông ra ngoài.

Điều ước này sẽ không có tác dụng với ác linh Đỗ Duy, chiếc xe buýt hay Ngôi nhà kinh dị.

Nhưng nó sẽ có tác dụng với hắn.

Chương 412: Mày biết quá nhiều

Chỉ còn cơ hội cuối cùng để thực hiện một điều ước, phải thận trọng.

Sau khi sử dụng xong, tà linh trong lá bài Joker sẽ thoát ra. Dù "chưa từng gặp mặt", nhưng ác linh trong đó đã nhắm vào Đỗ Duy từ lâu, tuy rằng mỗi lần ước đều là Cái Bóng, nhưng nó bị Đỗ Duy hố quá hãm.

Số điều ước ban đầu đã sử dụng hết từ lâu.

Nhưng Đỗ Duy đã chơi xấu khi vừa tăng cường sức mạnh cho Cái Bóng, vừa để Cái Bóng ước thay, tà linh bị ép quay về, và thực hiện 6 điều ước một cách vô lý.

Theo một nghĩa nào đó, cách Đỗ Duy đối xử với ác linh rất thô bạo, khiến người căm giận. Hắn chính là một nhà tư bản máu lạnh nhất, ác linh và tà linh lọt vào trong tay sẽ bị bóc lột, vắt kiệt cho ra bã, vẫn bị lợi dụng đến tận cùng.

Ví dụ tiêu biểu là chiếc ô đen mang ra từ trường học.

Nó bị đốt như một ngọn đuốc.

Còn về Cái Bóng đã gắn bó với Đỗ Duy lâu nhất, thì càng khỏi phải nói.

Nếu Cái Bóng có não, có lẽ nó sẽ cảm thấy, còn sống thật tốt…

Đổi thành lá bài Joker.

Đỗ Duy muốn tận dụng tối đa năng lực ước nguyện lần này.

“Điều ước này không thể thành hiện thực ngay lập tức, nếu không, ác linh trong lá Joker sẽ trực tiếp bùng nổ.”

“Cho nên phải đưa thêm điều kiện ràng buộc với điều ước.”

Giờ Đỗ Duy biết ác linh “mình” giấu bài, đồng thời còn bố trí bẫy.

Nghĩ rộng hơn. Một khi bước vào nó, cầm chắc thua cuộc.

Nhưng hãy nhìn sự việc ở một góc độ khác.

Nếu có thể vô hiệu hoá cái bẫy, tương đương với việc phế bỏ một thủ đoạn mạnh của ác linh Đỗ Duy.

Khi đó, sẽ trở thành trận chiến giữa ác linh Đỗ Duy với Đỗ Duy + chiếc xe buýt + Ngôi nhà kinh dị + tất cả những ác linh được Đánh Dấu.

Một chọi cả trăm.

Rốt cuộc biến thái cỡ nào mới làm được đến mức này?

Đỗ Duy không nghĩ ác linh Đỗ Duy có thể làm được.

Nếu không, hắn tự sát cho rồi.

Nhưng như vậy, Đỗ Duy cũng nghĩ ra một biện pháp khá bẩn.

Cảm hứng từ Annabel mang lại.

Annabel từng bị ác linh mặc váy dài bắt lại, sau đó bị kéo về nhà và bị đồng hồ cổ giết chết.

Đỗ Duy cũng có thể Đánh Dấu ác linh Đỗ Duy và mang nó tới nơi đó.

Hắn chưa bao giờ để lộ năng lực Đánh Dấu này…

Đưa bản thân và ác linh Đỗ Duy ra khỏi cạm bẫy. Điều kiện tiên quyết là Đỗ Duy biến mất ngay khi Đánh Dấu ác linh Đỗ Duy.

Nếu không, cái bẫy chưa rõ sẽ khiến hắn không còn khả năng phản kháng.

Nghĩ về điều này, Đỗ Duy đeo mặt nạ, và thực hiện một điều ước với lá Joker: "Điều ước này sẽ bắt đầu bằng việc phát động năng lực Đánh Dấu, sau khi đối đầu với ác linh Đỗ Duy. Khi xe buýt đến, tao sẽ xuất hiện với đồ vật của mình ở sau xe."

Joker trở nên lạnh hơn, nhưng nhanh chóng nhạt dần.

Hừm… không được.

Đỗ Duy cau mày, đành nói: "Vậy thì sẽ kết thúc với việc tao xuất hiện trong bóng ngược của thành phố."

Lần này, lá Joker di chuyển…

Nó không từ chối vì ước muốn này có điều kiện tiên quyết.

Dường như ngay cả nó cũng cảm thấy rằng chỉ cần có thể sớm rời khỏi Đỗ Duy, điều này hoàn toàn không thành vấn đề.

Đỗ Duy cảm thấy có một ánh mắt quỷ dị đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Ngoài Cái Bóng ra, dường như nó còn đang nhìn mình.

Nhưng ánh mắt xuất hiện nhanh, rồi cũng đi rất nhanh.

Trên lá bài, chiếc đầu đeo mặt nạ đã bắt đầu thối rữa, nhưng tốc độ rất chậm.

Điều ước đã thành hiện thực.

Nhưng như thế là không đủ.

Đỗ Duy tháo mặt nạ xuống, lấy phong thư từ trong túi ra.

Cái Bóng vẫn đứng đằng sau anh ta.

Lá thư tự động chui ra ngoài.

Chữ bỗng dưng hiện ra.

 [Thưa chủ nhân vĩ đại, đêm nay trời rất tối, nhưng sự xuất hiện của ngài đã soi sáng phương hướng của phong thư. Hiện tại ngài đang ở trước tổng bộ của Tà giáo Vidar ở Châu Âu, chuẩn bị tử… tử chiến với ác linh? 】

[Chủ nhân… Hay là… ngài bình tĩnh lại? 】

Nhìn vào dòng chữ trên bức thư, Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Tao rất bình tĩnh, mày nên mong lần này tao thắng, bằng không ác linh "tao" sẽ xé xác mày, bởi vì tao vẫn luôn muốn làm chuyện này."

Hắn không thích phong thư.

Giữ lại cùng vì đủ loại nguyên nhân.

Nhưng nếu ác linh Đỗ Duy thắng, nó sẽ không giữ lại phong thư quỷ quái này.

"Vì vậy, tốt nhất hãy cho tao biết một số thông tin hữu ích. Giúp tao là giúp chính bản thân mày."

Đỗ Duy nói với phong thư.

Dòng chữ trên phong thư cũng trở nên chập chờn, tối đen, rồi nhanh chóng biến mất.

Khi dòng chữ xuất hiện trở lại, nội dung như sau:

 [Mười phút trước, chủ nhân vĩ đại đã mang theo phong thư trung thành nhất đến tổng bộ của Vidar. Ngài phát hiện ra rằng có thể đây là một cái bẫy, vì vậy ngài đã sử dụng lá Joker]

[Nhưng trên thực tế, tổng bộ của Vidar hiện nay khá vô hại, mối nguy hiểm thực sự là quả bóng màu đỏ mà ngài gọi là Pennywise]

[Dường như nó được tạo ra bởi ác linh "ngài"]

[Nhưng với sự vĩ đại của ngài, Pennywise chỉ là một con chó phản bội, kém xa sự trung thành của phong thư. Phong thư

khuyên ngài nên giết nó ngay lập tức]

Đỗ Duy chế nhạo: “Xem ra tao đã đúng khi đề phòng mày.”

【? ? ? 】

[Chủ nhân, ý của ngài là gì ạ? 】</b<

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Mày biết quá nhiều.”

Nói xong, hắn trực tiếp nhét lá thư vào trong phong thư, dùng bàn tay phải ác linh hoá giữ chặt.

Rồi hắn quay lại nhìn theo Cái Bóng đằng sau.

Cái Bóng khẽ run lên, tay cầm hai con dao sắc bén, nó lùi lại một bước.

Đỗ Duy mặc kệ, nhét phong thư vào túi.

Đột ngột, Cái Bóng dường như sững sờ, nó nhìn xuống, trong cơ thể nó ẩn hiện đường nét mơ hồ của phong thư.

Cái Bóng không phải là thực chất.

Nó chỉ là hình bóng.

Song chiếc phong thư bị kẹt ở trong nó. Nhưng lại không ảnh hưởng gì đến Cái Bóng.

Kết quả là nó không còn cử động nữa, chỉ đứng sau lưng Đỗ Duy.

“Giờ kế hoạch có thể bắt đầu.”

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, không chút do dự xách balo đi về phía lâu đài trong thung lũng.

Phong thư từng đi theo Hannibal, Hannibal bị ác linh Đỗ Duy ảnh hưởng, ác linh Đỗ Duy không thể không biết năng lực của phong thư.

Vì vậy, không thể đặt thứ này trên người mình.

Sẽ an toàn hơn nếu ẩn mình trong bóng tối.

Giờ đây, những gì hắn phải làm rất đơn giản.

Đóng kịch…

Khi thấy đám giáo đồ của Vidar thì phản kháng tượng trưng một chút…

Sau đó bị bắt sống, rồi đối đầu với ác linh Đỗ Duy.

Bị gây mê cũng chả sao, điều ước đã được thực hiện, sức mạnh của lực lượng duy tâm sẽ đánh thức hắn ngay khi vừa đối mặt với ác linh Đỗ Duy.

Đây là kế hoạch hoàn hảo mà Đỗ Duy có thể nghĩ ra.

"Để tao xem, ai sẽ là kẻ may mắn bắt sống tao."

Đỗ Duy bước xuống thung lũng, châm cho mình một điếu thuốc.

Vừa đi vừa hút thuốc.

Một giám mục của Vidar tình cờ dẫn mọi người đi tuần tra bên ngoài trang viên.

Giáo chủ đi đầu đột nhiên nhìn thấy bóng người đang đi xuống núi, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Quy tắc của Vidar rất cứng nhắc, về cơ bản nghiêm cấm nam giới ra vào.

Ngay lập tức, một khát vọng chém giết nổi lên trong lòng của cô ta.

Nhưng khi cô nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông đó, trong mắt cô hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Chuẩn bị sẵn sàng súng gây mê, phải bắt sống hắn!"

Chương 413: Vidar rất vui mừng

Đối với Vidar, điều họ mong muốn nhất hiện giờ là hoàn thành nhiệm vụ từ Thần của họ.

Đó chính là bắt sống Đỗ Duy và hiến tế cho ” thần” của họ.

Vì thế, tất cả tà giáo đổ đều mừng rỡ khi phát hiện ra Đỗ Duy đi đến tổng bộ của Vidar.

Họ điên cuồng đuổi theo Đỗ Duy.

Đỗ Duy cũng lộ ra vẻ vô cùng bất ngờ khi bị phát hiện.

Có vẻ như anh ấy không ngờ mình lại đụng phải tà giáo đồ.

Diễn xuất rất chuyên nghiệp.

Đỗ Duy quay đầu bỏ chạy.

Giáo đồ của Vidar phát tín hiệu, tiếp tục truy đuổi Đỗ Duy.

Họ mang theo súng gây mê chạy suốt cả quãng đường.

Nhanh chóng tiến vào rừng cây.

Đỗ Duy cũng đúng lúc rút súng lục ra, liên tục bắn trả.

Nhưng không có tiền xu và lá Joker giúp đỡ, trong bóng tối hắn không thể bắn trúng mục tiêu.

Trong mắt của giáo đồ Vidar, mọi người cảm thấy rằng hắn đang hoảng loạn…

…

Sau khi giáo đồ Vidar phát hiện ra Đỗ Duy, mọi người đều kích động.

Các Giáo chủ bắt đầu tập hợp, chuẩn bị đích thân bắt sống Đỗ Duy.

Đây là một cơ hội tốt để lập công đức với "Thần ", không ai muốn bỏ qua.

Song họ không biết, trong khi họ đang di chuyển. Quả cầu màu đỏ đang treo cao trên bầu trời đột nhiên ngừng căng phồng, giống như có nhịp tim, đập nhảy một cách kỳ lạ.

Chú hề Pennywise trong quả cầu, phát ra giọng cười nham nhở.

"Hé hé…"

Hiển nhiên ác linh Đỗ Duy cũng biết Đỗ Duy đã đến.

Mặt gương hiện lên vô số vết nứt.

Màn sương đen không ngừng thẩm thấu ra bên ngoài.

Ác linh Đỗ Duy ngồi trên ngai vàng.

Nó nhắm mắt lại, nhưng dường như có thể nhìn thấy cảnh bên ngoài.

"Diễn xuất tệ hại như vậy, không hề nghiêm túc chút nào…"

"Mày muốn cho tao xem cái gì?"

"Mày muốn làm gì?"

Giọng điệu của ác linh Đỗ Duy rất thất thường.

Nó biết, nếu "mình" khác đã dám tới, chắc chắn hắn đã chuẩn bị đầy đủ.

Nhưng nó cũng vậy.

Chẳng qua thiếu James. Nhưng cũng không ảnh hưởng đến bố cục mà nó bày ra.

Bất kể là ác linh Đỗ Duy hay Đỗ Duy, bọn họ đều không cứng nhắc thực hiện kế hoạch của mình.

Nếu cần thiết, họ sẽ điều chỉnh bất cứ lúc nào, hoặc thậm chí từ bỏ và bắt đầu lại từ đầu.

Đây mới gọi là lý trí, trí tuệ.

Có một câu nói phù hợp với hai phong cách hành xử của Đỗ Duy – hắn nghĩ vậy, bởi vì hắn là một người như vậy.

Đột ngột, ác linh Đỗ Duy mở mắt ra.

Màn sương đen xung quanh sôi trào.

"Kế hoạch bắt đầu…"

Vừa nói xong, sợi tơ mà nó đang nắm bằng tay phải đột nhiên bị siết chặt.

Một số thay đổi kỳ lạ cũng đã diễn ra trong quả bóng bay màu đỏ bên ngoài.

Thằng hề Pennywise biến mất.

Ngoại trừ ác linh Đỗ Duy, không ai biết nó đã đi đâu.

Mà trong lâu đài khổng lồ, lãnh đạo của Vidar đang trốn trong bóng tối, sự giãy dụa trong mắt của Akalette cuối cùng cũng biến mất.

Ý chí của y không thể chống lại ác linh Đỗ Duy.

Bị chiếm hữu…

…

Vào lúc này, những người đi bắt Đỗ Duy cũng đã hoàn thành nhiệm vụ hoàn hảo.

"Cuối cùng cũng bắt được người đàn ông này."

"Nhưng tại sao hắn lại đến Châu Âu? Không phải là tự chui đầu vào rọ sao?"

“Đây không phải là chuyện chúng ta nên cân nhắc, giờ hắn đã bị chúng ta bắt sống, không thể sống sót rời đi.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Họ nhìn Đỗ Duy bị kim gây mê cắm vào đùi, gục vào gốc cây, ánh mắt mọi người đều hưng phấn bừng bừng như lửa trại.

“Chúng tôi đã kiểm tra, giáo đồ gián tiếp chết trong tay của mày, ít nhất phải 300-400 người.”

“Thằng choá, mày tiêu rồi.”

“Tao không biết tại sao Thần lại muốn giáng xuống mày.”

Dù thế nào đi nữa, giáo đồ của Vidar đã bắt sống Đỗ Duy.

Quá trình này khá dễ dàng.

Nhưng chuyện đã đến nước này, chẳng ai thèm so đo, vì nó thực sự vô nghĩa.

Theo quan điểm của họ, Đỗ Duy giờ là món tráng miệng trên bàn, muốn ăn thế nào cũng được.

Nhưng……

Đây chính xác là một phần trong kế hoạch của Đỗ Duy.

Hắn tái mặt, hoảng sợ nhìn đám người Vidar, tay cầm một khẩu súng lục, muốn bắn, nhưng bởi vì thuốc mê bắt đầu phát huy tác dụng, nên hắn không nhấc tay nổi.

Rầm…

Viên đạn ghăm xuống đất, làm tung tóe một đám bụi.

Đám người của Vidar sửng sốt, nhưng sau đó họ thả lỏng cảnh giác.

“Lấy hết mọi thứ của hắn ta.”

Một Giáo chủ ra lệnh.

Đỗ Duy dường như còn muốn giãy dụa, cố sức vùng vẫy, mới phát hiện vô ích.

Hắn dựa vào gốc cây, con mắt càng ngày càng không mở ra nổi.

Khẩu súng lục cũng rơi xuống đất.

Cuối cùng, Vidar "bắt sống" Đỗ Duy.

Những món đồ giấu trong áo gió cũng rơi vào tay Giáo phái Vidar, cả ba lô cũng bị lấy mất.

Sau đó, những người đó cõng Đỗ Duy, đi về phía lâu đài trong thung lũng.

Chúng xác định trên người Đỗ Duy không mang theo bất kỳ món đồ nguy hiểm nào, người của Vidar đương nhiên không thể biết tất cả mới chỉ là bắt đầu.

Giờ họ sẽ bắt đầu một buổi lễ hiến tế.

Đây là nghi lễ Thần Giáng.

Trong nhiều tôn giáo, bao gồm cả tôn giáo nguyên thủy, có câu: thần linh giáng thế.

Một số sinh vật vô danh giáng xuống con người, cần một nghi lễ như một sự kết nối, nếu không những điều rất khủng khiếp sẽ xảy ra.

Ác linh Đỗ Duy đã bị tách khỏi Đỗ Duy một thời gian.

Nó cũng cần loại nghi lễ này.

…

Mười phút sau, bên ngoài lâu đài được chiếu sáng rực rỡ.

Đống lửa thắp sáng xung quanh, hoa tươi rải khắp nơi.

Nhạc lễ trang nghiêm vang lên.

Đây là nghi lễ chính thức của Vidar.

Dù là tà giáo, lễ nhạc mà họ chơi vẫn có chút trang nghiêm, thần thánh.

Ai đó đang ngâm xướng rền vang.

Ai đó đang nhỏ giọng cầu nguyện, niệm tụng những câu tối nghĩa

Giáo đồ Vidar đẩy một chiếc xe gỗ khổng lồ về phía trung tâm của trang viên.

Trên chiếc xe gỗ là một chiếc quan tài màu đen.

Không giống như phương Đông, quan tài ở phương Tây có cấu trúc hình lăng trụ.

Nắp quan tài đã được tháo ra.

Đỗ Duy phủ bằng vải trắng nằm trong đó, quần áo cũ đã bị cởi sạch.

Không thể nhìn rõ mặt hắn.

Nhưng những nhịp đập lên xuống nhẹ nhàng trước lồng ngực chứng tỏ rằng hắn vẫn còn sống.

Trên ngực hắn vẫn đặt một bó hoa màu trắng, không biết là loại nào, trông hơi giống hoa tulip, nhưng lại có gì đó không giống.

Tất cả các Vỉa tập trung ở trung tâm của trang viên, cũng là lâu đài lớn nhất.

Akalette dẫn theo một nhóm Giáo chủ, và mang theo một chiếc gương.

Chiếc gương đầy vết nứt, bị sương mù dày đặc bao phủ.

Một đôi mắt lạnh lùng nhìn xác chết trong quan tài qua màn sương mờ ảo.

Chương 414: Trong quan tài

Cảnh tượng nào sẽ phá vỡ thế giới quan của con người?

Chính là vào lúc này, khi đám người Akalette vô cảm nhấc chiếc gương ra.

Ngọn lửa ở gần đó đột ngột bùng lên một chút.

Bầu trời về khuya, mây đen bao phủ càng thêm dày đặc.

Những bông hoa đang đung đưa một cách bất định.

Những cánh hoa ấy rơi trên chiếc quan tài, hết cánh này đến cánh khác.

Thật giống như một đám tang.

Nhưng dần dần, những làn điệu nỉn non đó đã biến đổi, trở nên lạnh lùng và rùng rợn.

Nhưng những giáo đồ của Vidar lại không phát hiện ra.

Vẻ mặt của họ đờ đẫn, đôi mắt trống rỗng.

Buổi lễ không còn do họ khống chế, mà rơi vào trạng thái kỳ lạ.

Họ dường như vẫn còn sống…

Nhưng trên thực tế, mọi người đều toát ra vẻ lạnh lẽo, u ám. Giống như một ác linh.

Đám tang vẫn đang diễn ra.

Khi Akalette nhấc tấm gương lên trên quan tài, cả bầu trời đột nhiên ầm vang, như sắp sụp đổ, tạo ra một ảo ảnh vô cùng ức chế.

Tất cả tà giáo đồ đều không thể khống chế khom người xuống.

Cả những đống lửa đó cũng vậy. Sức mạnh vô hình, không rõ nguồn gốc đã khiến ngọn lửa thu nhỏ.

Rào rào…

Cơn mưa lạnh lẽo rơi xuống.

Đống lửa ấy cũng vụt tắt cùng với tiếng mưa rơi, tạo nên âm thanh xì xì.

Mọi thứ dường như trở nên yên lặng. Yên tĩnh và trang nghiêm.

Tất cả tà giáo đồ, bao gồm cả Akalette, đều rơi vào trạng thái kỳ lạ.

Tất cả đều nhìn vào gương, im lặng đến đáng sợ, không phát ra một tiếng động nào.

Giống như đều bị đóng băng, có vẻ như sắp có một số biến hoá không xác định.

Nhưng lạ thay, âm thanh ngâm xướng vẫn tiếp tục. Âm thanh trống rỗng lạ thường.

Như thể một u linh nào đó đang hát.

RẦM……

Một tấm gương cao trực tiếp đè lên quan tài.

Lúc này, âm thanh nhỏ nhất cũng không thể che giấu được.

Mưa càng lúc càng lớn, bầu trời càng ngày càng âm u.

Hơi thở áp lực càng thêm mãnh liệt.

Mà trong quan tài, trong tấm gương vỡ vụn, sương mù đã bao phủ toàn bộ quan tài, giống như xúc tu, xâm nhập mọi

ngóc ngách, bao gồm cả Đỗ Duy được quấn vải trắng, giống như một cái xác.

Hắn vẫn đang hôn mê, ý thức cũng rơi vào hôn mê.

Nhưng dựa vào điều ước, chỉ cần ác linh Đỗ Duy bắt đầu chạm vào hắn, hắn sẽ tỉnh lại trong tích tắc, và hoàn thành điều ước.

Dần dần……

Đôi mắt ẩn hiện trong gương dần trở nên rõ ràng hơn.

Sau đó, nhìn thấy một Đỗ Duy khác mặc đồ đen, nhưng khí chất hoàn toàn khác từ từ bò ra từ trong gương.

Lúc đầu chỉ là mặt, sau đó là thân và tay chân.

Cuối cùng, khi nó hoàn toàn xuất hiện.

Ác linh Đỗ Duy dán sát vào Đỗ Duy bị cuốn trong lớp vải trắng, nhưng giữa họ vẫn còn một khoảng cách nhỏ.

Có vẻ như vì cả hai đã tách ra quá lâu, nên đã sinh ra ít ngăn cách.

Nhưng ác linh Đỗ Duy không quan tâm.

Nó thờ ơ nhìn "mình" khác, chậm rãi nói: "Dù mày còn thủ đoạn gì đi nữa, lần này tao thắng chắc. Nếu mày làm được, tao cũng làm được, hơn nữa tao sẽ làm tốt hơn mày."

Ác linh Đỗ Duy cũng chán ghét thế giới này.

Sau khi nói xong, làn sương mù dần thẩm thấu vào "cái xác" Đỗ Duy.

Màn sương thấm vào tấm vải trắng.

Giữa hai bên càng ngày càng đồng bộ.

Quần áo của ác linh Đỗ Duy cũng thay đổi. Biến thành giống như chiếc áo khoác mà Đỗ Duy đang mặc.

Giờ giữa nó và Đỗ Duy giống như có một tấm gương ngăn cách, nó cần có "mình" để bắt chước, bù đắp chênh lệch trong khoảng thời gian đôi bên tách ra.

Đây là bước đầu tiên.

Đột ngột……

Lớp vải trắng quấn quanh tự động tách ra, khuôn mặt hơi tái nhợt của Đỗ Duy hiện ra, đôi mắt nhắm chặt, hô hấp vô cùng yếu ớt.

Cơ thể của ác linh Đỗ Duy trở nên mờ ảo…

Nó muốn ra tay.

Nhưng đúng lúc này, trong quan tài xuất hiện một hơi thở kỳ lạ.

Đỗ Duy đột ngột mở mắt.

Hắn có phần giống với ác linh, ánh mắt lạnh lùng, không chút cảm xúc.

Đã không thể phân biệt ai là ai.

Quan tài là một không gian rất kín.

Thời điểm Đỗ Duy mở mắt ra, cũng không hoảng sợ, trực tiếp vươn tay túm lấy ác linh Đỗ Duy.

Ác linh Đỗ Duy cũng duỗi tay ra. Đồng bộ hoàn toàn.

Ngay sau đó, Đỗ Duy cảm thấy cảnh tượng trước mặt đột nhiên thay đổi.

Được thúc đẩy bởi Joker ước nguyện, năng lực Đánh Dấu của hắn lập tức được phát động.

Theo kết quả trước đó, giờ hắn xuất hiện trong bóng ngược của thành phố bị kéo bởi xe buýt.

Hơi thở vô cùng áp lực, tràn ngập lồng ngực của hắn, gần như không thở nổi.

“Gặp nguy hiểm……”

Một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu của Đỗ Duy.

Hắn vươn tay trực tiếp chộp ra sau, đồ trong ba lô cũng được mang tới, sau khi điều ước được thực hiện.

Đỗ Duy đang ở trong bóng ngược của thành phố Tây Ghana.

Mà xấu hổ là trước mặt hắn là chiếc xe buýt đang lao tới.

Ở phía sau là trường học, hàng trăm ác linh học sinh lẽ ra đã biến mất, lúc này đều đứng ở cổng trường, tay cầm ô, nhìn hắn với đôi mắt trống rỗng.

Phía trên đầu là Ngôi nhà Kinh dị…

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, hắn nhìn thấy những ác linh tài xế trên xe buýt, tất cả đều nhìn qua cửa kính xe.

Ban đầu có 13 ác linh tài xế.

Nhưng hắn đã dùng đồng xu để giết 1 con.

12 tài xế ác linh còn lại dường như bị ý chí của chiếc xe buýt thúc giục tập trung vào Đỗ Duy.

Ác ý không che giấu đã đến cực hạn.

Lần trước xuống xe, Đỗ Duy biết rằng chỉ cần hắn lên xe buýt lần nữa, sẽ bị xe buýt xóa sổ.

Nhưng lần này, tình hình cũng không đỡ hơn chút nào.

Hắn không thể ra ngoài được nữa.

…

Ở thế giới bên ngoài, trong quan tài.

Với một tiếng rầm…

Tấm gương che trên quan tài trực tiếp nổ tung, những mảnh vỡ từ bắn ra, dính vào những giáo đồ vẫn đang bất động.

Phụt…

Một miếng gương xuyên qua mắt của một vị Giáo chủ, máu hoà với chất lỏng đục ngầu chảy ra.

Rất nhiều tà giáo đồ đã bỏ mạng.

Nhưng không có âm thanh nào.

Họ đã xảy ra vấn đề.

Một bàn tay nhợt nhạt vươn ra khỏi quan tài, bấu chặt vào mép.

Ác linh Đỗ Duy ngẩng đầu, ánh mắt u ám đến đáng sợ.

“Mày muốn bỏ chạy?”

“Mày cho rằng đây là cơ hội của mày?”

“Thật nực cười…”

Ác linh Đỗ Duy vung tay phải, nó lôi ra một sơi tở, trái tim không ngừng đập của cái bóng đỏ trên bầu trời lập tức dừng lại.

Pennywise cũng có liên hệ với Đỗ Duy.

“Tao thấy mày…”

Sau đó, ác linh Đỗ Duy cúi đầu nhìn xuống.

Nó đã nhìn thấy Đỗ Duy, và bóng ngược của thành phố.

Nó cười đểu.

“Đây là lá bài tẩy của mày sao?”

“Tao cũng có…”

Ác linh Đỗ Duy nói xong, trực tiếp duỗi tay ra.

Tất cả những giáo đồ của Vidar đều toát lên vẻ lạnh lùng.

Họ… hay chính là chúng nó đang ở làn ranh giữa sự sống và cái chết.

Người sống sẽ sợ hãi.

Ác linh Đỗ Duy chưa muốn chúng chết vào lúc này.

Nhưng vô hình trung, một sức mạnh nào đó đã thay đổi, bóng ngược của toàn bộ thành phố đang bị xe buýt kéo đi, vậy mà bây giờ lại đột ngột dừng lại.

Không ai biết ác linh Đỗ Duy đã làm gì.

Nhưng có vẻ như muốn ghim chặt bóng ngược của thành phố.

Chương 415: Chiến đấu với át chủ bài

Trong bóng ngược của thành phố, cảm giác nguy cơ mãnh liệt đột nhiên trào dâng trong lòng của Đỗ Duy. Không có lý do nào cả. Hơn nữa, còn không phải do xe buýt và Ngôi nhà kinh dị mang lại.

Mà là ác linh Đỗ Duy…

Nhưng hắn không thể nhìn ra ác linh Đỗ Duy.

Chênh lệch bản chất giữa hai người đã bị nới rộng quá nhiều. Vậy nên, Đỗ Duy không thể đối kháng trực tiếp với ác linh "mình".

Nếu không thì chết chắc.

Đột ngột, Đỗ Duy nghe thấy tiếng kẽo kẹt yếu ớt, xe buýt chạy về phía hắn, ánh đèn lập loè.

Ngôi nhà kinh dị lơ lửng trên đầu, cũng toát ra một khí tức mà Quỷ Nhãn cũng nhìn không ra.

Trước đây, Ngôi nhà kinh dị chỉ có thể truy lùng xe buýt bên ngoài bóng ngược của thành phố.

Nhưng lần trước, bởi vì Đỗ Duy đã giết một tài xế, dường như đã cho Ngôi nhà linh dị một cơ hội. Nó đã lõm vào bóng ngược của thành phố. Và tạo ra một trận chiến với xe buýt.

Cả hai quỷ quái đều muốn mang trường học đi, thậm chí có thể chúng còn để mắt đến thành phố Tây Ghana trong thực tế, nếu không bóng ngược của thành phố sẽ không tồn tại đến tận bây giờ.

Nhưng bây giờ, bên kia đã tham gia.

Đỗ Duy đột nhiên phát hiện xe buýt dừng lại, bóng ngược của cả thành phố chậm lại, hình như bị mắc kẹt?

“Mày đáng sợ đến mức này sao?”

Lý trí nói với Đỗ Duy rằng hắn nên từ bỏ mọi kế hoạch ngay bây giờ, và trốn càng xa càng tốt.

Không biết vì sao tốc độ tăng trưởng của ác linh Đỗ Duy, trong thời gian qua lại biến thái đến vật.

Có vẻ như toàn bộ tôn giáo Vidar đang tẩm bổ nó.

Nhưng cảm tính lại nói với Đỗ Duy, hắn phải diệt ác linh Đỗ Duy ngay tại đây.

Nếu không, tương lai có thể không còn cơ hội nữa. Cũng nghĩa là đến lúc đó hắn chết chắc.

Đỗ Duy cho tay vào trong ba lô, muốn lấy mặt nạ, nhưng khi sờ vào thứ mềm mượt, trong mắt hắn lại lóe lên một tia sáng kỳ dị.

Thứ đó đang run rẩy…

Đỗ Duy vờ không để ý, đeo mặt nạ lên.

Cái Bóng trọng điệp với hắn.

Điều đáng nói là, tà linh trong lá bài Joker không hề bùng nổ. Nhưng Đỗ Duy cũng không thể dùng nó được nữa, nó có thể ra khỏi lá bài bất cứ lúc nào, nhưng lúc này, nó không dám.

“Mình vẫn còn một lá bài tẩy để sử dụng.”

“Nhưng mày không nên bức tao đến mức đó.”

Đỗ Duy ngẩng đầu về phía bóng tối như vực thẳm, nói với ác linh Đỗ Duy.

Sau đó, hắn duỗi tay phải ra.

Trên mu bàn tay, hoa văn màu đen trông giống như kim đồng hồ, toát ra hơi thở lạnh lẽo.

Tuy rằng hiện tại ác linh Đỗ Duy quá mức khủng khiếp, nhưng Đỗ Duy cũng không cảm thấy mình không có cơ hội chiến thắng.

Vì hắn đã Đánh Dấu thành công.

Chỉ cần có thể Đánh Dấu, đồng nghĩa với việc không phải không có phần thắng, trừ khi đó là tồn tại kỳ quái như đồng hồ cổ, ngay cả Đánh Dấu cũng không thể làm được.

Vậy ác linh Đỗ Duy cũng chỉ ngang hàng với xe buýt và Ngôi nhà kinh dị.

"Nào, đây mới là chiến trường thực sự."

Giọng của Đỗ Duy bình tĩnh, trực tiếp kích hoạt năng lực Đánh Dấu.

Ngay sau đó, ở phía sau cổng trường, hàng trăm ác linh học sinh cùng nhau ngẩng đầu nhìn vào Cái Bóng.

Cộc cộc cộc……

Tiếng bước chân vang lên.

Kể từ khi bóng tối xuất hiện, bầu không khí bị đè nén một cách đáng sợ.

Ác linh Đỗ Duy mặc một chiếc áo khoác, giống y đúc Đỗ Duy, chậm rãi bước ra ngoài.

Gương mặt lạnh lùng và đôi mắt thâm quầng. Với mỗi bước chân, sẽ có một khu vực được bao phủ bởi bóng tối.

Khí chất của nó khác trước rất nhiều.

Ban đầu, ác linh Đỗ Duy giống như một quý ông, lịch sự, nho nhã trong mỗi bước đi. Nhưng giờ có thêm chút kinh dị.

“Xe buýt, Ngôi nhà kinh dị…”

“Đây là địa phương quỷ quái nào này? Đây là bóng ngược của một thành phố nào đó? Hay là một sản phẩm không tồn tại trong thực tế?”

“Thật thú vị, làm thế nào mà mày đưa tao đến được đây?”

Ác linh Đỗ Duy nói xong, cũng tự trả lời: “Đối với hẳn là năng lực ác linh hoá đặc thù.”

“Nhưng cũng phải nói, mày quá coi thường tao, cũng xem thường xe buýt và Ngôi nhà kinh dị.”

“Tao biết rõ chúng hơn mày.”

Ác linh Đỗ Duy nhìn “mình” kia, giọng điệu cũng bình tĩnh hơn: “Mày biết bố trí lá bài tẩy, tao cũng vậy.”

“Tao đã biết lá bài tẩy của mày, còn mày thì không.”

Khi cả hai chưa tách ra, thông tin tương đồng. Sau khi tách ra, cả hai đều thiếu hụt thông tin của đối phương.

Tình hình hiện tại rất bất lợi cho Đỗ Duy.

Bởi vì hắn vẫn chưa hiểu hết quân bài của ác linh Đỗ Duy.

Đỗ Duy bình tĩnh đáp: “Tao cũng cảm thấy như vậy, nhưng tao khác mày. Mày muốn đoạt lấy thân thể, nhưng thân thể này là của tao.”

Câu này nghe hơi lạ.

Nhưng ngay sau đó, Đỗ Duy xoay người đi về phía xe buýt.

Ác linh Đỗ Duy cười gằn.

“Vô vị.”

Vừa nói xong, nó đã trực tiếp xuất hiện trước mặt của Đỗ Duy.

Vút……

Cái Bóng cầm 2 con dao nhọn đâm vào đầu ác linh Đỗ Duy.

Nó thể hiện sự phấn khích hơn khi giết bất kỳ ai.

Đôi mắt vằn vện tia máu trông thật xấu xí.

Nhưng……

Cái Bóng dường như đã quên quá khứ bị ác linh Đỗ Duy giẫm dưới chân, thậm chí không thể di chuyển.

Ác linh Đỗ Duy không quay đầu lại, dùng trái tay ấn vào đầu của Cái Bóng.

Rất dễ dàng, Cái Bóng bị khoá chặt, nó run rẩy, 2 con dao sắc bén dễ dàng giết chết ác linh bỗng vô dụng, không cách nào tiến thêm được nữa.

"Vấn đề ở đây là gì?"

Ác linh Đỗ Duy kéo Cái Bóng đến trước mặt, ôn tồn nói: "Mày không nên đâm tao, bởi vì tao là chủ nhân của mày."

Nó không thích ác linh mặt nạ, cũng như không thích bất kỳ thứ gì.

Bao gồm cả Cái Bóng.

Nó bèn dùng sức bóp Cái Bóng.

Đỗ Duy cau mày, nâng súng kíp lên, nhắm vào ác linh.

Hắn không muốn Cái Bóng bị giết chết. Kéo cò súng trực tiếp bằng tay phải.

Bùm…

Khói thuốc súng bay đi.

Ác linh Đỗ Duy bèn kéo Cái Bóng ra đỡ.

Viên đạn bèn găm thẳng vào Cái Bóng.

Viên đạn này không giết được nó. Nhưng khiến nó mờ đi.

Chiếc xe buýt và Ngôi nhà kinh dị lại ở trong trạng thái kỳ lạ.

Chúng dường như đã đạt được sự ăn ýnào đó, chưa bao giờ đối đầu với ác linh Đỗ Duy, cũng không ra tay với Đỗ Duy. Chỉ cần ngồi xem.

Vào lúc này, Đỗ Duy đã xông tới trước mặt ác linh Đỗ Duy, đưa tay còn lại vào trong ba lô, lấy ra thứ mà hắn đã sờ soạng.

Đó là ác linh búp bê Annabelle.

Có lẽ là do lần phát động Đánh Dấu này bị ảnh hưởng bởi lá bài Joker, khi Annabelle xuất hiện, nó đã nằm trong ba lô của hắn.

Tuy nhiên, nó chưa dám ra mặt, hiệu quả cũng không bằng Cái Bóng.

Khi ác linh Đỗ Duy nhìn thấy Annabelle, nó có chút kinh ngạc.

Thứ này có tác dụng gì?

Nó không hiểu.

Đỗ Duy đột nhiên nở nụ cười: “Mày cho rằng tao thật sự không có lá bài tẩy?”

Hắn trực tiếp ném Annabelle về phía ác linh Đỗ Duy.

Annabelle bây giờ cũng giống như túi thuốc nổ.

Chỉ cần ác linh bắt lấy nó, không buông tay, một khi nó trở về nhà, ác linh cũng sẽ bị đồng hồ cổ trực tiếp xóa bỏ.

Đây là mồi, nhưng cũng là thử nghiệm.

Ác linh Đỗ Duy dường như nhận ra Annabelle có gì đó không ổn, trực tiếp buông bỏ Cái bóng đã bị bóp gần chết, con ngươi co lại, Annabelle trực tiếp lơ lửng trên không trung.

Ác linh Đỗ Duy nói: "Vô dụng… không ai có thể giúp mày. Chỉ có bản thân mạnh mẽ, mới là sức mạnh thật sự. Trí tuệ điều khiển sức mạnh, nhưng thứ mà mày thiếu chính là sức mạnh."

"Tao có thứ mà mày có, và tao còn có những thứ mà mày không có."

"Còn về lá bài tẩy của mày… mày không có cơ hội sử dụng nó."

"Bởi vì tao đã đồng bộ với mày."

Dứt lời, ác linh Đỗ Duy trực tiếp nổ tung, hóa thành một đám khói đen kỳ dị quấn lấy cơ thể của Đỗ Duy.

Làn khói xuyên qua miệng, mũi, tai và mắt của Đỗ Duy.

Con ngươi của Đỗ Duy co rút lại, cơ thể lập tức gục xuống đất. Không còn thở nữa.

Đồng thời, chiếc xe buýt và Ngôi nhà kinh dị đột ngột di chuyển…

Chương 416: Đỗ Duy người đã biến mất

Trong bóng ngược của thành phố, Đỗ Duy rơi bịch xuống đất.

Dường như hắn đã mất đi ý thức. Thay vào đó, có một ý thức khác vừa giống, lại vừa không giống.

Chiếc xe buýt lao về phía hắn. Dường như muốn trực tiếp nghiền nát hắn.

Còn Ngôi nhà kinh dị ở trên cao, đang lao xuống rất nhanh.

Hai tồn tại kỳ lạ này luôn chờ đợi, ẩn núp, thậm chí có thể hiểu là giả vờ chết.

Nhưng khi ác linh Đỗ Duy tấn công Đỗ Duy.

Mục đích của chúng đã bại lộ. Chúng không định bảo vệ Đỗ Duy, hay vì lý do nào khác.

Hoàn toàn là bởi vì dường như chúng đang nhắm vào ác linh Đỗ Duy.

Có vẻ như đối với chúng, nếu ác linh Đỗ Duy có thể trở thành một phần của chúng, thì sức hút còn lớn hơn nhiều so với việc ngôi trường.

Còn lý do lúc này chúng mới ra tay, rất đơn giản, đó là nhân lúc nó suy yếu, diệt nó.

Không chỉ có chiếc xe buýt và Ngôi nhà kinh dị, mà tất cả ác linh ở sau cổng trường, cũng đi về phía Đỗ Duy, người đang nằm bất tỉnh.

Họ xếp hàng dài, cầm ô. Cảnh tượng vô cùng quái dị.

Những nơi mà ác linh Đỗ Duy đi qua vốn đã bị bóng đen bao phủ, nhưng bây giờ bóng đen lại bị áp chế.

Giống như một sinh vật sống, không ngừng co lại quanh Đỗ Duy.

Xe buýt đã lao tới phía trước Đỗ Duy, đường nét của Ngôi nhà kinh dị hiện rõ phía trên đầu hắn, một cái lỗ sáng rực ở ngay trên Đỗ Duy.

Bóng tối chìm xuống, như hình với bóng lao tới trước mặt xe buýt, bao phủ Đỗ Duy.

Ác linh học sinh do dự, tất cả đều dừng lại.

Đây không còn là thứ mà chúng có thể tham dự.

Nhưng đúng vào lúc này, Đỗ Duy đang bất tỉnh, đột nhiên mở mắt.

Đôi mắt đó chứa đầy sự lạnh lùng, tối tăm và sâu thẳm, ngay khi mở ra, chúng đã nhìn chằm chằm vào Ngôi nhà kinh dị trên đầu.

Rầm……

Ngôi nhà kinh dị không thể bị hạ xuống nữa.

“Tại sao lại như vậy?”

Giọng nói bình thản, nhưng với sự nghi ngờ vô tận, cùng một chút tức giận.

Ác linh Đỗ Duy lập tức đứng lên, hình như nó còn chưa thích ứng với thân thể hiện tại, nhìn có chút cứng ngắc.

“Cơ thể này… có vấn đề.”

“Mày đâu rồi?”

Quá trình ác linh Đỗ Duy đoạt lại cơ thể quá dễ dàng, hoàn toàn không có phản kháng, thời điểm trở lại thân thể, ý thức ban đầu của Đỗ Duy đã biến mất. Giống như một cái vỏ rỗng.

Hơn nữa, nó có thể cảm thấy rằng cơ thể này khác hẳn thứ nó biết, như thể nó đã mất một thứ gì đó.

Không đầy đủ.

Cuộc đụng độ này vẫn chưa kết thúc.

Nhưng ác linh Đỗ Duy đã đoạt được thân thể này, dù điều này khiến nó rất bất mãn, vì nó không thể bù đắp thứ đã mất.

Điều đáng giận là, xe buýt và Ngôi nhà kinh dị đang tấn công nó.

Chiếm được cơ thể, nó không muốn rời đi, nhưng cứ để thế này, cũng khiến nó có nhược điểm.

Điều này ngược lại đã hạn chế ác linh Đỗ Duy.

Ngôi nhà kinh dị phía trên đang toát ra một sự lạnh lẽo đến rợn người.

Ác linh Đỗ Duy quay đầu lại, duỗi tay trái ra, trong tay xuất hiện một con dao mổ sắc bén lạnh lùng.

Lưỡi dao mang theo hơi thở tà ác.

Đây là thứ nó đã đánh cắp từ Hannibal.

Chỉ cần ác linh bị chém thì không thể lành lại.

Nói một cách đơn giản, nó thích hợp để tách rời.

Không tìm thấy ý thức của Đỗ Duy, không thể đồng bộ ký ức.

Ác linh Đỗ Duy thậm chí không thể sử dụng những vật phẩm.

Nó không hài lòng, nhưng nó cũng cảm thấy đủ.

Sau đó, ác linh Đỗ Duy cầm dao mổ chém vào Ngôi nhà kinh dị ở trên đầu.

Xẹt.

Bóng tối bao phủ nó bị cắt mở, và biến mất.

Nhưng cánh cửa xe buýt… đột ngột mở ra.

Ác linh Đỗ Duy liếc nhìn.

12 ác linh tài xế lần lượt bước xuống.

Mỗi ác linh tài xế đều toát ra hơi thở kỳ lạ.

Đỗ Duy có thể không nhìn thấy loại hơi thở này, nhưng ác linh Đỗ Duy đương nhiên phát hiện ra.

"Đều là Hunter…"

12 ác linh tài xế này đã từng là Hunter, thời gian họ chết trên xe buýt có thể không giống nhau, nhưng họ đều trở thành một phần của xe buýt sau khi chết.

Và bây giờ, dưới sự điều khiển của chiếc xe buýt, chúng phải đối đầu với ác linh Đỗ Duy.

Nói chung, Hunter sau khi chết bởi ác linh hoá, chúng còn đáng sợ hơn những ác linh bình thường. Bởi vì chúng đều có năng lực riêng khi còn sống.

Cùng với việc không biết chúng đã ở trên xe bao lâu, rất khó để các Hunter đấu lại chúng.

Nếu không, Đỗ Duy đã không cần dùng tiền xu để lừa chết ác linh tài xế.

Hắn có thể làm điều đó trực tiếp.

Song đối thủ của những ác linh tài xế này đã được đổi bằng ác linh Đỗ Duy…

Nó là một phiên bản nâng cao…

Ác linh Đỗ Duy bình tĩnh nhìn bọn chúng, cánh tay phải vươn vào hư không.

Một ác linh tài xế gần nó nhất ngay lập tức xuất hiện trước mặt nó, và bị nó siết cổ.

“Mày muốn biến tao thành tài xế?”

“Thật là thú vị.”

Ác linh Đỗ Duy giễu cợt, phản kháng từ trong tay hắn vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng nó không quan tâm đến điều đó, ngược lại càng siết chặt cổ hơn.

Ác linh tài xế bị siết cổ bỗng mở miệng.

Một sức mạnh vô hình nào đó đang tác động lên ác linh Đỗ Duy.

Nó cảm thấy khung cảnh trước mắt có vẻ hơi mờ ảo.

Ác linh trong tay nó cũng thay đổi diện mạo.

Đó là một người đàn ông trung niên…

Nhìn bề ngoài giống với ác linh Đỗ Duy, nhưng cảm giác rất dịu dàng, thoạt nhìn là loại người được giáo dục tốt.

Ác linh Đỗ Duy nhìn người đàn ông, cho dù biết là giả, vẻ mặt cũng có chút thay đổi…

Cảm xúc đan xen, phức tạp.

Tính cách, trí nhớ và suy nghĩ hoàn toàn giống nhau.

Nó chính là Đỗ Duy lúc ban đầu…

Ác linh Đỗ Duy hít sâu một hơi.

Nó nhắm mắt lại.

Khi mở ra lần nữa, sát khí đáng sợ nhất lóe lên trong mắt.

Hình dáng của người đàn ông bị siết cổ đã biến dạng, và biến thành ác linh tài xế ban đầu.

Lúc này, nó đang run râtr.

“Ha ha……”

Ác linh Đỗ Duy nghiến răng, có vẻ đang thấy nực cười, tiếng cười càng ngày càng mãnh liệt.

Người cuối cùng dám làm điều đó trước mặt nó là Pennywise. Và kết cục là sống còn hơn chết.

Nhưng bây giờ, một ác linh tài xế đã dám mạo danh ba của nó.

Dù là ác linh Đỗ Duy hay Đỗ Duy, bọn họ đều không thể nhịn nổi.

Đây không còn là điểm mấu chốt nữa. Đó là xé mở vết thương và đổ axit sunfuric vào.

Rầm……

Ác linh Đỗ Duy siết chặt bàn tay phải, ác linh tài xế trực tiếp bị bóp nát.

Quay đầu lại, những ác linh tài xế còn lại đã xuất hiện trước mặt ác linh Đỗ Duy, đứng đầu là Andrew Dawkwe.

Ngôi nhà kinh dị ở trên cũng đang gây áp lực.

Ác linh Đỗ Duy ném con dao mổ vào Ngôi nhà kinh dị.

Trong bóng tối, một thứ gì đó đã bị kích thích.

Bóng tối hỗn loạn bao trùm lên đầu ác linh Đỗ Duy.

Nhưng nó không quan tâm đến điều đó, dùng đôi tay thọc thẳng vào đầu của Andrew Dawkwe.

Cái tên vốn chỉ tồn tại trong ký ức quá khứ của nó, trực tiếp bị xé thành nhiều mảnh.

Chương 417: Xe buýt đâm sau lưng một lần nữa

Khác biệt lớn nhất giữa ác linh Đỗ Duy và Đỗ Duy chính là việc định vị cái tôi, dựa trên trí nhớ.

Nó sống trong quá khứ. Ác linh không có cái gọi là mất đi nhân tính.

Không có cái gọi là cảm xúc, bản ngã.

Nhưng nó cũng là sự cố ngoài ý muốn.

Vì vậy, nó căm ghét thế giới này.

Nó cảm thấy rằng nó nên phẫn nộ.

12 ác linh tài xế vốn không đọ nổi ác linh Đỗ Duy, chưa kể đến cái chết của một trong số đó, khiến hắn luôn muốn tránh khỏi đau đớn lại bị động lòng.

Sự tức giận cần được trút bỏ.

Những ác linh tài xế đó không còn sức mạnh chống trả. Tất cả đều bị xé nát.

Khi ác linh cuối cùng chết trong tay nó, hơi thở của ác linh Đỗ Duy đã im ắng.

Không còn thấy cơn thịnh nộ vừa rồi.

Thay vào đó, nó lộ ra vẻ tao nhã khó tả.

Nhưng đây chỉ là dấu hiệu cho thấy sự tức giận bị kìm nén đến cực điểm.

Ác linh Đỗ Duy nhìn xe buýt, từng bước đi tới.

Đèn xe buýt chập chờn, cửa trước trực tiếp đóng lại. Sau đó, tiếng rú vang lên, lao thẳng vào nó.

Cùng lúc đó, trong Ngôi nhà kinh dị trên cao, một con dao mổ bay ngược ra ngoài, lao thẳng vào ác linh Đỗ Duy đang đi về phía xe buýt.

Nó vung tay phải lên, con dao mổ lập tức dừng lại, khi nó biến mất và xuất hiện trở lại, con dao đã lọt vào trong tay của nó.

Sau đó, nó đã va chạm với chiếc xe buýt.

Đây là cuộc va chạm giữa cơ thể và da thịt, nhưng không có âm thanh nào phát ra.

Ác linh Đỗ Duy biến mất.

Đèn xe buýt vụt tắt.

Nó trực tiếp quay đầu xe và điên cuồng phóng về một hướng.

Bóng ngược của thành phố, trường học đều bị bỏ rơi.

Ngôi nhà kinh dị dường như không kịp phản ứng, đập vào bóng ngược của thành phố. Giờ mọi thứ đều bị nhét vào trong nó.

Nhưng dường như nó bị chơi xỏ, vô số bóng ma điên cuồng lan rộng, khi đến một điểm cực hạn, đột ngột co lại.

Ngôi nhà kinh dị biến mất.

Bóng ngược của thành phố, cùng với trường học, bị hai thứ quái dị vất bỏ.

…

Vào lúc này, trong trụ sở bên ngoài Vidar.

Trên mặt đất của những lâu đài, phủ một tầng bóng ma khó hiểu.

Một số thay đổi bất thường dường như đã diễn ra ở đây.

Ác linh Đỗ Duy đã giam hãm bóng ngược của thành phố, ngăn cản Đỗ Duy rời đi.

Và bây giờ, sau khi Ngôi nhà kinh dị và chiếc xe buýt cùng biến mất, bóng ngược của thành phố và thành phố thực bắt đầu chồng lên nhau. Đây không phải là vị trí tồn tại của thành phố. Nhưng hiện thực lại là như vậy.

Về phần đám người Vidar, lúc này đều tỉnh lại, có chút bối rối, không thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

"Tao đau đầu quá…"

"Nghi lễ xong chưa?"

"Thần ở đâu?"

Những hơi thở lạnh lẽo đó lặng lẽ biến mất khi giáo đồ của Vidar tỉnh lại.

Không ai để ý những gì đã xảy ra trước đó.

Tà giáo đồ không hiểu gì cả.

Nhưng biểu hiện của lãnh tụ Akalette lúc này lại thay đổi đáng kể, y biết rằng Thần này có vấn đề.

Nếu không phải lúc nào cũng bị ảnh hưởng và không thể phản kháng, y đã đối phó với ác linh Đỗ Duy rồi.

Vào lúc này, dù không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng Akalette, người đã hồi phục ý thức, ngay lập tức hét lên với những người khác: "Tất cả các Giáo chủ sẽ rời đi cùng những người khác, mang đi tất cả tài liệu trong giáo hội."

Các Giáo chủ khó hiểu: “Chủ nhân Akalette, tại sao ngài lại muốn làm điều này?”

Akalette lạnh lùng nói: “Thứ gọi là Thần là giả. Nó lừa gạt chúng ta, nhưng chúng ta không thể đánh bại nó. Giờ chúng ta phải rời đi.”

Tôn giáo Vidar rất mạnh ở Châu Âu. Nó không chỉ có một điểm dừng chân.

Ngay cả tổng bộ, cũng có địa điểm dự phòng.

Nhưng họ không nhận thấy, vào lúc này, trên đầu, quả bóng bay màu đỏ vẫn đang căng phồng, mà Pennywise ở bên trong, đang nở một nụ cười gớm ghiếc với mọi người bên dưới.

…

Ở một nơi khác, người của giáo hội cũng đang đánh úp Vidar.

Họ tức tốc tiến vào châu Âu, bắt đầu một cuộc thanh lọc.

Giáo chủ dẫn đội, cộng với chính phủ bật đèn xanh.

Vidar gần như chỉ có thể chịu trận.

Mà không chỉ có giáo hội, nhiều tôn giáo ở Châu Âu cũng đã tiến hành các cuộc tấn công vào Giáo phái Vidar. Họ nhận ra rằng đây là một cơ hội và không ai có thể bỏ qua.

Xét cho cùng, Vidar rất mạnh, cũng có sức mạnh kỳ lạ.

Có thể gặm một miếng thịt có thể làm cho lực lượng của họ lớn mạnh hơn.

Theo thời gian, ngay cả Voodoo và Turinism cũng gia nhập.

Còn về Twilight…

Bọn họ vẫn đang cần truyền dịch.

Alvin Dawkwe gần đây càng ngày càng già đi, ông ta vốn tóc bạc phơ trông như sáu mươi tuổi, nhưng giờ đã hoàn toàn hói đầu.

Các vết đồi mồi, và nếp nhăn trên da mặt cũng ngày một nhiều hơn.

Như ông ta đã từng nói, ông ta sẽ chết.

Hunter già đã không đợi cho đến khi người của Twilight tấn công mình. Ông ta muốn có một vài ý tưởng dự phòng trước khi chết, nhưng đã thất bại.

"Sẽ thật tuyệt nếu người của Twilight cũng tham gia."

Alvin Dawkwe chống gậy, nhìn trang viên bị thiêu rụi trước mặt.

Giáo đồ Vidar có vẻ thích xây tổng bộ trong trang viên.

Bên cạnh ông ta, một giám mục bất đắc dĩ nói: "Trước kia Twilight cũng không như thế này. Mỗi lần giáo hội hành động, bọn họ cũng đều không chịu kém cạnh."

"Nhưng không biết tại sao gần đây Twilight lại rất im ắng."

"Những Hunter của họ đã không ra ngoài trong 3 hoặc 4 ngày."

"Hơn nữa, theo như tôi biết, không có Hunter nào ra tay trong một số sự kiện ác linh ở Thụy Sĩ, nhưng các thành viên bên ngoài ngoại của họ đang giải quyết chúng."

Alvin Dawkwe nheo mắt: "Điều này không phù hợp với phong cách hành xử của Twilight. Tôi có linh tính rằng họ phải đang chuẩn bị thứ gì đó."

…

Thụy Sĩ, tổng bộ của Twilight.

Xè……

Tiếng xả bồn cầu.

Cửa WC bị đẩy ra.

Matthew nhợt nhạt từ bên trong bước ra.

Trong phòng khách, là một Hunter, đó là Tiquel, người đã được lệnh theo dõi Ryan.

“Chuyện bên Ryan là gì? Con đã tìm ra kẻ đứng sau chưa?”

2 ngày này Matthew rất khó chịu.

Truyền dịch cũng vô dụng, càng truyền càng khó chịu …

Nên ị thì vẫn ị…

Vì vậy, ông ta rất mong muốn giải quyết vấn đề chết tiệt này càng sớm càng tốt, nếu không, Twilight, giáo phái đã tồn tại gần hai trăm năm, có thể phải công bố giải tán.

Tiquel nhìn Matthew, vội vàng nói: “Thưa ngài, Ryan không có gì bất thường, nhưng tôi thấy James có chút không ổn.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“James… đôi mắt của cậu ta không thể nhắm lại được, đôi mắt đó khiến tôi cảm thấy không dễ chịu, cứ như thể chúng còn sống vậy.”

“Ngoài ra, cậu ta dường như đã chết.”

Matthew biến sắc.

Nhưng vào lúc này, có một tiếng nổ.

Đột nhiên, sấm chớp rền vang trên bầu trời của Thụy Sĩ.

Như thể cảm nhận được điều gì đó, Matthew lập tức ngẩng đầu lên và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau đó, ông nhìn thấy một chiếc xe buýt chạy trong mưa.

Cửa trước trực tiếp bị đạp ra ngoài, một tay cầm dao mổ cắm vào thân xe.

Một người đàn ông mặc áo khoác ba lỗ và đeo balo rướn tới trước, với vẻ mặt dữ tợn đang cố gắng trèo ra khỏi xe buýt.

Nhưng cơ thể của hắn được bao phủ bởi một số sợi tơ mịn màu đen, giống như mạng nhện, dính chặt vào đó.

Matthew ngẩn người: "… người đó hình như là phó Sở Tài Phán của giáo hội, Đỗ Duy?"

Chương 418: Đánh bạc 1 ván nào

“Tại sao… tại sao Đỗ Duy lại xuất hiện ở đây?”

“Còn chiếc xe buýt kia nữa, nó…”

“Đang đánh nhau với Đỗ Duy?”

Matthew đã phải tự hỏi liệu có phải bệnh tiêu chảy của mình nặng đến mức bị ảo giác hay không.

Ông ta biết về xe buýt.

Thứ này tồn tại quá lâu, tác hại với người sống không lớn, muốn giải quyết lại gần như không thể.

Bởi vì nó không thể bị giết hoặc phá hủy.

Hơn hai thập kỷ trước, Matthew đã hợp tác với một thành viên của Vanity để cố gắng giải quyết chiếc xe buýt.

Những chiếc xe buýt thời đó không có dáng dấp như bây giờ, nó cổ xưa hơn.

Họ đã rất nỗ lực, nhưng không làm được gì.

Nhưng giờ, cảnh tượng trước mắt khiến Matthew bàng hoàng.

Ông ta lẩm bẩm: “Tại sao thanh niên này lại dính líu đến xe buýt, có vẻ như cậu ta muốn phá huỷ xe buýt?”

“Hay là, xe buýt muốn ăn cậu ta?”

Không có câu trả lời.

Bởi vì chỉ là trong nháy mắt, xe buýt đã biến mất ngay trước mắt Matthew.

Vẫn chưa hồi phục tinh thần, đột nhiên ông ta lại nhìn thấy một bóng ma giống như mây đen trên bầu trời đêm sâu thẳm, nhanh chóng đuổi theo theo hướng xe buýt biến mất.

Trong bóng tối đó, dường như có một tòa nhà.

"Đm!"

"Có ai có thể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?"

…

Vào lúc này, ác linh Đỗ Duy đang ở trong tình trạng rất tồi tệ. Xe buýt đâm sau lưng Ngôi nhà kinh dị. Cũng tức là đâm vào nó. Nó không ngờ rằng ngay lúc bị xe buýt tông, nó đã bị cuốn vào trong xe.

Khi đã vào trong xe, nó lập tức bị áp chế.

Như nó từng nói, xe buýt muốn biến ác linh Đỗ Duy thành tài xế.

Nếu để xe buýt thành công. Chiếc xe buýt sẽ trở nên đáng sợ hơn, còn ác linh Đỗ Duy cũng sẽ trở thành thứ giống như ác linh tài xế.

Nếu không có ý thức. Không có bản thân. Đây là điều mà nó hoàn toàn không thể chấp nhận được.

"Mày không thể ngăn cản tao…"

Ác linh Đỗ Duy vẻ mặt dữ tợn, nghiến răng cầm con dao giải phẫu cắm vào thân xe buýt, cố gắng rút tay còn lại ra khỏi sợi chỉ mỏng mảnh màu đen.

Lúc này sợi chỉ màu đen đã bao phủ gần hết cơ thể.

Giống như bị giòi ăn tận xương, không thể loại bỏ nó. Nơi nối liền những sợi chỉ mỏng manh màu đen này chính là vị trí

lái của xe buýt.

Những sợi chỉ đen này muốn kéo ác linh Đỗ Duy về vị trí đã "an bài".

Ác linh Đỗ Duy điên cuồng giãy dụa.

Tay phải đột ngột rút ra khỏi những sợi tơ đen, tất cả những sợi tơ dường như đều dính chặt vào da thịt của nó, cho dù có giựt mạnh đến cực điểm cũng không bao giờ đứt.

Đột ngột, ác linh Đỗ Duy quay đầu lại, đôi mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm sợi chỉ đen đang quấn lấy tay phải, mắt nheo lại.

Đột nhiên, sợi chỉ bị đứt, thụt trở lại.

Ngay sau đó, nó lại bắn tới như một sinh vật sống.

Nhưng tay phải của ác linh Đỗ Duy đã thoát khỏi gông cùm.

Ở bên tay phải, hoa văn màu đen hình dáng kim đồng hồ đã biến mất, điều này dường như chứng tỏ rằng chủ nhân của năng lực Đánh Dấu đã được thay thế.

Thay vào đó, nó là một biểu tượng kỳ lạ khó tả.

Nó giống như một khuôn mặt người.

Nhưng có vẻ giống một chiếc mặt nạ hơn.

Đột ngột……

Ác linh Đỗ Duy chống tay lên thùng xe.

Nó lạnh lùng nói: "Đánh bạc thôi!"

Tổng cộng có 2 lá Joker, lá bài đại diện cho trò chơi cờ bạc, sau khi ác linh Đỗ Duy giải quyết Mary Shaw, nó muốn phản ứng dữ dội, nhưng lại bị ác linh Đỗ Duy trực tiếp "ăn".

Nó đã đồng hóa lá bài Joker, đồng thời có năng lực bắt đầu một ván bạc. Hơn nữa còn là bắt buộc.

Một ván bạc hoàn toàn khác dưới tay ác linh Đỗ Duy.

Nó có thể đối kháng với xe buýt.

Lúc này, một hơi thở kỳ lạ xuất hiện trên thân của ác linh Đỗ Duy, bao bọc toàn bộ chiếc xe buýt.

Nó là nhà cái…

"Xem mày chết trước hay là tao chết trước."

"Người chiến thắng nhận được mọi thứ, kẻ thua sẽ mất hết tất cả."

"Tao cá là lần tới mày sẽ rời bỏ thực tại…"

Giọng của ác linh Đỗ Duy vô cùng âm trầm, nó không muốn tiếp tục dây dưa với xe buýt, bởi vì mục đích của nó là tìm một ý thức khác của chính mình, rồi đồng hóa nó.

Càng kéo dài thì càng có nhiều yếu tố không thể kiểm soát.

Dù đồng ý hay từ chối, ván bạc do ác linh Đỗ Duy phát động đơn giản không cho phép xe buýt từ chối.

Quy tắc này không tồn tại.

Sức mạnh tương đương, nó có thể làm được càng nhiều chuyện.

Chiếc xe buýt dường như chấp nhận, vẫn chạy trong cơn mưa lớn, đi qua đường cao tốc của nhiều thành phố.

Ác linh Đỗ Duy cười gằn.

Nó không hề lo sẽ thua cược.

Nhưng dần dần, tốc độ của xe buýt chậm lại.

Phía trước là đống đổ nát của một bệnh viện. Trên cổng còn treo một tấm biển bị ngọn lửa thiêu rụi một nửa.

Có thể mơ hồ nhìn thấy chữ Hill…

Nhìn xa hơn về phía trước, đó là một tòa nhà hình tháp chuông đã bị sập.

Ác linh Đỗ Duy biết rằng đây là Bệnh viện Tâm thần Hill ở ngoại ô New York.

Đó cũng là nơi mà "hắn" lần đầu tiên giải được lời nguyền của nữ tu.

Két…

Tiếng phanh xe vang lên.

Chiếc xe buýt dừng lại trước cổng Bệnh viện Tâm thần Hill bị lửa thiêu trụi.

Hơn nửa cơ thể của ác linh Đỗ Duy bị sợi chỉ đen trói chặt, không thể thoát ra khỏi.

Trò chơi bắt đầu, xe buýt đã chọn đỗ lại ở đây.

Dường như nó cũng sợ năng lực bắt buộc đánh bạc của ác linh Đỗ Duy.

Nhưng ác linh Đỗ Duy không thèm quan tâm, chỉ cúi đầu nhìn ghế lái.

Những sợi chỉ đen dày đặc tụ lại với nhau tạo thành hình người.

Nó đang nhìn ác linh Đỗ Duy.

Ác linh Đỗ Duy cũng đang nhìn nó.

"Mày nghĩ rằng mày sẽ thắng?"

Ác linh Đỗ Duy nắm lấy tay phải của nó, trên tay xuất hiện một sợi chỉ mảnh, sợi tơ kéo dài vào trong bóng tối, tựa như đầu kia đang kết nối với thứ gì đó.

“Mày nên cảm thấy vinh dự, vì đây là lá bài tẩy mà tao chuẩn bị cho “tao” khác, tao không hề nghĩ sẽ sử dụng với mày.”

Giọng điệu của ác linh Đỗ Duy rất nguy hiểm.

Sau đó, nó giật mạnh.

Cảnh vật xung quanh đột ngột thay đổi. Không gian bị vặn vẹo.

Bóng của một quả bóng lớn màu đỏ xuất hiện trên bầu trời.

Ngoài ra còn có đường nét của một con quái vật giống như một thằng hề.

“Hố hố…”

Đấy chính là Pennywise. Nó cũng là con át chủ bài của ác linh Đỗ Duy.

Với tính cách của nó, nvẫnó giữ cho Pennywise sống sót đến hiện tại, đương nhiên là có mục đích riêng.

Nếu không lợi dụng đến khi chết, thì làm sao có thể bỏ qua được.

Chiếc xe buýt dường như thấy trước nguy hiểm, đèn xe ngay lập tức bật sáng, nó muốn chạy trốn.

Nhưng mắt của ác linh Đỗ Duy bỗng híp lại.

Xe buýt lập tức dừng lại.

“Chào mừng mày đến với thế giới của kinh hoàng.”

Ngay sau đó, chiếc xe buýt, ác linh Đỗ Duy và Bệnh viện Tâm thần Hill - nơi đã bị thiêu rụi từ lâu, biến mất.

Đã định trước nó sẽ thắng.

Ngay tại chỗ…

Vài phút sau, mưa xối xả càng lúc càng lớn, đọng lại thành vũng trên mặt đất.

Một đám mây đen xuất hiện trên bầu trời.

Đường nét của Ngôi nhà kinh dị thấp thoáng…

Sau đó, nó chợt dừng lại.

Vì mục tiêu không còn nữa…

Chương 419: Quả là nó

Không gian đổi thành mặt đất đầy vết nứt, những vết nứt trông giống như những cái miệng vô hình lớn. Xung quanh tối đen như mực.

Nỗi sợ nguyên thủy nhất là bóng tối.

Ai cũng sợ bóng tối, vì trong tiềm thức, những nỗi sợ bóng tối đó đã khắc sâu trong gen của họ.

Tất nhiên, xe buýt không sợ bóng tối.

Nhưng nơi này đích xác không phải hiện thực, mà cùng loại với trường học năm xưa, hay còn gọi là không gian ma quái.

Ác linh Đỗ Duy đã sử dụng năng lực của Pennywise để tạo ra thứ mà mọi người sợ hãi, xây dựng một thế giới của nỗi sợ hãi thuần túy.

Bản chất thực sự là nỗi sợ hãi của những tà giáo đồ Vidar.

Mọi thứ họ sợ hãi đều được phản ánh trong thế giới ảo mộng này.

Có gì đó thì thầm trong bóng tối.

Tiếng khóc thê lương của người phụ nữ như ẩn như hiện.

Chà…

Có tồn tại vô hình nào đó vừa đi ngang qua.

Ác linh Đỗ Duy và chiếc xe buýt đã xuất hiện ở đây.

“Tao đã thắng!”

Nó không quan tâm liệu thế giới sợ hãi này có làm gì được xe buýt hay không.

Nó chỉ biết, dựa vào quy tắc của trò chơi. Bây giờ nó là người chiến thắng.

Xe buýt là kẻ thua cuộc.

Nhưng xe buýt vẫn chưa chịu thua, nó vẫn đang chống lại vụ cá cược do ác linh Đỗ Duy phát động.

Điều này hoàn toàn không công bằng. Chả khác gì gian lận.

Ngược lại, ác linh Đỗ Duy cảm thấy có một lực bài xích, xe buýt muốn đá nó ra ngoài.

Sợi chỉ mịn đen cũng nhanh chóng trở lại. Nó tràn ngập như thủy triều, tràn ngập cả cỗ xe.

Ở trên ghế lái, một cái bóng hình người mở mắt ra.

Các đường đen dày đặc tạo nên cơ thể, nhưng đôi mắt là thật. Một mảnh màu đỏ như máu, không có sự khác biệt giữa tròng trắng và con ngươi.

Khi mở mắt ra, cả chiếc xe buýt như đã sống lại, sở hữu một ý chí nhất định.

Ác linh Đỗ Duy cảm thấy bị mạnh mẽ bài xích.

Lúc trước, xe buýt muốn biến ác linh Đỗ Duy thành tài xế.

Nhưng bây giờ, nó đã từ bỏ ý nghĩ này. Chỉ muốn chạy trốn.

“Thật là nực cười.”

Ác linh Đỗ Duy rút dao mổ, đột ngột đứng trong xe buýt, mạnh mẽ đối kháng với cảm giác bài xích.

Sức mạnh của ván bạc đang phát huy tác dụng.

“Ở trước mặt tao, mày đừng hòng lật bàn.”

“Mày cho rằng toa là hắn?”

“Mày cho rằng có thể giết tao?”

Âm điệu trong giọng nói đi từ thấp đến cao.

Nói xong câu sau cùng, ác linh Đỗ Duy đã bị áp chế đến cực điểm, trực tiếp bộc phát ra.

Nó sẽ giết chết xe buýt.

Trong bóng tối, một vầng hào quang màu đỏ đột nhiên sáng lên.

Một quả bóng bay lên cao.

Ác linh Đỗ Duy vung tay lên, trực tiếp cắm dao mổ vào trong thân xe, rồi thô bạo cắt xẻ tấm thép của chiếc xe ra một cái lỗ lớn.

Người đang ngồi ở ghế lái đứng lên, nó bước thẳng đến trước mặt ác linh Đỗ Duy.

Với mỗi bước chân rơi xuống, những sợi chỉ mịn màu đen trong toàn bộ cỗ xe tập hợp lại với nhau, vặn vẹo, dâng trào như thủy triều.

Bầu không khí áp lực vô cùng mạnh mẽ.

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nhìn sự tồn tại trước mặt.

Một thứ quỷ quái, còn quái dị hơn cả ác linh Đỗ Duy.

Sự đối đầu vô hình giữa hai bên, vừa xuất hiện bèn rơi vào giằng co.

Tách……

Zippo bay ra khỏi túi, lơ lửng bên cạnh ác linh Đỗ Duy.

Khoảnh khắc ngọn lửa xuất hiện, nó bùng cháy như điên, lao về phía bóng người được tạo thành từ những sợi chỉ đen.

“Tao ghét đôi mắt của mày.”

Ác linh Đỗ Duy nói, ngọn lửa đỏ rực bùng cháy dữ dội và lan đến những sợi chỉ đó.

Thứ kia gần như có thể được coi là bản chất của xe buýt.

Ngay sau khi ngọn lửa lan rộng, nó dừng lại ngay lập tức.

Trên xe buýt, sợi chỉ mịn màu đen hoàn toàn không thể bị cháy, thay vào đó, nó dần dần dập tắt ngọn lửa.

Càng ngày càng gần với ác linh Đỗ Duy.

Ánh sáng trong buồng xe cũng trở nên mờ đi.

Điều này rất bất lợi cho ác linh Đỗ Duy.

Vì vậy, nó nheo mắt lại, quả bóng màu đỏ lơ lửng bên ngoài đột nhiên phồng lớn thêm một vòng.

Từng tồn tại kỳ lạ bước ra từ bóng tối.

Có nữ tu, có Mary Shaw, có những ác linh không biết tên khác, và một số tồn tại không thể giải thích được.

Thậm chí còn có một con quái vật hình người khổng lồ cao khoảng 4m với cái đầu dài hẹp, không có tay.

Rất nhiều thứ đã đến ùn ùn kéo tới bên ngoài xe buýt.

Đó là tất cả những thứ mà tà giáo đồ của Vidar sợ hãi, vào lúc này mọi thứ đều xuất hiện.

Ác linh Đỗ Duy và Đỗ Duy chỉ khác biệt về bản chất.

Thứ được nó coi là lá bài tẩy, nhất định có thể phân thắng bại.

Tất cả thứ khủng bố, đều làm một việc ngay lúc chúng xuất hiện.

Dưới sự khống chế của ác linh Đỗ Duy, chúng tháo dỡ chiếc xe buýt.

Từ cửa ra vào đến cửa kính xe…

Tháo từng bộ phận một.

Đây chính là chơi bẩn.

Rầm……

Đột ngột, một tiếng động lớn vang lên.

Ác linh Đỗ Duy cau mày, nó quay đầu nhìn vào trong bóng tối.

“Ngôi nhà kinh dị?”

Nó có thể cảm thấy rằng thứ quỷ đó đã xông vào. Phải nhanh chóng thoát khỏi xe buýt.

Nếu không, nó không thể cùng một lúc chống lại 2 con quỷ này.

Nghĩ đến đây, ác linh Đỗ Duy cho tay vào trong ngực, nó lôi mặt nạ ra, đeo lên mặt.

Bản chất của nó cũng là mặt nạ ác linh.

Nhưng Cái Bóng, chủ nhân của chiếc mặt nạ này lại im lặng như chết, không dám thở ra một hơi.

“Tao không thích mặt nạ, vì vậy mày phải chết.”

Khi ác linh Đỗ Duy nói như vậy, hơi thở của nó trở nên vô cùng lạnh lẽo, hơi lạnh thấu xương lan tràn.

Nó tiến về trước một bước.

Duỗi tay trái ra, nắm chặt.

Tồn tại kỳ lạ làm từ sợi chỉ đã bị nó tóm lấy, đột ngột giật mạnh tới tận gốc.

Nhưng thứ trông như sợi chỉ này, không có thực thể.

Ác linh Đỗ Duy vừa ra tay, đầu nguồn như nước uốn éo, muốn lui ra ngoài.

“Có ích không……”

Giọng điệu của nó rất lạnh lùng.

Đồng tử co rút.

Gần một nửa đầu nguồn vốn đã biến thành những sợi chỉ, đã bị khoá chặt.

Đôi mắt đỏ như máu kia cũng trở nên hung bạo.

Đây là sự phản kháng.

Nhưng ác linh Đỗ Duy thì thào với nó: “Chạy không thoát.”

Nó cầm dao mổ đâm thẳng vào một bên mắt.

Phụt……

Âm thanh rất lạ, giống như một quả bóng bay.

Toàn bộ dao mổ chìm vào bên trong.

Ác linh Đỗ Duy dường như đang mổ xẻ một cái xác, nhưng hành vi hiện tại của nó rất thô bạo, tuy cầm dao mổ, nhưng giống như đồ tể hơn.

Một con mắt bị đâm thủng, toàn bộ xe buýt phát ra âm thanh vù vù, cả xe buýt rung chuyển.

Áp lực cuồng bạo khiến cho ác linh Đỗ Duy kêu lên đau đớn.

Nhưng nó không do dự, sau khi rút dao mổ ra, nó lại đâm vào mắt còn lại.

Lại vang lên tiếng hét thảm thiết.

Sau đó, ác linh Đỗ Duy đột ngột lôi mạnh sợi chỉ đen, rồi bước xuống xe.

Tất cả những thứ kinh khủng xung quanh, đều né sang một bên.

Ác linh Đỗ Duy thản nhiên kéo sợi chỉ đó.

Xe buýt bị lật…

Đúng lúc này, Ngôi nhà kinh dị hiện lên trên đầu của ác linh Đỗ Duy, rồi lao xuống.

Rầm……

Tất cả những thứ khủng khiếp xung quanh mở tung.

Nhưng Ngôi nhà kinh dị không rơi xuống đất, nó liên tục run rẩy, bị chặn lại bởi một loại lực lượng nào đó.

Phía dưới, ác linh Đỗ Duy ngẩng đầu, thờ ơ nhìn Ngôi nhà kinh dị trên đầu.

“Mày cũng muốn chết?”

Chương 420: Cái giá của vì yêu phát điện

Ác linh Đỗ Duy thật sự rất mạnh.

Trong tình huống 1vs1, nó không thua kém gì xe buýt hay Ngôi nhà kinh dị.

Thậm chí nếu nó có thể đồng hóa ý thức của Đỗ Duy, hoàn toàn điều khiển cơ thể này, nó có thể có một số lợi thế.

Nhưng trên thực tế, phải trả giá.

Sau khi nó được đưa Vidar ra khỏi thế giới của ác linh gương, nó đã làm vài chuyện với giáo phái này.

Tự thừa nhận chỉ là cách để trì hoãn sự phủ nhận bản thân, sau khi rời khỏi cơ thể.

Những ảnh hưởng đó, cũng như Pennywise, là điều khiến ác linh Đỗ Duy trở nên mạnh mẽ như thế này.

Đối với nhân loại, có lẽ không có mấy Hunter có thể chống lại nó.

Nó không phải là người. Ngay cả khi nó không muốn thừa nhận điều đó.

Ác linh Đỗ Duy kết nối với Pennywise, còn Pennywise kết nối tất cả những giáo đồ của Vidar.

Mối quan hệ giữa 3 bên phức tạp không thể tả.

Nó sử dụng Pennywise như bình ắc-quy, còn giáo đồ của Vidar là những tín đồ vì yêu phát điện. Những giáo đồ này đóng góp nỗi sợ hãi.

Vào lúc này, khoảnh khắc khi Ngôi nhà kinh dị lượn lờ trên đầu của ác linh Đỗ Duy, trực tiếp bị nó khoá chặt.

Trong thế giới này được hình thành bởi nỗi sợ, quả bóng bay màu đỏ treo trên cao ngừng căng phồng, bỗng đột ngột teo lại.

Ánh mắt của ác linh Đỗ Duy vô cùng hiểm độc.

Nó muốn giải quyết nhanh Ngôi nhà kinh dị, để có thể dành sức lực để tìm kiếm một ý thức khác cho riêng mình.

Nhưng đột nhiên, có một sự bùng nổ.

Chiếc xe buýt bị lật, lại lật trở về bình thường.

Thân xe vừa bị ác linh thô bạo xé nát, ngay cả cửa trước cũng bị đá văng, nhưng trong nháy mắt lại trở lại nguyên dạng. Đúng như câu "cá muối lật mình".

Ván bạc đúng là đã hoàn thành, nhưng chiếc xe buýt đã sống lại.

Ác linh Đỗ Duy nói: "Thật kinh tởm."

Sau đó, nó duỗi tay phải, đẩy lên trên.

Đột ngột, toàn bộ Ngôi nhà kinh dị bị nhấc lên cao.

Nó có khả năng điều khiển các vật thể trong không khí, cũng có thể ngăn chặn các ác linh, cộng với cơ chế thay đổi khuôn mặt, đồng hóa năng lực đánh bạc của lá Joker và đồng hóa ác linh gương, năng lực tạo ra thế giới của nỗi sợ.

Theo một nghĩa nào đó, nó là hoàn mỹ.

Nhưng giờ, nó đang thất thế.

Nhưng 2 thứ quái dị vẫn dai như đỉa, không chịu từ bỏ.

Điều quan trọng nhất là không thể sử dụng hết "pin".

Ác linh Đỗ Duy vặn thân, trong nháy mắt liền rời khỏi phạm vi của Ngôi nhà kinh dị.

Nó đã sẵn sàng để rời khỏi thế giới này.

Nhưng chiếc xe buýt lại xông tới.

Cả Ngôi nhà kinh dị cũng vậy. Từ trong cánh cửa dưới tấm biển đẫm máu, một cánh tay đột nhiên duỗi ra, ống tay áo là loại quần áo lao động rất cổ, thịnh hành vào đầu thế kỷ này.

Lòng bàn tay mở ra, đen và khô quắt, trên đó có nhiều vết thương. Trông vô cùng kinh khủng.

Cái lạnh thấu xương, thấu tận xương tủy.

Hơn nữa, bàn tay đó có tính chủ quan mạnh mẽ, nhắm thẳng vào ác linh Đỗ Duy. Sau đó nó lập tức vồ tới.

Trong khoảnh khắc này, ngay cả ác linh Đỗ Duy cũng cảm thấy khó chịu, nó càng lúc càng méo mó và mờ ảo.

"Tao thực sự bị đóng băng?"

Ác linh Đỗ Duy nghĩ.

Nó cảm thấy nực cười. Híp mắt lại, năng lực phong toả cơ thể tương tự, đã tạo ra một số loại tương tác.

Nhưng vào lúc này, chiếc xe buýt trực tiếp chạy vào, vô số sợi chỉ đen dày đặc hiện lên từ trên kẽ hở cửa sổ và cửa ra vào.

Chiếc xe buýt hồi sinh dường như đã đạt được thoả thuận ngầm với Ngôi nhà kinh dị, nó cũng tấn công ác linh Đỗ Duy.

Dù không biết tại sao chúng làm điều này.

Nhưng ác linh Đỗ Duy đã cảm nhận được nguy cơ.

Quả bóng bay màu đỏ trên đầu nó, như thể bị đâm một cái lỗ, điên cuồng xì hơi, nhanh chóng thu nhỏ lại.

Ác linh Đỗ Duy vặn vẹo cổ. Nó sự dụng năng lực phong toả cơ thể để chống lại Ngôi nhà kinh dị.

Song đột nhiên, ác linh Đỗ Duy khịt mũi, máu chảy xuống mặt nạ.

Cũng không phải là do đòn đánh từ xe buýt.

Đó là thứ mà cơ thể này luôn mang theo, phát động đâm lén sau lưng ác linh Đỗ Duy.

Một lá bài Joker bám vào cơ thể của nó.

Lá bài nguyên bản đã nứt ra, toát ra hơi thở băng giá, những cánh tay thối rữa dày đặc nhô ra, tóm lấy cơ thể của ác linh Đỗ Duy.

"… Tà linh…"

Giọng nói của ác linh Đỗ Duy vô cùng lạnh lùng.

Nó cảm thấy phần tà linh đã bị nó đồng hóa, ngay cả năng lực đánh bạc cũng đang dần biến mất, bị đôi cánh tay thối rữa kia "lôi" ra.

Trên thực tế cũng chính là vậy.

Một bóng người trong suốt, giống như linh hồn của Đỗ Duy, ngả người ra sau.

2 lá bài Joker đều có những năng lực khác nhau.

Kết hợp cả 2 sẽ thành tà linh hoàn chỉnh.

Thứ mà ác linh Đỗ Duy đồng hoá, chỉ là một phần nhỏ trong số đó.

Bây giờ, tà linh này đang muốn lấy đi phần đã bị ác linh Đỗ Duy đồng hóa, nó muốn khôi phục lại sự toàn vẹn của nó.

Hơn nữa, nó có thể ảnh hưởng đến ván bạc trước đó.

Đây là điều không thể chấp nhận được đối với ác linh Đỗ Duy.

Nó chưa từng bị thương ở bất cứ thứ nào, không ngờ lần đầu tiên bị thương lại là do một tà linh.

Cho dù sức mạnh của tà linh này cũng rất quỷ dị.

Nhưng cũng chưa thể đạt đến mức độ quỷ dị.

"Tao muốn ăn thịt mày…"

Ác linh Đỗ Duy gầm lên, vươn tay nắm lấy cái bóng trong suốt sắp rời khỏi mình, muốn thô bạo kéo trở về. Nhưng lúc này, xe buýt và Ngôi nhà kinh dị đều đồng loạt tấn công nó.

Ác linh Đỗ Duy nghiến răng cố gắng ngăn cản.

Nhưng sau khi nó đeo mặt nạ vào, Cái Bóng ẩn hiện trong đó như xác chết, lúc này lặng lẽ xuất hiện sau lưng của ác linh Đỗ Duy.

2 con dao nhọn đâm thẳng vào ác linh Đỗ Duy.

Có vẻ như rất kiên trì muốn giết chết ác linh Đỗ Duy…

…

Ở thế giới bên ngoài.

Tổng bộ của Vidar.

Dưới sự dẫn dắt của Akalette, mọi người đã thu dọn đồ đạc, và nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng càng về sau, khuôn mặt của họ càng trở nên xấu xí hơn.

Con đường phía trước dài vô tận, cứ như không thể đi đến tận cùng.

Trang viên trong thung lũng tạo thành một vòng tròn khép kín.

“Chúng ta không thể rời…”

Akalettete đi đầu rất tức giận, y đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau.

Phản chiếu trong con ngươi là đường viền của một quả bóng bay màu đỏ.

Co lại, nở ra.

“Hãy tìm cách thoát khỏi quả bóng bay chết tiệt này.”

Akalette suy luận.

Nhưng không ai đáp lại.

Tất cả giáo đồ của Vidar đều bước về phía trước một cách máy móc, khuôn mặt xám xịt, da khô và tóc khô héo, giống như xác chết.

“Nè… mấy đứa sao vậy?”

Akalettete khàn giọng hỏi, chỉ vào những người đó, nhưng ngay khi y duỗi tay ra, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ.

Bởi vì y phát hiện ra rằng da trên cánh tay của mình đã khô quắt.

Vô hình chung, sinh mệnh đang trôi qua rất nhanh.

Đột ngột……

Một tiếng cười ghê tởm, nham nhở xuất hiện trong đầu của Akalettete.

“Hì hì…”

Trong giọng cười này có một tia ma lực nào đó, con mắt của Akalettete căng ra, cả người như bị rút cạn, không khác gì so với những tà giáo đồ khác.

Cùng lúc đó, tất cả những tà giáo đồ đã chết đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía quả cầu màu đỏ trên cao.

Vũ khí bí mật của ác linh Đỗ Duy đã xuất hiện.

Giờ đây, thung lũng này đã trở thành thiên đường cho những ác linh.

Chương 421: Chủ của giấc mộng

“Quỷ… thằng khốn ma quỷ nhà mày.”

Trong căn phòng giải phẫu, Freddy dựa vào góc tường, hai tay điên cuồng chỉ chỏ, trong mắt lộ ra vẻ rối loạn và hoảng sợ.

“Tao biết là mày, thằng khốn ma quỷ Đỗ Duy, mày ra đây cho tao!”

Trước mặt nó, trên bàn mổ, một cái xác được phủ bởi một lớp vải trắng.

Chiếc bàn mổ này vốn trống trơn.

Nhưng vài phút trước, tấm vải trắng tự động phồng lên, và tạo thành hình dạng của một xác chết.

Freddy sắp bị tra tấn nơi ma quái này giày vò đến chết.

Nhưng nó cũng hiểu nơi này rất rõ.

Đó là một giấc mơ của tiềm thức người đàn ông đó.

Dù Freddy vẫn không thể tìm ra lý do tại sao thằng khốn đó lại lấy mình để thế vào giấc mơ của hắn, nhưng nó biết, thằng khốn đó chắc chắn còn giấu bài, hắn có thể tự thoát ra, hoặc quay lại đây.

“Đừng cố gắng đánh lừa tao, tao biết đây nhất định không phải là xác của mày, đừng giả vờ nữa!”

“Tao sẽ không bị màu lừa nữa!”

Freddy giờ rất suy sụp.

Nó rất ghét Đỗ Duy, thậm chí trong vô số đêm bị Ryan hành hạ, nó đã nghĩ rằng nếu gặp lại Đỗ Duy, nó sẽ lập tức giết hắn.

Nó liên tục tự thôi miên bản thân, để mình rời vào hận thù và tức giận.

Nếu không, nó sẽ không thể chịu đựng được kiểu tra tấn này, và sẽ tự sát.

Không phải ai cũng có thể chịu đựng được những lời chế giễu không ngớt của Ryan.

Nhưng sau khi xác chết xuất hiện một cách kỳ lạ, lại không có động tĩnh gì.

Freddy cảm thấy rằng thằng khốn ma quỷ Đỗ Duy nhất định đang muốn nó qua đó, hoặc khiến nó tấn công hắn, để hoàn thành mục đích xấu xa hiểm độc nào đó.

Dù sao, thằng khốn ma quỷ đó rất thành thạo loại chuyện này.

“Tao Freddy đã nhìn thấy mày, mày không thể nói dối tao!”

Nó cũng bị nhiễm thói lải nhải của Ryan.

Cứ điên cuồng hăm doạ, nhưng chả dám làm gì.

Vào lúc này, tay của xác chết chợt run lên.

Freddy cũng run.

Nó lập tức ép sát góc tường, cuộn tròn thành một quả bóng, nhìn xác chết với ánh mắt kinh hoàng.

“Đừng tới đây!”

Như cảm nhận được điều gì đó, xác chết bèn túm lấy tấm vải trắng, rồi giật xuống.

Đỗ Duy đột ngột ngồi dậy, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

“Cuối cùng cũng vào…”

Hắn quả thật có cách để trở lại giấc mơ này, dù sao thì đây cũng là giấc mơ của hắn.

Chỉ là thời gian quay lại hơi lâu.

Đến bây giờ hắn mới tỉnh lại và trở về đây theo đúng nghĩa.

Đây là điều mà hắn không ngờ tới.

Nói cách khác, nếu Freddy tấn công hắn, nó có thể đã thành công.

Khi Freddy nhìn thấy điều này, nó không nhận ra vì quá sợ hãi Đỗ Duy, nên đã bỏ lỡ một cơ hội tuyệt vời.

Thậm chí nó còn cảm giác đó là Đỗ Duy cố ý.

“Ngươi rốt cuộc nhịn không được, muốn làm gì ta, đúng không?”

Freddy nghiến răng và gầm lên.

Từng là cơn ác mộng của nhiều người, là tồn tại kinh khủng của phố Elm, giờ nó lại rơi vào kết cục này.

Hơn nữa, nó phát hiện ra rằng nó đã hoàn toàn mất liên hệ với giấc mơ này.

Chủ nhân của giấc mơ đã thay đổi ngay khi Đỗ Duy xuất hiện trở lại.

Đỗ Duy lạnh lùng liếc nhìn nó, rồi bước xuống bàn mổ xẻ.

Không cần để ý Freddy.

Bởi vì thời điểm xuất hiện ở đây, hắn biết thân phận của mình đã bị bại lộ.

Đi đến sát mép của phòng giải phẫu, nơi cần có một cánh cửa.

Đỗ Duy đưa tay lên.

Lạnh thấu xương.

Trong lúc bàng hoàng, Đỗ Duy có cảm thấy kinh hãi như khi những móng vuốt sắc bén cắt ngang da mình, một ác ma nữ tu cũng xuất hiện trước mặt hắn, nó mở đôi mắt màu vàng sẫm và nhìn chằm chằm vào hắn.

“Không phải mày muốn giết tao sao?”

“Giờ tao cho mày một cơ hội.”

Giọng nói của Đỗ Duy lộ ra vẻ thờ ơ, bất cần, giờ hắn khá giống với ác linh Đỗ Duy, nhưng liều mạng hơn.

Hắn đã thực sự sẵn sàng để chết.

Ngay sau đó, một cánh cửa hiện ra trước mặt Đỗ Duy.

Hắn dùng tay phải giữ tay nắm cửa, rồi kéo nhẹ.

Sau đó, hắn nhìn thấy một ác ma nữ tu cao khoảng 2m đứng ngoài cửa, mặc trang phục ma xơ, nước da xám, mũi ưng, mắt thâm quầng và răng nanh sắc nhọn.

Đỗ Duy suýt chút nữa đã dính vào ác ma nữ tu.

Freddy ở bên kia bỗng nhiên sợ hãi hét lên.

“Mày điên rồi sao? Chúng ta đều sẽ chết!”

Sở dĩ nó không dám làm gì trong phòng giải phẫu là vì trong giấc mơ này, có một ác ma nữ tu đang theo dõi ở bên ngoài.

Nhưng giờ, Đỗ Duy đã mở cửa, và để ác ma nữ tu vào.

Nhưng sau đó, Freddy càng thêm kinh hoàng.

Bởi vì nó nhìn thấy trên bàn giải phẫu còn có một Đỗ Duy khác.

Chỉ là Đỗ Duy này đầy máu.

Đôi mắt rất dữ tợn khiến Freddy không dám nhìn thẳng.

Nó cũng nhìn thấy Đỗ Duy này đang nắm chặt một thứ giống như lá bài, lòng bàn tay bị lá bài cắt, máu không ngừng chảy ra.

Theo bản năng, Freddy ngừng la hét, nó không dám hét nữa, lập tức giả chết.

"Đây là lá bài tẩy của mày?"

Ác linh Đỗ Duy hung ác nói, nhưng lại lộ vẻ yếu ớt.

Con mắt vừa nheo lại, ác ma nữ tu bèn bị đóng băng.

Nhưng khóe mắt nó cũng ứa máu.

Phải nói rằng, ác linh Đỗ Duy hiện đang ở trong tình trạng rất tệ.

"Pin" đã được sử dụng hết, tất cả những giáo đồ của Vidar từng tiếp xúc với Pennywise đều bị rút hết sinh lực, và biến thành ác linh.

Chiếc xe buýt, Ngôi nhà kinh dị, lá bài Joker, và thậm chí cả Cái Bóng đâm dao sau lưng đã khiến nó trở tay không kịp.

Nó thậm chí không đủ sức để khống chế Pennywise.

Đây là cái giá khi dùng hết pin.

Chính nó đã nhét lá bài Joker có thể ước nguyện vào trong lòng bàn tay của nó, điên cuồng đồng hóa nó, thực hiện ước được đến nơi này.

Song trong dự đoán của nó, một "chính mình" khác sẽ trốn trong giấc mơ, nhưng sau khi nó đuổi vào theo, lại có một ác ma nữ tu trong giấc mơ.

Ở cửa, Đỗ Duy và ác ma nữ tu đều bị đóng băng.

Mà nữ tu khẽ run rẩy, cũng không yếu hơn bao nhiêu so với ác ma Đỗ Duy, nhưng bị nhốt ở trong mộng.

Thêm vào đó, ác linh Đỗ Duy hiện tại đã rơi vào trạng thái suy nhược sắp chết.

Tỷ lệ thắng của nữ tu không hề nhỏ.

Ác linh Đỗ Duy ho ra máu, cố sức rời bàn, tự đi về phía kẻ kia.

"Tao là Đỗ Duy!"

"Tao làm sao có thể thua!"

"Nhìn mày bây giờ, rồi lại nhìn tao, lẽ nào mày còn không hiểu sao?"

Ký ức về ác linh Đỗ Duy là quá khứ của Đỗ Duy, nó giống như một tấm gương, vứt bỏ bản thể và sức mạnh khủng khiếp, nó là quá khứ của Đỗ Duy.

So với nó, Đỗ Duy còn lạ lẫm hơn.

Không phải con người không có nghĩa là vô ngã.

Đây là điều mà Đỗ Duy vẫn luôn cố chấp, hắn quả thực không phải là phi nhân, mà là vô ngã.

Nghe vậy, Đỗ Duy đột nhiên cảm thấy thoải mái, sức mạnh đóng băng hắn cũng dần dần yếu đi.

Hắn là một Hunter.

Cũng có thể chống lại ác linh Đỗ Duy, khoảng cách giữa trước đây và hiện tại đã thu hẹp.

Ác ma nữ tu run rẩy vươn tay ra trước ngực của Đỗ Duy, giống như đôi tình nhân đang âu yếm.

Nhưng chỉ cần bị chạm trúng, thì chết chắc.

Đỗ Duy quay đầu, nhìn "chính mình" kia.

Hắn nói: "Thực lực của mày ngoài dự liệu của tao, nhưng tao cũng biết mày nhất định còn giấu bài, cho nên tao sẵn sàng

kéo mày cùng chết.”

“Tai hoạ ngầm của ác linh hoá thật sự khiến tao càng ngày càng không giống tao.”

“Nhưng tao tuyệt đối không thể chấp nhận cách nói của mày!”

Chương 422: Tuân thủ bản ngã

Vô ngã là một mệnh đề sai lầm trong triết học.

Giống như con tàu của Theseus mà ác linh Đỗ Duy và Đỗ Duy đã từng đề cập trong lúc nói chuyện với nhau.

Một chiếc thuyền gỗ đang đi trên biển, liên tục thay đổi các bộ phận.

Sau một vài năm, tất cả các bộ phận của con tàu đã được thay thế, từ boong đến cột buồm.

Coi đây là điều kiện tiên quyết.

Một con tàu toàn các bộ phận đã được thay mới. Vậy con tàu có còn là chính nó nữa hay không?

Nếu như vậy, thì hiện giờ con tàu là cái gì?

Suy nghĩ theo quan điểm triết học, không có cách nào để đưa ra câu trả lời chính xác.

Đỗ Duy sẽ không phủ nhận sự tồn tại của ác linh Đỗ Duy.

Bởi vì hắn biết, theo một nghĩa nào đó ác linh Đỗ Duy thực sự là chính mình trong quá khứ.

Mà hắn sẽ không phủ nhận chính mình.

Vì vậy, trong căn phòng giải phẫu này.

Đỗ Duy nhìn ác linh "mình", chậm rãi nói: "Đời người giống như dòng sông chảy xiết, từ lúc sinh ra đến khi lìa đời, từ đầu đến cuối."

“Trong quá trình này, cảm xúc, cuộc sống, quyết định, chi phí.”

“Tất cả các loại giống như sóng trong sông, xuất hiện liên tục, cũng có thể là một viên đá, một hạt cát, chìm xuống đáy sông.”

“Tao không cách nào phủ nhận quá khứ của mình, nhưng tao sẽ không phủ nhận hiện tại, hay thậm chí cả tương lai của mình.”

“Tao thừa nhận rằng tao đang trở nên không phải là tao, vì vậy tao chịu đựng, và chấp nhận nó.”

“Thay đổi là bình thường, nhưng thứ không thay đổi là bản thân.”

“Nếu một ngày tao trở thành một tồn tại khác, thì sự tồn tại đó nhất định không phải là tao.”

Nói xong, Đỗ Duy chỉ vào đầu của mình, ánh mắt lạnh lùng kiên định, không hề dao động.

“Tao đã lên rất nhiều kế hoạch để giết mày, tao và mày đã chiến đấu trong vô số trận, cả công khai, lẫn bí mật.”

“Vì vậy, tao thường nghĩ nếu tao là mày, cơ hội chiến thắng sẽ là bao nhiêu.”

“Cuối cùng tao đã đi đến kết luận, gần như bằng không.”

“Nhưng tao không thích kết quả đó, bởi vì tao có người yêu, bạn bè, và cả một cấp dưới bị bệnh tâm thần. Tao có những mối quan tâm, mặc dù nhân tính của tao đang ngày càng trở ít.”

“Tao gần như không thể trân trọng cái gọi là tình yêu, tình bạn…”

“Tao chỉ có thể nói với lý trí của chính mình, tao có quan tâm, không thể chết ở trong tay của mày.”

Nghe vậy, ác linh Đỗ Duy nắm chặt bàn tay phải, toàn bộ lá Joker đều cắm vào trong máu thịt.

Đằng sau nó, có 3 vết thương, 2 trong số đó là vết đâm, 1 vết giống như một lỗ máu bị móc bởi móng vuốt sắc nhọn của tà linh.

Chiếc áo gió màu đen đã nhuốm máu.

Cơ thể do ác linh Đỗ Duy điều khiển đã hấp hối, vết thương ở phổi khiến nó ho ra máu.

Nhìn “chính mình” khác, nó kiên quyết bước tới.

“Vậy… kế hoạch của mày là… cùng chết với tao?”

Ác linh Đỗ khó hiểu.

“Đây không phải là điều mày nên làm.”

“Cái gọi là bản chất con người sẽ chỉ làm cho mày trở nên nhát gan!”

“Tự sát là sự hèn nhát lớn nhất. Mày đã quên tất cả những chuyện mà mày đã làm để giết thằng súc sinh đó?”

Ác linh Đỗ Duy ám chỉ cuộc báo thù lúc trước.

“Mày khiến tao tức giận! Sao mày có thể là tao!!”

Nó phun ra một ngụm máu, chỉ vào “mình” khác, máu từ khóe mắt chảy dài trên má.

Nó ghét “mình” này.

Nó cẩn trọng tuân thủ mọi thứ trong quá khứ, và tuân thủ cẩn thận cái tên Đỗ Duy.

Nhưng Đỗ Duy chậm rãi nói: “Tao vẫn chưa quên. Kế hoạch của tao là khiến ác linh, xe buýt, Ngôi nhà kinh dị, và

thậm chí cả trường học, tất cả đều chống lại mày, còn tao sẽ tiến vào đây. Nếu tao có thể sống sót cho đến khi mày chết trong tay lũ ma quỷ đó, tao sẽ ra ngoài, và lấy lại cơ thể của mình."

"Nhưng kế hoạch luôn không theo kịp biến đổi."

"Tao đã tưởng tượng mày rất đáng sợ, nhưng tao không ngờ vẫn còn đánh giá thấp mày."

"Hay nên nói, không hổ là "tao" khác?"

"Cho nên, tao phải đổi cách khác, chuẩn bị chết cùng mày."

"Tao ghét thế giới này, nhưng tao luôn có thể làm điều gì đó cho những người thân của tao."

"Ngay cả khi tao để lại cơ thể cho bạn, bản chất của mày sẽ khiến mày chọn giết chết Alexis và Tom."

Lời này không giống phong cách của Đỗ Duy.

Ác linh hoá khiến hắn dần mất đi nhân tính, hắn vốn lạnh lùng, nếu không thì sẽ không đến bây giờ mới có 3 người bạn là Tom, Tony và Ryan.

Nhưng trên thực tế, Đỗ Duy là con người…

Con người sẽ có điểm yếu.

Hắn đã từng xem nhẹ mọi thứ, nhưng ngoài điều đó ra, hắn không có gì cả.

Ác linh Đỗ Duy càng thêm thảm hại.

Chỉ cần không thật sự chiếm lại được thân thể, chỉ cần nó vẫn là ác linh Đỗ Duy, vĩnh viễn chỉ có thể sống trong quá khứ.

Lúc này, Đỗ Duy đột nhiên lấy smartphone ra, nhìn vào tên đầu tiên trong sổ địa chỉ - Alexis, và xa hơn nữa: là Tom, Cha

Tony, Slivika, Jon, xơ Senna, và những bệnh nhân đã từng được hắn tư vấn tâm lý.

Ngay cả số điện thoại không tồn tại trên thực tế cũng được hắn ghi lại.

Nhưng cũng chỉ có thể như vậy.

Vì đây là ý thức của hắn, smartphone chỉ tồn tại trong giấc mơ của hắn…

Đỗ Duy lặng lẽ nhét smartphone vào túi, sờ lên mặt.

Hắn đã cố gắng thực hiện một số biểu cảm.

Nhưng sau một lần thử, vẫn đành từ bỏ.

"Tao không tìm được cách giết mày, cho nên ta chỉ có thể cùng chết với mày."

"Đã đến lúc kết thúc…"

Đỗ Duy vẫn vô cảm, nhìn ác linh "mình" và thân thể đang hấp hối của hắn, chậm rãi nhắm mắt lại.

Tách……

Ánh sáng trong phòng giải phẫu lập tức biến mất.

Mọi thứ chìm trong bóng tối.

Và ác ma nữ tu quỷ bị kẹt bên ngoài, đang bước vào.

…

Vào lúc này, trong đêm khuya, khu đèn đỏ ở New York.

Tom và Cha Tony tựa vào vai nhau, họ uống rượu whisky, thèm thuồng nhìn những em gái thiếu vải đang quằn quại trên sàn nhảy.

"Này, đây là cuộc sống mà một người đàn ông nên sống! Thật đáng tiếc, Đỗ Duy không muốn tới, nếu không, ba người chúng ta sẽ thành một nhóm siêu đẳng!"

“Không được đâu, người anh em tốt của con quá đàng hoàng. Lúc đầu con tưởng anh ấy giả vờ, nhưng không ngờ anh ấy làm thật, mẹ kiếp! Sớm muộn gì con cũng đưa anh ấy vào đây, để cho anh ấy trải nghiệm cực lạc của thế giới. “

…

Ở một nơi khác.

Khu dân cư cao cấp Furman.

Alexis đang mặc một chiếc áo len rộng, vui vẻ lướt web. Tóc cô ấy đã được nhuộm lại thành màu bạc, khí chất cũng sắc sảo hơn.

Nhìn kỹ, những hình ảnh cô đang xem đều là hình ảnh trang trí nội thất.

Cô đã mua biệt thự, đang đợi bạn trai đi học về sẽ lên phương án trang trí nhà mới cho hai người.

Đây là một lời hứa.

…

Còn ở Thụy Sĩ.

Bên trong Twilight.

Ryan mặc blouse trắng, đeo một chiếc ống nghe không biết lấy từ đâu ra, gã chăm chú lắng nghe James, người đang nằm trên giường và đã ngừng thở.

Đứng bên cạnh họ là các thành viên của Twilight.

Tất cả đều cúi đầu trong im lặng mặc niệm trước thi hài của James.

Nhưng Ryan nghiêng đầu nói: “Tôi nghĩ cậu ấy vẫn còn có thể cứu được.”

…

Trong phòng khám tư vấn.

Trên chiếc đồng hồ cổ treo tường, kim quay càng lúc càng nhanh.

Trong chiếc tủ đóng khung bên cạnh là Annabelle, nó đã quay trở lại, và đang điên cuồng đập vào cửa tủ kính.

Đột ngột……

Coong một tiếng.

Kim đồng hồ dừng quay.

Sau đó, kim giờ, phút và giây được tách ra khỏi trạng thái trùng nhau, lần lượt chỉ về vị trí 12 giờ, 3 giờ và 9 giờ.

Một chấn động kỳ lạ xuất hiện trong phòng khách.

Trong nháy mắt, toàn bộ phòng khám tư vấn tâm lý dường như đã sống lại, sở hữu ý chí nhất định.

Màn sương đen ngay lập tức bao phủ mọi ngóc ngách, nhấn chìm cả chiếc tủ đóng khung.

Một cánh tay nhợt nhạt vươn ra từ chiếc đồng hồ cổ, trên mu bàn tay vẫn có hoa văn màu đen hình kim đồng hồ giống hệt của Đỗ Duy.

Nhưng dường như một số điều kiện chưa được thực hiện, cánh tay này chỉ có thể bất đắc dĩ thu lại.

Sau đó, tất cả dị tượng biến mất.

Kim của đồng hồ cổ quay điên cuồng.

Rắc rắc…

Toàn bộ chiếc đồng hồ cổ đang rung chuyển, bao gồm cả tường, nhà và mặt đất…

Thành phố New York, không nằm trong dải địa chấn, đã xảy ra động đất…

Chương 423: Hắn tên là Đỗ Duy

Thình…

Thịch…

Bình bịch…

Âm thanh giống như tiếng tim đập.

Mọi thứ nhìn thấy trước mắt đều là bóng tối.

Ai đó đang thì thầm.

Giống như một con quạ vỗ cánh trong đêm đen giá rét, những chiếc lông vũ đen tuyền lướt qua không trung một cách ngoan cường.

Trong phòng giải phẫu. Khi ác ma nữ tu bước vào, Freddy nhìn thấy cảnh tượng khiến nó gần như sụp đổ.

Người đàn ông mà nó gọi là ma quỷ nhắm mắt lại.

Khí tức yên lặng, thân hình cao lớn của ác ma nữ tu càng trở nên dài hẹp, như bị một lực kỳ lạ nào đó kéo ra, từ trong ngực vươn ra, hai tay duỗi ra vô hạn.

Nó giống như ác ma.

Mà một người đàn ông hung bạo lực khác thì đang hấp hối, đầu cúi xuống, cơ thể đẫm máu.

Khi ngẩng đầu lên lần nữa, cặp mắt kia đã biến thành biển máu.

Freddy không biết mối quan hệ giữa Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy.

Theo quan điểm của nó, hai sinh vật này đều là ma quỷ.

Nhưng giờ, nó vô cùng tuyệt vọng, vì nó biết rằng hai con quỷ này sắp chết, còn nó sẽ chết trong tay của ác ma nữ tu. Trở thành một phần của lời nguyền.

Đó chỉ đơn giản là nỗi đau đời đời kiếp kiếp.

Nếu có sự lựa chọn, thà rằng bị ma quỷ Đỗ Duy giam giữ trong giấc mơ mãi mãi.

Vào lúc này đột nhiên Freddie nhìn thấy thằng khốn ma quỷ Đỗ Duy đang hấp hối, chỉ cần liếc mắt thôi đã khiến nó run rẩy, một con mắt trực tiếp nổ tung thành sương máu.

Cái gọi là tao nhã, cái gọi là khí chất quý tộc đều biến mất.

Sau lớp áo đẹp đẽ, ẩn chứa trong đó là ma quỷ khiến người người sợ hãi.

Trong lòng mỗi người đều có một ác quỷ. Điểm khác biệt là có thể bạn không bao giờ muốn tìm ra nó.

Ác linh Đỗ Duy lập tức xuất hiện trước mặt Đỗ Duy, nó ngăn chặn ác ma nữ tu.

Giọng nói cực kỳ ức chế gầm lên từ cổ họng.

Nó thì thầm: “Tao chưa bao giờ sợ chết, tao cũng chưa bao giờ chối bỏ chính mình”.

“Tao chưa từng cảm thụ thế giới này…”

“Mọi thứ của tao chỉ là ký ức.”

“Nhưng… The Nun, nữ tu, ác ma nữ tu, hay nguyền rủa, dù mày là gì đi nữa.”

“Mày cũng xứng giết tao?”

Ác linh Đỗ Duy biết rằng chỉ cần từ bỏ thân thể này thì nó vẫn có thể sống sót, nhưng đến lúc đó nó chỉ là một ác linh

thông thường, không còn là nó nữa.

Điều này là không thể chấp nhận được.

Nhưng nó vô cùng khinh thường.

Trả giá một con mắt, ác linh Đỗ Duy ép khô sức sống của cơ thể này, nó ngoan cố giữ lấy thứ mà nó tin là bản thân.

Với nó mà nói, từ đầu đến cuối, nó chỉ có một suy nghĩ - tao là Đỗ Duy, vì vậy tao nên làm điều này, bởi vì tôi là một người như vậy.

Con dao sắc bén trống rỗng xuất hiện.

Ác linh Đỗ Duy vươn tay trái ra, một con mắt lạnh lẽo, điên cuồng, trong mắt nhất thời trống rỗng, chỉ có máu không ngừng chảy ra.

Ác ma nữ tu từ trên cao nhìn xuống, há hốc mồm to bằng một cái chậu máu dài 2m, những chiếc răng nanh sắc nhọn đó chảy ra chất lỏng màu đen, lao về phía ác linh Đỗ Duy và Đỗ Duy thật.

Không có cái gọi là cân tài cân sức.

Cuộc chiến giữa ác linh Đỗ Duy với xe buýt và Ngôi nhà kinh dị đã tiêu hao rất nhiều sức mạnh, "hắn" bị lá Joker và Cái bóng đâm sau lưng, sau đó đuổi tới đây, nếu không phải là Đỗ Duy, nó sớm đã không chịu nổi.

Nó không có cơ hội chiến thắng ác ma nữ tu ở đỉnh cao.

Thế giới này đầy rẫy ác ý với nó.

Nơi này là giấc mơ của Đỗ Duy.

Hạn chế đó chỉ là biểu hiện của ý thức, nếu hắn muốn cùng chết với ác linh Đỗ Duy, sẽ không thể có chuyện dừng lại.

Vô hình trung, toàn bộ thế giới trong mơ đang trấn áp ác linh Đỗ Duy.

Dường như lúc này Đỗ Duy đang đứng cùng chiến tuyến với ác ma nữ tu.

Lùa sói ăn thịt hổ.

Không chỉ có vậy.

Sự yếu đuối của ác linh Đỗ Duy, khiến nó không còn khả năng điều khiển những món đồ trên người mình.

Ác linh bị nó đồng hóa trong gương đang cố gắng phân tách.

2 lá bài Joker đã ăn sâu vào máu thịt trong cánh tay phải, lúc này chúng cũng đang truyền ra một cơn lạnh như băng.

Cái Bóng cũng xuất hiện sau lưng ác linh Đỗ Duy.

Ác linh giáo sĩ không đầu trong khẩu súng kíp cũng xuất hiện.

Một cái liềm lơ lửng trên đầu của ác linh Đỗ Duy.

Mọi thứ đều nhằm vào nó.

Đều muốn nó chết.

Đột ngột, một màu sắc kỳ lạ lóe lên trong con mắt còn lại duy nhất của ác linh Đỗ Duy.

Nó quay đầu lại. Nhìn chính mình bị chặn bởi chính mình.

Không biết từ lúc nào, “mình” kia mở mắt ra, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn, không có một chút cảm xúc.

“Quả nhiên là tao…”

Ác linh Đỗ Duy chợt hiểu ra.

Sau đó, nó trực tiếp chặn con dao mổ của ác linh trước mặt, dùng tay phải nắm lấy “mình” kia.

Sau đó, “mình” kia dường như muốn trốn thoát.

Nhưng con mắt duy nhất còn lại của ác linh Đỗ Duy mở toang, sương máu phun ra.

Nó dốc hết chút sức lực cuối cùng, ngăn cản Đỗ Duy lại.

Bốp……

Hai bàn tay bấu chặt lấy nhau, trên mỗi bàn tay phân biệt có hai hoa văn màu đen, một là mặt nạ, và một là kim đồng hồ.

Sau đó, ác ma nữ tu nuốt chửng cả hai.

Khuôn mặt của Freddy đờ ra, và xám xịt, móng vuốt phải sắc nhọn của noa rũ xuống trên mặt đất.

Nó cảm thấy rằng với chỉ số IQ của nó, vẫn không nên hiểu hai con quỷ đang làm gì.

Nhưng nó hiểu vài điều.

Từ đầu đến cuối, đều là nói dối.

Nhưng mọi quyết định, mọi câu nói đều là thật.

Đỗ Duy tìm đường sống trong cái chết, để "mình" khác làm theo ý muốn của chính nó.

Thất bại thì chết, nhưng thành công thì vẫn có đường sống.

Chỉ là vào thời khắc mấu chốt "mình" khác đột nhiên phát hiện ra vấn đề, và giáng cho Đỗ Duy một đòn chí mạng.

Muốn chết thì cùng chết.

Freddy tuyệt vọng, đờ đẫn nhìn ác ma nữ tu đang đi về phía nó.

Nó nói: "Mày có biết không? Hai con quỷ không thua mày, chúng chỉ thua chính mình."

Ác ma nữ tu cúi đầu, chất lỏng màu đen từ trong miệng chảy ra, dính vào đầu Freddy.

Sau đó, mụ ta mở miệng.

Nhưng đôi mắt của Freddy mở to, bởi vì nó nghe thấy một âm thanh rất rõ ràng.

Như thể kim đồng hồ đang quay.

Vang vọng xuyên qua bóng tối…

“Đồng hồ của Ryan…”

…

“Ha ha……”

Có một tiếng cười bị bóp nghẹt.

Lạnh lùng và u ám, như thể bị ép ra khỏi kẽ răng một cách đột ngột.

Trong phòng giải phẫu.

Khoảnh khắc khi ác ma nữ tu chuẩn bị tấn công Freddy.

Trong bụng nó đột nhiên vang lên một tiếng cười kinh hãi.

Lúc đầu rất yếu, sau càng ngày càng mạnh.

Phụt…

Một con dao sắc bén xuyên qua bụng của ác ma nữ tu, rồi bổ xuống.

Ác ma nữ tu sững sờ.

Ngay sau đó, con dao thu lại, một bàn tay phải nhợt nhạt duỗi ra, trên mu bàn tay có một họa văn tà ác màu đen.

Đó là một mặt nạ, nhưng có 3 thanh ngang trên mặt nạ, giống như 3 cây kim đồng hồ.

Ngay khi bàn tay duỗi ra, bèn xoè rộng, dùng dao mổ thô bạo xẻ rộng vết rách.

Ác ma nữ tu trực tiếp bị xé nát.

Một người đàn ông mặc áo khoác đen, và đeo mặt nạ bước ra từ bên trong.

Hắn giẫm một chân lên ác ma nữ tu, sau đó quay đầu nhìn Freddy đờ đẫn, vươn tay cởi bỏ mặt nạ.

Trên đó là một khuôn mặt nhợt nhạt, vô cảm.

Không có thương tích nào cả.

Freddy kinh hoàng hét lên: “Ma quỷ… ma quỷ Đỗ Duy…”

Chương 424: Báo đáp thiện ý

“Ma quỷ?”

Nghe Freddy nói vậy, hắn lắc đầu, vuốt vuốt con dao mổ, thì thào: “Tao tên là Đỗ Duy.”

Nói xong, thuận tay vung dao mổ chém một cái.

Ác ma nữ tu bị giẫm dưới chân, chuẩn bị lật người, đầu trực tiếp bị xuyên thủng, ghim chặt trên mặt đất.

Sau đó, hắn lạnh lùng bước ra khỏi phòng giải phẫu, và biến mất.

Còn ở chỗ đó, Freddy run rẩy ngã xuống đất, quay đầu nhìn ác ma nữ tu, sau đó nhìn đến Đỗ Duy đã biến mất, vẻ mặt thất thần, không biết phải làm sao.

Có một tà linh trong con dao mổ đó. Freddy cảm thấy thứ đó còn đáng sợ hơn cả nó nữa.

Nhưng chỉ với thứ như vậy, làm sao có thể ghim được ác ma nữ tu?

“Chẳng lẽ mày thật sự là ma quỷ chuyển thế…”

“Không được, tao không thể ở chỗ này, tao phải chạy…”

“Dù sao hiện giờ giấc mộng đã trở về trong tay của hắn, chắc tao đã có thể chạy ra ngoài… Tao… tao muốn tránh xa hắn, muốn đi phương đông…”

Freddy thầm hạ quyết tâm, nhưng nó phát hiện nó sợ đến mức không thể đứng dậy được.

Bóng ma tâm lý quá lớn.

Nó không phải là người, nhưng cũng không phải là ác linh…

Cuối cùng, Freddy chỉ có thể cắn răng, dùng tư thế bò để trốn khỏi phòng giải phẫu.

Nhưng vừa đi ra ngoài, nó sụp đổ.

Bởi vì bên ngoài là một vùng trời tối, trông không thấy đầu, ngó chả thấy cuối.

Cảm xúc tuyệt vọng tràn ngập đầu óc.

Freddy tuyệt vọng bò vào trong bóng tối.

"Satan, xin hãy đưa hắn trở lại địa ngục…"

…

Ở chỗ khác.

Vùng ngoại ô của Thành phố New York.

Lúc đó khoảng 5 giờ sáng.

Trời mưa rất to.

Quang cảnh xung quanh rất mơ hồ, tầm nhìn bị ảnh hưởng rất nhiều.

Trên con đường trải nhựa có một vết nứt khá lớn, nó kéo dài hơn 50 mét.

Nơi địa chấn đi qua là đống đổ nát của Bệnh viện Tâm thần Hill.

Chiếc xe buýt và Ngôi nhà kinh dị biến mất, họ dường như lại phải vật lộn, không biết mình đã đi đâu.

Đột nhiên, trước đống đổ nát của Bệnh viện Tâm thần Hill, một màn mưa lăn tăn méo mó, như thể nó không tồn tại trong thực tế.

Một người đàn ông mặc áo ba lỗ, với khuôn mặt lạnh lùng bước ra.

Chỉ là lúc này, trạng thái của người đàn ông dường như có gì đó không ổn.

Hắn tiến lên một bước, nhưng lại dừng lại, rồi nhìn lên bầu trời.

Trong bán kính 10 mét, tất cả giọt mưa đều ngừng rơi, như thể bị nhấn nút Pause.

Một chiếc ba lô, hiện ra trên người hắn.

Điều này dường như khiến hắn cảm thấy không thoải mái, nên đã nói: “Tôi là Đỗ Duy sao?”

Nói xong, hắn lại cau mày: “Tôi là ác linh Đỗ Duy sao?”

Tình trạng hiện tại của hắn có chút kỳ lạ. Không thể phân rõ mình là ai.

Ý thức của Đỗ Duy về cơ bản cũng giống với ác linh Đỗ Duy, khác biệt là trí nhớ và cách xử lý sự việc khác nhau vì chênh lệch thực lực.

Nhưng sau khi bị ác ma nữ tu nuốt chửng, rồi tiếng chuông của đồng hồ cổ vang lên trong phòng giải phẫu, hai bên đã sinh ra biến hoá khó hiểu.

Nó trở thành một tồn tại mang tên “Đỗ Duy”, với những ký ức của riêng nó.

Vướng mắc, hỗn loạn.

Hắn duối tay phải ra nhìn. Hoa văn trên mu bàn tay hắn là một chiếc mặt nạ, và kim đồng hồ trên mặt nạ.

Mặt nạ thuộc sở hữu của ác linh Đỗ Duy, kim đồng hồ thuộc sở hữu của Đỗ Duy.

Trong giây lát, ánh mắt của hắn có chút trống rỗng.

“Tôi không nên như thế này.”

Hai ý nghĩ cũng hiện lên trong đầu của hắn.

Một người lý trí, lạnh lùng, kẻ kia lịch thiệp, và tàn nhẫn.

Hítzz……

Anh hít vào một hơi, vẻ đau đớn hiện lên trong mắt hắn, cổ họng phát ra tiếng rít yếu ớt.

Nước mưa xung quanh bị định trụ, bèn đổ xuống ào ạt.

Chiếc áo gió bị ướt.

Hắn cảm thấy rét lạnh, nhưng không quan tâm, bởi vì hắn đang rất đau đớn.

Đầu đau như búa bổ. Cứ như sắp phát nổ.

Hắn biết 2 suy nghĩ trong đầu đều xuất phát từ bản thân, không phải Đỗ Duy hay ác linh Đỗ Duy đang muốn làm gì đó.

Bởi vì giờ Đỗ Duy là dung hợp của cả hai.

Gọi là dung hợp cũng không chính xác cho lắm.

Nói một cách chính xác, đây là cách nó phải như vậy.

Bản thân hắn đang phủ nhận mình trong trạng thái này, bởi vì hắn cảm thấy rằng điều này không bình thường.

Đúng lúc này, một chiếc xe tải chạy tới, đèn rọi chói mắt, khi đến gần hắn thì trực tiếp dừng lại.

Sau đó, cửa xe mở ra, một người đàn ông trung niên da trắng, râu quai nón thò đầu ra, ngạc nhiên nói: “Anh Đỗ Duy có phải là anh không? Sao anh lại ở đây một mình?”

Tài xế trung niên nhớ rất rõ, hình như là ngày 25 tháng trước, khi đang chở hàng qua Yard và Essegrin thì gặp người đàn ông này.

Lúc đó anh ta cũng đang xách một chiếc balo.

Còn nhờ mình chở hắn đến New York, sẵn sàng trả cho mình một khoản tiền, nhưng sau này vì đường xấu nên chỉ chở hắn đến quận Manhattan, vì vậy nên không dám đòi nhiều tiền.

Đang đứng dưới mưa, "Đỗ Duy" bị nước mưa làm cho ướt nhẹt cả người, đột nhiên đưa tay ra hiệu cho người lái xe trung niên.

Khoảng cách giữa hai người là khoảng 3m.

Người lái xe trung niên không hiểu ý, tưởng người đàn ông nhờ mình giúp đỡ, nên cười và nó lớn: "Anh Đỗ Duy, lần sau đi mưa nhớ mang theo ô nhé. Anh xem anh ướt như chuột lột kìa. "

"Thật may là anh đã gặp tôi, lên xe, vừa hay tôi sắp chuyển hàng đến New York."

"Nhưng lần này tôi sẽ không tính phí. Dù sao, từ ngoại ô đến thành phố cũng không xa."

Đột ngột……

Khi bàn tay đó sắp nắm lấy, bỗng đột ngột dừng lại.

Không thể…

Không thể như vậy……

Đỗ Duy buông tay ra, ôm chặt đầu, rít nhẹ đau đớn, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Kỳ lạ là hắn bỗng nhiên biến mất trong chớp mắt.

Người lái xe trung niên ngây người tại chỗ, sau đó sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt, hơn nữa xung quanh đang mưa, sắc trời cũng không quá sáng.

Một cơn gió lạnh thổi qua.

Tài xế trung niên không khỏi rùng mình một cái, đột nhiên dụi mắt, run giọng nói: "WTF? Mình lóa mắt sao?"

“Chẳng lẽ là ma…”

Nghĩ đến khả năng đó, người tài xế trung niên lập tức sợ hãi đóng cửa xe, nhấn ga khởi động rồi vội vàng phóng xe bỏ chạy.

Không phải ai cũng biết rằng trên đời này có ác linh.

Không phải thành phố nào cũng có những điều quỷ dị như vậy.

Nhưng khi một điều gì đó vượt quá khả năng nhận thức xảy ra, lại giống những thứ xảy ra trong trong một số bộ phim truyền hình và điện ảnh, người ta khó mà không liên tưởng đến ma quỷ hay ác linh.

…

Ở một nơi khác.

Châu Âu, trụ sở chính của Vidar, trong thung lũng kia.

Một nhóm người mặc đồng phục giáo sĩ màu đỏ, khác với nhà thờ, bước vào.

Họ đều là người da đen.

“Phía trước là tổng bộ của Vidar. Những người phụ nữ điên cuồng đó đã cố gắng nghiên cứu về ác linh và tạo ra ác linh. Nếu chúng ta có được những tài liệu đó, Đức Giáo hoàng nhất định sẽ rất hài lòng.”

Họ là những giáo đồ của Voodoo.

Một ông già đi đầu trầm giọng nói: “Cẩn thận, ở đây ngoại trừ chúng ta không còn ai khác, có lẽ còn có giáo đồ của Vidar chưa di tản.”

“Lãnh đạo của giáo phái này tên là Akalette, không dễ chơi đâu. Các người phải thận trọng.”

Những người khác đều “Dạ”.

Nhưng vào lúc này, có người ngẩng đầu kêu lên: “Nhìn xem, đó là cái gì?”

Ông già dẫn đầu nhìn lên thì thấy một quả bóng bay màu đỏ, lơ lửng quỷ dị lên cao dần.

Sợi dây buộc vào quả bóng bay đã bị cắt.

Nước da của ông lão bỗng trở nên vô cùng xấu xí.

Ông ta cũng là một Hunter.

Nhưng một nỗi sợ hãi khó hiểu trào dâng trong đầu của ông ta, không thể kiểm soát được bản thân.

“Đi mau, thứ này không ổn.”

Mọi người lập tức quay đầu định rời đi, nhưng con đường lúc tới đã bị chặn lại.

Đằng sau họ, là một nhóm giáo đồ của Vidar với khuôn mặt xám xịt và làn da khô ráp, giống như những xác chết…

Ác ý dâng lên như thủy triều…

Chương 425: Tạp chất

Đau đớn……

Giày vò…

Sự va chạm giữa hai luồng ý thức đã khiến cho "Đỗ Duy" vô cùng tàn tạ.

Hơn nữa, đây còn do hắn tự mình gây ra.

Bởi vì hắn cảm thấy, loại trạng thái này không đúng.

Đây không phải là hắn.

"Là ác linh "tôi" xảy ra vấn đề…"

Đỗ Duy nghiến răng, giọng nói khàn đục, đau đớn, ôm chặt đầu tiếp tục đi.

Dưới cơn mưa đêm khi bình minh đang đến gần, hắn thật sự rất giống ác linh, trong nháy mắt rời khỏi New York gần trăm km.

Khi gặp người lái xe trung niên, hắn thực sự muốn giết anh ta.

Không có lý do gì cả. Chỉ là thích giẫm đạp lên sinh mệnh.

Đỗ Duy không phải người tốt, nhưng cũng không xấu.

Hắn là người theo chủ nghĩa cá nhân, nếu có thể, hắn sẽ giúp đỡ người khác, miễn là người đó có mối quan hệ tốt với hắn.

Ví dụ như Cha Tony, chẳng hạn Tom.

Lúc trước, hắn còn muốn cứu Ryan ra khỏi Twilight. Vì đó là điều hắn nên làm.

Nhưng hiện tại vừa nhìn thấy người sống đã muốn giết chết, nếu không phải tài xế nói chuyện đàng hoàng, thì giờ hắn đã bóp nát đối phương thành bọt máu rồi.

Đỗ Duy của hiện tại là sản phẩm hợp nhất giữa hai cá thể.

Nhưng loại dung hợp này cũng không hoàn hảo, bởi vì ác linh Đỗ Duy đã đồng hóa quá nhiều thứ hỗn tạp, ác linh gương, tà linh, thậm chí là còn có một phần của Pennywise.

Kết quả, bản thể của ác linh Đỗ Duy đã xuất hiện một chút sai lệch.

Điều này dẫn đến hiện tại có 2 luồng ý nghĩ trong đầu của Đỗ Duy, hắn chỉ có thể áp chế "mình nho nhã, lịch thiệp, tàn nhẫn, lạnh lùng, tà ác đến cực điểm.

Còn về lòng tốt?

Có vẻ như hắn không có thứ như vậy.

"Tôi phải tìm cách loại bỏ những thứ lộn xộn này, nếu không, tôi có thể sẽ trở thành một kẻ vô cùng cực đoán."

Đỗ Duy hung dữ nói, hắn hiện đang ở một nơi hoang vu.

Khu vực xung quanh mênh mông vô bờ, trống rỗng vô tận, khiến người ta khó chịu.

"Giao lộ giữa Essegrin và Yard?"

"Đây có phải là cánh đồng lúa mạch nơi tôi đã giết Mary Shaw?"

Trong mắt Đỗ Duy hiện lên vẻ đã hiểu, đầu óc đang điên cuồng chuyển động.

Sở dĩ hắn gọi mình là tôi, là vì sau khi dung hợp, ký ức của cả hai đồng bộ, những gì ác linh Đỗ Duy từng làm, cũng giống những gì hắn đã làm.

Mọi thứ trong quá khứ đều là kinh nghiệm bản thân.

Ngay sau đó, Đỗ Duy lại biến mất.

Khi hắn xuất hiện trở lại, hắn đã tới trước một ngôi nhà ở thành phố Essegrin, cửa của ngôi nhà được bao quanh bởi vành đai cách ly, bị niêm phong.

Đồng thời còn treo một tấm bảng - [Cấm vào]

Đỗ Duy làm như không thấy, vẫn bước vào.

Thân thể hắn như một cái bóng.

Vành đai cách ly, và cánh cửa khóa không hề gây trở ngại gì cho hắn, vì vậy hắn bước vào bằng cách đi bộ.

Trước mặt là phòng khách.

Trên tường treo rất nhiều bức ảnh, có bức là một gia đình 3 người, bức thì hai nữ sinh khoảng 16-17 tuổi kề vai nhau.

Đây chính là ngôi nhà ở Essegrin của cô hàng xóm xinh đẹp Joanna đã chết mà Tom thích.

Mà ở tầng hầm của ngôi nhà này, có một cánh cửa.

Được đặt tên là: Cổng địa ngục.

Vidar đã nhiều lần cố gắng mở cánh cửa này, nhưng mỗi lần thử mở, một số người sẽ biến mất.

Sẽ không ai nhớ đến những người đó, ngay cả tên và giới tính đều sẽ lãng quên.

Đây là sự biến mất về mặt khái niệm.

Nhưng một tai nạn mười năm trước đã tạo ra một ngôi trường, và hàng trăm ác linh học sinh.

Người từ Vanity đã xuất hiện vào thời điểm đó, tên cánh cổng địa ngục cũng do người thần bí kia đặt.

Đỗ Duy không muốn mở cánh cửa đó. Mà chỉ bước vào thông đạo đi tới cánh cửa đó.

Bởi vì hắn nhớ rất rõ ràng, ở cuối thông đạo, trên trần có hình dáng mơ hồ khuôn mặt người.

Chỉ cần nhìn lên, có thể nhìn thấy thứ quỷ dị đó.

Thứ mà Giám mục Slivika nhìn thấy là một phụ nữ với làn da lở loét, và mái tóc bạc trắng, người mà anh ta gọi là Thần.

Còn Đỗ Duy không thấy gì cả.

Nhưng bây giờ, hắn muốn nhìn thử.

Ác linh Đỗ Duy ban đầu là một ác linh mặt nạ, chiếc mặt nạ này là hàng nhái mặt nạ ban đầu của Vanity.

Trong quá khứ rất xa xôi, người này rất mạnh mẽ, đã chế tạo chiếc mặt nạ này.

Điều quan trọng nhất là ông Lawrence, ba vợ của Đỗ Duy cũng nói rằng người chế tạo ra chiếc mặt nạ đã từng đến gia đình Wittbach và để lại một lời tiên tri.

Người đó hắn đã phải sống rất lâu.

"Ác linh Đỗ Duy không có trí nhớ về người đó, bởi vì nó không phải là mặt nạ ác linh đầu tiên."

Đổi khuôn mặt là cơ chế máy móc, ác linh trong mặt nạ đoạt xác, người bị đổi mặt nhập tiến vào trong, trở thành ác linh mặt nạ.

"Tuy nhiên, nó lại có ấn tượng với gương mặt ở trên trần thông đạo."

"Có thể thứ này giải quyết được vấn đề hiện tại của tôi."

Đỗ Duy vừa thì thầm, khi đi đến thông đạo của tầng hầm.

Bao cát đã bịt chặt tầng hầm.

Nhưng Đỗ Duy lại nhìn thấy, có một sức mạnh quái dị không ngừng thẩm thấu ra bên ngoài, giống như có người

đang thì thầm, mang theo cảm giác mê hoặc.

“Cánh cổng địa ngục……”

Đỗ Duy không cảm thấy bị mê hoặc, phất tay một cái, bao cát tự động bay ra ngoài.

Rất nhanh, cầu thang hiện ra trước mặt.

Tầng hầm u ám, ghê sợ, tối đen như mực.

Nhưng giờ Đỗ Duy có thể nhìn rõ ràng mọi ngóc ngách.

Không cần phải đi vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Góc nhìn của hắn vốn là góc nhìn của ác linh.

Cốp cốp cốp……

Tiếng bước chân vang lên.

…

Ẩm ướt và dính.

Nhiều vải vụn và tạp vật được tự động tách ra.

Một cánh cổng được khóa chặt bởi một sợi xích khổng lồ xuất hiện trước mặt Đỗ Duy.

“Phía sau cánh cổng này, có thực sự kết nối với địa ngục?”

Trong đầu hắn chợt lóe lên một ý nghĩ, lập tức tỉnh táo dẹp bỏ, chỉ cần không mở ra thì sẽ không có chuyện gì.

Lần đầu tiên nhìn thấy cánh cổng địa ngục, Đỗ Duy chỉ cảm thấy kỳ quái, nhưng hiện tại hắn có trực giác không thể giải thích được, nếu như mở ra, ngay cả bản thân sau khi dung hợp, cũng không thể chống lại sự xoá bỏ của khái niệm đó.

Rắc…

Hắn nheo mắt, toàn bộ cánh cửa gỗ tự động dời đi.

Thứ lộ ra là một lối đi hẹp nhỏ hình người.

Sau đó sắc mặt của Đỗ Duy trở nên dị dạng.

“Có thứ gì đó đang gọi tôi?”

“Đó là đường nét khuôn mặt?”

Đỗ Duy hờ hững xua tay.

Chiếc mặt nạ tự động xuất hiện, đeo lên mặt hắn, Cái Bóng cũng không đoạt xác, mà xuất hiện trong góc, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Đỗ Duy.

2 con dao sắc nhọn giơ lên, rồi lại hạ xuống.

Đỗ Duy của hiện giờ khiến nó khó hiểu.

Nó cố chấp muốn giết chết ác linh Đỗ Duy, nhưng không dám.

Sau đó, xúc xắc, bật lửa, đồng xu và khẩu súng kíp đều bay lượn bên cạnh hắn.

Trông như là hộ vệ.

Giờ hắn có sức mạnh của ác linh Đỗ Duy, khi hắn sử dụng những vật phẩm này, hắn phát huy ra hiệu quả gần như thay đổi về chất.

Nếu như có nguy hiểm, sẽ trực tiếp tiêu diệt.

Hắn có sự tự tin này.

…

Một lúc sau, hắn đến phần cuối thông đạo.

Đỗ Duy ngẩng đầu liếc nhìn.

Trên cùng là đường nét của khuôn mặt người.

Cảm giác được triệu hoán, là từ đường nét trên khuôn mặt con người này phát ra.

Những chập chờn kỳ lạ đang lan rộng.

Điều này gây ra nỗi đau bị kìm nén của Đỗ Duy.

Hắn khịt mũi, sự va chạm của 2 suy nghĩ trong đầu khiến hắn thôi thúc muốn xé nát một thứ gì đó.

Như thể một ảo ảnh kỳ lạ nào đó đã hiện ra trước mắt, dường như có ai đó đang thì thầm vào tai hắn những thứ ngôn ngữ khó hiểu.

Á……

Đỗ Duy đau đớn cúi xuống, cảm thấy rất chóng mặt, muốn nôn oẹ…

Nhưng hơi thở trên người hắn vô cùng áp lực.

Trên các tường trong thông đạo, xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Ánh mắt của hắn ngày càng lạnh, khí chất cũng mang theo vẻ tao nhã khó tả.

Hắn nghiêng về phe ác.

Nhưng điều này không có nghĩa là ác linh Đỗ Duy đã sống lại.

Ví dụ, khi một người có tâm trạng tồi tệ, hắn có thể hơi gắt gỏng và thờ ơ.

Nhưng khi tâm trạng tốt sẽ nhẹ nhàng, bình tĩnh trở lại.

“Cút ra hết cho tao!”

Đỗ Duy đột ngột ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tia hắc ám, tròng mắt đen trắng rõ ràng, đột nhiên trở nên rất tối.

Hoa văn quỷ dị bên tay phải, kim đồng hồ dần biến mất dưới mặt nạ.

Răng rắc…

Cứ như tiếng gương vỡ.

Sau đó, một bóng người trong suốt toát ra khí chất quỷ dị lao ra từ trong cơ thể Đỗ Duy.

Nhưng ngay khi vừa muốn thoát ra, Đỗ Duy đã dùng tay phải nắm lấy bóng người trong suốt.

Đó là tà linh.

“Mày là kẻ thứ nhất tấn công tao!”

Đỗ Duy nhìn tà linh đang giãy dụa trong tay hắn, lập tức bóp mạnh.

Rầm……

Tà linh gần như bị bóp nát.

“Cứ như vậy giết chết mày, thì quá dễ cho mày rồi. Không phải mày có thể bắt đầu ván bạc, và thực hiện điều ước sao? Sau đó mày sẽ biến thành hình dáng mày nên có.”

Đỗ Duy búng một cái, tà linh trực tiếp bay ra ngoài. Nhưng khi mắt hắn nheo lại, kẻ sau như va phải một bức tường vô hình, bị giữ rất chặt.

Sau đó duỗi tay phải ra rồi lại nắm chặt, toàn bộ tà linh bị bóp thành một quả bóng.

Vừa thả ra, tà linh lập tức bị xé nát.

2 lá bài Joker lơ lửng trên không, và bay đến bên Đỗ Duy. Có vẻ như còn cảm thấy chút bất mãn.

Đỗ Duy đặt tay lên trái tim, dùng sức kéo nhẹ, bèn kéo ra một chiếc kíp nổ đứt gãy.

Tất cả tạp chất đều bị xoá bỏ.

Xung đột ý niệm trong đầu biến mất.

Đỗ Duy nhìn chiếc kíp nổ trong tay, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Tao ghét sự phản bội, vậy Pennywise, mày có nghĩ rằng có thể thoát khỏi tao?”

“Điều gì khiến mày nghĩ vậy?”

Nói xong, Đỗ Duy lạnh lùng liếc nhìn đường nét khuôn mặt trên đầu, cau mày chán ghét, tùy ý phất tay, sau đó xoay người bước ra ngoài.

Sau khi hắn rời đi.

Toàn bộ lối đi rung chuyển, các vết nứt lớn lan rộng, bụi tung tóe khắp nơi.

Lập tức sụp đổ…

Chương 426: Chuyện lạ mỗi ngày…

Bước ra từ thông đạo.

Cánh cổng địa ngục dường như bị một bàn tay vô hình điều khiển, chắn ngang lối đi.

Đỗ Duy vô cảm bước lên cầu thang rồi rời khỏi tầng hầm.

Trong cầu thang dẫn xuống phía dưới, những bao cát như sinh vật sống hoàn toàn phá hỏng thông đạo, chúng tụ lại thành một thể, giống như tường đồng vách sắt.

Đến phòng khách, cửa tự động mở.

Lúc này, bầu trời bên ngoài mơ hồ sáng lên, mặt trời đỏ rực một góc chân trời, màn đêm dâng lên, buông xuống theo mặt trời đỏ rực.

Bình minh đến.

Đỗ Duy đứng ở cửa, bình tĩnh nhìn bầu trời.

Ánh mặt trời lên cao xuyên qua tầng mây, chiếu vào trên người, quét sạch khí chất mơ hồ, còn có cảm giác linh thiêng khác thường.

Đây cũng là ảo giác.

Hắn cúi đầu nhìn lướt qua tay phải của mình, hoa văn trên mu bàn tay là một chiếc mặt nạ, hoa văn kim đồng hồ ban đầu ẩn trong đó, hắn hoàn toàn không nhìn ra.

“Tôi không thích thế giới này cho lắm.”

Đỗ Duy nói, hình mặt nạ trên mu bàn tay phải biến mất, kim đồng hồ xuất hiện, thay thế nó.

Sau đó, tính khí của hắn trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Không quá lạnh lùng và tàn nhẫn, chỉ có một chút lạnh lùng, cũng không dễ dàng hòa hợp.

Trong lòng chợt hiện lên một cảm giác yếu đuối.

Đỗ Duy dừng lại và hít một hơi dài, sâu.

Gương mặt hiện ra vẻ uể oải.

"Tôi phải nghỉ ngơi một lát."

Sức mạnh đạt được bất cứ lúc nào, cũng sẽ không phải là vô giá.

Hunter như vậy.

Đỗ Duy giờ cũng như vậy.

Sự xói mòn nhân tính không ảnh hưởng gì đến hắn. Ác linh Đỗ Duy đại diện cho quá khứ, là điểm neo sâu nhất của hắn.

Nhưng càng sử dụng sức mạnh phi nhân này, hắn càng trở nên giống ác linh. Dù rất tuyệt.

Nhưng hắn vẫn không muốn trở thành một ác linh có ý thức, mạnh mẽ không có giới hạn.

Nói cách khác, giả như hắn thật sự trở thành một ác linh, hắn sẽ mất tất cả những thứ khi còn sống.

Ngay cả Tom, Cha Tony, bạn gái Alexis của hắn cũng không thể sống yên lành với hắn.

Không phải Đỗ Duy có thể giết bọn họ, mà là dù hắn không ra tay, chỉ cần đứng ở bên cạnh hắn, đối phương sẽ dần dần bị hắn ăn mòn.

Tương đương với nguồn bức xạ.

……

Vào lúc này, tình hình ở thành phố New York khá tệ.

Đêm qua, một trận động đất khó giải thích đã quét qua thành phố New York, tuy cường độ trận động đất không lớn, chỉ khiến một số người không may bị thương, và được đưa đến bệnh viện.

Nhưng chính quyền rất coi trọng vấn đề này.

Rốt cuộc, New York ở thế giới này không nằm trong dải địa chấn.

Thật là kỳ lạ khi chứng kiến một trận động đất.

Khu đèn đỏ ở Bắc NBrook.

Tom và Cha Tony đã say khướt, cả hai bước ra từ một quán bar dưới lòng đất trong tình trạng say xỉn, nơi một nhóm đàn ông "sành điệu" vẫn đang ăn chơi.

"Oẹ…"

Tom dựa vào thành thùng rác nôn thốc nôn tháo, mặt đỏ bừng, ánh mắt có chút mất mát.

Cha Tony bên cạnh còn khó chịu hơn anh ta, ông không thể đứng yên, ngã trên mặt đất và không ngừng gãi cổ họng, cố gắng nôn rượu đã uống.

"Quái! Cha nghe nói đêm qua có một trận động đất."

Sau khi Tom nôn xong, cảm thấy dễ chịu hơn, dựa vào thùng rác và hỏi Cha Tony bên cạnh.

"Cha từng thấy động đất chưa? Hôm qua, hình như con đã khoác lác hơi nhiều, con đã bị hơn chục người chuốc say."

Nói thật, hai ngày trước Tom vừa chu cấp một số tiền cho gia đình của những cấp dưới đã hy. Hắn sắp rỗng túi rồi, đến khu đèn đỏ để thác loạn bữa cuối.

Nhưng đêm qua, anh ta chưa chơi đứa con gái, toàn đi uống rượu với người khác, bây giờ hoa mắt chóng mặt, suýt chút nữa ngất xỉu.

Cha Tony ở bên vừa nói vừa nấc: “Trận… trận động đất gì đó, Cha hoàn toàn không cảm nhận được. Cha nhớ là Cha muốn chơi trò trên giường với những người phụ nữ đó, nhưng chưa kịp làm, chúng ta đã bị đuổi ra khỏi quán bar.”

“Nói chúng ta đã trả tiền?”

Tom bàng hoàng nói: “Còn chưa làm gì cả, sao phải trả tiền?”

Cha Tony xua tay, cứ như bắt con ruồi không tồn tại, vừa đuổi vừa cười: “Cha không trả tiền, nhưng họ cứ đòi tiền, Cha bảo họ đi mà đòi Chúa.”

Nói xong, Cha Tony cúi đầu xuống, khóe mắt chợt nhìn thấy cánh cửa quán bar.

“Này… tại sao không có phụ nữ trong quán bar này?”

“Không thể, trong quán bar không có phụ nữ, wtf? Chơi đàn ông sao?”

“Dường như con nói có chút có lý.”

“OK, Cha Tony, Cha còn chưa đủ kinh nghiệm, đây là khu đèn đỏ, Cha biết quá ít.”

Tom tự mãn, giống như Cha Tony, dựa vào thùng rác hút thuốc.

Cha Tony không hề để ý, vươn tay lấy điếu thuốc từ tay Tom, châm một điếu cho mình.

Trong nhất thời, bộ đôi được mệnh danh là tổ đội Chiến thần ở khu đèn đỏ, không phân anh em, dựa vào thùng rác, phì phèo điếu thuốc, ngơ ngác nhìn sang quán bar đối diện.

Có rất ít khói.

Khói bay mù trời…

“Chờ đã… dường như trong đó thực sự không có phụ nữ…”

“Không có phụ nữ sao gọi là quán bar?”

Tom và Cha Tony dừng lại.

Sau đó, dường như thể họ đã nghĩ ra điều gì đó, họ đột ngột đứng dậy, và đưa tay ra chạm vào mông của mình.

Nước da của hai người chuyển từ trắng sang đỏ, rồi từ đỏ sang trắng.

“May mắn thay, Tom này khá xấu trai…”

“May mắn thay, Cha là một ông già xấu xí đã gần 60…”

Cả hai run rẩy thở hổn hển, vội vàng đứng dậy rời như muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Ngay trước khi rời đi, Tom nghiến răng, giận dữ nói: “F*ck! Cmm… con sẽ đưa người đến phong tỏa khu đèn đỏ, cái quán bar quỷ quái gì đó, nếu mày để tao biết ai đã mở nó, tao sẽ nhốt nó vào tù.”

Cha Tony cũng tức giận nói: “Lần tới Cha sẽ gọi phục vụ tận nhà, hoặc tham gia buổi tiệc nào đó, khu đèn đỏ này đã thay đổi.”

……

Reng reng…

Âm báo bận vang lên trên điện thoại.

Đỗ Duy đang đứng ở trạm xe lửa ở Essegrin, đang sử dụng smartphone của mình để liên lạc với giáo hội.

Phải mất một lúc trước khi cuộc gọi được kết nối.

Giọng bà Senna khá uể oái: “Cảm ơn Chúa, Đỗ Duy, cuối cùng con đã gọi cho xơ, chỗ của Cha đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao con lại rời thành phố Massas vào ngày 19? Con nên ở đó canh chừng mới đúng, người của xơ đã phát hiện ra việc con đã đáp máy bay đến Châu Âu. “

“Con đang gặp rắc rối với Vidar?”

Bây giờ là ngày 21 tháng 6, hai ngày đã trôi qua kể từ khi giải quyết rắc rối ở thành phố Massas và cuộc đối đầu với ác linh Đỗ Duy ở Châu Âu.

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Quả thực là con đi phá hoại mấy con mụ đó, nhưng có một trường hợp khẩn cấp. Có một nơi bỗng xuất hiện xe buýt và Ngôi nhà kinh dị, con lập tức chạy qua đó, giờ còn đang ở Thành phố Essegrin.”

Hắn có quá nhiều bí mật, chỉ có thể tiết lộ một số thông tin mơ hồ.

Bà Senna không nghi ngờ gì, dù sao thì nhân phẩm của Đỗ Duy trong giáo hội cũng đã cực kỳ tốt.

Có thể được coi là một vị thánh.

Bà Senna miễn cưỡng nói: “Con lựa chọn trốn đi là đúng. Vidar đã hoàn toàn bị diệt. Giáo đồ và lãnh đạo ở tổng bộ của chúng đều chết một cách ly kỳ, biến thành ác linh. Dường như chúng dã kết hợp với một quả bóng đỏ, tình hình ở châu Âu hiện giờ rất rắc rối.”

“Nhưng ông Alvin Dawkwe, và một Hunter khác, đã bắt đầu giải quyết rắc rối ở châu Âu, hiện giờ nó sẽ không gây ra quá nhiều thương vong.”

Đỗ Duy vô cảm nói: “Quả bóng bay màu đỏ tên là Pennywise. Con đã từng tiếp xúc với nó. Nếu giáo hội không giải quyết được, nhớ báo cho con.”

Bà Senna bối rối: “Ý con là…?”

Đỗ Duy lạnh lùng đáp: “Con sẽ tiêu diệt nó.”

Chương 427: Nhà của Đỗ Duy bị cách ly rồi

"Đỗ Duy, xơ thật sự không khuyên con làm vậy. Hơn nữa gần đây con đã đóng góp quá nhiều cho giáo hội, xơ không muốn một người ưu tú như con bị ép khô."

"Vấn đề của Pennywise sẽ có người giải quyết. Tốt hơn là con nên nghỉ ngơi một thời gian, không nên đến thành phố Massas. Xơ sẽ thảo luận vấn đề này với Đức Tổng Giám mục Skadi, bọn xơ sẽ điều động thêm một số người."

"Xơ thực sự lo lắng rằng ngày nào đó con sẽ kiệt sức."

……

"Như xơ mong muốn."

Đỗ Duy nói xong, dường như đã nghĩ ra điều gì đó nên nói thêm: "Nhân tiện, chiếc McLaren GT của tôi vẫn đang đậu ở sân bay gần thành phố Massas."

"Được rồi, xơ sẽ bảo người chuyển xe về New York."

"Nghỉ ngơi vui vẻ."

"Cảm ơn xơ…"

Sau khi cúp máy, Đỗ Duy đi tàu đến thành phố New York.

Ở vị trí gần cửa sổ.

Hắn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đặt ba lô lên đùi, lại trở nên vô cùng lạnh lùng.

Sau khi dung hợp với ác linh Đỗ Duy, trí nhớ và ý thức của hai người không phân biệt, nhưng tác phong hành xử của họ

đã thay đổi so với trước.

Giờ hắn rất mạnh, tuy có chút suy yếu.

“Thật không ngờ, Pennywise lại kết hợp với mấy mụ Vidar biến thành ác linh. Có lẽ lần sau gặp lại, nó có thể sẽ biến thành tà linh.”

Đỗ Duy ghét sự phản bội.

Pennywise, đứa phản đồ này là thách thức lớn nhất đối với hắn.

Một trạm điện trung chuyển được kết nối với pin đã bất ngờ cắt đứt kết nối với hắn, cướp pin làm của riêng.

Pennywise đã không phải lần đầu tiên tìm đường chết.

Đỗ Duy nghĩ đến đặc thù của Pennywise, cười nhếch mép.

“Tao hy vọng lần sau gặp lại, mày có thể cười lần nữa.”

Hắn cười đểu.

Khi đó đâm sau lưng mình, ngoại trừ Pennywise ra, thì tà linh là đầu sỏ, còn thọc hắn hai dao.

Tuy kẻ bị đâm sau lưng là ác ma Đỗ Duy, nhưng giờ không có khác biệt nào cả.

Mà trong ba lô, phía trên mặt nạ, hai chấm đỏ im lìm.

Cái Bóng không dám để lộ chút hơi thở nào, nó giả vờ như đã chết.

Sau khi Đỗ Duy loại bỏ những tạp chất đó, nó không còn dám làm gì nữa.

Bởi vì chính Đỗ Duy đã biến nó thành ác linh mặt nạ.

Nó không thể làm bất cứ điều gì chống lại Đỗ Duy.

Chỉ có thể “cam tâm tình nguyện” làm Cái Bóng công cụ trung thành nhất.

Mà bây giờ, Đỗ Duy không vội tấn công nó, dường như cho nó ảo giác bị lãng quên.

Hơi thở của Cái Bóng thu liễm đến mức gần như không thể nhận ra.

……

1 giờ chiều ngày 21.

Xe lửa chạy đến New York đúng giờ.

Rời khỏi nhà ga.

Đỗ Duy gọi một chiếc taxi để về nhà.

Không ai biết về việc hắn trở về, hắn cũng không định nói với bạn gái Alexisis, ít nhất phải đợi xe của mình được gửi về, nếu không sẽ khó mà giải thích.

Bởi lẽ, "hắn" hiện được cho là đang học thiết kế nội thất trong giáo hội.

Lúc này, New York vừa mới hồi phục sau trận động đất đêm qua.

Có rất nhiều tình nguyện viên dọn dẹp cây cối gãy đổ, và thùng rác ven đường.

Điều này khiến Đỗ Duy rất khó hiểu.

New York không nằm trong dải địa chấn, chưa có trận động đất nào diễn ra trong lịch sử của thành phố tuyến 3 này.

Đột nhiên đến đây, nghĩ thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Người gọi tới là Alexis.

Đỗ Duy cau mày, lấy smartphone ra bấm nút trả lời.

Sau đó, hắn nghe thấy một giọng nói quen thuộc của bạn gái.

Cô ấy nói: “Anh yêu, anh đã xem thời sự chưa? Ở New York đã xảy ra một trận động đất, có vẻ như tình hình của Phố Queen rất nghiêm trọng, thực sự rất kỳ lạ.”

Phố Queen cũng là con phố có nhà của Đỗ Duy.

Đỗ Duy xoa trán trả lời: “Anh có nghe nói về trận động đất ở New York, nhưng không biết tình huống cụ thể. Em yêu, em có bị làm sao không? Em có bị thương không?”

Alexis vội đáp: “Đương nhiên là em không bị thương, nhưng em đoán nhà của anh giờ chắc không thể ở được, khi trở về New York, anh sẽ ở nhà của em.”

“Mà này, giờ anh đang ở đâu? Đã hơn 1h trưa rồi, anh ăn cơm chưa?”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Anh đang ở nhà hàng của giáo hội, chuẩn bị ăn cơm, còn em thì sao em yêu.”

“Em vừa ngủ dậy, lát nữa sẽ rửa mặt. À mà tiện đây, có thể mấy ngày nữa em phải trở về nhà một chuyến. Đến lúc đó anh đi cùng em có được không?”

“Có chứ……”

Sau khi cúp máy, tài xế nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt kỳ quái, ho khan nói: “Này, tuy có chút tọc mạch, nhưng đây là New York. Anh trở về gặp người yêu sao?”

Từ quan điểm của tài xế, qua cuộc nói chuyện giữa Đỗ Duy và bạn gái thì có thể khẳng định đây là một gã đàn ông trăng hoa.

Rõ ràng đang ở New York, lại nhất quyết bảo đang ăn trong nhà hàng của giáo hội.

Trông lén lút, không giống người tốt.

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn tài xế: “Anh nói hơi nhiều rồi đó.”

Đôi mắt hắn không chút cảm xúc, tài xế vội vàng ngậm miệng, thành thật lái xe.

……

Lúc này, trước cổng phòng khám tư vấn tâm lý.

Ngôi nhà vốn chỉ 2 tầng rưỡi, lúc này tường đã nứt toác, nền nhà trước cánh cửa cũng rất đổ nát.

Một số cảnh sát đang kéo vành đai cách ly bên ngoài.

Tom là người dẫn đầu.

Tom nhìn phòng khám tư vấn với ánh mắt kỳ quặc, miệng lẩm bẩm: "Khi người hàng xóm tốt bụng của tôi chết, tôi thậm chí còn buồn phiền, gần như kéo vành đai cách ly đến nhà hắn."

"Không ngờ một ngày nào đó lại trở thành sự thật."

"Không biết khi anh ta biết chuyện, khuôn mặt của anh ta sẽ đặc sắc cỡ nào."

Đột ngột, một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng Tom: "Anh có vẻ hả hê nhể?"

Nghe như thế, Tom nhanh chóng quay đầu lại.

Đỗ Duy mang theo ba lô, đứng ở sau lưng, sắc mặt đặc sắc hay không thì Tom không nhìn thấy, nhưng bản thân lại xấu hổ. "Anh ơi, đừng hiểu lầm nhé, Tom tôi sao lại hả hê được!"

Nói xong, lấy một gói thuốc từ trong túi ra, mời hắn 1 điếu.

Đỗ Duy lắc đầu từ chối: "Tôi đang cai thuốc."

Tom ngẩn người: "Cái gì? Anh cai rồi? Thật sao? Tại sao tôi không tin?"

Đỗ Duy cũng lười giải thích, nói: "Cai thì là cai. Nhân tiện, không có ai vào nhà của tôi chứ?"

Trong nhà có ác linh, hắn từng nói với Tom chuyện này, để ngăn anh ta lao vào chỗ chết.

Tom vội xua tay nói: “Tuyệt đối không có, tôi giám sát rất kỹ. Từ tối hôm qua đến giờ, không có ai vào nhà anh, cũng không có thứ gì chạy ra ngoài.”

Thứ gì là chỉ ác linh.

Đỗ Duy khẽ gật đầu, ưu tư nhìn về phía nhà của mình.

Nơi này cơ bản không ai có thể sinh sống.

Điều quan trọng nhất là bỗng dưng xảy ra động đất, tình cờ nhà hắn lại là nguồn gốc của trận động đất.

Đúng là xui tận mạng.

Chủ yếu nhất là, bỗng dưng tất cả mọi thứ trong phòng khám tư vấn tâm lý dường như đã chết, không có bất kỳ hơi thở quỷ dị nào.

Không khác gì một ngôi nhà bình thường.

“Có điều gì đó không đúng…”

Đỗ Duy cau mày, nói với Tom: “Anh cứ ở ngoài chờ, tôi muốn vào trong xem một chút. Về phần người của anh, bảo bọn họ dẹp hết vành đai cách ly đi.”

Chương 428: Annabelle bị doạ sợ

Trong phòng khám tư vấn.

Trên vách tường xuất hiện những vết nứt trên diện rộng, sàn nhà đều bị nứt nẻ, nghiêm trọng nhất là vị trí treo đồng hồ cổ.

Đèn chùm trong nhà đã rơi trên đất, bóng đèn bị vỡ.«tổ cha lũ ngu đọc truyện tại truyện phân»

Nhìn quanh phòng, toàn là đống lộn xộn.

Chiếc tủ đóng khung với Annabelle bên trong đã rơi xuống đất, cánh cửa tủ bị mở ra với một khe hở lớn, nhưng Annabelle lại không chạy trốn.

Điều này khiến Đỗ Duy cảm thấy khó hiểu.

Trước đây, khi chuẩn bị giải quyết ác linh “mình”.

Đúng như Freddy đoán, đúng là hắn đã có kế hoạch dự phòng.

Thời điểm Annabelle bị lôi ra khỏi ba lô, Đỗ Duy đã lần nữa Đánh Dấu thứ quỷ quái này, cái gọi là cùng chết của hắn, thật ra chỉ muốn ác linh Đỗ Duy và ác ma nữ tu cùng chết.

Sau đó, hắn lại phát động Đánh Dấu để khiến Annabelle xuất hiện.

Đến lúc đó hắn sẽ nắm lấy Annabelle, bởi hạn chế của quy tắc nguyên bản, có thể khiến Annabelle đưa hắn về nhà.

Mặc dù rốt cuộc không dùng đến, nhưng Annabelle có ý nghĩa rất lớn đối với Đỗ Duy.

Nó chính là quả bom hẹn giờ rất có ích…

Nhưng giờ nó có cơ hội chạy trốn nhưng lại không chịu trốn, đúng là hết sức kỳ quái.

“Trừ khi, ở nhà xảy ra chuyện gì khiến nó sợ hãi không dám chạy trốn.”

Đỗ Duy thầm lắc đầu, đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ cổ.

Lúc này, trong phòng. Chỉ có thể nghe thấy âm thanh chuyển động của những chiếc kim đồng hồ, tiếng lách cách…

Quy luật, và máy móc.

Có vẻ như không có gì thay đổi so với trước.

Nhưng Đỗ Duy phát hiện ra rằng nguồn gốc của những vết nứt dày đặc là từ chiếc đồng hồ cổ treo trên tường.

Một ý tưởng bỗng nảy ra trong đầu hắn.

“Trận động đất này, chẳng lẽ là do đồng hồ cổ gây ra?”

Khi ý nghĩ xuất hiện, bèn bén rễ và phát triển.

Dựa trên thông tin hiện tại, nguyên nhân gây ra động đất đều hướng vào đồng hồ cổ.

Nhưng nếu là vậy…

Sự đề phòng của Đỗ Duy với đồng hồ cổ có thể phải được thăng cấp.

Hắn thầm nghĩ: “Thứ có thể gây ra động đất cho cả New York, ngay cả ác ma nữ tu, xe buýt và Ngôi nhà kinh dị đều không làm được, thứ này có bí mật gì, tại sao lại kinh khủng như vậy? “

Trước đây, Freddy đã vô tình nói một câu – đồng hồ của Lamer.

Dường như để chỉ đồng hồ cổ.

Điểm này phải tìm hiểu sau, tìm cơ hội kéo Freddy ra khỏi mộng, để tiện hỏi cái gì gọi là đồng hồ của Lamer.

Chả lẽ chiếc đồng hồ cổ mà hắn đã trêu chọc lúc đầu, còn dị thường hơn cả nguồn gốc của lời nguyền.

Nghĩ vậy, Đỗ Duy bước đến góc tường.

Đồng hồ cổ vẫn như thường.

Ngược lại, Annabelle dường như cảm thấy điều gì đó, đột nhiên run rẩy.

Sau đó, nó dường như vừa thức dậy, nhận thấy có cơ hội thoát thân, ngay lập tức lơ lửng trong chiếc tủ đóng khung.

Cùng lúc đó, nhiệt độ trong phòng đột nhiên giảm xuống, ánh sáng mờ đi nhiều.

Ác ý lập tức tập trung trên người của Đỗ Duy.

Ngay khi Annabelle xuất hiện, những quỷ hồn trong căn nhà cũng lần lượt xuất hiện.

Nó nghĩ rằng nó đã tự do rồi.

Suy cho cùng, trong trí nhớ của nó, Đỗ Duy chỉ là một Hunter bình thường, chỉ biết xài vật phẩm, là kẻ thích hãm hại ác linh.

Nếu thật sự đánh, ai thắng ai thua cũng chưa chắc…

Vì vậy, Annabelle bay thẳng đến trước mặt Đỗ Duy, lập tức nhào tới.

Điều này khiến Đỗ Duy cau mày.

Sau đó, cánh tay phải lập tức ác linh hoá, nắm lấy cổ của con ác linh búp bê.

Annabelle bèn bị bóp đến biến dạng.

Những quỷ hồn đó cũng biến mất.

Ác ý bèn tiêu tan, được thay thế bằng một nỗi sợ hãi sâu sắc.

Annabelle vùng vẫy dữ dội dưới Đỗ Duy, không ngừng run rẩy.

Giống như đang cầu xin lòng thương xót.

Điều này làm cho Đỗ Duy có chút khó hiểu: "Là do tao ít chú ý đến mày sao? Tại sao tao luôn cảm thấy mày đang thông minh hơn?"

Hắn cũng không rõ.

Bất cứ khi nào hắn không ở nhà, Annabelle được cất trong tủ đóng khung, chỉ cần chiếc đồng hồ cổ nổi điên, ác linh gặp xui xẻo chính là nó.

Hoặc gần như bị nuốt chửng, hoặc đang chịu áp lực quá sức chịu đựng.

Mỗi lần thoát ra ngoài, đều đối đầu với những tồn tại kinh khủng cấp bậc như xe buýt.

Tệ hơn nhiều so với Cái Bóng, quả đúng là sống không bằng chết.

"Bị đồng hồ cổ doạ sợ sao?"

Đỗ Duy lắc đầu, cầm lấy Annabelle đi tới chiếc tủ đóng ghép rơi trên mặt đất, sau khi kiểm tra, xác định không có hư hỏng, hắn lại đặt Annabelle vào trong.

Răng rắc……

Cánh cửa tủ đóng lại.

Sau khi hợp nhất với ác linh "mình", ngay cả khi Đỗ Duy không áp dụng năng lực tiêu hao nhiều năng lượng, hắn cũng có thể dễ dàng trấn áp ác linh như Annabelle.

Chỉ cần một tay.

Bang bang bang bang…

Annabelle dường như không thể chấp nhận được thực tế dễ dàng bị nghiền ép, hoặc không muốn quay lại chiếc tủ đóng khung, điên cuồng lao vào cánh cửa.

Tuy nhiên, kim của đồng hồ cổ treo tường hơi dừng lại.

Đột nhiên, Annabelle im lặng.

Giống như đã chết, mà không dám để lộ ra một chút hơi thở.

Đỗ Duy liếc mắt nhìn đồng hồ cổ.

"Tao nên gọi mày là gì? Đồng hồ của Lamer?"

Như thường lệ, không có phản hồi.

Đồng hồ cổ giống như một sát thủ ngủ đông trong bóng tối, không hề lộ ra ý đồ gì cho đến thời điểm quan trọng.

Nhưng chắc chắn mục tiêu của nó là Đỗ Duy.

"Ba vợ Lawrence nói với tao rằng người làm mặt nạ, và gia tộc Wittbach đã đạt được thỏa thuận khi gia đình họ chưa giàu có."

"Các thành viên của gia tộc Wittbach sẽ không bị giết bởi ác linh."

"Nhưng người chế tạo đã để lại một câu. Trong thế hệ này của gia tộc Wittbach, sẽ có trưởng nữ tên là Minette tiếp xúc

với một thứ mà ông ta dùng để giam cầm lời nguyền của ác ma.”

“Thật không may, người đó là bạn gái của tao. Thật trùng hợp, người tiếp xúc với món đồ đó lại trở thành tao.”

“Lời tiên tri đã thay đổi.”

Lúc này, Đỗ Duy mới vươn tay nắm lấy đồng hồ cổ, cũng không liều lĩnh phát động Đánh Dấu như trước, bởi vì không thể thành công, ngay cả hắn của bây giờ cũng không thể.

Đồng hồ cổ cứ để mặc Đỗ Duy tháo xuống.

Biểu hiện không thể bình thường hơn.

Đỗ Duy vừa cầm đồng hồ cổ, vừa quan sát, vừa bình thản nói: “Tao không đồng ý với kiểu tiên đoán này, nhưng trên đời này có quá nhiều chuyện khó tin vẫn xảy ra.”

“Nếu tiên đoán là đúng, điều gì đã thúc đẩy mày chuyển mục tiêu sang tao?”

“Tao chọn mày, hay là mày chọn tao?”

Hắn nói.

Hắn đã bí mật lên kế hoạch, nên dùng phương pháp nào để giết chiếc đồng hồ cổ.

Rốt cuộc, những chủ nhân cũ từng có được thứ này, đều có một kết cục vô cùng bi thảm.

Nếu không biết rằng trận động đất do đồng hồ cổ gây ra, thì giờ hắn đã tấn công đồng hồ.

Đỗ Duy tự nhủ, không thể sốt ruột.

Đầu tiên, phải tìm hiểu xem cái gì là đồng hồ cổ của Lamer, sau đó tùy theo tình hình để nghĩ ra một cách hoàn hảo để tiêu diệt đồng hồ cổ. <đọc truyện tại bachngocsach.com>

Làm được như vậy rắc rối lớn nhất của hắn sẽ được giải quyết, những rắc róo còn lại không lớn.

Phải rồi……

Còn phải đổi một ngôi nhà mới.

Chương 429: Sơ suất y tế

Đóng cửa.

Đỗ Duy bước ra khỏi phòng khám tư vấn.

Trên tay của hắn, còn mang theo đồng hồ cổ và Annabelle được phủ trong tấm vải trắng.

Ở bên ngoài phòng khám thấy vậy, Tom tò mò hỏi: "Anh mang theo cái gì vậy?"

Đỗ Duy lạnh nhạt nói: "Anh đoán là thứ gì?"

"Tất nhiên là ác… à, tất nhiên đó là một thứ có giá trị."

Tom có chút bối rối, anh ta ở bên Cha Tony lâu như vậy, cũng biết chút ít về đuổi quỷ, cho nên đang đoán trên tay người bạn tốt đang cầm loại ác linh nào.

Nhưng thứ này rất đáng sợ.

Đỗ Duy nhìn anh ta thật sâu, nói: "Nhà tôi không ở được nữa, nhân tiện phải tìm một chỗ mới, đặt mua một số thứ."

Tom bối rối hỏi: "Anh định chuyển đến nhà bạn gái à?"

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi nói: "Không, tôi định tìm một nơi hẻo lánh, hoặc là mở phòng khám đuổi quỷ. Cái gì cũng được, nhưng phải có không gian riêng."

Không hay ho gì khi mang đồng hồ cổ và Annabelle tới chỗ Alexis.

Dù sao cô ấy cũng là bạn gái của hắn, nếu làm cô ấy sợ, thì khó lòng giải thích.

Điều quan trọng nhất là, có quá nhiều ác linh trốn bên trong những thứ hắn mang theo.

Không gian riêng tư là điều cần thiết.

Nói xong, Tom chợt nhận ra, bèn giơ ngón tay cái với Đỗ Duy: "Đàn ông đúng là nên có không gian riêng. Tôi từng muốn mua một căn phòng nhỏ ở khu đèn đỏ để có thể sống một mình."

Vừa nói xong bèn biến sắc, anh ta lại hùng hổ nói: "Nhưng tôi đã dẹp bỏ suy nghĩ ý tưởng này rồi, sau này tôi sẽ không bao giờ tới cái nơi kinh tởm như khu đèn đỏ nữa."

Điều này khiến Đỗ Duy tò mò.

Vài ngày trước, tôi vừa chữa khỏi vấn đề yếu sinh lý của Tom. Với tính cách của anh ta, chắc là hận không thể ở trong khu đèn đỏ mỗi ngày. Làm sao anh ta có thể chán ghét được?

"Rốt cuộc anh đã gặp phải chuyện gì?"

Đỗ Duy hỏi với giọng điệu kỳ lạ.

"Chẳng lẽ lại gặp phải thứ kỳ quái?"

Mặt Tom tái xanh: "Đừng nhắc tới chuyện đó, nghĩ lại tôi thấy buồn nôn. Chết tiệt, hôm qua tôi uống rượu với Cha Tony quá nhiều, lại với không ngủ phụ nữ. Ngược lại vào quậy ở một quán bar toàn đàn ông."

"F*ck! Thật kinh tởm, anh hiểu ý tôi chứ?"

Mí mắt của Đỗ Duy nhảy loạn lên.

Hắn vội vàng hỏi: "Anh…… anh có sao không? Đã đi bệnh viện chưa? Tuyệt đối đừng bị bệnh…"

Tom nói với vẻ mặt ủ rũ: "Thật may là tôi trông quá xấu. Những người đó đã không tấn công tôi. Nếu không, có lẽ tôi đã ở khoa hậu môn."

“Cha Tony thì sao?”

“Cũng không sao, tuy hồi trẻ ông ấy đẹp trai, nhưng giờ đã gần sáu mươi, ai lại biến thái muốn xxx ông ấy?”

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn Tom với ánh mắt phức tạp, muốn nói gì đó, nhưng rồi chỉ thở dài bất lực.

“Sao hai người luôn có thể gặp phải chuyện quái dị như vậy.”

Tom bất lực nói: “Tôi cũng muốn biết tại sao, ôi… tôi khổ quá.”

Nói xong, Tom vỗ đầu nói: “Mà này, chỗ anh hết chuyện rồi, vậy tôi sẽ đưa người đi. Tôi còn phải tổ chức người càn quét khu đèn đỏ.”

“Mẹ kiếp, nếu để tôi biết ai là chủ quán bar đó, tôi sẽ cho hắn một cái chết từ từ và đau đớn.”

Mối hận này chỉ đứng sau Vidar.

Tom luôn xxx gái, giờ lại suýt bị dzai xxx. Sự tức giận và sợ hãi này khiến anh ta cảm thấy đau khổ, và tức giận.

Đỗ Duy gật đầu nói: “Đã vậy thì tạm biệt. Nhân tiện tôi phải tìm nhà mới, thuận tiện làm thủ tục thôi.”

Vừa nói xong, đột nhiên, Đỗ Duy nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia kỳ lạ.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm, một liên kết đứt đoạn từ lâu nào đó trong đầu hắn dường như có dấu hiệu hồi phục.

……

Vào lúc này. Ở chỗ của Twilight.

James đã sống lại.

Y cảm thấy mình đã trải qua một giấc mơ rất dài, đau đớn và áp lực, bụng dưới không ngừng quặn đau. Như thể không có hồi kết.

Y đã mắc kẹt trong tình trạng này suốt một thời gian dài, luôn có một giọng nói quái dị thì thầm bên tai.

Giống như thần linh, lại như ma quỷ đang thì thầm, khó chịu vô cùng.

"Phù…"

James hít một hơi dài, rồi từ từ mở mắt.

Sau đó, y nhìn thấy một khuôn mặt mà y không hề muốn nhìn thấy trong suốt cuộc đời mình, xuất hiện trước mặt y.

Với mái tóc vàng bù xù, gã cười nham nhở: "Chú tỉnh rồi, anh đã cứu chú. Giờ chú nợ anh 20 tỷ tiền thuốc men".

20 tỷ! ! ! !

James đã bị sốc khi nghe, và lập tức ngồi dậy.

"Ryan! Cậu tránh xa tôi ra!"

Giọng y rất tức giận.

Ryan cau mày, nhận ra vấn đề.

Gã khịt mũi và nói: "Bệnh nhân James, mày nghĩ tao kẻ bắt nạt phải không?"

"Chú nợ anh 20 tỷ!"

"20 tỷ có hiểu không?"

"Nếu không trả cho anh, mỗi ngày anh đều sẽ đi tiểu trong phòng của chú!"

James không thèm quan tâm đến thằng điên Ryan, quay đầu nhìn xung quanh và phát hiện có rất nhiều thành viên của Twilight đang ở trong phòng của mình.

Người gần nhất là Tiquel.

Y không biết người này đang theo dõi mình và Ryan, nên hỏi: “Tiquel, tôi hôn mê bao lâu rồi?”

Tiquille kỳ quái nói: “Đã 2-3 ngày rồi, nói chính xác là cậu đã chết 2-3 ngày, ừm… Cậu James, tôi phải nói thật, cậu thật sự nên cảm ơn Ryan, cậu ta vừa cứu cậu một lần.”

James choáng váng.

Nghĩa là gì?

Y chết trong 2-3 ngày?

Ryan đã cứu mình?

Dường như mình đâu có làm gì, chỉ truyền dịch thôi. Vậy cũng chết được sao?

Những người khác nhìn vẻ mặt sững sờ của James, bọn họ cũng ngẩn người, đành kể lại mọi chuyện.

“Hai ngày trước cậu đột nhiên ngừng thở, nằm ngây đơ trên giường.”

“Chúng tôi sơ bộ suy luận có thể là do sự cố ngộ độc thức ăn. Tóm lại, cậu đã chết lâm sàng hai ngày rồi.”

“Chúng tôi định đóng Đinh Thánh lên cậu, rồi đem đi hỏa táng. Nhưng Ryan nói rằng cậu vẫn có thể cứu được, vì vậy cậu ta đã sử dụng phương pháp trị liệu điện, còn cho cậu ít nước nóng.”

“Ồ, không biết nước nóng đó là loại thuốc gì, thật kỳ quái, dù sao cậu đã sống lại!”

Nghe vậy, James nhìn Ryan với vẻ mặt phức tạp.

Ryan ngẩng cao đầu tự hào, ngạo nghễ nói: “Đừng nhìn anh với ánh mắt sùng bái như vậy, anh lại cứu mạng chú. Dù đây chỉ là bước nhỏ với Ryan, nhưng lại là bước quan trọng

của toàn bộ ngành y. Không lâu nữa Bệnh viện Tâm thần Twilight của chúng tôi sẽ trở nên nổi tiếng trên toàn thế giới."

"Khi đó, Chủ nhiệm sẽ nhìn anh bằng ánh mắt khác, địa vị của anh sẽ vững vàng!"

"Đừng lo lắng, James, chỉ cần có anh ở đây, đời này em sẽ không chết!"

Nghe kẻ mắc bệnh tâm thần Ryan nói những lời điên điên khùng khùng.

James có chút cảm động.

Y đưa tay ra vỗ vai Ryan để tỏ lòng biết ơn.

Nhưng y phát hiện ra rằng cánh tay còn lại của mình đã mất đi tri giác.

Cúi đầu xuống, y thấy toàn bộ bàn tay phải của mình được quấn băng.

Vẫn có thể ngửi thấy mùi khét thoang thoảng…

James kinh hãi nói: "Tay của tôi? Tay của tôi đã xảy ra chuyện gì!"

Ryan gãi đầu nói: "Đây… là liệu pháp điện, bệnh viện tâm thần của chúng ta không có đầy đủ thiết bị. Anh đành phải cắm tay chú vào ổ điện, hơi… hơi lâu một chút."

"Nhưng đừng lo lắng, tay của chú chắc chắn sẽ bình phục."

"Và với tư cách là bác sĩ chính của cậu, anh đã sắp xếp mọi thứ cho chú. Trong thời gian phục hồi, anh sẽ cho chú ăn thức ăn và nước uống mỗi ngày. Đừng ngại, anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm với chú đến cùng."

Chương 430: Nghi ngờ từ Alvin Dawkwe

Tình hình bên trong Twilight rất phức tạp.

Không ai biết được chuyện xúi quẩy mà những Hunter này đã gặp phải.

Nói ra còn sợ không ai tin.

Đúng vậy đó…… đọc truyện tại bachngocsach.com

Những Hunter này ngày nào cũng lượn lờ quanh WC và tổng bộ của Twilight.

Không ăn không uống cũng sẽ tiêu chảy.

Truyền dịch cũng vô dụng, lại còn giống như dị ứng, càng khiến cho tiêu chảy nặng hơn.

Nhưng mãi không tìm ra nguyên nhân của căn bệnh.

Đúng là làm khó cho họ.

Ai có thể ngờ rằng một nhóm Hunter mạnh mẽ, lại phải gánh chịu nỗi đau này.

Két……

Tiếng mở cửa vang lên.

Matthew bước ra khỏi WC, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt già nua của ông.

Mắc bệnh lâu trở thành bác sĩ giỏi.

Mặc dù Matthew không tìm ra lời giải cho căn bệnh tiêu chảy y hệt nguyền rủa này, nhưng đã đúc kết được một quy

luật.

Ăn ít, và nhiều bữa hơn.

Uống ít nước nóng hơn.

Nhờ vậy, số lần tiêu chảy hàng ngày giảm hẳn.

“Thực ra cũng không phải không chấp nhận được, ít nhất có thể giải quyết một nỗi niềm khó nói.”

Matthew thở dài.

Ở tuổi trung niên, con người ta sẽ luôn có những rắc rối như thế, chẳng hạn như bất lực trước phụ nữ, chẳng hạn như táo bón…

Matthew đã sống hàng trăm năm, kích thích sinh lý trong ông ta đã biến mất từ lâu.

Người phụ nữ duy nhất mà ông ta yêu, cũng bị ông ta tự tay giết chết trong lần đầu tiên mất khống chế do ác linh hoá.

Kể từ đó, ông ta đã cố gắng để hồi sinh vợ mình, nhưng sau đó phát hiện rằng điều đó là không thể.

Trái tim như nguội lạnh.

Vấn đề táo bón do tiêu chảy lâu ngày đã được giải quyết, khiến tâm hồn bế tắc của ông ta, có được chút phóng thích.

Nói đơn giản, có nghĩa là có niềm vui trong khó khăn.

Dù sao cũng không giải quyết được, tốt hơn hết là cố gắng làm quen.

Lúc này, Tiquel mở cửa bước vào.

“Thưa ngài, James đã sống lại. Mặc dù bệnh nhân tâm thần Ryan rất kỳ lạ, nhưng có vẻ như cậu ấy thực sự có thể chữa khỏi bệnh…”

Đây là báo cáo thường lệ.

Nhưng Matthew bật cười nói: “Con tin cậu ta chữa bệnh cứu người được sao? Chỉ là mèo mù vớ cá rán thôi. Hơn nữa dù chữa được bệnh, con có dám để cậu ta chữa bệnh cho mình sao?”

“Ngoài việc uống thêm nước nóng và trị liệu điện, cậu ta còn biết làm gì?”

Tin Ryan, thà tin Satan còn hơn!

Tiquel cúi đầu xấu hổ nói: “Thưa ngài, con chỉ nghĩ rằng mặc dù phương pháp điều trị của cậu ấy rất kỳ lạ, còn phản y học, nhưng ông ấy có thể giúp chúng ta giải quyết vấn đề tiêu chảy.”

Matthew trầm giọng nói: “Cho tới bây giờ con vẫn nghĩ đó là bệnh tiêu chảy? Đây là một lời nguyền, một lời nguyền độc ác nhất. Nhất định đã giở trò với Twilight. Đừng quên, có rất nhiều người không thích Twilight.”

Tiquel nói: “Ý của ngài là Vanity? Nhưng nếu do họ ra tay, họ đâu cần làm cho chúng tôi bị tiêu chảy và mất sức chiến đấu…”

Matthew đáp: “Ta cũng nghĩ tới điều này, nhưng ngoài bọn họ ra, không kẻ nào có thể làm chuyện này mà cả ta cũng không phát hiện.”

“Nhân tiện, có biết ống nghe của Ryan đến từ đâu không?”

“Không ạ, con không thấy ai tiếp xúc với cậu ta cả.”

Tiquel rất khó hiểu, thậm chí lão ta còn không phát hiện được là ai đã đưa ống nghe cho Ryan, khi nhìn thấy thì nó đã nằm trong tay của Ryan.

Matthew lạnh lùng nói: “Ta luôn nghi ngờ trong nội bộ có người từ các thế lực khác, nhưng giờ có vẻ như người này có thể mạnh hơn ta nghĩ. Kẻ đó chắc chắn là người của Vanity.”

Dù Matthew nghĩ nát óc, ông cũng không thể nghĩ ra nguyên nhân của vấn đề.

Ông ta chỉ có thể cho nó là nguyền rủa, chỉ có thể được quy chụp cho Vanity.

Đây là nhận định hợp lý nhất.

Nếu nghĩ mọi chuyện đều do Ryan gây ra, thế mới không bình thường.

Suy cho cùng, theo nhận thức của họ, Ryan là một Hunter bị bệnh tâm thần, không thể làm gì ngoài việc nhổ nước bọt xuống đất, và lảm nhảm!

Còn có cái gọi là Chủ nhiệm, cũng không biết là ai!

Nghĩ vậy, Matthew ra hiệu Tiquel lại gần, và nói: "Con không cần theo dõi Ryan nữa. Cứ tung tin nội bộ, nói rằng ta đã rời khỏi Twilight, tìm người của Vanity để đàm phán."

Tiquel gật đầu: "Dạ, thưa ngài."

Matthew gật đầu, quay lại bước vào bóng tối.

Tiquel khó hiểu: "Thưa ngài, ngài đi đâu vậy?"

Matthew nói mà không quay đầu lại: "Đương nhiên là gây rắc rối cho Vanity."

Tiquel càng khó hiểu: "Nhưng không phải ngài bảo con, chỉ nói vậy để bọn họ lầm tưởng sao?"

Matthew chế nhạo và quay lại nhìn anh: "Có vậy bọn họ mới nghĩ rằng ta vẫn còn ở trong Twlight."

……

Chuyện của Twilight, người ngoài không thể hiểu được.

Ở Châu Âu xa xôi, lúc này, một ông lão vô cùng tức giận nhìn quả bóng bay màu đỏ đang bay đi xa, mắng mỏ.

“Cái thứ chết tiệt này, cứ như vậy chạy trốn?”

“Nó lại còn mang theo những ác linh do giáo đồ của Vidar biến thành, chết tiệt!”

Lão đã quá giá, răng tóc rụng hết, da thì xám xịt, có rất nhiều vết đồi mồi.

Chính là Alvin Dawkwe.

Người Hunter già, người sắp chết này, rất muốn phát tiết cơn giận của mình, ông bực bội đến mức không thể kìm chế bản thân.

Bên cạnh đó, đối tác của lão cũng là một ông già.

Người bên kia nói: “Alvin, tôi biết bây giờ anh đang rất khó chịu, nhưng thứ đó đã chạy mất rồi, trong thời gian ngắn không thể tìm ra nó. Thay vì tiếp tục phí công vô ích, tốt hơn là nên truyền đạt điều này cho Twilight . Những người đó còn ghét ác linh hơn cả chúng ta, chắc chắn sẽ không bỏ mặc rắc rối lớn như vậy.”

Lời còn chưa nói hết, đã khiến Alvin Dawkwe khó chịu hơn.

Lão bất lực nói: “Người của Twilight không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng không có dấu hiệu gì sẽ xuất hiện. Tôi đã nhờ Đỗ Duy chuyển tin rằng tôi sắp chết.”

“Nhưng đến giờ vẫn không ai ra tay với tôi.”

“Những kẻ có thù hận với tôi trong Twilight, giống như trbiếnở thành thánh nhân. Điều gì đã khiến họ chọn cách buông bỏ hận thù?”

Alvin Dawkwe cảm thấy khó hiểu.

Còn cộng sự của lão thì can ngăn: “Không phải anh từng nói, người của Twilight chắc đang ấp ủ âm mưu gì đó, nhất

định sẽ tìm cách giết anh.”

Alvin Dawkwe thở dài.

Nhìn hoàng hôn trên bầu trời. Cảm giác chán nản ngày càng mạnh mẽ.

Bất giác, Alvin Dawkwe đau đớn kêu lên, ấn về phía ngực, một cơn sóng màu đỏ dâng lên trên mặt lão, sau đó lại bị lão ép xuống.

“Quay lại giáo hội, tôi thật sự không trụ được lâu nữa.”

“Đứa nhỏ tên Đỗ Duy, tôi cũng phải tìm cơ hội gặp cậu ta. Trước giờ tôi luôn cảm thấy tâm tư của nó quá nặng, nhưng gần đây biểu hiện của nó khiến tôi bất ngờ.”

“Ý chí, bản lĩnh và tinh thần trách nhiệm của người này quá mạnh mẽ, cậu ta còn giúp tìm ra nguyên nhân cái chết của ông tôi, Andrew Dawkwe.”

“Cậu ta là người duy nhất có thể thay thế tôi.”

Chương 431: Dọn nhà

Dọn nhà là một chuyện rất rắc rối.

Bởi vì có đủ thứ lộn xộn cần xử lý.

Nhưng đối với Đỗ Duy, vấn đề này thật dễ dàng.

Cho dù là lúc mới bắt đầu hay hiện giờ, hắn rất hiếm khi thiếu tiền, theo cách nhìn của giáo hội, hắn luôn làm việc chăm chi, chống chọi với ác linh cả ngày lẫn đêm.

Tiền lương chưa bao giờ thấp.

Trong những nhiệm vụ do giáo hội giao mà hắn đã giải quyết trước đó, hắn không chỉ nhận được một số vật phẩm có ích, chẳng hạn như tiền xu, khẩu súng kíp, ô đen, v.v…, còn có thù lao phong phú.

Thù lao rất nhiều, lên tới hàng triệu.

Có tiền thì chuyện gì cũng dễ giải quyết.

Trải qua một buổi chiều xem nhà, Đỗ Duy nhanh chóng chọn một ngôi nhà cũ.

Những cái gọi là điều khoản, hạng mục phụ đều được giải quyết một cách dễ dàng.

Hmm… trả tiền mua nhà trong một lần.

Nó còn ở khu biệt thự trung tâm thành phố, chính là nơi đã giải quyết Hannibal.

Lý do chọn nơi này, là do có người chết, giá nhà rẻ, an ninh cũng tốt, những người nên dọn đi đều đã dọn đi hết, những người còn lại cũng là những người thuê cao tuổi.

Tất nhiên, không thể mở phòng khám.

Đỗ Duy mua một biệt thự nhỏ hai tầng có cây xanh ở mặt trước và sau, có cả vườn hoa nữa.

Đây sẽ là nơi ở cá nhân của hắn, ngoài ra để ở lại tạm thời, còn có thể để đồng hồ cổ và các vật dụng khác ở nơi này.

……

Trong biệt thự. Trời đã về khuya.

Sau khi các công nhân phụ trách việc dọn nhà đã chuyển đồ đạc, quần áo, v… của Đỗ Duy đến, việc chuyển nhà hoàn tất.

Mặc dù môi trường sông thay đổi. Nhưng Đỗ Duy mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nhẹ, việc sắp xếp đồ đạc trong ngôi nhà mới vẫn giống như trước.

Các bức tường được sơn màu be, chiếc đồng hồ cổ được treo trên tường một cách chắc chắn, bên cạnh là Annabelle.

Đỗ Duy ngồi trên sô pha, lấy hết đồ trong ba lô ra.

Đặt một chiếc thùng rác bên cạnh chân phải, bên trong là 2 chiếc đồng hồ vừa nổ tung.

Nơi nào có đồng hồ cổ, chỉ cần trong nhà có đồng hồ khác, sẽ trực tiếp bị nổ tung, dường như thứ này có ý thức lãnh thổ rất mạnh.

“Mình phải sắp xếp tình hình hiện tại.”

Trên bàn có mặt nạ, khẩu súng kíp, tiền xu, xúc xắc, zippo, một đôi găng tay trắng của Giám mục Slivika, một bức tranh sơn dầu cuộn lại, cùng một bản đồ da người.

Đột nhiên, Đỗ Duy cau mày, rút trong ví tiền ra 1 lá bài Joker.

Trên mỗi lá bài có 1 Joker riêng biệt. Một lá tượng trưng cho cờ bạc, và một tượng trưng cho điều ước.

Ban đầu, 2 lá bài Joker này được đồng hóa, nhưng khi dung hợp nhất, lại tách ra.

Về phần tà linh đâm lén hắn, đã bị xé làm đôi nhét vào 2 lá Joker.

Ở trong tay của Đỗ Duy, 2 lá bài Joker toả ra làn hơi buốt giá, tà linh ẩn nấp trong đó cũng hơi xao động.

Nhưng Đỗ Duy không quan tâm.

"Đừng lo lắng, tao sẽ không để cho mày chết dễ dàng như vậy. Ít nhất mày còn có thể đi theo tao một thời gian rất lâu. Chỉ cần tao không chết, mày không thể thoát khỏi tao."

Nói xong, Đỗ Duy khẽ cau mày, hắn đột nhiên ảo tưởng rằng lời nói và tác phong của mình lúc nào cũng giống nhân vật phản diện trong mấy bộ phim điện ảnh…

"Chắc là ảo ảnh…"

Hắn vô cảmném 2 lá bài Joker lên bàn cà phê, sau đó tiến vào ác linh hoá.

Ngay sau đó, bầu không khí trong cả căn phòng trở nên đè nén.

Lạnh khủng khiếp.

Vừa dọn vào nhà mới, ban đầu vốn không có sức sống, giờ lại càng thêm ảm đạm và đáng sợ.

Giống như có ác linh lui tới…

2 lá bài Joker toát lên vẻ lạnh giá, tiền xu tự động dựng thẳng lên, trên đầu của Đỗ Duy có một chiếc liềm, cùng với một chiếc đầu lâu.

Linh mục không đầu trong khẩu súng kíp cũng xuất hiện, xúc xắc khẽ run lên.

Annabelle trong tủ khung cũng quay đầu nhìn sang.

Chỉ có đồng hồ cổ vẫn tỉnh queo, cứ như sau khi Đỗ Duy ác linh hoá, chả là gì với nó sất.

Sau khi Đỗ Duy bước vào ác linh hoá, căn bản tương đương với ác linh Đỗ Duy lấy lại thân thể.

Nhưng trận chiến trước đã tiêu tốn quá nhiều sức lực.

Hiện tại, Đỗ Duy vẫn đang trong quá trình hồi phục.

Từ một góc độ khác, ác linh Đỗ Duy trở thành Đỗ Duy ác linh hoá, sau khi giải trừ trạng thái ác linh hoá, hắn chính là hắn lúc đầu.

Vấn đề nhân tính bị xói mòn đã được giải quyết.

Nhưng sử dụng sức mạnh này không phải là không trả giá.

Càng lạm dụng, sẽ càng đẩy nhanh quá trình biến đổi mình thành ác linh.

Vào lúc này, Đỗ Duy lạnh lùng nhìn chiếc mặt nạ đặt trên bàn cà phê.

Cảm giác ngột ngạt mà hắn mang lại, khiến cho tất cả các vật phẩm chứa ác linh đều có phản ứng.

Nên ra đều đã ra.

Chỉ có Cái Bóng vẫn đang giả vờ chết.

Ánh mắt áp lực, trầm trọng.

Mặt nạ run rẩy. Dường như cảm nhận được áp lực, 2 điểm đỏ sáng lên, Cái Bóng bước ra từ trong bóng tối, hai tay cầm một con dao sắc bén, vững vàng đứng trước mặt của Đỗ Duy.

Cái Bóng vẫn bất động…

Đỗ Duy thờ ơ, và tàn nhẫn…

Nếu Cái Bóng có ý thức của chính mình, có thể cảm thấy bầu không khí hơi khó xử.

Nhưng nó không có, nó chỉ có một chút IQ.

Vì vậy, Đỗ Duy vươn tay ra nắm lấy, trong tay lập tức xuất hiện Cái Bóng, bị hắn bóp cổ.

“Trước đó, mày đâm tao hai lần.”

“Mày cho rằng giả chết, thì mọi việc coi như xong?”

Có một chút ác ý trong giọng điệu của hắn.

Cái Bóng điên cuồng run rẩy, nhưng nó không thể nói chuyện, thậm chí còn cầu xin sự thương xót

Nhưng vào lúc này, một phong thư ố vàng bị đẩy ra khỏi lồng ngực của Cái Bóng.

Cùng lúc đó, một tờ giấy bay ra khỏi phong thứ, trên đó có rất nhiều chữ.

[Đêm nay sao thiệt sáng, phong thư dường như nghe thấy giọng nói của chủ nhân. Mới đầu cứ tưởng là ảo giác nhưng không ngờ đó là sự thật. Phong thư muốn cảm ơn Satan, cảm ơn Chúa, nhưng phong thư biết rằng sự tồn tại của họ nếu so với chủ nhân ngài, đó là đom đóm mà đòi đọ sáng với trăng rằm. 】

【Phi, ngu ngốc. 】

【Chủ nhân vĩ đại, trước đây không lâu, Cái Bóng chết tiệt kia đã phản bội ngài, đâm lén ngài hai lần, đối với kẻ phản bội, ngài nên xé xác nó!】

[Cả 2 lá bài Joker nữa, ngài hãy trực tiếp thiêu trụi chúng, loại rác rưởi không có tầm nhìn này không xứng cùng phong thư đi theo ngài]

Đọc đống chữ này, Đỗ Duy sa sầm mặt, hơi thở lạnh lùng càng thêm trầm trọng.

Hắn trực tiếp buông tay, thả Cái Bóng.

Sau đó, lạnh lùng nhìn vào lá thư: “Mày nghĩ rằng mình có ích cho tao hơn so với Cái Bóng và Joker?”

Trên giấy lại hiện lên dòng chữ: [Chủ nhân vĩ đại, phong thư đã vì ngài thu thập mọi bí mật của thằng con người ngài, chính là để chờ ngài trở về, phong thư luôn trung thành với ngài!】

Phong thư dường như đã nhầm Đỗ Duy thành ác linh Đỗ Duy.

Và…

Nó tiết lộ bản chất khốn kiếp của mình.

Chương 432: Phong thư khốn nạn

Bên trong biệt thự.

Tách…

Đỗ Duy búng ngón tay cái tách.

Chiếc zippo đặt trên bàn cà phê tự động lơ lửng trên không, như thể có một đôi bàn tay vô hình đang điều khiển, sau đó hắn bèn bật quẹt.

Ngọn lửa đỏ rực bùng cháy trên phong thư.

Vào lúc này, phong thư vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

Nó thậm chí không biết rằng Đỗ Duy đã hợp nhất với ác linh Đỗ Duy, tuy hai mà một.

Trước đánh nhau thế nào cũng không còn quan trọng.

Cho dù Cái Bóng đã đêm lén ác linh Đỗ Duy, Đỗ Duy cũng chả cảm thấy gì, mà còn vô cùng tán thưởng Cái Bóng.

Nhưng thực tế cả hai đã dung hợp. Đâm Đỗ Duy, chính là đâm ác linh Đỗ Duy.

Phong thư hết lần này đến lần khác tìm chết bộc lộ bản chất khốn nạn của mình, điên cuồng nịnh bợ cho kẻ mà nó cho là "ác linh Đỗ Duy".

[Chủ nhân, ngài đừng kích động, những gì phong thư nói đều là sự thật. "Ngài" nhân loại đã lên rất nhiều kế hoạch, hắn có cả năng lực Đánh Dấu. Để ngăn phong thư tiết lộ bí

mật của mình, hắn đã vô sỉ nhét phong thư vào trong Cái Bóng.】

[Nhưng may quá, ngài đã đoạt lại thân thể, giết chết "ngài" kia, nếu ngài muốn tiếp tục nghe, phong thư có thể nói liên tiếp ba ngày ba đêm tố cáo hành vi hung ác của "ngài" kia.】

[Khoan đã… chủ nhân, xin ngài hãy để chiếc zippo kia tránh xa phong thư. Phong thư luôn trung thành với ngài! Tha mạng… á… phong thư đang chết]

[Tha mạng, phong thư xin thề, tuyệt đối không bao giờ phản bội ngai, phong thư biết mọi bí mật của "ngài" nhân loại】

[Tên ác ma hung ác kia, hắn để lại rất nhiều thứ tốt, chẳng hạn như xúc xắc, đồng xu. Phong thư biết rất rõ, hắn cũng có bản đồ, chỉ cần ngài tìm theo theo bản đồ, có thể tìm được một vật phẩm có nửa cơ hội giết chết ma linh]

Phong thư chẳng hiểu tại sao, không ngừng bật ra chữ để mong Đỗ Duy tha thứ.

Tuy nhiên, càng như thế thì…

Sắc mặt của Đỗ Duy càng khó coi, sắc lạnh trong mắt càng thêm trầm trọng.

Bùng……

Ngọn lửa đỏ đốt trực tiếp bức thư và phong thư.

Chẳng bao lâu, toàn bộ phong thư đã cháy thành tro.

Tuy nhiên, trước sự ngạc nhiên của Đỗ Duy, ngay cả khi nó đã biến thành tro, chiếc phong thư lại tái sinh từ tro tàn, vẫn nguyên vẹn.

"Mày vẫn có thể tái sinh?"

Giọng điệu của Đỗ Duy đầy kinh ngạc.

Phong thư vẫn như cũ, ngoại trừ khí tức có chút uể oải.

Dường như nó cảm thấy lòng trung thành của nó chưa được thể hiện đầy đủ, nên một mảnh giấy khác lại xuất hiện.

Lần này lại… tiếp tục la liếm, nịnh bợ.

[Ngài là mặt trời, mặt trăng và các vì sao, là quá khứ và tương lai, là chủ nhân vĩ đại nhất, ngài chỉ đơn giản là tia sáng hy vọng chói lọi trong cuộc đời tăm tối của phong thư]

[Làm ơn đi, phong thư thề rằng sẽ không bao giờ phản bội ngài. So với "ngài" nhân loại thì ngài mạnh hơn nhiều.】

【Cái gì ác ma Nữ tu, cái gì quỷ Satan, ở trước mặt ngài chỉ cần 1 hit là đi đời nhà ma.】

【Phong thư chỉ xin được đi theo ngài, làm một hạt bụi nhỏ bé. Ngài nghĩ đến phong thư, thế giới của phong thư nở rộ; ngài quên phong thư, phong thư sẽ rất đau khổ.】</B>

Đến đây… dòng chữ trên lá thư dừng lại một chút.

Tất cả đều biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, giọng điệu đã thay đổi.

<B>[Chờ đã, ngài… và "ngài" kia đã dung hợp rồi sao?】

Đỗ Duy tối sầm mặt không nói lời nào, phất tay một cái, toàn bộ phong thư xoắn thành quả cầu bay về phía đồng hồ cổ.

Nó không có sức đề kháng nào cả.

Trước khi chiếc phong thư chạm vào chiếc đồng hồ cổ, những chiếc kim xếp chồng lên nhau bèn dừng lại.

Bùng……

Toàn bộ phong thư trực tiếp biến thành tro.

Ngoài ra, ác ý mờ nhạt quét qua ngôi nhà, Cái Bóng và những ác linh khác đều rùng mình, lập tức quay trở lại những món đồ đã cất giữ chúng.

Chỉ có con mắt của Đỗ Duy nheo lại.

Cũng không phải phát động năng lực Định Thân, mà là sợ hãi…

Bởi vì vào lúc này, hắn thực sự cảm nhận được một tia uy hiếp.

"Đồng hồ cổ có thể giết chết mình ngay bây giờ…"

Đỗ Duy đã có phán đoán, sự cảnh giác lần nữa tăng lên cao nhất.

Cứ tưởng chênh lệch giữa hắn và đồng hồ cổ không quá lớn. Thật không ngờ, vẫn đánh giá thấp nó.

Vật này được sinh ra như thế nào?

Kẻ biến thái như thế nào, lại tạo ra nó?

Không có câu trả lời…

Đỗ Duy chỉ có thể hít sâu một hơi, thu bớt hơi thở trầm mặc sau khi ác linh hoá.

Được một lúc, cả ngôi nhà lại hồi phục như cũ.

Yên bình và tĩnh lặng.

Chỉ là phong thư biến thành tro tàn, nhưng lại hồi sinh, vẫn sợ hãi bay tới trước mặt của Đỗ Duy.

<b>[Mây đen trên trời không phải mây. Hóa ra là chủ nhân hiểu lầm phong thư. Chao ôi… phong thư cảm thấy vô cùng đau lòng, muốn kể nhưng không thể nói ra. Bởi vì chủ nhân ngài rất tuyệt vời, làm thế nào ngài có thể phạm sai lầm? 】

[Tất cả là lỗi của phong thư]

[Phong thư vừa nãy đã cố ý nói ngược, mục đích là để xác minh tình trạng hiện tại của ngài, phong thư sẽ không bao giờ phản bội bất kỳ ai trong số các ngài.】

[Chỉ những kẻ vô tâm như Cái Bóng mới chọn đứng yên.】

[Là cấp dưới khôn ngoan nhất của ngài, phong thư sẽ chỉ giúp ngài giải quyết vấn đề]

【Phong thư biết trong nhà có chiếc đồng hồ cổ, là chuyện mà "ngài" nhân loại không thể giải quyết, nhưng giờ ngài đã đoạt lại thân thể.】

[Em đề nghị ngài đấm nát chiếc đồng hồ đó, và nói với nó rằng trong ngôi nhà này, ngài mới là boss]

Đỗ Duy sờ lên khuôn mặt có phần ngây ngốc của hắn.

Hắn không thể chịu đựng được.

Khi buông tay ra, hắn đứng dậy, nắm lấy phong thư, trực tiếp bóp nát nó.

Nhưng ngay cả như vậy. Phong thư vẫn sống lại, không ngừng nịnh nọt.

[Chủ nhân, phong thư sai rồi. Có lẽ ngài không nên giết đồng hồ cổ, hay ta đi tiêu diệt Vanity? Ngài có ghét họ không?】

[Hoặc giết Cái bóng!】

Đỗ Duy chịu không nổi: "Cái Bóng!"

Sau lưng hắn, Cái Bóng lập tức xuất hiện, đôi tay cầm dao nhọn, ánh mắt ác ý nhìn chằm chằm phong thư.

Sau đó Đỗ Duy vứt chiếc phong thư nhét vào trong Cái Bóng.

Hắn lạnh lùng nhìn Cái Bóng, nói: "Tap biết giờ mày đã có chút trí tuệ, mày nghe hiểu lời tao, nếu để cho thứ quỷ này

thoát ra khỏi mày, rồi gửi những tin nhắn tạp nham này trước mặt tao, tao sẽ là người đầu tiên xé nát mày.”

“Hểu không?”

Cái Bóng điên cuồng run rẩy.

Có vẻ như nó đang gật đầu.

Nó thực sự bị ép phải động não.

Đối với Đỗ Duy, phong thư rất kinh tởm, nói là hữu dụng, quả thực rất hữu dụng, dù sao cũng có thể kể lại chuyện đã xảy ra mười phút trước.

Nhưng nếu nói vô dụng, nó thực sự vô dụng.

Bất quá ác linh nào trong tay hắn đều có thể đánh bại tà linh phong thư, trọng điểm là thứ này quá thích la liếm, chính hắn cũng kinh tởm trước lời lẽ nịnh nọt của nó.

Lại có thể hồi sinh từ cõi chết…

Lần đầu tiên Đỗ Duy thấy buồn nôn.

Chương 433: Freddy cầu xin lòng thương xót trong mộng

Khi Cái Bóng trở lại mặt nạ. Cuối cùng Đỗ Duy cũng cảm thấy thanh tịnh hơn một chút.

Hắn vẫn duy trì trạng thái ác linh hoá, ngồi ngả trên sô pha, tự nhiên đặt tay phải lên đùi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Với tính cách của hắn, không bao giờ làm việc gì vô nghĩa, tiến vào ác linh hoá đương nhiên có nguyên nhân.

Ví dụ, gặp Freddy là để tìm hiểu về đồng hồ của Lamer.

Vốn dĩ anh định kéo Freddy ra khỏi giấc mộng, nhưng hiểm họa lộ ra từ chiếc đồng hồ cổ đã vô tình khiến hắn từ bỏ ý định này.

Mọi thứ nên được giải quyết trong giấc mộng. <đọc truyện này tại truyenfull là lũ cho thái giám, hãy đọc tại bachngocsach.com lũ độc giả ngu đần, bệnh hoạn kia>

……

Lúc này, đã là 11 giờ tối.

Trong giấc mơ của Đỗ Duy.

Freddy đang cảm thấy không thoải mái.

Suy sụp, đáng thương và bất lực.

“Thằng khốn! Giấc mộng của thằng ma quỷ không có hồi kết sao? Tại sao tao bò mãi, mà không tìm được lối thoát?”

“Lạy Chúa, Satan, xin hãy thương xót, hãy đưa thằng ma quỷ đó đi!”

“Hoặc hãy phái vài Người Đuổi Quỷ tốt bụng nào tới giết chết tao cũng được, tao thật sự không chịu nổi!”

Freddy đã rất đau đớn.

Thật kinh hãi trước cảnh Đỗ Duy dùng dao mổ xác ác ma nữ tu trong phòng giải phẫu.

Dù nó không có thực thể, không có bàn tay và bàn chân thực sự, Freddy vẫn cảm thấy rằng chân tay của mình như nhũn ra.

Loại sợ hãi từ tận đáy lòng, khiến nó không thể sinh ra bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào.

Thậm chí, để trốn thoát, nó đã sử dụng cách bò.

Nhìn bóng tối mênh mông vô bờ, không thấy giới hạn, Freddie ngồi dưới đất, khóc không ra nước mắt.

“Freddy tao rõ ràng là bậc thày chơi đùa với ác mộng, có thể giết chết người trong ác mộng. Tại sao sau khi chạm trán thằng ma quỷ đó, lại biến thành kẻ bị đùa bỡn?”

“Hơn nữa giấc mộng không phải là sân nhà của tao sao?”

“Tại sao tao không thể chạy ra ngoài?”

Có trời biết, ngay sau khi Đỗ Duy rời đi, Freddy đã rất muốn tránh hắn thật xa.

Thậm chí đã nghĩ xong kế hoạch.

Nếu lần này có thể thoát khỏi Đỗ Duy, nó nhất định sẽ đi về Phương Đông, cả đời sẽ không bao giờ quay lại Phương Tây.

Đi về cực bắc, cực nam cũng được.

Tuy nhiên, dù Freddy đã dùng mọi biến pháp, nhưng vẫn không thể trốn thoát.

“Tại sao giấc mộng của thằng ma quỷ đó, lại trở thành thế này?”

Cách Freddy gọi Đỗ Duy đã trở thành ma quỷ.

Nó cảm thấy rằng chỉ có ma quỷ mới có thể làm điều như vậy.

Đột ngột…

Trong bóng tối, chuông điện thoại lại vang lên trong túi của Freddy.

Chói tai, lộn xộn.

Giống như phản xạ có điều kiện.

Freddy chợt rùng mình.

“!”

Nó đang điên cuồng gào thét, và đôi mắt đỏ ngầu, và cái nhìn gớm ghiếc lộ rõ vẻ suy sụp và đau đớn.

“Alo, alo, alo, Freddy? Vui lòng trả lời?”

“Bác sỹ Ryan lại đến đây.”

Không cần phải nhấn nút trả lời gì cả.

Ryan đắc thắng nói ở đầu dây bên kia: “Hôm qua tao không tới mắng mày trong mộng, mày tưởng rằng tao đã quên mày rồi sao?”

“Tao nói cho mày biết, ngày hôm qua bác sỹ Ryan tao đã đến chữa trị cho James, tao đã cứu một mạng sống.”

“Nếu tiếp tục như vậy, tao đoán tao sẽ trở thành giám đốc của bệnh viện tâm thần Twilight.”

“Ồ, tao thực sự quá tuyệt vời!”

Freddy mắng: “Ryan Hamel, đồ điên, im mồm đi! Tao đang chạy trốn, không rảnh nghe mày nói nhảm!”

Nó vừa nói xong.

Một ngụm đờm từ chiếc điện thoại bay ra, văng thẳng vào mặt nó.

“Bêu xấu bác sỹ Ryan, mày sẽ bị quả báo!”

Freddy choáng váng.

Nó không thể tin được, dùng móng vuốt vuốt cái đờm ra khỏi mặt nó, rồi điên cuồng hét lên: “Đồ điên, đồ điên, cmm sao làm được… sao mày có thể nhổ nước bọt vào điện thoại xuyên đến chỗ của tao được!”

“Tao nói cho mày biết, nếu như tao không đánh lại mày, giờ tao đã đánh chết mày!”

“Đây là lần thứ hai mày nhổ vào tao!”

Freddy cũng không biết năng lực cụ thể của Ryan, chỉ biết rằng Ryan Hamel rất mạnh mẽ, thậm chí còn khó hiểu hơn cả thằng ma quỷ đó.

Ryan khinh thường nói: “Mẹ kiếp, mày dám làm màu trước mặt tao sao? Mày muốn lên trời sao? Mày cho rằng thứ quỷ quái Freddy như mày, còn muốn tao làm cha, tao mà sợ mày sao?”

Ừm……

Thế giới của Ryan rất đơn giản. Gã chữa bệnh và cứu người, gã đang đợi Chủ nhiệm thăng chức và tăng lương, vì vậy nên rảnh rỗi bới móc Freddy.

Rốt cuộc, Freddy đã từng gọi gã là cha.

Vui vì được làm cha?

Không đời nào!

Vì vậy, Ryan lại chửi rủa: “Tao nói cho mày biết, hãy ra ngoài nếu mày có thể. Khi tao còn ở Bệnh viện Tâm thần Hill,

có một bệnh nhân còn tự xưng mình là quyền vương, đã khiêu khích địa vị của Ryan, ngay sau đó đã bị tao cho một xẻng đo ván!”

“Freddy, trước mặt Ryan tao, không chịu nổi một đòn!”

“Phi, rác rưởi!”

Một ngụm đờm rồi nhổ vào mặt của Freddy.

Freddy ngã quỵ hoàn toàn, ôm đầu điên cuồng gào thét, liều mạng đập xuống đất.

“Tao lạy mày. Tao xin lỗi, tao biết sai rồi. Đáng lẽ tao không nên nói chuyện với mày. Xin hãy tha cho tao, mày hãy đi gặp thằng ma quỷ Đỗ Duy, ok? Không phải mày muốn hắn thăng chức, tăng lương sao?”

“Mày phải tìm hắn, tại sao lại tìm tao!”

“Cmn tao vô tội mà!”

“Mày tha tao đi…”

Trong câu cuối cùng, giọng của Freddy đã khàn đặc, lộ vẻ đau khổ và tuyệt vọng.

Trong lúc gầm rú, Freddy ném điện thoại đi, đổi hướng, bò về vị trí phòng giải phãu.

Trong bóng tối, chỉ có phòng giải phẫu vẫn còn chút ánh sáng.

Đây dường như là hy vọng duy nhất của Freddy.

“Tao đã hiểu rồi…”

“Thay vì bị thằng ma quỷ, và thằng điên đó tra tấn đến chết, tao thà đưa mình vào chỗ chết.”

“Tao muốn đối đầu ác ma nữ tu, tao muốn tự sát…”

Ý thức của Freddy đã sụp đổ, giọng nó trầm thấp, đần độn.

Nhưng chiếc điện thoại mà hắn đã vứt, lại quay trở lại.

“Freddy, tự sát là hèn nhát. Những người đàn ông tốt không bao giờ sợ chết.”

“Bệnh nhân mà tao phụ trách, James từng chết hai lần. Tao vẫn cứu cậu ta, hiện cậu vẫn còn sống.”

Ryan lải nhải, vo ve bên tai Freddy như ruồi bâu.

Gã nói tiếp: “Thật tuyệt khi được sống. Đừng sợ, mày chỉ đang bất ổn về mặt cảm xúc. Chờ tao được thăng chức làm viện trưởng, tao sẽ mua một vài thiết bị trị liệu điện, và đối xử tốt với mày.”

Freddy thì thào: “Tao muốn tự sát, tao muốn tự sát…”

Đột ngột, Ryan ở đầu bên kia kêu lên: “Này, hình như tôi được kết nối với tín hiệu smartphone của Chủ nhiệm?”

“Giám đốc là anh sao? Em là cấp dưới trung thành nhất của anh, Ryan!”

Nghe vậy, toàn thân Freddy run rẩy, như thể vừa nhìn thấy cứu tinh, quay đầu nhìn xung quanh.

Phía sau, Đỗ Duy với vẻ ngoài vô cảm, mặc chiếc áo khoác màu đen đứng đằng sau, vẫy tay để chiếc điện thoại bay đến trên tay hắn.

Freddy giàn giụa nước mắt, lập tức chạy tới trước mặt Đỗ Duy, quỳ xuống đất van xin: “Ma quỷ… không đúng, Đỗ Duy, anh Đỗ Duy, anh giết tôi đi, tôi không muốn sống nữa, tôi đang ở trong địa ngục nhân gian!”

Chương 434: Người Đuổi Quỷ tóc vàng

Nói thật, Đỗ Duy có chút khó hiểu…

Hắn nhìn Freddy đang quỳ trước mặt, điên cuồng dập đầu, chống tay xuống đất cầu xin, có chút khó hiểu.

WTF?

“Làm ơn, anh Đỗ Duy, cho em ra đi thanh thản đi, cứ giết em đi, em biết anh có khả năng đó.”

Giọng của Freddy rất buồn bã, những lời van xin của nó khiến người nghe thương xót.

Đến tột cùng bị giày vò cỡ nào, đã khiến nó thành ra như vậy…

Nhưng Đỗ Duy không có chút cảm xúc nào.

Hắn đến để hỏi Freddy về đồng hồ của Lamer.

Cùng lúc đó, giọng của Ryan phát ra từ chiếc điện thoại mà hắn đang cầm trên tay.

Ryan hét lên: “Chủ nhiệm, đừng nghe tên ngốc này nói. Nó đang cố lừa anh đấy, tên ngốc này vừa nói là sẽ đến gặp ác ma nữ tu. Mặc dù em không biết ác ma nữ tu là gì, nhưng cái tên phát ra từ mỏ thằng Freddy này, chắn chắn chẳng phải hạng đàng hoàng, anh đừng tin vào nó nói nhảm!”

Freddy hét lên: “Ryan, mày đừng có xỏ xiên nữa, tao muốn tìm ác ma nữ tu, chẳng phải do bị mày bức ép hả. Nếu không phải mày cứ đúng giờ lại hành hạ và sỉ nhục tao, tao có thể cầu xin được chết không?”

Nói xong, Freddy tiếp tục quỳ lạy Đỗ Duy.

“Anh Đỗ Duy, trước đây do em không hiểu chuyện. Em không nên làm phiền anh, nếu anh muốn cây đàn piano đó, em nên ngoan ngoãn giao cho anh, nhưng hiện tại mọi chuyện đã trở nên như thế này.”

“Em nghĩ em đối với anh chắc đã vô dụng rồi, đúng không?”

“Anh cho em cái chết thống khoái đi, để cho em xuống địa ngục hay là lên thiên đường đều được, em thật sự không muốn sống nữa!”

Freddy rung rưng lệ, có chút mất kiên nhẫn.

Vừa khóc vừa bò đến trước mặt Đỗ Duy, như muốn túm lấy chân của Đỗ Duy.

“Câm miệng!”

Đỗ Duy cau mày, bực bội quát.

Ryan đầu dây bên kia tức giận mắng: “Freddy, mày bị điếc sao? Mau câm miệng nghe không!”

Cuộc nói chuyện giữa đôi bên khiến Đỗ Duy bực mình.

Nhiều thập kỷ trước, mối quan hệ giữa hai người có thể được gọi là cha dượng và con ghẻ ngày càng trở căng thẳng, mặc dù trước đó có thể đã rất căng thẳng.

Nhưng……

Vậy thì chắc chắn không có gì quá đáng khi xúc phạm nhau.

Vì vậy, Đỗ Duy vội nói với Ryan ở đầu bên kia: “Anh có chuyện muốn hỏi Freddy, hỏi xong anh sẽ nói chuyện với chú.”

Ryan vui mừng nói: “Là chuyện thăng chức, tăng lương cho em sao?”

Đỗ Duy nói một cách mơ hồ: “Hiện tại hệ thống phúc lợi của bệnh viện chúng ta còn chưa thiết lập xong, thăng chức và tăng lương còn phải chờ, trước tiên anh có thể phong cho ngươi danh hiệu phụ tá danh dự của tôi.”

Ryan ồ lên đầy tiếc nuối, rồi lại chuyển sang phấn khích: “Chủ nhiệm, anh siêu giỏi đến vậy, nếu em trở thành phó của anh thì em cũng sẽ rất giỏi.”

Trong thế giới quan của gã, giám đốc Đỗ Duy là người có quyền lực nhất, có thể trở thành phụ tá của bác sỹ Đỗ Duy chính là lời khen lớn nhất đối với gã.

Đỗ Duy gật đầu nói: “Chú có thể hiểu như vậy, nhưng anh không khuyên chú nói cho người khác biết. Dù sao chuyện này cũng chỉ trên danh nghĩa, trong lòng chú biết là được.”

Ryan trầm giọng nói: “Em biết… em biết… nếu người khác biết, nhất định sẽ ghen tị với tài năng của em. Một khi xúc phạm danh dự của em, thì sự nghiệp y khoa của em có thể bị gián đoạn.”

“Chết tiệt, những người đó thật xấu!”

Đỗ Duy hùa theo vài câu để Ryan bình tĩnh lại, sau đó quay đầu nhìn Freddy đang sụp đổ.

Vào lúc này, Freddy trợn tròn mắt. Cuộc nói chuyện vừa rồi của Đỗ Duy và Ryan không hề che giấu nó, nói ngay trước mặt nó.

Nghe xong, trong đầu nó chỉ có một ý nghĩ.

Ác quỷ này cùng nhóm với Ryan.

Hai người này đều bị điên…

Nếu không điên, làm sao có thể nói được một cuộc trò chuyện hoàn toàn phi logic như vậy.

Chức danh phụ tá danh dự là gì.

Họ nghĩ rằng tất cả mọi người trên thế giới này ngoại trừ họ đều bị bệnh tâm thần? Và hai người họ là bác sỹ?

Thế giới này có quá điên rồ không?

Đầu óc Freddy cứ suy nghĩ miên man.

Nó gầm lên trong lòng: "Freddie này thua một thằng điên? Không phải là… 2 thằng điên?"

Đỗ Duy không biết Freddy đang nghĩ gì.

Nhưng có thể thấy Freddy hiện tại có điều gì đó không ổn, có thể là do bị nhốt quá lâu nên đã gây ra các vấn đề về tâm thần.

Phải nhanh chóng hỏi thông tin mà hắn muốn.

Nếu không, sau một thời gian, kẻ có năng lực tạo bóng đè này có thể sẽ bị loạn thần kinh.

Nghĩ vậy, hắn vội vàng lạnh giọng hỏi: "Freddy, lúc trước mày có nói về đồng hồ của Lamer? Nói cho tao biết tất cả thông tin về chiếc đồng hồ này. Nếu mày làm vậy, tao có thể cho mày chết êm ái."

Freddy bối rối nhìn Đỗ Duy.

Sự đấu tranh và suy nghĩ lóe lên trong mắt nó.

Do dự, nhưng cuối cùng nó đành thở dài bất lực, nói với vẻ mặt buồn bã: "Đồng hồ của Lamer, tại sao anh lại hỏi em về thứ đó?"

Đỗ Duy cúi đầu, nhìn xuống nó nói: "Bởi vì tao nghi ngờ chiếc đồng hồ cổ trong nhà tao chính là thứ mà mày gọi là đồng hồ của Lamer."

Freddy kinh ngạc: “Cái gì? Trong nhà anh có một chiếc đồng hồ cổ sao? Có phải là cái đồng hồ có phù điêu thiên thần linh thiêng ở mặt trước, còn mặt sau là đầu dê?”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, có vẻ như đúng là chiếc đồng hồ cổ ở nhà.

Hắn bèn đáp: “Có, nhưng nó đã bị hỏng. Phần lớn thời gian, các kim đồng hồ chồng lên nhau khi xoay.”

Freddy buột miệng: “Không… ma quỷ… không, anh Đỗ Duy, anh hiểu lầm rồi, đồng hồ của Lamer là như vậy. Nhiều năm trước, tên khốn Ryan Hamel, tên súc sinh kia không biết sử dụng cách gì đã kiềm chế đồng hồ của Lamer.”

“Sau đó, nó không khác gì những chiếc đồng hồ bình thường.”

“Nhưng nếu nó phá vỡ kiềm chế, kim đồng hồ sẽ chồng lên nhau.”

Đỗ Duy tinh ý nhận ra một số vấn đề, vội vàng hỏi: “Ý của mày là, đồng hồ của Lamer từng thuộc về Ryan Hamel?”

Freddy miễn cưỡng nói: “Đúng vậy, những gì em biết về Đồng hồ của Lamer cũng đến từ Ryan Hamel. Tên khốn đó đã tìm kiếm những món đồ như vậy trên khắp thế giới, cũng chẳng biết để làm gì.”

Nghe vậy, Đỗ Duy không khỏi tự hỏi: “Nếu đồng hồ cổ là đồng hồ của Lamer, thì dựa vào thông tin mà Alexis đã giúp mình kiểm tra, có thể suy ra rằng chủ nhân của đồng hồ của Lamer đã chết ở ngoại ô New York hai mươi năm trước. Đó là Người Đuổi Quỷ tóc vàng trong nhà thờ cũ, tiền thân của Bệnh viện Tâm thần Hill.”

“Mặt nạ, đồng hồ cổ và bức tranh sơn dầu mà mình có được bây giờ đều do người đó sưu tầm.”

“Nói cách khác, Ryan Hamel là Người Đuổi Quỷ tóc vàng…”

“Ngoài ra, còn có một thành viên của Vanity đã chết ở New York hai mươi năm trước, bởi vì Mercer nói cho tôi biết, lý do y huyết tế xung quanh Ngôi nhà kinh dị, là để đàn áp mặt nạ nguyên thuỷ dưới lòng đất.”

“13 mặt nạ, mỗi mặt nạ đều có một ma linh tồn tại.”

“Mà khi mình ở Bang Jedkla, cũng nhận được một số thông tin liên quan.”

“Ryan Hamel từng rất thân với một thành viên của Vanity, cả hai đã nghiên cứu về cánh cổng địa ngục.”

“Có thể thành viên Vanity đã chết ở New York, là bạn của Ryan Hamel?”

Chương 435: 72 Trụ Ma Thần của Solomon

Thu được một số thông tin. Có cái Đỗ Duy đã biết trước, một số nắm được từ những người khác nhau vào những thời điểm khác nhau.

Bây giờ, những phần thông tin này được xâu chuỗi với nhau.

Một số nghi ngờ tích tụ trong đầu của Đỗ Duy từ lâu đột nhiên sáng tỏ.

Ryan, thuộc hạ trung thành của hắn, chính là Người Đuổi Quỷ tóc vàng đã chết ở New York hơn 20 năm trước, gã mang trên người rất nhiều vật phẩm bị nguyền rủa.

Đồng thời, người này cũng chính là Ryan Hamel, người đàn ông đã cặp kè với mẹ của Freddy ở tuổi tứ tuần.

Khẩu vị hơi nặng.

Bỗng dưng Đỗ Duy nghĩ về người anh em tốt Tom và người bạn tốt của anh ta, Cha Tony.

Hai kẻ kỳ dị này, một kẻ chỉ thích chơi gái điếm, kẻ còn lại chỉ thích phụ nữ trẻ đã ly hôn.

Rất bệnh bựa…

Nếu lỡ một ngày nào đó 3 người này gặp nhau, cảnh tượng đó sẽ quái dị đến mức nào?

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Đỗ Duy có chút cổ quía.

Nhưng bây giờ Ryan không liên quan gì đến Ryan Hamel, mặc dù không biết làm thế nào mà gã lại trở nên như thế này, nhưng hai người có tính cách hoàn toàn khác nhau.

Sau cùng, Ryan là cấp dưới trung thành của hắn, một người đàn ông đã thề cống hiến cuộc đời mình cho y học.

Bác sỹ Ryan không hề quan tâm đến phụ nữ.

Người yêu? Không tồn tại!

Nhưng ý tưởng này đã sớm bị Đỗ Duy dập tắt.

Hắn nhìn Freddy trước mặt, và hỏi một câu hỏi khác: "Chính xác thì Đồng hồ của Lamer là gì? Tại sao Ryan Hamel lại thu thập những món đồ này."

Trên điện thoại, giọng nói tò mò của Ryan cũng phát ra: "Đúng vậy, tại sao Ryan Hamel lại tìm những thứ rách nát này? Nó có giá trị không?"

Freddy không biết nói gì trong một lúc.

Nó nhìn chằm chằm vào điện thoại, rồi nói với Đỗ Duy: "Em không biết mục đích của tên khốn đó, hắn chưa hề nói với em về điều đó. Nhưng hắn từng nói chuyện vềđồng hồ của Lamer, thứ này dường như có liên quan đến 72 Trụ Ma Thần của Solomon."

Đỗ Duy cau mày hỏi: "Giải thích rõ coi."

Freddy bướng bỉnh: "Làm sao em biết được chuyện này? Ryan Hamel, tên khốn đó luôn luôn bí ẩn, khi hắn nói với em chuyện đó, em đã bị biến thành ác mộng phục sinh, em không còn năng lực đi kiểm tra."

Đỗ Duy cũng không biết về 72 Trụ Ma Thần của Solomon.

Hắn đã kiểm tra thông tin về đồng hồ của Lamer trên Internet, nhưng không tìm thấy gì.

Huống chi là 72 Trụ Ma Thần.

Nhưng nghe cách Freddy nói, thì có vẻ như những tin tức quan trọng này đã bị che giấu, hay nói cách khác là ít người biết được.

Freddy ở một bên nhìn thấy Đỗ Duy suy tư.

Nó hơi lưỡng lự.

Nói nhiều như vậy, ý nghĩ muốn chết của nó thực sự không còn nữa.

Nó muốn rất ít, chỉ cần có thể thoát khỏi giấc mộng này, sau đó tránh xa Đỗ Duy và Ryan.

Giảm đi tí chút, chỉ cần Ryan không quấy rầy, cho dù là ở trong mộng cả đời, vẫn có thể chấp nhận.

Rốt cuộc, nó đã bị nhốt hơn 20 năm.

Sau đó, Freddy ngập ngừng nói: "Anh Đỗ Duy, hiện tại em đã nói cho anh tất cả những thông tin mà em biết, anh có hài lòng không?"

Đỗ Duy liếc mắt: "Tao rất không hài lòng…"

Freddy sửng sốt: "Cái gì? Nhưng em… em đã nói hết cho anh biết?"

Nó cũng muốn đưa ra ý kiến, hãy thả nó đi.

Nhưng không hài lòng, là ý gì?

Có phải vì nó đã không phối hợp chưa tốt?

Hay là tên ma quỷ bị bệnh tâm thần này không chơi bài theo lệ thường?

Mẹ kiếp!

Nhưng Freddy đã thay đổi ý nghĩ, một ý tưởng táo bạo đã hiện lên trong đầu.

Nó ngập ngừng hỏi: “Vậy… vậy ngài không định thực hiện ước nguyện của em, giết em sao?”

Giọng nói của Ryan lại vang lên từ chiếc smartphone trong tay của Đỗ Duy: “Không ổn đâu, Chủ nhiệm, tên ngốc này luôn mồm nói anh là ma quỷ, nó xúc phạm anh. Nếu không phải bệnh viện tâm thần Twilight quá cần tôi, tôi đã bay qua, và phang cho nó một xẻng.”

“Hơn nữa nó còn cầu nguyện Chúa và Satan, để chúng đưa anh xuống địa ngục.”

“Tên ngốc này trời sinh phản bội!”

Đỗ Duy cau mày, vô cùng nghiêm túc nói với Ryan: “Ryan, chú là phụ tá, đừng cả ngày cứ nghĩ đánh đánh giết giết. Đó không phải là chuyện nên làm.”

“Nghiên cứu y học cho giỏi, yên tâm đào tạo chuyên sâu thêm ở bệnh viện tâm thần Twilight, như vậy sau này chú mới có thể một mình đảm nhận một ban ngành.”

Ryan kinh ngạc: “Có thế nữa sao?”

Đỗ Duy vô cảm nói: “Đúng vậy, ví dụ như Freddy chẳng hạn, thật ra giết nó cũng không có ý nghĩa gì, giữ lại nó có thể làm lá bài tẩy. Dù sao chúng ta là bác sỹ, cần phải có lá bài tẩy.”

“Vào thời điểm quan trọng, nó có thể có ích.”

Lời này đúng với Ryan, cũng đúng với hắn.

Mặc dù bây giờ hắn rất mạnh.

Nhưng suy cho cùng, trong giai đoạn suy yếu, càng sử dụng nhiều sức mạnh, nó sẽ càng đẩy nhanh tốc độ ăn mòn của ác linh hoá. <đọc truyện tại bachngocsach.com>

Sớm muộn gì có ngày sẽ trở thành ác linh.

Lá bài tẩy chính là sức mạnh: Freddy, Cái Bóng và Annabelle đều có thể là lá bài tẩy.

Không ai không thích có nhiều lá bài tẩy. Đỗ Duy cũng vậy.

Vì thế, hắn nhìn về phía Freddy, bình tĩnh nói: "Ý của mày, tao đã hiểu. Thật ra giờ mày không muốn chết, chỉ hận Ryan thôi, đúng không?"

Freddy điên cuồng gật đầu: "Chỉ cần ngài không để Ryan làm phiền em nữa, sau này em sẽ tuyệt đối trung thành với ngài. Em sẽ làm bất cứ việc gì ngài yêu cầu."

Ryan tức giận nói: "Được lắm Freddy, ngày hôm qua mày gọi tao là ba, hôm nay lại hận tao? Ryan nhớ kỹ mày rồi, đồ phản bội."

Ryan tức giận nói: "Chủ nhiệm, em muốn kiện tên Freddy phản bội này, trước sau khác biệt, nó đã có kế hoạch từ trước, sẽ tìm ác ma nữ tu để tự sát."

"Chắc chắn nó sẽ không an phận."

Đỗ Duy ậm ừ: "Anh biết, lúc trước khi rời đi, anh đã để lại một ít rắc rối, hiện giờ sẽ giải quyết, để ngăn Freddy tự sát."

Freddy sững sờ.

Nghĩa là gì?

Tên ma quỷ điên khùng này có định chấp nhận nó làm đàn em không?

Đột nhiên, Freddy nghĩ đến một khả năng, vẻ tuyệt vọng lóe lên trong mắt nó.

"Không… đừng làm vậy… tốt hơn là ngài nên giết em…"

Đỗ Duy cười khẩy.

Với một cái vẫy tay, cánh cửa phòng giải phẫu trong mộng của hắn bỗng biến mất.

Freddy gục xuống đất trong tuyệt vọng.

Giờ nó thậm chí không thể chết.

Dám cá rằng thằng điên Ryan, chắc chắn sẽ ghi bận nó, và liên tục gọi nó mỗi ngày.

Chúa Trời…

Cứ giết tôi đi……

Đỗ Duy lại lười nói chuyện với Freddy, đá nó vào bóng tối, rồi biến mất.

Sau đó, hắn nói vào smartphone: "Tình hình bên Twilight thế nào?"

Ryan nghiêm túc nói: "Báo cáo Chủ nhiệm, tình hình của Twilight rất tệ, nhiều Hunter bị dị ứng thuốc. Họ bị tiêu chảy mỗi ngày, nhưng em nghĩ chuyện này nằm trong phạm vi có thể kiểm soát được."

"Ngoài ra, tôi thấy rằng bệnh viện tâm thần của Twilight là một nhóm người nghèo. Matthew nợ tôi 10 tỷ, James nợ tôi 20 tỷ, và họ thậm chí không có kế hoạch trả tiền cho em."

"Lần trước em hỏi tiền Matthew, ông ta nói rằng bệnh viện tâm thần Twilight không có nhiều tiền như vậy, bảo em cút sang một bên."

"Anh nói đây có phải là bóc lột người lao động hay không?"

Chương 436: Ryan trở thành viện trưởng

Thực ra Đỗ Duy cảm thấy có chút áy náy với Ryan.

Bệnh nhân tâm thần này luôn trung thành và tận tâm với mình, hơn nữa một số thông tin cũng có được từ gã.

Ban đầu chỉ nói đại đến việc thăng chức, tăng lương.

Địa phương ma quái như Đồng hồ Twilight toàn là Hunter.

Nói trắng ra Hunter không còn thể coi là một con người đơn thuần nữa.

Còn Ryan thì có khả năng tiêu diệt Hunter, đãi ngộ của gã trong Twilight chắc phải rất kém.

Bị bắt nạt, và ngược đãi. Có thể còn bị bỏ tù.

Thậm chí, có thể bị người ta lôi đi làm thí nghiệm.

Đó là lý do tại sao Đỗ Duy muốn giải cứu Ryan khỏi Twilight, để gã thoát khỏi địa ngục trần gian.

Nhưng bây giờ, tình hình của chính hắn cũng đang rất bết bát. Cộng thêm còn cả đồng hồ của Lamer, có liên quan đến 72 Trụ Ma Thần của Solomon.

Không thể rút ra bất kỳ tinh lực nào cả.

“Anh xin lỗi Ryan, tạm thời anh… không thể đưa chú rời khỏi Twilight.”

Sau một hồi suy nghĩ, Đỗ Duy quyết định nói cho Ryan biết sự thật.

Thực ra hắn không cần phải nói.

Có thể giả vờ rằng không xảy ra chuyện gì, Ryan cũng sẽ không quan tâm.

Nhưng đối mặt với một người tuyệt đối tin tưởng mình, hắn cũng không nên vô tình như vậy.

Ryan khó hiểu nói: "Tại sao anh lại bắt em rời khỏi Twilight? Chủ nhiệm! Họ nợ tôi 30 tỷ! Lẽ nào ý của anh là không cần số tiền này?"

"30 tỷ đủ để chúng ta mở mười bệnh viện tâm thần!"

"Đến lúc đó chủ nhiệm sẽ là viện trưởng của mười bệnh viện tâm thần. Chúng ta làm chút trò bẩn, cho gia đình của những bệnh nhân vay nặng lãi. Chỉ trong chưa đầy mười năm nữa, chúng ta sẽ là người giàu nhất thế giới…"

Điều này……

Trong lúc nhất thời, Đỗ Duy cạn lời…

Hắn vô thức hỏi: "Ryan, ai đã tiêm nhiễm ý tưởng này vào đầu chú?"

Ryan bối rối đáp: "À, ai đã tiêm nhiễm sao? Em là một bác sĩ xuất sắc đã thoát khỏi đám cấp thấp. Làm sao em có thể có những suy nghĩ điên rồ như vậy?"

"Đcm! Chắc chắn là do lũ điên của Twilight, chúng muốn hủy hoại em!"

Vừa nói, Ryan lại phàn nàn với Đỗ Duy, thở dài nói: "Chủ nhiệm, anh không biết thôi, em làm việc rất chăm chỉ ở Twilight, nhưng cuối cùng không có ai quan tâm đến em."

"Em ngày ngày chữa bệnh cho bọn họ, còn bọn họ ngày nào cũng nhìn em bằng bộ mặt khó chịu."

"Còn cả James nữa, giờ cậu ta đã bị tàn tật cấp độ hai, ăn uống đều do em lo. Vậy mà không có ai tốt bụng giúp cậu ta

trả tiền thuốc men.”

“Cha già nghèo mạt Matthew cũng vậy, em nhịn lão ta đủ rồi. Nếu không phải lần trước anh bảo em, em đã giết hết lão rồi!”

Nghe vậy, Đỗ Duy vội vỗ về gã: “Chú bình tĩnh đi, Matthew đã sống cả trăm năm, chống lại lão thì cậu chết chắc.”

Loại ý tưởng điên rồ này, tuyệt đối không thể tồn tại.

Nếu không, Ryan không thể kiên trì đến lúc mình cứu gã, gã có thể sẽ tiêu đời.

Tất nhiên……

Nếu Đỗ Duy biết về năng lực muốn gì được nấy của Ryan, có thể hắn sẽ không nghĩ như vậy.

Ai tra tấn ai, ai chết trước còn chưa chắc.

Lúc này, Ryan vẫn than thở: “Nhưng họ nợ em 30 tỷ. Em không thể nhịn được thưa Chủ nhiệm, đây là vốn để hai chúng ta làm giàu.”

Đỗ Duy rất đau đầu, muốn nói với Ryan 30 tỷ là không thể.

Làm sao mà chữa bệnh, lại hết mấy chục tỷ tiền thuốc men.

Phải xoá bỏ ý định tìm đường chết của Ryan.

Hắn nghiêm nghị nói: “Phụ tá Ryan, bây giờ anh nhân danh Chủ nhiệm nói với chú rằng tiền là tội lỗi. Đừng để bị tội lỗi ăn mòn. Là phó của anh, chú phải là một bác sĩ tuyệt vời và chính trực.”

“Nếu không, làm sao chú có thể được thăng chức và tăng lương trong tương lai?”

Ryan lẩm bẩm: “Nhưng mục đích làm việc chăm chỉ của em là để được thăng chức và tăng lương mà!”

Điều này……

Logic của bệnh nhân tâm thần, không ngờ rõ ràng đến vậy?

Đỗ Duy nói tiếp: “Chờ anh giải quyết song chuyện này, 30 tỷ thực chất chỉ là một quá trình, còn mục đích cuối cùng của chú là được thăng chức và tăng lương.”

“Theo cách này, chú chính là viện trưởng của Bệnh viện Tâm thần Hill trong tương lai?”

Bệnh viện tâm thần Hill chính là nơi Đỗ Duy gặp Ryan lần đầu tiên.

Ryan cười nói: “Được vậy thì quá tốt, em thích làm viện trưởng, như vậy em chính là vua của bệnh viện. Chủ nhiệm, khi nào anh sẽ đưa em trở lại bệnh viện tâm thần Hill?”

“Em nôn nóng muốn được nhậm chức.”

Tất nhiên là không thể.

Vì Bệnh viện Tâm thần Hill đã bị đốt phá, hoang tàn từ lâu.

Đỗ Duy ho khan một tiếng nói: “Làm xong việc ở đây, anh nhất định sẽ đến bệnh viện tâm thần Twilight. Nếu ai không để anh đưa chú đi, anh sẽ xử nó.”

Bộp bộp…

Ngay lập tức có tiếng vỗ tay từ smartphone: “Không hỗ là Chủ nhiệm, thật mạnh mẽ!”

Đỗ Duy miễn cưỡng cười, nói: “Cứ vậy nhé, anh giải quyết chuyện của mình trước, lần sau chúng ta lại nói tiếp.”

Ryan vui vẻ nói: “Chủ nhiệm, anh phải giữ liên lạc em tôi. Mỗi lần nghe anh nói, em đều cảm thấy mình học hỏi được rất nhiều điều. Anh chính là ngọn đèn dẫn đường của cuộc đời em.”

“OK…”

……

Ở một nơi khác.

Ryan vươn vai, tỉnh dậy sau giấc mộng của mình.

Lúc này là rạng sáng ngày 22/6.

Mà căn phòng gã đang nằm là phòng của James.

Ryan ngồi dậy từ trên giường, vô cùng phấn khích chạy vào phòng tắm, gã định dùng lược chải đầu, thay đổi ngoại hình phù hợp với thân phận của viện trưởng.

Nhưng vào lúc này, một tiếng rên rỉ yếu ớt vang lên.

James nằm trên mặt đất, co tròn, tái nhợt, rùng mình trong giấc mơ.

Hmm… bị đông cứng.

Ryan thấy vậy gãi đầu nói: "Lại bị bệnh à? Quên đi, mình đi đun nước nóng cho chú ấy rồi cho chú ấy uống thêm thuốc. Không biết bao giờ James mới khỏi đây."

James đang ngủ bỗng run rẩy…

Ryan bước về phía phòng tắm.

Sau đó, như thể nghĩ đến điều gì đó, vươn người ra, móc ku ra đái.

Xè xè…

Ryan vừa tiểu, vừa huýt sao.

Gã càng huýt, biểu cảm càng trở nên kỳ lạ.

"Lúc nãy Chủ nhiệm vừa nói với mình cái gì nhể? Giờ mình đang ở vị trí nào?"

"Viện trưởng gì?"

“Viện trưởng Bệnh viện Tâm thần Hill? Nhưng không phải Bệnh viện Tâm thần Hill đã bị cháy sao? Mình nhớ hôm đó nó bốc cháy!”

“Chà… chắc không phải là Bệnh viện Tâm thần Hill.”

“Vậy mình là viện trưởng của bệnh viện nào?”

Ryan có chút bối rối, đi tiểu xong thì kéo quần vào, rồi rửa tay.

Vừa rửa tay, gã vừa suy nghĩ.

“Mình nghe Tiquel nói rằng lão già nghèo nàn Matthew dường như không có ở nhà, lão ta đã ra ngoài để tìm một bệnh viện tâm thần phù hợp cho một cuộc gặp gỡ trao đổi.”

“Matthew là viện trưởng, mà mình cũng là viện trưởng.”

“Lão ta không ở Bệnh viện Tâm thần Twilight. Bệnh viện Tâm thần Twilight không phải là của mình sao?”

Nghĩ xong, đôi mắt của Ryan sáng rực: “Thì ra là ý của Chủ nhiệm! Ra là vậy!”

Chương 437: Cuộc sống hàng ngày của Đỗ Duy

Giờ là buổi sáng ngày 22/6.

Biệt thự cổ ở trung tâm TP.

Ánh nắng ấm áp.

Một tia nắng chiếu qua cửa sổ vào nhà, khiến khung cảnh này thật ấm áp.

Đỗ Duy ngồi trên sô pha chậm rãi mở mắt.

Không còn chút mệt mỏi. Hắn đang có tinh thần tốt.

Nhưng tự dưng lại thấy buồn chán.

"Giờ hình như mình không có việc gì?"

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút khác thường.

Vấn đề của Đồng hồ của Lamer vẫn phải tiếp tục điều tra, có lẽ giáo hội và Vanity sẽ có những tài liệu liên quan.

Nhưng hiện tại, hắn vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

Không thích hợp để tập trung vào chuyện đó.

Vấn đề của ác linh Đỗ Duy đã được giải quyết hoàn toàn.

Thứ duy nhất còn lại là chiếc đồng hồ cổ, và vấn đề ác linh hoá của bản thân.

Loại thứ hai rất dễ giải, hạn chế sử dụng sức mạnh khủng khiếp này, nên sử dụng nó như một lá bài tẩy vào thời điểm quan trọng.

Còn về đồng hồ cổ, cứ để đó đã.

Còn như ác ma nữ tu…

Đỗ Duy đứng lên, nói: “Có thể nó rất mạnh, nhưng mình đã dùng dao mổ tà linh làm giá để ghim chặt nó trên sàn phòng giải phẫu trong giấc mơ của mình. Trừ khi mình để thoát ra, nó không thể gây rắc rối gì với mình.”

“Và khi mình thả nó ra, chính là khi mình sử dụng nó.”

Hiện giờ, hắn không cần lo về thứ gọi là ác ma nữ tu, trừ khi nó là nguồn gốc của nguyền rủa, The Nun - nguồn gốc của nguyền rủa có tồn tại hay không cũng khó nói, nếu không thì không cần phải lo lắng gì cả.

Như hắn đã nói, đối với hắn hiện giờ ác ma nữ tu không khác nhiều so với Cái Bóng, có thể coi là một con lá bài tẩy. Chẳng qua nó không trung thành như Cái Bóng.

Đỗ Duy giống như một nhà tư bản tàn nhẫn nhất, thống nhất tất cả những ác linh có thể gom lại, hoặc bất cứ thứ lộn xộn gì khác, biến chúng thành lá bài tẩy.

Đều trở thành công cụ…

Vào lúc này, Đỗ Duy lấy từ trong tủ nhỏ ra một xấp giấy A4.

Cầm cây bút chì trên bàn tay phải, rồi bắt đầu viết.

Hắn sẽ chỉnh lý tình hình hiện tại, và năng lực của mình.

Trước hết, đó là năng lực.

[Năng lực Đánh Dấu do ác linh hoá mang lại có nguồn gốc từ năng lực nhìn thấy cảnh tượng tử vong của đồng hồ cổ, năng lực định thân, năng lực điều khiển các vật thể trong không khí, quy luật thay đổi khuôn mặt, cùng với năng lực đồng hóa tà linh, ác linh]

Một thứ thuộc về Đỗ Duy, có thứ có được sau khi hợp nhất với ác linh Đỗ Duy.

Cuối cùng thì… Đỗ Duy dường như đã nghĩ ra điều gì đó lần nữa, lại thêm một dòng ghi chú - thôi miên ám thị.

Thôi miên ám thị đối lập với năng lực của bản thân, có vẻ khá cùi.

Nhưng nó cũng phụ thuộc vào việc dùng với ai. Giờ nếu hắn thôi miên ám thị với ác linh, hoặc với một người nào đó, hắn có thể trực tiếp đùa chết đối phương.

Sau đó là các sự việc đang cần giải quyết.

【1, Đồng hồ cổ】

【2, Đi cùng Alexis đến gia tộc Wittbach】

Khi tôi viết cái này, Đỗ Duy đã sắp xếp lại suy nghĩ của mình, mặc dù biết đồng hồ cổ là đồng hồ của Lamer, nhưng hắn vẫn thích gọi nó với cái tên ban đầu.

Đây là một thói quen…

Đưa bạn gái về nhà, là cuộc hẹn ngày hôm qua, tiện thể còn có thể đi xem tấm bia đá bí ẩn.

Rốt cuộc, một số thông tin mà ba vợ Lawrence thu được, cũng từ giải mã tấm bia đá mà ra, tấm bia ghi lại tấm bia của quỷ dữ. Mặc dù thông tin được giải nghĩa không chính xác, nhưng rất đáng để tham khảo.

Kiến thức là thứ quý giá nhất.

Đôi khi có thể đóng một vai trò mạnh mẽ hơn cả lá bài tẩy.

Về cơ bản là vậy.

Đỗ Duy ngừng viết, cất riêng tờ giấy.

Nhưng ngay sau đó, đột nhiên, smartphone rung lên.

Tiếng chuông chói tai…

Sau khi lấy máy ra, người liên lạc không phải là Tom hay Alexis, mà là Cha Tony.

“Lại xảy ra chuyện gì sao?”

Đỗ Duy cau mày, trực tiếp bấm nút trả lời.

“Chào buổi sáng.”

Chào hỏi trước, sau đó nghe thấy giọng nói có phần uể oải của Cha Tony ở đầu dây bên kia: “Đỗ Duy, hôm qua Cha nghe Tom nói con đã chuyển đến nhà mới, môi trường mới thế nào rồi? Có quen không?”

Đây là khách sáo.

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Nói chung là vẫn ổn, Cha tìm con có chuyện gì?”

Cha Tony cười khổ trả lời: “Nói thế nào đi nữa, cũng xin chúc mừng con- Đỗ Duy, theo như Cha biết thì giáo hội đã đưa con vào danh sách sẽ được thăng làm Giám mục. Con sẽ là người Giám mục trẻ nhất trong lịch sử của giáo hội, cũng là giám mục có thời gian tấn chức nhanh nhất.”

“Thú thật, Cha khá ghen tỵ.”

“Oh, Cha đã làm việc cho giáo hội gần như cả đời, nhưng cuối cùng chỉ có thể ở lại nhà thờ ở New York, và chết một mình. So với con, nửa đời đầu của Cha dường như đã sống phí.”

Đỗ Duy cười ha ha: “Cha có thể đến gặp bà Senna, bà ấy dường như muốn chuyển Cha trở lại San Polia, nơi đó Cha sẽ sống rất dễ chịu.”

Cha Tony xấu hổ nói: “Bỏ đi, Cha không muốn đến giáo hội chút nào. Nó quá cứng nhắc, nhưng Cha thấy thoải mái khi

sống ở New York. Kể từ khi Cha gặp con và Tom, cuộc sống của Cha quả thật rất tuyệt vời.”

“Đây mới là cuộc sống…”

“Con biết không? Tối hôm qua Tom đã triệt phá khu đèn đỏ, hehe, cậu ta đã có một phát hiện bất ngờ.”

Đỗ Duy tò mò hỏi: “Phát hiện tình cờ gì?”

Cha Tony hào hứng nói: “Là… loại party thác loạn đó, con hiểu rồi chứ? Con có muốn tham gia cùng không? Tom và Cha đã đăng ký rồi, tối nay chúng ta sẽ tiếp tục.”

Chuyện này……

Thô tục…

“Cha không mệt sao?”

Giọng điệu của Đỗ Duy rất phức tạp, hắn không hiểu tại sao Cha Tony, một ông già đã gần 60 tuổi, vẫn còn sung sức như vậy.

Điều đáng tò mò hơn nữa là Tom đã làm cách nào để biến một linh mục có niềm tin vững chắc, trở thành lão già dê như hiện tại?

Đầu dây bên kia, cha Tony bình thản nói: “Mệt thì cũng có chút mệt. Dù sao Cha cũng không còn trẻ nữa, nhưng Tom đã truyền cho Cha những kỹ xảo đặc biệt. Mười năm nữa cũng sẽ không thành vấn đề!”

“Nghiêm túc mà nói, thật tiếc khi con không tham gia nhóm của bọn Cha.”

Nghe vậy, Đỗ Duy hoàn toàn cạn lời.

Hắn thực sự không thể gia nhập với nhóm 2 kẻ cặn bã này.

Không nhịn được nói: “Cha gọi điện cho con chỉ để nói những chuyện này sao? Nếu là như vậy, con đề nghị Cha gọi

cho Tom. Hai người sẽ có rất nhiều chủ đề, giờ con phải đi tắm rửa, ăn cơm.”

Cha Tony sửng sốt nói: “Tất nhiên là không. Cha thực sự muốn nói chuyện với con, con nghe được một vài tin tức. Có vẻ như có 1 Hunter trên giáo hội sắp chết, họ cần bổ sung 1 Hunter mới.”

Đỗ Duy liếc mắt: “Hunter mới cho giáo hội, ngoài con ra, hẳn là không có ai khác đúng không?”

Cha Tony nghiêm nghị nói: “Đúng vậy, vì vậy tốt hơn hết con nên chuẩn bị. Cha không biết chuyện giữa các Hunter, nhưng nếu con cảm thấy chuyện này gây hại cho con, Cha khuyên con nên rời New York càng sớm càng tốt, chạy càng xa càng tốt.”

“Cũng đừng cho người khác biết, Cha đã nói điều này với con.”

“Cha không muốn gặp rắc rối từ những người trong giáo hội.”

Chương 438: Những vị khách bất ngờ

Sau khi cúp máy, vẻ ngạc nhiên hiện lên trong mắt của Đỗ Duy, giờ hắn mới thấy khá khó hiểu.

Thái độ của giáo hội đối với những Hunter không phải như những gì Cha Tony nghĩ, cũng không phải là bỏ tù như bên ngoài đồn thổi.

Là một biện pháp bảo vệ khác.

Địa vị của những người Hunter đó rất cao, có thể thấy điều đó từ thái độ của Tổng giám mục Skadi.

Còn về nguy hiểm?

Đỗ Duy không nghĩ rằng những Hunter của giáo hội, có thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào với hắn.

Hơn nữa, với mối quan hệ của Alexis, giáo hội không thể có ác ý với mình.

Điều đó có nghĩa là, vấn đề này có thể không phải là một chuyện xấu.

Yên tĩnh chờ đợi là được, nếu có rắc rối, thì đánh thôi sợ gì.

……

Ở bên kia, trên con đường cao tốc ở New York.

Một chiếc xe tải lớn, cùng với vài chiếc xe con màu đen, đang lao về phía trước.

Trên thân xe còn có biểu tượng của giáo hội.

Trong chiếc xe màu đen, Alvin Dawkwe và 1 Hunter khác, ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Họ vốn trở lại giáo hội.

Nhưng vừa mới trở về, nhận được chỉ thị của vị giáo hoàng bị lãng quên, Đức Ngài Phelan, là một Hunter đã sống hơn cả trăm năm.

Y yêu cầu Alvin Dawkwe và 1 Hunter khác đến gặp Đỗ Duy.

Cũng tiết lộ một số tin tức quan trọng.

Tất nhiên, tiền đề là Đỗ Duy sẵn sàng gia nhập cùng với họ.

"Alvin, lần tiếp xúc này với Đỗ Duy, sẽ do tôi làm chủ, anh có ý kiến gì không?"

Ở phía sau xe, partner của Alvin Dawkwe lạnh nhạt nói.

Y tên là Kane Jacket. Cũng là 1 trong 5 Hunter già của giáo hội, y đã hơn 70 tuổi, tóc ít đến mức gần như trọc, khuôn mặt già nua hằn lên những nếp nhăn chằng chịt theo thời gian.

Alvin nghe được lời của Kane, trả lời ngay: "Tôi không có ý kiến gì cả. Anh có thể làm mọi thứ."

Thực ra, trong lòng ông ta biết rất rõ lý do tại sao partner của mình lại nói điều này, là vì y không muốn mình tiếp xúc quá gần Đỗ Duy.

Bởi vì điều này không nên.

Dù sao, chính Đỗ Duy đã phát hiện ra nguyên nhân cái chết của ông nội Andrew Dawkwe.

Nếu không có hắn, có lẽ dù ông ta chết cũng không biết, người ông nội luôn yêu thương ông ta từ tấm bé, đã chết trên một chuyến xe buýt, và biến thành một bộ da người.

Dù ác linh hoá của Hunter đã khiến cảm xúc của Alvin Dauqui bị xói mòn, nhưng ông nội Andrew là chấp niệm trong cả đời của ông ta.

Dù là sát thủ máu lạnh nhất, đối với một vài người, có vài chuyện sẽ khiến họ yếu lòng.

……

Vào buổi chiều.

Ở nhà thờ Bắc Brook, thành phố New York.

Một chiếc xe tải lớn dừng trước cửa, cửa sau mở ra, cẩu xuống một chiếc McLaren GT.

Alvin Dawkwe và Kane đứng ở cửa, hai người chống gậy, trông như những người bạn cũ.

Ừm……

Khá giống 2 ông già nát rượu. Ít nhất là trong mắt người khác.

Lúc này, Đỗ Duy và Cha Tony đứng bên cạnh hai người, mặt tươi cười.

Không có vấn đề gì với chiếc xe của hắn cả.

Hắn chỉ ngạc nhiên khi bà Senna nói rằng sẽ có người đưa xe tới, kết quả lại là 2 Hunter đến.

Giáo hội có chuyện gì vậy?

Coi trọng quá rồi…

Sau khi xe của Đỗ Duy được đặt xuống đất, Alvin Dawkwe ra hiệu với Đỗ Duy: “Vào trong đi, Kane có chuyện muốn nói với con.”

Đỗ Duy cười nói: “Dạ.”

Cha Tony đi sau với vẻ phấn khích.

Ông ta không biết 2 người này là Hunter, chỉ biết bọn họ là lãnh đạo cấp cao của giáo hội, nhân vật lớn cấp Giám mục.

Vì vậy, ông ta không dám lơ là.

Vừa vào nhà thờ, Alvin Dawkwe nói với Cha Tony: "Cậu lui xuống một lát, chúng ta cần nói chuyện riêng với Đỗ Duy."

Cha Tony có chút bối rối, nhưng cũng gật đầu đáp: "Dạ dạ, mọi người cứ từ từ nói chuyện."

Điều này khiến Đỗ Duy hơi lúng túng.

Bởi vì Cha Tony không còn ở đây, trong nhà thờ chỉ còn lại hắn và 2 Hunter già.

À phải rồi, 1 trong 2 Hunter già này, ông nội của Alvin Dawkwe, ừm… có mối quan hệ phức tạp không thể tả với Đỗ Duy.

Da người của ông nội lão ta đã bị Đỗ Duy đốt thành tro.

Sau khi ông nội của lão ta chết biến thành ác linh tài xế, đã bị ác linh Đỗ Duy chưa dung hợp xé xác thành từng mảnh.

Nếu Alvin Dawkwe biết chuyện này, chắc sẽ liều mạng ăn thua đủ với Đỗ Duy.

Kane ở bên cạnh nhìn Đỗ Duy.

Đối với y, Người Đuổi Quỷ trẻ tuổi có tinh thần trách nhiệm cao và ghét ác linh này, vẫn luôn chỉ tồn tại trong hồ sơ dữ liệu.

Giờ y đã nhìn thấy người thật.

Thành thật mà nói, y khá ngạc nhiên.

Vì Đỗ Duy còn quá trẻ.

20 tuổi, thời gian gia nhập giáo hội lại không dài, nếu không phải thái độ sẵn sàng chiến đấu với ác linh 20 giờ/ ngày,

có lẽ Kane sẽ mạnh mẽ phản đối việc để Đỗ Duy tham gia cùng họ.

Tất nhiên, đó đều là những tiền đề.

Giờ Kane rất hài lòng với Đỗ Duy, y không ngại để hậu bối này thế chỗ của Alvin Dawkwe.

Dẫu sao, partner của y sắp chết.

Nghĩ vậy, Kane mở miệng trước nói: "Đỗ Duy, đầu tiên xin chúc mừng, cậu sắp trở thành Giám mục, thứ hai, tôi rất tò mò, điều gì khiến cậu ghét ác linh đến vậy?"

"Dù gì thì cậu cũng là một Hunter. Tiếp xúc thường xuyên với ác linh sẽ khiến cho những ác linh hoá của cậu càng thêm tồi tệ."

Y có thể thấy được tính cách của Đỗ Duy hơi lạnh lùng, nhưng lại có chút lịch thiệp kỳ dị, cứ như tổ tiên của hắn là quý tộc, nhưng nói chung đây là biểu hiện của ác linh hoá rất nghiêm trọng.

Khi Đỗ Duy nghe thấy điều này, hắn bèn ngẫm nghĩ.

Hắn biết rằng đây là đi vào chủ đề chính.

Vì vậy, hắn bèn nghiêm nghị nói: "Thưa ngài Kane, từ khi con trở thành một Hunter, con đã có giác ngộ sẽ suốt đời chiến đấu với những ác linh."

"Những người bạn của con, Tom và Cha Tony suýt nữa đã chết dưới tay của ác linh."

"Con đã chứng kiến nhiều người chết vì ác linh."

"Ngài biết không, con là bác sỹ tâm lý, có thể cảm nhận được nỗi đau khi sinh mệnh chấm dứt, cho nên con rất ghét ác linh, lại càng hận thế giới này."

“Con hy vọng thế giới này sẽ trở thành hình dạng nó nên có.”

Kỹ năng diễn xuất ưu tú, cộng thêm chút ám thị tâm lý.

Là nửa đúng nửa sai, nhưng câu cuối cùng xuất phát từ trái tim.

Cho dù là ác linh Đỗ Duy ở đây, nó cũng sẽ nói những câu như thế này.

Kane đã tin vào điều đó.

Ám thị khiến ý tin lời của Đỗ Duy.

“Vậy thì Đỗ Duy, con có hiểu rõ về thế giới này không?”

“Con có biết tại sao có nhiều ác linh như vậy không?”

“Con có biết tại sao thế giới này lại trở thành như bây giờ không?”

Liên tiếp 3 câu hỏi, Alvin Dawkwe bên cạnh có chút ngạc nhiên.

Có chuyện gì với partner của lão vậy?

Không phải đã bàn trước, trước xác định xem đối phương có định gia nhập hay không, sau đó mới nói về những thứ này sao?

Có phải vì nể mặt của mình, nên ban cho một số đặc quyền?

Không nên nha…

Đỗ Duy trầm tư một lát, mới nói: “Kiến thức của con về thế giới này, chỉ giới hạn trong nhận thức của con. Về phần ác linh, Cha Tony từng nói với con. Thứ này đã xuất hiện rất lâu rồi, hình như từ lúc lịch sử được ghi chép lại, ác linh đã tồn tại.”

Kane nghiêm nghị nói: “Thực tế… thì không phải vậy.”

Chương 439

“Đỗ Duy, có vài chuyện không hay cho lắm, giờ tôi nói cho cậu biết.”

“Còn về căn nguyên của ác linh, tôi có thể cho cậu biết đôi điều.”

Kane sắp xếp ngôn từ, sau đó nói với Đỗ Duy.

Y nói: “Trong các ghi chép của giáo hội, ác linh không xuất hiện vào thời kỳ con người bắt đầu biết ghi chép lịch sử, mà là sau đó.”

“Vanity thành lập sớm hơn giáo hội, mà ác linh cũng xuất hiện vào khoảng thời gian này.”

Nói đến đây, Kane trầm mặc.

Dường như y đang nghĩ đến điều gì đó.

Đôi mắt đục ngầu lộ ra vẻ bất lực, và phức tạp khó tả.

Alvin Dawkwe cũng im lặng, bầu không khí có vẻ rất trang nghiêm.

Nhưng Đỗ Duy thì rất tò mò.

Theo Kane, Vanity và ác linh xuất hiện trong cùng một khoảng thời gian, vậy liệu có mối quan hệ nào giữa hai bên?

Hắn không thể không mạnh dạn đoán.

Lẽ nào Vanity luôn tỏ ra thần bí, có thể là tác nhân cho sự xuất hiện của ác linh. Lý do tại sao thế giới này thành ra như vậy là do họ tạo ra?

Vào lúc này, Kane đột nhiên lên tiếng: “Người của Vanity rất dị thường, ngay cả chúng tôi cũng không muốn tiếp xúc với giáo phái này. Họ luôn duy trì cơ cấu tổ chức gồm 13 người, và đặc trưng là đeo mặt nạ.”

“Họ có phong cách làm việc tồi tệ, thường thích đi đến cực đoan. Họ không phải là người tốt theo nghĩa truyền thống. Điều này đúng với cậu, tôi và những người bình thường.”

“Nhưng đối với thế giới, mọi thứ họ làm đều đúng.”

“Ban đầu, lúc ác linh vừa mớixuất hiện, có một câu nói là: niềm tin đã trở thành sự thật.”

Đỗ Duy cau mày hỏi: “Ý của ngài là, có người tin vào sự tồn tại của ác linh, nên ác linh mới xuất hiện? Nhưng nếu là vậy, thứ cho con nói thẳng, những Ma Thần trong trong truyền thuyết cổ đại, cũng nên tồn tại.”

Hoàn toàn không logic.

Nếu tin ngưỡng đơn thuần trở thành sự thật, thì có cần Hunter nữa không? Đuổi Quỷ làm gì nữa?

Trực tiếp tin vào thần linh không phải tốt hơn sao?

Kane ở một bên trầm giọng nói: “Ma Thần không tồn tại, thật ra ở đẳng cấp của chúng ta, cậu nên hiểu cái gọi là Thần, hay Chúa chẳng qua là vật ký thác cho tâm linh của con người. “

“Thế giới thực tế không có Ma Thần, nhưng lại có đống hổ lốn như: ác ma, ma quỷ, ác linh, tà linh.”

“Không tồn tại thứ nào là thiện lương và tốt đẹp.”

“Chính nghĩa có thể đánh bại tà ác, đó chỉ là thứ để lừa dối trẻ em.”

“Càng sợ hãi càng dễ nhận ra.”

“Dù giáo hội đã cố phong toả thông tin, nhưng luôn có một số người lựa chọn đón nhận bóng tối. Họ sẽ khiến thế giới ngày càng trở nên tồi tệ hơn.”

Giọng của Kane hơi trầm, lời nói của y hơi mơ hồ, y thậm chí còn không không tiết lộ một số thông tin quan trọng, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Đây là một thế giới bên bờ vực của tuyệt vọng.

Cán cân liên tục nghiêng, có một số tổ chức giáo phái lộn xộn đang phá hủy nó.

Nói một cách đơn giản, là vô vọng.

Đỗ Duy cũng cảm thấy như vậy, nhất thời đau đầu hỏi: “Con vẫn đang tò mò tại sao tín ngưỡng tiêu cực lại sinh ra ma quỷ, còn tín ngưỡng tích cực lại không được.”

Kane lắc đầu, không nói gì.

Alvin Dawkwe nhìn Đỗ Duy thật sâu, đưa ra một câu trả lời mơ hồ.

“Ở một khía cạnh nào đó, mỗi chúng ta có thể trở thành ác linh.”

Vừa nói vừa chỉ vào mình, vừa chỉ vào Đỗ Duy.

“Ta đang chết, không còn lâu nữa, ta có thể cảm nhận được quá trình dần trở thành một ác linh.”

“Không phải là nó trở thành ta, mà là ta đang trở thành nó.”

Cái gọi là nó, ám chỉ ác linh xuất hiện sau cái chết của Hunter.

Đỗ Duy có thể hiểu ý của Alvin Dawkwe.

Nhưng lão vẫn không hiểu rằng dưới một thế giới quan dị dạng như vậy, loài người lẽ ra đã bị tuyệt chủng từ lâu rồi, ác linh sẽ ngày càng gia tăng. Song những Người Đuổi Quỷ lại

cần được đào tạo, những Hunter đã được định sẵn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Liệu loại sức mạnh này có thể chống lại những ác linh nghìn năm?

Thật là một câu chuyện nực cười.

“Con nghĩ ngài vẫn còn điều gì đó muốn nói. Ngài chỉ nói với con rắc rối, nhưng không cho con biết cách giải quyết.”

Giọng điệu của Đỗ Duy rất lạnh lùng.

Hắn nhìn Kane, nhìn Alvin, bình thản nói: “Con cực kỳ ghét ác linh. Con sẽ chiến đấu với ác linh cả đời. Chỉ cần có thể biến thế giới này trở thành một nơi tốt đẹp hơn, con thậm chí có thể hy sinh cả tính mạng.”

“Nhưng hai ngài lại khiến con cảm thấy tuyệt vọng.”

Hừm……

Nếu ác linh như Cái Bóng biết nói chuyện, sẽ nhịn không được nhảy ra chửi ầm lên.

Đỗ Duy sẽ trả giá cả mạng sống của mình, để biến thế giới trở thành một nơi tốt đẹp hơn sao?

Hắn thậm chí còn sử dụng lá bài Joker để phát động năng lực ước nguyện, nhưng chưa bao giờ đích thân làm điều đó.

Đều do Cái Bóng gánh chịu toàn bộ.

Con xúc xắc mà hắn nhận được gần đây, cũng để Cái Bóng đổ.

Thứ gian manh cáo già này mà đáng tin, Cái Bóng thà đập đầu vào tường chết cho rồi.

Nhưng…

Đỗ Duy giả vờ rất chân thành, giữ vững hình mẫu cá nhân của mình trong mắt giáo hội, bắt đầu nói luyên thuyên, cố gắng đi sâu vào trọng tâm câu chuyện.

Nhưng Alvin Dawkwe và Kane, lại liếc nhìn nhau.

2 lão cáo già này cơ bản cũng có suy nghĩ giống với Đỗ Duy.

Họ cũng đang giả vờ, trước tiên khơi dậy những cảm xúc bị kìm nén, và sau đó sẽ ném ra hy vọng.

Rốt cuộc, ý của Giáo hoàng là để Đỗ Duy gia nhập cùng họ.

Thay vì chỉ là một Hunter của giáo hội.

Như thế là không đủ…

Vì vậy, Kane đã nói với những lời nghiêm túc: "Thực ra, con không cần phải tuyệt vọng như vậy. Lịch sử đã phát triển đến thời hiện đại, nhất định phải có cách giải quyết. Hơn nữa ác linh cũng không nhiều như con nghĩ đâu. Cứ nhìn vào New York hiện giờ, không phải không còn ác linh sao? "

Thực ra khi Alvin Dawkwe và Kane đến New York, họ đã thực hiện một chuyến du lịch đặc biệt.

Không tìm thấy bất kỳ ác linh nào còn sống.

Hừm… Đây là do trước đây Đỗ Duy chưa đủ khả năng tận dụng tối đa mọi ác linh, điều này đã khiến cho rất nhiều ác linh bị hắn giam chết. Nếu giờ thả chúng ra, ước tính toàn bộ ác linh trong New York sẽ đều tập trung trong nhà hắn.

Chỉ cần phát động Đánh Dấu, lũ ác linh có thể xuất hiện bên cạnh hắn bất cứ lúc nào.

Trung thành, và dễ sử dụng.

Lúc này Đỗ Duy cũng nhận ra, hai người trước mặt và mình đang không ngừng dẫn dụ nhau.

Nếu cứ kéo mãi thế này, ước chừng đến mai cũng sẽ không có được thông tin như mong muốn.

Vì vậy, hắn chân thành nói: "New York là thành phố mà con phụ trách. Để thành phố này được an toàn, hai ngài nên biết con đã nỗ lực đến thế nào".

"Nhưng còn những thành phố khác thì sao? Giờ không có đủ Người Đuổi Quỷ, chúng ta là những Hunter duy nhất trong giáo hội. Những Hunter ở Twilight và giáo hội có vẻ không giỏi đối phó với ác linh cho lắm. Nếu cộng lại tất cả bọn họ, chắc có lẽ chỉ hơn 40 Hunter?"

"Nếu như có ác linh giết người quy mô lớn, chúng ta hoàn toàn không có khả năng phản kháng."

Nghe vậy, Alvin Dawkwe hắng giọng, ho khan.

Partner Kane mỉm cười đầy ẩn ý với Đỗ Duy: "Thật ra không phải không có năng lực phản kháng, chúng ta vẫn còn một đại sát khí."

Chương 440: Những bí mật của giáo hội

Bên trong nhà thờ. Đọc truyện tại bachngocsach.com

Kane chăm chú nhìn Đỗ Duy, thành thật nói: “Hiện giờ giáo hội có rất ít Hunter, chỉ có 6 người chúng ta, nhưng thật ra trong bóng tối còn có người.”

“Chẳng qua trong giáo hội, chúng ta là người duy nhất kiểm soát mọi thứ, cậu bị gạt ra ngoài bởi vì cậu chưa tiếp xúc với cốt lõi của giáo hội.”

Đỗ Duy thản nhiên gật đầu.

Vẫn còn người trong bóng tối?

Và họ không ở trong giáo hội, có phải họ đang ám chỉ đến những người hoạt động ngầm trong Twilight?

Những người đó có thực sự có ích không?

Hắn hoài nghi về điều này.

Alvin Dawkwe đang đứng bên cạnh nhìn thấy sắc mặt của Đỗ Duy không được tốt lắm, vội trầm giọng nói: “Đại sát khí của giáo hội có tai hoạ ngầm rất lớn. 5 Hunter của chúng ta đã duy trì vận hành thứ đó kể từ thế kỷ trước đến nay. Khi thứ đó hoạt động, chúng ta không thể làm bất cứ gì khác, chỉ khi nó không hoạt động, chúng ta mới có cơ hội ra ngoài.”

“Vì vậy, sự xuất hiện của cậu trong khoảng thời gian này đã làm giảm bớt áp lực lớn của chúng tôi.”

Nói đến đây, Alvin Dawkwe hơi cúi đầu trước Đỗ Duy, nói: “Nhưng giờ tôi sắp chết. Đến lúc đó, 4 Hunter sẽ không

thể vận hành nó. Chúng tôi cần một người đáng tin cậy.” đọc truyện tại truyenfull, webtruyen là lũ não ngắn

“Mà người này, những người khác hy vọng đó là cậu, tôi cũng mong đó là cậu.”

“Nhân tính của tôi gần như không còn. Chính ý chí đã giúp tôi giữ được trạng thái hiện tại. Tôi biết ơn cậu vì cậu đã tìm ra nguyên nhân dẫn đến cái chết của ông tôi - Andrew.”

“Tham gia cùng chúng tôi! Mr. Đỗ Duy, vinh quang của gia tộc Dawkwe cũng sẽ thuộc về cậu.”

Thà không nói còn hơn.

Càng nói Đỗ Duy càng cảm thấy xấu hổ, Andrew chết không liên quan đến hắn, nhưng sau khi chết bị hành thảm hại đều là do hắn gây ra.

Tuy nói việc đốt bộ da người cũng là bất đắc dĩ.

Nhưng sau đó khi hắn Đánh Dấu ác linh tài xế do Andrew Dawkwe biến thành, và khiến nó bị ác linh Đỗ Duy xé ra thành từng mảnh, lại đã không có chút do dự.

Điều quan trọng nhất là những Hunter của gia tộc Dawkwe dường như đều có kết cục bi…

Đỗ Duy xấu hổ nói: “Con không thể tiếp nhận vinh quang của gia tộc Dawkwe. Con chỉ là một Hunter bình thường. Vinh quang này nên do ngài Alvin đảm nhận.”

Alvin Dawkwe ngạc nhiên hỏi: “Tại sao? Cậu không muốn tham gia với chúng tôi sao?”

Có gì đó sai sai?

Kane cũng cau mày, không biết Hunter trẻ tuổi trước mặt đang nghĩ gì.

Y cảm thấy có phải do mình đã lâu không tiếp xúc với xã hội quá lâu, khiến không thể hiểu được suy nghĩ của giới trẻ. Có lẽ y nên lên mạng, duyệt qua các diễn đàn và bắt kịp thời đại?

Đỗ Duy vội vàng trả lời: "Đương nhiên là muốn tham gia cùng ngài, nhưng con chỉ cảm thấy được hiện tại làm chưa đủ tốt, không xứng với từ vinh quang."

Alvin Dawkwe chợt nhận ra, một tia tán thưởng lóe lên trong mắt lão.

"Tôi quả không nhìn lầm cậu, Mr. Đỗ Duy, nếu đã như vậy, chúng tôi có thể nói với cậu một điều."

"Ý ngài là đại sát khí đó?"

Đỗ Duy cau mày: "Hai ngài cứ úp úp mở mở, chắc là do thứ đó quá quan trọng, giờ con chỉ vừa đồng ý gia nhập, hai ngài không lo em sẽ làm lộ ra, hay em lựa chọn phản bội? Gia nhập loại tổ chức như Twilight?"

Kane nghiêm túc nói: "Chúng tôi thật sự không lo lắng, bởi vì nếu cậu làm lộ chuyện, chúng tôi sẽ tự tay giết chết tất cả những người biết chuyện. Nếu cậu làm phản và gia nhậpTwilight…"

"Nói thế này nhé, 1/3 số Hunter ở Twilight là người của giáo hội."

"Ngoài sáng trong tối, ngoại trừ tà giáo Vidar có cài nội gián cũng vô nghĩa, về cơ bản mọi giáo phái đều có người của ta."

"Thực ra, 1 thành viên của Vanity cũng là thành viên của giáo hội, nhưng tôi không biết đó là ai."

Nghe vậy, mí mắt của Đỗ Duy nhảy loạn lên.

Mình thực sự đã gia nhập giáo hội, chứ không phải một tổ chức khủng bố sao?

Phong cách này hoàn toàn khác với những gì hắn từng biết!

Giáo hội đang cài cắm nội gián trên toàn thế giới, cử những Hunter đến các vị trí cốt lõi trong các tổ chức khác. Họ muốn làm gì?

Không có gì ngạc nhiên khi họ không lo lắng về việc mình chạy trốn, hay liệu có phải là nội gián của các tổ chức khác hay không.

Đồng tác giả, kẻ phản bội đó sẽ bị giết bởi chính người của mình, hoặc bởi người trong giáo hội.

Quá đáng sợ.

Alvin Dawkwe cười và nói: "Cậu có tò mò tại sao giáo hội lại làm điều này không?"

Đỗ Duy gật đầu: "Con rất tò mò."

Alvin Dawkwe chỉ vào đầu anh ta: "Đại sát khí của giáo hội, chúng tôi gọi nó là máu của Chúa Giêsu, miễn là nơi nó hiện diện, ác linh không thể được sinh ra."

"Nhưng sức mạnh của nó đôi khi rất yếu, đôi khi rất mạnh."

"Chúng tôi không thể nào chân chính sử dụng nó."

"Ngoài ra, nó là tà ác."

Nói đến đây, Alvin Dawkwe nói thêm: "Về lý do tại sao phải cài nội gián vào trong các tổ chức khác, đó là bởi vì một số tổ chức khác, cũng có những thứ tương tự."

"Giáo hội đã dành hơn hai trăm năm để lập kế hoạch, mục đích gom tất cả những thứ này lại với nhau và tìm cách tiêu diệt hết mọi ác linh."

“Đến lúc đó thế giới sẽ trở lại đúng hướng.”

Trước đó, Đỗ Duy luôn cảm thấy rằng sự suy tàn của giáo hội là do Hunter khan hiếm, và sự phân tách của Twilight.

Ông cho rằng tổ chức tôn giáo cổ xưa này, không còn quyền thống trị như quá khứ.

Nhưng từ giờ phút này, Đỗ Duy không còn suy nghĩ như vậy, cuối cùng hắn cũng biết sự đáng sợ của giáo hội.

1 kế hoạch đã tiêu tốn thời gian 200 năm.

Nhân lực và vật lực tiêu hao trong đó, không thể đong đếm được.

Nhưng vào lúc này, Đỗ Duy đột nhiên nghĩ tới một điều.

Hắn nhìn Alvin Dawkwe, cùng Kane, nói bằng giọng trầm: “Nhưng Twilight đã tách khỏi giáo hội từ 200 năm trước. Tại sao lại thế?”

Sắc mặt của Alvin Dawkwe hơi thay đổi, khí tức trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Lão đang tức giận.

Nhưng Đỗ Duy không hề cảm thấy áp lực.

Thay vào đó, Kane ho khan, nhắc nhở partner của mình chú ý đến cảm xúc.

“Sự kiện đó đã xảy ra quá lâu, nguyên nhân cụ thể có rất nhiều, nhưng nói theo cách này, có một thứ gì đó tương tự như máu của Chúa Giê-su trong Twilight.”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Đó là nguyên nhân tại sao giáo hội cài rất nhiều nội gián vào Twilight, nhưng nếu là như vậy, có chuyện con cần nói với hai ngài.”

Kane hỏi: “Chuyện gì?”

Đỗ Duy trả lời: “Matthew, người đàn ông này chưa chết. Lão ta đã sống hơn 200 năm, và cũng là lãnh đạo hiện tại của Twilight.”

Kane và Alvin Dawkwe nói trong sự hoài nghi: “Làm sao có chuyện lão ta sống sót suốt 200 năm? Điều này không bình thường, Hunter không thể sống lâu như vậy được. Chắc chắn lão sẽ trở thành ác linh.”

Twilight thực sự có cách để trì hoãn, hoặc giải quyết tai hoạ ngầm của ác linh hoá, nhưng điều đó phải trả một cái giá rất lớn.

Tính cả trăm năm trước, phương pháp này đơn giản là không tồn tại.

Làm sao Matthew có thể sống lâu như vậy.

Đỗ Duy kiên quyết nói: “Con cũng nghĩ nó rất không bình thường, nhưng đó là sự thật, mà thứ đã nói với con chuyện này một tà linh phong thư xuất xứ từ nội bộ của Twilight.”

Hắn đã giết Hannibal, giáo hội đã biết về điều đó.

Mặt của Alvin Dawkwe hơi thay đổi, y vội nói: “Phong thư đó giờ đang ở đâu? Chúng tôi phải đảm bảo rằng những gì cậu đang nói là đúng sự thật. Nếu đúng như vậy thì Matthew có thể đã sử dụng vật kia của Twilight, bằng không lão không thể sống lâu như thế.”

Chương 441: Cái Bóng chỉ thiếu chút nữa…

Máu của Chúa Jesus, theo thông tin do 2 Hunter lão làng - Alvin Dawkwe và Kane cung cấp, vô cùng biến thái.

Nơi có nó thì ác linh không thể sinh ra. Nó tương đương với một vũ khí chiến lược.

Nhưng lại mang danh của Chúa Jesus, có vẻ khinh nhờn đức tin, hay để miêu tả sức mạnh khủng khiếp, cũng khó mà xác định.

Đây là một thứ cấm kỵ…

Nhân tiện, Matthew sở hữu một thứ tương tự, nhờ đó ông ta đã sống gần hai trăm năm.

Nếu vấn đề này là sự thật, giáo hội và Twilight có thể sẽ hoàn toàn trở mặt.

Thậm chí, nó sẽ khiến mọi thứ trở nên tồi tệ hơn.

Sau khoảng hơn 10 phút sau.

Alvin Dawkwe và Kane lên xe, Đỗ Duy ở phía trước dẫn đường, lái thẳng đến khu biệt thự ở trung tâm thành phố.

Trên ô tô, Đỗ Duy rất bình tĩnh.

Đám người Alvin muốn xem phong thư để xác nhận độ tin cậy của tin tức, nhưng hắn không thể gọi Cái Bóng ra khỏi chiếc mặt nạ ngay trước mặt bọn họ, sau đó lấy phong thư ra khỏi cơ thể của Cái Bóng.

Nếu không, cảnh tượng đó có thể khiến 2 Hunter này không thể chấp nhận được. < đọc truyện tại bachngocsach.com>

Suy cho cùng, trong mắt giáo hội, hắn chỉ là một Hunter "bình thường", căm ghét ác linh đến cực điểm.

Là hiện thân của công lý. Làm sao có thể ở cùng với ác linh?

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy đưa tay xoa xoa vô lăng xe, liếc nhìn gương chiếu hậu.

Một chiếc Limousine màu đen theo sát phía sau.

"May mắn thay, giờ mình đã có thể khống chế Cái Bóng, nếu không e rằng có thể bị lộ sơ hở."

Đúng vậy……

Theo thói quen, Đỗ Duy mang theo mặt nạ và các vật dụng khác bên mình.

Chỉ có ở với hắn, dù là Cái Bóng hay những ác linh khác, mới không dám lộ ra chút khí tức nào.

Sau đó hắn nói nhỏ: "Cái Bóng."

Ngay sau đó, bên trong áo gió, chiếc mặt nạ màu trắng toát ra hơi thở lạnh lẽo, Cái Bóng lặng lẽ hiện ra trên vị trí ghế lái phụ.

Nhưng ngay khi cái đầu vừa lò ra, đã bị Đỗ Duy đè xuống.

"Yên tĩnh."

Cái Bóng trừng lớn đôi mắt đỏ ngầu, đầu rụt xuống, cuộn mình dưới ghế, không dám nhúc nhích.

Có chống cự cũng vô ích.

Nếu không thì Annabelle đã sớm bỏ trốn.

Vừa nói hắn vừa đưa tay vào trong Cái Bóng, khi vươn tay ra, hắn đã cầm trong tay phong thư quỷ dị màu vàng.

Sau khi làm xong, Đỗ Duy thiếu kiên nhẫn nói với Cái Bbóng: “Được rồi, mày có thể trở về.”

Không quan trọng Cái Bóng có thể nghe hiểu hay không.

Đỗ Duy bóp mạnh, sương mù lặng lẽ chui vào áo gió, quay lại trong mặt nạ.

Hắn xài xong bèn vất bỏ.

Chiếc mặt nạ khẽ run lên, có lẽ Cái Bóng đang bày tỏ sự bất mãn nào đó.

Sau đó, một tờ giấy rời khỏi phong thư.

Ngay khi vừa xuất hiện, chiếc phong thư đã la liếm như thường lệ.

Các dòng chữ ngay lập tức hiện lên trên giấy.

[Đêm qua Phong thư có một giấc mơ, có bầu trời đêm, có mây có mưa, trên trời có sao, nhưng Phong thư vẫn buồn bã vô cớ, không biết nguyên nhân vì đâu, nhưng khi Phong thư được chủ nhân vĩ đại gọi ra, phong thư đã ngộ ra]

[Thì ra do không có chủ nhân, vì vậy những mặt trời, mặt trăng, cùng những vì sao trên bầu trời phụ trợ ngài đã phai màu]

Đỗ Duy nắm chặt phong thư và tờ giấy, không để ý đến dòng chữ trên đó, nói thẳng: “Mày có nhìn thấy 2 Hunter phía sau tao không?”

Nhưng phong thư vẫn tiếp tục thô bỉ nịnh nọt.

[Một chùm sáng chiếu vào phong thư, phong thư tưởng rằng trái đất đã đảo ngược, nên buổi tối biến thành ban ngày, nhưng không ngờ thì ra chủ nhân ngài đang nhìn phong thư]

[Nghe giọng nói như rời răn của Thần Linh, chủ nhân ơi chủ nhân, phong thư vô cùng tự trách và đau đớn, tại sao 3 kẻ phản bội là Cái Bóng, Joker và Pennywise lại lựa chọn phản bội bạn? Lương tâm của chúng sẽ không đau sao?】

Đọc thứ này…

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, vừa xoay xoay cổ.

“Nếu mày nói thêm một điều nữa, tao sẽ giam mày và Annabelle lại với nhau, để mày vĩnh viễn làm bạn với đồng hồ trong nhà tao, thế nào?”

Phong thư run lên bần bật.

[Ngài đừng có như vậy được không, phong thư sợ lắm… chủ nhân vĩ đại, đằng sau có một chiếc limousine màu đen với 2 Hunter đang ngồi trong đó, họ đang bám sát ngài]

[Điều này có thể sản sinh một số mối đe dọa cho ngài, nhưng phong thư biết rằng 2 Hunter chỉ là những con kiến trên mặt đất trước mặt ngài, ngài có thể giẫm chết chúng bằng một đạp]

[Đương nhiên, phong thư cũng không đề nghị tự mình ra tay, bởi vì như vậy sẽ hạ phẩm của ngài, không bằng để Cái Bóng tấn công, nó cũng sẽ không bị 2 tên Hunter này đánh chết tươi]

Đỗ Duy cau mày, nhiệt độ bên trong xe ngay lập tức giảm xuống…

Hắn lười đôi co với phong thư quá, trực tiếp ra lệnh: “Tao đã nói với họ rằng tao để mày ở nhà. Khi nào về đến nhà, mày sẽ kể cho họ nghe tất cả những gì mày biết về Matthew.”

[Phong thư đã rõ, ngài muốn hại họ, quả không hổ là ngài]

Đỗ Duy hừ lạnh nói: “Mày suy nghĩ nhiều quá. Nói tóm lại bọn họ yêu cầu mày nói cái gì, nếu mày dám vạch trần bí mật của tao, tương lai xúc xắc, đồng tiền sẽ là của mày.”

Bên trong áo gió, mặt nạ run rẩy điên cuồng, có vẻ thích thú.

Phong thư run lên bần bật, nó sợ hãi.

[Không, không, không, Chủ nhân, phong thư không thích xúc xắc và tiền xu chút nào, loại chuyện chém giết cứ giao cho kẻ phản bội Cái Bóng]

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Vậy mày đã biết mình nên làm gì?”

[Phong thư sẽ không bao giờ để ngài thất vọng]

…

Mấy phút sau.

Tại biệt thự riêng của Đỗ Duy.

Một chiếc McLaren GT đỗ lại.

Cửa mở.

Đỗ Duy bước tới cửa, móc chìa khóa ra mở, lúc này chiếc xe mà Alvin Dawkwe và Kane đang ngồi chậm rãi chạy đến.

Hắn quay đầu ra hiệu với xe đằng sau, sau đó mở cửa bước vào, thản nhiên đặt phong thư lên bàn cà phê, dùng một chai bột xương đè lên.

Ở trong nhà, vô cùng yên tĩnh.

Chiếc đồng hồ cổ treo trên tường, những cây kim đồng hồ chồng lên nhau, quay đều đặn máy móc, cứ như bị hỏng.

Bên cạnh nó là Annabelle trong tủ đóng khung.

Nó không nhúc nhích, như thể nó đã hoàn toàn từ bỏ ý định chạy trốn, và chấp nhận số phận của mình.

Có lẽ đó là lý do hắn chuyển đến nhà mới.

Đỗ Duy luôn cảm thấy ngôi nhà hiện tại yên tĩnh hơn phòng khám trước rất nhiều, cũng không âm u, lạnh lẽo như xưa.

Đối với việc đưa 2 Hunter vào nhà mình, Đỗ Duy không lo lắng về việc liệu họ có khám phá ra bí mật của đồng hồ cổ hay không.

Bởi vì thứ này đã lấy lại sức mạnh, trừ phi có người tấn công nó, bằng không không thể nhìn ra dị thường.

Ít ra, nếu không biết trước, Đỗ Duy cũng không thể ra được gì.

Đúng lúc này, Alvin Dawkwe và Kane nghiêm nghị bước vào.

Sau đó, họ bỗng đứng sững lại.

Chỉ vào Annabelle trong chiếc tủ đóng khung và nói: “Đỗ Duy, tại sao trong nhà cậu lại có một con ác linh búp bê?”

Chương 442: Phong thư???

“Bởi vì con muốn thường xuyên nhắc nhở bản thân, trên thế giới này còn rất nhiều ác linh hơn đang chờ con giải quyết.”

Trong biệt thự, Đỗ Duy thờ ơ nói với hai người Alvin: “Bất cứ khi nào con nhìn thấy con ác linh búp bê này, con sẽ luôn đốc thúc bản thân. Nếu một ngày nào đó tất cả ác linh đều bị tiêu diệt, thì con sẽ dừng việc thúc đẩy này, tự nhủ rằng mình có thể dừng lại rồi.”

Annabelle để ở nhà rất an toàn, hơn nữa đã bị mình Đánh Dấu, cho dù nó trốn sang thế giới khác cũng có thể mang trở về.

Không đáng để tâm.

Sở dĩ để 2 Hunter Alvin Dawkwe và Kane biết trong nhà mình có ác linh, là để chuẩn bị cho tương lai.

Rốt cuộc, những ác linh còn sống ở New York về cơ bản đều đang có dính líu với mình.

Sớm muộn gì giáo hội cũng sẽ biết.

Hãy đưa ra một nguyên nhân trước, giả dụ nếu có một ngày, nếu mình và chiếc đồng hồ cổ đánh nhau, mình sử dụng năng lực Đánh Dấu để huy động một quân đoàn hàng nghìn ác linh, tà linh, cũng có thể miễn cưỡng lấp liếm.

Tất nhiên……

Đỗ Duy chắc sẽ không gây ra động tĩnh lớn đến vậy.

Còn về Alvin Dawkwe và Kane.

Dù họ rất nghi hoặc về con búp bê ác linh trong nhà của Đỗ Duy, nhưng nhìn thấy Annabelle bị nhốt trong tủ bất động như chết, họ cũng không quan tâm lắm.

Thoạt nhìn, nó bị hạn chế gắt gao.

Không thể gây ra sóng gió nào.

Ngược lại, thái độ của Đỗ Duy càng khiến họ hài lòng.

Nếu tất cả những Người Đuổi Quỷ đều giống như Đỗ Duy thì thật là hoàn mỹ, tất cả ác linh, tà linh sớm đã bị quét sạch từ lâu rồi.

Nhưng thỏa mãn thì hài lòng, họ không hề quên mục đích đến nhà của Đỗ Duy.

"Đỗ Duy, về phong thư đó…"

Lúc này, Alvin Dawkwe mới để ý thấy trên bàn cà phê có 1 cái chai thủy tinh cao chừng chục cm đựng bột xương, bên dưới ép một phong thư đã ố vàng.

Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt đục ngầu của lão, lão chỉ vào phong thư và hỏi: "Có phải cái này không?"

Kane cũng làm theo.

Đỗ Duy trả lời: "Đúng, đây là phong thư. Trước đây một kẻ phản bội của Twilight đã đến New York, nhưng không ngờ lại bị sét đánh. Con đã lấy được phong thư từ gã."

"Đó là một tà linh phong thư, nhưng con không biết Twilight đã sử dụng phương pháp nào để giải quyết vấn đề tà linh và giữ lại năng lực hồi tưởng lại sự việc xảy ra cách đó mười phút trước."

"Mà nó cũng biết Matthew."

Nói xong, Đỗ Duy đi đến bàn cà phê, và rút phong thư ra.

Vừa vào tay có hơi lạnh, toát lên chập chờn bất định, sau đó lập tức biến mất, tựa như phong thư đang chứng tỏ với Đỗ Duy, lúc này nó tuyệt đối trung thành.

Rốt cuộc, trừ Cái Bóng không ai gánh nổi tiền xu và xúc xắc…

Gánh không nổi, chính là chết.

Đỗ Duy cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, sau đó đưa phong thư cho Alvin Dawkwe: "Con thật sự có chút nghi ngờ về chuyện của Matthew. Con nghĩ những gì phong thư nói có thể là sai, vì vậy tốt hơn là ngài nên xác minh lại."

Vừa nói xong, trên tờ giấy trong phong thư lập tức xuất hiện một hàng dấu chấm hỏi: [Chủ nhân, ngài???】

Nhưng ngay giây tiếp theo, tất cả chữ đã biến mất.

Bởi vì Alvin Dawkwe đã mở phong thư, lôi ra tờ giấy bên trong.

Đồng thời, cơ thể lão toát ra một hơi thở lạnh lẽo.

Kane cau mày, trầm giọng nói: "Quả thật có một tà linh đang ẩn náu trong đó. Tôi có thể cảm nhận được sự nguy hiểm của nó, nhưng dường như nó bị một loại sức mạnh nào đó hạn chế, không cách nào thoát ra được."

Alvin Dawkwe gật đầu, sau đó nhìn về phía Đỗ Duy: "Cậu dùng thứ này như thế nào?"

Đỗ Duy bình thản đáp: "Ngài cứ việc đặt câu hỏi."

Alvin Dawkwe ừ một tiếng, sau đó lẳng lặng nhìn chằm chằm tờ giấy trong tay, hơi thở trên người càng ngày càng ức chế, trực tiếp tiến vào ác linh hoá.

Rõ ràng, Hunter già này chưa bao giờ buông lỏng cảnh giác.

Và lý do lão đến làm việc này là vì lão sắp chết, không muốn partner của mình lãng phí sức lực, vì nó không có lợi.

“Hãy kể cho tôi nghe về Twilight. Tôi muốn biết mọi thứ về Matthew.”

Giọng nói của Alvin Dawkwe già nua, và lạnh lùng, người đàn ông già nua trông có vẻ mạnh mẽ này cuối cùng đã bộc lộ sự yếu đuối của mình sau khi tiến vào ác linh hoá.

Phong thư run rẩy, dường như bị áp chế, dòng chữ trên tờ giấy nhanh chóng hiện ra.

[Vừa rồi, Alvin Dawkwe đã hỏi tôi về chuyện của Twilight, nhưng thực tế thì tôi cũng không biết rõ lắm, bởi vì Twilight là một tổ chức bí ẩn, còn tôi chỉ là nhóm tà linh vật phẩm đầu tiên bị khống chế]

[Nhưng những gì đã xảy ra với Matthew vẫn còn nguyên trong ký ức của tôi. Nhiều năm trước, người đàn ông này đã thành lập Twilight và sớm tuyên bố qua đời. Cùng năm đó, lãnh đạo của Twilight xuất hiện]

[Tương tự, cứ thỉnh thoảng, khi người lãnh đạo chết, những người lãnh đạo mới sẽ xuất hiện]

[Nhưng họ thực sự là cùng một người, đó là Matthew…]

Câu chữ rất đơn giản, không phải ai cũng đáng để phong thư la liếm.

Đỗ Duy ở một bên nhìn với ánh mắt lạnh lùng, nhưng không biết vì sao, trong mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Tà linh Phong thư này, khi giao tiếp với Alvin Dawkwe, đã tự xưng là “tôi” thay vì phong thư, cũng không phải là “bạn” khi ở cùng Hannibal.

Điều quan trọng nhất là Kane cũng cảm nhận được sự đe dọa từ phong thư.

Có vẻ như tên thuộc hạ "trung thành" của hắn vẫn chưa đủ ngoan ngoãn…

Đỗ Duy không khỏi thầm nghĩ: "Trước đây ác linh "tôi" suýt nữa đã xoá bỏ Cái Bóng, vẫn chưa hồi phục được phân nửa năng lực thời kỳ đỉnh phong. Xem ra đã đến lúc phải nghỉ lễ, cho phong thư một cơ hội để thể hiện."

Cuộc tra hỏi vẫn tiếp tục.

Alvin Dawkwe ở bên cạnh hỏi lại phong thư: "Matthew dùng thứ mà Twilight đang cất giấu sao?"

[Tôi không biết liệu lão có sử dụng thứ đó hay không, nhưng tôi biết rằng thứ đó đã biến mất lâu rồi]

Alvin Dawkwe vô cảm đưa tờ giấy cho Kane, yêu cầu partner kiểm tra lại.

Sau đó, lão quay đầu lại nói với Đỗ Duy: "Lúc trước tôi đã nhờ cậu chuyển lời với người của Twilight, cậu còn nhớ không?"

Khi cả hai gặp nhau lần đầu tiên. Alvin Dawkwe đã từng nhờ Đỗ Duy giúp lão chuyển tin cho Twilight rằng lão sắp chết.

Đỗ Duy gật đầu nói: "Con đương nhiên vẫn nhớ, ý của ngài là?"

Alvin Dawkwe lạnh lùng nói: "Cậu nhìn dáng vẻ của tôi hiện giờ đi, vô hồn, tôi không thể chắc chắn được ý thức hiện tại của tôi là tôi hay là ác linh. Tôi cũng không trụ được bao lâu nữa, đợi đến lúc tôi chết, chính là lúc cậu đi San Polia, thế chỗ của tôi."

“Thông tin trong phong thư này cần được xác nhận thêm. Nếu đó là sự thật, tôi sẽ đến Twilight, và đích thân tấn công Matthew.”

“Dù có chết, tôi cũng phải xác minh tình huống cụ thể của thứ đó.”

“Ngoài ra… hãy cẩn thận với Vanity… một khi cậu gia nhập vào chúng tôi, người của họ chắc chắn sẽ tới tìm cậu…”

Chương 443: Phong thư, mày nhất định làm được!

“Mr. Đỗ Duy, cậu phải bảo quản tốt tà linh Phong thư này, đừng để nó chết.”

“Chúng tôi sẽ lập tức quay trở lại giáo hội, thảo luận với những người khác.”

“Về phần cậu, tốt nhất nên tranh thủ trở về San Polia. Vị trí Giám mục cùng Sở trưởng Sở Tài Phán đều sẽ giao cho cậu.”

“Mà cậu cũng có thể tiếp xúc trước với máu của Chúa Jesus.”

“Ngoài ra, cẩn thận Vanity.”

… <đọc truyện tại bachngocsach.com>

Vào tối ngày 22/6.

Alvin Dawkwe và Kane vội vàng rời khỏi New York.

Tuy nhiên, lượng tin tức mà họ để lại, đã khiến Đỗ Duy đau đầu trong một thời gian.

Những vật phẩm tương tự như máu của Chúa Jesus, Twilight và Matthew, những nội gián được giáo hội cài vào nhiều tổ chức.

Và vị trí của hắn tại giáo hội trong tương lai.

Nghĩ đến lời căn dặn của hai người trước khi rời đi, Đỗ Duy bất lực thở dài: “Giáo hội không yếu như mình nghĩ, thế giới này có thể không tuyệt vọng như vậy, nhưng tại sao lại có nhiều nội gián đến vậy?”

“Ngay cả Vanity cũng có nội gián của giáo hội.”

“Hơn nữa, mình đã sớm gia nhập vào Vanity.”

Mặc dù Đỗ Duy tiếp xúc Vanity với mục đích hãm hại và thu được thứ hắn muốn, nhưng lúc đó hắn đã nói với Mercer, đồng ý gia nhập tổ chức.

Nghiêm túc mà nói, Đỗ Duy hiện là một trong những thành viên của Vanity. Chỉ cần hắn giết được ma linh, và lấy lại mặt nạ, Vanity sẽ cho hắn phần thưởng xứng đáng.

Tất nhiên, tiền đề là Đỗ Duy sẽ không bị nhốt trong mặt nạ sau khi lấy được mặt nạ.

Bởi vì giao dịch này ngay từ đầu đã tràn ngập ác ý.

Nếu giết ma linh để lấy mặt nạ, sẽ bị nhốt trong mặt nạ và trở thành một con ma linh mới an toàn, có thể điều khiển được, trở thành nền tảng của Vanity.

Và đây là điều mà Đỗ Duy không biết.

“Mercer chắc không phải là nội gián của giáo hội, nếu không giáo hội đã không thể để cho mình sống đến bây giờ.”

Vào trong nhà, Đỗ Duy ngồi trên sô pha, gõ nhẹ lên mặt bàn cà phê, phát ra âm thanh cộp cộp.

Sau đó, hắn tự lẩm bẩm: “Nói cách khác, trong Vanity, ngoại trừ Mercer không ai biết tin tức tôi muốn gia nhập.”

“Điều này rất không bình thường.”

Là người đều sẽ mắc sai lầm. Đỗ Duy cũng vậy, bình tĩnh và lý trí sẽ chỉ giúp hắn đưa ra quyết định có lợi cho bản thân, nhưng không thể giúp hắn dự đoán tương lai.

Hắn chỉ có thể sau khi xuất hiện sai lầm, phân tích có chọn lọc, và tìm ra phương pháp vá lỗi.

Vì vậy, hắn đã phát hiện ra mục đích của Mercer.

“Khi mình lừa dối y, y cũng làm điều tương tự.”

“Y thậm chí còn không muốn mình gia nhập Vanity.”

“Vậy y chỉ muốn lợi dụng mình…”

“Vậy nếu mình thật sự tìm thấy thứ như vậy trên bản đồ và giết ma linh, mình có thể sẽ chết sau khi lấy được mặt nạ.”

Vừa nói, Đỗ Duy vừa mỉm cười.

“May mắn thay, mình không có kế hoạch hoàn thành giao dịch nào cả.”

Mercer lừa Đỗ Duy, Đỗ Duy cũng đang lừa y.

Điều quan trọng nhất là, giờ Đỗ Duy không có kế hoạch gia nhập Vanity Cult, và bản đồ mà Mercer đưa vẫn nằm trong tay hắn, thậm chí hắn có thể gọi điện để nhận được sự giúp đỡ từ Vanity.

“Thật thú vị…”

Đỗ Duy búng tay cái tách, một tấm bản đồ da người bay ra khỏi ba lô, lơ lửng trước mặt hắn.

Núi sông trên bản đồ là dãy núi Ustengrav ở phía nam Thụy Sĩ. Một khu rừng sâu được khoanh tròn bằng mực đỏ.

Đó là nơi giấu vật phẩm có thể giết ma linh.

Trên mặt sau có viết một số dòng chữ, cho biết chủ nhân của món đồ là một người lưỡng tính dâm loạn, Bá tước Carlos, người có hơn 80 người vợ và hàng trăm đứa con trong cuộc đời của mình.

Trong cuộc Thập tự chinh, đàn ông, phụ nữ và trẻ em của Carlos đều bị hành quyết.

Dị giáo phải bị tiêu diệt.

Nhưng vào đêm trăng tròn, Bá tước Carlos bước ra khỏi địa ngục, còn mang theo một cái cân.

Cái cân đó được mô tả là cực kỳ kinh khủng, không thể phá hủy, và có năng lực giết chết ma quỷ.

Trước không đề cập đến Carlos, chủ nhân của cái cân.

Nhưng Mercer đã từng nói rằng cái cân có 50% khả năng giết chết ma linh, một khi được sử dụng, ma linh hoặc người dùng sẽ chết.

Đây là rất khó giải quyết.

Thành thật mà nói, Đỗ Duy rất tham lam…

Trên người hắn có một vật phẩm tương tự, đó là xúc xắc, nhưng tổng cộng có 6 mặt, khi lăn đến mặt 6 điểm thì ác linh sẽ chết, nhưng xác suất quá khó.

5 mặt còn lại hoặc là bình an trước ác linh, hoặc gia tăng sức mạnh cho ác linh, hoặc sẽ có những nguy hiểm không rõ.

Các tác dụng phụ là rất lớn.

Đỗ Duy chưa từng sử dụng nó.

“Nếu có cơ hội, mình có thể đến Dãy núi Ustengrav, để lấy cái cân.”

“Còn nữa, Ustengrav ở Thụy Sĩ, có lẽ nhân tiện cứu luôn Ryan.”

Có thể nói là một mũi tên bắn chết hai con nhạn.

Còn việc có đối phó với ma linh, sau khi lấy được cái cân hay không?

Đúng là nực cười. Đỗ Duy không tốt bụng như vậy.

Lúc này, Phong thư đặt trên bàn cà phê bỗng nhiên run rẩy, một tờ giấy tự động chui ra.

[Chủ nhân vĩ đại, Phong thư đề nghị ngài đừng tìm cái cân đó, vì nó quá nguy hiểm.】

Đỗ Duy cau mày: “Nguy hiểm như thế nào?”

[Đủ nguy hiểm để giết ngài, nó nằm trong lăng mộ của Carlos. Chỉ cần một cái bẫy trong lăng mộ đã đủ khiến ngài gặp rất nhiều rắc rối]

Lập tức, Đỗ Duy cười nhìn Phong thư: “Xem ra lúc trước tao đã hiểu lầm mày. Mày quả nhiên là thuộc hạ trung thành nhất của tao.”

Phong thư xoay tròn, những chữ viết trên tờ giấy cũng rối loạn.

Sau một lúc, nó xuất hiện một loạt chữ:

[Phong thư thật hạnh phúc, với tư cách là cấp dưới trung thành nhất của ngài, có thể nhận được sự công nhận của ngài, Phong thư chết cũng đáng]

Đỗ Duy vẫn cười: “Nếu mày đã có giác ngộ này, vậy khi tao đi đến mộ của bá tước Carlos, maùly sẽ đi trước dẫn đường.”

【? ? ? 】

[Chủ nhân, ngài… ngài nên biết rằng Phong thư rất yếu. Phong thư không thể làm gì khác ngoài việc cung cấp thông tin cho ngài…]

Đỗ Duy cười nói: “Đừng lo lắng, mày có thể làm được.”

Hắn không hỏi vì sao Phong thư lại biết cái cân ở trong lăng, cũng không lạnh lùng với nó như trước.

Bởi vì hắn đã định thay đổi thái độ của mình, đối với cái Phong thư quỷ dị có ý thức này.

Dù sao thì nó cũng có thể hồi sinh.

Vậy hãy tận dụng nó một cách triệt để nhất.

Xúc xắc, tiền xu, luôn có một cái thích hợp với Phong thư khốn nạn này.

Dẫu gì, mình có thể thử dùng Phong thư để thực hiện điều ước, hoặc bắt đầu ván bạc với lá bài Joker hay không.

Phong thư không biết mình sẽ phải đối mặt với những gì trong tương lai.

Ngược lại, mặt nạ trong áo gió của Đỗ Duy không ngừng run rẩy, trong hốc mắt đỏ ngầu của Cái Bóng lóe lên một tia kỳ dị.

Sau đó, hình như Cái Bóng nghĩ tới điều gì đó, lập tức ngưng thở, cứ như đã chết.

Chương 444: Ba hy vọng cậu ta âm hiểm 1 chút

23 tháng 6.

Khu dân cư cao cấp Furman vào sáng sớm.

Một chiếc McLaren GT từ từ chạy vào.

Đỗ Duy ngồi ở ghế lái, trên ghế lái phụ có một bó hoa hồng lớn, tổng cộng có 99 đoá.

Đúng rồi đó.

Hắn sắp đến gặp bạn gái, cũng đã chuẩn bị món quà quen thuộc.

Ngoài hoa, hắn thực sự không nghĩ ra có thể tặng gì khác.

Sở dĩ chọn gặp bạn gái vào lúc này là bởi vì phiền phức của Đỗ Duy về cơ bản đã được giải quyết, thứ tiếp theo là đồng hồ cổ.

Thứ này thì rất khó giải quyết. Có thể mất nhiều thời gian.

Vì vậy, không có gì sai khi dành thời gian đồng hành cùng bạn gái.

Ngoài ra, hắn đã hẹn với Alexis, sẽ cùng cô ấy trở lại gia tộc Wittbach, để quan sát tấm bia bí ẩn của ba vợ Lawrence.

Có thể sẽ thu thập được một số thông tin hữu ích.

Sau đó, cũng đến lúc đi đến San Polia rồi.

…< mả cha mày, webtrâu, truyenfân, lũ chó>

Vào lúc này.

Ở phía bên kia, gia tộc Wittbach nằm ở khu vực trung tâm, cách New York gần 1,000 km về phía nam, trên bờ nam của hồ Erie, ở cửa sông Detroit.

Gia tộc này là một tập đoàn lớn lâu đời.

Từng có một lịch sử rất huy hoàng ở Châu Âu, nhưng không hiểu vì lý do gì mà lại rời bỏ Châu Âu.

Hiện gia tộc lâu đời này đã lui về sau hậu trường, ảnh hưởng đến rất nhiều sản nghiệp.

Nói khoa trương một chút, nếu họ muốn phát triển một ngành công nghiệp mới, họ có thể ngay lập tức tạo ra hàng chục nghìn, hoặc hàng trăm nghìn việc làm.

Nhưng thực tế là gia tộc Wittbach đã im hơi lặng tiếng kể từ khi Alexis sinh ra vào cuối thế kỷ trước, họ đã kiếm đủ tiền mà nhiều người thậm chí không thể tưởng tượng được.

Ảnh hưởng lan rộng đến mọi tầng lớp xã hội.

Ảnh hưởng mạnh mẽ đến mức thành phố thịnh vượng nhất ở miền trung, được thành lập bởi gia tộc Wittbach.

Nhưng gia tộc này không hề xuất hiện với bên ngoài, mà xây dựng một số lâu đài cổ ở vùng núi gần đó.

Nhìn quanh, những tòa lâu đài cổ kính ấy rất rong rêu xưa cũ, mang không khí cổ kính.

Nhưng nếu bước vào và quan sát, sẽ thấy rằng những lâu đài này thực sự rất hiện đại.

Tất cả các loại thiết bị điện tử hiện đại đều có.

Lịch sử trong mắt người ngoài, cái gọi là kết thúc, trong mắt của gia tộc Wittbach, chẳng qua là cuộc sống của họ mà thôi.

Lúc này, bên trong lâu đài lớn nhất, các thành viên trong gia tộc đang dùng bữa.

Người ngồi ở chủ vị không phải là ba vợ Lawrence Wittbach của Đỗ Duy ,mà là một ông già ngoài 70 tuổi.

Ông cụ đội tóc giả, da có nhiều nếp nhăn, khuôn mặt cũng lốm đốm đồi mồi.

Nhưng dù là vậy, đôi mắt của ông vẫn không hề vẩn đục, với vẻ uy nghiêm không thể giải thích.

Mọi người đều im lặng.

Sau khi ăn xong, ông lão chậm rãi nói: "Lawrence, đứa cháu gái yêu quý nhất của ba, khi nào sẽ trở về với gia tộc? Ba đã lâu không gặp con bé."

Lawrence đang ngồi cạnh ông cụ nói khẽ: "Thưa ba, 2 ngày nữa Alexis sẽ về, và chồng tương lai của cô ấy cũng sẽ đi theo."

Ông lão trầm ngâm nói: "Đỗ Duy? Là Hunter?"

Lawrence gật đầu nói: "Đúng vậy, theo ta được biết, Đỗ Duy không bao lâu nữa sẽ trở thành Sở trưởng Sở Tài Phán của giáo hội, đồng thời cũng sẽ trở thành giám mục trẻ tuổi nhất trong lịch sử giáo hội."

Ông lão hừ lạnh, nói: "Hàng năm Gia tộc Wittbach tiêu tốn rất nhiều tiền cho giáo hội, nhưng người mà cháu gáu tôi theo đuổi lại là Hunter."

Ông lão lại cau mày hỏi: "Gia tộc Wittbach cần một Hunter, nhưng người tên là Đỗ Duy, liệu có thể hoà nhập cùng chúng ta không?"

Một gia tộc truyền thừa từ xa xưa, thứ tích luỹ không chỉ là lịch sử và tiền tài, mà còn là khí chất, kinh nghiệm, tầm nhìn, v.v …

Người bình thường thật sự không thể hoà nhập vào.

Lawrence mỉm cười nói: “Con rể của con, sẽ khiến ba kinh ngạc. Đứa trẻ này rất khác biết, được cấp cao trong giáo hội đánh giá là thánh nhân.”

“Thánh nhân?”

Ông lão lắc đầu: “Trên đời này làm gì có thánh nhân. Nếu có thì phải là cháu gái tôi Alexis. Con rể của gia tộc Wittbach cũng không thể là thánh nhân.”

“Ba hy vọng cậu ta có thể quỷ quyệt hơn.”

…

Mà ở bên kia.

Trong giấc mơ của Đỗ Duy, Freddy đã kết thúc đêm giày vò.

Đúng vậy……

Ryan đã gọi cho nó suốt đêm qua.

Nói tục, chế nhạo, coi thường, xúc phạm, làm phiền.

Freddy dựa vào bức tường của phòng giải phẫu, thẫn thờ nhìn bóng tối phía trước.

“Ma quỷ! Ma quỷ Đỗ Duy! Sao mày lại hành hạ tao như thế? Tao đã làm gì sai.”

“Tao nhận sai còn không được sao? Mày trở về đi, cho tao chết êm ái…”

Giờ nó hối hận về hành vi trước đây của mình.

Rõ ràng là có cơ hội để giải thoát.

Nhưng nó không nắm giữ, tên ma quỷ không chỉ ngăn chặn con đường tìm ác ma nữ tu để tự sát, còn lấy được thông tin mà hắn muốn từ nó.

“Chúa ơi, Satan!”

“Con cầu xin các ngài hãy để cho ma quỷ đó dùng tao một lần nữa.”

“Nếu không, có thể cả đời này con cũng sẽ không thể gặp lại thằng ma quỷ đó nữa.”

“Nếu hắn không xuất hiện, con muốn chết cũng không được!”

Freddy thì thầm cầu nguyện.

Hơn nữa, nó còn vẽ thánh giá trên ngực, im lặng cầu nguyện.

Trên mặt đất, có một ngôi sao 5 cánh.

Cây thánh giá tượng trưng cho Chúa, còn ngôi sao 5 cánh tượng trưng cho Satan.

Nhưng sau khi cầu nguyện, Freddy đã khóc.

“Chết tiệt, chó má Chúa, Satan đb, tao cầu nguyện lâu như vậy cũng vô dụng, còn không bằng tin vào Ryan, nếu còn không được thì thà tin vào ma quỷ Đỗ Duy.”

…

“Hả? Hình như tôi nghe thấy ai đó gọi tên mình?”

Ryan, người đang cho James ăn, nghiêng đầu: “James, chú có nghe thấy gì không?”

“Tôi không nghe thấy gì cả, chắc là ảo giác của cậu.”

Ngồi trên giường, James rất uể oải với đôi tay đang bị băng bó.

Trong hai ngày qua, y đã có một khoảng thời gian tồi tệ. Không biết tại sao, cứ liên tục nôn mửa và tiêu chảy, toàn thân mất nước.

Nhưng không ăn cũng chết.

James vẫn chưa quên mục đích gia nhập giáo hội của mình, y là một nội gián nên phải giữ gìn sức khỏe, nếu không thì chưa kịp giúp đỡ giáo hội, thì đã tiêu đời rồi.

Vì vậy, y sốt ruột nói với Ryan: "Cho tôi ăn thêm chút nữa đi, tôi còn chưa no."

Ryan ồ một tiếng, rồi đút cho y một thìa canh: "Vậy chú uống nhiều hơn một chút, giờ tay phải của chú đang hồi phục tốt. Chỉ cần nghỉ ngơi thêm 2-3 ngày nữa, anh căn bản không cần cho ăn nữa."

James hơi xúc động: "Ừ… tôi biết, dù rất ghét cậu, nhưng tôi sẽ không quên những ngày cậu đã chăm sóc tôi. Trong tương lai… ừm, tôi sẽ tìm cách cứu cậu."

Ý của y là sau khi Twilight trở lại giáo hội, y sẽ gửi Ryan đến bệnh viện tâm thần.

Nhưng Ryan cau mày, gã nghĩ: "Tên ngốc này lại bắt đầu ảo tưởng về việc chữa trị cho mình. Mẹ kiếp, bác sĩ Ryan siêu giỏi này mà cần thằng nhóc này chữa trị sao?"

"Xem ra là do liều lượng không đủ!"

Chương 445: Biến các thiếu phụ thành phụ nữ ly dị

Trưa, 11 giờ 30 phút.

Nhà của Alexis.

Buổi trưa ánh nắng vô cùng chói chang.

Đỗ Duy ngồi trên giường, với vẻ mệt mỏi sau khi ứ hự quá sức.

Vào lúc này, Alexis bước vào, mặc một chiếc áo choàng tắm màu be, đang lau tóc.

Giờ em ấy không trang điểm.

Nhưng sắc đẹp và làn da trắng nõn nà trông còn đẹp hơn sau khi trang điểm, nhất là sau khi tắm xong, cơ thể cực kỳ tươi mát.

Hơn nữa, tóc của em đã được nhuộm lại thành màu bạc.

Dường như khí chất toàn body đã hoàn toàn khác trước.

Em ấy cũng cảm thấy rằng bạn trai của mình, cũng có một chút khác biệt.

Khác biệt khó nói thành lời…

Vì vậy, Alexis bước đến ngồi xuống bên giường, nghiêng đầu nói với Đỗ Duy: “Anh yêu, gần đây anh đã học về lễ nghi trong giáo hội sao? Em cứ cảm thấy tính khí của anh đã trở nên tốt hơn.”

Khí chất là thứ có thể rèn luyện.

Nghe vậy, Đỗ Duy cười nhạt nói: “Đương nhiên, ngoài thiết kế kiến trúc nội thất, anh còn cố ý học phép xã giao của quý tộc, dù sao thì anh cũng sẽ cùng em trở về gia tộc Wittbach. Anh phải chú ý về lễ nghi nhiều hơn mới được.”

Thiết kế kiến trúc là do hắn tình cờ bịa ra.

Còn những thứ như lễ nghi quý tộc…

Nó hoàn toàn không tồn tại, lý do tại sao tính khí trở nên tốt hơn tất cả là kết quả từ việc dung hợp với ác linh Đỗ Duy.

Rốt cuộc, sự lịch thiệp và lạnh lùng bẩm sinh, giống như khí chất của một quý tộc thời trung cổ, không phải chỉ học trong một khoảng thời gian ngăn là có thể bắt chước được.

Theo một nghĩa nào đó, ác linh Đỗ Duy chỉ sống trong quá khứ, phản chiếu hắn ở hiện tại.

Kết hợp cả hai, mọi thứ sẽ rất hoàn hảo.

Alexis không biết bạn trai của mình, mấy ngày tới giáo hội “học tập”, bí mật qua lại New York 2 lần, không biết bạn trai còn ngồi xe buýt chạy loạn khắp châu Âu, và thế giới.

Em lập tức tin lời hắn, cười nói: “Không ngờ anh còn rất có lòng. Nhưng món quà mà anh tặng lúc nào cũng một kiểu, khó chịu lắm.”

Đỗ Duy hơi ngượng ngùng: “Vậy lần sau anh lại đổi loại hoa khác?”

Alexis trừng mắt nhìn hắn: “Có gì khác không? Lần trước anh gửi cả xe hoa cho em, lần trước nữa anh tặng em một bó, lần này lại là 99 đoá, anh là quái tài số học sao?”

“Cũng… cũng không phải vậy, vậy lần sau anh sẽ tặng em thứ khác.”

Alexis hài lòng gật đầu: “Thế còn tạm được.”

Thật ra em cũng không đòi hỏi cao, mua chút bánh ngọt làm quà, coi như cho có lệ, cũng có thể tiếp nhận.

Suy cho cùng, phong cách goodboy của bạn trai không còn là chuyện ngày một ngày hai.

Vốn không thể thay đổi được. Em sớm đã từ bỏ rồi.

Đỗ Duy lộ vẻ trầm ngâm, thầm nghĩ: "Phụ nữ đều thích hoa, nguyên nhân không thích, chắc là do mình tặng quá thường xuyên. Đã vậy, son phấn nghe cũng hay."

Hắn nhớ rất rõ.

Khi hắn muốn tặng Alexis 999 thỏi son, đã bị em cự tuyệt, vì không thể kịp sử dụng hết đến khi chúng hết hạn, em không muốn mình tốn quá nhiều tiền cho nó.

Nhưng em ấy không nói rằng em ấy không thích nó.

Nếu lần sau có cơ hội, tặng ít hơn là được.

Làm tròn số, 520, 99, 66 thì sao.

Vô cùng đơn giản.

Đột ngột, Đỗ Duy lại nghĩ tới việc đi gặp gia tộc Wittbach, bèn hỏi bạn gái: "À phải rồi, chúng ta sẽ đi vào hôm nào?"

Alexis suy nghĩ một lúc rồi nói: "Em tưởng 2 ngày nữa anh mới về, nên em định đi vào ngày 26. Tùy anh thôi. Anh còn việc gì khác ở New York không?"

Mặc dù em ấy không thích việc Đỗ Duy thường xuyên tiếp xúc với ác linh. Nhưng hắn sẽ không bắt buộc bạn trai làm bất cứ chuyện gì, dù sao cũng phải cho bạn trai không gian riêng.

Đỗ Duy lắc đầu nói: "Cũng không có gì cả, sau khi rời khỏi gia tộc của em, anh phải đi San Polia."

Alexis hỏi: "Đi đâu và làm gì? Hành hương sao?"

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Bây giờ trong giáo hội có một người địa vị rất cao sắp chết, anh sẽ thay thế vị trí của ông ta, đồng thời còn trở thành Giám mục, sở trưởng Sở Tài Phán.”

Nghe điều này, Alexis cau mày và nhận ra có điều gì đó không ổn.

Giám mục? Sở trưởng Sở Tài Phán?

Nếu như mình nhớ không lầm, dường như bạn trai của mình vừa được thăng chức cách không bao lâu.

Nhanh như vậy, lại tiếp tục thăng chức sao?

Em cảnh giác nhìn Đỗ Duy: “Mấy ngày nay anh thật sự đã học thiết kế kiến trúc ở giáo hội? Sao em lại cảm thấy, anh lại đi đối phó với ác linh?”

Mặt của Đỗ Duy vẫn tỉnh bơ: “Sao có thể vậy chú em yêu, mãi anh mới có cơ hội nghỉ ngơi. Tại sao anh lại phải đi đánh nhau với ác linh? Em thật sự cho rằng anh có ý thức về công lý mạnh mẽ đến vậy chứ?”

Alexis cau mày băn khoăn: “Hình như là vậy, nhưng sao anh lại thăng chức nhanh như vậy?”

Đỗ Duy cười thần bí: “Tất cả đều dựa vào quan hệ.”

Sau khi nói xong, hắn nói: ”Công việc của anh cơ bản là thế. Ngày mai chúng ta nên đi đến gia tộc của em? Hay là đến vào buổi chiều?”

Mọi thứ diễn ra càng nhanh càng tốt.

Nếu không, Đỗ Duy thật sự sợ bạn gái sẽ phát hiện ra điều gì đó không ổn.

Khi đó, lại phải tìm lý do để đánh lừa em ấy.

Alexis không nghĩ nhiều, cô ngẫm nghĩ rồi đáp: “Thực ra chiều là có thể đi được rồi, nhưng em phải đi mua đồ cho anh.

Nhà anh đã sập do động đất sập rồi mà.”

“Tới đây anh sẽ sống trong nhà em, nên em sẽ mua quần áo để anh có đồ thay.”

Đỗ Duy cảm động: “Được rồi, em cứ làm theo ý em đi.”

…

Thời gian trôi nhanh.

Đỗ Duy và Alexis tận hưởng cuộc sống hạnh phúc phang giập liên tục, bắt đầu chuẩn bị đi đến gia tộc Wittbach.

Đêm đến.

Trong một clb tư nhân ở New York.

Cha Tom và Tony cũng bắt đầu cuộc sống về đêm của họ…

Đây là một club trông rất không đứng đắn.

Trên vách tường vẽ rất nhiều hình ảnh đàn ông và phụ nữ ăn mặc hở hang, dâm tục theo phong cách grafiti.

Ngoài ra, có một số biểu tượng kỳ quái, khá giống với phong cách của tà giáo.

Nhưng trong mắt Tom chỉ toàn thèm muốn xác thịt.

Sự chú ý của anh ta chỉ hướng đến phụ nữ.

Trong club lúc này đã có rất nhiều người đến, đều là trai xinh gái múp, trong số đó có cả blackman, cũng có một vài thiếu phụ vẫn còn rất sexy, múp rụp.

Những người này có một điểm chung là họ ăn mặc rất thiếu vải.

Cha Tony theo Tom bước vào, nhìn thẳng vào một phụ nữ trẻ trong đám đông.

Nhưng ông ta đã gần 60 tuổi, đây là lần đầu tiên tham gia một bữa tiệc dâm dục như thế này, trong lòng bỗng có chút

mất tự tin.

“Này… Tom, Cha hơi ngại.”

Cha Tony vỗ vỗ Tom đang chuẩn bị cởi áo khoác, biểu cảm vô cùng bối rối.

Người sau ngạc nhiên hỏi: “Tại sao Cha lại hoảng sợ? Lấy dũng khí mạnh mẽ của tổ đội Thần Chiến tranh Khu Đèn Đỏ của chúng ta ra được không? Nhìn những thiếu phụ đó đi, không phải Cha thích như vậy sao?”

Cha Tony lúng túng nói: “Nhưng Cha chỉ thích phụ nữ đã ly hôn.”

Những phụ nữ đã ly dị ở khu đèn đỏ, có thể sàng lọc theo yêu cầu.

Mà loại party dâm dục này, lại không thể biết thân phận của đối phương.

Tom khinh thường nhìn Cha Tony, nói: “Cha thật sự khiến con quá thất vọng. Bọn họ đã ly hôn hay chưa có quan trọng không? Chỉ cần để cho bọn họ ly hôn là được.”

Điều này nghe qua thật sự quá mức vô sỉ.

Cha Tony cũng thấy không ổn lắm: “Nhưng như vậy thì hơi quá… Cha chỉ ở trong khu đèn đỏ chơi đàn bà. Nhưng đây là party…”

Tom khinh thường cười: “Vậy từ nay, đội chiến thần ở khu Đèn Đỏ của chúng ta sẽ chính thức đổi tên thành tổ đội chiến thần party.”

Sau khi nói xong.

Tom cởi áo khoác, chỉ vào tất cả những người phụ nữ trong party, rồi nói: “Hôm nay, con sẽ là Thần của họ!”

Chương 446: Tom rất giỏi xxx dạo

“Tôi nghĩ tôi cũng có thể!”

Cha Tony đã bị lây nhiễm bởi những lời nói của Tom.

Khu đèn đỏ đã bị họ hoàn toàn quên lãng, sau khi cả hai đi lạc vào quán bar chỉ có đàn ông dưới lòng đất.

Nhưng cũng vì ở một thành phố rộng lớn như New York, họ có rất ít sự lựa chọn.

Gọi dịch vụ gái phục vụ tận nơi hoặc chủ động tới khu đèn đỏ.

Cái trước quá đắt…

Sau này, ngay tại đây có sẵn rồi.

Cha Tony và Tom nhìn nhau, nở nụ cười nham hiểm giống hệt nhau.

“Tôi nghĩ chúng ta đã mặc quá nhiều quần áo.”

“Vậy nên chúng tôi nên bắt đầu cởi.”

“Đừng nói nữa, cmn thật kích thích.”

Sau khi nói xong, Cha Tony và Tom tìm kiếm mục tiêu riêng biệt.

Đây là một party thác loạn.

Chủ trương tình dục tự do.

Chỉ cần thích nhau thì cứ chịch xã giao thôi.

Mặc dù bữa tiệc chưa chính thức bắt đầu và người chủ trì bữa tiệc chưa xuất hiện, nhưng nhiều người đàn ông và phụ nữ đã tụ tập với nhau, bắt đầu tán tỉnh nhau.

Tom táo bạo hơn Cha Tony.

Anh ta nhanh chóng tán tỉnh 3 người phụ nữ da trắng, thỉnh thoảng lại nói về những câu chuyện dâm dục, khiến đối phương cười thích thú.

Chỉ cần thêm chút nữa là ứ hự được rồi.

Mà Cha Tony cũng bắt đầu tìm kiếm mục tiêu cho riêng mình.

Ông bước đến gần một phụ nữ trẻ da trắng đang hút thuốc, vuốt một lọn tóc trên má, mạnh mẽ nói: "Xin chào, anh tên là Tony, em có muốn kết bạn không?"

Thiếu phụ da trắng nhả ra một làn khói thuốc, có chút khinh thường nói: "Tôi không muốn quen biết một cái lão già đủ tuổi làm cha tôi, đi tìm người khác đi."

Cha Tony nháy mắt lia lịa.

Người già không xứng đáng được chịch dạo sao?

Ông hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Tuổi trẻ thật nông cạn…

Nhưng sau đó…

Trên thực tế, Cha Tony đã bị từ chối liên tục, tất cả những phụ nữ trẻ đều không quan tâm đến ông vì ông quá già.

Mặc dù party rất dâm loạn.

Nhưng sở thích của hầu hết mọi người vẫn rất nghiêm túc.

Cha Tony vô cùng bất lực, đành phải ngồi một mình trong góc sô pha, nhìn người bạn tốt Tom trái ôm phải ấp, vô cùng

ghen tị.

“Nếu mình trẻ hơn 20 tuổi, mình chắc chắn sẽ sát gái hơn Tom.”

Giọng ông khá chua chát.

Đố kỵ và ghen ghét.

Ông không khỏi nghĩ thầm: “Lần này mình thật sơ suất, lần sau nhất định phải nhuộm tóc. Mình sẽ đi thẩm mỹ viện để kéo căng da, sửa mặt, sau đó mình sẽ đổi tên. Tôi không tin, vẫn không thể chịch những thiếu phụ trẻ này.”

“Chết tiệt, Tom nói đúng.”

“Phải biến họ thành phụ nữ ly dị.”

Phải thú thật, sau khi quen biết Tom, đức tin của Cha Tony ngày càng bị bào mòn sâu sắc hơn.

Loại suy nghĩ vô liêm sỉ này, chỉ sau lời nhắc nhở của Tom, đã hằn sâu trong đầu của Cha Tony.

Ngay cả kế hoạch hành động cũng đã được nghĩ ra.

Nhưng vào lúc này, Cha Tony đột nhiên nhận thấy một số biểu tượng kỳ lạ bên trong bữa tiệc, trên tường và trần nhà.

Những biểu tượng đó hơi giống mắt của một số loại động vật. Con ngươi rất lớn, mí mắt có vẻ rất sâu. Rất trống rỗng.

Ngay lập tức, Cha Tony cau mày, cẩn thận hồi tưởng.

“Dường như mình đã thấy biểu tượng này ở đâu đó.”

“Có hơi giống của tà giáo Vidar… nhưng có gì đó khác. Tà giáo Vidar là ngôi sao 6 cánh, không phải Satan.”

“Có phải là do mình suy nghĩ quá nhiều, loại party thác loạn này thường quái lạ như thế?”

Bản năng của một linh mục nói với Cha Tony rằng nơi này không bình thường.

Nhưng thật không may, ông không thể nghĩ ra điều gì khác thường.

Hơn nữa, tà giáo ở New York chỉ có mình Vidar, giờ Vidar đã hoàn toàn bị diệt, chẳng lẽ là một tà giáo khác?

Cha Tony thầm lắc đầu: "Mình thật sự nghĩ quá nhiều, tà giáo nào lại tham gia vào party kiểu này. Nếu như vậy thì thành viên của giáo phái này quá sướng rồi."

Sự cám dỗ của chịch chùa mỗi ngày, không phải là điều mà người bình thường có thể cưỡng lại được.

Trong khi suy nghĩ, Cha Tony nhìn Tom kéo 2 người phụ nữ da trắng vào trong góc, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình. Kỹ thuật vô cùng thành thạo.

Ông đã rất ngạc nhiên.

"Hèn gì cậu ta nhận được thư mời sớm như vậy, hóa ra là khách quen…"

Đột ngột, đèn trên trần party nhấp nháy.

Ánh sáng được tập trung vào một điểm.

Một người phụ nữ mặc áo khoác lông chồn đen, với lớp trang điểm đậm xoay người bước tới.

Ả khoảng 40 tuổi.

Nhưng kỹ thuật trang điểm rất tốt, nhìn thôi đã khiến đàn ông muốn lột đồ ả ra rồi.

"Lady and gentlemen, hôm nay là party thứ 80 của chúng ta trong năm nay, nhưng tôi muốn nói với các bạn một tin rất xấu. Kể từ lúc này, party của chúng ta sẽ có một hệ thống thành viên tên thật."

“Nếu các bạn vẫn muốn tiếp tục tiệc tùng, tận hưởng tự do và hạnh phúc, bạn có thể chọn tham gia cùng chúng tôi.”

Nói xong, người phụ nữ duỗi ngón trỏ ra, và làm động tác suỵt giữa hai môi.

Mọi người đều đưa mắt nhìn về người phụ nữ trung niên này.

Kể cả Cha Tony nữa.

Ông xem cảnh này và tự nghĩ: “Gia nhập thành viên? Chẳng lẽ cao cấp như vậy sao?”

Chỉ có Tom vẫn hì hục ứ hự trong góc, không muốn phân tán bất kỳ năng lượng nào.

Người phụ nữ trung niên nhận thấy có 2 khuôn mặt lạ trong đám đông, trong mắt có chút biểu cảm khó giải thích.

Đặc biệt là khi ả nhìn thấy Cha Tony.

Cô ấy nói: “Party của chúng ta dường như đã có thêm một số gương mặt mới, sao anh không giới thiệu về bản thân?”

Nghe vậy, những người khác quay lại nhìn Cha Tony.

Về phần Tom, người đang ứ hự chăm chỉ, anh ấy dường như không có thời gian để giới thiệu về bản thân.

Cha Tony bị rất nhiều người theo dõi, vờ ho khan nói: “À… tên Cha là Tony Keanu Reeves, tôi là một linh mục ở Bắc Brook, nếu nơi này có tín đồ của giáo hội, có thể tìm Cha để trao đổi sâu hơn.”

Điều này khiến tất cả mọi người đều bật cười.

Người phụ nữ trung niên cố nén cười, và nói một cách khó hiểu: “Xin chào Cha Tony, mặc dù em không phải là tín đồ của giáo hội, nhưng em nghĩ chúng ta có thể tìm hiểu nhau sâu hơn.”

Nghe vậy, mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Mặc dù họ không biết nhiều về người tổ chức những party này, nhưng họ cũng biết đối phương là một quý bà rất giàu có.

Không ngờ, người đàn bà đẹp này lại yêu một ông già đã ngoài 60.

Điều này có hơi hư cấu không?

Cha Tony còn ngây ngất hơn nữa, người phụ nữ này thật biết nhìn hàng…

"Đi, chúng ta nói chuyện ngay bây giờ!"

Ông ta không thể đợi được nữa.

Người phụ nữ nở nụ cười bí hiểm, bước đến gần Cha Tony và kéo ông lên phòng trên lầu.

Tom ở bên vẫn đang làm việc chăm chỉ.

Mấy phút sau, ở tầng trên……

Cha Tony đã cởi sạch quần áo, vẻ mặt hưng phấn nằm trên giường nhìn người phụ nữ trung niên đang từ từ cởi bỏ áo quần của mình.

Ả khẽ mỉm cười, sau đó cởi hoàn toàn chiếc váy xuống đất.

"Cưng có thể gọi em là Emily."

Cha Tony nôn nóng nói: "Hmm, xin chào Emily, chúng ta mau chịch thôi."

Emily gật đầu, quay lưng lại, rồi cởi khoá áo lót ở sau lưng mình.

Nhưng ngay khi cô ấy quay đầu lại.

Vẻ mặt của Cha Tony trở nên cực kỳ căng thẳng.

Ông thấy đằng sau Emily có một hình xăm con mắt.

Hơn nữa, cuối cùng ông cũng nhớ được biểu tượng con mắt đại diện cho thứ gì.

"Ừm… anh quên mang theo bsc rồi. Anh sẽ đến gặp bạn xin vài cái. Cưng chờ anh một lát."

Emily quay lưng lại nghi ngờ nói: "Không sao, hôm nay em an toàn."

Cha Tony vội mặc quần áo vào và nói: "Không, không, không… anh có bệnh… sợ lây cho cưng."

Nghe vậy, Emily bèn tái mặt…

Cô quyến rũ Cha Tony ngay khi vừa tình cờ gặp được ông ta, nhưng mục đích không hề đơn giản, không ngờ ông già dâm dê này lại thật sự bị bệnh…

Thật hay giả đây?

Chương 447: Anh ta lại ku không cương rồi

Cha Tony vội vàng lao ra khỏi căn phòng tầng hai.

Vừa đi ông vừa nhanh chóng mặc quần áo vào.

Lúc này biểu tượng con mắt đã ăn sâu vào tâm trí ông, không thể xua đi được.

Bởi vì thứ đó đại diện cho một tổ chức tôn giáo cổ xưa.

Nó không phải là tà phái, mà là Vodun, còn được gọi là Voodoo.

Thành phố ở bang Jedkla mà Đỗ Duy từng đến, nơi bóng ngược của Tây Ghana bị xe buýt kéo đi, là địa bàn của Voodoo, nhưng sau đó vì xe buýt, nên Đỗ Duy không thể có được thành phố này.

Trái lại Cha Tony lại tham gia party thác loạn do Vodun đầu têu tổ chức.

Điều quan trọng nhất là, Cha Tony vẫn chưa quên, thành viên Voodoo tên là Emily nói rằng họ đã tổ chức party kiểu này 80 lần.

Nói cách khác, Voodoo đã thâm nhập vào phạm vi thế lực của giáo hội từ rất lâu.

“Phải yêu cầu Tom rời đi, thông báo mọi chuyện với giáo hội.”

Cha Tony nói thầm trong lòng, bước nhanh xuống lầu.

Lúc này, trong sảnh tiệc ở tầng một.

Những người đàn ông và phụ nữ đang điên loạn làm tình.

Làm tình ngay trước mặt mọi người.

Cha Tony chưa bao giờ thấy loại làm tình thác loạn như vậy, ngay cả trong khu đèn đỏ, người ta còn biết che giấu.

Ông đỏ mặt, và tìm thấy Tom ở trong góc.

Điều khiến ông khó hiểu là lúc này Tom đang ngồi một mình trong góc, khuôn mặt rầu rĩ, đăm chiêu, tay phải cầm điếu thuốc, chậm rãi hút.

Khi Tom nhìn thấy Cha Tony đi xuống, anh ta nói nhỏ: "Cha chơi xong rồi à?"

Cha Tony vô thức gật đầu, sau đó lắc đầu nguầy nguậy: "Không, không, Cha không làm gì cả, chúng ta rời đi ngay bây giờ, bên này…"

Nói đến đây……

Cha Tony quay đầu nhìn những người khác, thấy không ai để ý đến bên này, ông ta hạ giọng nói: "Bữa tiệc này hình như là do Vodun tổ chức. Mặc dù Cha không biết họ muốn làm gì, nhưng chúng ta phải đi ngay. Nếu không, Cha cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra."

Khi Tom nghe thấy điều này, khuôn mặt của anh ta đột nhiên tối sầm.

"Fuck! Con biết có gì đó không ổn, chết tiệt, con lại không cương, không chịch được!"

Ngay bây giờ, Tom và hai người đẹp đang hăng say chịch, nhưng không được bao lâu, lại cảm thấy càng ngày càng yếu.

Ám thị tâm lý mà Đỗ Duy cho anh ta trước đó đã mất hiệu lực.

Phải được cấp lại.

Vì vậy, Tom ngồi một mình trong góc, hút hết điếu thuốc còn dang dở.

Anh ta lập tức quay đầu nhìn những người khác, ánh mắt trở nên rất nguy hiểm.

Cha Tony cũng giống anh, cả hai lặng lẽ nép vào một góc rồi lẻn ra khỏi bữa tiệc.

Trong căn phòng trên tầng hai.

Người phụ nữ trung niên tên Emily lúc này đang rất bối rối ngồi trên giường, nghiến răng thầm đưa ra một quyết định.

"Ông già dâm dê đó thực sự có bệnh, hình như ý của ông ta là, ông ta phải đi tìm bcs, rồi sẽ tiếp tục với tôi…"

"Tôi sẽ không bị ông ta lây bệnh sao?"

"Người này đã ngoài 60 tuổi, sao còn có thể bị bệnh? Suốt ngày chịch dạo sao?"

Emily rất bối rối.

5 năm trước, Voodoo và một số giáo phái, vì một số lý do nào đó, đã dùng nhiều hình thức khác nhau để xâm nhập vào phạm vi thế lực của giáo hội.

Hơn nữa, mục tiêu cuối cùng dường như là để chiêu mộ thành viên trong giáo hội.

Có vẻ để cài cắm nội gián.

Mặc dù Emily không biết tại sao Voodoo lại làm điều này, nhưng điều đó không ngăn cản cô ấy hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao.

Khoảng một năm trước, Emily đến New York để thực hiện kế hoạch, mãi gần đây kế hoạch có tiến triển, bèn tổ chức các party đặc biệt để thu hút một số người tham gia.

Nhưng không thể thu hút các thành viên của giáo hội.

Giờ cô tình cờ gặp được Cha Tony, còn tự mình dâng đến tận cửa, cô làm sao có thể không để vuột mất cơ hội này.

"Có bệnh thì bệnh…"

"Tôi đã sẵn sàng hiến dâng mạng sống. Cùng lắm sau khi đại sự hoàn thành, tôi sẽ đến bệnh viện phụ khoa để điều trị."

Nghĩ đến đây, Emily nghiến răng, nằm trên giường im lặng chờ đợi.

…

Ở một nơi khác.

Trong party, không ai để ý đến Tom, và Cha Tony lén lút bỏ đi.

Vấn đề này nghe có vẻ lạ.

Nhưng suy cho cùng, đây chỉ là partythông thường, không liên quan đến bố cục quan trọng của Voodoo.

Cũng chính là, cái gọi là thành viên…

Sau khi hai người ra ngoài, nhanh chóng lên xe, nhấn ga rồi trực tiếp rời khỏi party.

Cảnh tượng ăn chơi truỵ lạc phản chiếu trong gương chiếu hậu, có thể thấy đằng sau là một biệt thự 3 tầng, trang trí rất sang trọng.

Đây là quận thịnh vượng và giàu có nhất ở thành phố New York.

Trên ô tô.

Tom ngồi vào ghế lái, phóng rất nhanh, trong khi lái xe, anh ta nhìn sang Cha Tony ngồi kế bên, và nói: "Mẹ kiếp! Con cảm thấy tà giáo đồ chính là khắc tinh của con. Lần trước mấy mụ điên của Vidar đã hại con quá thảm."

“Lần này lại là Voodoo kỳ quái khác.”

“Chúng ăn no rửng mỡ sao? Tại sao lại đối xử với con vậy chứ?”

Trời biết, Tom rất ghét tà giáo, sau khi Vidar bị diệt, bóng ma tâm lý anh tan đi rất nhiều, không ngờ giáo này vừa diệt, lại có giáo phái mới xuất hiện.

Cha Tony lúc này mới hiểu ra đã có chuyện gì.

Ông nhớ rằng trong bữa tiệc vừa rồi, Tom đã nói cái gì mà không cương được.

Trong tích tắc, ánh mắt ông thay đổi khi nhìn Tom: “Chờ đã… con lại không chịch được nữa à?”

Thật hay giả?

Tom sụ mặt, anh ta vội vàng xua tay nói: “Cái gì không được, đừng nói nhảm, Tom là Chiến thần ở khu đèn đỏ, sao có thể như vậy chứ.”

Cha Tony không tin chút nào, ông biết Tom quá rõ.

“Cha nghĩ con nhất định lại liệt rồi, bằng không sao có thể kết thúc trận chiến sớm như vậy!”

Tom hai mắt đỏ hoe: “Đó là bởi vì con chơi quá mệt, Cha không hiểu được tình dục của người trẻ đâu!”

Nói xong, anh ta quay đầu và lái xe bằng một tay.

Không phản ứng nữa…

Không thể hiểu được, Tom liếc nhìn mũi mình, đôi mắt chua xót, một dòng nước mắt tủi nhục chảy dài trên má.

Cha Tony nhìn thấy điều này, làm sao ông không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Với ánh mắt rất thương cảm, ông nhìn Tom và nói: “Trước đây tôi từng gặp một thiếu phụ là mục tiêu của ác linh. Chồng cô ấy cũng liệt dương như con, nhưng con cứ yên tâm, Cha sẽ không kỳ thị con đâu.”

Tom tức giận mắng: “F*ck! Tom này sao có thể liệt? Con chỉ cần tìm người bạn tốt sạp điện là được!!! Cha biết cái rắm!”

Tức giận không nói nên lời.

Cha Tony nở một nụ cười nịnh nọt, vội vàng lấy smartphone ra nói: “Được, được rồi… giờ Cha sẽ gọi cho Đỗ Duy, bảo cậu ấy làm nạp điện cho con.”

Bây giờ, người lãnh đạo cao nhất của nhà thờ ở New York là Đỗ Duy.

Loại chuyện này trừ Đỗ Duy, không ai có thể giải quyết nổi.

CHương 448: Cái gì gọi là nội gián

Giờ là đêm muộn.

Khi smartphone reo lên, Đỗ Duy đang nằm trên giường đột nhiên mở mắt ra, Alexis hình như bị tiếng ồm đánh thức, trở mình nhưng không tỉnh giấc.

Đỗ Duy khẽ cau mày, xuống giường đi đến chỗ mắc áo.

Sau đó, hắn lấy smartphone trong túi quần.

ID trên màn hình hiển thị là Cha Tony.

Không kìm được, tia nghi ngờ lóe lên trong mắt của Đỗ Duy, theo sự hiểu biết của hắn về Cha Tony, lúc này ông ta đang ở cùng Tom, tại sao lại đột ngột gọi mình?

Đâu phải không biết, hắn đã có bạn gái.

Đỗ Duy khó hiểu nhấn nút trả lời.

Ngay sau đó, giọng nói đầy lo lắng của Cha Tony vang lên từ đầu dây bên kia: "Đỗ Duy, con tuyệt đối không ngờ được chuyện xảy ra với Cha và Tom, New York có thể lại gặp rắc rối lớn."

Đỗ Duy híp mắt hỏi: "Đừng nói cho con biết, hai người lại xui xẻo bị ác linh theo dõi."

Cha Tony xấu hổ nói: "Không… không nguy hiểm đến vậy, nhưng cũng gần như vậy. Do chuyện lần trước ở khu đèn đỏ khiến Cha và Tom chán ghét, nên chúng tôi đi đã tham dự party thác loạn."

“Nhưng Cha phát hiện ra party mà chúng tôi tham dự do Vodun tổ chức, nó đã tổ chức lần thứ 80. Con có thể hiểu ý Cha không?”

“Chuyện này rất không bình thường…”

Sau khi nghe xong, Đỗ Duy bắt đầu suy nghĩ, hắn biết tình hình của Vodun, bởi vì trước đó Alvin Dawkwe đã nói cho hắn biết về kế hoạch cài cắm nội gián của giáo hội và đề cập đến một số tôn giáo có liên quan.

Trong số đó có Vodun.

Nói cách khác, trong Vodun, có người của giáo hội.

Chỉ là hắn không ngờ rằng giáo phái này đã bí mật phát triển ở New York lâu như vậy.

Ngay lập tức, Đỗ Duy trầm giọng nói: “Hai người giờ thế nào rồi? Những người đó có làm gì hai người không?”

Cha Tony nói: “Tình hình bên Cha vẫn ổn. Những người đó muốn làm vài chuyện với Cha, nhưng Cha bảo mình có bệnh, họ đã không làm chuyện đó, nhưng Tom thì đã xxx tới bến.”

Vừa nói xong, có một tiếng động lớn ở đầu dây bên kia.

Dường như Tom giật điện thoại, tức giận nói: “Anh bạn, anh đừng nghe lời Cha Tony, tôi mới làm được một nửa thì hết xái, hiện tại tôi rất khó chịu, tôi cần phải sạc!!!”

Đây rất…

Rất khó chịu…

Đỗ Duy biết sạp điện trong lời của Tom là có ý gì, cũng nghĩ đến những chuyện đã trải qua, nhưng giờ hắn thật sự không rảnh. Ngày mai hắn phải đến gia tộc Wittbach, sau đó sẽ đến San Polia để xem Máu của Jesus thần bí.

Giờ hắn rất bận.

Hơn nữa, Đỗ Duy thực sự cảm thấy người bạn của mình không thể tiếp tục như thế này nữa.

Nếu không, nhất định sẽ liệt hẳn.

Miễn là Tom không đến khu đèn đỏ, hoặc party thác loạn nào nữa, Cha Tony cũng sẽ không thể đú theo.

Cũng có thể tiết kiệm một chút rắc rối.

Vì vậy, hắn nói: "Chuyện sạc điện không cần gấp. Tôi sẽ thảo luận với giáo hội để tìm cách giải quyết vấn đề của Vodun ở New York."

Tom giận dữ nói: "Nhưng tôi rất gấp…"

Đỗ Duy an ủi: "Tôi hiểu rất rõ tình huống hiện tại của cậu, hơn nữa sạc điện cũng chỉ có thể gia tăng một ít thời gian. Chờ tôi từ San Bodia trở về, nhất định nghiên cứu ra cách giải quyết dứt điểm, để anh khôi phục trạng thái đỉnh cao."

Tom ở đầu dây bên kia cảm động, ngập ngừng một lúc rồi nói: "Nghe có vẻ hấp dẫn, vậy giờ tôi phải làm sao? Tôi cực kỳ ghét Vodun, nhất là khi chúng lại tổ chức party kiểu này, khiến tôi phải chịu nỗi đau này, tôi ghét chúng cho đến chết."

"Tôi có thể tấn công chúng không?"

Đỗ Duy khóe miệng giật giật: "Anh có thể cân nhắc dùng thế lực của mình để giám sát bọn họ, nhưng tôi không khuyên anh làm gì họ."

Tom hỏi: "Tại sao?"

Đỗ Duy trả lời: "Bởi vì đây có thể là một ván cờ."

Theo thông tin mà hắn có được, rất có thể có một thứ tương tự như Máu của Jessus trong Vodun, mặc dù không rõ thứ này là gì.

Nhưng chắc chắn rằng giáo hội đã cài nội gián trong Vodun.

Và giờ, Vodun đã tổ chức 80 lần party ở New York…

Không thể chỉ đơn thuần để truyền giáo…

Phải biết rằng Vodun và giáo hội luôn có liên hệ với nhau, tôn giáo cổ xưa này thường tập trung ở những khu vực có người da đen hoạt động.

Rõ ràng là có vấn đề.

Đỗ Duy và Tom đều trấn an nhau thêm vài câu, sau đó cúp máy.

……

Ở một nơi khác.

Alvin Dawkwe và Kane, 2 Hunter, cũng đã xuống sân bay và đến tổng bộ của giáo hội ở San Polia.

Hàng trăm giáo sĩ mặc đồng phục linh mục màu đen đã chờ đợi từ rất lâu.

Alvin Dawkwe và Kane vô cảm bước tới, bước lên một chiếc xe hơi sang trọng.

Nhưng xe vừa mới nổ máy.

Alvin Dawkwe nhận được cuộc gọi từ Đỗ Duy.

“Rất xin lỗi vì trễ thế này còn làm phiền ngài. Con đã tìm thấy dấu hiệu của hoạt động của Vodun ở New York. Con nghĩ chuyện này là rắc rối, bên giáo hội có xảy ra điều gì tương tự không ạ?”

“Vodun?”

“Vâng, đúng vậy……”

Alvin Dawkwe và Kane nhìn nhau, người sau lập tức lấy smartphone ra và ra lệnh cho các thành viên trong giáo hội.

Sau đó, Alvin Dawkwe thì thào: "Ta hiếm khi để ý đến những thứ khác ngoài ác linh. Kane đã cử người đi điều tra. Tại sao Vodun lại đến New York? Điều này rất phi lý".

Đầu bên kia trả lời: "Thật ra, bọn họ đã ở New York rất lâu. Hôm nay Cha Tony và cảnh sát trưởng Tom mới vô tình phát giác."

Alvin Dawkwe nghiêm nghị nói: "Làm sao họ phát hiện ra được?"

"Ừm… nói thế nào nhỉ, bọn họ đã tham dự một… ừm… một party giữa nam và nữ, chắc vậy thôi, mong ngài đừng phát tán chuyện này ra ngoài, dù sao thì Cha Tony cũng là một linh mục…"

Gương mặt của Alvin Dawkwe ngay lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Lão đã ác linh hoá đến mức này rồi, nhưng sau khi nghe xong lời của Đỗ Duy, đầu vẫn ong ong.

Mẹ kiếp!

Giáo sĩ tham dự loại party sex này?

Đức tin đâu rồi?

Lão nghiến răng nói: "Chuyện này ta có thể che giấu, nhưng cậu hãy nói với Cha Tony là hãy ít lui tới những nơi như vậy, còn người tình cũ của anh ấy, bà Senna, sắp nghỉ hưu rồi… ha ha."

Đỗ Duy đành phải thốt lên: "Con đã thuyết phục Cha ấy nhiều lần, nhưng ai cũng đều có nhu cầu xxx. Đây là bản năng, không thể dập tắt được bản năng bằng đức tin thuần túy."

Alvin Dawkwe không thể đồng tình với câu nói này, lão chỉ có thể hạ giọng nói: “Tai chưa từng có quan hệ với bất kỳ người phụ nữ nào, cũng chưa từng trải qua cái gọi là tình yêu. Ta không thể hiểu được.”

Lúc này, Kane, người ngồi bên cạnh, cau mày nói: “Tôi đã tìm thấy một thứ. Những giáo đồ của Voodoo dường như đang chiêu mộ các giáo sĩ của giáo hội, họ đã bắt đầu làm việc này từ 5 năm trước.”

Alvin Dawkwe nheo đôi mắt đục ngầu của mình, và đưa ra kết luận: “Họ muốn cài nội gián trong giáo hội…”

449:

“Thưa ngài Alvin, ngài khẳng định Vodun muốn cài nội gián trong giáo hội?”

“Ta khá chắc chắn, bởi vì loại chuyện này, chúng ta đã quá quen thuộc.”

“Vậy thì Vodun ở New York, ngài có ý kiến gì không ạ? Giải quyết chúng hay tiếp tục quan sát?”

“Đề nghị của ta là tiếp tục quan sát, tất nhiên, nếu cậu có bất kỳ ý tưởng, cũng có thể đưa ra.”

“Nếu như vậy, con thực sự có một ý tưởng táo bạo.”

……

Điện thoại bên kia, Đỗ Duy nhìn màn hình smartphone, ánh mắt nhìn về màn đêm xa xăm ngoài cửa sổ.

Hắn có thể cảm thấy rằng không có ác linh nào ở New York.

Hiện giờ mối đe dọa của Vodun tạm thời không lớn.

Nhưng việc chiêu mộ các thành viên của giáo hội, cố gắng cài nội gián, chắc hẳn đang có kế hoạch gì đó.

Hắn bắt đầu phân tích.

Giữa Vodun và giáo hội có mâu thuẫn gì?

Một, xung đột thuần túy về niềm tin.

Thứ hai, giáo hội lần đầu tiên thực hiện một kế hoạch bí mật, cố gắng đánh cắp những đồ vật tương tjw Máu của Jesus, rất có thể nó đã bị phát hiện.

Đỗ Duy không giỏi trong việc phán đoán nguyên nhân cụ thể.

Nhưng điều này không ngăn cản hắn đưa ra giải pháp.

Vì vậy, hắn vội vàng nói với Alvin Dawkwe: “Họ đã muốn chiêu mộ giáo sĩ của giáo hội, vậy cứ sắp xếp cho một số người gia nhập Vodun.”

“Chúng tôi có thể lựa chọn đảo ngược.”

Giọng của Alvin Dawkwe ngay lập tức cất lên: “Ta hiểu ý của cậu. Thay vì để những kẻ không kiểm soát bị chiêu mộ, tốt hơn là chúng ta cứ để người của mình gia nhập bọn họ.”

“Tuy nhiên, Vodun sẽ sàng lọc nghiêm ngặt những người được chiêu mộ này. Ngộ nhỡ bại lộ, họ sẽ nhìn ra kế hoạch của cậu thì sao?”

Đỗ Duy lạnh nhạt nói: “Vậy ta cần phải chọn một số người có đầy thói xấu, để bọn họ biểu hiện bản chất thật của mình, cho bọn họ đủ quyền lợi. Không phải Vodun thích party, cổ súy tự do nam nữ sao? Vậy thì nói với người của chúng ta, lần này là chơi gái free.”

“Thậm chí, bọn họ cũng không cần làm chuyện gián điệp gì cả, chỉ cần bọn họ thể hiện cá tính dâm dụcc của mình tại Vodun, Vodun sẽ rất khó chịu.”

Alvin Dawkwe kỳ quái nói: “Ta đột nhiên cảm thấy cậu không thích hợp làm Hunter, cũng không phải Sở trưởng Sở Tài Phán. Cậu nên tham gia vào kế hoạch nội gián của giáo hội.”

“Còn nữa, sao ta cứ cảm thấy cậu rất quen thuộc loại chuyện này.”

Nếu họ không biết rõ về Đỗ Duy, họ có thể chắc chắn rằng người đàn ông này không phải là nội gián.

Lúc này, Alvin Dawkwe hơi nghi ngờ rằng người đàn ông này từng là nội gián, còn có thể là thủ lĩnh chìm.

Đỗ Duy bất giác mỉm cười: “Con chỉ đứng trên góc độ lý trí để phân tích, phán đoán rồi mới đưa ra giải pháp phù hợp.”

“Ngoài ra, có một kẽ hở trong kế hoạch này, đó là, những nội gián như vậy vốn đã băng hoại về mặt đạo đức, cần phải đảm bảo rằng họ sẽ không phản bội giáo hội.”

“Tất nhiên, con nghĩ rằng ngài sẽ có thể giải quyết vấn đề này.”

……

Cuối cùng, Alvin Dawkwe đồng ý kế hoạch của Đỗ Duy, cả hai đã chỉnh sửa rất nhiều chi tiết.

Hunter ra tay, khả năng thực hiện vụ việc này rất cao.

Chẳng mấy chốc, một số linh mục lưu manh, cặn bã, thích ăn nhậu, chơi gáicờ bạc bị bí mật bắt đi.

Thế lực nào cũng sẽ có loại sâu mọt này.

Giống như những gamer nghèo trong game online. Nếu không có sự hiện diện của họ, những người chơi giàu có sẽ không có cảm giác vượt trội.

Chỉ có cảm giác vượt trội mới có thể khiến con người ta kiên định hơn với những điều viển vông.

Tất nhiên, không có quá nhiều người như vậy trong giáo hội.

Vì vậy, ngay cả một số tên xã hội đen, những kẻ vô gia cư, và những kẻ xấu xa nhếch nhác cũng bị giáo hội thu gom.

Theo kế hoạch của Đỗ Duy, các nội gián cần được phân chia.

Một số người không cần biết bất cứ điều gì. Họ ghi danh mình vào giáo hội, sau đó ngẫu nhiên tiếp xúc với Vodun và trà trộn vào tổ chức.

Một số người đang làm nội gián hai mặt.

Theo một nghĩa nào đó, điều này nên được gọi là vô gian đạo…

……

24 tháng 6.

Một chiếc máy bay đã cất cánh từ Sân bay Quốc tế Thành phố New York.

Đỗ Duy và Alexis đi đến gia tộc Wittbach.

Đối với các thành viên Vodun ở New York, giờ hắn sẽ không làm gì cả, cứ để họ thoải mái vài ngày trước đã.

Dù sao thì Tom cũng đang theo dõi, nếu có chuyện gì xảy ra thì Đỗ Duy cũng có thể kịp thời biết được.

Nói trắng ra, vụ việc này không phải nhắm vào hắn, mà là tại giáo hội.

Đỗ Duy không cần phải tấn công Vodun.

Phải biết rằng từ lúc gia nhập giáo hội đến nay, hắn căn bản chưa từng ra tay với con người, lần duy nhất là giết chết tên Hunter hói đầu ở Massas City.

Về phần Vidar, tất cả đều do cấp dưới trung thành của hắn giết, Cái Bóng.

Không liên quan gì đến hắn.

Hình mẫu người lương thiện vẫn phải được duy trì.

……

Thời gian dần trôi qua.

Vào buổi chiều, bên ngoài sân bay ở thành phố do gia tộc Wittbach thành lập.

Hàng trăm chiếc Rolls-Royce Phantom đã đợi sẵn, bên cạnh mỗi chiếc xe là 2 vệ sĩ mặc vest đen và đeo huy hiệu gia tộc Wittbach trên ngực.

Những người này rất vạm vỡ, và được đào tạo bài bản.

Dẫn đầu là một thanh niên da trắng mặc bộ vest màu trắng đặt làm riêng, và một quản gia khoảng 60 tuổi với mái tóc được chải tỉ mỉ và trông rất nghiêm túc.

Khi Đỗ Duy "đeo túi xách" bước ra khỏi sân bay với vali của mình và Alexis, tất cả các vệ sĩ đều cúi đầu để thể hiện sự tôn trọng.

Còn thanh niên áo trắng cùng quản gia vội vàng chào hỏi.

Alexis mỉm cười với họ và nói: "Frobin, quản gia Fuller, đã lâu không gặp."

Thanh niên da trắng, là Frobin cười nói: "Chị họ, chị đã lâu không về nhà. Hôm qua ông nội nói rất nhớ chị. Mong chị có thể ở thêm vài ngày."

Quản gia Fuller nhận hành lý từ Alexis và Đỗ Duy, trông rất cẩn thận.

Lúc này, Alexis lại giới thiệu với họ: "Đây là Frobin, em họ của em, còn đây là bạn trai của chị, Đỗ Duy."

Đỗ Duy gật đầu: "Xin chào Frobin."

Frobin lịch sự nói: "Xin chào, anh rể Đỗ Duy, em là Frobin. Tình cờ em nghe chị họ nói anh từng học tâm lý học. Em cũng đã tự học tâm lý học một thời gian."

Vừa nói gã vừa nhìn chằm chằm Đỗ Duy bằng ánh mắt kỳ quái.

Đỗ Duy nhướng mày cười nói: “Thật là trùng hợp.”

Những người nghiên cứu tâm lý học về cơ bản có một số đặc điểm giống nhau, tính khí rất mềm mỏng, bởi vì họ có thể hiểu rõ hơn các hoạt động tâm lý của hầu hết mọi người.

Đỗ Duy chỉ có thể giả bộ khí chất này, bởi vì mục đích nghiên cứu tâm lý học của hắn là để giết người.

Và người em họ này cũng không hề mềm mỏng.

Có chút…

Hèn mọn.

Lập tức, Đỗ Duy nói thầm trong lòng: “Người này không nghiêm túc.”

Chương 450: Thuốc lá và bí mật

Vẫn là buổi chiều.

Trên ngọn núi nơi gia tộc Wittbach trú ngụ, những lá cờ màu xanh dương vẽ biểu tượng phất phới trên đỉnh lâu đài này đến lâu đài khác.

Ngày hôm nay, đó là ngày mà cô cả, cùng con rể tương lai của gia tộc Wittbach, trở về nhà.

Mọi người đều rất coi trọng điều này.

Từ ông nội của Alexis đến ba vợ Lawrence, và tất cả họ hàng thân thích, không ai vắng mặt, thậm chí đang ở các quốc gia khác, cũng đều vội vã trở về.

Đây là một nghi thức chào đón nồng nhiệt, nhưng rất tinh tế.

Bởi vì những tòa nhà được thiết kế bởi những nhà thiết kế hàng đầu thế giới, những bức chân dung, một số loại hoa cỏ, thực vật quý kiếm, thậm chí cả những bức tranh và đồ cổ nổi tiếng bên trong lâu đài, Đỗ Duy đều không biết chúng.

Hắn không thể hiểu được, nhưng cũng không ngạc nhiên.

Suy cho cùng, giờ đối với hắn, giá trị của những thứ này không lớn.

Hắn càng thích những món đồ đặc biệt liên quan đến ác linh như xúc xắc.

Trong đại sảnh của lâu đài cổ.

Những tấm thảm sang trọng được trải khắp sàn, bàn ăn đầy rượu và các món ngon, hàng chục người hầu đứng hai bên dưới sự lãnh đạo của người quản gia già Fuller.

Ông cụ ngồi ở vị trí đầu tiên, từ bên tay trái xuống dưới là Lawrence, Frobin và những người thân khác.

Còn Đỗ Duy và Alexis thì đang ngồi bên tay phải của ông cụ.

Có thể thấy, Alexis có địa vị rất cao trong gia tộc Wittbach, ít nhất là trong mắt ông nội cô.

Nhưng thái độ của ông cụ đối với Đỗ Duy lại không nhiệt tình như vậy.

Thậm chí, khá lạnh nhạt.

Gia tộc Wittbach đã phát triển quá lâu.

Ông già là người đứng đầu thế hệ này, tên là John K. Wittbach.

Với tư cách là chủ của gia tộc.

Lão John đã trải qua rất nhiều điều trong cuộc đời, bao gồm suy thoái kinh tế, sự phát triển của phương Tây, sự sụp đổ kinh tế và tái thiết, thậm chí từng ra chiến trường khi còn trẻ.

Do đó, ông cho rằng mình có con mắt rất chính xác.

Vừa quan sát Đỗ Duy thân thiện, lão John vừa nghĩ thầm: “Người ta nói cháu rể tương lai của ta là thánh nhân. Tuy nghe có vẻ giả tạo, nhưng xem ra người này không có vẻ như đang giả vờ.”

“Nếu không đủ xảo quyệt, chỉ có thể được dựa vào di sản của gia tộc.”

Ông già John không khỏi cảm thấy có chút cáu kỉnh khi nghĩ như vậy.

Ông là chủ gia tộc, phải suy nghĩ vì gia tộc, nhưng ông cũng là ông nội của Alexis, ông muốn cháu gái của mình kết hôn với một người đàn ông tốt hơn trong tương lai.

Nếu không như vậy, gia tộc Wittbach chắc chắn sẽ bị trù dập.

Gia tộc Wittbach quá lớn, và nhiều người có một phần quyền thừa kế, và hưởng cổ tức của gia tộc.

Mặc dù người chủ tiếp theo của gia tộc là cha của Alexis, nhưng khi cha cô ấy già đi, chắc chắn những người khác sẽ có mưu đồ riêng.

Điều quan trọng nhất là một số bí mật phải tiết lộ với Đỗ Duy.

"Có lẽ, ta nên gợi ý cho hắn."

Lão John nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn Đỗ Duy không khỏi có một tia dị dạng.

Không may……

Đỗ Duy đã nhìn ra tia dị dạng này.

Hắn ngẫu nhiên nhìn những người xung quanh, lấy khăn giấy ướt lau miệng.

Ngay khi đến đây, hắn đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Không phải là trạng thái Quỷ Nhãn phát hiện ra điều bất thường.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được rằng ánh mắt của một số người, đang nhìn mình có chút kỳ quặc.

Có sự soi xét và tò mò.

Ngay cả ông già cũng vậy.

Hắn không khỏi nghĩ thầm: “Đây là đấu tranh ngầm trong đại gia tộc sao? Mỗi người đều có những mặt tối riêng ẩn dưới khuôn mặt.”

“Nhưng nó không có ý nghĩa gì cả.”

Cho đến nay, Đỗ Duy đã biết rõ thông tin về gia tộc Wittbach.

Gia chủ hiện nay là ông nội của bạn gái hắn, gia chủ tiếp theo là ba vợ, và gia chủ tiếp theo có thể là bạn gái hoặc con của hắn và cô.

Bản thân hắn cũng là một Hunter, cho dù là đấu tranh trong tối ngoài sáng trong nội bộ đại gia tộc xảy ra, hắn vẫn có thể dễ dàng giập tắt.

Những cũng không nên quá thoải mái.

Đỗ Duy nhìn Flobin đang ngồi phía sau, thằng em họ hở mở miệng là anh rể hiện đang biểu hiện rất thành thực, và chững chạc.

Phép tắc và hành vi không có chút sai sót.

Thật trùng hợp, lúc này Frobin cũng ngẩng đầu lên, dùng khăn lau ướt lau miệng, cũng thâm ý nhìn Đỗ Duy.

Sau đó thản nhiên nhìn đi chỗ khác.

Một người em họ tuyên bố đã học tâm lý học.

Một người là anh rể pháp y khoác vỏ bọc là một bác sỹ tâm lý.

Tại thời điểm này, cả hai đã có một số tương tác khó tả.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Đỗ Duy: “Hắn nên đi tìm tôi một cách riêng tư.”

Frobin cũng lóe lên một ý nghĩ: “Không biết anh rể này có phát hiện mình nói dối không, có lẽ nên nói chuyện với anh

ta.”

Chẳng bao lâu, bữa tối đã kết thúc.

Trong khi buổi lễ chào đón tiếp tục, các thành viên gia tộc Wittbach bắt đầu một bữa tiệc cocktail, và một số thành viên chi thứ lâu năm bắt đầu giao tiếp với nhau.

Alexis cũng trò chuyện với mẹ về một số chủ đề phụ nữ.

Trong góc, Đỗ Duy và ba vợ Lawrence ngồi trên ghế sô pha, hút thuốc.

OK, họ đang hút thuốc.

Lawrence là người đầu tiên lên tiếng: “Thế nào rồi, con thấy mình đã quen với môi trường của gia tộc Wittbach sao?”

Đỗ Duy trả lời: “Nói chung là ổn, không phức tạp như con nghĩ.”

Lawrence nhìn Đỗ Duy thật sâu: “Đối với những chuyện phức tạp hơn, ba và những người khác đã giúp con giải quyết. Con là con rể của gia tộc Wittbach, chúng ta phải bảo vệ con.”

Đỗ Duy gật đầu: “Con hiểu ạ. Chẳng qua, lần này con tới đây là muốn nhìn tấm bia. Có thời gian ba có thể cho con xem một chút được không?”

Lawrence không từ chối: “Đương nhiên có thể, nhưng hôm nay trên núi sương mù rất nhiều, không thích hợp lắm. Ngày mai ba đưa con tới đó.”

Đỗ Duy cau mày: “Tấm bia ở đây à?”

Gia tộc Wittbach đang ở trên núi, hôm nay trùng hợp có rất nhiều sương mù.

Lawrence gật đầu nói: “Đúng vậy, dù sao thứ đó cũng rất quan trọng, cho nên ba đã cất vào trong núi, trên cơ bản là khoét rỗng một ngọn núi, con nhìn thấy sẽ biết.”

Khi ông đang nói chuyện, ông của Alexis, Già John cũng đi tới.

Lão chống gậy, liếc nhìn Lawrence, quay đầu lại nói với Đỗ Duy: “Con đi cùng ta, ta có chuyện muốn nói với con.”

“Dạ.”

Đỗ Duy dụi tắt điếu thuốc, đứng dậy đi theo.

Lawrence nở một nụ cười đầy suy tư.

Ông ngả người ra sau, dựa vào ghế sô pha, nhả khói, mắt mờ mịt.

“Không biết liệu ba có ý định nói với nó bí mật đó không.”

“Nhưng xem ra con rể của mình có liên quan gì đến Vanity.”

…

Trên tầng cao nhất của lâu đài.

Sương mù bao phủ xung quanh.

Nhìn xung quanh, ngoại trừ một số ánh đèn le lói, phần lớn lâu đài chìm trong bóng tối.

Lão John chống gậy ở bờ tường lâu đài, gõ xuống đất, nghiêm nghị nói: “Đỗ Duy, con thích tiền không?”

Chương 451: Con nham hiểm hơn ông nghĩ…

Đỗ Duy không biết tại sao, Già John sẽ hỏi hắn có thích tiền hay không.

Bởi vì câu hỏi này quá đơn giản và thô lỗ.

Ai mà chẳng thích tiền…

Vì vậy, hắn nói: “Con không thích tiền cho lắm, bởi vì con không thiếu tiền.”

Già John sững người: “Vậy nếu thiếu tiền thì sao?”

Đỗ Duy trả lời: “Con sẽ xem xét lý do tại sao thiếu tiền, sau đó xem xét liệu con có cần tiền hay không, và con không nghĩ rằng việc thiếu tiền sẽ xảy ra với con.”

“Ngài có lời gì, xin nói thẳng.”

Già John nheo mắt, ánh mắt sắc lạnh.

Ông ta nhìn cháu rể rồi lạnh lùng nói: “Ta định chia cho con một phần tài sản của gia tộc Wittbach đứng tên ta, nhưng câu trả lời của con khiến ta không hài lòng lắm.”

“Bởi vì một số người sẽ giành lấy những thứ đáng lẽ thuộc về con.”

Đây là sự thật.

Số tài sản mà Già John định chia cho Đỗ Duy cộng lại lên tới 1 tỷ, tuy không nhiều nhưng chắc chắn sẽ khiến một số người không hài lòng.

Còn Đỗ Duy cau mày nói: “Con không nghĩ đây là thứ thuộc về con, bởi vì con cũng không cần lắm, quyết định là của ông.”

Lão John giễu cợt: “Xem ra con thật sự không thích tiền. Người trong giáo hội nói con là thánh nhân. Trước đây ta không tin, nhưng giờ nghĩ lại ngươi cũng có chút giống như thế.”

Đỗ Duy cười nhạt: “Vậy thì sao? Ông muốn nói gì với con?”

Lão John thầm lắc đầu: “Ta không thích con cho lắm, bởi vì ta cho rằng con không đủ xảo quyệt, cũng không có cái gọi là kỳ vọng hay tán đồng với gia tộc Wittbach.”

“Tuy nhiên, vì Alexis thích con, nên ta gần như không thể chịu đựng được những khuyết điểm của con.”

“Và điều ta muốn nói với con là một bí mật của gia tộc Wittbach.”

Lúc này, lão John đột nhiên cau mày nói: “Bí mật này chỉ có ta biết, nhưng giờ ta nghĩ rằng Lawrence, con trai của ta cũng nên biết một ít.”

Lúc này, Đỗ Duy không khỏi tò mò.

Trước đây ba vợ của Lawrence đã kể cho hắn nghe bí mật của gia tộc Wittbach, nhưng giờ John già lại nói ra bí mật đó, liệu có giống nhau không?

Ngay sau đó, Già John chậm rãi nói: “Con biết Vanity, đúng không?”

Mắt của Đỗ Duy co rút lại: “Biết một ít.”

Ông già John gật đầu, chống nạng chỉ vào một nơi tối tăm phía xa và nói: “Hàng trăm năm trước, có một người đàn ông đeo mặt nạ đã giao ước với gia tộc Wittbach.”

“Các thành viên của gia tộc Wittbach sẽ không bị quấy rầy bởi ác linh.”

“Nhưng đổi lại, chúng tôi phải tuân theo thỏa thuận đó.”

“Lawrence có lẽ đã nói với con rằng còn khoảng bảy đến tám mươi năm nữa trong thời hạn thỏa thuận, nhưng nó không biết rằng thỏa thuận có thể được gia hạn.”

“Người của Vanity đã tìm gia tộc Wittbach sau khi Alexis được sinh ra.”

“Y và ta đã bí mật gặp nhau một lần, và đề nghị giúp chúng tôi giữ thỏa thuận.”

“Nhưng ta đã từ chối.”

Nói xong, lão John quay đầu nhìn về phía Đỗ Duy, nghiêm mặt hỏi: “Con biết tại sao không?”

Đỗ Duy cau mày nói: “Vì cái giá?”

Ông già John lắc đầu nói: “Giá có thể chấp nhận được. Ông ấy muốn xem vật mà người đàn ông kia để lại, nhưng lý do chính là y muốn trở thành con rể của gia tộc Wittbach.”

“Nhưng ta nghĩ y không xứng.”

Giọng điệu của câu cuối cùng rất bình tĩnh, nhưng lại lộ ra vẻ tự hào không che giấu được.

Đỗ Duy không khỏi hỏi: “Người của Vanity rất mạnh, gia tộc Wittbach dường như không đủ thực lực để chống lại họ. Việc ông làm chuyện này không phải vì quyền lợi của gia tộc.”

Lão John lạnh lùng nói: “Vậy nếu ta nói với con rằng y muốn kết hôn với Alexis, con vẫn sẽ nghĩ như vậy sao?”

“Trong lời tiên tri, Alexis sẽ tiếp xúc với một thứ mà người đàn ông đã sử dụng để giam cầm lời nguyền của ác ma, nhưng giờ người này đã trở thành con.”

“Theo một khía cạnh nào đó, cháu gái ta có liên quan đến ác ma.”

“Mặc dù ta không hiểu chuyện gì đã xảy ra giữa các Hunter, nhưng ta có thể đoán rằng Vanity ngoài có ý đồ với thứ mà người đàn ông đó để lại, còn muốn làm điều gì đó với cháu gái ta.”

“Ta ghét Vanity, cho nên điều hôm nay ta thật sự muốn nói với con, nếu con có cơ hội hãy giết hết tất cả bọn họ. Nhưng giờ, ta không nghĩ con đủ xảo quyệt để giở trò với bọn họ.”

Lượng thông tin khá lớn.

Đỗ Duy suy nghĩ rất lâu trước khi làm rõ tình cảnh.

Trước hết, trong gia tộc Wittbach, có đồ của người tạo mặt nạ để lại.

Thứ hai, bạn gái Alexis của hắn không đơn giản, thậm chí còn chuyện mà hắn chưa biết.

Còn nữa, Vanity muốn làm chuyện gì đó với gia tộc Wittbach, nhưng không thành công. Có thể có những lý do khác.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy nói: “Nếu những gì ông nói với con là sự thật, thì con có thể cam đoan rằng trong tương lai chúng sẽ không bao giờ có cơ hội để làm gì với Alexis.”

Già John chế nhạo và hỏi: “Sự tự tin của con đến từ đâu? “

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Không phải tự tin, mà là Vanity đã mời con gia nhập. Tuy rằng bọn họ đang lợi dụng con, nhưng tôi cũng đang lợi dụng họ.”

“Gì?”

Già John nghi ngờ hỏi: “Con không phải là thành viên của giáo hội sao? Theo ta biết, giáo hội sẽ không dung thứ cho

người của họ dính líu đến Vanity.”

Đột nhiên ông cảm thấy mình đã nhìn lầm.

Cháu rể của lão có vẻ quỷ quyệt hơn lão tưởng…

Khi hắn nói điều này, mặt không đỏ, tim không đập, như thể đã quen với điều đó.

Vì sao giáo hội lại nghĩ người cháu rể này là thánh nhân?

Ông già John không thể hình dung ra được…

Đỗ Duy giải thích: “Con không thể nói quá nhiều về giáo hội. Còn về Vanity… thì… con thực sự đã từng giao dịch với họ.”

Giao dịch với Mercer là tìm sự cân bằng trong ác linh hoá, sau đó giải quyết ma linh, lấy lại chiếc mặt nạ và trở thành thành viên của Vanity.

Nhưng Đỗ Duy lúc này đã phát hiện ra vấn đề, nên chỉ muốn lợi dụng chứ không muốn làm gì cả.

Ban đầu hắn cũng do dự, nhưng sau khi biết rằng giáo hội đã cài nội gián trong Vanity, hắn đã hoàn toàn kiên định ý tưởng này.

Dù sao, Vanity muốn chơi hắn trước.

Tại thời điểm này, Già John đã đổi cách nhìn với Đỗ Duy, nghiến răng hồi lâu mới nói: “Chà, ông nhìn lầm con rồi. Con nham hiểm hơn ông tưởng.”

“Có lẽ ông nên dẫn con đi xem thứ mà người đàn ông đã để lại.”

“Nhưng nơi đó quá nguy hiểm đối với con. Con có thể sẽ chết trong đó.”

Đỗ Duy hỏi: “Ở đâu ạ?”

Ông già John nói: “Ở sâu trong Thành phố Massas, nhưng giờ ông cũng không biết tình hình dưới đó như thế nào.”

Đỗ Duy nheo mắt: “Vào thế kỷ trước, Gia tộc Wittbach phát triển công nghiệp nặng ở thành phố Massas là vì chuyện đó?”

Già John lắc đầu nói: “Sự phát triển của ngành công nghiệp nặng chỉ là một lý do, bởi vì không phải chỉ có gia tộc Wittbach đầu tư vào thành phố Massas trong thế kỷ trước. Lý do chúng tôi làm điều này hoàn toàn là vì chúng tôi không muốn để bất cứ ai để khám phá những bí mật dưới mặt đất.”

“Ngoài ra, đây là một phần của thỏa thuận.”

Chương 452: Tín ngưỡng Đỗ Duy

Trên đỉnh của lâu đài.

Đỗ Duy nhìn lão John, dò hỏi: “Rốt cuộc gia tộc Wittbach, đã cùng người đàn ông kia thỏa thuận chuyện gì?”

Có thể bảo vệ một gia tộc thoát khỏi ác linh suốt hàng trăm năm.

Loại năng lực này Đỗ Duy không thể làm được.

Có lẽ là một thứ gì đó tương tự như Máu của Jesus.

Theo lời kể của Già John, thứ này nằm dưới thành phố Massas, cách nơi ở của gia tộc Wittbach cả nghìn km.

Khoảng cách xa như vậy, hoàn toàn không thể có tác dụng.

Sau khi nghe Đỗ Duy nói, Già John cau mày nói: “Nếu như ông nói, không biết cụ thể thỏa thuận, con có tin không?”

Đỗ Duy nghi ngờ hỏi: “Thỏa thuận quan trọng đối với gia tộc Wittbach như vậy, mà không được ghi chép lại sao?”

Ông già John lắc đầu và nói: “Không, vì một nửa thỏa thuận là của người đàn ông, và một nửa dành cho những thứ thuộc thành phố Massas. Ông ta muốn chúng ta bảo vệ tốt thứ đó.”

“Hơn nữa, ông ta không muốn bất cứ ai từ bất kỳ giáo phái, hay bất kỳ tổ chức nào biết.”

“Còn về thỏa thuận, ông ta đã để lại một câu.”

Đỗ Duy hỏi: “Câu gì ạ?”

Old John trả lời: “Thời gian tuyệt tình ở chỗ, nó khiến bạn chịu đựng chân tướng, nhưng nó không mang lại cho bạn bất kỳ sự đền bù nào.”

Nghe rất giống tiếng thở dài tuyệt vọng của một người đã cô đơn chờ đợi bí mật trong nhiều năm, chỉ để thấy rằng mọi thứ đều vô nghĩa.

Và sau khi Già John nói xong điều này, ông ta quay người bỏ đi.

Chỉ có Đỗ Duy đứng đó, nhìn bóng đêm xa xa mà không nói lời nào.

Người đàn ông đã thỏa thuận với gia tộc Wittbach là người chế tạo ra 2 chiếc mặt nạ mà hắn lần lượt có được, sau đó là chủ nhân của chiếc đồng hồ cổ phong ấn lời nguyền của ác ma.

Ông ta thậm chí có thể để lại một lời tiên tri, cho biết chuyện sẽ xảy ra trong hàng trăm năm nữa.

Nếu không vì sự xuất hiện của bản thân, khiến chiếc đồng hồ cổ chọn mình, thì lời tiên tri chắc chắn sẽ được ứng nghiệm.

Sức mạnh của người đàn ông mạnh khủng khiếp.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến ông ta nói ra những lời vô cùng thất vọng, và tuyệt vọng như vậy?

“Còn Alexis…”

Đỗ Duy hít sâu một hơi, lấy điếu thuốc trong túi ra, im lặng châm lửa rồi bắt đầu hút.

Khói thuốc bốc lên.

Hắn đã nghĩ ra vài điều.

Chắc chắn trên thân Alexis có một bí mật nào đó, nhưng cô ấy không biết, cả gia tộc Wittbach cũng không biết, chỉ có Vanity biết.

Điều này có thể liên quan đến người chế tạo mặt nạ.

"Giáo hội có cài nội gián trong Vanity, nhưng người này là ai, cả Alvin Dawkwe cũng không biết. Ngay cả khi mình đã gia nhập, cũng không thể biết người đó là ai."

"Kẻ đó ở trong bóng tối, mình ở ngoài sáng."

"Đây là một cơ chế bảo vệ, nhưng nếu mình muốn liên lạc với Vanity, để tìm hiểu những bí mật đó, có lẽ mình cần một vỏ bọc."

Khi Đỗ Duy nói như vậy, trong lòng hắn cũng đã có dự định.

Mercer phải chết.

Bởi vì người này có ác ý rất mạnh với hắn, không chịu nói ra sự thật.

Hắn và y lại vô hình trung sinh ra mâu thuẫn gay gắt.

"Mình có thể sử dụng sức mạnh của ác linh Đỗ Duy, chỉ cần tiếp xúc với y, mình có thể ảnh hưởng đến y từng chút một cho đến khi biến y thành vỏ bọc của mình…"

Đỗ Duy không có ý định gia nhập Vanity, bản năng mách bảo phải cảnh giác với tổ chức lâu đời này.

13 cái mặt nạ, mỗi mặt nạ đều chứa một ma linh.

Ma linh không thua gì quái dị, cho dù Đỗ Duy tiếp tục ngủ đông, ác linh Đỗ Duy khôi phục đến sức chiến đấu đỉnh cao, hắn cũng chỉ có thể chống lại 2 cái, từ 3 cái trở lên thì nhất định sẽ chết.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không khỏi chấn động.

James đã từng bị ảnh hưởng sâu sắc bởi ác linh Đỗ Duy, giờ anh ta đã hợp nhất với ác linh Đỗ Duy, ký ức của anh ta đã được đồng bộ hóa hoàn toàn.

Những gì ác linh Đỗ Duy đã làm với James rất đơn giản.

Ảnh hưởng mãnh liệt nhất, đã tra tấn tinh thần của James, phá hủy ý chí của anh ta, biến anh ta thành một phần mở rộng của ý chí của nó, được thể hiện cụ thể trong đôi mắt đó.

Thông qua ảnh hưởng, nó có thể khiến James làm điều gì đó không phù hợp với lương tri của James, và nói điều gì đó mà nó muốn.

"Có vẻ như mình phải xúc tiến việc đến Dãy núi Ustengrav, để tìm ra cái cân trước, lấy chuyện này làm lý do để gọi Mercer ra ngoài."

"Mercer chắc không yếu như mình đã nghĩ. Nếu y không thích hợp, mình vẫn có thể tìm kiếm thành viên dự bị của Vanity, người sẽ thay thế mình."

Những lời này là những gì Đỗ Duy đang nghĩ.

Sau khi quyết định kế hoạch tiếp theo, hắn chuẩn bị quay lại bữa tiệc tối để nghiên cứu những bí mật của bạn gái mình.

Dụi tàn thuốc.

Vừa cất bước định rời đi, một người đàn ông đẹp trai áo trắng đi tới.

Là Flobin, "em họ" của Đỗ Duy.

"Hey, anh rể, giờ anh có rảnh không?"

Ngay khi Frobin bước ra, gã đã nhiệt tình bắt chuyện.

Đỗ Duy liếc hắn một cái, nhẹ nói: "Không."

Em họ này có gì đó không ổn.

Tốt hơn hết là nên ít tiếp xúc thì hơn.

Frobin đột nhiên trở nên xấu hổ, gã nói: “Nó là như thế này. Em thật sự chưa từng học tâm lý học. Lý do mà em nói như vậy hoàn toàn là vì em biết anh đã từng làm học tâm lý.”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Vậy chú muốn tiếp cận anh, để làm gì?”

Frobin nói một cách rầu rĩ: “Là vì… em sắp tiêu rồi, em cần sự giúp đỡ của ahn.”

Nghe được điều này, Đỗ Duy cau mày, lạnh lùng nói: “Thứ nhất, ác linh sẽ không làm hại chú, thứ hai, chú là con cháu dòng thứ của gia tộc Wittbach. Anh không nghĩ chú cần anh giúp.”

Frobin vội vàng bước tới và nói: “Ác linh chắc chắn sẽ không làm tổn thương em, không ai ngoài kia có thể làm gì em. Áp lực của em đến từ bên trong gia tộc.”

Đỗ Duy lắc đầu: “Anh chỉ là con rể của gia tộc Wittbach. Những chuyện này không liên quan gì đến anh, . Hơn nữa giờ anh đang rất bạn, chú nên tìm người khác.”

Nói xong trực tiếp bỏ đi.

Trong khi Frobin nhìn theo bóng lưng của hắn, vẻ mặt vô cùng lo lắng, mấy lần định mở miệng nhưng lại nói không nên lời.

Cuối cùng, khi bóng dáng của Đỗ Duy sắp biến mất, Frobin nghiến răng nói: “Em…… em gia nhập một giáo phái, em đã lên địa vị cấp cao.”

“Nhưng gia tộc không thể cho phép chuyện này xảy ra. Một khi bại lộ, chắc chắn em sẽ tiêu đời.”

Nhưng không có lời đáp lại.

Lúc này Frobin mới hít sâu một hơi nói: “Anh rể Đỗ Duy, thứ lỗi cho em vì đã đường đột nhờ vả anh. Nhưng thật ra, chuyện này cũng có liên quan đến anh, bởi vì tổ chức sùng bái đó đang tín ngưỡng anh…”

Ngay sau đó, nước da của Frobin hơi thay đổi, gã theo bản năng kêu lên.

Đỗ Duy trực tiếp xuất hiện trước mặt gã, giống như một bóng ma, ánh mắt lạnh lẽo xuyên thấu lòng người.

“Hãy nói cho anh tất cả những gì chú biết.”

Chương 453: Anh rể coi trọng chú

Tín ngưỡng là một sức mạnh khủng khiếp.

Mặc dù Đỗ Duy là một thành viên của giáo hội, nhưng hắn chưa bao giờ tin vào bất kỳ vị thần nào cả.

Hắn chỉ tin vào bản thân mình.

Khi nghe Frobin nói rằng có một tà giáo sùng bái hắn, điều này thật khó tin.

Frobin chỉ cảm thấy giọng nói của anh rể rất kỳ quái, ánh mắt như xoáy vào khiến gã không thể che giấu bất kỳ cảm xúc nào.

“Anh rể, tà giáo đó đã thành lập lâu rồi.”

“Lý do em tham gia hoàn toàn là vì ham kích thích. Anh biết đó, cuộc sống của những đứa trẻ gia tộc bọn em không đặc sắc như người ngoài nghĩ.”

“Em không thiếu tiền chứ đừng nói đến phụ nữ. Từ lâu em đã quá mệt mỏi với cuộc sống vật chất, nên muốn theo đuổi sự kích thích tinh thần.”

“Cho nên trong độ tuổi phản loạn, em đã gia nhập vào một tà giáo, vốn dĩ tôi chỉ muốn trải nghiệm cảm giác sùng bái, nhưng không ngờ rằng dường như em trời sinh thích hợp để làm loại việc này.”

“Đến giờ, em đã trở thành thành viên cốt cán của tổ chức tà giáo đó.”

“Và gần đây, đã có những thay đổi trong tổ chức này. Họ nói rằng vị thần thật sự đã xuất hiện, họ đã tạc một bức tượng giống y đúc anh.”

Nghe điều này, Đỗ Duy lạnh lùng hỏi: “Là Vidar?”

Vidar trước đây tín ngưỡng ác linh Đỗ Duy, gọi nó là Thần.

Cam nguyện làm chó săn.

Nhưng chúng không biết rằng ác linh Đỗ Duy vô cùng ghét tà giáo Vidar.

Cuối cùng, tà giáo lớn nhất châu Âu đã bị tiêu diệt bởi ác linh Đỗ Duy, những giáo đồ Vidar còn lại có lẽ đã bị giáo hội tiêu diệt.

Về cơ bản đã bị xoá sổ.

Cũng có thể có một số con cá lọt lưới, chẳng hạn như những giáo đồ trú đóng ở các thành phố và quốc gia khác.

Frobin lắc đầu nói: “Không phải Vidar, mà là Đoá Hoa Không Tàn Phai. Tên của giáo phái này là Đoá Hoa Không Tàn Phai, có nghĩa là mặc giáo, và chỉ tồn tại trong giấc mơ.”

“Ngay từ đầu thứ mà họ tín ngưỡng không chỉ Đoá Hoa Không Tàn Phai, mà tất cả mọi thứ trái với lẽ thường, tín ngưỡng rất tạp nham.”

“Nhưng một thời gian trước, các thành viên cốt cán khác đã vô tình nhìn thấy anh nhảy khỏi mái của một tòa nhà cao gần 200 tầng, sau đó trở nên trong suốt, rồi biến mất.”

“Sau đó bọn họ giống như điên cuồng, tôn sùng anh là chân thần duy nhất.”

“Chỉ là họ không biết tên của anh, cũng không biết rằng anh là một Hunter.”

“Tình hình hiện tại rất khó xử. Chỉ cần em trở về Đoá Hoa Không Tàn Phai, em phải hướng về anh để cầu nguyện, và giải bày đức tin của mình…”

Một lúc khá lâu, Đỗ Duy im lặng.

Frobin đang nói về ác linh Đỗ Duy.

Vào lúc Hannibal chết, hình chiếu của ác linh Đỗ Duy xuất hiện, đồng thời nhân lúc sắp biến mất, nó đã đưa mắt nhìn thế giới này.

Rồi vào giây phút cuối cùng, nó đã nhảy khỏi mái của tòa nhà cao hai trăm tầng.

Tôi không mong đợi nó được nhìn thấy…

Điều này rất xấu hổ.

Điều khó xử hơn chính là Frobin lại là thành viên cốt cán của tà giáo này, hàng ngày đều cầu nguyện với anh rể của mình, thật quá kỳ cục…

Đỗ Duy nói: “Đó không phải là anh, chú có thể nói cho bọn họ biết, để bọn họ từ bỏ đức tin với anh, tốt nhất là nên phá hủy tất cả tượng thờ.”

Bây giờ hắn là Sở Trưởng Sở Tài Phán của giáo hội.

Trong trường hợp giáo hội biết hắn là Thần của một tà giáo, chắc chắn sẽ gây ra rất nhiều rắc rối.

Frobin lắc đầu khi nghe những lời đó: “Em đã từng nói những điều tương tự với họ, tất nhiên là không trực tiếp như anh, nhưng họ hoàn toàn không tin.”

“Bọn họ ngoan cố cho rằng anh là Thần, nhất định đổi tên Đoá Hoa Không Tàn Phai thành tên của anh…”

Đỗ Duy rất kinh ngạc: “Bọn họ biết tên của anh?”

Frobin trả lời: “Em không biết, cho nên bọn họ vẫn đang điều tra, tức là sớm muộn gì cũng tìm được.”

Lúc này, Đỗ Duy hoàn toàn im lặng.

Hắn rất ghét rắc rối.

Frobin thấy vậy thì thận trọng hỏi: “Anh rể, em đã kể hết với anh rồi. Anh có thể giúp em không, gặp đám mất trí Đoá Hoa Không Tàn Phai một lần, để bọn họ phá hủy toàn bộ tin về em được không?”

Đi dạo ở bờ sông làm sao không ướt giày.

Frobin càng có địa vị cao trong tà giáo này thì khả năng bị gia tộc Wittbach càng lớn.

Thời điểm bại lộ, gã có thể bị tước bỏ mọi quyền lợi, lập tức bị trừng phạt.

Đỗ Duy bị ngắt ngang dòng suy nghĩ.

Hắn nhìn Frobin, thầm cau mày.

Tà giáo đã rất đau đầu, tà giáo này còn tín ngưỡng hắn, thì lại càng khó giải quyết hơn.

“Anh có thể xuất hiện trong Đóa Hoa Không Tàn Phai, cũng có thể giúp bạn. Nhưng cũng không thể giải quyết được rắc rối của anh, chú thấy có đúng không?”

Frobin sửng sốt: “Ý của anh là muốn bọn họ đừng tín ngưỡng anh nữa?”

Đỗ Duy nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, giờ anh đã nghĩ ra một giải pháp để giải quyết chuyện này dứt điểm, nó có thể giải quyết những rắc rối của chú và anh.”

Frobin vội vàng hỏi: “Giải pháp gì?”

Đỗ Duy chậm rãi nói: “Chú chưa học tâm lý học, nhưng khi nói dối anh, mặt tỉnh bơ, tim đập bình thường. Còn tốt hơn

người bình thường.”

“Có thể leo lên vị trí cao trong tà giáo đồ này có nghĩa là chú rất giỏi làm loại chuyện này.”

“Anh có thể giúp chú, tất cả những gì chú phải làm là tẩy não họ, biến họ thành những kẻ cuồng tín. Chỉnh sửa các bức tượng về anh, đeo thêm một chiếc mặt nạ làm vỏ bọc.”

“Điều tiếp theo chú phải làm là chuyển chúng thành một tôn giáo bình thường, xem liệu chú có thể liên hệ với Vanity hay không.”

Frobin trợn tròn mắt: “Anh rể? Anh đang giúp em hay hại em? Khi trở thành kẻ cầm đầu của họ, em còn có thể chạy được sao?”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Chú cho rằng giờ chú chạy được? Chú quá ngây thơ. Chỉ cần có chủ đích, người có mâu thuẫn với chú trong gia tộc Wittbach không tra ra được điều này sao?”

Nói xong, hắn thân thiết vỗ vai Frobin.

“Anh rất coi trọng chú, chú cố làm cho tốt, chỉ cần có thể liên lạc với Vanity, ông nội chú sẽ không quan tâm đến chuyện của chú nữa, bởi vì ông ấy cũng ghét Vanity như anh.”

Frobin rầu rĩ nói: “Em cần phải suy nghĩ thêm, bởi vì điều này thật điên rồ.”

Đỗ Duy chậm rãi nói: “Anh cũng cảm thấy điên cuồng, nhưng anh có thể nói cho chú biết, anh có mâu thuẫn với Vanity. Sở dĩ chú được sắp đặt như vậy chỉ là ngẫu nhiên.”

“Không cần biết chú làm tốt hay không, đối với anh cũng không có thiệt hại gì cả.”

“Nhưng đối với chú, nó giúp chú giải quyết vấn đề của mình.”

Frobin sững sờ khi nghe những lời của anh rể tương lai.

Gã ngây người gật đầu, rồi lảo đảo rời khỏi.

Còn Đỗ Duy thì đứng yên và đưa tay sờ mặt.

“Mình không muốn trở thành thủ lĩnh của một tà giáo, huống chi trở thành một vị thần của tà giáo.”

“Nhưng nếu tổ chức này có thể cấu kết với Vanity, nó có thể giúp ích rất nhiều cho kế hoạch vỏ bọc của mình.”

“Dù nó có tệ đến đâu, khi mình đối đầu với Vanity trong tương lai, có lẽ sẽ có tác dụng nào đó.”

Tuy nói vậy, nhưng Đỗ Duy cũng không quá quan tâm đến tà giáo Đóa Hoa Không Tàn Phai, bởi vì đây chỉ là thu hoạch ngoài ý muốn, có ích thì tốt, mà vô dụng cũng chả sao.

Chương 454: Hiện thực bi thương

Giờ là đêm muộn.

Đỗ Duy và Alexis ngủ cùng nhau.

Căn phòng rất rộng, được trang trí sang trọng.

Nệm rất mềm mại và thoải mái.

Ánh trăng nhàn nhạt lòn qua khe cửa sổ chiếu vào trong phòng, khiến khuôn mặt của Alexis trông có chút mơ hồ, mang theo một loại vẻ đẹp khác.

Giống như trong mọi cặp đôi, người phụ nữ thích gối đầu lên vai người đàn ông.

Hơi thở rất khẽ đều đều.

Đỗ Duy chậm rãi mở mắt, con ngươi đen phản chiếu hình ảnh Alexis đang ngủ say, ánh mắt bình tĩnh lộ ra một tia phức tạp.

Hắn bước vào trạng thái của Quỷ Nhãn.

Trong quá khứ, Quỷ Nhãn của hắn không khác gì những Hunter khác.

Nhưng giờ đã khác.

Có thể thấy nhiều hơn và rõ ràng hơn.

Đỗ Duy sẽ nghiên cứu bí mật của bạn gái mình.

Dù cả hai sớm tối ở chung, hắn biết rõ mọi vết sẹo lồi trên cơ thể của người tình, thậm chí mọi số đo cũng đều rõ.

Nhưng càng hiểu về gia tộc Wittbach, Đỗ Duy càng cảm thấy có một số bí mật ẩn giấu trong cơ thể của Alexis mà cả cô cũng không biết.

Cái gọi là nhà tiên tri.

Tại sao không phải là người khác, lại là cô ấy…

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Đỗ Duy không thấy có vấn đề gì…

Thân hình vẫn nóng bỏng gợi tình như xưa.

"Mình đã bỏ sót điều gì sao…"

Đỗ Duy nghĩ thầm, đồng thời trừng mắt, lặng lẽ tiến vào ác linh hoá.

Hơi thở lạnh thấu xương bị hắn áp chế.

Trên tay phải, hiện lên hoa văn mặt nạ màu đen.

Kinh khủng, âm u.

Ánh sáng trong căn phòng dường như đã bị xóa sạch, trở nên vô cùng âm u.

Trong bóng tối, mọi thứ đều vô hình.

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn bạn gái rồi đưa tay lên trán cô.

Luồng khí quỷ dị, ghê rợn đến nỗi Alexis cau mày trong giấc ngủ, bất giác trở mình.

Nhưng vậy là đủ.

Khi Đỗ Duy thu tay về, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Không có vấn đề gì cả, hay là mình chưa làm đúng cách?"

Ngoại trừ việc kiểm tra ra rằng bạn gái sắp tới tháng, mọi thứ khác đều bình thường.

Nhưng Đỗ Duy vẫn không chịu bỏ cuộc.

Hắn suy nghĩ, tay phải duỗi ra, hình xăm mặt nạ trên đó dần biến mất, thay vào đó là một hình xăm giống như kim đồng hồ.

Chiếc mặt nạ đại diện cho sức mạnh của ác linh Đỗ Duy.

Kim đồng hồ đại diện năng lực Đánh Dấu của chính Đỗ Duy.

"Người của gia tộc Wittbach có thể không bị ác linh làm hại, nhưng Alexis thì chưa chắc."

Đỗ Duy vẫn vô cảm. Hắn nhớ lại thời điểm sớm nhất, khi có thể nhìn thấy cảnh tượng tử vong trong tương lai.

Đó là lần đầu tiên hắn xuống xe buýt, hắn đã lỡ hẹn với Alexis, khi gặp lại đã nhìn thấy cảnh tượng tử vong của Alexis.

Đó là lần duy nhất hắn chứng kiến cái chết của người khác, phần còn lại đều liên quan đến bản thân hắn.

Trong hình ảnh tử vong, cuối cùng Alexis cũng chết dưới tay của Cái Bóng.

Nhưng sau khi được hắn cấp cho một ít nước thánh và các vật khác, cộng với Cái Bóng luôn đi theo hắn, chuyện này vẫn chưa xảy ra.

May mắn là một thứ khó nắm bắt.

Sẽ có những thay đổi trong từng thời điểm ở tương lai.

Điều này khiến Đỗ Duy nhớ đến đồng xu và lá Joker có thể thực hiện điều ước của mình.

"Mình không bị ác linh giết chết, lẽ nào do số đỏ sao?"

Đỗ Duy khẽ cau mày, thầm nói: "Nhưng nếu trên đời này không có mình, Alexis sẽ không có cái gọi là số đỏ. Em ấy

nhất định sẽ bị Cái Bóng giết chết, hoặc là trở thành mục tiêu của đồng hồ cổ.”

Đang suy nghĩ, đột nhiên hình kim đồng hồ trên mu bàn tay Đỗ Duy toát ra lạnh như băng.

Ngay lập tức, ánh mắt hắn thay đổi.

“Mình có thể Đánh Dấu em ấy…”

Đỗ Duy giật mình, hơi thở trở nên gấp gáp.

Hắn nhìn Alexis đang ngủ say, lại nhìn tay phải, lúc này nội tâm cực kỳ chấn động.

Tại sao chuyện này đang xảy ra?

Mình có thể Đánh Dấu em ấy?

Có thể Đánh Dấu em ấy!

……

Trên đời này, có lẽ có rất ít người như Đỗ Duy, lúc nào cũng có thể bình tĩnh, lý trí.

Tương tự, rất ít người có thể hiểu được hắn.

Nghĩ về những gì hắn nghĩ, xem những gì hắn thấy.

Hắn luôn cô đơn.

Hắn thậm chí không thể hiểu được loại cô đơn này. Môi trường tạo ra tính cách và nhận thức của một người, cũng có thể làm vặn vẹo ý chí, và tâm hồn của một người.

Vận mệnh đã khiến hắn phải chịu đựng quá nhiều đau khổ phi nhân, để rồi những người ở bên hắn lâu nhất thường là những tồn tại phi nhân.

Giống như phong thư…

Đây là mái lâu đài cao nhất của gia tộc Wittbach.

Thời gian là 3 giờ sáng.

Vắng lặng như tờ, người sống ngủ say, người chết yên nghỉ không tỉnh.

Đỗ Duy khoác áo gió vô cảm ngồi trên bờ tường, dưới chân hơn mười mét có một nền đất rắn chắc, dĩ nhiên lúc này hoàn toàn bị sương mù bao phủ, giống như là một vực thẳm.

Xung quanh hắn, nhiều đồ vật trôi nổi kỳ lạ.

Tiền xu, khẩu súng kíp, mặt nạ, zippo tranh sơn dầu, bản đồ, xúc xắc, 2 lá bài Joker…

Cái Bóng vẫn đứng sau lưng Đỗ Duy, đôi mắt to đỏ ngầu đầy nghi hoặc.

Phong thư thì không ngừng hiện ra chữ.

[Chủ nhân vĩ đại, ngài có nhận xét gì về trình bày trên phong bì thư? Khuôn mặt của ngài có vẻ hơi xấu, ngài không thích tông màu buồn sao? 】

[Nếu đúng vậy thì hãy phong thư sẽ đổi phông chữ khác tươi vui hơn. 】

【A… Chủ nhân vĩ đại, ngài là Satan, ngài là Boss hủy diệt thế giới, thuộc hạ của ngài có tà linh phong thư trung thành, tháo vát nhất, cũng như lá Joker tầm thường, rồi tiền xu, và xúc xắc.】

【Nhưng ngài cũng tốt bụng, còn có thể dung túng Cái Bóng xấu xa không biết xấu hổ này, có thể gọi là rác rưởi, ngài khiến cho phong thư rất cảm động.】

[Chúng ta có nên đi hủy diệt thế giới không? Đây mới là điều ngài nên làm!】

Đoạn văn bản cuối cùng vừa xuất hiện.

Đỗ Duy quay đầu lại, lạnh lẽo nhìn phong thư.

Đôi mắt hắn vô cùng đen tối, toát lên vẻ lạnh lùng đến đáng sợ.

Sau đó, hắn đứng dậy từng bước đi tới trước phong thư, khí chất toàn thân lịch thiệp, lạnh lùng, khoảng cách mỗi bước đều giống nhau.

Giống như một quý ông quyền quý thời Trung cổ.

Vào lúc này, tất cả những vật thể trôi nổi xung quanh hắn đột nhiên rơi xuống một đoạn.

Những ác linh ẩn náu trong đó đều hiện lên.

Lưỡi liềm, đầu lâu, linh mục không đầu…

Bọn họ đi theo bước chân của Đỗ Duy, ánh mắt đầy ác ý, tất cả đều nhìn chằm chằm vào phong thư.

Cái Bóng vẫn như mọi khi, cầm 2 con dao sắc bén, như thể cái bóng, đi theo sát phía sau Đỗ Duy.

Phong thư kinh hãi.

Nó chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của Đỗ Duy, thậm chí còn khó chơi hơn cả ác linh, giống như một ngọn núi lửa im lặng, có thể phun trào bất cứ lúc nào.

[Chủ nhân…… Phong thư có thể hiểu tâm trạng của ngài hiện giờ không tốt, bởi vì phát hiện bạn gái của ngài có thể không phải người. Nhưng ngài nghĩ lại đi, ngài đã chịch nàng lâu như vậy, kỳ thật là ngài cũng đã lời to rồi…】

[Hơn nữa, không có bằng chứng trực tiếp nào cho thấy bạn gái của ngài không phải là người, chúng ta có nên giết Cái Bóng để bình tĩnh lại không?】

Hơi thở của Đỗ Duy càng lạnh hơn.

Zippo lơ lửng bên hông tự động phát ra ngọn lửa màu đỏ, giống như có ma thuật, trực tiếp bay ra ngoài, thiêu đốt phong

thư.

Đỗ Duy lạnh lùng cúi đầu nhìn phong thư: “Mày đối với tao càng ngày càng vô dụng, mà tao không cần phế vật!”

“Năng lực của mày chỉ có thể cho tao biết chuyện đã xảy ra từ mười phút trước. Đây là bởi vì mày có hạn chế.”

“Nói cho tao biết làm sao để dỡ bỏ hạn chế này, nếu không tao sẽ xé xác mày ngay bây giờ.”

Chương 455: Đã ký khế ước bán thân

Chủ nhân, ngài đừng như thế…

Chuyện ngài muốn biết những gì đã xảy ra trong quá khứ không hề sai, nhưng ngay cả khi hạn chế của phong thư được xoá bỏ, phong thư cũng không thể biết những chuyện đã xảy ra trong quá khứ…

Phong thư đã từng lạc lối, mất đi ý nghĩa tồn tại. Nhưng từ khi gặp ngài, phong thư phát hiện ngài chính là ánh sáng dẫn đường cho phong thư, mỗi lời nói của ngài đều khiến phong thư sôi lên sùng sục.

Phong thư sẵn sàng chết vì ngài, nhưng Phong thư thực sự không biết về bạn gái của ngài, cũng không thể làm điều đó…

Lúc này, phong thư run rẩy, gần như sụp đổ.

Nhưng Đỗ Duy mặc kệ, vẫn lạnh lùng nhìn nó.

Chỉ là nhiệt độ xung quanh đang giảm xuống một cách điên cuồng.

Cái lạnh như muốn đóng băng mọi thứ.

Đỗ Duy là người như thế nào?

Điểm này Cái Bóng biết rõ nhất, nó đã ở bên Đỗ Duy lâu nhất, lý lịch sạch sẽ nhất và cũng “trung thành” nhất.

Nếu nó có thể nói chuyện và có quan hệ tốt với phong thư, nó sẽ nhắc nhở phong thư.

Dù không làm được thì cũng phải làm.

Nếu không, hãy tham khảo kết cục của các vật phẩm đặc biệt và một số ác linh mà Đỗ Duy đã sử dụng.

Cái Bóng đã chứng kiến kết cục của bọn chúng.

Đỗ Duy nhìn phong thư, lạnh lùng nói: “1 tà linh Phong thư lại có ý chí độc lập, thể hiện sự khôn ngoan, biết che giấu bí mật của bản thân.”

“Hơn nữa bằng lòng nhận tao làm chủ nhân, làm liếm chó, mày nghĩ tao là thằng ngu sao?”

Phong thư không hiểu ý ngài là gì…

Phong thư trung thành với ngài…

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Nếu mày đã nói như vậy, vậy tao sẽ chấp nhận những gì mày nói là sự thật.”

“Nhưng vì mày trung thành với tao, mày nên kiên quyết thực hiện mệnh lệnh, và thực hiện yêu cầu của tao.”

“Mày nói cho tao biết ngay không được sao?”

… Nhưng phong thư thực sự không thể làm được, vì mốc thời gian này đã quá lâu. Phong thư chỉ có thể phản ánh những gì đã xảy ra trong quá khứ, thậm chí rất nhiều chuyện phong thư không thể biết được.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, lập tức búng tay cái tách.

Ngọn lửa đỏ từ zippo quấn lấy phong thư càng mạnh hơn.

Có một sự bùng nổ.

Toàn bộ phong thư đã biến thành tro.

Sau đó, phong thư bị cháy thành tro lại hồi sinh.

Chủ nhân… Phong thư thật sự không làm được…

Nhưng Đỗ Duy lại phớt lờ.

Ngọn lửa của zippo bùng cháy dữ dội, phong thư lại bị đốt thành tro.

Nó được hồi sinh nhanh chóng, nhưng nó cũng nhanh chóng bị thiêu rụi.

Cứ liên tục tái diễn, sau vài chục lần, khí tức của phong thư càng lúc càng yếu, thời gian sống lại càng lúc càng dài.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức quỷ dị từ trong phong thư tỏa ra.

Đây là một tà linh phong thư.

Phong thư là vật chứa của nó, khi không còn giữ được hình dáng bên ngoài thì nó mạnh nhất, và đồng thời cũng yếu nhất.

Vì nó biết rằng "chủ nhân" vĩ đại của nó đủ khả năng để bóp chết mình như bóp gà con.

Phong thư lần đầu muốn thoát khỏi Đỗ Duy.

Nhưng nó biết rằng nó không thể trốn thoát được.

Chưa kể đến việc Đỗ Duy, người trông như một ác quỷ, đứng ở bên cạnh, cùng đám ác linh đang hung tợn nhìn nó.

Cái Bóng não phẳng kia cũng khóa chặt nó với 2 con dao trên tay.

Đã ở trên thuyền giặc rồi, làm sao dễ dàng thoát ra.

Đúng vậy……

Phong thư có ý chí riêng, những lời nói trước đây đối với Đỗ Duy đều là lừa dối.

Và người tạo ra nó không phải là Twilight.

Twilight chỉ phát hiện ra nó.

Tất nhiên, phong thư không thể biết chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

Điều đó nằm ngoài năng lực của nó.

Rốt cuộc……

Khi phong thư gần như không thể giữ được, cuối cùng nó đã bị tổn hại.

Chủ nhân, phong thư có cách rồi, phong thư có cách rồi!

Một tờ giấy bị cháy liều lĩnh bay ra khỏi ngọn lửa, khi nó sắp cháy hết, cuối cùng văn bản đã hiện lên trước mặt Đỗ Duy.

Đỗ Duy búng tay, nắp của zippo tự động đóng lại.

Những ngọn lửa đó đều biến mất.

Sau đó, hắn nhìn xuống phong thư sống lại từ tro tàn, tất cả ác linh đều đi theo phía sau hắn, làm những hành động giống như hắn.

Mười phút trước chủ nhân có biểu hiện mất kiểm soát, nguyên nhân là do phát hiện bạn gái có vấn đề, nghi ngờ cô ấy không phải người. Nhưng ngài biết rằng người phụ nữ này, chính là Alexis luôn sớm tối ở bên.

Giờ ngài đã lấy lại bình tĩnh, ngài muốn biết những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, và muốn giải quyết vấn đề này. Điều này có thể liên quan đến người đàn ông đã đưa ra tiên đoán, hoặc nó có thể liên quan đến lời nguyền ác ma.

Phong thư không cách nào nói cho ngài biết chuyện đã xảy ra trong quá khứ, nhưng miễn là các hạn chế được dỡ bỏ, phong thư có thể tìm thấy tồn tại có thể thực hiện mong muốn của ngài.

Đỗ Duy nhìn dòng chữ trên phong thư, có một sự vô cảm khó tả trong đôi mắt đen của hắn.

Hắn chỉ muốn biết tại sao bạn gái có thể bị mình Đánh Dấu, liệu điều gì đó kỳ lạ sẽ xảy ra, liệu hắn có thể giải quyết vấn đề trước hay không.

Nói trắng ra, Đỗ Duy không tin phong thư quỷ dị này.

Bởi vì hắn không bao giờ quên, thứ này có mục đích riêng của nó.

Thứ cuối cùng tạo cho hắn cảm giác mãnh liệt nhất, chính là đồng hồ cổ.

Nguyên nhân của mọi thứ thực sự là nó.

Lời nguyền là vậy, cảnh tượng tử vong cũng vậy.

Đỗ Duy nghĩ thầm trong lòng: "Sức mạnh có thể làm cho người ta lạc lối, khiến người ta đắm chìm vào đó, bỏ qua tiểu tiết."

"Khi tôi bước vào thế giới này và tận mắt chứng kiến những tồn tại kỳ lạ đó, cũng đã không thể nào thoát thân."

"Vì vậy, tôi ghét thế giới này."

"Sớm muộn gì, tôi sẽ tự mình tống tất cả vào trong mộ."

Đỗ Duy tùy ý cầm lấy phong thư trong tay, vò thành một quả bóng, khí tức toàn thân cũng dịu đi, tất cả tà linh đều trở lại vật phẩm cũ.

Chỉ có Cái Bóng vẫn lặng lẽ đứng sau lưng hắn.

Đột ngột, Đỗ Duy nở nụ cười với phong thư: "Thật ra mày cũng không cần sợ tao như vậy, dù sao mày cũng là thuộc hạ trung thành nhất của tao. Tao làm sao có thể giết mày."

"Điều mà mày không làm được, tao sẽ không ép buộc."

Phong thư choáng váng…

Chủ nhân, ngài không muốn dỡ bỏ giới hạn của phong thư sao? Ngài không muốn giải quyết vấn đề của bạn gái ngài sao?

Đỗ Duy cười nói: “Đương nhiên là cần, nhưng trước đó với tư cách là thuộc hạ trung thành nhất của tao, tao muốn giúp mày hiện thực hóa 1 nguyện vọng nhỏ nhoi.”

Nói xong, hắn ngoắc tay, 2 lá bài Joker bay lơ lửng trước mặt hắn.

Chủ nhân, phong thư thật cảm động. Lòng tốt của ngài khiến phong thư cảm động đến mức sắp khóc. Ngài chính là là ân sủng do Thượng đế ban tặng cho phong thư.

Đỗ Duy cười nói: “Đây là điều mà tao nên làm. Đến, tao nói một câu, còn mày thì viết theo.”

“Một, phong thư sẽ không bao giờ phản bội Đỗ Duy.”

“Thứ hai, phong thư sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi Đỗ Duy.”

“Ba, tất cả mọi thứ phong thư đều nghe theo Đỗ Duy, không có ác ý, nếu không, sẽ tự động bị phá hủy.”

“Bốn, đây là một khế ước bán thân. Khi chữ trên phong thư hiện lên, lá Joker sẽ đáp ứng mong muốn của phong thư, nếu có từ nào viết sai hoặc không rõ ràng, nó sẽ dựa vào hàm ý trong câu nói của Đỗ Duy.”

Chương 456: Tâm nguyện của phong thư

[Chủ nhân, ngài thật tốt bụng, nhưng phong thư cảm thấy không cần thiết, dù sao phong thư rất hèn mọn, trước mặt chủ nhân vĩ đại cũng chỉ là một hạt bụi mà thôi.】

[Phong thư có tài đức gì?】

[Ngài phải biết, sự trung thành của phong thư đối với ngài có nhật nguyệt chứng giám, mỗi ngôi sao trên bầu trời là lòng trung thành của phong thư đối với ngài.】

[Ngài chớ lãng phí điều ước của mình trên phong thư…]

Vào lúc này, Phong thư hết sức nịnh bợ Đỗ Duy, bởi vì nó rất sợ, chỉ hy vọng Đỗ Duy có thể thấy lòng trung thành của nó mà từ bỏ ý định điên rồ này.

Đây đâu phải khế ước bán thân!

Rõ ràng là thỏa thuận với ma quỷ.

Nhưng Đỗ Duy nhìn phong thư cười nói: “Không, không, không… là cấp dưới trung thành nhất của tao, tao có bổn phận phải giúp mày thực hiện tâm nguyện.”

[Tâm nguyện của phong thư là tồn tại vì chủ nhân, ý muốn của ngài là ý muốn của phong thư, phong thư là trung thành nhất, ngài cứ giúp Cái Bóng thực hiện tâm nguyện của mình…]

Một bóng đen yên lặng đứng sau lưng của Đỗ Duy.

Đỗ Duy cười nhạt: “Cái Bóng đã giúp tao thực hiện được nhiều điều ước, giờ đến phiên mày.”

“Sau khi ký khế ước bán thân, mày chính là cấp dưới trung thành nhất của tao.”

[Phong thư không ký có được không?】

Đỗ Duy gật đầu.

Ngay sau đó, Cái bóng ngay lập tức xuất hiện bên cạnh phong thư, 2 con dao sắc nhọn bèn xuyên qua nó.

Sau đó, Đỗ Duy nói: “Mày ký hoặc là chết, tự mình lựa chọn.”

Joker đã trở nên lạnh lẽo thấu xương.

Phong thư hoàn toàn sụp đổ.

[Chủ nhân, chỉ cần có khế ước bán thân mới khiến ngài yên tâm với phong thư, vậy phong thư đồng ý, chỉ mong ngài đừng nặng bên ngay nhẹ bên kia, để Cái Bóng cũng ký tên. Nó đã thọc ngài 2 dao, là loại lừa lọc phản bội, không chừng ngày nào đó sẽ phản bội ngài.】

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Đừng nói nhảm nữa, ký tên ngay lập tức cho tao!”

Vừa nói xong, hơi thở lạnh lẽo trực tiếp bao trùm toàn bộ phong thư.

Cái Bóng rút cả 2 con dao ra, một dòng chữ bất đắc dĩ hiện lên trên phong thư.

[Theo nguyên tắc công bằng, công chính, phong thư xin ước một điều…]

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Viết đoạn này lên cho tao, thêm một chữ, bớt một chữ, tao sẽ giết mày.”

Phong thư im lặng…

[Cánh cửa địa ngục, hãy mở cánh cửa địa ngục, cánh cửa đó có thể giải đáp mọi nghi ngờ của ngài, từ bạn gái ngài đến chính ngài, thậm chí là đồng hồ của Lamer, nó có thể cho ngài câu trả lời]

[Chỉ cần ngài không giết em, đừng để em ký vào khế ước bán thân này, em thề từ nay về sau em sẽ không có suy nghĩ hai lòng nữa, cho dù có làm chó săn cho ngài, em cũng vui lòng]

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Sao thế? Không tự xưng là phong thư nữa sao?"

[Thực ra, ngài đã biết em có vấn đề, đúng không?】

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Vậy mày nên biết tao chưa bao giờ yên tâm với mày, ký xong hợp đồng này, tao có thể tha mạng cho mày. Bằng không, mày sẽ có kết cục khổ sở."

[Bình tĩnh nào, ngài đã yêu cầu em ký vào khế ước bán thân, dùng lá bài Joker kiềm chế em thật sự vô nghĩa. Ngay cả khi em không cách nào có ác ý với ngài, em cũng có thể chọn không cho ngài biết bất kỳ thông tin nào.】

[Tại sao lại khiến mối quan hệ của chúng ta trở nên lúng túng như vậy?】

Đỗ Duy gật đầu: "Vậy thì thêm một điều, mày không được giấu tao chuyện gì."

…

Vài phút sau.

Khi phong thư ký vào "Khế ước bán thân" thứ 2, lá bài Joker đại diện cho ước nguyện đã phát huy sức mạnh của nó.

Nó đã giúp Phong thư thực hiện được tâm nguyện làm thuộc hạ trung thành nhất của Đỗ Duy.

Bây giờ Đỗ Duy mới yên tâm một chút về phong thư.

“Giờ hãy nói cho tao biết, chính xác mày là thứ gì?”

Hắn nhìn vào phong thư, hỏi một câu hỏi trước để xác minh xem các quy tắc của khế ước bán thân có tác dụng hay không.

[Em… em tự gọi mình là phong thư.]

[Phong thư là một tà linh, được sinh ra từ hai trăm năm trước. Sau khi bị Matthew bắt được, bị nhốt vào trong phong thư. Lúc đó, phong thư không hề có ý thức của bản thân, không phải là tồn tại như hiện giờ.]

[Nhưng cho đến một tháng trước, sau khi Phong thư tiếp xúc với Ryan, em bỗng dưng có chút ý thức. Cụ thể là chuyện gì, Phong thư cũng không biết.]

[Sau đó, ác linh ngài đã ảnh hưởng đến chiếc phong thư, chơi xỏ chết Hannibal, và chiếc phong thư gặp ngài sau đó]

Đỗ Duy gật đầu hỏi: “Mày định làm gì với tao?”

[Á… chủ nhân vĩ đại, sau khi phong thư nói hết, ngài có thể sẽ giết phong thư, vậy đừng nói nữa…]</B>

Ngay sau khi dòng chữ này xuất hiện, toàn bộ phong thư dường như co giật, run rẩy điên cuồng, và một dòng chữ khác nhanh chóng thay thế.

[Phong thư có ý định giết ngài khi ngài đến Twilight để cứu Ryan, vì phong thư là tài sản riêng của Twilight. Đây là quy tắc mà Matthew đã viết trên phong thư bằng chiếc bút đó, nó không bao giờ có thể thay đổi được]

Đỗ Duy sạm mặt, hắn chế nhạo nói: “Mày thật là trung thành, muốn giết tao sao? Mày cho rằng mình có năng lực đó sao?”

[… Bởi vì Phong thư chỉ cần đến Twilight, có thể thiết lập liên hệ với chiếc bút đó, mọi bí mật và mọi thủ đoạn của ngài đều sẽ bị Matthew biết.】

[Mặc dù ngài rất mạnh, ngài không thể đánh bại Matthew. Lão đã đồng hóa mấy thứ gì đó của Twilight, lão không thể được coi là một con người nữa.】

Lúc này, Đỗ Duy mới hiểu ra phong thư mình luôn mang bên người là thứ quỷ quái gì.

Đây là một quả bom hẹn giờ chết tiệt.

Nó là kẻ phản bội trời sinh, nếu lần này không bắt nó ký vào khế ước bán thân, hắn nhất định sẽ bị nó hại chết ngay khi đến Twilight.

Những Hunter của toàn bộ Twilight sẽ tấn công hắn, còn cả Matthew ma quỷ đã sống hàng trăm năm.

Ngay cả ác linh Đỗ Duy vào lúc mạnh mẽ nhất, cũng không chịu nổi.

Nhưng giờ hắn đã biết bí mật của phong thư, Đỗ Duy cũng có thể sử dụng nó để đánh lừa Twilight theo hướng ngược lại, để dễ dàng hơn trong việc cứu Ryan.

Tất nhiên, Đỗ Duy không quên mục đích của mình là ép phong thư để ký khế ước bán thân.

Vì vậy Đỗ Duy hít sâu một hơi, nắm lấy phong thư trong tay, lạnh giọng nói: “Tao cần biết bí mật trên người của bạn gái. Tao cần phải giải quyết chuyện này, mày có thể giúp tao như thế nào?”

[Xin lỗi chủ nhân, những lời phong thư nói lúc trước cũng là vì muốn chơi xỏ ngài. Nếu muốn dỡ bỏ hạn chế trên phong thư, ngài chỉ có thể dùng cây bút đó của Twilight, hơn nữa dù có dỡ bỏ hạn chế, cũng không có nhiều ý nghĩa.]

[Bởi vì cách duy nhất mà phong thư biết là cánh cửa địa ngục, chỉ cần ngài mở được cánh cửa đó, ngay sau khi bước vào thế giới đó, ngài sẽ có câu trả lời. 】

[Thậm chí vấn đề ác linh hoá của ngài, cũng có thể đạt được cách giải quyết trong đó]

[Nhưng tiền đề là ngài có thể sống sót ra khỏi đó…]

Đỗ Duy nheo mắt: “Làm sao mày biết cổng địa ngục?”

[Matthew… Matthew đã từng vào đó.】

Chương 457: Matthew???

Cuộc trao đổi giữa Đỗ Duy và Phong thư tạm thời chấm dứt.

Con quỷ tự nhận là cấp dưới trung thành nhất của hắn cuối cùng đã hoàn thành ước nguyện của mình.

Đỗ Duy bao dung ở bên cạnh hắn.

Mục đích là cổng địa ngục.

Nếu hoàn toàn là vì Alexis, Đỗ Duy sẽ không thể mở ra cánh cửa địa ngục, hắn sẽ nghĩ cách khác để giải quyết.

Nhưng dính đến vấn đề ác linh hoá, hắn không khỏi kích động.

Bởi vì Đỗ Duy hiện tại thực sự rất có vấn đề.

Sự dung hợp giữa hắn và ác linh Đỗ Duy thật khó giải thích bằng lời.

Ác linh Đỗ Duy đại diện cho quá khứ, và Đỗ Duy đại diện cho hiện tại.

Một khi đã hợp nhất, hắn đương nhiên sẽ là chủ nhân.

Nhưng bản chất của ác linh Đỗ Duy là một ác linh, khác hẳn với hắn.

Do đó, chỉ cần Đỗ Duy tiến vào ác linh hoá, hắn sẽ đồng bộ ký ức tương đương với ác linh Đỗ Duy như khi nó giết Mary Shaw.

Máu lạnh và lịch lãm.

Freddy vẫn luôn gọi hắn là ác quỷ, quả đúng như vậy.

Hunter là một nhóm người tuyệt vọng, ngay cả khi vấn đề xói mòn nhân tính được giải quyết, giống như những Hunter của Twilight, sức mạnh của chúng sẽ bị suy yếu.

Hơn nữa, họ vẫn sẽ trở thành ác linh.

Vốn dĩ quá trình này diễn ra rất chậm, chỉ cần không thường xuyên tiếp xúc với ác linh, thì có thể trì hoãn rất lâu.

Nhưng Đỗ Duy đã trải qua 2 lần quá trình trở thành Hunter, tốc độ ác linh hoá của hắn nhanh hơn gấp nhiều lần so với một Hunter bình thường.

Khi hắn trở thành ác linh, chết đi cũng là thời điểm ác linh Đỗ Duy sống lại.

Khi đó, sẽ có thể biết được ai đã dung hợp với ai.

Và bước vào cánh cổng địa ngục có thể giải quyết được vấn đề ác linh hoá, điều này rất hấp dẫn đối với Đỗ Duy.

Mặc dù Ryan có năng lực tương tự, nhưng gã chỉ có thể phế Hunter, không giữ lại các năng lực.

Giờ Đỗ Duy không thể mất đi năng lực của mình, trừ khi ác linh chết sạch, đối thủ của hắn, nào là Vodun, Vanity và Twilight đều bị tiêu diệt.

Trong phòng của Alexis.

Đỗ Duy trở lại giường, nhìn bạn gái ngủ say, hắn không khỏi nhắm mắt lại.

“Tôi chắc chắn sẽ mở cánh cổng địa ngục.”

“Nhưng tôi cần phải chuẩn bị đủ.”

“Tôi không biết Matthew mạnh mẽ như thế nào, khi lão ta lần đầu tiên bước vào cổng địa ngục!”

…

Vào thời điểm này.

Matthew, người mà Đỗ Duy đang nghĩ đến, đã tìm thấy một người của Vanity.

Đây là một lâu đài ở Châu Âu.

Vanity tổng cộng có 13 thành viên, hiện tại một vị trí đang bị bỏ trống, 12 người còn lại đang ở các địa điểm khác nhau, thực hiện một điều bí mật gì đó.

Họ rất bí ẩn, không ai biết danh tính thực sự của họ, hoặc thậm chí cả giới tính của họ.

Thành viên của Vanity mà Matthew tìm thấy tình cờ là người quen cũ của Đỗ Duy, Croaker Mercer.

Lúc này, toàn bộ bên trong lâu đài tràn ngập tiếng đàn piano du dương.

Trong bóng tối, Mercer chơi bài hát ru do Ryan Hamel sáng tác.

Phải mất một thời gian dài.

Mercer đặt Melodica xuống, và chậm rãi nói: “Thưa ngài, bài hát này là bài hát yêu thích của tôi. Ngài nghĩ gì?”

Trong bóng tối, giọng nói già nua của Matthew chậm rãi vang lên: “Không hay, nghe rất ồn.”

Thân phận của lão đã được che giấu rất tốt, vì vậy những người trong Vanity không biết lão là ai.

Mercer quay đầu bất lực nhìn vào bóng tối, nhưng chiếc mặt nạ trên mặt y ngay lập tức run lên.

Nguy hiểm……

Mercer lập tức lùi lại, đồng thời hơi thở trên toàn thân cũng trở nên cực kỳ ảm đạm.

Như thể một ý chí khác đã chiếm lấy cơ thể này.

Ma linh ẩn trong chiếc mặt nạ đã đối đầu với Matthew.

Nhưng trước cú sốc của Mercer, Matthew đã chiếm thế thượng phong.

Rầm…

Có một âm thanh kỳ lạ vang lên từ bên trong lâu đài, cái gì đó đang thì thầm trong bóng tối.

Bóng tối dường như có ý chí, dưới sự điều khiển của ma linh, tất cả mũi nhọn trong bóng tối đều nhắm vào Matthew.

Nhưng điều này hoàn toàn vô ích.

"E hèm…"

Một tiếng ho vang lên, bóng tối biến mất, tạo thành một khu vực an toàn tuyệt đối.

Không có ánh sáng, nhưng bóng tối bị ngăn trở.

Cảnh tượng vi phạm thị giác, và ánh sáng, vô cùng ảo diệu.

Matthew đứng tại chỗ thì thào: "Ta không muốn đối đầu với Vanity chúng mày, nhưng lần này chúng mày đã làm quá đáng. Chúng mày dám làm hại cả Twilight."

Lão đang ám chỉ đến nguyền rủa nôn mửa và tiêu chảy.

Còn nữa, trong 2 ngày rời khỏi Đồng hồ Twilight, lão đã hết tiêu chảy, hay nôn mửa một cách thần kỳ.

Trong thế giới quan của Ryan, Twilight là một bệnh viện tâm thần, sau khi rời khỏi Twilight, lão đương nhiên sẽ không chịu sự quản lý của bác sĩ chăm sóc như gã.

Nhưng Matthew không biết về điều đó, lão nghĩ rằng bản thân đã quen với nôn mửa, và tiêu chảy, cơ thể đã chống lại được nguyền rủa.

Chỉ là lão biết rằng những người khác của Twilight không thể sánh bằng lão.

Mặc dù lão ổn nhưng các thành viên của Twilight vẫn rất đau khổ.

Do đó, Matthew bèn tìm tới Vanity.

Nhưng Mercer không biết điều này, mi mắt của y điên cuồng giật giật: "Thưa ngài, ý của ngài là gì? Vanity chúng tôi chưa từng làm gì Twilight."

Matthew chế nhạo và nói: "Mày nghĩ rằng tao sẽ tin sao? Trên thế giới này ngoài chúng mày, ai có thể tạo ra nguyền rủa mà ngay cả tao cũng không thể phát hiện?"

"Nguyền rủa? Nguyền rủa nào?"

Mercer hoàn toàn mù mờ: "Thụy Sĩ là địa bàn của ngài, không có ai của Vanity chúng tôi từng đi qua đó…"

Matthew kìm nén cơn giận của mình và nói: "Mày vẫn chưa chịu nhận phải không, OK! Tao sẽ cho bắt mày phải nhận!"

Sau đó, Matthew ngay lập tức biến mất.

Đồng tử của Mercer co rút lại, ma linh ám trên cơ thể gã, cũng tan vào bóng tối.

Bên ngoài lâu đài…

Những người mặc quần áo rách rưới và nước da nhợt nhạt bước ra khỏi bóng tối.

Họ mặc quần áo vải lanh rách nát.

Đầu của mỗi người đều có vết chém, liên tục chảy máu, hiển nhiên đều là ác linh.

Chúng đã bị ma linh đánh thức.

Tất cả các ác linh đều ngẩng đầu lên, đôi mắt trống rỗng, vô hồn nhìn sang một góc.

Rầm……

Mercer đeo mặt nạ bay lộn ngược, máu chảy xuống cằm.

Rồi Matthew bước ra khỏi bóng tối.

Lão nhìn về phía ác linh, khinh thường cười: “Mày cho rằng những thứ này sẽ có tác dụng gì với tao sao?”

Vừa nói lão vừa xua tay.

Sau đó các ác linh đều biến thành tro như bông tuyết dưới ánh mặt trời.

Mercer ôm ngực, và nói với vẻ khó tin: “Làm sao mày có thể mạnh mẽ như vậy?”

Matthew thờ ơ nói: “Đây không phải là chuyện mà mày nên suy tính. Điều mày nên suy tính là xoá bỏ nguyền rùa của Twilight, nếu không, tao sẽ giết mày.”

Mercer nghiến răng nói: “Mày điên rồi, tao đã nói tao không biết nguyền rủa gì, không ai khác sẽ nguyền rủa Twilight.”

Matthew không hề tin: “Đừng nghĩ là tao không biết. Vanity của mày giỏi nhất là nguyền rủa, tao đã loại bỏ tất cả những người có thể bị loại bỏ. Chỉ có thể là mày.”

Mercer tức giận bật cười: “Tao hiểu rồi, mày cố ý khiêu khích, cái gì nguyền rủa, chỉ là cái cớ, mày chờ xem, chuyện này chưa xong đâu!”

Nói như vậy, Mercer trực tiếp lấy ra một con búp bê nhỏ bằng gỗ, trực tiếp ép nó thành bột.

Sau đó cả người y giống như bông tuyết trong chiếc TV kiểu cũ, trở nên vô cùng mờ ảo.

Thấy vậy, Matthew vội chạy đến.

Nhưng Mercer đã biến mất không dấu vết.

“Muốn chạy? Sao dễ thế được…”

Matthew hít mũi một cái, đuổi theo một hướng nhất định.

Cho dù không phải do Vanity gây ra, Matthew cũng không hề quan tâm.

Bây giờ lão sẽ đưa ra lời cảnh báo cho bàn tay đen đằng sau hậu trường, cho những người đó biết Twilight mạnh mẽ đến mức nào.

Chương 458: Bia đá có khắc kim đồng hồ

Sáng ngày 25.

Dãy núi nơi gia tộc Wittbach đang trú ngụ, rực nắng.

Rừng bạch dương reo trong gió.

Mọi thứ trông thật yên bình.

Rắc…

Một bàn chân giẫm lên cành cây phủ đầy lá rụng, phát ra âm thanh rắc rắc.

Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn về phía trước, một con đường bê tông trải dài, cuối cùng là dãy núi cao ngất.

Ở phía sau.

Ông ba vợ Lawrence, chống nạng, mặc quần áo bình thường, ho khan, nói: "Phía trước là nơi đặt tấm bia. Toàn bộ lòng núi đã bị khoét rỗng, có rất nhiều nhà nghiên cứu trong đó."

Đỗ Duy ừ một tiếng, không nói gì.

Lúc này, hắn đã bước vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Trong mắt hắn, toàn bộ dãy núi và cảnh tượng nhìn thấy bằng mắt thường không có gì khác biệt, tức là chưa có dị thường xảy ra.

Không hiểu tại sao, hắn đột nhiên thất vọng.

Những ngày gần đây, ngoại trừ thuộc hạ ác linh, với tư cách là "hóa thân chính nghĩa" của giáo hội, mấy ngày nay hắn

không hề đối đầu với ác linh.

Sau khi quen với nhịp điệu công việc cường độ cao, đột nhiên rảnh rang, thực sự có chút khó chịu.

“Đi nào…”

Đỗ Duy không nhiều lời, cùng ba vợ đi tiếp.

Hàng chục vệ sĩ bình tĩnh đi theo sau họ.

Những người thuộc các gia tộc lớn khi đi du lịch thường hay làm lố.

…

Ngay sau đó.

Đi qua bóng râm của ngọn núi để tiến vào thông đạo.

Dưới sự dẫn dắt của Lawrence, Đỗ Duy tiến vào phần lõi đã đào rỗng của ngọn núi.

Như đã đề cập trước đó, bên trong toàn bộ ngọn núi thực sự đã bị đào rỗng.

Nhìn xung quanh, mọi thứ đều là bức tường được xây bằng bê tông, dù có bị bom đạn pháo kích cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa, tiện ích bên trong rất sang trọng.

Màu sắc chủ đạo là xám và bạc.

Thậm chí, có một số bức tường cách ly được làm bằng kính cường lực có độ bền cao.

Đầy đủ có đủ trực quan công nghệ cao.

Điều này khiến Đỗ Duy ảo tưởng rằng hắn đang ở một nơi khác.

Ở mỗi cửa khẩu đều có tay cầm đặc biệt, khi đến khu trung tâm, nhìn thấy nhiều học giả mặc áo khoác trắng, bên ngoài là

vách ngăn vuông bằng kính trong suốt, đang ngồi trước máy tính, không biết họ đang làm gì.

Khi Lawrence đến nơi, các học giả vội nói: "Chào buổi trưa, Mr. Lawrence, lần này ngài có mệnh lệnh gì sao?"

Lawrence vẫy vẫy tay chỉ về phía Đỗ Duy nói: "Đây là con rể của tôi. Nó muốn xem qua tấm bia, nên tôi dẫn nó qua đây."

Đỗ Duy cười nhạt: "Xin chào."

Các học giả chào lại, họ bèn đứng sang một bên.

Sau đó, một tấm bia đá bên lộ ra từ trong bức tường ngăn cách.

Sau khi Đỗ Duy nhìn qua, không khỏi nheo mắt lại.

Toàn bộ bia đá cao khoảng 1,5 mét, rộng khoảng 40 cm, có hình lăng trụ, trông giống như một chiếc quan tài.

Trên mặt bia khắc dày đặc những ký hiệu bí ẩn.

Những biểu tượng này khác với bất kỳ ký tự nào hiện có, chính xác mà nói, chúng là những ký tự đặc biệt của các tôn giáo và tà giáo cổ xưa, đã biến mất trong dòng sông lịch sử.

"Thông tin trên tấm bia đá này đã bị nứt ở mức độ nào?"

Vừa xem, Đỗ Duy vừa hỏi những người khác.

Ngay lập tức một học giả trả lời: "Thông tin được giải mã cho đến nay về cơ bản đều chỉ hướng thần bí học, có liên quan đến ác ma, ác linh, và một số nghi lễ."

"Nhưng có một vấn đề đang cản trở sự tìm hiểu của chúng tôi."

Đỗ Duy tò mò hỏi: "Thứ gì?"

Học giả trả lời: "Chúng tôi nhận thấy thông tin trên tấm bia này không đầy đủ. Một khi việc nghiên cứu đến thời điểm

quan trọng, sẽ có những khoảng trống thông tin. Có thể ngài không biết, các ký hiệu quá lộn xộn.”

“Một số biểu tượng thể hiện mặt trời, nhưng sau khi thay đổi một đoạn văn, nó có thể thể hiện ai đó hoặc điều gì đó.”

“Nói một cách đơn giản, chúng tôi nghi ngờ rằng có những tấm bia khác. Tấm mà chúng tôi đang nghiên cứu chỉ là một trong số đó.”

Sau khi nghe xong, Đỗ Duy có chút thất vọng nói: “Nếu có những tấm bia khác, không thể dễ dàng tìm thấy như vậy.”

Với sức mạnh và tầm ảnh hưởng của gia tộc Wittbach mà chỉ có được một tấm bia đá, có thể tưởng tượng việc tìm thấy những tấm bia đá còn lại khó khăn đến thế nào.

Hơn nữa, có tồn tại hay không vẫn khó nói.

Những học giả đó cũng phải đau đầu, dù sao đây cũng là công việc của họ, nếu lúc nào họ cũng không có tiến triển thì không phải là điều tốt cho họ.

Ngay cả khi Lawrence sẵn sàng chi tiền cho nghiên cứu của họ.

Nhưng vào lúc, đột nhiên Đỗ Duy cau mày, mu bàn tay phải hơi lạnh.

Hắn đưa tay ra và xem xét.

Chuyện khiến hắn hoảng hốt đã xảy ra.

Trên mu bàn tay phải, biểu tượng kim đồng hồ xuất hiện. Nó hoàn toàn không bị hắn khống chế, cũng không có nhập ma khí.

“Tình huống gì đây?”

Đỗ Duy lập tức cảnh giác trong lòng, hắn luôn biết mình bị đồng hồ cổ ảnh hưởng rất nặng, từ Quỷ Nhãn đến ác linh hoá

đều có bóng dáng của đồng hồ cổ.

Nhưng vào lúc này, kim đồng hồ đại diện cho năng lực Đánh Dấu tự động xuất hiện, điều mà anh chưa bao giờ ngờ tới.

“Là bởi vì tấm bia này?”

Biểu cảm kỳ lạ của Đỗ Duy đã bị Lawrence phát hiện.

Tuy nhiên, ông không biết con rể đang ngầm suy đoán, ông chỉ quan tâm hỏi: “Con bị sao vậy?”

Đỗ Duy vội vàng lắc đầu: “Không có chuyện gì, chỉ là đột nhiên nghĩ tới vài chuyện.”

Vừa nói, hắn vừa trực tiếp đút tay phải vào trong túi, lại tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn.

Và lần này, hắn đã thấy một cái gì đó khác biệt.

Toàn bộ tấm bia đá trở nên vô cùng mờ ảo trong mắt hắn, những biểu tượng đó dường như trở nên sống động, toát ra khí chất khó giải thích.

Bên tai dường như ai đó đang thì thầm, thốt ra những lời đầy cám dỗ.

Chỉ là giọng nói quá nhỏ nên không thể nghe được.

Hơn nữa, trên đỉnh tấm bia, hoa văn của kim đồng hồ bừng cháy như một ngọn đuốc trong bóng tối, khiến Đỗ Duy không thể rời mắt chút nào.

Kinh nghiệm này không xa lạ gì với Đỗ Duy.

Hai lần tiếp xúc trước với cổng địa ngục cũng gặp phải tình huống tương tự.

Thứ này vô dụng với hắn.

Lý trí và sự bình tĩnh tuyệt đối cho phép Đỗ Duy từ bỏ mọi cảm xúc, ngơ ngác nhìn hoa văn kim đồng hồ trên tấm bia.

"Nó giống hệt như cái trong tay tôi…"

Hắn trong lòng nói ra lời này, đồng thời đối với những người khác mở miệng: "Mở cửa kính, tôi muốn vào xem một chút."

Một số học giả ngay lập tức từ chối và nói: "Thưa ngài, điều này là hoàn toàn không thể, ngài sẽ gặp tai nạn."

"Khi nghiên cứu tấm bia, chúng tôi nhận thấy càng ở gần tấm bia, người ta càng dễ bị ảo giác, thậm chí là rối loạn tâm thần."

Đỗ Duy lạnh giọng nói: "Không thành vấn đề, tôi là Người Đuổi Quỷ của giáo hội, thứ này sẽ không ảnh hưởng nổi tới tôi."

Trực giác mách bảo hắn, hoa văn trên mu bàn tay tự động xuất hiện, không phải do chiếc đồng hồ cổ, mà là do tấm bia.

Ký hiệu là những từ sớm nhất, ghi lại nhiều thông tin cổ xưa và ít người biết đến.

Có lẽ sẽ lấy được thứ gì đó từ nó.

Những học giả đó đã cảm thấy xấu hổ.

Ba vợ Lawrence thản nhiên nói: "Mở cửa đi, con rể gia tộc Wittbach, không thể nào bị bia đá ảnh hưởng."

Đột nhiên, các học giả không dám từ chối, nên có người ấn nút mở cửa kính.

Thấy vậy, Đỗ Duy muốn đi vào.

Nhưng giây tiếp theo, hắn dừng lại.

"Không… tại sao tôi muốn đi vào?"

“Điều này không phù hợp với logic hành vi của tôi…”

Chương 459: Phong thư xin chết vì chủ

Đỗ Duy là người thế nào?

Về vấn đề này thì Cái Bóng là kẻ có quyền lên tiếng nhất, kế đến là phong thư.

Hắn là người bao giờ làm những điều không chắc chắn, ngay cả một kế hoạch đã định sẵn cũng có thể bị thay đổi bất cứ lúc nào.

Bình tĩnh và lý trí, hầu như không bao giờ mắc sai lầm.

Nhưng bây giờ, trong trạng thái Quỷ Nhãn, khi hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay tự động xuất hiện, cộng thêm nhìn thấy hoa văn giống hệt trên tấm bia đá đang hưởng ứng. Đỗ Duy không quá cảnh giác, hắn muốn trực tiếp tiếp cận quan sát.

Điều này rất sai lầm.

"Tấm bia này ảnh hưởng đến tôi…"

Đỗ Duy đứng ở cửa lập tức đưa ra phán đoán chính xác.

Rồi 2 ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn.

1. Có nhất thiết phải chạm vào tấm bia?

2. Có thể kiếm được lợi ích gì cho bản thân khi chạm vào tấm bia?

Đỗ Duy cảm thấy vì hoa văn trên tay bị ảnh hưởng bởi đồng hồ cổ, hơn nữa đồng hồ cổ rất bí ẩn, nên vẫn không rõ nó muốn làm gì.

Sau đó trên tấm bia đá cũng xuất hiện hoa văn như vậy, chắc chắn sẽ giúp ích cho hắn được phần nào.

Dù có tệ đến đâu cũng sẽ không bị tổn thất nhiều.

Tất nhiên, mọi thứ phải được xây dựng dựa trên sự an toàn của bản thân.

Vì vậy, hắn quay đầu nhìn về phía học giả ở phía sau cùng với ba vợ, suy nghĩ xong bèn xoay người đi về phía bia đá hình quan tài.

Lúc càng tiến lại gần, cảm giác bị ảnh hưởng trở nên mạnh mẽ hơn, tiếng xì xào kỳ quái bên tai giống như một âm thanh ma thuật, trực tiếp nhét vào trong óc.

Đỗ Duy vô cảm, khi sắp chạm vào tấm bia, hắn dừng lại, lấy trong túi ra phong thư.

Hắn còn trực tiếp rút tờ giấy bên trong ra, để lá thư không tự chui ra, lơ lửng trên không trung khiến người khác sợ hãi.

Phong thư chưa biết rằng đây sẽ là lần đầu tiên nó xuất chiến.

Nó chân thành liếm chó.

[Đêm qua sao trời lấp lánh, nhưng Phong thư lại thức trắng đêm, vì lời dạy của chủ nhân ngài quá sâu sắc, và thâm sâu. Phong thư chỉ có thể cầu mong có thể xuất hiện trước mặt ngài, để được nghe ngài dạy bảo.】

[Thật không ngờ, nhanh như vậy đã gặp lại ngài! Quả nhiên trong trái tim của ngài có em!】

Đỗ Duy không thèm để ý tới, nhỏ giọng nói: “Nhìn tấm bia đá này. Có cái gì đó giống với hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay của tao. Cảm nhận cho tao.”

【? ? ? Tấm bia? Tấm bia đá gì chứ? Tấm bia ở đâu?】

Đỗ Duy liếc mắt: “Mày cho rằng giả ngu có ích sao?”

[Không, chủ nhân, phong thư thực sự không nhìn thấy bất kỳ tấm bia đá nào cả!】

Lần này đến Đỗ Duy ngạc nhiên: “Không thấy sao?”

Phong thư giờ đã trở thành một trong những thuộc hạ trung thành nhất của hắn, nó bị ràng buộc bởi khế ước bán thân, không thể phản bội hắn, và cũng không thể có bất kỳ che giấu nào.

Nó liên tiếp 2 lần nói không thấy tấm bia, chắc chắn nó không nói dối, nhưng nó không tìm thấy tấm bia.

Lập tức, Đỗ Duy nói nhỏ: “Nếu mày không thấy, vậy thì không thấy, dù sao tao cũng sẽ giúp mày cảm nhận.”

[Chủ nhân, ngài đừng như vậy… Phong thư thật sợ hãi!】

Tuy nhiên, Đỗ Duy phớt lờ điều đó, cầm phong thư vỗ vào hoa văn trên bia đá.

Nhưng hắn cảm thấy không an toàn, vì vậy lấy ra một đôi găng tay trắng từ trong túi, đeo vào trước khi bắt đầu làm việc.

Ngay sau đó…

Một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra.

Khi phong thư bị Đỗ Duy vỗ vào hoa văn, phát ra tiếng kêu, toàn bộ phong thư lập tức bị đốt thành tro.

Thậm chí, nó thậm chí còn không phản ứng gì, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Cùng lúc đó, một cảm giác ớn lạnh không thể giải thích được tràn ngập trái tim cỉa Đỗ Duy.

Hắn nhanh chóng lùi lại một bước, vươn tay, lấy ra khẩu súng kíp, nhắm ngay vào tấm bia.

Vào lúc đó, trong trạng thái Quỷ Nhãn, hình như Đỗ Duy nhìn thấy một thứ mờ ảo lóe lên trước mặt.

Không phải con người……

Nhưng đó không phải là ác linh hay những thứ quỷ quái khác.

Đỗ Duy vô cùng cảnh giác, nhưng điều khiến hắn có chút khó hiểu chính là thứ quỷ dị kia chỉ tồn tại trong chốc lát, sau đó lại không bao giờ xuất hiện nữa.

Các học giả ở phía sau đều kinh ngạc khi thấy Đỗ Duy trực tiếp rút khẩu súng kíp ra.

Có người nói: “Ngài Lawrence, con rể ngài làm nghề gì vậy? Tại sao lại mang súng theo người?”

Có người còn nói: “Mà tại sao anh ấy lại rút súng chuyên nghiệp như vậy?”

Khóe miệng của Lawrence giật giật: “Tôi cũng muốn biết.”

Trong số những người có mặt, ngoại trừ Đỗ Duy, căn bản đều là người bình thường, không có Quỷ Nhãn, không thể nhìn thấy chuyện vừa xảy ra.

Đối với họ, Đỗ Duy giống như đang biểu diễn một trò ảo thuật.

Đốt một mảnh giấy, sau đó rút súng và chuẩn bị bắn…

Thật kỳ cục.

Đỗ Duy lúc này lộ ra vẻ do dự, trong túi, phong thư đã hóa thành tro lúc này đã sống lại.

Mà hoa văn kim đồng hồ trên tấm bia vẫn còn lập loè.

Những lời thầm thì cám dỗ không bao giờ ngừng.

Nó vẫn đang kêu gọi hắn.

Có nên thử lại không?

Đột nhiên, phong thư trong túi cố sức lò ra bên ngoài, dòng văn bản đầu tiên trên chính là - **[Chủ nhân… đi nhanh lên, phong thư bị phong toả… Lamer…]**

Dòng chữ chỉ đến được đây, từ Lamer nhanh chóng bị thay thế bằng hoa văn kim đồng hồ, sau đó bị rất nhiều biểu tượng kỳ lạ hơn nữa che phủ.

Tia ớn lạnh hiện lên trong mắt của Đỗ Duy, hắn xoay người rời đi.

Có điều gì đó không ổn với bia đá này, nó không phải thứ mà giờ hắn có thể chạm vào.

Khi mọi người nhìn thấy điều này, vẻ mặt khó hiểu.

Những học giả đó không biết tại sao Đỗ Duy lại đi vào nhanh như vậy, không tới mấy phút đồng hồ đã đi ra.

Lawrence ưu tư nhìn Đỗ Duy.

"Có gì không ổn sao?"

"dẠ, đúng vậy……"

Đỗ Duy nhìn về phía Lawrence, sau đó nhìn về phía các học giả khác: "Sau này mọi người không được tiếp xúc trực tiếp với tấm bia này, nhưng nếu giải mã được thông tin về Lamer và Solomon, xin hãy nói cho tôi biết."

Những học giả đó có phần không tán thành.

Nhưng Lawrence nghiêm nghị nói: "Ý của con rể tôi là ý của tôi. Mọi người phải nghe theo điều con rể tôi yêu cầu."

Các học giả không có lựa chọn nào khác ngoài nói: "Vâng, ngài Lawrence."

Đỗ Duy nhìn cảnh này, trong lòng hơi an tâm, sau đó vội vàng rời đi.

Phong thư trong túi lúc này dường như đã chết, hắn cũng không dám để lộ ra một chút phong thanh nào.

Như thể nó tiếp xúc vào một sự tồn tại chưa biết nào đó.

…

Sau khi ra khỏi cổng.

Đỗ Duy cố ý tránh mặt Lawrence, hắn một mình đi bộ trên đường núi.

"Đi ra……"

Giọng của hắn lạnh lùng.

Ngay giây tiếp theo, chiếc phong thư bật ra.

Một tờ giấy lơ lửng trong không khí, nhiều biểu tượng phức tạp, kỳ lạ và hỗn loạn xuất hiện một cách điên cuồng.

Về cơ bản giống như ký hiệu trên tấm bia.

Nó trông giống như một nguyền rủa độc ác trên phong thư.

Đỗ Duy không khỏi nói: "Phong thư? Có nghe thấy không?"

Trong tích tắc, những ký hiệu đó biến mất, thay vào đó là dòng chữ bình thường.

[Chủ nhân, phong thư có thể nghe thấy, nhưng phong thư dường như không còn sạch sẽ nữa. Chỉ cần có thông tin liên quan đến thứ đó, tất cả sẽ trở thành một loại ký hiệu khác. Điều này thật đáng sợ]

Chương 460: Ô nhiễm thông tin

[Chủ nhân, đây là ô nhiễm thông tin, đây là ô nhiễm thông tin!】

Lúc này, dường như phong thư sắp tiêu đời.

[Còn về thông tin liên quan đến mẫu đó, chỉ cần phong thư định nói với ngài, nó sẽ lập tức bị che kín. Phong thư đã là phế vật, giờ phải làm sao đây?】

Đối với Phong thư, giờ nó đã hiểu rất rõ tính cách của Đỗ Duy.

Nếu nó được dán nhãn là phế vật, về cơ bản sẽ bị dùng như phế vật, đó là làm chất đốt.

Tương đương với trực tiếp bị xử chết.

Nhưng Đỗ Duy không chút hoảng sợ, bình tĩnh nhìn phong thư rồi chậm rãi nói: "Xem ra mày tạm thời mày sẽ không chết. Chỉ cần mày không thể nói ra những tin tức liên quan đến hoa văn kia, sẽ ít chịu ảnh hưởng."

[Chủ nhân, đừng đùa nữa, chúng ta là phản diện!】

[Phong thư biết, giờ chắc ngài đang nghĩ cách xử trí phong thư đúng không?】

[Phong thư đã ở bên ngài lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, Phong thư chính là cấp dưới trung thành nhất của ngài, à không… Phong thư, Phong thư là chó săn của ngài.】

[Ngài không được giết phong thư, hãy cho phong thư một chút hy vọng, được không?】

Nghe vậy, Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Mày cứ bình tĩnh, giờ tao còn chuyện cần dùng mày, cho nên sẽ không trực tiếp giết mày.”

【Thật hay giả thưa ngài?】

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Tao không bao giờ nói dối.”

Vừa nói, hắn lại cau mày suy nghĩ.

Cẩn thận là đúng rồi, nếu không có phong thư chịu đòn, chắc giờ kẻ bị ô nhiễm thông tin là mình.

Hình thức thể hiện của phong thư bằng chữ, nếu đổi lại là hắn, thì chắc cả ngôn ngữ và ý thức đều bị ảnh hưởng.

Có lẽ không thể chống lại.

“Cũng may là thủ hạ ác linh của mình rất nhiều.”

Đỗ Duy nói thầm trong lòng, nhưng về mẫu, hắn không thể ngừng thăm dò như thế này.

Hắn nhìn vào hoa văn kim đồng hồ trên tay phải, trong lòng suy nghĩ, mẫu đã biến mất.

Dường như càng đi xa tấm bia, tình trạng mất kiểm soát sẽ biến mất.

Suy nghĩ về điều này.

Đỗ Duy trầm giọng hỏi: “Giờ mày không thể nói cho tao biết những gì mày biết, nhưng nếu hợp tác với tao, mày vẫn có thể thu được một số thông tin hữu ích.”

Phong thư ngẩn ra: **[Chủ nhân, ngài định làm gì? Phong thư nhất định hợp tác với ngài!】**

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Lúc trước mày nói từ Lamer, có nghĩa là đồng hồ của Lamer, là đồng hồ cổ trong nhà tao đúng không?”

【Chính xác……】

Đỗ Duy gật đầu: “Hoa văn chỉ vào đồng hồ của Lamer, sau đó nó cũng chỉ vào đồng hồ cổ trong nhà tao?”

[Có… nhưng không hẳn.】

Có cái gì đó sai sai.

Theo Freddy, Đồng Hồ của Lamer là một chiếc đồng hồ cổ tại nhà. Vì hoa văn chỉ vào nó, tại sao phong thư lại đưa ra câu trả lời phủ định?

Có thể cái ở nhà mình là hàng nhái?

Đó không phải là đồng hồ Lamer thật?

Ngay lập tức, Đỗ Duy lại hỏi: “Đồng hồ cổ trong nhà tao có phải là đồng hồ của Lamer không?”

Phong thư trả lời: **[Đúng, phong thư hiểu rất rõ ý của ngài, nhưng phong thư không thể cho ngài biết thông tin chính xác. Phong thư chỉ có thể nói rằng nó có thể là một môi giới, thứ đó thật sự, phải là nguồn của ô nhiễm thông tin]**

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, bèn hiểu được ý của phong thư.

Cái ở nhà đúng là Đồng Hồ của Lamer, nhưng Đồng Hồ của Lamer thì không nhất định là nó.

Giống như ác linh Đỗ Duy là Đỗ Duy, nhưng Đỗ Duy không phải là ác linh Đỗ Duy.

“Thứ phong toả mày, là đầu nguồn?”

[Dạ… chính xác mà nói, phong thư có thể không bị phong toả, nhưng sau khi chạm vào nó, sẽ tự bị nó ảnh

hưởng, loại ảnh hưởng này sẽ không mất đi]

[Ngoài ra, thưa Chủ nhân, hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay… cũng có thể là một loại ảnh hưởng.】

[Hơn nữa, phong thư hoàn toàn không nhìn thấy tấm bia đá, chỉ có thể chạm vào hoa văn. Theo như lời ngài nói, bia đá có thể ghi lại rất nhiều tồn tại kỳ lạ. Với trí tuệ của ngài, đương nhiên có thể hiểu phong thư đang nói đến cái gì?】

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "72 Trụ Ma Thần của Solomon?"

【Dạ đúng……】

Dòng chữ vừa xuất hiện, lập tức bùng một phát, toàn bộ phong thư trực tiếp bị đốt cháy.

Kèm theo đó là cảm giác ớn lạnh khó hiểu, ngọn lửa đen bao bọc hoàn toàn phong thư, ngay lập tức thiêu cháy nó thành tro.

Hơn nữa, Đỗ Duy cũng cảm thấy nỗi sợ không thể diễn tả thành lời.

Hình như vào lúc này, đột nhiên tiếp xúc với một số tồn tại trong bóng tối.

Điều này khiến Đỗ Duy cảm thấy rất vô lý.

Trước đây hắn chưa bao giờ nhắc đến 72 Vị Ma Thần của Solomon, cũng đã kiểm tra các tin tức liên quan trên Internet, dù không tìm thấy bất cứ điều gì nhưng hắn chưa bao giờ cảm thấy điều này kỳ lạ.

Mơ hồ, Đỗ Duy có loại cảm đang đi xiếc trên dây giữa hai vách núi, sống chết do trời.

Chỉ không biết tại sao, cảm giác này đến và đi rất nhanh.

Nó biến mất ngay lập tức.

“Chuyện gì vậy?”

Đỗ Duy thì thầm và nhìn xung quanh, nhưng không tìm thấy gì.

Trong đống tro tàn trên mặt đất, phong thư lại sống lại, dần hiện ra. Lần này, tốc độ hồi sinh của nó cực kỳ chậm. Có rất nhiều thứ tương tự như trên mu bàn tay của Đỗ Duy, cũng thỉnh thoảng loé lên trên phong thư.

【??? Chủ nhân vĩ đại, chuyện gì vừa xảy ra vậy? Tại sao phong thư lại lại tiêu đời ngay khi vừa mới tái sinh?】

[Có phải kẻ phản bội Cái Bóng lại chơi xỏ phong thư không ạ? Nếu không, tại sao phong thư lại chết nữa?】

Đỗ Duy chộp nó vào tay, nheo mắt: “Hình như mày đã quên chuyện vừa rồi.”

…

Vào thời điểm này, ở trung tâm thành phố New York, nhà của Đỗ Duy.

Kim của chiếc đồng hồ cổ treo tường bỗng bất động.

Hơi thở trong cả căn nhà trở nên vô cùng ức chế.

Annabelle trong chiếc tủ đóng khung bên cạnh thu nhỏ lại thành một quả bóng, như thể nó không nhìn thấy gì, thậm chí còn không dám nhìn.

Đột ngột.

Cách…

Có một tiếng chuyển động cơ học nhẹ nhàng vang lên.

Kim đồng hồ của đồng hồ cổ quay một nấc, rồi trở lại bình thường.

Chỉ là vòng quay của kim đồng hồ không giống như trước, mà thay vào đó, ngược lại vượt qua một nấc, như thể mốc thời gian nào đó đã bị xoá bỏ.

Sau khi kim đồng hồ quay lại như thường.

Cảm giác ức chế đó biến mất.

Mọi thứ dường như trở nên yên lặng.

Chỉ có Annabelle trong chiếc tủ đóng khung hơi run rẩy, nó càng thêm sợ hãi.

…

Ở một nơi khác.

Đỗ Duy cũng phát hiện ra trải nghiệm kỳ lạ của phong thư chó săn.

Nó dường như đã hoàn toàn quên mất những gì đã xảy ra trước đó.

Hơn nữa, bất kể hắn hỏi nó bất cứ điều gì về Đồng Hồ của Lamer và 72 Trụ Ma Thần của Solomon, nó cũng không thể trả lời được.

[Chủ nhân, cái quái gì 72 Trụ Ma Thần, Chuông Của Lamer, chúng là thằng hề lắm trò trước mặt ngài.]

[Trực tiếp đập nát chúng, cho chúng biết ai mới là kẻ bất khả chiến bại! 】

Bây giờ, phong thư có thể thông báo thông tin liên quan, mà không bị ô nhiễm thông tin.

Hiện tượng này làm cho Đỗ Duy vô cùng khó hiểu.

Hắn do dự một lúc, nghĩ rằng không nên để phong thư chạm vào tấm bia lần nữa.

“Dù sao nó cũng sẽ không chết.”

Nhưng Đỗ Duy vừa mới nghĩ thầm câu này xong thì smartphone đột nhiên reo lên.

Cuộc gọi đến từ Hunter già Kane.

Câu đầu tiên sau khi kết nối là: “Alvin Dawkwe đã chết… đã biến thành một ác linh, và chạy trốn khỏi San Polia.”

Chương 461: Cuộc săn bắt đầu

Kane ở đầu dây bên kia vẫn đang nói.

Nhưng Đỗ Duy thì im lặng.

Vì hắn vừa gặp lão già này mới 2 ngày trước, cuộc trò chuyện rất vui vẻ.

Ông già đặt rất nhiều hy vọng vào hắn. Ông già thậm chí còn muốn ký thác vinh quang của gia tộc Dawkwe lên Đỗ Duy.

Mối quan hệ giữa ông già này và Đỗ Duy không thể nói là tốt hay xấu, thậm chí lúc đầu họ còn có mâu thuẫn, nhưng vì Andrew Dawkwe mà nó đã thay đổi như bây giờ.

Alvin Dawkwe tới chết cũng không biết, ông nội - người duy nhất mà lão còn mong nhớ, lớp da của kẻ này đã bị Đỗ Duy đốt thành tro, ác linh sau khi kẻ này ác linh hoá cũng bị xé nát.

Nếu ông ta biết điều đó, chắc sau khi trở thành ác linh, sẽ điên cuồng tìm kiếm Đỗ Duy.

Nhưng ông ta chết quá dễ dàng, điều này khiến Đỗ Duy cảm thấy khó hiểu.

Hắn nhìn vào điện thoại, và bình tĩnh hỏi: “Tại sao ông Alvin lại đột ngột qua đời? Tại sao sau khi chết, ông lại trở thành ác linh, và tại sao có thể trốn thoát khỏi San Polia?”

Với sự tồn tại của Máu của Jesus, cùng với San Polia là trụ sở chính của giáo hội, một ác linh mới sinh ra, theo lý thuyết

ngay khi nó vừa sinh ra, sẽ lập tức bị giết.

Dù sao ngay cả Twligh cũng có Thánh Đinh để phòng ngừa Hunter ác linh hoá, giáo hội không thể không có.

Đầu bên kia điện thoại, Kane lạnh nhạt nói: "Không phải ông ta đã nói với cậu, bản thân sắp chết sao?"

"Đỗ Duy, không có gì gọi là đột ngột cả. Mọi người trên thế giới này đều sẽ chết. Cậu và tôi cũng vậy, những Hunter như chúng ta đang đẩy nhanh quá trình chết chóc."

"Điều duy nhất chúng ta có thể làm là bình tĩnh đối mặt với tất cả."

"Về phần y… hoặc là nó, có thể trốn thoát khỏi San Polia bởi vì Alvin Dawkwe đã ở trên bờ vực biến thành ác linh."

"Y đã luôn cố kiềm chế, khiến nó trở nên rất mạnh sau khi được sinh ra."

Đỗ Duy trầm giọng nói: "Vậy mục đích của ngài gọi điện thoại cho con, là muốn con giải quyết sao?"

Kane trả lời: "Đúng, ban đầu chúng tôi không định để cậu ra tay, nhưng Máu của Jesus đã bắt đầu thay đổi. 4 Hunter còn lại chúng tôi phải ở dưới lòng đất trong giáo hội để áp chế nó."

"Chúng tôi không thể ra ngoài vào lúc này, nó ở bên ngoài càng lâu, sẽ càng trở nên đáng sợ."

"Chắc là thế này. Nếu không muốn đi thì có thể quay lại giáo hội và giữ Máu của Jesus cho tôi vài tháng. Tôi sẽ tự giải quyết và mang xác Alvin Dawkwe về giáo hội."

Đỗ Duy cau mày, nói với đầu dây bên kia: "Con có thể giải quyết chuyện của Alvin Dawkwe, nhưng con cần thông tin liên quan."

Giọng của Kane dao động, giọng ông bỗng khàn đi một cách khó hiểu: “Tôi sẽ sắp xếp thông tin thành các tập tin và gửi cho cậu. Cậu có cần gì khác không? Ví dụ như Thánh Đinh?”

Đỗ Duy hờ hững nói: “Con không cần thứ đó, giao Thánh Đinh tới nơi, thì sẽ phải tốn một đoạn thời gian.”

Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

…

Ở một nơi khác.

Trong tổng bộ của giáo hội, Thánh đường dưới lòng đất của nhà thờ San Polia.

Ngọn đuốc đung đưa.

Ánh sáng rất mờ.

Kane không thể kìm được cơn ho, một ít máu chảy ra từ miệng và mũi.

Ông vội vàng lấy khăn ra lau, rõ ràng đã bị thương.

Ở bên cạnh, trong căn phòng nơi Alvin Dawkwe ở ban đầu, cánh cửa và bức tường hòa làm một, như thể nó là một vật thể sống, thậm chí còn hơi vặn vẹo.

“Hắn đã đồng ý…”

Kane thì thầm, trên khuôn mặt không chút cảm xúc.

Trong bóng tối, dường như có ai đó đang lặng lẽ quan sát.

“Sự cố này là lỗi của chúng ta. Không ngờ Alvin Dawkwe lại gan lì đến vậy, không ai ngờ rằng y lại chết ngay sau khi vừa trở về giáo hội.”

“Thứ dưới mặt đất lại bắt đầu dao động.”

“Tôi hy vọng rằng trong khoảng thời gian này, người của Twilight vẫn sẽ túm tụm ở Thụy Sĩ, nếu không, chúng tôi sẽ không thể tốn chút sức lực nào để đối phó với họ.”

“Khi cần thiết, hãy xem xét khởi động một phần nằm vùng.”

“Ta chưa cần…”

Có 5 người Hunter già trong giáo hội, sau cái chết của Alvin, những Hunter khác cư xử rất lạnh lùng.

Nhân tính của họ về cơ bản đã mất.

Không ai thèm nghĩ đến người đã chết, dù họ từng là bạn đồng hành, những người tiền nhiệm trước đây của họ cũng vậy.

Ở bất kỳ thời điểm nào, sức mạnh nào cũng có giá của nó.

Càng có được nhiều, càng mất mát lớn.

Đây là một nhóm người tuyệt vọng, họ thậm chí không thể giữ vững ý chí ban đầu của mình, chỉ có thể từ bỏ những điều đẹp đẽ đó, để ý chí trở nên thuần khiết hơn.

Không chút cảm xúc.

…

Nửa giờ sau, trong gia tộc Wittbach.

Chỉ trong một ngày, gia tộc Wittbach đón con rể tương lai, sau buổi chào đón, đến chiều đã vội vàng nói lời từ biệt.

Alexis vẫn ổn, bởi vì cô ấy biết rằng bạn trai của cô ấy sẽ đến giáo hội, nên không cảm thấy thất vọng.

Chỉ là hơi chán thôi.

Cô nhìn vẻ mặt của Đỗ Duy, bất lực nói: “Khi nào anh về?”

Đỗ Duy cười nói: “Sau 2-3 ngày, có thể lâu hơn. Dù sao trong giáo hội có rất nhiều việc.”

Hắn không nói với Alexis rằng hắn sẽ đối phó với một ác linh mạnh mẽ do Hunter biến thành sau khi chết, mà chỉ là kiếm cớ do giáo hội giục hắn, nên hắn phải rời đi.

Alexis cong môi: “2-3 mà anh nói chắc phải tới 4-5 ngày. Tuy anh không nói, nhưng em biết anh nhất định lại đi xử lý ác linh.”

“Chậc chậc chậc… ông nghe nói, người trong giáo hội đều gọi con là thánh, hiện thân của công lý.”

Ông nội của Alexis, già John hắng giọng nói.

Ngay lập tức, mọi người đều nhìn hắn.

“Là con rể của gia tộc Wittbach, ông không kỳ vọng cao ở con. Nhớ đừng để người trong giáo hội dụ dỗ, rồi đi làm thánh nhân gì gì đó.”

“Con phải trở nên quỷ quyệt hơn một chút để không phải đau khổ.”

Đỗ Duy gật đầu: “Con sẽ ghi nhớ lời dặn của ông.”

Nói xong, hắn nhìn em rể tương lai Flobin đang đứng bên cạnh, hình như đang muốn nói gì đó.

Frobin thâm ý nhìn hắn.

Đôi mắt của cả hai tách ra khi chạm vào nhau.

Đỗ Duy nghĩ thầm: “Có vẻ như cậu em rể của mình đã sẵn sàng trở thành thủ lĩnh của tà giáo.”

Frobin đang suy nghĩ: “Nếu anh rể đã nói tôi có năng lực này, vậy thì tôi chỉ có phát huy bản lĩnh, để anh rể thấy được năng lực của tôi.”

…

Vào 3 giờ chiều.

Đỗ Duy ngồi xe Rolls Royce Phantom, được vệ sĩ của gia tộc Wittbach hộ tống, tức tốc đến sân bay gần nhất.

Trong xe, hắn lấy điện thoại di động ra, bấm vào hộp thư để kiểm tra tập tin do Kane gửi.

Nội dung như sau:

[Alvin Dawkwe: Hunter, 67 tuổi]

[Năng lực: Cánh cửa, cụ thể là, có thể điều khiển vật lý cánh cửa, đồng thời cũng có thể giam cầm và ngăn chặn các ác linh]

[Nhận xét: Do năng lực, Alvin Dawkwe đã giam cầm rất nhiều ác linh. Ác linh vừa sinh ra cũng có năng lực cửa, còn nghi ngờ có thể điều khiển các ác linh bị nhốt trong cửa]1

Sau khi đọc xong, Đỗ Duy theo thói quen đặt tay lên mặt phải của áo khoác, thứ đặt bên trong chính là chiếc mặt nạ.

Cái Bóng trong chiếc mặt nạ như cảm nhận được điều gì đó, khẽ rùng mình, rồi hơi thở cũng hoàn toàn tắt lịm.

Đỗ Duy cau mày, đặt tay lên vị trí giấu phong thư.

Cái Bóng vẫn chưa hồi phục thời kỳ đỉnh cao.

Đây cũng là cơ hội để cho phong thư thể hiện.

Chương 462: Vắng lặng, không tiếng động

San Polia là trụ sở của giáo hội, và là một địa điểm linh thiêng nổi tiếng.

Mà xa hơn về phía tây là đại dương.

Về phía bắc là Grand Canyon vô tận.

Hơn 300 cây số về phía nam là những thành phố có cư dân sinh sống.

Nói về thành phố, thực ra về quy mô, nó chỉ cỡ một thị trấn nhỏ, nhiều như rừng, có nơi rất hiếm thấy bóng người, còn có thú dữ xâm nhập.

Tuy nhiên, vì gần San Polia nên đức tin ở những nơi này này rất mạnh.

Về cơ bản, mỗi hộ gia đình đều có ít nhiều tiếp xúc với văn hóa giáo hội, hoặc là một tín đồ, hoặc bầu không khí trong gia đình cũng mang không khí giáo hội.

Nhưng giờ đây……

Một số điều kỳ lạ đã xảy ra.

Đây là thị trấn Philo, một thị trấn nhỏ với lịch sử hơn 80 năm. Dựa lưng vào núi nên môi trường, vì xa xôi hẻo lánh, nên cơ sở vật chất vô cùng lạc hậu.

Một con đường nhựa đã hư hỏng, hơn chục bốt điện thoại, một sạp báo, hai hoặc ba động cơ diesel, một xưởng cưa là tất cả những tiện nghi hiện đại ở thị trấn nhỏ này.

Nhìn xung quanh, hầu hết các ngôi nhà đều được làm bằng vật liệu bản địa, dựng gỗ rừng, những ngôi nhà hiện có đều rất cũ kỹ, lạc hậu.

[Chủ nhân, mười phút trước, một vị khách không mời đã đến thị trấn Philo. Một ác linh khủng khiếp xuất hiện ở đây, điều gì đó bất thường đã xảy ra.】

[Cư dân của thị trấn nhỏ đã hoàn toàn biến mất, ác linh khủng khiếp đã tiến vào trong núi. Dường như nó có một mục đích rất mạnh mẽ, như thể muốn đi đến nơi nào đó.】

[Là tay sai trung thành nhất của ngài, trên đây là tất cả những điều mà phong thư đã phát hiện.】

Ở trung tâm thị trấn Philo.

Đỗ Duy ngơ ngác nhìn bốt điện thoại đối diện, bởi vì trên đó tình cờ có một dấu tay dính máu.

Sau khi rời khỏi gia tộc Wittbach, hắn đã lên một chiếc chuyên cơ, và nhanh chóng đến đây.

Theo thông tin mà giáo hội đưa ra, ác linh do Alvin Dawkwe biến thành sau khi chết đã đi về phía nam, không ngừng lao về phía trước, trên đường đi, rất nhiều thị trấn nhỏ và người dân vô tội đã bị hại.

Tuy nhiên, vẫn có một số người đã sống sót.

Đây có thể là một điều may mắn trong bất hạnh.

Thị trấn Philo là thị trấn thứ 3 mà Đỗ Duy đặt chân đến, 2 thị trấn trước đây không còn ai sống sót.

Vì vậy, sau khi điều chỉnh hướng đi của mình, hắn bắt đầu theo đuổi.

“Nhất định phải tìm được, nếu không, tôi luôn có cảm giác mọi chuyện sẽ rất phiền phức, thậm chí có thể sẽ không thể

nào giải quyết.”

Đỗ Duy thầm nói, hắn dời tầm mắt khỏi dấu tay đẫm máu, ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời.

Lúc này, trời đã xế chiều.

Có lẽ là bởi vì gần núi, bầu trời rất nhanh tối sầm lại, trời đã tối, mây đen liên tục bao phủ bầu trời đêm, nhìn không thấy một ngôi sao.

“Có thể trời sắp mưa.”

Đỗ Duy suy đoán, sau đó đi tiếp về phía rừng cây.

Bên cạnh hắn, phong thư lơ lửng, những dòng chữ liên tục hiện ra, nhìn lại chuyện đã xảy ra mười phút trước.

Ác linh sẽ không có nơi nào để trốn.

Nhưng vào rừng lúc nửa đêm, để tìm kiếm một ác linh khủng khiếp thì rất nguy hiểm.

…

Sau khi vào rừng, đường càng lúc càng khó đi. Còn rất ẩm ướt.

Đất dưới chân rất trơn trượt.

Không lâu sau, trước mắt là một ngã tư, một cái cây rất cao với những chiếc lá vàng úa, giọi nắng vào mắt.

Vào lúc này, một dòng chữ đột nhiên xuất hiện trên phong thư.

[Chủ nhân, dường như có gì đó không ổn, ác linh khủng khiếp kia đã biến mất…]

Đỗ Duy hơi nhíu mày: “Biến mất?”

Hắn lập tức nhìn xung quanh.

Nhưng trong trạng thái Quỷ Nhãn, không phát hiện ra điều gì bất thường.

Mọi thứ dường như thật yên bình.

Nhưng theo thông tin đã biết, ác linh do Alvin Dawkwe biến thành đã vào trong núi, tìm kiếm dọc theo con đường nó biến mất, thế nào cũng sẽ để lại chút dấu vết.

Không phải là không có gì cả.

【Chủ nhân, phong thư chỉ có thể truy ngược lại những gì đã xảy ra mười phút trước, sau khi ác linh khủng khiếp đến đây, nó đã biến mất, điều này rất không bình thường.】

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Không có cái gì gọi là bình thường hay không bình thường. Khi mày đánh mất mục tiêu, hoặc nó đã đi, hoặc đã phát hiện ra mày, đang trốn ở nơi nào đó quan sát."

【Tại sao ngài chắc chắn như vậy?】

"Bởi vì tao có kinh nghiệm phong phú."

Vừa nói, Đỗ Duy đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn trời, lạnh lùn nói: "Năng lực của mày là cửa, có thể giam cầm ác linh. Khi mày trở thành ác linh, năng lực này cũng không biến mất, bởi vì nó bắt nguồn từ một "mày" khác."

"Vậy để tao đoán xem, hiện tại mày có ở bên trong cửa không."

Không có bất kỳ phản hồi.

Xung quanh vẫn vắng lặng đến vô lý.

Phong thư hơi bối rối không biết chủ nhân của nó đang làm trò gì.

Rõ ràng là không có gì…

Hơn nữa, tại sao chủ nhân lại có vẻ không xem ác linh này ra gì, chủ nhân có đủ mạnh để tùy ý bóp chết một ác linh khủng khiếp hay không?

[Quả không hổ là chủ nhân, thật tuyệt vời.】

Ngay trong giây tiếp theo, một tình huống khiến phong thư hoang mang đã xảy ra.

Chủ nhân của nó, Đỗ Duy, trực tiếp rút lá bài Joker, và ra lệnh: "Mau ước nguyện, buộc nó phải xuất hiện."

【? ? ?】

…

Giờ phong thư rất khó chịu.

Nó thậm chí còn có một chút hoài nghi: "Chủ nhân của nó có phải là ma quỷ không? Sao lại bảo mình thực hiện một điều ước? Mình đã ký hợp đồng bán thân rồi mà! Sẵn sàng trở thành một con chó săn, như vậy vẫn chưa đủ sao? Tại sao lại bắt chẹt phong thư như vậy?"

[Chủ nhân, hay là bảo Cái Bóng tới đi, phong thư cho rằng Cái Bóng rất giỏi chịu đòn, dù sao nó cũng là chó săn số một của ngươi, phong thư cũng chỉ có thể xếp thứ hai mà thôi.】

[Một cơ hội tốt như vậy, cứ giao cho nó.】

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn nó: "Cái Bóng không biết nói."

[Nhưng lúc trước ngài đã sử dụng nó để gánh là bài Joker, nó cũng đâu có nói được…]

[Được rồi, được rồi, chủ nhân, ngài là phản diện. Phong thư là tay sai của ngài, nên có bổn phận trung thành với ngài. Đừng tức giận, phong thư sẽ ước.】

Vào thời điểm này, tất cả chữ đã biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, đó là một điều ước được thực hiện bởi phong thư một cách tự nguyện.

[Kể từ bây giờ, trong một phút nữa, ác linh do Alvin Dawkwe biến thành sẽ xuất hiện trước phong thư, và chết dưới tay của chủ nhân vĩ đại.】

Ngay sau đó, Đỗ Duy buông lá bài Joker ra, toàn bộ bề mặt lá bài trở nên băng giá, bên cạnh lá bài ngoài người đàn ông mặc lễ phục và đeo mặt nạ, có thêm một phong thư.

Sau đó, một luồng khí tà ác từ từ lan tràn.

Phong thư tự bốc cháy, lập tức biến thành tro.

Vật dẫn của nó quá yếu, cái giá của việc thực hiện điều ước sẽ trực tiếp bùng phát một cách tự nhiên.

Khác với Cái Bóng, mỗi khi thực hiện một điều ước, nó đều có thể gánh được.

Dù nó không thể chống lại, nhưng không bầm dập đến mức này.

Tất nhiên……

Phong thư có một ưu điểm rất lớn, nó có thể vô hạn hồi sinh.

Ngay sau đó, điều ước được thực hiện.

Phong thư lại hồi sinh, trước mặt đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt đầy nếp nhăn, đầy những đốm ban màu nâu.

Xác chết của Alvin Dawkwe xuất hiện một cách kỳ lạ, cúi đầu, hai tay cứng đờ đặt trên ống quần, miệng hơi mở, từ đôi môi nhăn nhéo dường như thở ra hơi thở bẩn thỉu.

[Chủ nhân, cứu mạng… nó đang để ý phong thư!】

Bên cạnh, Đỗ Duy hừ lạnh một tiếng, trực tiếp tiến vào ác linh hoá.

Đồng tử của hắn co lại, cơ thể của Alvin Dawkwe lập tức bị phong toả.

Sau đó, khẩu súng kíp xuất hiện trong tay củaĐỗ Duy.

Bùm……

Chương 463: Người mặc giáp

Sau khi tiếng súng vang lên, khói từ khẩu súng kíp tan biến.

Ác linh không đầu đứng sau lưng của Đỗ Duy.

Phong thư rùng mình sợ hãi.

Bởi vì nó cảm thấy rằng trong một khoảnh khắc, ác linh khủng khiếp đó thực sự muốn giết nó.

Chỉ lúc này, cái xác của Alvin Dawkwe bị khẩu súng kíp bắn trúng, lồng ngực của "lão" vỡ ra, hơi thở lạnh lẽo biến mất.

Phong thư thấy vậy lập tức nổi lên: **[Ác linh cái quái gì chứ, trước mặt chủ nhân chỉ là một thằng hề, tới một thằng chủ nhân giết một thằng, mười chủ thì ngài giết cả chục, tất cả đều là rác rưởi.]**

Hồi nãy nó còn là một con chó nhát gan.

Giờ nó lại kiêu ngạo trắng trợn.

Là một con chó săn, nó đã làm hết sức mình.

[Chủ nhân… chỉ hôm nay phong thư mới biết được sự vĩ đại của ngài. Ngài đã cứu phong thư khỏi nguy hiểm, đồng thời còn đưa phong thư ra khỏi lồng giam của Twilight, đi theo ngài, đúng là may mắn ba đời của phong thư.]

[Phong thư đã quyết định. Lần sau gặp trường hợp này, không cần ngài ra lệnh. Phong thư sẽ lập tức thực hiện điều ước. Dù có chết, phong thư cũng sẵn lòng.]

Nó nịnh rất, thầm nghĩ dù sao ác linh cũng bị Đỗ Duy bắn chết tươi, lúc này cũng không nịnh bợ, còn đợi đến lúc nào?

Nhưng Đỗ Duy cũng không thèm nhìn, hờ hững nhìn cái xác vừa ngã xuống đất, vẻ cảnh giác trong mắt vẫn không thay đổi.

"Có gì đó không ổn, vẫn còn thứ gì đó trong cái xác, ác linh mà tao vừa giết không phải là Alvin Dawkwe."

Vừa nói xong, hơi thở còn lạnh hơn trào ra từ cái xác.

Một ác linh khác, khác với con trước, đang khống chế xác chết.

Nó đứng thẳng người, hốc mắt trũng sâu, đôi mắt khô, trống rỗng, nhìn Đỗ Duy không chớp mắt.

Sau đó, một chuyện gì đó hoàn toàn khác với trước đây đã xảy ra.

Nó trực tiếp tiến tới.

Hơn nữa, sau mỗi bước đi, ác ý không che đậy, giống như nước sôi, có mặt khắp nơi.

Giờ đã vào đêm.

Lạnh kinh người…

Đỗ Duy chỉ cảm thấy ác linh trước mặt, hình như đã đổi thành con khác, thậm chí gây ra chút uy hiếp với hắn.

Phong thư bị sốc…

[Chủ nhân, có cần em ước nguyện không?】

"Không phải lúc này, tao sẽ đích thân xử nó."

Đỗ Duy lạnh lùng nói, không chút do dự duỗi tay ra, bóp vào hư không.

Răng rắc…

Toàn bộ cái xác từ eo trở xuống, bị gập cong giống như một đôi tay vô hình đè ép.

Cảnh tượng này trông cực kỳ phóng đại.

Nhưng trên thực tế, đó là năng lực điều khiển vật phẩm từ xa của ác linh Đỗ Duy.

Thời điểm mạnh nhất, ác linh Đỗ Duy thậm chí có thể cứng đối cứng với xe buýt.

Ác linh vừa xuất hiện lại bị Đỗ Duy bóp chết rất dễ dàng.

Nhưng điều này càng khiến hắn thêm cảnh giác.

Lúc Alvin Dawkwe chết, lão đã đến phần cuối của sinh mệnh, lão đã cố chịu đựng quá lâu, ác linh do lão biến thành sau khi chết, không bao giờ có thể bị tiêu diệt dễ dàng như vậy.

"Chuyện gì vậy?"

Đỗ Duy khó hiểu, hắn không biết hiện mình đang đối phó với ác linh loại nào.

Bản năng mách bảo hắn rằng đây mới chỉ là sự khởi đầu.

Rắc…

Tiếng khớp xương chạm nhau rợn người vang lên.

Cơ thể bị đè ép, biến dạng bất ngờ cử động.

Một ác linh mới khác đã điều khiển cơ thể này, hơi thở của nó còn kinh khủng hơn trước.

Như thể có một cánh cửa trong xác chết.

Khi một ác linh chết, một ác linh khác sẽ mở cửa, và đi đến hiện thực.

Đỗ Duy nhìn cảnh này, ánh mắt trở nên cực kỳ u ám, có lẽ hắn đã biết tại sao lại xảy ra chuyện này.

Năng lực "cửa" của Alvin Dawkwe đã giam cầm quá nhiều ác linh.

Hơn nữa, cửa của lão Hunter này có thể ở trong cơ thể.

Khi chết lão cũng đã hơn sáu mươi tuổi, cho dù trở thành Hunter muộn, ít nhất cũng phải hai, ba mươi năm.

Trong thời gian dài như vậy, trời mới biết lão đã giam cầm bao nhiêu ác linh.

Rất nhiều.

Không thể giết xuể…

"Cánh cửa phải bị phá hủy…"

Một ý nghĩ xẹt qua trong đầu Đỗ Duy, sau đó zippo trong túi áo tự động bay ra, lơ lửng trên không trung.

Và ngay khi xuất hiện, giống như súng phun lửa, phát ra ngọn lửa đỏ rực.

Ngọn lửa kia dường như có tự giác, trực tiếp lao về cái xác.

Cùng lúc đó, con ngươi của Đỗ Duy hơi co lại, tơ máu đỏ ngầu hiện lên trong đáy mắt.

Toàn bộ cơ thể đã bị đóng băng.

Nó giữ nguyên tư thế giơ chân, cái xác lơ lửng trên không, cố định chắc chắn ở độ cao 30 cm so với mặt đất.

Ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Ngay sau đó, toàn bộ cái xác biến thành một quả cầu lửa, không khí đầy mùi khét.

Hy vọng đưa cái xác trở lại San Polia của Hunter Kane về cơ bản đã tan thành mây khói.

Nếu may mắn, có thể vẫn còn sót lại một ít tro xương.

Nhưng khả năng cao là không.

Rất nhanh, toàn bộ cơ thể bị cháy thành tro.

Ngay cả ác linh điều khiển xác chết cũng bị xóa sổ.

Tuy nhiên, mọi thứ đã không kết thúc theo cách này.

Đỗ Duy nhanh chóng lùi lại. Gương mặt đầy lạnh lùng, và điềm tĩnh.

Mặc dù xác chết và ác linh quỷ đột ngột bị thiêu thành tro, nhưng xung quanh lại càng thêm yên tĩnh, những tiếng hót của chim muông đáng lẽ phải vang vọng khắp núi rừng, cũng không thể nghe thấy nữa.

Bóng tối xung quanh toát lên cảm giác đáng sợ khiến tim người ta loạn nhịp.

Phong thư theo sát Đỗ Duy, nó có năng lực nhìn thấy quá khứ 10 phút trước, khiến nó càng thêm kinh hãi.

【Chủ… chủ nhân, đó là một nhóm, không chỉ là một ác linh, ngài đốt cái xác, dường như đã giải phóng chúng.】

Đỗ Duy không trả lời phong thư, mà lùi lại thật nhanh.

Nhưng vào lúc này, hắn nheo mắt, cưỡng ép quay đầu nhìn về phía sau.

Trong tầm mắt, xung quanh toàn là bóng tối.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, cảnh tượng trước mắt hiện ra trái ngược với thực tế.

Thứ hắn nhìn thấy là một con phố, một ngọn đèn đường đứng lẻ loi, rọi sáng những xó xỉnh xung quanh, nhìn lại thì đó là một cánh cửa gỗ chạm trổ nhiều khuôn mặt.

Khi Đỗ Duy nhìn thấy cánh cửa, tất cả các gương mặt người khắc trên đó đều méo mó.

Có già và trẻ, chồng chất lên nhau, chen chúc và biến dạng.

Nhưng khóe miệng mỗi người đều nhếch lên, nụ cười dữ tợn, tà ác.

Hề hề…

Đèn tắt.

Mọi thứ xung quanh lại bị bóng tối thay thế.

Hàng trăm con mắt độc ác săm soi Đỗ Duy.

Không có khởi nguồn cụ thể.

Bởi vì cái gọi là bóng tối, đầu nguồn chính là những ánh mắt đó.

Đỗ Duy duỗi tay phải ra, hoa văn kim đồng hồ và mặt nạ chồng lên nhau.

Chiếc phong thư dính chặt vào quần áo, zippo trở lại túi hắn.

“Nếu như tao đoán không lầm, giờ tao chắc ở bên trong cửa. Mày đã làm như thế nào, tao vẫn chưa phát hiện ra được.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói, thú thật hắn cho rằng mình đã đánh giá thấp ác linh.

Đôi khi, nếu sức mạnh của ác linh cực kỳ quỷ dị, chưa chắc đã yếu hơn những mối đe dọa kỳ lạ.

Song ác linh này muốn giết hắn, là điều không thể.

“Ngoài ra, kéo tao vào cửa, thật sự không phải là một lựa chọn khôn ngoan.”

Chương 464: Lồng giam

Đây là thế giới bên trong cánh cửa.

Tối tăm và u ám.

Có thể cảm thấy không gian xung quanh không lớn lắm, có vẻ hơi ức chế.

Đỗ Duy nhìn quanh, cái xác của Alvin Dawkwe đã biến mất.

Hắn suy nghĩ cẩn thận, có thể đoán được đại khái tình hình, có lẽ hắn đã bị nhốt trong cửa sau khi đốt cái xác.

"Có một cánh cửa bên trong cái xác."

"Sau khi ác linh bị tôi giết chết, ác linh mới mở cửa, rồi khống chế thi thể."

"Mà khi tôi phá hủy cái xác, cánh cửa đã đi tới hiện thực."

"Sau đó tôi đã bị nhốt vào trong cửa. Nói cách khác, ở thế giới sau cánh cửa, chắc chắn phải có nhiều ác linh hơn."

Theo một nghĩa nào đó, Đỗ Duy đã tình cờ bị giam cầm trong một chiếc lồng chuyên dùng để giam cầm ác linh.

Phong thư ở bên cạnh, có chút lúng túng.

【Chủ nhân, ngài nói rất nhiều, nhưng phong thư đều nghe không hiểu, vậy giờ chúng ta làm sao ra ngoài?】

Lúc làm liếm cẩu, nó rất hăng hái.

Lúc giết ác linh, nó né tránh.

Đỗ Duy nhìn lướt qua phong thư, từ tốn nói: "Rất đơn giản, mở cửa đi ra ngoài."

[Thật sự đơn giản vậy sao? Phong thư tuy là tà linh, nhưng rất phế vật, hiện giờ ác linh đều dễ tiêu diệt như vậy sao?】

Điều này……

Đỗ Duy lười để ý phong thư, trực tiếp búng tay.

Sau đó, zippo bay đến trước mặt, rồi trực tiếp nhấn công tắc.

Ngọn lửa đỏ rực bao quanh Đỗ Duy, tạo thành một vòng tròn.

Sau đó, vòng tròn bắt đầu lan rộng.

Bất cứ nơi nào hắn đi qua, trong bóng tối dường như có thứ gì đó bị kích thích, có âm thanh sột soạt vang lên.

Ai đó dường như đang khóc.

Vì giờ đang ở bên trong cánh cửa, nên chỉ cần nhóm lửa là có thể tìm thấy cửa.

Còn về hậu quả của việc này, đó không phải là điều mà Đỗ Duy cần phải xem xét.

…

Thế giới bên ngoài cánh cửa.

Cũng chính là khu rừng kia.

Lúc này, màn đêm càng lúc càng tối.

Xác một cụ già bất ngờ xuất hiện.

Nó mặc đồng phục của một giáo sĩ màu đen, với cái đầu hói, đôi mắt trũng sâu, nước da xám xịt và dày đặc vết đồi mồi.

Một đôi mắt giá băng, u ám, không có chút cảm xúc, trống rỗng quái dị.

Alvin Dawkwe đã chết, có lẽ lão đến chết cũng không nghĩ tới, sau khi lão chết, ác linh đã bị hắn nhốt vào trong cánh cửa, còn biết chạy ra ngoài, và điều khiển cái xác này.

Ngay cả bây giờ, theo đúng nghĩa, ác linh do lão biến thành cũng chưa từng xuất hiện.

Luôn là ác linh thoát ra từ sau cánh cửa. Lúc hắn còn sống đã bị giam cầm, sau khi chết lại đã đảo khách thành chủ. Vì có quá nhiều ác linh bị giam cầm, nên hiện tại mức độ nguy hiểm của nó, đã có sự thay đổi về chất.

Nó cứng ngắt xoay người, nhìn về phía nam xa xôi, rồi di chuyển thẳng về hướng đó.

Két két…

Nó giống như âm thanh của một cánh cửa mở, sau đó nó biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, đã ở trên một con đường cách thị trấn Philo hàng chục km.

Biến mất, lại xuất hiện.

Nó tiếp tục lặp lại quá trình này, dường như có một mục đích rất mạnh mẽ.

Nếu như tách rời con đường từ San Polia đến hiện tại, kết nối tất cả chúng lại với nhau, có thể trực quan phát hiện, rằng hướng nó đang đi chính xác là Thụy Sĩ…

Nơi đó là tổng bộ của Twilight.

…

Cạch

Nắp zippo được đóng lại, phát ra âm thanh giòn giã.

Ngọn lửa vụt tắt.

Thứ xuất hiện trước mặt Đỗ Duy là một cánh cửa gỗ có khắc đường nét khuôn mặt người, tất cả đều nhe răng cười nhìn hắn.

Vừa rồi, sau khi ngọn lửa tràn ngập xung quanh.

Bóng tối lùi dần, một cánh cửa gỗ lặng lẽ xuất hiện.

Đỗ Duy ngơ ngác liếc nhìn về phía cửa, những gương mặt người đó cũng méo mó, lì lợm nhìn hắn.

Mắt giao nhau.

Cảm thấy kỳ dị không thể nói thành lời.

Cánh cửa đã xuất hiện.

Mở cửa, là có thể rời khỏi đây.

Nhưng Đỗ Duy luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm, bởi vì lúc này hắn đang ở sau cánh cửa, ngoài bản thân, và thủ hạ ác linh ra, hắn không thấy sự tồn tại nào khác.

Giống với việc bị nhốt một mình sau cánh cửa.

"Nếu tôi mở cửa, bên ngoài cánh cửa là thế giới thực, hay là một nơi khác?"

Đỗ Duy rất tốt về bản thân, nhưng hắn không thể đưa ra đáp án cụ thể.

"Hi vọng có thể khiến tôi ngạc nhiên."

Hắn cần rất nhiều ác linh.

Cho dù dùng để đỡ đòn, hoặc dùng để chết thay, thậm chí để dự trữ, để sau này đối đầu với đồng hồ cổ.

Càng nhiều càng tốt.

Vậy nên sau một lúc suy nghĩ, Đỗ Duy bèn vươn tay đặt lên nắm cửa.

Sau khi tiến vào ác linh hoá, tay phải của hắn sẽ mất đi xúc giác như mọi khi.

Nhưng lần này, trước khi cầm nắm cửa, hắn cũng cảm thấy khó chịu.

Những khuôn mặt được chạm khắc dày đặc trên cánh cửa, tất cả đều đang hướng về tay nắm cửa, chúng nhanh chóng xếp chồng lên nhau, trông rất kinh tởm.

Thấy vậy, Phong thư ở bên trong tức giận đến run rẩy.

[Chỉ là một cánh cửa, cũng dám làm trò ở trước mặt chủ nhân, phong thư tao còn không dám, mày dựa vào cái gì?】

Đỗ Duy cau mày nói: "Tôi chán ghét phiền phức."

Nói xong, hắn đạp thẳng vào cánh cửa.

Bốp…

Cánh cửa bị đạp văng, những gương mặt người đó càng thêm méo mó.

Phong thư chậm rãi xuất hiện 2 từ - **[Vậy sao?】**

Nhưng ngay giây tiếp theo, cảnh tượng xung quanh có một sự thay đổi nào đó. Môi trường được thay thế.

Đỗ Duy duy trì tư thế đá văng cánh cửa, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn xuất hiện bên ngoài một toilet.

Cánh cửa bị đạp văng, bên trong có một vũng nước lớn màu vàng, mang theo mùi hôi khó ngửi.

Có một mùi kinh tởm từ lavabô.

Có vẻ như ai đó đã nôn mửa.

Đỗ Duy thu chân lại, quay đầu nhìn về phía sau.

Phía sau hắn là hành lang trải thảm đỏ không ngừng kéo dài về phía trước, cách đó chừng 50 mét có một khúc quanh, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng người.

Sau đó, có một người loạng choạng bước tới.

Gã mặc một bộ vest trắng, mặt đỏ bừng vì say, vừa đi vừa cầm chai rượu.

Khi đi đến trước mặt Đỗ Duy, gã nghiêng đầu nói: "Ồ… chắc là tôi uống nhiều quá rồi, chú em là ảo thuật gia hả? Sao bên người lại có phong thư lơ lửng?"

"Này, tại sao phong thư này lại chửi tôi? Xem ra nhất định là do tôi đã uống quá nhiều."

Vừa nói, người đàn ông vừa lắc đầu và đi về phía toilet.

Gã có vẻ đã uống rất nhiều.

Đỗ Duy đưa mắt nhìn bóng lưng của người đàn ông, cánh tay buông rồi lại siết.

Bên kia quả nhiên là một người.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, không thể nhìn thấy vấn đề gì cả.

"Tôi hiện đang ở trong cánh cửa, sao lại có người ở đây…"

"Tôi thật sự đã ra ngoài?"

Đỗ Duy nghi ngờ, cúi đầu cầm phong thư, lạnh lùng nói: "Kể hết chuyện đã xảy ra mười phút trước."

[Phong thư xin tuân lệnh của ngài. Mười phút trước, ngài bước vào thế giới trong cảnh cửa, đạp văng cánh cửa. Nhưng lại xuất hiện ở một nơi hoàn toàn xa lạ, đây hình như là thực tế, nhưng lại không giống thực tế.】

[Chính xác mà nói, ngài vẫn đang ở thế giới trong cánh cửa, chỉ là ác linh khủng khiếp kia, kẻ vừa mới mang

những thứ tồn tại trong thực tế vào nơi này.】

[Sau khi nó bị ngài giết 3 lần liền, dường như ác linh mới xuất hiện lại có sức mạnh càng đáng sợ hơn.】

【……Đợi đã? Tại sao lại kinh khủng như vậy, chủ nhân… hay là trốn đi, thứ này không thể giết được, chúng ta không cương lại được.】

[Ngài không được để những người trong giáo hội lừa gạt, ta là phe phản diện!】

Đỗ Duy nói nhỏ: "Câm miệng."

Hắn đút phong thư vào túi.

Chương 465: Phong thư đánh bạc

Cốp cốp cốp…

Tiếng bước chân xa dần.

Ánh đèn mờ ảo chiếu vào Đỗ Duy, kéo bóng hắn đi rất dài, sau khi đi qua dãy hành lang dài dằng dặc, khung cảnh trước mắt đột nhiên rộng ra.

Ngã tư hình chữ T.

Giờ hắn đang đứng ở ngã ba.

Bên trái là bảng hiệu của sòng bạc cao cấp, và bên phải là bảng hiệu của câu lạc bộ giải trí.

Chuyện này rất khó hiểu.

Ánh mắt của Đỗ Duy trở nên kỳ lạ: "Vậy ác linh ngoài cửa kia đã đưa thứ quỷ quái đó vào chỗ nào ở phía sau cửa, sòng bạc bên trái, hoặc hội quán bên phải?"

Bỗng dưng hắn nghĩ về người bạn tốt của mình, Tom.

"Nếu Tom ở đây, anh ấy sẽ cảm thấy như đang ở thiên đường trên trái đất."

Giọng điệu của Đỗ Duy rất phức tạp.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, sòng bạc bên trái từ từ toát ra một cỗ khí tức kinh khủng, ánh đèn cũng trở nên rất mờ mịt, những người có đôi mắt đỏ hoe trên bàn đánh bạc cũng dần dần bị bao phủ bởi một lớp bụi mù xám xịt.

Vừa rồi có thể có một người còn sống, nhưng hiện tại chắc đã biến mất.

Điều này cũng đúng với câu lạc bộ giải trí ở bên phải, ngoại trừ việc bên trong hoàn toàn trống rỗng và không có ai cả.

Đỗ Duy đứng yên, trầm ngâm suy nghĩ.

Chuyện hắn bị nhốt trong cánh cửa thực ra cũng không có gì phiền phức, muốn ra ngoài thì chỉ cần tàn bạo, cứng rắn là được. Với thực lực hiện tại thì dù đối mặt với bất kỳ ác linh nào, cũng có thể lật bàn.

Trước mặt hắn, ác linh mới là quần thể dễ bị tổn thương.

Chẳng hạn như Cái Bóng, chẳng hạn như phong thư, chẳng hạn như lũ ác linh đã bị hắn bẫy chết.

Đơn giản hơn, hãy trực tiếp phát động Đánh Dấu để triệu hồi Annabelle, sau đó nắm chặt nó, chờ khi nó về tủ đóng khung thì hắn sẽ bị mang theo ra ngoài.

Có lẽ hắn có thể mang ác linh này về nhà.

Có thể ra ngoài bất cứ lúc nào, nhưng không cần…

Đỗ Duy gần đây đã rất lâu không nhìn thấy ác linh, quân đoàn ác linh của hắn cũng không có mở rộng, lần trước đối phó với ác linh Đỗ Duy gần như đã tiêu hao hết.

Cái Bóng vẫn đang hồi phục.

Chiếc xe buýt và Ngôi nhà kinh dị đã kết thù lớn với hắn, và Đỗ Duy đã có cơ hội để Đánh Dấu chúng trước khi rời đi.

Những ác linh học sinh đó cũng vĩnh viễn bị mắc kẹt trong bóng tối của thành phố.

Đang rất cần tay sai mạnh mẽ.

Và bây giờ, ác linh do Alvin Dawkwe trở thành sau khi chết, đã mang đến cho Đỗ Duy một bất ngờ vô cùng lớn.

Trời mới biết có bao nhiêu ác linh đang ở sau cánh cửa.

Alvin Dawkwe lúc còn sống không có lựa chọn nào khác, ngoài việc giam giữ chúng.

Nhưng trong mắt Đỗ Duy, đây chính là vốn liếng để hắn chống lại đồng hồ cổ trong tương lai, và đây chính là nguyên mẫu quân đoàn ác linh của chính hắn.

Vậy nên, Đỗ Duy không chút do dự quay đầu đi về phía sòng bạc.

Còn câu lạc bộ giải trí thì… quên đi.

…

Bên trong sòng bạc.

Sự xuất hiện của Đỗ Duy không được những "người" đó chú ý.

Có nam có nữ, nam mặc đủ loại trang phục, nữ thì mặc rất hở hang.

Vẻ mặt mọi người có chút cứng ngắc, nhưng nhiệt huyết trong mắt vẫn chưa từng tiêu tan.

Mọi người đều đang cá cược.

Chỉ có Đỗ Duy đang đi xung quanh, trong mắt anh ta, những người này đang ở trạng thái rất kỳ lạ, đã chết, nhưng họ vẫn có thể di chuyển.

Nhưng đó là một người sống…

Đỗ Duy vỗ vai một người phụ nữ mặc quần áo rất hở hang.

Người bên kia trực tiếp xoay đầu lại, đối mặt với Đỗ Duy, nhiệt tình cùng hung ác trong mắt quấn quýt lấy nhau.

Bộp…

Cái đầu đột ngột rơi xuống đất cái bộp.

Ngay sau đó, mọi người trong sòng bạc đều quay đầu nhìn Đỗ Duy.

Bang bang bang…

Âm thanh dày đặc vang lên, từng cái đầu rơi xuống đất, lăn qua lăn lại.

Những cái xác không đầu đang đứng trên bàn đánh bạc.

Những cái đầu lăn trên mặt đất, một số ngửa lên, một số lăn xuống dưới đáy bàn đánh bạc.

Những cái đầu ở ngoài bàn, đều nhìn chằm chằm Đỗ Duy từ dưới lên.

Họ đều đang cười.

Ha ha…

Hehehe…

Nhưng Đỗ Duy làm như không nhìn thấy, ánh mắt nhanh chóng đảo qua một lượt, khi nhìn thấy một bàn đánh bạc ngoài cùng bên phải, hắn đột nhiên nở nụ cười.

Một người phụ nữ trong bộ đồng phục của một dealer, cười thật tươi vẫy tay chào hắn.

Ác ý không hề che giấu.

Đối thủ là một ác linh.

Tại các bàn đánh bạc khác, tương tự cũng có một ác linh nữ.

Vừa đi về phía ác linh dealer gần nhất, Đỗ Duy thầm nghĩ: “Ở đây chỉ có 3 ác linh, ít hơn tôi tưởng nhiều.”

“Nếu những gì tôi thấy ở đây là tất cả, thì chắc chắn phải có những cánh cửa khác.”

“Nói cách khác, nếu tôi muốn thu thập một đội quân ác linh, sẽ mất rất nhiều thời gian mở cửa.”

“Phải nghĩ ra biện pháp đơn giản.”

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy cũng đến bên cạnh ác linh dealer, trực tiếp ngồi xuống.

Hắn mở lời trước: “Cô em muốn đánh với anh một ván chứ?”

Nụ cười của ác linh đông cứng lại.

Nhưng nó cũng không do dự, lấy ra một bộ bài, rồi bắt đầu chia.

Trên bàn đánh bạc chỉ có một mình Đỗ Duy.

Bài đã được chia đến trước mặt hắn, ở những chiếc ghế trống còn lại cũng vậy.

Hắn quay đầu nhìn vào khoảng không bên cạnh, có vẻ trầm ngâm, như thể đang nhìn vào một con bạc.

Bài nhanh chóng chia xong. Đỗ Duy thậm chí không thèm nhìn vào đó, thay vào đó hắn nhìn chằm chằm vào ác linh dealer.

Hắn rất lạnh lùng.

Trong trạng thái ác linh hoá, hắn máu lạnh và lịch lãm.

Những người ích kỷ, khôn khéo luôn khiến mọi người cảm thấy khó chịu.

Điều này cũng đúng với những ác linh.

Nhìn thấy Đỗ Duy hoàn toàn không thèm nhìn các lá bài, ác ý của ác linh dealer càng thêm nồng nặc, ánh sáng lờ mờ

trên đỉnh đầu hắn càng thêm chập chờn.

Những bóng đèn đang đu đưa.

Có vẻ như nó sẽ bị dập tắt hoàn toàn trong một giây tới, rồi chìm vào bóng tối.

Nhưng Đỗ Duy vẫn vậy.

Một lúc lâu sau.

Hắn đột nhiên cầm lấy là bài trong tay, thản nhiên liếc nhìn rồi ném bỏ.

“Trước kia có một ác linh, nó cũng thích đánh bạc với anh. Năng lực của nó là đánh bạc.”

“Nó đã từng là thứ anh thích dụng nhất, nhưng sau đó nó đã bị một “anh” khác đồng hóa, vì vậy anh đã đánh mất nó trong một thời gian dài.”

“Nhưng gần đây, nó đã trở lại với anh, và sẽ không bao giờ thoát khỏi anh.”

Đỗ Duy cười nhẹ rồi rút từ trong túi ra một lá bài Joker, và phong bì.

“Nhưng anh không thích đánh bạc, cũng không thích phép cộng đơn giản. Vì vậy những thuộc hạ trung thành nhất của anh sẽ đến đánh bạc với cô em, với các em và tất cả ác linh sau cánh cửa.”

Ác linh dealer choáng váng.

Nó muốn làm gì đó, nhưng đột nhiên, Đỗ Duy đặt tay phải lên đầu gối, hơi ngả người ra sau, dùng tay trái gõ vào bàn đánh bài, phát ra âm thanh giòn giã.

Một hơi thở còn đáng sợ hơn tỏa ra từ hắn.

Trực tiếp trấn áp 3 ác linh đang hiện diện.

Chúng bị ép chặt trên ghế, thậm chí không thể run rẩy.

Đỗ Duy búng tay, đồng thời lạnh lùng nói: “Phong thư, mày chắc biết đánh bạc, để tao xem mày trung thành với tao như thế nào, thay tao đánh bạc với tất cả ác linh sau cánh cửa, tao cần nhiều ác linh thêm nữa.”

Phong thư: …

Chương 466: Nó muốn làm chó săn số một

[Ta là phong thư, hiện tại ta đang rất hoang mang. 】

[Tại sao rõ ràng ta đã ký khế ước bán thân, lại trở thành con chó săn thứ hai của thằng ma quỷ Đỗ Duy? Hắn vẫn để ta làm chuyện điên cuồng như vậy? 】

[Đánh cược với những ác linh, nhưng lại gộp hết tất cả ác linh sau cánh cửa, đây là chuyện mà phong thư ta có thể làm được sao?】

[Ta chỉ là một tà linh, lại là loại rác rưởi nhất trong số…]

[Tại sao không để Cái Bóng tới, rõ ràng là Cái Bóng có kinh nghiệm hơn!】

[Đúng vậy, tại sao không để cho Cái Bóng đến gánh?】

[Lẽ nào ma quỷ vĩ đại chủ nhân, thật sự muốn xác minh lòng trung thành của phong thư ta?】

Khi Đỗ Duy rút ra lá bài Joker đại diện cho đánh bạc, phong thư đã dùng một cách cực kỳ xấu hổ, để thể hiện suy nghĩ của mình trên chữ viết.

Thật khó xử…

Đỗ Duy ngơ ngác liếc nhìn, 3 tên ác linh dealer xung quanh hắn đã bị áp chế, hắn không quan tâm đến 3 kẻ này, mà là tất cả ác linh sau cánh cửa.

Sau đó, Đỗ Duy lạnh lùng giục: “Còn do dự cái gì? Là thuộc hạ trung thành nhất của tao, mày muốn tao tự mình làm

sao?”

Quyền lực nào cũng có giá.

Được và mất về cơ bản không tỷ lệ thuận.

Dù Đỗ Duy có mạnh đến đâu cũng phải chấp nhận quy tắc này.

Do đó, hắn cần những thuộc hạ trung thành để đỡ đòn thay mình.

Phong thư cho đến bây giờ vẫn chưa biết, sau khi nó ký khế ước bán thân, số phận sẽ ra làm sao.

Nó chỉ biết rằng chủ nhân của nó chắc chắn là một kẻ xấu xa.

Thân là tay sai của kẻ xấu, nó đã tự giác ngộ.

Phong thư nịnh nọt…

[Chủ nhân vĩ đại, ngài yên tâm, Phong thư là tay sai trung thành của ngài. Chỉ cần ngài muốn, Phong thư có thể chết vì ngài bất cứ lúc nào. Chỉ đánh bạc với ác linh thì có là gì?】

[Để đó cho phong thư, phong thư sẽ chứng minh cho ngài thấy rằng phong thư đáng tin hơn cả Cái Bóng.】

[Không sớm thì muộn, phong thư sẽ trở thành chó săn số một của ngài.】

Lá bài Joker đại diện cho trò chơi cờ bạc toát lên vẻ lạnh lùng xấu xa.

[Đây là một cuộc cá cược tất thắng. Với tư cách là tay sai của chủ nhân, Phong thư sẽ đánh bạc với tất cả ác linh sau cánh cửa. Người thắng được tất cả, còn kẻ thua không có gì. Phong thư sẽ đặt cược rằng bọn mày không thể giết tao.】

Đây là lần đầu tiên sử dụng lá bài để đánh bạc, cũng không giống như Cái Bóng, được Đỗ Duy buff thêm, những nó vẫn có vẻ vô cùng điêu luyện.

Suy cho cùng, Đỗ Duy vẫn luôn khoác vỏ bọc Cái Bóng, thực hiện ước nguyện dựa vào lá bài.

Nếu là Đỗ Duy, hắn nhất định sẽ chơi chữ để bẫy.

Quy tắc cờ bạc, từ miệng hắn nói ra, không thể tin được.

Phong thư thì ngược lại, nó có vẻ đặc biệt chân thành.

Lại dám lấy bản thân nó làm quy tắc.

Đỗ Duy không khỏi cau mày, thầm nghĩ: "Phong thư tuy có chút phế vật, nhưng lại có thể vô hạn hồi sinh. Đối phó với ác linh và tà linh bình thường chắc không thành vấn đề."

"Nếu đúng như vậy, thì bất cứ khi nào liên quan đến mấy thứ có tác dụng phụ rất lớn như lá Joker, xúc xắc, cứ để nó ra tay."

Tuy nhiên, Đỗ Duy nhận thấy rằng vụ cá cược do phong thư phát động không suôn sẻ như hắn.

Mục tiêu đánh bạc của đôi bên, cách biệt sức mạnh khá lớn.

Toàn bộ lá bài Joker đang run rẩy.

Nhưng 3 tên ác linh dealer đều đang nhìn phong thư, ác mãnh liệt ý tập trung trên người Đỗ Duy bắt đầu dời đi.

"Không đủ……"

Đỗ Duy gõ gõ bàn, trực tiếp đặt tay lên lá bài Joker.

Vụ cá cược này cần một chút sự giúp đỡ từ bản thân hắn.

Một hơi thở đè nén, tỏa ra từ hắn.

Sự biến hoá khí chất cũng dần trở nên rõ ràng hơn.

Trước bàn đánh bạc mờ tối, ác linh hoành hành, nhưng hắn lại thúc đẩy tất cả phát triển, lạnh lùng, lộ ra một loại tao nhã.

Trò chơi đánh bạc bắt đầu…

Trong chốc lát, từng ác linh xuất hiện bốn phía.

Dường như chúng không nhận ra chuyện gì đã xảy ra, vì vậy chúng có vẻ hơi ngơ ngác.

Một số có dạng người.

Một số hoàn toàn không phải là dạng người, mà ở trạng thái sương mù, thậm chí chỉ có một con mắt, một con búp bê gấu nhỏ, v.v…

Mà nổi bật nhất trong số đó là một kẻ có khí tức vô cùng quỷ dị, đinh đóng khắp cơ thể.

Nó có vẻ là một ác linh nam, nhưng bị thương rất nặng, chỉ còn lại một nửa thân thể, mất đi một nửa còn lại.

Nhưng ngay cả như vậy, nó cũng đủ để chiếm một vị trí dẫn đầu trong số rất nhiều ác linh.

Đó là một tà linh…

Đỗ Duy nhìn từng con, mặc cho những ác linh này tấn công phong thư.

Vừa quan sát, hắn vừa dùng tay phải vỗ nhẹ vào một ác linh gần đó.

Đánh Dấu thành công.

Mục đích kéo tay sai mạnh khoẻ có vẻ quá dễ dàng.

Nhưng ngay sau đó hắn phát hiện ra một vấn đề.

Ác linh mà Alvin Dawkwe biến thành sau khi chết không hề xuất hiện.

…

Ở nơi khác.

Thế giới thực bên ngoài cánh cửa.

Một xác chết với làn da khô quắt, đã đi qua châu Âu.

Bất cứ nơi nào nó đi, chỉ cần người sống nhìn thấy nó, đều sẽ nghe thấy tiếng cửa mở quỷ dị, sau đó biến mất.

Một số Người Đuổi Quỷ cũng chết trong tay nó. Nhưng nó vẫn không dừng lại.

Khí tức của nó ngày càng trở nên đáng sợ hơn, thậm chí có hơi giống như kiểu ác linh Mary Shaw. Đang trên quá trình biến thành ma linh.

Trên một con đường thẳng.

Hai bên đường là những cánh đồng bát ngát, ngũ cốc vụ thu đã được gieo sạ.

Với sự xuất hiện của cái xác Alvin Dawkwe, một cơn lạnh âm u ngay lập tức bao trùm khắp nơi.

Nhưng nó chợt dừng lại, lặng lẽ đứng chờ một điều gì đó.

Ở nơi xa xôi.

Hai bóng người lướt nhanh trong bóng tối.

Ngay sau đó, có một tiếng gầm gừ bị bóp nghẹt trong bóng tối, Mercer ngã gục trên quốc lộ, toàn thân đẫm máu.

Mặt nạ trên mặt y cũng run rẩy, có vẻ vô cùng tức giận.

“Chết tiệt…”

“Tao đã giải thích rằng nguyền rủa mà Twilight dính phải không mắc mớ gì đến Vanity bọn tao. Tại sao mày không tin?”

“Đồ điên, mày đang khiêu khích Vanity, mày thật sự đáng chết!”

Y phun ra một ngụm máu, lồng ngực kịch liệt phập phồng.

Mà trong mắt y, không khí chậm rãi xoắn lại thành quả cầu.

Một người đàn ông đứng tuổi mặc lễ phục linh mục, đội mũ trùm kín mặt từ từ bước ra.

Matthew nói bằng giọng già nua: “Dù có khiêu khích hay không, nhiều người muốn nhìn thấy Twilight suy yếu, và cài nằm vùng trong Twilight.”

“Đấy là ta cho phép.”

“Nhưng ta không cho phép nguyền rủa kinh tởm này tồn tại.”

“Ta phải lôi ra một thế lực ra để cảnh cáo, cho những người khác biết rằng Twilight chỉ cần còn có ta, bất kể là ai, ta đều phải hành động theo quy tắc.”

Mercer cười chế nhạo, đứng lên từ mặt đất, lôi ra một con dao găm sắc bén.

Có rất nhiều hoa văn kỳ lạ được chạm khắc trên con dao găm, một khuôn mặt người trong suốt mờ nhạt nổi lên trong đó.

Y nghiến răng nói: “Ta thừa nhận mày rất mạnh, nhưng nếu mày tưởng có thể giết tao dễ dàng như vậy, thì ngươi thật là vi diệu.”

Nói xong, trong mắt hiện lên vẻ đắn đo, sau đó bèn kiên quyết cắm con dao găm vào ngực.

Nhưng tại thời điểm này, Matthew ở đối diện kêu lên: “Alvin…”

Chương 467: Ai đang giết thuộc hạ của tôi?

“Mày đang chơi trò hề gì vậy?”

Khi Mercer nghe Matthew kêu lên, điều mà y nghĩ đến là người bên kia đã cố gắng đánh lạc hướng của mình, sau đó tự giáng cho mình một đòn chí mạng.

Y thậm chí còn cảm thấy rằng mình đang bị khinh thường.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt của y đột nhiên thay đổi, bởi vì y cảm thấy có thứ gì đó rất kỳ lạ xuất hiện sau lưng.

Vừa nghiêng đầu, một làn da khô nhăn hiện ra trước mặt với khuôn mặt xám xịt.

Không có lý lẽ gì cả.

Mercer đang đeo một chiếc mặt nạ, khuôn mặt của Alvin Dawkwe gần như dán sát vào y.

Mọi người không thể phản ứng nhanh.

Từ cảm giác đến vẻ ngoài của nó, không một giây trôi qua.

Dù tư chất của Mercer có tốt đến đâu, lúc này y cũng vô cùng kinh hãi, lập tức lùi lại, ma linh phụ thể trên người lập tức vung tay, ngăn cản cái xác của Alvin Dawkwe.

Bỗng dưng con đường cao tốc trở nên hết sức kỳ quái.

Matthew đứng ở một đầu, và cơ thể của Alvin Dawkwe đứng ở đầu bên kia, còn Mercer ở giữa.

Rõ ràng, tình hình này rất bất lợi cho Mercer.

Con dao găm cắm trong ngực y, cũng toả ra một giá lạnh khủng khiếp.

Đây là một trong những nội tình của Vanity.

Có thể hiểu nôm na là plug-in, một người chỉ có thể sử dụng một lần, một khi đã sử dụng sẽ dựa vào tuổi thọ, hiến tế để có được sức mạnh huyền bí.

13 mặt nạ, mỗi mặt nạ đại diện cho một ma linh.

Trên thực tế, trừ khi ma linh thoát khỏi mặt nạ, người của Vanity sẽ không thể phát huy hết sức mạnh của ma linh.

Con dao găm là chìa khóa để giải phóng sức mạnh này.

Cho nên giờ Mercer rất khó chịu.

Y vừa hiến tế một phần tuổi thọ của mình, đang định liều mạng với Matthew, kéo dài thời gian đợi cứu viện.

Không ngờ chuyện lạ lại đến trước.

"Alvin… tao nhớ lão ta, lão là thành viên của giáo hội, đúng không."

"Mày thật không biết xấu hổ, mày mạnh như vậy, còn gọi người bao vây tao…"

Mercer nghiến răng, đôi mắt đỏ hoe vì tức giận.

Y cảm thấy lần này mình nhất định sẽ chết.

Nhưng Matthew lại không lên tiếng, lão đăm chiêu nhìn cái xác của Alvin Dawkwe.

Dawkwe là một gia tộc thuộc phe giáo hội.

Alvin là thành viên cuối cùng của gia tộc Dawkwe, những người khác đều đã chết.

Alvin là một Hunter của giáo hội, cha của ông ta cũng vậy, ông nội của ông ta chính là Andrew Dawkwe.

Hai trăm năm trước, khi Matthew vẫn còn trong hoạt động trong giáo hội, Andrew Dawkwe là cấp dưới của lão, là Hunter do chính lão dìu dắt.

Thậm chí có thể nói là đồ đệ.

Nhưng cuối cùng, Matthew đã dụ dỗ hầu hết Hunter nổi dậy chống lại giáo hội, và thành lập Twilight, trong khi Andrew Dawkwe ở lại, sau đó chết trên xe buýt.

Một lúc sau, Matthew phức tạp nói: "Ta nhìn thấy con… khi còn bé, ta đã bí mật đến giáo hội, có thể con không có ấn tượng."

"Ta luôn muốn đưa con ra khỏi giáo hội, nhưng con quá cố chấp. Người trong gia tộc Dawkwe đều là những kẻ bảo thủ, điều này khiến ta đau đầu."

"Nhưng nhìn bộ dạng của con hiện giờ, khiến ta cảm thấy mình rất không đáng."

Lão nhìn vào cái xác của Alvin Dawkwe, đột nhiên đưa tay ra ấn xuống.

Một tiếng nổ vang lên.

Cả cái xác như bị một chiếc búa vô hình đập bay ra xa.

Nhưng khi đang ở giữa không trung, cái xác bỗng mở miệng.

Một làn sương mù đen dày đặc phun ra từ miệng của xác chết. Khuếch tán với một tốc độ cực kỳ phóng đại.

Chỉ sau một hơi thở, Matthew và Mercer đều chìm trong màn sương mù.

Im lặng không tiếng động…

Alvin Dawkwe trước lúc chết luôn muốn làm một điều.

Kéo một vài Hunter của Twilight chết chung.

Nhưng tâm nguyện chưa hoàn thành, thì ông đã chết.

Mà giờ, có lẽ do mối liên hệ khó giải thích nào đó, đã khiến ác linh do Alvin Dawkwe biến thành sau khi chết, bắt đầu thực hiện tâm nguyện này.

Trùng hợp…

Nó đụng phải Matthew và Mercer.

Ác linh sẽ không buông tha cho bất cứ ai, vì vậy mục tiêu của nó là 2 người hiện tại.

Nhưng có vẻ nó làm hơi lố.

Răng rắc…

Tiếng gãy xương vang lên.

Trong màn sương, một người đàn ông đeo mặt nạ với con dao găm ở ngực, bỗng vọt ra.

Mercer, hoặc có lẽ là ma linh đang nhập vào y. Chiếc mặt nạ trên mặt giống như một vật thể sống, trưởng thành dựa vào máu thịt của y.

Ngay cả cơ thể của y cũng bất thường.

Cổ nhô ra phía trước, rất cứng, đôi mắt cũng có màu vàng, giống như dã thú.

Trông hơi giống ác ma nữ tu…

Vừa lao ra khỏi sương mù, y bèn lao tới cái xác của Alvin Dawkwe, ác linh đang muốn chống cự, nhưng lại trực tiếp bị vặn đứt đầu, máu đen phun ra.

Vào thời điểm này, trong màn sương mù, giọng nói giận dữ của Matthew vang lên: “Ta muốn cứu tha mày một mạng, để mày gọi tất cả những giáo đồ của Vanity đến để nói về nguyền rủa, vậy mà mày lại dám động vào cái xác của hắn.”

“Mày thật đáng chết.”

Ngay khi vừa nói xong câu đó, Matthew xuất hiện ngay phía sau Mercer, vả ngay một phát.

Giống như một người lớn dạy một đứa trẻ.

Mercer trực tiếp văng ra xa, đầu cũng vặn vẹo một vòng.

Nhưng dù là như vậy, ma linh điều khiển cơ thể của y lại vặn cổ trở lại như cũ, vẫn chưa chết.

Con dao găm trên ngực y tự động thò ra một đoạn, có vẻ như sau khi tất cả hoàn toàn văng ra, sức mạnh thu được từ việc hiến tế cho ma linh sẽ biến mất.

Vào lúc này, Meser thực sự nhận ra khoảng cách giữa Matthew và y lớn đến mức nào.

Y kinh hãi nói: “Mày hợp nhất với thứ đó?”

Matthew lạnh lùng nói: “Không, ta chỉ là một vật chứa.”

Vừa nói lão vừa đưa tay ra chộp lấy.

Tương tự như năng lực điều khiển đồ vật từ xa của ác linh Đỗ Duy, lão trực tiếp nhấc Mercer lên cao.

Phụt……

Miệng của chiếc mặt nạ mở rộng, máu phụt ra.

Nhưng vào lúc này, cái xác của Alvin Dawkwe vốn đã mất đi hơi thở, đột nhiên hồi phục.

Ác linh vừa chết có thể là nguyên bản, nhưng giờ đã được thay thế bằng một ác linh mới.

Khi Matthew nhìn thấy cảnh này, một tia sáng yếu ớt lóe lên trong mắt lão.

Kinh nghiệm dày dặn giúp lão dễ dàng nhìn thấy vấn đề của xác chết này.

“Năng lực cửa…”

“Con cũng giống như Andrew, khiến ta rất không hài lòng.”

Vì vậy, lão bèn phất tay.

Chỉ khi ác linh khống chế cái xác này, bèn lập tức bị đè chết.

…

Nhưng ở thế giới bên trong cánh cửa.

Ánh mắt của Đỗ Duy trở nên cực kỳ lạnh lùng.

Có gần một trăm ác linh xung quanh, đây đều là những thuộc hạ trung thành của hắn trong tương lai.

Nhưng vừa rồi, 2 trong số những ác linh được Đánh Dấu vì một lý do nào đó đã biến mất bên trong cánh cửa.

“Là ai? Ai đã giết thuộc hạ của tôi ở ngoài kia”

Chương 468: Lộ diện

Bình tĩnh và lý trí là nhãn hiệu của Đỗ Duy.

Nhưng giờ có người giết chết ác linh ngoài cánh cửa, khiến hắn có chút không vui.

Tại sao vẫn ở trong cửa, không đi ra ngoài.

Chẳng phải là để Đánh Dấu tất cả những ác linh đằng sau cánh cửa đã bị Alvin Dawkwe giam giữ trong suốt cuộc đời, để khi hắn đối mặt với chiếc đồng hồ cổ, có thể tăng cơ hội chiến thắng hay không?

Hắn không có cảm xúc với bất kỳ ác linh nào.

Tất nhiên, Cái Bóng thì có chút đặc thù.

Suy cho cùng, Cái Bóng giỏi chịu đựng, rất chăm chỉ, và bền bỉ.

Theo ý kiến của hắn, tất cả những ác linh đã được Đánh Dấu đều là đệ của hắn.

Nhưng bây giờ ở ngoài kia có kẻ đang giết thuộc hạ của hắn.

Suy nghĩ ở một góc độ khác, điều này đang phá hủy kế hoạch của hắn, làm giảm vốn liếng để hắn đối phó với đồng hồ cổ.

Tương đương với việc khiến hắn chết.

Vì thế, vào lúc này.

Không khí nặng nề bên trong cánh cửa, khiến cho tất cả ác linh đều run lên.

Những ác linh xé phong thư thành từng mảnh, lại thấy phong thư hồi sinh, đứng ngồi không yên.

Phong thư sau khi sống lại, cũng vô cùng hoảng sợ.

Trên tờ giấy, một dòng chữ đột nhiên xuất hiện.

Tất cả tà ma đều bị đẩy lui, xung quanh là bóng tối. Mà ở trung tâm bóng tối, Đỗ Duy lạnh lùng, không có một chút cảm xúc.

Hơi thở ảm đạm và lạnh lẽo hơn, không giống người sống.

Vùng da lộ ở ngoài, càng thêm nhợt nhạt.

Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn lên.

Trong khoảnh khắc, tất cả ác linh dường như bị dẫn dắt, cũng nhìn theo ánh mắt của hắn.

Nhịp nhàng, và quỷ dị.

Ở bên tay phải của hắn, hoa văn kim đồng hồ quay với biên độ không đáng kể.

Sau đó, hoa văn kim đồng hồ biến mất như một hòn đá chìm trong hồ.

Thay vào đó là biểu tượng mặt nạ.

Ngoại trừ hốc mắt, không có bất kỳ ngũ quan nào.

Đây chính là hình dáng của chiếc mặt nạ tồn tại cùng với ác linh Đỗ Duy lâu nhất, nhưng sau này chiếc mặt nạ kia đã biến thành tro bụi.

Đỗ Duy liếc nhìn phong thư, ánh mắt lạnh lùng, u ám.

Hắn không trả lời, bởi vì vấn đề này chẳng có nghĩa lý gì cả.

Ngay sau đó, hắn dùng lòng bàn tay phải chậm rãi che lên mắt phải.

Con mắt này từng bị ác linh Đỗ Duy hiến tế.

Sau đó, hắn còn thấy bên ngoài cửa, một ông già mặc đồng phục linh mục, đội mũ trùm đầu, cảm giác rét lạnh còn đáng sợ hơn cả ác ma nữ tu.

Ở cấp bậc hoàn toàn khác biệt.

Bên cạnh lão là Mercer Croaker đeo mặt nạ.

Hai người đang đánh nhau theo cách mà người thường không thể lý giải nổi, lão già kia áp đảo đến mức Mercer không đánh trả nổi.

Bởi vì lão thậm chí vẫn có thể phân tâm, tùy ý vươn tay bóp nát cái xác của Alvin Dawkwe. Cho dù ác linh thay thế mạnh đến đâu đi nữa, xem ra lão vẫn có thể dễ dàng bóp chết.

Mạnh khủng khiếp.

Đồng thời lão già vẫn tiếp tục nói: "Alvin Dawkwe, con làm ta quá thất vọng. Sinh mệnh vốn rất khổ đau, ô trọc, nhưng con cứ lì lợm kiên định với niềm tin khó hiểu của mình."

"Nhìn xác của con giờ lại bị ác linh khống chế, ác linh mà con biến thành sau khi chết dễ dàng bị ta bóp chết."

"Những Hunter như chúng ta không nên tồn tại trên thế giới này, ác linh cũng vậy."

"Tại sao không gia nhập Twilight?"

"Con từ bỏ thiện lương, những thứ tốt đẹp, tất cả mọi thứ, chỉ đổi lại chút sức mạnh này. Nhìn xem con còn lại cái gì?"

"Một cái xác, thật nực cười làm sao?"

Có lẽ lão không nói chuyện với Alvin Dawkwe, mà đang giải thích một điều gì đó.

Điều này thật phức tạp…

Đỗ Duy im lặng, bởi vì lại có thêm 1 ác linh khác bị hắn Đánh Dấu ra khỏi cửa, bị lão nhân bóp chết.

Hắn biết rằng người này phải là Matthew.

Phong thư bên cạnh vào lúc này sắp phát điên.

Đỗ Duy nhìn lướt qua, bình tĩnh nói: "Tao chỉ muốn nhìn xem ai giết tay sai của tao ở ngoài kia. Không ngờ bọn họ đều là người quen."

Phong thư sững sờ.

Đỗ Duy từ tốn nói: "Đây không phải chuyện mà mày có thể tham gia. Tao cũng chỉ muốn thử xem khoảng cách giữa tao và Matthew lớn đến mức nào."

Đỗ Duy nói tiếp: "Tuy đánh không lại, nhưng nếu cứ chạy trốn thoát như thế này, những ác linh khác vẫn sẽ chết trong tay Matthew. Vậy thì có ích lợi gì?"

Đỗ Duy cười mỉa mai: "Mang cái xác cùng trốn, chỉ là suy nghĩ của tao, nhưng làm không được, nên tao cần phải trở thành ác linh."

Hắn là người có 2 thân phận.

Hắn bỏ tay phải ra, lấy mặt nạ trong túi, rồi đeo nó lên mặt.

Đôi mắt đen từ từ nhắm lại.

Khi mở ra lần nữa, lấy con ngươi làm trung tâm, bóng tối chầm chậm lan tràn, dần dần xâm nhiễm một đôi mắt, giống như một vực thẳm, khi người ta nhìn thấy nó, đều có ý muốn lao vào.

"Thật là ồn ào…"

……

Thế giới bên ngoài cánh cửa.

Trên con đường cao tốc, Mercer đã bị Matthew bạo hành một cách thảm hại, còn cái xác của Alvin Dawkwe cũng không được buông tha.

Miễn là ác linh xuất hiện, sẽ lập tức bị giết.

Những lời vừa rồi, lão không chỉ đơn giản nói với Alvin, mà còn với chính mình.

Matthew là một Hunter cao cấp trong giáo hội, lý do mà lão nổi loạn chống lại giáo hội, là vì khi hắn đang trên bờ vực ác linh hoá, nhân tính biến mất, và lão đã giết vợ con của mình.

Đối với lão, mọi thứ đều là bi ai.

Nhưng vào lúc này, sau khi Matthew bóp chết một ác linh nữa, khuôn mặt lão đột nhiên trở nên cực kỳ phấn khích.

Cực kỳ ức chế, lạnh lùng và hiểm độc, toả lên từ cái xác.

“Giãy dụa vô ích.”

Matthew cau mày, lão không thèm để ý phớt lờ kẻ sắp bị tiêu diệt, Mercer, thay vào đó tập trung vào cái xác của Alvin Dawkwe.

Trực giác mách bảo lão rằng mọi thứ đang phát triển theo chiều hướng không thể kiểm soát.

Nguy hiểm……

Mercer ở bên cạnh nôn ra máu, nằm trên mặt đất không biết sống chết.

Đột ngột…

Ngay sau đó, từ cái xác của Alvin Dawkwe, một bóng đen lớn lan ra như thủy triều.

Có một tiếng răng rắc đáng sợ từ bên trong cái xác.

Đó là tiếng xương gãy.

Két két…… tiếng mở cửa vang lên.

Cái xác của Alvin Dawkwe đột nhiên dừng lại, đưa tay ra chạm vào mặt nó.

Một giọng nói già nua phát ra từ cổ họng, rõ ràng là giọng của Alvin. Nhưng lại với một giọng điệu quỷ dị khác thường, khiến người ta có cảm giác như một quý tộc đột nhiên phát hiện ra điều gì đó thú vị.

Nó nói: “Lão mạnh hơn ta nghĩ.”

Chương 469: Mercer quá vô tội

“Cái gì……”

Sau khi Matthew nghe cái xác nói chuyện, lão càng thêm cảnh giác.

Lão lạnh lùng hỏi: “Cô là ai?”

Ác linh không thể nói chuyện.

Chỉ con người mới có thể giao tiếp và nói chuyện.

Thứ đối diện mỉm cười chế nhạo: “Khi tao chết sẽ nói cho lão biết.”

Giờ Đỗ Duy đã trở thành ác linh, hoặc đây chính là ác linh Đỗ Duy.

Thôi miên là điều Đỗ Duy làm tốt nhất.

Sở dĩ con người là con người, vì họ luôn suy nghĩ từ góc độ con người, làm mọi việc với nhận thức của con người.

Nhưng nếu được đổi thành ác linh, nó sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Sức mạnh vốn thuộc về ác linh, càng phát huy sẽ càng mạnh hơn.

Ác linh Đỗ Duy điều khiển cái xác, đồng tử co rút lại.

Năng lực định thân được phát động.

Matthew hơi đổi sắc, giây tiếp theo, ác linh Đỗ Duy xuất hiện ở trước mặt lão, không biết từ lúc nào, tay phải rút ra một con dao sắc bén, phần mũi bị gãy một mẩu nhỏ.

Vút…

Con dao sắc nhọn bổ thẳng vào Matthew.

Nhưng lại bổ hụt.

Matthew biến mất tại chỗ, tan vào bóng tối.

Ác linh Đỗ Duy hơi nghiêng đầu, biến mất trong bóng đêm.

Trên bầu trời âm u, một tia chớp cực lớn xẹt qua, sấm sét rền vang, trong vòng vài km có thể nghe thấy rõ ràng.

Trời sáng choang, toàn bộ đường cao tốc sáng lên một màu trắng xóa.

Mưa trút xối xả.

Những hạt mưa rơi xuống đất, làm bụi đất bắn tung toé.

Mà con dao găm cắm trên ngực Mercer, nằm dưới đất không biết sống chết, vẫn chưa hoàn toàn tách rời.

Nếu nhìn kỹ, còn có thể thấy 1 tay của y bị bẻ gãy, chỗ bị lưng đè lên trông hơi phồng lên.

Vâng, đúng vậy.

Y đang giả chết, thậm chí còn chuẩn bị một thứ gì đó, cố gắng đột kích bất ngờ Matthew và nhân cơ hội tẩu thoát.

Điều không ngờ là mọi thứ lại biến hoá quỷ dị đến vậy.

Từ xác chết của Alvin Dawkwe, một sự tồn tại đáng sợ hơn bất ngờ xuất hiện.

Mercer có thể cảm thấy, đó là một thứ gì đó đáng sợ hơn cả ma linh trong chiếc mặt nạ mà y đang đeo.

Y không khỏi nghĩ thầm: “Matthew dung hợp thứ đó, lão kinh khủng đến vậy có thể hiểu được, nhưng tại sao lại có tồn

tại khác? Tuy rằng không đánh nổi Matthew, nhưng cũng rất đáng sợ.”

“Có phải như Matthew đã nói, thật sự có người đứng sau gây hoạ sao?”

“Nếu là như vậy, không phải cái thứ nguyền rủa là do kẻ này gây ra sao?”

Lúc này, Mercer rất khó xử.

Y muốn trốn, nhưng có thể cảm thấy rằng Matthew và kẻ vô danh kia vẫn còn trong bóng tối, chỉ cần y hành động hấp tấp, sẽ bị họ đồng loạt tiêu diệt.

Thậm chí y còn cảm thấy, việc giả chết không hề gạt được hai kẻ này.

“Cũng may là những người khác sắp tới rồi, tôi chỉ cần giả bộ một lúc, một lúc nữa…”

Nhưng ngay khi y nghĩ vậy.

Trong bóng đêm, đột nhiên vang lên một tiếng ho khan.

Matthew hiện ra một cách kỳ lạ, trên ngực có một vết cắt sắc bén, một vết cắt do dao rạch.

“Mày rất mạnh…”

Lão ho khan, phun ra một ngụm máu, lau khóe miệng, lạnh lùng nhìn đối diện.

Ở đối diện.

Ác linh Đỗ Duy vô cảm xoa xoa con dao sắc bén của mình, nhưng lồng ngực hắn đã bị khoét một lỗ lớn, hơi thở cũng yếu ớt hơn trước rất nhiều.

Nó rơi xuống thế yếu.

Và thứ mà nó tiêu hao bây giờ là sức mạnh của chính nó, vẫn kém sức mạnh liên tục được chúc phúc khi sở hữu Pennywise.

Mưa tiếp tục tuôn xối xả, nhưng khi rơi xuống bên cạnh họ, chúng sẽ quỷ dị né tránh.

Ngay sau đó, ác linh Đỗ Duy đưa tay trái ra, rồi bóp mạnh.

Mà Matthew cũng có động thái tương tự.

Chúng đều có khả năng điều khiển các vật thể từ xa.

Nhưng lần này, có sự chênh lệch rõ rệt.

Ác linh Đỗ Duy treo lơ lửng, thi thể bị điều khiển uốn gập không thể kiểm soát, tiếng xương gãy vang lên.

Matthew không hề chịu chút tổn thương.

“Sai ……”

Matthew nói, lập tức quay đầu nhìn về phía sau, Mercer trực tiếp từ trên mặt đất bay tới, vô cùng bất đắc dĩ đâm vào hắn.

“Mày chỉ biết chơi trò này thôi sao?”

Lão rất tức giận, bóp lấy cổ của Mercer, cơ thể của y ngay lập tức căng phồng, như thể sắp nổ tung.

Nhưng ác linh Đỗ Duy lại giễu cợt: “Đừng lo, chờ lần sau gặp lại, lão chắc chắn sẽ được thưởng thức nhiều hơn.”

Nói xong, đồng tử của nó hơi co lại, lợi dụng khoảng thời gian Matthew bận tay, trực tiếp triệt tiêu ảnh hưởng.

Sau đó, nó xuất hiện sau lưng Matthew, trên tay là một con dao sắc như dao mổ, chỉ cần chạm vào là sẽ bị cắt đứt một miếng thịt.

Matthew quay đầu, nghiến răng nhìn ác linh Đỗ Duy: “Mày cho rằng có thể giết được tao?”

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Câu này cũng là cho lão!”

Con dao sắc bén chém tới trước mặt Matthew bị chặn lại, một cánh tay thối rữa duỗi ra từ vết thương hở trên ngực lão, nắm lấy con dao.

Ngoài ra, một cánh tay thối rữa khác nhanh như cắt lao ra, chộp lấy ác linh Đỗ Duy.

Những cánh tay này trông giống hệt như hoa văn trên lá bài ước nguyện.

Ác linh Đỗ Duy nheo mắt cười đểu: “Khửa khửa.”

Khi cánh tay đó định nắm lấy nó, Cái Bóng dưới thân lập tức vặn vẹo.

Cái Bóng mở đôi mắt đỏ ngầu, tay cầm một con dao sắc bén khác, chém thẳng vào cánh tay đó.

Nó không dám do dự.

Dù gì thì nó cũng đã có chút trí khôn, không vâng lời thì sẽ rất thê thảm.

Dù không thể làm gì được trong trận chiến này, nhưng chặt bỏ một cánh tay thối rữa, thì nó vẫn làm được.

Khi con dao sắc bén chặt đứt cánh tay thối rữa.

Nguy cow của ác linh Đỗ Duy dễ dàng được giải quyết.

Cánh tay trực tiếp hóa thành tro.

Tuy nhiên cũng chỉ có thể làm vậy.

Kinh nghiệm và sức mạnh của Matthew đều ở trên ác linh Đỗ Duy, lão lập tức phản ứng lại, ác ý cực kỳ khủng khiếp lan tràn từ trong mắt.

Cái Bóng bị thô bạo đẩy vào trong bóng tối.

Mercer lúc này di chuyển.

Y sắp điên rồi, tự dưng bị Matthew đuổi giết suốt vài ngày liền, phải giả chết, bị ác linh Đỗ Duy sử dụng như một công cụ.

“Bọn mày đều điên rồi!”

Mercer rống to, trong tay lập tức xuất hiện một cái hộp nhỏ vỡ nát.

Cái hộp lập tức bị hắn bóp nát.

Một đám huyết thuỷ bay ra từ cái hộp, có thể nhìn thấy đường nét của khuôn mặt người, từ mắt đến miệng, mũi, sống động như thật.

Ngay khi xuất hiện lập tức vồ lấy Matthew.

“Cút!”

Matthew gầm lên, quăng Mercer như rác.

Giọng của lão như mang theo sức mạnh quái dị nào đó, buộc đám huyết thuỷ phải thay đổi mục tiêu, hướng về ác linh Đỗ Duy.

“Mày dám gây hấn với tao sao?”

Đôi mắt đen của ác linh Đỗ Duy tràn đầy sát khí lạnh lẽo.

Hoa văn mặt nạ trên tay phải của nó bị bóp méo, trông giống như đang nhe răng cười.

Huyết thuỷ ở giữa hai người họ, như thể con sói nhìn thấy hổ và sư tử, lập tức chạy lùi lại, sau đó lao ngược về phía Mercer với vẻ hoảng hốt.

“Đm!”

Chương 470: Thưa Công tước…

Huyết thuỷ vô cùng quỷ dị.

Mercer hoàn toàn không có năng lực phản kháng, nên đã bị nó quấn lấy.

Sau đó, toàn bộ huyết thuỷ đều sôi sục.

Tiếp tục chui vào mũi, miệng, tai và mắt của Mercer.

Ma linh chiếm hữu cơ thể y đã không ngăn cản quá trình này.

Có vẻ như huyết thuỷ còn đáng sợ hơn cả ma linh.

Khi chúng được kết hợp với nhau, một thứ gì đó sẽ được hồi sinh…

Ác linh Đỗ Duy và Matthew thờ ơ nhìn qua, cả hai bỗng không hề tấn công nhau, mà dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Vô cùng khó hiểu.

“Mày có thể nói cho ta biết mày thuộc thế lực gì? Ở đây, xem ra cũng không phải là mày thật.”

Trong cơn mưa lớn, Matthew lui sang một bên.

Ác linh Đỗ Duy cầm dao nhọn bình tĩnh nói: “Thật sự không phải tao, tao vừa rồi dùng một phương pháp để điều khiển cái xác này.”

“Còn về câu hỏi của lão, người? Lão nghĩ rằng tao là người?”

Matthew im lặng, lão rất cảnh giác nhìn ác linh Đỗ Duy.

Lý do không tấn công, hoàn toàn là vì lão thấy nếu cứ đánh tiếp thế này, cũng thật vô nghĩa.

Bên cạnh đó, trong bóng tối còn có vài thứ.

Vì vậy, lão từ tốn nói: “Trên đời này kẻ phi nhân có rất nhiều. Trong trí nhớ của ta, rất nhiều người còn sống. Mày khiến tao nhớ lại một người nào đó.”

“Cũng tao nhã máu lạnh, giống nhau có năng lực khống chế đồ vật từ xa, định thân, nhưng mày không phải hắn.”

Matthew đã sống rất nhiều năm và luôn là người đứng đầu Twilight, cứ lâu lâu, khi cảm thấy mình sắp chết, lão sẽ đổi thân phận mới, rồi quay trở lại Twilight một lần nữa.

Vì vậy, lão biết rất nhiều người.

Chỉ là khi lão dung hợp với thứ đó, xuất hiện một số vấn đề, khiến lão phải trốn ở sau màn trong một khoảng thời gian nhất định, không thể phân tâm để ý đến những thay đổi của thế giới.

Và giờ, Matthew đột nhiên cảm thấy rằng sự tồn tại vô danh trước mặt, có lẽ là một người đã sống sót cùng thời với lão.

Mặc dù ác linh Đỗ Duy kém hơn Matthew rất nhiều về sức mạnh và kinh nghiệm.

Nhưng sự am hiểm của nó với tâm hồn và bản chất con người là tuyệt đối.

Vì vậy, nó lạnh lùng nói: “Matthew, lão khiến tao cảm thấy rất xa lạ.”

Loại giọng điệu này, có vẻ rất quen thuộc.

Matthew lập tức tái mặt, lão liên tưởng đến vài chuyện.

“Ngài Công tước?”

“Không, mày không thể là ngài ấy, ngài ấy đã chết…”

Matthew là người sống từ thời nữ hoàng Victoria, vào thời đại đó, giáo hội vẫn còn ở đỉnh cao, số lượng Hunter đông gấp nhiều lần hiện tại.

Vấn đề ác linh hoá vốn không phải là vấn đề gì cả.

Mối đe dọa duy nhất là những thứ khủng khiếp khiến ác linh xuất hiện trên thế giới.

Đều là những thứ mang tính khái niệm.

Matthew từng là giám mục trẻ nhất của giáo hội, lão đã tiếp xúc và biết khá nhiều người sống trong thời đại Victoria, phi nhân nhưng không phải phi ngã.

Trong số họ có một người đàn ông bí ẩn được gọi là Công tước.

Ác linh Đỗ Duy nghe vậy, lập tức phân tích ra rất nhiều thông tin.

Vì vậy, nó vô cảm nói: “Không có gì là không thể, Matthew, thứ mà lão dung hợp chưa triệt để, thành viên của Vanity cũng không đơn giản như lão nghĩ.”

Lời lẽ của nó rất mơ hồ, không trực tiếp thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Hơn nữa, nó đã chuyển chủ đề theo hướng khác.

Mê hoặc không nhất thiết phải từ lần sau mới bắt đầu, mà cũng có thể đặt bẫy ngay từ bây giờ.

Sắc mặt của Matthew lập tức trở nên cực kỳ phức tạp: “Vậy sao…”

Lão đã sống quá lâu. Nhiều ký ức của quá khứ đều hiện ra vào lúc này.

Vào lúc này, Mercer, người đang bị huyết thuỷ quấn chặt, đột nhiên phát ra một tiếng cười trầm thấp.

“He he he…”

Hoàn toàn không phải là con người. Càng giống một tồn tại khủng khiếp nào đó.

Ngoài ra, cơ thể của Mercer cũng xuất hiện những biến hoá dị thường, huyết thuỷ ngấm vào cơ thể, khiến làn da lão trắng bệch như thể được ngâm trong nước.

Trên mặt hắn hiện lên hoa văn đặc thù, giống như một vết bớt.

“Tao ghét nhất là loại không biết đã sống bao nhiêu năm như chúng mày. Tao không ngờ huyết thuỷ không có tác dụng với chúng mày.”

“Để tao đoán xem, chúng mày đều dung hợp loại đồ vật đó, đúng không?”

“Nhưng giờ tao cũng đã dung hợp.”

Mercer hé miệng cười toe toét, lưỡi đen thui như lưỡi rắn, hai mắt lõm sâu, đồng tử co lại thành một chấm màu vàng nhạt, tròng trắng chiếm gần hết.

Mới nhìn trông rất giống với ác ma nữ tu.

Trạng thái tinh thần của y đã hoàn toàn bị bóp méo. Trông còn kinh khủng hơn.

Nhưng Matthew trầm giọng nói: “Đây là nguyền rủa từ 72 Trụ Ma Thần của Solomon. Vanity bọn mày lại mở cánh cửa đó rồi sao? “

Mercer không nói gì, đôi tay khẽ quơ.

Trí óc hỗn loạn đã khiến y đưa ra một quyết định không hề có lý trí.

Y đồng thời ra tay với Matthew, và ác linh Đỗ Duy.

Vào lúc này, Matthew và ác linh Đỗ Duy đồng thời đưa tay ra.

Có thể thấy là trong lòng bàn tay của Matthew cũng có một hoa văn đặc biệt, đó là một con mắt mở to, với hai con ngươi quấn vào nhau.

Trên tay phải của ác linh Đỗ Duy, có hoa văn một chiếc mặt nạ.

Dường như giữa hai bên có liên quan.

Hai bọn họ đồng loạt ra tay.

Lực lượng vô hình trực tiếp ép Mercer méo mó.

Matthew và ác linh Đỗ Duy đứng ở hai bên.

Như thể cả hai đang hợp tác cùng nhau, chuẩn bị đuổi quỷ, họ khoá chặt Mercer.

Nhưng dù Mercer bị vặn méo mó, vẫn còn sống, thậm chí còn thức tỉnh nhờ nỗi đau thể xác.

“Chúng mày định nhìn tao chết?”

Tiếng bước chân vang lên.

Tiếng mưa xối xả dường như bị bóp nghẹt, dù vẫn mưa, nhưng chung quanh im lặng đến vô lý, chỉ có thể nghe rõ tiếng bước chân.

Ác linh Đỗ Duy vô cảm quay đầu lại, trên con đường phía sau, 11 người mặc quần áo dài màu đen, đeo mặt nạ trắng không thể tả đi tới.

Dáng vẻ của những chiếc mặt nạ đó khác nhau, có cái lớn và có cái nhỏ.

Một số có ngũ quan hoàn chỉnh.

Một số chỉ có một mắt.

Với mỗi bước của họ, khuôn mặt của Matthew cũng trở nên xấu xí hơn một chút.

Lão đột nhiên phát hiện ra sau khi hợp nhất thứ đó, mình có chút tự cao.

Đám người Vanity lại mở cánh cửa, với phong cách hành xử của mình, họ chắc chắn sẽ làm điều gì đó với những tồn tại quỷ dị đó.

72 Trụ Ma Thần của Solomon độc hại là tín ngưỡng nguyên thuỷ độc ác, và là tồn tại đáng sợ mang tính khái niệm.

Mọi thứ liên quan đến chúng đều mang theo nguyền rủa.

Nếu lão có thể dung hợp thứ đó, không có chuyện đám người Vanity không làm được.

"Ta phải mau chóng rời đi…"

Nhưng ngay khi ý nghĩ này hiện ra trong đầu của Matthew, lão nhận thấy "Ngài Công tước" ở bên cạnh vẫy tay, nắm Mercer trong tay, sau đó dường như đã làm điều gì đó, rồi ném y đến chỗ đám người Vanity.

Và sau đó, "Ngài Công tước" đã bỏ trốn…

Chương 471: Tất cả đều là hiểu lầm…

Trong nháy mắt, ác linh Đỗ Duy hoà vào bóng tối, hoàn toàn biến mất.

Matthew còn chưa kịp phản ứng, đợi sau khi ác linh Đỗ Duy rời đi, lão nghe thấy tiếng búng tay rõ ràng.

Có vẻ như nó đã búng ngón tay trước khi rời đi.

“Điều này có chút khác với Công tước mà ta biết…”

Matthew vô cảm nói, khi lão ngẩng đầu lên lần nữa, 11 thành viên của Vanity đã vây lấy lão.

Những người này không chỉ bị ma linh phụ thể.

Có điều gì đó đáng sợ hơn.

Matthew nhìn họ và im lặng một lúc trước khi nói: “Nếu ta nói đây là một sự hiểu lầm, mấy chú có tin không?”

Không ai trả lời……

Trong số 11 người đối diện, một người ngẩng đầu lên, lộ ra một đôi mắt tê dại và trũng sâu, nhìn chòng chọc Matthew.

Matthew ngay lập tức muốn biến vào bóng tối.

Nhưng lão thấy rằng năng lực này hoàn toàn không thể sử dụng được.

“Thưa ngài, những gì ngài đã làm có chút quá đáng.”

Những người khác phân ra 2 người, đồng thời đè chặt Mercer đang náo động.

Ra sức lôi kéo, thô bạo kéo đám huyết thuỷ rút ra khỏi cơ thể của Mercer.

Quá trình này vô cùng đau đớn.

Từng giọt huyết thuỷ chảy ra từ lỗ chân lông của Mercer, việc này còn tệ hơn cả ngàn vết cắt.

Mercer nghiến răng nghiến lợi: “Ngươi tiến lên nhanh hơn, ta không nhịn được nữa, sắp bị đồng hóa…”

Không ai quan tâm đến anh ta.

Trong Vanity, mối quan hệ giữa các thành viên nòng cốt không được hòa hợp.

Mặc dù mục tiêu giống nhau, nhưng mọi người đều làm những việc khác nhau.

Giống như mục đích của giáo phái.

Vanity là tất cả.

……

Ở một nơi khác.

Bóng dáng của ác linh Đỗ Duy lặng lẽ xuất hiện ở cánh đồng cách đó vài chục km, rồi lại biến mất.

Sau cả chục lần di chuyển liên tiếp.

Nó quay trở lại Thị trấn Philo.

Vì vậy, ở thị trấn hoang vắng này đã xảy ra một hiện tượng vô cùng đáng sợ.

Trời đang mưa.

Tí tách, trong đêm khuya tại thị trấn Philo, xác chết của Alvin Dawkwe đứng sững sờ trên mặt đất, nước mưa dội ướt xác chết.

Vết thương rất lớn trên ngực chảy ra rất nhiều máu đen.

Điều này thôi đã vô cùng bất thường rồi.

Điều bất hợp lý hơn nữa là đột nhiên, có tiếng mở cửa cót két.

Từ đầu xuống đến vai xác chết bị hở một khoảng trống, giống như một cánh cửa, bị đẩy sang một bên từ bên trong.

Giống như miếng bánh được cắt làm đôi.

Đỗ Duy bước ra từ bên trong, sắc mặt tái nhợt, một tay che miệng, máu đỏ tươi chảy ra rất nhiều.

"Khụ khụ…"

Vô cùng mệt mỏi, yếu ớt.

Từ khi hợp nhất với ác linh Đỗ Duy, hắn không hề bị thương, đối phó với ác linh rất dễ dàng.

Phần lớn mọi lần, ngoài ma linh và một vài tồn tại quỷ dị, rất ít thứ có thể làm tổn thương bản thân hắn.

Tuy nhiên, sau những chuyện gặp phải ngày hôm nay, khiến hắn hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ này.

Chỉ riêng ác linh do Alvin Dawkwe biến thành đã dùng một phương pháp quỷ dị, nhốt hắn sau cánh cửa.

Dù có thể thoát ra dễ dàng, nhưng không có nghĩa là ác linh không thể làm gì hắn.

Còn về Matthew, thì càng không cần bàn.

Đỗ Duy tự thôi miên chính mình là ác linh, dùng thân phận đó để thăm dò chênh lệch giữa hắn với Matthew.

Không ngờ trong suốt trận chiến chưa từng chiếm được ưu thế.

Hơn nữa, đây còn là do Matthew chưa hoàn toàn dung hợp thứ đó.

“Ngoài ra còn có 11 thành viên của Vanity. Họ cho tôi cảm giác đáng sợ còn hơn cả Mercer. Dù có thể 1vs1 thì không đấu lại Matthew, nhưng cả 11 người bọn họ thì khác.”

Đỗ Duy lau máu nơi khóe miệng, ôm đầu đau đớn.

Dù gì thì hắn vẫn là con người.

Sức mạnh của ác linh Đỗ Duy là xuất phát từ bản chất ác linh, dù ý chí giống nhau, nhưng sau khi trở thành ác linh Đỗ Duy, gánh nặng cho cơ thể là quá lớn.

Năng lực mạnh đến đâu nếu sử dụng quá nhiều lần, sẽ có thể thật sự trở thành “ác linh Đỗ Duy”.

Tất nhiên, Đỗ Duy không phải trả giá suông. Hắn cũng thu hoạch được thông tin hữu ích.

“Ngài Công tước… dường như lão coi ác linh Đỗ Duy là cái kẻ ở thời đại nữ hoàng Victoria, nhưng sau khi tôi hợp nhất với ác linh Đỗ Duy, ký ức hoàn toàn đồng bộ.”

“Tôi không có bất kỳ ký ức nào về công tước.”

“Hay là, trước khi ác linh Đỗ Duy biến thành mặt nạ ác linh, nó có liên quan đến công tước?”

Đỗ Duy giờ rất đau đầu, chuyện về ác linh Đỗ Duy có thể gác lại, nhưng cũng phải nghiêm túc suy xét một số thông tin tiết lộ trong lời nói của Mercer và Matthew.

Mercer nói, y và Matthew đều dung hợp thứ đó.

Nhưng thứ duy nhất hắn dung hợp lại chính là ác linh Đỗ Duy, nó sao có thể cùng loại với Máu của Jesus?

Nếu thực sự là như vậy, ý chí sau khi hợp nhất, phải là nó.

“Trên người mình còn thứ gì không nhể?”

Đỗ Duy vươn tay liếc nhìn hoa văn trên tay phải.

Hoa văn mặt nạ đã biến mất, thay vào đó là hoa văn kim đồng hồ ban đầu.

Thấy vậy, Đỗ Duy cau mày, ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời đêm âm u, mưa gió.

“Sau khi Mercer dung hợp huyết thuỷ, một hoa văn đã xuất hiện trên cơ thể y. Nhưng Matthew nói đó là một lời nguyền sau khi mở cánh cửa. Nó đến từ 72 Trụ Ma Thần của Solomon.”

“Hoa văn trên cơ thể của Matthew là một con mắt có 2 con ngươi, còn trên cơ thể tôi là kim đồng hồ, đại diện cho đồng hồ của Lamer.”

“Đồng hồ của Lamer có liên quan đến 72 Trụ Ma Thần của Solomon, nó có thể là một trong số đó.”

“Nói cách khác, Matthew và Mercer và tôi là cùng một loại người.”

“Nhưng tại sao tôi lại yếu đuối như vậy?”

Câu nói cuối cùng của Đỗ Duy là thật lòng.

Nếu không dung hợp ác linh Đỗ Duy, mượn tạm thân phận của nó để chiến với Matthew, hắn vẫn đang thầm lên kế hoạch tìm cách hố chết Matthew.

Không chiến đấu sẽ không biết được chênh lệch.

Sức mạnh của Đỗ Duy là gì?

Năng lực thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy cảnh tượng cái chết trong tương lai, sau đó là năng lực Đánh Dấu BUG.

Đều là năng lực hỗ trợ, khi đánh nhau thì chả có tác dụng gì.

Ngược lại, Đỗ Duy phải chịu áp lực của đồng hồ cổ, phải không ngừng mạnh mẽ.

Lúc này, phong thư chui ra từ trong túi của Đỗ Duy.

[Chủ nhân, thật ra ngài cũng không yếu. Trong lòng phong thư, ngài là mặt trời, mặt trăng, ngọn núi, Matthew, Vanity cái quái gì chứ, bọn chúng sao có thể so với ngài?】

【Ngài là một kẻ phản diện, trên đời này không có một Hunter nào nham hiểm, mưu mô, thông minh và máu lạnh như ngài.】

【Ngài là vua của ác linh!】

【Đám Matthew chỉ là kẻ ăn may. Cái gọi là công lý chắc chắn sẽ đánh bại cái ác chỉ là một câu chuyện cổ tích. Chỉ những kẻ phản diện như ngài mới có được tiếng cười cuối cùng.】

Đỗ Duy nhìn phong thư, nghiến răng hỏi: "Mày cho rằng tao giống phản diện?"

[Á… lẽ nào ngài không giống?]

[Thưa ngài, Matthew nói ngài là Công tước, danh hiệu này là có vẻ rất xấu xa.】

Đỗ Duy lười xử lý phong thư, chỉ nhét vào túi.

Khi hắn quay đầu lại nhìn xác chết của Alvin Dawkwe, một sự do dự lóe lên trong mắt.

"Những ác linh kia đều đã bị tôi Đánh Dấu, nhưng tôi không biết có thể đưa cánh cửa này ra khỏi cái xác hay không. Tôi luôn cảm thấy năng lực của cánh cửa này rất hữu dụng, nếu để ở nhà thì có thể dùng được để giam cầm những ác linh."

Chương 472: Anh Cái Bóng đã bỏ lỡ cơ hội

Những thứ liên quan đến ác linh, hoặc là năng lực quỷ dị, chỉ có tính khái niệm.

Ác linh giết người cũng giống vậy.

Ví dụ, bất cứ ai lọt vào tầm nhìn của Cái Bóng đều sẽ trở thành mục tiêu của nó.

Điều tương tự cũng xảy ra với năng lực cổng của Alvin Dawkwe.

Tại thị trấn Philo.

Đỗ Duy đứng dưới mưa, lẳng lặng nhìn cái xác ở bên cạnh. Có một cánh cửa bên trong cơ thể.

Sau khi mở, có thể nhốt các ác linh vào trong.

Tương đương với một cái lồng, hoặc nhà tù.

Điều mà Đỗ Duy muốn làm lúc này chính là lấy cánh cửa này đem về xài, nếu như nhốt ác linh đủ nhiều, thì dù là năng lực Đánh Dấu, hay mở cửa thì đều ngon.

Hắn có thể lôi ra một đội quân ác linh trong thời gian ngắn.

Kiểu suy nghĩ này cực kỳ nguy hiểm, hoang đường, lại táo bạo.

Nhưng đây không phải là lần đầu tiên Đỗ Duy làm chuyện như vậy.

Giống như phong thư cố chấp nghĩ rằng chủ nhân na quỷ của nó là vua của những ác linh.

Từ đầu đến giờ, những chuyện mà Đỗ Duy đã làm, dường như đang phát triển theo hướng này.

Hmm… phát triển hơi quái.

Nhìn vào cái xác của Alvin Dawkwe.

Đỗ Duy không khỏi đau đầu: "Bóc cửa ra không khó. Trước đây tôi cũng đã từng làm những việc tương tự hai lần, nhưng muốn giấu cánh cửa thì phải động não."

Trước đây, ác linh mặt nạ đầu tiên do chính tay hắn tạo ra, chính là gã hói, đã sử dụng quy luật thay đổi khuôn mặt.

Đương nhiên Đỗ Duy khi đó rất yếu, lại chưa đủ kinh nghiệm, nên chỉ là một chiêu trò.

Sau đó, khi thay đổi khuôn mặt của Cái Bóng, biến thành một mặt nạ ác linh mới, hắn đã thành thạo hơn.

Nhưng giờ muốn làm cũng không phải dễ.

Chỉ là Đỗ Duy không thể tự mình đóng cửa, cái xác còn phải gửi về giáo hội.

"Tôi cần chút giúp đỡ."

Giọng nói của Đỗ Duy có chút kỳ lạ, trong lòng không khỏi có chút cảm kích, may mà có đủ thuộc hạ trung thành.

Sau đó, hắn thì thào: "Cái Bóng…"

Cái Bóng đang đứng phía sau khẽ run rẩy, sau đó ở vị trí đầu của Cái Bóng đột nhiên mở ra một đôi mắt đỏ ngầu, lạnh lùng hung ác.

Cái Bóng ra trận.

Nhưng trạng thái của nó hơi yếu, trong trận chiến trước với Matthew. Dưới cái trợn mắt của lão già, Cái Bóng vốn đã bị thương, nay lại càng nặng hơn.

Sau khi bị Đỗ Duy biến thành ác linh Đỗ Duy, con dao sắc bén mà hắn tiện tay mang theo đã thuộc về Cái Bóng.

Giờ nó đang 2 tay 2 dao.

Cái Bóng đứng sau lưng Đỗ Duy, nhưng khoảng cách đã xa hơn một chút so với lúc trước.

Nó sớm đã có trí khôn, nó rõ ràng có thể cảm nhận được chủ nhân của nó, đang định để nó chống lại một thứ quỷ dị gì đó.

Đỗ Duy nhìn bộ dạng thê thảm của Cái Bóng, không khỏi thở dài: "Tao biết mày giờ đã có trí tuệ, theo tao trong khoảng thời gian này, mày đã chịu khổ rất nhiều."

Cái Bóng khẽ run, hình như đang xúc động.

Phong thư trong túi lặng lẽ ló đầu ra, nó rất ghen tị.

[Chết tiệt, tại sao chủ nhân lại tốt với Cái Bóng như vậy? Phong thư không đủ trung thành sao?】

【Cái Bóng thậm chí không ký khế ước bán thân.】

Lúc này, Đỗ Duy lại nói với Cái Bóng: "Thật đáng tiếc, gần đây không có tà giáo đồ nào muốn giết tao, nếu không có thể cho mày đi ra ngoài khôi phục thực lực. Nhưng mày cứ yên tâm, trực giác nói cho tao biết, tương lai chắc chắn sẽ có."

"Và lần này, tao sẽ đặt một cánh cửa trong cơ thể mày, sẽ lấy ra cho mày sau khi trở lại New York."

Tại sao lại đối xử khác biệt với Cái Bóng.

Là bởi vì chỉ cần có đủ kẻ thù, Cái Bóng có thể liên tục tăng cường sức mạnh của mình.

Mà lý do tại sao Đỗ Duy nói những lời không phù hợp với tính cách của hắn, hoàn toàn là muốn thử xem Cái Bóng có nghe hiểu hay không.

Nếu có thể hiểu nó, có nghĩa là trí tuệ của Cái Bóng đã rất cao. Nếu là thế, phải tìm cách khiến Cái Bóng ngốc đi chút xíu.

Hắn không cần một thủ hạ ác linh khôn ngoan.

Bởi vì điều đó có nghĩa là không thể kiểm soát được.

Còn đỡ.

Chỉ số IQ của Cái Bóng không cao, chỉ có thể đơn giản là tìm lợi tránh hại, vì vậy nó vô cảm nhìn Đỗ Duy, hoàn toàn không biết rằng nó đã bỏ qua một cơ hội để trở nên ngu ngốc.

Còn với phong thư…

Nó vẫn còn ghen tị…

Đỗ Duy thấy vậy, vẻ mặt dần trở lại lạnh lùng.

Sau đó, hắn vươn tay giật một con dao sắc bén từ Cái Bóng, quay người đi về phía xác của Alvin Dawkwe.

……

Sáng sớm ngày hôm sau…

Hơn mười chiếc ô tô màu đen đã đến Thị trấn Philo.

Cái xác của Alvin Dawkwe được cho vào túi đựng thi thể, rồi vận chuyển đến giáo hội.

Trên chiếc xe hơi đi đầu.

Đỗ Duy ngồi một mình ở hàng ghế sau, trên ghế lái là một Người Đuổi Quỷ.

Vừa lái xe, Người Đuổi Quỷ vừa kính cẩn nói: “Thưa ngài Đỗ Duy, chúng ta sẽ đến San Polia vào buổi trưa. Ngài đã bận rộn cả đêm, hay nhân dịp này nghỉ ngơi một lúc.”

Đỗ Duy vô cảm nói: “Ừ, cậu nhớ báo cho tôi khi gần đến nơi.”

Bên kia nói: “Dạ.”

Sau đó, Đỗ Duy dựa vào ghế sau, từ từ nhắm mắt lại.

Hắn cần nghỉ ngơi thật tốt.

Dù sao những gì xảy ra đêm qua khiến hắn tốn quá nhiều sức.

Quan trọng là…

Mercer của Vanity, đã tiếp xúc với hắn.

Điều đáng sợ nhất của ác linh Đỗ Duy không chỉ là sức mạnh, mà còn là buff do ký ức nhân cách mang lại.

Trí tuệ của nó không thể so với Đỗ Duy.

Nhưng điểm mạnh của nó chính là thủ đoạn.

James đã tiếp xúc với nó, chỉ vài chục phút thôi nhưng đã bị ảnh hưởng sâu sắc.

Thậm chí nếu không bị Ryan tác động, y cũng đã trở thành thế thân.

Cho đến nay, mối liên hệ giữa James và Đỗ Duy vẫn chưa được khôi phục.

Không biết nên nói là trong hoạ có phúc, hay càng thê thảm hơn.

Nhưng sau khi Đỗ Duy trở thành ác linh Đỗ Duy, trước khi tiếp xúc với Mercer, một số mầm móng quỷ dị đã được gieo.

Sau khi nhắm mắt, Đỗ Duy có thể cảm giác được ở một nơi rất xa, có tồn tại liên quan đến hắn, tinh thần cũng đã ổn định trở lại.

Hắn biết đó là Mercer.

“Xem ra, Vanity có thể loại bỏ ảnh hưởng từ huyết thủy, để y giống như trước.”

“Chuyện này có chút khó đây…”

“Một lần tác động, còn chưa đủ để khiến một Hunter vững vàng trở thành vỏ bọc cho tôi. Y chắc chắn sẽ phát hiện dị biến.”

“Phải tìm thêm cơ hội tiếp xúc với y, phải tìm cơ hội để đến dãy núi Ustengrav. Ở đó có cái cân.”

Hiện tại, Đỗ Duy không thể chiến đấu với toàn bộ Vanity, nhưng chênh lệch sức mạnh có thể được bù đắp bằng những thứ khác.

Địch ta đều trong bóng tối, ai cũng không biết ai là ai.

Đúng lúc này, đột nhiên, chuông điện thoại vang lên.

Đỗ Duy cau mày, mở mắt ra ngay lập tức.

Người gọi tới là em rể, Flobin, thủ lĩnh tương lai của tà giáo.

Do dự, nhưng vẫn nhấn nút trả lời.

Nhưng lời nói từ đầu dây bên kia khiến Đỗ Duy khó chịu.

“Anh rể, bây giờ anh đang ở châu Âu à? Những người ở tà giáo của em nói rằng họ đã nhìn thấy một người giống hệt anh ở đó. Không phải, là một ác linh…”

Chương 473: Pennywise tạo ra thảm sát

Ở trên xe.

Đỗ Duy nhìn vào smartphone, bình tĩnh nói: "Anh đang trên đường đến San Polia. Anh chưa từng đến châu Âu. Người của chú làm sao thấy được anh?"

Froblin ở đầu bên kia vội đáp: "Nhưng anh rể, thực sự đã có người nhìn thấy, hơn nữa dường như có điều gì đó khủng khiếp đã xảy ra ở bên đó. Anh mặc một bộ quần áo màu đen, với một chiếc dây buộc quanh cổ, được nối với một quả bóng bay lớn màu đỏ."

"Sau khi em nhận được tin tức, em cứ đã nghĩ anh đang biểu diễn nghệ thuật. Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Đỗ Duy híp mắt: "Quả bóng bay lớn màu đỏ? Anh còn buộc dây trên cổ?"

Floblin nói: "Đúng vậy, ảnh hưởng của chuyện này quá nghiêm trọng. Những người bên Đoá Hoa Không Tàn Phai đã lung lay đức tin, và sự tôn thờ về anh. Họ cho rằng Chúa không nên như thế."

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, giọng điệu trở nên lạnh lùng: "Chuyện này anh sẽ giải quyết sau. Giờ chú lập tức di tản người của mình khỏi châu Âu, nói với họ rằng thứ họ nhìn thấy không phải là anh."

Floblin ngay lập tức đáp: "Dạ anh rể, em sẽ làm ngay. Ngoài ra, tôi đã soạn xong quy định trình phát triển cho giáo

phái. Anh nghĩ khi nào chúng ta sẽ bắt tay vào làm? Hay em gửi cho anh một e-mail?”

Đỗ Duy nói: “Đều có thể, nhưng phải đợi anh trở về từ giáo hội.”

Floblin đã phải nói: “Được rồi, anh có thể nhắn tin cho em khi nào anh rảnh”.

Nói xong liền cúp máy.

Lúc này, Đỗ Duy vẻ mặt lạnh lùng, sự lạnh lẽo trong mắt khiến người ta sợ không dám nhìn thẳng.

Người Đuổi Quỷ lái xe không biết chuyện gì đang xảy ra, quay đầu lại, bối rối hỏi: “Ngài Đỗ Duy, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Một số việc riêng thôi, tiếp tục lái xe.”

Bên kia không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ồ lên, và ngừng nói.

Đỗ Duy không để ý tới Người Đuổi Quỷ kia, mà quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Bầu trời âm u, cứ như đang ủ mưa.

Lúc này hắn không có tâm trạng tốt.

Ác linh Đỗ Duy đã dung hợp với hắn, trên đời này không thể có hắn nữa.

Tất cả các ký ức được đồng bộ hóa, mọi thứ đều đã nắm rõ.

Nhưng…

Quả bóng bay lớn màu đỏ…

Ha ha…

Đỗ Duy thầm nói: “Pennywise, mày cho rằng gần đây tao không rảnh tìm mày, thì mày có thể thoát khỏi tao?”

“Mày lại còn dám dựa vào bản gốc là tao, tạo ra hàng giả rồi buộc cổ vào một sợi dây.”

“Mày nghĩ rằng tao không thể bắt được mày, đúng không?”

“Hay là, mày nghĩ giờ mày đã đủ mạnh mẽ để có thể xem thường tao?”

Đỗ Duy không khỏi chế nhạo.

Sau khi rời khỏi giáo hội, chuyện đến dãy núi Ustengrav để tìm cán cân có thể tạm gác lại, đi gặp Pennywise trước.

Xem xem kẻ phản bội này, có nhớ quá khứ từng bị chính mình thống trị, bị ác linh Đỗ Duy tùy ý bóp nổ, biến thành bình điện dự trữ.

Nỗi sợ hãi chính là nguồn sức mạnh của Pennywise.

Trong một thời gian dài, Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy chính xác là nguồn gốc gây ra nỗi sợ hãi của nó.

……

Tại một thị trấn nhỏ ở Châu Âu.

Ánh nắng chói chang, thời tiết dễ chịu.

Trên con đường dẫn đến thị trấn, một người đàn ông mặc đồng phục linh mục màu đen, cao khoảng 1m8, vóc người gầy gò, sắc mặt tái nhợt, đang đi về phía thị trấn.

Vẻ ngoài giống hệt Đỗ Duy, nhưng ánh mắt lại rất lạnh lùng, toát ra khí thế vô cùng đáng sợ.

Sợi dây buộc quanh cổ của nó, kéo lên phía trên thật dài. Ở tận cùng chính là quả bóng màu đỏ.

Màu đỏ khá chói mắt, nếu nhìn kỹ, có thể thấy rằng có một hình bóng mờ ảo của một thằng hề trong đó.

Đồng thời còn có một số khác biệt quỷ dị, so với hình dạng gốc.

Trên cơ thể của Pennywise, dường như treo nhiều thứ như búp bê.

Hơi thở của nó cũng đáng sợ hơn trước rất nhiều.

Thậm chí… có cảm giác như của ma linh.

Điều kỳ lạ hơn nữa là có một chiếc ô tô đang chạy trên đường cao tốc vào thời điểm này.

Chủ xe dường như không nhìn thấy "Đỗ Duy" này, trực tiếp xuyên qua.

Nhưng nó vẫn đi từng bước về phía thị trấn.

Quá trình lột xác của Pennywise vẫn chưa được hoàn thành, nó đòi hỏi sự sợ hãi nguyên thủy nhất.

Vài phút sau, Đỗ Duy giả mạo do Pennywise tạo ra, đã đến thị trấn. Những người lớn đang bận rộn, còn đám trẻ em thì tò mò nhìn những quả bóng bay màu đỏ.

"He he he…"

……

Vào buổi trưa.

San Polia, các thành viên của giáo hội trang nghiêm đứng ở hai bên đường của thành phố.

Trong tay mỗi người đều đang cầm một bó hoa tươi trắng tinh.

Hơn một chục chiếc ô tô màu đen chạy chầm chậm trên đường, hàng trăm linh mục xếp hàng để hộ tống họ.

Không khí vô cùng trang nghiêm.

Thánh ca đang ngân nga, khi chiếc xe di chuyển, có thể nghe thấy rằng có cả phần đệm của một cây đàn ống khổng lồ.

Rất nhiều người không biết chuyện gì đã xảy ra.

Họ chỉ biết rằng thi thể của một nhân vật lớn trong giáo hôi, sẽ được tân giám mục đưa về.

Tang lễ sẽ được tổ chức trong hai ngày.

Đến lúc đó, toàn bộ San Polia sẽ chìm trong mặc niệm, và đau buồn.

Hôm nay cũng là lễ thăng chức của tân giám mục.

Việc thăng chức giám mục không cần quá hoành tráng, nhưng Đỗ Duy không chỉ là giám mục trẻ tuổi nhất trong lịch sử giáo hội, mà còn là người đứng đầu Sở Tài Phán hiện nay.

Hắn cũng sẽ thay thế Alvin Dawkwe đã chết, trở thành 1 trong 5 Hunter của giáo hội, trở thành nhóm người quyền lực nhất.

Hắn sẽ được tiếp xúc với Máu của Jesus. Sẽ biết được tin trọng quan trọng nhất của giáo hội.

Sau đó, trên quảng trường trong nhà thờ San Polia.

Tất cả các giám mục đã chờ sẵn.

Tổng giám mục Skadi vẫn mặc đồng phục đỏ, nhưng đã tiều tuỵ hơn trước rất nhiều, rõ ràng nhưng chuyện xảy ra gần đây khiến ông rất đau đầu.

Còn có Đức cha Thompson, bà Senna, và một số giám mục cốt cán.

Ngoại trừ Skadi, những người khác về cơ bản đều là những Người Đuổi Quỷ.

Một vài trăm năm trước, quyền lực của giáo hội đều nằm trong tay của Giáo hoàng, nhưng sau khi cha của Skadi trở thành Hunter, vị trí của Giáo hoàng đã bị bỏ trống.

Vì một số lý do, Đức Tổng Giám mục Skadi chỉ chịu trách nhiệm về một số công việc đối ngoại.

Các quyền lực nòng cốt đều nằm trong tay người khác.

Đội ngũ chào đón Đỗ Duy cũng hiện lên trong mắt mọi người.

Những cánh hoa trắng muốt không ngừng bay lượn. Mười mấy chiếc xe hơi màu đen dừng trước quảng trường, xung quanh là một nhóm linh mục.

Lập tức có người bước tới, mở cửa.

Đỗ Duy điềm tĩnh bước xuống xe.

Tại thời điểm này, quần áo của hắn đã được đổi thành đồng phục linh mục màu đen theo phong cách giáo hội.

Hơi rộng, nhưng không dài.

Ở phía sau là một quan tài gỗ khổng lồ chứa xác của Alvin Dawkwe.

Người đàn ông 60 tuổi này cuối cùng đã trở lại giáo hội.

Cũng có thể coi như lá rụng trở về cội.

Tổng giám mục Skadi và những người khác khoanh ngực, vẻ mặt vô cùng trịnh trọng.

“Hoan nghênh trở về, Giám mục Đỗ Duy.”

Chương 474: Đàn thờ

Ngày 26 tháng 6.

Ngày này sẽ được ghi vào hồ sơ của giáo hội.

Kể từ khi thành lập giáo hội, vị giám mục trẻ tuổi nhất đã xuất hiện.

Ngoài ra, ông còn là giám đốc của tòa án giáo hội.

“Ca ngợi Chúa của tôi.”

“Ca ngợi Chúa của tôi.”

“Nguyện Chúa vinh quang phù hộ cho bạn.”

Mọi người đều dành cho Đỗ Duy những lời khen có cánh.

Đỗ Duy bước từng bước đến chỗ của đám người Skadi, nghiêm nghị nói: “Tôi ở đây xin thề rằng, trong suốt cuộc đời, tôi sẽ luôn chiến đấu chống lại tà ác, luôn tôn trọng sự thật, cái thiện và cái đẹp. Chỉ cần cái ác chưa diệt, tôi sẽ không bao giờ dừng lại.”

Chính là hóa thân của công lý, có phẩm chất của một vị thánh.

Đức Tổng Giám mục Skadi tán dương: “Con đã làm quá tốt, chỉ có người với phẩm đức cao thượng như con, mới có thể trở thành giám mục trẻ nhất trong lịch sử của giáo hội.”

“Ta biết con rất ghét cái ác, nhưng ta cũng hy vọng con luôn có thể duy trì trạng thái hiện nay, cứu vớt nhiều cừu non lạc loài hơn.”

Thompson và những người khác cũng nói theo: “Phẩm chất của bạn đáng để chúng tôi tôn trọng”.

Sẽ không ai nghi ngờ độ tin cậy trong lời của Đỗ Duy.

Bởi vì theo cách nhìn, hoặc nhận định của họ, tất cả những gì họ nhìn thấy tận mắt, Đỗ Duy luôn xung phong, đứng ở tuyến đầu chiến đấu chống lại ác linh.

Vĩ đại y như những anh hùng trong sử thi.

Có thể nói là hoàn mỹ.

Bên trong túi áo của Đỗ Duy, trên phong thư lặng lẽ xuất hiện một dòng chữ.

【Chủ nhân quả nhiên là phản diện, lại lăn lộn lên tới chức Giám mục, vinh quang đầy người, theo chủ nhân thật sự là vô hạn.】

[Khoan đã, chủ nhân âm hiểm như thế, gia nhập giáo hội chắc chắn phải có mục đích xấu xa nào đó.】

[Chẳng lẽ chủ nhân muốn đạt được vị trí giáo hoàng, rồi mới phá hủy hoàn toàn giáo hội? Thiệt là xấu xa, nhưng phong thư thích…]

[Không được, lần sau không được để Cái Bóng nổi bật nữa. Phong thư nhất định phải trở thành tay sai trung thành nhất của chủ nhân. Đám rác rưởi lá bài Joker, xúc xắc, xu là CLGT!]

……

Buổi lễ thăng chức kéo dài cả ngày.

Các giám mục nhiệt tình trò chuyện với Đỗ Duy, một số Người Đuổi Quỷ thuộc Sở Tài Phán cũng tán chuyện với thánh nhân.

Rất kích động.

Chỉ có Đỗ Duy ngoài mặt thì nhiệt tình chào hỏi, nhưng trong lòng vẫn lạnh lẽo.

Buổi lễ chỉ là bề mặt, để cho người khác thấy.

Điều thực sự quan trọng là cuộc gặp gỡ giữa những người Hunter.

Vào buổi tối…

Thánh đường lớn San Polia.

Đỗ Duy, cùng với Tổng giám mục Skadi, đã đến địa lao dưới lòng đất.

Đây không phải lần đầu tiên hắn xuống đây, nhưng lúc trước hắn chưa quan sát kỹ.

Hơn nữa thân phận cũng khác. Tuỳ ý quan sát xung quanh.

Đỗ Duy nhận thấy rằng những địa lao này, thực ra là căn phòng bình thường, đếm đại khái thì có khoảng hơn một trăm cái, hơn nữa còn nhiều căn ẩn trong bóng tối.

Tổng giám mục Skadi nhìn thấy Đỗ Duy đang nhìn các phòng, bèn giải thích: “Giáo hội tung tin ra bên ngoài là những Hunter đều đang bị giam giữ trong địa lao.”

“Đây là một hạn chế, nhưng nó cũng có thể được hiểu là bảo vệ.”

“Từng có một Hunter trong mỗi phòng. Đó là thời kỳ đỉnh cao của giáo hội, nhưng giờ, chỉ còn lại mấy người.”

Đỗ Duy gật đầu: “Thật sự là đáng tiếc.”

Tổng giám mục Skadi dường như không muốn nói thêm về chủ đề này, vì vậy ông đã đưa Đỗ Duy đến một cánh cửa.

Cánh cửa bằng gỗ.

Mặc dù không mở, nhưng có một cảm giác ớn lạnh không thể giải thích được tuồn từ khe hở.

Có vẻ như thứ ẩn bên trong cánh cửa, là nhân vật quỷ dị và đáng sợ nào đó.

Đây là căn phòng của cha Tổng giám mục Skadi, Giáo hoàng Phelan đã biến mất.

Đức Tổng Giám mục Skadi năm nay đã 68 tuổi, cha ngài ít nhất cũng phải ngoài 80.

Đây là Hunter mạnh nhất trong giáo hội.

“Thưa ngài Phelan, Giám mục Đỗ Duy đã đến.”

Giọng điệu của Đức Tổng Giám mục Skadi rất tôn trọng.

Còn Đỗ Duy cũng cúi đầu thể hiện sự kính trọng, nhưng hắn vẫn tiến vào trạng thái Quỷ Nhãn, quan sát những thay đổi xung quanh.

Dưới trạng thái Quỷ Nhãn, hắn có thể cảm thấy rằng khí tức cực kỳ quỷ dị đằng sau cánh cửa. Đều là Hunter, nhưng kẻ đó mạnh hơn Alvin Dawkwe và Kane một bậc.

Thậm chí còn giấu tài.

Ngay sau đó, có tiếng cót két…

Một luồng gió lạnh thổi vào mặt, cánh cửa mở ra.

Nhìn vào, nhưng chỉ có thể thấy bóng tối, không thể phát hiện bất cứ điều gì khác.

Ngay cả trạng thái Quỷ Nhãn cũng không thể nhìn thấy sự tồn tại của bất kỳ ai.

Điều này khiến Đỗ Duy đột nhiên cảnh giác. Hắn hiếm khi làm những việc không chắc chắn trừ khi bắt buộc.

Cảnh giác sớm đã trở thành bản năng, Quỷ Nhãn chỉ có thể nhìn thấy bóng tối và không thể biết kẻ đó đang ở đâu, đây là lần đầu tiên điều đó xảy ra.

Nếu trước đây Đỗ Duy không nhìn thấy, thì còn có thể lý giải.

Nhưng giờ Quỷ Nhãn của hắn chính là thị giác của ác linh Đỗ Duy.

Cả ma linh cũng không thể làm loạn tầm nhìn của hắn.

Lúc này, giọng nói của Giáo hoàng Phelan cũng vang lên.

Giọng nói già nua, khàn đục, lộ vẻ uể oải vang lên: “Con cứ đợi ở bên ngoài, để Đỗ Duy vào.”

Đức Tổng Giám mục Skadi trầm giọng nói: “Dạ.”

Rồi bước sang một bên.

Đỗ Duy đăm chiêu liếc nhìn bóng tối sau cánh cửa.

Vẫn không thấy chủ nhân của âm thanh ở đâu.

Nhưng hắn thấy có gì đó không ổn.

Giọng nói này phát ra từ trên cánh cửa.

Nói cách khác, chủ nhân của giọng nói không có trong căn phòng này, đã sử dụng một phương pháp quỷ dị để hắn nghe thấy giọng nói của lão.

Nếu là như vậy, nó vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận của hắn.

Cứ như khi gặp Mercer, Đỗ Duy tự ước lượng xác suất giết chết đối thủ.

Cũng không cao.

Nhưng nếu xảy ra tranh chấp, bên kia cũng không thể giết hắn.

Có chút thận trọng quá mức.

Nghĩ vậy, Đỗ Duy bước vào.

Cánh cửa đóng lại cái rầm.

Trong mắt toàn là bóng tối.

Ngay sau đó, một ngọn lửa xanh sáng lên.

Đỗ Duy vô thức đặt tay lên khẩu súng kíp trong túi, nhưng khi ngọn lửa bùng lên, người xuất hiện trước mặt hắn là người quen cũ, Hunter Kane.

Kane cầm trong tay một ngọn nến, liếc nhìn Đỗ Duy, trầm giọng nói: "Đi với ta, đây không phải là nơi để nói chuyện."

Vừa nói vừa đưa vung tay lên, vách phòng lập tức xoay ngang.

Những gợn sóng mờ nhạt xuất hiện.

Cảnh tượng này trông cực kỳ phóng đại, đã vượt ra ngoài nhận thức thực tế.

Nhưng Đỗ Duy không nói gì, chỉ đi theo sau Kane.

Giống như xúc cảm khi bị đi xuyên qua dòng nước lạnh.

Đôi mắt của Đỗ Duy đột nhiên mở to.

Không gian xuất hiện hỗn loạn.

Lúc này, trước mặt hắn là một không gian dưới lòng đất vô cùng rộng lớn.

Các tác phẩm điêu khắc thánh giá và vương miện gai có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi.

Có một chiếc đàn thờ khoảng 100 mét vuông.

Chính giữa đàn thờ là một ao máu, bọt máu không ngừng sục sôi, tạo nên tiếng kêu thảm thiết đinh tai nhức óc.

Giống như linh hồn đang gầm thét.

Đàn thờ tổng cộng chia làm 5 góc, nhưng lúc này chỉ còn lại 2 cụ già với khuôn mặt héo hon, như xác chết đang ngồi.

Lấy đàn thờ làm trung tâm, xung quanh là những giá sách khổng lồ, có chiều cao hơn 10 mét.

Đây là khu vực nòng cốt thực sự của giáo hội.

Chương 475: Tránh xa nó

Cộp cộp cộp…

Tiếng bước chân vang lên.

Đỗ Duy đi theo Kane, bước đến đàn thờ.

Hắn hỏi: “Thưa ngài Kane, giờ trong giáo hội chắc có 5 Hunter, bao gồm cả con. Tại sao chỉ có 4 người chúng ta?”

Kane thì thào: “Ý cậu là ngài Phelan?”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Đúng vậy, lúc con vừa đến, con có nghe thấy giọng nói của ngài ấy, nhưng không thấy ngài đâu.”

Kane trả lời: “Ngài Phelan không có ở đây. Chúng ta chỉ có thể nghe giọng nói, và giao tiếp với ngài, nhưng trên thực tế, ở đây chỉ có 4 người.”

Lúc này, giọng điệu của Kane trở nên hơi kỳ lạ: “Chuyện của ngài ấy khá đặc biệt. Trước đây cậu không tiếp xúc đến cốt lõi của giáo hội nên ngài ấy không nói chuyện với cậu, nhưng giờ thì cậu nên hiểu.”

Đỗ Duy cau mày: “Thì ra là vậy.”

Trước đó, Alvin Dawkwe đã tiết lộ rằng giáo hội cũng cài nội gián trong Vanity.

Giờ có vẻ như nội gián đó chính là Ngài Phelan.

Không thể không nói……

Kế hoạch nội gián của giáo hội, thật sự phát triển… rất tốt.

Kẻ mới trở thành Hunter đến nằm vùng tại Twilight. Một trong những Hunter cốt cán của giáo hội quanh năm ẩn giấu

trong bóng tối, đã lặng lẽ gia nhập Vanity.

Giữ bí mật lại làm tốt như vậy, không ai bên ngoài có thể biết rằng Hunter mạnh nhất, Phelan, không hề ở trong giáo hội.

Đỗ Duy lập tức nghĩ đến một chuyện. Từ đầu đến cuối, chỉ có 5 Hunter trong giáo hội.

Hunter mới không được tiếp nhận, mà thay vào đó họ dùng nhiều cách để sắp xếp vào các thế lực khác, rõ ràng là họ không muốn mọi người biết tình hình nội bộ của giáo hội.

Nếu không phải Alvin Dawkwe đã chết, lão sẽ là Hunter đáng tin cậy nhất của giáo hội, e rằng hắn sẽ không được chấp nhận.

Vào lúc này, giọng Phelan đột nhiên vang lên.

“Máu của Jesus lại bắt đầu.”

Giọng nói dường như cất lên từ tận đáy lòng, cũng giống như phát ra từ hóc tối xung quanh.

Hai lão già trông chả khác gì xác chết trên đàn thờ lập tức mở to hai mắt, bên trong trống rỗng, vô hồn.

Kane nhanh chóng lao đến đàn thờ.

“Máu của Jesus xao động, chúng ta nhất định phải trấn áp.”

“Được……”

Đỗ Duy vội đi theo, nhưng hắn cũng không làm gì cả, bởi hắn biết Kane sẽ nói cho mình.

Mấu chốt là, chắc chắn họ đã chuẩn bị đầy đủ, không thể để chuyện quan trọng như vậy cho mình làm.

Hai người nhanh chóng đi đến đàn thờ.

Ao máu cứ như nước đang sôi sùng sục.

Không khí mờ mịt tràn ngập từ ao máu bốc lên.

Ngoài mùi máu tanh buồn nôn xộc vào chóp mũi, trái tim còn có một loại phản kháng.

Đỗ Duy khịt mũi, không biết tại sao trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Kane và những người khác đã tiến vào ác linh hoá rồi.

"Áp chế nó."

Khí tức lạnh lẽo bao trùm xung quanh.

Nhưng hồ máu dường như bị kích thích, ác ý tràn ra cuộn trào dữ dội, khuôn mặt những kẻ dị dạng quằn quại, lăn lộn bên trong.

Cảnh này trông rất ác độc và đáng sợ.

Vô số khuôn mặt người màu máu dâng trào trong ao máu, chấn động dày đặc đủ để khiến một người bình thường phát điên.

Bên cạnh đó, ao máu vẫn sục sôi.

Đỗ Duy nhìn cảnh này, cũng tiến vào ác linh hoá.

Nhưng hắn không tiến vào ác linh hoá còn đỡ, một khi tiến vào quỷ hóa, hồ máu càng thêm điên cuồng.

Máu tươi bắn vọt lên.

Giống như một đài phun nước, bắn tung tóe ở độ cao 3 hoặc 4 mét, sau đó lao thẳng vào Đỗ Duy.

Vào lúc này, ánh mắt Đỗ Duy vô cùng lạnh lùng, hắn cảm nhận ác ý.

Đồng tử co lại, năng lực định thân được phát động.

Nhưng trong bóng tối, giọng nói của Phelan lại vang lên: "Yên lặng…"

Lần này, giọng nói còn uể oải hơn, dường như tốn rất nhiều sức lực của lão.

Máu tươi y như vật sống văng lên người Đỗ Duy, gầm lên một tiếng ngoài ý muốn, đột nhiên, nó tản ra trong ao máu.

Nhưng như thế cũng chưa xong.

Mọi người đều cảm thấy một hơi thở khủng khiếp.

Trong ao máu hình như có thứ gì đó chuẩn bị hồi phục.

Kane kinh ngạc nói: "Có chuyện gì vậy, tại sao Máu của Jesus lại dị biến nghiêm trọng như vậy?"

2 Hunter còn lại dửng dưng nói: "Tiếp tục áp chế nó, đừng bao giờ để nó chạy ra ngoài vào lúc này."

Giọng của Phelan cũng lần nữa vang lên: "Kane, tạm thời đưa thân thể cho ta."

Kane lập tức nhắm mắt lại.

Khi ông mở nó ra lần nữa, đôi mắt ông trở nên tái nhợt.

Đồng thời trong mắt ông, cũng xuất hiện một hoa văn kỳ lạ.

Đó là một ngôi sao hình chữ thập.

……

Đồng thời, trong khu biệt thự ở trung tâm New York.

Trong nhà Đỗ Duy, chiếc đồng hồ cổ treo tường dường như cảm nhận được điều gì đó, kim giờ, phút, giây trùng nhau rồi đột ngột dừng lại.

Trong biệt thự bỗng nhiên tối om.

Không thể nhìn thấy bất cứ điều gì.

Sương mù đen bao trùm lên mọi thứ.

Annabelle trong tủ đóng khung điên cuồng đập vào cửa tủ, đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy sự khác thường của chiếc đồng hồ cổ, nhưng lần này cảm thấy kinh hãi.

Nhưng đồng hồ cổ không thèm để ý đến Annabelle.

Có vô số sợi tơ nhỏ màu đen dày đặc lơ lửng trong màn sương.

Két…

Một bàn tay vô cùng nhợt nhạt, mảnh khảnh với năm ngón tay duỗi ra từ chiếc đồng hồ cổ, trên mu bàn tay cũng có một hoa văn kim đồng hồ rất màu đen.

Vào lúc này, tồn tại quỷ dị trong chiếc đồng hồ cổ, hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay đang xoay tròn.

……

Ở San Polia.

Máu trong ao máu trên tế đàn dường như cũng cảm nhận được một loại tồn tại nào đó.

Lập tức, chưa kịp bị Phelan ám, ông đã hoàn toàn kiệt quệ.

Ao máu vẫn sôi trào, dường như có thứ gì đó sắp trào ra, nhưng lúc này bỗng dưng tĩnh lặng đến kỳ lạ.

Ác ý cuồn cuộn ác độc đến mức không thể chống lại, cũng biến mất không tăm tích.

Đỗ Duy vô cảm nhìn cảnh này, đầu óc choáng váng.

Vừa rồi, hắn nghe thấy một giọng nói - tránh xa nó ra…

Giọng nói đó là một phụ nữ.

Khàn khàn, đau đớn.

Là của bạn gái hắn - Alexis…

Không đúng…

Ánh mắt của Đỗ Duy chợt u ám: “Ao máu này là Máu của Jesus. Giọng nói mà tôi nghe được không hẳn là của Alexis, chỉ có thể là nó muốn tôi nghe thấy.”

“Là muốn gạt tôi?”

Khả năng này rất cao.

Mặc dù Đỗ Duy phát hiện ra rằng bạn gái của mình có thể được Đánh Dấu, nhưng làm thế nào cô ấy có thể dính líu đến Máu của Jesus, trong khi vẫn đang sông thoải mái ở tại gia tộc Wittbach?

Không thể nào tương đồng.

3, hoặc có lẽ là 4 Hunter, thở phào nhẹ nhõm.

Theo ý kiến của họ, dị biến vừa nãy đã bị áp chế.

Họ không biết rằng vào một thời điểm nào đó, chiếc đồng hồ cổ và Máu của Jesus đã có sự tương tác.

Nhưng Phelan đang ám trên cơ thể của Kane, lại đăm chiêu nói: “Ta đã lãng phí năng lực phụ thể một lần nữa. Máu của Jesus đã quá mức mất kiểm soát rồi. 72 Trụ Ma Thần… loại vật này, thật sự là… “

Chương 476: Tôi thật sự không phải là Ngài công tước

Trên đàn thờ.

Vào lúc này, hồ máu đã tĩnh lặng như xưa, những dị biến trong Máu của Jesus đã dừng lại.

Các Hunter đều thở phào nhẹ nhõm.

Từ trước tới nay, dị biến từ Máu của Jesus đều không thể khống chế được, nhưng dựa theo kinh nghiệm quá khứ, e rằng trong một khoảng thời gian dài sắp tới, sẽ không phát sinh vấn đề.

Nhưng Đỗ Duy ở bên cạnh, lại lộ vẻ kỳ quái. Trong đầu nhớ lại giọng nói của Alexis mà hắn vừa nghe thấy, phải một lúc mới bình tĩnh lại.

Hắn biết rằng bạn gái của mình có vấn đề.

Phong thư đã báo, chỉ cần bước vào cổng địa ngục, có thể nhận được tất cả các câu trả lời.

Nhưng cụ thể là đáp án gì, lấy như thế nào thì phong thư không thể đưa ra đáp án chính xác.

Nếu nó biết thì đã nói với Đỗ Duy từ lâu rồi.

Vào lúc này, Phelan đang phụ thể vào Kane quay đầu lại, liếc nhìn Đỗ Duy.

Lão dùng giọng phức tạp hỏi: “Xác của Alvin Dawkwe là do con đưa về?”

Là nằm vùng ẩn trong Vanity, nên lão đã nhìn thấy cảnh cái xác của Dawkwe chiến đấu với Matthew.

Bởi vì, lão rất muốn biết Đỗ Duy có phải là người được gọi là Ngài Công tước hay không.

Đỗ Duy quay đầu nhìn Phelan, trầm ngâm một lúc, rồi đáp: "Dạ, chính là con ạ."

Phelan bèn truy hỏi: "Vậy thì ta nên gọi con như thế nào? Ngài công tước, hay Giám mục Đỗ Duy?"

Lời này vừa được nói, 2 Hunter còn lại đều bối rối nhìn Đỗ Duy.

Họ không biết Ngài công tước là ai, và tại sao Phelan lại đột nhiên hỏi câu này.

Đỗ Duy hiểu rõ căn nguyên, hắn tỉnh bơ đáp: "Con không phải công tước, chỉ là hiểu lầm."

Phelan thâm sâu nhìn hắn: "Hiểu lầm? Hóa ra là thế."

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

Chẳng qua là theo ý hắn, Đỗ Duy miễn cưỡng thừa nhận, chỉ là không muốn tiết lộ thân phận của hắn, nếu là như vậy coi như không tệ.

Thi thể của Dawkwe đã được đưa trở lại giáo hội.

Theo cách nghĩ của lão, Đỗ Duy không thừa nhận, chỉ vì không muốn bại lộ thân phận, nếu đã vậy, cứ coi như không phải là được.

Vì vậy, Phelan không tiếp tục đề tài này, ngược lại ân cần hỏi: "Hồi nãy ta thấy sắc mặt của ngươi có chút không đúng. Có phải là Máu của Jesus khiến con khó chịu?"

Đỗ Duy nhíu mày nói: "Vâng, còn còn nghe thấy một số âm thanh lạ."

“Điều này là bình thường. Máu của Jesus có liên quan đến 72 Trụ Ma Thần của Solomon. Nó có sức mạnh mê hoặc lòng người. Hơn nữa con và ta đều cùng một loại người, không bị ảnh hưởng mới là chuyện lạ.”

Đỗ Duy cau mày: “Một loại người?”

Phelan chậm rãi nói: “Đúng, con, ta, Matthew, tất cả chúng ta đều cùng một loại người. Chúng ta đều bị ảnh hưởng bởi 72 Trụ Ma Thần, nhưng ta không biết vị nào đang ảnh hưởng đến con.”

Lượng thông tin tiết lộ trong lời nói hơi lớn.

Đỗ Duy kết hợp những phát hiện trước đó của mình, lập tức hiểu ý của Phelan.

Hoa văn trên mu bàn tay hắn, hoa văn trên lòng bàn tay của Matthew, cộng với hoa văn hình chữ thập trong mắt của Phelan, những thứ dị biệt này dường như có liên quan đến 72 Trụ Ma Thần của Solomon.

Nói cách khác, bọn họ đều là sản phẩm của quá trình bị xâm nhiễm.

Vẻ mặt của 2 Hunter còn lại có chút kỳ lạ.

Phelan thấy vậy, bèn nói với Đỗ Duy: “Ta không thể cho con biết bằng ngôn ngữ, chữ viết cụ thể, bởi vì có thứ gì đó ngăn ta nói ra.”

“Không phải ta không muốn mà là không thể.”

“Chắc con hiểu ý ta…”

Đây là một mê cục, bởi vì Phelan thực sự nghĩ rằng Đỗ Duy chính là Ngài công tước bí ẩn.

Theo nhận thức của lão, loại tồn tại này nhất định sẽ biết nhiều thông tin hơn lão.

Nhưng Đỗ Duy lại lắc đầu: “Con cũng không thể hiểu, bởi vì như con đã nói, con không phải là Ngài công tước mà ngài nghĩ.”

Sau đó, còn bỏ thêm một câu: “Nếu như ngài không thể cho con biết điều gì đó quan trọng, vậy xin hãy cho con biết, 72 Trụ Ma Thần của Solomon, là thứ gì, ma quỷ, hay thần linh?”

Phelan nhìn hắn rất kỹ: “Có vẻ như con đã quên quá nhiều thứ.”

Đỗ Duy nhíu mày: “Con chẳng quên gì cả, con thật sự không phải là người như vậy.”

Nếu có là Ngài công tước, cũng chỉ có thể là ác linh Đỗ Duy.

Nó không liên quan gì đến hắn cả.

Phelan thở dài, nhìn đàn thờ, ưu sầu nói: “Bọn họ không phải quỷ, cũng không phải thần, mà là tồn tại có tính khái niệm. The Nun cùng loại với bọn họ, chẳng qua xếp hạng áp chót.”

Lão nói thẳng từ The Nun.

Đỗ Duy rợn cả da dầu: “Ngài gọi thẳng tên nó sao?”

Phelan từ tốn nói: “Những người như chúng ta có thể gọi tên họ trực tiếp, có thể hiểu họ như một sự trả giá. Nói một cách đơn giản, 72 Trụ Ma Thần của Solomon, chính là sự tôn thờ nguyên thủy được tạo ra bởi sợ hãi bản năng.”

“Họ xuất hiện trước, rồi ác linh mới xuất hiện.”

“Thưa ngài Đỗ Duy, mặc dù ta không biết tại sao ngài lại trở nên như thế này, nhưng nếu ngài đã quên quá nhiều thông tin, vậy thì ta đề nghị ngài hãy mở cánh công đó ra, và ngài sẽ có được mọi thứ mình muốn.” Lão đổi cách xưng hô.

Đỗ Duy cảnh giác: “Cánh cổng địa ngục?”

Lại là cái thứ quái quỷ này nữa.

Phelan dùng giọng chém gió: “Đúng vậy, có tổng cộng 72 cánh cổng địa ngục trên thế giới này. Mặc dù hiện tại ngài rất mạnh, nhưng thật ra ngài có thể chết bất cứ lúc nào.”

“Những người như chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ trở thành vật dẫn của họ.”

“Dù cho ngài không muốn, ngài vẫn sẽ đi theo hướng này, bởi vì mọi thứ đã được quyết định từ lâu.”

“Cái vị đang ăn mòn ngài, sẽ luôn âm thầm dõi theo ngài trong bóng tối, nó sẽ khiến bạn ngày càng tồi tệ, cho đến khi hoàn thành mục đích của mình.”

Nghe như thế, Đỗ Duy bèn phản bác: ” Mở cánh cổng đó ra chỉ để lấy một số thông tin, nhưng con phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm, rất có thể sẽ chết ở bên trong. Điều này không phù hợp với tính cách của con.”

Phelan trầm giọng nói: “Điều mà ta có thể nói không có nhiều ý nghĩa, thông tin là quan trọng nhất. Sau khi ngài thu được một số thông tin, ngài nên nhận thức được mối đe dọa của vị kia.”

“Hãy mở công, thông tin mà ngài nhận được sẽ cho ngài biết cách chống lại nó.”

“Tất nhiên đó cũng chỉ là sự phản kháng. Chúng ta không thể giết chúng, chúng ta chỉ có thể giữ cho mối đe dọa của chúng ở mức tối thiểu.”

“Dù là ác linh hay ma thần, kết cục cuối cùng của chúng ta cũng chỉ là trước khi chết, sau khi sa vào cổng, chúng ta dốc chút sức lực cuối cùng, đóng chặt cổng lại.”

“Được rồi, ta đã hết thời gian. Ta hy vọng rằng lần gặp sau, ngài có thể tìm lại những ký ức đã mất của mình.”

Nói xong, Phelan nhắm mắt lại.

Lão rời khỏi cơ thể của Kane, khiến Kane ngay lập tức ngã xuống đất hôn mê, như thể linh hồn của ông đã bị lấy mất.

Sắc mặt của Đỗ Duy trở nên rất xấu xí.

Ban đầu hắn nghĩ thế giới này là một thế giới với ác linh, những Người Đuổi Quỷ và những Hunter.

Nhưng giờ sau khi nghe những gì Phelan nói, hoá ra mình sắp đi đời.

Uy hiếp tử vong của 72 Trụ Ma Thần, chính là tuyệt vọng.

Điều quan trọng nhất là không thể giết được 72 Trụ Ma Thần của Solomon.

Đỗ Duy biết vậy nên thở dài mệt mỏi: “Tôi ghét thế giới này.”

Chương 477: Không thể đưa ra câu trả lời

Vấn đề về Máu của Jesus cứ tạm gác lại.

Sau khi rời khỏi đàn thờ, Đỗ Duy đi bộ một mình trên những con phố của San Polia.

Dưới ánh trăng, mặt hắn trông vô cùng tái nhợt. Cả người lạnh như băng.

Lời nói của Phelan khiến Đỗ Duy rất đau đầu.

Hắn bình tĩnh phân tích tình hình hiện tại của mình.

Sau khi khám phá ra nhiều điều, dường như chỉ có thể nhận được câu trả lời, sau khi mở cổng rồi bước vào.

Mà đằng sau cánh cổng địa ngục, rõ ràng là có một mối nguy hiểm vô cùng mạnh mẽ.

Tổng cộng có 72 cánh cổng, mỗi cánh cửa có thể tương ứng với một vị Ma Thần có tính khái niệm.

The Nun cũng là một trong số đó.

Sau khi cân nhắc lại vấn đề này, Đỗ Duy cảm thấy không ổn.

Có vẻ như ngay từ đầu, những ác linh và những thứ quỷ dị mà hắn khiêu khích sẽ đối đầu với hắn theo những cách không tưởng.

Trong thành phố Massas, cũng có một trung đội ác linh, cộng với những con phố, và xa lộ kỳ lạ có những kẻ đầy oán thù với hắn.

Chiếc xe buýt đã từng rất "thân" với hắn.

Nhưng giờ đã hoàn toàn hỏng bét.

Phải thêm Ngôi nhà kinh dị.

Kế đó…

The Nun……

Đồng hồ cổ.

The Nun là Valak…

Đồng hồ cổ là Lamer…

Càng nghĩ càng đau đầu.

Đỗ Duy thầm tự nhủ trong lòng: "Vận may của mình chắc không tệ đâu. Tuỳ tiện cần mở một cánh cổng, sẽ gặp phải thứ mạnh tương đương Valak."

Phải, hắn định mở một cánh cổng địa ngục để xem xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng trước đó, hắn cần phải chuẩn bị đầy đủ.

Đồng thời tóm gọn kẻ phản bội Pennywise.

Nhiều thứ cần được ưu tiên.

Mục tiêu hiện tại của hắn là làm đầy đủ chuẩn bị, sau khi vào cổng địa ngục, lấy thông tin hắn muốn, sau đó sống sót bước ra khỏi đó.

Sau này là tìm cách đối phó với đồng hồ cổ.

Bởi vì theo như ý của lời Phelan, kẻ đang nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy là 72 Trụ Ma Thần của Solomon, chính là Đồng hồ của Lamer.

"Chờ đã… hình như có cả Valak."

Đỗ Duy rất khó nghĩ.

Trong suốt thời gian qua, những thứ mà hắn đã đối phó đều chỉ là những thứ được sinh ra từ lời nguyền của Valak.

Đồng thời, hắn cũng là người bị nguyền rủa lâu, và sống lâu nhất.

Đó là lý do mà ngay từ đầu, hắn đã bị hai vị thần quỷ mang tính khái niệm xâm nhiễm.

“Nhưng trên người tôi chỉ có hoa văn kim đồng hồ, và mặt nạ do ác linh Đỗ Duy đại diện.”

“Nếu ác linh Đỗ Duy là công tước, vậy cũng phải có Ma Thần để mắt tới.”

“Tổng cộng là 3 cái.”

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy xoa xoa cái đầu đau đớn, giọng điệu rất mệt mỏi: “Vậy tôi phải chống lại 3 vị Ma Thần sao?”

“Tại sao tôi lại trêu chọc nhiều quỷ quái như vậy?”

Phong thư lập tức chui ra khỏi túi.

Nó cảm thấy rằng tâm trạng củachủ nhân nó đang không tốt, đó là thời điểm để nịnh nọt.

Đây là giác ngộ của chó săn.

[Chủ nhân vĩ đại, ma quỷ phản diện như ngài, nhất định khác biệt. Người như Phelan tuy có vẻ phong độ mạnh mẽ, nhưng dám dính tới Ma Thần, thì chỉ có đường chết.】

[Ngài thì khác. Ngài cùng một lúc chọc tới 3 vị. Ngài là vua của ác linh, ngài là tín ngưỡng mà phong thư nguyện đi theo suốt đời. 】

[Phong thư đến giờ phút này mới hiểu được trách nhiệm của mình, là hủy diệt thiên hạ đúng không ạ? Chuyện này thật sự là ác độc, không hổ là ngài!】

Nhìn câu nói phóng đại xuất hiện trên phong thư.

Sự nịnh nọt lộ rõ trên bức thư.

Đỗ Duy vô cảm nhìn phong thư: “Nếu tao muốn hủy diệt thế giới, kẻ đầu tiên bị huỷ diệt là mày.”

[Phong thư hiểu… phong thư hiểu ngài mà. Ngài đang thử lòng trung thành của phong thư. Phong thư xin thề chỉ cần ngài cần, phong thư có thể chết vì ngài bất cứ lúc nào.】

Nghe vậy, Đỗ Duy tức giận cười nhạt: “Mày rất hiểu tao, ok, tao nhất định sẽ cho mày một cơ hội.”

【Gì? Ngài nghiêm túc chứ? 】

Đỗ Duy chế nhạo vừa định trả lời, nhưng đột nhiên nhíu mày, lập tức nhét phong thư vào trong túi.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy trong góc tối vang lên bước chân.

Bước chân của Kane rất ảo, hiện ra với khuôn mặt già nua.

“Cậu phải đi sao?”

Không bao lâu sau khi ông ta tỉnh lại, mọi người trên đàn thờ vẫn đang quan sát, vì vậy ông ta đến tìm Đỗ Duy.

Nghe vậy, Đỗ Duy đáp: “Vâng, ngài Kane, ngày mai con sẽ đi.”

Kane nói một cách mệt mỏi: “Đi cũng tốt, ta đã biết những gì Ngài Phelan đã nói với cậu.”

Sau khi bị chiếm hữu, cả Phelan và Kane đều sẽ phải trả giá.

Cái giá này rất có hại cho thể chất và tinh thần.

Alvin Dawkwe cũng từng như thế.

Đỗ Duy không biết Kane muốn nói gì với mình, suy nghĩ một chút, hỏi thẳng: “Ngài muốn nói với con chuyện gì sao?”

Kane nhìn hắn với vẻ mặt phức tạp: “Xin đừng gọi ta là ngài. Khi ta bị chiếm hữu, ý thức của ta rất rõ ràng. Ta nên gọi ngài là ngài mới đúng.”

“Thưa ngài Công tước, Đôi khi ta rất bối rối, ta không biết những người Hunter chúng tôi làm những việc này có ý nghĩa gì.”

“Rõ ràng thế giới này đã tràn ngập tuyệt vọng.”

“Chúng ta vẫn cứ phản kháng.”

“Phản kháng, chống cự, đã chống lại hàng ngàn năm…”

“Mọi người tiếp tục chết, Hunter không ngừng giãy dụa, những người đi đầu đã thử nhiều phương pháp khác nhau, nhưng khi cánh cổng được mở, mọi thứ đều chỉ là vô ích.”

Đỗ Duy không biết phải nói gì.

Lại 1 Hunter khác coi hắn là Ngài công tước.

Hắn lười để giải thích.

Nhìn người Hunter già có phần bối rối trước mặt.

Đỗ Duy biết rằng người bên kia muốn được an ủi.

Vậy nên hắn sử dụng giọng nói hoà nhã hiếm khi sử dụng, chậm rãi nói: “Mọi người sẽ chết. Mỗi ngày trên thế giới này, mọi người đang chết, những người Hunter phản kháng chỉ vì chỉ muốn giúp cho hầu hết mọi người sống lâu hơn.”

“Đây có thể là một loại lương thiện.”

“Dù con không thể hiểu tại sao những người đó lại cố chấp như vậy, nhưng con nghĩ những gì họ làm là đáng giá.”

Đỗ Duy chỉ vào Kane, sau đó chỉ vào chính mình nói: “Nhìn xem, ngươi và ta đều là sống khỏe mạnh. Hầu hết mọi người còn không biết sự tồn tại của ác ma. Trên đời này cũng không có nhiều ác ma. Trình độ của sự tuyệt vọng. “

“Sở dĩ chúng ta phản kháng, chỉ vì đó là điều nên làm.”

Kane trầm ngâm gật đầu.

Ông ta đột nhiên cúi đầu đối với Đỗ Duy: “Đa tạ ngài đã khai sáng, nhưng xin phéo cho ta hỏi một câu nữa, vì sao ngài phản kháng? Cũng là bởi vì ngài cho rằng nên kháng cự?”

Đỗ Duy im lặng.

Kane cũng không cảm thấy thất vọng, ông chỉ muốn biết vị Công tước mất trí nhớ này là người như thế nào.

Suy cho cùng, tồn tại từ thời Victoria đến nay phải vô cùng phi thường.

Nhưng một lúc sau, Kane không nhận ra Đỗ Duy có ý muốn trả lời mình, nên chỉ có thể tiếc nuối rút lui, lùi vào bóng tối rồi biến mất.

Cả quá trình từ đầu đến cuối, Kane luôn vô cùng khiêm tốn.

Đỗ Duy đột nhiên ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời đêm, ánh mắt bình tĩnh ẩn chứa quá nhiều suy nghĩ đan xen.

Hắn nhìn bầu trời đêm.

10 phút……

1 giờ……

Cho đến khi vầng trăng treo cao. Đỗ Duy mới bước đi.

Trước mặt hắn là một con đường thẳng tắp, dài vô tận, đi qua một con hẻm không một bóng người, chính là một không gian tĩnh lặng sâu thẳm.

Chương 478: Cái giá phải trả cho kẻ phản bội

27 tháng 6.

Buổi sáng đầy sương mù ở San Polia.

Toàn bộ thành phố đều bị bao phủ trong sương mù. Thành phố như ẩn như hiện, thần bí khó lường.

Một chiếc Rolls-Royce chậm rãi lái xe rời khỏi nơi này, hướng đến sân bay gần nhất.

Ở trên xe, Đỗ Duy ngồi ở hàng ghế sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Song tay phải của hắn dường như đang cầm một thứ gì đó, trông khá kỳ quái.

Nếu có một Hunter cùng ngồi trên xe có thể tự chủ đi vào trạng thái Quỷ Nhãn, bạthìn có thể thấy trong tay phải của Đỗ Duy đang cầm một cuộn dây diều đã đứt.

Người bình thường không thể nhìn thấy thứ này.

Lần trước ác linh Đỗ Duy đã nhét nó vào đầu Pennywise để điều khiển.

Nhưng kẻ phản bội này sau khi đâm lén ác linh Đỗ Duy, đã phá đứt dây buộc, đồng thời mang theo bình điện là những ác linh của Vidar rồi trốn thoát.

Nhưng nó làm hơi lố.

…

Ở một nơi khác, một thị trấn nhỏ ở Châu Âu.

Dường như có một đám mây xám lạnh lẽo thần bí, hoàn toàn bao trùm toàn bộ thị trấn.

Chỉ nhìn thấy một con đường, từ trong sương mù kéo ra bên ngoài.

Đột ngột……

Một cánh tay thô ráp, đẫm máu vươn ra khỏi màn sương, dường như có ai đó đang muốn bước ra.

Bỗng rầm một tiếng vang lên chát chúa. Người nọ đã ngã xuống đất.

Cánh tay đẫm máu đang ép lên mặt đường cao tốc, những hạt đá nhỏ gồ lên trên mặt đường làm xước lòng bàn tay.

Dấu 5 ngón tay đẫm máu kéo dài trên mặt đường.

"Hì hì…"

Pennywise đang cười toe toét.

Trong màn sương mờ ảo, một bóng dáng giống thằng hề dần hiện ra.

Nó cao hơn trước, tới hơn hai mét.

Thân hình mập mạp cộng với bộ trang phục thằng hề kỳ dị, càng khiến nó trở nên gớm ghiếc và đáng sợ hơn.

Chỉ cần bóng dáng của nó lộ ra trong sương mù, cũng khiến người ta lạnh sống lưng.

Sau đó, nó càng lúc càng xa, cứ như kéo theo một người sống, đi về phía trung tâm của thị trấn bị sương mù bao phủ.

Nhưng ở đằng sau, còn có một bóng dáng của một người đàn ông cao khoảng 1,8m và hơi gầy.

Một sợi dây dài buộc quanh cổ của anh ta.

…

Vào 12 giờ đêm.

Không dư thừa một giây nào.

Trùng hợp vào lúc này, Đỗ Duy bước đến lối vào của thị trấn phủ sương mù.

Hắn đứng trên đường cao tốc, lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mặt.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, toàn bộ thị trấn toả ra một bầu không khí kỳ lạ, trước mắt dường như có rất nhiều gương mặt trong suốt.

Một số thì khóc lóc, một số thì cười toe toét.

Cầm cuộn dây diều đã đứt dây, ngay sau khi Đỗ Duy xuống máy bay, hắn bèn lập tức lái xe đến đây.

Châu Âu là lãnh thổ của tà giáo Vidar.

Nhưng hiện nay, tổ chức giáo phái này đã bị cấm hoạt động, giáo hội và các tôn giáo khác đã tiếp quản nơi này.

Điều có thể cảm nhận được là, Pennywise đang ở trong thị trấn.

Qua một lúc lâu, Đỗ Duy mới chậm rãi nói: “Chắc mày có thể cảm nhận được tao đã tới, vậy giờ mày muốn sao?”

“Sao mày không chạy, chả lẽ mày cho rằng hiện tại có thể chống lại ta?”

“Hay là sau thời gian chạy trốn, mày đã quên đi nỗi sợ hãi về tao?”

“Thật nực cười…”

Sau khi lời này cất lên, có vẻ thứ gì đó ẩn trong màn sương bị khiêu khích.

Ác ý mạnh liệt, cuồn cuộn trong sương mù, mờ ảo tạo thành đường nét của một khuôn mặt thằng hề.

Nó cười toe toét với Đỗ Duy.

Có một nỗi kinh hoàng không thể giải thích được trong tiếng cười.

"He he he……"

Đỗ Duy làm như không thấy, lạnh lùng nói: "Ma linh sao? Xem ra sau khi phản bội tao, mày đã thăng cấp rất nhanh…"

"Đây là vốn liếng để mày dám phản tao?"

Bên trong bộ đồ linh mục màu đen, Đỗ Duy theo thói quen đặt mặt nạ trên ngực, trên đó có 2 đốm sáng đang lập loè.

Cái Bóng đang run rẩy.

Trong số những ác linh làm đệ của Đỗ Duy, chỉ có Cái Bóng là có tiếng nói nhất.

Mặc dù nó không thể nói, có thể so sánh với IQ của một đứa ngốc, nhưng nó vẫn nhớ kỹ một điều, chống lại Đỗ Duy là vô ích.

Nếu không, Cái Bóng cũng không luân lạc tới nước này.

Còn về phản bội …

Cái Bóng đi theo Đỗ Duy lâu nhất, cũng không dám có ý nghĩ như vậy.

Bắt buộc phải trung thành là điều đã được khắc sâu trong bản năng của nó.

Ngay cả khi nó không hề tự nguyện.

Phong thư trực tiếp chui ra khỏi túi của Đỗ Duy.

[Chủ nhân vĩ đại, với tư cách là chó săn số một của ngài, phong thư rất coi thường kẻ phản bội như Pennywise. Xin hãy

giết nó ngay bây giờ.】

[Loại phản bội này nên chết.】

[À đúng rồi, Cái Bóng đã từng đâm lén ngài hai lần. Bạn vẫn chưa giải quyết xong. Ngài tuyệt đối đừng quên, nó chính là con dao 2 lưỡi.】

Chiếc mặt nạ điên cuồng run rẩy…

Đỗ Duy dửng dưng nhìn phong thư, không nói lời nào.

Ánh mắt ớn lạnh khiến cho Phong thư hoàn toàn xụi lơ, ngay cả câu nịnh nọt cũng không dám nói. Lập tức ngoan ngoãn chui vào trong túi.

Nó cũng sợ hãi.

Cái lần gần nhất Đỗ Duy khiến nó sợ hãi như vậy, tính đến nay mới chỉ cách có hai ngày …

Theo bản năng, nó cảm thấy rằng nó không bao giờ được xuất hiện nữa.

Nếu không, chủ nhân của nó có thể thực sự giết nó.

Thật sự cũng đúng là vậy……

Thái độ của Đỗ Duy đối với Pennywise rất lạnh lùng.

Đây là điều mà không một ác linh nào có thể làm được.

Chỉ có Pennywise điên cuồng tìm đường chết, lần nào cũng đánh vào nỗi đau của Đỗ Duy.

Lần đầu, khi Đỗ Duy đối đầu với ác linh Đỗ Duy trong thế giới của ác linh gương, và Pennywise đã làm xác chết của cha mẹ anh.

Lúc đó, ác linh Đỗ Duy đã rất tức giận, nó đã bóp chết Pennywise nhiều lần, biến nó thành ắc quy vĩnh cửu.

Hơn nữa, khi ác linh Đỗ Duy còn dự định sau khi lấy lại cơ thể, sẽ lập tức giết chết Pennywise.

Nếu không phải muốn lợi dụng nó, thì nó không thể sống tới giờ.

Lần thứ hai, Pennywise đã tạo ra Duvy fake, buộc cổ hàng fake bằng một sợi dây.

Hai lần là đủ.

Dùng "tự tìm đường chết" cũng chưa đủ.

Vào lúc này

Đột nhiên, sương mù bao phủ thị trấn đột nhiên tách ra, lộ ra con đường dẫn vào bên trong.

Có những vết máu dài trên mặt đất.

Đỗ Duy cúi đầu nhìn xuống, khi ngẩng lên, khí tức trên người đã trở nên vô cùng lạnh lẽo.

"Mày đang mời tao vào?"

Nói xong, Đỗ Duy duỗi tay cầm mặt nạ, trực tiếp đeo lên mặt, đi vào trong.

Đã một thời gian kể từ lần cuối cùng hắn đeo mặt nạ.

Cái bóng sau lưng hắn bị kéo dài ra rất dài.

Sau đó cứ như Cái bóng có sự sống, đứng lên, đi theo Đỗ Duy.

Cho đến khi nó trùng lên Đỗ Duy.

Vào lúc này, lá bài Joker đại diện cho ước nguyện bị Đỗ Duy thuận tay rút ra.

Hắn quả thật muốn đích thân ra tay.

Tuy nhiên, để thực hiện điều ước, vẫn phải khoác lên mình lớp vỏ của Cái Bóng.

“Sao khi tôi đếm đến 3, mối liên hệ giữa tôi và Pennywise sẽ được khôi phục. Nó sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi tôi, và tôi sẽ trở thành cơn ác mộng của nó, điều đáng sợ nhất của nó.”

“1……”

“2……”

“3……”

Chương 479: Cảm thấy sợ hãi

Khi Đỗ Duy đếm đến 3, điều ước đã được thực hiện..

Mối liên hệ bị cắt đứt với Pennywise lại được kết nối.

Đỗ Duy cảm thấy ý chí đen tối và đáng sợ trong sương mù tăm tối nhìn chằm chằm mình, ánh mắt mang theo ác ý không thể diễn tả thành lời.

Cứ như kim đâm sau lưng.

Nó cũng giống như một con rắn độc đang quấn vào cơ thể, loại có thể cắn một nhát chí mạng vào bất cứ lúc nào, gây cảm giác rợn cả gai óc, và ghê tởm.

Mối liên hệ là tương đối.

Pennywise không thể thoát khỏi Đỗ Duy, cũng đồng nghĩa là Đỗ Duy không thể thoát khỏi nó.

Cả hai sẽ quấn lấy nhau mãi mãi cho đến khi một trong hai chết.

Có lẽ đối với Pennywise, nó cho rằng đây là một cơ hội.

Vì lá bài Joker đại diện cho ước nguyện chỉ ở cấp độ tà linh, nên nếu Pennives không trở thành ma linh thì việc hiện thực hóa điều ước cũng không có gì khó.

Nhưng vừa hay lại có điều kiện tiên quyết như vậy. Việc hiện thực hóa điều ước không bao giờ có thể đến dễ dàng như vậy.

Rõ ràng, đây là điều mà nó cũng mong đợi…

Lúc này, Đỗ Duy mới hiểu được suy nghĩ của Pennywise, hắn đi về phía trung tâm thị trấn, con đường đi ra thế giới bên ngoài ở sau lưng loang lổ đầy vết máu.

Những làn sương mù xám xịt đó nhanh chóng chặn kín lối thoát.

Trong chốc lát, cả thị trấn dường như bị cô lập với thế giới.

Ngoài ra, sương mù này cũng quay cuồng một cách quỷ dị, tạo thành một vòng xoáy, có thể mơ hồ nhìn thấy nhiều hình thù kỳ quái ở phía sau.

Một số thứ được tạo ra bởi Pennywise.

Đây sẽ là một trò chơi.

Tồn tại lấy nỗi sợ làm chất dinh dưỡng chắc chắn sẽ sử dụng nỗi sợ hãi làm điểm tựa, tận dụng nỗi sợ hãi của con mồi, phá vỡ sự phòng thủ tâm lý, sau đó giáng một đòn chí mạng.

…

Cộp cộp cộp..

Tiếng bước chân vang lên.

Trên con đường dẫn đến trung tâm thị trấn, Đỗ Duy đeo mặt nã, chậm rãi bước đi.

Lúc này, hắn đang mặc đồng phục linh mục màu đen. Mới nhìn thật sự giống như một Người Đuổi Quỷ.

Tất nhiên……

Nếu bỏ qua cuộn dây diều đứt mà hắn đang cầm trong tay, sẽ cảm thấy giống hơn nữa.

Đột ngột……

Có tiếng rẹt rẹt trước mặt, giống như tiếng cọ xát của một bộ phận cơ khí nào đó bị gỉ sét.

Đỗ Duy nhìn theo hướng phát ra âm thanh, bèn nhìn thấy một cái cây lớn đã chết héo.

Cái cây khô héo, cao chừng 4m, trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy một đường nét. Cành dài nhất mọc theo chiều ngang, giống y hệt cánh tay người.

Ở trên cây treo một chiếc xích đu.

Cót két, đu đưa.

Nhưng không có ai…

Đỗ Duy vẫn bình tĩnh, hắn thầm thì: "Sợ hãi sẽ khiến mày kinh khủng hơn, nhưng mày có biết, tao không đời nào sợ mày."

"Thế mày muốn làm gì nào?"

"Giờ là rung xích đu, sau đó thì sao? Ác linh xuất hiện? Nữ quỷ?"

"Tao không thấy mày chống cự có nghĩa lý gì."

Vừa nói xong, liền tiếp tục đi về phía trước, bước chân nhẹ nhàng, không nhanh không chậm.

Nhưng khi đi ngang qua cái cây chết héo, bỗng có tiếng két vang lên……

Đỗ Duy dừng lại, hắn nghiêng đầu, nhìn vào chiếc xích đu.

Lúc này, một cô bé mặc chiếc váy tây nhỏ nhắn, phong cách Gothic đang ngồi trên xích đu.

Nhiều cục máu nâu đã đông đặc loang lổ trên mép váy.

Hơn nữa, cô bé vẫn đang cầm một chiếc kéo trên tay.

Điều này thật kỳ lạ…

Bởi vì bây giờ Đỗ Duy đang nghiêng mặt sang bên để nhìn, theo lý thì nên nhìn thấy gò má của cô bé, nhưng thật tế chỉ

nhìn thấy phần lưng.

“Thú vị……”

Đỗ Duy thì thầm, lại đổi phương hướng, nhưng cô bé vẫn quay lưng về phía hắn.

Mái tóc nâu trông vô cùng ảm đạm trong bóng tối.

Đỗ Duy mơ hồ nhìn thấy những sợi tóc của cô bé dường như đang chuyển động.

Xột xoạt…

Tóc trực tiếp bị tách ra, từ bên trong lộ ra một khuôn mặt nhăn nheo, đẫm máu của một bà lão.

Ngay lập tức khuôn mặt này vồ tới Đỗ Duy.

Nhưng ngay khi sắp thành công, 2 con dao sắc bén đã lặng lẽ xuất hiện từ trong bóng tối.

Trực tiếp cắt thành nhiều mảnh.

Cái Bóng đứng trước mặt Đỗ Duy, thân hình hơi trong suốt với đôi mắt đỏ ngầu, trông rất đáng sợ.

Nó rất trung thành.

Đỗ Duy lắc đầu, quay người bước đi.

“Mày khiến tao quá thất vọng.”

“Pennywise, từ đầu tới giờ, tao không thấy mày có tiến bộ gì.”

“Ngươi từ ác linh biến thành ma linh,vậy mà vẫn không có não sao?”

“Thật nực cười. Lúc trước mày còn một ác linh, trước mặt tao cũng không có năng lực phản kháng, chỉ có thể bất lực bỏ chạy, nhưng đến cuối cùng cũng không thể thoát khỏi tao.”

“Mày từ ác linh biến thành ma linh, não vẫn ngắn vậy sao.”

Nói xong, Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn lên trên đầu.

Một quả bóng bay khổng lồ màu đỏ đang lơ lửng trên đầu hắn. Nó đỏ rực như máu tươi. Thằng hề Pennywise đang ở trong đó, móng tay của nó dài hơn trước, uốn cong vào nhau, giống như móng vuốt của một loại động vật nào đó.

Đồng thời hai tay của nó đang giận dữ cào cào từ bên trong quả bóng, từ trên cao nhìn xuống Đỗ Duy.

Nét mặt của nó cũng vô cùng cường điệu.

Cười toe toét đến mức rách cả khóe miệng.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt của Đỗ Duy bắt đầu dời xuống, cau mày nhìn thấy sợi dây cột phía dưới quả bóng bay, kéo thật dài vào góc tối phía dưới.

Sau đó……

Tiếng bước chân quen thuộc vang lên, từ trong góc tối bước ra một người đàn ông mặc áo khoác màu đen, sắc mặt tái nhợt, dung mạo giống hệt Đỗ Duy.

Đây là hàng fake.

Hơn nữa, cuộn dây diều đang buộc vào cổ của hàng fake.

“Mày sợ cái gì?”

Đối phương nói, giọng điệu cũng lạnh lẽo, quái dị.

Vào lúc này, Đỗ Duy đột nhiên nhận ra: “Hóa ra đồ fake do mày làm không phải tao, mà là ác linh tao…”

Ở trong túi, Phong thư khẽ run lên.

[Chế tạo ác linh chủ nhân fake, lại còn buộc dây quanh cổ? 】

[Pennywise này có bị điên không? 】

[Tôi không dám nhìn nữa, nếu không tôi sẽ phát điên mất!】

Sau đó hơi thở của nó hoàn toàn biến mất.

Nhưng Đỗ Duy rất bình tĩnh.

Hắn chỉ nhìn hàng fake mình đang đi về phía hắn, đồng thời trong màn sương, từng tồn tại kỳ dị hơn cũng lần lượt xuất hiện.

Nữ tu, Mary Shaw, vô số ác linh búp bê.

Ác linh học sinh…

Ác linh mặt nạ…

Tất cả ác linh từng tiếp xúc với Đỗ Duy, cũng như ác linh chưa từng tiếp xúc, đều được tạo ra.

Hơn nữa, khí tức trên người bọn họ vô cùng kinh người. Chúng không chỉ là hàng fake.

Sau khi Pennywise lột xác biến thành ma linh, năng lực tạo ra hàng fake của nó cũng được tăng cường, chuyện mà Vidar vất vả làm thì nó hoàn thành một cách dễ dàng.

Vẫn chưa kết thúc.

“Hì hì…”

Tiếng cười nham nhở vang lên trong bóng tối, xộc thẳng vào tai.

Chương 480: Người đàn ông đó…

Không thể không nói……

Pennywise rất ngu mà lì.

Cứ thích lao đầu vào chỗ chết

Đỗ Duy nhìn Pennywise, hắn giật đứt đầu của hàng fake, vẫn tỉnh queo.

Ngay cả sự lạnh lẽo trong mắt cũng chưa từng dao động.

Hắn vẫn bình tĩnh.

Những ác linh và những hàng fake xung quanh vẫn đang vây lấy hắn.

Trong nháy mắt, hắn đã bị bao vây hoàn toàn.

Khí tức u ám không ngừng toả ra, những tiếng la hét khủng khiếp cứ vang vọng bên tai hắn. Thậm chí có rất nhiều giọng nói quen thuộc. Buồn thảm, sợ hãi lẫn trong đám sương mù, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Tuy nhiên, Đỗ Duy vẫn trơ ra như không nghe thấy dù bị vô số ác linh vây quanh.

Cảnh tượng trông càng thêm khủng khiếp bởi hắn đang đeo một chiếc mặt nạ màu trắng, Cái Bóng đứng bên cạnh hắn, với việc vô số ác linh cứ như đang vây quanh hắn, càng khiến hắn phi nhân tính hơn.

Sau đó hắn nói: “Tao cứ tưởng mày không có tiến bộ, nhưng giờ xem ra mày còn tệ hơn cả trước.”

Tất cả thủ đoạn, dị tượng chỉ đang cố đánh thức nỗi sợ hãi trong lòng của hắn.

Đó chỉ là nỗi sợ hãi thật sự, nhưng không thể nhìn thấy bằng mắt thường. Hoặc một số quái dị không thể diễn tả.

Mà là tuyệt vọng. Đỉnh cao của tuyệt vọng, không thể phản kháng.

Đối với Đỗ Duy, điều này hoàn toàn vô dụng, bởi hắn vốn đã lạnh lùng và lý trí đến cực điểm, thậm chí hắn không còn cảm xúc tiêu cực sau khi tiến vào ác linh hoá.

Càng không cần nói sợ hãi.

"Vận mệnh sắp đặt, tao là kẻ thù không đội trời chung của mày."

"Pennywise, mày có biết tại sao tao lại nói với mày nhiều như vậy không?"

Pennywise dường như nhận ra rằng có điều gì đó không ổn.

Nhưng nó không chịu bỏ cuộc, cười gằn bẻ gãy tay chân của ác linh Đỗ Duy fake, thậm chí nó còn nuốt chửng ngay trước mặt của Đỗ Duy.

"Hé hé…"

Chỉ là trong lúc làm việc này, nó cũng đang lặng lẽ lùi về phía sau.

Thấy vậy, Đỗ Duy tiến lên một bước.

Pennywise nhanh chóng lui lại.

Sau đó, nó dường như cảm thấy bị xúc phạm, lại mạnh mẽ dừng lại, có chút khúm núm.

Nó bị Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy chỉnh quá thảm rồi.

Hận thù là mạnh nhất.

Nó gầm lên, nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy, quả bóng lớn màu đỏ cầm trong tay cũng đã trải qua một số thay đổi kỳ lạ.

Có máu chảy ra từ quả bóng.

Lúc đầu, chỉ nhỏ từng giọt, nhưng ngay sau đó lại thay đổi thành như thể cửa xả lũ được mở ra, tạo thành một dòng máu hội tụ trên mặt đất.

Trong dòng nước, những gương mặt quen thuộc với Đỗ Duy lần lượt xuất hiện.

Đầu tiên là Tom…

Kế đó là Cha Tony…

Rồi đến Alexis…

Sau đó là Đỗ Duy…

Cuối cùng, là một cặp vợ chồng ngoài ba mươi…

Nhìn cảnh tượng này, Đỗ Duy vươn tay đặt ở mép mặt nạ.

Hắn không nói gì.

Nhưng sự lạnh lùng tỏa ra từ cơ thể hắn đã khiến Cái Bóng bảo vệ ở bên cạnh phải run sợ.

Pennywise thấy rằng mọi thủ đoạn của nó đều vô dụng với Đỗ Duy.

Nó không thu được bất kỳ sợ hãi nào.

Vì vậy dòng máu biến mất ngay lập tức.

Xung quanh trực tiếp chìm vào bóng tối. Pennywise cũng vậy.

Nó tan vào bóng tối, được thay thế bởi một ác linh Đỗ Duy khác.

Một Pennywise đạt cấp độ ma linh, dùng hết sức tạo ra ác linh Đỗ Duy.

Càng mạnh, càng gần với nó hơn.

Ngay khi ác linh Đỗ Duy vừa xuất hiện, đám ác linh còn lại cũng lạnh lùng vây quanh.

“Thật khiến người ta buồn cười.”

Nó có một giọng điệu rất lạ.

Cũng không giống như ác linh Đỗ Duy, ngược lại có cảm giác bắt chước, nhưng lại không ra sao.

Sau đó, nó quay đầu lại, cười gằn nhìn Đỗ Duy: “Thứ mà người ta sợ nhất thật ra là chính bản thân, bởi vì sâu trong nội tâm, đang che giấu những suy nghĩ đen tối nhất.”

“Mày giả vờ bình tĩnh, chỉ là vì không muốn nhớ lại những chuyện khiến mày sợ hãi trong quá khứ.”

“Mà tao, sẽ là quá khứ của mày.”

Khi mỗi câu nói cất lên, lũ ác linh dường như được buff, gia găng làn sóng ác ý lên đến đỉnh điểm.

Tất cả là để buff cho sự khủng khiếp của nó.

Nhưng Đỗ Duy nhìn cảnh này, không khỏi chế nhạo: “Thật là buồn cười, mày biến bản thân thành ác linh tao, mày cho rằng tao sợ sao?”

“Hơn nữa, ngay từ lúc bắt đầu mày đã sai lầm. Mày cố ý cường điệu ác linh tao. Nhưng thật ra mày lại alf kẻ sợ nó nhất.”

Nói xong, Đỗ Duy trực tiếp tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt tái nhợt.

Trên mu bàn tay phải, hoa văn trên mặt nạ có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hắn lạnh lùng nói: “Từ nay về sau, tao sẽ cho mày biết sợ hãi là gì.”

Vừa nói xong, Đỗ Duy nhắm mắt lại…

Khi hắn mở nó ra lần nữa, đôi mắt đã chuyển thành đen kịt.

Hàng trăm ác linh, và hàng fake vây quanh đều biến thành tro ngay khi nó mở mắt.

Không phải Đỗ Duy, hoặc có lẽ là ác linh Đỗ Duy, thản nhiên ném mặt nạ về phía Cái Bóng.

Cái Bóng lập tức chui vào trong mặt nạ, không dám ló đầu ra.

Ở phía đối diện, hàng fake do Pennywise biến thành lộ vẻ kinh hãi, run rẩy điên cuồng như sốt rét.

Ban nãy nó có thể duy trì vẻ ngoài của ác linh Đỗ Duy.

Nhưng giờ nó đã biến dạng, giống như một lớp trang điểm mờ nhạt, lộ vẻ xấu xí dữ tợn của chính nó.

Nó ngay lập tức lùi lại, lại phát hiện phía sau đã không còn đường thoát.

Những làn sương mù xám xịt đó đã khóa chặt mọi thứ.

Quyền kiểm soát được chuyển trực tiếp từ Pennywise sang cho ác linh Đỗ Duy.

Pennywise dường như vẫn muốn giãy dụa.

Nó tan vào bóng tối.

Nhưng ác linh Đỗ Duy lại đưa tay ra, nắm chặt vào khoảng không.

Bùm…

Thứ gì đó đã phát nổ trong bóng tối. Nhưng ác linh Đỗ Duy không quan tâm.

Nó vung tay, một chiếc ngai vàng màu đen xuất hiện ở dưới thân, rồi nho nhã ngồi lên trên.

Ở trong thế giới của ác linh gương, ác linh Đỗ Duy từng ngồi trên ngai vàng, cảnh tượng vô cùng chấn động.

Và giờ, nó dường như trở lại như trước.

Đó là quá khứ ác mộng của Pennywise.

Bị bóp vỡ, sờ vọc tuỳ ý.

"Thật nực cười…"

Ác linh Đỗ Duy dựa vào ngai vàng, chống cằm, giơ tay phải lên, trong tay hiện ra cuộn dây diều đứt gãy.

Ngay sau đó, sợi dây kéo dài rồi lao vào thẳng trong bóng tối.

Lại kéo, Pennywise bị kéo ra đột ngột.

Đầu của sợi dây đã cắm vào đầu của nó.

Nó bất lực ngã xuống, kêu gào thảm thiết.

Ác linh Đỗ Duy nhìn nó, giọng điệu cực kỳ lạnh lùng: "Mày dám phản bội tao, là mày đã tạo ra hàng fake tao…"

"Mày thích thắt cổ tao bằng dây, còn muốn trở thành quá khứ của tao? Còn dám giở trò tâm lý ám thị vụng về trước mặt của tao."

"Mày dám làm điều này vì nghĩ rằng tao đã chết, đúng không?"

"Ai cho mày cái gan này, để mày dám làm vậy?"

Ngay cả vào lúc này, ác linh Đỗ Duy vẫn tư thế tao nhã, thật giống vua của ác linh.

Đúng với danh xưng: Ngài công tước.

Pennywise đã gục ngã vì sợ hãi, nó là một ma linh, nhưng lại không làm gì được Đỗ Duy.

Chưa kể, ác linh Đỗ Duy vốn đã chết, lại xuất hiện trước mặt nó.

Nỗi sợ hãi bản năng đã khiến Pennywise điên cuồng giãy dụa.

Nhưng nó càng giãy dụa thì cái đầu của sợi dây càng cắm sâu vào đầu nó.

Ác linh Đỗ Duy búng tay, đầu của sợi dây kéo Pennywise tới ngay dưới chân của nó.

Sau đó, nó giẫm lên đầu của Pennywise.

“Nào, để tao nói cho mày biết sợ hãi thật sự là gì.”

Chương 481: Đánh thành nguyên hình

Sợ hãi là gì?

Pennywise lúc trước có thể biết rất rõ về điều này.

Bởi vì căn nguyên sức mạnh của nó là sợ hãi.

Nhưng giờ, nó hoàn toàn không hiểu.

Đường đường là ma linh, với đặc tính của nó, chỉ cần có thời gian để phát triển, nó có thể phát triển đến mức cực kỳ đáng sợ.

Thậm chí, nó sẽ trở thành một tồn tại không thể giải quyết.

Nhưng nó lại gặp phải ác linh Đỗ Duy.

Nó không thể chống trả.

Mọi thủ đoạn của nó đều không xi nhê gì người đàn ông đang ngồi trên ngai vàng, lại còn giẫm lên đầu nó.

Có thể nói là rất nực cười.

Vào lúc này, ác linh Đỗ Duy nhìn xuống Pennywise, lạnh lùng nói: “Cái chết là nỗi sợ lớn nhất, nhưng thứ này chỉ dành cho con người, không phải với mày.”

“Tao mới chính là nỗi sợ hãi duy nhất của mày.”

Nó giẫm khá mạnh vào đầu của Pennywise.

Rốp……

Rất vang.

Đầu của Pennywise lập tức bị giẫm nát.

Nhưng nó không chết, ngược lại vì bị mất đầu, cơ thể của nó ngay lập tức bò về phía sau, nó muốn chạy.

Nhưng ác linh Đỗ Duy lại chỉ ngồi xem, dựa vào ngai vàng, tay phải cầm cuộn dây diều, dùng tay trái gõ vào mặt ngoài của tay vịn ghế, phát ra âm thanh giòn vang.

Cóc……

Cóc ……

Cốp……

Những âm thanh đều đặn vang lên, như thể có một ma lực nào đó lan tỏa trong màn sương.

Sau khi Pennywise bò đi được một đoạn, đầu của nó lại mọc trở lại.

Nó liều mạng chui vào trong sương mù, cố gắng thoát khỏi nơi ác mộng này.

Những con búp bê còn sót lại mắc trên cơ thể nó, cũng đang toát ra sức mạnh kỳ dị.

Nếu quan sát kỹ, có thể thấy rằng những con búp bê đó thực sự là những ác linh do những tà giáo đồ Vidar biến thành.

Đã từng là những "cục pin", họ trở thành nền tảng của thằng hề Pennywise này, sau khi nó phản bội Đỗ Duy.

……

Pennywise nhanh chóng chạy trốn trong bóng tối, lúc biến mất, khi lại lơ lửng.

Chỉ có điều, dù làm thế nào đi nữa, cuối cùng nó vẫn sẽ quay trở lại trung tâm thị trấn, hiện ra ở trước mặt của ác linh Đỗ Duy.

Ban đầu đây là địa bàn của nó.

Giờ đã trở thành thứ nằm trong lòng bàn tay của ác linh Đỗ Duy, tùy ý nhào nặn.

Nhưng thế vẫn chưa hết. Pennywise từ đầu đến cuối chưa từng phát hiện, trên cơ thể nó, sợi dây dài đã xâu với mọi bộ phận trên cơ thể nó.

Ác linh Đỗ Duy dường như đang làm gì đó.

Nó không muốn giết Pennywise quá dễ dàng.

Pennywise sẽ không bao giờ hiểu lý do.

Vì cuối cùng, nó đã chọn…

OK, nó đã chọn cách đối mặt với nỗi sợ hãi.

……

Hơn mười phút sau, Pennywise đứng trước ngai vàng, đôi mắt tối sầm, móng tay không ngừng ma sát như dã thú, nhe răng cười rất đáng sợ.

“He he he…”

Những con búp bê mắc trên thân thể của nó đều đang run rẩy.

Ác linh này rồi ác linh khác, liên tục xuất hiện sau lưng của nó.

Trong thời gian nó đi theo Đỗ Duy, do thông minh hơn Cái Bóng rất nhiều, nên dường như nó đã hiểu được thủ đoạn mạnh nhất của Đỗ Duy.

Không bao giờ đối mặt với nguy hiểm một mình.

Cũng bởi lẽ Pennywise thật sự không thể làm gì được ác linh Đỗ Duy, bởi vì đó chính là thứ mà nó sợ hãi nhất.

Nhưng cộng thêm những ác linh này, có lẽ tình huống sẽ khác.

Bởi vì những ác linh này đều là thật, không sợ hãi như nó.

Điều quan trọng nhất là… bọn họ đều có mối hận thiên thu với ác linh Đỗ Duy.

Chính ác linh Đỗ Duy đã biến họ thành ra thế này.

Ác linh Đỗ Duy không nhịn được bật cười, nói: "Thật là buồn cười, mày xem, mày vẫn để cho bọn chúng ra tay. Mày cảm thấy với lũ này, mày có cơ hội chiến thắng sao?"

Pennywise vẫn cười.

Ác linh Đỗ Duy vô cùng thích thú nói: "Là một con người, điều mà tao thích nhất chính là Đánh Dấu các ác linh, xây dựng một quân đoàn ác linh để chống lại những ma linh mạnh hơn."

"Dù không có năng lực Đánh Dấu, nhưng mày vẫn khống chế được rất nhiều ác linh. Hai phương pháp gần như giống nhau."

"Nhưng trên thực tế, tao chưa bao giờ sử dụng phương pháp này như một lá bài tẩy duy nhất."

"Bởi vì tao biết năng lực này sẽ khiến tao chết càng nhanh hơn, khi đối mặt với vài thứ quỷ quái."

"Song giờ kẻ đối mặt với tao là mày."

Sau khi nói xong, ác linh Đỗ Duy đứng lên từ trên ngai vàng, từng bước đi về phía Pennywise.

Vừa đi, nó vừa nói: "Lý do tại tao để mày sống cho đến bây giờ, hoàn toàn là vì tao đang nghĩ, làm thế nào để giết mày trong khi vẫn giữ cho mày sống và cung cấp sức mạnh cho tao."

"Giờ tao sẽ cho mày biết, dùng thủ đoạn của tao để đối phó với tao là 1 chuyện vô cùng nực cười."

Lời lẽ vô cùng lạnh lùng.

Nhưng giọng điệu lại có sự nho nhã, cao quý khó tả.

Mỗi một bước rơi xuống, người ta có thể liên tưởng đến một quý ông thời Trung Cổ, mặc áo khoác đen, đội mũ phớt, mang đồng hồ bỏ túi, và đeo kính một mặt.

Pennywise muốn rút lui ra phía sau lũ ác linh.

Điều nó không ngờ là những ác linh phía sau đều ngây ngốc đứng yên tại chỗ, vô tình ngăn chặn nó.

Nó đột nhiên quay đầu lại nhìn lũ ác linh.

Tất cả ác linh cũng quay đầu lại nhìn nó.

Lũ tà giáo đồ Vidar do chính ác linh Đỗ Duy biến thành ác linh, làm sao có thể bị Pennywise điều khiển, và chống lại chủ nhân thực sự của chúng.

Lúc trước, Pennywise đã đúng khi không thả những ác linh này xuất hiện.

Ngay khi vừa thả chúng ra, chúng đã ngay lập tức trở thành quân cờ của ác linh Đỗ Duy.

Đây là điều mà ác linh Đỗ Duy nói: không thể khống chế.

Sau khi Pennywise ý thức được sự việc này, nó lập tức gào thét, nhưng ngay khi vừa mở miệng, toàn bộ cơ thể của nó lập tức căng phồng.

Bùm, nổ nát.

Ngay tại chỗ, vô số mảnh bóng bay màu đỏ đang ngọ nguậy trên mặt đất, muốn ghép lại với nhau.

Nhưng còn chưa kịp làm, đã bị một bàn chân giẫm lên.

Ác linh Đỗ Duy lãnh đạm, tàn nhẫn nói: “Tao đã cho mày rất nhiều cơ hội, nhưng mày không nắm bắt. Tại sao mày lại

phản bội tao?”

Nó tuỳ ý nghiền nát các mảnh vụn của bóng bay.

Sau khi thấy mất kiên nhẫn, y bèn dừng lại.

Lúc này, những mảnh bóng bay màu đỏ đã ghép lại với nhau, trong nháy mắt bay lên bầu trời đêm trên cao .

Chỉ vừa bay lên cao khoảng 3 mét, đã bị ác linh Đỗ Duy dễ dàng túm lấy.

Toàn bộ quả bóng bay lại phồng lên, và vỡ nát thành nhiều mảnh.

Sau đó, đồng tử của y co lại.

Tất cả các mảnh đã bị nó mạnh mẽ ép lại với nhau, tạo thành một thằng hề kỳ lạ.

Đầu dính vào bụng, hai tay hướng vào nhau, hài hước và kỳ cục.

Ác linh Đỗ Duy vẫn đang cầm một cuộn dây diều trong tay phải, sau khi thả Pennywise lên không trung, y kéo nó thật mạnh.

Pennywise như bị máy cắt xẹt quá, bị xé thành vô số mảnh nhỏ.

Không thể thảm hơn nữa.

Hơn nữa, khí tức do nó biến thành ma linh cũng đang giảm xuống như thủy triều.

Bị ác linh Đỗ Duy trực tiếp đánh từ ma linh xuống thành phế vật ác linh như ban đầu.

Chương 482: Cái Bóng có trí nhớ tốt

Màn sương mù cuộn trào.

Dường như có thứ gì đó đang ủ bên trong.

Bầu trời đêm yên tĩnh, ánh trăng sáng chiếu xuống mặt đất, khiến bầu không khí nơi đây trở nên vô cùng vắng vẻ.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Chẳng mấy chốc, đã đến nửa đêm.

Màn sương bao phủ thị trấn bắt đầu từ từ tan biến.

Đột ngột, thân hình một người đàn ông bước ra khỏi sương mù, dường như hắn đang cầm một quả bóng bay trên tay.

Khi hắn bước ra khỏi thị trấn, tia sương mù cuối cùng lập tức bị ánh trăng cuốn đi, nó hắt lên người hắn.

Chính xác là khuôn mặt lạnh lùng của Đỗ Duy, đang cầm một quả bóng bay màu đỏ bằng tay phải.

Đây là bản thể của Pennywise, nhưng đường nét của thằng hề đáng lẽ xuất hiện trong đó đã biến mất không dấu vết.

Thay vào đó, là nhiều hình bóng người không rõ nét.

Không có thực chất, thậm chí không thể nhìn thấy nếu không nhìn kỹ.

Là những ác linh được biến thành từ những tà giáo đồ của Vidar.

Dường như Đỗ Duy cảm thấy hơi mệt khi cầm quả bóng bay.

Vì vậy, hắn suy tư một hồi, rồi hét lên: “Cái Bóng.”

Ngay giây sau đó, Cái Bóng cầm hai con dao chui ra từ phía sau của Đỗ Duy.

Ngay khi xuất hiện, nó cúi đầu trong tư thế khúm núm, sợ hãi nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.

Vâng, đúng vậy……

Trí tuệ của Cái Bóng lại tiến bộ thêm.

Nó đã tận mắt chứng kiến kết cục bi thảm của Pennywise, kẻ đã từng sát cánh bên nó, rồi trở thành kẻ phản bội.

Cảnh tượng đó đã in sâu vào tiềm thức của nó.

Nhưng Đỗ Duy lại cau mày: “Đừng cúi đầu.”

Cái Bóng lập tức ngẩng đầu thẳng.

Sau đó, đôi mắt đỏ ngầu của nó phản chiếu hình ảnh Đỗ Duy đang từ từ buộc quả bóng lớn màu đỏ quanh cổ nó.

Cái Bóng ngẩn người.

Nó nghiêng đầu nhìn quả bóng bay màu đỏ buộc vào cổ, lơ lửng trên đầu của nó.

Phải nói cái này trông giống như một loại vương miện nào đó. Chỉ khác là nó méo ở một góc.

Nhưng Cái Bóng lại bản năng cảm thấy khó chịu, quả bóng bay màu đỏ trong mắtcủa nó vô cùng bất ổn, tựa như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Do đó, nó vươn hai tay ra, cố gắng kéo thẳng quả bóng bay màu đỏ.

Tuy nhiên, do hai tay của nó đều đang cầm dao, không chịu buông ra nên đã trực tiếp cầm dao đâm vào quả bóng đỏ.

Đỗ Duy cau mày khi nhìn thấy điều này.

Cái Bóng lập tức dừng lại, đôi mắt đỏ ngầu đầy nghi ngờ và bối rối nhìn người đàn ông trước mặt,.

Dường như đang hỏi: Chủ nhân, ý của ngài là gì?

Chỉ số thông minh của nó không đủ để nó hiểu được ý của Đỗ Duy, trong tình huống không có mệnh lệnh.

Thật may mắn, Đỗ Duy rất hài lòng khi Cái Bóng có chỉ số IQ ngang ngửa với một tên ngốc.

Hắn lạnh lùng nói: "Từ nay về sau quả bóng bay màu đỏ này sẽ được thắt vào cổ mày trong tương lai, nhưng mày phải nhớ rằng thứ này rất quan trọng đối với tao, mày phải đảm bảo rằng nó không bị phá hủy."

"Ngoài ra, mày không được chạm vào nó, hiểu không?"

Cái Bóng vô cùng mù mờ.

Nó không biết phải làm gì, nhưng không thể chạm vào, thì Cái Bóng vẫn hiểu.

Hai con dao sắc nhọn hạ xuống.

Cái Bóng lại hòa vào bóng của Đỗ Duy, thậm chí có cả quả bóng màu đỏ lơ lửng trên đó.

Đỗ Duy hài lòng gật đầu.

"Để thứ này ở chỗ Cái Bóng tiện hơn nhiều so với phải mang theo."

"Lần sau nếu cần, có thể lấy nó từ Cái Bóng bất cứ lúc nào."

Đúng, Pennywise đã tiêu, nhưng cơ thể của nó đã bị ác linh Đỗ Duy biến thành một ngân hàng dự trữ năng lượng thay thế. Thể tích của nó cũng đã trở thành kích thước bình thường.

Về phần những ác linh Vidar, chúng bị nhét vào quả bóng như những cục pin.

Bằng việc này, Đỗ Duy cuối cùng đã giải quyết được một nguy cơ tiềm ẩn. Chính là sau khi biến thành ác linh Đỗ Duy, hắn không thể đạt tới trạng thái mạnh mẽ nhất.

Chỉ cần ngân hàng năng lượng chưa cạn kiệt, hàng trăm ác linh còn chưa tiêu hao hết, thì ác linh Đỗ Duy có thể duy trì trạng thái hoàn mỹ.

Nếu lần sau gặp phải xe buýt và Ngôi nhà kinh dị, chỉ cần Đỗ Duy sẵn sàng tồn tại lâu dài với thân phận của ác linh Đỗ Duy, hắn sẽ có chiếm ưu thế.

"Ho…"

Lúc này, Đỗ Duy đột nhiên cúi xuống, ôm ngực ho dữ dội.

Mặt hắn đỏ bừng.

Miệng há ra, trong bụng như có con dao đang khuấy động, cơn đau vô cùng dữ dội khiến hắn không ngừng rên rỉ.

"Khạc…"

Nôn mửa liên tục.

Có một số loại chất lỏng màu đen được nôn ra.

Giống như máu xấu.

Phải mất một thời gian, Đỗ Duy mới hồi phục.

Hắn thở hổn hển, nhìn bãi nôn lớn trên mặt đất, ánh mắt trở nên có chút không nói nên lời.

"Xem ra thân thể của mình không đủ chống đỡ, trong thời gian ngắn sẽ trở thành ác linh Đỗ Duy, sức mạnh của nó ăn mòn mạnh mẽ đến vậy sao?"

Đỗ Duy lau miệng, vượt qua bãi nôn, đi về phía một chiếc ô tô màu đen đang đậu trước đường cao tốc.

Vào lúc này, hắn rất khó chịu.

Suy cho cùng, con người và ác linh về cơ bản là khác nhau.

Cho dù có trở thành ác linh Đỗ Duy, cuối cùng cũng sẽ thêm một tầng hạn chế.

Ít nhất……

Đỗ Duy không thể làm giống như ác linh Đỗ Duy, điên cuồng tăng cường sức mạnh như hoả tiễn.

“Tôi đột nhiên có chút nhớ tới tôi kia.”

“Có lẽ, nếu nó thắng, chắc nó cũng cảm thấy như vậy.”

Giọng điệu của hắn trong đầu tiên có chút khó hiểu.

Câu thứ hai thì mang hàm nghĩ phức tạp, mà người bình thường không thể hiểu được.

Ánh trăng tĩnh mịch chiếu vào hắn, kéo bóng hắn rất dài, cũng rất nhạt.

Bấm chìa khóa xe.

Đèn pha của chiếc ô tô đen nhấp nháy.

Đỗ Duy mở cửa xe, vào vị trí của lái phụ.

Chiếc xe chầm chậm chạy về phía trước.

……

Trong xe hơi, Đỗ Duy lấy smartphone, rồi gọi cho bà Senna.

CuỘc gọi nhanh chóng được kết nối.

Bên kia điện thoại, Bà Senna hơi mệt mỏi hỏi: “Ngài Đỗ Duy, đã muộn như vậy, ngài có chuyện gì muốn nói với tôi sao?”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Chuyện về Pennywise đã giải quyết xong, hãy cho người tới dọn dẹp, thị trấn đã hoàn toàn trống rỗng, mọi người đều đã chết.”

Bà Senna im lặng trong hai giây trước khi nói: “Cảm ơn vì sự chăm chỉ của ngài, tôi sẽ cử người đến ngay bây giờ.”

SỰ nguy hiểm của Pennywise quá khủng khiếp.

Những Hunter bình thường không thể làm gì nó, khả năng tử vong cao tới cấp độ 9.

Có thể giải quyết nó đã là một niềm vui bất ngờ.

Ngay cả bà Senna cũng không dám đòi hỏi quá nhiều.

Như nghĩ ra điều gì đó, bà lại hỏi: “Nhân tiện, ngài đã rời khỏi San Polia, nếu để giải quyết Pennywise, vậy ngài có trở lại tham dự tang lễ của Đức Ngài Alvin vào ngày mốt không?”

Đỗ Duy từ chối: “Không, tôi còn rất nhiều việc phải làm tiếp theo, khi mọi việc được giải quyết, tôi sẽ trở về San Polia để tỏ lòng kính trọng với Alvin.”

Nói xong bèn cúp máy.

Sau đó, Đỗ Duy bật Maps trên smartphone, tìm kiếm đường đến Dãy núi Ustengrav ở Thụy Sĩ.

Hắn sẽ đi lấy cán cân.

Nhân tiện, xem liệu có cơ hội giải cứu Ryan khỏi Twilight hay không.

Chương 483: Chúc mừng Matthew thoát khỏi biển khổ

Rạng sáng tại Thụy Sĩ, trời đã sáng choang.

Nhưng cách đây không lâu, bỗng có một trận mưa lớn mà không hề có dấu hiệu nào báo trước.

À……

Chính là nơi mà xe buýt từng chạy qua.

Do đó, bầu trời Thụy Sĩ gần đây có vẻ hơi u ám.

Trên con phố dẫn đến trụ sở của Twilight.

Một ông già trông như kẻ ăn xin bước từng bước chập chững, quần áo rách rưới và bẩn thỉu, bước tới chui ra từ bãi rác.

Dù trông vô cùng khốn khổ. Nhưng tên ăn mày này vẫn đội mũ trùm đầu, che kín cả khuôn mặt.

Đúng như bạn đoán.

Matthew đã trở lại.

Là thủ lĩnh của Twilight, lão đã dung hợp Máu của Jesus.

Matthew thực sự rất mạnh mẽ.

Dù là Hunter mạnh nhất từ trước đến nay, Giáo hoàng Phelan, kẻ che giấu rất nhiều sức mạnh, nhưng cũng không thể mạnh hơn Matthew.

Suy cho cùng, thời gian sống, kinh nghiệm chiến đấu, kinh nghiệm sống của lão đều mạnh hơn những người khác.

Vì vậy, lão đã 1 đánh 11.

“E hèm… 11 thằng của Vanity đánh tôi, thật không biết xấu hổ.”

Matthew ho ra máu.

Tình trạng xấu hổ hiện tại của lão là do lũ Vanity gây ra.

Lão thua rất thảm.

Dù mạnh cỡ nào, cũng không thể đánh bại 11 cường giả không thua kém mình.

Lão dung hợp loại đồ vật ấy, thì đối phương cũng vậy.

Chẳng qua đối phương mỗi người đều có liên kết với 72 Ma Thần của Solomon, có cấp bậc và năng lực khác nhau.

Vì vậy, đối phương cũng không chiếm được quá nhiều lợi thế.

Ngược lại có một thành viên của giáo phái Vanity bị Matthew xé nửa người. Vì thế nên Vanity đành phải thương lượng với lão.

Nghĩ đến đây, Matthew lau vết máu trên khóe miệng, bất lực nói: “Trong khoảng thời gian này, Twilight chỉ có thể ẩn náu ở Thụy Sĩ, nhưng cũng không phải là không có lợi. Ít nhất người của Vanity sẽ không hoạt động ở Thụy Sĩ trong thời gian sắp tới.”

“Bằng cách này, Twilight cũng có thể có một khoảng thời gian nghỉ ngơi.”

“Thật không may, kẻ đứng sau gây ra nguyền rủa vẫn còn trốn trong bóng tối.”

Matthew cảm thấy đau đầu khi nghĩ đến nguyền.

Giờ lão không sao.

Trong khoảng thời gian này, không biết chuyện gì đang xảy ra, có lẽ là do cơ thể đã chống lại được nguyền rủa, nên lão không còn bị nôn mửa và tiêu chảy nữa.

Nếu không, năng lực chiến đấu của lão chắc chắn sẽ giảm mạnh khi quyết chiến với Vanity.

"Việc đó không nên do Ngài công tước làm. Ngài ấy và tôi sống cùng thời đại, tuy chưa từng tiếp xúc, chỉ mới nghe qua truyền thuyết, nhưng với tính cách của ngài ấy, tuyệt không thể làm loại việc này."

Matthew lại nghĩ đến Ngài công tước.

Trong mắt lão hiện lên vẻ hồi tưởng phức tạp.

"Không ngờ tôi vẫn có thể gặp người quen cũ từ thời Victoria, nhưng tại sao anh ta không bắt đầu xuất hiện cho đến thế kỷ này?"

"Chẳng lẽ đây là lần phản kháng cuối cùng của tôi?"

Matthew biết rằng thời đại hiện tại là thời đại đáng sợ nhất.

Mặc dù hầu hết mọi người đều có cuộc sống rất tốt.

Nhưng trên thực tế, vì số lượng Hunter giảm đi, nên sẽ ngày càng có ít cơ hội chống lại 72 Ma Thần của Solomon.

Loại tồn tại khái niệm đó khiến người ta cảm thấy bất lực ngay cả khi nghĩ về nó.

Rốt cuộc, đây không phải là thời đại hoàng kim để các Hunter hoạt động mạnh.

Lão nghĩ sự xuất hiện của Ngài Công tước có thể là để nắm bắt cơ hội cuối cùng này, để bắt đầu một cuộc đấu tranh chống lại những tồn tại đáng sợ đó.

Song hy vọng không nhiều.

Thứ còn lại chỉ còn là sự tuyệt vọng.

Cái gọi là phản kháng chỉ là cuộc đấu tranh do không cam lòng mà thôi.

Ngay cả đến giờ, Matthew cũng không biết tại sao họ lại chống cự.

Giống như, điều đó đã trở thành bản năng.

Như bản năng ăn cơm, và uống nước.

Cho dù Matthew nghĩ gì đi nữa, lão cũng không thể hiểu được tại sao Công tước làm việc này.

Theo cảm nhận của lão, Công tước yếu hơn lão rất nhiều.

Chuyện lão không làm được, Công tước làm sao có thể nắm chắc được cơ chứ.

Không tài nào hiểu nổi.

Ngài công tước không tự lo được cho mình, có dính líu tới 3 Ma Thần, nếu bạn gái của ngài ấy cũng có liên quan đến Ma Thần, thì có tới 4.

Việc cứu thế giới không liên quan gì đến "Ngài công tước".

……

Cuối cùng, Matthew từ bỏ ý định tiếp tục suy nghĩ.

Đúng lúc này, lão cũng đến tổng bộ của Twilight, cổng chính của giáo đường.

Nhìn vào giáo đường rộng lớn. Matthew miễn cưỡng nở một nụ cười yếu ớt.

"Cuối cùng tôi cũng đã trở lại."

Nhưng vừa dứt lời, một bóng người mặc áo bào trắng từ cổng của giáo đường bước ra, mang theo một tấm ván thô kệch đến cực điểm, như thể bị đóng đinh mấy lần, trên đó còn viết dòng chữ: [Chi nhánh Bệnh viện Tâm thần Hill].

Gương mặt Matthew bỗng trở nên u ám.

“Ryan, cậu đang làm cái quái gì vậy?”

Lão lập tức nhận ra Ryan.

Sau khi nghe điều này, Ryan giật nảy người, đứng tại chỗ quay đầu lại nhìn.

Sau đó, gã thở phào nhẹ nhõm: “Ở đâu ra thằng ăn mày lắm chuyện, cút nhanh lên. Mày không thấy viện trưởng Ryan đang treo bảng hiệu bệnh viện sao? Đừng có giỡn mặt với tao!”

Matthew tức giận nói: “Cậu bảo ta là ăn mày?”

Ryan trợn to hai mắt, nhìn kỹ lại, khó hiểu hỏi: “Lẽ nào mày không phải?”

Matthew cười lạnh đáp: “Ta là lãnh đạo của Twilight.”

Ryan chợt nhớ ra: “Ôi, tôi nhớ ra lão rồi, lão là người nợ tôi 20 tỷ, lão trở về thật đúng lúc, mau trả tiền thuốc cho tôi.”

Ryan đắc thắng nói: “Nhưng tôi biết, lão quá nghèo, cho nên trả không nổi, ok, tôi không đòi lão nữa.”

“Bởi vì bây giờ là bệnh viện tâm thần Twilight, nó đã là của Ryan này!”

“Nhìn thấy bảng hiệu này chưa, lão già rồi, tôi đơn phương tuyên bố lão bị đuổi.”

Trong thế giới quan của Ryan, giờ Matthew đã không còn dính líu gì đến đến Twilight… à không, chi nhánh của Bệnh viện Tâm thần Hill.

Do đó, cái gọi là nguyền rủa đã không còn tác dụng với Matthew nữa.

Nhưng…

Matthew lại cười giận dữ.

Lão cảm thấy hiểu biết của bản thân về gã bệnh nhân tâm thần này quá ít.

Vì vậy, lão đi đến trước mặt Ryan, một cước đạp nát và cắt bỏ tấm biển ghi [Chi nhánh Bệnh viện Tâm thần Hill].

"Thật nực cười."

Sau khi làm điều này, Matthew lạnh lùng bước thẳng vào Twilight.

Ryan đứng ở phía sau với vẻ mặt thất thần.

Sau một lúc, gã tức giận hét lên: "Matthew, lão… lão thật quá đáng, tôi nhất định phải nói cho Chủ nhiệm biết, anh bắt nạt tôi! Tôi muốn tố cáo lão, lão tiêu rồi, lão tiêu chắc rồi!"

Phải biết, để tạo ra tấm bảng này, gã đã phá hủy giường của James.

Gã đã làm việc vất vả, nhưng lại bị kẻ khác đạp nát.

Chuyện này bực bội đến mức nào?

Nếu không phải Chủ nhiệm nói rằng Matthew rất đáng sợ, Ryan đã có ý nghĩ muốn giết lão.

Đột nhiên, Matthew xuất hiện ngay trước mặt của Ryan.

Lão nói với giọng điệu âm trầm: "Sao cậu biết tên của ta? Ai nói cho cậu biết?"

Ryan tức giận nói: "Tôi sẽ không nói cho lão biết, lão tiêu, lát nữa tôi sẽ tố cáo với viện trưởng."

Matthew híp mắt: "Chủ nhiệm là ai? Trên thế giới này biết ta là ai, cũng chỉ có Công tước, hắn là Chủ nhiệm?"

Lane nói: "Chủ nhiệm là Công tước? Anh ấy còn là quý tộc? Quái! Chủ nhiệm của tôi là Công tước?"

Chương 484: Victoria's Secret

Vào thời điểm này, khi Ryan biết người sếp của mình, Chủ nhiệm Đỗ Duy hóa ra lại là Công tước.

Gã cũng không nghi hoặc hay khó hiểu. Trái lại, càng thêm hào hứng.

"Tôi biết giám đốc chắc chắn không phải là người bình thường. Thì ra anh ấy là một công tước. Điều này thật tuyệt vời!"

"Ồ, sếp của Ryan này hóa ra là công tước."

"Quá tốt!"

"Giám đốc của tôi là công tước, vậy tôi còn phải thăng chức và lương bổng làm gì? Chức vụ giám đốc bệnh viện tâm thần huyện không xứng với thân phận bác sĩ Ryan."

Lúc này, mặt của Ryan đỏ bừng.

Gã tự nghĩ: "Chủ nhiệm đã luôn rất hài lòng với mình. Anh ấy cũng là một công tước, có lẽ nếu chăm chỉ một thời gian, tôi cũng có thể trở thành hiệp sĩ."

"Với tính cách của Chủ nhiệm, ít ra Ryan tôi cũng lên được chức nam tước,!"

Ừm……

Cảm giác đứng trên người khác rất đã!

Matthew ở bên cảm thấy rất khó hiểu.

Lão nghi hoặc nhìn Ryan, trầm giọng hỏi: “Lúc trước cậu không biết thân phận của Công tước sao?”

Theo lý thuyết, nếu Ryan biết tên thật của lão.

Vậy thì gã phải là người của công tước.

Nhưng điều gã nói lại tiết lộ rằng gã cũng không biết gì…

Ryan đã nghe thấy câu này của Matthew.

Lập tức, hắn vểnh mũi, tự đắc nói: “Có vấn đề sao? Tôi không biết thì đã sao? Lão ăn nói cẩn thận với tôi một chút, tôi nói cho lão biết, tôi là nam tước!”

Sắc mặt của Matthew đen lại: “Cậu lộ tẩy rồi. Cậu hoàn toàn không phải nam tước, Công tước chỉ là kính ngữ, không phải danh hiệu thực.”

Ryan khinh thường nói: “Lão biết cái quái gì, Chủ nhiệm của tôi là công tước, lão mới biết giám đốc được mấy ngày? Lão biết công tước là cái gì không?”

Matthew nhìn Ryan đầy nghi ngờ. Lão cố gắng tìm ra kẽ hở trong lời nói của đối phương.

Thậm chí muốn đoán thêm thông tin. Tuy nhiên, chẳng đoán ra được gì.

Ryan tràn đầy kiêu ngạo nói rất cao ngạo: “Ta nói cho ngươi biết Matthew, bí mật của ngươi, giám đốc của ta biết tất cả, hắn đã nói hết cho ta, ngươi hôm nay đã xúc phạm ta, Nam tước Ryan, ta nhất định phải để giám đốc thay ta. Ta sẽ là làm chủ và để anh ấy dạy bạn tốt. “

Matthew tin rằng Ryan là thủ hạ của công tước.

Nhưng lão không tin vào cái thứ gọi là nam tước chút nào.

Một Hunter tâm thần lại có thể là nam tước?

Không, Ngài Công tước vốn chẳng phải là Công tước.

Matthew lạnh giọng nói: “Ryan, tuy ta không biết tại sao Công tước lại sắp xếp cậu vào Twilight, nhưng vì thể diện của ngài, lần này ta sẽ không so đo với cậu.”

“Nhưng, ta hy vọng cậu có thể nói với Công tước, với tư cách là một ông già đã sống sót từ thời của Nữ hoàng Victoria, ta thực sự muốn gặp ngài ấy.”

Ryan gãi đầu: “Thời của nữ hoàng Victoria là gì? Tôi chỉ nghe nói đến Victoria’s Secret.”

Đây là nói thật.

Trong suốt thời gian ở Bệnh viện Tâm thần Hill, Ryan luôn sống rất thoải mái.

Gần như hắn không bị hạn chế gì.

Gã có thể tuỳ ý tiếp xúc với rất nhiều bệnh nhân tâm thần, mặc dù trong thế giới quan của mình, những bệnh nhân đó về cơ bản là những người bình thường.

Có vài người lúc tán dóc với nhau, cũng không để ý mấy đến gã.

Vì vậy, gã thực sự đã nghe nói về Victoria’s Secret.

Nhưng Matthew thì khác.

Là một lão già cổ đế đã sống từ thời Victoria đến nay. Matthew thực sự không thể thích nghi với những thứ hiện đại.

Lão biết dùng smartphone để gọi điện, xem TV, song hầu như không bao giờ lướt Internet.

Vậy nên Matthew nhìn Ryan bằng ánh mắt kỳ lạ: “Victoria’s Secret là gì?”

Ryan khinh thường nói: “Lão không biết Victoria’s Secret? Thật đáng… thất vọng cho số năm lão đã sống trên đời.”

Matthew đen mặt nói: “Ta thật sự không biết.”

Ryan tự hào nói: “Nếu lão muốn thì tôi sẽ nói cho lão biết, nhưng lão phải trả 20 tỷ tiền thuốc men mà lão nợ tôi. Nếu không, tôi sẽ không nói cho lão biết.”

20 tỷ…

Matthew cảm thấy đầu óc choáng váng.

Lão hừ lạnh một tiếng, quay đầu bỏ đi.

“Ta nhất định sẽ biết.”

…

Đợi Matthew đi, Ryan nhìn con phố bên ngoài Twilight, đột nhiên gãi đầu.

Sau đó, lại liếc nhìn tấm cửa đã bị Matthew đạp nát, dòng chữ [Chi nhánh Bệnh viện Tâm thần Hill] trên đó đã hoàn toàn nứt.

“Bí mật của thời đại Victoria là gì?”

“Sao tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn.”

“Tôi dường như biết 2 bí mật, một trong số là do người khác nói với tôi, bí mật còn lại dường đã tôi đã biết từ lâu.”

Càng nghĩ về nó, Ryan càng cảm thấy đau đầu.

Gã ôm chặt đầu, ánh mắt trở nên có chút sắc bén.

“Bí mật đó dường như rất quan trọng đối với tôi.”

“Tôi… sao tôi không nhớ được.”

“Chẳng lẽ là……”

“Tôi bị mất trí nhớ?”

Nói xong câu cuối cùng, Ryan có chút khó hiểu: “Nghĩ nghĩ đi, Matthew là người sống từ thời Victoria đến giờ, Chủ nhiệm cũng là người từ thời đại đó.”

“Chúng đều là những tồn tại rất cổ xưa.”

“Vậy Chủ nhiệm chính là Công tước.”

“Và với tư cách là cấp dưới thân tín nhất của Chủ nhiệm, Ryan tôi lại bị mất trí nhớ.”

“Điều này cho thấy tôi có một quá khứ phi thường.”

Ryan hơi đổi sắc mặt.

Gã nhìn lên bầu trời.

Đúng lúc này, ánh mắt trời gay gắt chiếu tới, quét sạch mây mù.

Ryan chợt nhận ra.

“Chết tiệt, lão già nghèo mạt Matthew lại đang lừa tôi, trước kia tôi nhất định là nam tước, là quý tộc!”

“Chó má viện trưởng gì chứ, tôi không làm!”

“Éo có gì thú vị cả, tôi phải gọi cho chủ nhiệm, tôi muốn khôi phục thân phận quý tộc!”

Nói xong, Ryan ngẩng cao đầu đầy kiêu hãnh, đi trở vào Twilight.

Ngay sau đó, bên trong Twilight…

Những người đang ngồi xổm trên bồn cầu, hoặc treo ống truyền dịch đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Chính xác……

Họ được giải thoát.

Ngay giây tiếp theo, sau khi Ryan bước vào, bèn nói một câu: “Kể từ bây giờ, tôi thông báo rằng toàn bộ Bệnh viện Tâm thần Twilight sẽ là lãnh địa riêng của Nam tước Ryan.”

“Sau khi tôi tìm Chủ nhiệm, để anh ấy khôi phục địa vị quý tộc, mọi người trong toàn bộ lãnh địa sẽ là nô lệ của Nam tước

Ryan này.”

“Nếu các chú không nói, tôi sẽ coi như các chú thầm chấp nhận.”

“Nói cho cùng, tôi là một nhà quý tộc nhân từ.”

Không ai thèm nghe lời gã.

Nhưng có một cảm giác ớn lạnh không thể giải thích được xuất hiện trong lòng những người đó.

Có chút lạnh……

Toàn bộ Twilight, như đang lặng lẽ trải qua một số thay đổi không thể biết được.

Lãnh địa của người tâm thần sẽ như thế nào?

Chắc những người bình thường không thể hiểu hết được.

Một Hunter bị bệnh tâm thần có năng lực biến mọi thứ thành hiện thực, có khả năng biến toàn bộ Twilight trở nên kỳ quặc.

…

Tại thời điểm này, Matthew trở về phòng của mình.

Lão nóng lòng muốn biết Victoria’s Secret là gì.

Rất nhanh sau đó, căn phòng tối ẩn trong bức tường được mở ra.

Bên trong có một cây thánh giá cao 2 mét, và vài thứ linh tinh, có những cuốn sách nằm rải rác trên mặt bàn đầy bụi bặm.

Ở nơi sâu nhất của căn phòng tối, bị mạng nhện bao phủ dày đặc.

Nhiều sợi xích buộc vào cây thánh giá, sau khi xuyên qua những mạng nhện đó, khi nhìn vào bên trong thì nó vô cùng u

ám.

Nhưng lờ mờ, người ta có thể nhìn thấy đường nét của một người đàn ông trung niên đang quỳ trên mặt đất, dây xích xuyên qua cơ thể của anh ta.

Sau khi Matthew bước vào, lão đăm chiêu nhìn người đàn ông trung niên.

Sau đó, lão quay đầu và bước đến bên bàn.

Đẩy tất cả những cuốn sách đó ra xa, ở dưới cùng là một cây bút lông dài khoảng 30 cm…

Chương 485: Matthew sững sờ

Sau khi Phong thư ký vào khế ước bán thân, nó từng nói với Đỗ Duy rằng có một cây bút ở trong Twilight.

Ngay khi nó được tạo ra, cây bút đã viết ra quy tắc.

Nó là tài sản thuộc về Twilight.

Và giờ, trong mật thất nơi Matthew vừa vào, cây bút lông xuất hiện chính là thứ được Phong thư đề cập.

Nhưng nói một cách chính xác, thứ này không phải bút lông ngỗng, nó có một cái tên.

“Cây bút của Malphas, ta muốn biết Victoria’s Secret mà Ryan, rốt cuộc là thứ gì.”

Matthew duỗi tay cầm bút lên.

Hơi thở lạnh lẽo từ trên cơ thể lão, dần dần xâm chiếm khắp phòng.

Khoảnh khắc lão cầm cây bút lông ngỗng Malphas, dường như có thứ gì đó trong mật thất đã sống lại.

Matthew dường như nhìn thấy một thứ gì đó trong bóng tối, mở mắt ra, có thể xâm nhiễm mọi thứ.

Chỉ có một con mắt.

Sâu lắng mù mịt, không còn từ ngữ nào có thể diễn tả được nỗi kinh hoàng mà Matthew cảm nhận.

Tất cả ngôn từ đều thiếu sót.

Lão không thể hiểu đôi mắt đó.

Nhưng khi ánh mắt đó nhìn lão, trái tim trong cơ thể của Matthew đột nhiên ngừng đập.

Khí tức cả người trở nên vô cùng hỗn loạn.

Trái tim đó là kết quả từ sự dung hợp nhất của lão.

Trong góc tối âm u ở đối diện, người đàn ông trung niên trông giống như thi thể, lồng ngực nhấp nhô với tần suất khó có thể phát hiện được.

Một trái tim ngừng đập. Chắc chắn sẽ kèm theo một trái tim khác hồi sinh.

Matthew không quan tâm đến điều đó.

Lão chăm chú cầm cây bút Malphas, viết vào khoảng không.

Dường như đang mô tả điều gì đó.

Nhưng dần dần, nước da của Matthew trở nên ửng hồng.

Đôi mắt mờ mịt.

Dường như đang nhìn thấy cảnh tượng rất khủng khiếp.

"Đ*!"

Matthew giận dữ hét lên: "Đây là Victoria's Secret? Show trình diễn đồ lót? F*ck! F*ck! Ryan! Thằng tâm thần, tao không nên tin mày."

"Nếu không phải vì mối liên hệ của mày với Công tước, tao…"

"Tao rất muốn giết mày!"

……

Vào buổi chiều, tại nơi dẫn đến Dãy núi Ustengrav ở phía nam Thụy Sĩ.

Một chiếc ô tô màu đen đang lái trên đường cao tốc.

Đỗ Duy ngồi ở vị trí lái xe, nhìn dáng vẻ của dãy núi trập trùng dần hiện ra ở phía xa, trong mắt lóe lên một tia mong đợi.

Ở cái ghế bên cạnh, là 1 tấm bản đồ da người, mà ở trên đó, dãy núi được được đánh dầu bằng cách khoanh tròn.

Nơi đó sẽ có đích đến của Đỗ Duy cho chuyến đi này.

Sau cái chết của vị bác tước song tính, người ta nói rằng ông đã trở về từ địa ngục vào đêm trăng tròn, và mang theo 1 cái cân.

Cán cân đó có 50% xác suất để giết chết ma linh.

50% xác suất là giết chết chính mình.

Vô cùng mạnh mẽ.

Trong thời gian ngắn sắp tới, Đỗ Duy không thể trở thành ác linh Đỗ Duy, hắn cần một vật phẩm mạnh mẽ để bổ sung lá bài tẩy cho chiến thắng quyết định.

Bởi lẽ, cho dù là ác linh Đỗ Duy, trừ phi gặp phải thứ bị khắc chế như Pennywise, nếu không muốn giết một ma linh cũng phải tốn rất nhiều sức lực.

Bị thương là điều không thể tránh khỏi.

Điều quan trọng nhất là chỉ cần Đỗ Duy lấy được cái cân, hắn có lý do thích hợp để hẹn Mercer ra ngoài gặp hắn.

Mọi người ngồi xuống và nói về tương lai.

Chỉ cần tiếp xúc lâu hơn, sức mạnh của ác linh Đỗ Duy có thể tiếp tục thẩm thấu vào Mercer.

Sẽ không mất nhiều thời gian để hắn biến Mercer thành áo khoác của mình.

Phong thư bỗng chui ra từ trong túi của Đỗ Duy.

Vừa chui ra, nó lập tức la liếm.

【Hôm nay ánh mặt trời rất đẹp, chiếu vào Phong thư, phủ thêm sắc vàng. Nhưng không hiểu sao, Phong thư lại cảm thấy rằng mặt trời rất nhạt, đây có thể là một vấn đề nghiêm trọng.】

[Nhưng khi Phong thư nhìn thấy chủ nhân, Phong thư chợt thức tỉnh.】

[Ở trước ngài, ánh mặt trời rực rỡ chỉ có thể bị lu mờ.】

Đỗ Duy hờ hững liếc nhìn Phong thư: "Hình như tâm trạng của mày rất tốt?"

[Có thể đi theo chủ nhân, Phong thư mỗi ngày đều có tâm trạng vui vẻ, bởi vì Phong thư biết rõ chủ nhân sẽ bày ra mưu ma chước quỷ, chơi đùa thiên hạ trong lòng bàn tay.】

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Tao không muốn nghe lời nói bậy bạ của mày. Lúc tao giết Pennywise vào đêm hôm qua, mày đã nhìn trộm toàn bộ sao?"

【Cái gì? Mày đã giết kẻ phản bội Pennywise vào đêm qua? Sao Phong thư không biết?】

[Chủ nhân, năng lực của ngài thật sự khiến cho Phong thư kinh ngạc. Phong thư không biết ngài đã giết kẻ phản bội lúc nào, quả không hổ là ngài…]

Lúc này, Phong thư không ngừng run rẩy.

Nó cảm thấy cái này nên gọi là: làm bạn với vua, như làm bạn với hổ.

Đỗ Duy hài lòng gật đầu: "Mày rất giỏi, rất thông minh, rất có đầu óc. Thuộc hạ của tao phải nên như thế này."

Phong thư sững sờ.

【có thật không? Chủ nhân, ngài có thực sự nghĩ như vậy không?】

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Đương nhiên, tao nghĩ thật ra địa vị của ngươi và Cái Bóng có thể thay đổi. Cái Bóng rất giống một tên ngốc, nhưng mày thì trung thành và thông minh."

【Ngài… ngài rốt cuộc đã nhìn thấy sự trung thành của Phong thư. Phong thư thật sự rất cảm động, Cái Bóng chỉ là một kẻ não phẳng, nó hoàn toàn không hiểu cái gì là lòng trung thành.】

【Đừng lo lắng, từ nay Phong thư sẽ là chó săn số một của ngài.】

[Chẳng phải ngài sẽ đến Dãy núi Ustengrav để tìm cái cân mà Carlos mang ra từ địa ngục sao? Xin yên tâm, Phong thư nhất định sẽ xung phong đi đầu, ngài không cần thấy xấu hổ.】

[Phong thư sẽ xông pha chiến đấu vì ngài!】

【Chủ nhân vĩ đại, Phong thư khát vọng chiến đấu vì vinh quang của ngài.】

Đỗ Duy khẽ mỉm cười: "Nếu là như vậy, sau này xúc xắc giao cho mày, còn đồng xu thì để cho Cái bóng."

【Chủ nhân đừng lo lắng, phong thư không phải kẻ tiểu nhân hay ghen tị, đồng xu để Cái bóng sử dụng, Phong thư chỉ dùng thứ do ngài giao cho, phân ưu vì ngài.】

Loại sức mạnh duy tâm về vận may và vận rủi. Phải nằm trong tay của chính bạn.

Khi may mắn gia tăng, điều gì cũng có thể xảy ra.

Nhưng xúc xắc thì không hẳn thế.

6 mặt, ngoại trừ số 6 và 4, những mặt còn lại đều đại diện cho sự nguy hiểm, thậm chí có thể gia tăng công kích vào chính mình.

Thứ này gần như không thể khống chế.

Từ khi Đỗ Duy lấy được xúc xắc, hắn căn bản chưa từng dùng qua, ban đầu còn định để Cái Bóng dùng để gánh hết tác dụng phụ, nhưng hiện tại lại sợ Cái Bóng sẽ bị chơi chết.

May mắn thay, có Phong thư có thể hồi sinh vô hạn.

Có thể gánh đỡ cho Cái Bóng.

Ở trong túi quần của Đỗ Duy, mặt nạ khẽ run lên, hai tia sáng đỏ khẽ lóe lên rồi nhanh chóng vụt tắt.

Cái bóng vẫn luôn là một tên ngốc.

……

Vào ban đêm, Đỗ Duy đã đến rìa của dãy núi Ustengrav.

Hắn nhìn dãy núi khổng lồ nhấp nhô kéo dài ở nơi xa.

Phong thư đang lơ lửng ở phía sau.

Nó đã ghi nhớ tất cả các thông tin trên tấm bản đồ da người.

[Chủ nhân, theo chỉ dẫn trên bản đồ, cái cân của Carlos chắc đang ở trong khu rừng rậm trong dãy núi, nơi có một cột mốc làm bằng đá, còn lăng mộ của Carlos ở phía dưới.】

[Thế tức là, chúng ta có thể diễn vai khách mời trộm mộ?】

Chương 486: Nhanh chân đến trước

Rắc…

Trong rừng.

Đỗ Duy giẫm lên ánh trăng, bóng tối lặng lẽ bao trùm hắn.

Bên cạnh là Phong thư đang cực kỳ phấn khích, mong muốn được xung phong dẫn đầu, thể hiện sự trung thành.

[Chủ nhân, đi qua khu rừng rậm này, trước mặt chính là cột mốc được xây bằng đá. Lần đào mộ của Carlos này, thật khiến Phong thư hưng phấn.】

[Loại chuyện xấu xa từ trong bản chất này, rất phù hợp với tính khí của ngài.】

Phong thư vô cùng kích động.

Đỗ Duy cũng không đáp lời.

Không biết gần đây đã xảy ra chuyện gì với phong thư. Từ khi ký khế ước bán thân, nó ngày càng biến thái.

Nó khắc sâu lòng trung thành trong tận xương, cố hết sức cống hiến để giải quyết các vấn đề của Đỗ Duy.

Trong này chắc chắn có vấn đề, nhưng Đỗ Duy chưa thể lý giải được.

Vì vậy, hắn chỉ có thể âm thầm cảnh giác, nếu có chuyện gì thì cứ việc giết phong thư, đỡ gây phiền phức cho mình.

Dù sao, ác linh tay sai trung thành và dễ sai nhất vẫn là Cái Bóng.

Còn về phong thư?

Hạng nhì cũng không tới lượt nó.

Nhưng Đỗ Duy đột nhiên có linh cảm, hắn luôn cảm thấy hành trình tìm mộ của Carlos, để lấy cái cân lần này sẽ không hề đơn giản.

Có thể một điều gì đó không hay sẽ xảy ra. Điều gì đó có nghĩa là nguy hiểm.

…

Mười phút sau.

Đi qua khu rừng rậm tối tăm, quang cảnh phía trước đột nhiên sáng sủa.

Giống như mây đen bị xua tan.

Đỗ Duy đột nhiên phát hiện trước mặt mình xuất hiện một khoảnh đất hình tròn với bán kính khoảng 100m.

Mặt đất khô nứt, không có bất kỳ cây cỏ nào mọc nổi, thậm chí có thể nhìn thấy một số bộ xương khô quắt của các loài động vật hoang dã như sóc…

Mà ở vị trí trung tâm nhất của dải đất này, có 1 cột mốc được xây dựng bằng đá trắng, cao khoảng hai mét.

Trước cột mốc còn có một bia đá. Trên tấm bia có rất nhiều vết rạn, nhưng có thể mơ hồ nhận ra dòng chữ trên đó: Mộ của Bá tước Carlos.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, nơi đây khiến hắn cảm thấy tồi tệ, chán nản.

Nhưng Đỗ Duy lại thở phào nhẹ nhõm.

“Thật may là có khác thường.”

Nếu không có, mới là khác thường.

Phong thư lơ lửng ở bên cạnh cũng vô cùng hưng phấn.

[Cuối cùng, đã đến lúc phong thư chiến đấu vì chủ nhân. Ngày hôm nay phong thư sẽ cố gắng hết sức vì chủ nhân, chứng tỏ phong thư là tay sai số một, hơn xa lũ xúc xắc, lá bài Joker.】

Đỗ Duy cười khích lệ: "Tao rất coi trọng mày."

Sau đó, hắn bèn bước đến trước mộ của Carlos.

Vừa đi lên phía trước, sắc mặt của Đỗ Duy đột nhiên trở nên rất xấu.

Phía sau bia mộ có một cái cửa động, kéo thẳng sâu xuống dưới.

Mép cửa động sớm đã cứng lại, dường như đã tồn tại trong một thời gian khá dài.

Đây là một cửa động đào trộm.

"Có người đã đến trước."

Đỗ Duy nói.

Phong thư rất tức giận.

[Mẹ kiếp! Là ai, ai dám đào mộ Carlos, đồ khốn kiếp! Lăn ra đây cho phong thư! Sao chúng mày dám làm thế, sao dám ks ngay có trước mặt củachủ nhân!】

[Mẹ kiếp! Chết tiệt! 】

Phong thư lúc này đang rất khó chịu, nó đã sẵn sàng xung phong dẫn đầu, dù sẽ phải hồi sinh liên tục, nhưng chỉ cần qua đợt sóng gió này, nó sẽ là chó săn số một của Đỗ Duy.

Thay thế thành công vị trí của Cái Bóng trong lòng Đỗ Duy, thành công lên chức.

Nhưng vừa đến trước cửa, lại đã phát hiện có người đến trước, thậm chí xét theo tình huống hiện tại, có lẽ ngôi mộ đã bị đào lên từ nhiều năm trước.

Đây không phải là muốn phá hỏng chuyện tốt của phong thư sao?

[Chủ nhân, phong thư nhịn không nổi, lũ chó này dám giật đồ của ngài. Là chó săn của ngài, phong thư vô cùng tức giận, chúng ta nhất định phải báo thù.】

[Tìm ra kẻ đã đào mộ, diệt sạch gia đình hắn, biến chúng thành ác linh, nô dịch chúng mãi mãi!】

Đỗ Duy mặc kệ phong thư đang nổi điên.

Hắn cau mày bước đến cái động đào trộm, trong mắt hiện lên vẻ suy tư.

"Cổ mộ quả thực có trộm, nhưng không hẳn đã lấy được cái cân, nếu nó đã bị lấy đi, thì dị thường đã biến mất."

【Sao ạ? Ý của ngài là cái cân vẫn còn ở trong đó? Phong thư có thể hy sinh vì ngài rồi ạ?】

"Có thể được hiểu như vậy cũng được. Còn phải đợi thêm để biết chuyện gì đang xảy ra."

Sau khi nói xong, Đỗ Duy lấy trong túi ra chiếc đèn pin, rọi xuống cái động tăm tối.

Nhưng vào thời điểm này, đột ngột…

Một khuôn mặt tái nhợt hiện ra trong ánh sáng của đèn pin.

Khuôn mặt ngẩng lên, miệng mở to, đôi mắt lúc ẩn lúc hiện, nở nụ cười ghê rợn.

Đỗ Duy lại không xem ra gì.

Hắn vô cảm đưa mắt nhìn, rồi lắc đèn pin lên xuống.

Sau đó, hắn nhìn thấy một tấm da người nguyên vẹn, dính ở mép cửa động đào trộm, đang thể hiện tư thế trèo lên.

"Có vẻ như những tên trộm mộ kia đã chết ở bên trong."

Đỗ Duy lạnh lùng nói.

Phong thư mừng rỡ - **【Tuyệt vời, lũ chó chết tiệt này đáng chết, còn dám mơ tương đến cái cân của chủ nhân, đơn giản là lao đầu vào chỗ chết.】**

Nó rất hả hê.

Nhưng Đỗ Duy lại nheo mắt nhìn nó.

[Chủ nhân, sao ngài lại nhìn em?】

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Không có gì, nhưng tao nghĩ mày thông minh hơn trước, càng ngày càng giống vật sống."

[Ngài không nói thì phong thư cũng không nhận ra, dường như gần đây phong thư đã trở nên thông minh hơn. Tất nhiên, đây là kết quả của việc phong thư được ở bên cạnh ngài, mưa lâu thấm đất, lời nói và hành động của ngài, đối với phong thư chẳng khác gì được thần phù hộ…】

Đỗ Duy cười ha ha.

Hiện giờ phong thư biểu hiện ra đặc tính: tham lam, keo kiệt, quỷ quyệt, vô liêm sỉ.

Sao dám nói mưa dầm thấm lâu chứ.

Chỉ có thể nói, thứ này không thể để ở bên mình quá lâu, nếu không sẽ càng ngày càng không thể kiểm soát, cho dù nó không phản bội chính mình, cũng sẽ vô thức vạch trần thông tin của hắn.

Ừm……

Phải nghĩ cách biến nó thành một tên ngốc.

Đỗ Duy quyết định sẽ giải quyết chuyện sau khi rời khỏi cánh cổng địa ngục, giờ việc quan trọng nhất là lấy được cái cân.

Hắn nói với phong thư: "Mày xuống trước, thăm dò xem chuyện gì đang xảy ra trong ngôi mộ. Tao vừa phát hiện, cửa động này đào rất sâu, rất có thể không gian bên dưới rất lớn."

"Tất nhiên, chắc chắn bên dưới sẽ có nguy hiểm, vì vậy với tư cách là thuộc hạ trung thành nhất của tao, tao cho phép mày mang theo xúc xắc và lá bài Joker."

Nói xong, Đỗ Duy rút ví ra, lấy 2 lá bài joker, và xúc xắc từ trong túi, nhét vào trong phong thư.

Phong thư vô cùng thích thú…

[Chủ nhân, ngài cứ yên tâm, phong thư sẽ diệt sạch mọi trở ngại cho ngài, giúp ngài mang cái cân lên.】

Đỗ Duy cười nói: "Không hổ là thủ hạ trung thành nhất của tao, tao rất coi trọng mày."

[Ôi chủ nhân, mỗi lần ngài cười với phong thư, phong thư rất cảm động. Phong thư biết rằng ngài rất ít khi cười với người khác, ngay cả Cái Bóng cũng không có được vinh dự này.】

[Phong thư có thể được ngài đối xử đặc biệt, đó chính là phước đức ba đời!】

[Phong thư sẽ xuống ngay!】

Trong nháy mắt, phong thư trực tiếp chui vào cửa động đen ngòm.

Trong khi Đỗ Duy đứng ở phía trên, nụ cười trên mặt cũng từ từ biến mất, thay vào đó là sự lạnh lẽo từ tận đáy lòng.

Chương 487: Cuộc phiêu lưu của phong thư

Sâu, tối…

Rất khó nhìn rõ đồ vật trong bóng tối.

Ngay cả trong trạng thái Quỷ Nhãn, cũng chỉ có thể phát huy tác dụng khi có sự bất thường.

Nói nôm na, ngay cả những ác linh…

Nhưng với ác linh, bóng tối là gì?

Tầm nhìn bị cản trở?

Chẳng đáng là cái đếch gì……

Phong thư di chuyển dưới cái lỗ đào trộm.

Nó ghi nhớ nhiệm vụ do chủ nhân Đỗ Duy sắp xếp, đồng thời thầm tính toán khoảng cách từ trên xuống dưới đáy.

5 mét…

Sau đó, phong thư thật sự tiến vào một không gian rộng lớn dưới lòng đất, có hình bầu dục.

Vẫn không ngừng kéo dài về phía trước, nhưng vì đặc thù của ngôi mộ, lại không nhìn thấy gì.

Nếu nói là ngôi mộ, thà nói là một hang động dưới lòng đất.

Phong thư thầm nghĩ: **[Nơi này có gì đó sai sai, nhìn không giống mộ của Carlos, có éo gì nguy hiểm đâu? Ác linh đâu?】**

[Nếu không có ác linh, phong thư sẽ không thể xài lá bài Joker, xúc xắc mà chủ nhân đã đưa cho, không thể thể hiện lòng trung thành của phong thư!】

Nó cảm thấy rằng chỉ số IQ của nó là cao nhất trong số thủ hạ của Đỗ Duy.

Cái Bóng là rác rưởi.

Pennywise thì còn tạm được, nhưng kẻ này đã chết.

Vì vậy, bây giờ là cơ hội để thực hiện tốt.

[Ta phải cải thiện địa vị của phong thư trong lòng của chủ nhân, nếu không, ta luôn cảm thấy chủ nhân sẽ bị giết như một món đồ chỉ dùng một lần.】

Vào lúc này, Phong thư cũng đã bay sâu hơn vào trong hang động.

Đột ngột……

Bùm.

Xung quanh bốc lên rất nhiều ngọn lửa.

Mọi ngọn lửa đều lơ lửng bên vách tường.

Phong thư bỗng run rẩy.

Nó nhớ lại trải nghiệm ác mộng trước đây khi bị đốt cháy bởi chiếc bật lửa ác linh.

【Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao đột nhiên lại xuất hiện những đốm lửa? Phong thư ta không hề làm gì cả】

Trong lúc nhất thời, Phong thư phải dừng lại, những dòng chữ liên tục xuất hiện trên nó, ghi lại tất cả những gì đã xảy ra, sau đó lại biến mất.

Nó đang sử dụng cách của mình để khám phá hang động dưới lòng đất này.

Những đốm lửa xua tan đi bóng tối.

Trên nền đất ẩm thấp, làn sương mù mờ ảo đang thấp thoáng.

Phong thư bất giác cảm thấy một nỗi sợ khó hiểu. Cứ như thể có một tồn tại đáng sợ đang trốn ở một nơi nào đó, đang nhìn chằm chằm nó.

Trên bề mặt trang giấy lập tức xuất hiện dòng chữ.

[5 phút trước, phong thư tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân đi vào hang, nhưng phát hiện ra không có ngôi mộ nào cả, mà là một không gian khổng lồ dưới lòng đất, đồng thời ở nơi sâu xa, có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào phong thư.】

[Đó có phải là một tồn tại đáng sợ không? Nó còn đáng sợ hơn cả Pennywise bị chủ nhân giết chết.】

[Nhưng giờ Phong thư phải tiếp tục tiến về phía trước, quét sạch mọi chướng ngại cho chủ nhân, đoạt lấy cái cân cho chủ nhân.】

Phong thư có giác ngộ của một con chó săn.

Thứ mà chủ nhân coi trọng? Nó nhất định phải thuộc về chủ nhân.

Về phần nguyên chủ, chỉ cần trực tiếp giết chết.

Suy cho cùng, họ là phản diện.

Vậy nên Phong thư vẫn tiếp tục tiến tới.

Nhưng ngay khi vừa vào sâu trong hang? Phong thư bỗng cảm thấy hoảng sợ.

Hoảng sợ mà không có lý do nào cả.

Như thể không thể làm chủ sinh mệnh.

Bóng của cái chết bao trùm lên nó.

[Chỗ này bị làm sao vậy? Sâu trong hang động cũng có một bức tường đá. Trên đó vẽ gì vậy… toàn thứ quỷ quái…]

Trên bức tường đá, có rất nhiều bức tranh chạm khắc. Trên đó vẽ rất nhiều tồn tài quỷ dị, nhưng không có cái nào liên quan đến Bá tước Carlos.

Nổi bậc nhất trong đó là bức phù điêu cánh cổng cao 3 mét.

Mặc dù chạm khắc rất thô, nhưng một vài chi tiết được chạm khắc khá chuẩn. Và trong khe hở trên cánh cổng, còn chạm khắc một đôi tay. Hai bàn tay vươn ra khỏi khe của cánh cổng, như thể chúng muốn mở cổng từ bên trong.

Khung cảnh này rất giống hoa văn trên mặt lá bài Joker tượng trưng cho ước nguyện.

Cung điện nguy nga, đằng sau cánh cổng đóng kín.

Trên mép cánh cổng có vô số đôi cánh tay thối rữa, những ngón tay bấu chặt lấy cánh cổng.

Tà ác, và quái dị.

Phong thư đã từng cùng Matthew bước vào cổng địa ngục.

Tuy lúc đó nó đóng vai trò rất nhỏ.

Nhưng nó có ấn tượng vô cùng sâu sắc về cánh cổng địa ngục.

[Điêu khắc của cánh cửa này rõ ràng là cổng địa ngục. Tại sao trong lăng mộ của Carlos lại có cái này? Chẳng lẽ điều viết ở mặt sau tấm bản đồ da người là thật? Hắn thật sự trở về từ địa ngục sao?】

[Phải vào xa hơn để thăm dò thêm, thông tin này hẳn là rất quan trọng đối với chủ nhân, để trở thành chú săn số

một, ta phải khiến chủ nhìn phong thư với đôi mắt khác xưa.】

Sau khi thầm hạ quyết tâm, Phong thư nhanh chóng bay về phía sâu trong hang động.

Nhưng càng vào sâu, nó càng hoảng sợ.

Bởi vì thông tin từ các hoa văn chạm khắc trên các bức tường đá, càng lúc càng trở nên vô lý.

Tất cả đều là cánh cổng địa ngục.

Điểm khác biệt là lúc đầu chỉ có 1 đôi tay, nhưng càng về sau càng lúc càng nhiều.

Ngay cả khi phong thư đến khu vực trung tâm, nó đã nhìn thấy hoa văn trên bức phù điêu, đã trở thành cảnh tượng cánh cửa được mở ra. Có thứ quỷ dị gì đó đã thoát ra từ trong đó.

Lý do miêu tả là "thứ", mà không dùng "người", đó là bởi vì thứ đó không có dính líu gì đến con người.

Có thứ chỉ là 1 đôi mắt.

Có thứ là dã thú chỉ có một nửa cơ thể, và có những thứ kỳ dị trông như những con mực lớn dưới biển sâu, miệng to như chậu máu đầy những chiếc răng nanh dại, ghê rợn, và đáng sợ.

Đột nhiên……

Phong thư chợt nhận thấy trên đỉnh đầu có bức phù điêu khắc một quan tài đá, một người đàn ông đeo mặt nạ đang đứng trước cỗ quan tài, cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì đó.

Hơn nữa, người đàn ông đang cầm một chiếc mặt nạ khác trên tay.

[Người của Vanity?】

Nó đưa ra phán đoán.

Nhưng nếu Đỗ Duy ở đây, hắn sẽ không nghĩ khác. Hắn sẽ nghĩ rằng người đàn ông này là người tạo ra mặt nạ, tức là người đã thực hiện thỏa thuận, và đưa ra lời tiên tri với gia tộc Wittbach.

Phong thư tiếp tục nhìn.

Sau đó, nó chợt nhận ra…

Tổ hợp các phù điêu trên đỉnh đầu được với nhau có thể giải quyết những nghi vấn của nó.

Người đàn ông đeo mặt nạ đã đặt một xác chết vào trong quan tài, đồng thời tạo ra hang động dưới lòng đất này, còn cho người khắc những bức phù điêu này.

[Hóa ra đây thật sự là một lăng mộ, nhưng cũng có thể là công trình của Vanity, nhưng tại sao người đàn ông đeo mặt nạ lại làm ra nhiều điều kỳ lạ như vậy, người được anh ta cho vào quan tài là bá tước song tính Carlos sao?】

[Cứ luôn cảm thấy có gì đó không ổn…]

Nhưng dòng chữ mới hiện lên đến đây…

Cánh cổng địa ngục được chạm khắc trên bức tường đá, bỗng phát ra âm thanh vo ve…

Trong cả đường hầm hang động, có tổng cộng 72 cánh cổng địa ngục, tất cả đều lòn ra sương mù đen.

1 đôi tay thối rữa hiện ra trong màn sương, có thể nhìn thấy chúng chỉ còn trơ xương.

Trong nháy mắt, cảnh tượng xung quanh thay đổi chóng mặt.

Đây dường như là một phương pháp phòng thủ của những người tạo ra lăng mộ, nhưng giờ đã được kích hoạt hoàn toàn vì sự xâm nhập của phong thư.

Phong thư chẳng coi thứ này ra gì.

【Chỉ vậy thôi sao?】

Trong tích tắc, một viên xúc xắc đã bị nó "lấy" ra, bay lơ lửng trên không, và xoay tròn.

[6… 6… 6… Tôi muốn 6!】

Chương 488: Chủ nhân cứu em với

Mặt 6 điểm của xúc xắc rất mạnh.

Chỉ cần đạt 6, ác linh sẽ chết ngay lập tức.

Tuy nhiên, điều này cần một chút may mắn.

Không may…

Vận may của Phong thư không được tốt.

Nó lắc phải 1…

Theo thông tin mà bà Senna cung cấp khi Đỗ Duy nhận xúc xắc, điều gì đó chưa biết sẽ xảy ra khi xúc xắc lắc được 1 điểm, nhưng phần lớn người sử dùng đều đã chết một cách bí ẩn.

Phong thư trầm mặc…

【ĐKM! Tại sao vận may của Phong thư tôi lại tệ đến vậy?】

[Tôi muốn 6!】

Ngay khi hai dòng chữ hiện ra, phong thư đã biến thành.

Đột ngột, ngay cả sương mù cũng ngưng đọng.

Trên mặt đất, một đống tro tàn bị gió thổi bay lên cao.

Con xúc xắc và 2 lá bài Joker rơi trong đống tro tàn.

Nhưng ngay sau đó, Phong thư vừa biến thành tro bụi, lại xuất hiện.

Nó lại hồi sinh.

Lại tung xúc xắc.

[Tôi không tin, cho tôi 6! Tôi muốn 6! Tôi muốn 6!】

Lũ ác linh lại xác định mục tiêu, nhắm về phía phong thư.

Mà lần này xúc xắc liên tục quay, cuối cùng đi qua 1, 2, 3, 4 và 5 dưới ánh mắt háo hức của Phong thư.

Nhưng đến 6, như thể kiệt sức, lại quay trở lại 5.

Ngay khi xúc xắc ngừng quay, sương mù xung quanh lập tức đông cứng, ác linh chuẩn bị chạm vào phong thư cũng bị một cỗ lực lượng kỳ dị ngăn cản.

Khi quay đến 5, ác linh sẽ ngừng tấn công, nhưng lần tấn công tiếp theo sẽ còn kinh khủng hơn.

Nói nôm na chính là để buff cho ác linh.

Buff x2…

Phong thư: …

Dòng chữ lại xuất hiện trên trang giấy.

[Không thể xác định số lượng ác linh trong hang động, hơn nữa lũ quỷ này dường như không phải là ác linh, mà giống như một dạng tồn tại nào đó được cố ý tạo ra.】

[Phải tới hàng nghìn.】

[Hàng ngàn ác linh còn được buff x2, lá bài Joker hình như không có tác dụng nào, dù sao, nó không được chính chủ nhân sử dụng.】

[Phong thư không tin. Tôi muốn đặt cược một lần nữa. Tôi phải lắc được 6 điểm.】<.b>

Xúc xắc lại lắc lư.

…

Vài phút sau, Phong thư dường như bị ảnh hưởng bởi xúc xắc.

Nó khao khát con số 6 xuất hiện.

Lắc xúc xắc hết lần này đến lần khác.

Hầu hết là 1. Thỉnh thoáng là 5, 2 và 3.

Con số 4 tồi tệ nhất, không lắc ra lần nào.

Quá sức tệ hại.

[CLGT?】

[Vận may của phong thư sao còn tệ hơn cả chủ nhân?】

[Chẳng lẽ đây là nguyên nhân tôi thua kém Cái Bóng?】

[Chúa ơi… tôi chỉ muốn 6 điểm!】

Phong thư gần như sụp đổ.

Những ác linh xung quanh, vừa mới nãy vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận của nó, nhưng giờ đã phát triển theo chiều hướng không thể kiểm soát.

Mỗi khi lắc đến 5, sẽ buff sức mạnh cho ác linh.

Buff x2…

Điều quan trọng nhất là Phong thư phát hiện, xúc xắc không còn ảnh hưởng đến ác linh được nữa.

Khi lắc xúc xắc được 5 điểm lần cuối.

Những ác linh đó lại được buff sức mạnh, nhưng không ai trong số chúng dừng lại.

Roẹt…

Một bàn tay thối rữa nắm lấy Phong thư, đột ngột xé toạc nó.

Phong thư mang theo lá bài joker và xúc xắc điên cuồng chạy trốn.

[A… em sắp chết rồi chủ nhân ơi, phong thư chính là tay sai trung thành nhất của ngài!】

[Chủ nhân cứu em với!】

Song nó không biết nói, chỉ có thể hiển thị dưới dạng chữ viết.

Không phát ra âm thanh, nên chủ nhân của nó, Đỗ Duy cũng không thể nghe thấy.

Lúc đến thì hung hăng, táo tợn; lúc chạy thì như chó nhà có tang.

Khi chiếc Phong thư lao ra khỏi đường hầm, nó gần như bị xé ra từng mảnh và bị cắt xén.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên……

Ở vị trí phía trước, xuất hiện một người đàn ông mặc đồng phục linh mục màu đen với vẻ mặt lạnh lùng.

Đó là Đỗ Duy, chủ nhân của nó.

Phong thư mừng như điên.

[Chủ nhân, em là phong thư! Phía sau có rất nhiều ác linh, nơi này thật kinh khủng.】

Tuy nhiên, điều khiến nó bất ngờ làĐỗ Duy vừa mới tiến lên một bước, mặt liền tái mét, lập tức quay đầu bỏ chạy không chút do dự.

【Chủ nhân?? Đừng chạy mà!】

Phong thư lập tức bay theo.

Màn sương mù đen từ phía sau lan tràn như thác lũ.

Trong màn sương, có vô số đôi cánh tay mục nát.

Những ác linh đó dường như chỉ có thể di chuyển trong sương mù.

Phong thư vẫn đuổi theo Đỗ Duy.

Nhưng dần dần, nó phát hiện ra điều gì đó không ổn.

[Tại sao chủ nhân không nói lời nào đã chạy rồi, không mắng gì mình, không giống phong cách của chủ nhân…]

[Có gì đó không đúng…]

[Chủ nhân này không có liên hệ gì với Phong thư, khế ước bán thân mà tôi đã ký không phải ký với hắn.】

Nhưng khi Phong thư nghĩ đến điều này, nó thấy phía trước đã không còn đường.

Nó đã bị một Đỗ Duy giả khác đưa vào ngõ cụt.

[Đồ giả mạo chết tiệt.】

Phong thư giận run, lá bài Joker đại diện cho ước nguyện lập tức lơ lửng ngay bên cạnh.

[Phong thư ước kẻ giả mạo này lập tức chết.】

C

Nhưng điều ước vẫn chưa được thực hiện.

Một lòng bàn tay nhợt nhạt vươn ra và từ từ cầm lấy là bài Joker.

“Mày khiến tao rất thất vọng.”

Giọng nói lạnh lùng của Đỗ Duy vang lên.

Phong thư theo bản năng sợ hãi: [Chủ nhân, sao ngài lại xuống dưới này, sao không đợi phong thư ở trên đó ạ?】

Đỗ Duy nhìn lướt qua rồi thờ ơ nói: “Bởi vì tao tìm thấy một thứ rất thú vị. Cái cân dường như có liên quan đến 72

Trụ Ma Thần của Solomon."

Phong thư khẽ run lên, phát hiện hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay phải của Đỗ Duy toát ra khí tức quỷ dị, kim đồng hồ đang quay.

Điều này chưa từng xảy ra.

[Chủ nhân, trạng thái của ngài hình như có chút không ổn, dựa theo tính cách của ngài, ngài sẽ không xuống dưới này.】

Đỗ Duy gật đầu: "Đúng là như vậy, nhưng tao thấy vài hình ảnh, nên không thể không xuống."

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía sau.

Đám sương mù đen đó đã lan rộng.

Đúng lúc này, Đỗ Duy đứng trước phong thư, ánh mắt vẫn bình tĩnh, không hề hoảng sợ.

Phong thư sau lưng gần như muốn khóc.

[Phong thư đã khiến ngài phải thất vọng, lũ ác linh kia đã được buff rất nhiều, ngài phải cẩn thận!】

[Phong thư cảm thấy xúc xắc có vẻ không ổn.】

Đỗ Duy trầm ngâm cầm lá bài Joker ở tay phải, đeo mặt nạ bằng tay trái.

Cái Bóng hiện lên từ trong bóng của hắn.

Hai tay cầm 2 con dao nhọn, trên cổ treo một quả bóng bay to màu đỏ, trông cực kỳ buồn cười.

Đỗ Duy chậm rãi nói: "Ngay từ đầu tôi đã bị 72 Ma Thần nhìn chằm chằm. Cái gọi là cổng địa ngục, thậm chí là cổng trên lá bài Joker, đều dính líu đến nhau."

“Đồng hồ của Lamer cho tôi khả năng nhìn thấy tương lai, nhưng càng biết nhiều thông tin, càng cảm thấy năng lực này có vấn đề.”

“Mọi thứ tôi thấy là những gì nó muốn tôi thấy.”

“Tôi đã suy nghĩ về những gì nó muốn tôi làm, song vẫn chưa tìm ra, nhưng đã phát hiện ra một chuyện.”

“72 Ma Thần của Solomon, mặc dù nó tồn tại trên phương diện khái niệm.”

“Nhưng giữa chúng cũng có những mâu thuẫn.”

“Hình ảnh vừa rồi nó khiên tôi thấy, tất cả chúng đều muốn tôi trở thành vật tế.”

Chương 489: Những gì Đỗ Duy thấy

Ở dưới lòng đất.

Khi Đỗ Duy vừa mới nói xong, Cái Bóng bèn tiến lên một bước, trùng điệp lên hắn.

Lá bài Joker được phát động.

[Kể từ giờ, Cái Bóng sẽ có năng lực sử dụng sức mạnh của Pennywise, nó sẽ nhốt tất cả các ác linh trong màn sương mù đen vào cánh cửa, điều này sẽ kết thúc.】

Joker không ngừng run rẩy.

Nhưng không phải trực tiếp đối đầu với ác linh trong màn sương mù đen, tỷ lệ thành công của điều ước này khá cao.

Ngay sau đó, Cái Bóng bước ra khỏi trạng thái trùng điệp với Đỗ Duy.

Ngay sau đó, nó tan biến vào bóng tối.

Đám sương mù đen đó tiếp tục vẫn lan tràn về phía Đỗ Duy, nhưng với hai con dao sắc bén trong tay, Cái Bóng cùng quả bóng bay màu đỏ lơ lửng trên đầu hiện lên trong đám sương mù.

Lúc trước khi ở trạng thái đỉnh cao, nó đã có thể đánh ngang với ác linh trong lá bài Joker.

Nhưng về sau, ác linh Đỗ Duy suýt chút nữa đã đánh nó thành rác rưởi.

Ngoài ra, gần đây Đỗ Duy đã không kết thù với tà giáo nào, nên Cái Bóng hồi phục sức mạnh rất chậm.

Nhưng giờ thì khác, có Pennywise là nguồn sức mạnh, sức mạnh của Cái Bóng trực tiếp tăng mạnh.

Phong thư nhìn Cái Bóng trong sương mù, giết ác linh như giết ư gà, ghen tỵ đến phát điên.

[Pennywise là pin của ác linh chủ nhân, Cái Bóng chính là một tên khốn. Nó có tài đức gì, lại có thể sử dụng những đồ của ác linh chủ nhân.】

Đỗ Duy vô cảm nhìn màn sương mù.

Quay đầu hỏi phong thư: "Vừa rồi mày đã nhìn thấy tao khác?"

[Dạ đúng thưa chủ nhân, vừa rồi phong đã bị một kẻ giả mạo mang đến đây, nếu không, phong thư lúc này đáng lẽ đang mật báo tin tức cho ngài.】

Đỗ Duy trầm ngâm gật đầu: "Xem ra do tao xuống đây, nên nó đã xuất hiện sớm."

Mười phút trước, Đỗ Duy đang ở trên mặt đất chờ phong thư quay về.

Hoa văn kim đồng hồ trên tay phải của hắn đột ngột thay đổi, kim đồng hồ bỗng quay.

Cảnh tượng chết chóc có thể được nhìn thấy trong trạng thái Quỷ Nhãn lại xuất hiện.

…

Cảnh tượng rất khó chịu.

Đỗ Duy nhìn thấy mọi điều phong thư đã trải qua, cũng thấy do mình không đi xuống, mà dẫn đến phong thư tử vong.

Hắn trong cảnh tượng đó dường như muốn rời đi, nhưng lại nghe thấy một giọng nói xa lạ đầy cám dỗ.

Âm thanh có ở khắp mọi nơi, khiến hắn vô cùng đau đớn.

Cuối cùng, tất cả mặt đất quanh cột mốc đều sụp đổ.

Hắn đột ngột bị giọng nói kì lạ kéo đi, rơi xuống dưới.

Dưới đất, trên một tế đàn rất lớn để rất nhiều cỗ quan tài.

Thanh âm quỷ dị dường như đang ca ngợi thứ gì đó.

Vị trí trung tâm nhất là một quan tài bằng đá, quan tài bị mở ra, sau lưng có một bức tượng dựng thẳng đứng, cao khoảng 5 mét.

Mặc áo dài, đeo mặt nạ.

Tay cầm một chiếc mặt nạ khác.

Chính giữa tượng có một cái cân bằng vàng.

Sau đó, tình huống trong cảnh tượng tử vong trở nên rất khó giải thích.

Đỗ Duy nhìn thấy một hắn khác bước ra từ bóng tối, cán cân nghiêng theo, rất nhiều ác linh trở thành quả cân, và hắn chết dưới sức mạnh của cán cân.

Người kia lấy hết đồ trên người hắn, rồi biến mất.

…

Vào lúc này, Cái Bóng cũng đã nhốt các ác linh vào cánh cửa bên trong cơ thể của nó. Sương mù đen cũng bị nhốt.

Với một tiếng rầm, cánh cửa đóng lại.

Khung cảnh xung quanh đã trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Điều ước đã kết thúc.

Hơi thở của Cái Bóng yếu dần, nó đi tới trước mặt Đỗ Duy rồi trực tiếp trùng điệp với hắn.

Từ đầu đến cuối, nó không hề liếc nhìn phong thư, đầy vẻ khinh thường.

"Đi thôi, để tao xem cái cân này rốt cuộc là cái quái gì."

Nói xong, hắn kiên định bước về phía trước.

Phong thư theo sát phía sau.

【Chủ nhân, ngài mặc kệ kẻ giả mạo sao?】

Đỗ Duy khinh khỉnh nói: "Tại sao phải bận tâm đến nó? Sớm muộn gì nó cũng sẽ xuất hiện, không cần phải để ý."

Thú thật……

Đỗ Duy không quan tâm lắm đến kẻ giả mạo.

Điều giờ hắn quan tâm hơn là Đồng hồ của Lamer, cũng chính là đồng hồ cổ, có phải cùng loại với cái cân hay không?

Theo thông tin đã biết thì đồng hồ cổ đã từng là nơi giam giữ vật phẩm nguyền rủa. Nhưng nó lại là đồng hồ của Lamer.

Nữ tu đại diện cho nguyền rủa là một ý niệm khác của Ma thần Valak.

Giữa hai bên, rõ ràng là trạng thái thù địch.

Hơn nữa, thứ trong đồng hồ cổ là 1 cánh tay.

Cái cân chắc cũng là thứ ở sau cánh cổng địa ngục.

Nhưng thực tế, trên thế giới này không có địa ngục.

Chỉ có cổng địa ngục.

Phía sau cánh cổng là 72 Ma Thần của Solomon.

Đỗ Duy tin đến 90% cái cân chắc có liên quan đến Ma Thần.

“Hy vọng suy nghĩ của mình chính xác, nếu giữa Ma Thần thật sự có xung đột, vậy tôi có thể dùng cách cũ dùng để đối phó ác linh, để đối phó chúng.”

Nói xong câu này, Đỗ Duy lại nghĩ: “Cảm giác bị Ma Thần nhìn chằm chằm, tôi đã chịu đủ rồi. Tôi không muốn giãy dụa cầu sinh, hoặc là tôi giết hết chúng, hoặc bị chúng giết chúng!”

Dù là Đỗ Duy hay ác linh Đỗ Duy, đều có cùng quan điểm - Tôi ghét thế giới này.

Lý do ghét, đó là bởi vì thế giới này thật sự rất xấu xa, ác linh vô cùng phiền phức. Hắn không thể điều khiển vận mệnh của mình, thậm chí sau khi chết, hắn chắc chắn trở thành ác linh.

Tất nhiên……

Đỗ Duy biết rõ nếu mình chết, tỷ lệ hắn trở thành ác linh không cao lắm.

Nhiều khả năng, hắn sẽ trực tiếp trở thành con rối của đồng hồ Lamer.

Chết cũng phải làm theo ý niệm của nó, thực hiện mục đích của nó.

Hắn chịu đủ rồi…

…

Ở bên trong hang động.

Đỗ Duy vẫn đang bước đi.

Hắn đeo mặt nạ, vô cảm nhìn phù điêu một người đàn ông đeo mặt nạ ở trên đỉnh đầu. Hai người rất giống nhau.

Điều khác biệt là đối phương là kẻ đã chế tạo mặt nạ, một tồn tại đáng sợ đã tồn tại từ khi Vanity được thành lập.

Bí ẩn và sức mạnh của đối phương đã vượt qua nhận thức của Đỗ Duy.

Người đàn ông đó mạnh hơn hắn Matthew một bậc.

Đỗ Duy vẫn im lặng, tiếp tục đi về phía trước.

Phong thư lơ lửng bên cạnh dường như cũng nhận ra trạng thái của chủ nhân nó vô cùng ức chế, nên không dám nịnh nọt nữa.

Từng mặt phù điêu đối diện với từng mặt cổng địa ngục.

Đỗ Duy nhìn từng cái, cuối cùng rốt cuộc nhìn thấy một cánh cổng địa ngục rất quen thuộc.

Sợi xích dày quấn chặt vào cánh cổng.

Rất nhiều khuôn mặt người cứ như mọc trên cánh cổng, lộ vẻ sầu thảm.

Dù là phù điêu, lại có thể khiến người ta nhớ đến hình ảnh khủng khiếp kia.

Đỗ Duy cười khó hiểu: “Thật nực cười…”

Cách nhấn mạnh này gần giống với ác linh Đỗ Duy.

Trong sự lịch thiệp lại chứa sự lãnh huyết.

Sau đó hắn bước ra khỏi hang hầm.

Phía trước thình lình xuất hiện một tế đàn rất lớn.

6 cỗ quan tài đặt đồng thời xung quanh tế đàn, phía trên tế đàn đặt 1 quan tài đá rất lớn, đó là chiếc mà người tạo ra mặt nạ đã đặt thi thể của Carlos vào.

Nhìn ra phía sau, còn lại một bức tượng khổng lồ của người tạo ra mặt nạ.

Ở giữa bức tượng, treo một cái cân bằng vàng.

Đúng lúc này, ở phía sau Đỗ Duy đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt tái nhợt, một hắn khác.

Ngay khi xuất hiện, “hắn” bèn cầm dao nhọn đâm về phía Đỗ Duy.

Cảnh tượng này quá sức phi lý.

Phong thư lẽ ra nên cảnh cáo Đỗ Duy, lại không phát hiện được gì.

Chương 490: Bản sao

Ngay khi vừa bước vào tế đàn, bỗng có một Đỗ Duy khác cầm dao nhọn đâm hắn.

Phong thư dưới tác động của một thế lực kỳ lạ nào đó, hoàn toàn không phát hiện được chuyện này.

Con dao sắc nhọn đâm thẳng vào lưng của Đỗ Duy trong nháy mắt.

Nhưng từ trong cái bóng của Đỗ Duy, hai con dao sắc bén bỗng lao ra, lưỡi dao va chạm vào nhau, nhưng không có một âm thanh nào phát ra.

Cứ như bị dính chặt vào nhau.

Cái Bóng từ từ hiện ra, với đôi mắt đỏ ngầu, dữ tợn nhìn chằm chằm vào kẻ giả mạo.

Đỗ Duy quay đầu lại, vô cảm liếc nhìn kẻ kia.

“Phong thư không nhìn thấy mày, không có nghĩa là tao cũng vậy.”

“Tao rất tò mò không biết cô là loại ma nào, tại sao lại biến thành tao, hay mày nghĩ làm vậy sẽ mang lại lợi thế gì?”

“Trí tuệ? Bình tĩnh? Tâm lý ám thị?”

“Tao không hề thấy vậy.”

Nói xong, Đỗ Duy vươn tay phải ra, hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay khẽ xoay.

Sau đó hắn nắm lấy cổ của “hắn” kia.

Kỳ quái là không thể Đánh Dấu…

Điều này khiến Đỗ Duy có chút khó hiểu: “Thứ duy nhất tôi không thể Đánh Dấu là Đồng hồ của Lamer, nhưng tao đã tự mình nhìn ra sức mạnh của nó, tại sao mày lại yếu đến vậy?”

Đối phương không trả lời, liên tục vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi Đỗ Duy.

Phong thư ở bên có phản ứng.

[Chủ nhân, có chuyện gì vậy, tại sao vừa nãy phong thư không phát hiện được kẻ giả mạo? Nó từ đâu ra vậy?】

Đỗ Duy thản nhiên nói: “Sở dĩ tìm không thấy, là bởi vì chúng ta đã tới địa bàn của nó. Tồn tại cấp Ma Thần vượt xa mày.”

Phong thư rất khó hiểu.

[Vậy tại sao ngài có thể phát hiện ra nó? Cả Cái Bóng cũng vậy?】

Đỗ Duy không muốn giải thích, nhưng lại nghĩ hiện giờ chỉ số IQ của Phong thư đã cao hơn nhiều, hắn không thể lợi dụng nó dễ như trước.

Cũng phải cho nó ít đồ tốt.

Hãy để nó ảo tưởng rằng chỉ cần nỗ lực thì sẽ được trả công.

Chỉ bằng cách này, phong thư mới có thể tiếp tục bán mạng cho hắn.

Tất nhiên… chỉ giới hạn trước khi biến nó thành một kẻ ngốc.

Vì vậy, Đỗ Duy nói: “Bởi vì tao đã bị Lamer Đồng hồ nhìn chằm chằm từ lâu, hiện tại có thể nhìn thấy là vì nó muốn tao

thấy. Cái Bóng trùng điệp lên tao, nên nó cũng sẽ có tầm nhìn của tao.”

Phong thư đến giờ mới hiểu, nó rất ghen tị.

[Tôi cũng muốn kết hợp với chủ nhân.】

Đột nhiên, cái gã đang bị Đỗ Duy túm cổ bỗng nở nụ cười quái dị, còn rút ra một lá bài Joker.

Toàn bộ lá bài đều là màu đen.

Sau đó, người kia nói: “Tôi ước…”

Chỉ mới nói đến đây…

Đỗ Duy đã lạnh lùng đá ngay vào bụng của “hắn”, khiến “hắn” rên rỉ đau đớn, cắt ngang điều ước của đối phương.

Hắn không biết thứ này là gì.

Nó có thể là một bản sao của hắn, hoặc cũng có thể là một thứ gì đó vô cùng quỷ dị.

“Hắn” còn lấy ra một lá Joker ước nguyện.

Dường như “hắn” đang sắp đồng bộ với hắn.

“Mày éo có cơ hội để ước.”

Nói xong, hắn bèn rút khẩu súng kíp từ trong túi bằng tay còn lại.

Phằng một phát ngay sọ của kẻ giả mạo.

Đầu của đối phương vỡ nát, máu óc trộn lẫn nhau, bắn tung tóe khắp nơi.

Cái xác co quắp trên mặt đất, sau đó không còn nhúc nhích nữa.

Đỗ Duy không tiến lên, mà cảnh giác nói: “Cái Bóng, mày lên check đi.”

Cái Bóng không chút do dự tiến lên.

Hai con dao sắc bén ngay lập tức cắt cơ thể của kẻ giả mạo thành nhiều mảnh.

Cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Đỗ Duy trầm tư nhìn Cái Bóng.

Bao lâu nay, tuy Cái Bóng đã trở thành thuộc hạ trung thành nhất của hắn. Nhưng dường như ý muốn giết mình của nó chưa bao giờ biến mất…

Cái Bóng quay đầu lại ngơ ngác liếc nhìn Đỗ Duy.

Nó bỗng khẽ run, như thể cảm thấy ớn lạnh.

Đỗ Duy cười với nó: “Mày đã làm rất tốt.”

Cái Bóng chả hiểu gì.

Đỗ Duy mặc kệ nó, ngồi xổm xuống dùng khẩu súng kíp đẩy lá bài Joker và một con dao sắc nhọn khác rơi trên mặt đất.

Con dao sắc bén giống hệt con dao trên tay Cái Bóng, ngoại trừ có màu đen.

Trên lá bài Joker màu đen có thể nhìn thấy một con số khá mờ.

Đỗ Duy nhìn cảnh này, không khỏi suy tư.

“Thực sự là một bản sao của tôi? Ngay cả những thứ trên người tôi cũng có thể sao chép được?”

Hắn không tin. Vì vậy, hắn bèn nói với phong thư: “Thử xem có thể thực hiện được điều ước với thứ này không. Tao cần xác định xem thứ này là gì.”

Phong thư hào hứng nhào tới.

[Phong thư ước cái cân sẽ ngay lập tức xuất hiện trong tay của chủ nhân.】

Nhưng trên thực tế, lá bài Joker đen không có phản ứng nào. Trong nháy mắt nó biến thành một cái bóng, rồi hòa vào trong bóng tối.

Giống như cái bóng đối với cái xác bị chặt thành từng mảnh.

Nhìn màn này, Đỗ Duy trầm ngâm gật đầu: "Cái bóng, cái cân, hiểu rồi. "

Hắn quay đầu nhìn bức tượng khổng lồ ở chính giữa tế đàn, ánh mắt dừng lại ở trên cái cân vàng.

Hắn lập tức bước tới.

"Thật sự rất thú vị, Đồng hồ của Lamer, Valak, và một Ma Thần nào đó đều đang nhìn chằm chằm vào tôi, vậy giờ mấy vị cũng đang nhìn chằm chằm vào tôi, phải không?"

"Trong cảnh tượng tử thần mà tôi nhìn thấy, một tôi khác đã dùng cái cân để giết tôi, lấy hết đồ của tôi và thay thế tôi đi ra ngoài."

"Nhưng tôi vừa mới giết hắn, cho nên chuyện này không thể xảy ra."

Nói đến đây, Đỗ Duy đột nhiên dừng lại.

Hắn lắc đầu nói: "Không, bản sao tôi vẫn sẽ xuất hiện. Nó muốn thay thế tôi."

"Vì vậy, tôi rất tò mò, tại sao cái gọi là Ma Thần cứ nhằm vào tôi, mà không phải người khác?"

"Là bởi vì tôi có cái gì đặc biệt?"

Hắn không thể nhận được câu trả lời.

Nhưng hắn biết rằng cái cân vàng chắc chắn có liên quan đến 72 Ma Thần của Solomon.

Những cái gọi là Ma Thần này khủng khiếp đến mức hắn không thể phản kháng.

Chỉ có Ma Thần mới có thể chiến đấu chống lại Ma Thần.

Ví dụ, đồng hồ cổ chống lại nữ tu.

Giờ những gì Đỗ Duy muốn làm thực ra rất đơn giản.

Thứ khiến hắn kinh tởm nhất là gì?

Đồng hồ cổ…

Vô đối. Không thể bị đánh bại, không thể chuyển ra ngoài.

Cho nên hắn tổng kết được 1 biện pháp, muốn khiến đồng hồ cổ chết, tạm thời chỉ có thể dựa vào Ma Thần khác, thậm chí nếu cần thiết sẽ thả ác ma nữ tu ra khỏi giấc mộng.

Đây là một cái quay con thoi.

Tất nhiên, có một cách khác. Chính là Đỗ Duy trở thành Ma Thần, tồn tại khái niệm.

Nhưng ý tưởng đó thực sự điên rồ, khả năng thành công về cơ bản là con số không.

Lúc này, Đỗ Duy đã bước tới bên tế đàn.

Hắn lạnh lùng nói với cái cân vàng: “Không biết bản sao của tao có phải do mày tạo ra hay không, nhưng giờ tất cả tế phẩm ở đây đều ở chỗ tao, không thể xoay chuyển.”

“Còn mày, không mày coi tao là mục tiêu sao?”

“Come on baby, tao cho mày một cơ hội!”

Chương 491: Biến cảnh tượng chết chóc thành sự thật

Khi Đỗ Duy nói xong câu nói cuối cùng của mình. Bầu không khí xung quanh thay đổi đáng kể.

Cái cân vàng tỏa ra ác ý mãnh liệt.

Bức tượng khổng lồ dường như đang nhìn xuống Đỗ Duy, chiếc mặt nạ lạnh lẽo mang đầy nỗi sợ khác người.

Không khí bị đè nén đến cực điểm.

Đỗ Duy cảm thấy nguy cơ thật sự.

Hắn gần như không thở được.

Tai ù, tim đau nhói quặn thắt từng cơn.

Thậm chí hắn có thể nghe thấy từng nhịp đập của trái tim, máu chảy trong huyết quản với tốc độ nhanh hơn.

Đỗ Duy cúi gập xuống, đau đớn ôm ngực rên rỉ.

Máu chảy xuống mặt nạ và làm ướt cổ áo hắn.

Song đây không phải là nỗi đau lớn nhất, mà là tiếng kim đồng hồ đang quay điên cuồng trong đầu hắn.

King king king…

Chiếc đồng hồ cổ dường như biết hắn muốn làm gì tiếp theo. Nên đã dùng phương pháp khác để ngăn cản Đỗ Duy.

Đỗ Duy nghiến răng, ôm đầu đau đớn gầm lên.

Tiếng động đó thật quá đáng sợ.

Ngay cả Cái bóng cũng không dám lại gần.

Phong thư không biết chính xác chuyện gì đang xảy ra, nó chỉ có thể lơ lửng bên cạnh Đỗ Duy, những dòng chữ liên tục hiện ra.

[Chủ nhân, tình trạng của ngài ấy đang rất tệ, đã xảy ra chuyện gì vậy?】

[Nếu tiếp tục như vậy, ngài ấy sẽ chết…]

[Ngài không được chết!】>/b>

Đỗ Duy nghiến răng, đôi mắt lạnh lùng, lý trí nhìn qua 2 cái lỗ trên mặt nạ.

Nếu chỉ dùng lý trí để mô tả thì rất sai. Bởi vì trong đó ẩn chứa dấu vết của sự điên cuồng.

Vận mệnh luôn thay đổi…

Tất cả mọi người đều đã từng chống lại số mệnh áp đặt.

Loại tính cách như Đỗ Duy dễ dàng đi đến cực đoan.

Hắn linh cảm rằng mình giãy giụa tìm đường sống, đều do đồng hồ cổ điều khiển.

Khi rơi vào hoàn cảnh tuyệt cảnh, nó sẽ để mình nhìn thấy cảnh tượng chết chóc.

Nhưng khi mình bình an vô sự, nó cũng đưa ra những hình ảnh về cái chết, khiến mình tiềm thức muốn giải quyết những thứ đó, những việc đó…

“Tại sao?”

Đỗ Duy nghiến răng gầm gừ từng chữ một.

Hắn hiếm khi nhìn thấy vẻ đẹp của thế giới, có thể nói là không có.

Vận mệnh đã dằn vặt hắn quá nhiều lần.

Mà sau khi đến thế giới này, vận mệnh vẫn rất tàn nhẫn.

Bạn gái duy nhất lại Đánh Dấu được.

Hắn luôn bị bao phủ trong cái bóng của Ma Thần.

Không ai có thể giúp hắn.

Ngay sau đó, trong đầu của Đỗ Duy vang lên một giọng nói khác. Lạnh lùng và thanh lịch.

Nó nói: "Giao thân thể cho tao."

Khi câu này kết thúc, dường như có một khoảng dừng thời gian.

Cảnh tượng trước mặt Đỗ Duy chợt mờ mịt. Khi mọi thứ trở nên rõ ràng trở lại.

Hắn thấy mình đang ở trong Hồ Nước Tâm Hồn.

Một Đỗ Duy khác mặc đồng phục linh mục, ngồi trên ngai vàng, nhìn hắn với vẻ mặt băng lãnh.

"Lâu rồi không gặp."

Đỗ Duy nhìn nó, nghiêm giọng nói: "Ác linh tao hả?"

Nó lắc đầu và nói: "Không, tôi chính là bạn."

"Chính xác mà nói, tôi là quá khứ của bạn."

Đỗ Duy từ chối: "Không phải, mày không phải quá khứ của tao, quá khứ của tao không phải như thế này."

Nó nói: "Tại sao lại không phải? bạn luôn phủ nhận, luôn chối bỏ. Bạn chưa từng sợ hãi bất cứ thứ gì, ngay cả ác linh Đỗ Duy."

"Điều duy nhất bạn không muốn đối mặt là quá khứ."

“Mà tôi tình cờ là quá khứ của bạn.”

“Giao lại cơ thể của bạn cho tôi, tôi sẽ tự tay giết từng đứa gọi là Ma Thần.”

“Chỉ cần bạn chấp nhận, thừa nhận quá khứ của mình, mọi thứ khiến bạn bận tâm bây giờ sẽ trở nên vô giá trị.”

Đỗ Duy dửng dưng nhìn “mình”, không nói lời nào.

Nhưng “hắn” vẫn nói: “Nhân tính, tình yêu, tình bạn, giới hạn đạo đức, quan niệm đạo đức, giá trị, đều sẽ trở thành xiềng xích trói buộc bạn.”

“Nghĩ lại bạn của ngày xưa đi. Lúc đó mày sẽ bị những thứ này trói buộc sao?”

“Tuyệt đối sẽ không, nhưng giờ thì sao?”

“Điều gì đã khiến bạn trở nên yếu đuối như vậy, mày đã phải vật lộn để tồn tại trong bóng ma của Ma Thần, mày đang làm gì vậy?”

“Con người có thể như vậy, nhưng bạn không nên, cũng không thể…”

Bộp…

Bộp…

Bộp…

Đỗ Duy lại vỗ tay một cái.

Hắn lạnh lùng nói: “Thật sự rất thú vị. Nếu không phải tao và ác linh tao đã dung hợp, tao thật sự cho rằng nó đã sống lại.”

Đối phương im lặng.

Thật lâu sau, “hắn” nói: “Chỉ vì cái này?”

Đỗ Duy chế nhạo nói: "Vậy là quá đủ. Kỹ năng diễn xuất của mày quá vụng về. Trí nhớ, tính cách và tư duy của nó đều giống tao. Trong mắt tao, mày đầy khuyết điểm!

"Vậy để tao đoán xem, mày là cái quái gì? Một bản sao được tạo ra bởi một cái cân vàng?"

"Thật sự nực cười, thứ như mày cũng xứng đáng thay thế tao?"

Nói xong, hắn nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra, khung cảnh xung quanh đã khôi phục như cũ.

Hắn vẫn quỳ trên mặt đất, máu chảy ướt đẫm ngực.

Mà ở bên cạnh hắn, một bản sao khác đang đứng ở phía góc đối diện, phía sau là một Cái Bóng khác, một phong thư đang lơ lửng, khẩu súng kíp, 2 lá bài Joker màu đen, xúc xắc, đồng xu, v.v.

Trông giống Đỗ Duy hơn chính bản gốc.

Mặt khác, trạng thái của Đỗ Duy lúc này rất chật vật.

Chỉ có Cái Bóng đứng ở phía trước, đối kháng lũ ác linh.

Phong thư thì lo lắng bay lởn vởn quanh hắn.

[Chủ nhân, ngài cuối cùng cũng tỉnh lại, phong thư biết ngươi, một tên phản diện, chắc chắn không thể chết dễ dàng như vậy.】

Đỗ Duy liếc nhìn phong thư, sau đó nhìn vào bản sao của hắn.

Trong mắt hắn dần dần hiện lên sát khí nồng nặc.

Hắn cúi đầu, đưa tay kéo mặt nạ lên.

Khuôn mặt tái nhợt đến mức không còn chút máu.

Mũi miệng đầy máu. Ngay cả khóe mắt cũng chảy máu.

Ha ha…

Đỗ Duy cười khẩy, lau sạch máu, đứng bật dậy.

"Đồng hồ của Lamer muốn biến tôi thành con rối của nó."

"Cân vàng muốn làm bản sao thay thế tôi. Không đúng… nó muốn thay thế ác linh Đỗ Duy."

"2 vị Ma Thần, các người thật sự cho rằng tôi không dám phản kháng sao?"

Nói xong, Đỗ Duy cầm mặt nạ lên, nói với Cái Bóng: "Trở về!"

Ngay lập tức, Cái Bóng xuất hiện trước mặt của Đỗ Duy.

Sau đó, nó không chút do dự tiến lên phía trước, Đỗ Duy lại đeo mặt nạ lên mặt lần nữa.

Cái Bóng phụ thể…

Đỗ Duy nhìn bản sao, hằn học nói: "Mặc dù tao không biết mày được tạo ra như thế nào, lại có thể càng lúc càng giống tôi, nhưng mày nhất định sẽ chết rất thảm."

Đỗ Duy lấy ra lá Joker tượng trưng cho điều ước, lạnh giọng nói: "Từ nay về sau, tên thật của tôi sẽ được giấu kín. Tôi có thể là Đỗ Duy, Công tước, cũng có thể là ác linh Đỗ Duy."

Đầu ngón tay truyền đến hơi thở lạnh như băng, mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Có vẻ như điều ước này đã chạm vào một số điểm mấu chốt của tồn tại nào đó.

Điều ước được thực hiện.

Bản sao ở đối diện dường như đã nghĩ ra điều gì đó, lập tức lao tới, cả bản sao của Cái Bóng, phong thư và lá bài Joker cũng đồng loạt lao về phía Đỗ Duy.

Phong thư lượn quanh người Đỗ Duy.

Nó lo lắng.

Nhưng Đỗ Duy lại rút ra lá bài Joker đại diện cho trò cờ bạc.

Đồng thời, hắn phát động năng lực Đánh Dấu.

Trong khoảng thời gian này, đã có bao nhiêu ác linh bị Đỗ Duy đánh dấu?

Không ai biết.

Ngay cả bản thân hắn cũng không nhớ rõ.

"Di sản" mà Alvin Dawkwe để lại cho hắn khá phong phú.

Gần 200 ác linh, cộng với những ác linh mà Đỗ Duy đã Đánh Dấu lúc đầu, lại cộng thêm những tồn tại quỷ dị vừa bị Cái Bóng nhốt vào cánh cửa.

Trong nháy mắt, vô số ác linh xuất hiện dày đặc trên khắp tế đàn.

Hơi thở lạnh lẽo mà chúng tạo ra đã gần giống thực chất.

Ác ý dâng trào, bản sao đột ngột dừng lại.

Đỗ Duy nhìn nó, vô cảm nói: "Đây là trò đánh bạc, đối thủ của tao không phải mày, mà là cân vàng. Mày không đủ tư cách khiêu chiến tao, nhưng ta đã nói rồi, tao sẽ cho mày một cơ hội."

“Mày muốn trở thành tao, có thể! Như mày mong muốn!”

“Tao sẽ biến cảnh tượng chết chóc mà tao nhìn thấy thành hiện thực.”

“Nhưng kẻ chết sẽ là mày chứ không phải tao.”

“Giờ phát động đánh bạc! Chúng ta hãy thay đổi thân phận của bản thân!”

Chương 492: Bàn tay đó…

Khi Đỗ Duy phát động lá bài Joker đại diện cho đánh bạc.

Khuôn mặt của kẻ giả mạo ở phía đối diện bỗng trở nên rất kỳ lạ.

Về mặt khái niệm, kẻ giả mạo đã trở thành Đỗ Duy.

Mà Đỗ Duy thật, vào lúc này đã trở thành một tồn tại khác, có thể là Đỗ Duy, hoặc cũng có thể không phải là Đỗ Duy.

Đúng như lời Đỗ Duy nói, đối thủ của hắn không phải là kẻ giả mạo, mà là cái cân vàng, đồng hồ cổ.

Mọi người hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp.

Thân phận của kẻ giả mạo, và Đỗ Duy đã bị tráo đổi, ngoài thân phận bên này, bên kia cũng bị ác linh chú ý.

Năng lực Đánh Dấu là gì?

Sau khi được phát động, những ác linh bị Đánh Dấu sẽ bỏ qua không gian và khoảng cách, xuất hiện bên cạnh Đỗ Duy, đồng thời công kích hắn.

Rất thuận tiện cho việc tự sát.

Lúc thân phận đã hoán đổi, những ác linh từng bị Đỗ Duy chơi xỏ, hãm hại, đều chuyển mắt nhìn chằm chằm vào vị "chủ nhân" mới.

Ác ý trần trụi.

Ngay cả Cái Bóng cũng nôn nóng muốn oánh nhau.

Trong số các ác linh, chỉ có một nửa là tà linh, còn có những ác linh thuần túy tà ác như Annabelle, nhiều vô số.

Tất cả các ác linh lập tức vồ lấy kẻ giả mạo.

Phong thư thì ngược lại, nó thấy sợ: **[Chủ nhân, phong thư đột nhiên cảm thấy bị thiết lập liên hệ với kẻ giả mạo, dường như nó muốn ép phong thư phản bội ngài. Song dựa theo quy tắc của khế ước bán thân, phong thư không thể nào chống lại nó.】**

Một dòng chữ lại xuất hiện.

Cái Bóng nghiêng đầu, đâm dao xuyên qua phong thư, cố định trên mặt đất.

[Cảm ơn Anh Cái Bóng.】

Đỗ Duy thờ ơ nói: "Giờ hàng giả mới chính là Đỗ Duy. Theo lý thuyết, nó quả thực là chủ nhân mới của mày, nhưng không cần lo, nó sẽ chết sớm thôi."

Một dòng chữ khác xuất hiện trên phong thư: **[Chủ nhân, ngài thật ác, không hổ là ngài…]**

Đỗ Duy không để ý phong thư, mà nhìn cái cân vàng đang lơ lửng giữa không trung.

Lúc này, một đầu của cán cân đang tự nghiêng.

Từ những điều đã thấy trong cảnh tượng tử vong mà suy ra, mình hẳn đã thắng, theo một cách nào đó, nhận được cảnh báo sớm của đồng hồ cổ.

Tuy nhiên, điều này chắc chắn không phải là mục đích của đồng hồ cổ.

Bởi vì hắn có thể cảm nhận được âm thanh két két két… do kim đồng hồ quay trong não, ngày càng gấp gáp, ngày càng bạo lực hơn.

Nó có vẻ đang tức giận.

Nhưng Đỗ Duy lại âm thầm chịu đựng những cơn đau về thể xác, cũng như tinh thần.

Hắn vô cảm, lý trí đến cực điểm.

Hắn biết chuyện mà mình đang làm điên rồ đến mức nào. Cũng biết tỷ lệ thành công không lớn.

Nhưng đây là bước đầu tiên để thoát khỏi đồng hồ cổ, không thể không phản kháng.

Cán cân vẫn đang nghiêng. Nhưng tốc độ chậm hơn nhiều.

Kẻ giả mạo có được thân phận của Đỗ Duy, đang không ngừng ngăn chặn sự tấn công của hàng trăm ác linh.

Nhưng điều này là vô ích.

Thứ mà nó có được chỉ là thân phận, không phải là tất cả mọi thứ của Đỗ Duy.

Nếu đúng là vậy, hoàn toàn có thể xuất hiện dưới hình dạng ác linh Đỗ Duy, vậy có thể có cơ hội chiến thắng.

Tuy nhiên, nó không thể làm được.

Thậm chí Đỗ Duy còn chê nó chết quá chậm, vì vậy hắn đã giơ khẩu súng kíp lên, bắn một phát headshot.

Phằng chéo…

Khói thuốc súng bốc lên.

Viên đạn găm thẳng vào bụng của đối thủ.

“Lại trượt…”

Đỗ Duy nói, nhưng hắn cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Bởi vì sau phát đạn này, đối thủ đã bị chặn lại, lũ ác linh đã nắm lấy cơ hội, lập tức xé xác nó thành nhiều mảnh.

Tất cả các ác linh giãy giụa, quấn lấy nhau.

Có vẻ như bọn chúng đều muốn xé xác "chính chủ", nhưng do có quá nhiều ác linh, nên không đủ chia.

Những con quỷ bị Cái Bóng đưa vào cửa với thi thể thối rữa chiếm đa số.

Chúng thi nhau vươn đôi cánh tay thối rữa của mình ra, nắm lấy thi thể của "chính chủ", đột ngột kéo vào trong bóng tối.

Đột ngột…

Mọi thứ đã được khôi phục tĩnh lặng.

Ác linh quay đầu nhìn Đỗ Duy.

Có ác ý, nhưng do dự…

Chúng dường như đang chờ đợi một điều gì đó.

Mà Đỗ Duy cũng đang đợi, hắn bước lại gần cái cân vàng, thì thầm: "Giờ tao là bản sao của mày, không có cơ hội nào tốt hơn thế."

"Tao là Đỗ Duy, cũng là ác linh Đỗ Duy. Đồng thời, toa cũng là công tước Đỗ Duy, có thể là bất kỳ ai."

"Hãy chọn tao, mày sẽ nhận được nhiều hơn thế."

"Còn về đồng hồ của Lamer, nó…"

Nói chuyện được nửa chừng, ánh mắt của Đỗ Duy khẽ đổi, miệng mở ra, bất giác cúi xuống quỳ trên mặt đất, một tay chống đất, máu chảy đầm đìa…

Mọi sự vật sự việc cứ như bị ngưng đọng.

Con ngươi của hắn lồi lớn.

Phong thư sắp bị huỷ.

[Chủ nhân… Chủ nhân, xin cố chịu…]

Nó muốn bay đến bên Đỗ Duy, tuy nhiên nó đã bị Cái Bóng dùng dao nhọn giữ chặt, không thể nhúc nhích.

Cuối cùng xu thế cái cân vàng nghiêng về phía Đỗ Duy cũng dừng lại.

…

Vào lúc này, trong ngôi nhà của hắn ở New York.

Toàn bộ phòng khách đã bị bóng tối bao phủ.

Tất cả đều u tối, không thể thấy gì.

Chỉ có âm thanh của kim đồng hồ quay rất nhanh.

Kim của đồng hồ cổ không ngừng quay, cũng đang run lên, có vẻ như sắp có một trận động đất nữa ở New York.

Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy rằng kim đồng hồ đang quay ngược.

Quay về phía trước tức là thời gian đang trôi. Quay ngược thì hoàn toàn khác.

Lúc này, một cánh tay nhợt nhạt vươn ra khỏi chiếc đồng hồ cổ.

Trên mu bàn tay có hoa văn kim đồng hồ rất rõ ràng, giống hệt như của Đỗ Duy, nhưng lại đậm hơn, y hệt vết bớt.

Nó đã xuất hiện 2 lần, và giờ là lần thứ ba.

Nếu không, Annabelle trong chiếc tủ đóng khung đã bị năng lực Đánh Dấu chuyển đi.

Lúc này nó đang điên cuồng đập vào cửa tủ.

Bởi vì Annabelle rất sợ bàn tay này, thậm chí còn hơn vượt xa nỗi sợ với chiếc đồng hồ cổ.

Ngay sau đó, như thể cảm nhận được điều gì đó, bàn tay nghiêng về một hướng nào đó.

Ngón tay run rẩy.

Sau đó, nó trực tiếp ép lên kim của chiếc đồng hồ cổ.

Kẹt…

Kim đồng hồ ngừng di chuyển, nhưng đang liên tục run rẩy, cố gắng tiếp tục quay.

Kim đồng hồ vốn lý rất yếu ớt, lại đâm xuyên cả da tay, nhưng máu thấm ra lại có màu đen kịt và cực kỳ nhớp nháp.

……

Hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay đột ngột biến mất, thay vào đó chuyển thành hoa văn mặt nạ.

Bóng tối trong ngôi nhà bỗng trở nên sống động. Có một loại khí tức khác.

Sau đó, kim đồng hồ cứng rắn quay giữa ngón tay, hồi phục quay theo chiều kim đồng hồ.

Ngay lúc kim đồng hồ quay, hoa văn mặt nạ trên mu bàn tay dần mờ đi.

Lần nữa hiện ra, lại là một cái cân mini.

Chương 493: Dường như tôi sắp chết

Đỗ Duy không thể nào biết được dị biến của đồng hồ cổ.

Lần nào bàn tay ấy xuất hiện đều cố tình né tránh hắn.

Tình trạng của hắn lúc này không tốt cho lắm.

Trên tế đàn, cái cân bằng vàng đang bay trở về.

Nỗi đau do đồng hồ cổ gây ra, không hề giảm đi chút nào.

Nó dường như mất kiểm soát.

Đỗ Duy chống một tay xuống đất, tay kia vò tóc, máu không ngừng chảy ra từ miệng.

Vô cùng thê thảm.

Nhưng ngay cả trong tình huống này, hắn cũng không hề định từ bỏ phản kháng, và rời khỏi đây.

Chỉ cần né tránh, không tiếp xúc với chiếc cân vàng, đồng hồ cổ sẽ trở lại trạng thái trước đó, tuyệt sẽ không muốn giết chết hắn.

Nhưng Đỗ Duy không muốn đi.

Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm cái cân vàng.

Giọng điệu càng lạnh lùng đến cực điểm: “Tại sao không muốn chọn tao? Là vì sợ đồng hồ của Lamer, hay là bởi vì mục tiêu của mày chỉ là ác linh Đỗ Duy?”

“Nếu là trước đây, tao nghĩ chuyện này cũng không hợp lý.”

“Bởi vì 72 Ma Thần của Solomon, ngoài đồng hồ của Lamer, còn có Valak.”

“Vậy là do cái sau?”

Một đầu của cái cân tạm dừng di chuyển.

Đỗ Duy liếc mắt, giễu cợt nói: “Nếu đã vậy, thì tùy ý mày.”

Giây tiếp theo, Đỗ Duy nhắm mắt lại.

Khi mở nó ra lần nữa, đôi mắt đã chuyển sang đen kịt.

Hơi thở trên người âm lãnh tới cực điểm.

“Tôi là ai?”

Hắn mặc kệ nỗi đau thể xác, lập tức đứng dậy.

Đồng thời, tất cả ác linh trên tế đàn đều cúi đầu.

Cái Bóng lặng lẽ đứng sau lưng.

Phong thư bị dao ghim trên đất run lên vì phấn khích.

Một dòng chữ hiện lên- **[Ngài là vua của ác linh, ngài là chủ nhân của mọi thứ!】**

Hắn quay đầu nhìn về phía phong thư, Cái Bóng và những ác linh khác.

Trong số những ác linh, có một con búp bê đang run rẩy và lơ lửng, đó là Annabelle.

Hắn nhìn tất cả những thứ này với ánh mắt vô cảm.

Sau đó hắn tự hỏi mình: “Đỗ Duy? Hay là ác linh Đỗ Duy?”

Đây dường như là vấn đề khó.

Hắn suy nghĩ một lúc, rồi tự đưa ra câu trả lời: “Những cái tên khác nhau tượng trưng cho những tôi khác nhau, dù đúng hay sai, tồn tại hay không.”

“Khi tôi sử dụng những cái tên khác nhau, đó là một con người khác của tôi.”

“Cho nên hiện tại, tôi chính là ác linh Đỗ Duy.”

Nói xong, nó nho nhã bước đến gần cái cân vàng, dùng giọng điệu âm u: “Đến đây, cho tao xem mày đã sao chép tao như thế nào?”

Cán cân vàng không chút phản ứng.

Nhưng khí tức vô cùng đáng sợ, giống như một con dao lóc xương, bao trùm lấy ác linh Đỗ Duy.

Ác linh Đỗ Duy cười khinh bỉ.

“Trò này với tao vô dụng. Nếu có thể giết tao, mày không cần đợi đến bây giờ.”

“Để tao nghĩ xem tại sao mày không giết tao?”

“Là bởi vì mày không muốn, hay là không thể?”

“Tao nghĩ cả 2 khả năng đều đúng. Mày muốn sao chép tao, thay thế tôi, để mày thực hiện một mục đích nào đó, nhưng tao khác đã đánh tráo thân phận với bản sao bằng lá bài Joker.”

“Nhưng tao không nghĩ điều này vô dụng, bởi vì tôi có thể đưa ra các quy tắc, không có đạo lý còn mày thì không thể.”

Nói xong, ác linh Đỗ Duy quay đầu nhìn về phía đối diện.

Trong bóng tối, một “hắn” khác mặc đồng phục linh mục màu đen từ từ xuất hiện.

Thứ mà ác linh Đỗ Duy nắm giữ, bản sao đều có.

Nó giống như một tấm gương, không thể phân biệt được ai là thật, ai là giả.

Ngay khi đối phương xuất hiện, bèn lạnh lùng nói: “Mày nhất định sẽ chết, tao sẽ thay mày bước ra khỏi đây.”

Hơn nữa, cái cân vàng cũng đang nghiêng về phía bên kia.

Ác linh Đỗ Duy cười mỉa mai: “Mày đang nói chuyện với tao?”

Những ác linhkia dường như bị ảnh hưởng, chậm rãi ngẩng đầu lên, ác ý nồng đậm bỗng hướng về phía ác linh Đỗ Duy.

“Chúng mày muốn chết?”

Ác linh Đỗ Duy hình như đang hỏi.

Giọng điệu của nó rất bình thản, không thể phát hiện ra bất kỳ cảm xúc nào.

Nhưng đột nhiên, những ác linh đang muốn chống đối lại bị đóng băng.

Con ngươi của bản sao co rút lại. Khả năng định thân được phát động.

IQ và khả năng của nó lần này cao hơn trước rất nhiều.

Nhưng ác linh Đỗ Duy coi rẻ năng lực này, duỗi bàn tay phải ra rồi nắm vào hư không.

Bùm…

Đối phương trực tiếp nổ tung thành từng mảnh.

“Nhìn này, đây chính là “tao” mà mày đã tạo ra. Mày dựa vào cái gì, cho rằng thứ này xứng làm bản sao của tao?”

Ác linh Đỗ Duy hỏi cái cân vàng.

Nó còn bước tới, chỉ vào cái cân vàng và nói: “Tiếp, tạo thêm nữa đi, cho tao xem…”

Nó đã thành công chọc giận cái cân.

Một lực lượng quỷ dị nào đó đang hoạt động.

3 bản sao liên tiếp hiện ra. Nhưng vừa xuất hiện, lập tức nổ tan xác.

Hành động của ác linh Đỗ Duy rất hung hăng. Chuyện này có thể được coi là đang khiêu khích cái cân vàng.

Nhưng lạ thay, thứ đại diện cho 72 Ma Thần của Solomon lại chưa từng thực sự ra tay.

Tà khí Đỗ Duy cười nhạo nói: "Nhìn xem, ngươi chế tạo bao nhiêu phó bản, ta cũng không thể mạnh mẽ, hiện tại giết ta cũng không được."

"Điều gì đang tác động mày? Đồng hồ của Lamer? Hay là Valak?"

"Hay là Ma Thần nào đó có dính dáng đến tao?"

"Đương nhiên, tao không nghĩ chuyện nàyquan trọng, bởi vì tao đột nhiên nghĩ tới một chuyện rất thú vị."

"Matthew dung hợp thứ liên quan đến 72 Ma Thần của Solomon. Người của Vanity cũng đã làm điều tương tự, tao cũng vậy."

"Ngoài ra, tao nghĩ mày cùi hơn đồng hồ của Lamer."

Giọng nó lạnh lẽo không thể giải thích được.

…

Ngay khi ác linh Đỗ Duy nói xong câu nói cuối cùng.

Đồng hồ cổ ở nhà vẫn đang dị biến.

Cánh tay nhợt nhạt tiếp quay kim đồng hồ, ép đồng hồ quay.

Két két két…

Âm thanh của kim đồng hồ đã biến thành tạp âm.

Hoa văn cái cân mini trên mu bàn tay càng ngày càng thâm, lúc đầu còn rất nông, nhưng dần dần biến thành màu đen tuyền.

Như đóng dấu vậy.

Sự tồn tại không rõ này dường như đang giúp đỡ cho ác linh Đỗ Duy.

Nhưng điều này chưa chắc đại biểu cho thiện chí.

Bởi vì hoa văn cái cân càng lúc càng thâm.

Hơn nữa còn là đơn hướng.

Có thể hiểu như thế này, nó có mối liên hệ sâu sắc với ác linh Đỗ Duy, hoặc có lẽ là Đỗ Duy. Dường như nó đang đánh cắp sức mạnh từ 72 Ma Thần của Solomon bằng phương pháp bí ẩn nào đó.

Đột nhiên khi hoa văn cái cân đã đóng dấu hoàn tất.

Cánh tay nhợt nhạt từ từ chui vào lại trong đồng hồ cổ.

Kim đồng hồ không ngừng run rẩy, bầu không khí trong cả căn phòng như ngừng lại.

Nhưng đúng lúc này, một dị tượng bất ngờ xuất hiện ở trong chiếc tủ đóng khung ở bên cạnh.

Annabelle bỗng xuất hiện trong chiếc tủ đóng khung.

Kim đồng hồ ngừng run rẩy, đột ngột xếp chồng lên nhau.

Rào rào…

Tủ đóng khung bể nát.

…

Cũng vào lúc này, tất cả các ác linh trên tế đàn đều biến mất.

Ác linh Đỗ Duy vô cảm đứng ở chính giữa tế đàn, trên mu bàn tay phải hiện ra ho văn cái cân vô cùng mờ.

“Cân vàng của Kimaris…”

“Vẫn chưa hoàn toàn đồng hóa, nhưng dựa vào tình trạng này, tôi lại trở thành mục tiêu của một Ma Thần khác, đúng không ta?”

Ác linh Đỗ Duy nói xong, đột nhiên che miệng ho khan một tiếng.

Nhìn bàn tay đầy máu, ánh mắt của nó vẫn bình thản: “Hình như tôi sắp chết…”

Chương 494: Nó nói dối

Tình trạng của ác linh Đỗ Duy rất tệ.

Đây là lần đầu tiên nó thật sự ra trận, sống lại từ cơ thể này, dùng thân phận ác linh Đỗ Duy đối đầu với thế giới này.

Nhưng đây không phải là thời khắc mạnh mẽ nhất của nó.

Trong thời khắc mạnh mẽ nhất, ác linh Đỗ Duy đã đồng hóa tà linh, ác linh gương, mạnh vãi không có gì để nói, ngay cả xe buýt cũng bị nó đánh bẹp.

Mạnh đến mức phi lý.

Nhưng kể từ sau lần đó, nó càng lúc càng suy yếu.

Đỗ Duy sử dụng sức mạnh của ác linh Đỗ Duy, trừ lần dung hợp đầu tiên, căn bản không thể phát huy hết sức mạnh, thậm chí còn tạo ra một gánh nặng rất nặng cho cơ thể.

Cũng có thể nói, tâm lý của Đỗ Duy đạt rank kim cương, nhưng luôn chơi rank đồng, cộng với các vật phẩm, năng lực lộn xộn và các thuộc hạ ác linh trung thành.

Có lẽ đó là cái cân vàng.

Ngược lại, ác linh Đỗ Duy có lẽ tương đương với vị vua mạnh nhất.

Người chơi kim cương có thể chơi bằng tài khoản của kẻ mạnh nhất, nhưng họ chắc chắn chơi không rành.

Nhưng ác linh Đỗ Duy vừa xuất hiện, hắn đã thô bạo đồng hoá cân vàng.

Lúc này phong thư rất khó chịu.

Nó hỏi ác linh Đỗ Duy: [Thưa Ác linh Chủ nhân vĩ đại, những gì ngài vừa nói có phải là sự thật không? Ngài thực sự sắp chết?】

Ác linh Đỗ Duy chậm rãi nói: "Tao quả thực sắp chết."

Phong thư suy sụp: **[Chủ nhân cố lên, phong thư đã ký khế ước bán thân cho ngài, phong thư không muốn đổi chủ nữa. Những kẻ ngu xuẩn đó toàn là lũ ngốc, phong thư chỉ muốn làm tay sai cho ngài, ngài là kẻ ác mạnh nhất…]**

Ác linh Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Tao chưa bao giờ cảm thấy yếu đuối như vậy. Từ trước tới giờ, cho dù là Đỗ Duy hay ác linh Đỗ Duy, khi đối mặt với những Ma Thần này, đều không có năng lực phản kháng."

"Mày thấy tao rất mạnh mẽ, nhưng tao thật sự rất yếu."

Nói xong nó đứng thẳng người, lạnh lùng nhìn bức tượng to lớn ở cuối tế đàn.

"Người chế tạo mặt nạ…"

"Tao ghét mọi thứ liên quan đến mày…"

Sau đó, ác linh Đỗ Duy vươn tay phải ra, mở lòng bàn tay nhắm ngay vào pho tượng.

Ngay sau đó, "hắn" khẽ nắm chặt.

Răng rắc…

Toàn bộ bức tượng dường như bị một lực lượng vô hình bóp mạnh, lập tức nứt toác thành vô số vết rạn dày đặc.

Rầm…

Bức tượng nổ tan nát.

Cái Bóng đứng sau ác linh Đỗ Duy theo bản năng rùng mình, thật ra nó cũng là một ác linh mặt nạ.

Phong thư càng thêm hoang mang.

[Thế này mà là yếu???】

Ác linh Đỗ Duy vô cảm rút tay về, xoay người bước vào bóng tối.

Đồng thời, cả Cái Bóng và phong thư đều biến mất theo mà không thể phản kháng.

…

Lúc này, ởrên mặt đất.

"Khọ khọ…"

Người nào đó đang ho khan.

Sau đó, bỗng nghe thấy: "Tao nghĩ rằng tao vẫn có thể cứu được."

Đỗ Duy vô cảm bước ra khỏi bóng tối, vội vã đi về phía con đường để ra khỏi khu rừng.

Chiếc phong thư lơ lửng bên cạnh hắn.

[Chủ nhân, không phải sắp chết sao?】

Đỗ Duy bình tĩnh nhìn nói: "Ác linh Đỗ Duy sắp chết thì liên quan gì đến Đỗ Duy này?"

[Nhưng… Đó là ác linh ngài, chẳng phải ngài vừa trở thành nó sao? Nó chết, không phải ngài cũng sẽ chết?】

Đỗ Duy nói: "Mày muốn tao chết?"

[Không, không, không… phong thư không có ý đó, phong thư chỉ mong ngài sống thật tốt. Dù sao thì từ sau khi Phong thư có ý thức, đi theo lâu nhất chính là ngài. Tuy Phong thư từng muốn nhân dịp ngài đến Twilight để hại ngài, nhưng giờ phong thư đã ký khế ước bán thân, phong thư là tay sai trung thành nhất của ngài.】

[Hơn nữa, những Hunter của Twilight thực sự quá tệ, họ giống như một đám cổ hủ, ngài thì khác, ác độc và nham hiểm, theo ngài mới có tương lai.】

Đỗ Duy giọng điệu phức tạp nói: "Thế giới này vẫn cần những kẻ cổ hủ."

[Ôi, Phong thư hiểu rồi, sao có thể những kẻ cổ hủ thì sao có thể lộ rõ sự ác độc của ngài, Phong thư quá hiểu ngài.】

[Nhân tiện, tình trạng hiện tại của ngài rất tệ, ngài thật sự không sao chứ?】

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Đương nhiên không sao."

Trên thực tế, sức khỏe hiện tại của hắn quả thực có chút không tốt. Chỉ không tới mức sắp chết.

Câu nói sắp chết mà ác linh Đỗ Duy đã nói, hoàn toàn là lời dối trá.

"Hắn" nói dối là vì muốn lừa Đồng hồ của Lamer. Nếu có thể lừa đối phương, có thể vào thời khắc mấu chốt, cho nó 1 đòn đau.

Dù không lừa được cũng không sao.

Đây chỉ là thói quen kiếm thêm lá bài tẩy.

Có lẽ vô dụng, nhưng nhất định phải có.

Chỉ là một cái giá, trong khoảng thời gian tới, hắn sẽ không thể dùng cái tên ác linh Đỗ Duy nữa. Bởi vì nó thực sự có thể sẽ chết nếu làm vậy.

Hắn có 3 cái tên.

Đỗ Duy, ác linh Đỗ Duy, Công tước.

Các tên có thể được thay thế cho nhau, chúng chỉ là một xưng hô.

Mối quan hệ giữa hắn và ác linh Đỗ Duy rất phức tạp, ý thức, tính cách, trí nhớ, nhân cách đều giống nhau.

Dung hoà với nhau, tuy 2 mà 1.

Nói là ác linh Đỗ Duy, chẳng bằng nói Đỗ Duy bản ác linh.

Khi hắn đổi tên của ác linh Đỗ Duy, kẻ xuất hiện đúng là ác linh Đỗ Duy, nhưng giờ nó đang đồng hóa cái cân vàng, thương tích cũng vô cùng nghiêm trọng. Nếu nó xuất hiện lại, nó sẽ gây ra những tổn thương nghiêm trọng cho cơ thể này.

Đây là cái giá. Tất nhiên, với cái tên công tước…

Đỗ Duy không có chút ký ức gì với cái tên này, với hắn, tác dụng lớn nhất có lẽ là để mê hoặc Matthew.

…

Vào thời điểm này, ở bên Twilight.

Tất cả các thành viên đều rất hạnh phúc.

Trên bàn hội nghị lớn trong giáo đường.

Matthew ngồi ở chủ vị, đưa mắt nhìn từng thành viên một.

Sắc mặt của hầu hết mọi người vẫn có chút tái nhợt.

Đó là do thời gian kéo quá lâu, khiến cơ thể của họ suy nhược quá mức.

Nhưng giờ tất cả đều ổn.

Nguyền rủa đã kết thúc…

Mọi người đều đãngừng tiêu chảy và nôn mửa.

Nhưng khi nhìn sang bản mắt vênh váo của Ryan ngồi bên cạnh, mặt của Matthew bỗng tối sầm lại.

Lão không khỏi thầm nghĩ: “Tên khốn kiếp này dám lừa ta vụ trình diễn nội y, khiến ta dùng bút tích của Maphá một lần. Nếu không phải gã là người của công tước, ta đã xé xác gã.”

“Mẹ! Một phần khác của ta cũng có chút không yên, lần này nhất định phải biến mất một thời gian, bằng không, thứ mà ta đã dung hợp nhất định sẽ xảy ra dị biến.”

Nghĩ đến điều này, Matthew trừng mắt nhìn Ryan.

Còn Ryan thì hết sức bất mãn: “Lão thật không có tố chất, lại còn dám lườm tôi? Tôi là nam tước, lão có hiểu nam tước là gì không? Nếu lão còn dám dùng thái độ này với tôi, tôi sẽ co lão biết cái gì là tôn nghiêm của quý không thể xúc phạm. Để lão bị tra tấn trong địa ngục!”

Matthew chế nhạo: “Trên đời này không có địa ngục, chỉ có cổng địa ngục, nể mặt ngài ấy, ta có thể gọi cậu là nam tước. Nhưng cậu chớ quá đáng, nếu không lần sau gặp mặt Đức Ngài, ta nhất định nói cho ngài ấy biết.”

Ryan tức muốn xỉu.

Gã trợn trừng mắt, nổi đoá: “Nhà nghèo học làm sang còn chơi trò tọc mạch. Không được, tôi phải ra tay trước! Tôi phải tố cáo với chủ nhiệm!”

Chương 496: Giám đốc, em là Ryan…

Ryan là hạng người gì?

Thứ nhất, gã bị bệnh tâm thần; thứ hai, gã có năng lực làm những gì mình muốn.

Kiếp trước còn là một tài năng xuất chúng của giáo hội, Ryan Hamel.

Nếu không chết vào tuổi hai mươi, có thể gã đã trở thành Hunter mạnh nhất từ trước đến nay.

Mà giờ lại biến thành bệnh nhân tâm thần.

Thế giới quan của gã hoàn toàn khác với người bình thường.

Muốn gì làm nấy, chỉ cần nghĩ là làm được.

Vì vậy, gã đứng dậy, vỗ bàn nói: “Hừm, tôi ngủ đây. Các người không thể hiểu được Nam tước Ryan này. Nói chuyện với đám bệnh nhân tâm thần thật rắc rối.”

Matthew lạnh lùng nói: “Hội nghị thường kỳ đang diễn ra, mà cậu muốn về ngủ?”

Dù cậu ta là người của công tước, cũng phải tôn trọng lão.

Ryan tự hào nói: “Cuộc sống của quý tộc chúng ta chính là như thế, lão biết cái rắm gì!”

Nói xong, Ryan không thèm để ý đến người khác, xoay người rời đi.

Matthew buộc phải nén giận.

Không khí xung quanh trở nên u ám, căng thẳng.

Mọi người đều tái mặt: “Thưa ngài, xin ngài bớt giận, ngài không cần để ý đến thằng điên như Ryan.”

Matthew hít sâu một hơi: “Các người nói rất đúng, giờ chúng ta tiếp tục cuộc họp.”

“Đầu tiên là phải chúc mừng, nguyền rủa đè nặng lên Twilight của chúng ta cuối cùng đã biến mất. Dù không rõ ai đã làm điều đó, nhưng giờ chúng ta có thể bắt đầu đi săn.”

“Trong khoảng thời gian này, ác linh ở Thụy Sĩ không bị tiêu diệt, chúng nó đã phởn quá lâu.”

“Vào ngày tu luyện, chúng ta sẽ bắt đầu cuộc săn. Ngoài ra, kế hoạch tà linh cũng phải tiếp tục tiến hành. Hãy nhớ mang về những phôi thai mà Twilight đã nuôi dưỡng gần hai trăm năm.”

“Chúng tôi cần thêm nhiều ác linh để đảm bảo rằng kế hoạch được thực hiện một cách hoàn mỹ.”

Twilight đã nghiên cứu về ác linh và tà linh từ rất lâu.

Họ đã cố gắng tạo ra một Hunter siêu mạnh. Dường như chuyện này có gì đó dính dáng đến tà linh.

Những người khác đều cúi đầu nói: “Xin tuân theo lệnh của ngài, thưa ngài.”

Matthew hài lòng nói: “Còn một chuyện nữa. Tới đây, ta sẽ đi vắng một thời gian. Việc điều hành Twilight sẽ do Tiquel và các giám mục khác phụ trách.”

Tiquel là người mà Matthew đã lệnh giám thị Ryan.

Đương nhiên, sẽ không có ai phản đối, dù hầu hết những người trong Twilight đều là nằm vùng.

Nhưng chỉ cần Matthew vẫn còn ở đó, chỉ cần Twilight không quay lại giáo hội, họ sẽ không cãi lại mệnh lệnh của Matthew.

Bởi vì điều đó không có ích gì.

Chẳng bao lâu sau, tan họp…

Trời đã vào khuya.

Matthew bước đi trong bóng tối, Tiquel đi theo phía sau: "Thưa ngài, Ryan quá vô lễ với ngài, chúng ta có cần dạy cho gã một bài học không?"

"Không… các con không ai nên quản gã, chủ nhân phía sau hắn, ngoại trừ ta, không có ai có thể trêu vào."

Tiquel trầm giọng nói: "Vị đại nhân đó là ai? Vừa nãy trong cuộc họp ngài cũng đã đề cập tới."

Matthew lạnh lùng nói: "Tên của ngài ấy là một cấm kỵ. Thông tin và tư liệu về ngài ấy về cơ bản đã bị phá hủy. Trên thế giới này, chỉ có 5 người biết."

Vừa nói xong, Matthew lại nghĩ đến Ryan…

Vì vậy, lão lại thay đổi: "Nếu tính cả Ryan, có lẽ là khoảng đó."

Tiquel khó hiểu: "Vì anh ta là người của "ngài ấy", tại sao cậu ta lại đến Twilight?"

Matthew trầm tư, rồi lắc đầu nói: "Ta không biết, nhưng ngài ấy làm vậy, hẳn có lý riêng. Cứ đối xử tốt với Ryan, để cậu ta thấy được sự chân thành của chúng ta."

"Bằng cách này, thời gian ta và ngài ấy gặp nhau có thể rút ngắn đi rất nhiều."

Tiquel gật đầu và nói: "Vâng, con biết phải làm gì."

…

Ở một nơi khác.

Ryan đã đến phòng của James.

Gã mở cửa, bèn thấy James đang nằm trên mặt đất được quấn trong một chiếc chăn, bàn tay duy nhất quấn đầy băng.

Chiếc giường bên cạnh đã được tháo rời. Ván giường cũng mất.

Kể từ khi bước vào Twilight, James chỉ có 1 ngày yên lành, đó là ngày đầu tiên gặp Ryan.

Kể từ đó, y đã sống trong địa ngục trần gian.

Cơ thể kiệt quệ, đoạ đày không kể xiết.

Ngay cả cuộc họp thường kỳ của Twilight cũng không gọi y.

Mọi người đều thông cảm với những gì đã xảy ra cho y.

Còn về Ryan, gã gãi đầu và nói: "Chết tiệt, tôi giờ là Nam tước Ryan, nhưng bệnh nhân James của tôi vẫn đang chịu đủ giày vò. Tôi không thể để bỏ mặc y!"

"Nhưng tôi không muốn làm bác sĩ nữa, tôi chỉ muốn làm quý tộc…"

Ryan rất phân vân.

Gã bước đến chỗ James đang ngủ, ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm đối phương.

Người sau dường như cảm thấy điều gì đó, rùng mình trong giấc ngủ, quấn chăn chặt hơn.

Ryan gãi đầu nói: "Ài, tôi vốn là một bác sĩ, nhưng lại trở thành nam tước, một quý tộc. Tôi muốn tiếp tục chữa trị cho James, nhưng dòng máu cao quý không cho phép tôi làm điều đó."

“Trở thành một quý tộc có nghĩa là phải gánh vác những trách nhiệm không nên có ở tuổi này. Tôi không thể làm bác sĩ được nữa, nếu không nó sẽ ảnh hưởng đến tinh lực của tôi.”

“Nhưng tôi không thể bỏ mặc James. Nếu không có sự chăm sóc chuyên nghiệp của bác sĩ Ryan, y chắc chắn sẽ chết.”

Ryan không khỏi thở dài.

Gã không ngừng suy nghĩ, cố gắng tìm ra giải pháp hợp lý.

James đổ đầy mồ hôi lạnh. Dường như y đang gặp ác mộng.

Ryan đau khổ nói: “James, quả thật không thể rời xa tôi, y bắt đầu gặp ác mộng.”

Vào lúc này, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu của Ryan.

Gã vỗ đầu: “Tôi có cách rồi. Sau này James sẽ là nô lệ của nam tước Ryan. Có như vậy, chủ nhân như tôi mới có trách nhiệm tiếp tục chăm sóc y.”

“Keke, Nam tước Ryan tôi quả là một thiên tài.”

Nói xong, Ryan nằm xuống đất, vươn tay nắm lấy chăn của James, quấn quanh người gã.

Gã hạnh phúc đi vào giấc ngủ.

…

“Alo alo ô la……”

“Xin chào, Chủ nhiệm có ở đây không?”

“Em là Ryan, Chủ nhiệm anh nhanh nhận cuộc gọi của em…”

“F*ck! Tại sao lại là thằng đần Freddy, tại sao mày vẫn còn sống?”

Trong giấc mơ của Đỗ Duy, Freddy dựa vào bức tường của phòng mổ, tuyệt vọng nhìn mọi thứ xung quanh.

Nhưng xung quanh chỉ là bóng tối. Đây chính là một sự lố bịch.

Có điều gì mỉa mai hơn điều này không?

“Cuộc đời Freddy thật đen tối, thậm chí không thể nhìn thấy điểm kết thúc.”

Đôi mắt của Freddy vô cùng trũng sâu, đầu rũ xuống, vươn tay bấm nút trả lời, dù biết có bấm hay không cũng không ảnh hưởng đến việc Ryan nói chuyện.

“Tao nói cho mày biết, Ryan, mày từ bỏ đi. Tên ma quỷ Đỗ Duy đã rất lâu không vào trong giấc mộng, mày tìm không ra hắn đâu.”

Qua điện thoại, Ryan chửi rủa: “Hãy chú ý đến lời lẽ của mày, giờ tao là Nam tước Ryan. Hãy lịch sự khi nói chuyện với tao. Nếu không, tao sẽ trừng phạt mày, tống mày xuống địa ngục.”

Mắt của Freddy sáng lên: “Còn có chuyện tốt như vậy?”

Chương 496: Đỗ Duy cảm động

Trong giấc mơ.

Freddy đang rất vui vẻ, kích động, hai tay nắm chặt điện thoại, nói: “Mày nói rồi nha, muốn tống tao xuống địa ngục, mày không thể nuốt lời.”

Thực ra, Freddy không biết rằng năng lực của Ryan là muốn gì được nấy. Nó chỉ biết kiếp trước của Ryan, cũng chính là Ryan Hamel: là một Hunter siêu mạnh…

Hầu như không có gì y không làm được.

Còn nữa……

Ryan Hamel là cha dượng của Freddy.

“Ryan, có phải mày cay tao lắm không?”

“Không sao, tao rất thích cách mày châm chọc chế giễu tao. Nào, tống tao xuống địa ngục, hoặc đưa lên thiên đường, muốn giết cũng được.”

“Dù sao tao cũng chịu đủ rồi. Mày tống tao xuống địa ngục, chính là một sự giải thoát.”

Lần này, Freddy rất văn minh.

Nó không muốn mắng Ryan nữa, ngược lại tỏ ra tốt bụng và dễ chịu.

Song sau khi nghe những câu này, Ryan ở đầu bên kia bèn hít một hơi: “Đcmm, mày thật hèn hạ!”

Freddy cười nói: “Đúng vậy, tao rất hèn hạ, làm đi… nhanh tống tao xuống địa ngục.”

Một ngụm đờm bay ra khỏi smartphone, chính xác đập thẳng vào mặt Freddy.

Lúc này, giọng của Ryan vang lên: “Mẹ kiếp, mày đúng là đồ hèn hạ. Lúc trước mày gọi tao gọi ba, muốn tao làm ba mày. Giờ lại bảo tao tống mày xuống địa ngục, mày đúng là hèn hạ…”

“Nằm mơ đi, Nam tước Ryan tao không phải loại người hèn hạ như mày, tao là người văn minh, biết lý lẽ. Mày kêu tao tống mày xuống địa ngục, là tao sẽ phải tống mày xuống địa ngục sao?”

“Mày đang dạy tao cách làm việc?”

“Á đù? Freddy, mày có bị điên không?”

Liên tục bị hạ nhục, Freddy cứ như thùng thuốc nổ bị châm mồi, không nhịn được chửi rủa: “Ryan, mày mới bị điên. Tao chịu mày đủ rồi nghen, nếu không phải không đánh lại mày, tao nhất quyết sẽ liều mạng với mày.”

Ryan khinh thường nói: “Bớt nói nhảm đi, mày còn muốn đánh tao? Mày có năng lực thì mò từ đường dây điện thoại qua đây, qua thì éo qua được, còn giả điên hả?”

“Tao van mày, đánh chết tao đi, có được không?”

Vào lúc này, Freddy cảm thấy rất quẫn trĩ.

Nó thở dài trong tuyệt vọng.

“Cuộc sống đoạ đày này, khi nào mới chấm dứt?”

“Tại sao lại đối xử với tao như vậy?”

“Mày thả tao ra đi, hoặc là giết tao cũng được!”

“Nếu mày thả tao, tao thề rằng tao sẽ tận hưởng cuộc sống của mình, sẽ không bao giờ giết bất kỳ người vô tội nào nữa. Tao thậm chí có thể trở thành một người tốt.”

“Nếu mày giết tao, đó cũng là một sự giải thoát. Tao nhất định sẽ cảm tạ kẻ đã giết tao. Nếu còn kiếp này, tao nguyện ý làm trâu bò cho hắn.”

Có thể nói, đoạn độc thoại này hoàn toàn xuất phát từ nội tâm.

So với Freddy, nỗi khổ của James chẳng đáng là gì.

20 năm trước chết rồi sống lại, trở thành một thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ.

20 năm sau, những giáo đồ của Vidar đã cố gắng thức tỉnh nó, nhưng lại gặp phải Đỗ Duy.

Nó đã bị mắc kẹt trong mộng quá lâu.

Không thể thoát ra, chết không thể chết.

Nhưng tại phòng giải phẫu trong mộng, một ác ma nữ tu bị đóng đinh.

Freddy biết rằng chỉ cần nó xông vào được trong đó, nó sẽ tự sát thành công.

Nhưng lần trước khi Đỗ Duy trở lại, hắn đã đóng kín cửa.

Freddy chịu đủ giày vò. Và tất cả đều là nỗi đau tinh thần.

Càng nghĩ tới đây, Freddy càng khó chịu, hai mắt tối sầm, nhưng miệng lại phát ra một tràng cười quái dị: “Hehe, hehehe…”

Nó như thể đã phát điên.

Nhưng đúng lúc này, Ryan ở đầu bên kia đột nhiên nói: “Ôi… Chủ nhiệm, anh tới rồi.”

Freddy vẫn cười như kẻ ngốc.

Nhưng chậm rãi, bóng của một người đàn ông phản chiếu trong đôi mắt của nó.

Đỗ Duy lạnh lùng bước vào, khinh thường nhìn nó: “Mày thật muốn chết?”

Freddy nghe thấy.

Nó rùng mình theo bản năng: “Đỗ… Đỗ ma quỷ… sao anh lại ở đây? Em không nói gì cả, xin đừng hành hạ em… em không dám, em nhất định sẽ cố gắng sống thật tốt.”

Freddy sợ hãi. Thậm chí không dám chết.

Ryan ở đầu bên kia lại bỏ đá xuống giếng: “Chủ nhiệm Chủ nhiệm, anh tuyệt đối đừng để thằng ngu Freddy lừa, vừa nãy nó mới nói muốn xuống địa ngục, còn dám xấu anh. Em nghe hết, anh hãy tra tấn nó đi.”

Freddy trợn to hai mắt: “Ryan, thằng điên, tao không có nói vậy, mày chớ đổ oan tao!”

Ryan khinh thường nói: “Tuy mày không nói ra, nhưng tao cũng có thể nghe hiểu sự bất mãn của mày với Chủ nhiệm. Ở trước mặt Nam tước Ryan tao, mày không có bí mật gì cả, thậm chí tao còn biết mày mặc đồ lót loại gì.”

Freddy lập tức che cái mông của mình, sau đó tức giận nói: “Mẹ kiếp, tao liều mạng với mày!”

Vừa nói nó vừa ra sức đập mạnh vào chiếc smartphone.

Thấy vậy, Đỗ Duy khẽ cau mày.

“Đều dừng lại cho tôi. Lần này tôi đến đây là vì có chuyện muốn tìm 2 chú.”

Vừa nói xong, Freddy lập tức buông smartphone, quỳ rạp trên đất run lẩy bẩy.

Ryan ở đầu bên kia cũng trịnh trọng nói: “Dạ thưa Chủ nhiệm, xin ngài cứ việc ra lệnh. Có Ryan ở đây, ngài cứ yên tâm.”

Đỗ Duy không để ý tới Freddy, mà đăm chiêu nhìn chiếc smartphone lơ lửng giữa không trung, trong đầu nghĩ đến Ryan bên đầu dây bên kia.

Thậm chí hắn còn nghĩ rằng Ryan chắc hẳn đã phải chịu rất nhiều khổ, trong những ngày tháng ở Twilight.

Nhưng Ryan dẫu sao cũng là bệnh nhân tâm thần, cho dù bị hành hạ cũng không thể nhận thức được.

Ài…

Đỗ Duy thở dài nói: “Ryan, Chủ nhiệm rất có lỗi với chú. Đầu tiên, anh muốn nói lời xin lỗi chú. Để cậu ở lại nơi quỷ quái như Twiligt lâu như vậy, hẳn cậu đã chịu rất nhiều khổ.”

Ryan ngạc nhiên nói: “A? Em mới ở hơn một tháng thôi mà? Em không chịu khổ gì. Đồ ăn ở đây khá ngon, em còn có phòng riêng, dù em thích ở cùng với James hơn…”

Đỗ Duy nhướng mày nói: “Ryan, chú hãy nghe anh nói. Bệnh viện tâm thần Twilight chỉ là thứ do chú nghĩ ra. Trên thực tế, những gì chú nhìn thấy và nhận thức được đều khác với những người khác.”

“Căn phòng riêng mà chú ở có lẽ là phòng giam.”

“Về phần James, gã đang giám thị chú.”

“Đừng lo lắng, anh sẽ ghi nhớ tất cả những đau khổ mà chú đang phải gánh chịu. Khi anh lành lặn, giải quyết xong một số vấn đề, anh nhất định sẽ tới Twilight cứu chú, trút giận thay chú.”

Ryan ngẩn người: “Em chịu khổ lắm sao? Mẹ kiếp, lũ ngốc Twilight dám đối xử với em như vậy sao?”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Đúng, nhưng chú đừng quá kích động. Chú cứ chịu thêm chút thời gian, Chủ nhiệm nhất định sẽ đưa chú thoát khỏi khổ ải!”

Ryan tủi thân nói: “Nhưng Chủ nhiệm, anh vừa nói anh đã bị thương, anh đừng cứu em nữa. Lỡ anh lại bị thương nữa, cơ nghiệp của Bệnh viện Tâm thần Hill của chúng ta sẽ hoàn toàn tiêu tan.”

Đỗ Duy không khỏi cảm thấy hơi xúc động khi nghe điều này.

Hắn chỉ quan tâm vài người, nhưng Ryan chắc chắn là một trong số đó.

Vì vậy hắn khẳng định: “Chú cố chịu thêm thời gian ngắn nữa, anh hứa với chú khi anh trở nên mạnh mẽ hơn, có thể giết được Matthew, lúc đó chú sẽ thoát khỏi biển khổ.”

“Khi đó, Chủ nhiệm sẽ xây dựng một bệnh viện tâm thần riêng cho chú, chú muốn chơi thứ gì thì cứ chơi.”

Nhưng Ryan có chút cụt hứng: “Bệnh viện tâm thần… nhưng… nhưng thưa Chủ nhiệm, em thấy làm bác sĩ không vui nữa. Em muốn trở thành quý tộc…”

Chương 497: Đỗ Duy khác gì ma quỷ?

“Chú muốn làm quý tộc?”

Khi Đỗ Duy nghe lời này của Ryan, đột nhiên thấy đau đầu.

Đỗ Duy rất nghiêm túc về việc xây cho gã một bệnh viện tâm thần, để gã quẩy thoả thích.

Là con rể của gia tộc Wittbach, Đỗ Duy không hề thiếu tiền.

Cứ coi như xây cho gã một ngôi nhà đẹp.

Thậm chí, Đỗ Duy đã nghĩ đến việc chữa khỏi bệnh cho Ryan, để sau này Ryan sẽ theo hắn, bình an sống đến hết đời.

Song làm quý tộc…

Đỗ Duy không thể thỏa mãn nguyện vọng này.

Vì vậy, hắn phải nói với Ryan ở đầu dây bên kia: “Trở thành quý tộc thực ra chẳng có gì tốt đẹp cả, trong xã hội hiện đại sao có thể thành quý tộc, trừ khi chú cưới một người vợ quý tộc.”

Ryan lẩm bẩm: “Nhưng thưa Chủ nhiệm, anh là quý tộc. Matthew đã nói với em rằng anh là công tước, chỉ cần anh sắc phong cho em, em sẽ là quý tộc.”

“Em đã nghĩ về danh hiệu, và đất phong của mình. Em sẽ là nam tước Ryan, đất phong sẽ là Bệnh viện Tâm thần Twilight.”

Nói về điều này, Ryan đắc thắng nói: “Và giám đốc, em nghĩ mình có dòng máu rất cao quý, bởi vì em đã phát triển một nô lệ trong Bệnh viện Tâm thần Twilight, làm rất đẹp…”

Đỗ Duy giật mình: “Chú phát triển một nô lệ?”

Nghiêm túc mà nói, hắn có chút bối rối.

Nô lệ?

Chủ nô?

Trong xã hội hiện đại vẫn có người chịu làm nô lệ?

Chẳng lẽ lại là bệnh nhân tâm thần?

Ryan cười nói: “Là James, em đã đơn phương tuyên bố y là nô lệ của em, ôi… em nhớ là đã từng tuyên bố toàn bộ người của Twilight đều là nô lệ của mình.”

Khóe miệng Đỗ Duy giật giật, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, anh phong cho chú làm nam tước, nhưng chú không nên nói người khác là nô lệ của chú. Chúng ta phải nhân đạo, nếu không chú sẽ bị đánh chết.”

Ryan vô cùng kinh ngạc nói: “Em đã là nam tước do anh đích thân sắc phong, vậy còn ai dám đánh em?”

Đỗ Duy cố ý nói: “Đúng vậy, trên đời này có rất nhiều người không biết lý lẽ, thậm chí không nể mặt anh.”

Ryan ngẩn ra: “Còn có chuyện như vậy, nhưng anh là Công tước…”

Đỗ Duy đáp: “Anh đúng là Công tước, nhưng lãnh địa của anh không ở Thụy Sĩ, giờ chú đang ở đất của kẻ địch. Nhất định phải cẩn thận.”

Nghe vậy, Ryan mới hiểu ra: “Em hiểu rồi, hóa ra bọn họ đều là kẻ thù của chúng ta, Chủ nhiệm, đừng lo, sau này em sẽ

không đi đâu cả, chỉ đợi ở Twilight, ai cũng đừng hòng hại em.”

Đỗ Duy khen: “Không hổ là thuộc hạ của anh, chú đã sở hữu những phẩm chất tốt đẹp của một quý tộc rồi.”

Ryan ngu ngốc cười to.

Đỗ Duy quay lại nhìn Freddy, thái độ lập tức thay đổi.

Vừa hòa nhã với Ryan, nhưng giờ lại vô cảm và tàn nhẫn với Freddy.

Đổi sắc mặt nhanh như lật sách.

Freddy sửng sốt, lập tức quỳ gối trước mặt của Đỗ Duy, điên cuồng dập đầu: “Em sai rồi, em sai rồi!”

Đừng bào chữa, cứ nhận sai trước.

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Mày luôn gọi tao là ma quỷ, là vì rất căm hận tao?”

Freddy kinh hãi nói: “Em xin thề, tuyệt đối không có.”

Nếu đổi là người khác, Freddy đã sớm giết hắn.

Nhưng giờ nó đang đối mặt với một con quỷ thật thụ.

Bình tĩnh và lý trí, có rất nhiều thủ đoạn đáng sợ, lại vô cùng mạnh mẽ.

Freddy thậm chí không dám hận.

Đỗ Duy vẫn lạnh lùng: “Tao không tin lời thề, cũng không tin mày, nhưng lần này tao tới đây là muốn giao dịch với mày.”

“Ngẩng đầu nhìn toa.”

Freddy theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, nhưng khi đối mặt với ánh mắt sắc lạnh như dao của Đỗ Duy, trái tim nó bỗng rét lạnh.

“Em… em xứng giao dịch với ngài?”

“Em không dám…”

“Ngài có mệnh lệnh xin cứ đưa ra, em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, em bảo đảm.”

Đỗ Duy không chút cảm xúc, nhưng trong lòng không khỏi kinh ngạc: “Mình đáng sợ đến vậy sao? Nó không dám giao dịch với mình?”

“Hay có nhẽ là âm mưu?”

Vì vậy, hắn nói: “So với việc đòi hỏi không có giới hạn, tao thích giao dịch với mọi người hơn. Điều này sẽ có lợi cho cả hai ta.”

Freddy càng thêm sợ hãi: “Anh cần em làm gì? Cứ nói cho em biết, đừng nhắc tới giao dịch, em thật sự không xứng…”

Đồng ý thực hiện một giao dịch với ma quỷ?

Trừ khi bạn bị điên.

Ánh mắt của Đỗ Duy hơi lạnh: “Tao đã nói giao dịch thì nhất định là giao dịch, mày không đủ tư cách từ chối tao.”

Giọng điệu của hắn lập tức lạnh đi.

Ryan cũng cao ngạo nói: “Freddy, mày đừng giả bộ ở đây. Chủ nhiệm là chịu giao dịch với mày, mày hãy thành thật đồng ý, bằng không tao trong mộng mỗi ngày đều mắng mày.”

Freddy điên cuồng gật đầu: “Vâng, vâng, em đồng ý với giao dịch.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Trước hết, giao dịch giữa chúng ta sẽ được tiến hành trong bí mật, hơn nữa tao cũng sẽ không cho mày biết nội dung cụ thể của giao dịch.”

“Nói đơn giản, tao sẽ thôi miên mày.”

“Khi tao cần phải hoàn thành giao dịch, mày sẽ tự nhiên nghĩ đến nó.”

Freddy tròn mắt, vậy chẳng khác gì muốn bẫy chết mình sao?

Không cho mình biết nội dung của giao dịch. Chẳng lẽ muốn bán linh hồn của mình cho tên ác quỷ này?

“Đỗ Duy… Chủ nhân Đỗ Duy, chính xác là anh muốn em làm cái gì? Tất cả năng lực của em trước mắt anh đều là vô dụng. Em thật sự không nghĩ ra được mình có chỗ nào có ích với anh.”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Bất cứ ác linh, hay người và vật, ở trước mặt của tao đều không có phế vật. Tao sẽ vắt hết giá trị của nó, nói một cách đơn giản, tao có hứng thú với năng lực của mày.”

“Tại một số thời điểm trong tương lai, tao có thể sử dụng mày, nhưng cũng có thể không.”

Bây giờ, đối thủ của hắn rất rõ ràng.

Đó chính là 72 Ma thần của Solomon.

Bất kể Đỗ Duy đang trốn tránh hay đối mặt, cũng chỉ có thể đối đầu với những Ma Thần này.

Sẽ giết ai đầu tiên?

Tất cả các bố cục sẽ đóng một vai trò trong một khoảng thời gian nhất định trong tương lai.

Ý tưởng điên rồ và táo bạo đó.

Biến bản thân thành 1 Ma Thần.

Freddy tuyệt vọng nhìn Đỗ Duy: “Tuy em không biết anh muốn làm gì, nhưng em biết mình không có quyền lựa chọn, đúng không?”

“Cái gọi là giao dịch chỉ là một lời nói chiếu lệ.”

“Đã vậy, anh muốn làm gì thì làm. Sau khi lợi dụng em, nhớ cho em ra đi thanh thản là được.”

Đỗ Duy thản nhiên nói: “Tao đã nói là giao dịch, vậy thì phải là giao dịch. Về phần mày… có lẽ sau này tao sẽ cho mày ra ngoài.”

Freddy ngẩn người: “Anh nói… cho em ra ngoài? Cho em đi ra khỏi nơi ma quái này?”

Đỗ Duy trả lời: “Tao không bao giờ nói dối.”

Freddy đã khóc…

Nó lau nước mắt và nói: “Đây là điều tuyệt vời nhất mà em từng nghe trong đời. Hãy nói cho em biết, phương pháp giao dịch là gì?”

Đỗ Duy hạ thấp người, dùng giọng khác thường nói: “Trước hết, mày phải nhìn vào mắt của tao…”

Chương 498: Người mất tích trở về

Vẫn trong giấc mơ.

Ý thức của Freddy có chút mông lung, cảm giác như đã trải qua một giấc mộng dài.

Trong giấc mơ, nó dường như đã đạt được một thỏa thuận không thể cho ai biết với một ác quỷ đáng sợ nào đó.

Ác quỷ không cho nó biết nội dung cụ thể của giao dịch.

Lắc lắc đầu.

Freddy vẫn còn hơi choáng.

Nó ngơ ngác nhìn vào khoảng tối trước mặt, cố gắng nhớ lại nội dung cụ thể của "giấc mơ", nhưng không thể.

Sau đó, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu nó: "Tại sao tôi lại có cảm giác quen thuộc, như thể tôi cũng từng tạo ra giấc mộng…"

"Chờ đã? Tôi? Tôi là ai?"

Freddy thì thầm.

Lúc này, một giọng nói khiến nó theo bản năng chán ghét vang lên: "Này, mất trí nhớ rồi à?"

"Ồ, thật tuyệt."

"Anh nói cho chú biết, chú là Freddy, là nô lệ của anh."

Theo hướng của âm thanh, Freddy nhìn thấy chiếc smartphone lơ lửng gần đó.

Đột ngột, Freddy rùng mình lắc đầu: “Ryan, mày điên rồi, đừng có nói dối tao, tao không mất trí nhớ, chết tiệt… chết tiệt.”

Vừa mới tỉnh táo đã lập tức chửi bới.

Freddy chỉ vào điện thoại nói: “Xéo đi Ryan, mày còn muốn toa làm nô lệ cho mày. Cứ mơ đi!!”

Qua điện thoại, Ryan tức giận nói: “Được lắm, mày… mày còn dám mắng tao, mày có biết Ryan là nam tước mà đích thân Chủ nhiệm Đỗ Duy sắc phong không, sao mày lại dám nói chuyện với tao như thế?”

“Mày chờ đó.”

“Phút…”

Một ngụm đờm trực tiếp bay ra khỏi điện thoại, phun ra ngay mặt của Freddy.

Freddy lập tức suy sụp.

“Thằng khùng Ryan, tao đã giao dịch với Đỗ ma quỷ, mày làm sao có thể đối xử với tao như thế?”

“Mặc dù tao không thể nhớ được nội dung của cuộc giao dịch, nhưng giờ tao cùng phe với bọn mày.”

“Chúng tao cùng phe, mày có hiểu cùng phe là gì không?”

Ryan nghi ngờ hỏi: “Cùng phe? Chúng ta cùng phe sao?”

Freddy nói: “Sao lại không? Tao đã giao dịch với Đỗ ma quỷ, còn có thể khác phe sao? Mày không biết tính tình của hắn sao?”

Bây giờ, ngoại trừ nội dung của cuộc giao dịch, Freddy đã nhớ lại hết mọi chuyện lúc trước.

Dù sao, nó không bị mất trí nhớ.

Sau đó, Freddy lại cầu xin: “Ryan, ba Ryan, con cầu xin ba. Ba hãy xem như con giờ còn có giá trị với Đỗ ma quỷ, xin hãy đối xử với con tốt hơn một chút, đừng dùng ngôn ngữ xúc phạm, rồi khạc đờm vào con nữa được không?”

Nhưng vừa nói xong, tiếng giễu cợt khinh thường của Ryan vang lên ở đầu dây bên kia.

“Cứ như mày có tư cách từ chối.”

“Đủ rồi, đừng nói nhảm với tao, tao là quý tộc Ryan, éo có chuyện để nói với lũ hèn mọn như mày.”

“Giờ mày đã giao dịch với chủ nhiệm, vậy mày là nô lệ của chủ nhiệm.”

“Còn Ryan tao, là một nam tước do đích thân chủ nhiệm sắc phong, mày gần như là nô lệ của tao.”

“Đây được gọi là bóc lột giai cấp.”

Nói xong, Ryan ngạo nghễ đệm thêm: “Chỉ cần mày còn là nô lệ của tao, tao sẽ tiếp tục tra tấn mày, bằng không toa làm sao có thể chứng tỏ sự ưu việt của giai cấp quý tộc.”

Freddy ngẩn người: “Tao thật là ngốc, sao có thể đồng ý giao dịch với Đỗ ma quỷ, sao lại phí công lý luận với một thằng điên.”

“Ai……”

Nó thở dài, ngã khuỵu xuống đất.

“Nào, hành hạ tao đi…”

“Mày có bản lĩnh thì hành hạ chết tao đi…”

Bây giờ, đến lượt Ryan bị sốc.

Gã hít một hơi, ghê tởm nói: “Mày thật rẻ tiền…”

Freddy nói với đôi mắt đỏ hoe và ngấn lệ: “Tất cả đều không phải là do chúng mày bức sao… Tao thực sự muốn chết, chẳng phải tôi đã giết rất nhiều người khi còn là một ác linh sao? Tao biết sai rồi… sao lại còn hành hạ tao nữa.”

“Ác linh ác mộng Freddy, lại đang sống trong địa ngục trần gian…”

…

Ngày hôm sau, vào lúc 1 giờ chiều.

Nhà ga đường sắt lớn nhất phía bắc Thụy Sĩ.

Sắc trời khá u ám, cơn mưa phùn buông xuống mang theo chút se lạnh.

Nhiều người đi đường cầm ô hoặc quấn chặt áo, xếp thành hàng bước vào ga.

Một người đàn ông mặc đồng phục linh mục màu đen gấp chiếc ô trong tay, khi ngẩng đầu lên, hắn lộ ra khuôn mặt hơi tái nhợt, lạnh lẽo.

“Tôi ghét những ngày mưa.”

Đỗ Duy lẩm bẩm, bèn đi về phía bên trong nhà ga.

Tình trạng hiện tại của hắn không tốt lắm.

Sau khi rời khỏi dãy núi Ustengrav, hắn dùng thân phận của ác linh Đỗ Duy mạnh mẽ đồng hoá cái cân vàng, đằng sau nó là Kimaris, một trong 72 Ma Thần của Solomon.

Hắn không biết nhiều về những thông tin liên quan đến Ma Thần.

Nhưng cuộc chiến đã bắt đầu.

Song tình trạng sức khoẻ của Đỗ Duy hiện giờ thật khá tệ.

Gánh nặng của ác linh Đỗ Duy đối với thân thể quá lớn.

Cơ thể hắn đã mất đi 1/5 lượng máu.

Ngoài ra, có một số vết thương ngoài da.

Sau khi rời khỏi dãy núi Ustengrav vào ngày hôm qua, Đỗ Duy đã đến bệnh viện gần nhất để điều trị.

Lẽ ra hắn phải tĩnh dường một thời gian, nhưng bản năng mách bảo rằng thời gian của hắn sắp hết.

Mối đe dọa của đồng hồ cổ khiến hắn cứ như bị kim châm trên lưng, không thể dừng lại một giây.

Bởi một khi đã dừng lại, đợi đến lúc chính thức chiến đấu, sẽ khiến cơ hội chiến thắng trở nên nhỏ hơn.

Ngay cả khi rất khó để chống lại…

…

Ngồi bên cửa sổ toa tàu.

Đỗ Duy ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn chọn vị trí chỉ có mình hắn, nên không ai quấy rầy.

Nghĩ thầm: Kim đồng hồ, mặt nạ, những hoa văn này đều đại diện cho các vị Ma Thần khác nhau, tương tự hắn cũng đã đạt được những năng lực khác nhau. “

“Cân vàng cũng nên có một loại năng lực.”

“Chỉ là hiện tại không dùng được.”

“Bởi vì tôi cần phải trở nên mạnh hơn, hoặc là để cho ác linh Đỗ Duy nhanh chóng khôi phục đến đỉnh phong, nhưng như vậy sẽ tăng thêm gánh nặng cho cơ thể, sẽ khiến tôi nhanh hơn.”

“Có lẽ tôi nên đổi cách suy nghĩ, tìm một số người giúp đỡ.”

“Vanity là một lựa chọn tốt…”

“Còn cả Matthew, nếu tôi có thể giả vờ giống công tước hơn, có lẽ tôi có thể lừa lão, kéo lão đi chiến đấu với những Ma Thần đó.”

Tình hình càng tồi tệ hơn, Đỗ Duy lại càng bình tĩnh, hắn biết tất cả những khuyết điểm của mình và cách bù đắp nó.

“Mercer ở trong Vanity. Chỉ cần tôi gặp lại hắn trong thân phận của ác linh Đỗ Duy, tôi có thể biến hắn thành áo khoác của tôi.”

“Nó tương đương với việc tạo ra một gián điệp hoàn hảo thuộc về tôi.”

“Về phần Matthew, tôi cần phải có thân phận công tước, hoặc hiểu rõ hơn về tồn tại từ thời đại Victoria này.”

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy bèn kéo quần áo của mình ra, có một dải băng lớn màu trắng quấn quanh cơ thể, có thể nhìn thấy lờ mờ những vết máu đông lại.

Lấy ra một lá thư từ kẹp trong quần.

Đỗ Duy tháo nó ra và hỏi: “Cổng địa ngục, nó thật sự có thể cho tao câu trả lời sao?”

Bên trên xuất hiện một dòng chữ: **【Vâng, thưa chủ nhân, nó sẽ cho ngài biết những gì ngài muốn biết, nhưng mỗi cánh cổng đều khác nhau, cách họ đáp trả ngài cũng không giống nhau.】**

【Hơn nữa, đằng sau cánh cổng địa ngục vô cùng nguy hiểm, ngài có chắc thật sự muốn đi?】

Chương 499: Mục tiêu hiện tại

Đi đến cổng địa ngục hay không là một chuyện rất khó quyết định.

Giáo hoàng Phelan của giáo hội cũng cho rằng Đỗ Duy chính là Ngài Công tước.

Lão rất muốn Đỗ Duy đi đến đó.

Tin tức do phong thư đưa ra cũng là đi vào đó.

Vanity đã nhiều lần vào đó, có vật gì đó liên quan đến Ma Thần ở trong đó.

Thứ đó dường như không khác gì thứ mà Matthew đã dung hợp.

Ngoài ra, chuyện có thể Đánh Dấu Alexis luôn là cái gai trong tim.

Hơn nữa, chính Đỗ Duy cũng là mục tiêu của những Ma Thần này.

72 Trụ Ma Thần, 72 cánh cổng địa ngục.

So với chúng, ác linh dễ thương vcl.

Vì vẫn có thể nhìn thấy ác linh, nhưng Ma Thần chỉ tồn tại trên phương diện khái niệm.

Chúng khủng khiếp đến mức không thể phát hiện ra chúng.

Đỗ Duy thu hồi ánh mắt khỏi phong thư.

Hắn quay đầu lại, bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm xúc có chút phức tạp.

Phong thư luôn cho rằng mình "hiểu rõ" Đỗ Duy nhất, nhưng có một ảo giác rằng nóa không thể đoán ra được tâm tư của chủ nhân.

Sau đó, một dòng chữ khác nhanh chóng xuất hiện: [Chủ nhân, mỗi cánh cổng địa ngục đều khác nhau, Phong thư chỉ từng cùng Matthew vào 1 cánh. Nếu ngài muốn vào, phong thư đề nghị ngài nên tìm cánh mà lão đã vào, nếu không sẽ cực kỳ nguy hiểm.】

Trước khi nó ký khế ước bán thân, mọi thông tin về Matthew đều đã báo hết cho Đỗ Duy.

Nhưng về cánh cổng địa ngục nơi Matthew bước vào…

Nhưng thật xấu hổ…

Vì cánh cổng đó có thể hiểu là đã biến mất.

Đỗ Duy có chút đau đầu nói: "Lần trước mày nói với tao là sau khi Matthew rời khỏi cánh cổng, lão đã nhấn chìm cánh cổng xuống đáy biển, phải không?"

Phong thư đáp ngay:

[Đúng ạ, hơn nữa lão còn làm rất nhiều trò, nhưng chủ nhân, ngài là con rể của gia tộc Wittbach, chỉ cần ngài ra lệnh, sẽ có vô số tay sai vớt thứ đó lên cho ngài…]

Đỗ Duy lắc đầu: "Để vớt một cánh cổng dưới đáy biển phải mất ít nhất nửa năm, lại thêm những thủ đoạn của Matthew, thời gian này có thể kéo dài thêm. Tao không thể chờ đợi lâu đến thế."

Đây là sự thật.

Nói xong, Đỗ Duy lại nhét phong thư vào túi.

Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu nghỉ ngơi.

Nhưng đầu óc lại ngập tràn suy nghĩ.

Nhất định phải đi qua cổng địa ngục một lần.

Có tổng cộng 72 cánh cổng dẫn đến địa ngục, chỉ có một cánh cổng ở tầng hầm tại TP. Essegrin.

Nghĩ đến đây, cảm giác khó chịu không nói nên lời đột nhiên xuất hiện trong lòng của ĐỖ Duy.

Lối đi ở sau mỗi cánh cổng địa ngục đều có hoa văn hình mặt người, nhưng mỗi người lại nhìn thấy những khuôn mặt khác nhau.

Đỗ Duy chỉ có thể nhìn thấy mặt người.

Nhưng khi Giám mục Slivika đi vào, ông ta lại nhìn thấy một người phụ nữ với mái tóc bạch kim.

Kẻ đó tự xưng là Chúa…

…

Ở một nơi khác trong thành phố New York.

Cha Tom và Cha Tony gần đây đã có một khoảng thời gian rất tồi tệ.

Đã 7 ngày trôi qua kể từ khi Đỗ Duy rời đi. Chính xác hắn rời New York vào ngày 23 tháng 6, và giờ là ngày 30 tháng 6.

Trong 7 ngày này, cuộc sống của Tom và Cha Tony vô cùng khốn khó.

Hai người làm những việc riêng của họ vào ban ngày, buổi tối thì chỉ biết nhàm chán ở trong giáo đường.

Nghĩ đến khu đèn đỏ, quán bar toàn "đàn ông" lần trước đã tạo ra bóng ma tâm lý cho cả hai.

Điều quan trọng nhất là Tom giờ không xxx được…

Ám thị tâm lý đã mất đi hiệu lực, gã cảm thấy rằng mình là một thứ rác rưởi.

Ra cửa lại sợ lũ Vodun để ý.

Dẫu sao Đỗ Duy đã nói với hai người họ trước khi rời đi rằng Vodun không tốt đẹp gì, dặn họ phải cẩn thận hơn, luôn giám sát mọi hành động của những người đó.

Bên trong Sở cảnh sát thành phố New York.

Tom nhìn vào màn hình điều khiển trước mặt với đôi mắt đỏ hoe, bên trong văn phòng rất bừa bộn, trên bàn máy tính là một tách cà phê mới pha.

Gần đây anh ta đã dựa vào công cụ này để tiếp tục cuộc sống của mình.

"Chết tiệt, lũ tà tu này thật đáng chết…"

"Tôi rất muốn đi ra ngoài…"

"Nhưng người anh em tốt của tôi không có ở New York, nên tôi không dám ra ngoài với Cha Tony. Dũ sao, lão già dê này còn cùi hơn cả mình. Tôi cần phải sạc pin!"

Tom cay đắng càm ràm.

"Bạn à, bạn đi được một tuần, một tuần, bảy ngày, hai mươi bốn tiếng/ngày, giờ chỉ cần nghĩ đến thôi là tôi đã ngã quỵ."

"Tôi đã không ra ngoài lâu như vậy."

"Không, tôi không thể chịu đựng được nữa. Tôi phải đi tìm Cha Tony. Tôi muốn hỏi ông ấy khi nào giáo hội mới cử người đến New York để đối phó với lũ tà giáo đồ này."

Tom đã quên rằng Voodoo không phải là tà giáo.

Suy cho cùng, theo ý kiến của anh ta, chỉ cần nó ảnh hưởng đến chủ nghĩa nhân đạo của anh ta, đó chính là tà

giáo.

Điều này đúng với chủ nghĩa Vidar và Vodun cũng vậy.

Điều quan trọng nhất là cả 2 giáo phái đều rất cởi mở, phần lớn tín đồ là phụ nữ.

…

Vào lúc này, ở trong nhà thờ.

Cha Tony cũng rất mệt mỏi.

Ông ngồi trong phòng khách, ném khăn giấy đã sử dụng vào thùng rác, tắt laptop.

"Ôi… khi nào thì ngày tháng này mới kết thúc…"

"Không biết ả đàn bà xấu xa của Vodun, lấy số điện thoại của tôi ở đâu ra. Cứ nhắn tin quấy rối tôi mỗi ngày, dụ tôi đi dự tiệc và trở thành thành viên câu lạc bộ của họ. "

"Ả còn chưa biết, tôi đã phát hiện ra thân phận của ả."

"Thật sự rất mệt khi diễn kịch với một người phụ nữ."

Vừa nói, điện thoại của Cha Tony đột ngột rung lên.

Ông ta theo bản năng lấy điện thoại ra xem một lượt, một tin nhắn hiện ra.

Người liên hệ là Emily, người đứng đầu Vodun ở New York.

Nội dung như sau.

[Cha Tony thân mến, em mong anh có thể nghiêm túc suy xét. Em thực sự muốn tiếp tục làm với anh những chuyện còn chưa làm vào ngày hôm đó. Dù anh có bệnh, em cũng không phiền.】

Hôm đó, khi Cha Tony phát hiện ra thân phận của đối phương, đã sợ xanh mặt, và kiếm cớ mắc bệnh da liễu.

Nhìn vào tin nhắn này; Cha Tony muốn xóa, giả vờ như không nhìn thấy nó.

Nghĩ đến việc giám thị mà Đỗ Duy đã đề cập, Cha Tony bất lực thở dài và nhanh chóng soạn thảo một tin nhắn.

[Thưa cô Emily, mặc dù tôi thực sự muốn tiếp tục với cô, nhưng tôi là người có trách nhiệm. Khi bác sỹ phụ trách của tôi trở lại New York, tôi sẽ tìm cô ngay lập tức. Tôi không muốn lây nhiễm bệnh cho cô.】

Emily trả lời ngay sau vài giây.

[Bác sỹ phụ trách của anh không có ở New York sao? Anh có cần em giới thiệu cho anh bác sỹ khác không?】

Cha Tony cười haha.

Bác sỹ phụ trách ông ta còn có thể là ai?

Tất nhiên, đó là người phụ trách sự kiện ác linh ở New York, vị giám mục trẻ tuổi nhất của giáo hội, ngài Đỗ Duy, Sở trưởng của Sở Tài Phán.

Cha Tony không thể nói chuyện này với đối phương, vì vậy ông đã gửi tuỳ tiện gửi 1 tin nhắn để đối phó.

Vào lúc này, có một cuộc điện thoại đến.

Người liên lạc là Đỗ Duy.

Ngay lập tức, mắt của Cha Tony sáng lên, ông lập tức bấm nút trả lời.

Sau đó ông nghe thấy giọng nói của Đỗ Duy vang lên ở đầu dây bên kia.

Vẫn là vẻ bình tĩnh quen thuộc: "Giờ đang trên đường trở về New York. Khoảng thời gian này Cha và Tom trải

qua như thế nào? Có ai từ Vodun làm gì hai người không?"

Cha Tony buồn bã nói: "Chúng tôi đã phải trải qua một khoảng thời gian khó khăn. Trong 7 ngày anh không ở New York, một ngày dài tựa một năm."

"Tom sắp phát điên."

"Nếu như con không trở lại, Cha nghĩ cậu ta sẽ liều mạng với Vodun."

Chương 500: Anh Tom lựa chọn vất vả một lần, thoải mái cả đời

Chiều ngày 30/6.

Tại lối vào nhà thờ Bắc Brook, thành phố New York.

Hai người Tom và Cha Tony đứng tại chỗ, nhìn về con đường xa xăm trước mắt.

Họ đang đợi Đỗ Duy.

“Cha nói đi, lần này người anh em của con trở lại, có phải có thể diệt lũ Vodun rồi không?”

Tom bực bội nói, mặc dù anh ta biết lý do khiến mình đột ngột không làm tình được là do ám thị tâm lý mất hiệu lực, anh ta cần ‘nạp điện’.

Nhưng sau cùng, anh ta không thể làm tình nữa sau một bữa tiệc của Vodun.

Anh ta thẹn quá hoá giận.

Cha Tony vô cùng cảm thông liếc nhìn Tom, dịu giọng nói: “Đỗ Duy không nói cần phải đối phó với Vodun, cậu ấy chỉ quan tâm đến sự an toàn của chúng ta, và tình hình ở New York.”

Nói đến đây, lại thêm một câu: “Nhưng cậu ấy đã hỏi Cha một câu rất kỳ lạ.”

Tom buột miệng hỏi: “Câu gì vậy?”

Cha Tony rất nghi ngờ nói: “Ừm… nói thế nào nhỉ, cậu ấy hỏi Cha xem người của Vodun có ý đồ tấn công cậu ấy không.”

“Sau đó Cha nói với cậu ấy là không, cậu ấy đã thở dài tiếc nuối, thật kỳ quái.”

Tom cau mày nói: “Vodun chưa từng tiếp xúc với anh ta, sao lại muốn tấn công cho được, hiện tại anh em tốt của con là giám mục, Vodun cũng không dám làm gì hắn.”

Tuy Tom không phải giáo sĩ, nhưng thường xuyên cặo kè Cha Tony tới khu đèn đỏ, tai nghe, mắt thấy, anh ta cũng dần hiểu hơn về mối quan hệ giữa các giáo phái lớn.

Tấn công giám mục của giáo hội, đặc biệt là giám mục trẻ tuổi như Đỗ Duy, khoan nói có thể thành công hay không, chỉ riêng sự tức giận của giáo hội đã đủ cho các giáo phái bình thường không thể chịu nổi.

Cha Tony giang tay ra nói: “Cha không biết cậu ấy đang nghĩ gì. Dù sao thì cậu ấy luôn bí ẩn và khó đoán.”

Tom gật đầu đồng ý, định nói tiếp, nhưng sau đó một chiếc taxi chạy nhanh qua và dừng lại ở lối vào của nhà thờ.

Ngay sau đó, cửa xe mở ra. Hai người thấy Đỗ Duy bình tĩnh bước xuống.

“Chào buổi chiều.”

Hắn nói, đồng thời trả tiền taxi cho tài xế rồi tiện tay đóng cửa.

Tom và Cha Tony thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thấy Đỗ Duy, bọn họ cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Dẫu sao Đỗ Duy là người chịu trách nhiệm về sự kiện ác linh ở New York, chứ không phải ai khác.

Tom lập tức ra đón: “Anh bạn tốt, hoan nghênh anh trở về.”

Cha Tony cười nói: ”Đỗ Duy, cậu ăn cơm chưa? Hay là chúng ta tìm một nhà hàng cùng ăn một bữa?”

Đỗ Duy lắc đầu với hai người họ, nói: “Lần này tôi không thể ở lại lâu, chủ yếu là vì muốn gặp hai người, nhân tiện xử lý chuyện của Tom, sau đó tôi phải rời khỏi đây để đến Essegrin.”

Trên thực tế, lần này hắn trở về để sạc điện cho Tom, người anh em tốt của mình; giúp anh ta khôi phục năng lực sinh lý chỉ là mục đích thứ yếu.

Mục đích chính là để xem xét tình huống của đồng hồ cổ. Tom và Cha Tony rất thất vọng khi nghe điều này. Mối quan hệ của họ với Đỗ Duy rất tốt, cũng thường xuyên tiếp xúc.

Nhưng Đỗ Duy gần đây quá bận rộn, thường xuyên chẳng thấy mặt, điều này khiến cho bọn họ có phần không vui. Nhưng bọn họ cũng biết thân phận của Đỗ Duy hiện giờ đã khác với trước kia, nhất định phải giải quyết rất nhiều chuyện.

Nhưng lúc này, Tom cau mày vì nhận thấy trong quần áo của Đỗ Duy quấn rất nhiều băng.

Anh ta lo lắng hỏi: “Anh bị thương sao?”

Đỗ Duy gật đầu: “Chỉ bị thương ngoài da.”

Tom đổi sắc: “Bị thương ngoài da cần quấn băng nhiều vậy sao? Sắc mặt còn tái nhợt, chắc anh đã mất rất nhiều máu, anh đã ăn chút gì chưa? Có cần tôi giúp không?”

Đỗ Duy xua tay nói: “Đây là việc của tôi, anh không giúp được. Lần này tôi trở về là để giúp anh giải quyết vấn đề kia.”

Cha Tony ở bên nhìn hắn bằng ánh mắt rất khó chịu, Sở trưởng Sở Tài Phán, sao giáo hội còn để con đi mạo hiểm?”

Tom khó chịu nói: “Không phải giáo hội có rất nhiều Người Đuổi Quỷ sao? Lẽ nào bọn họ đều là rác rưởi, cho nên

phải dựa vào anh?”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Bản thân giáo hội phải chịu rất nhiều áp lực, kể từ sự cố lần trước ở thành phố Massas, nhân lực không đủ. Hầu hết mọi người thậm chí không thể vào thành phố được, cho nên chỉ có thể để tôi làm.”

“Nói nôm na, giờ không ai có thể giúp tôi.”

Lúc này, Tom và Cha Tony không thể không im lặng.

Bầu không khí cũng trở nên nặng nề hơn. Họ đột nhiên có loại ảo tưởng rằng, họ chưa bao giờ thực sự hiểu được người đàn ông trước mặt. Dù quan hệ giữa họ rất tốt, nhưng ảo tưởng này khiến họ hơi khó chịu.

Một lúc sau, Tom không thể không nói: “Tôi giờ là người đứng đầu Sở Cảnh sát New York. Tôi có thể giúp anh chia sẻ vài chuyện được không?”

Cha Tony cũng nói: “Dù Cha đã ngoài sáu mươi nhưng nếu là công việc hậu cần, vẫn có thể hỗ trợ con rất tốt.”

Đỗ Duy nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hai người. Hắn nhẹ giọng nói: “Tôi hiểu ý của anh, nhưng không cần lo lắng, nếu anh thật sự muốn chia sẻ áp lực cho tôi, thì hãy tiếp tục theo dõi Vodun. Lần sau tôi trở lại, sẽ tới giáo phái này xem xem.”

Trên thực tế cũng đúng là vậy. Trước đó, Alvin Dawkwe đã để lại di sản cho Đỗ Duy, ngoài những ác linh bị nhốt trong cánh cửa, còn có liên quan đến kế hoạch nằm vùng của giáo hội.

Nhiều tổ chức giáo phái, có thứ tương tự như máu của Jesus.

Giáo hội đã cài nằm vùng để thu thập những thứ này, muốn giải quyết tất cả các ác linh.

Nhưng Đỗ Duy tiếp xúc với thông tin ngày càng nhiều, hắn cũng biết những thứ này đều liên quan đến 72 Ma Thần của Solomon.

Hắn cũng muốn sưu tập một ít, để xem liệu nó có thể là lá bài tẩy mới hay không.

Khi Cha Tony và Tom nghe thấy điều này, họ gật đầu.

Họ đồng thanh nói: "Đừng lo lắng, chúng tôi sẽ giúp bạn làm tốt."

Không hỏi lý do, vì với mối quan hệ giữa họ, điều đó là không cần thiết.

Đỗ Duy mỉm cười gật đầu, đồng thời đi tới chỗ Tom nói: "Không biết bao lâu nữa tôi mới trở lại, chúng ta mau bắt đầu đi."

"Vấn đề của anh chủ yếu nằm ở bóng ma tâm lý. Tôi có thể cho anh một ám thị mạnh mẽ hơn, nhưng nó chỉ có thể kéo dài nhiều nhất là một năm."

"Còn nếu anh muốn giải quyết nó một lần và mãi mãi, thì anh cần phải trả một cái giá."

Tom ngạc nhiên hỏi: "Giá thế nào?"

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Là thế này, trên người tôi có rất nhiều thứ kỳ lạ. Một trong số đó là lá bài Joker có năng lực giúp mọi người hiện thực điều ước của mình, nhưng quá trình thực hiện điều ước có thể phát triển theo những cách anh không ngờ tới. Cho dù là tôi ước, anh cũng sẽ chia phải trả một phần của cái giá."

"Anh có thể nghiêm túc cân nhắc."

Năng lực ước nguyện của Joker là một sức mạnh duy tâm. Nhưng quá trình thực hiện là không thể khống chế.

Tom suy nghĩ một chút, rất kiên định nói: “Trả giá là chuyện bình thường. Khi tôi được một người phụ nữ giàu có bao nuôi, tôi đã có giác ngộ này.”

“Không phải chỉ là giá cả sao? Tôi không nghĩ rằng nó sẽ gây ra vấn đề với định hướng của tôi. Tôi không nghĩ nó quan trọng.”

“Cứ làm tới đi người anh em tốt! Tôi muốn một lần giải quyết, mãi mãi yên bình!”

Chương 501: Cho nó 1 phát đạn

Đỗ Duy đến nhanh, đi cũng lẹ.

Hắn đã làm những gì cần làm, việc còn lại là giải quyết vấn đề của chính mình. Nhưng trong phòng tiếp khách bên trong nhà thờ, khuôn mặt của Tom hơi quỷ dị.

Vừa rồi, trước khi Đỗ Duy rời đi, hắn đã dùng lá bài Joker để giúp anh ta thực hiện điều ước hồi phục năng lực tình dục của mình.

Và giờ, anh ta cảm thấy mình lại có thể làm tình.

"Tôi nghĩ phải mất một thời gian dài mới có hiệu lực. Người anh em tốt còn nghiêm trọng hoá vấn đề. Tôi nghĩ cậu ấy đang lừa tôi."

Tom vô cùng đắc ý, mặt mũi đỏ hồng. Lúc này, anh cực kỳ muốn đến khu đèn đỏ.

Cha Tony đứng bên cạnh nói: " Đỗ Duy không thể nào nói dối con, cậu ta nói phải trả giá thì sẽ như vậy."

Tom khinh khỉnh nói: "Đỗ Duy? Người anh em tốt của tôi? Anh ấy hiểu về loại chuyện này sao, cả jhu đèn đỏ còn chưa tới nữa là! Con là cao thủ chơi gái đó nha."

Vừa nói, Tom vừa nói nhỏ với Cha Tony: "Đừng quên, giờ Cha đã ngoài sáu mươi tuổi mà vẫn có thể chinh chiến trong khu đèn đỏ, đều dựa vào những kỹ năng mà con đã dạy."

Cha Tony đỏ mặt: "Quả thực về phương diện này thì con là cao thủ, là Cha nghĩ nhiều."

Tom cười đắc ý nói: “Buổi tối có muốn đi khu đèn đỏ không? Con đãi, gọi mười em chân dài ngực bự đến! Không! Hai mươi!”

Cha Tony thốt lên: “Chơi lớn vậy sao?”

Tom tự hào nói: “Cha đã quên, tuần trước con đã dẫn theo cảnh sát đi càn khu đèn đỏ, những người đó đã hối lộ cho con rất nhiều tiền. Con có thể chơi bất cứ thứ gì chúng ta muốn.”

Cha Tony ngập ngừng: “Nhưng lần trước chúng ta đã suýt…”

Nhắc đến việc xỉn nặng và bước vào một quán bar đầy đàn ông lần trước, ông ta vẫn còn thấy sợ.

Tom cũng vô thức thít chặt mông của mình: “Điều Cha nói khá có lý, vậy… chúng ta có thể gọi dịch vụ tại nhà.”

Cha Tony đồng ý và nói: “Cha nghĩ thế ổn đấy. Nhớ gọi cho Cha phụ nữ trẻ đã ly hôn, Cha không thích những người chưa ly hôn.”

Tom vỗ vai hắn và nói: “Chuyện này không có gì khó. Tom thông báo tổ đội chiến thần của khu Đèn Đỏ của chúng ta đã chính thức trở lại.”

Nói xong, hình như Tom nghĩ tới điều gì đó.

Đột nhiên anh ta nói một cách khó hiểu: “Chờ đã, Cha đi ra ngoài trước, con đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn. Cha ra ngoài trước, con muốn kiểm tra.”

Cha Tony gật đầu đồng ý: “Máy tính của Cha không có mật khẩu, cứ tự nhiên.”

Tom xua tay nói: “Ra ngoài, đừng nói nhảm.”

Cha Tony đành rời đi, đồng thời biểu lộ bản mặt thấu hiểu giữa đàn ông với nhau.

Sau khi ông rời đi, Tom nóng lòng ngồi trước máy tính và mở trình duyệt.

Không lâu sau, hơi thở của anh trở nên gấp gáp.

Hình ảnh trước mắt khiến anh ta có chút kích động, dù sao cảm giác lấy lại bản năng đàn ông thật sự rất tuyệt vời.

Tuy nhiên……

1 phút……

2 phút…

3 phút sau.

Tay của Tom đã run rẩy, cúi đầu không tin nổi, nói: "Cmn… Cmn… đụ! Đ*! Đ*! 3 phút!!!"

"Chỉ 3 phút?"

"Cmn tôi còn muốn gọi 20 em gái múp rụp để thác loạn?"

"Không được, tôi phải bình tĩnh, phải dùng kỹ năng, không thể chỉ 3 đồng hồ, tôi tuyệt đối không thể tiếp nhận chuyện này!"

Ngay lập tức, Tom nghiến răng, tiếp tục quay….

Lần này, anh ta quả thực đã phê hơn trước rất nhiều.

Nhưng điều đáng xấu hổ là… vẫn chỉ là 3 phút.

Sở dĩ nói tốt hơn rất nhiều là bởi vì Tom phát hiện trong vòng 3 phút là có thể làm xong 1 hiệp, sau 3 phút có thể dùng kỹ năng đặc biệt để nhanh chóng khôi phục.

Nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác.

Đôi mắt của Tom đỏ hoe, nước mắt không ngừng chảy, anh buồn bã nói: "Chỉ cần nhanh chóng hồi phục đỉnh cao, thật ra cũng không phải là không thể chấp nhận được."

"Nhưng tại sao tôi lại rất muốn khóc…"

“Voodun, chúng mày chờ đó cho tao, tao muốn liều mạng với chúng mày!”

…

Sau khi Đỗ Duy rời khỏi nhà thờ, hắn vội vã về nhà. Sau khoảng mười phút, đã đến trước cửa nhà.

Đây là một biệt thự nằm ở trung tâm thành phố, cũng là không gian cá nhân của hắn.

Theo thói quen, Đỗ Duy không lập tức mở cửa, mà quan sát bằng Quỷ Nhãn trước.

Trong Quỷ Nhãn, cả căn biệt thự khá yên tĩnh.

Không có dị thường nào phát sinh.

Nơi đây không giống như phòng khám tư vấn tâm lý đã bị động đất phá hủy, bởi lúc đó Đỗ Duy có thể nhận thức được toàn bộ căn nhà đang chuyển biến theo chiều hướng quái dị.

Nhưng hiện tại, căn biệt thự này lại biểu hiện bình thường.

Dường như trong thời gian hắn đi vắng, chiếc đồng hồ cổ cũng không làm gì.

“Nó làm tôi hơi khó chịu.”

Đỗ Duy lẩm bẩm, sau đó lấy chìa khóa ra mở cửa.

Két…

Tiếng cửa mở vang lên.

Trong nhà, chiếc đồng hồ cổ vẫn treo trên tường phòng khách, kim đồng hồ chồng lên nhau phát ra tiếng lách cách.

Bên cạnh là Annabellele.

Nhưng lúc trước, chiếc tủ kính này đã vỡ tan tành.

Đỗ Duy không biết điều này, nhưng sau khi vào phòng, tầm mắt của hắn nhìn về Annabelle một lúc.

Annabelle không trả lời.

Nhưng ánh mắt của Đỗ Duy có chút quỷ dị: “Mày không sợ tao sao?”

Giọng của hắn hơi lạ.

Đồng thời, chậm rãi đi về phía Annabelle. Nó lập tức quay đầu lại nhìn Đỗ Duy. Con ác linh búp bê khẽ run lên như thể nghĩ đến điều gì đó.

Vẫn như trước, nhưng Đỗ Duy lại lôi ngay ra khẩu súng kíp, hắn lạnh lùng nói: “Quá giả dối, nếu mày sợ tao thì không cần tao nhắc nhở.”

“Khi tao phát động Đánh Dấu, mày đã phát điên lao về phía tao. Không phải mày muốn tấn công tao, mà là mày giật mình.”

“Loại chuyện này đã xảy ra nhiều hơn một lần, tao không thấy có vấn đề gì cả, nhưng hành vi hiện giờ của mày…”

Nói đến đây, Đỗ Duy nâng khẩu súng lên, chỉa vào Annabelle trong tủ: “Tao rất khó yên lòng…”

Sự cảnh giác của hắn chưa bao giờ bị hạ thấp.

Ngay cả đối với Cái Bóng, Đỗ Duy vẫn luôn thầm đề phòng.

Huống chi là Annabelle luôn bị giam trong tủ đóng khung.

Con búp bê ác linh này giờ không hữu dụng lắm đối với Đỗ Duy.

Nói một cách đơn giản, giá trị lợi dụng không lớn.

Nếu có nó xuất hiện vấn đề, Đỗ Duy sẵn sàng giết nó, cũng không để lại tai hoạ ngầm.

Bên trong tủ, Annabelle run rẩy đập vào cửa kính tủ.

Nó trông không khác trước.

Nhưng Đỗ Duy hoàn toàn không tin, ngón tay ấn nhẹ cò súng, chuẩn bị bắn.

Tuy nhiên, khi sắp bóp cò.

Đỗ Duy bất ngờ quay súng nhắm vào đồng hồ cổ…

Bang.

Có rất ít khói…

Tuy nhiên, phát súng này vô dụng.

King king…

Kim đồng hồ chồng lên nhau chuyển sang nấc khác. Một viên đạn bay lơ lửng trước đồng hồ cổ, chỉ cách mục tiêu 10cm. Đột ngột kim đồng hồ quay ngược trở lại.

Điều quỷ dị đã xảy ra…

Viên đạn bay lơ lửng, giống như sự đảo ngược thời gian, theo quỹ tích đạn đạo, quay trở lại khẩu súng kíp, kèm theo một lượng khói nhỏ nhanh chóng co lại. Cùng lúc đó, một khí tức cực kỳ đáng sợ lan tỏa khắp căn phòng…

Chương 502: Gần xuất phát

Khi đồng hồ cổ phát sinh dị biến, Đỗ Duy đột nhiên có ảo giác rằng mình sắp chết. Dường như cuộc sống của hắn hoàn toàn mất khống chế. Chỉ cần đồng hồ cổ muốn, hắn sẽ trực tiếp bị xóa bỏ.

Nhưng Đỗ Duy vẫn bình tĩnh, không ngừng suy nghĩ.

Sau khi Annabelle bị hắn nhốt trong tủ, nó đã rơi vào một vòng lặp tử vong vô hạn, chỉ có thể trở thành công cụ của hắn, luôn bị hắn vất bỏ ở nhà, khi cần đến thì lôi ra làm bia đỡ đạn. Nói một cách logic, Annabelle không thể lại mất khống chế.

Nhưng tiền đề là không có ngoại lực tác động. Ngoại lực duy nhất ở nhà là chiếc đồng hồ cổ bí ẩn. Suy nghĩ về điều này, Đỗ Duy bình tĩnh nhìn đồng hồ cổ, nói: "Trong lúc tao đi vắng, mày đã làm chuyện gì đó với Annabelle. Tuy tao không biết rốt cuộc mày muốn làm gì, nhưng chắc hẳn có liên quan đến tao."

Hắn dường như không cảm nhận được áp lực ngày càng khủng khiếp. Thay vào đó, hắn càng bình tĩnh, lạnh lùng.

Hắn nói: "Gần đây tao luôn nghĩ đến một chuyện, tại sao mày không giết tao? Nếu như lúc trước mày còn đang ở trong giai đoạn khôi phục, vậy thì sức mạnh của mày hiện giờ đã mạnh vượt xa tao."

"Mày muốn giết tao đâu có khó. Sau khi giết tao, mày vẫn có thể biến tao thành con rối để tao hành động theo ý của mày."

"Tao nghĩ đây là một vấn đề khó giải."

Nói xong, Đỗ Duy tiến vào trạng thái ác linh hoá. Trên mu bàn tay phải, hoa văn kim đồng hồ từ từ hiện lên. Nó cũng đang quay, cứ như đang đồng điệu với đồng hồ cổ.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi nói: "Sở dĩ tao bắn mày là vì muốn kiểm tra điểm mấu chốt của mày. Mày nên biết tao luôn muốn giết mày."

"Vậy nên chúng ta luôn luôn không thể chung sống hòa thuận."

"Chà… mày biểu hiện rất thần bí, tao không thể biết được mục đích của mày, mày không tiết lộ bất kỳ thông tin nào."

"Nhưng không có nghĩa là tao không thể làm gì mày, chẳng hạn như bây giờ…"

"Mày không giết tao, chỉ tiếp tục gây áp lực cho tao. Tao cứ có cảm giác mày đang kiêng kỵ thứ gì đó, hoặc một khi giết tao, mục đích của mày sẽ không thể hoàn thành."

Vừa nói xong, đồng hồ cổ đột ngột ngừng chuyển động. Khí tức uy áp đáng sợ ngay lập tức biến mất, cứ như thể chưa từng có gì xảy ra. Đồng thời nó không hề đáp trả.

Nhìn cảnh tượng này, Đỗ Duy đột nhiên nở nụ cười: "Phản ứng hiện giờ của mày cho tao biết suy nghĩ của tao là đúng."

"Bên cạnh đó……"

"Tao nghĩ cơ hội giết tao giết mày, lớn hơn nhiều so với mày giết tao…"

Nói xong, hắn không để ý đến đồng hồ cổ nữa, xoay người tháo tủ xuống, tiện tay bước lên lầu hai.

…

Trong phòng ngủ trên tầng 2.

Đỗ Duy ngồi trên giường, đặt chiếc tủ đóng khung ở cạnh bên. Lúc này, Annabelle không còn giả bộ nữa, nó cứ nhìn chằm chằm Đỗ Duy, mặc dù không có ác ý, nhưng lại lộ ra vẻ thù hằn sâu sắc.

Điều này rất khác với trước đây. Đỗ Duy rất muốn giết nó. Nhưng giờ hắn có một ý tưởng mới.

"Đồng hồ cổ… à, đồng hồ của Lamer, mối liên hệ một chiều giữa nó và tôi quá sâu sắc."

"Nó luôn ảnh hưởng tôi. Nhưng dường như nó cảm thấy rằng tôi đã vượt ra khỏi tầm khống chế của nó, vì vậy nó cũng đã bắt đầu giở trò."

Mặc dù Đỗ Duy không tận mắt nhìn thấy tủ bị vỡ. Nhưng hắn vẫn có thể suy đoán diễn biến của sự việc.

Trong khi nói chuyện, Đỗ Duy vươn tay mở tủ. Cánh tay phải ác linh hoá nắm lấy Annabelle.

Đánh Dấu thành công…

Đỗ Duy nói với Annabelle: "Tao làm gì với mày thì Đồng hồ của Lamer đều rõ ràng, tao có thể xem mày là một phần mở rộng của nó."

"Cho nên điều tao muốn nói là tối nay tao sẽ đến Essegrin, bước qua cánh cổng địa ngục."

"Mà chờ khi tao ra khỏi đó, tao sẽ sắp xếp một nơi chốn hoàn hảo cho mày, thăm dò mối nguy hiểm từ đồng hồ của Lamer một lần nữa."

"Khi tao nắm chắc thời cơ, trò chơi này sẽ chính thức bắt đầu."

"Nhưng giờ tao cần phải đổi nhà cho mày."

Đột nhiên, Đỗ Duy lẩm bẩm: "Cái Bóng…"

Cái bóng sau lưng hắn lập tức xuất hiện dị biến. Bóng đen không ngừng lan rộng.

Cái Bóng như trở thành sinh vật sống, hiện ra sau lưng hắn, hai tay cầm 2 con dao nhọn nhìn chằm chằm vào Annabelle với đôi mắt đỏ ngầu.

Trong ngôi nhà này, Cái Bóng là khách trọ sớm nhất. Ác linh khuôn mặt phụ nữ nhăn nhó thì không tính, bởi vì nó đã bị Đỗ Duy diệt quá nhanh, quá gọn.

Cái Bóng luôn nhớ rằng ban đầu nó có cơ hội giết Đỗ Duy, nhưng vì sự xuất hiện của Annabelle nên đã tuột mất. Đỗ Duy quay lại nhìn Cái Bóng.

Quả bóng bay màu đỏ lơ lửng cột quanh cổ của nó đặc biệt bắt mắt.

Giá lạnh khủng khiếp lộ ra từ trong sự hoang đường.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, nắm lấy Annabelle này nhét vào trong cơ thể của Cái Bóng.

Rẹt…

Tiếng mở cửa kỳ lạ phát ra từ Cái Bóng, âm thanh rất nhẹ, gần như không nghe được. Sau đó, Annabelle bị nhét vào.

Khi Đỗ Duy đưa tay ra, trên tay hắn xuất hiện một chiếc ba lô.

Trong Cái Bóng có một di sản do Alvin Dawkwe để lại - **Cửa**.

Từ ý nghĩa nào đó, Cái Bóng cũng không khác gì công cụ. Đỗ Duy mở ba lô, lấy ra một bức tranh sơn dầu đã tháo ra, lẩm bẩm: “Không biết sau khi Annabelle bị nhốt vào sau cánh cửa, đồng hồ cổ có còn thể thông qua nó để ảnh hưởng đến những ác linh đó không.”

“Nếu như có, tôi lại có nhiều mục tiêu hơn để dò xét hơn.”

“Ngoài ra còn bức tranh sơn dầu này. Tên của nó là *Một cánh cửa khác*, có người đã dựa vào cổng địa ngục để vẽ nó.”

“Hơn nữa, tôi có thể đẩy cánh cổng trong tranh tiến vào không gian ma quái, chính là trường học ác linh mười năm trước. Nếu mở cửa lần nữa, tôi sẽ tiến vào trường học ác linh trong hiện thực.”

“Điều này có thể giúp tôi thoát khỏi cánh cổng địa ngục.”

Đỗ Duy nói xong, bèn đặt bức tranh ở bên cạnh.

Có được bức tranh sơn dầu này đã lâu, nhưng Đỗ Duy chưa từng tìm được cơ hội thích hợp để sử dụng nó, giờ ngược lại đã có đất sử dụng.

Lúc này, Đỗ Duy cau mày nói: “Không sai, trường học ác linh giờ đang ở trong bóng ngược của thành phố. Sau khi xe buýt với Ngôi nhà kinh dị biến mất, đã lâu không xuất hiện.”

“Chẳng lẽ chúng lại bắt đầu tranh đoạt…”

“Trong trường hợp này, nếu tôi rời khỏi cổng địa ngục bằng bức tranh sơn dầu, chẳng phải tôi sẽ chạm trán chúng sao?”

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không khỏi đau đầu.

“Dựa vào vận may của tôi, tình huống này có xác suất 100%.”

“Có lẽ đằng sau cánh cổng địa ngục không có ác linh hay sinh vật ma quỷ có thù hận với tôi.”

“Dẫu sao thì nơi đó có liên quan đến 72 Ma Thần của Solomon.”

Chương 503: Cấm mở cửa

Đêm cuối cùng của tháng 6, một vị khách không mời mà đến đã xuất hiện ở Essegrin.

Trước cửa ngôi nhà cổ, Đỗ Duy vô cảm mở cửa bước vào nhà.

Giống như lần trước rời đi, bụi dính đầy trên mặt đất và một số gia cụ, không khí rất quỷ dị.

Khiến người ta có cảm giác rất tệ.

“Cổng địa ngục… tao đang chờ xem mày sẽ cho tao đáp án gì.”

Đỗ Duy lẩm bẩm đi về phía tầng hầm.

Mở công, sẽ có câu trả lời như mong muốn.

Hắn có rất nhiều nghi vấn.

Cần gấp nhất là phải hiểu được bí mật về 72 Ma Thần của Solomon, nỗ lực tiêu diệt tất cả ác linh này.

“Tôi hy vọng thế giới phía sau cánh cửa có thể cho tôi chút bất ngờ.”

Giọng hắn dần trở nên lạnh lùng, toàn thân cũng đã đạt được trạng thái lý trí nhất.

Trước cầu thang dẫn xuống tầng hầm, Đỗ Duy cúi đầu nhìn qua, cầu thang đã bị cả đống bao cát chặn kín, giống như đổ một lượng lớn xi măng vào.

Lần trước lúc rời đi, hắn đã phá vỡ lối đi phía sau cánh cổng địa ngục, phong tỏa hoàn toàn lối vào tầng hầm.

Trừ những Hunter đạt cấp độ như hắn, căn bản không ai có thể không tiêu tốn nhiều nhân lực và vật lực, đi xuống dưới nơi sâu nhất.

Cảm nhận được khí tức như có như không.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, lập tức tiến vào trạng thái ác linh hoá.

Đồng thời, khí chất của hắn cũng chuyển thành âm lãnh.

Một đôi mắt lạnh lùng, khiến người khác không dám đối diện hắn, bởi vì chỉ cần một cái liếc mắt cũng đã khiến lòng người rét lạnh.

Đỗ Duy lấy mặt nạ từ trong túi ra đeo vào…

Cái Bóng hiện ra từ bóng của hắn, trực tiếp chồng lên nhau.

Phong thư tự động chui ra khỏi túi, lơ lửng trên không.

Xúc xắc, 2 lá bài Joker, xippo, đồng xu cũng lần lượt quay xung quanh Đỗ Duy.

Xung quanh hắn bỗng có thêm một cảm giác ghê rợn.

Giống như phong thư nhân định – phản diện.

Ngay sau đó, Đỗ Duy bèn đi về phía tấm bảng ghi "Đi xuống" rơi trên mặt đất.

Cứ như không có gì khác thường.

Cứ như đi vào trong nước, nhưng không có sóng nước lăn tăn nào hiện lên.

…

Rất nhanh đã xuống tầng hầm.

Không khí ngột ngạt, khó thở.

Vừa ẩm ướt, lại nóng nực.

Loại ý thức như có như không, đầy cám dỗ, cứ quanh quẩn trong tai tôi.

Dường như có người đang thì thầm.

Bây giờ, những gì hiện ra trước mặt Đỗ Duy là cánh cổng địa ngục bị trói bởi xiềng xích, khoá lại bằng 3 ổ khóa.

Lối đi sau cánh cổng đã hoàn toàn sụp đổ.

Cũng may, mục đích của Đỗ Duy chỉ là cánh cửa này.

Hắn bước tới trước cổng, thái độ rất thờ ơ.

Sau đó, anh lẩm bẩm: "Cái Bóng…"

Ngay sau đó, 2 con dao sắc bén xuất hiện một cách quỷ dị trước cánh cổng, chém đứt những sợi xích.

…

Sợi xích rơi xuống đất phát ra âm thanh chói tai. Giống như mở hộp Pandora.

Tiếng thì thầm quỷ dị bên tai càng lúc càng rõ.

Ngay cả Đỗ Duy cũng thật sự nghe được rất nhiều người đangnói chuyện.

"Mở ra…"

"Mở ra đi…"

"Hãy mở nó ra, bạn sẽ có được mọi thứ mình muốn."

"Tiền bạc, quyền lực, sắc đẹp, sức mạnh, không già không chết, bạn đều có thể có."

Những âm thanh này vang lên một cách quỷ dị, không ngừng chui vào đầu của Đỗ Duy, không cách nào phản kháng.

…

Đối mặt với đám ma quỷ này, hắn sẽ tiến vào trạng thái tỉnh táo tuyệt đối. Cảm xúc sẽ hoàn toàn bị xóa bỏ, điều này đã trở thành bản năng.

Trong lúc nhất thời, Đỗ Duy không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Hắn sờ mặt nạ trên mặt của mình, lạnh lùng nói: “Mặc dù vấn đề nhân tính xói mòn đã được xử lý, nhưng trên thực tế càng ngày tôi càng vô cảm.”

“Tiếp xúc càng nhiều, càng sử dụng sức mạnh này, sẽ càng không còn là chính mình.”

“Tôi rất thích câu nói: tuy không phải là người, nhưng cũng không phải không còn là chính mình.”

Đỗ Duy nói xong, đột nhiên nhắm mắt lại.

Đợi lúc mở ra, hắn nhìn về cánh cổng địa ngục âm u trước mặt, nói: “Như mày mong muốn.”

Câu này không phải nói với cổng địa ngục.

Hàm nghĩa trong câu này khá tối nghĩa. Chỉ hắn mới hiểu.

Khi giọng nói chạm đất.

Đỗ Duy đặt tay lên cánh cổng.

Hắn muốn đẩy ra, nhưng xúc cảm từ bàn tay truyền tới lại giống y như bị điện giật, đau đớn vô cùng.

Có thể nhìn thấy rõ ràng hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay.

Kim đồng hồ đang quay với một tốc độ quỷ dị.

Dường như đã có sự thay đổi nào đó.

Vả lại toàn bộ cánh cổng địa ngục mang đến cho Đỗ Duy một dự cảm không lành.

Như thể cánh cổng địa ngục đã sống lại, nó có một ý chí độc lập và đang chống lại Đỗ Duy.

“Mày không muốn cho tao vào?”

Đỗ Duy vẫn bình tĩnh nói, nhưng lại lộ vẻ kinh ngạc.

Một dòng chữ hiện ra từ phong thư lơ lửng bên cạnh hắn.

【Chủ nhân vĩ đại, vừa này hình như cánh cổng này đã phát hiện ra hoa văn trên cánh tay của ngài, nó kiêng kỵ thứ gì đó, cho nên không muốn ngài tiến vào.】

Đỗ Duy nhìn lướt qua phong thư, lập tức khó chịu.

Chuẩn bị nhiều như vậy, cánh cổng lại không cho hắn vào.

“Đồng hồ của Lamer?”

Đỗ Duy nói ra đáp án, cánh cổng địa ngục trở nên nghiêm túc, xiềng xích khôi phục trên mặt đất tự động lơ lửng trên không, muốn quấn lại quanh cánh cổng.

Những tiếng thì thầm quỷ dị dần yếu đi.

Điều này khiến Đỗ Duy cảm thấy tồi tệ.

“Nếu mày đã không cho tao vào, vậy tao sẽ thay đổi thân phận của mình.”

Đỗ Duy áp tay phải vào cánh cổng, hắn cố nhịn cảm giác đau đớn, vừa đối kháng cánh cổng địa ngục, vừa thay đổi thân phận.

Hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay biến mất ngay lập tức.

Thay vào đó, là một chiếc mặt nạ.

“Giờ mày hài lòng chưa……”

Ác linh Đỗ Duy đã xuất hiện.

Nó đang ở trong tình trạng rất tồi tệ, vẫn duy trì trạng thái sắp chết.

Nhưng ngay khi nó xuất hiện, toàn bộ dị biến của cổng địa ngục lập tức dừng lại.

Không khí bị đè nén đến cực điểm.

Mặt nạ đeo trên mặt lập tức rơi ra.

Cái Bóng vốn trọng điệp lên cứ như đang sợ hãi, lập tức chui vào trong mặt nạ.

Chỉ có phong thư rơi xuống một khoảng lớn, dán sát mặt đất.

Theo Đỗ Duy lâu như vậy, phong thư sớm nhận ra rõ hiện thực, Đỗ Duy là chủ nhân, ác linh Đỗ Duy cũng là chủ nhân.

Nó "hiểu" Đỗ Duy nhất, nhưng nó không hề dám gì ác linh Đỗ Duy.

Do đó, nó rất khún núm.

Mặc dù những dị biến ở cánh cổng địa ngục đã dừng lại, nhưng cảm xúc chống đối vẫn không hề giảm đi, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

Cứ như nó kiêng kỵ ác linh Đỗ Duy còn hơn cả đồng hồ của Lamer.

Tuy nhiên, ác linh Đỗ Duy lại mất kiên nhẫn.

"Tình trạng của tao rất tệ, nên giờ tao sẽ cho mày 2 lựa chọn; để tao vào ngay lập tức, nếu không tao sẽ xé nát mày."

Chương 504: Đi ngang qua địa ngục

Hoặc mở để bước vào cánh cổng địa ngục. Hoặc là phá cửa. Đây là điều Đỗ Duy không thể làm được. Nhưng ác linh Đỗ Duy lại dám nói như vậy đó là bởi vì nó không hề cảm thấy cánh cổng địa ngục có uy hiếp lớn với nó, nó thật sự có thể xé cánh cổng này ra thành nhiều mảnh.

Mối nguy hiểm chỉ đến sau khi mở cửa, chứ không phải bây giờ. Nhưng cánh cổng địa ngục vẫn chẳng phản ứng gì. Vẫn im lặng như tờ.

Ác linh Đỗ Duy hít sâu một hơi, thu lại cánh tay phải đang đè lên cổng. Con ngươi của nó co lại. Toàn bộ cánh cổng địa ngục lập tức trôi lơ lửng, như thể có một đôi tay vô hình kéo cánh cổng lên.

Rắc…

Rốp…

Cánh cổng địa ngục trực tiếp phát ra một âm thanh nứt gãy, các vết nứt xuất hiện ở phía trước, nhiều mảnh gỗ gãy, lồi ra ngoài. Hai cánh cổng đóng chặt cũng đột ngột bị banh ra một kẽ hở.

Ác linh Đỗ Duy thấy vậy bèn đưa tay ra chộp lấy.

Rắc…

Kẽ hở trên cánh cửa ngày càng lớn. Rất nhiều sương mù màu đen chảy ra từ trong kẽ hở, vô cùng ngưng đọng, nói là

sương mù, nhưng càng giống như một dòng nước, chìm xuống mặt đất, rồi lan tràn về phía ác linh Đỗ Duy.

Nó không thèm để ý, ngược lại tiến tới một bước. Sương mù vừa lan tràn ra lập tức bị ngăn chặn, lập tức trôi ngược trở lại.

Ác linh Đỗ Duy lập tức nhét hai bàn tay thẳng vào khe hở của cánh cổng.

Sau đó, nó lạnh lùng nói: "Mày nên cảm thấy may mắn, vì giờ tao vẫn còn muốn đi vào để cóđược câu trả lời. Nhưng nếu tao đã nói muốn xé nát mày, thì chắc chắn làm được."

Nói xong, ác linh Đỗ Duy dùng sức kéo mạnh.

Rầm.

Toàn bộ cánh cổng địa ngục, đã bị huỷ chỉ còn trơ lại khung. Ác linh Đỗ Duy quẳng cánh cổng xuống đất.

Ở đằng sau, chỉ toàn là bóng tối sâu thăm thẳm.

Màn sương giống như dòng nước tĩnh lặng.

Nhưng nó biết thật ra là do sương mù cuộn trào điên cuồng, tốc độ quá nhanh khiến người ta lại cảm thấy như đang đứng yên.

Song không đáng để nó quan tâm. Nó vỗ nhẹ bụi dính trên tay.

Hoa văn mặt nạ biến mất, kim đồng hồ lại xuất hiện.

"Thật thú vị, nó lại kiêng kỵ ác linh tôi."

Lần này, là Đỗ Duy đang nói. Trong lòng hắn có chút nghi hoặc.

Giờ hắn có 3 thân phận, khoan nói đến Công tước, nhưng gộp cả Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy, mỗi người đều là mục tiêu của 2 trong 72 Ma Thần của Solomon.

Valak và Đồng hồ của Lamer là 2 thứ đáng sợ nhất cho đến lúc này.

Trên thân ác linh Đỗ Duy chỉ có cân vàng là tương đối trực quan, nhưng tồn tại không rõ tập trung vào nó, đến giờ vẫn chưa lộ chút dấu vết.

Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy đã dung hợp. Dù dùng thân phận khác nhau, nhưng nguồn gốc của tất cả những vấn đề này đều ở trên thân hắn.

Đỗ Duy đau đầu nhìn ra sau, nhưng không có gì cả.

Nhưng Đỗ Duy lờ mờ có ảo giác rằng rắc rối của hắn dường như nghiêm trọng hơn.

"72 Ma Thần của Solomon…"

"Chúng mày thật sự khiến tao phát ói."

Đỗ Duy không chút do dự xoay người bước vào.

Mặt nạ, lá bài Joker, phong thư, v.v., tất cả đều vây quanh hắn, theo sát phía sau.

Những đám sương mù đen như nước chảy ấy không chút dao động.

Chìm nghỉm…

Qua một lúc sau, khung cổng duy nhất còn lại bỗng chốc bể nát…

…

Tối om, như thể đang đi trong nước. Có cảm giác sềnh sệch, và vẩn đục.

Thời gian từng chút một trôi qua, Đỗ Duy không nhớ được mình đã đi bao lâu, cứ như đã qua một thế kỷ, lại như chỉ trong một khoảnh khắc.

Trước mắt chỉ toàn là bóng tối.

Cứ như con đường phía trước không có hồi kết. Con đường phía sau cũng biến mất.

Đỗ Duy chỉ có thể dựa vào cảm giác, không ngừng tiến lên phía trước.

…

Tại thành phố New York, trong nhà của Đỗ Duy, toàn bộ đại sảnh đều chìm trong bóng tối.

Ánh sáng không tài nào chui lọt vào. Chiếc đồng hồ cổ lẻ loi treo trên tường, kim đồng hồ chồng lên nhau quay máy móc, phát ra tiếng lách cách. Giống như bị kích thích bởi một thứ gì đó. Các con trỏ chồng chéo lan rộng ra.

Kim giờ, kim phút và kim giây, mỗi kim chỉ một hướng.

6:26:31…

Trông có vẻ như đã đứng.

Toàn bộ phòng khách dường như được ngăn cách với không gian bên ngoài.

Ở đây giống như địa ngục.

Đồ đạc gia đình, tài liệu đều lơ lửng, áp sát vào trần nhà.

Đồng thời một số đồ trang trí trong nhà, cây thánh giá trong đó đã xoay ngược lại.

Ngay sau đó 1 cánh tay nhợt nhạt vươn ra từ trong đồng hồ cổ, trên mu bàn tay có hoa văn kim đồng hồ giống hệt của Đỗ Duy.

Hoa văn kim đồng hồ trên đó giống hệt kim của đồng hồ cổ. Ngay sau đó, bàn tay này đè lên mặt đồng hồ.

Hoa văn đang đảo ngược.

Các kim đồng hồ cổ không ngừng quay vòng. Quay theo vòng tròn.

Đồ đạc và tài liệu lơ lửng trên trần nhà đều quay cuồng như điên.

Ken két…

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên, bàn tay đó ngừng lại, dần dần tan biến.

Kim của đồng hồ cổ cũng chỉ hướng như trước, nhưng trên thực tế, nó sẽ thành ra như thế nào sau khi xoay ngược chiều nhiều lần.

Mọi thứ hồi phục tĩnh lặng.

Rầm…

Đồ đạc đập mạnh xuống đất, văng thành nhiều mảnh.

Những tài liệu đó cũng nằm rải rác khắp nơi.

…

"Hộc……"

Đỗ Duy thở nặng nhọc.

Sau khi bước vào lớp sương mù sau cánh cửa, hắn đã đi một lúc lâu.

Và giờ, cuối cùng cũng có một số biến hoá.

Để lộ ánh sáng như có như không.

Điều này khiến Đỗ Duy an tâm phần nào.

Ở trong bóng tối quá lâu sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến con người.

Tuy đã trở thành thói quen, nhưng hắn chán ghét những điều chưa biết.

Đi về phía ánh sáng, tầm nhìn của Đỗ Duy mở rộng.

Khi đi qua ánh sáng đó, lập tức gương mặt hắn trở nên đầy cảm xúc.

Vừa nghiêng đầu, sương mù phía sau sớm đã biến mất, thay vào đó là một con hẻm nhỏ xây từ đá và gạch.

“Đây là thế giới đằng sau cổng địa ngục?”

Đỗ Duy rất kinh ngạc.

Quay đầu lại nhìn sang chỗ khác, phía trước có xe ngựa chạy qua, mặt đất lát đá ướt nhẹt, như thể vừa có mưa.

Các công trình xung quanh cũng hoàn toàn khác với phong cách hiện đại, đó là phong cách Gothic rất rõ. Bầu trời rất âm u, ức chế.

“CLGT?”

Đỗ Duy hoảng hốt.

Lúc này, tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, đang nhanh chóng tới gần.

Đỗ Duy liếc mắt, thản nhiên vẫy tay. Mặt nạ, cùng các thứ khác đều lọt vào chiếc áo gió. Sau đó, khoảng hơn chục người đàn ông mặc áo bành tô, đội mũ phớt chạy tới.

Phong cách ăn mặc của những người này rất cổ.

Họ đều là Hunter…

Đỗ Duy bỗng nghĩ đến một việc rất tồi tệ.

Anh đút tay vào túi, xoa xoa khẩu súng kíp, im lặng cảnh giác nhìn đối phương

Vẫn lạnh lùng, nhưng câu nói sau đó của 10 Hunter đã khiến hắn kinh ngạc.

Những người đó kính cẩn thưa rằng: “Thưa Đức ngài, xin thứ lỗi cho chúng con đã đến muộn.”

Chương 505: Không sai, tôi chính là Công tước

Ngài Công tước…

Đỗ Duy có phần không thể chấp nhận được tước vị này.

Hắn nhìn mười mấy Hunter trước mặt, trầm giọng nói: “Các người gọi tôi là gì?”

Ngoại hình của hắn không hề thay đổi.

Trước đây, cả Matthew và Giáo hoàng Phelan của giáo hội đều nghĩ rằng hắn là Ngài công tước, nhưng căn bản đều là do hiểu lầm, và bản thân hắn cố tình ngụy tạo để che giấu thân phận.

Nhưng trên thật tế, Đỗ Duy biết cho dù mình là công tước, cũng chỉ có thể là ác linh “mình”. Không liên quan gì đến bản thân hắn.

Mười người Hunter nói với vẻ run sợ: “Thưa ngài, mong ngài đừng trách chúng con. Sở dĩ chúng con đến muộn là vì những phần tử tà giáo ở London đã tạo ra một số ác linh, chúng con phải giải quyết chúng.”

Nghe điều này, ánh mắt của Đỗ Duy trở nên cực kỳ kỳ quái: “Bây giờ là mấy giờ?”

Có người vội lấy từ trong túi ra một chiếc đồng hồ quả quýt kiểu cũ, nhìn thời gian rồi đáp: “Bây giờ là 5 giờ 18 phút, nhưng đồng hồ của con chắc chắn không chính xác bằng tháp đồng hồ.”

Đỗ Duy cau mày nói: “Ngày tháng năm cụ thể?”

Người đàn ông trả lời: “Ngày 3 tháng 4 năm 1845.”

Nghe vậy, Đỗ Duy hoàn toàn im lặng.

Hắn đăm chiêu nhìn những người đó.

Mình đã đến London vào năm 1845?

Đó không phải là thời đại Victoria sao?

Suy từ thông tin mà Matthew đã nói, người được gọi là Ngài công tước cũng giống lão đều là người của thời đại này.

Nhưng điều quan trọng nhất là…

Tại sao họ lại gọi mình là Ngài công tước?

Hắn là dân châu Á, sở dĩ ác linh Đỗ Duy trông giống hệt mình chỉ vì nó đã trở thành mình.

Dù nhìn thế nào đi nữa, cũng không thể giống với Ngài công tước…

Nhưng tình hình biến hoá quá nhanh, khiến Đỗ Duy không dám hành động hấp tấp, nhất là khi trước mặt có mười mấy tên Hunter.

Bất cẩn một chút, đối phương sẽ tấn công mình.

Điều đó sẽ khiến mọi thứ trở nên rắc rối hơn.

Đỗ Duy nói: “Làm sao các người nhận ra tôi?”

“Tôi” này chỉ Ngài công tước.

Người vừa trả lời hắn đáp: “Ngài là một trong những Hunter mạnh nhất của thời đại chúng ta. Mặc dù chúng con chưa từng liên lạc với ngài, nhưng chúng con đã xem ảnh của ngài trước khi ngài đến London.”

Sau đó, người đàn ông lấy ra một bức ảnh đen trắng từ trong túi của mình.

“Tính cảnh giác của ngài thật sự rất mạnh, thảo nào bọn họ gọi ngài là Công tước.”

Đỗ Duy nhận lấy bức ảnh, mặc dù bức ảnh đen trắng, còn có mùi hăng, nhưng đó quả thật là chính hắn.

Cái này……

Đỗ Duy cố gắng kiềm nén những nghi ngờ trong lòng, bình tĩnh nói: “Xin lỗi, tôi luôn cảnh giác với rất nhiều thứ. Các bạn cũng biết, tôi đã tiếp xúc quá nhiều thứ kinh khủng.”

Bên kia cung kính nói: “Chúng con hiểu ạ, thưa ngài.”

Đỗ Duy gật đầu, hỏi: “Mà này, chú tên là gì?”

“Thưa ngài, tên con là Corrion… Corrion Dawkwe.”

Người Hunter tên là Corrion Dawkwe mỉm cười với Đỗ Duy.

Nhưng ánh mắt của Đỗ Duy rất lạ.

Hắn không thể không nói: “Có phải gia tộc Dawkwe đến từ giáo hội không?”

Đầu dây bên kia trả lời: “Đúng vậy, không ngờ ngài lại biết gia tộc Dawkwe, đây thật sự là một vinh dự đối với con.”

Đỗ Duy nhìn Corrion Dawkwe, trong lòng có một loại cảm xúc phức tạp không nói nên lời.

Mối quan hệ giữa gia tộc Dawkwe và bản thân có thể nói là rất nan giải.

Tấm da người của Andrew Dawkwe đã bị chính hắn đốt, còn ác linh của lão thì bị hắn tiêu diệt.

Alvin Dawkwe đến lúc chết cũng không biết về điều này, còn nói sẽ chia sẻ vinh quang của gia tộc Dawkwe với hắn.

Người trước mặt hắn cũng là một thành viên của gia tộc Dawkwe.

Nghĩ về điều này, Đỗ Duy lại hỏi: “Chú biết Andrew Dawkwe?”

Nói xong, hắn giật mình.

Bởi nếu đây thật sự là thời đại Victoria, vào năm 1845; thì ít nhất phải đến 11 năm sau, Andrew Dawkwe mới sinh ra đời.

Corrion Dawkwe nghi ngờ hỏi: “Andrew? Con chưa nghe nói về người này.”

Lời nói vậy, nhưng y thì nghĩ: “Cái tên Andrew nghe khá hay. Nếu trong tương lai tôi có con, tôi có thể đặt là Andrew.”

Đỗ Duy khẽ lắc đầu nói: “Có lẽ tôi nhớ nhầm, à phải rồi, tình hình ở London giờ thế nào, có tiện nói cho tôi biết không?”

Đối phương đã bảo đến đây để đón “công tước” mình, vậy suy ra, chắc chắn phải có việc gì đó cần hắn làm.

Rất có thể có liên quan đến ác linh và Hunter.

Tuy nhiên, đây chỉ là lời khách sáo.

Đỗ Duy không đến đây để giải quyết ác linh, hắn muốn nhận được câu trả lời mà mình cần, cũng muốn xác nhận xem liệu hắn có thật sự đã đến thời đại Victoria hay không.

Dẫu sao chuyện tới nước này, khắp nơi đều lộ ra sự quỷ dị.

Corrion Dawkwe liếc nhìn những người khác, nói với Đỗ Duy: “Thưa ngài, chúng ta hãy nói chuyện trên đường đi. Dù sao tình hình ở London hiện giờ có chút phức tạp, đã khác so với những điều chúng ta đã thảo luận lúc trước.”

Đỗ Duy nói: “Được, dẫn đường.”

Khoảng hơn chục Hunter ngập ngừng: “Corrion có thể chỉ đường cho bạn, nhưng chúng tôi sẽ đi phía sau ngài. Nếu không, đó sẽ là một sự xúc phạm đối với ngài.”

Thái độ rất nghiêm túc, không giống nói dối.

Đỗ Duy nhướng mày, thầm nghĩ: Ngài Công tước có ảnh hưởng lớn như vậy trong thời đại Victoria. Tại sao trong thời hiện đại không tìm thấy tư liệu gì?”

“Nhưng tại sao hắn lại giống hệt tôi. Chẳng lẽ tôi thật sự là công tước?”

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy lẩm bẩm: “Vậy thì Corrion, làm phiền chú.”

Corrion lễ phép đáp: “Đó là vinh dự của con.”

…

Sau đó, mười Hunter này đã đi cùng Đỗ Duy trên đường phố London.

Dọc đường đi, phong cách kiến trúc, con người, và cảnh quan hoàn toàn giống với phong cách của thời đại Victoria.

Nhưng càng như vậy, Đỗ Duy càng có cảm giác phi lý không thể giải thích được.

Hắn vốn dĩ không đến từ thế giới này, sau khi xuyên không, hắn đã du hành đến thời đại Victoria. Sao có thể như thế được.

Mặt khác, nếu cổng địa ngục có thể đạt đến cấp độ này, hắn không cần phải đối đầu với 72 Ma Thần của Solomon.

Trực tiếp tự sát cho rồi.

“Đây hẳn không phải là thời đại Victoria, có lẽ chỉ là một nơi quỷ dị, chẳng hạn như hình chiếu của quá khứ.”

Đỗ Duy tự nhủ như vậy.

Mà Corrion Dawkwe đang dẫn đường, tiếp tục kể chuyện.

“Thưa ngài, London mời ngài đến đây vì nơi này đã bị rất nhiều tà giáo xâm nhập. Người tên Akalette rất gian xảo, y liên tục hiến tế người sống cho cái gọi là Vidar.”

“Bây giờ, mỗi đêm trên khắp London, đều có người mất tích.”

“Trong cống rãnh và ngõ hẻm, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy xác chết và máu.”

“Chúng tự gọi mình là giáo phái Vidar, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn và xấu xa, chúng con phát hiện ra dường như chúng muốn đánh thức 72 Ma Thần của Solomon.”

Chương 506: Khắc tinh của tà giáo

Khi Corrion Dawkwe nói xong, gã nhìn Đỗ Duy đầy chờ đợi, như thể muốn nhận được một sự khẳng định từ Công tước.

Trên thật tế, Đỗ Duy lúc này đang có một cảm giác kỳ lạ không nói nên lời.

Theo lời của Coryn Dawkwe: London thời Victoria đang bị tà giáo đồ tấn công, những phụ nữ này cố gắng đánh thức 72 Ma Thần của Solomon, cùng hiến tế cho các Vidar.

Chính là kẻ thù cũ của Đỗ Duy…

Giáo phái Vidar…

Akalette là thủ lĩnh của Vidar.

Điều này rất thú vị.

Nếu đây là một khoảng thời gian trong quá khứ, giáo phái Vidar quả thật có tồn tại, bởi vì theo dòng thời gian, giáo phái Vidar được sinh ra sau các cuộc Thập tự chinh.

Trước đó, Đỗ Duy đã gọi điện cho Cha Tony, hỏi ông rằng liệu Vodun có muốn giết hắn, mục đích thật ra rất đơn giản.

Hắn muốn tăng thêm sức mạnh cho Cái Bóng.

Nhưng Voodoo dường như không có ác ý với hắn.

Vì vậy, Đỗ Duy chỉ có thể tạm hoãn ý định để Cái Bóng ra ngoài giết chóc.

Không thù không oán, không dễ để ra tay…

Nhưng bây giờ, tại London trong thời đại Victoria, Vidar thật sự đang làm việc.

Đỗ Duy đưa tay sờ quần áo, mặt nạ giấu ở bên trong quần áo cũng có chút phản ứng.

Mặt nạ khẽ run lên.

Cái Bóng rất hưng phấn…

Sau đó, Đỗ Duy chăm chú nhìn Corrion Dawkwe, nghiêm túc nói: "Tôi ghét nhất chính là những kẻ này, chúng thật sự rất ghê tởm. Chỉ cần tôi ở đó, thì âm mưu chúng muốn đánh thức 72 Ma Thần của Solomon là chuyện không thể."

Mọi người đều cúi đầu nhẹ để tỏ lòng thành kính.

Corrion Dawkwe hỏi: "Vậy thì thưa ngài, ngài định làm thế nào để bẻ gãy âm mưu của chúng? Đám Hunter của Vidar cũng rất mạnh mẽ, dường như chúng thật sự muốn đánh thức 72 Ma Thần của Solomon."

Nói xong, Corrion Dawkwe đưa tay chỉ lên trời.

"Ngài xem, giờ mây đen đang bao phủ London, bầu trời mờ mịt, đầy những dấu hiệu bất thường."

"Nếu chúng thành công, cả London sẽ trở thành một địa ngục trần gian."

"Không… có lẽ sẽ trực tiếp biến mất cũng không chừng."

Nghe vậy, Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Vì vậy, tôi cần có đủ thông tin để đảm bảo rằng mọi việc có thể được giải quyết một cách suôn sẻ."

Ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại nghĩ: "Cần quá nhiều tinh lực để giải quyết vấn đề. Nếu đã vậy, tốt hơn là nên trực tiếp giải quyết người đã tạo ra vấn đề."

“Điều quan trọng nhất là, cho dù đây là một khoảng thời gian nhất định trong quá khứ, hoặc một nơi kinh khủng nào đó, song nó không liên quan đến tôi, tôi không ở đây để làm cứu tinh.”

“Tất cả những gì tôi muốn là giải quyết những rắc rối của chính mình.”

Thấy Đỗ Duy đang đăm chiêu, Corrion Dawkwe hỏi: “Thưa ngài công tước, ngài cần loại tin tức gì, chúng con nhất định sẽ tìm cho ngài.”

Đỗ Duy liếc mắt nói: “72 Ma Thần của Solomon, tôi cần tin tức ở phương diện này; và phạm vi hoạt động của Vidar khắp Luân Đôn.”

Hắn luôn muốn biết thông tin về 72 Ma Thần của Solomon.

Nhưng thông tin này là bí mật trong bí mật, hơn nữa dường như ai đó đã cố tình xóa bỏ.

Không thể tìm thấy tin tức này.

Giờ đã dấn thân vào con đường này, thì hắn phải tìm cách tìm hiểu những thông tin này để chiếm thế thượng phong trong cuộc đối đầu sau này.

Tất nhiên… nói vậy thì hơi quá khinh thường 72 Ma Thần của Solomon.

Cần phải nói để có thể sống sót mới đúng.

Còn tin tức về Vidar, đó là để giúp Cái Bóng.

Corrion Dawkwe không biết Ngài công tước không hề thật lòng muốn giúp họ giải quyết vấn đề.

Gã chỉ trân trọng nói: “Chúng tôi sẽ thu thập tất cả những thông tin này cho ngài. Chỉ cần ngài cần, xin đừng ngần ngại nói cho chúng con biết.”

Đỗ Duy khẽ gật đầu, biểu thị hắn đã rõ.

…

Hơn mười phút sau, bên trong một tòa nhà tầng hai theo phong cách Gothic điển hình.

Đỗ Duy đứng ở bên cửa sổ, nhìn chằm chằm cảnh tượng bên ngoài.

Hắn là người duy nhất trong nhà.

Các Hunter đã rời đi để thu thập thông tin họ cần.

Và giờ, hắn cũng biết những người Hunter này đang làm gì.

"Họ đều là thành viên của giáo hội…"

"Chỉ là London, với hơn một chục Hunter trú đóng ở đó, quả không hổ là giáo hội?"

Giọng của Đỗ Duy mang theo hồi ức, hắn nghĩ đến những thông tin đã biết về giáo hội.

Vào cuối thời đại Victoria, Matthew đã dẫn dắt những Hunter đào tẩu, giáo hội đã bị suy yếu kể từ đó.

Quá khứ là đỉnh cao của giáo hội.

Giờ đây, hắn cuối cùng đã tận mắt nhận ra tại sao trên đời này có rất nhiều ác linh, nhưng hầu hết mọi người vẫn sống an toàn trong sự thiếu hiểu biết.

"Nhưng người luôn sẽ chết…"

Hắn nhìn bầu trời úa vàng, đôi con ngươi đen láy dần lộ ra nét lạnh lẽo trong sự bình tĩnh.

"Phong thư……"

Hắn hạ giọng nói.

Phong thư trực tiếp bay ra khỏi túi, lơ lửng trước mặt.

[Chủ nhân vĩ đại, tay sai trung thành nhất của ngài ở sẵn sàng chờ lệnh. Xin đừng ngần ngại ra lệnh cho phong thư.】

Đỗ Duy dửng dưng nhìn nó: "Chuyện này khác với những gì tao nghĩ."

"Tao muốn một câu trả lời, nhưng giờ tao không thấy gì cả."

"Vậy nói cho tao biết, mày còn giá trị gì?"

Phong thư lập tức choáng váng.

Có gì đó không ổn?

Trước đây thái độ của chủ nhân đối với bản thân không phải rất tốt sao?

Cũng khen rằng nó đã làm rất tốt.

Tại sao giờ thái độ lại có sự chuyển biến lớn đến vậy?

Đây có phải là bạn đồng hành của bậc đế vương như một con hổ không?

[Chủ nhân, đừng làm phong thư sợ hãi, được không? Phong thư là một tà linh hèn mọn, và nhạy cảm. Với năng lực của mình, ngài nhất định có thể phát huy giá trị của phong thư.】

Phong thư luôn cảm thấy nó hiểu rõ Đỗ Duy.

Vì vậy, thái độ của nó vừa hèn mọn, lại vô cùng chân thành.

Đỗ Duy nhìn dòng chữ trên thư, ánh mắt càng ngày càng mờ mịt.

Không có cảm xúc trong đó, giống như nhìn vào người chết.

Phong thư chỉ có thể run lên sợ hãi.

Nhưng vào lúc này, Đỗ Duy đột nhiên nở nụ cười: "Tốt lắm, coi như mày xứng đáng là cấp dưới trung thành nhất của tao. Lần này, tao có việc cần mày làm."

[Ngài chỉ cần nói thôi ạ.】

Đỗ Duy liếc nhìn thế giới bên ngoài, thì thào: "Năng lực hồi tưởng của mày rất hữu dụng, vì vậy tao cần mày ẩn mình trong bóng tối, ghi lại hành động giữa những Hunter đó."

"Điều quan trọng nhất là thu thập thông tin về Công tước."

[Gì? Chủ nhân, không phải họ rất tôn trọng ngài sao? Lẽ nào Ngài lo lắng về họ?】

Đỗ Duy trầm giọng nói: "Bọn họ chỉ tôn kính công tước, tao không phải o người như vậy. Sớm muộn gì cũng sẽ lộ tẩy, chẳng lẽ mày thật cho rằng đây là quá khứ."

[Nhưng phong thư không phát hiện bất cứ điều gì bất ổn từ họ…]

Đỗ Duy cười khẩu nói: "Nhưng tao đã bước vào địa ngục. Càng cư xử bình thường, thật ra càng không bình thường."

"Đi, tao muốn biết kẻ gọi là Công tước là ai."

"Nếu lần này mày làm tốt, tao nhất định sẽ thưởng cho mày."

"Nhưng nếu mày khiến tao thất vọng, tao có thể cân nhắc để Cái Bóng thông minh hơn một chút, khiến nó thay thế địa vị của mày trong lòng tao."

Chương 507: Nuôi dưỡng chó săn

[Chủ nhân, phong thư sai rồi! Không ngờ trong lòng của ngài, thân phận của phong thư lại cao hơn Cái Bóng.]

[Ngài có thể yên tâm, phong thư chắc chắn sẽ cố hết sức hoàn thành mệnh lệnh của ngài.]

[Cho dù chết, phong thư cũng sẽ cung cấp mọi thông tin về Công tước cho ngài.]

[Về phần Cái Bóng, ngài tuyệt đối không nên nhân từ với nó. Nó là một tên ngốc, hoàn toàn không có đầu óc. Dù ngài có ban cho nó sự khôn ngoan, nó cũng không thể nào khôn lanh bằng phong thư.]

[Chủ nhân, phong thư vẫn đang ẩn nấp thu thập tin tức! Xin ngài chờ tin tốt từ phong thư!]

…

Là tay sai trung thành nhất của Đỗ Duy, Phong thư lặng lẽ rời đi làm nhiệm vụ. Nó sẽ ẩn mình trong bóng tối, thu thập tất cả thông tin liên quan đến Công tước, rồi báo lại cho Đỗ Duy. Và Đỗ Duy sẽ là người nắm được thông tin này, rồi sử dụng để hoàn thiện thân phận Công tước của mình.

Sau đó dùng để đánh lừa Matthew cũng không khó.

Giờ Đỗ Duy có thể rời đi. Nhưng sau khi phong thư biến mất, Đỗ Duy lấy bức tranh sơn dầu từ trong túi áo của mình ra.

Đó là - Một cánh cửa khác. Trên bức tranh sơn dầu, hoa văn cổng địa ngục hiện rõ.

Chỉ cần hắn muốn, hắn có thể mở cánh cửa này, và rời đi bất cứ lúc nào. Tất nhiên, kết quả sẽ là xuất hiện trong bóng ngược của thành phố, dựa theo may mắn của hắn, 100% kẻ chờ đợi bên ngoài sẽ là xe buýt và Ngôi nhà kinh dị.

"Có phải vận may của tôi quá kém, hay tôi khiêu khích quá nhiều kẻ thù, tôi luôn cảm thấy rằng thế giới tràn ngập ác ý với mình."

Đỗ Duy hỏi chính mình. Nghiêm túc mà nói, hắn luôn cảm thấy vận may của mình cũng không tệ. Nhưng sau khi tiếp xúc với ác linh, đi đâu cũng đụng phải oán cừu.

Ngay cả sau khi bước vào cổng địa ngục, nơi bí ẩn, quái dị có vẻ là từ thời Victoria, cũng có giáo phái Vidar có thù với hắn.

Mặc dù bây giờ không có thù oán gì. Nhưng sẽ có những mối hận thù trong tương lai …

"Ngoài ra, thế giới này chắc chắn không ổn. Tôi đã bước vào cánh cổng địa ngục, nhưng cuối cùng tôi đã đến nơi ma quái này, hơn nữa còn có thể đi ra ngoài."

"Và tại sao vị công tước này lại giống hệt tôi."

"Tôi không thể hiểu …"

Đỗ Duy lúc này rất đau đầu, hắn cảm thấy suy nghĩ của mình đang rối tung.

Những gì nhìn thấy, gặp phải, cùng tin tức thu được khi bước vào cổng địa ngục giống như một mớ hỗn độn, hoàn toàn không rõ ràng.

Ngay cả Đỗ Duy cũng có ảo giác, có lẽ hắn thực sự là Quận công.

Nhưng sao điều đó có thể xảy ra…

Bỗng có tiếng gõ cửa bên ngoài phòng.

“Thưa ngài, bây giờ có tiện cho ngài không ạ?”

“Mời vào.”

Tiếng mở cửa két rất khẽ.

Corrion Dawkwe mở cửa bước vào, trên tay vẫn cầm một xấp giấy tờ.

Ngay khi bước vào cửa, gã cúi đầu thể hiện sự tôn trọng: “Thưa ngài, con đã mang đến cho ngài thông tin mà ngài muốn, nhưng hồ sơ về 72 Ma Thần của Solomon trong giáo hội cũng không quá rõ ràng. Bởi vì những tồn tại đó, tất cả đều mang tính khái niệm, có thể dễ dàng gây ra tai hoạ.”

“Tất nhiên, ngài biết về 72 Ma Thần của Solomon hơn cả giáo hội, có lẽ con không nên nói điều này với ngài.”

Nghe vậy, Đỗ Duy khẽ lắc đầu: “Càng đối mặt với những điều chưa biết, càng phải duy trì sự kính sợ. Nếu một khi cảm thấy sự hiểu biết đó trở thành con át chủ bài, và là lý do khiến cậu tự hào, thì cậu đã thất bại.”

Trong lời nói không để lại dấu vết dẫn dụ đối phương.

Corrion Dawkwe nhìn Đỗ Duy, ánh mắt càng ngày càng đầy sự ngưỡng mộ: “Suy nghĩ của ngài thật đáng để suy ngẫm. Nếu có thể ở bên cạnh ngài, được ngài giáo dục thì quá tốt.”

Đây là lời nói thật.

Nhưng Đỗ Duy càng cảnh giác hơn.

Thực lực của những Hunter này không hề yếu, mặc dù họ không đạt tới trình độ như Matthew ở tương lai, hay các thành viên của Vanity, nhưng họ cũng mạnh hơn những Hunter của Twilight.

Loại người này lại rất ngưỡng mộ Công tước. Rõ ràng, người giống hệt mình thực sự rất phi thường.

Bây giờ, tất cả mọi người đều cho rằng họ là hắn, vậy hắn đang ở đâu trong thời đại nguyên thủy?

Không thể ở lại quá lâu. Đỗ Duy nói với Corrion Dawkwe bằng một giọng nhẹ hơn: "Sẽ có cơ hội trong tương lai."

Sau đó, lại nói thêm một câu: "Đúng vậy, tôi đã thả một tà linh phong thư ra ngoài để kiểm tra tin tức. Nếu gặp phải, đừng tấn công nó."

Corrion Dawkwe gật đầu: "Dạ thưa ngài."

Sau đó, gã đưa xấp tài liệu trong tay cho Đỗ Duy.

"Đây là những thông tin ngài muốn, con lui trước, nếu có yêu cầu khác, xin cứ bảo con."

Đỗ Duy ừ một tiếng, và nói: "Được rồi."

Sau đó, Corrion Dawkwe bước ra và đóng cửa lại.

Đỗ Duy mở xấp tài liệu ra, kiểm tra cẩn thận.

Thứ đầu tiên thu hút sự chú ý chính là tiêu đề - **[Chìa khóa bí mật 72 Ma Thần của Solomon].**

Lật trang đầu tiên.

[Chúng không tồn tại.]

[Nhưng chúng ở xung quanh chúng ta.]

[Quá khứ, tương lai, hiện tại, khi chúng xuất hiện, không ai có thể thoát khỏi ảnh hưởng của chúng, chúng ta chỉ có thể không ngừng phản kháng, chống cự, phản kháng đến khi chết.]

[Những người như bạn và tôi chỉ là vật tiêu hao, chúng ta sẽ không là anh hùng, cũng không phải thánh nhân.

Chúng ta chỉ đang đi dưới ánh mặt trời, và rồi chúng ta sẽ trở thành cái xác lạnh lẽo không hồn.]

Đây là lời nói đầu, hoặc là cảm xúc.

Đỗ Duy tiếp tục trầm mặc không chút biểu cảm.

[72 Ma Thần của Solomon xuất hiện như thế nào không thể truy ra, nhưng khi chúng xuất hiện, thế giới này bèn có những ác linh.]

[May mắn thay, ban đầu không có nhiều ác linh, người sống cũng không nhiều, vì vậy chúng ta có cơ hội thở phào, cho đến khi Hunter xuất hiện, chúng ta mới bắt đầu kháng cự mang tính tượng trưng.]

…

Cũng có một phần giới thiệu lớn ở giữa.

Đỗ Duy đã nắm được thông tin này.

Đọc thêm xuống nữa.

[Sự kinh hoàng của 72 Ma Thần của Solomon nằm ngoài sức tưởng tượng của chúng ta, nhưng sự kháng cự mang tính tượng trưng của những người tiền nhiệm đó đã để lại cho chúng ta rất nhiều thông tin hữu ích.]

[Ma Thần là khái niệm, nhưng có sự bất dồng giữa chúng, thậm chí là đối đầu. Nhưng đây không phải là tin tốt, bởi vì sau một thời gian dài tiếp xúc, chúng tôi phát hiện ra rằng trong số 72 Ma Thần, có tồn tại thứ bậc.]

[Theo cấp bậc phân chia, lần lượt là đế vương, đại công tước, quan nội các, tướng quân, vương, công tước, hầu tước, bá tước, tổng thống, quý công tử, quỷ, và sử ma*]

[Nhưng vốn không nền tồn tại cấp độ, bởi vì điều này đang chứng minh sự tồn tại của chúng.]

[Cấp bậc của Ma Thần càng cao thì càng đáng sợ, nhưng may mắn thay, tồn tại đáng sợ nhất vẫn chưa thực sự hình thành, chúng ta vẫn còn cơ hội gia tăng sức mạnh.]

[Vì vậy, thứ duy nhất chúng ta có thể tiếp xúc là những Ma Thần ở sau Vương.]

[Khi bạn nhìn thấy điều này, bạn có thể sợ hãi, hoặc tuyệt vọng, nhưng xin hãy nhớ rằng chúng tôi không phải không có năng lực phản kháng, bởi vì người đàn ông đeo mặt nạ đã giết rất nhiều Ma Thần.]

Chú thích: **sử ma: Trong văn hóa dân gian châu Âu và tín ngưỡng dân gian thời kỳ Trung Cổ và Cận đại, sứ ma (trong các văn bản Anh ngữ thường gọi là "familiar") là một thực thể siêu nhiên giúp củng cố sự tin tưởng vào phép thuật của các phù thủy và thầy đồng.[1] Theo ghi nhận qua thời gian, họ sẽ xuất hiện dưới dạng nhiều vỏ bọc khác nhau, thường là trong động vật, và một số thời điểm là trong con người hay hình nộm người, và được mô tả như một "hình thái xác định rõ, ba chiều… sống động với màu sắc và gợi hình với sự di chuyển và phát ra âm thanh" bởi những người đã tiếp xúc với họ, không giống như mô tả về ma là "khói, hình thái không xác định".[2]*

Khi phục vụ phù thủy, họ thường được cho là tàn độc, trong khi làm việc cho các thầy đồng thì lại được xem là nhân từ (mặc dù có một số mơ hồ trong cả hai trường hợp). Trước đây họ được phân vào nhóm ác quỷ, trong khi về sau thường được nghĩ về và mô tả như những nàng tiên. Mục đích chính của sứ ma là phò trợ cho phù thủy hay phù thủy tập sự, bảo vệ cho anh/cô ta khi tiến đến cảnh giới mới của mình.[3]

Từ thế kỷ 20 một số người học phép thuật, bao gồm cả các tín đồ ngoại giáo hiện đại của Wicca, đã bắt đầu sử dụng các

khái niệm về sứ ma, do mối liên kết của họ với hình thức ma thuật cũ.

Chương 508: Giữ yên lặng

Không có nhiều thông tin về 72 Ma Thần của Solomon.

Nhưng cái có được, khiến Đỗ Duy yên lòng.

Người đàn ông đeo mặt nạ đã giết rất nhiều Ma Thần.

Mà Ma Thần lại là tồn tại mang tính khái niệm.

Giải thích rằng phản kháng là hữu dụng. Ai đó đã đi theo con đường này.

Trong đầu Đỗ Duy nảy ra một ý tưởng.

Hắn nói: "Trong sự tồn tại mà tôi biết, người duy nhất có thể làm được điều này có thể là người chế tạo mặt nạ."

Cả Mercer và ba vợ Lawrence đều nói về người chế tạo mặt nạ.

Trước hết, y đã tồn tại từ rất lâu.

Bởi vì Vanity ra đời sau sự xuất hiện của ác linh, người chế tạo mặt nạ cũng xuất hiện vào thời điểm đó, cách đây cả ngàn năm, lần xuất hiện cuối cùng của y là khoảng 500 năm trước.

Hắn đến gia tộc Wittbach, để lại lời tiên tri, đồng thời còn dặn gia tộc Wittbach canh giữ những gì y để lại dưới lòng đất của thành phố Massas.

Để đánh giá thực lực của một người, phải ra tay từ nhiều phương diện.

Sức mạnh bao gồm sức mạnh, trí tuệ, kinh nghiệm và năng lực.

Nhắc tới Matthew, lão già đã sống hơn hai trăm năm này chính là Hunter lợi hại nhất mà Đỗ Duy gặp phải tới nay.

Cho dù dùng tư thái của ác linh Đỗ Duy chống lại y, tỷ lệ thắng cũng không lớn.

Mặc dù nguyên nhân cũng vì ác linh Đỗ Duy đang ở trong thời kỳ suy yếu.

Nhưng nó cũng có thể chứng minh sức mạnh của Matthew. Dù sao, là một đánh mười.

Dù bị đánh đập dã man, nhưng vẫn sống khỏe mạnh.

Người chế tạo mặt nạ còn đáng sợ hơn, y đã sống mộcát nghìn năm, ở thời kỳ đỉnh cao của Vanity, y không còn lựa chọn nào khác vẫn bị đè áp.

"Rốt cuộc là hạng người gì, sao lại mạnh như vậy?"

"Hay hắn vẫn là người?"

Đỗ Duy suy tư một hồi, sau đó từ trong quần áo lấy ra mặt nạ.

Hắn nhìn chiếc mặt nạ trắng nhởn, xoa xoa trên bề mặt lạnh lẽo, đăm chiêu suy tư.

"Nhưng 72 Ma Thần của Solomon vẫn tồn tại."

"Hắn vẫn không kết thúc được."

"Vậy là hắn vẫn thất bại."

Nói đến đây, Đỗ Duy đột nhiên cau mày: "Cái Bóng…"

Cái Bóng ngay lập tức bước ra khỏi bóng của hắn, trên cổ còn buộc một quả bóng bay, nhưng hình dáng của chú hề Pennywise bên trong đã biến mất từ lâu.

Thoạt nhìn, cảnh này rất buồn cười.

Nhưng Đỗ Duy vẫn nhìn chòng chọc vào Cái Bóng.

“Tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện.”

Cái Bóng mở to đôi mắt đỏ ngầu, ngây người nhìn chủ nhân của mình.

“Đây không phải là hiện thực.”

“Hiện tại thật sự là một đoạn thời gian trong quá khứ, hiện tại lại xuyên việt…”

“Giờ tôi có một ý tưởng táo bạo.”

Cái Bóng nghiêng đầu, với chỉ số IQ có thể so với một tên ngốc của nó, nó thực sự không thể đoán ra được chủ nhân của mình muốn làm gì.

Nhưng tiếp theo, Đỗ Duy đưa ra câu trả lời.

Hắn nói: “Theo như tôi biết, sự xuất hiện của Ma Thần là sản phẩm của niềm tin nguyên thủy, sự sợ hãi và vô tri.”

“Trước đây tôi đã nghĩ, nếu tôi có thể trở thành Ma Thần, thì tôi có thể chân chính giết chúng.”

“Nhưng có quá nhiều nhân tố không xác định, căn bản là không thể kiểm soát được.”

“Hơn nữa nếu làm vậy, nhất định sẽ có rất nhiều người chết.”

“Tôi không thích đi đến bước đó.”

“Nhưng giờ dường như tôi có tất cả các điều kiện tiên quyết để hiện thực hóa ý tưởng này.”

Trên thực tế, cũng chính là như vậy.

Đỗ Duy đã có thể xuyên về quá khứ, hoặc có thể đã đến một không gian xa lạ.

Có rất nhiều Hunter ở đây.

Đây là thời kỳ đỉnh cao của giáo hội.

Tương tự, có Vidar…

Đỗ Duy nhìn Cái Bóng cùng với quả bóng đỏ kia, vẻ xa lạ trong mắt càng ngày càng đậm: “Tôi là Đỗ Duy, ý chí và thân thể của tôi đều không thể để tôi biến thành Ma Thần.”

“Nhưng không sao, tôi có một thân phận khác.”

“Tôi muốn tạo một Ma Thần.”

Ngay khi nói xong, Đỗ Duy đeo mặt nạ lên mặt.

Hắn nhắm mắt, hơi cúi đầu xuống, mái tóc lòa xòa che phía trước mặt nạ.

Hơi thở vô cùng lạnh lẽo tỏa ra từ người hắn, trực tiếp tràn ngập khắp căn phòng.

Sau khi mở mắt, chỉ toàn bóng tối.

Hoă văn mặt nạ nổi lên trên mu bàn tay phải.

Ác linh Đỗ Duy liếc xuống tay phải, lạnh lùng nói: “Không… tôi không cần tạo thần, bởi vì như vậy thật sự quá nực cười.”

Trước mặt nó, Cái Bóng không ngừng run rẩy, lập tức lùi lại một bước, cứ như không chịu nổi áp lực cực lớn.

Ác linh Đỗ Duy nhìn Cái Bóng, trong mắt hiện lên một tia sát ý: “Mày đã đâm tao hai lần, tao còn chưa giải quyết chuyện này với mày.”

“Mày nên cảm thấy may mắn, bởi vì mày đã sống cho đến bây giờ.”

Vừa nói, ác linh Đỗ Duy vỗ tay cái độp.

Từ trong chồng tài liệu, lập tức bay ra rất nhiều tờ giấy.

Bản đồ đường đi của London được vẽ trên giấy, một số nơi được đánh dấu bằng vòng tròn đỏ là hoạt động của Vidar.

“Đi, để các Vidar biết rằng thần của họ đã đến thời đại Victoria.”

“Các ả nên hô vang tên tao, và hiến dâng cho tao tất cả.”

“Mà tao chỉ muốn sự sợ hãi.”

Ác linh Đỗ Duy nói điều này với Cái Bóng, chỉ vào mắt phải của hắn, sau khi dời đi, nó điểm vào quả bóng màu đỏ.

Điều càng thêm quỷ dị đã xảy ra.

Bên trong quả bóng bay màu đỏ vốn là Pennywise, đường viền của một con mắt nổi lên.

Dù mơ hồ, nhưng mang lại cho người nhìn cảm giác như thể đó là một sinh vật sống.

Như thể con mắt đó là một dạng tồn tại khủng khiếp nào đó.

Vào lúc này, Cái Bóng trông như một tên ngốc, hoảng sợ gật đầu lia lịa.

Nó vô cùng sợ hãi ác linh Đỗ Duy.

Sau đó, lập tức hoà vào bóng tối, hoàn toàn biến mất.

Ác linh Đỗ Duy làm xong điều này, nó bèn tháo mặt nạ ra, cầm trên tay, rồi khoan thai bước về phía cánh cửa.

Ai đó bên ngoài đã nhận thấy sự bất thường ở đây.

Tiếng bước chân mỗi lúc một xa.

Ác linh Đỗ Duy cười mỉa mai, nó thì thào: “Công tước? Tao tên là Đỗ Duy.”

“Tao không cần cái gọi là kiếp trước.”

“Tao không quan tâm đến cái gọi là quá khứ.”

“Cho dù là sự thật, cũng chỉ có thể công tước là tao, không phải tao là công tước.”

Nó đi tới cánh cửa.

Cánh cửa gỗ tự động mở ra, như thể có một đôi tay vô hình đang đẩy.

Ác linh Đỗ Duy bước ra ngoài.

Trong hành lang, Corrion Dawkwe và mười mấy Hunter đang hoang mang, nhưng khi nhìn thấy ác linh Đỗ Duy, họ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Thưa ngài, chúng con chỉ cảm thấy bên người dường như có một tồn tại cực kỳ đáng sợ, đã vượt qua ma linh.”

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Còn… mắt ngài bị sao vậy?”

“Khí chất của ngài hoàn toàn khác trước.”

“Ngài… ngài…”

Ác linh Đỗ Duy nhìn bọn họ, nhã nhặn nói: “Tôi nhìn thấy trong mắt các cậu toàn nghi hoặc và sợ hãi.”

“Nhưng điều đó là vô nghĩa.”

“Các cậu chỉ cần nhớ một điều.”

“Đó là giữ im lặng…”

Chương 509: Sợ hãi

Corrion Dawkwe cảm thấy rằng những chuyện, cùng những người mà gã đã tiếp xúc trong cuộc đời, chưa từng có ai khiến gã ớn lạnh đến vậy.

Gã nhìn "Ngài Công tước" trước mặt, bỗng một nỗi sợ hãi bản năng hiện lên từ tận đáy lòng. Loại sợ hãi này khiến gã run rẩy, cúi đầu không dám nhìn hắn. Sự hiện hữu trước mặt cho gã cảm giác rằng bất kể đối phương có làm gì hay nói gì đi chăng nữa, thì đó cũng là một ảo giác quỷ dị.

Vào lúc này, hơn chục Hunter thuộc giáo hội đều cúi đầu.

Giữ im lặng…

Bầu không khí bỗng trở nên vô cùng u ám. Nhưng ác linh Đỗ Duy không thèm giả ngây, nó nhìn đám Hunter trước mặt, bình tĩnh nói: "Tôi sẽ ở chỗ này trong khoảng thời gian tới."

"Tôi sẽ giải quyết chuyện của giáo phái Vidar."

"Về phần các cậu, chỉ cần chờ chuyện này kết thúc là được."

"Trừ cái đó ra, các cậu không cần làm gì cả."

Nói xong, ác linh Đỗ Duy bước ra ngoài.

Tốc độ của nó rất thong dong. Thản nhiên đi ngang qua Corrion Dawkwe, sau đó là những người khác. Mà những người này theo bản năng nhường đường, lui sang hai bên và có thái độ cực kỳ cung kính.

Mọi hành động đều theo bản năng. Tất cả mọi thứ cứ như lẽ dĩnhiên.

…

Sau khi ác linh Đỗ Duy rời đi, Corrion Dawkwe mở miệng trước, thở ra một hơi dài, sau đó đột ngột hít thở sâu, lồng ngực nhấp nhô.

Những người khác cũng vậy.

“Tại sao tôi lại sợ hãi như vậy…”

“Tôi cũng vậy, vừa rồi chuyện gì đã xảy ra? Tại sao Công tước lại cho tôi cảm giác hoàn toàn xa lạ?”

“Điều này hoàn toàn không phù hợp với thông tin mà chúng ta biết, ngài ấy bị sao vậy?”

Ai cũng không khỏi bộc lộ những cảm xúc phức tạp trong lòng.

Corrion Dawkwe nghe thấy những lời này thì tái mặt nói: “Tôi không biết phải nói thế nào, nhưng cảm giác mà ngài công tước mang lại cho tôi thực sự rất đáng sợ. Ngài ấy dường như hoàn toàn… hoàn toàn xa lạ với chúng ta.”

Khi nói về chuyện ‘hoàn toàn xa lạ’, Corrion Dawkwe bỗng dừng lại.

Gã rất khó khăn mới phun ra câu cuối. Trong mắt gã hiện lên vẻ hoảng sợ không thể che giấu. Sở dĩ nói hoàn toàn xa lạ, không phải vì sức mạnh, mà là trực giác bài trừ dị loại.

Những người khác nghiến răng nói: “Chúng ta phải báo cáo vấn đề này với giáo hội. Hình như ngài công tước có vấn đề, vừa nãy tôi có ảo giác rằng tôi có thể chết bất cứ lúc nào.”

“Phải báo lên giáo hội.”

“Nhưng… nhưng ngài ấy rõ ràng là Ngài công tước. Nếu thật sự có vấn đề, tại sao vừa rồi không giết chúng ta, còn

muốn chúng ta cứ ngồi yên bất động, để ngài ấy xử lý giáo phái Vidar?”

“Cái này… chuyện này chắc chắn không ổn. Tuy rằng công tước mà chúng ta biết có tính tình lạnh lùng, nhưng không phải máu lạnh, loại khí chất đó quả thực rất kinh người.”

Họ đều đang bắt đầu thảo luận về Ngài công tước.

Tuy nhiên, họ không để ý rằng trong góc tối, một chiếc phong thư ố vàng đang lặng lẽ ghi lại mọi thứ.

Đúng…

Như ác linh Đỗ Duy đã nói, nó không bao giờ làm những việc vô nghĩa. Nó cố tình để lộ sơ hở. Ngoài trừ việc nó không thèm giấu giếm, còn có mục đích khiến người khác để lộ ra thông tin.

…

Ở nơi khác, ác linh Đỗ Duy đi trên đường phố London vào thời của nữ hoàng Victoria.

Hắn đút hai tay vào túi, đánh giá mọi thứ xung quanh.

Những người đánh xe ngựa đi qua, những phụ nữ mặc váy tutu, còn những người đàn ông mặc trang phục quý tộc đều lọt vào mắt của nó.

“Tôi đã thấy rất nhiều điều thú vị.”

Khi nó nói như vậy, lại chú ý tới những công nhân cúi khom người làm việc, và cu li mệt mỏi đi ngang qua.

Sau đó, nó nói: “Đây là lần đầu tiên tôi quan sát thế giới. Tôi đã nhìn thấy mặt tốt và mặt xấu, nhưng với tôi thì mọi thứ đều là mới mẻ.”

Từ đầu đến cuối, ác linh Đỗ Duy cũng không thật sự cướp đoạt được thân thể.

Sau khi hợp nhất, nó và con người tuy hai mà một.

Bây giờ nó ở đây, nó đã nhìn thấy mọi thứ.

Đầu mũi ngửi thấy mùi không khí ẩm ướt sau cơn mưa, dưới chân là con đường vững chắc.

Ác linh Đỗ Duy lấy trong túi ra zippo, và điếu thuốc.

Ngọn lửa đỏ rực toát lên vẻ lạnh lẽo u ám. Điếu thuốc đã được châm lửa. Ác linh Đỗ Duy nhấp một ngụm, sau đó cau mày ném xuống đất.

"Tôi không thích cái mùi này. Giống như tao không thích thế giới."

Ác linh Đỗ Duy bước vào trong đám người. Dưới bầu trời âm u, bóng dáng của nó nhanh chóng biến mất.

…

Thành phố London dần bị đêm đen bao phủ.

Thời đại này khác với những gì được miêu tả trong sách, bầu trời ngả vàng như thể được bao phủ bởi một lớp gạc.

Nhiệt độ xuống thấp khiến nhiều người muốn đi chơi đêm, cũng chỉ có thể khoác lên mình những chiếc áo khoác len.

Trong một con hẻm tối, đột ngột…

Truyền đến tiếng rên đau đớn, giống như bị ai đó bịt miệng.

Đi vào trong xem…

Trong bóng tối, 3 người phụ nữ dáng người nóng bỏng trong bộ quần áo dài màu đen, và đội mũ trùm kín mít.

Các ả là tà giáo đồ của Vidar.

Trong thời đại ngày nay, vì thiếu trật tự quản chế, rất nhiều người không nhận thức được sự kinh hoàng của tà giáo.

Vì vậy, ả không kiêng dè gì cả. Không khí thoang thoảng mùi máu tanh nồng nặc.

Một người phụ nữ nhỏ giọng chửi bới: “Chết tiệt, máu của con lợn này văng lên quần áo của tôi.”

Có người thúc giục: “Thôi đừng than thở nữa, đem xác đi, vất vả lắm mới tìm được một kẻ lang thang phù hợp. Tối nay chúng ta không thể thiếu vật hiến tế được.”

“Thủ lĩnh Akalette đã mất kiên nhẫn rồi. Chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ đánh thức các Vidar.”

Đối với giáo đồ của Vidar, Vidar mà họ tin tưởng là một xưng hô mang tính khái niệm.

Những điều chưa biết, và đáng sợ đều được các ả xếp vào các Vidar.

Có thể hiểu là niềm tin của các ả thật điên rồ, dễ dàng đi đến cực đoan.

3 tà giáo đồ ngừng nói, bọn họ chia nhau làm việc rõ ràng, nhanh chóng bỏ một cái xác bẩn thỉu trên mặt đất vào trong bao tải.

Nhưng vào lúc này, người phụ nữ lên tiếng đầu tiên cảm thán.

“Mau nhìn, cái quái gì vậy?”

Cô chỉ vào góc tối nhất của con hẻm, trong bóng tối thấp thoáng hai ngọn đèn đỏ ực như máu. Hai người còn lại nhìn theo hướng cô chỉ, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Ác linh?”

“Tại sao nó lại xuất hiện ở đây? Rõ ràng lúc trước nó không có ở đó.”

Dù nói như vậy, nhưng cả 3 không hề hoảng hốt, thời đại Victoria không chỉ là thời kỳ đỉnh cao của giáo hội mà cũng là thời kỳ đỉnh cao của các tôn giáo khác.

Một trong số họ lấy ra một con dao găm. Đồng thời, người này còn tiến vào trạng thái ác linh hoá.

Nhưng giây tiếp theo, gương mặt của cô trở nên xấu xí vô cùng.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, cô nhìn thấy một Cái Bóng có hình người, với đôi mắt vằn vện đang mở to ác độc nhìn ả.

Ngoài ra, Cái Bóng đang cầm 2 con dao sắc nhọn, cùng 1 quả bóng bay màu đỏ buộc quanh cổ.

Trong quả bóng bay đó có hình dáng của một con mắt.

Chương 510: Anh Cái Bóng thích vặn cổ nhất

Trong ngõ, máu tươi thấm đẫm, bắn tung tóe khắp nơi. Trên tường, trên mặt đất. Mùi hôi thối thật kinh tởm.

3 thi thể không đầu nằm trên mặt đất, mất đầu, từ tứ chi đến thân mình đều xoắn lại thành một quả bóng, biến dạng trông như một chiếc khăn ướt bị vắt mạnh.

Trong góc phòng, Cái Bóng cầm 2 con dao nhọn biến mất trong bóng đêm.

Kể từ khi đi theo Đỗ Duy, Cái Bóng trở thành một công cụ.

Nó giết bất cứ ai có thù hận với Đỗ Duy.

Dù là tự nguyện cũng giống vậy.

Theo một nghĩa nào đó, Đỗ Duy không phải là kẻ thù của Vidar, mà là Cái Bóng.

Khi nó là một ác linh, nó đã giết chết cô nàng hàng xóm tà giáo xóm, và 20 tà giáo đồ đến để báo thù.

Trong tương lai, Đỗ Duy cần phải làm cho nó mạnh mẽ hơn.

Từ trước tới nay, Cái Bóng đã giết khoảng 2 đến 3 trăm giáo đồ của Vidar.

Hơn nữa quả bóng bay màu đỏ đang ở trên người nó.

Đối xử với nó như một ác linh, đơn giản là điều ngu ngốc nhất.

…

Cái Bóng giết chóc cũng không phải lung tung, không có mục đích.

Với chỉ số IQ tương đương với một kẻ ngốc của nó, dù nó không thể hiểu được mục đích của chủ nhân. Nhưng điều này không ngăn cản nó thực hiện một cách kiên quyết.

Nếu nó đủ thông minh, nó có thể cảm thấy rằng chủ nhân con người vẫn lý luận với mình, nhưng ác linh chủ nhân thì chỉ muốn kết quả.

Những điều như vậy cũng xảy ra ở những nơi khác.

Bất cứ khi nào giáo đồ của Vidar xuất hiện, Cái Bóng sẽ tìm thấy họ, và bắt đầu giết chóc.

Song không phải lúc nào nó cũng giết sạch.

Mà đều lưu lại một người sống.

Dù sao nỗi sợ hãi cần được lan truyền.

Không gì thuyết phục hơn bằng lời kể của chính đồng loại.

…

Trong một quảng trường lộ thiên ở London.

Lúc này màn đêm dày đặc.

Trời đã về khuya, xung quanh không một bóng người.

Đột nhiên, có tiếng leng keng từ dưới mặt đất truyền đến.

Nắp của cống thoát nước đóng lại.

Hệ thống cống rãnh ở thành phố London đủ rộng để cho phép một người đàn ông trưởng thành đi lại thoải mái.

Bên trong cống kéo thông ra mọi hướng, rất nhiều tà giáo đồ mặc quần áo đen cầm ngọn đèn dầu đi trong bóng tối.

Góc áo của họ đều ướt đẫm. Nguyên nhân là do nước thải tích tụ trong cống rãnh, ngay sau trận mưa lớn ở London.

Theo những tà giáo đồ này tới một không gian rộng rãi hơn. Chỉ thấy là toàn bộ đầu mối của cống thoát nước đã bị con người phá hủy, thông và kết nối thành một dải.

Một dải sáng rực rỡ.

Có những ngôi sao sáu cánh được sơn bằng máu ở khắp mọi nơi, cũng như một số pháp trận tối nghĩa.

Một buổi lễ hiến tế đang được cử hành.

Nhưng với tư cách là thủ lĩnh của Vidar, khí tức của Akalette trở nên rất u ám sau khi nhìn thấy sự xuất hiện của nhóm tín đồ cuối cùng.

Đứng giữa đám đông, y mắng: "Sao lại mất tích nhiều người thế? Ai có thể cho ta biết họ đã đi đâu?"

"Nghi thức hiến tế tuyệt đối không được có sai sót. Tại sao lại còn có người phạm lỗi sơ đẳng như vậy?"

Sau 12 giờ hôm nay.

Vidar chuẩn bị bắt đầu một nghi lễ hiến tế để đánh thức một trong 72 Ma Thần của Solomon.

Họ đã thử nhiều lần, đây là lần có khả năng thành công cao nhất.

Vào lúc này, có người mở miệng nói: "Xin ngài bớt giận. Dựa theo thời gian đã ước định, những người khác lẽ ra đã đến. Có thể là do tế phẩm xảy ra vấn đề."

Akalette không hài lòng nói: "Ta đã nói rằng ngay cả khi không có đủ tế phẩm, thì mọi người cũng phải có mặt. Giờ những Hunter trong giáo hội đã để ý đến hoạt động của chúng ta."

"Họ không ngừng tìm kiếm chúng ta ở bên ngoài."

“Thậm chí, họ đã mời Công tước, những nhân vật quyền năng khác cũng đang đến đây.”

“Nếu vị trí của chúng ta bị lộ vì họ, mọi nỗ lực của chúng ta sẽ vô ích.”

Đánh thức Ma Thần là một điều rất khủng khiếp. Không ai có thể không phải trả giá lớn.

Cũng không phải là tương đối, bất kể thành công hay thất bại, đều là một đả kích lớn đối với Vidar.

Vào lúc này, phía sau đám tà giáo đồ, đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Trước khi người đó đến, đã hét lên: “Có chuyện gì đó đã xảy ra. Tại London chẳng hiểu sao xuất hiện một ma linh. Nó thật sự rất đáng sợ, nhiều người của chúng ta đã chết trong tay nó.”

Akalette nhìn về phía âm thanh phát ra.

Những tà giáo đồ tách ra, để lộ người vừa hét lên.

Tổng cộng có 7 tà giáo đồ, tất cả đều là Hunter, nhưng bộ dạng của bọn họ lúc này vô cùng thảm.

Đều là hoặc mất một cánh tay, không thì gãy tay.

Những người khác bị mất con mắt, toàn thân đẫm máu.

“Chuyện gì đã xảy ra? Ma linh? Từ khi nào ở London tồn tại ma linh?”

Giọng của Akalette rất tức giận.

Y cảm thấy những người này đang nói dối.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, Vidar đã thu thập rất nhiều thông tin, rất khó có thể tìm thấy dấu vết của ác linh ở Luân Đôn, huống chi là ma linh.

Một khi loại tồn tại này xuất hiện, sẽ có rất nhiều Hunter ngay lập tức đến tiêu diệt nó.

Những tà giáo đồ bị thương than khóc. Họ run lên vì sợ hãi, và nói: "Đó là một cái bóng. Nó có 2 con dao sắc nhọn trên tay. Chúng tôi đã cố gắng chống cự, nhưng vô ích."

"Nó cũng có một quả bóng bay lớn màu đỏ buộc vào cổ. Có một con mắt trong quả bóng bay. Em không thể dùng lời để diễn tả sự kinh hoàng của con mắt đó, nó giống như đôi mắt của ma quỷ.

"Các Vidar… đây có phải là hình phạt của các ngài không?"

Những người này trông rất kinh hãi.

Song thông tin tiết lộ trong những lời này đã khiến những người còn lại không khỏi bất an.

Khuôn mặt ai cũng trở nên xấu xí.

Còn Akalette nghiến răng nói: "Vidar không bao giờ trừng phạt những tín đồ sùng đạo. Ta sẽ giải quyết vấn đề này. Nó chỉ là một ma linh mà thôi. Nó phải chết."

Với sức mạnh của Akalet, cùng với Hunter của Vidar. Không khó để giết một ma linh.

Cho dù đó là Cái Bóng…

Nhưng điều mà mọi người không để ý là trong góc tối âm u thiếu sáng: một đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn chằm chằm vào họ.

Cái Bóng ở đây.

Trong quả bóng màu đỏ quấn quanh cổ nó, đường nét của con mắt càng rõ ràng hơn.

Đó là thủ đoạn do ác linh Đỗ Duy lưu lại.

Dường như người ta rất khó nhận ra Cái Bóng, cũng khó phát hiện ra ác linh Đỗ Duy luôn ở trong bóng tối, lạnh lùng quan sát từng động tác của bọn họ.

Câu nói của Akalette khiến người khác cảm thấy yên tâm.

Song cảm xúc sợ hãi, lại âm thầm bén rễ trong trái tim mỗi người.

“Bắt đầu hiến tế. Đã đến nước này, không thể dừng lại.”

Akalette chán ghét nhìn 7 Hunter tà giáo đồ, chỉ cần vẫy tay một cái, lập tức có người khống chế bọn họ.

“Tại sao?”

“Chúng mày muốn làm gì? Tao là Giáo chủ.”

Giọng điệu của 7 Hunter vô cùng kinh hãi.

Akalet lạnh lùng nói: “Chúng mày không mang đủ vật hiến tế, và các Vidar không hài lòng. Trong trường hợp này, tế phẩm thiếu hụt sẽ do chính chúng mày thay thế.”

Trong bóng tối, con mắt bên trong quả bóng màu đỏ đột nhiên từ từ nhắm lại.

Chương 511: Thần của chúng mày đã trở lại

Trên ngọn tháp cao nhất ở thành phố London.

Ác linh Đỗ Duy ngồi một mình, nó chống cằm bằng một tay, nhìn mọi thứ đang qua qua lại lại bên dưới.

Như thể nó cảm nhận được điều gì đó, ác linh Đỗ Duy nhắm mắt phải, đợi khi mở ra, trong đôi mắt đen của hắn hiện lên một tia kỳ dị.

"Akalette…"

"Vidar…"

"Sự khác biệt duy nhất của bọn mày ở thời đại Victoria và hơn hai trăm năm sau là sức mạnh."

"Ngoài ra, tôi không thể nhìn thấy bất cứ điều gì đặc biệt từ chúng mày."

"Tôi chỉ thấy sự ngu dốt."

Nói xong, ác linh Đỗ Duy nhảy xuống từ trên ngọn tháp cao. Nó nhanh đáp xuống đất.

Trong không khí truyền đến một tiếng huýt sáo mãnh liệt. Nhiều người đi đường bên dưới nhìn thấy cảnh tượng này đã hét lên kinh hãi.

Nhưng giây tiếp theo, ác linh Đỗ Duy đã biến mất. Những người đó ngơ ngác nhìn xuống đất, rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Không hiểu tại sao, từ tận đáy lòng của bọn họ dần dần tràn ngập giá lạnh. Cảnh tượng này dường như đang báo trước một điều gì đó.

…

Trong cống thoát nước tối tăm, vang lên tiếng bước chân lộc cộc. Ác linh Đỗ Duy vô cảm bước đi, bên cạnh có một phong thư màu vàng đang lơ lửng.

Bây giờ, mục đích của nó là Vidar. Nhưng nó không chọn cách trực tiếp xuất hiện, mà tiến lên bằng một loại tốc độ không nhanh không chậm.

Phong thư rất phân vân.

[Chủ nhân vĩ đại, tại sao ngài lại chọn cách hành động như người phàm? Ngài có thể xuất hiện trước mặt đám người Vidar, để họ bái lạy ngài.】

Tốc độ bước của ác linh Đỗ Duy vẫn như cũ, nó lạnh lùng liếc nhìn phong thư, không nói gì. Chỉ một cái liếc mắt đã khiến phong thư run lên vì sợ hãi.

[Xin lỗi chủ nhân, phong thư sai rồi. Phong thư không nên hỏi ngài một câu ngớ ngẩn như vậy. Phong thư sẽ thay đổi, nhất định thay đổi.]

Ác linh Đỗ Duy thu hồi ánh mắt. Tuy nhiên, cảm giác lạnh lẽo càng mãnh liệt hơn.

[Chủ nhân, sau khi ngài rời đi, đám Hunter giáo hội đó vẫn tiếp tục nói về ngài công tước. Phong thư đã thu thập được rất nhiều tin tức. Nhưng lý do phong thư quay lại là vì phong thư đã tìm thấy một chuyện mà có thể ngài không thể chấp nhận.】

Ác linh Đỗ Duy vô cảm nói: “Nói.”

[Là thế này… Phong thư phát hiện rằng công tước trong miệng bọn họ có thể không phải là ngài, mà là “ngài” khác.】

Ác linh Đỗ Duy lãnh đạm nói: “Thế à…”

Nó không hề ngạc nhiên, hay quan tâm.

[Đúng, miêu tả của họ về ngài công tước, cũng như mô tả về tính khí, hành vi rất giống với ngài 'con người', nhưng hoàn toàn không giống ngài.】

[Hơn nữa, họ cũng thông báo với giáo hội để bên đó cử ai đó đến vì cảm thấy tình trạng hiện tại của ngài rất khác thường.】

[Chúng ta có nên để Cái Bóng giết tất cả họ không?】

[Tên ngốc Cái Bóng thích hợp làm loại công việc bẩn thỉu này.】

Ác linh Đỗ Duy chế nhạo: "Tại sao lại giết bọn họ?"

Phong thư khó hiểu…

[Chẳng lẽ ngài không lo chúng sẽ phá hỏng kế hoạch của ngài?】

Ác linh Đỗ Duy giễu cợt: "Bọn họ là một phần trong kế hoạch của tao. Khi tao xuất hiện, ở thời đại này chỉ có thể có một ý chí."

"Đó là ý chí của tao."

"Thất bại là gì?"

"Thành công là gì?"

"Ngay từ đầu, đối thủ của tao không phải là chúng, mà là 72 Ma Thần của Solomon."

Phong thư chợt nhận ra, nó cảm thấy mình lại hiểu rõ thêm về chủ nhân.

[Quả không hổ là ngài, đám Hunter giáo hội vẫn nghĩ rằng ngài sẽ giúp họ đối phó với Vidar, nhưng chúng sẽ vĩnh viễn không bao giờ nghĩ rằng ngài là nhân vật phản diện.】

[Tất cả đều sẽ trở thành quân cờ, một phần trong kế hoạch của ngài.】

[Phong thư cảm thấy, chúngnên cảm thấy vinh dự.】

Đồng thời, Phong thư cũng nghĩ: chủ nhân ác linh dễ hòa thuận hơn chủ nhân con người rất nhiều, chủ nhân kia ưu ái Cái Bóng ngốc, nhưng chủ nhân ác linh có thái độ rất tệ với Cái Bóng. Phải ôm chặt lấy bắp đùi của ác linh chủ nhân, ngài sẽ để phong thư thay thế vị trí của Cái Bóng.

Vào lúc này, phong thư lại lơ lửng trước mặt ác linh của Đỗ Duy.

[Nhân tiện, chủ nhân, giờ chúng ta phải làm gì?】

[Kế hoạch của ngài là gì? Cần phong thư san sẻ gánh nặng cho ngài không ạ?】

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Mày muốn làm tay sai cho tao?"

Phong thư nịnh bợ run rẩy vì phấn khích.

[Được làm việc cho ngài là vinh dự của Phong thư, dù sao thì Phong thư cũng là tay sai trung thành nhất của ngài.】

Ác linh Đỗ Duy cười: "Hừ, nếu là như vậy, tao thỏa mãn mày."

"Mày đi giết người cho tao."

[Ngài định giết ai?】

Ác linh Đỗ Duy cúi đầu, nhìn phong thư, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: "Đỗ Duy."

【Cái gì? Giết ngài? Ngài giết ngài con người sao? Điều này… phong thư không thể làm điều này… Không… phong thư không dám, thật sự không dám…]

Giọng nói của ác linh Đỗ Duy không chứa chút xúc cảm: "Tao con người là tao, tao là Đỗ Duy, người mà tao muốn mày giết nhất thật ra là chính tao."

"Nhưng đừng sợ, tất cả những gì tao muốn mày giết chỉ là một cái tên."

"Hơn nữa, đó sẽ là sau khi kế hoạch thất bại."

Phong thư không theo kịp suy nghĩ của ác linh Đỗ Duy.

[Phong thư không hiểu… sao kế hoạch của ngài có thể thất bại?】

Ác linh Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Bởi vì lẽ ra đã thất bại."

"Từ đầu đến cuối, tao chưa bao giờ nói rằng kế hoạch sẽ thành công. Tao cần một kế hoạch thất bại làm mồi nhử để dẫn dụ 72 Ma Thần của Solomon."

[Ngài… ngài… Phong thư có chút không theo kịp suy nghĩ của ngài, ngài định làm gì? Chẳng lẽ ngài không cần có được tất cả câu trả lời, hoặc trở thành thần?】

Ác linh Đỗ Duy không trả lời.

Nhưng vẻ kinh tởm lóe lên trong mắt nó. Nó thực sự muốn có câu trả lời, cho dù đó là công tước, hay bạn gái Alexis, hay bí mật của 72 Ma Thần của Solomon.

Nhưng sau khi bước vào cánh cổng địa ngục, có vẻ như nó đã đến thời đại Victoria.

Điều này khiến nó cảm thấy rất kinh tởm.

Giống như vận mệnh đang bị thao túng một cách tùy tiện, khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Vì thế ác linh Đỗ Duy muốn thay đổi thói quen.

Nếu đây là một trò chơi, thì nó sắp lật bàn…

Chỉ là……

“Giờ tôi quá yếu…”

Ác linh Đỗ Duy vươn tay liếc nhìn hoa văn mặt nạ trên mu bàn tay, trong đôi mắt đen láy không có một tia cảm xúc nào. Giây tiếp theo, hoa văn mặt nạ đã biến mất, thay vào đó là hình dáng mờ ảo của một cái cân.

Phong thư ở bên nghe vậy, nó theo bản năng nghĩ đến lần trước ác linh chủ nhân nói lời này, rồi bóp nát một pho tượng thật lớn.

Ai mà tin được…

Lúc này, con đường phía trước đột nhiên rộng ra.

Mùi máu tanh nồng…

Ác linh Đỗ Duy điềm nhiên đi tới, phong thư theo sát phía sau.

Tiếng bước chân lộp cộp vang lên.

Nhưng điều kỳ lạ là các Vidar đang tiến hành hiến tế, dường như không thể nghe hay nhìn thấy ác linh Đỗ Duy. Trong bóng tối, Cái Bóng dường như cảm nhận được sự xuất hiện của ác linh Đỗ Duy.

Nó biến mất ngay lập tức. Khi nó xuất hiện trở lại, nó đã hòa vào trong bóng của ác linh Đỗ Duy dưới dạng cái bóng, giống như hoà tan vào dòng nước.

Ngắm cảnh trước mắt, ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Tao cảm nhận được nỗi sợ của chúng mày.”

Trong chốc lát, tất cả giáo đồ của Vidar đều cảm thấy giá lạnh từ tận đáy lòng.

Họ dường như nghe thấy một giọng nói. Một đôi mắt lạnh lùng và tàn nhẫn hiện lên trong đầu của bọn họ.

“Đây… đây là lời đáp lại của các Vidar?”

Chương 512: Quỳ xuống

Vidar là gì?

Đó là vị thần mà tà giáo đồ tín ngưỡng.

Liệu Thần sẽ trả lời những tín đồ sao?

Câu trả lời chắc chắn là không.

Nhưng ác linh Đỗ Duy thì khác. Trong lúc lễ hiến tế đang tiến hành, ác linh Đỗ Duy đi vào giữa đám tà giáo đồ.

Nó đứng giữa vòng tròn ngôi sao sáu cánh, dửng dưng nhìn mọi thứ. Cứ như không quan tâm.

Tất cả những tà giáo đồ đều không thể phát hiện ra sự tồn tại của nó, thậm chí Akalette cũng vậy.

Ác linh Đỗ Duy không thích tà giáo, vì vậy nó đã biến tất cả giáo đồ của Vidar ở thời không kia thành ác linh, trở thành một trong những nguồn sức mạnh của nó.

Và giờ, những gì nó sẽ làm vẫn giống như trước, nhưng có một số khác biệt.

Thay thế cái gọi là các Vidar, vặn vẹo khái niệm của họ, chuyển thành chính nó.

Nói một cách đơn giản, đó là khoác giáp thành Thần.

Đây là ý tưởng mà ác linh Đỗ Duy nảy ra trong đầu sau khi biết 72 Ma Thần của Solomon được sinh ra từ tín ngưỡng nguyên thủy.

Việc để Cái Bóng giết những tà giáo đồ, phá hủy nghi lễ đánh thức 72 Ma Thần Solomon chỉ là khúc dạo đầu.

Một khúc dạo đầu khiến họ cảm thấy Thần của mình không hài lòng.

Vì vậy vào giờ khắc này, tại nơi tiến hành hiến tế, ánh sáng đang mờ dần.

Bóng đen rộng lớn bắt đầu từ dưới chân của ác linh Đỗ Duy rồi lan ra như thủy triều, bao phủ tất cả tà giáo đồ.

Người đầu tiên phải chịu sức ép chính là Akalette, thủ lĩnh của Vidar.

Ngay lập tức, cảm giác lạnh lẽo xâm nhập vào các cơ quan nội tạng dọc theo lỗ chân lông, khiến ai ai cũng phải rùng mình.

Trong giáo Vidar, cái tên Akalette có nghĩa là nhà tiên tri.

Nhưng bây giờ, Akalette cảm thấy tương lai đang hỗn loạn.

Y chỉ nhìn thấy bóng tối.

Trong bóng đêm, dường như có một ngai vàng màu đen cực lớn, người đàn ông mặc đồ đen nhàn nhã ngồi trên đó, một tay chống cằm, ánh mắt lạnh lẽo từ trên cao nhìn xuống y.

Gương mặt của người đàn ông bị bóng tối che khuất, không thể nhìn rõ.

Nhưng ngay cả như vậy, lại tạo cho Akalette một sự thôi thúc vừa sợ hãi, vừa muốn sùng bái.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Những nghi ngờ dày đặc nổi lên trong tâm trí Akalette, y đột nhiên cảm thấylễ hiến tế này có vấn đề.

Chính xác mà nói, từ lúc bắt đầu, một chuyện hoàn toàn khác với những gì y tưởng tượng đã xảy ra.

Những tà giáo đồ khác cũng hoảng sợ.

“Tôi nhìn thấy một đôi mắt.”

“Tôi dường như nghe thấy một âm thanh nào đó.”

“Không phải ai đó nói rằng họ đã gặp một ma linh, và có một con mắt trong quả bóng màu đỏ trên cơ thể ma linh đó sao?”

“Điều này thật khủng khiếp, Vidar… xin hãy khai sáng cho tín đồ…”

Nghe vậy, sắc mặt của Akalette khá căng thẳng, y vội vàng nghiêm giọng nói: “Các Vidar đã cho ta gợi ý, Thần của chúng ta đang theo dõi ta trong bóng tối, đang ngồi trên ngai vàng, theo dõi từng động tác của chúng ta.”

“Vì vậy, chúng ta nên tiếp tục hoàn thành lễ hiến tế này, đánh thức 72 Ma Thần của Solomon, để Thần hạnh phúc.”

Vừa nói xong, những tà giáo đồ còn lại không còn hoảng sợ, họ đã bị tẩy não từ lâu.

Mọi người đều quen với việc tuân lệnh mù quáng.

Akalette đã nói như vậy, thì nó đúng như thế.

Sau đó, lễ hiến tế tiếp tục.

Cùng với việc tập trung máu, xác chết được đặt trong một hình ngôi sao sáu cánh khổng lồ.

Tiếng hát uy nghiêm và trang nghiêm bắt đầu vang lên.

Akalette rất vui. Lý do y muốn đánh thức 72 Ma Thần của Solomon thực ra là để nghiên cứu sức mạnh của tồn tại này.

Đây là một ý tưởng điên rồ và táo bạo.

Chỉ cần thành công, có lẽ y có thể biến thành một dạng tồn tại kỳ dị nào đó.

Đúng……

Không giống như tất cả các tôn giáo, Vidar thích nghiên cứu.

Nghiên cứu cách chế tạo ác linh, nghiên cứu chế tạo tà linh.

Trong thời đại Victoria quỷ dị này, họ muốn nghiên cứu 72 Ma Thần của Solomon.

Tuy nhiên, điều này vốn không thể thành công. Ác linh Đỗ Duy thích thú xem buổi lễ.

Nó thực sự cảm thấy một ý chí đáng sợ dường như thoắt ẩn thoắt hiện trong một thời gian.

Giống như đáy của đại dương sâu thẳm, ở nơi tối tăm và đáng sợ nhất, có thứ gì đó đang nổi lên.

"Đây có phải là 72 Ma Thần của Solomon không?"

Ác linh Đỗ Duy nghĩ.

Nó thường so sánh khoảng cách sức mạnh giữa mình và đối thủ. Nó quá yếu, hoàn toàn không phải là một khái niệm.

Suy cho cùng, nó không phải đối mặt với một ác ma nữ tu, cũng không phải cân vàng, hay đồng hồ cổ, mà là thứ có liên quan đến 72 Ma Thần của Solomon.

Mà đối đầu trực diện với Ma Thần, ở một khía cạnh nào đó, đầu nguồn của tồn tại đồng hồ cổ chắc chắn đáng sợ hơn Ma thần mà ác linh Đỗ Duy đang tiếp xúc.

Bởi vì cái trước đây không thể nhận thấy, nó không có tư cách để tiếp xúc. Còn cái sau có thể cảm nhận được sự tồn tại.

Ác linh Đỗ Duy suy nghĩ một chút, sau đó nhìn xuống tay phải của mình.

Trên mu bàn tay, hoa văn của cân vàng càng lúc càng rõ ràng.

Thứ này chưa bị nó đồng hóa hoàn toàn, nhưng cũng không khác mấy.

“Chưa phải lúc.”

Một ý nghĩa mờ mịt lóe lên trong mắt của ác linh Đỗ Duy.

Nó gần như không thể kìm nén được sát khí trong đầu, hoàn toàn nhắm vào 72 Ma Thần của Solomon.

Nhưng cá tính máu lạnh, và lý trí giúp nó kiên nhẫn.

Chờ đợi thời cơ. Thời cơ sẽ đến…

Đột nhiên vào lúc này, cảm giác sợ hãi khó tả một lần nữa xuất hiện trong lòng Akalette.

Hình bóng người đàn ông ngồi trên ngai vàng hiện ra từ tận đáy lòng y, trở nên rõ ràng hơn.

Y bất giác cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Nhưng không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Có phải vì các Vidar không hài lòng? Họ không muốn đánh thức 72 Ma Thần của Solomon?”

Các Vidar chắc chắn sẽ không bất mãn, nhưng ác linh Đỗ Duy thì có.

Nó đã có thông tin mà nó muốn, đương nhiên không thể để 72 Ma Thần của Solomon được đánh thức.

“Trong tương lai, tao là thần của chúng mày.”

“Vì vậy, khi tao đến thời đại này, chúng mày nên biết rằng đây sẽ là thời đại của tao.”

“Chúng mày sẽ chỉ nghe thấy một giọng nói.”

“Đó là giọng của tao.”

Ác linh Đỗ Duy ngẩng đầu, vô cảm nhìn tất cả tà giáo đồ xung quanh.

Ý nghĩa khủng khiếp tỏa ra từ nó không còn bị dập tắt.

Tất cả những người trồng trọt đã bị ảnh hưởng.

Ý thức của họ đang vặn vẹo với một tốc độ không thể nhận ra được. Ác linh Đỗ Duy cố ý làm chậm lại.

Nếu không, nó có thể biến tất cả mọi người thành một con rối trong tích tắc.

Ngay sau đó, Akalette thực sự đã nghe thấy giọng nói của ác linh Đỗ Duy.

"Quỳ xuống…"

Không có dấu vết của giọng nói này, tồn tại xuất hiện từ tận đáy lòng y càng rõ ràng hơn.

Tuy nhiên, y không bao giờ có thể nhìn thấy khuôn mặt của ác linh Đỗ Duy.

Những tà giáo đồ còn lại không giống Akalette, trong lòng đã hình thành hình dạng một đôi mắt, tựa như Thần đang lạnh lùng nhìn bọn họ.

Bịch bịch…

Tất cả tà giáo đồ cùng nhau quỳ xuống.

Mặt của Akalette tái nhợt, toàn thân run rẩy, hai chân co quắp, nhưng y vẫn kiên định chống lại ý thức trong đầu.

"Đây không phải là Vidar…"

"Đây không phải là Thần của chúng ta…"

Chương 513: Ngài công tước điên rồi

Bịch.

Một giây trước Akalette vẫn còn kiên trì. Nhưng giây tiếp theo y đã quỳ xuống.

Ác linh Đỗ Duy khinh thường nhìn y.

Khi nó yếu nhất, Akalette cũng không đấu lại nó, giờ dù nó chưa hồi phục lại thời kỳ đỉnh cao nhưng vẫn mạnh hơn trước rất nhiều.

Nó đang trở nên ngày càng đáng sợ.

Như nó đã nói, đối thủ của nó là 72 Ma Thần của Solomon chứ không phải những "người phàm" này.

Đúng……

Với ác linh Đỗ Duy thì dù là Akalette hay những Hunter khác, họ đều là những người phàm.

Sau khi mọi người quỳ xuống, giọng nói của Đỗ Duy lại vang lên trong lòng họ.

Nhưng lần này, lại không quá rõ ràng. Ngược lại mờ nhật tối nghĩa, thậm chí không thành câu. Nói một cách chính xác, những gì họ cảm nhận được là thông tin.

Akalette nói đầu tiên: "Đây là thần của chúng ta, đây là các Vidar."

Giọng điệu của y hoàn toàn khác trước.

Hơn nữa, đôi mắt xanh ban đầu cũng bị bóng đen bao phủ. Như bị sương mù bao phủ.

Những người khác cũng nói: "Thần ơi… xin hãy truyền cảm hứng cho chúng tôi, xin hãy đưa chúng tôi ra khỏi thế giới bẩn thỉu này."

Thấy vậy, ác linh Đỗ Duy khẽ gật đầu. Lời cầu nguyện này có thể được đáp ứng. Vì vậy, nó chỉ tay về phía Akalette. Đây là một sức mạnh quỷ dị mà người bình thường không thể hiểu hoặc quan sát được.

Akalet lại cuồng nhiệt nói: "Ta đã nghe thấy giọng nói của các Vidar. Ngài nói với ta rằng ngài rất không hài lòng với nghi lễ hiến tế này."

"Bởi vì chúng ta nên hiến tế cho ngài ấy, không phải 72 Ma Thần của Solomon."

"Chỉ có ngài mới là thần thánh chân chính."

"Ngài là quá khứ và tương lai, là mặt trời, mặt trăng và các vì sao."

"Ngài là chủ của mọi thứ."

"Ngài từ trên cao nhìn xuống chúng sinh."

Khi những câu này được nói xong, bản chất của lễ hiến tế này đã hoàn toàn thay đổi.

Sự can thiệp của ác linh Đỗ Duy để Vidar xây dựng khái niệm về nó, nhưng giờ nó xuất hiện dưới dạng Vidar thay vì chính nó.

Vì theo kế hoạch của nó, quá khó để biến bản thân thành Thần.

Nếu không, khi tiêu diệt Vidar lần đầu tiên, nó đã trực tiếp trở thành thần.

Do đó, cần phải có một chút ngoại lực.

Giáo phái Vidar có nền tảng đức tin vững chắc chính là Tín ngưỡng Vidar. Vì vậy, giờ những gì nó muốn làm là khoác lên mình lớp vỏ của Vidar, để mọi người xác nhận sự tồn tại của nó, sau đó nó sẽ thay thế.

Tức là khoác giáp thành thần.

Lễ hiến tế lại bắt đầu.

Tiếng ngâm xướng uy nghiêm liên tục vang lên, trong bóng tối càng ngày càng quái dị.

Nơi đây không có ánh sáng…

…

Vào lúc này ở một nơi khác.

Corrion Dawkwe và những người khác cũng đang tìm kiếm công tước của họ trên mọi con phố ở London.

Tất cả mười Hunter này đều là thành viên của giáo hội.

Lúc này, họ trông rất nhợt nhạt.

“Ngài công tước đã đi đâu?”

“Giờ chúng ta không liên lạc được với ngài, tôi luôn cảm thấy ngài rất không bình thường.”

“Đây không phải là Ngài công tước mà chúng ta quen thuộc.”

Họ càng nói nhiều, giọng điệu càng trở nên đầy nghi ngờ.

Corrion Dawkwe cũng nghiến răng nói: “Đừng rút ra kết luận, dù sao thì đó là Công tước. Phong cách và suy nghĩ của ngài phải khác với chúng ta.”

“Hơn nữa sáng mai, những người khác sẽ đến.”

“Đến lúc đó, cho dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ có kết quả.”

Thực ra, trong lòng gã lúc này đang có một nỗi hoang mang không thể giải thích được.

Có vẻ như ngay từ đầu, mọi thứ đã trở nên quỷ dị.

Như lạc trong màn sương mù, không thể nhìn thấy gì.

Đúng lúc này, có người kêu lên: "Nhìn đi, trên trời dường như có cái gì khác thường."

Corrion Dawkwe nhìn lên.

Gã nhìn thấy một đám mây đen bỗng nhiên xuất hiện trên bầu trời đêm của London.

Đám mây đen nhanh chóng lan rộng, từ một điểm nào đó, lan rộng ra toàn bộ thành phố.

Ngay sau đó, đã lướt qua vị trí của họ.

Hơn nữa, mây đen không ngừng cuồn cuộn, bành trướng, có một loại cảm giác lạnh thấu xương, khiến người ta khi nhìn vào đều cảm thấy ớn lạnh.

Mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy đường nét của một đôi mắt từ bên trong.

"Cái này……"

"Lẽ nào Công tước đã thất bại? Các Vidar thực sự đã đánh thức 72 Ma Thần của Solomon?"

Khuôn mặt của Corrion Dawkwe lập tức tái mét.

Toàn thân gã run rẩy, vô cùng hoảng loạn.

Đám còn lại vẫn như cũ: "Làm sao có thể, chắc là Ngài Công tước ra tay, dù Vidar có phái tới nhiều người hơn nữa, cũng không cách nào đạt được mục đích."

"Tới dải đất trung tâm để xem, chúng ta phải tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra."

…

Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy có phong cách khác nhau.

Mục đích là như nhau. Nhưng quá trình khác hoàn toàn.

Người trước luôn thận trọng. Kế hoạch sẽ được thay đổi bất cứ lúc nào, hơn nữa theo thói quen sẽ bố trí rất nhiều lá bài tẩy.

Ác linh Đỗ Duy thì ngược lại. Nó có đủ tự tin và sức mạnh. Bất cứ lúc nào cũng không hoang mang.

Điểm yếu duy nhất của nó là không có cơ thể. Giờ thiếu sót này đã được lấp đầy.

Các quy tắc chỉ là trò đùa đối với nó.

…

Ngay sau đó Corrion Dawkwe và những người khác đến trung tâm London.

Nửa giờ đã trôi qua, toàn bộ London đã bị mây đen bao phủ, những tia chớp liên tục lóe lên, như thể sẽ có mưa lớn bất cứ lúc nào.

Cảnh tượng hiện ra trước mặt những Hunter này, khiến họ bị sốc.

Trung tâm thành phố là một quảng trường rộng lớn, lát bằng đá, các tòa nhà xung quanh đều bị bóng tối bao phủ, chỉ có thể nhìn thấy những đường nét mơ hồ.

Cơn gió vù vù lướt qua, làm xộc xệch quần áo của mọi người.

Hình ngôi sao sáu cánh khổng lồ được vẽ bằng máu trên quảng trường.

Đồ tế lễ được đặt ở mỗi góc.

Ở giữa hình ngôi sao sáu cánh, một khuôn mặt người được phác thảo bằng máu.

Khuôn mặt con người chỉ có một đôi mắt, ngoài ra, không có nét nào trên khuôn mặt.

Các cạnh là hình elip.

Nói là một mặt người, chẳng bằng nói là mặt nạ.

Corrion Dawkwe nghiến răng nói: "Tôi cảm thấy thật tồi tệ khi ở đây, như thể có một sự tồn tại đáng sợ đang nhìn chằm chằm vào tôi trong bóng tối, tôi cảm thấy sợ hãi."

Những người khác cũng nói: "Thứ gì đó đã tới hiện thực."

"Giáo phái Vidar chắc chắn đã thành công, nhưng tại sao lại như vậy?"

"Tại sao Công tước không ngăn cản nó?"

"Ngài ấy điên rồi sao? 72 Ma Thần của Solomon đã được đánh thức, cả London sẽ trở thành địa ngục trần gian, không ai có thể sống sót ra ngoài."

Corrion Dawkwe chua chát nói: "Tôi không biết. Dù tiếp xúc nhiều với Công tước nhưng tôi thực sự không biết tại sao ngài ấy lại không ngăn cản."

"Hay là, ngài ấy là ác quỷ máu lạnh, không màng đến sinh tử của người thường?"

Có người nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta phải tìm hắn, nhất định phải tìm hắn, bắt hắn nói ra sự thật."

"Có lẽ tất cả chúng ta đã bị lừa dối."

"Giáo hội cũng bị lừa dối, hắn đã ngụy tạo lòng tốt."

Có người nói: "Bình tĩnh, chúng ta vẫn còn cơ hội. Ngoài Ngài công tước, những người khác cũng đang đến đây. Có lẽ họ sẽ có cách, hơn nữa bà ấy cũng sẽ đến. Nếu bà ấy biết rằng

công tước đã làm chuyện thành ra như thế này, thì chắc chắn sẽ ra tay.”

Đôi mắt của Corrion Dawkwe sáng lên: “Ý anh là, bà Minette…”

Chương 514: Đó là lời tiên tri

Ngày hôm sau, bầu trời London rất u ám.

Bầu trời nguyên bản vốn cho là có màu vàng nhạt, nhưng lúc này lại bị mây đen bao phủ, trên không trung có một cỗ khí tức trầm mặc.

Một cơn mưa lớn sắp đổ xuống.

Ở ngoại ô thành phố, một đoàn người gồm có 8 kỵ sĩ, đi trên con đường lầy lội, phía trước là London.

Trong đoàn chỉ có một phụ nữ, những người còn lại là đàn ông.

Đàn ông mặc áo khoác đen, đội mũ phớt, lưng giắt súng kíp, đao và dao găm. Có vẻ không phù hợp với phong cách của thời đại Victoria.

Nhưng từ những khẩu súng kíp mà họ giắt ở thắt lưng, chứng tỏ những người này rất khác thường.

Bởi vì Đỗ Duy tình cờ cũng có một khẩu súng kíp giống y hệt. Mặc dù hắn không thích xài thứ đó, nhưng thỉnh thoảng vẫn sử dụng.

Nhưng ở thời đại này, khẩu súng kíp có thể giết chết ác linh quả thật là trang lý tưởng cho Hunter.

Chỉ có họ mới có thể xem nhẹ tác động của ác linh trong súng.

“Corrion Dawkwe, rốt cuộc họ đang làm gì vậy?”

“London mang lại cho tôi một cảm giác tồi tệ, giống như một thành phố chết.”

“Hơn nữa Công tước rất quan tâm đến vấn đề này, lẽ ra Ngài ấy đã đến rồi mới đúng.”

Giọng điệu của Hunter khá căng thẳng, nhưng họ không quá lo lắng.

Trong số các Hunter, thực lực cũng phân biệt rõ ràng.

Những người mạnh nhất đều được gọi bằng Ngài.

Đó là cách gọi kính trọng, cũng là một minh chứng về sức mạnh.

Họ tự tin vào bản thân, cũng tin tưởng vào Ngài Công tước.

“Thưa ngài Minette, ngài có điều gì muốn nói không ạ?”

Lúc này, có người hỏi người phụ nữ duy nhất trong đội.

Người phụ nữ có mái tóc bạch kim, gương mặt xinh đẹp, nước da trắng ngần, không có đặc điểm lỗ chân lông to như phần lớn người da trắng.

Cô ấy có một đôi mắt xanh. Cô ấy có dáng người mảnh mai.

Trên thắt lưng của cô ấy còn có một thanh trường kiếm toát ra khí tức quái dị, dường như ẩn chứa điều gì đó rất kinh khủng.

Nếu Đỗ Duy ở đây, e rằng hắn sẽ có rất kinh ngạc.

Bởi vì người phụ nữ được gọi là ngài Minette, trông giống hệt như bạn gái của hắn, Alexis.

Nếu thật sự muốn phân biệt, thì đó là, vẻ mặt của Minette rất lạnh lùng, khi cô ấy nghe đến Công tước, trong mắt loé lên tia sáng mà người thường không thể hiểu được.

Mà cái tên này…

Đó chính là cái tên mà ba vợ của Đỗ Duy - Lawrence đã nhắc đến khi đề cập về lời tiên tri.

Đó vốn tên ban đầu của Alexis, chỉ vì sự xuất hiện của lời tiên tri, đã thay đổi thành Alexis.

“Nếu ngài ấy đã đến London, vậy Vidar không thể nào đánh thức được 72 Ma Thần của Solomon.”

“Nhưng như bạn đã nói, London bây giờ giống như một thành phố chết.”

Nói xong, Minette đột ngột nhắm mắt lại. Khi mở ra lần nữa, con ngươi đã bao phủ một tầng màu máu.

Bên tai còn có tiếng vo ve yếu ớt. Tim đập nhanh hơn, và đau nhói.

Năng lực của mỗi Hunter đều khác biệt.

Khi trải qua nỗi đau ác linh hoá, mỗi người sẽ xuất hiện những năng lực khác nhau.

Đỗ Duy là Đánh Dấu.

Hannibal, người bị sét đánh chết, là ác linh chết thay

Ryan là muốn gì được nấy.

Còn năng lực của Minette giống như Nhìn thấy tương lai của Đỗ Duy bắt nguồn từ đồng hồ cổ.

Điều này rất bất thường.

Năng lực không thể trùng lặp.

Điều quan trọng nhất là năng lực của Minette có thể tự chủ kiểm soát, nhưng của Đỗ Duy thì hoàn toàn không thể kiểm soát được.

Có vẻ như năng lực của Minette mới là chính chủ.

Đỗ Duy chỉ là một sản phẩm sao chép lậu.

Ngay sau đó, Minette nhìn thấy một cảnh tượng khiến cô không thể chấp nhận được.

Trong cảnh tượng chết chóc, trời đang mưa lớn khắp London, sương mù đen tràn ngập khắp nơi.

Mưa rất to.

Nếu cố miêu tả cơn mưa này, chỉ có thể nói rằng mình giống như đang ở dưới biển sâu…

Mà trong cơn mưa, có một đàn thờ khổng lồ.

Đi được chừng hơn chục mét là những bậc thang dài không ngừng đi xuống.

Trên mỗi bậc thang, đều có người của giáo phái Vidar.

Nhưng những người đó đều đeo mặt nạ đồng nhất màu trắng.

Tiếp tục xem, trên đỉnh của đàn thờ là một chiếc ngai màu đen, có một người đàn ông đeo mặt nạ ngồi trên cao, chống cằm và nhắm mắt, như thể đang ngủ.

Hơi thở của hắn rất tăm tối.

Cơn mưa xối xả cố ý né tránh hắn, như thể cơn mưa biết suy nghĩ.

Bên cạnh người đàn ông, có một phong thư màu vàng đang lơ lửng, đằng sau ngai vàng là một bóng người màu đen cầm một con dao.

Nhìn thấy vậy, khuôn mặt của Minette tái mét.

Mồ hôi chảy đầy từ trên trán xuống: “Sao lại là anh? Rốt cuộc anh làm sao vậy?”

Cảnh tượng chết chóc vẫn tiếp diễn.

Cô nhìn thấy tất cả những Hunter bao gồm cả cô, cũng như hơn chục Hunter ở London, xuất hiện trước đàn thờ, lớn tiếng hỏi người đàn ông.

Cố gắng tìm hiểu chuyện đã xảy ra.

Nhưng người đàn ông không hề nghe thấy điều đó, chỉ duỗi tay phải ra. Trên tay hình như có hoa văn cái cân vàng, nhưng ngay sau đó hoa văn đột ngột biến mất.

Thay vào đó, biến thành hoa văn mặt nạ.

Sau đó, Minette nghe thấy một tiếng cười mà cô ấy sẽ không bao giờ quên.

Không phải con người…

Không có chút nhân tính, cứ như trước mặt gã này, bọn họ chỉ là những con bọ trên mặt đất, hay cỏ dại ven đường.

Sau đó, gã tháo mặt nạ, để lộ khuôn mặt ban đầu của mình.

Cơn mưa xối xả đã ngừng trên khắp London.

Sau đó, người đàn ông đột nhiên lạnh lùng nhìn về phía này…

Không phải nhìn vào ai đó, mà nhìn vào cảnh tượng chết chóc, thấy Minette…

Rào rạo…

Âm thanh vỡ vụn của cảnh tượng chết chóc hiện lên trong tâm trí của Minette, rõ ràng đã kết thúc, nhưng dưới cái nhìn đó, đã bị thô bạo đánh nát.

Minette rên khẽ, máu chảy ra từ khóe mắt, trông cực kỳ đáng sợ.

“Mau vào thành… ngăn cản hắn, nhất định phải ngăn cản hắn…”

“Hắn có vấn đề…”

Khi những người khác nghe thấy điều này, tất cả đều sững sờ.

“Ý bà là Công tước có vấn đề?”

“Tất cả đều do ngài ấy gây ra?”

Minette nghiến răng nói: “Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi nhìn thấy tương lai. Hắn đang ở cùng với lũ Vidar, đồng thời cũng có sức mạnh gốc.”

“Hắn muốn trở thành Ma Thần.”

“Nếu không ngăn cản hắn, hàng triệu người trong thành phố này sẽ chết, chắc chắn hắn sẽ mất kiểm soát…”

…

Ở một nơi khác.

Trong một lâu đài cổ, tất cả Hunter của Vidar đều đang ngồi trong hội trường.

Gương mặt ai cũng đầy háo hức và mong đợi.

Ngồi ở ghế chủ toạ, Akalette nói với giọng điệu điên cuồng: “Thần của chúng ta mạnh hơn cả 72 Ma Thần của Solomon, là đầu nguồn, và là cứu cánh của mọi thứ.”

“Tồn tại càng mạnh càng khó xuất hiện.”

“Nhưng giờ tôi nghe thấy tiếng nói của Thần, Thần muốn chúng tôi xây dựng một bức tượng, và một đàn thờ để đón Thần xuống thế gian này.”

“Khi Ngài xuất hiện trên thế giới, Ngài sẽ đưa chúng ta rời khỏi thế giới bẩn thỉu này.”

Sau đó, Akalette lấy ra một mảnh giấy từ quần áo của mình.

Một tấm hình đàn ông được vẽ trên giấy.

Người đàn ông mặc một chiếc áo khoác màu đen, đeo mặt nạ, tuy dáng người hơi gầy nhưng lại tạo một cảm giác rất kỳ quái.

“Đây là Thần của chúng ta, ta đã tin tưởng vào Vidar hàng ngàn năm…”

“Đây là dáng vẻ của Thần…”

“Kể từ bây giờ, mọi người phải hướng Thần cầu nguyện, để Thần thấy được lòng chân thành của những tín đồ.”

Chương 515: Thiên đường đã mất

Bước vào cổng địa ngục và nhận được câu trả lời hắn muốn. Đây là mục đích ban đầu của Đỗ Duy.

Sau đó, hắn muốn thành thần, anh ta muốn đạt được quyền lực, ác linh Đỗ Duy cũng vậy.

Cả hai đều từ bỏ mục đích ban đầu.

Điều này là do cánh cổng địa ngục đã thay đổi, nên những gì nhìn thấy và cảm nhận đều khác nhau.

Nhưng tất cả các câu trả lời đang dần được giải thích theo một cách khác.

Vào lúc này trong giáo phái Vidar.

Những bức tượng đã được xây dựng trong thời gian ngắn, tất nhiên những bức tượng đó không lớn.

Họ vẫn đang chuẩn bị xây dựng một bức tượng rất lớn.

Để thông báo với thế giới rằng vị thần của họ sắp giáng thế.

Tế đàn đang được xây dựng.

Một vài giáo lý trong Kinh thánh cũng đã bị Vidar bóp méo.

Đều nói: “Vị Thần vĩ đại sắp đến, qua sông dài thời gian, sẽ giáng thế đến thời đại này.”

“Bên cạnh Thần có một ma linh, nó là một cái bóng , nhưng nó được thần cảm hoá, ngoan ngoãn làm người hầu của

Thần.”

“Còn có một vật có trí khôn, nó là một phong thư. Nó có trí tuệ và là một đầy tớ trung thành của Thần.”

“Khi Chúa giáng thế, thế giới sẽ được giải thoát, vô số thay đổi sẽ xảy ra.”

“Đây là bởi vì Thần không thích thế giới này.”

“Nhưng khi Thần đến, nó sẽ tháo mặt nạ ra, tất cả những ai nhìn thấy Thần sẽ tắm trong ân sủng của Thần, và rời khỏi thế giới bẩn thỉu này với thiên đường.”

“Chỉ có sợ hãi và đau khổ mới có thể trường tồn.”

…

Những giáo lý của giáo phái Vidar rất đơn giản.

Nó khác với những tôn giáo khác dù rất thích hắc ám, nhưng luôn giả tạo mình rất chân thiện mỹ.

Họ tàn nhẫn.

Họ ác độc.

Trong giáo lý của họ, Thần vốn không mang theo thiện ý.

Song……

Họ không biết, tuyvị thần này không có thiện ý với người khác, nhưng lại có ác ý với họ.

…

Trên London.

Những đám mây đen vẫn đang xoay vần.

Nhưng nếu ai đó có thể rướn người lên cao cả cây số, thì họ có thể nhìnthấy một đường viền quả bóng bay khổng lồ màu đỏ ẩn hiện trong những đám mây đen.

Đây là bản chất của Pennywise.

Ác linh Đỗ Duy đã từng sử dụng thứ này để biến Vidar thành nguồn sức mạnh của nó.

Đương nhiên đó là nỗi sợ…

Không phải Pennywise luôn thích tìm đường chết đã sống lại.

Giờ kẻ điều khiển quả bóng đỏ này là ác linh Đỗ Duy.

Nó vốn có năng lực ảnh hưởng đến người khác.

Giờ đây, quả bóng bay màu đỏ đã trở thành đôi mắt và điểm trung chuyển của nó.

Những cảm xúc tiêu cực do những người sống ở London tạo ra sẽ đi qua trạm trung chuyển và trở thành nguồn sức mạnh cho ác linh Đỗ Duy.

Điều này sẽ đưa nó trở lại đỉnh cao .

Theo cách tương tự, những chỉ dẫn mà nó đưa ra cho Vidar, cũng như các phương pháp được đặt ra, sẽ tiếp tục củng cố sự tồn tại của Thần.

Bạn càng tin vào nó, bạn càng sợ hãi nó.

Điều đó càng chắc chắn.

Đây cũng là lý do cho sự ra đời của 72 Ma Thần của Solomon.

Mặt nạ là một thứ rất đặc biệt.

Không ai biết bạn là ai trước khi đeo mặt nạ.

Bạn có thể gọi bất kỳ tên nào, có thể là bất kỳ ai.

Giữa đúng và sai.

Nhưng khi mặt nạ được gỡ bỏ, kết quả sẽ được khẳng định.

Khoác giáp thành thần hoàn thành…

Cái Bóng và phong thư đều là đầu mối then chốt khẳng định sự tồn tại của ác linh Đỗ Duy.

Dưới những đám mây đen, phía trên tháp chuông, điểm cao nhất ở London.

Ác linh Đỗ Duy vẫn bình thản ngồi đây, đôi mắt đen láy không có một chút cảm xúc, thờ ơ nhìn người đi đường qua lại bên dưới.

Nó nói: “Cái chết là thỏa hiệp vô dụng nhất.”

Điều này dường như đang nói về chính nó.

Sau đó, nó thêm vào một câu khác: “Những gì tôi cần là sợ hãi, những cảm xúc tiêu cực, tôi cần tất cả sự tiêu cực hướng về phía tôi.”

“Nên tôi sẽ không lấy mạng của mày.”

Nói xong, ác linh Đỗ Duy không còn nhìn người đi đường phía dưới, mà là ngẩng đầu nhìn đám mây đen phía trên.

Đôi mắt của nó rất lạnh.

Nhưng nó dường như có thể xuyên qua những đám mây đen và nhìn thấy mặt trời và các vì sao trên bầu trời.

Cái Bóng không ở bên nó, cả phong thư cũng vậy.

Nhưng nó sớm đã quen, khi trở lại thành Đỗ Duy thì không ai có thể giúp nó, khi trở thành ác linh Đỗ Duy thì không cần ai giúp.

…

Vào lúc này, toàn bộ thành phố London đã bắt đầu thay đổi.

Từng cơn gió lạnh thổi qua.

Người đi đường bất an.

Những đám mây đen trên đầu che kín ánh sáng lẽ ra phải chiếu vào thành phố, bóng tối dày đặc đến nỗi khiến người ta khó thở.

Một làn hơi lạnh đang phả ra trong không khí.

Nó dường như có thể theo da, dọc theo lỗ chân lông đi thẳng vào tim.

Không biết từ lúc nào, đám người Vidar xuất hiện ở trong đám người, cúi đầu bịt tai, bị chửi rủa cũng không tức giận mà biến mất không còn tăm hơi.

Trong một căn phòng tối, cả gia đình đang ngồi bên nhau, ăn sáng.

Nhưng họ đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt người trên cửa sổ.

…

Những điều như vậy vẫn tiếp tục xảy ra.

Các Hunter ở London càng điên cuồng hơn.

Thành phố vốn rất yên bình, chỉ sau một đêm đã thay đổi hoàn toàn.

Ác linh ở khắp mọi nơi. Thậm chí có một tàlinh chỉ còn một nửa cơ thể, cắm đầy đinh đang lang thang.

Corrion Dawkwe chỉ cảm thấy vô cùng tức giận. Các Hunter còn lại cũng vậy.

Vốn dĩ họ nghĩ Công tước sẽ giải quyết được mọi chuyện, nhưng khi dị biến xảy ra, họ chỉ có hận.

Giận dữ nhưng không hành động.

Mà vào lúc này khi đi đến một con phố vắng vẻ. Theo ác ý đó, đám Hunter Corrion Dawkwe, cuối cùng đã tìm ra manh mối.

Tại con phố này, một người Hunter Vidar bị vặn xoắn như vắt khăn, máu chảy đầm đìa, chết vô cùng thê thảm.

Bên cạnh cái xác, có một bóng người màu đen hình người.

Phong thư lơ lửng bên cạnh Cái Bóng.

Nó rất bất mãn: **[Tôi thực sự không hiểu tại sao chủ nhân lại thiên vị mày đến vậy. Mày rõ ràng là một tên ngốc, nhưng chủ lại cho mày tấn công đám Hunter của Vidar để mày mạnh hơn.】**

[Rõ ràng phong thư tao là trung thành nhất, ngoại trừ mày giỏi giết người tốt hơn tao, mày còn có cái gì?】

[2 con dao sắc bén là do chủ nhận đưa cho.】

[Mày thậm chí không biết nói.】

[Nếu không phải chủ nhân bảo tao coi chừng để mày không bị giết, tao đã không đi theo mày.】

[Giết người không chút mỹ cảm nào, thật sự là rác rưởi】

Nhưng đúng lúc này, Cái Bóng đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào con phố.

Corrion Dawkwe và những Hunter khác lặng lẽ bao vây nó.

“Bắt lấy tà linh phong thư kia, nó là đồ của công tước, tuyệt đối đừng để nó thoát!”

Nghe câu này, Phong thư hoàn toàn choáng váng.

Tình huống gì đây ?

Bắt nó?

Mặc dù nó là một tà linh, nhưng trước khi được giải phong, nó không có sức chiến đấu.

Nói thật, ác linh phong thư đã bị Twilight phế. Họ tạo ra nó, khiến nó không còn chút đe doạ nào.

Tất nhiên phong thư biết tình cảnh của mình, nó ngay lập tức muốn chui vào Cái Bóng, để cùng Cái Bóng chạy trốn.

Nhưng đang định làm vậy thì Cái Bóng lập tức hóa thành một bóng đen rồi biến mất trong bóng tối.

Chương 516: Phong thư bị nứt

Giá như, ưm…

Nếu thật sự có giá như, phong thư sẽ không còn độc mồm độc miệng nữa, suốt ngày châm chọc Cái Bóng.

Vậy nên khi thấy tình hình không ổn, Cái Bóng lập tức bỏ lại nó, chuồn thẳng.

[Anh Cái Bóng, em sai rồi, anh đừng bỏ lại tà linh yếu đuối, đáng thương và bất lực như em, nếu anh có chút lương tri thì xin mang em đi…]

[Một mình quay về, anh còn mặt mũi gặp chủ nhân sao?】

Phong thư nghẹn ngào, đau khổ.

Nó cố gắng trốn thoát, nhưng trước khi nó có thời gian để hiện thực ý tưởng này, nó đã bị Corrion Dawkwe và những người khác bắt được.

[Mấy anh zai ơi, chắc có sự hiểu lầm nào đó. Mấy anh bình tĩnh đi, chủ nhân của phong thư chính là Công tước.】

[Các anh có thể nể mặt ngài ấy không?】

Vào giờ khắc này, khi đám Corrion Dawkwe bắt lấy phong thư.

Phong thư rất sợ.

Mấy chục Hunter ra tay, đừng nói là nó, cho dù là ma linh cũng bó tay chịu trói.

Hơn nữa, sức mạnh của những Hunter này rất đáng sợ, hoàn toàn vượt xa với những Hunter ở hàng trăm năm sau.

Corrion Dawkwe nắm lấy phong thư, nói với đôi mắt đỏ hoe: "Mày có ý thức của bản thân?"

Phong thư sững sờ.

Đúng……

Nó có ý thức của bản thân.

Có vấn đề gì không?

[Chủ nhân của tôi là Công tước. Tôi là tay sai trung thành nhất của ngài ấy, tôi có ý thức thì có gì lạ đâu?】

Những Hunter khác nhìn phong thư với ánh mắt kỳ lạ.

Từ đầu đến cuối, sự phân biệt giữa người và đám ma quỷ này rất rõ ràng.

Con người có trí khôn. Nhưng đám ác linh, tà linh, ma linh dù biểu hiện có trí tuệ, cũng không nên có tự giác.

Nếu truyền đi, e rằng sẽ phá vỡ tam quan của mọi người.

Vốn là tồn tại có sức mạnh quỷ dị, nếu chúng có ý thức, sẽ vô cùng khủng khiếp.

Corien Dawkwe kiềm chế sát khí trong lòng, nhìn về phía một người đàn ông trung niên có bộ râu quai nón trong số những Hunter còn lại.

Sau đó ngay lập tức không chút dấu vết phong toả phong thư.

Sau đó, Corrion Dawkwe giả vờ bình tĩnh nói: "Không có gì, nhưng giờ mày đã rơi vào tay chúng ao. Nếu mày đã có ý

thức thì giao tiếp sẽ rất dễ dàng.”

“Nói cho chúng tao biết, chuyện gì đã xảy ra với Công tước.”

“Bây giờ hắn đang ở đâu?”

Phong thư khẽ run lên.

Nó không thể không tự hỏi: **[Những Hunter ngu ngốc này có bị điên không? Lại muốn tìm ác linh chủ nhân, chán sống rồi sao, chúng còn muốn giết tôi, thật sự cho phong thư là bị thịt sao?】**

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên bề mặt của phong thư lại hiện lên dòng chữ.

[Ai nha, mấy anh zai không biết, chủ nhân của em dường như đã bị 72 Ma Thần của Solomon làm cho phát điên. Ngài ấy hiện đang ở cùng đám giáo đồ Vidar. Là tay sai trung thành nhất của chủ nhân, em cảm thấy rất đau lòng.】

[Một chủ nhân tốt lại thành ra như thế.】

[Tôi rất đau lòng, xin các anh thương xót, đi cứu chủ nhân của em, hoặc giết ngài ấy để ngài được giải thoát.】

Điều này khiến đám Corrion Dawkwe sửng sốt.

Không phải ác linh phong thư là tay sai trung thành nhất của công tước sao?

Sao nói kỳ vậy, đây là đồ đần sao.

Những Hunter đã khắc sâu sự cẩn trọng vào tận xương của họ.

Không ai tin vào lời nói của phong thư.

Theo cái nhìn của họ, tà linh phong thư này chỉ biết dối trá, chắc chắn chẳng phải là thứ tốt.

Ngay lập tức, Corrion Dawkwe lạnh lùng nói: “Mày muốn chúng tao đối phó với công tước nhiều đến vậy, chẳng lẽ mọi chuyện thành ra như vậy là do mày.”

【Cái gì? Chuyện này liên quan gì đến phong thư, em chỉ là một tà linh ngây thơ, em chưa từng giết ai cả.】

Corrion Dawkwe nhớ lại cảnh tượng Hunter của Vidar bị Cái Bóng vặn đứt đầu.

Phong thư rất sợ.

[Chuyện này không phải do em gây ra, tất cả đều do Cái Bóng, nó là thứ xấu xa nhất. Nó đã giết hàng trăm người, lại còn vô sỉ bỏ rơi em. Nếu các anh muốn đòi công lý, hãy đi giết nó. Đừng làm phiền em…]

Corrion Dawkwe giễu cợt: “Thật ghê tởm, mày còn dám nói dối.”

“Tory, hãy khiến nó ngoan ngoãn hơn.”

Tory là người đàn ông trung niên vừa rồi.

Y lập tức tiến vào ác linh hoá, vô cảm nắm chặt phong thư.

Sau đó, một hơi thở kỳ lạ bao phủ phong thư.

[ĐM, lũ ngốc chúng mày muốn làm gì tao?】

[A… tao sắp chết, tao sắp chết rồi, chúng mày không thể làm vậy với tao, tao là tay sai trung thành nhất của chủ nhân, lũ khốn nạn, chúng mày nhất định sẽ xuống địa ngục .. .]

[Á Á… phong thư bị xé rách.】

Trên tay Tory, phong thư bị xé làm đôi, nhưng mỗi bên lại vẫn nguyên vẹn.

Tuy nhiên, trên một phong thư trong số đó, những dòng chữ lại xuất hiện một cách điên cuồng, đầy những ngôn từ hỗn

loạn.

Không có ý nghĩa gì cả.

Cái còn lại thì khá bình thường. Trên đó hiện lên dòng chữ:

[Một phút trước, Tory đã thành công sao chép một phong thư.】

Corrion Dawkwe hỏi Tory: “Làm thế nào mà tà linh phong thư này lại biến thành như vậy? Dường như nó đã mất đi ý thức.”

Tony trả lời: “Bản sao vẫn giữ được sức mạnh của nó, nhưng loại trừ ý thức của nó, ý thức ban đầu của nó được ghim trên một phong thư khác. Nhưng theo cách nói của chúng ta, giờ nó là một tên ngốc.”

Corrion Dawkwe gật đầu hài lòng: “Thứ này phải được bảo quản, rồi mang về giáo hội, để những người khác có thể nghiên cứu bí mật của nó.”

Nói xong, gã lại hỏi phong thư: “Công tước giờ đang ở đâu?”

[Trên ngọn tháp cao nhất ở London, nó thích ở trên cao…]

Corrion Dawkwe lại hỏi: “Nó? Tại sao lại gọi nó thay vì hắn?”

[Bởi vì nó sớm đã không còn là chính mình.】

…

Trên ngọn tháp cao nhất ở London, ác linh Đỗ Duy thu hồi tầm mắt.

Trong thành phố, miễn là khu vực bị mây đen bao phủ, thì đều là sân nhà của nó.

“Toa quá xem trọng những Hunter này, cho nên ta đánh giá thấp phong thư.”

“Nhưng những Hunter này không thích hợp để trở thành thành viên của kế hoạch. Tao cần một sự hiện diện mạnh mẽ hơn, nếu không có mồi nhử, không thể dụ thứ đó ra.”

Ác linh Đỗ Duy đang nói những điều rất khó hiểu.

Nó dường như muốn làm một điều gì đó vượt xa suy nghĩ của mọi người.

Vào lúc này, ác linh Đỗ Duy đột nhiên cau mày, nhìn về phương xa.

Mây đen trên bầu trời cũng trở nên u ám hơn.

“Tao cảm giác được Hunter mạnh hơn, dường như có một luồng khí tức kỳ quái…”

…

Ở lối vào của Thành phố London.

Đội kỵ sỹ Hunter đã tới.

Minette cầm dây cương bằng một tay, tay kia vuốt ve thanh kiếm dài.

Nàng ngẩng đầu nhìn mây đen trên đầu.

Bỗng dưng một cảm giác rất lạ nổi lên trong lòng nàng.

“Giữ vững cảnh giác, chúng ta đã bị phát hiện.”

Có người nói: “Thành phố này giống như một con quái vật đang ấp ủ mưu đồ nào đó. Nó có một đôi mắt khiến người ta ớn lạnh, giống như một vị thần cao, tàn nhẫn nhìn thế gian.”

Ánh mắt của Minette rất kiên định: “Vào thành giải quyết mọi rắc rối. Nếu hắn điên rồi, vậy thì giải quyết hắn luôn.”

Chương 517: Thành phố chết

Bên ngoài và bên trong thành phố, hoàn toàn là 2 thế giới.

Khi đám người Minette vào thành phố.

Phóng mắt nhìn xung quanh, mọi thứ đều u ám.

Mơ hồ, như ẩn như hiện.

Cứ như có ai đó đang thì thầm bên tai những lời khó hiểu, khiến người ta có loại dục vọng nổi điên.

Nhưng không có ai…

Họ không nhìn thấy ai cả.

Có vẻ như thành phố này đã trở thành một thành phố rỗng.

Màu sắc quỷ dị lóe lên trên khuôn mặt xinh đẹp của Minette.

Nàng đột ngột liếc nhìn lại.

Con đường lúc tới đã biến mất.

"Chúng ta dường như được đối đãi đặc biệt."

Những người khác cau mày nói: "Không gian xảy ra hỗn loạn, chúng ta đã bị thu hút vào một thành phố London xa lạ."

Đang nói, đột nhiên họ nhảy khỏi lưng ngựa.

Máu đen phun ra từ lỗ mũi của những con ngựa, sau đó toàn bộ cơ thể chúng bị phân hủy với tốc độ quá nhanh, trong nháy mắt chỉ còn trơ lại xương.

Nhưng dù vậy, bộ xương vẫn không rơi rụng.

Những bộ xương ngựa này quay đầu lao vào bóng tối.

Khi Minette nhìn thấy điều này, nàng cười nhạo: “Đây là món quà gặp mặt mà nó tặng cho chúng ta, giờ nó sắp sửa trở thành Ma Thần. Nên đã kéo chúng ta vào nơi ma quái này, để ngăn chúng tôi phá hỏng kế hoạch của nó.”

Một gã độc nhãn ngồi xổm xuống, ấn lòng bàn tay xuống đất.

“Chờ một chút, nơi này có vẻ khác với những gì chúng ta nghĩ.”

“Đúng là thành phố London, nhưng hình như là 3 ngày sau.”

Nghe vậy, Minette cau mày nói: “3 ngày sau, ý của cậu là, thời gian của chúng ta bị gia tốc?”

Người đàn ông một mắt khó hiểu nói: “Chưa chắc là gia tốc, có thể là ngưng đọng.”

Những người khác cúi đầu trầm ngâm.

Minette lạnh lùng nói: “Cậu có chắc đây là London 3 ngày sau?”

“Vâng… tôi khá chắc chắn.”

Minette xoa thanh kiếm dài, quay đầu nhìn xung quanh, thành phố hoang vắng này khiến nàng cảm thấy rất tệ.

“Nếu đã vậy, lúc chúng ta vào thành đã bị ngưng đọng, nhưng đây không phải là một dấu hiệu tốt, chỉ có thể nói nó đã có được thực lực không thể khống chế.”

Trừ câu đó ra, Minette không nói gì thêm.

3 ngày sau, London trở thành một thành phố chết.

Vậy thì những gì xảy ra trong vòng 3 ngày này phải nói là rất tàn khốc.

Hơn nữa, thủ phạm chịu trách nhiệm cho tất cả những điều này là người đàn ông kia.

Trong lòng có chút nhói đau: "Vì sao anh lại trở thành dáng vẻ mà em ghét nhất? Không phải anh từng nói, dù không còn là người cũng không có nghĩa không còn là chính mình?"

Thanh kiếm dài mà nàng cầm trên tay dường như cũng thay đổi theo cảm xúc của nàng.

Một luồng khí ngày càng lạnh tỏa ra từ thanh kiếm.

Hơn nữa, màu máu hiện lên trong mắt nàng.

Năng lực nhìn thấy tương lai lại phát động.

Nàng lại nhìn thấy cảnh tượng chết chóc.

Mà lần này, nàng chỉ nhìn thấy một đôi mắt.

Đó là đôi mắt của ác linh Đỗ Duy, đen kịt một màu, không có sự khác biệt giữa con ngươi và trong đó, không hề có cảm xúc trong đó.

Phụt……

Minette nôn ra một ngụm máu, nàng nửa quỳ chống kiếm lên mặt đất.

Khuôn mặt của những người khác thay đổi đáng kể.

"Thưa bà Minette, bà…"

Minette lau vết máu nơi khóe miệng, nghiến răng nói: "Nó vẫn chưa thành công, nếu không tôi đã không nhìn thấy mắt của nó. Nó nhất định vẫn ở thành phố này, chúng ta phải tìm ra và ngăn chặn kế hoạch của hắn ngay."

…

Độ ẩm trong không khí càng lúc càng đậm đặc.

Mây đen cứ như bị nhiễm mực, đen đến mức khiến người ta hoảng hồn.

Thỉnh thoảng, còn có tiếng sấm vang lên.

Nhưng không hề có chút ánh sáng nào, cứ như tia chớp cũng bị mây đen bao phủ, nhìn ra xa mới thấy sự khác biệt giữa ngày và đêm đã hoàn toàn lẫn lộn.

Corrion Dawkwe chỉ cảm thấy thế giới đầy ác ý.

Gã tiếp tục chạy về phía trước.

Hunter theo sau gã là người đàn ông trung niên tên là Tori.

Tuy nhiên, lúc này hai người đều rất chật vật.

Cơ thể họ chảy đầy máu. Cả hai đều bị thương nặng.

Trong bóng tối, ánh mắt đầy rẫy ác ý, không hề dao động, vẫn bám sát phía sau.

“Tại sao lại như vậy?”

“Lẽ nào chúng ta sẽ chết ở đây, cùng chết với toàn bộ London sao?”

“Bà Minette ở đâu, tại sao vẫn chưa xuất hiện?”

Corrion Dawkwe ho ra máu, bước chân càng lúc càng vô vọng.

Những gì xảy ra trong 3 ngày qua giống như một cơn ác mộng.

Gần hai trăm ác linh xuất hiện khắp London.

Mỗi ác linh đều rất đáng sợ, toả ra ác ý tràn ngập thành phố, như thể một tồn tại đáng sợ sắp hồi sinh, mà chúng trở thành đội tiên phong.

Không ai biết những ác linh đó đến từ đâu.

Nhưng chắc chắn có liên quan đến chuyện ngài công tước đã phát điên.

Bởi vì lũ ác linh hề làm tổn thương giáo đồ của Vidar, chúng lấy khu vực trung tâm nhất của thành phố làm phạm vi hoạt động.

Cả thành phố bị bao trùm trong nỗi sợ hãi.

Corrion Dawkwe nhớ rõ, vào ngày đầu tiên, họ lấy được phong thư, đang muốn tìm Công tước, nhưng thứ đợi chúng lại là Hunter.

Tồn tại khủng bố đạt cấp độ ma linh.

Con quỷ đó vô cùng quỷ quyệt, chỉ đánh lén từ trong bóng tối.

Họ thậm chí chưa nhìn thấy mặt của công tước, đã mất 3 Hunter.

Đồng thời, giáo phái Vidar cũng đang phát triển nhanh chóng ở London, những người bình thường cũng tham gia, muốn tìm kiếm nơi che chờ khi Thần sắp đến.

Nhưng ngày hôm sau, mọi người đều sa ngã.

Bởi vì họ không thể xin được che chở, mà chỉ càng lún càng sâu.

Nỗi sợ hãi như nấm mốc, lan truyền với tốc độ điên cuồng.

Không ai có thể tránh khỏi tai hoạ.

Ngay cả những Hunter như Corrion Dawkwe, không thể thoát khỏi cái lạnh ngột ngạt như đến từ địa ngục.

“Chúa ơi… xin hãy cho chúng con chút gợi ý.”

Corrion Dawkwe khẩn cầu.

Tori biến sắc, hét lớn: “Mau chạy đi, bóng đen lại đến rồi.”

Trong lúc đang nói, một con dao nhọn lặng lẽ xẹt qua trong bóng tối, xuất hiện ngay sau lưng của Corrion Dawkwe, đâm thẳng vào tim gã

"Biến đi…"

Corrion Dawkwe rút một thanh kiếm liễu từ tay áo, chém vào con dao sắc nhọn.

Keng.

Nhưng sau đó, sắc mặt của gã thay đổi, bởi vì con dao sắc bén như nam châm, giữ chặt thanh kiếm liễu, khiến cho đòn đánh của gã trở nên vô dụng.

Hơn nữa, một con dao sắc nhọn khác bỗng quỷ dị đâm vào đầu gã từ trên xuống.

Thấy vậy, Tori lo lắng lao về phía trước.

Nhưng y biết điều đó vô dụng, con ma linh này vốn đã rất đáng sợ, lại còn thích cái trò đánh lén bỉ ổi, thật không biết xấu hổ.

Con dao sắc nhọn đã xuyên qua đầu của Corrion Dawkwe.

Máu văng tung tóe.

Nhưng vào lúc này, cả 2 con dao nhọn đều dừng lại và không tiếp tục.

Cái Bóng xuất hiện trước mặt Corrion Dawkwe, với đôi mắt đỏ ngầu đang mở trừng trừng nhìn nhóm người trước mặt.

Nó nhìn thấy một người phụ nữ giống hệt Alexis.

Ngay sau đó, người phụ nữ lập tức xuất hiện ngay phía trước Cái Bóng.

Rút thanh kiếm dài ra, lập tức chém xuống.

Một hơi thở kỳ dị bao quanh thanh kiếm, dường như có một tồn tại khủng khiếp nào đó, đang khóa chặt Cái Bóng.

Cái Bóng không thể chống lại nổi.

Nó tan biến trong bóng tối, không chút do dự chuồn mất.

Chương 518: Nó đến từ địa ngục

Cái Bóng nhanh chóng tẩu thoát.

Tuy rằng có chút ngốc, nhưng là ác linh tay sau đi theo Đỗ Duy lâu nhất, có thể sống đến bây giờ dĩ nhiên nó có bản lĩnh.

Cho dù Minette rút kiếm và chém nó, nhưng Cái Bóng không để tâm chút nào.

Nên trốn thì muốn, cần gì chấp nhất.

Dù sao, điều lần trước nó chấp nhất chính là giết Đỗ Duy.

Nhưng kết cục…

Kết cục chỉ tốt hơn so với phong bì một chút.

“Dù chạy trốn thì đã sao, mày đã bị kiếm của tao khóa định, nhất định sẽ chết.”

Minette vô cùng không vui.

Nàng thu lại thanh trường kiếm.

Những người khác cũng xuất hiện xung quanh.

Corrion Dawkwe cùng đám Tori đi đến, vô cùng kích động: “Thưa bà, rốt cục bà đã đến, London… London đã hoàn toàn thất thủ.”

Minette trầm giọng nói: “Lẽ ra 3 ngày trước chúng ta tiến vào thành phố, nhưng lúc tiến vào thành phố đã bị ngăn lại. Hiện tại London đang xảy ra chuyện gì? Những người khác đều đã chết sao?”

Corrion Dawkwe chua chát nói: “Chỉ có người của chúng tôi chết, và đám người Vidar. Còn những người bình thường sống ở London, cũng không khác chết là mấy “.

“Tất cả đều chìm vào giấc ngủ, sợ hãi tồn tại đó trong giấc ngủ của họ.”

Minette hơi biến sắc: “Đều do hắn làm?”

Corrion Dawkwe nghiến răng nói: “Đúng vậy, hắn hoàn toàn điên rồi. Hắn đùa bỡn với cả London trong bàn tay. Hắn đã bóp méo ý muốn của mọi người.”

“Hắn khiến chúng tôi sợ hãi hắn.”

“Hắn muốn trở thành một thành viên của 72 Ma Thần của Solomon.”

“Chúng tôi không thể phản kháng.”

Mọi người đều im lặng.

Corrion Dawkwe tiếp tục khẩn cầu: “Thưa các ngài, các ngài đều là những Hunter hàng đầu, xin hãy ngăn cản công tước, nếu không cân bằng mong manh của thế giới này nhất định sẽ bị hắn phá vỡ.”

“Đến lúc đó, hắn sẽ khiến thế giới tuyệt vọng.”

Minette siết chặt thanh kiếm, vẻ tức giận lóe lên trong mắt.

“Hắn sẽ không thành công.”

“Hắn phải trả giá cho những gì đã làm.”

“Ta sẽ sử dụng thanh kiếm mà hắn đã từ chối để chấm dứt sai lầm mà hắn đã gây ra.”

Thanh trường kiếm của Minette được tổ tiên của nàng truyền lại, một tồn tại quái dị đang ẩn giấu trong đó. Nó có ý nghĩa rất lớn.

Corrion Dawkwe biết mối quan hệ trong quá khứ giữa Minette và Công tước, cũng biết thanh kiếm có ý nghĩa gì.

Vì thế, gã kiên quyết nói: “Mọi việc đều tuỳ bà, ma linh bóng đen vừa rồi là chó săn số một của Công tước. Nó rất thích đánh lén, các ngài phải cẩn thận.”

Những người khác gật đầu lia lịa.

8 người trong chuyến đi này đã nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Có thể nói bọn họ chuẩn bị liều mạng.

…

Ở một nơi khác. Tại trung tâm của Thành phố London.

Một đàn thờ khổng lồ đã được xây dựng. Hàng trăm giáo đồ Vidar đứng xung quanh. Họ mặc áo đen, đeo mặt nạ trắng, cúi đầu trước đàn thờ.

Toàn thân các ả run rẩy, họ hát khẽ.

Nhưng bởi vì không kiềm chế được sợ hãi, tiếng ca càng ngày càng quái dị.

“Khi thế giới mất đêm và ngày.”

“Chúng ta nghe thấy một giọng nói.”

“Giọng nói đó đến từ địa ngục, tao nhã và điềm tĩnh.”

“Nó nói rằng chúng ta nên học cách sợ hãi.”

“Nó ở trong bóng tối.”

“Ngai vàng của ngài không được đúc thành.”

“Lúc này chúng ta đang triều bái ngài, bởi chúng ta biết rằng ngài đã giáng xuống thế giới.”

Ban đầu tiếng hát vẫn có thể duy trì giai điệu, nhưng càng về sau càng lộn xộn.

Trên đàn thờ, ác linh Đỗ Duy đeo mặt nạ thản nhiên ngồi trên đó một tay chống cằm, hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ.

Ở bên phải của nó, hoa văn của chiếc cân bằng vàng ngày càng rõ ràng hơn. Khoác vỏ bọc Thần đã đến bước cuối cùng.

Nhưng không có vẻ gì là lo lắng cả.

Thay vào đó, hắn đã tập trung vào cái cân vàng.

Đồng hóa sắp kết thúc.

Vào thời điểm này, ác linh Đỗ Duy chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt đen láy nhìn xuống.

Cái nhìn trịch thượng từ trên đàn thờ.

Sau đó, nó nhìn thấy mười Hunter xuất hiện ở đằng xa.

Bỏ qua Corrion Dawkwe và Tori, ánh mắt của ác linh Đỗ Duy đặt trên đám người Minette.

Chính xác là nó chỉ liếc nhìn Minette.

Tại thời điểm này, ánh mắt của ác linh Đỗ Duy dao động.

Nhưng sau đó, đã hoàn toàn biến mất.

Nó lạnh lùng nói: “Đây có phải là đáp án mà em cho anh sao?”

Minette trong thời đại Victoria. Alexis ở hiện đại.

Cái trước là tiền kiếp của cái sau, và cái sau là hiện tại của cái trước.

Nhưng ác linh Đỗ Duy rất khó chấp nhận, bởi nó biết Minette có quan hệ gì đó với thứ gọi là công tước, dù là nó hay con người nó thì cũng không thể là công tước.

Nhưng có một điểm rất khó giải thích, khi nó đến đây, công tước ban đầu đã biến mất.

Minette nhìn người đàn ông ngồi trên ngai vàng từ xa, đôi mắt đen láy kia, khiến nàng gần như nghẹt thở.

“Đáp án? Anh muốn em cho anh đáp án gì?”

“Nói cho em biết, anh đã xảy ra chuyện gì?”

Minette siết chặt thanh kiếm.

Nhưng nàng không biết ác linh Đỗ Duy, đang không hỏi nàng.

Thực tế, trong mắt ác linh Duvy, Minette là Minette, và Alexis là Alexis.

Không thể nhập làm một.

Những người khác thấy điều này, lạnh lùng nói: “Hắn đã hoàn toàn phát điên, may mà vẫn chưa thành công. Chúng ta có cơ hội giết hắn.”

Ngay lập tức, người đàn ông một mắt đã biến mất.

Khi nó xuất hiện trở lại.

Hắn trực tiếp xuất hiện trên tế đàn, vung một con dao găm, trực tiếp đâm vào ác linh Đỗ Duy.

Nhưng ngay sau đó, keng một tiếng vang lên.

Hai con dao sắc bén đã giữ chặt con cao.

Một bóng đen hiện ra trước mặt ác linh Đỗ Duy, với đôi mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt.

“Ma linh…”

Người đàn ông một mắt cũng không bất ngờ, con mắt duy nhất còn lại lập tức bị sương mù xanh bao phủ.

Sau đó, y trực tiếp coi thường bóng đen.

Như thể bản thân nó không tồn tại, xuyên qua và tiếp tục tấn công ác linh Đỗ Duy.

Những người khác cũng lao lên theo.

Song ác linh Đỗ Duy thản nhiên đưa tay phải ra, khẽ nắm chặt.

Người đàn ông một mắt bèn xuất hiện trong tay nó.

Khi bóp chặt cổ, các khớp xương đều bị lệch, tạo ra âm thanh kèn kẹt…

“Tao có thể tha thứ cho sự yếu đuối của chúng mày, nhưng tao không thể dung thứ cho sự thiếu hiểu biết của mày.”

Ác linh Đỗ Duy thản nhiên quăng người đàn ông một mắt. Y bèn bay lộn ngược ra sau, đụng phải một Hunter khác, rơi khỏi đàn thờ.

Ngay sau đó, ác linh Đỗ Duy đứng lên.

Trên tay phải, hoa văn của chiếc cân bằng vàng toát lên vẻ lạnh lùng kinh khủng.

Quá trình đồng hóa đã hoàn tất.

Ngay sau đó, ác linh Đỗ Duy cất giọng hoài niệm: “Bây giờ, rốt cuộc tao không còn gánh nặng nào.”

Nói xong, nó nhìn xuống những người đó.

“Tao nhìn thấy trong sát khí mắt của chúng mày.”

“Nhưng tao không quan tâm.”

“Bởi vì tao sẽ cho chúng mày biết thế nào là tuyệt vọng thật sự.”

Chương 519: Cái tên không nên nói ra…

Vào giờ phút này, áp lực mà ác linh Đỗ Duy gây ra, đã không cần thể diễn tả bằng lời.

Nó quá đáng sợ.

Tuy hắn chưa mặc giáp thành thần.

Nhưng cảm giác tuyệt vọng nồng đậm, đã tràn ngập trong lòng mỗi người.

Ác linh Đỗ Duy dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Nó không tháo mặt nạ ra ngay.

Thay vào đó, hắn bước xuống khỏi ngai vàng, nhìn lên những đám mây đen bao phủ thành phố London.

Dưới đám mây đen, không ai có thể nhìn thấy gì.

Một quả bóng bay khổng lồ màu đỏ đã bị căng phồng hết cỡ, giống như một quả trứng sắp nở, có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

Đây là sản phẩm từ những cảm xúc tiêu cực của hàng triệu người trên khắp London.

Nguồn gốc của nó đều liên quan đến ác linh Đỗ Duy.

“Hãy bắt đầu……”

Ác linh Đỗ Duy bình tĩnh nói, giơ tay phải lên trời.

Giống như nó đang nắm cái gì đó. Đột ngột kéo xuống.

Ầm…

Trong mây đen, sấm sét cuồng bạo gào thét.

Cơn gió mạnh đã thổi bay mọi thứ, cuốn phăng bụi bặm trên mặt đất.

Mưa xối xả, như trút nước.

Cả thế giới trở nên mịt mờ, như chìm xuống biển.

Mưa rất to.

Mọi người đều ở trong cơn mưa.

Chỉ có ác linh Đỗ Duy là khác, tất cả những mưa đều cố tình tránh nó, rơi theo những hướng khác.

Nó đứng dưới mưa, dửng dưng nhìn xuống mọi thứ bên dưới đàn thờ.

Trên mu bàn tay phải, hoa văn của cân vàng đã biến mất.

Thay vào đó, là hoa văn của mặt nạ.

Nó đã hoàn toàn kiểm soát cân vàng.

Không phải là một sử dụng đơn thuần, mà là thât sự biến nó thành một phần của chính nó.

Trong tình huống chưa ai biết về điều đó, nó phát động sức mạnh của cân vàng.

Mà giờ, nó sử dụng sức mạnh của chính nó. Như thể thu được một tín hiệu.

Những Hunter hàng đầu, bao gồm cả Minette, đồng loạt tấn công ác linh Đỗ Duy.

Những Hunter này đều có thể chống lại ma linh. Thậm chí có thể áp chế ma linh.

Cùng với Minette, họ không phải là không có năng lực phản kháng.

“Mày chắc chắn sẽ thất bại.”

Có người gầm lên lao tới ác linh Đỗ Duy.

Toàn bộ làn da của anh ta như bị nước sôi làm bỏng, hiện lên một màu đỏ rực quỷ dị.

Hơi thở lạnh lẽo còn mạnh hơn cả Cái Bóng.

Và dưới lớp da của anh ta, có một sinh vật sống nào đó đang nhúc nhích.

Ác linh Đỗ Duy liếc qua.

"Tôi luôn tò mò, Hunter càng mạnh, ác linh mà họ biến thành sau khi chết có phải càng đáng sợ hơn không?"

Nói xong, con ngươi của ác linh Đỗ Duy co rút lại.

Hunter lao tới lập tức bị định trụ. Giống như va vào một bức tường.

Nhưng anh ta không gục ngã. Bởi vì lúc này ác linh Đỗ Duy vỗ tay cái bộp.

Nhưng Hunter bị định trụ, sắc mặt đỏ bừng, mắt lòi ra.

Bùm.

Thân thể phồng lớn, lập tức nổ tung thành một đám mây máu.

Từ trong màn sương máu, nhiều con bướm đêm có hình dáng quỷ dị, to bằng lòng bàn tay với khuôn mặt người bay ra.

Ngay khi xuất hiện, bèn vồ tới ác linh Đỗ Duy.

Thêm vào đó, phát ra một tiếng kêu quái dị.

Khí thế đáng sợ hơn trước rất nhiều.

Về cơ bản, đã đạt đến cấp độ ma linh.

Điều đó đủ để chứng minh rằng những Hunter hàng đầu của thời đại này, mạnh hơn Twilight và giáo hội không chỉ một bậc.

Ác linh Đỗ Duy lắc đầu: “Phản kháng nực cười.”

Nó khinh thường đến việc sử dụng zippo, lá bài Joker, và những thứ khác để đối phó với những người này.

Chỉ cần phẩy tay như đuổi ruồi, những con bướm đêm lập tức biến thành tro bụi. Chết quá dễ dàng.

Những Hunter khác vô cùng tức giận. Họ cứ như phát điên, dồn hết mọi biện pháp, liều mạng tìm cách giết chết ác linh Đỗ Duy.

Ai đó đã lấy ra khẩu súng kíp.

Không biết sử dụng năng lực gì, nhanh chóng lão hoá, trong nháy mắt từ một người trung niên biến thành một lão già.

Điều này làm cho ác linh Đỗ Duy thích thú.

“Thật thú vị khi súng kíp còn có thể được sử dụng theo cách này.”

Phằng.

Hunter đã biến thành ông già bóp cò. Một phát súng đã được bắn, cuộc đời của y kết thúc.

Một sự im lặng chết chóc dày đặc bao trùm lấy y, ngã xuống đất, đau đớn kêu gào, hơi thở lạnh lẽo toả ra như thủy triều.

Khẩu súng kíp cũng nổ tung thành từng mảnh. Mọi thứ chỉ vì để bắn phát súng này.

Viên đạn xuyên qua màn mưa bắn chính xác vào ác linh Đỗ Duy.

Chỉ cần bị trúng đòn, dù có quỷ dị đến đâu, nó cũng sẽ chết.

Ác linh Đỗ Duy cau mày, con ngươi của nó co lại.

Năng lực Định Thân được phát động.

Nhưng viên đạn không hề chịu ảnh hưởng.

“Tôi cảm thấy có một chút nguy hiểm…”

Ác linh Đỗ Duy tán dương.

Sau đó, nó vươn tay, rồi chộp lấy viên đạn.

Ngay sau đó, nước mưa to bằng hạt đậu trút xuống, dao động thành một màn sương mịn, lan rộng điên cuồng theo hình quạt.

Toàn bộ đàn thờ được bao phủ trong sương mù.

6 Hunter hàng đầu còn lại, bao gồm cả Minette, đều có biểu hiện phức tạp.

“Thành công?”

“Cho dù là Công tước, cũng không thể trực tiếp đối đầu.”

Những lời này đều được nói cùng một lúc.

Chỉ có đôi mắt của Minette là đỏ hoe, nàng cầm thanh trường kiếm trong lòng bàn tay mảnh mai, nhưng đầu ngón tay bỗng dững run rẩy.

“Anh ấy sẽ không chết dễ dàng như vậy.”

Nói xong, mắt của Minette đỏ hoe, lao vào đàn thờ phủ đầy sương mù.

Trong nháy mắt, nàng đã đến bậc thang thấp nhất tại dãy bậc thang cao nhất.

Sau đó, con ngươi của nàng đột ngột giãn ra.

Keng…

Viên đạn bẹp dúm rơi xuống đất, kêu lên một tiếng giòn tan.

Ác linh Đỗ Duy vô cảm nhìn vào lòng bàn tay.

Hơi thở lạnh lẽo, và đáng sợ lan tràn.

Lấy nó là tâm điểm, bóng đen điên cuồng lan rộng, trực tiếp bao phủ toàn bộ đàn thờ, với tốc độ cực nhanh, cố gắng nhét toàn bộ thành phố London trong phạm vi của nó.

"Tôi ghét mùi máu…"

Lòng bàn tay nó nứt ra, máu chảy đầm đìa…

Nhưng trong nháy mắt, máu chưa kịp rơi xuống đất, đều bay ngược trở lại vết thương trên lòng bàn tay.

Vết thương lành như chưa từng bị thương.

Ánh mắt của ác linh Đỗ Duy âm u, lạnh lẽo.

Nó nhìn xuống Minette, người trông giống hệt Alexis. Đá tới trước.

Minette không kịp phản kháng, nàng bị đá vào bụng, ho ra máu, ngã xuống từ nơi cao nhất của đàn thờ.

Nàng không dám tin nhìn người đàn ông đeo mặt nạ.

Đến giờ phút này, nàng yếu ớt vươn tay ra, cố gắng nắm lấy thứ gì đó, nhưng không được.

"Đỗ Duy… anh làm em thất vọng."

Minette gần như lẩm bẩm cái tên đó, sau đó cô dứt khoát đâm ngược thanh kiếm vào trái tim mình.

"Kết thúc…"

Đó không phải là tự sát, mà sử dụng nhiều sức mạnh cấm kỵ hơn.

Cùng lúc đó, Minette nói với những người khác: "Chặn nó lại! Ta cần thời gian."

Những Hunter hàng đầu còn lại nghiến răng, lại lao tới chỗ ác linh Đỗ Duy.

Ngay cả Corrion Dawkwe và Tori yếu nhất cũng không chịu ngồi yên.

Tử chiến đến cùng…

Phía trên đàn thờ, trạng thái của ác linh Đỗ Duy có chút không bình thường.

Nó chạm vào chiếc mặt nạ trên mặt, vô cảm nhìn Minette, người ngã mạnh xuống phiến đá phía dưới đàn thờ, rồi đâm kiếm vào tim.

“Em biết tên của anh sao?”

Chương 520: Quá khứ của ai?

Ác linh Đỗ Duy ngạc nhiên.

Thái độ luôn vô cảm của nó, giờ không thể duy trì nữa.

Đúng như nó nói, Minette không nên biết tên của nó.

Đối phương nên gọi nó là Ngài Công tước, chứ không phải cái tên đó.

Mối nghi ngờ trong lòng ác linh Đỗ Duy hoàn toàn bùng phát.

Nó không thể giả vờ như không nghe thấy. Không thể bỏ qua tất cả những điều này.

Nhưng vào lúc này, những Hunter hàng đầu khác đã lao lên dọc theo đàn thờ.

"Mày sẽ thất bại, nhất định thất bại!"

Người đàn ông gầm lên, trong mắt tràn ngập sát khí.

Cho đến bây giờ, đúng sai không quan trọng, chỉ có cái chết mới có thể phân định kết quả cuối cùng.

Ác linh Đỗ Duy hít sâu một hơi. Nó bước ra khỏi đàn thờ.

Bóng đen rộng lớn phía sau nó cứ như kíp nổ của cơn mưa như trút nước, nối tiếp với những đám mây đen trên bầu trời.

Ở trong mắt người khác, lúc này ác linh Đỗ Duy giống như hoá thân của bóng tối, mỗi một bước đi đều như muốn giẫm lên trái tim của bọn họ.

Mỗi bước hạ xuống, tất cả đều hội tụ cùng nhịp đập của trái tim, như thể tần số giao hòa.

Trên thực tế, đây chỉ là một ảo tưởng. Bởi vì tất cả bọn họ đều đang sợ hãi.

Người vừa mắng lao tới ác linh Đỗ Duy, gã không biết ác linh Đỗ Duy muốn làm gì, nhưng gã vẫn kiên quyết ngăn cản mưu đồ của nó.

"Có tao ở đây, mày đừng hòng chạm vào Minette."

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nhìn gã, âm u nói: "Từ trong mắt mày, tao thấy có gì đó đặc biệt. Mày thích cô ấy sao?"

Vẻ bối rối lóe lên trong mắt người đàn ông, nhưng sau đó gã càng thêm cương quyết.

"Thì đã làm sao? Tao yêu nàng hơn mày…"

Vừa nói, gã vừa lấy ra một con xúc xắc và ném nó.

Viên xúc xắc này giống hệt cái của Đỗ Duy.

Lại còn lắc được 6 điểm.

Năng lực của xúc xắc có liên quan đến số điểm, ác linh sẽ chết ngay khi lắc được 6 điểm.

Không chỉ có vậy, người đàn ông cũng lấy ra rất nhiều thứ kỳ dị, có ít nhất mười mấy món đồ đang lơ lửng, thậm chí còn có một đồng xu.

Cùng một vật phẩm có thể có những tác dụng hoàn toàn khác nhau trong tay của những người khác nhau.

Sau khi người này nói xong, trực tiếp xuất hiện sau lưng ác linh Đỗ Duy.

Tất cả các vật phẩm, đồng loạt phát động tấn công.

Ác linh Đỗ Duy im lặng.

Nó dừng lại và hít thở sâu.

Quay đầu lại, đôi mắt đen thui không tròng khóa chặt người đàn ông sau lưng.

Kẻ sau như rơi vào địa ngục.

Gã mở miệng, nhưng không nói được gì, sắc mặt vô cùng tái nhợt. Cơ thể run rẩy không thể kiểm soát. Đó là bởi vì nỗi sợ hãi trong lòng đã hoàn toàn bùng cháy.

Ác linh Đỗ Duy chậm rãi vươn tay ôm cổ của người đàn ông.

Sau đó, dùng một chút lực.

Rắc…

Âm thanh rất rõ.

Cùng với tồn tại quỷ dị mà người đàn ông trở thành sau khi chết, cũng bị bẻ gãy cổ.

Có vẻ như vẫn chưa hài lòng lắm, ác linh Đỗ Duy ném thi thể đi, trầm giọng nói: “Cái Bóng…”

Ngay lập tức, một bóng đen hiện ra từ trong bóng tối, hai con dao sắc bén cắt ngang xác chết. Cái xác lập tức bị cắt thành nhiều mảnh.

Máu bắn tung tóe khắp nơi.

Mưa rửa sạch máu, khiến toàn bộ bàn thờ trở nên vô cùng đẫm máu.

Về phần tất cả vật phẩm do người đàn ông phát động, ác linh Đỗ Duy cũng không thèm nhìn tới, giẫm lên vết máu, đi xuống dưới đàn thờ.

Khi nó đi xuống, cách xa với những vật kia. Thì dù đó xúc xắc, đồng xu hay những thứ khác, tất cả chúng dường như bị oxy hóa, mất hết sức mạnh và nằm rải rác khắp nơi.

Một số thậm chí còn vỡ vụn.

“Khi tao đến đây, tao phủ nhận tất cả, chỉ là một người qua đường.”

“Nhưng giờ tao thấy kinh tởm.”

“Quá khứ?”

“Thời Victoria?”

“Công tước? Tương lai?”

“Nếu đây thực sự là quá khứ, thì từ nay sẽ không còn nữa.”

Giọng điệu của ác linh Đỗ Duy rất lạnh lùng.

Nó tiếp tục bước. Số ít Hunter còn lại đang liều mạng ngăn chặn nó.

Nhưng không có tác dụng gì cả.

Một Hunter lao tới, lại trực tiếp nổ thành sương máu. Những người khác cũng vậy.

Không có Hunter nào không bị ác linh Đỗ Duy đối xử khác biệt.

Những người duy nhất còn sống, ngoài Minnette, là Corrion Dawkwe và Hunter tên Tori. Họ đã hoàn toàn sụp đổ.

Họ nhìn ác linh Đỗ Duy đeo mặt ngạo nghễ giẫm lên vết máu từng bước đi xuống, không khỏi lùi về phía sau.

Không ai có thể tỉnh táo trong tình huống hoàn toàn bị áp đảo này.

“Ngài công tước…”

Corrion Dawkwe vừa mở miệng, đã văng ra xa, rơi vào bóng tối không biết sống chết.

Thấy vậy, Tori ngã gục, nằm rạp trên đàn thờ.

Ác linh Đỗ Duy đi ngang qua hắn, xuống khỏi tế đàn.

Sau lưng, con dao sắc nhọn của Cái Bóng chém ngang người Tori…

Đồng thời còn lộ ra một phong thư ố vàng.

Không phải là phần đã được tách ra, mà là tà linh phong thư có nhận thức.

Phải mất một lúc, phong thư hồi phục khí tức.

Những dòng chữ lộn xộn, ngu ngốc trước đó đều do nó giả vờ.

Nhưng lúc này, Phong thư không dám làm gì.

Bởi vì nó lần đầu tiên nhìn thấy khí tức của ác linh Đỗ Duy, vừa áp lực, lại kinh khủng.

Trực giác nói cho nó biết, nếu nó còn dám liếm cẩu thì nó chết ngay tức khắc.

…

Bên dưới đàn thờ.

Ác linh Đỗ Duy vô cảm nhìn người phụ nữ toả ra sự lạnh lùng và độc hại, đang rút kiếm ra khỏi lồng ngực.

Nó hỏi lại: “Sao cô biết tên tôi?”

Minette không trả lời, thay vào đó vung thanh trường kiếm, ngay lập tức xuất hiện phía trên ác linh Đỗ Duy.

Thanh trường kiếm mang theo sức mạnh vô danh nào đó, trực tiếp khóa mục tiêu bên dưới.

Vút…

Không chút logic, trường kiếm vung xuống, hành động tương ứng được thực hiện.

Toàn bộ lưỡi kiếm chém vào ác linh Đỗ Duy.

“… Cô đang rút cạn sự kiên nhẫn của tôi.”

Thanh trường kiếm chém qua cơ thể của ác linh Đỗ Duy, nhưng cứ như thể nó chém vào một cái bóng hư ảo.

Không gây ra được chút tổn thương nào cho nó.

Minette kinh hoàng: “Điều này là không thể.”

Nhưng vừa nói xong, sau lưng cô, giọng nói lạnh lẽo của ác linh Đỗ Duy vang lên: “Sở dĩ cô cho là không thể, là bởi vì trong nhận thức của cô, tôi không thể làm được đến mức này.”

“Nhưng thực ra đối với tôi, cái này không có tác dụng gì.”

Mặc dù thời đại Victoria là thời kỳ đỉnh cao của những Hunter. Nhưng những người trước mặt này không dung hợp bất cứ vật gì từ 72 Ma Thần của Solomon.

Họ nói chung là rất mạnh, nhưng người mạnh nhất vẫn chưa đạt đến trình độ của Matthew.

Minette đột ngột quay lại.

Nhưng trong giây tiếp theo, cái cổ trắng nõn mảnh mai đã bị ác linh Đỗ Duy bóp lấy, nàng muốn vung trường kiếm lên, nhưng lại phát hiện toàn bộ trường kiếm đã bị định trụ.

“Tôi không quan tâm đến sự sống chết của cô.”

“Thật ra cô cũng không phải là đối thủ của tôi…”

“Thời gian của tôi sắp hết, vì vậy chúng ta hãy kết thúc nhanh chóng nhé.”

Minette trợn to mắt: “Đỗ Duy, anh muốn làm gì em…”

Nghe được cái tên này, ánh mắt của ác linh Đỗ Duy càng thêm ác độc.

Nó nói: “Hãy nhìn vào mắt tôi…”

Chương 521: Giờ tao là Thần

Ác linh Đỗ Duy nói xong câu đó bèn nhìn vào mắt của Minette. Minette theo bản năng cảm thấy ghê tởm.

Cô muốn chống lại, nhưng không có bất cứ tác dụng gì.

Đôi mắt đen, vô cảm ấy, như một vực thẳm, khiến nàng không thể rời mắt.

Rất nhanh, đôi mắt nàng mờ đi.

Đôi mắt màu xanh trống rỗng.

Con ngươi đã phóng to, bao nhiêu chuyện cũ đã chôn chặt trong lòng nàng bấy lâu nay, lần lượt hiện lên trong đầu.

Ác linh Đỗ Duy nhìn nàng. Nó thật sự nhìn thấy đoạn thời gian trong quá khứ của nàng.

Từ góc nhìn của Minette, nó nhìn thấy một người đàn ông mặc đồ đen với khuôn mặt lạnh lùng, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa sự mệt mỏi và đau khổ khôn tả.

Như thể đã một thời gian rất lâu, không điều gì có thể khiến trái tim hắn dao động.

Đó là dấu vết của thời gian.

Quan trọng là người đàn ông đó chính là mình.

Vẻ ngoài giống hệt nhau. Mặc dù tính cách hoàn toàn khác.

Nhưng đó quả thực là ác linh Đỗ Duy.

Vào lúc này, ác linh Đỗ Duy nắm tay phải cổ Minette, khẽ lắc.

Gương mặt của nó bị che bởi chiếc mặt nạ. Không ai có thể nhìn thấy biểu cảm của nó hiện giờ.

“Nếu hắn là quá khứ của tôi, vậy tại sao hắn lại giống hệt tôi.”

Đỗ Duy cảm thấy khó hiểu.

Nó không thể chấp nhận. Bản thân nó được tạo nên từ vỏ bọc nhân cách ký ức của Đỗ Duy, kết hợp với bản chất ác linh.

Suy luận theo logic, cho dù nó hoà làm một thể với Đỗ Duy, trước là “con người” nó, sau đến ác linh nó.

Nhưng giờ, nhưng thứ vừa nhìn thấy khiến ác linh Đỗ Duy hoàn toàn đánh đổ ý nghĩ này.

“Tôi không thừa nhận…”

Ác linh Đỗ Duy nghiến răng nghiến lợi.

Đây là phủ nhận tồn tại của nó từ căn nguyên.

Đồng thời, hoa văn mặt nạ trên tay phải của nó cũng mờ đi nhiều.

Thay vào đó, thứ hiện lên là hoa văn của kim đồng hồ.

Điều này có nghĩa là ác linh tạm thời ngoại tuyến, phần con người thế chỗ.

“Đây chắc chắn không phải là quá khứ mà tôi muốn.”

Giọng của Đỗ Duy rất lạnh lùng.

Còn đáng sợ hơn cả khi hắn trở thành ác linh Đỗ Duy.

Mỗi một câu, giống như truyền đến từ địa ngục.

Ác linh Đỗ Duy có trước hay là hắn có trước.

Đây là một chuyện rất khủng khiếp.

Nếu ác linh Đỗ Duy xuất hiện trước, sự tồn tại của hắn tương đương với giả tạo.

Cuộc sống trước khi xuyên việt, những ký ức chưa từng nói cho người ngoài.

Quá khứ chỉ thuộc về hắn và ác linh Đỗ Duy, chẳng phải đã phủ nhận hoàn toàn.

Minette không biết người đàn ông trước mặt mình đã trải qua những gì.

Nàng chỉ cảm thấy cánh tay đang bóp cổ mình lỏng đi rất nhiều.

Cảm giác bị định trụ trong cơ thể cũng biến mất.

Nàng nghĩ phải ngăn cản Đỗ Duy ngay lập tức, không để hắn biến thành một Ma Thần, biến London hoàn toàn trở thành một luyện ngục trên trái đất.

Sau đó Minette không chút do dự cầm thanh trường kiếm đâm thẳng vào tim Đỗ Duy.

Đây là một cơ hội.

Nhưng Đỗ Duy đã vươn tay ra, nắm chắc lưỡi kiếm đang đâm về phía mình.

Đôi mắt hắn lại bị bao phủ bởi bóng tối.

Nhưng điều đó không có nghĩa là ác linh Đỗ Duy đang ra tay.

“Cô không phải nàng…”

Đỗ Duy đá vào bụng của Minette văng ra xa 4-5 mét.

Người sau đó nôn ra máu, ngã rầm xuống đất.

“Tôi cần phải bình tĩnh lại.”

Đỗ Duy tự nhủ, hắn biết tình trạng hiện tại của mình rất tệ, nhưng không thể mạnh mẽ đè nén những suy nghĩ đó.

Hắn cúi đầu, lạnh lùng đi về phía đàn thờ.

Thanh trường kiếm quái dị bị hắn vô cảm cầm trên tay.

Lưỡi kiếm sắc bén xuyên qua lòng bàn tay trái của hắn, máu không ngừng chảy ra.

Nhưng dường như hắn không cảm nhận được nỗi đau.

"Đây là Đỗ Duy. Quá khứ mà tôi đã trải qua, là tất cả những gì bản thân đã trải qua, hoàn toàn không có khả năng xảy ra sai sót."

"Tôi không phải người của thời đại này."

"Thời đại Victoria không thể liên quan đến tôi."

"Ác linh Đỗ Duy không thể xuất hiện trước tôi."

"Cho dù đây là quá khứ, mọi thứ tôi thấy đều là sự thật, tôi và nó đều không thể chấp nhận loại kết quả này."

"Cho dù là thật, tôi cũng sẽ biến thành giả."

Khi nói câu cuối cùng, giọng của Đỗ Duy nghe rất lạ.

Như thể có một "hắn" khác đang nói điều tương tự, gây ra sự trùng điệp.

Mà đúng lúc này, Minette té ngã vất vả bò lên, mặc kệ vết máu từ khóe miệng, bèn lao tới Đỗ Duy lần nữa.

Tất cả mọi người đều đã chết.

Giờ nàng là người duy nhất có thể chiến đấu. Cho dù chắc chắn sẽ thất bại. Cô cũng phải chặn hắn lại.

"Đỗ Duy, anh không làm được chuyện này, anh sẽ hủy hoại chính mình, hủy hoại thế giới."

“Cho dù có trở thành Ma Thần cũng không thể làm chủ được sức mạnh đó, sẽ bị đồng hóa.”

“Anh không phải là người thích giết người vô tội.”

“Hàng triệu sinh mệnh ở Luân Đôn, anh mở mắt ra nhìn đi, bọn họ đều đang ngủ say, bọn họ đều đang sợ anh.”

Minette loạng choạng bước tới, cố gắng dùng lời nói để đánh thức nhân tính của Đỗ Duy.

Song hắn hoàn toàn không có thứ đó.

Tuy nhiên, lời nói của cô ấy đã khiến Đỗ Duy nhớ lại.

Sự việc vẫn chưa được giải quyết, ý tưởng khoác giáp thành Thần vẫn chưa thành công.

Hắn không nên mâu thuẫn với bản thân vào lúc này.

Ngay sau đó, Đỗ Duy quay đầu vô cảm nhìn Minette.

Hoa văn kim đồng hồ lại được thay thế bằng mặt nạ.

Ác linh Đỗ Duy nhìn xuống thanh trường kiếm đang ở trong trên tay mình.

Nó nắm lấy chuôi kiếm và mũi kiếm bằng cả hai tay, dùng một lực nhẹ.

Rắc rắc…

Âm thanh rất nhẹ.

Nhưng toàn thanh kiếm đầy vết nứt, dày đặc như mạng nhện.

Bình.

Thanh trường kiếm quái dị lập tức vỡ tan thành vô số mảnh vỡ, bay về phía Minnette.

“Phù…”

Minette mở to mắt, con ngươi đỏ rực như máu.

Năng lực nhìn thấy màn hình chết chóc được phát động.

Nàng nỗ lực tìm đường sống sót.

Trong màn hình có thể thấy, nàng bị chém nát bấy, ngã xuống vũng máu.

Không thể chết lần nữa.

"Đỗ Duy…"

Minette buồn bã nói, trực tiếp nhắm mắt lại.

Nàng tuyệt vọng.

Ác linh Đỗ Duy nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, rồi quay đầu đi về phía đàn thờ.

Phía sau…

Tất cả các mảnh vỡ đều lướt qua Minette, xuyên qua mặt đất, mắc kẹt trên mặt đất.

Lấy Minette làm tâm điểm, toàn bộ mặt đất như được vô vàn viên đạn găm nát.

Nơi nơi hỗn loạn.

Minette cảm nhận nhịp tim của mình.

Nàng mù mờ mở mắt ra, nhìn thấy bóng lưng của ác linh Đỗ Duy.

"Tại… tại sao?"

Nàng không thể hiểu rằng mình thực sự đã chết trong cảnh chết chóc, nhưng giờ lại vẫn sống lại.

Ngay sau đó, nàng nghe thấy giọng nói của ác linh Đỗ Duy.

Người đàn ông nói với giọng vô cảm: "Ngay từ đầu, cô đã sai. Tại sao tôi phải hủy hoại thế giới, tại sao tôi phải giết tất

cả mọi người?”

“Muốn giết cô, tôi chỉ cần nắm chặt tay, cô sẽ trở thành mưa máu.”

“Phản kháng? Thật nực cười.”

“Việc giết hàng triệu người ở Thành phố London đối với tôi thậm chí còn vô nghĩa hơn.”

“Tôi chỉ cần bọn họ sợ hãi, bởi vì bọn họ không xứng chết trong tay tôi.”

Nói đến đây, ác linh Đỗ Duy tiếp tục đi lên đàn thờ.

Nó ngồi trên ngai vàng đen. Đưa tay chỉ lên bầu trời: “Tôi không cần ai hiểu, bởi vì tôi vốn như thế.”

Rầm rầm, mây đen trên trời sôi sục.

Những tia sét mạnh mẽ chớp giật, chiếu sáng toàn bộ thành phố London.

Nhiều Vidar đeo mặt nạ bước ra khỏi bóng tối.

Họ quỳ xuống đất, thành kính cầu nguyện.

Ác linh Đỗ Duy cởi bỏ mặt nạ, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng, vô cảm.

Nó nói: “Bây giờ tao là Chúa.”

Chương 522: Đối thủ thật sự

“Ca ngợi ngài…”

“Mọi nỗi sợ hãi đều đến từ ngài.”

“Đêm là đôi mắt của ngài, các ngôi sao là ý muốn của ngài.”

“Tất cả ác ý là hình phạt của ngài đối với người phàm.”

“Giờ ngài phủ xuống nhân gian, chúng con đã nhìn thấy bộ mặt thật của ngài.”

“Chúng con cũng đã nghe thấy một cái tên.”

“Đỗ Duy…”

Khoác giáp thành thần, đã hoàn thành.

Âm thanh mang theo khao khát, trang trọng vang lên.

Khí tức của ác linh Đỗ Duy lên tới đỉnh điểm. Ngay cả mắt thường cũng có thể nhìn thấy được. Nhưng không thể nhận ra sự tồn tại của nó.

Kí ức hỗn loạn, không gian bị bóp méo.

Ác linh Đỗ Duy ngồi trên ngai vàng với đôi mắt đen láy, dửng dưng nhìn mọi thứ bên dưới.

Tại thành phố London, hàng triệu người sống đang ngủ say và sợ hãi nó trong giấc mơ của họ đều thức tỉnh.

Sợi tơ đen mịn kéo dài từ cơ thể mọi người, nhập vào Cái Bóng, trong bóng tối.

Cuối cùng tất cả hướng đến ác linh Đỗ Duy.

Minette bên dưới vẫn mở to mắt, không dám tin thứ ngồi trên ngai vàng chính là người đó.

Máu chảy từ khóe mắt, nàng cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng.

“Hết rồi sao?”

Minette ngã gục trong tuyệt vọng.

Nàng không thể chấp nhận.

Nhưng phía trên đàn thờ, ác linh Đỗ Duy nói với giọng điệu khó hiểu: “Ra đi, để tao xem 72 Ma Thần của Solomon đáng sợ như thế nào.”

Cùng với đó, tầm nhìn của nó cũng nhìn về một hướng không xác định.

Trong chốc lát, ác linh Đỗ Duy nhìn thấy một thứ không thể diễn tả thành lời. Thứ đó giống như một biểu tượng, một hoa văn, giống như kéo đi tất cả màu sắc, những thứ hỗn độn, dường như là đối thủ của nó.

Khi nó nhìn thấy, cơ thể của nó cũng đã trải qua một số dị biến.

Những hoa văn và biểu tượng méo mó thoát ra khỏi mắt nó, như vật sống lan tràn trên cơ thể này.

Trong nháy mắt, cả cơ thể trở thành một thứ quái dị khiến người ta nhìn vào là suy sụp.

Vô hình trung, cuộc đối đầu đã bắt đầu.

Ác linh Đỗ Duy nhìn mu bàn tay phải. Hoa văn của mặt nạ đã bị che phủ.

“Còn thiếu một chút.”

Ác linh Đỗ Duy nắm chặt tay, toàn bộ đàn thờ xuất hiện vô số vết nứt, sau đó dường như bị áp lực cực lớn ép lại, tan thành

vô số mảnh vỡ. Nhưng vẫn chưa kết thúc, những mảnh vỡ đó tiếp tục tan thành bột bởi.

Bầu trời đầy bụi bặm. Sấm chớp ầm ầm, mưa bão dữ dội.

Ác linh Đỗ Duy đã che phủ.

Không nhìn thấy được gì.

Nhưng trong mắt của người ngoài cuộc duy nhất, Minette thấy rằng hình bóng trong bụi bặm đang nhanh chóng lan rộng, tay chân và cơ thể méo mó, căng phồng lên ở nhiều mức độ khác nhau.

Đây không phải là một dấu hiệu tốt.

"Anh sắp mất kiểm soát…"

Cô chua chát nói: "Anh dừng lại đi… em không muốn anh chết."

Nhưng vừa mới nói xong, phong thư bay lên trong bóng tối, bao bọc một viên xúc xắc.

Ngoài ra, Cái Bóng cũng lặng lẽ xuất hiện, hai con dao sắc bén cắm vào cơ thể đang biến dị.

Cảnh tượng này rất quen…

Trên khắp Luân Đôn, hơn 200 ác linh xen lẫn tà linh, cũng phát động tấn công.

Minette thấy vậy, nàng sửng sốt: "Lũ ác linh đang tấn công anh ấy?"

"Nhưng sao thành công được? Hắn đã hoàn toàn mất kiểm soát, bị Ma Thần đồng hóa."

"Sau đó Ma Thần sẽ sử dụng cơ thể của anh ấy như một chiếc mỏ neo, thành công xác lập mọi thứ đều thuộc về Nó."

Trên thật tế, cũng chính là vậy.

Không hiểu tại sao, Minette tràn ngập nỗi sợ hãi vô danh, dường như nàng nghe thấy một tiếng lách cách rất nhỏ trong tai.

Có vẻ như kim đồng hồ trỏ đang quay.

Cuộc đấu tranh mà người phàm không thể hiểu được vẫn tiếp tục.

Lũ ác linh vẫn lao về phía trước.

Rõ ràng chỉ là một kiến cỏ nhưng đã tạo ra những kết quả đáng kinh ngạc.

Hai con dao sắc nhọn đã được cắm vào cơ thể dị biến.

Sau đó, dọc theo buồng tim rạch nhẹ lên trên, cắt đứt cái đầu.

Xúc xắc quay, ném thành công 6 điểm.

Càng nhiều ác linh đang tấn công.

Cơ thể hoàn toàn bị xé thành nhiều mảnh, rơi xuống mặt đất.

Ngay khi những phần thi thể rơi xuống đất, cơn mưa xối xả trên khắp London đã ngớt.

Chính xác mà nói, không phải mưa đã tạnh, mà là tất cả các hạt mưa đều đang ngưng đọng ở giữa không trung.

Thời gian đang tạm ngừng.

Song tất cả những sinh vật khác vẫn có thể tiếp tục hoạt động, không hề bị ảnh hưởng.

Minette chịu đựng nỗi sợ hãi, lao đến đàn thờ.

Mặc dù nàng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng nếu Đỗ Duy thật sự chết, thì nàng cũng phải đoạt lại cơ thể, không thể để lũ ác linh xúc phạm.

Nhưng khi Minette lao về phía trước, những gì nàng nhìn thấy là những phần thi thể bị xé nát đang vặn vẹo trên mặt đất, rồi tập hợp lại với nhau. Máu cũng vậy.

Cảnh tượng này trông vô cùng kinh tởm.

Nhưng khi các phần thi thể ngọ nguậy, tạo thành hình người.

Một bàn tay được bao phủ bởi một biểu tượng kỳ lạ đã chống trên mặt đất.

"Đỗ Duy" ngẩng đầu lên, những ký hiệu màu đen trên mặt hắn đang vặn vẹo biến hóa.

Nó cười toe toét và nói: "Bây giờ, tao là chủ nhân của cơ thể này, tao đã có tất cả mọi thứ về hắn, tao tên là Đỗ Duy."

Đây chính là đối thủ của ác linh Đỗ Duy.

Nhưng hiện tại dường như nó đã toàn thắng.

Lấy được cái tên thật. Có thân thể, sở hữu mọi thứ.

Đây là một cuộc sống mới.

Ngay sau đó, Ma Thần nhìn Minette.

Sát khí không hề che giấu lan tràn.

Nhưng lúc Nó đang muốn giết Minette, bỗng quay lại nhìn bốn phía.

Những ác linh, tà linh vừa nãy còn ở đây đều đã biến mất.

Chỉ có Cái Bóng, phong thư đang run rẩy.

Ác linh Đỗ Duy mặc áo choàng đen chậm rãi bước ra từ trong bóng tối.

Tay trái cầm theo mặt nạ.

Tay phải duỗi ra, hoa văn cân vàng trên mu bàn tay chợt loé lên.

Hoa văn mặt nạ vẫn nguyên vẹn.

Nó chỉ vào tồn tại ở phía đối diện và nói: “Mày vừa nói rằng mày tên là Đỗ Duy?”

“Đến đi, trước mặt tao, nói lại lần nữa xem.”

Tốc độ của ác linh Đỗ Duy không nhanh không chậm.

Tư thế của nó rất ung dung, thoải mái, lại có vẻ coi thường mọi thứ.

Cái Bóng, cùng phong bì lúc nãy vẫn còn run rẩy, giờ đã không còn sợ hãi nữa.

Cái Bóng lặng lẽ hòa vào cái bóng của ác linh Đỗ Duy.

Đỗ Duy móc tay.

Phong thư lập tức bay ngược lại, không chui vào trong túi.

Tồn tại ở đối diện âm u nói: “Sao mày lại còn sống, rõ ràng tao đã đoạt lấy thân thể, có tất cả mọi thứ của mày.”

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Vậy mày nên sợ hãi tao.”

Tồn tại kia cười toe toét, rồi nói: “Tao đã cả mọi thứ của mày, tao biết rốt cuộc mày muốn làm gì rồi. Ma Thần không có thực thể, chỉ là tồn tại mang tính khái niệm.”

“Khoác giáp thành thần, chỉ để trói buộc tao trong cơ thể này.”

“Nên mày cho rằng có thể giết được tao?”

“Những ác linh vừa rồi đã bị mày hiến tế cho cân vàng, đúng không? Chiếc cân đó có thể phục chế hoàn chỉnh một người, mà thứ tao lấy được chỉ là bản sao.”

“Nhưng vậy thì đã sao?”

“Tao mạnh hơn nó… cũng mạnh hơn mày.”

“Cơ thể này quá hoàn hảo. Tao nên cảm ơn mày đã cho tao trí khôn, cho tao tất cả.”

Ác linh Đỗ Duy cau mày: “Ồn ào quá.”

Chương 523: Kim đồng hồ xoay ngược

Nếu ác linh Đỗ Duy thích chế nhạo người khác.

Câu 'ồn ào quá', có thể nói là rất đáng ghét.

Trên thực tế, nó cũng chính là vậy.

Ma Thần tức giận nhìn ác linh Đỗ Duy. NÓ hằn học nói: "Mày phải chết."

Sau đó, vỗ một bàn tay xuống đất.

Toàn bộ thành phố London lập tức bị bóng tối nuốt chửng.

Từ mặt đất, đến đường phố, đến những tòa nhà theo phong cách Gothic thời Victoria.

Mọi thứ như bị hút vào vực thẳm, không đọng lại một tia sáng nào nữa.

Tất cả đều không tồn tại.

Nhưng vào lúc này, có một giọng nói lạnh lùng cất lên: "Nhân loại được gọi là người vì họ có điểm yếu, không ai có thể xóa bỏ điểm yếu."

"Kẻ thù tồi tệ nhất của tôi là chính tôi."

"Ngay từ đầu, tôi đã biết kế hoạch này sẽ thất bại."

"Tại sao muốn tạo thần?"

"Tôi phủ định tất cả, bởi vì tôi không chấp nhận những thứ giả tạo."

“Trong lòng tôi có rất nhiều nghi vấn, đó là về bản thân tôi.”

“Nhưng giờ, tôi chỉ muốn làm một việc.”

“Chính là giết chết mày.”

“Khi mày trở thành tao, mày đã thua rồi, mày đối đầu tao thì chỉ có chết.”

Đỗ Duy có điểm yếu.

Ác linh Đỗ Duy không có.

Vì điểm yếu duy nhất của nó là cơ thể.

Giờ đây, điểm yếu này đã được khắc phục hoàn toàn.

Có thể nói nó là thần của chính nó.

Chỉ có nó mới có thể làm những việc mà trong mắt người thường, hoàn toàn vi phạm quy tắc logic.

…

Minette chỉ cảm thấy trước mắt toàn là bóng tối.

Con mắt như bị che lại.

Màu sắc cuộc sống dường như đã biến mất.

Xung quanh chỉ có hai màu đen trắng.

Hoặc có lẽ thế giới bị ảnh hưởng bởi một sức mạnh quỷ dị nào đó, nên biến thành hai màu đen trắng.

“Đây là đâu?”

“Tôi chết rồi sao?”

“Không phải… Đỗ Duy… Đỗ Duy anh đang ở đâu?”

Minette thì thầm.

Nhưng khi nàng vừa nói cái tên đó, khung cảnh trước mắt đột nhiên thay đổi.

Méo mó, hỗn loạn.

Màu sắc bị mất đều hồi phục.

Trên bầu trời, mây mù dày đặc, tăm tối đến mức khiến người ta khó thở.

Mọi thứ dường như trở lại 3 ngày trước.

Ngay sau đó, Minette nhìn thấy đàn thờ khổng lồ hiện ra trước mặt.

Trên mỗi bậc thang của đàn thờ, đều có giáo đồ Vidar đang đứng.

Những người đó đeo mặt nạ, nhỏ giọng cầu nguyện.

Đứng xung quanh là đồng bạn của nàng. Mọi người đều rất kinh ngạc.

Như thể không biết chuyện gì đã xảy ra. Như thể họ được tái sinh.

Chỉ có điều, đối thủ ác linh Đỗ Duy không hề xuất hiện.

"Mau nhìn… trên đàn thờ…"

Minette mở miệng, đôi mắt đầy kinh ngạc.

Những người khác cũng nhìn qua đó.

Bọn họ chỉ cảm thấy lạnh lẽo, cơ thể lập tức run rẩy.

Tôi đã nhìn thấy nó phía trên đàn thờ.

Ác linh Đỗ Duy ngồi trên ngai vàng, một chân đạp trên một thân hình người vặn vẹo, tay phải duy trì tư thế giơ ngang, hoa văn trên mu bàn tay điên cuồng xoay chuyển.

Nhìn kỹ thì thấy đó là kim đồng hồ quay ngược chiều.

Cảnh tượng này giống hệt với cánh tay trong đồng hồ cổ.

Ác linh Đỗ Duy chậm rãi rút tay về.

Thời gian đúng là đang quay ngược.

Nó đột ngột quay ngược thời gian tới 3 ngày.

Chỉ có nó mới có thể chịu tải nỗi đau như vậy.

Ý thức có chút vỡ vụn, cơ thể hoá thành bột mịn.

Lý do có thể đạt đến mức này, thật ra rất đơn giản.

Nó tiêu hao toàn bộ nỗi sợ của hàng triệu người trên toàn bộ thành phố London.

Trong những đám mây đen, một quả bóng bay màu đỏ xì hơi từ từ rơi xuống.

Kéo theo đó là những trận mưa như trút nước.

Ác linh Đỗ Duy giẫm mạnh đầu của tồn tại đó vào tế đàn xây trên bức tường đá. Thứ đó điên cuồng méo mó, càng lúc càng không giống hình người. Dường như đang cố thoát khỏi ảnh hưởng của cơ thể này.

NÓ không muốn trở thành Đỗ Duy. Chỉ có từ bỏ thân phận này, mới có thể lại trở thành tồn tại mang tính khái niệm.

Con ngươi của ác linh Đỗ Duy co lại.

Năng lực Định Thân được phát động.

Đôi mắt của nó đỏ ngầu, đây đã là cực hạn.

Nhưng trong cuộc chiến vô hình, thứ đang chống lại nó, khiến nó không thể chống lại nổi.

Một khi lại để Ma Thần này trở thành tồn tại khái niệm. Thì không thể đối đầu thực thụ với đối phương được.

Thậm chí, không thể xác định được mục tiêu.

“Nhất định phải có cách giết mày.”

“Nếu người tạo ra mặt nạ có thể làm được, không có lý gì mà tao không làm được.”

Kkhóe mắt của ác linh Đỗ Duy chảy máu.

Sau khi bước qua cánh cổng địa ngục, ác linh Đỗ Duy không cho rằng đây là quá khứ, quá khứ cũng không phải là một khái niệm.

Theo những gì đã xảy ra, cho dù đó là Corrion Dawkwe, hay kiếp trước của Alexis, Minette.

Theo một nghĩa nào đó, họ thật sự tồn tại.

Nhưng không phải ở đây mới đúng. Vì vậy, nó đã làm một điều rất đơn giản.

Đã ngưng đọng thời gian của Minette và những người khác, lùi lại đến 3 ngày.

Nó đã khẳng định được một kết luận: Đây không phải quá khứ.

Nó không du hành xuyên thời gian, chỉ là đã có một dị biến nào đó trong cánh cổng địa ngục, như thể nó đi vào một phân đoạn nào đó của quá khứ, thứ nó làm chỉ là lặp lại một lần nữa.

Nhưng đằng sau cánh cổng địa ngục, lẽ ra phải có một Ma Thần.

Nó vẫn chưa quên sự phản kháng mà nó gặp phải khi muốn bước vào cánh cổng địa ngục.

Ma Thần muốn giết nó.

Từ đầu đến cuối, đó là Ma Thần đứng sau cánh cổng địa ngục.

Vì vậy, ác linh Đỗ Duy đã chọn ở chỗ này khoác giáp thành thần, dùng bản thân làm mồi nhử để lôi ra Ma Thần.

Nó đã thành công, nhưng điều khiến nó khó chịu là: Ma Thần đằng sau cánh cổng địa ngục là thật, trải qua những đoạn

thời gian được lặp lại trong quá khứ, lại là giả.

Nó ở trong quá khứ giả tạo, để Ma Thần thật sự khoác lên vỏ bọc giả tạo.

Khái niệm vs khái niệm.

Nhưng đoạn quá khứ này đã từng xảy ra chưa?

Nó không thể đưa ra một câu trả lời chắc chắn.

Nhưng đã đến mức này, không thể trở lại được nữa.

Thứ ma quỷ bị nó giẫm dưới chân, đã mất hết nhân tính. Giống như một loại chất lỏng nào đó, đang biến thành khói và tan biến.

Mơ hồ nghe thấy tiếng rì rầm ngột ngạt cứ như phát ra từ biển sâu. Lại giống như rơi xuống vực sâu.

Ác linh Đỗ Duy bị ảnh hưởng.

Nó cảm thấy mình đang bị đồng hóa, một số thông tin không tồn tại xuất hiện trong bộ nhớ của nó.

Dường như nó thật sự nhìn thấy một đại dương sâu thẳm.

Bên dưới đàn thờ, Minette và những người khác nhìn cảnh tượng này, như thể hiểu, nhưng cũng dường như không hiểu.

Hiểu rằng Công tước này không hề điên.

Điều không hiểu là tất cả bọn họ chỉ đang lặp lại những gì đã xảy ra trong quá khứ.

Khác biệt duy nhất, có lẽ là Ma Thần trước kia, và Ma Thần hiện tại không giống nhau.

Đúng lúc này, ác linh Đỗ Duy hít sâu một hơi.

Nó nghĩ ra một cách điên rồ và cực đoan.

“Cái Bóng…”

Ác linh Đỗ Duy kêu lên.

Ngay lập tức, Cái Bóng trồi lên từ bóng của nó.

Ác linh Đỗ Duy lấy ra chiếc mặt nạ, ấn vào mặt của Cái Bóng.

“Tao muốn sử dụng mặt nạ này, vì vậy giờ tao sẽ cho mày tự do thật sự.”

Quy luật thay đổi khuôn mặt vốn thuộc về năng lực ban đầu của ác linh Đỗ Duy.

Không có gì ai có thể rành cái này hơn nó.

Nếu đổi được, cũng có thể đổi trả.

Ngay lập tức, khuôn mặt của Cái Bóng đã được trả lại.

Chấp niệm đã bị xoá bỏ của nó lập tức được đánh thức.

Đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập ác ý, nhìn chằm chằm vào ác linh Đỗ Duy.

Nhưng ác linh Đỗ Duy lại cười nhạo, đột ngột tóm lấy cổ của Cái Bóng, ấn vào trong cái bóng của chính mình.

“Nhưng tự do là quý giá, nó sẽ khiến mày có những suy nghĩ mà mày không nên có.”

“Là một chủ nhân, tao sẽ đảm bảo rằng mỗi thuộc hạ đều sẽ tuyệt đối trung thành với tao.”

“Nếu mày thích trốn trong cái bóng của tao, thì hãy trở thành cái bóng của tao.”

Nói xong,Cái Bóng hoàn toàn hòa vào bóng đen của ác linh Đỗ Duy.

Nó không còn là một ác linh mặt nạ nữa.

Sau khi làm điều này, ác linh Đỗ Duy đeo mặt nạ, ấn một tay xuống đất.

Sợi tơ mịn từ trong tay lòi ra, thẩm thấu vào trong chất lỏng màu đen.

Sau đó, nó chảy ngược trở lại cơ thể của ác linh Đỗ Duy.

Cơ chế thay đổi khuôn mặt, lập tức bắt đầu.

Chương 524: Hoa văn trên mặt nạ

Dù là Đỗ Duy hay ác linh Đỗ Duy. Đã sử dụng quy luật thay đổi khuôn mặt nhiều hơn một lần.

Sự khác biệt là khi Đỗ Duy sử dụng nó, hắn dùng sức mạnh để cưỡng ép.

Hoặc có lẽ là đơn thuần lặp lại quá trình thay đổi khuôn mặt của ác linh Đỗ Duy.

Ngược lại, năng lực này nằm trong tay của chính chủ, được phát huy đến cực hạn.

72 Ma Thần của Solomon hòa vào cơ thể của nó, hướng về phía hoa văn mặt nạ trên mu bàn tay, cố gắng đồng hóa và làm ô nhiễm nó.

Nhưng ác linh Đỗ Duy không quan tâm. Giờ nó muốn thay đổi khuôn mặt của nó.

Nhốt cả mình và cả Ma Thần trong mặt nạ.

Nhưng nói một cách chính xác, không phải là nó lại trở thành mặt nạ ác linh.

Mà là tạm thời lấy một cách khác, khiến một thành viên của 72 Ma Thần trở thành một phần của nó.

Bởi vì ác linh Đỗ Duy thực chất là Đỗ Duy.

Sau khi dung hợp, về khái niệm không có sự khác biệt.

Hai bên tương đương với việc một người dùng thân phận, hành vi, thủ đoạn khác nhau để diễn 2 vai khác nhau.

Họ là một.

Một bên chọn cách im lặng. Bên kia chủ đạo mọi thứ.

Khi bên im lặng hồi phục, hòa làm một, mới là Đỗ Duy hoàn chỉnh.

Ác linh Đỗ Duy thậm chí không cần ngoại lực.

Không cần dao sắc và các vật dụng khác.

Nó trực tiếp duỗi tay phải ra, ấn chiếc mặt nạ trên mặt.

Hoa văn mặt nạ trên mu bàn tay đã trở nên vô cùng rõ rệt, đậm hơn trước, nhưng lại xuất hiện biến hoá.

Đỗ Duy từng cảm thấy rằng ác linh Đỗ Duy có thể có liên quan gì đó đến một Ma Thần nào đó, có một tồn tại khủng khiếp ẩn đằng sau nó.

Ác linh Đỗ Duy cũng nghĩ như vậy.

Nhưng giờ nó phủ định mọi thứ.

Sức mạnh của nó chỉ đến từ nó. Nó chính là Thần.

"Kết thúc…"

Ác linh Đỗ Duy nói câu cuối cùng.

Mọi thứ rất đơn giản.

Sau khi nó nói 'kết thúc', cả thế giới lập tức bị bóng tối bao phủ.

Chỉ có hoa văn mặt nạ bên tay phải đang lặng lẽ thay đổi, mơ hồ tạo thành một biểu tượng kỳ lạ, có vẻ như đại diện cho đại dương.

Chiếc mặt nạ màu trắng đeo trên mặt cũng có biểu tượng tương tự ở cuối khóe mắt bên phải.

Đúng như nó nói, đã kết thúc.

…

Trong bóng tối, vang lên tiếng thở hổn hển kéo dài…

Đỗ Duy mệt mỏi thở dài một hơi: “Kết thúc rồi.”

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng không thể nhìn rõ mọi thứ.

Đưa tay ra và chạm vào chiếc mặt nạ trên mặt.

Hắn rất mệt mỏi, thần kinh căng thẳng, vô cùng khó chịu.

Con người có cực hạn.

Hắn cũng có…

Đây là lần đầu tiên Đỗ Duy đối mặt với 72 Ma Thần của Solomon.

Kết thúc quả thực là kết thúc.

Nhưng cảm giác bất lực trong lòng hắn lại càng dữ dội hơn.

Trở thành ác linh Đỗ Duy và đối mặt với Ma Thần. Tuy rằng cuối cùng hắn thắng, nhưng hao phí toàn bộ năng lượng, cùng với cái giá ác linh Đỗ Duy tạm thời biến mất, khiến hắn cảm thấy chán nản.

“Giờ tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Tôi rất mệt……”

Đỗ Duy kiệt sức.

Nhưng hắn chưa bao giờ nói ra.

Lần này là một ngoại lệ.

Đi về phía trước trong bóng đêm, Đỗ Duy vô cảm nhìn mọi thứ xung quanh, nhưng chẳng thấy gì.

“Chắc chắn thời đại Victoria này chỉ là sự lặp lại của quá khứ.”

“Cái gọi là Công tước Đỗ Duy có liên quan gì đến tôi?”

“Tôi không nhìn thấy anh ta. Dù biến thành ác linh Đỗ Duy hay tôi, đều không thừa nhận sự tồn tại của anh ta.”

“Nếu là như vậy, tôi là ai?”

Nói đến đây, Đỗ Duy đột nhiên lắc đầu, hắn kiên định nói: “Tôi là Đỗ Duy.”

“Thế giới này không cần Công tước Đỗ Duy.”

“Tôi không thể là chuyển thế của người khác.”

Hắn luôn có thể giữ vững lý trí và bình tĩnh.

Từ những thông tin đã biết, hắn có thể suy đoán một câu trả lời phù hợp với bản thân.

Nhưng vào lúc này, Đỗ Duy đột nhiên nghe thấy giọng nói của Minette.

“… Đừng đi…”

Hắn đột ngột quay đầu lại. Nhưng thứ nhìn thấy là một thế giới hư ảo hiện ra sau lưng.

Trong thế giới đó, hắn nhìn thấy Minette đang đau đớn ôm xác của một người đàn ông, ngồi trên đàn thờ, khóc lóc bất lực.

Thanh trường kiếm đã bị bẻ nát thành nhiều mảnh, giờ lại nguyên vẹn cắm xuống đất.

Xung quanh hắn, có những người khác đang im lặng cúi đầu.

Vẻ mặt ai cũng rất buồn.

Trong số đó, Corrion Dawkwe đã nói: “Thưa Bà, hãy quên đi quá khứ này. Ngài công tước đã chết, cơ thể của ngài đang

biến mất. Khái niệm về ngài trong tâm trí tôi cũng đang mờ dần."

Những người khác nói: "Chỉ những người mạnh mẽ hơn mới có thể giữ lại nhiều khái niệm hơn, nhưng điều đó cũng không có ý nghĩa, bởi càng khẳng định nó thì càng dễ đánh thức nó."

"Đến lúc đó, sẽ không phải là công tước xuất hiện, mà là Ma Thần."

Minette chảy ra hai hàng huyết lệ.

Nàng nhìn cái xác biến mất dần trong tay mình, càng ngày càng mờ nhạt, gần như chỉ còn lại đường nét. Tuyệt vọng đến cực điểm.

Nàng rút thanh trường kiếm, và nói: "Em sẽ không để anh bị đồng hóa bởi thứ đó. Em sẽ luôn là mỏ neo của anh. Một khi anh trở lại, em hy vọng anh có thể nhớ tên em."

"Anh đã từ chối em bởi vì anh bảo em không phải là cô ấy."

"Nhưng em biết, trong lòng anh có em."

"Nếu em gặp anh sớm hơn, liệu người anh thích có thể là em?"

"Em không nghĩ là có thể, cho nên anh cũng không cần nhớ em."

"Nhưng em hy vọng em có thể đồng hành cùng anh theo một cách khác."

"Năng lực cảnh tượng tử vong sẽ ở cùng anh trong tương lai. Hy vọng rằng tới anh thức tỉnh, nó sẽ cứu anh khỏi nguy hiểm."

Minette đâm thanh kiếm vào tim.

Máu phun ra.

Những người khác muốn cản lại, nhưng đã quá trễ.

Cuối cùng, Minette rút kiếm và đâm vào cơ thể đã gần như biến mất.

Đến đây là kết thúc.

…

Đỗ Duy có chút giật mình.

Hắn nhìn mọi thứ biến mất thành những đốm sáng.

Quá khó hiểu.

Hắn chợt thấy nhói đau.

“Nếu Minette, và Công tước Đỗ Duy đều chết, thì lời tiên tri đó là thứ gì?”

“Gia tộc Wittbach sẽ sinh ra một bé gái tên là Minette?”

“Tại sao người chế tạo mặt nạ lại để lại lời tiên tri đó?”

“Alexis… là kiếp sau của cô ấy?”

Đỗ Duy cảm thấy khó thở.

Hắn chạm vào đôi mắt của chính mình, năng lực nhìn thấy trong tương lai.

Hắn quả thực có thể nhìn thấy cảnh tượng chết chóc trong tương lai.

Nhưng điều đó hoàn toàn không thể kiểm soát được, hoàn toàn không thể so sánh được với Minette.

Hơn nữa hắn luôn cho rằng nó bắt nguồn từ năng lực của đồng hồ cổ.

“Quá khứ này sao có thể là của tôi?”

“Cô ấy không phải em…”

“Không đúng……”

Đỗ Duy ôm chặt đầu, phát ra âm thanh gầm gừ ức chế.

“Tôi không có đoạn ký ức, cũng không có quá khứ này.”

“Minette là Alexis.”

“Ác linh Đỗ Duy có thể là Công tước, nhưng tôi có quá khứ độc lập của chính mình.”

“Không phải có nó nên có tôi, mà vì có tôi nên có nó.”

“Thế giới này khiến tôi cảm thấy xa lạ.”

Chương 525: Tín đồ của ma quỷ

Một mình đi trong bóng đêm.

Bóng dáng của Đỗ Duy càng ngày càng cô liêu.

Đáy lòng hắn tràn đầy hoang mang và đau đớn mà người thường không thể hiểu được.

Đó là về chính hắn. Không ai có thể cho hắn câu trả lời.

Hắn vốn nên là khách qua đường, chưa bao giờ nghĩ lúc quay đầu nhìn chính mình, mọi thứ dường như trở nên xa vời.

Hư ảo đến không chân thực.

Nhưng Đỗ Duy cũng hiểu rõ, dù phân tích, suy nghĩ thế nào đi nữa, nếu không có thông tin hỗ trợ đầy đủ thì hắn không thể có câu trả lời chính xác.

Không…

Nói như vậy không đúng.

Chính xác mà nói, dù chiếm được thông tin mong muốn, hắn cũng không muốn tin vào điều đó.

Trừ khi hắn tận mắt chứng kiến, tự mình trải nghiệm thì mới có thể chấp nhận.

Hắn chỉ cảm thấy mọi thứ rất xa lạ.

Thế giới quá ác với hắn.

Vào lúc này, tâm trạng của Đỗ Duy rất phức tạp, rất uể oải.

Sự kiệt quệ về thể xác không thể so sánh với sự kiệt quệ của tâm hồn.

Kết quả, phong thư trong túi hắn cũng không dám xuất hiện, vì sợ sẽ khiến Đỗ Duy tức giận, bởi vì trực giác cho hắn biết Đỗ Duy hiện tại cực kỳ nguy hiểm.

Chuyện gì cũng dám làm. Giống như một người đã bị stress quá lâu, cần xả gấp.

Bầu không khí rất dị dạng.

Đỗ Duy tiếp tục đi trong bóng đêm không biết bao lâu, cho đến khi hắn đột ngột dừng lại, sự dị dạng này mới kết thúc.

"Tôi nên rời khỏi đây."

Giọng nói vẫn bình thản.

Người đàn ông này luôn lãnh đạm, như thể làm chuyện gì cũng nắm chắc, dù gặp khó khăn gì cũng có thể đối mặt với thái độ lý trí nhất.

Lấy ra bức tranh sơn dầu đã cuộn lại từ trong áo.

Tiếng đẩy cửa cót két vang lên.

Đỗ Duy bước qua cánh cửa, rồi biến mất trong bóng tối.

…

Vào lúc này, ở một nơi khác.

Trong thực tế, trong khu biệt thự của New York.

Nhà vẫn còn tối.

Kim đồng hồ cổ lại quay bình thường, từ quay nhanh vùn vụt đến chậm dần đều.

Cuối cùng, các cây kim đồng hồ chồng lên nhau, chuyển qua từng mốc thời gian một.

Và ở trên mặt đồng hồ, đột ngột một cánh tay tái nhợt duỗi ra, đồng thời ngón trỏ hướng phía trước kim đồng hồ, ngăn chặn vòng quay của nó.

Vào lúc này là đúng 8 giờ tối.

…

Trên đường cao tốc cách thành phố New York 500 km.

Nói chính xác, nó là mặt sau của con đường mang tính khái niệm.

Bóng ngược của thành phố Tây Ghana xuất hiện ở mặt sau của đường cao tốc.

Nhìn xuống, bóng ngược của toàn thành phố được đảo ngược, trực tiếp lõm vào thế giới này.

Nó không tồn tại trong thực tế, chỉ là một tồn tại khái niệm.

Trong bóng ngược của thành phố này, trường học đã bị Đỗ Duy đào hố rất nhiều lần, hàng trăm ác linh học sinh đều trốn trong đó.

Trong thành phố này, trời đang mưa.

Nhưng các ác linh học sinh đều bị mắc kẹt trong trường.

Vì có xe buýt đậu ngoài trường.

Ừm…

Đây là kẻ thù số một của Đỗ Duy.

Hắn từng được sử dụng nó như một phương tiện di chuyển kỳ dị, nhưng sau đó đã trở thành kẻ thù không đội trời chung trong cuộc đối đầu với ác linh Đỗ Duy.

Nó từng muốn biến ác linh Đỗ Duy thành tài xế.

Nhưng cuối cùng, chiếc xe đã bị ác linh Đỗ Duy hạ đo ván.

Tuy nhiên, ác linh Đỗ Duy thời đó không khủng khiếp như bây giờ, nó không thể phá huỷ xe buýt.

Thế cho nên, thứ này vẫn này tồn tại cho đến giờ.

Bây giờ, xe buýt dừng trước cổng trường, hình như nó muốn đưa học sinh đi, nhưng Ngôi nhà kinh dị vẫn lơ lưng phía trên trường học, cắn chết không thả.

Hai quái dị này vẫn chiến đấu với nhau.

Từ tranh giành ngôi trường đến tranh giành bóng ngược của thành phố.

Có thể nói, xe buýt rất vô tội, không làm trái quy luật của nó, nó sẽ không giết người.

Ngôi nhà kinh dị thì hoàn toàn trái ngược, nó rất căm ghét con người. Nó là một kẻ cướp, bí mật đoạt lấy trường học, thứ vốn luôn thuộc về xe buýt.

Hai tồn tại quỷ dị không thể làm gì được nhau.

Chúng đã duy trì trạng thái này trong một thời gian dài.

…

Không gian quỷ trong bức tranh sơn dầu.

Đỗ Duy thu hồi ánh mắt, vẻ mặt đăm chiêu.

Đúng vậy, hắn đã trốn trong cánh cửa bên trong bức tranh, quan sát thế giới bên ngoài trong một thời gian dài.

Chắc khoảng hơn 2 giờ.

“Mặc dù ngay từ đầu tôi đã biết lúc đi ra sẽ gặp xe buýt và Mgôi nhà kinh dị, nhưng tình trạng của tôi đã tồi tệ hơn trước rất nhiều.”

“Lá bài tẩy đã dùng gần hết. Thân phận của ác linh Đỗ Duy tạm thời không dùng được nữa, cũng không làm được.”

“Tại sao tôi lại chọc phải nhiều ma quỷ như vậy.”

Đỗ Duy rất bất lực.

Ở thế giới phía sau cánh cổng địa ngục, ác linh Đỗ Duy đã dùng sức mạnh của cân vàng để hiến tế tất cả ác linh sau cánh cửa ngoại trừ Annabelle, cưỡng bức tái tạo một cơ thể làm vật chứa cho Ma Thần.

Quân đoàn ác linh tích luỹ bấy lâu nay đã bị xài hết.

Giờ đây trên thân hắn, trừ những vật phẩm đặc biệt đó, chỉ còn lại Cái Bóng ở cấp độ ma linh, phong thư phế vật, và Annabelle trốn trong Cái Bóng.

Cho dù cộng thêm hắn, cũng không thể sống sót trước 2 tồn tại quỷ dị này.

“Suy cho cùng, tôi vẫn chưa có đủ lá bài tẩy.”

Đỗ Duy vẫn tỉnh táo, cố gắng phân tích tìm ra lối thoát.

Sau đó, hắn lấy một quả bóng bay nhỏ màu đỏ trong túi ra, suy nghĩ rồi đặt nó lại.

“Vô ích. Ngay cả trong thời kỳ đỉnh cao của Penniwise, nó cũng không thể sánh bằng hai tồn tại quỷ dị.”

“Cái Bóng cũng không được, năng lực Đánh Dấu của tôi không thể phát huy tác dụng.”

Cái gì chưa phân tích ra được. Đỗ Duy càng phân tích, hắn càng cảm thấy trạng thái của mình rất tệ.

Nếu không có thú với xe buýt và Ngôi nhà kinh dị, Đỗ Duy đã có thể rời khỏi bức tranh sơn dầu, lên xe rời đi.

Chỉ cần ác linh Đỗ Duy còn xài được, hắn có thể thay đổi thân phận, trực tiếp chiến đấu.

Nhưng thực tế rất đắng cay. Đỗ Duy cảm thấy khó chịu.

“Với mối thù của xe buýt với tôi, chỉ cần tôi lò đầu ra, nó sẽ cố hết sức giết chết tôi.”

“Ngôi nhà Kinh dị nằm ngay phía trên trường học.”

“Nếu như tôi có thể lén lút ra ngoài thì tốt.”

Nói đến đây, đôi mắt của Đỗ Duy bỗng sáng lên.

Một ý tưởng táo bạo lóe lên trong đầu.

“Xem ra tôi vẫn còn có một cái lá bài tẩy chưa dùng tới.”

“Ngoài Cái Bóng, phong thư, và thứ mà tôi không muốn chạm vào Annabelle, còn có một ác linh ác mộng bị tôi giam trong giấc mơ của mình.”

Nói xong, Đỗ Duy nhắm mắt lại.

…

Trong giấc mộng, Freddy đang cúi sát đất.

Nó dùng móng vuốt sắc nhọn của mình để vạch tên lên vách tường của phòng giải phẫu.

Đó là Đỗ Duy.

“Freddy tao coi như đã nhìn thấu, cái gì mà Chúa, Satan, tất cả chỉ là đồ giả.”

“Trên thế giới này, chỉ có một ma quỷ, chính là Đỗ Duy.”

“Freddy em là tín đồ trung thành nhất của anh. Nếu anh có thể nghe thấy em, hãy cho em được chết êm ái, em không muốn sống nữa.”

Sau khi bị giam trong giấc mơ, Freddy như bị tâm thần phân liệt, chán sống thèm chết.

Hết cách, ai bảo Ryan liên tục gọi điện quấy rối vào lúc 12 giờ đêm, mắng mỏ, chế nhạo, xúc phạm nó, gọi nó là nô lệ.

Cuộc sống như vậy, cả ác linh cũng không thể gánh nổi…

Chương 526: Freddy từ chối tự do

Cộp cộp cộp…

Trong giấc mơ, khi Freddy đang dập đầu cầu nguyện, nó đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân rất quen thuộc.

“Ma quỷ Đỗ Duy?”

Mắt nó sáng lên, lập tức quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Sau đó, nó nhìn thấy Đỗ Duy khoác áo gió đi tới, ánh mắt lạnh lùng lướt qua nó, dừng lại trên cái tên khắc trên tường.

Đỗ Duy cau mày nói: “Mày thật sự muốn chết đến vậy sao?”

Freddy phấn khích đến mức rưng rưng nước mắt.

Nó trực tiếp quỳ trên mặt đất, điên cuồng dập đầu: “Đúng vậy, ngày nào em cũng muốn chết.”

Chúa biết, rốt cuộc Freddie đã trải qua những gì trong thời gian này?

Trong giấc mơ không có khái niệm thời gian.

Nhưng nếu dùng phép loại suy, Freddy một nửa thời gian muốn tự sát, một nửa thời gian suy sụp.

Có thể nói không còn lâu nữa nó sẽ trở thành bệnh nhân tâm thần.

“Anh chiều em đi, cho em cơ hội chết được không?”

Freddy rất khúm núm cầu xin: “Cuộc sống của ác linh như em rất u ám, sống thì có lợi ích gì?”

“Thế giới bên ngoài không liên quan gì đến em.”

“Em không thể làm gì ngoại trừ việc bị Ryan nhục mạ, và sỉ nhục mỗi ngày.”

“Cuộc sống này đối với tôi là một cực hình.”

Nói xong, Freddy quỳ bò đến bên Đỗ Duy, cố gắng hôn giày của hắn, nhưng Đỗ Duy đã ghê tởm đá văng nó ra xa.

Nhưng Freddy vẫn lì.

“Cho em……”

“Nhanh lên được không, Ryan lát nữa sẽ gọi lại cho em.”

“Van xin anh… nếu anh có lòng tốt, anh giết em đi…”

Mỗi câu nói đều xuất phát từ trái tim.

Không ai muốn chết hơn Freddy.

Tuy nhiên, Đỗ Duy không hề có lòng nhân hậu.

Hắn chán ghét nói: “Lần này tao tới đây, không phải để kết liễu cuộc đời của mày, mà để thả mày ra ngoài, cho mày tự do.”

Freddy choáng váng.

Tự do?

Đó là gì?

Từ đó có vẻ hơi xa vời với nó.

Nó xa đến mức nó thậm chí không thể hiểu nó có nghĩa là gì.

“Tự do là gì?”

Lần này đến phiên Đỗ Duy ngạc nhiên, anh ta nhìn Freddy bằng ánh mắt kỳ lạ.

Qua một lúc lâu, mới đăm chiêu nói: “Tự do có nghĩa là mày có thể rời khỏi đây. Không cần bị Ryan xúc phạm, mày có thể đi bất cứ đâu tùy thích.”

Freddie chợt nhận ra: “Vậy ra đó là ý nghĩa của tự do”.

Vừa nói vừa cười thích thú.

Nhưng nghĩ đến một khả năng nào đó, nó bỗng không kìm được khóc.

Freddy điên cuồng lắc đầu: “Tao không tin, mày chính là quỷ. Mày nhất định muốn đùa bỡn tao. Đừng tưởng rằng tao không biết, tao và mày đã đạt thành giao dịch, nhưng đến giờ tao vẫn không biết nội dung giao dịch là gì?”

“Tự do không liên quan gì đến tao từ lâu.”

“Tao không đi đâu cả, mày cứ giết tao cho rồi.”

Khi còn là một con người, Freddy không thông minh lắm.

Nhưng là một ác linh, nó cảm thấy chỉ số thông minh cao hơn trước rất nhiều.

Có lẽ là do chịu đủ giằng vặt, Đỗ Duy cũng khó xử, hắn vội giải thích: “Tao không lừa mày, tao muốn trả tự do cho mày, giao dịch trước đây giữa chúng ta không như mày nghĩ.”

“Giờ tao cần năng lực của mày.”

Freddy vẫn gan lì: “Xem đi, mày chỉ muốn đùa bỡn tao.”

Đỗ Duy lại giải thích: “Nếu tao muốn giết mày, ta đã giết mày từ lâu. Giờ tao rất cần sử dụng năng lực của mày, bởi vì tao đã lâm vào bế tắc, không thể rời đi nếu không có sự giúp đỡ của mày.”

Freddy lắc đầu nói: “Đừng hành hạ tao nữa. Dù mày có nói gì đi nữa, tao cũng sẽ không tin. Dù tao không tin vào Chúa chỉ tin mày, nhưng mỗi lời nói của mày đều toàn là lừa dối.”

Đỗ Duy xoa xoa cái trán đau đớn.

Hắn nói: “Đúng vậy, tao chỉ đang lừa mày, giao dịch giữa tao và mày cũng rất quỷ quyệt. Toàn là cạm bẫy, mày đã trở thành nô lệ của tao, hài lòng chưa?”

Freddy chán nản nói: “Tao biết nó là như vậy.”

Đỗ Duy thở dài.

Hắn không thể hiểu tại sao Freddy lại trở thành như bây giờ.

Dường như nó không khác gì bệnh nhân tâm thần.

Nhưng nghĩ đến việc hắn cần sự giúp đỡ của Freddy để rời đi.

Hắn rất kiên nhẫn nói: “Là như thế này, tao và một người bạn lúc trước đều bị mày kéo vào trong mộng. Mày còn nhớ người đó không?”

Freddy ngơ ngác gật đầu: “Nhớ, gã tên là Tom, cảnh sát trưởng thành phố New York.”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Lát nữa tao sẽ thả mày ra khỏi giấc mơ, tao muốn mày kéo tao vào trong giấc mơ của anh ta, sau đó kéo tao ra khỏi đó. Mày làm được không?”

Freddy mặc cả: “Có thể được, nhưng tôi được chỗ tốt gì?”

Ánh mắt của Đỗ Duy hơi lạnh, đang mặc cả với mình sao?

Vì vậy hắn trầm giọng nói: “Tao có thể cho mày tự do.”

Freddy chua chát nói: “Tự do mà mày cho không phải tự do thực sự.”

Đỗ Duy rất bất lực.

Hắn luôn tự nhận hiểu rõ về ác linh, và thấu hiểu trái tim con người.

Nhưng giờ hắn thật sự không hiểu được suy nghĩ của Freddy.

Tự do cũng không muốn, nó còn muốn gì nữa?

Chết sao?

Đỗ Duy thăm dò hỏi: "Tao cho mày giải thoát?"

Freddy mừng như điên, đổi giọng: "Đây là anh nói đó nha, không được phép lươn lẹo…"

Đỗ Duy mỉm cười: "Đừng lo lắng, tao không bao giờ nói dối."

Nói xong, Đỗ Duy lại nghĩ đến những ác linh trong trường.

Tình trạng hiện tại của hắn rất tồi tệ, nhật định phải giải quyết vấn đề.

Nếu không có những lá bài tẩy, chắc chắn không thể sống sót cho đến khi ác linh Đỗ Duy hồi phục.

Quân đoàn ác linh phải tiếp tục mở rộng.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy nói: "Được rồi, mày có thể kéo ác linh vào trong mộng được không? Tao có một ý tưởng táo bạo."

Hắn chuẩn bị học theo Ngôi nhà kinh dị, làm một kẻ trộm.

Freddy khó hiểu nói: "Đương nhiên là có thể, nhưng là cần phải có ước mơ để chống đỡ. Giấc mơ của Tom không thể chứa được nhiều ác linh như vậy, bằng không gã sẽ chết."

Đỗ Duy chỉ vào chính mình: "Tao thì sao?"

Freddy rùng mình: “Anh hả, tôi nghĩ kéo vài trăm ác linh cũng vô tư, dù sao mày đã nhốt cả ác ma nữ tu trong mộng.”

Nghe vậy, đôi mắt của Đỗ Duy sáng lên.

Ác linh ác mộng này đã cho mình niềm vui bất ngờ.

“Ừm, trong trường hợp đó, thì bây giờ mày hãy ra ngoài, giúp tao lôi hơn một trăm ác linh học sinh ngoài kia vào trong giấc mơ của tao.”

Freddy vỗ vỗ ngực: “Quá dễ, để đó cho tôi.”

…

Trong bức tranh sơn dầu, bên ngoài giấc mơ.

Khi Đỗ Duy mở mắt ra, Freddy đã nhảy ra.

“Đây là không gian ma quỷ trong bức tranh sơn dầu?”

“Tôi biết ngay tự do mà anh cho tôi không phải là tự do thật sự. May mắn thay, tôi đã thông minh và chọn cái chết.”

Giọng của Freddy rất bình tĩnh, trong giây tiếp theo, nó nhìn thấy bóng ngược của thành phố bên ngoài bức tranh sơn dầu, với hàng trăm ác linh đang đứng trước trường học.

Đây là mục tiêu của nó.

Nhưng ngay sau đó, Freddy lập tức sững sờ, nó dụi mắt, khó tin nhìn xe buýt và Ngôi nhà kinh dị. Hai tồn tại quái dị kẹp lấy trường học, không ngừng giành giật lấy trường học về tay mình.

“ĐM!”

Chương 527: Ma quỷ Đỗ

“Ma quỷ Đỗ, anh muốn kéo cả trăm ác linh vào trong mộng ngay dưới tầm mắt của 2 tồn tại quỷ dị?”

Freddy suy sụp: “Một trong số tồn tại quỷ dị còn là xe buýt…”

“Tôi không muốn trở thành mục tiêu của nó.”

Đỗ Duy không quan tâm Freddy thay đổi cách xưng hô xoành xoạch, cau mày hỏi: “Xe buýt kia làm sao? Nó không phải chỉ là một tồn tại quỷ dị sao, mày sợ nó lắm sao?”

Freddy nghiến răng nói: “Chiếc xe buýt đó, Ryan Hamel từng kể với tôi rằng nó đã tồn tại rất lâu, hình như nó có liên quan đến một tồn tại không xác định.”

“Nó không thể bị phá hủy, kinh tởm nhất chính là một khi bị nó biến thành ác linh tài xế, mãi mãi sẽ trở thành con rối của nó, chuyện này còn tệ hơn cả cái chết.”

Nghe vậy, Đỗ Duy không khỏi đăm chiêu.

Ngay từ khi tiếp xúc với xe buýt, hắn đã cảm thấy thứ này rất bất thường.

Đúng giờ đưa đón ác linh, chỉ cần có thành phố đổ mưa, nó sẽ xuất hiện.

Đủ loại biểu hiện đã vượt quá nhận thức thông thường.

Hiện giờ, Freddy nói rằng thứ ma quái này đã tồn tại rất lâu, còn liên quan đến tồn tại không xác định, điều này khiến hắn khó hiểu.

Xe buýt xuất hiện vào thời hiện đại.

Trải qua năm tháng rất dài, không thể trở thành sản phẩm trái ngược nhận thức như vậy.

“Ai tạo ra nó?”

“Chẳng lẽ là Ngài Công tước?”

Khi nghĩ đến Công tước, Đỗ Duy sờ sờ mặt của mình, sau đó lại chối bỏ suy nghĩ này.

“Tuyệt đối không thể…”

Trong quá khứ chế tạo một chiếc xe buýt, biến nó thành tồn tại quỷ dị, chắc chắn là suy nghĩ viển vông.

“Chắc chắn có một sự thật mà tôi chưa khám phá ra.”

Đỗ Duy tự nhủ: “Sớm muộn gì mình cũng sẽ rõ ràng mọi chuyện.”

Kiềm chế những suy nghĩ trong lòng. Đỗ Duy vô cảm nhìn Freddy: “Vậy mày có làm hay không?”

Nếu nó dám từ chối, mình sẽ lập tức phát động thủ đoạn mà hắn ngầm để lại lúc giao dịch.

Freddy nghiến răng nói: “Chỉ cần anh giải thoát tôi, tôi chấp nhận làm mọi thứ, đừng nói là 2 tồn tại quỷ dị, cho dù có mười cái, tôi cũng sẽ kéo những ác linh kia vào trong mộng của anh. “

Nói thật, là một ác linh ác mộng, từ sau khi Freddy gặp phải Đỗ Duy, nó chỉ toàn gặp khó khăn. Không thể phát huy hết thực lực.

Rõ ràng là trốn trong giấc mơ, đùa bỡn với tất cả tồn tại kinh dị, nhưng suýt chút nữa lại trở thành bệnh nhân tâm thần.

Nếu không phải hôm nay Đỗ Duy gọi nó ra, nó đã quên mất thân phận ác linh ác mộng của nó.

Đồng thời, Freddy cũng thầm nghĩ: “Ma quỷ Đỗ chưa từng nói lý, hắn xấu xa và nham hiểm. Tuy tôi tin anh ta, nhưng tôi luôn cảm thấy rằng anh ta muốn lừa dối tôi.”

“Nhưng tôi không dám phản kháng hắn, làm sao bây giờ?”

Freddy nghĩ, chợt nghĩ ra một ý tưởng.

“Chỉ cần tôi kéo hết đám ác linh kia vào trong mộng của Ma quỷ Đỗ, 2 tồn tại quỷ dị nhất định sẽ phát điên. Tôi không dám động đến xe buýt, nhưng Ngôi nhà kinh dị dường như vừa mới sinh ra, chắc sẽ không biến tôi thành con rối.”

“Chết trong tay ai chẳng phải là chết.”

“Chẳng bằng tôi tự chọn cách chết.”

Chúa biết Đỗ Duy đã tạo ra bóng ma tâm lý lớn cỡ nào cho Freddy.

Nó quyết tâm chết, nhưng vẫn không dám làm trái ý của Đỗ Duy.

Ở bên cạnh, Đỗ Duy nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của Freddy.

Mặc dù hắn không biết con ma này muốn làm gì, nhưng trong lòng đã có sự cảnh giác.

Trong thế giới này, ác linh duy nhất có thể khiến Đỗ Duy hoàn toàn tin tưởng chính là Cái Bóng.

Ừm…

Có lẽ phong thư có thể được tính là một nửa.

“Tuỳ mày.”

Đỗ Duy nhìn Freddy bằng ánh mắt khích lệ, vỗ vai nó.

Ở bên tay phải, hoa văn kim đồng hồ dần dần biến mất.

Đánh Dấu thành công…

Freddy không phát giác, nó kiên quyết nói: “Ma quỷ Đỗ, anh cứ yên tâm đi, tôi sẽ làm!”

Nói xong nó lập tức biến mất.

Mà khuôn mặt của Đỗ Duy, lập tức lại vô cảm.

Trong túi của hắn, phong thư lặng lẽ nhìn mọi thứ, trên mặt giấy hiện lên một dòng chữ.

[Còn tưởng rằng phong thư tôi có thêm một đối thủ cạnh tranh, ai ngờ Freddy lại là một kẻ ngốc. Nó nghĩ gì vậy? Chủ nhân của tôi là nhân vật phản diện!】

[Còn giải thoát, dựa vào những gì phong thư tôi biết về chủ nhân, cho dù Freddy bị nghiền ép thành rác thải, chủ nhân cũng có thể tìm ra cách sử dụng phế vật.】

[Thật sự là chọc cười phong thư tôi rồi.】

…

Ngoài xe buýt và Ngôi nhà kinh dị vẫn đối đầu nhau.

2 tồn tại quỷ dị không phát hiện Đỗ Duy đã trốn trong bức tranh sơn dầu nhìn bọn họ.

Xe buýt trước cổng trường không ngừng rọi đèn pha.

Nó đang thúc giục ác linh lên xe.

Điều này sẽ làm tăng lợi thế của nó, có thể giành được ưu thế trong cuộc đối đầu với Ngôi nhà kinh dị.

Nhưng Ngôi nhà kinh dị phía trên ngôi trường không chịu từ bỏ.

Nó khoá chặt mọi thứ. Liều chết không tha. Ban đầu nó tạo ra bóng ngược của thành phố, còn ác linh trường học, dù nó ăn trộm nhưng không thể từ bỏ.

Không khí vô cùng ức chế.

Bóng ngược của thành phố này đã trở thành chiến trường của 2 tồn tại quỷ dị.

Dù không thể nhìn thấy bằng mắt thường. Nhưng vô hình trung, hai tồn tại quỷ dị nãy vẫn giằng co, không ai chịu thua.

Nhưng đúng lúc này…

Đột nhiên…

Đèn xe buýt vụt tắt, rồi tiếng còi xe vang lên.

Trong bóng tối, tiếng còi rất chói tai.

Ngôi nhà kinh dị run rẩy, khí tức âm u, lạnh lẽo ép mạnh xuống.

2 tồn tại quỷ dị nổi điên…

Bởi vì chúng phát hiện ra rằng hàng trăm ác linh học sinh đang đứng ở cổng trường đột ngột biến mất.

Thay vào đó, một kẻ mặc áo len sặc sỡ, làn da dường như đã bị lửa đốt cháy, bàn tay phải của nó giống như một móng vuốt thép sắc bén, chính là ác linh ác mộng Freddy.

Lúc này, Freddy đang cười điên cuồng.

“Đúng, chính là do tao làm. Tao đưa đám ác linh kia vào trong mộng của Ma quỷ Đỗ, có phải rất muốn giết tao không…”

“Làm đi… tao chán sống lâu rồi.”

Chiếc xe buýt im lặng trong một giây, rồi lao tới tông nát hàng rào ở lối vào của trường học, lao về phía Freddy.

Nhưng Freddy lại cười khinh thường.

“Freddy tao thà chết chứ không muốn trở thành con rối của mày.”

“Tao muốn chọn cách chết mà tao muốn.”

Nói xong, Freddy nhào về phía Ngôi nhà kinh dị đang rơi xuống với nụ cười mãn nguyện.

“Ma quỷ Đỗ, thằng Ryan tâm thần, Freddy tao được giải thoát rồi, hahahahaha!”

Nhưng ngay sau đó, nó không cười được nữa.

Bởi vì nó thấy rằng có rất nhiều ác linh ẩn trong Ngôi nhà kinh dị, đôi mắt của những ác linh đó tràn ngập ác ý không chút che giấu.

Đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là ác ý vô cùng đồng đều.

“ĐM! Ngôi nhà kinh dị này sao cũng có thể biến ác linh thành con rối!”

“Ma quỷ Đỗ, mày là đồ ba xạo!”

Freddy lập tức chạy trối chết, cố gắng thoát khỏi phạm vi của Ngôi nhà kinh dị.

Nhưng nó vừa muốn cầu xin được giải thoát.

Thế nên mới bị Ngôi nhà kinh giận dữ nhắm đến.

Thấy sắp bị lôi vào trong ngôi nhà, trở thành thành viên mới trong Ngôi nhà kinh dị.

“Em sai rồi! Ma quỷ Đỗ, cha Ryan, các người cứu con với…”

Chương 528: Giấc mơ của Tom không bao giờ khiến đồng râm thất vọng

Ngay khi Freddy hét lớn tuyệt vọng.

Bên trong Twilight ở Thụy Sĩ.

Ryan hiếm khi đi vệ sinh trong WC.

Bởi vì không biết gần đây James có bị cảm lạnh hay không, cứ tiêu chảy liên tục.

Mặc dù Ryan biết rằng đó là do gã ngày nào cũng cướp chăn, nhưng gã không thừa nhận.

Ai sẽ nhận sai với nô lệ của mình chứ?

Nhưng đột nhiên Ryan hít một hơi, còn chưa kịp tiểu xong đã bị cắt ngang, đau đớn đến xanh cả mặt.

"Chết tiệt, tên ngốc nào lại kêu Ryan là ba?"

"Ồ! Tao hiểu rồi, ra là Freddy!"

"Đù! Hôm nay tôi phải dạy cho nó một bài học!"

Ryan giân run cả người, tiếp tục đi tiểu.

Nhưng gã không phát hiện nước trong bồn cầu đang sôi ùng ục và sủi bọt, toát ra một hơi thở kỳ dị.

Trước đó, Ryan đã nói với Đỗ Duy rằng Nam tước gã đã tự phong một lãnh địa, đó là Twilight.

Năng lực muốn gì được nấy ở trên bệnh nhân tâm thần, hoàn toàn không thể kiểm soát được.

Cực kỳ BUG.

Trời biết lãnh địa trong thế giới quan của Ryan là cái quái gì.

…

Ở một nơi khác.

Sau khi Freddy rơi vào tuyệt vọng. Trước khi Ngôi nhà kinh dị chuẩn bị biến nó thành một con rối, nó trực tiếp biến mất tại chỗ, rồi xuất hiện trong thế giới bức tranh.

Đầu tiên là mờ mịt nhìn xung quanh.

Sau đó, nó thấy Đỗ Duy đang cười đểu.

"Ma quỷ Đỗ…"

Freddy thì thầm theo bản năng.

Sau đó, không chút do dự, nó quỳ xuống đất dập đầu.

Đầu dập rầm rầm.

"Ma quỷ Đỗ… em sai rồi, anh tuyệt đối đừng giận. Từ nay về sau, em chỉ có thể chết ở trong tay anh. Nếu ai muốn giết em, em sẽ giết hắn trước."

Đỗ Duy nhìn Freddy đang điên cuồng dập đầu, vẫn giễu cợt: "Thật sao? Nhưng vừa rồi không phải mình rất muốn làm chủ sinh tử của bản thân sao?"

Freddy run rẩy nói: "Không, không, không, sinh tử của em chỉ có thể ở trong tay anh."

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn nó đang định nói, chỉ phát hiện trong bóng ngược của thành phố bên ngoài bức tranh, xe buýt đã đụng vào Ngôi nhà kinh dị.

2 tồn tại quỷ dị hoàn toàn điên cuồng, mọi đòn tấn công đều diễn ra trong vô hình. Giống như một gamer tuân thủ quy tắc.

Nhưng vì Freddy đã kéo tất cả ác linh vào trong giấc mơ của Đỗ Duy, thế nên mục tiêu của 2 tồn tại quỷ dị đã mất.

Ai có thể chịu được…

Mí mắt của Đỗ Duy nhảy loạn, mơ hồ có dự cảm xấu.

Cứ tiếp tục, có thể bóng ngược của thành phố sẽ tan vỡ.

“Phải chạy mau.”

Đỗ Duy hung hăng nói với Freddy: “Lập tức đưa tao vào giấc mơ của Tom, nếu không tao nhất định sẽ giết mày.”

Mắt của Freddy sáng lên.

Đỗ Duy lập tức đổi giọng: “Không phải, tao nói sai rồi. Tao sẽ để Ryan quấy rối mày 24/24. Mày biết là gã chỉ nghe lời tao.”

Freddy nổi cả da gà, hắn vội vàng nói: “Đúng vậy, giờ em sẽ đưa anh vào trong mộng của Tom.”

Sau đó, nó vươn tay về phía Đỗ Duy.

“Ma quỷ Đỗ đừng hiểu lầm, nếu em không chạm vào anh, em không thể đưa anh đi.”

Đỗ Duy nheo mắt, trên tay phải lại xuất hiện hoa văn kim đồng hồ.

“Mày nghĩ nhiều rồi, sao tao có thể hiểu lầm mày.”

…

Mọi người đều sẽ nằm mơ.

Một học giả chuyên về giấc mơ đã từng đề xuất một lý thuyết. Giấc mơ là một thế giới khác. Nó được xây dựng bởi tiềm thức của con người, không tồn tại trong thực tế, nhưng lại căn cứ trên thực tế.

Ảo tưởng không có nghĩa là không tồn tại.

Đối với Tom, những giấc mơ cũng được liên kết với tiềm thức của anh ta.

Đơn giản và dễ hiểu.

Giấc mơ mang toàn là club, và khu đèn đỏ.

Có những phụ nữ ăn mặc hở hang ở khắp mọi nơi.

Đó là một thiên đường cho đàn ông.

Khi Freddy kéo Đỗ Duy vào giấc mơ, họ xuất hiện ở khu đèn đỏ. Nơi tràn ngập ánh sáng hồng mơ hồ lập lòe.

Nhiều phụ nữ đang xếp hàng, ở đầu hàng dường như có một người đàn ông đang ngồi trên ghế sô pha, không biết anh ta đang làm gì.

"Người kế tiếp."

Đây là giọng của một người đàn ông, nghe có vẻ rất dâm tiện, nhưng lại lộ vẻ mệt mỏi không thể che giấu.

Freddy khi nghe đến đây thì sững sờ: "Ma quỷ Đỗ, người bạn Tom này của anh đúng là sành chơi."

"Tôi đột nhiên cảm thấy rằng chết thật lãng phí."

"Tôi muốn sống."

Đỗ Duy mặc kệ, không để ý tới những người phụ nữ hở hang kia, trực tiếp đi về phía trước.

Sau đó, hắn thấy Tom áo quần xộc xệch ngồi trên ghế sofa, với đôi má hóp và đôi mắt đen láy, như thể đã chơi quá sức.

Tom vừa nhìn thấy Đỗ Duy, lập tức sửng sốt: "Anh bạn, tại sao anh lại xuất hiện trong giấc mơ của tôi?"

"Cái này quá phản khoa học, tôi không thích đàn ông."

Đỗ Duy đen mặt nói: "Tôi chỉ tới chào hỏi cậu, sẽ đi ngay"

Tom chợt nhận ra: “Thì ra là như thế, anh đi gần một tuần rồi, xem ra anh phải nhớ những năm tháng vui vẻ của chúng ta.”

Vừa nói, Tom xúc động nói: “Thật ra tôi luôn cảm thấy rằng, với tư cách là bạn tốt, thật đáng tiếc khi anh không gia nhập Chiến đối càn quét khu đèn đỏ của tôi và Cha Tony.”

“Nhưng sau đó tôi đã cân nhắc tỉ mỉ, nếu anh gia nhập những người phụ nữ đó chắc chắn sẽ muốn ngủ với anh. Cha Tony và tôi chỉ có thể hâm mộ, và ghen ghét.”

Anh ta tiếp tục luyên thuyên: “Thật ra dạo này tôi rất nhớ anh. Quan trọng nhất là rất nhiều chuyện không tiện nói với Cha Tony.”

“Anh không biết, tôi đã chuyển đổi từ súng bắn tỉa sang súng tiểu liên. Mặc dù mỗi lần chỉ có 3 phút, nhưng 24h/ngày có thể phân ra rất nhiều lần.”

“Điều quan trọng nhất không phải là quá trình, mà là kết quả.”

“Lúc rảnh rỗi ta cùng đi chơi gái.”

Đỗ Duy cực kỳ bất đắc dĩ nhìn Tom, hắn muốn hỏi xem có chuyện gì kỳ lạ xảy ra ở New York trong thời gian mình đi vắng không.

Nhưng nhìn thấy Tom dâm ô đến vậy trong mơ.

Hắn cũng lười nhiều lời.

Hắn quay đầu bất đắc dĩ nói với Freddy: “Dẫn tao ra ngoài.”

Freddy do dự: “Em… em ở lại được không, em hứa sẽ không làm tổn thương bạn tốt của anh, em chỉ ở bên tham quan học tập.”

“Loại cuộc sống này đã làm sụp đổ trí tưởng tượng của ưm.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Tap không muốn nói lần thứ hai.”

Freddy bị giọng điệu của hắn doạ sợ, lập tức nắm Đỗ Duy biến mất.

…

Trong thực tế, trong Phòng tiếp tân của nhà thờ ở Bắc Brook.

Bây giờ là 11:48 tối.

Tom đang nằm trên ghế sô pha, ngửa đầu ngủ ngon lành, còn nở nụ rất dâm dê.

Cha Tony nằm gục trên bàn, ngáy khò khò

Trong suốt một tuần Đỗ Duy biến mất, Vodun luôn hoạt động ở New York, hai người đều muốn đi chơi gái, nhưng họ vẫn luôn ghi nhớ những gì Đỗ Duy đã nói.

Giám thị tà giáo này. Vì vậy, họ đã cố hoãn sự sung sướng đó lại.

Tuy nhiên, trong sọt đựng giấy vụn trên mặt đất, đống giấy vệ sinh đã sử dụng chất cao như núi như đang ám chỉ điều gì đó.

Đột ngột, Đỗ Duy và Freddy đã xuất hiện ở nơi này.

Ngay sau đó, hắn túm lấy cổ Freddy, vô cảm hỏi: “Ác mộng là gì?”

Freddy hoảng hốt, lo sợ; nhưng nghe xong lời này, ánh mắt lập tức trống rỗng: “Là Đỗ Duy.”

Đây là hậu thủ.

Ngay sau đó, Đỗ Duy nói: “Mày sẽ quên hết những chuyện đã xảy ra sau đó trở lại trong giấc mơ của tao. Nếu không có sự cho phép của tao, mày mãi mãi không bao giờ bước ra khỏi thế giới quan của mình.”

Sau đó, Freddy không đợi Đỗ Duy thúc giục, thật sự trở lại trong mộng của hắn.

Mà giờ đã đúng 12 giờ.

Có lẽ… khi nó trở lại giấc mơ, nó sẽ tình cờ gặp Ryan.

Chương 529: Dự định của Đỗ Duy

Lúc đẩ cửa nhà thờ ra thì đã là 12:08 đêm.

Đỗ Duy đã không đánh thức Tom và Cha Tony đang phiêu diêu trong mộng đẹp.

Hắn chỉ muốn về nhà. và nghỉ ngơi thật tốt.

Cơ thể đã hoàn toàn kiệt quệ.

Dù có đồng hồ cổ ở nhà, nhưng nói thật đã qua lâu như vậy, hắn cũng đã quen rồi, mỗi lần trở về đều nhìn đồng hồ cổ hồ, quen nghe tiếng kim đồng hồ quay để đi vào giấc ngủ.

Đương nhiên hắn luôn đề phòng đồng hồ cổ.

Ngôi nhà là nơi an toàn nhất, đồng thời cũng là nơi nguy hiểm nhất.

Ngủ bên Ma Thần.

Chắc trên đời này không ai có thể giống như Đỗ Duy.

Hắn hít thật sâu, trên chóp mũi của Đỗ Duy có chút lạnh lẽo.

Hắn biến mất một tuần, bây giờ là ngày 7 tháng 7.

Ban ngày thì ổn, nhưng vào ban đêm, sự chênh lệch nhiệt độ bắt đầu tăng lên.

Vào lúc này, Đỗ Duy lại cau mày: “Một tuần…”

Nói xong, hắn lấy smartphone trong túi ra.

Hết pin rồi.

Hắn nghĩ tới một việc. Biến mất một tuần, Alexisis nhất định sẽ gọi chính mình, dù sao trên thế giới này, ngoại trừ em cùng Tom và cha Tony, căn bản không còn ai quan tâm đến hắn.

"Tôi phải nghĩ ra một cái cớ hợp lý."

Đỗ Duy nói lời này, nhưng lại thấy đau đầu.

Hắn không biết lúc này phải đối mặt với Alexisis như thế nào.

Cô ấy là chuyển thế của Minette.

Theo chân tướng mà hắn tìm hiểu được thì đằng sau cánh cổng địa ngục, trong quá khứ Minette rất yêu hắn.

Dù Đỗ Duy chỉ yêu Alexis.

Nhưng lỡ một ngày nào đó trong tương lai, Alexis đột nhiên khôi phục ký ức kiếp trước, chẳng phải sẽ biết được kiếp trước hắn đã bóp cổ em, suýt chút nữa bóp chết em?

Những gì hắn đã trải qua đang lặp lại một khoảng thời gian nhất định trong quá khứ.

Dù Đỗ Duy không thích điều này chút nào.

Nhưng bạn gái của hắn thì khác…

"Có lẽ do mình nghĩ quá nhiều, Alexis làm sao có thể nhớ lại ký ức kiếp trước?"

"Ryan thậm chí không thể nhớ, không lý gì em ấy có thể."

"Hơn nữa, ngay cả khi em ấy nhớ được, em ấy có thể làm gì? Chính ác linh Đỗ Duy suýt chút nữa đã giết em ấy. Liên quan gì đến Đỗ Duy tôi?"

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, cất smartphone vào túi rồi đi về nhà.

Con đường phía trước rất dài.

Nhưng có sương mờ lại giăng đầy.

Hắn chậm rãi đi đến một cửa hàng tiện lợi, sau đó mua một bao thuốc, vừa hút vừa đi một mình.

Ngọn đèn đường mờ ảo kéo dài cái bóng của hắn.

Trông khá đơn côi.

Nhưng ngay sau đó, cái bóng hắn biến mất trong sương mù, bóng cũng không thấy, chỉ còn lại ngọn đèn đường.

…

Vào 1:20, ngày 7 tháng 7.

Đỗ Duy đến trước cửa nhà.

Hắn đã đi bộ một lúc lâu, chiếc áo gió đang mặc lúc này đã bị sương mù thấm ướt.

Lấy chìa khóa ra, cắm vào ổ, xoay chìa.

Cách…

Kèm theo đó là tiếng mở cửa nhức răng.

Đỗ Duy bước vào căn nhà tối om. Hắn bật công tắc đèn trong phòng khách.

Phòng khách lập tức bừng sáng.

Đồng hồ cổ vẫn treo trên tường, vẫn y nguyên như lúc hắn rời đi.

Nhưng sắc mặt của Đỗ Duy trở nên xấu xí.

Bởi vì hắn nhìn thấy phòng khách rất bừa bộn, nhiều tài liệu đều đã nát vụn, đồ gia dụng ngổn ngang, ghế sô pha cũng nát làm đôi.

Chưa kể đến những vật trang trí như bàn cà phê.

Đỗ Duy ngẩng đầu liếc nhìn chiếc đèn chùm trên trần nhà, chụp đèn rủ xuống bóng đèn, dây điện lòi ra bị trọng lực kéo xuống.

“Nhà tôi bị cướp sao?”

“Hay New York lại xảy ra động đất?”

Đỗ Duy nhìn đồng hồ cổ: “Mày đã làm gì trong một tuần tao đi khỏi?”

Đương nhiên không thể là kẻ trộm. Dù có kẻ trộm vào thì cũng chết chắc.

Mà động đất…

Đồng hồ cổ đã từng gây ra chuyện này.

Nhưng đồng hồ cổ không thể đáp lại Đỗ Duy.

Cách cách cách…

Chỉ có kim đồng hồ đang di chuyển.

Đỗ Duy vô cảm, không nói thêm nữa.

Chỉ cần thêm một thời gian nữa, đợi đến lúc ác linh Đỗ Duy tỉnh lại, hắn mới có đủ tự tin đấu tay đôi với đồng hồ cổ.

Giờ vẫn chưa tới lúc.

Nghĩ vậy, Đỗ Duy không để ý đến nó nữa, đạp lên mặt đất hỗn loạn, trở về phòng ngủ trên lầu hai.

Trong phòng ngủ, Đỗ Duy lần lượt lấy hết mọi thứ trên người ra.

Xúc xắc, tiền xu, phong thư, mặt nạ, zippo… cả bức tranh sơn dầu.

“Trước đây tôi chỉ coi bức tranh sơn dầu là thứ liên quan đến nguyền rủa, nhưng giờ có vẻ như nó có thể trở thành át

chủ bài cứu mạng tôi. Với nó, tôi có thể trốn thoát nhờ Freddy."

"Còn Cái Bóng giờ đã trở thành bóng của tôi, vĩnh viễn không thể thoát khỏi tôi, muốn phản kháng cũng không thể."

"Hơn nữa nó đã biến thành ma linh. Giờ cho dù tôi không trở thành ác linh Đỗ Duy, sức mạnh của tôi chắc cũng ngang với người của Vanity."

"Hơn nữa tôi có rất nhiều lá bài tẩy, đơn độc đối đầu quỷ dị, cũng không phải không có năng lực phản kháng."

Bất kể từ lúc nào, chỉ có an toàn mới là quan trọng nhất.

Tuy chưa gặp phải tồn tại quỷ dị, nhưng Đỗ Duy đã có thói quen chuẩn bị trước mọi tình huống, giờ hắn đang bất an vì Ngôi nhà kinh dị và xe buýt.

Hắn cứ luôn cảm thấy rằng ác linh trên thế giới đều có ác ý với hắn.

Quan trọng là điều tiếp theo đây Đỗ Duy muốn làm còn điên cuồng hơn trước.

Hắn đã nhắm mục tiêu vào 72 Ma Thần của Solomon, cả giáo hội, Vodun, Twilight và Vanity.

"Có lẽ bắt đầu với Vodun trước là một khởi đầu tốt."

Nói xong, Đỗ Duy nằm trên giường bắt đầu nghỉ ngơi.

Hắn thật sự rất mệt mỏi, ngay cả phong thư luôn tự xưng là chó săn trung thành nhất cũng không dám ra ngoài quấy rầy hắn.

…

Vào lúc này, ở một nơi khác.

Trong Twilight, tại mật thất của Matthew.

Ngọn đèn dầu soi sáng xung quanh.

Matthew ngồi trên bàn sách, bên cạnh là cây bút có liên quan đến Ma Thần.

Đối diện với hắn, người trung niên da trắng bị trói trên giá thập tự, đôi mắt nhắm nghiền, như đã chết, không còn hơi thở.

Vào lúc này, Matthew mở một cuốn sách cũ.

Nó không dày lắm, nhưng khi lật nó ra, dòng chữ trên trang đầu tiên như sau:

[Chúng tôi vẫn chưa thể chấp nhận những thứ mà ngài công tước đã làm. Tên và gương mặt thật của hắn từ lâu đã trở thành cấm kỵ, nhưng một số người vẫn đang chờ hắn hồi sinh.】

[Trong tương lai xa, có thể một ngày nào đó, hắn sẽ xuất hiện trước mặt chúng ta theo cách mà không ai có thể ngờ tới.】

[Nhưng phải biết, hắn đã sớm không phải con người, có thể khi trở lại chỉ là cái vỏ rỗng.】

[Nhưng chúng tôi biết ơn sự đóng góp của ngài ấy. Ngài cho chúng tôi biết có nhiều cách để đánh cắp sức mạnh của 72 Ma Thần của Solomon, dù khả năng này rất khó thành công.】

Khi Matthew xem đến đây, ông thở dài âu sầu.

Ở đối diện, trung niên da trắng mở mắt, lạnh lùng nói: “Vậy hắn đã trở lại.”

Matthew nói: “Chỉ là hiện tại hắn quá yếu, còn kém cả tôi.”

Trung niên da trắng nói: “Hắn là người mở đường, nhưng tôi cũng vậy.”

Cuộc đối thoại giữa hai người không phải là hỏi đáp, mà giống như đang lẩm bẩm, cả giọng điệu cũng giống như đúc, chỉ khác nhau về tiếng nói và nét mặt.

Một bên già và một bên trẻ.

Chương 530: Anh Tom trâu thật

Sáng sớm hôm sau.

Thành phố New York chìm trong sương mù dày đặc.

Đỗ Duy thường thức dậy lúc 6 giờ, sau khi tắm rửa xong, quay lại phòng ngủ và bật smartphone đã sạc đầy pin lên.

Vừa mở smartphone, đã thấy khoảng 30 cuộc gọi nhỡ và hàng trăm tin nhắn thoại.

90% trong số đó được gửi bởi Alexis.

Đỗ Duy càng lúc càng đau đầu, xem xong hắn bèn soạn một tin nhắn: "Ăn cơm chưa?"

Theo hiểu biết của hắn về Alexis, lúc này bạn gái chắc vẫn đang ngủ.

Vấn đề không lớn. Sau đó, hắn lại gọi cho Cha Tony.

Phải mất một thời gian mới kết nối được.

Nhưng thứ vang lên ở đầu dây bên kia là giọng nói uể oải, mệt mỏi quá đồ của của Tom: "Fuck… bạn tốt của tôi, cuối cùng anh cũng về rồi."

"Để tôi kể cho anh nghe, tối hôm qua tôi có một giấc mộng. Tôi mơ thấy mình ở cùng rất nhiều mỹ nữ, anh còn dẫn theo bạn đi dự tiệc cá nhân của tôi."

"Nhưng anh không làm gì cả, chỉ nói đi ngang qua."

Nghe vậy, khóe miệng của Đỗ Duy giật giật, nói: "Chỉ là một giấc mơ thôi. Giờ tôi đã về New York, tôi sẽ đến nhà thờ

sau. Anh nhớ đánh thức Cha Tony, tôi có chuyện cần nói với ông ấy.”

Tom lớn tiếng nói: “OK, anh cứ qua đây, mấy ngày nay tôi đã tra rõ quy trình hoạt động của Vodun, xem xem có giúp ích gì cho anh không.”

Đỗ Duy cau mày: “OK.”

…

Sau khi cúp điện thoại.

Đỗ Duy lái xe đến nhà thờ ở Bắc Brook.

Lần trước hắn hỏi Cha Tony liệu Vodun có ác ý với hắn không, thật ra chỉ muốn cho Cái Bóng mạnh lên.

Nhưng giờ Cái Bóng đã trở thành ma linh. Nên không cần nữa.

Tuy nhiên, sau khi trở về từ cánh cổng địa ngục, trong đầu của Đỗ Duy vẫn luôn hiện lên một suy nghĩ.

Đối thủ của hắn là 72 Ma Thần của Solomon.

Mà trên thế giới này, có 72 cánh cổng địa ngục, tương ứng với những Ma Thần đó.

Chắc chắn trong quá khứ đã có một số Ma Thần bị giết.

Ác linh Đỗ Duy cũng đã giết chết một Ma Thần, và đang đồng hóa đối thủ.

Không có nhiều đối thủ.

Hơn nữa hiện tại chỉ có 71 cánh cổng địa ngục, 1 cánh công đã bị ác linh Đỗ Duy xé thành nhiều mảnh.

Mà trên thế giới này, có một số vật phẩm liên quan đến Ma Thần.

Giáo hội đã lên kế hoạch cài nội gián kéo dài hai trăm năm, để thu thập tất cả những vật đó, và giải quyết tất cả các ác linh cùng một lúc.

Đối với điều này, Đỗ Duy cảm thấy không thể thành công.

Bởi vì chỉ cần còn Ma Thần, ác linh vẫn sẽ tái sinh.

"Tôi cần giải quyết vấn đề từ gốc rễ, vẫn phải nghĩ cách giết chết Ma Thần này."

"Nếu đồng hoá thành công, tôi có thể cố gắng tìm từng cánh cổng, giết hết Ma Thần."

"Trong Vodun cũng có loại vật phẩm liên quan đến Ma Thần, có thể trở thành vốn liếng để tôi đạt được mục tiêu của mình."

Khi ở trong xe, Đỗ Duy bắt đầu vừa lái xe vừa tự nói chuyện.

Cân vàng là một ví dụ. Cách sử dụng chính xác của thứ này là những gì Mercer đã nói, có một nửa cơ hội giết được ma linh, dâng đủ đồ tế, phần còn lại dựa vào may mắn.

Ác linh Đỗ Duy lựa chọn hiến tế hơn hai trăm ác linh và tà linh, phục chế một nó khác, kéo Ma Thần khái niệm xuống tế đàn, biến thành tồn tại chân thật.

Sau đó nó đã thắng.

Đối mặt với bản sao của chính nó, nó không thể thua cuộc.

Nhưng đây chỉ là cân vàng, chắc Ma Thần Klimaris có liên quan đến nó sẽ không xếp hạng quá cao trong các Ma Thần.

Ít nhất, ác linh Đỗ Duy trước đây không thể đồng hóa đồng hồ cổ.

Dựa theo đó, thứ hạng của đồng hồ cổ cao hơn cân vàng và cũng trên cả Valak.

“Tôi rất mong đợi bất ngờ từ Vodun.”

…

Mười phút sau, bên trong nhà thờ ở Bắc Brook.

Khi Đỗ Duy bước vào phòng khách, Cha Tony và Tom đã mặc quần áo chỉnh tề.

Vừa thấy mặt, Cha Tony đã nói bằng giọng điệu phức tạp: “Đỗ Duy, hoan nghênh con trở về.”

Tom cũng nói: “Dù tôi vừa nói điều tương tự với anh vào tuần trước, nhưng… anh bạn, mừng anh trở về New York.”

Giáo hội không hề ngạc nhiên trước sự biến mất của Đỗ Duy.

Bởi vì những Hunter do Giáo hoàng Phelan chỉ huy đều biết rằng “ngài Công tước” chắc hẳn đã đi qua cổng địa ngục.

Họ không lo lắng lắm.

Tuy nhiên, ở cấp độ của Cha Tony và Tom thì không thể biết được những bí mật này.

Họ chỉ biết rằng Đỗ Duy có thể lại đưa mình vào nguy hiểm.

Chủ yếu là vẫn rất lo lắng.

Đỗ Duy có chút xúc động, nhưng do tính cách lạnh nhạt, nên bình tĩnh nói: “Lời khách sáo không cần nói tiếp, chúng ta đi thẳng vào chủ đề đi.”

Cha Tony và Tom gật đầu.

Cả hai người họ đều trông rất nghiêm túc.

Thấy vậy, Đỗ Duy trực tiếp hỏi Cha Tony: “Gần đây chắc là Vodun liên tục liên lạc với Cha. Bọn họ muốn phát triển Cha

thành nội gián, giờ tôi cần liên hệ với người của họ. Cha có thể hẹn giúp con được không?”

Cha Tony suy nghĩ một chút rồi nói: “Đương nhiên, người phụ nữ đó ngày nào cũng muốn quan hệ với tôi. Chỉ cần Cha gửi tin nhắn, ả nhất định sẽ ra gặp Cha.”

“Con không biết đây, gần đây Cha bị con ả Emily làm cho rất khó chịu. Cha nói mình bị bệnh, ả nói không quan tâm, thật sự rất kinh tởm.”

Đỗ Duy cau mày: “Đừng lo, sau khi con gặp cô ta, cô ta sẽ không làm phiền Cha nữa.”

Cha Tony thở phào nhẹ nhõm: “Tốt tốt.”

Lúc này, Đỗ Duy lại nhìn về phía Tom.

Tom lập tức vui vẻ nói: “Anh bạn tốt, tôi có mọi quỹ tích hoạt động của Vodun, có giúp được gì anh không?”

Trong suy nghĩ của gã, từ bạn tốt rất có sức nặng.

Đỗ Duy đã giúp gã rất nhiều lần.

Gã rất xấu hổ.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, nói: “Tôi cũng không tấn công Vodun. Quỹ tích hoạt động đối với tôi tạm thời không có tác dụng.”

Nghe vậy, Tom lập tức thất vọng, bèn hỏi: “Tôi không thể giúp gì cho anh sao? Tôi nợ anh rất nhiều nhân huệ. Mặc dù tôi biết anh không quan tâm nhưng anh hiểu…”

Lý do Tom luôn hết tiền lương trước khi hết tháng là vì gã đã dùng tiền lương như một khoản trợ cấp, dưới hình thức cá nhân tặng cho người thân của cấp dưới và bạn bè đã chết trong khi thực hiện nhiệm vụ.

Tất nhiên Đỗ Duy biết điều này.

Nhưng càng vì thế, , Đỗ Duy càng không muốn Tom dính líu quá sâu, cả Cha Tony cũng vậy.

Càng biết nhiều, hắn càng cảm thấy con đường phía trước khó khăn biết bao.

Hắn không muốn một ngày nào đó, vì mình, Cha Tony và Tom đã trở thành mục tiêu của Ma Thần.

Một khi đã bị nhắm đến, người bình thường chỉ có một con đường chết.

Ngay cả Hunter cũng chỉ là con kiến trước mặt Ma Thần.

Vì vậy Đỗ Duy nghiêm túc nói: "Tôi sẽ chỉ làm những gì nên làm. Anh không nên nhúng quá sâu vào vũng nước đục này."

Tom xua tay: "Mẹ kiếp! Cậu đừng có úp úp mở mở, lúc chúng ta đến Ba Lan giải quyết Vidar, cũng đâu có gì nguy hiểm."

"Giờ giữa anh và Vodun cũng không có mâu thuẫn gì, anh cũng đã nói rằng Vodun chỉ muốn đặt cài nội gián trong giáo hội."

"Tôi nghĩ rằng mình rất giỏi đối phó với mấy ả kia."

"Hay là như vậy, tôi có thể trở thành nội gián trong Vodun, tôi có thể chinh phục tất cả phụ nữ trong Vodun."

Mặt của Đỗ Duy tái mét.

Nhưng đồng thời, hắn cảm thấy rằng dường như đây cũng là một cách.

Vodun không phải một giáo phái, mà là một tổ chức tôn giáo bất hoà với giáo hội.

Nình muốn nhắm vào Vodun, nếu Tom có thể gia nhập vào đó, cùng mình nội ứng ngoại hợp, thì cơ hội thành công sẽ cao

hơn…

Tuy nhiên, hắn ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy rằng làm như vậy sẽ khiến Tom gặp nguy hiểm.

Nhưng lúc này, Tom tự nhủ: “Tôi từng là một người đàn ông được một phụ nữ giàu có bao nuôi. Tôi rất giỏi đối phó với những bà già lãnh cảm. Nếu tôi gia nhập Vodun, chỉ trong vòng một tháng là tôi có thể leo lên vị trí cao nhất.”

Chương 531: Kỹ thuật và sáo lộ

“Người anh em tốt, tôi nói cho anh biết, chỉ cần Vodun có phụ nữ, tôi có thể làm cho tất cả bọn họ yêu tôi.”

“Dù là thể xác hay linh hồn.”

“Không tin sao, lúc trước tôi từng được phú bà bao nuôi, không phải là một hai lần.”

“Gần đây quản lý của một câu lạc bộ cao cấp đã gọi cho tôi, và hỏi tôi có muốn quay lại tiếp tục làm việc hay không.”

…

Trong phòng tiếp khách của nhà thờ.

Tom đắc ý nói, khiến cả Đỗ Duy và Cha Tony đều sốc.

Nhớ năm đó, Khi Tom còn ở học viện cảnh sát Yard, gã đã chịch cô giáo hướng dẫn xinh đẹp.

Lại nhân đó có thời gian đến khu đèn đỏ.

Sau khi tốt nghiệp, gã trở thành khách quen ở khu đèn đỏ, khi không có tiền thì vui chơi với đám phú bà.

Đó là một quá khứ đầy vinh quang.

Vào lúc này, Đỗ Duy nhìn Tom với vẻ mặt phức tạp.

Hắn đột nhiên cảm thấy người anh em tốt của mình thật sự có vấn đề.

Cho dù không có sự giúp đỡ của tôi, sớm muộn gì Tom cũng có thể leo lên vị trí hiện tại.

Một lời khó nói hết.

Hắn miễn cưỡng nói với Tom: “Nếu anh tiếp xúc với Emily, anh sẽ làm gì?”

Tom thậm chí không cần nghĩ, gã nói thẳng: “Gần đây tôi luôn theo dõi các ả. Tôi biết Emily rất rõ. Một phụ nữ trẻ ở độ tuổi bốn mươi, vô cùng hấp dẫn.”

“Mà ả đã gia nhập Vodun sau khi chồng chết.”

“Giờ ả là người đứng đầu Vodun ở New York. Dù lên vị trí này, nhưng trái tim của cô ấy vẫn rất cô đơn.”

“Bởi vì tôi đã điều tra, mỗi tuần cô ấy đều đến bar.”

“Loại phụ nữ này rất dễ đối phó, chỉ cần tôi ngoắc ngoắc, có thể mê hoặc cô ấy.”

Càng nói, suy nghĩ của Tom vô cùng rõ ràng.

Hắn vô cùng hào hứng nói: “Khi chinh phục được Emily, tôi sẽ có thể thông qua cô ấy không ngừng thăng tiến, tiếp xúc với những phụ nữ có địa vị cao hơn, rồi leo lên cao nhất.”

Đỗ Duy nghi ngờ hỏi: “Cô ta nhất định sẽ cảnh giác với anh, đề phòng anh vượt quá tầm kiểm soát của cô ấy. Đây là bản tính của con người, anh phải làm sao?”

Tom chế nhạo nói: “Đám phú bà bao nuôi tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng có ích gì không?”

“Tôi đã từng đưa bạn thân của một phú bà lên giường.”

“Họ đã đánh nhau vì tôi.”

“Anh em tốt, anh nên biết phụ nữ không hề khó hiểu. Trên giường dựa vào kỹ năng, dưới giường dựa vào sáo lộ.”

Đỗ Duy trầm ngâm.

Hắn nghĩ đến bạn gái của mình.

Có lẽ tôi nên sử dụng nhiều sáo lộ.

Ví dụ, tặng thêm hoa…

Cha Tony ở bên nhìn Tom với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Hắn trực tiếp giơ ngón tay cái lên.

“Tom, tôi thực sự vô cùng ngưỡng mộ anh. Tôi tin rằng bất kỳ người đàn ông nào trên thế giới này, nếu biết được trải nghiệm của anh, chắc chắn sẽ phục sát đất.”

Sau đó, Cha Tony cau mày nói: “Nhưng con chỉ xxx được 3 phút một lần. Con có chắc mình vẫn có thể chinh phục được Emily?”

Tom khinh bỉ nói: “Cha biết cái rắm, 3 phút sao? Con có thể lặp vô hạn, chất lượng không tốt, có thể bù bằng số lượng.”

Mạch suy nghĩ rất rõ ràng.

Cha Tony đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Ông ta rất ngưỡng mộ Tom.

Đỗ Duy cũng bị thuyết phục, hắn nhìn Tom, gật đầu mạnh: “Tôi có thể đồng ý với anh về việc trở thành nội gián, nhưng tôi phải đảm bảo an toàn cho anh.”

Trước đây, khi Alvin Dawkwe chưa chết, đã thảo luận với hắn một kế hoạch phản gián để đối phó với tà giáo.

Cài rất nhiều nội gián vào tà giáo.

Trở thành nội gián hai mang.

Bây giờ, nếu Tom tham gia, những người đó có thể đảm bảo an toàn cho Tom.

Tom nghi ngờ hỏi: “Làm sao tôi có thể đảm bảo an toàn cho mình?”

Đỗ Duy nói: “Tôi sẽ cho anh biết những nội gián của giáo hội đã cài cắm trong Vodun. Khi đó, sẽ có người âm thầm tiếp xúc với anh. Nếu anh cảm thấy sự an toàn của mình bị đe dọa, hãy lập tức phát tín hiệu, những người đó chắc chắn sẽ giúp bạn.”

“Hơn nữa, tôi cũng sẽ giúp anh.”

Miệng nói thế, nhưng trong lòng lại nghĩ: “Nếu Vodun dám tấn công Tom, lập tức mình có thể để Cái Bóng giết chết tất cả.”

Trong khi nói, Đỗ Duy lấy smartphone ra, gửi ảnh của Cái Bóng vào hộp thư của Tom.

Cái Bóng giờ đã hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của Đỗ Duy.

Nó là công cụ ngoan ngoãn nhất trong quân đoàn ác linh.

Hắn nói: “Nếu anh gặp nguy hiểm, chỉ cần nhìn vào bức ảnh tôi đã gửi cho anh, sẽ không ai có thể làm tổn thương anh.”

Tom gãi đầu: “Tôi không nghĩ có ích…”

Nói thật, Tom cảm thấy rằng người anh em tốt của mình chắc chắn đã hiểu lầm điều gì đó.

Chỉ cần mình sử dụng kỹ năng, vô số nữ tử cấp cao của Vodun sẽ bảo đảm an toàn của mình.

Còn về nguy hiểm?

Không hề tồn tại.

Đỗ Duy nghiêm mặt nói: “Đây là lá bài tẩy. Cho dù không cần cũng phải có.”

Tom không còn cách nào khác ngoài việc giang hai tay ra: “Được rồi, tôi hiểu rồi.”

“Ngoài ra, sau khi gia nhập Vodun, tôi phải làm sao?”

Đỗ Duy nói: “Bên trong Vodun có một thứ đặc biệt, do Hunter của bọn họ canh giữ. Sau khi anh giúp tôi xác định vị trí, tôi sẽ qua đó đem thứ đó đi.”

Tom vỗ vỗ ngực: “Đừng lo lắng, chuyện này giao cho tôi.”

Vừa nói, gã vừa băn khoăn: “Không biết trong đám Hunter đó có phụ nữ không. Nếu có, có lẽ tôi có thể tự mình lấy được mà không cần đến người anh em tốt của tôi.”

Đỗ Duy không biết Tom đang nghĩ gì, quay đầu lại nói với Cha Tony: “Giờ đã có Tom ra tay, con không cần liên lạc với Emily nữa, chỉ cần âm thầm quan sát trong bóng tối.”

“Giờ Cha có thể đặt lịch hẹn với Emily.”

Cha Tony lấy smartphone ra.

Trực tiếp gửi một tin nhắn cho Emily.

【Baby có ở đó không? Bệnh của anh đã được chữa khỏi, một người bạn tốt của anh là Cảnh sát trưởng thành phố New York, anh ấy cũng muốn gặp em.】

…

Trong một câu lạc bộ cao cấp ở thành phố New York.

Emily nhìn vào tin nhắn vừa nhận được, ngay lập tức trả lời.

【Honey, em đợi em lâu lắm rồi, còn về anh bạn Tom của anh, đó có phải Tom, bạn tốt của Đỗ Duy không?】

Tin nhắn văn bản đã được gửi.

Cha Tony trả lời: **【Đúng là anh ấy, anh ấy thực sự muốn làm quen với em, và trở thành một thành viên trong nhóm của em.】**

Emily vô cùng thích thú.

Cô ta chỉ muốn biến Cha Tony thành người của Vodun.

Bởi vì hiện giờ, về cơ bản tất cả các tổ chức tôn giáo đều biết địa vị của Đỗ Duy trong giáo hội.

Có thể đưa người ở bên Đỗ Duy vào Vodun, căn bản tương đương với việc đóng một cây đinh trong giáo hội.

Giờ Tom, bạn tốt của Đỗ Duy muốn tham gia câu lạc bộ.

Emily biết rất rõ rằng mối quan hệ giữa Tom và Đỗ Duy tốt hơn nhiều so với Cha Tony.

Hơn nữa, người đàn ông này rất dâm dê.

Thế thì quá dễ dàng đối phó.

“Trên đời này thật sự có chuyện tốt vậy sao, tổ tiên trên cao, người đang phù hộ cho Emily. Nếu có thể được, tôi sẽ lập công lớn cho Vodun.”

Thứ mà Vodun thờ phụng không phải thần linh, mà là tổ tiên của họ.

Chương 532: Flag còn chưa được lập

Vào buổi trưa.

Bên trong nhà hàng ăn uống cao cấp ở Bắc Brook.

Emily, một phụ nữ trẻ góa bụa ngoài bốn mươi, ăn mặc sexy, như thể mới ngoài ba mươi.

Với nụ cười duyên dáng trên môi, cô quyến rũ nhìn Cha Tony và Tom đang ngồi đối diện với cô.

Đương nhiên mục tiêu chính là Tom.

"Chào hai anh, em là Emily, chúng ta đã từng gặp nhau."

Emily nóng lòng lập công, lên tiếng trước.

Nhìn lại Tom, gã kín đáo quan sát thân hình của Emily, không khỏi cười nhếch mép: "Tôi ngửi thấy mùi dục vọng từ người phụ nữ này."

Trong thế giới này, không có ai ngủ với nhiều phụ nữ hơn Tom.

Hắn nhanh chóng nhìn thấy suy nghĩ của Emily.

Hắn lạt mềm buộc chặt, nói: "Chào em."

Giọng điệu rất khô khan.

Cha Tony thấy khó hiểu, ông ta nháy mắt ra hiệu Tom, nghĩ: "Không phải Tom muốn quyến rũ Emily sao? Sao giờ lại tỏ ra lạnh lùng như vậy?"

Tom liếc nhìn Cha Tony, trong đầu không ngừng cười dâm: "Không ngờ Cha Tony đã ở bên con lâu như vậy, vậy mà vẫn

không hiểu phụ nữ.”

“Lúc này, chúng ta nên tạo ra sự tương phản, và khơi dậy sự tò mò của phụ nữ”.

“Muốn bắt phải thả, thứ càng khó có được, mới càng quý trọng.”

Đây là kinh nghiệm mà gã đã đúc kết được khi được phú bà bao nuôi.

Rất hữu dụng.

Emily ở đối diện thấy biểu hiện của Tom, trái ngược với suy nghĩ của mình, bèn nói: “Anh Tom, em nghe Cha Tony nói anh muốn tham gia câu lạc bộ của bọn em, trở thành hội viên, đúng không ạ?”

Tin tức nhận được khác với thực tế.

Emily nghĩ rằng kế hoạch Vodun không hề bị lộ. Không ai biết thân phận của ả.

Ả muốn đợi sau khi đưa Tom vào câu lạc bộ, sau khi Tom sa đoạ, ả mới để lộ bộ mặt thật của mình.

Bởi như vậy, mới khiến Tom không thể chống lại.

Lúc này, Tom lộ vẻ thích thú: “Đúng vậy, anh rất thích các thiếu nữ trong bữa tiệc của em.”

Đầu tiên đem phụ nữ trẻ ra để so sánh.

Emily là phụ nữ, tuy sắc mặt không thay đổi, nhưng lông mày không hề nhíu lại chút nào.

Mà Tom đã phục vụ rất nhiều phú bà.

Quan trọn nhất là quan sát qua lời nói và sắc mặt.

Hắn lập tức nở một nụ cười thâm thúy: “Anh chỉ thích phụ nữ trẻ.”

Đây là nói dối. Tom chỉ thích chơi gái. Đặc biệt là chơi chùa.

Emily cười nói: “Còn trẻ thật là tốt, nhưng đáng tiếc, em đã ở tuổi trung niên.”

Cô ấy đưa ra một gợi ý.

Tom giả vờ ngạc nhiên: “À, anh không nhìn ra được, Emily, anh thấy em trẻ hơn rất nhiều phụ nữ.”

Emily không khỏi nhếch môi.

Dù biết đó là một lời khen nhưng không người phụ nữ nào lại giận người khác nói mình còn trẻ.

Đồng thời, Tom đã nhìn rất rõ cảnh này.

Gã đã thắng.

…

Bên ngoài nhà hàng ăn uống cao cấp, bên kia đường là một quán cà phê.

Đỗ Duy dựa vào cửa sổ.

Hắn thu hồi ánh mắt, nhấp một ngụm cà phê.

Trước đó, hắn đã liên lạc với giáo hội.

Đảm bảo rằng nếu Tom gặp rắc rối với Vodun, các nội gián sẽ giúp anh ta.

Vào lúc này, smartphone của hắn đột nhiên vang lên.

Đỗ Duy nhấc máy lên xem, số liên lạc đó là của Alexis, bạn gái hắn.

“Tính toán thời gian, sắp em ấy đã tỉnh rồi.”

Đỗ Duy đoán rằng Alexis đã nhìn thấy tin nhắn, muốn gọi cho mình, để hỏi hắn đã đi đâu suốt cả tuần.

Thật ra, hắn đã tìm ra một cái cớ, sẽ nói rằng hắn đã đến giáo hội để nghiên cứu thêm, vì nội quy nên hắn không thể sử dụng smartphone của mình.

Hợp lý.

Nhưng điều mà Đỗ Duy không ngờ tới là khi cuộc gọi được kết nối, đó là giọng của ba vợ anh Lawrence.

Giọng bên kia rất gấp: "Đỗ Duy, rốt cuộc có tin tức của con rồi, con phải nhanh chóng trở về, Alexis xảy ra chuyện rồi."

Vừa nghe câu này, bàn tay cầm ly cà phê của Đỗ Duy run rẩy, ánh mắt lập tức lạnh lùng.

Hắn nói với giọng bình tĩnh: "Có chuyện gì vậy?"

Lawrence lo lắng nói: "Hôm qua, vào khoảng 10 giờ ngày hôm qua, Alexis đột ngột hôn mê, hơn nữa còn nói mớ."

"Ba đã tìm bác sỹ giỏi nhất, nhưng vẫn không thể đánh thức được con bé."

"Hơn nữa thỉnh thoảng con bé còn nói gì mà Ma Thần, Minette, Đỗ Duy…"

"Nói chung, con nhanh qua đây."

Nói mớ…

Minette…

Đỗ Nghe câu này, Duy cảm thấy bấn loạn.

Hắn không biết phải nói gì.

Mà quan trọng nhất là, hôm qua lúc 10 giờ…

Đó chính là thời điểm rời khỏi cánh cổng địa ngục.

Bịch…

Đỗ Duy đặt cốc cà phê xuống, hắn không biết đặt quá mạnh, hay do bóp quá mạnh, nên đã tạo ra những vết nứt trên

bề mặt cốc cà phê.

Hương cà phê thơm phức cũng tỏa ra theo những vết nứt.

Người phục vụ bên cạnh lập tức đi tới.

Đỗ Duy vô cảm liếc nhìn đối phương.

Ánh mắt đó quá lạnh lùng.

Đối phương vô cùng hoảng sợ, không nói được lời nào.

“Thưa… thưa ngài… em…”

“Xin lỗi, làm vỡ cốc của quán, đây là tiền bồi thường.”

Đỗ Duy lấy ví từ trong túi ra, đặt một xấp tiền giấy xuống, bước ra ngoài mà không thèm quay đầu nhìn lại.

…

Vào 1h sáng.

Tại sân bay Quốc tế Thành phố New York.

Đỗ Duy mới về một ngày, đã lên máy bay đến gia tộc Wittbach.

Trong cabin của máy bay, Đỗ Duy ngồi bên cửa sổ.

Giờ nội tâm của hắn rất lạnh.

Hắn không biết chuyện gì đang xảy ra với Alexis.

Nhưng trực giác mách bảo rằng điều này chắc chắn có liên quan đến quá khứ mà hắn đã trải qua trong cánh cổng địa ngục.

“Nhưng tại sao lại là bây giờ?”

“Có phải tôi đã rời khỏi quá khứ lặp đi lặp lại đó, ảnh hưởng đến cô ấy một cách vô hình?”

Nếu nó thực sự là như vậy, Đỗ Duy có chút không thể chấp nhận được.

Flag còn chưa được lập.

Nếu điều gì đó xảy ra với Alexis, hắn không biết mình sẽ trở thành cái gì.

“72 Ma Thần của Solomon…”

“Ác ý của tao đối với bọn mày chưa bao giờ mạnh đến vậy.”

Giọng điệu của Đỗ Duy không còn chút cảm xúc nào nữa.

Hắn lấy mặt nạ ra khỏi quần áo.

Toàn bộ mặt nạ cũng toát ra khí chất không nói nên lời.

Phía trên mặt nạ, hoa văn quỷ dị giống như đại dương ngày càng rõ ràng hơn.

Tốc độ đồng hóa Ma Thần của ác linh Đỗ Duy đã nhanh hơn.

…

Vào lúc đó, trong gia tộc Wittbach.

Nhiều bác sĩ giàu kinh nghiệm đang chờ đợi bên ngoài phòng vô trùng.

Cánh cửa đột ngột mở ra, Lawrence phờ phạc bước ra cùng một bác sĩ lớn tuổi.

Bác sỹ nói: “Thưa ông Lawrence, vấn đề của con gái ông không nằm ở cơ thể, mà nằm trong tiềm thức của bộ não. Chúng tôi không thể tìm ra giải pháp nào. Tôi thực sự xin lỗi.”

Lawrence lắc đầu, không nói gì.

Ông ta châm cho mình một điếu thuốc, trông rất phờ phạc.

“Khi nào con rể của tôi trở lại, nhất định sẽ có cách.”

Chương 533: Cảm giác thất bại

Khi xuống máy bay, trời đã tối.

Trước sân bay, hàng chục chiếc Rolls-Royce Phantom đã đỗ sẵn. Hàng chục vệ sĩ mặc đồ đen bước ra khỏi sảnh sân bay, lạnh lùng vây quanh Đỗ Duy.

Lập tức có người tới mở cửa xe. Ngồi trên máy bay hơn 6 tiếng, cuối cùng cũng xuống máy bay. Thời gian dài như vậy, Đỗ Duy lại càng khó chịu.

Khí tức lạnh đến rợn người, cảm giác như không thể lại gần được. Ngay khi xe bắt đầu chuyển bánh.

Đỗ Duy ngồi ở ghế sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong túi, phong thư thu lại khí tức của bản thân, trạng thái của Đỗ Duy khiến nó bản năng sợ hãi, không dám xuất hiện.

Nhưng trên tờ giấy, một dòng chữ đã xuất hiện.

[Chủ nhân rõ ràng là kẻ xấu, làm đủ chuyện xấu xa, hủy diệt thế giới, thậm chí còn dám giết Ma Thần. Tại sao khi biết người phụ nữ đó xảy ra chuyện, ngài ấy lại phản ứng mạnh như vậy?】

[Không hề giống ngài ấy…]

[Lẽ nào tôi không hề hiểu ngài ấy sao?】

Phong thư bắt đầu phủ định chính mình. Trên thực tế, đối với Đỗ Duy, phản ứng của hắn quả thực có chút khác với những gì nó nghĩ.

Bao lâu nay, hắn luôn bình tĩnh và lý trí, không hề dao động cảm xúc.

Việc mất đi nhân tính, ngoại trừ hắn có thể cảm giác được, những người khác thì rất khó.

Sở dĩ có thể như vậy, thuần túy là vì Đỗ Duy là loại người như thế, hắn rất khó thổ lộ với người khác.

Nếu không có Alexis, Tom, Cha Tony… có lẽ đến giờ hắn vẫn cô độc, chỉ có Cái Bóng và phong thư bên mình.

Hắn có tình cảm đặc biệt với Alexis. Chắc chắn có thích. Nhưng nói đến tình yêu thì Alexis yêu hắn còn nhiều hơn hắn yêu Alexis.

Không hề bình đẳng. Trong kiếp trước một người phụ nữ yêu hắn, cho hắn tất cả, thậm chí cho hắn năng lực nhìn thấy tương lai. Thật trái ngang.

Giờ Đỗ Duy có thể nói với bản thân rằng hắn không còn ký ức quá khứ, không thể thừa nhận Minette. Nhưng có một giọng nói trong tim đang nhắc nhở hắn. Mọi thứ có thể đều là sự thật.

Chỉ là giờ hắn vẫn chưa giải đáp được hết những bí ẩn. Vào lúc này, smartphone của Đỗ Duy đột nhiên vang lên.

Hắn cau mày, lấy smartphone ra, thấy người gọi đến là Tom, bèn im lặng.

Chuông reo liên tục.

Tài xế lái xe quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt có chút khó hiểu. Đỗ Duy không để ý gã.

Hắn chỉ nhìn vào màn hình điện thoại, một lúc sau mới bấm nút trả lời. Đầu bên kia, Tom khó hiểu hỏi: “Bạn của tôi, anh đi đâu rồi? Sao gọi mãi không được, báo số điện thoại

hiện giờ không liên lạc được? Anh rời khỏi New York rồi sao?”

Sau đó lại nói: “Ồ đúng rồi, tối nay tôi có thể lừa Emily lên giường. Anh cứ chờ tôi, tôi sẽ giúp cô chinh phục toàn bộ Vodun.”

Nghe vậy, Đỗ Duy chỉ ậm ừ.

Giọng của Tom ở đầu bên kia lập tức thay đổi: “Đỗ Duy? Có phải anh đã xảy ra chuyện gì không? Tình trạng của anh có vẻ không ổn.”

“Tôi ổn.”

Tom kiên định nói: “Không, chắc hẳn anh đã gặp phải chuyện gì đó. Tôi có thể nghe ra cảm xúc hiện tại của anh. Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Đỗ Duy đáp: “Tôi sẽ giải quyết, anh không cần lo cho tôi.”

Tom hỏi: “Chắc lẽ anh thất tình sao?”

Đỗ Duy nghẹn ngào.

Hắn nói: “Đừng nghĩ nhiều, Alexis gặp chút rắc rối, hiện tại tôi đang gấp rút giải quyết.”

Tom ngạc nhiên nói: “F*ck! Bạn gái anh bị sao vậy? Ai làm?”

Đỗ Duy nắm chặt tay, lại nói: “Thật ra cũng chẳng có gì to tát, tôi sẽ giải quyết.”

“Được rồi, cứ như vậy trước, tôi không muốn tiếp tục chủ đề này, giờ tôi rất mệt mỏi, Tom anh có hiểu không?”

Tom rầu rĩ nói: “Tôi không phải là anh. Tôi không biết anh đã gặp phải rắc rối như thế nào, nhưng tôi biết anh rất rõ. Anh luôn cư xử lý trí trong mọi tình huống, như thể mọi chuyện đều có thể giải quyết được.”

“Nhưng giờ tôi lại cảm thấy anh đang rất buồn.”

“Anh bạn, nếu anh cần giúp đỡ, cứ nói cho tôi biết!”

Đỗ Duy cười: “OK…”

…

Bên trong gia tộc Wittbach.

Trước phòng bệnh vô trùng.

Các bác sĩ đều đã đi hết.

Đứng ở cửa, gồm những người thân trong gia đình Alexis, là ông nội và cha mẹ.

Mọi người đều rất buồn.

Alexis là trưởng nữ, cô có địa vị rất quan trọng trong gia đình này.

Tình cảm gia đình càng quan trọng hơn.

Bây giờ họ đang đợi sự trở lại của Đỗ Duy, khi y học không thể giải quyết nó, mọi thứ chỉ có thể dựa vào vòng linh dị.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Chờ cho đến khi màn đêm buông xuống.

Tiếng bước chân cộp cộp từ xa vọng lại.

Già John, ông nội của Alexis, vui mừng, ngay lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

“Đỗ Duy, con đã trở lại.”

Lawrence và vợ cũng vậy.

Đỗ Duy lạnh nhạt gật đầu, đi tới cửa phòng bệnh.

Hắn vào thẳng chủ đề: “Hiện tại tình hình của Alexis đã đỡ hơn chưa?”

Ba vợ Lawrence lắc đầu: “Không, thậm chí cô ấy không nói mớ nữa, như thể đã trở thành người thực vật.”

Ánh mắt của Đỗ Duy rất lạnh, hắn nói với những người khác: “Tôi đi vào trước, đừng để người khác làm phiền.”

Nói xong, hắn mở cửa bước vào phòng bệnh vô trùng.

Alexis đang nằm trên giường bệnh trong bộ đồ ngủ màu be. Nước da của nàng rất khỏe mạnh, không hề nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu nào của bệnh tật.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, không phát giác ra gì bất thường.

Đỗ Duy bước đến bên giường, và nhìn xuống Alexis đang bất tỉnh.

Ánh mắt của hắn vô cùng lạnh.

“Anh không phải bác sỹ.”

Đỗ Duy nói: “Em cũng không bị ác linh nhắm tới.”

“Nếu anh có thể Đánh Dấu em, điều đó có nghĩa là em thật sự không phải là người.”

“Có người đã tiên đoán rằng tên của em là Minette, giờ anh biết em là kiếp sau của người phụ nữ đó.”

“Lời tiên tri còn nói rằng em sẽ bị Ma Thần nguyền rủa.”

“Anh đã gánh thay em những thứ này rồi.”

“Nhưng em biết không, giờ anh rất ghét số mệnh chết tiệt, Ma Thần chết tiệt!”

“Những thứ đó khiến anh phát ốm.”

Giọng của Đỗ Duy rất nhẹ nhàng, nhưng từng câu từng chữ đều khiến người ta lạnh sống lưng.

Hắn lẩm bẩm: “Phong thư.”

Ngay lập tức, phong thư bay ra khỏi túi của hắn.

[Chủ nhân, xin ngài ra lệnh.】

Đỗ Duy nói mà không cần nhìn: “Nhớ lại cho tao, nhớ lại làm sao em ấy thành ra như thế này?”

[Mười phút trước…]

Thông tin này vừa xuất hiện trên bức thư.

Đỗ Duy nắm chặt phong thư: “Thứ tao muốn không phải là thông tin từ mười phút trước.”

[Nhưng thưa chủ nhân, phong thư chỉ có thể quay trở lại mười phút trước, trừ khi giới hạn phong thư có thể được gỡ bỏ, ngài biết rằng cần cây bút của Twilight…]

[Mà ngài… ác linh ngài đang ngoại tuyến. Ngài không thể một mình lấy cây bút từ Matthew. Ông ta càng không thể đưa nó cho ngài.】

Chương 534: Tin tức tạp nham

[Chủ nhân, Phong thư rất muốn giúp ngài, nhưng Phong thư thật sự không làm được.】

[Hơn nữa, cho dù làm được, cũng có thể không đánh thức người phụ nữ này.】

[Như ngài đã nói, cô ấy chưa chắc đã là con người.】

Vào lúc này, Đỗ Duy bỗng im lặng.

Hắn cũng biết sự thực đúng như phong thư nói.

Trước đây không ai có thể giúp hắn.

Giờ lại càng không ai có thể giúp hắn.

Phong thư cảm nhận được tâm trạng bực bội của Đỗ Duy.

Nhưng điều này khiến nó sợ hãi.

Nó có một trực giác.

Nếu Alexis chết, người đàn ông trước mặt có thể trở nên rất xa lạ, nghĩ cũng thấy tuyệt vọng.

Phong thư thăm dò: **[Chủ nhân, phong thư xin hỏi ngài, nếu Alexis chết, ngài sẽ như thế nào?】**

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Cô ấy sẽ không chết.”

Ngay cả phải nghịch chuyển thời gian, Đỗ Duy cũng sẽ khiến em ấy sống lại, chưa kể hiện tại em ấy chỉ hôn mê.

[Được rồi, chủ nhân, giờ ngài định làm gì, với tư cách là tay sai trung thành nhất của ngài, Phong thư muốn giúp

ngài chút gì đó.】

Đỗ Duy nghiêm mặt nói: “Không vội, tao cần bình tĩnh.”

[Giờ không phải ngài quá bình tĩnh sao?】

Đỗ Duy không trả lời.

Hắn tự nhủ: “Giờ thứ tôi có thể xài, gồm lá bài Joker ước nguyện, nhưng thứ này không chắc chắn, hơn nữa chuyện Alexis bị hôn mê, rất có thể liên quan đến việc tôi rời khỏi cánh cổng địa ngục.”

“Tôi thu được rất nhiều tin tức, nhưng cũng mất đi rất nhiều.”

“Alexis có thể bị tôi Đánh Dấu, em ấy là kiếp sau của Minette, lời tiên tri đó cũng nhắm vào em ấy.”

“Tiên đoán từ 500 năm trước, Minette đã xuất hiện hơn 200 năm trước.”

“Dòng thời gian không tương xứng.”

“Trước đây, một thành viên của Vanity muốn kết hôn với Alexis. Người đó có thể biết một số bí mật. Nếu tôi muốn giải quyết, có lẽ tôi có thể bắt đầu từ hướng này.”

“Ngoài ra, lời tiên tri mà người chế tạo mặt nạ để lại cũng rất kỳ lạ. Thậm chí, y còn để lại thứ tương tự như Máu của Jesus cho gia tộc Wittbach.”

“Thứ đó ở dưới lòng đất của thành phố Massas.”

“Đây là hai hướng.”

Khi Đỗ Duy nói điều này, hắn đột nhiên nhớ rằng mình đã nghe thấy giọng nói của Alexis khi đối mặt với Máu của Jesus trong đàn thờ ngầm của giáo hội.

Không đúng…

Chính xác mà nói, đó là giọng của Minette.

Giọng nói vang lên: "Tránh xa nó."

Lúc trước Đỗ Duy còn tưởng rằng đó là ảo giác do Máu của Jesus tạo ra, nhưng giờ nghĩ kỹ lại, nhất định có vấn đề.

Lỡ như giọng nói đó thực sự thuộc về Minette.

Có thể tại một khoảng thời gian nhất định trong quá khứ, nàng đã bị Ma Thần nhắm vào.

Nhưng đây chỉ là phỏng đoán.

"Máu của Jesus là một vấn đề lớn, Jesus… Thượng đế, Thần…"

"Lối đi đằng sau cánh cổng địa ngục, hoa văn khuôn mặt người, từng cho tôi biết một thông điệp rằng có một người phụ nữ tóc bạch kim, Giám mục Slivika đã bị điên, gọi đó là Thần."

"Máu của Jesus có liên quan đến Minette. Sao thứ này lại xuất hiện trong giáo hội?"

"Có lẽ nào tôi và Minette đã đi qua cùng một cánh cổng địa ngục, lối đi đằng sau cánh công đó là thứ mà cô ấy đã để lại…"

Đỗ Duy càng nghĩ, đầu óc càng thêm rối rắm.

Hắn dường như mơ hồ nắm được cái gì đó, nhưng có quá ít thông tin để hắn có thể đưa ra một kết luận chắc chắn.

"Bên Vanity, tôi có thể thử tiếp xúc, thậm chí gia nhập, rồi tìm người đàn ông muốn kết hôn với Alexis."

"Bên giáo hội, tôi có thể đến gặp Giáo hoàng Faerun."

“Dưới lòng đất của thành phố Massas, tạm thời tôi sẽ không đến đó, trừ khi thực sự không có cách nào khác.”

Thế giới này luôn như vậy. Thứ kinh hoàng nhất đối với Đỗ Duy là thành phố Massas.

Có trời mới biết nơi đó có bao nhiêu tồn tại quỷ dị.

Hắn chỉ mới gặp những thứ trên mặt đất.

Dưới lòng đất càng nguy hiểm hơn.

“Còn nữa Giám mục Slivika, tôi thật sự muốn biết liệu Thần mà ông ấy nhìn thấy lúc đó có phải là Minette hay không.”

Đỗ Duy nhanh chóng điều chỉnh suy nghĩ của mình.

Giờ hắn muốn làm một chuyện.

Thử trước với Alexis, để xác định tình trạng ý thức hiện tại của bạn gái.

Hắn nhắm mắt lại.

…

Trong giấc mơ…

Freddy chưa bao giờ tuyệt vọng như lúc này.

Hôm qua đi ra ngoài để tận hưởng chút tự do với Đỗ Duy, nhưng mới đó lại bị nhốt vào trong giấc mơ.

Vậy còn chưa tính, chủ yếu là giờ có hàng trăm ác linh học sinh trong giấc mơ.

Ngay trên nóc của phòng giải phẫu trong mơ.

Freddy co ro núp trong góc, nó nhìn ác linh học sinh, gần như muốn khóc.

“Trong quá khứ, chỉ có Ryan mắng mỏ, xúc phạm và chế nhạo tôi, nhưng thế còn đỡ.”

“Chỉ cần ma quỷ Đỗ không tiến vào, tôi có thể tự do hoạt động.”

“Nhưng hiện tại có hơn trăm ác linh, cmn tôi chỉ có thể run rẩy trốn ở trên nóc nhà.”

“Đây rõ ràng là nhà tù của tôi.”

Đêm qua, Freddy trốn trên nóc nhà, bị Ryan chửi cả đêm.

Những ác linh đó đầy ác ý với nó.

Vì nó đã kéo ác linh vào trong giấc mơ của Đỗ Duy.

Theo một nghĩa nào đó, đây được gọi là tự mình hại mình.

Hơn nữa, nó có thể cảm nhận được Đỗ Duy là kẻ có vô số kẻ thù.

May mắn thay, những ác linh không thể đến gần vì ác ma nữ tu trong phòng giải phẫu, nếu không, Freddy cảm thấy mình sẽ bị xé xác.

Nó vô cùng tuyệt vọng nói: “Tôi cứ nghĩ những ngày qua mình đã đủ thảm, nhưng không ngờ mọi chuyện còn tồi tệ hơn.”

Vào lúc này, tất cả ác linh học sinh đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trên.

Freddy không biết làm sao.

Sau đó nó ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy kích động: “Ma quỷ Đỗ, mày trở về đưa đám ác linh kia đi sao?”

Ở trên nóc nhà,

Một bàn tay nhợt nhạt trực tiếp chộp lấy cổ của nó.

Sau đó, kéo mạnh nó vào trong bóng tối.

…

“Ra ngoài…”

Đỗ Duy từ từ mở mắt. Freddy xuất hiện trong ánh mắt của hắn.

Nếu không có Quỷ Nhãn, người thường khó có thể nhìn thấy ác linh.

Vì vậy, Đỗ Duy cũng không lo.

Freddy nhìn thấy Đỗ Duy và định nói gì đó.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn của Đỗ Duy khiến nó sợ hãi, lập tức ngậm miệng.

“Đưa tao vào giấc mơ của bạn gái tao.”

Chỉ cần có ý thức, đều sẽ mơ.

Nếu có thể bước vào giấc mơ của Alexis, có thể trợ giúp được gì đó.

Nhưng Freddy lại xấu hổ nói: “Ma quỷ Đỗ, tao không làm được… bạn gái mày không có ý thức, làm gì có mộng.”

Đỗ Duy giật mình: “Cô ấy không có ý thức?”

Freddy nói: “Đúng… hơn nữa tao cứ cảm thấy cô ta giống như một cái xác rỗng, dường như không phải là con người, lại hình như là người, rất kỳ lạ…”

Đỗ Duy không khỏi duỗi tay phải ra, lướt qua mặt mình.

“Được… tao hiểu rồi.”

Chương 535: Đại kế nằm vùng

Vào lúc này, trong cả căn phòng, chỉ còn lại Đỗ Duy và Alexis đang bất tỉnh.

Freddy đã trở lại giấc mơ của mình.

Tiếp tục tận hưởng cuộc sống của nó.

Đỗ Duy ngồi ở bên giường, yên lặng nhìn Alexis hồi lâu.

Khoảng nửa giờ hoặc lâu hơn, hắn đứng dậy đi đến cửa phòng bệnh, mở cửa bước ra.

Ở ngoài cửa, già John và ba vợ đã đợi từ lâu.

"Con có thể cứu được Alexis không?"

Với tư cách là ông nội của Alexis, già John đã lên tiếng trước.

Ba vợ Lawrence cũng quan tâm hỏi: "Đỗ Duy, sắc mặt của con rất xấy, có phải xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng không?"

Nghe vậy, Đỗ Duy miễn cưỡng nở nụ cười, nói: "Tuy tạm thời không cách nào giải quyết, nhưng con đã tìm ra cách, nhất định sẽ cứu được em ấy."

Lawrence muốn hỏi tiếp, nhưng mở miệng, lại nói không thành câu.

Vợ ông cũng quay đầu qua chỗ khác, đôi mắt đỏ bừng dựa vào vai hắn.

Tiếng khóc rất bi thương.

Già John nhìn Đỗ Duy, lão chống gậy gõ xuống đất, nói: "Con đi cùng ông, chúng ta vừa đi vừa nói."

Nói xong, bèn xoay người rời đi.

Còn Đỗ Duy chỉ có thể nói: "Dạ…"

Đồng thời, hắn cho ba mẹ vợ một cái nhìn an ủi, ngụ ý hai người không cần lo lắng, vì mọi chuyện đã có hắn lo.

…

Trong một góc u ám, bên cửa sổ.

Ánh trăng mờ ảo chiếu xuống mặt đất, mà già John và Đỗ Duy đều khuất sau bóng tối.

Một già một trẻ. Cả hai đều không thể nhìn rõ mặt nhau.

Không khí có vẻ hơi trầm mặc.

"Con là một cậu bé ngoan…"

Trong bóng tối, giọng điệu của già John rất phức tạp.

"Alexis cũng là một đứa trẻ ngoan, con bé rất tốt bụng, rất nhiều chuyện đều do con bé gánh, vì vậy ông rất biết ơn con đã che chở và bảo vệ con bé."

Nói đến đây, già John không thể không dùng gậy đập tường, tạo ra một động.

Giờ ông rất dễ cáu gắt.

Hắn tức giận nói: "Nhưng giờ em ấy đã xảy ra chuyện, em ấy không thể tỉnh lại, tại sao số phận lại đối xử tàn nhẫn đối với em ấy như vậy?"

"Con bé không làm gì sai cả."

Già John nói.

Đỗ Duy nghe xong lời này, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, có thể hiểu được tâm trạng của lão nhân gia, nhưng không biết

nên dùng lời nói dối nào để xoa dịu.

Hắn chỉ có thể chuyển chủ đề: “Con sẽ giải quyết triệt để vấn đề của Alexis, như con đã nói, giờ con đã tìm ra hướng đi.”

“Hướng đi?”

Old John gằn giọng: “Ông biết con sẽ làm, cũng biết con chắc chắn có thể làm được, nhưng ông rất tức giận, con có hiểu không?”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Tức giận sẽ chỉ khiến người ta đánh mất lý trí.”

Ông già John xua tay: “Nhưng đôi khi, sự tức giận khiến người ta trở nên dễ hiểu hơn, chẳng hạn như bây giờ.”

“Đỗ Duy, ông nhìn thấy rất nhiều thứ không tưởng được từ con.”

“Con nói cho ông biết, phương hướng của con là gì?”

“Con có linh cảm rằng những gì con sắp làm sẽ rất nguy hiểm.”

Trên thế giới này có rất nhiều người thông minh.

Là gia chủ của gia tộc Wittbach, già John dày dặn kinh nghiệm, nhìn ra được Đỗ Duy rất ưu sầu, cũng cũng không phải cái gì cũng có thể kiểm soát được như biểu hiện bề ngoài.

Nhưng Đỗ Duy không muốn giải thích nhiều, chỉ lạnh lùng nói: “Không có cái gọi là nguy hiểm. Con chỉ muốn bắt đầu từ kẻ đưa ra tiên đoán, đây không chỉ là việc của Alexis, mà còn là của chính con.”

Già John sửng sốt: “Đúng vậy, con thay thế Alexis, dính phải lời nguyền nhắm vào con bé.”

Đỗ Duy không nói gì.

Hắn đứng trong bóng tối, dựa vào tường, đưa mắt nhìn về phía bầu trời đêm xa xăm.

Bóng đêm dày đặc, vầng trăng sáng treo trên bầu trời, nhưng lúc này một đám mây đen lơ lửng trên cao, trông rất mơ hồ.

Cứ như thể phủ một lớp sương mù vào trái tim hắn.

Hắn tự nhủ: "Tôi cần trở lại giáo hội, lại nhìn vào Máu của Jesus trong ao máu, liên lạc với Vanity, và thậm chí gia nhập giáo phái này."

Giáo hội tương ứng với Minette, bởi vì khi hắn nhìn thấy Máu của Chúa Jesus, hắn nghe thấy tiếng Alexis, thật ra cũng là giọng của Minette.

Vanity tương ứng với người muốn kết hôn với Alexis.

Bên kia phải biết điều gì đó.

Còn về thành phố Massas. Ở dưới lòng đất là người chế tạo mặt nạ, cùng với thứ do Ma Thần để lại.

Trước khi ác linh Đỗ Duy chưa thức tỉnh.

Nếu Đỗ Duy lựa chọn đi vào đó, rất có thể hắn sẽ mất mạng.

Trừ khi hắn chỉ ở ngoại thành, nhưng như thế thì vô nghĩa.

Suy cho cùng, Alexis không có ý thức…

Không biết già John đã rời khỏi đây từ lúc nào.

Chiếc nạng chạm đất, tiếng gõ xa dần.

Trong bóng tối, một đốm lửa đỏ rực chợt hiện lên.

Đỗ Duy châm cho mình một điếu thuốc, rít một hơi dài.

Thuốc lá vào phổi.

Vừa khó chịu vừa sặc…

Có sự phức tạp trong mắt hắn mà người bình thường không thể hiểu được.

Alexis là bạn gái của hắn. Nhưng lại không có ý thức. Hoặc vốn luôn không có, hoặc đã biến mất khi hắn trở về từ cổng địa ngục.

Hắn nhận được kết quả không như mong muốn. Còn phải trả một cái giá khá đắt.

“Từ đầu tới giờ, tôi đã chịu quá nhiều khổ đau, nhìn thấy sự tuyệt vọng khiến người ta không thể thích ứng.”

“Nhưng tôi không thể oán hận.”

“Tôi chấp nhận, gánh chịu, có thể bình tĩnh đối mặt với mọi chuyện.”

“Nhưng tôi hy vọng một ngày nào đó, vận mệnh có thể đối với em ấy tốt hơn.”

“Trừ cái đó ra, tôi không có yêu cầu gì khác.”

…

Trong đêm khuya thanh vắng.

Một chiếc Rolls Royce rời khỏi gia tộc Wittbach.

Nhanh chóng đến sân bay trong thành phố.

Đỗ Duy ngồi trong xe, gọi điện cho Hunter Kane của giáo hội.

“Tôi là Đỗ Duy.”

“Hiện tôi đang gấp rút đến San Polia. Tôi cần nhìn Máu của Jesus. Ngoài ra, tôi muốn gia nhập Vanity và trở thành thành viên 13 của giáo phái này.”

“Nhưng giờ địa vị của tôi trong giáo hội quá cao.”

“Vì vậy, tôi cần anh hợp tác với tôi dựng một vở kịch.”

“Chờ sau khi tôi rời đi, lập tức tuyên bố tôi đang đánh cắp Máu của Jesus, phản bội giáo hội.”

Đầu dây bên kia im lặng rất lâu.

Kane nói: “Thưa ngài Đỗ Duy, làm như vậy là một đòn giáng mạnh vào danh tiếng của giáo hội.”

“Ở Vanity đã có ngài Phelan, ngài có thể nhờ ngài ấy giúp.”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Lão không thể không giúp tôi, chuyện này chỉ có thể do tôi tự làm. Hắn là nằm vùng ẩn trong bóng tối, còn tôi lộ ở mặt nổi”

Kane khó hiểu: “Nằm vùng? Tôi không hiểu ý của ngài.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Anh không cần hiểu, chỉ cần nhận định một sự thật, tôi chính là công tước.”

“Vanity chắc chắn sẽ tiếp nhận tôi, cũng sẽ kiêng kỵ tôi.”

“Mà tất cả những gì tôi phải làm là tìm kẻ kia trong bọn họ, bắt y phải nói thứ tôi muốn biết.”

Chương 536: Xin công tước dạy dỗ

Lý do chọn Vanity, đó là bởi vì một trong số họ dám nhắm trúng Alexis.

Kẻ kia muốn kết hôn với Alexis. Mà Alexis là hóa thân của Minette.

Nếu nói giữa hai bên không có quan hệ gì, thì khó lòng tin tưởng.

“Đáng tiếc.”

Trong xe, Đỗ Duy không khỏi thở dài sau khi cúp máy.

Hắn thầm nghĩ: “Nếu ác linh tôi không ngoại tuyến, giờ tôi có thể dùng cách nhẹ nhàng hơn để lôi Mercer ra, biến hắn thành vỏ bọc của tôi, để y tìm ra người đó.”

“Thậm chí, tôi có thể trực tiếp trở thành ác linh Đỗ Duy, đánh thẳng vào Vanity.”

“Tôi luôn cảm thấy rằng mình không đủ lá bài tẩy.”

“Nhưng giờ tôi cảm thấy rằng nguyên nhân sâu xa là ở chính tôi.”

“Tôi thật sự muốn có thêm tôi trên thế giới này, chịu trách nhiệm với những việc khác.”

Đỗ Duy đã sức cùng lực kiệt, nhưng phải gắng gượng để giải quyết càng nhiều việc hơn.

Người thường khó mà hiểu được sự mệt mỏi của hắn.

Cũng vô pháp gánh chịu.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên smartphone của Đỗ Duy lại vang lên.

Người liên lạc là Froblin.

Người nọ tiến lên nói: “Anh rể, em đang vội vàng trở về gia tộc, nhưng nghe bác Lawrence nói là anh đã đi rồi?”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Đúng vậy, chú có chuyện gì sao?”

Froblin nói: “Là chuyện về tà giáo. Anh đã yêu cầu em đảo ngược tín ngưỡng về Đoá Hoa Không Tàn Phai. Em đã chỉnh lý lại điều lệ, giờ muốn bàn với anh về một số ý tưởng cụ thể.”

Nghe vậy, Đỗ Duy xoa xoa trán, hắn suýt chút nữa đã quên trên đời này còn có một tà giáo sùng bái hắn.

Trước đây, tôi đã để Froblin nắm giữ tổ chức này, để nó trở thành thế lực của hắn, nhưng không ngờ mọi việc đã phát triển đến bước này.

Sau đó hắn nói: “Anh sắp đến sân bay rồi, chú có thể gửi email cho tôi để biết các điều lệ cụ thể. Về ý kiến, chúng ta hãy nói chuyện qua điện thoại.”

Froblin nghe nói Đỗ Duy có tâm trạng không tốt.

Gã biết chuyện của Alexis, tránh nằm tìm nhẹ nói: “Là thế này, hiện tại ta cần đổi Đoá Hoa Không Tàn Phai, sau đó sửa lại tượng thần, cả chuyện hiển thánh nữa.”

“Lúc trước anh nói với em tạo tượng thần là người đàn ông đeo mặt nạ.”

“Còn việc hiển thánh chỉ anh mới làm được. Em thì chịu.”

“Về phần tên, anh có đề nghị tốt gì hay không? Hoặc chúng ta có thể tùy ý chọn một cái tên, miễn là có liên quan đến anh là được.”

Giọng của Flobin ở đầu bên kia rất nghiêm túc, có thể thấy hắn đang rất để tâm đến chuyện do Đỗ Duy giao phó.

Trong cánh cổng địa ngục, thời đại Victoria trong quá khứ.

Ác linh Đỗ Duy đã mạnh mẽ vặn vẹo Vidar thành một tà giáo mà tất cả đều hướng về nó.

Mặc dù người ta nói rằng việc khoác giác thành thần, chỉ là một trò lừa bịp dùng để kéo Ma Thần xuống khỏi đàn thờ.

Ác linh Đỗ Duy không thèm thành thần.

Nó là thần của chính nó.

Nhưng Đỗ Duy cảm thấy rằng vấn đề này thực sự có thể được đào sâu hơn.

Hắn là người, nếu hắn chọn khoác giáp thành thần, về cơ bản sẽ trở thành một dạng tồn tại không phải là hắn.

Nhưng hắn vẫn còn có một thân phận có thể sử dụng.

Đó là ngài Công tước.

Nghĩ về điều này, Đỗ Duy vội vàng nói với đầu bên kia: "Đúng vậy, tổ chức tôn giáo của chúng ta không phải là tà giáo, chú phải nhận định rõ điều này."

Froblin ậm ừ: "Anh rể, anh nói đi."

Đỗ Duy nói tiếp: "Tôi cho bạn một linh cảm, Công tước."

"Công tước? Anh rể, ý của anh là gì?"

"Đặt một cái tên liên quan đến công tước, cho các tín đồ biết rằng vị thần mà họ tin tưởng chính là công tước."

Trong thế giới này, rất ít người biết về công tước.

Matthew của Twilight, 4 Hunter của giáo hội, mấy người của Vanity có thể biết rằng cái tên này từ lâu đã trở thành một cấm kỵ.

Giáo hội biết Đỗ Duy là Công tước.

Nhưng những người khác không biết điều này. Do đó, chúng ta có thể tận dụng.

Ngoài ra, nó cũng có thể cho người của Vanity biết rằng Công tước đã trở lại, khi kế hoạch nằm vùng của Đỗ Duy được thực hiện, tổ chức của hắn sẽ chính là bằng chứng.

Qua điện thoại, Froblin suy nghĩ một chút rồi nói: "Anh rể, anh nghĩ Giáo phái Công Tước được không?"

Đỗ Duy thuận miệng nói: "Anh nghĩ có thể."

Hắn còn bổ sung thêm: "Ngoài ra, liên quan đến tượng thần, nhất định phải làm theo dáng vẻ đeo mặt nạ của tôi, và đảm bảo rằng mặt nạ có thể được tháo ra nếu cần thiết."

"Mặt nạ kia ngoài trừ hốc mắt ra, không có ngũ quan."

"Anh rể, còn gì cần chú ý nữa không?"

"Ừ… thêm một phong thư nữa, để tượng thần cầm một phong thư."

…

Khoảng 2 giờ sáng.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay ở San Polia.

Trong khoảng thời gian gần đây, thói quen làm việc và nghỉ ngơi hàng ngày của Đỗ Duy hoàn toàn hỗn loạn.

Hành động đều vào ban đêm.

Ngay khi rời sân bay, bà Senna đã nghỉ hưu mang theo ngoài chờ ở bên ngoài, còn có cả xe hơi nữa.

"Hoan nghênh ngài đã trở lại, Đỗ Duy."

Đám người bà Senna khẽ cúi đầu.

Bây giờ, Đỗ Duy nắm giữ một vị trí rất cao trong giáo hội, hắn đã là người quyền lực nhất, cũng là trụ cột.

Vì vậy, dù là bà Senna cũng được tôn trọng hắn hơn trước rất nhiều.

Vô tình trung, điều này có vẻ rất trang trọng.

Nhất thời, Đỗ Duy cảm thấy ngăn cách, hắn chỉ có thể gật đầu và nói: "Đi thôi."

Bà Senna tự mở cửa xe, mời hắn lên xe, rồi ngồi sang xe khác.

Chuẩn bị riêng một chiếc xe, đây là tôn trọng mà giáo hội nên dành cho Đỗ Duy.

…

Chẳng bao lâu, tôi đến thánh đường ở San Polia.

Nửa đêm, vẫn có người âm thầm tuần tra.

Đỗ Duy đang mặc đồng phục của một linh mục.

Hắn bước từng bước trên bậc thang.

Sau khi bước vào thánh đường, nơi nơi đều được thắp sáng rực rỡ.

Hunter Kane đang đứng bên trong, với vẻ mặt khiêm tốn, nhìn vào đôi mắt của Đỗ Duy như thể đang nhìn bề trên, Tổng giám mục Skadi cũng đứng bên cạnh.

Vào lúc này, tâm trạng của Đức Tổng Giám mục Skadi rất phức tạp.

Ông nhìn Đỗ Duy trước mặt, nghĩ xem người đàn ông này khi mới đến giáo hội trông như thế nào, giờ địa vị của hai người càng rất càng xa.

Tuy nhiên, ông không ghen tỵ, chỉ có chút cảm thán.

“Hoan nghênh ngài đã trở lại, Đỗ Duy.”

Đức Tổng Giám mục Skadi đặt tay phải lên ngực, cúi đầu chào.

Đỗ Duy gật đầu nhìn y nói: “Mọi thứ chuẩn bị thế nào rồi”

Đức Tổng Giám mục Skadi trả lời: “Xin hãy yên tâm, mọi thứ đã sẵn sàng. Sau khi ngài rời khỏi giáo hội, chúng tôi sẽ công bố tin tức ngài đã chạy trốn, để đảm bảo kế hoạch diễn ra hoàn hảo.”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Cảm ơn ông đã giúp tôi, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Lần đầu tiên, hắn có chút tán thưởng giáo hội.

Không phải tự nhiên mà người khác lại giúp mình.

Nếu trong tương lai giáo hội gặp rắc rối, hắn sẽ giúp giáo hội giải quyết.

Lúc này, Đỗ Duy lại quay đầu nhìn về phía Kane: “Đi thôi, chúng ta đi xem Máu của Jesus.”

Chương 537: Tôi nghe thấy một giọng nói

“Thưa ngài, chúng tôi đã biết về chuyện của bạn gái ngài. Nếu ngài cần giúp đỡ, xin đừng khách sáo.”

“Giáo hội không xảy ra chuyện gì, đó là sự giúp đỡ lớn nhất đối với tôi.”

Trong tầng hầm của giáo hội, Kane và Đỗ Duy đi song song.

Vẻ mặt ông ta có chút lo lắng. Nhưng Đỗ Duy thì tỉnh queo, như thể không hề quan tâm đến Alexis chút nào.

Hắn nói: “Kane, trạng thái hiện tại của anh không được ổn lắm, tai hoạ ngầm của ác linh hoá ngày càng mạnh. Gần đây, tốt nhất là anh nên hạn chế ác linh hóa.”

Mặc dù phần lớn sức mạnh của Đỗ Duy dựa vào vật phẩm, cũng tay sai đắc lực Cái Bóng, nhưng nhãn lực của hắn rất tốt.

Nghe vậy, Kane hơi ngây ra, sau đó lạnh nhạt xua tay: “Tôi là Hunter, Hunter sẽ thành ra như vậy.”

Thực tế, tình trạng của Kane trước đây không tệ như bây giờ.

Ông hiếm khi ác linh hoá.

Tuy nhiên, khi Alvin Dawkwe qua đời, ông phải giải quyết vài sự kiện ác linh.

Do đó, tai hoạ ngầm của ác linh hoá trở nên nghiêm trọng hơn.

Giờ ông gần giống như Alvin Dawkwe, đang trên bờ vực của cái chết.

Đỗ Duy không quá để ý Kane.

Ông không nói nhiều, chỉ nở một nụ cười phức tạp.

Ông ấy đã bảy mươi, hiếm có Hunter nào sống lâu như vậy.

Cái chết của người bạn duy nhất của mình, Alvin Dawkwe là đả kích rất lớn với ông ta. Người già đều như thế, người bạn gắn bó lâu nhất trong đời với đã nhiều năm qua đời, cũng không để lộ quá nhiều cảm xúc.

Nhưng quen là quen. Không liên quan đến cái khác.

…

Đi đến phòng của Ngài Phelan.

Cửa tự động mở. Sau khi Đỗ Duy và Kane bước vào, họ xuyên qua bóng tối, bóng của họ hoàn toàn biến mất.

Máu của Jesus ở dưới tầng hầm của giáo hội.

Nói cách khác, nó dựa trên quỷ dị, và không tồn tại trong hiện thực.

Người bình thường không thể tiếp xúc được.

Sau khi đi qua cầu thang dài, cả hai nhìn thấy đàn thờ khổng lồ và giá sách cao vài mét.

Trên đàn thờ, 2 Hunter già mở mắt, đưa mắt nhìn sang với đôi mắt trống rỗng.

Sau khi nhìn thấy đó là Đỗ Duy và Kane, hai người lại nhắm mắt.

Nhân tính của họ về cơ bản đã không còn nữa.

Vì vậy, không có quá nhiều biểu hiện tình cảm, cả đời không bao giờ rời khỏi đàn thờ, chết cũng sẽ chết ở chỗ này.

Phải nói, điều này thật nực cười.

Trên đàn thờ, Máu của Jesus trong ao máu rất tĩnh lặng.

Khi Đỗ Duy tới lần trước, toàn bộ vũng máu đều xảy ra dị thường, Máu của Jesus sôi trào, công kích mọi người.

Nhưng lần này, không có gì xảy ra.

Đỗ Duy bước tới đàn thờ.

Kane đi theo không nói lời nào, ngồi xuống đất.

Nhiệm vụ của họ là canh giữ Máu của Jesus.

Thu thập thêm những thứ tương tự là mục tiêu mà giáo hội đã lên kế hoạch trong hai trăm năm.

"Không bình thường."

Đỗ Duy nhìn ao máu, trong lòng thầm đưa ra phán đoán.

Theo lý thuyết, Máu của Jesus sẽ thay đổi sau khi hắn đến, giống như lần trước.

Đây cũng là mục đích chính mà hắn tới đây.

Nhưng giờ lại không xảy ra gì cả.

Điều này khiến hắn hơi thất vọng.

"Ý thức của em sẽ ở đây sao?"

Đỗ Duy cũng ngồi bên cạnh ao máu, chỉ cần hắn tiến thêm một chút nữa là sẽ rơi vào trong đó.

Hắn cố nhìn kỹ hơn.

Nhưng ao máu không có phản hồi nào.

Sự thất vọng của Đỗ Duy càng lúc càng dữ dội.

Hắn biết rằng có rất nhiều bí ẩn đang bao trùm quanh mình, hắn biết rằng Alexis cũng vậy.

Nhưng tất cả đều bị sương mù bao phủ, dù có cố gắng hết sức cũng không thể nhìn ra đáp án cuối cùng.

Lúc này, Đỗ Duy đột nhiên nghĩ tới điều gì đó.

Sắc mặt hắn bỗng trở nên u ám.

Tay phải duỗi ra rồi thu lại. Quay đầu lại nói với những người khác: "Các vị, tôi muốn ở một mình một lát."

Nghe vậy, Kane và 3 Hunter khác mở mắt, sau một lúc suy nghĩ bèn gật đầu: "Được."

Nói xong, hắn đứng dậy và bước xuống đàn thờ.

Trên toàn bộ tế đàn, lúc này chỉ còn lại có Đỗ Duy.

Rất vắng vẻ.

"Lần trước tôi tới, nó thực sự khác với bây giờ."

"Lúc đó tôi cái gì cũng không biết, Alexis vẫn khoẻ mạnh, ác linh Đỗ Duy cũng không logout."

"Cũng chưa đi qua cánh cổng địa ngục."

Vừa nói Đỗ Duy vừa lấy mặt nạ ra.

Giờ phút này, toàn bộ mặt nạ không giống như trước, hoa văn đại dương càng ngày càng ở vị trí đôi mắt, nhưng đang biến dạng theo thời gian.

Giờ mặt nạ đã không còn dính dáng đến Cái Bóng.

Bên trong có Ma Thần đáng sợ, cùng với ác linh Đỗ Duy hung ác.

Sở dĩ lấy món đồ này, là vì hắn muốn xem liệu Máu của Jesus có phản ứng hay không.

Rốt cuộc, người mà Minette yêu trước đây đã trở thành ác linh Đỗ Duy.

Tuy nhiên, Máu của Chúa Jesus vẫn bình lặng.

Đỗ Duy cau mày: “Có vẻ không được.”

Ở bên phải, hoa văn của kim đồng hồ từ từ xuất hiện.

Hắn tiến vào trạng thái ác linh hoá.

Tuy nhiên, hắn không thể đảo ngược thời gian như ác linh Đỗ Duy, thời đại Victoria chỉ là một đoạn thời gian, còn giờ là hiện tại.

Nếu muốn đảo ngược thời gian, không ai có thể đủ khả năng để tiêu thụ điện năng.

Hơn nữa, cái bóng của hắn cũng méo mó. Ở trong cái bóng của hắn, Cái Bóng đã mở mắt ra, đôi mắt đỏ ngầu.

Cái Bóng đã lên sàng.

Hai tay của nó cầm 2 con dao sắc bén, giống như trước đây, trung thành và tin cậy đứng sau lưng Đỗ Duy, thật sự trở thành cái bóng của hắn.

Phong thư cũng bay ra khỏi túi.

“Minette, em có nghe thấy anh nói không?”

“Anh là Đỗ Duy.”

“Anh đã trở về, anh tới thăm em.”

“Nhìn xem, Cái Bóng và phong thư ở đây, anh cũng ở đây, em không muốn nói gì với anh sao?”

Đỗ Duy dịu dàng nói, hắn hướng về ao màu chân thành gọi Minette.

Nhưng không có gì xảy ra.

Âm thanh mà hắn nghe thấy lần trước giống như một ảo ảnh.

“Xem ra là công cốc.”

“Nhưng lần trước tôi nghe thấy giọng nói của Minette, ý thức của cô ấy chắc ở đây.”

Đỗ Duy lắc đầu, đứng dậy đem mặt nạ vào.

Phong thư bay quanh hắn, theo sau là Cái Bóng.

Vào lúc này, có một âm thanh vo ve vang lên bên tai của Đỗ Duy.

Trái tim cũng thấy nhói đau.

Máu huyết chảy nhanh hơn.

Hắn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập dữ dội.

Năng lực nhìn thấy tương lai đã bị cưỡng ép phát động.

Trước mắt của Đỗ Duy lập tức hiện lên một cảnh tượng quái dị.

Đó không phải là cảnh tượng tử vong của hắn, mà là của Minette…

Hắn thấy nơi đó là một cái hồ, Minette hiện ra từ dưới đáy hồ đang ôm một chiếc quan tài hình thoi, bộ dáng chật vật, còn nét mặt rất buồn.

Minette hết sức đẩy quan tài đi.

Nằm trong đó là thi thể đeo mặt nạ của Đỗ Duy, nhưng trong nháy mắt đã biến thành hư ảo.

Cứ như một bóng ma mờ ảo.

Hơn nữa, hắn còn nghe thấy giọng nói của Minette.

“Tại sao… tại sao em lại thất bại? Có phải là bởi vì anh đã trở thành Ma Thần có tính khái niệm? Cho nên bọn họ không muốn trả anh cho em.”

“Nếu là vậy, em cũng sẽ cố khoác giáp thành thần. Chỉ có như vậy, tema mới có thể mang anh trở về.”

“Nhưng em không còn năng lực nhìn thấy tương lai. Dù có nó, em cũng không mạnh như anh. Anh cũng đã thất bại, dù em có nỗ lực thì sao có thể thành công?”

“Anh cố chờ em thêm một thời gian nữa, em làm được, Minette em xin thề với anh, em sẽ đưa anh trở về.”

“Cho dù mất đi tất cả, em cũng không thể cho phép việc mất anh.”

Chương 538: Lặp lại con đường của tôi

Hình ảnh trong nhìn thấy tương lai kết thúc ở đây.

Đỗ Duy im lặng.

Hắn ngây người đứng đó, quay đầu nhìn ao máu sau lưng.

Máu của Jesus vẫn bình lặng. Nhưng trong lòng hắn lại là bão tố.

“Tại sao…”

Đỗ Duy mở miệng, giọng nói khàn khàn.

Trước đây, hắn luôn gọi năng lực này là cảnh tượng tử vong, nhưng sau khi bước vào cánh cổng địa ngục, mới nhận ra rằng đó là nhìn thấy tương lai, có thể nhìn thấy một số hình ảnh nhất định về tương lai.

Đồng thời, hắn cũng biết rằng năng lực nhìn thấy tương lai không đến từ đồng hồ cổ, mà là Minette đã chuyển cho hắn bằng phương pháp khó hiểu,.

Người phụ nữ hy vọng rằng năng lực này có thể giúp hắn vượt qua những khó khăn, và tránh khỏi nguy hiểm.

Thực tế cũng chính là như vậy.

Nhưng Đỗ Duy không thể hiểu được.

Rõ ràng là năng lực nhìn thấy trong tương lai, nhưng tại sao hắn lại nhìn thấy hình ảnh quá khứ?

“Chờ đã… lẽ nào cô ấy sống lại, sống lại vào một thời điểm nào đó trong tương lai? Sau đó đi tìm sức mạnh của Ma

Thần, bước trên con đường khoác giáo thành thần một lần nữa?”

“Nhưng nếu là như vậy, không phải tương lai tôi sẽ chết sao?”

Đỗ Duy càng nói càng phi logic.

Hắn cau mày nghĩ thầm: “Tôi không thể trở thành Ma Thần, bởi vì không cần, cho nên điều này hoàn toàn không thành lập, vậy những gì tôi thấy không hẳn là tương lai, mà là quá khứ.”

“Nhưng theo cách này, về cơ bản nó mâu thuẫn với năng lực năng lực nhìn thấy tương lai.”

Nói đến đây, Đỗ Duy nhìn sâu vào ao máu.

“Minette, em có muốn nói với anh điều gì không?”

Ao máu vô cùng tĩnh lặng…

Không ai trả lời hắn.

…

Ngay vào lúc này.

Trong nhà Đỗ Duy, kim của đồng hồ cổ đang quay điên cuồng.

Quay ngược chiều kim đồng hồ. Một bàn tay thò ra từ bên trong, hoa văn trên mu bàn tay không phải là kim đồng hồ, mà là một hoa văn giống như sương mù.

Hơn nữa, lòng bàn tay mở ra, năm ngón tay hơi cong, như muốn nắm lấy vật gì đó. Nhưng cuối cùng, chỉ có thể từ từ đóng lại, thu vào chiếc đồng hồ cổ.

Ôi…

Lại một tiếng thở dài.

Nhưng không ai có thể nghe thấy, như thể từ một thời gian dài, hoàn toàn không phù hợp với thời điểm hiện tại.

…

Đàn thờ trong thánh đường.

Đỗ Duy nhìn thấy mọi thứ.

Hắn cắn răng, đi đến cạnh ao máu, đưa tay ra.

Cảnh tượng lần này khiến hắn ảo tưởng rằng hắn không thể thích ứng.

Hắn là Đỗ Duy, mọi thứ hắn trải qua đều hiện rõ mồn một.

Không tồn tại khả năng hắn là giả.

Vậy thì trước đây cũng đã từng có hắn. Sau khi xuống máy bay, hắn xuyên việt đến thế giới mắc dịch này, rồi xuyên đến thời đại Victoria.

“Nếu giờ tôi không thể tìm ra câu trả lời, tôi sẽ không tìm nó nữa.”

“Tôi muốn tàn sát toàn bộ Ma Thần, giải cứu bạn gái của tôi, để mọi thứ trở lại nguyên dạng.”

“Minette, tôi không biết cô muốn nói gì với tôi.”

“Nhưng tôi cảm thấy rằng vì cô đã lặp lại con đường tôi đã đi trong quá khứ, vậy cô chắc chắn có liên quan đến Ma Thần. Máu của Jesus có thể là thứ mà cô đã để lại.”

“Vì sớm muộn gì tôi cũng sẽ đối đầu với Ma Thần, nên không có gì khác biệt giữa việc bị nhìn chằm chằm vào lúc này và bị nhìn chằm chằm vào tương lai.”

“Come on baby… tôi không phải không có năng lực phản kháng.”

Vừa nói xong, Đỗ Duy trực tiếp thò tay vào trong ao máu.

Đột ngột, ao máu sôi lên sùng sục.

Vô số bọt máu trào ra như nước sôi.

Nhưng Đỗ Duy chỉ cảm thấy lạnh sống lưng. Hơi lạnh len lỏi trực tiếp vào các cơ quan nội tạng dọc theo bàn tay phải, lan tỏa khắp mọi ngóc ngách trên cơ thể.

Như thể cơn đau như bị phá nát tứ chi truyền đến từ bàn tay phải.

"Hít-khà…"

Đỗ Duy hít một hơi.

Trên trán xuất hiện những giọt mồ hôi.

Hắn chịu đựng sự thôi thúc muốn gầm lên, nghiến răng, cố chịu đựng.

"Không… tôi cảm thấy bị chống đối…"

Đỗ Duy run rẩy nói, đó là vì giờ hắn rất đau đớn, hắn không thể khống chế cơ thể.

Bề mặt tiếp xúc giữa bàn tay phải và Máu của Jesus đang bị một lực đẩy điên loạn.

Thật sự chống lại.

Máu của Jesus không muốn ô nhiễm Đỗ Duy.

Nói cách khác, có liên quan đến Ma Thần đang chống lại Đỗ Duy.

"Tránh xa nó ra…"

Lần này, giọng nói của Minette lại vang lên, giọng điệu như đang phải chịu đựng điều gì đó, như thể đang phải chịu đựng nhiều đau đớn hơn Đỗ Duy.

"Tránh xa nó ra…"

Câu đó lại vang lên.

Đỗ Duy khịt mũi, tay phải của hắn không tự chủ được rút ra khỏi ao máu.

Hắn loạng choạng.

Nhưng hắn lớn tiếng hỏi: “Rốt cuộc cô muốn tôi tránh xa điều gì? Alexis đang ở đâu?”

Nhưng lần này, không còn âm thanh nào nữa.

Đỗ Duy không nhịn được cười.

“Haha… ha… vậy là cô đã đi trên con đường mà tôi đã đi, cô đã thất bại, ý thức của cô bị Ma Thần đồng hóa, trong Máu của Jesus.”

“Làm như vậy có nghĩa lý gì?”

Đỗ Duy gầm gừ: “Tại sao ý thức của cô vẫn còn, còn ý thức của Alexis đâu? Em ấy không phải là hóa thân của cô sao?”

“Ý thức của cô nên là ý thức của em ấy.”

“Nhưng những gì tôi thấy bây giờ là cô là cô, và em ấy là em ấy.”

“Ý thức của cô ấy đâu? Hay là em ấy hoàn toàn không có ý thức, chỉ là một thân thể, là thân thể để cô luân hồi?”

…

Phong thư dạo này cảm thấy không ổn.

Nó đã theo Đỗ Duy một thời gian. Luôn sẵn sàng trở thành chó săn.

Mặc dù cảm thấy rằng Đỗ Duy rất ít khi cười với nó, nhưng không biết tại sao, mỗi khi Đỗ Duy cười, nó đều sẽ gặp xui xẻo.

Nhưng còn tốt hơn bây giờ. Nó chưa bao giờ thấy Đỗ Duy cười lại đáng sợ đến vậy.

[Chủ nhân, giờ ngài đã đỡ hơn chưa?]

Trên đàn thờ, mọi thứ đã trở lại bình lặng.

Đỗ Duy lạnh lùng đứng ở phía trên, đã duy trì suốt mười phút.

Hắn liếc nhìn dòng chữ trên phong thư, không nói gì.

[Chủ nhân… ngài là trăng sao trên trời, ngài là quá khứ và tương lai, ngài là ngọn hải đăng của phong thư, dù có bao nhiêu khó khăn, trước mắt ngài cũng chẳng là gì.】

Phong thư tà linh dường như không biết nói trọng tâm, chỉ có thể liếm cẩu như trước.

[Chủ nhân… phong thư cảm thấy, phản diện như ngài nhất định phải là kẻ cười cuối cùng. Tuy hiện tại nụ cười của ngươi rất khó coi, nhưng ngài hoàn toàn không cần lo về đống tạp nham này.】

[Cái chó má gì mà 72 Ma Thần của Solomon, đợi sau khi ác linh ngài thức tỉnh, ngài sẽ đấm và phá nát tất cả cánh cổng của chúng.】

[Ồ, có vẻ ngài không thích thế giới này cho lắm, vậy thì chúng ta có thể hủy diệt thế giới. Chỉ cần ngài hạnh phúc, phong thư cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.】

Có thể nói trước mặt Đỗ Duy Phong thư hèn mọn đến cực điểm.

Vào lúc này, Đỗ Duy lắc đầu, xoay người bước ra khỏi đàn thờ.

Đồng thời hắn nói với phong thư: “Tiếp theo, chúng ta sẽ đến Vanity, còn về phần những thứ khác, chúng ta sẽ từ bỏ.

Chúng ta không đủ mạnh, dù là tao hay là mày.”

“Tao hy vọng mày có thể trở nên mạnh mẽ hơn.”

【Cái gì? Chủ nhân, không phải ngài nói rằng phong thư là rác thải sao? Nếu ngài muốn phong thư mạnh mẽ hơn, bạn phải dùng bút của Matthew để giải phóng ấn của phong thư, điều này sẽ rất nguy hiểm.】

Đỗ Duy gật đầu, lạnh nhạt nói: “Vậy một ngày nào đó, tao sẽ tới Twilight để lấy cây bút.”

Chương 539: Thành viên thứ 13

Ngày 8 tháng 7.

Ngày này là một ngày rất đặc biệt với giáo hội.

Là giám mục trẻ nhất của giáo hội, nhưng đã bị đuổi khỏi giáo hội không lâu sau khi lên chức.

Vụ việc này gây náo động cả giáo hội.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Họ chỉ biết rằng Đỗ Duy đã trở thành nỗi ô nhục với giáo hội.

Mà ở nhiều thành phố, những người có liên quan đến Đỗ Duy đều lộ ra vẻ mặt phức tạp sau khi nhận được tin tức.

Homill là cháu gái của James, và là Người Đuổi Quỷ đầu tiên tiếp xúc với Đỗ Duy.

Giờ cô ấy là một thành viên của Sở Thẩm Phán.

Đỗ Duy là cấp trên trực tiếp của cô.

Harry thì ở bên cạnh.

“Anh ấy là nỗi sỉ nhục của giáo hội, những người đó đang suy nghĩ gì vậy? Chắc chắn có hiểu lầm!”

Homill lựa chọn tin tưởng Đỗ Duy.

Harry cũng bình tĩnh nói: “Anh ấy là người đàn ông đáng tin cậy nhất mà tôi từng thấy, không bao giờ sợ bất kỳ nguy hiểm nào. Lúc nào cũng đi đầu, làm sao một người thánh thiện như vậy lại có thể phản bội giáo hội.”

…

Tại Twilight.

James cũng nhận được tin tức về sự phản bội của Đỗ Duy từ giáo hội.

Y đăm chiêu đứng trước cửa giáo đường, nhìn ánh mặt trời chói chang bên ngoài.

“Đỗ Duy, đây không phải là việc cậu sẽ làm. Cậu gặp rắc rối gì sao?”

Mặc dù James và Đỗ Duy không tiếp xúc nhiều.

Nhưng hai người rất có duyên.

Nếu không có Đỗ Duy, y đã gia nhập Sở Tài Phán, thậm chí trở thành người thay thế cho Hunter Alvin Dawkwe.

Tuy nhiên, nếu không có Đỗ Duy, không bị ác linh Đỗ Duy ảnh hưởng trong suốt một khoảng thời gian, y có thể đã chết khi ở thành phố Massas.

Càng không thể trở thành Hunter.

Thật ra y rất ngưỡng mộ Đỗ Duy.

“Cho dù có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ luôn tin tưởng cậu, Đỗ Duy.”

Vào lúc này,Ryan tức giận đi ra ngoài: “Nô lệ James, mới sáng sớm mày đứng đơ ở đây làm gì? Mày còn nói cái gì luôn tin tưởng chủ nhiệm Đỗ Duy của tao, mày xứng gọi tên của ngài ấy sao?”

“Chủ nhiệm của tao là một quý tộc, mày là nô lệ, đừng có mà bấu víu quan hệ.”

James không khỏi rùng mình khi nghe điều này.

Y quay đầu nhìn Ryan, hừ lạnh: “Ryan, tao nhịn mày lâu rồi. Nếu không phải vì Đỗ Duy, tao đã dạy cho mày một bài học.”

Ryan khinh thường phun một cục đờm: “Ai ui, mày còn giả vờ trâu bò với tao hả? Nam tước Ryan tao hôm nay sẽ dạy mày cách làm nô lệ.”

James chế nhạo, tay phải của y đã hoàn toàn lành lặn, băng đã được tháo ra.

Mặc dù, trong số Hunter của Twilight thì hắn cũng không mạnh lắm.

Nhưng dạy thằng bệnh tâm thần như Ryan chắc chắn chỉ là chuyện nhỏ.

Nghĩ đến đây, James vươn tay và siết chặt vai của Ryan.

“Mày yên tâm, nể Đỗ Duy, tao sẽ không làm đánh mày bị thương, mà chỉ giúp mày mở não ra, để mày không mắng nhiếc và ghê tởm tao mỗi ngày.”

Nhưng ngay sau đó, James cảm thấy cảnh tượng trước mặt lập tức bị đảo lộn.

Rầm.

Hắn ngã mạnh xuống đất.

Ryan vẫn duy trì tư thế cũ, xua tay bất cần.

“Vậy thôi sao?”

“Dạy tao cách làm một người?”

“Ryan tao là người bất khả chiến bại tại Bệnh viện Tâm thần Hill!”

Sau đó, Ryan đạp lên mông của James, nhổ nước bọt lên đó.

“Đừng có giả trâu trước mặt tao. Mày nợ tao 20 tỷ, cả đời mày phải làm nô lệ cho tao, bớt láo đi con trai.”

James chịu đựng cơn đau, chất vấn Ryan: “Mày mạnh như vậy từ khi nào? Trước đây mày không phải là bác sỹ sao? Không, mày bị bệnh tâm thần…”

Ryan khinh thường nói: “Đm tao là nam tước, mày có biết quý tộc không? Mày là nô lệ, chúng tao không cùng đẳng cấp, mày có thể đánh thắng tao sao?”

…

Emily, người đứng đầu Vodun ở New York, đang cảm thấy không thoải mái.

Giờ cô ấy đang ngủ với Tom.

Không phải chỉ vì cắm một cây đinh bên Đỗ Duy sao?

Nhưng Đỗ Duy đột ngột rời khỏi giáo hội.

“Tôi dường như lỗ nặng…”

“Nhưng Tom thật sự là người tốt, hài hước hơn những người đàn ông mà tôi đã gặp, anh ấy hiểu rất rõ ham muốn của tôi.”

“Anh ấy cũng nói rằng chỉ yêu mình tôi.”

“Đàn ông tốt như vậy không có nhiều, cứ để như vậy đi, dù sao anh ấy cũng đã gia nhập Vodun, tôi tin dù bề trên biết được, cũng sẽ không nói gì.”

“Dẫu sao Tom cũng là người đứng đầu cảnh sát thành phố New York.”

…

Tất cả các tổ chức tôn giáo ít nhiều đều bị ảnh hưởng vào ngày này.

Mà trực tiếp nhất, chính là Vanity.

Trên một hòn đảo ở Châu Âu. Nó thuộc về một gia tộc cổ xưa, và là tài sản riêng của họ.

Nhưng đồng thời, gia tộc cổ xưa này cũng là một thế lực của Vanity.

Có rất nhiều tòa nhà trên đảo theo phong cách Gothic đặc trưng.

Tại một trong những tòa nhà hình vuông bốn tầng khổng lồ.

Tầng bốn trống rỗng, chỉ có một chiếc bàn hội nghị lớn.

12 thành viên của Vanity đều ngồi ở trên bàn hội nghị, họ đang thảo luận về một thứ.

"Giáo hội đã cắt đứt với người đàn ông tên Đỗ Duy, nhưng chỉ ở bề nổi."

"Ít ai biết rằng hắn thực ra là Hunter cốt cán của giáo hội."

"Hơn nữa, hắn không bình thường như người ta tưởng. Hắn và Matthew là người cùng thời đại, chỉ là đã mất gần hết sức mạnh và trí nhớ."

Kẻ vừa nói là nằm vùng mạnh nhất của giáo hội, ngài Phelan.

Và tên của hắn trong giáo phái phù phiếm cũng là Phelan.

Nhưng không ai biết thân phận thực sự của lão.

Địa vị của lão trong Vanity không hề thấp, nhưng thực lực cũng không phải mạnh nhất, chính xác mà nói, ngoại trừ Mercer, những người khác đều rất thần bí.

Không ai biết sức mạnh của kẻ khác.

Lúc này, có người nói: “Có phải cùng thời với Matthew, thời đại Victoria không? Thời đại đó quả thật có rất nhiều Hunter đáng sợ, không thua kém bất kỳ ai trong chúng ta.”

Vanity trừ người đã bị Ryan Hamel giết chết, mỗi người đều có một chiếc mặt nạ trụ cột, mỗi chiếc mặt nạ đều chứa một ma linh.

Hơn nữa còn có cả sức mạnh của Ma Thần.

Họ cũng đã bước qua cổng địa ngục.

Người nọ suy nghĩ một lúc, rồi hỏi: “Vậy hắn là ai? Anh có thể tìm được không?”

Phelan thờ ơ nói: “Là ngài Công tước.”

Vừa nói xong, mọi người đều ngẩng đầu nhìn hắn.

Một trong số họ có ánh mắt rất lạ t.

“Ngài Công tước… ha ha, Đỗ Duy chính là Công tước? Thật là thú vị…”

Phelan nhìn hắn: “Gascoigne, anh biết vị Công tước này?”

Người đàn ông tên Gascoigne lạnh lùng nói: “Không, tôi chỉ mới nghe nói về hắn. Không phải Mercer từng tiếp xúc với hắn sao, hắn cũng đồng ý gia nhập Vanity, vậy hãy để hắn gia nhập.”

“Dù sao cũng cần bổ sung vị trí còn thiếu.”

Mercer, người đang ngồi ở một góc bàn hội nghị nghe thấy điều này, bèn nói: “Tôi sẽ đi tìm hắn ngay bây giờ.”

Chương 540: Gặp lại Mercer

Sự phát triển của tình hình, luôn khiến người ta ngạc nhiên.

Ví dụ, Đỗ Duy bề ngoài là phản bội giáo hội, nhưng thực chất lại là nằm vùng đột nhập vào Vanity, để tìm "thành viên" có ham muốn với Alexis.

Hắn chuẩn bị liên lạc với Mercer.

Nhưng trênthực tế trước khi hắn tìm thấy Mercer, hắn đã nhận được tin từ đối phương trước.

…

Ngày hôm sau.

Gần Sân bay Châu Âu, cách Vanity khoảng 500 km.

Bên trong một quán bar khá tối, Đỗ Duy và Mercer hẹn gặp ở đây.

Ban ngày quán rất ít người ra vào, nhân viên pha chế đang lau cốc, chuẩn bị đón khách vào ban đêm.

Mà ở góc quán bar, Đỗ Duy ngồi trên sô pha, cả người bị bóng tối bao phủ, người trước mặt chính là Mercer.

Giống như trước, Mercer vẫn đeo mặt nạ, như thể chưa từng tháo nó.

"Anh Đỗ Duy, tôi không ngờ rằng chúng ta sẽ gặp nhau theo cách này. Tôi nên gọi anh là gì bây giờ? Thưa ngài công tước?"

Mercer nhìn Đỗ Duy, mở miệng trước.

Thái độ của y mềm mỏng, không còn kênh kiệu như trước.

Tuy nhiên, theo quy định của Vanity, y cần hiểu rõ Đỗ Duy hơn, để phòng tránh hàng loạt rắc rối có thể phát sinh trong tương lai.

Nghe vậy, Đỗ Duy bình tĩnh nói: “So với cái tên của Đỗ Duy, tôi thích danh hiệu mà những người ở thời Victoria gọi tôi hơn.”

Dù Đỗ Duy không muốn thừa nhận mình là Công tước.

Nhưng vì danh tính này sẽ được sử dụng ngay bây giờ, nên một bộ đầy đủ phải được thực hiện.

Mercer gật đầu, y nói: “Vâng, Công tước.”

Thực ra trước đây Mercer cũng khá quan tâm đến Đỗ Duy, tuy y đày ác ý, nhưng cũng rất coi trọng Đỗ Duy.

Tuy nhiên, sau khi biết Đỗ Duy là Công tước.

Y rất khó chịu.

Vì cảnh tượng khó coi y bị Matthew truy đuổi, khán giả duy nhất là Đỗ Duy.

Hơn nữa, bị đánh thảm như vậy, một phần cũng do Đỗ Duy gây ra.

Bất giác ánh mắt của Mercer có chút khác thường: “Thưa ngài, đây hẳn là lần thứ ba chúng ta gặp nhau.”

Tính cả lần trước bị đánh, đúng là lần thứ ba.

Đỗ Duy gật đầu.

Mercer nói tiếp: “Thực ra, cậu và tôi đều hiểu, tìm hiểu thêm cũng không có ý nghĩa gì. Giờ cậu đã khôi phục ký ức, phản bội lại giáo hội. Vì vậy, Vanity chúng tôi hoan nghênh cậu gia nhập. Tôi cũng hy vọng rằng sự xuất hiện của cậu sẽ mang lại cho chúng tôi tương lai tươi sáng.”

Sau khi nói, y nói thêm: “Nhưng cậu biết đấy, Vanity lúc nào cũng chỉ có 13 thành viên cốt cán. Mọi người đều có một chiếc mặt nạ trụ cột. Phần lớn sức mạnh của chúng tôi đều dựa vào nó.”

“Tôi đã nói với bạn trước đó rằng một thành viên đã chết ở New York, chiếc mặt nạ nằm dưới Ngôi nhà kinh dị. Sau đó, tôi đã cố gắng trấn an ma linh bên trong, nhưng cuối cùng nó lại leo mặt nạ rồi chạy khỏi đó.”

“Dù chúng tôi chân thành mời cậu, nhưng chúng tôi cũng hy vọng cậu có thể lấy lại chiếc mặt nạ đó.”

Vanity đã mở một cuộc điều tra về Đỗ Duy. Họ đã xác nhận thân phận của hắn.

Nhưng trên thực tế, người trong cuộc cũng không coi trọng Đỗ Duy.

Rốt cuộc, Vanity không phải là một tổ chức Hunter bình thường.

Các thành viên của họ rất mạnh, Mercer yếu nhất cũng có thể giải quyết ma linh, thậm chí cả tồn tại quỷ dị.

Nhưng Công tước trước mặt y thì khác…

Khôi phục trí nhớ không có nghĩa là khôi phục sức mạnh.

Phục hồi sức mạnh không có nghĩa là mạnh hơn những Hunter hàng đầu hiện giờ.

Đương nhiên là phải có thước đo, nói thẳng ra là khảo hạch.

Nhưng điều này không phù hợp với ý tưởng của Đỗ Duy.

Hắn cau mày nói: “Tại sao anh lại muốn lấy lại chiếc mặt nạ đó? Tôi nghĩ nó không cần thiết.”

Mercer giải thích: “Không, không, không, chúng tôi chủ yếu là vì ma linh trong mặt nạ. Thứ đó là di sản của chúng tôi. Đó cũng là nền tảng để Vanity tiếp tục phát triển cho đến ngày nay.”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Vậy nếu bản thân tôi sở hữu một ma linh thì sao?”

Mercer sửng sốt một chút: “Thú vị, theo tôi biết, cậu chỉ sở hữu một phong thư tà linh cùng một ít vật chứa ác linh.”

“Ồ, còn mặt nạ của ngươi, trong đó cũng có ác linh, hình như cậu gọi nó là Cái Bóng, đúng không?”

Đỗ Duy đáp: “Xem ra cậu đã theo dõi tôi, nhưng tin tức này sau khi tôi khôi phục trí nhớ thì không còn đúng nữa.”

Nói xong, hắn đưa tay ra và chỉ vào Mercer.

Mercer không hiểu gì.

Nhưng ngay sau đó, đôi mắt của Mercer trở nên xấu xí.

Y cúi đầu nhìn những bóng đen to lớn dưới chân, giống như thủy triều tràn ngập ác ý lao về phía y.

Cảm giác lạnh lẽo quỷ dị, đáng sợ khiến y cảm thấy mình có thể chết bất cứ lúc nào.

Trong bóng tối, đột nhiên hiện ra một đôi mắt đỏ ngầu, hằn học nhìn y.

“Ma linh…”

“Cậu mang theo một ma linh?”

Mercer cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng trong chiếc mặt nạ đeo trên mặt, hơi thở lạnh lẽo lặng lẽ bao trùm toàn thân.

Rõ ràng đó là ma linh trong đó đã giúp y.

Nhưng ngay cả như vậy, Mercer đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn với Đỗ Duy.

Mang theo một ma linh bên người, cần tấn công liền tấn công, phong cách hành động này thật không nói nổi.

Mercer không khỏi thầm nghĩ: "Đây có phải là phong cách của những Hunter vào thời đại Victoria sao?"

Ngay lúc này, Đỗ Duy như nhìn thấu suy nghĩ của y, đột nhiên cười nói: "Đừng lo, nó rất nghe lời. Tôi có ấn tượng tốt với Vanity, tôi cũng rất tán thành lý niệm của giáo."

"Khi tôi lấy lại trí nhớ, tôi thấy rằng thế giới này hoàn toàn khác với những gì tôi đã nhớ."

"Tôi không thích thế giới này cho lắm."

"Đó là lý do tại sao tôi phản bội giáo hội, tôi nghĩ Vanity là tổ chức duy nhất mà tôi thấy vừa ý."

"Tôi tán thành các người, nên các người và tôi thực sự là người chung đường."

"Nhìn xem, giờ có ma linh rồi, tôi còn cần mang mặt nạ kia về sao?"

Nói đến đây, Đỗ Duy nghiêng người về phía trước, bình tĩnh nhìn ánh mắt của Mercer.

Vô tình trung mang theo cảm giác áp bức mạnh mẽ, dường như Mercer chỉ cần đưa ra nói trái ý hắn, hắn sẽ giết y.

Mercer cười nói: "Thật ra thứ mà chúng tôi nhìn trúng là cậu. Có mang mặt nạ hay không cũng không quan trọng. Tôi có thể phái người đi tìm sau."

Đỗ Duy hài lòng gật đầu, nhưng trong lòng lại rất khinh thường.

Hắn quyết định “thể hiện tốt” với Vanity. Hoặc đào hố cho đối phương.

“Vậy đi, vì tổ chức đã coi trọng tôi, mà tôi là người rất tận tâm. Tôi hứa với anh sẽ giải quyết ma linh, rồi mang chiếc mặt nạ trở lại. Sau khi gia nhập tổ chức, cũng phải làm gì đó chứ.”

“Nhưng sức mạnh của tôi vẫn chưa hồi phục thời kỳ đỉnh cao.”

“Tôi có thể cần một số trợ giúp từ tổ chức, chẳng hạn tìm một người nào đó đi cùng tôi.”

Chương 541: Vanity dẫn sói vào nhà

“Công tước, ngài phải biết người trong tổ chức của chúng ta đều rất bận, phần lớn thời gian họ không ở cùng một chỗ. Gần đây nếu không phải vì việc của ngài, có lẽ chúng tôi đang giải quyết việc riêng của mình ở nơi khác.”

“Ngay cả tôi cùng thường xuyên bận rộn.”

“Làm gì có người rảnh rỗi cùng giải quyết ma linh với ngài, và mang mặt nạ về?”

“Xin lỗi, giọng điệu của tôi có thể không đúng.”

“Ý tôi là hoặc ngài để việc này cho người khác làm, hoặc sẽ làm một mình.”

…

Mercer nhìn Đỗ Duy, trong lòng không khỏi có chút khinh thường.

Mặc dù y rất rõ rằng y không thể đánh bại công tước.

Dù sao trước mặt kẻ này, Matthew bị đánh tơi bời như một đứa trẻ, cơ thể vẫn rất thành thật.

Nhưng nếu người khác nghĩ mình hiểu rõ Vanity, mọi chuyện sẽ diễn ra như hắn nghĩ. Thì thật sự rất ngu ngốc.

Bất kỳ tổ chức nào tồn tại trong thời gian dài đều có những quy tắc riêng.

Không ai được phá vỡ.

Không ai có thể phá vỡ.

Đỗ Duy vẫn cười, nói: “Tôi vẫn nghĩ mình nên thử một lần. Dù sao đây cũng là bước đầu tiên để tôi hòa nhập vào Vanity. Tôi thực sự muốn duy trì một mối quan hệ tương đối thân thiện với mọi người.”

Có một thành viên của Vanity biết Alexis là chuyển thế của Minette.

Chắc chắn cũng biết mối quan hệ giữa Công tước và Minette.

Đối phương trong tối, còn mình ở ngoài sáng, chỉ cần quăng mồi thì bên kia chắc chắn sẽ cắn câu.

Ngay cả khi không hành động chung với mình, cũng sẽ lộ ít manh mối.

Khi đó, mục tiêu đã rõ ràng.

Đó là lúc hắn hành động.

Mercer lắc đầu với Đỗ Duy: “Nếu ngài cứ cố chấp, tôi cũng không có ý kiến.”

“Tiện thể, ngài có thể thuận tiện nói cho tôi biết, giờ thực lực của ngài đã khôi phục đến mức độ nào?”

“Theo những gì tôi biết về thời kỳ đỉnh cao của ngài, dường như vượt quá ma linh quái dị, nhưng tôi không biết ngài mạnh đến mức nào.”

Nghe vậy, Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi không giỏi đánh giá. Ngoài trừ Matthew có thể khiến tôi cảm thấy nguy hiểm, thì chỉ có Ma Thần.”

“Hơn nữa thời kỳ đỉnh phong mạnh đến mức nào, tôi cũng không rõ.”

“Bởi vì trong thời đại của tôi, tôi là kẻ mạnh nhất.”

Những lời này tất nhiên là chém gió.

Thực lực của Đỗ Duy, hoàn toàn phụ thuộc vào ngoại lực.

Mạnh nhất luôn là ác linh Đỗ Duy.

Ở thời đại Victoria, phía sau cánh cổng địa ngục, ác linh Đỗ Duy quả thực đạt được đỉnh cao, cũng không thất bại như công tước.

Ngược lại, nó thực sự đã giết chết một Ma Thần.

Mercer đương nhiên không biết những điều này, nhưng y đồng ý với lời của Đỗ Duy.

Đối phương quả thật rất mạnh.

"Quả thực thực lực của ngài rất mạnh, cho dù ở trong Vanity cũng vào loại khá."

"Chà, vậy đã kết thúc cuộc khảo sát của tôi. Tiếp theo, tôi sẽ đưa ngài đến tổng bộ, để gặp gỡ những người khác."

"Có thể hiểu đó là lễ chào đón người mới của chúng ta."

Nghe vậy, Đỗ Duy cười nói: "Tôi rất mong đợi."

Mercer cũng cười nói: "Vậy thì thưa ngài, có thể nhân tiện bảo ma linh của ngài bớt bớt không? Tôi cứ cảm thấy nó muốn giết tôi."

Lúc này, Cái Bóng không giấu giếm ác ý của mình.

Hơn nữa còn có một cảm giác khủng hoảng khó tả, như có 2 con dao sắc bén ẩn hiện trong bóng tối, có thể đâm vào tim y bất cứ lúc nào.

Đỗ Duy trầm giọng nói: "Trở về."

Cái Bóng lặng lẽ biến mất ngay lập tức, quay trở lại trong cái bóng của hắn.

Từ đầu đến cuối, Mercer thậm chí còn không nhìn thấy Cái Bóng xuất hiện như thế nào.

Bởi vì theo logic mà nói, Cái Bóng chính là bóng của Đỗ Duy, khi Cái bóng và bóng hoà vào nhau thì bóng đen cũng là một phần của Cái Bóng.

Từ lúc bắt đầu, y bước vào phạm vi tấn công của Cái Bóng.

…

Tại Đảo hồ, vào ban đêm.

Mercer chèo thuyền, đưa Đỗ Duy tới nơi này.

Nhìn xung quanh, toàn bộ hòn đảo chìm trong bóng tối.

Chỉ có tòa nhà hình vuông khổng lồ vẫn còn chút ánh sáng, nhưng cũng khá u ám.

Các tòa nhà trên hòn đảo này không có bất kỳ bầu không khí hiện đại hoá.

Các thiết bị điện thậm chí không tồn tại.

“Đây là căn cứ của Vanity chúng ta. Nếu lần sau ngài đến đây, có lẽ sẽ không thể gặp ai khác, bởi vì chúng ta hiếm khi tụ họp.”

“Hơn nữa, chúng ta không quen để lộ mặt thật. Dù mọi người đều biết thông tin của ngài, tôi vẫn khuyên ngài nên đeo mặt nạ, như vậy có vẻ ngài không khác chúng ta mấy.”

Mercer đi phía trước, dặn dò Đỗ Duy ở phía sau: “Hơn nữa, tên của mọi người đều là tên giả, nên ngài cũng không cần truy xét quá.”

“Tôi hiểu.”

Đỗ Duy gật đầu, bình tĩnh lấy mặt nạ trong áo gió ra, đeo lên mặt.

Mercer đã nhìn thấy cảnh này.

Y nói với giọng phức tạp: “Mặt nạ của ngài không giống với của chúng tôi, nhưng thế là đủ.”

Mặt nạ của Vanity là mặt nạ nguyên thủy.

Thứ của Đỗ Duy là một bản nhái được tạo ra bởi một tồn tại không xác định sau khi Vanity xuất hiện, không khác nhiều so với bản gốc.

Đỗ Duy biết rõ những điều này.

Hắn đi theo Mercer đến tận tòa nhà hình vuông kia.

Sau khi bước vào, cầu thang quanh co đi lên tầng bốn.

Tầm mắt đột nhiên mở ra.

Toàn bộ không gian trên tầng 4 mở rộng, tuy mặt bằng rất lớn, nhưng không có tường vây, nhìn qua là thấy hết phần cuối.

Có vẻ vô cùng lạnh lùng.

Ở giữa, có một bàn hội nghị.

11 người mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ che mặt đã ngồi chờ sẵn.

Khi Đỗ Duy và Mercer xuất hiện.

Mọi người khẽ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn qua.

“Chào mừng ngài Công tước.”

“Mọi thứ đều quy về Vanity, tương tự cũng sẽ quy cho chúng tôi.”

“Chúng ta là 13 người.”

“Con số này đại diện cho một tội ác mà người thường không nhận ra được.”

“Nhưng đối với chúng tôi, đó là một huy chương cho thấy sự tồn tại của chúng tôi.”

Thái độ của mọi người lạnh lùng khó tả. Cảnh giác và nhạy cảm.

Đỗ Duy lạnh lùng hơn bọn họ.

Hắn trực tiếp nói: “Chỉ có sự Vanity mới tồn tại vĩnh viễn.”

Vừa nói, hắn vừa trực tiếp đi tới, kéo một cái ghế ra, bình tĩnh ngồi ở trên đó.

Tư thế cả người rất tao nhã, chẳng khác gì một quý ông thời Trung cổ.

Trong mắt những người khác, bọn họ càng thêm tin tưởng Đỗ Duy chính là công tước.

Khí chất lạnh lùng và tao nhã này hòa quyện vào nhau. Đơn giản không phải là thứ mà người bình thường có thể bắt chước.

Đây chính là sự lắng đọng của thời đại.

Sau đó, họ quay đầu lại với Đỗ Duy và nhìn Mercer đang đứng yên.

Kể cả ánh mắt của Đỗ Duy, tất cả đều bình tĩnh dị thường, gần như là chỉnh thể.

Thay vào đó là Mercer.

Hắn thấy mình hơi lạc lõng…

Chương 542: Phản diện trời sinh Đỗ Duy

Mọi người đều vào chỗ ngồi của mình quanh bàn hội nghị.

Nhưng bầu không khí rất lạ.

Ít nhất điều này đúng với Mercer, y đột nhiên cảm thấy vào lúc này dường như y là kẻ yếu nhất Vanity.

Ngược lại, Đỗ Duy vừa gia nhập…

Mang theo ma linh, và các lá bài tẩy chưa rõ, cộng với thân phận công tước.

Làm sao so?

Trước đây y có vị trí thấp nhất trong Vanity, nhưng giờ vẫn vậy.

Điều quan trọng nhất là thằng khốn này hòa nhập quá nhanh.

Mercer lạnh lùng nhìn Đỗ Duy đang đeo mặt nạ ngồi bên cạnh, càng lúc càng khó chịu.

Y không khỏi suy nghĩ: “Không sai, theo thông tin tôi tìm hiểu được, cho dù Đỗ Duy là công tước, nhưng tính cách rất ngay thẳng, sao giờ có thể hòa nhập nhanh như vậy?”

“Hắn vẫn luôn ngụy trang sao?”

“Trên thực tế, hắn cũng là phản diện giống như chúng ta?”

Nếu phong thư biết độc tâm thuật, nó sẽ cảm thấy giờ nó đã gặp được tri kỷ, bởi vì theo quan điểm của nó, chủ nhân Đỗ

Duy là nhân vật phản diện lớn nhất trên thế giới, những người khác… chỉ là trò cười.

Vào lúc này trên bàn hội nghị, những người khác bắt đầu lên tiếng.

Có người nói: “Giờ ngài công tước đã gia nhập Vanity. Bất kể ngài đã làm gì, Vanity đều sẽ chấp nhận.”

“Ngài cũng cần hiểu chúng ta đang làm gì.”

Người nói là Phelan.

Đỗ Duy nghe ra giọng nói của lão ta, gật đầu: “Mời nói.”

Phelan tiếp tục: “Là thế này, Vanity được thành lập ngay khi 72 Ma Thần của Solomon xuất hiện. Sau khi ác linh ra đời, chúng ta đã có hàng nghìn năm lịch sử.”

“Trong những năm dài này, luôn chỉ có 13 thành viên.”

“Mỗi người chúng ta đều là Hunter hàng đầu, những gì chúng ta phải làm là đánh cắp sức mạnh của Ma Thần, đó là điều mà ngài đã từng làm, Công tước.”

Nói xong, mọi người đều nhìn về Đỗ Duy.

Ánh mắt của mọi người đều có chút quỷ dị, bởi vì nói trắng ra bọn họ đều đang đi trên con đường mà Đỗ Duy đã bước.

Trong quá khứ, ai cũng biết vị tiền bối này đã thất bại.

Đỗ Duy nhìn thấy hết những ánh mắt này, hắn thờ ơ nói: “Đánh cắp sức mạnh của Ma Thần là thủ đoạn phản kháng duy nhất chúng ta làm, chỉ bằng cách này, chúng ta mới có thể giải quyết chúng.”

“Hơn nữa, vào thời điểm nào đó trong quá khứ, có người đã tự tay giết chết Ma Thần, vì vậy tôi không phải là người đầu tiên.”

Phelan gật đầu và nói: “Đúng, nhưng đó là một quá khứ chưa được biết đến. Ngay cả Vanity cũng không có hồ sơ chính xác, chúng tôi vẫn tán đồng ngài hơn.”

“Ngoài ra, liên quan đến cổng địa ngục, tất cả chúng ta, ngoại trừ Mercer đều đã vào.”

“Ngoài việc nhận được thông tin chúng ta muốn, chúng ta cũng sẽ nhận được các vật phẩm liên quan đến Ma Thần, bao gồm một số thứ trái với lẽ thường.”

“Nhưng hầu hết cánh cổng địa ngục đều bị che giấu, chúng tôi đã rất khó tìm ra chúng.”

Sau khi nói xong, Phelan im lặng.

Lão ta nhìn Đỗ Duy thật sâu, đành phải đề cập chuyện này, dù thế nào đi chăng nữa, hắn cũng không phù hợp với hình tượng lâu nay của Vanity.

Là một nội gián, dĩ nhiên lão đã có kế hoạch của riêng mình.

Đỗ Duy có thể hiểu điều này.

Hắn giả vờ tò mò hỏi: “Chưa ai trong thời của tôi từng chạm vào cánh cổng địa ngục. Tôi đã tìm hiểu về nó trước khi khôi phục trí nhớ.”

Trong khi nói chuyện, Đỗ Duy lại duỗi ngón tay về phía Mercer. Mercer đột nhiên cảm thấy dường như không phải ý kiến hay khi để người đàn ông này trở thành 1 thành viên của Vanity.

“Trước đây Mercer đã đưa cho tôi một tấm bản đồ. Nó ghi lại rằng một bá tước bước ra khỏi địa ngục, còn mang theo cân vàng để trả thù thế giới này.”

“Địa ngục được viết trên đó có phải ám chỉ đến cổng địa ngục không?”

Có người ngay lập tức nói: "Đúng, nhưng cánh cổng địa ngục đó đã bị phá hủy bởi người tạo ra chiếc mặt nạ mà ngài đang đeo, còn những cánh cổng địa ngục khác thì đã xảy ra rất nhiều rắc rối."

"Vậy thưa ngài, sau khi gia nhập Vanity, ngài sẽ không gặp phải quá nhiều thứ lộn xộn. Chỉ cần tìm được cổng địa ngục, hoặc chúng ta có thể cùng nhau đi vào, hoặc ngài có thể vào và lấy ra thứ gì đó."

"Chúng ta chỉ cần hiểu Ma Thần, thì có thể trở thành Ma Thần."

"Đến lúc đó, cả thế giới sẽ là của chúng ta."

Vừa nói đến đây, bỗng có người lạnh lùng cắt ngang: "Đủ rồi, Brand, nói cái khác đi, giờ công tước vừa mới gia nhập với chúng ta, không cần vội vã giao nhiệm vụ cho ngài ấy."

Brand, người bị cắt ngang, cau mày rồi nói bằng giọng điệu có phần không mấy thiện cảm: "Gascoigne, tật xấu thích chặn họng người khã vẫn không chịu thay đổi. Đã một trăm năm rồi, tôi hy vọng một trăm năm sau, hoặc là ông tự cắt đứt lưỡi, hoặc bạn có thể loại bỏ cái tật thích chỏ mõ lung tung của mình."

Giọng điệu của Brand rất gay gắt.

Mối quan hệ giữa ông ta và Gascoigne luôn tồi tệ, họ luôn xung đột bạo lực trong bí mật, ở ngoài sáng thì luôn tranh cãi.

Nếu không phải vì mọi người cần thiết phải thỉnh thoảng gặp nhau, e rằng ông ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ muốn gặp Gascoigne trong suốt phần đời còn lại của mình.

Người đàn ông tên Gascoigne càng lạnh lùng hơn khi nghe những lời đó.

Lão nói: “Trước khi điều đó xảy ra, tao sẽ cắt đứt lưỡi của mày trước.”

Những người khác không thèm để ý cảnh tượng này.

Dường như đã quá quen với việc này.

Đỗ Duy thấy khá thú vị, nghĩ hầm: “Quan hệ giữa hai người này xem ra rất không tốt. Có thể bọn họ có thể giúp ta, nhưng cần xác minh. Ngộ nhỡ đối phương là người mà hắn cần tìm.”

Dù sao không phải chỉ hắn biết diễn, những người khác cũng vậy.

Nói cách khác, tất cả mọi người sống đủ lâu để trở nên vô cản và thần bí, trừ khi họ đạt đến một trình độ thực lực nhất định, mới có thể không màng thế sự.

Gascoigne hờ hững nhìn Đỗ Duy: “Ngài công tước, tôi rất tò mò, trạng thái hiện giờ của ngài là gì, có thật toàn bộ ký ức đều đã hồi phục hay không?”

Đỗ Duy nhướng mày: “Đây là hai câu.”

Gascoigne thừa nhận: “Tôi muốn đưa ra đánh giá về tình trạng hiện tại của ngài, bởi vì chúng tôi biết rằng ngài có vòng tròn xã hội của riêng mình, bạn bè và người phụ nữ của ngài. Giờ ngài đã phản bội lại giáo hội, vậy ngài còn gì bận lòng không?”

“Những người như chúng ta đã không còn nhược điểm về cảm xúc nữa. Chúng ta chỉ còn mục tiêu.”

“Chúng tôi hy vọng ngài và chúng tôi có thể nhất quán.”

Đỗ Duy nhìn Gascoigne, bình tĩnh nói: “Thật ra trạng thái hiện giờ của tôi là chuyển sinh. Ta quả thực đã chết trong quá khứ, trí nhớ cũng chưa khôi phục hoàn toàn.”

“Ví dụ, tôi nhớ ở tiền kiếp tôi có một cô bạn gái, nhưng không thể nhớ nổi tên của của cô ấy.”

“Còn về bạn bè, người yêu?”

“Tôi là công tước, không phải Đỗ Duy.”

Chương 543: Kết bạn

Lời nói của Đỗ Duy nghe rất thú vị.

Hắn liếc qua từng người một với một ánh mắt không chút cảm xúc.

Những người đó, bao gồm cả Gascoigne, đều gật đầu.

“Đeo mặt nạ và gia nhập Vanity, bộ mặt thật của bạn sẽ bị che giấu. Mọi thân phận trước đây của bạn sẽ không còn liên quan gì đến bạn.”

“Tuy nhiên, với tư cách là một thành viên của Vanity, thưa ngài, tôi chân thành khuyên ngài nên tự tay giết những người đó, như vậy mới có thể vĩnh viễn tuyệt hết hậu hoạn.”

Đôi mắt của Gascoigne rất nguy hiểm.

Y đang nhìn Đỗ Duy.

Nhưng ánh mắt của Đỗ Duy vẫn không thay đổi, trong lòng có một tia dị dạng không nói ra được.

Hắn nhìn thấy sự thù địch sâu sắc, và ức chế trong mắt đối phương.

Cứ như có thù hằn gì đó.

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Giết bọn họ thì có ích gì? Tuy tôi đã khôi phục trí nhớ, không ngại giết người, nhưng cũng không thích giết người bừa bãi.”

Thực sự thì cho đến giờ hắn vẫn chưa giết một người nào. Dù là người tốt hay người xấu.

Tất cả đều do Cái Bóng gây ra, không liên quan gì đến hắn.

Về phần ác linh Đỗ Duy?

Đó không phải là người.

Không phải hắn hô hào chính nghĩa, mà là Cái Bóng nhanh nhẹn và xử lý sạch sẽ hơn.

Gascoigne cười cười suy ngẫm, ngừng nói chuyện.

Những người khác chỉ im lặng.

Bầu không khí trở nên rất xấu hổ.

Dường như hành vi của Đỗ Duy đã phá vỡ một quy ước nào đó, để bầu không khí vốn có vẻ rất hòa hợp, bắt đầu phát triển theo một hướng khác.

Đỗ Duy không quan tâm.

Hắn gia nhập Vanity không phải để giúp những người này làm việc, mà là để tìm kẻ để ý đến Alexis.

Cũng chỉ có thế, mới có thể tìm cách để cạy miệng đối phương. Qua đó có được thông tin mà hắn muốn.

Nghĩ về điều này, Đỗ Duy bèn nói: “Bỏ qua đề tài này đi, nếu Vanity chúng ta đang tìm kiếm cổng địa ngục, mọi người đều muốn đánh cắp sức mạnh của Ma Thần và trở thành Ma Thần.”

“Vậy thì tôi có một đề nghị.”

“Trong một số tôn giáo có những vật phẩm liên quan đến Ma Thần. Ngoài việc tìm kiếm cổng địa ngục, chúng tôi thực sự có thể thâm nhập vào các tôn giáo này, và mang những thứ đó ra một cách bí mật.”

“Ví dụ như Twilight, Matthew đã dung hợp loại vật phẩm này, theo tôi biết, dường như trong tay lão có một cây bút liên quan đến Ma Thần.”

“Mục tiêu quá rõ ràng, hiện tại chúng ta tổng cộng có 13 người, tại sao không cướp thứ đó đi?”

Đây chỉ là một bài kiểm tra.

Hắn biết rằng ý kiến này sẽ không được chấp thuận, nhưng vì sớm muộn gì hắn cũng sẽ Twilight, nên thăm dò trước cũng tốt.

Hơn nữa, cũng thuận lợi đổi chủ đề.

Cuối cùng dẫn đến Minette.

Khi Đỗ Duy nói xong, chắc chắn một số người đã phản đối.

Brand lập tức từ chối: “Sức mạnh của Matthew vượt quá dự liệu của chúng tôi. Lần trước khi chúng tôi vây công lão, chúng tôi cũng không giết được lão.”

“Lão có thể là dung hợp vật phẩm của 2 Ma Thần. Nếu quá thúc ép lão, chúng ta sẽ ăn đủ khổ.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Thật sao? Tôi không nghĩ vậy. Lão có thể dung hợp vật phẩm của 2 Ma Thần, không có lý do gì chúng ta không thể. “

“Mọi người ngồi ở đây đều là những người mạnh nhất của thời đại này, chúng ta hoàn toàn không cần tuân theo luật chơi.”

Gascoigne cau mày và nói: “Thưa ngài, ngài có vẻ có thành kiến với Matthew…”

Đỗ Duy thẳng thắn nói: “Bởi vì tôi biết anh ấy có một cây bút, cây bút đó rất quan trọng đối với tôi. Có lẽ nó có thể giúp tôi tìm ra người phụ nữ mà tôi từng yêu là ai.”

Gascoigne u ám hỏi: “Từng yêu?”

Đỗ Duy gật đầu: “Đúng vậy, trí nhớ của tôi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Tôi nhớ mối tình kiếp trước của tôi có liên quan

đến việc tôi không thể trở thành Ma Thần.”

“Tôi muốn biết tại sao tôi lại thất bại.”

Hắn ám chỉ đến Minette.

Đỗ Duy nhìn Gascoigne.

Hắn cảm thấy kẻ trước mặt có thể là kẻ mà hắn đang tìm, bởi vì thái độ của gã rõ ràng là không bình thường.

Nhưng vào lúc này, Brand ở bên cạnh lại nói: “Đều là chuyện trong quá khứ, ngài Công tước, ngài không cần quan tâm đến những điều đó, không cần nhớ lại làm gì.”

“Chúng tôi đã tìm thấy một hướng đi mới trên con đường mà ngài từng đi.”

“Đánh cắp sức mạnh của Ma Thần và từ từ biến thành Ma Thần nhẹ nhàng hơn nhiều so với việc cưỡng ép biến thành Ma Thần.”

“Hơn nữa, Ma Thần đã định sẵn chỉ có 72, đây là quy tắc từ lâu không ai có thể vi phạm. Chúng ta chỉ có thể trở thành chúng, thay thế chúng.”

Nghe vậy, ánh mắt của Đỗ Duy càng thêm kỳ quái.

Nghi ngờ với Gascoigne có chút dao động, thái độ của Brand với hắn cũng có gì đó không ổn.

Hơi quá thân thiện.

Đối phương hoàn toàn không phải chỉ vì ghét Gascoigne, mà thông qua mình để khiến Gascoigne khó chịu, đây là một cách làm rất tầm thường.

Lấy lòng dựa vào gì?

Quan hệ lợi ích, hoặc âm mưu…

Rốt cuộc là ai?

Đỗ Duy thấy khó chịu, hắn nghĩ thầm: “Nước của Vanity sâu hơn tôi tưởng. Có lẽ tôi không nên nôn nóng, nên ở yên vài ngày nữa, và quan sát mọi hành động của họ.”

Sau tất cả, Đỗ Duy đã tung lá bài thân phận của mình và Minette.

Mồi đã thả, kẻ trốn trong Vanity sớm muộn cũng sẽ để lộ chân tướng.

Tất cả những gì hắn phải làm là tăng giá để dụ dỗ đối phương.

Lúc này, người ngồi ở chủ vị trầm giọng nói: “Được rồi, cuộc họp kết thúc tại đây. Những người cần ở lại thì ở lại một lát, những người khác tiếp tục làm việc của mình.”

Nói xong, người này đứng dậy nói với Đỗ Duy: “Về phần Công tước, những gì ngài vừa nói về Matthew, chúng tôi sẽ cân nhắc kỹ lưỡng.”

“Hơn nữa, mặt nạ kìa nhất định phải lấy lại.”

“Người nào sẽ đi?”

Mọi người lắc đầu: “Chúng ta còn có việc riêng cần giải quyết, không rảnh.”

Đỗ Duy đứng dậy nói: “Tôi có thể đi, nhưng tôi cần một người giúp đỡ.”

Người đàn ông chỉ vào Mercer: “Cậu luôn phụ trách vụ này. Nếu đã vậy thì cậu nên đi một chuyến với Công tước.”

Mercer nhăn nhó nói: “Nhưng ma linh trong mặt nạ đã mất kiểm soát từ lâu, hơn nữa nó có liên quan đến Ryan Hamel. Thương tích của tôi vẫn chưa hồi phục.”

Vừa nói xong, mọi người đều im lặng.

Chỉ có một tia mờ mịt lóe lên trong mắt của Đỗ Duy.

Ryan Hamel…

Những người này dường như không biết rằng Ryan chính là hóa thân của người đó.

Và tại sao ma linh lại liên quan đến Ryan…

Chẳng lẽ là Ryan Hamel và Vanity rất thân thiết, vì mâu thuẫn nên đã giết chết một thành viên của Vanity?

Lúc này Brand nói: “Như vậy đi, hãy để tôi đi cùng Công tước. Tuy rằng với sức mạnh của Công tước thì có thể không cần sự giúp đỡ của tôi, nhưng dù sao ma linh cũng có liên quan đến Ryan Hamel, ngài Công tước có thể không hiểu về vấn đề này.”

Chương 554: Cách mới để dùng Cái Bóng

Hội nghị kết thúc.

Đỗ Duy dưới sự chỉ dẫn của Mercer đi vào căn phòng đã chuẩn bị sẵn cho hắn.

Có rất nhiều tòa nhà trên đảo hồ này.

Vanity chỉ hoạt động trong tòa nhà hình vuông.

Tầng 4 dùng làm phòng hội đồng.

Tầng 3 và tầng 2 đóng kín, không có gì ngoài cầu thang.

Còn về sảnh tầng 1…

Đó là lối vào.

Toàn bộ Vanity không biết có phải chịu ảnh hưởng của giáo hội hay không, họ thích sống dưới lòng đất ẩm thấp và lạnh lẽo.

Những người này giống như chuột đồng, thích chui rúc dưới đất.

Điểm khác giữa giáo hội và Twilight là tầng hầm của Twilight, sẽ luôn chỉ có 13 phòng.

Lúc Mercer dẫn Đỗ Duy đến cửa, mở ra, toàn bộ căn phòng đều phủ đầy bụi.

“E hèm, ngài Công tước, ngài ở tạm đây một đêm, ngày mai sẽ có người tới dọn dẹp.”

Mercer cảm thấy xấu hổ.

Y nói thêm: “Dù sao ngày mai ngài cũng sẽ đi lấy mặt nạ với Brand, chắc cũng sẽ không thể ở lại đây lâu nữa.”

Đỗ Duy không quan tâm lắm, gật đầu: “Vậy cũng được, giờ tôi rất mệt, cần nghỉ ngơi một chút.”

Thực ra, hắn cần sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Vì hắn nhận thấy mọi thứ khác với kế hoạch của bản thân, nên phải điều chỉnh nhiều thứ.

Mercer nghe vậy, bèn nói tạm biệt: “Nếu là như vậy, tôi sẽ không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa. Chúc ngủ ngon.”

Đỗ Duy hừ một tiếng, không trả lời nữa.

Thái độ này có thể nói là rất kiêu ngạo.

Nhưng Mercer cảm thấy rằng điều này là bình thường.

Rốt cuộc, theo cách nhìn của bọn họ, Công tước là người phát hiện ra cách đánh cắp sức mạnh của Ma Thần, không kiêu ngạo mới lạ.

Sau khi y rời đi, Đỗ Duy trở nên lạnh lùng.

Hắn quay đầu nhìn hành lang tối om, ánh mắt như có như không xẹt qua, dường như nhận ra điều gì đó, sau đó mới xoay người bước vào phòng, đóng mạnh cửa lại.

……

Trong hành lang tối om, mọi thứ dường như rất yên tĩnh.

Một lúc sau.

Đột nhiên có tiếng gió thổi yếu ớt, nhưng trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích, tựa như vừa rồi có thứ gì đó đang ẩn nấp trong đó.

……

Ở trong phòng.

Tách…

Một ngọn lửa đỏ rực sáng lên trong bóng tối, soi sáng xung quanh Đỗ Duy.

Đồ đạc trong nhà rất đơn sơ, chỉ có một cái giường, một cái ghế, một ngọn đèn dầu đặt trên bàn đá.

Thật ra Đỗ Duy không thích môi trường này lắm, hắn thích sạch sẽ. Sau đó, hắn kêu: "Cái Bóng…"

Ngay lập tức Cái Bóng bước ra khỏi bóng của hắn, đôi mắt đỏ ngầu mở ra, ngửa đầu, ngơ ngác nhìn Đỗ Duy.

Với chỉ số IQ của nó, không thể hiểu chủ nhân của nó gọi nó làm gì.

Kế đó, Đỗ Duy lại kêu: "Phong thư."

Trong túi, chiếc phong thư kìm nén bấy lâu nay trực tiếp chui ra, bay lơ lửng trước mặt của Đỗ Duy.

[Trời ơi, cuối cùng thì phong thư cũng có thể ra ngoài thở không khí rồi, không thấy giọng nói và nụ cười của chủ nhân ngài, phong thư cảm thấy cuộc đời mình thật phí hoài.]

[Chủ nhân vĩ đại, tuy phong thư một ngày không nghe lời dạy của ngài, nhưng như người ta thường nói, sống một ngay bằng một năm, làm tròn thì phong thư đã một năm không gặp ngài rồi.]

Huhuhu… phong thư đang khóc.

Trên giấy, những dòng chữ nịnh bợ vô liêm sỉ hiện ra.

Đỗ Duy nhìn mà buồn nôn, lúc này thái độ đối với Phong thư cũng có phần thay đổi, nhẹ nhàng nói: "Mày mang Cái Bóng dọn dẹp phòng, lát nữa sẽ có khách tới."

[Ah? Khách? Ngài có khách? Không phải kẻ thù sao]

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Bảo mày làm thì cứ làm.”

Giọng hắn khó chịu.

Phong thư không dám nhiều lời nữa.

[Vâng, vâng, chủ nhân ngài bảo sao thì phong thư sẽ làm như thế, dù ngài có yêu cầu phong thư lên trời hái trăng cho ngài, phong thư cũng không dám nói một chữ “không”.]

Trên thực tế, nó nói rất nhiều.

Nhưng sau khi lắc lư một cái, nó bèn bay lên đầu của Cái Bóng, giống như leo lên lưng ngựa.

Anh Cái Bóng, ngươi có nghe lời chủ nhân không? Theo em đi dọn dẹp phòng, thấy anh ngày nào cũng như một tên ngốc, em cảm thấy xấu hổ dùm anh.

Cái Bóng bắt đầu lặng lẽ quét dọn.

Điều này làm cho phong thư càng thêm phách lối.

[Cái Bóng giỏi đánh nhau thì đã làm sao? Tâm phúc của chủ nhân sẽ mãi là phong thư này, chú phải nghe anh, sau này nhớ gọi anh là anh phong thư, hiểu chưa?]

Tất nhiên Cái Bóng sẽ không trả lời phong thư.

Nó cũng không nói được nên chỉ có thể chăm chỉ dọn dẹp phòng dưới sự chỉ huy của Phong thư.

Chỉ có Đỗ Duy, hắn đốt đèn dầu, đứng ở bên bàn, sờ vào chiếc mặt nạ trên mặt.

Người đáng khả nghi nhất chính là Gascoigne và Brand.

Một trong hai người này bộc lộ ác ý với bản thân, kẻ kia tỏ ra tử tế với mình.

Ác ý thì không thể che giấu.

Lòng tốt không nhất thiết phải là thật.

Ừm…

Hắn cảm thấy cả hai đều có vấn đề.

Nhưng giờ kẻ muốn lấy Alexis là ai, hắn tạm thời không có manh mối nào.

Những người đến từ Vanity thực sự rất giỏi trong việc lẩn trốn.

“Có lẽ tôi có thể thử.”

Đỗ Duy thầm nhủ.

Vì cả hai đều cư xử không bình thường, tự phân ra 2 phe.

Bắt đầu với Brand trước, đối phương muốn cùng hắn mang mặt nạ về, vậy nhân tiện thăm dò luôn.

Còn Ryan Hamel, Vanity dường như rất coi trọng gã, thậm chí có thể nói là thận trọng.

Có lẽ nào kiếp trước của Ryan, thực sự đã khiến các Vanity rất chật vật?

“Nếu là như vậy, không biết Ryan có thể khôi phục ký ức kiếp trước hay không, gã có thể trở thành trợ thủ đắc lực nhất của mình hay không?”

Đỗ Duy rất ý thức được tình trạng khó khăn hiện tại của mình.

Một mình chiến đấu, không ai có thể giúp hắn.

Nhưng điều này thực sự rất mệt mỏi, hơn nữa khả năng của bản thân có hạn, hắn rất cần sự giúp đỡ từ bên ngoài, bất kể đến từ đâu.

Đang suy nghĩ, vào lúc này, đột nhiên…

Cốc cốc cốc…

Cốc cốc cốc…

Có tiếng gõ cửa.

Cái Bóng đang dọn phòng đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu nhìn thẳng ra cửa.

Sự ác độc trong đôi mắt ấy trào dâng.

Nó rất nhạy cảm với tiếng gõ cửa…

Đỗ Duy quay lại vẫy tay với Cái Bóng.

Trong chốc lát, Cái Bóng đứng sau lưng Đỗ Duy cầm phong thư trực tiếp chìm xuống, chui vào bóng của hắn.

Chiếc phong thư chui vào túi một cách lặng lẽ.

Cảnh tượng này xảy ra trong tích tắc.

Đỗ Duy kéo ghế lên, ngồi ở trên đó, lạnh lùng nói: “Mời vào, Mr.Brand.”

Két.

Tiếng mở cửa vang lên.

Brand bước vào và nói với giọng khó hiểu: “Thưa ngài, làm sao ngài biết đó là tôi?”

Chương 545: Bạn cũ sống sót từ thời Victoria

Khi Brand hỏi sao Đỗ Duy biết người tới là gã.

Thực sự hắn rất nghi hoặc.

Bởi vì theo quan điểm của gã, dựa theo tính cách của Công tước, kẻ tình nghi hàng đầu chính là Gascoigne chứ không phải hắn.

Nghe vậy, Đỗ Duy ngồi ở trên ghế, bình tĩnh nhìn Brand, chậm rãi nói: "Vì chúng ta cùng đi tìm mặt nạ, tại sao lại không thể là anh."

Nghe vậy, không biết Brand đang nghĩ gì, đột nhiên bật cười.

Hắn xua tay nói: "Thưa ngài công tước, hãy để tôi nói đến trọng tâm. Ngài phải biết rằng tôi đến đây không phải để nói chuyện với ngài về mặt nạ, mà là muốn nói chuyện về ngài."

Đỗ Duy nói phi thường: "Tôi?"

"Vâng, về ngài…"

Brand do dự nói: "Ngài có nghĩ tới hay không, ngài không nên tới Vanity, nơi này không dành cho ngài."

Đỗ Duy cười nói: "Tôi không nghĩ vậy, ở nơi này tôi có thể cảm nhận được lòng trung thành. Tôi thích tổ chức này."

Brand giễu cợt: "Đây không chừng lời ngài sẽ nói ra. Tuy không biết nhiều về Công tước, nhưng tôi có ấn tượng rất sâu về Đỗ Duy trước khi hắn khôi phục trí nhớ."

“Bình tĩnh, lý trí, gần như không bao giờ mắc sai lầm.”

“Người như ngài chấp nhận tham gia Vanity, dù từng tiếp xúc trước đó với Mercer, tôi không nghĩ ngài sẽ tán đồng chúng tôi, chứ đừng nói đến ngài là Công tước.”

“Vấn đề mà tất cả mọi người có thể nhìn ra, tôi không tin ngài không thể nhìn ra.”

Đỗ Duy đứng lên, lạnh lùng nhìn Brand.

Hắn nói: “Có vẻ như anh biết rõ về tôi.”

Brand theo bản năng lùi lại một bước, trầm giọng nói: “Thưa ngài, tôi không có ý gì khác. Tôi chỉ muốn nhắc ngài không nên tới Vanity, hãy rời đi càng sớm càng tốt.”

“Bởi vì sẽ không có ai chào đón ngài.”

“Chúng tôi sẽ không cho ngài biết chúng tôi thực sự đang làm gì. Nói trắng ra, cho dù ngài thực sự muốn gia nhập hay muốn đạt được mục đích của mình, thì Vanity đều có ác ý với bạn.”

“Nói một cách chính xác, chúng tôi có ác ý với mọi người.”

“Mà loại ác ý này đến từ tất cả chúng ta, chưa từng giảm bớt.”

Giọng điệu của Đỗ Duy lạnh lùng: “Tôi nghe thấy lời nói của anh có gì khác lạ. Thái độ của anh đối với tôi có chút quá tốt, anh biết tôi?”

Ý của ông ấy là đối phương biết Công tước. Thậm chí có thể có mối liên hệ với bản thân đó.

Brand không dám nhìn hắn, lập tức quay mặt đi chỗ khác.

“Tôi không muốn trả lời câu hỏi này, lần này tôi chỉ muốn nói với ngài, nhân lúc ngài lún chưa sâu, rời đi càng sớm càng

tốt, nếu không ngài sẽ trở thành thứ giống như chúng tôi.”

Ít người tự gọi mình là thứ. Vì từ này mang nghĩa xúc phạm.

Đỗ Duy nhìn Brand, ánh mắt vẫn lạnh lùng.

Hắn biết rằng đối phương đang cho mình những gợi ý.

Những thông tin tiết lộ trong lời nói đều chứng tỏ bên kia biết rất rõ Công tước, còn về có giả dối hay không thì cũng không quan trọng.

Có vẻ như toàn bộ Vanity vẫn còn ẩn chứa những bí mật sâu xa hơn.

Còn hắn thì trực tiếp lao đầu vào.

Tuy nhiên, ngay từ đầu Đỗ Duy đã không có quyền lựa chọn, hắn chỉ có thể làm như vậy.

Hắn chấp nhận, gánh chịu.

Vì vậy, hắn thờ ơ nói: “Nếu anh chỉ muốn nói với tôi chuyện này, thì hãy về đi, giờ tôi chỉ muốn mang mặt nạ về.”

Brand nghiến răng nói: “Xem ra, trí nhớ của ngài thật sự chưa hồi phục hoàn toàn, nếu không ngài đã không đưa ra lựa chọn này.”

Ông ta có vẻ không vui, vẫn tiếp tục nói: “Ma linh trong chiếc mặt nạ đó đã hoàn toàn tự do, người chết kia chính là Ryan Hamel.”

“Sức mạnh của người đàn ông đó khi đó tương đương với Alfalia, hơn nữa y luôn thu thập những thứ liên quan đến Ma Thần, nhưng lại không chịu ảnh hưởng của Ma Thần.”

Đỗ Duy hỏi: “Alfalia là ai?”

Brand trả lời: “Thủ lĩnh của Vanity, người ra lệnh tối cao, lão rất khủng khiếp, còn đang dung hợp vật phẩm thứ hai liên

quan đến Ma Thần.”

“Vậy ngài có thể tưởng tượng Ryan Hamel khi còn sống đã mạnh mẽ như thế nào không?”

“Nếu không phải chết sớm, có lẽ y đã trở thành Thần.”

“Trời mới biết y đã làm gì với ma linh trong chiếc mặt nạ đó trước khi chết.”

Nói xong Brand quay lưng bỏ đi.

Trước khi đi, ông ta còn nói một câu: “Nếu phải mang về chiếc mặt nạ đó, thì tôi sẽ đi cùng với ngài, nhưng sau lần này, tôi sẽ không giúp ngài nữa.”

Đồng thời, còn tự lẩm bẩm: “Còn nữa, ngài thật sự khiến tôi thất vọng, năm tháng dường như đã xóa sạch dấu vết của người đàn ông đó. Ngài không còn là người mà tôi ngưỡng mộ nữa, tôi sẽ không nhớ lại cảnh ngài tha chết cho tôi nữa.”

“Có lẽ, tôi sẽ lại trở thành kẻ thù của ngài, giống như lần ngài khoác giác thành thần.”

“Trừ tôi ra, ít nhất Gascoigne chắc chắn sẽ tìm cách giết ngài.”

……

Brand đến nhanh và đi cũng nhanh.

Ông ta khiến Đỗ Duy bối rối.

Đối phương có vẻ rát tốt với hắn, bởi vì có quá nhiều thông tin được tiết lộ.

Nhưng Đỗ Duy cũng khó hiểu, không thể nghĩ tại sao Brand lại như thế này.

“Sẽ là ai chứ?”

Đỗ Duy đóng cửa lại, khí tức trở nên khác thường.

Hắn đang suy nghĩ một chuyện.

Brand nói rằng ông ta sẽ chỉ giúp đỡ bản thân một lần, vậy động cơ của đối phương dựa trên sự ưu ái mà ông ta nhận được khi hắn mang thân phận Công tước?

Nếu dựa vào suy đoán đó, Brand rất có thể giống như Matthew, là một người đã sống sót từ thời đại Victoria.

Và Gascoigne, người ghét mình, lẽ nào cũng là người của thời đó.

Nghĩ xa hơn, lẽ nào toàn bộ Vanity đều là người Victoria?

Vừa nghĩ tới đây, Đỗ Duy bèn phủ nhận suy nghĩ này.

Hắn nói: "Không thể."

Trước hết, Giáo hoàng Phelan không phải là người thời Victoria, cùng với sứ giả Mercer, có thể loại trừ 2 người này.

Trong số 10 người còn lại, kể cả khi Brand và Gascoigne là người quen cũ của mình, những người khác đều không thể.

Bởi vì điều đó có nghĩa là sức mạnh của Vanity chắc chắn vượt xa Matthew.

Họ không cần phải sợ Matthew.

Lúc này đột nhiên phong thư trôi ra khỏi túi của Đỗ Duy.

Nhưng trạng thái của nó rất kỳ lạ, run rẩy điên cuồng, cứ như vừa ngất xỉu.

Các dòng chữ cũng đang điên cuồng hiện lên.

[Chủ nhân, em nhớ tên ngốc này là ai, thằng khốn Brand này, đkm nó, ở thời đại Victoria, chính tên ngốc này đã bắt em, rồi xé em ra làm đôi. Nếu em không giả ngu, có lẽ ra sẽ bị tra tấn thành thằng ngu ngốc giống như Cái Bóng.】

[Thằng chó này dù có hoá ra tro thì em vẫn nhận ra, nó là thằng Hunter chết tiệt tên là Corrion Dawkwe.】

Chương 546: 3 đời nhà Dawkwe đều thua trong tay tôi

Chủ nhân, ngài nhất định phải giết tên ngốc Corrion Dawkwe đó!

Cmn, tên ngốc này vừa giả vờ đó, chuyện mới nói được một nửa, ngài nên đưa nó đi gặp con cháu nó, để cả ba đời nhà Dawkwe xuống địa ngục uống trà.

Có trời mới biết Phong thư căm hận Corrion Dawkwe đến nhường nào.

Lúc đầu nó yếu ớt, đáng thương và bất lực.

Không thể chạy trốn, cứ như vậy bị Corrion Dawkwe đùa bỡn trong lòng bàn tay, mất hết mặt mũi, không có chút phong cách chó săn của Đỗ Duy.

Có thể nói, Corrion Dawkwe đã nằm trong danh sách đen của phong thư từ lâu, thứ hai là Cái Bóng.

Bởi vì Cái Bóng đã bỏ mặc nó, chạy trốn một mình.

Chủ nhân, giết nó!

Lúc này, phong thư đang lơ lửng trước mặt của Đỗ Duy, chỉ có những dòng chữ không ngừng hiện lên cho thấy sự tức giận của nó.

Nhưng Đỗ Duy im lặng.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ dị dạng.

“Những người này là thứ quái gì vậy, hai người trong số họ đã sống từ thời đại Victoria đến nay?”

“Hoá ra lại là Corrion Dawkwe.”

“Thời đại Victoria mà tôi từng tới về cơ bản là một phần lặp lại của quá khứ. Mọi thứ tôi làm lúc đó hầu hết đều do ác linh Đỗ Duy dẫn đạo.”

“Nhưng những gì ông ta nói lại giống hệt như những gì ác linh Đỗ Duy đã làm.”

“Nhưng phải khác với quá khứ thực tế mới đúng, tại sao lại thành ra như vậy?”

Đỗ Duy có chút không hiểu.

Hắn đột nhiên có một ảo tưởng như thật như ảo, như thể mọi thứ đều là giả, như thể mọi thứ đều là sự thật.

“Cũng không đúng. Nếu như tất cả những gì ác linh Đỗ Duy làm lúc đó đều trở thành quá khứ thật sự, nhưng kết quả sau cùng không thất bại, mà đã thành công.”

“Vậy thì những người sống sót từ thời đại Victoria, quá khứ mà họ đã trải qua, không đồng bộ với thông tin mà tôi biết.”

“Chẳng lẽ quá khứ đang thay đổi?”

Nhìn góc phòng tối om, hắn như nhìn thấy quá khứ thật thật giả giả, giống như dòng sông dài đang đổ về phía trước, khi đi qua một khu vực nào đó, chợt nổi sóng.

“Tôi phải tìm cơ hội, đi vào cánh cổng địa ngục một lần nữa. Nếu quá khứ thực sự có thể thay đổi, có lẽ tôi có thể giải quyết mọi vấn đề một lần và mãi mãi.”

Đây là một ý tưởng rất điên rồ.

Thay đổi quá khứ, thì mọi thứ ở hiện tại có thể sẽ khác.

Cho dù chỉ là một chút thay đổi nhỏ nhất, cũng có thể trở thành quả cầu tuyết, lật đổ cả thế giới.

Nói nhỏ, Đỗ Duy có thể sẽ phát hiện cuộc đời những người bạn của mình sẽ có hoàn toàn khác so với quá khứ cũ.

Nếu nói lớn, thế giới có thể bị hủy diệt vì điều này.

Khi phong thư bên cạnh nghe thấy điều này, lại vô cùng hưng phấn.

Chủ nhân, ngài thật tà ác, ngài lại thay đổi cả quá khứ, quả nhiên là ngài. Chỉ hủy diệt thế giới không còn xứng với đẳng cấp bậc của ngài. Chỉ có đùa bỡn với quá khứ và tương lai, mới xứng với thân phận đại phản diện của ngài!

A… phong thư đã hiểu!

Cái ác của ngài nằm ngoài tầm hiểu biết của phong thư, Vanity chết tiệt, toàn lũ bất tài, ngài đã khinh thường chúng từ lâu, hành trình của ngài là tinh thần biển lớn, đúng không…

…

Đỗ Duy trực tiếp đập bay phong thư.

Hắn cau mày nói: "Mày còn nhiều lời nữa, tao nhét mày vào Cái Bóng, nhốt mày cả trăm năm, để mày cả đời ở bên Annabelle."

Chủ nhân, phong thư sai rồi. Ban nãy phong thư chỉ khoác lác thôi, xin ngài đừng để ý.

Đỗ Duy không thèm nhìn phong thư. Hắn đang suy nghĩ về điều gì đó.

Trong Vanity, Brand là Corrion Dawkwe, vậy Gascoigne là ai?

Trong số những người bị ác linh Đỗ Duy giết hại năm xưa, dường như chỉ có một người có thể gọi là kẻ thù.

Là "tình địch" mà ngay cả tên cũng không biết, bị đánh thành rác rưởi, bị Cái Bóng cắt thành từng mảnh.

Không đúng……

Thậm chí không phải là tình địch.

Bởi vì người mà Minette thích là hắn, còn Hunter vô danh đó chỉ có thể coi là liếm cẩu.

"Không phải là không có khả năng này."

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi tự nhủ: "Nếu thật sự là gã đó, thì mục đích đến với Vanity của tôi cơ bản đã xong một nửa. Kế tiếp chỉ cần tìm cách lấy được thông tin mà tôi muốn từ gã, là tôi có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào."

Mục đích của hắn rất đơn giản và trực tiếp.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc hòa nhập với đám người Vanity, chơi một trò chơi khống chế thế giới.

Bên cạnh đó, Alexis vẫn đang chờ hắn đến giải cứu.

Làm sao hắn có thể lãng phí thời gian ở đây.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không khỏi thầm nghĩ: "Ngày mai rời khỏi đây, có thể là cơ hội. Chỉ cần tôi tiết lộ một chút bí mật, có lẽ gã sẽ tấn công tôi."

"Về phần Corrion Dawkwe, hay Brand, tạm thời tôi không cần đối đầu với y, tôi thậm chí có thể trực tiếp rời khỏi Vanity theo những gì y nói."

Vừa mới gia nhập Vanity, mới nằm vùng một ngày, Đỗ Duy đã có ý đồ bỏ giáo.

Nếu để người khác biết, e rằng sẽ cảm thấy bị lừa.

……

Vào lúc này ở một nơi khác.

Ngay trong Vanity.

Trong bóng tối, Brand đang đi trên hành lang.

Tâm trạng hiện tại của y phức tạp không thể tả.

Nghĩ lại quá khứ hai trăm năm trước, tâm trạng y hơi sa sút.

“Đỗ Duy…”

Y lẩm bẩm.

Dường như đang thở dài, nhưng cũng có vẻ như chỉ đơn giản là lẩm bẩm.

Đúng lúc này, giọng nói u ám một người đàn ông vang lên từ trong bóng tối.

“Tôi biết ông sẽ liên lạc với hắn.”

“Brand, ông thật sự ngưỡng mộ hắn dữ vậy sao?”

“Ông đã quên rằng hắn đã gần như hủy diệt toàn bộ London vào hai trăm năm trước. Hàng triệu người, bao gồm cả tôi và ông, đều bị hắn nắm trong lòng bàn tay. Cảm giác tuyệt vọng và bất lực đó, ông thật sự đã quên rồi sao?”

Brand dừng lại.

Y trầm giọng nói: “Nhưng thật ra đâu có ai chết, mọi thứ chúng ta nhìn thấy cũng đâu giống như nó vốn có.”

“Ông và tôi chưa bao giờ đứng ở độ cao của ngài ấy, làm sao có thể hiểu được những gì ngài ấy đã làm.”

Người đàn ông kia lại nói: “Thật nực cười và ngu ngốc. Ông nghĩ hắn là anh hùng? Cứu tinh? Hay thánh nhân?”

Giọng Brand vẫn không thay đổi: “Tôi chưa bao giờ cảm thấy như vậy. Theo tôi, ngài ấy chỉ là Công tước. Mọi ranh giới giữa công lý và cái ác không nên áp đặt lên ngài ấy.”

“Hơn nữa, Gascoigne, ông khiến tôi nghĩ ông sợ ngài ấy. Mặc dù tôi rất hận ông, tôi sẽ không giết ông bởi vì chúng ta là một chỉnh thể.”

“Nhưng một lần nữa, tôi nghe thấy sự sợ hãi trong giọng nói của ông.”

“Ông sợ ngài ấy sẽ phát hiện ra điều mà ông đã làm trong hai trăm năm qua, ông cũng sợ ngài ấy sau khi khôi phục hoàn toàn trí nhớ sẽ chặt đầu ông, đúng không?”

Gascoigne dường như đã bị chọc vào điểm đau.

“Câm miệng, tôi chưa bao giờ sợ hắn, tôi chỉ cảm thấy hắn không xứng với những gì Minette đã làm cho hắn.”

“Tôi yêu Minette hơn hắn.”

Chương 547: Mặt nạ ở New York?

Đỗ Duy không thể nào biết được cuộc trò chuyện giữa Gascoigne và Brand, cuộc trao đổi cũng nhanh chóng kết thúc.

Nếu như Đỗ Duy biết, cũng chỉ cười nhạo.

Nghĩ một chút, lần cuối cùng Gascoigne nói điều tương tự, kết cục đã rất bi thảm.

…

Ngày hôm sau, tất cả người của Vanity đều ra khỏi tòa nhà hình vuông khổng lồ.

Alfalia với tư cách là lãnh đạo.

Y nhìn mọi người, nói bằng giọng không thể nghe ra bất kỳ cảm xúc nào: “Mọi người, lần tới chúng ta gặp lại, nếu không có gì bất ngờ thì chắc là vào tháng 4 vào năm sau nữa.”

“Trong khoảng thời gian này, nhiệm vụ ban đầu nhất định phải tiến hành thuận lợi.”

“Bất kể các người dùng phương pháp nào, tôi hy vọng sẽ nhìn thấy nhiều vật phẩm liên quan đến Ma Thần khi tôi đến đảo hồ lần tới.”

“Nếu thuận lợi, lễ tế sẽ được tiến hành vào lúc đó.”

Những người khác lạnh lùng gật đầu.

Sau đó, Alfalia nhìn về phía Đỗ Duy.

“Ngài công tước, tình huống của ngài khá đặc biệt. Hiện tại người bên ngoài rất chú ý đến ngài. Mong ngài và Brand sau

khi lấy được mặt nạ có thể ở trên vùng biển quốc tế một thời gian. Bởi vì theo như tôi biết thì vùng biển quốc tế đó có một cánh cổng địa ngục.”

“Cánh cổng đó chính là cánh mà Matthew đã đi vào.”

“Thứ nhất có thể để ngài thể hiện năng lực của mình, mặt khác cũng có thể để thế giới dần lãng quên ngài.”

Nghe vậy, Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Tôi đi.”

Trên thực tế, hắn đã lên kế hoạch bỏ trốn.

Không thể đi đến một vùng biển quốc tế ma quái như vậy.

Thấy vậy, Alfalia cũng không nói thêm nữa, xoay người bước ra ngoài.

Mỗi bước đi, thân hình của y đều vặn vẹo dữ dội. Dần dần trở nên mờ nhạt dần, sau đó tan biến.

Những người khác dường như đã quen thuộc cảnh tượng này, rời đi bằng đủ phương thức quỷ dị.

Có người như bóng ma chui xuống lòng đất.

Có người trong nháy mắt biến mất không tăm tích.

Những người khác giống như những người liên hợp, quần áo của họ rơi xuống đột ngột, và quạ bay ra khỏi họ, vỗ cánh và bay lên trời.

Trong nhất thời, trên toàn bộ đảo hồ, chỉ còn lại Brand, Đỗ Duy, Gascoigne và Mercer.

Không khí rất căng thẳng.

Mercer thấy 3 người này như không định rời đi, cảm thấy không ổn.

Y dò xét: “Gascoigne, Công tước và Brand sẽ tìm chiếc mặt nạ, hay là chúng ta hãy đi cùng nhau, vừa hay tôi sẽ đi

ngang qua khu vực mà anh chịu trách nhiệm, ta có thể trao đổi một chút.”

Gascoigne liếc nhìn y, không chút cảm xúc: “Không, tôi muốn đi một mình.”

Nghe vậy, thậm chí Mercer còn xấu hổ hơn, y nói: “Thôi, tôi đi trước, lần sau gặp.”

Nói xong, y đi bộ đến bờ của hòn đảo hồ, và rời đi bằng thuyền một cách đơn giản nhất…

Chỉ còn lại 3 người.

Brand nhìn Gascoigne, và Gascoigne nhìn Đỗ Duy.

Còn Đỗ Duy vờ ngạc nhiên hỏi: “Hình như ông có chuyện muốn nói với tôi?”

Gascoigne cau mày.

Ông ta thực sự không muốn nói bất cứ điều gì.

Nhưng vì đối phương đã hỏi như vậy, vờ im lặng cũng không ổn.

Vì vậy, ông nói: “Thưa ngài, tôi thực sự có một câu muốn hỏi ngài. Theo một số ghi chép, dường như ngài sống không thọ mấy trong thời đại Victoria.”

“Nhưng ngài đã vượt xa tất cả những người cùng thời.”

“Rất nhiều ý tưởng, và năng lực của ngài đều là bí ẩn. Tất nhiên, tôi không muốn khám phá bí mật của ngài. Tôi chỉ muốn hỏi ngài, là một người đàn ông mạnh mẽ vượt trên thời đại, ngài có bao giờ hối hận chưa?”

Những lời ông ta hỏi chỉ là nói xàm.

Trên thực tế, ông ta có phần nghi ngờ thân phận Công tước.

Hay nói cách khác, là tình địch.

Hắn không cam lòng.

Đỗ Duy liếc ông ta một cái rồi bình tĩnh nói: “Tiếc nuối duy nhất của tôi có lẽ là không giải quyết được Ma Thần. Thế nên từ đó đến nay, luôn chìm sâu trong vòng xoáy.”

“Những gì tôi đang tìm kiếm là một câu trả lời, nhưng cũng là một kết quả.”

Gascoigne gật đầu, nói với giọng điệu thản nhiên: “Quả nhiên là ngài.”

Đỗ Duy dửng dưng nói: “Cũng không thể nói như vậy. Thực ra tôi cũng có chút hối hận vì đã lãng quên người phụ nữ quan trọng của mình.”

“Cô ấy đã hy sinh vì tôi rất nhiều, nhưng tôi đã quên tên và gương mặt của cô ấy.”

“Ngoài việc cố gắng giải quyết Ma Thần, tôi còn muốn đưa cô ấy trở lại.”

Những lời này cố tình nói với Gascoigne.

Ngay sau đó, Đỗ Duy không nhìn gã, mà nói với Brand: “Đi thôi, chúng ta xuất phát.”

Brand đáp: “Vâng, thưa Công tước.”

…

Ngay sau đó, Đỗ Duy và Brand rời đảo hồ.

Toàn bộ hòn đảo chỉ còn lại Gascoigne.

Ông ta mặc một chiếc áo choàng đen, lặng lẽ đứng một mình.

Đột ngột…

Gascoigne nắm chặt tay, nghiến răng nói: “Lời từ miệng của mày khiến tao thấy buồn nôn. Mày ngay cả tên, thậm chí

ngay cả dáng vẻ của cô ấy cũng đã quên.”

“Tại sao cô ấy lại yêu mày nhiều như vậy.”

“Cô ấy đến chết cũng không thèm nhìn tôi.”

“Tao kém mày ở chỗ nào?”

“Mày còn không biết rằng Alexis chính là Minette, mày nghĩ mày đang làm gì?”

“Cô ấy mất hết trí nhớ, mất cả ý thức, còn có thể gặp được mày ở trong biển người. DKm tại sao lại thế?”

“Tao có thể hiến dâng sinh mệnh cho cô ấy. Còn mày không hề làm gì cả, nhưng cô ấy lại sẵn sàng từ bỏ mọi thứ, để đưa mày trở lại thế giới này.”

“Mày không hề xứng đáng.”

Càng nói, Gascoigne càng tức giận.

Ông ta lập tức tháo mặt nạ xuống, căm hận nhìn bầu trời u ám, không khí xung quanh dường như lạnh lẽo đến cực điểm, khiến người ta lạnh lẽo.

“Duyên phận, sao không nhìn tôi.”

Khuôn mặt đầy những mạch máu màu đen, làn da tái nhợt như tờ giấy, đôi mắt mở to, không hề giống con người, mà giống như một loại quái vật nào đó.

“Tao mất nhiều hơn mày. Trong hơn 200 năm qua, tao luôn tìm kiếm một con đường.”

“Về thực lực, tao không nghĩ tao kém hơn mày.”

“Về trải nghiệm, nỗi đau mà tao đã phải chịu là thứ mà mày chẳng bao giờ cảm nhận được.”

“Tao mạnh mẽ hơn mày.”

…

Vào lúc này, sau khi Đỗ Duy và Brand rời đi.

Có một tài xế chở họ đến sân bay gần nhất trên một chiếc xe hơi màu đen.

Trên đường, Brand cung kính nói: “Thưa ngài, tôi đã tra ra vị trí của chiếc mặt nạ đó vào đêm qua. Chúng ta sẽ bay đến New York.”

“Nếu không bị delay, ta sẽ hạ cánh lúc 4 giờ chiều.”

“Khi đó, tôi sẽ hành động. Nếu xảy ra chuyện không thể kiểm soát, xin ngài khống chế tình hình.”

Đỗ Duy dựa lưng vào ghế da, lạnh nhạt hỏi: “Mặt nạ ở New York?”

Brand trả lời: “Vâng, nó ở Bệnh viện Tâm thần Hill ở ngoại ô New York. Có vẻ như ngài cũng đã từng đến đó, nhưng nơi đó giờ đã thành đống đổ nát.”

Chương 548: Tom thỉnh cầu hỗ trợ

Trên xe, Brand tiếp tục nói: “Hôm qua tôi đã dùng một vật để định vị chính xác vị trí của mặt nạ. Nó chắc chắn nằm trong bệnh viện tâm thần, nhưng không biết cụ thể ở nơi nào.”

“Lúc trước Mercer phụ trách vấn đề này, nhưng ngài cũng biết năng lực của y rồi.”

“Cũng bởi lẽ chúng ta không muốn làm chuyện này, cho nên mới ném cho y.”

Nghe vậy, Đỗ Duy gật đầu bày ra hiệu đã hiểu.

Nhưng hắn rất nghi hoặc, chiếc mặt nạ đó hóa ra nằm trong Bệnh viện Tâm thần Hill.

Điều này rất bất thường.

Ma linh trong chiếc mặt nạ mất kiểm soát, nếu có vẫn ở tại New York, chắc chắn sẽ gây ra nhiều vụ thảm sát.

Càng không thể xuất hiện ở gần đó.

Bởi Đỗ Duy mới rời New York chỉ một ngày rưỡi.

Cả New York là lãnh địa của hắn, nếu có ma linh xuất hiện, hắn đã sớm nghĩ cách Đánh Dấu, đưa vào quân đoàn ác linh của riêng hắn.

Tồn tại ở cấp độ ma linh, Đỗ Duy chỉ có mỗi Cái Bóng.

Lúc này, Brand lại nói: “Nhân tiện, thưa ngài, ngài có nghĩ về những gì tôi đã nói ngày hôm qua không?”

Ý của gã là việc thoát ly Vanity, đi càng xa càng tốt.

Đỗ Duy nhìn ga, trầm giọng nói: “Tôi sẽ cân nhắc kỹ lương.”

Brand cũng không hỏi thêm.

Gã thở dài và nhắm mắt lại.

Giờ việc đi cùng Đỗ Duy để giải quyết ma linh, lấy lại mặt nạ, nó khiến gã có một cảm giác quen thuộc.

Giống như quay trở lại thời kỳ Victoria, vào lần đầu tiên gặp Đỗ Duy.

Khi đó, gã chỉ là một Hunter của giáo hội, kế thừa vinh quang của gia tộc Dawkwe.

Nhiều năm trôi qua trong nháy mắt. Năm tháng đã âm thầm thay đổi mọi thứ.

Giờ gã đã từ bỏ cái tên Corrion Dawkwe, trở thành một trong 13 thành viên của Vanity, biến thành một chỉnh thể.

Đỗ Duy không nói chuyện với Brand nữa.

Hắn mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ, một tia nắng chiếu vào trong xe, chiếu vào người hắn.

Nhưng quỷ dị là, trong xe không thấy bóng của hắn.

……

4 giờ chiều.

Thời tiết ở New York đã trở nên mát mẻ hơn.

Hầu hết mọi người đều mặc áo khoác, càng xế chiều. thời tiết càng lạnh.

Ở bên ngoài nhà thờ ở Bắc Brook.

Một chiếc xe cảnh sát dừng lại. Ngay khi xe phanh cái kít, cửa xe được đẩy ra.

Tom bước xuống xe với khuôn mặt tái mét, xoa xoa eo, hơi thở khá đuối.

“Đù!”

“Cha Tony khốn kiếp, Cha không biết hai ngày nay con rất bận sao? Bỗng dưng gọi con đến nhà thờ, còn nói có việc rất quan trọng là sao?”

“Còn có chuyện gì cần nói sao?”

“Số điện thoại của các cô em tới phục vụ tận nhà còn chưa đủ sao?”

Có trời mới biết Tom đã mệt mỏi như thế nào trong hai ngày qua.

Anh ta ban ngày làm việc, quản lý tất cả công việc của cảnh sát ở New York.

Tối đến gặp Emily của Vodun, thậm chí còn gặp một cô bạn thân của Emily vừa đến New York. Nghe nói ả đến từ Yard, có vẻ là một Vodun cấp cao.

Làm việc chăm chỉ suốt đêm, lần đầu tiên Tom cảm thấy mình hơi bất lực ở tuổi trung niên.

Đây chính xác là sự khác biệt giữa nam và nữ.

Khi đàn ông ở độ tuổi trung niên, họ thường cần sự trợ giúp từ bên ngoài. Còn phụ nữ chỉ cần nằm.

“Chà, phụ nữ ngày nay có chuyện gì vậy cà, ngay cả tôi cũng chịu không nổi. Nếu tôi không có những kỹ năng mà hầu hết mọi người không biết, có lẽ đã thất bại vào đêm qua.”

Nghĩ về đêm qua, nhớ lại cảnh tượng mình hoàn toàn chinh phục cô bạn thân của Emily, tuy mệt nhưng cũng đáng.

Những kỹ năng của anh ta không phải người bình thường nào cũng hiểu được, những thao tác củ lại càng khó hiểu hơn

đối với những người bình thường.

Có lẽ, Tom sẽ là người đàn ông đầu tiên có thể chinh phục toàn bộ tôn giáo Vodun bằng cơ thể và cái miệng dẻo quẻo của mình.

Vừa vào nhà thờ, Tom đã nhìn thấy Cha Tony đầy lo lắng.

Tom lại gần hỏi "Có chuyện gì sao?"

Tom ngây người hỏi: "Chuyện gì vậy? Cha sắp chết à?"

Cha Tony tối sầm mặt, ông giải thích: "Là Đỗ Duy, cậu ấy đã xảy ra chuyện. Phía giáo hội không hiểu tại sao tự dưng cắt đứt liên lạc với New York."

"Cha nhờ người dò hỏi rất lâu, mới phát hiện Đỗ Duy đã phản bội giáo hội, giờ đã hoàn toàn biến mất."

Tom tái mặt: "Sao lại có thể? Người anh em tốt của chúng ta, người đáng tin cậy như vậy, sao có thể phản bội giáo hội? Không phải đã trở thành cấp cao của giáo hội sao?"

Cha Tony nghiến răng nói: "Cha không biết, nên hôm nay mới gọi cho con để thảo luận về vấn đề này."

Tom tức giận nói: "Thảo luận cái gì chứ? Người anh em tốt của con phản bội giáo hội?"

Sau đó Tom bổ sung thêm: "Điều này thực sự vô lý, chắc chắn do giáo hội sai sót."

Cha Tony thở dài: "Cha không tin cậu ấy sẽ phản bội giáo hội, nhưng tình hình hiện tại là như vậy, giáo hội đã loại New York ra, rõ ràng đang bài trừ chúng ta."

"Tom, chúng ta phải làm gì đó."

Tom chế nhạo: "Cha nói đúng. Con sẽ mang người và súng đến giáo hội để yêu cầu một lời giải thích. Cha nghĩ sao?"

Cha Tony vội nói: “Ý của Cha không phải vậy, ý của Cha là chúng ta phải tìm cách tìm Đỗ Duy, hiện tại cậu ấy đã đoạn tuyệt với giáo hội, hơn nữa chúng ta lại thân thiết với cậu ấy như vậy.”

“Chúng ta phải giúp cậu ấy, con hiểu không?”

“Cho dù không giúp được, chúng ta cũng phải đi tìm cậu ấy.”

Tom lắc đầu nói: “Tại sao Cha lại muốn tìm cậu ấy? New York là địa bàn của chúng ta, tôi sẽ luôn sát cánh bên cậu ấy.”

“Tôi không đánh lại ác linh, nhưng giết một vài người thì rất dễ dàng.”

“Đừng quên, trong tay tôi có người và súng.”

Cha Tony kinh hãi nói: “Con không nói lý sao?”

Tom chế nhạo nói: “Tại sao con phải nói lý? Anh ấy đã cứu mạng con và cả Cha nữa, nên làm gì con rất rõ.”

Nói xong, anh ta quay lại xua tay nói: “Được rồi, chuyện này con đã biết rồi. Trời gần tối rồi, con phải đi gặp bạn thân của Emily. Đừng suy nghĩ nhiều nữa, chỉ cần đợi người anh em tốt của ta trở về là được.”

“Hoặc nghĩ xem Cha có thể làm gì.”

“Ví dụ, giống như con, trà trộn vào cao tầng Vodun.”

“Nghiêm túc mà nói, một mình con cũng cảm thấy có chút bất lực.”

Cha Tony nhìn theo bóng lưng của Tom, nói với nụ cười gượng gạo: “Cha nhìn ra được rồi, mặt mày con hốc hác lắm, vậy ý con là Cha cùng con chịh với đám phụ nữ Vodun?

Tom nói mà không cần quay đầu lại: “Tuy nghe có vẻ đáng khinh, nhưng ngủ với ai chả như sau? Không bằng đi cùng con

để cho những ả đàn bà đó thấy được sức mạnh của tổ đội Chiến Thần của khu đèn đỏ.”

“Bằng cách này, khi người anh em tốt của tôi trở lại New York, có lẽ sẽ ngạc nhiên về chúng ta.”

Cha Tony nghiến răng nói: “Dù sao giáo hội cũng đã cắt liên lạc với New York. Nếu đã vậy, Cha sẽ cùng con xử lý đám phụ nữ đó.”

“Có Cha tham gia, chúng ta chắc chắn sẽ có thể chinh phục Vodun nhanh hơn, trộm được thứ mà Đỗ Duy muốn.”

Chương 549: Còn nhớ SĐT này sao?

Ngay khi Tom và Cha Tony quyết định thành lập một đội để chinh phục toàn bộ Vodun, cũng bắt đầu hành động.

Cũng vào lúc này, tại vùng ngoại ô New York.

Trước cổng Bệnh viện Tâm thần Hill, nơi đã biến thành đống đổ nát, có hai vị khách không mời cũng đến.

Đỗ Duy và Brand đứng im.

Đối diện với họ, toàn bộ Bệnh viện Tâm thần Hill đã biến thành đống đổ nát, chỉ có những chữ cái mơ hồ trên bảng hiệu ban đầu mới có thể giúp nhận ra cái tên cũ.

Lần cuối cùng Đỗ Duy tới đây, hắn đã có một trận chiến quyết định với ác linh Đỗ Duy, bởi vì xe buýt và Nhà Kinh Dị oánh nhau.

Một thời gian đã trôi qua.

Toàn bộ Bệnh viện Tâm thần Hill chỉ còn lại những toà nhà cháy trụi, đổ sập phủ đầy rêu xanh đen, cùng vô số bụi và lá rụng.

Thời gian có thể che dấu những dấu vết của nền văn minh nhân loại.

Lúc này, nơi này tựa như hoang mạc.

Mục đích của Đỗ Duy và Brand là vào đó, tìm ma linh, đoạt lại mặt nạ.

“Nó chắc vẫn ở bên trong.”

Brand nói, nhìn về phía Đỗ Duy. Như đợi hắn ra lệnh.

Đỗ Duy bối rối nói: “Nhưng tôi không phát hiện ra gì cả, ma linh thật sự ở bên trong sao?”

Thực ra lúc trên xe, Đỗ Duy luôn suy tư.

Hắn đang nghĩ về khả năng ma linh ở trong Bệnh viện Tâm thần Hill.

Brand suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi đã sử dụng một thứ để định vị, chắc chắn ma linh đang ở đây, nhưng thứ đó là vật tiêu hao, dùng xong sẽ biến mất.”

“Ừm… Tôi cũng không thấy lạ.”

“Thưa ngài, ngài có ý kiến gì không?”

Chuyện liên quan đến Ryan Hamel, dù Brand biết rằng người đàn ông đó đã chết, nhưng gã không dám khinh thường.

Bởi không phải ai cũng mạnh biến thái như Matthew.

Sống càng lâu, càng đáng sợ.

Đỗ Duy nhìn Brand, bình tĩnh nói: “Vì cậu là chủ lực lần này nên cậu chịu trách nhiệm về mọi hành động. Tôi chỉ ở bên cạnh xem xét mà thôi.”

“Nghiêm túc mà nói, cậu phát triển quá chậm.”

“Tôi đã hy vọng sẽ nhìn thấy cậu trưởng thành hơn sau bao nhiêu năm.”

Nghe thế, Brand lập tức mở to mắt, khàn giọng nói: “Ngài… ngài biết tôi là ai? Sao lại… tôi…”

Đỗ Duy xua tay: “Không cần ngạc nhiên, từ trước đến nay tôi luôn coi trọng cậu, hiện tại cậu là Brand, không cần nhắc lại quá khứ.”

Thực ra giờ hắn đang giả vờ.

Hắn không có nhiều ấn tượng về Brand hay Corrion Dawkwe.

Lý do để nói điều này hoàn toàn là vì thân phận mà hắn đang sử dụng là công tước.

Và điểm quan trọng nhất là Cái Bóng không ở bên Đỗ Duy.

Con át chủ bài đáng tin cậy nhất không có ở bên, Đỗ Duy làm sao có thể tiến lên, với tính cách của hắn thì không thể làm chuyện như vậy.

Vì vậy, không có lựa chọn nào khác ngoài việc đánh lừa Brand. Để đối phương lên trước.

Brand không biết suy nghĩ của người đàn ông mà y đã sùng bái hơn hai trăm năm.

Y chỉ nghĩ thôi mình trông giống như một chàng trai trẻ, với sự cuồng nhiệt muốn được công nhận.

Y nói: "Thưa ngài, tôi rất biết ơn vì sự khẳng định của ngài về tôi. Suy nghĩ của tôi là như thế này, ma linh có thể đang ẩn náu trong một bệnh viện tâm thần."

"Với năng lực của mình, tôi hoàn toàn có thể ép nó ra."

"Còn nữa, về mặt thực lực, năng lực mà tôi trộm từ Ma Thần còn mạnh hơn ma linh rất nhiều."

"Mặt nạ mà tôi đang đeo, nếu có thể ở gần mặt nạ, cũng có thể cộng minh."

"Bởi vì những mặt nạ này đều là một thể."

"Mời ngài xem."

Nói xong, Brand giơ tay chỉ toàn bộ Bệnh viện Tâm thần Hill, giang rộng lòng bàn tay, rồi bóp mạnh.

Ngay lập tức, một làn sóng không thể giải thích được lập tức lan truyền lấy Brand là trung tâm.

Hơi thở lạnh lùng toát ra một cách khó hiểu.

Nhưng khi Đỗ Duy đi ngang qua, lại cố ý tách ra.

Điều này đủ cho thấy sự tôn trọng của gã dành cho Quận công quả thực chưa bao giờ thay đổi.

Đúng như Brand đã nói, lần này gã tới chỉ để hỗ trợ Đỗ Duy.

Đỗ Duy đã nhìn thấy tất cả những điều này trong mắt.

Hắn hơi ngạc nhiên.

Động tác và thủ đoạn của Brand dường như đã bị ác linh Đỗ Duy ảnh hưởng, thậm chí tư thế cũng giống hệt nó, nhưng không loại máu lạnh xem mạng người như cỏ rác.

……

Vào lúc này, trong Bệnh viện Tâm thần Hill.

Phía sau đèn biển hiệu bị vỡ, trong vùng đất hoang sâu hơn, những tấm bia mộ màu đen sừng sững, hầu hết những bia mộ này đều bị vỡ, chỉ có một bia mộ là còn nguyên vẹn.

Phần trên của bia mộ, in hằn một tấm hình người đàn ông. Người đàn ông này có sắc mặt xanh xao, tóc vàng, nhìn như mới đôi mươi, cực kỳ tuấn tú.

Nếu nhìn kỹ hơn, trông giống hệt Ryan.

Chỉ là người đàn ông trong ảnh có đôi mắt sắc sảo và khuôn mặt gọn gàng sạch sẽ.

Còn về Ryan, thì vô cùng lôi thôi lếch thếch.

Chỉ cần so sánh thôi là dễ dàng nhận ra sự khác biệt giữa hai người.

Thật khó để nghĩ rằng đây là một người.

Đột nhiên, khi những dao động kỳ lạ lan đến nghĩa trang.

Người đàn ông tóc vàng trong ảnh đột nhiên khẽ chớp mắt, hình như đang nhìn về một phương hướng nào đó.

Ngoài ra, môi còn nhếch môi.

……

E hèm…

Tiếng khịt mũi vang lên.

Bên ngoài bệnh viện tâm thần, Brand dùng tay ấn vào mặt nạ, lắc đầu dữ dội.

“Thưa ngài, ma linh đang ở bên trong. Tôi có thể biết vị trí của nó, có vẻ như nó đang ở trong một nghĩa trang hoang vắng.”

“Mà tôi có thể chắc chắn rằng, nó cũng đã phát hiện ra tôi.”

“Không thể chậm trễ thêm nữa, chúng ta lập tức vào đó.”

Đỗ Duy cau mày, vừa rồi hắn cũng cảm giác được ánh mắt lạnh lùng đó.

Nhưng không nhằm vào hắn, mà đều tập trung vào Brand.

Song Đỗ Duy không muốn cứ thế này đi vào, Cái Bóng vẫn chưa quay lại, hắn không có cảm giác an toàn…

Đang nghĩ thì đột nhiên…

Vẻ mờ mịt lóe lên trong mắt của Đỗ Duy.

Hắn lén liếc nhìn góc tối gần đó.

Ở nơi đó, bóng đen dày đặc hơn nhiều.

Cái Bóng đã trở lại.

Điều này cũng có nghĩa là Gascoyne cũng theo sau.

Đỗ Duy không còn do dự nữa, hắn nói thẳng: “Được, chúng ta lập tức tiến vào.”

Brand gật đầu nói: “Ngài đi theo tôi, lần này tôi sẽ dẹp hết chướng ngại giúp ngài.”

Vừa nói xong, gã dẫn đầu bước vào đống đổ nát của Bệnh viện Tâm thần Hill.

Đỗ Duy theo sát phía sau.

Cứ mỗi bước hạ xuống, đều có bóng đen lặng lẽ xuất hiện dưới chân, khi hắn đi qua đống đổ nát, băng qua bảng hiệu của Bệnh viện Tâm thần Hill, bóng của hắn đã hoàn chỉnh.

Ngoài ra, một phong thư hiện ra từ bóng tối, rồi chui vào túi của hắn.

Nhưng ngay đúng lúc này, chuông smartphone của Đỗ Duy đột nhiên vang lên.

Hắn lấy máy ra xem…

Là một dãy số lạ hoắc…

Chương 550: Hoá ra là mày

Số máy này dù xa lạ, nhưng Đỗ Duy vừa nhìn qua và nhớ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Trước kia hắn sử dụng lá bài Joker để nhập mông, lúc đối mặt với ác ma nữ tu, Ryan đã gọi hắn.

Cũng kể từ đó, liên lạc giữa Đỗ Duy và Ryan mời khôi phục.

Dù cả hai chỉ có thể liên lạc qua điện thoại trong mơ.

Dãy số này đã được lưu trong hồ sơ cuộc gọi smartphone của Đỗ Duy.

Nhưng khi hắn gọi số này trong thực tại. Thứ nhận điện hình như là một ác linh.

Chuyện đó đã xảy ra rất lâu rồi.

Khi đó, Đỗ Duy vô cùng thiếu ác linh, hay còn gọi là tay sai. Hắn thậm chí còn nói cho đối phương biết địa chỉ nhà của mình, nhưng cho đến khi phòng khám tư vấn bị hủy, hắn chuyển nhà, ác linh vẫn chưa tới cửa.

Về sau, càng ngày càng có nhiều ác linh làm tay sai cho Đỗ Duy, hắn cũng dần quên đi thứ này.

Nhưng giờ điện thoại lại reo. Hơn nữa, bên kia đã chủ động gọi cho hắn.

Brand đang đi trong đống đổ nát cũng nghe thấy tiếng chuông smartphone, quay đầu lại hỏi: “Ngài công tước, điện thoại của ngài hình như đang đổ chuông…”

Nhìn thấy Đỗ Duy lạnh lùng cầm điện thoại, Brand thấy rất khó hiểu, gã lại nói: “Đừng lo lắng, tôi sẽ không nghe trộm cuộc nói chuyện giữa ngài và bạn, tôi có thể làm được.”

Vừa nói, gã vừa chỉ vào tai mình.

Ngay lập tức, những tiếng động xung quanh gã im bặt.

Tất cả âm thanh dường như bị ngăn chặn.

Đỗ Duy suy nghĩ một hồi rồi bấm nút trả lời.

Ở đầu dây bên kia của điện thoại, lập tức có một âm thanh lạ.

Cứ như có người thở hổn hển: “Hộc hộc…”

Cảnh tượng này có vẻ quen thuộc. Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Mày muốn làm gì?”

Đầu dây bên kia: “Hì hì… hê hê…”

Đối phương liên tục cười nhạo, như thể nặn ra từ trong kẽ răng.

Hơn nữa, còn mang theo áp lực, khiến người nghe bản năng cảm thấy khó chịu.

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Đây là lần đầu tiên mày chủ động gọi điện thoại cho tao. Mày muốn giết tao?”

Bên kia vẫn thở hổn hển.

Đỗ Duy cau mày: “Tao đang ở trong Bệnh viện Tâm thần Hill đổ nát. Nếu muốn giết tao, tốt hơn hết mày nên đến ngay, bởi vì tao sẽ rời đi sớm thôi.”

Ác linh có thể xuất hiện ở bất cứ đâu bất chấp không gian và khoảng cách, miễn là chúng khóa được mục tiêu.

Thậm chí chỉ cần dựa vào tín hiệu điện thoại.

Giống như lúc Cái Bóng giết tín đồ của Vidar.

Nhưng giọng nói của kẻ ở đầu dây bên kia rất lạ, cứ như đang kìm nén điều gì đó, giọng nói lộn xộn, có tiếng vo ve rõ ràng, như bị nhiễu tín hiệu.

Đỗ Duy nhận thấy điều này, không còn lựa chọn nào khác ngoài việc cúp máy.

Nếu đối phương qua đây thì tiện tay giải quyết, hoặc nhốt vào cánh cửa bên trong cơ thể của Cái Bóng, hay hiến tế cho cân vàng, phát động năng lực.

Hoặc trở thành đồ dùng một lần.

Nhưng nếu không định đến, Đỗ Duy không muốn lãng phí thời gian nữa. Nhưng vào lúc này, đầu bên kia vang lên một giọng nói khiến Đỗ Duy chú ý.

Đó là giọng nói của một người đàn ông. Bị bóp nghẹt, nhưng rất giống giọng của Ryan.

Nhưng giọng nói này không kiêu căng, hoang đường đến thế.

Đầu dây bên kia nói: "Thật trùng hợp khi tôi cũng đang ở bệnh viện tâm thần Hill. Tôi đã đợi anh rất lâu rồi, Chủ nhiệm Đỗ Duy, người bên cạnh anh là Brand của Vanity. Nếu anh muốn giết tôi, vậy hãy đến…"

Tút…

Cúp máy.

Đỗ Duy siết chặt điện thoại.

Khí chất cả người hắn càng thêm u ám.

Cái bóng đằng sau hắn đang bồn chồn, như thể cảm nhận được tâm trạng của chủ nhân của nó.

Phong thư trong túi anh cũng đang run rẩy.

"Ồ, là mày……"

Giọng của Đỗ Duy rất lạnh lùng, nhét điện thoại vào túi, khi duỗi tay ra lại vuốt mặt nạ lên mặt.

Đúng.

Giờ hắn đang rất khó chịu.

Hắn luôn tin rằng Ryan Hamel đã chết, còn sống chỉ có thuộc hạ trung thành Ryan hoàn toàn tin tưởng hắn, đang chịu khổ tại Twilight.

Trong thế giới này, người duy nhất mà Đỗ Duy nợ chính là Ryan.

Thái độ của hắn đối với Ryan khác với mọi người.

Nhưng giờ Đỗ Duy nghe thấy giọng của Ryan Hamel.

Điều này khiến hắny cảm thấy tồi tệ.

Vì điều đó có nghĩa là Ryan có thể chỉ là một công cụ. Một khi Ryan Hamel sống lại, ý thức của Ryan sẽ hoàn toàn bị xóa bỏ.

Sẽ không bao giờ có ai gọi mình trong mộng nữa.

Mỗi ngày đều kêu gọi thăng chức Nam tước cho Ryan.

Đỗ Duy không thể chấp nhận.

Hơn nữa, chuyện này rất giống với những gì đã xảy ra với Alexis…

Hắn tự nhủ:

“Phải bình tĩnh, mọi chuyện còn chưa tới mức đó, chỉ là một cuộc điện thoại.”

“Tôi phải xác định xem đó có phải là Ryan Hamel hay không, liệu mối quan hệ giữa y và Ryan có đúng như những gì tôi nghĩ hay không.”

“Nếu không phải thì phải nghĩ kiểu khác, nếu đúng thì cần tiêu diệt.”

“Tôi không thể chịu đựng được Ryan đã phải chịu quá nhiều đau khổ vì tôi ở Twilight, hóa ra chỉ làm váy cưới cho người khác.”

Hắn thầm đưa ra quyết định.

Đỗ Duy bước những bước chắc chắn đi về phía Brand.

Sự im lặng xung quanh biến mất ngay lập tức.

“Thưa ngài, xong rồi ạ?”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Ừ, giờ ta tiến vào nghĩa trang, bắt lấy thứ đó.”

Brand kính cẩn nói: “Như ngài muốn, thưa công tước.”

Mặc dù gã không biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng có thể cảm nhận được sự thay đổi đột ngột trong thái độ của người đàn ông trước mặt mình.

Điều này khiến gã cảm thấy áp lực.

Trên mu bàn tay của Đỗ Duy, hoa văn kim đồng hồ nhấp nháy, rồi đột ngột chuyển thành cái cân, nhưng cho dù thay đổi như thế nào, hoa văn của mặt nạ vẫn cứ mờ nhạt.

Tới tận lúc này, ác linh Đỗ Duy vẫn chưa đồng hoá Ma Thần kia.

Nhưng hắn có thể cảm thấy ngày đó đã rất gần.

……

Bên ngoài Bệnh viện Tâm thần Hill đổ nát.

Một lúc lâu sau, một người đàn ông mặc áo choàng và đeo mặt nạ chậm rãi bước tới.

Là Gascoigne.

Y ngẩng đầu nhìn vào bên trong: “Chính là chỗ này sao? Brand à, anh thật sự tận tuỵ với hắn. Tốn hơn 20 năm tuổi thọ, chỉ để giúp hắn xác định vị trí của mặt nạ.”

“Thật quá hèn mọn.”

“Nhưng không sao. Vì tôi đã ở đây, tôi sẽ giúp anh sáng mắt ra. Tôi muốn anh biết rằng đây không phải là thời của hắn nữa.”

“Hắn chỉ là một sinh vật tội nghiệp đã bị thời đại đào thải.”

“Chúng ta mới là chỉnh thể sắp kiểm soát thời đại này.”

Vừa nói, Gascoigne vừa bước tới.

Nhưng khi vừa bước một chân vào Bệnh viện Tâm thần Hill đổ nát, cơ thể y đột nhiên chấn động.

Tiếng piano quỷ dị vang lên.

“Đàn piano…”

“Ryan Hamel?”

“Không… gã đã chết, nhất định không phải là gã, vậy là ai? Ai đang chơi bản nhạc của gã, còn là bản…”

Chương 551: Tấu nhạc

Trong đống đổ nát.

Dị biến lặng lẽ diễn ra, nhiệt độ càng ngày càng thấp, mọi thứ giống như thủy tinh bị sương mù bao phủ, nhìn có chút mơ hồ.

Đồng thời ở trong đống đổ nát.

Lâu lâu có tiếng đàn piano vang lên, bản nhạc kéo dài lộ ra nỗi buồn khó giải thích khiến lòng người hụt hẫng.

Cứ như mất kiểm soát cảm xúc.

Đây là một bản nhạc buồn. Ngay cả Đỗ Duy cũng bị ảnh hưởng.

Trong đầu hắn hiện lên rất nhiều hình ảnh vụn vặt, những hình ảnh đó đều được hắn chôn chặt trong lòng, đó là quá khứ chỉ có hắn và ác linh Đỗ Duy mới biết.

Chắc chắn…

Pennywise đã bị biến thành một nhà máy điện, cũng biết điều đó.

Có gì đó rất không đúng.

Đỗ Duy cau mày nhìn xung quanh.

Giờ hắn chỉ còn cách nghĩa trang một đoạn đường, xung quanh chỉ có những dãy nhà lụp xụp dành cho bệnh nhân tâm thần sống, và tòa nhà hình tháp chuông nơi viện trưởng sống.

Sau khi băng qua tòa nhà hình tháp chuông, đích đến là nơi ở phía sau.

Brand suy nghĩ một lúc và nói: “Thưa ngài công tước, đây là một hành khúc trong đám tang, nếu tôi nhớ không lầm, nó do Ryan Hamel sáng tác để tặng người tình đã chết của anh ta.”

“Không đúng, anh ta đã chết. Không ai có thể chơi bài hát này. Chẳng lẽ anh ta còn để lại hậu thủ?”

Hành khúc trong đám tang có rất nhiều phiên bản khác nhau.

Ngoài những giai điệu được tạo ra bởi các nghệ sĩ nổi tiếng, một số nhạc sĩ cũng sẽ thay đổi một số giai điệu, hoặc tạo ra một số giai điệu tương tự để phù hợp với tình huống thực tế.

Còn người yêu của Ryan Hamel…

Là người đàn bà già hơn anh ta hơn hai mươi tuổi, mẹ của Freddy.

Đỗ Duy cúi đầu khi nghe thấy lời này, nói: “Không hẳn là hậu thủ. Có thể thứ mà chúng ta đối mặt hiện giờ chính là anh ta.”

Dù Đỗ Duy không muốn nói về Ryan, vì hắn biết Ryan sẽ gặp rắc rối như thế nào nếu sự việc bùng phát.

Nhưng không chia sẻ tin tức, không có nghĩa là không thể được tiết lộ điều cốt lõi.

Khi Brand nghe thấy điều này, đôi mắt của gã đột nhiên thay đổi.

Gã hỏi: “Thưa ngài, ngài phải biết rằng Ryan Hamel năm đó chết, là vì sau khi hắn và người thứ 13 của Vanity rời khỏi cổng địa ngục đã bị thương nặng, cả hai còn xảy ra xung đột.”

“Kết quả là người 13 chết, Ryan Hamel cũng mất mạng.”

“Dù lúc Ryan Hamel rất mạnh, anh ta cũng không thể sống đến hiện tại.”

Nhiều chuyện xảy ra trong quá khứ đã bị che giấu.

Chỉ những người đã chứng kiến tất cả mới có thể hiểu được sự thật.

Dù Đỗ Duy không tận mắt chứng kiến. Nhưng hắn biết rất nhiều thông tin.

Ví dụ, tiền thân của Bệnh viện Tâm thần Hill là một nhà thờ vào 20 năm trước, khi đó, một Người Đuổi Quỷ tóc vàng hấp hối đã đến đây, để lại đồng hồ cổ, mặt nạ và các vật dụng khác.

Đỗ Duy nói: “Theo tình hình hiện tại, Ryan Hamel chắc đã chết trong bệnh viện tâm thần này, mặt nạ và ma linh có lẽ đang ở cùng anh ta.”

Cách nghĩ này rất võ đoán, dù Brand tôn trọng Đỗ Duy, nhưng gã không phải không có đầu óc.

Lập tức dấy lên nghi vấn: “Ngài dựa vào đâu để phán đoán như vậy?”

Đỗ Duy búng tay, Phong thư ngay lập tức chui ra khỏi túi.

Brand chợt nhận ra: “Hóa ra là tà linh phong thư, suýt chút nữa tôi đã quên nó, ngài có thứ quỷ dị này.”

“Thì ra lâu nay anh đã ngấm ngầm làm chủ mọi chuyện.”

Gã nghĩ thầm: “Không hổ là Công tước, cho dù cách thời đại 200 năm, trí tuệ và phương pháp của ngài ấy đều rất ấn tượng.”

“Rõ ràng nắm giữ mọi thứ, nhưng không trực diện ra tay, lại để tôi thể hiện năng lực của mình.”

“Tôi nhất định không được phụ hy vọng cao của Ngài Công tước.”

Nghiêm túc mà nói, nếu không phải kẻ cuồng ác linh Đỗ Duy đến mức này, cũng sẽ không có ý nghĩ như vậy.

Rõ ràng đang bị lợi dụng. Đổi thành người khác, đã sớm đề phòng rồi.

Trong khi phong thư lơ lửng bên ngoài, mặt trang giấy đối diện với Đỗ Duy xuất hiện một dòng chữ.

【ĐM! Chuyện quái gì đang xảy ra? Tại sao tôi cảm thấy gã còn nịnh nọt giỏi hơn cả phong thư tôi? Chủ nhân, người phải giết gã.】

Phong thư bản năng cảm thấy địa vị bị đe dọa.

Nó ghét Brand, hoặc Corrion Dawkwe.

Thù mới, nợ cũ quấn thân, nó càng muốn giết chết đối phương.

Đỗ Duy vờ như không nhìn thấy, hắn nhét phong thư lại vào túi.

Sau đó hắn nói: “Brand, tôi hy vọng cậu không nên coi thường nó, bởi vì thứ mà chúng ta phải đối mặt tiếp theo có thể không chỉ là Ryan Hamel, mà còn là ma linh, thậm chí là tồn tại khủng khiếp do kẻ thứ 13 biến thành sau khi chết.”

Điều có thể nghĩ thì đã nghĩ hết.

Brand cũng trịnh trọng nói: “Ngài yên tâm, tôi sẽ không để ngài thất vọng.”

Nói xong, gã vung tay.

Tiếng nhạc tang lễ buồn bã bỗng dưng biến mất.

Trong phạm vi mà Brand và Đỗ Duy đang đứng, mọi thứ bỗng trở nên câm lặng.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người.

Đây là năng lực cách âm của Brand.

Đỗ Duy thực sự không nói hết mọi thứ cho Brand.

Bóng của hắn đang bị kích động và vặn vẹo.

Chỉ cần có nguy hiểm, Cái Bóng sẽ làm bất cứ điều gì bất cứ lúc nào để đưa hắn ra khỏi đây.

Phong thư cũng vậy.

Trong túi của Đỗ Duy có xúc xắc, tiền xu trong ví và lá bài Joker.

Chúng có thể hữu ích vào những thời điểm quan trọng.

Còn bản thân hắn, trên mu bàn tay phải đã hiện rõ hoa văn kim đồng hồ.

Hắn thầm nói: "Tôi có Cái Bóng, trong mộng có trăm ác linh học sinh, ác ma nữ tu ở nơi sâu nhất. Những lá bài tẩy là dư xài rồi."

"Nhưng tôi rất muốn Đánh Dấu những thứ mạnh hơn."

Brand không biết ý tưởng điên rồ của Đỗ Duy, vẫn đi về phía trước dẫn đường.

……

Trong nghĩa trang hoang vắng.

Những cơn gió lạnh rít gào, thổi qua những phiến đá vỡ vụn, cuốn cát đá lên, phát ra những tiếng vù vù.

Nhưng dù tiếng gió rít gào rất to, tiếng đàn piano vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Nó dùng một cách vi phạm quy luật thực tế, phát ra bên ngoài.

Toàn bộ bầu trời trở nên vô cùng mờ mịt.

Mây mù…

Phía trên bia mộ của Ryan Hamel, lôi điện tụ tập ở trên cao, như thể có thể bị đánh sập tấm bia bất cứ lúc nào.

Có vẻ như bão tố sắp đến.

Đột ngột…

Có tiếng cót két.

Giống như một bản nhạc dạo, một tia sét đánh thẳng xuống, ầm vang, bụi văng tung tóe khắp nơi. Bia mộ của Ryan Hamel trực tiếp bị vỡ, nửa phần dưới đen như than sau khi bị sét đánh.

Nhìn xuống một chút nữa, sau khi bụi bặm bay đi.

Để lộ một quan tài đá, trên quan tài lộ ra một khe hở.

…

Mưa tuôn xối xả nhưng lại không rơi vào khe hở đó…

Chương 552: Tôi rất thích trời mưa như thác đổ

Rào rào rào…

Mưa vẫn tuôn xối xả.

Mưa đột ngột đến, nhanh chóng làm ướt mặt đất xung quanh.

Đỗ Duy nhìn lên bầu trời u ám.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, đôi mắt của hắn trở nên xấu xí.

Trời đổ mưa bất chợt.

Đã bao nhiêu cơn mưa trút xuống New York…

Có vẻ kể từ lần đầu Đỗ Duy tiếp xúc với ác linh, hầu hết thời gian trời đều đổ mưa, ở New York hoặc các thành phố khác.

Thậm chí, khi hắn bay tới Ba Lan, Tây Ghana và những quốc gia khác. Trời vẫn đổ mưa không ngớt.

Nhưng quan trọng nhất là…

“Tại sao trời lại mưa vào lúc này?”

Đỗ Duy không khỏi nói.

Brand tự giác chạm vào mặt nạ của mình, một ý chí u ám ở trong đó có ngay lập tức phản ứng, đó chính là sức mạnh của ma linh.

Nhưng hạt mưa rơi đến gần họ đều bị sức mạnh vô hình ảnh hưởng, cố tình né tránh hai người họ.

Làm xong những việc này, Brand nói: “Thưa ngài, ngài có vẻ ghét mưa?”

Trong ký ức của gã, ở Thành phố London thời Victoria, hành vi tàn ác khoác giáp thành thần cũng là vào một ngày mưa.

Đỗ Duy nhìn Brand, nói với giọng điệu phức tạp: “Tôi không ghét mưa, nhưng tôi ghét bị mắc mưa.”

Brand không thể hiểu được.

Gã đành lắc đầu, chỉ tay về phía trước và nói: “Nghĩa trang ở ngay phía trước. Tôi đã cảm thấy rằng có một tồn tại khủng khiếp trong đó đang dị động.”

“Sau khi giải quyết nó, chúng ta lập tức rời đi.”

Đỗ Duy gật đầu, tốc độ của hắn đã nhanh hơn rất nhiều.

Chỉ là hắn cảm thấy hơi bất an.

Nghiêm túc mà nói, mỗi khi trời mưa, không có gì tốt khi đi ra ngoài.

Đặc biệt là tại Bệnh viện Tâm thần Hill.

Nên biết rằng đây là một trạm dừng của xe buýt.

“Vận may của tôi không nên tệ như vậy.”

“Xe buýt vẫn đang chiến đấu với Ngôi nhà kinh dị. Nó không thể chạy tới nơi này, dù nó có thù với tôi, nhưng đã lâu không gặp lại tôi.”

……

Mưa vẫn còn rơi.

Ngay sau đó, Đỗ Duy và Brand đi bộ trong cơn mưa lớn, đến khu vực nghĩa trang.

Nhìn về phía trước, tất cả các bia mộ đều vỡ nát.

Tại vị trí sâu nhất, trên một bia mộ có vệt đen rõ ràng là bị sét đánh, trên mặt đất còn dính đá vụn.

Gãy ngang từ giữa.

Nửa trên của bia mộ rơi xuống đất, ngay cả tấm hình của người chết cũng không còn nhìn rõ.

Nhưng…

Không khí càng lúc càng lạnh léo và khủng khiếp, quét sạch mọi thứ xung quanh.

Đỗ Duy nháy mắt với Brand.

Brand hiểu ý, lập tức đề cao cảnh giác.

Càng đi sâu vào bên trong.

Hơi thở lạnh lẽo càng lúc càng mạnh.

Hành khúc tang lễ vốn đã được ngăn chặn, nhưng tiếng đàn piano buồn bã lại trực tiếp truyền vào lỗ tai của hai người.

Mặc dù chưa quá rõ ràng. Nhưng cảm xúc của Đỗ Duy đã vượt quá tầm kiểm soát. Hắn đã cố hết sức để giữ bình tĩnh.

Buộc phải kiềm chế những thứ chết tiệt này, hắn bỗng trở nên cáu kính.

Mặt nạ trên mặt cũng đang run rẩy, ác linh Đỗ Duy vì đồng hóa Ma Thần trong đó mà rơi vào trạng thái ngủ say, dường như cũng bị ảnh hưởng.

Đỗ Duy bị ảnh hưởng cũng không sao. Hắn có thể giữ vững tinh thần và có điểm mấu chốt của riêng mình.

Ác linh Đỗ Duy thì khác.

Nó cực kỳ nhạy cảm, lại vô cùng máu lạnh, nó xem mạng người như cỏ rác, nhưng khi có thứ dám chạm vào cấm khu, nó sẽ bạo phát.

Brand bên cạnh còn đỡ, gã không bị ảnh hưởng nhiều.

Bởi vì trên phương diện thực lực, gã là một Hunter hàng đầu, không dựa vào ngoại lực như Đỗ Duy. Tuy bề ngoài thì mạnh mẽ, nhưng trên thực tế, không có lá bài tẩy, hắn không hề cảm thấy an toàn.

Brand lạnh lùng nói: "Thưa ngài công tước, ngài đã nhìn thấy quan tài đá kia chưa? Tôi có thể cảm nhận được bên trong có tồn tại kinh khủng, đang cố gắng trốn thoát."

"Có thể là Ryan Hamel, tôi cảm thấy khí tức của ma linh."

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Đúng vậy, tôi cũng cảm giác được, chắc mặt nạ ở chỗ đó. Hình như nó đã khống chế ma linh, hoặc là thay thế đối phương?"

Brand nói: "Thứ là sẽ biết."

Sau đó, gã hít một hơi thật sâu, tiến lên một bước.

Chiếc mặt nạ mà gã đang đeo đột nhiên giống như một vật thể sống, dán chặt hơn, thậm chí có thể nói là mép mặt nạ trực tiếp ngập trong da thịt.

Cứ như mọc từ mặt của mình ra.

Ngay sau đó, Đỗ Duy nhìn thấy một khuôn mặt người đằng sau Brand.

Khuôn mặt méo thành một cục, không có nét gì khác biệt, nhưng trên trán nhưng lại xuất hiện một con mắt nằm dọc, không có tròng trắng, đồng tử màu vàng…

Ngay sau khi khuôn mặt xuất hiện, bèn quỷ dị biến mất.

Như thể những gì Đỗ Duy nhìn thấy chỉ là tưởng tượng.

Nhưng thật ra chỉ có Brand mới biết, lúc này khuôn mặt của gã dưới lớp mặt nạ giống hệt như trong tưởng tượng mà Đỗ Duy nhìn thấy.

Phương thức đánh cắp sức mạnh từ Ma Thần của Vanity là cực kỳ cực đoan và quỷ dị.

Họ nhào nặn sức mạnh và mặt nạ với nhau.

Theo một cách nào đó, họ đã trở thành vật mang sức mạnh của Ma Thần.

Mặt nạ là một công tắc.

Phải nói rằng mặc dù rất khó phân biệt Hunter là thiệnhay ác, nhưng cách họ đạt được sức mạnh thì thật tuyệt vọng.

Càng được nhiều, càng mất nhiều.

“Cút ra đây.”

Giọng Brand đã hơi méo mó, câu này gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra.

Gã giậm chân.

Ngay lập tức, ầm vang.

Quan tài đá trực tiếp từ trong đất bay ra ngoài không trung, đất bùn bắn tung tóe khắp nơi.

Mưa như trút nước.

Khi cỗ quan tài rơi xuống đất nặng nề, mưa đã tạt vào nó, rửa sạch bùn đất. Cực kỳ quỷ dị

Mặc dù vậy, toàn bộ cỗ quan tài không hề bị đổ vỡ, chỉ có một khe hở.

Brand không dừng lại.

Gã vươn hai tay ra phía sau, mu bàn tay đặt lên mu bàn tay, rồi như đang cầm một thứ gì đó, như muốn xé toạc nó. Nhưng không thành công.

Bên trong cỗ quan tài, vang lên âm thanh kẽo kẹt.

Dường như không thể chịu được sức mạnh của Brand.

Tuy nhiên, nó cũng không bị vỡ hay tách rời.

Hai bên đều rơi vào bế tắc.

Đỗ Duy ở bên thấy vậy, mi mắt nhảy loạn lên.

Hắn cảm thấy vô cùng lo lắng, bởi vì mọi thứ xảy ra trước mắt đều khác với những gì hắn mong đợi.

“Chờ một chút, Brand, có vấn đề.”

Vừa nói xong, Brand lập tức dừng lại, gã quay đầu lại hỏi: “Ngài công tước, ngài phát hiện ra gì sao?”

Đỗ Duy định trả lời. Nhưng trong mắt của Brand hiện lên vẻ khó tin.

Dường như hắn đã nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng nào đó, không khỏi thốt lên: “Mày không bị hắn giết?”

Chương 553: Năng lực biến mất

Đỗ Duy quay đầu nhìn lại.

Hắn nhìn thấy một người đàn ông tóc bạch kim, mặc áo đen và đeo mặt nạ, chầm chậm bước tới.

Kẻ kia không hề giống con người.

Bởi vì khí tức mục nát dày đặc và im lặng chết chóc cứ như bốc lên từ địa ngục, không có chút sức sống nào.

Hoặc thứ đang đi tới trước mặt 2 vị khách không mời mà đến chính là một ma linh.

Đỗ Duy rất khó chịu: "Kẻ đó là người thứ 13 cùng chết với Ryan Hamel?"

Brand tiếp lời: "Đúng là anh ta, nhưng trạng thái của trạng thái rất kỳ lạ, như thể đã chết, lại như thể vẫn còn sống."

Vào lúc này, kẻ không rõ là ai đột nhiên lên tiếng.

"Brand, chủ nhiệm Đỗ Duy, hình như hai bạn đã hiểu lầm gì đó."

"Tên tôi là Ryan Hamel."

"Lúc đầu tôi cứ tưởng sẽ đợi lâu hơn, nhưng không ngờ ngày này lại đến sớm hơn tôi nghĩ. Chỉ tiếc là hậu thủ của tôi không biết đã chạy đâu rồi."

"Vậy nên tôi đành phải sử dụng cơ thể của tên khốn này."

"Nhưng không sao, sức mạnh của ma linh, cộng với thứ mà một Hunter hàng đầu sau khi chết biến thành, là đủ xài rồi."

Ryan Hamel dường như không coi sức mạnh của Brand ra gì.

Thậm chí không quan tâm đến Đỗ Duy ở đối diện.

Y nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt quỷ dị, cười lạnh nói: “Hoan nghênh đến với thế giới của tôi, chủ nhiệm Đỗ Duy.”

“Nhưng anh trông có vẻ không được vui lắm?”

“Có phải vì lễ chào đón của tôi không đủ nhiệt liệt?”

Nói xong, Ryan Hamel đưa một ngón tay ra, đặt nó lên miệng của mặt nạ.

“Suỵt…”

“Bây giờ, chúng ta hãy giữ im lặng.”

Vừa dứt lời, Ryan Hamel lập tức biến mất.

Brand xuất hiện ở vị trí của y, vồ hụt.

“Chết tiệt, Ryan Hamel, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Đỗ Duy đứng phía sau cau mày, lập tức muốn lui lại.

Nhưng ngay khi hắn định làm điều này, khí tức mục rữa tràn ngập, hắn nhìn thấy một chiếc mặt nạ đang phóng to.

Phập…

Hai con dao sắc nhọn ngăn chặn mặt nạ.

Ở trước mặt Đỗ Duy, Cái Bóng cầm hai con dao sắc bén, giống như vệ binh trung thành nhất, đối đầu Ryan Hamel.

Đôi mắt đỏ ngầu của nó cũng toát lên ác ý mạnh mẽ.

Đỗ Duy vô cảm nhìn Ryan Hamel: “Mày rất muốn giết tao?”

“Tại sao lại không?”

“Anh phá vỡ hậu thủ của tôi. Nếu không phải tôi bị ép thức tỉnh, nếu không phải năm đó trước khi chết tôi không chuẩn bị kế hoạch dự phòng, thì kế hoạch hồi sinh của tôi đã hoàn toàn thất bại.”

“Ngoài ra, tôi có thể ngửi thấy mùi của đứa con trai ngu ngốc của tôi từ anh.”

“Anh đã làm gì Freddy?”

Sau khi Ryan Hamel nói xong, banh rộng hai mắt của Cái Bóng.

Y xuyên thẳng qua. Mục tiêu chính là Đỗ Duy.

“Tôi đã hứa, tôi sẽ chăm sóc Freddy…”

Nhưng Đỗ Duy lại chế nhạo nói: “Đừng lo lắng, con trai của mày hiện đang sống rất tốt, mỗi ngày đều có rất nhiều bạn chơi với nó.”

Đỗ Duy vừa nói vừa ra tay, hắn vươn tay về phía Ryan Hamel, nếu đối phương không phải là con người thì có thể bị Đánh Dấu.

Chỉ cần bị Đánh Dấu là có thể giết chết.

Brand bên cạnh cũng đưa tay ra rồi nắm lại.

Năng lực cách không khống vật của gã tương tự như ác linhí Đỗ Duy, tuy có khác nhưng vẫn phát huy tác dụng rất mạnh.

Ryan Hamel lại biến mất.

Chỉ có giọng nói vẫn còn vang vọng: “Thật đáng tiếc.”

Tương tự, Đỗ Duy cũng tiếc nuối thu tay về, thầm nói: “Quả thật rất đáng tiếc.”

Vào đúng lúc này, chiếc quan tài đá đã bị mọi người lãng quên.

Đột ngột…

Khe hở ban đầu mở rộng, sương mù xám xịt vọt ra, mãnh liệt như vỡ đập.

Trong nháy mắt, điên cuồng lan tràn.

Trực tiếp bao vây Đỗ Duy và Brand.

Tầm nhìn của hắn đã bị ảnh hưởng, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của Brand bên tai.

Gã nói: “Chỉ dựa vào mấy thứ này thôi sao, Ryan Hamel, anh hơi ảo tưởng rồi…”

“Tan đi.”

Giọng điệu thật lạ.

Sau khi nói ra, đám sương mù kia thật sự giống như những con vật cưng ngoan ngoãn, hoàn toàn biến mất.

Nhưng phóng mắt ra xa, vẫn còn đó bóng dáng của Ryan Hamel.

Trước mặt hai người chỉ có cơn mưa như trút nước và quan tài đá những gì có thể thấy từ khe hở trong quan tài đá là một bàn tay thò ra ngoài.

Móng tay màu xám, phủ đầy thi ban.

Nhưng bàn tay này đang run rẩy, có vẻ đang hồi sinh.

Đỗ Duy kéo áo gió ra, lấy ra khẩu súng kíp đã lâu không sử dụng, lập tức bóp cò.

Phằng.

Có rất ít khói.

Viên đạn bắn trúng tay, khiến nó nổ nát.

Đúng lúc đó, trong cơn mưa, tiếng đàn piano càng lúc càng não nề, cứ như thể chuyển từ giai điệu này sang giai điệu khác.

Giọng của Ryan Hamel không biết vang lên từ nơi nào.

“Giờ nơi này là thế giới của tôi, và giờ tôi sẽ tổ chức tang lễ cho hai bạn.”

“Hai bạn có thể cố gắng phản kháng, tôi cũng rất mong đợi việc đó, như cách các bạn đã phá vỡ thủ đoạn mà tôi bày ra 20 năm trước.”

“Nào thể hiện màn trình diễn của hai bạn đi.”

Nghe vậy, Đỗ Duy cau mày, nhìn xung quanh không nói lời nào.

Brand bên cạnh ngày càng u ám.

“Thật nực cười, mày đã chết 20 năm rồi. Chỉ dựa vào năng lực ác linh hoá, mày hoàn toàn không thể tiếp xúc được sức mạnh của Ma Thần, tình trạng của mày rõ ràng là không ổn.”

“Chính tay tao sẽ giết mày.”

Vừa nói xong, Brand dùng tay trái bưng mặt nạ, tay phải vỗ xuống mặt đất.

Dường như gã đã vào một trạng thái kỳ dị, khóa chặt vị trí của Ryan Hamel.

“Brand, anh đúng là lố bịch.”

“Các bạn đã dấn thân vào một con đường không có lối về.”

“Đánh cắp sức mạnh của Ma Thần sẽ chỉ khiến các bạn bị đồng hóa, Ryan Hamel tôi chưa bao giờ cần làm việc đó.”

“Nếu cho tôi đủ thời gian, tôi chính là Thần.”

Những lời này thật giống với những gì mà ác linh Đỗ Duy đã nói.

Ánh mắt của Brand đột nhiên có chút phức tạp.

Gã nghiến răng nói: “Mày không có tư cách.”

Ngay sau đó, Brand nhìn lên bầu trời: “Ảnh hưởng đến ngũ giác. Có vẻ như mày thật sự điều khiển được mặt nạ, nhưng đây là sức mạnh của mặt nạ. Còn năng lực của chính mày thì sao?”

“Mày có vấn đề, Ryan Hamel.”

Gã trực tiếp chỉ tay lên trời. Bóp một cái, bóng dáng của Ryan Hamel lập tức hiện ra.

Giọng điệu của y rất lạnh nhạt: “Đúng thế thì đã sao, hai bạn có thể giết tôi không? Cho dù năng lực hơn xa tôi thì đã sao, tôi vẫn sẽ chiến thắng.”

Chương 554: Ryan Hamel quả thật có vấn đề

Vào lúc này, Brand đang chiến với Ryan Hamel.

Hoàn toàn áp chế.

Brand hoàn toàn áp đảo, nhưng gã chỉ có thể làm đến thế, hoàn toàn không giết được Ryan Hamel.

Ryan bị đánh dữ dội. Cơ thể rách nát. Chỉ có mặt nạ là còn nguyên vẹn.

Nhưng dù vậy, Ryan Hamel vẫn cứng miệng nói: "Bỏ cuộc đi, Brand, anh không thể giết tôi, sự ngu ngốc của anh khiến tôi thấy buồn cười."

Brand lao tới tung một đấm, đánh Ryan Hamel văng ra xa.

Nhưng Ryan vẫn sống dù sống dở chết dở.

Thật giống như con gián đánh mãi không chết.

Brand giờ khá lung túng, gã chẳng thể làm gì Ryan Hamel.

Giết thì giết không chết.

Không thể tháo mặt nạ xuống, nếu cứ để yên cho Ryan, có thể sẽ gây ra nhiều rắc rối hơn.

Thậm chí, Brand còn muốn "công tước" ra tay.

Theo suy nghĩ của gã, chỉ cần Công tước ra tay, mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Ngay cả khi gã biết, sức mạnh và trí nhớ của Công tước vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Thực lực kém xa thời kỳ đỉnh cao.

Mà lúc này, Đỗ Duy không hề nhúc nhích. Cái Bóng đứng bên cạnh, trung thành bảo vệ.

Phong thư trôi nổi, xúc xắc, lá bài Joker và tiền xu, lấy nó làm tâm, bay xung quanh Đỗ Duy.

Khung cảnh này trông vô cùng ảo diệu.

Nhưng sự chú ý của Đỗ Duy hoàn toàn không tập trung vào chuyện này.

Vào lúc này, hắn đang suy nghĩ một điều: "Ryan Hamel tại sao lại liều lĩnh đến vậy? Thậm chí không thể nhìn thấy kế hoạch hay âm mưu gì."

Rất lâu trước kia, Đỗ Duy đã biết về tồn tại Ryan Hamel, đối phương là một thiên tài có thực lực cường đại, khi xuất hiện đã đứng ở đỉnh cao.

Cả năng lực và trí tuệ đều vượt xa người thường.

Ngoài trừ sở thích lái máy bay bà già ra, đối phương có thể nói là người đàn ông đáng sợ nhất mà Đỗ Duy từng biết, mạnh hơn nhiều so với áp lực do Hannibal mang lại.

Nhưng giờ Đỗ Duy lại cảm thấy cho dù không có Brand ở bên cạnh, hắn cũng có thể dễ dàng giết chết Ryan Hamel.

Chắc chắn là có gì đó không ổn.

"Không ổn."

Trong đầu nghĩ như vậy, hắn quay đầu nhìn về phía quan tài đá.

Giờ đây, quan tài đá này không có dị biến nào, biểu hiện vô cùng bình thường.

Đỗ Duy nheo mắt, hắn nói: "Năng lực che đậy năm giác quan, cũng như chiếc quan tài này và bản nhạc piano kia,

dường như tôi đã tìm ra điều gì đó không ổn.”

Vừa nói, Đỗ Duy vừa bước đến bên quan tài, đưa tay đè lên trên.

Năng lực Đánh Dấu được phát động.

Nhưng không thành công. Tuy nhiên, Đỗ Duy lại cười: “Thì ra là thế.”

Quan tài đá dường như cảm nhận được điều gì đó, âm thanh kẽo kẹt phát ra từ bên trong.

Như thể ai đó bên trong đang dùng móng tay cào vào nắp quan tài, cố gắng đẩy nó ra.

“Tôi có thể Đánh Dấu những quái dị, ma linh, nhưng thứ tôi không thể Đánh Dấu là người sống, hoặc một vật chết nào đó, hoặc thứ gì đó liên quan đến Ma Thần.”

“Quan tài đá này có lẽ là vật chết, nhưng đây chỉ là hiện tượng bề ngoài.”

Giọng của Đỗ Duy có chút khác thường. Hắn chỉ đơn giản là quay đầu nhìn về phía sau.

Hắn nhìn thấy cảnh Brand siết cổ của Ryan Hamel bằng một tay, cố gắng giật chiếc mặt nạ ra bằng tay còn lại.

Ngay lập tức, Đỗ Duy định ngăn Brand.

Nhưng vừa mở miệng, hắn đã nghĩ đến một chuyện.

Ryan Hamel trước mặt hắn là có cái gì không ổn, nhất định không phải chính chủ.

Nhưng lúc mới xuất hiện, chắc chắn là y.

Có lẽ do năng lực che đậy ngũ quan, cộng với một số thứ mờ ám quấy nhiễu đã khiến cho phán đoán của Đỗ Duy và Brand mắc sai lầm.

Chính chủ có thể đang theo dõi mọi thứ ở nơi bí mật gần đây.

Đây là điều mà y muốn thấy.

Vậy câu hỏi là, thứ bị Brand đánh cho tơi bởi là ai?

Ma linh?

Hay thứ gì khác?

Phải biết rằng lúc trước Đỗ Duy cố ý để cho Cái Bóng ở trên đảo hồ, chờ Gascoigne đuổi tới, mới để cho Cái Bóng và phong thư trở lại.

Tính toán thời gian, Gascoigne cũng nên đến rồi.

Đỗ Duy dường như nhìn thấy Ryan Hamel, đối phương cũng đang nhìn hắn.

Hai người đàn ông cùng có chỉ số IQ rất cao.

Dường như có điểm chung nào đó.

Đỗ Duy biết đối phương kia định làm gì, đối phương chắc chắn cũng biết Đỗ Duy đã nhìn ra chân tướng.

“Brand, cậu không chiến đấu đơn độc.”

Câu này có ẩn ý.

Bởi hắn cảm thấy Ryan Hamel đang dùng một loại phương thức vô hình phối hợp với Brand, cùng tấn công thứ quỷ quái kia.

Mà thứ quỷ quái kia chắc là Gascoigne.

Vừa mới nói xong, Đỗ Duy lập tức bổ sung thêm một câu: “Tôi và cậu cùng xử lý nó, nhất định phải giết nó.”

Nghe vậy, Brand cũng có chút xấu hổ: “Thưa ngài công tước, một mình tôi đủ rồi, tôi sẽ giết nó.”

Đỗ Duy vội vàng tiến lên, nói: “Không sai, nhưng chỉ mình cậu thì lâu quá.”

Thực ra hắn đang nghĩ rằng ít nhất thì cũng phải đánh cho Gascoigne thừa sống thiếu chết, không thể kháng cự được nữa. Hoặc trực tiếp giết chết.

Nếu không tận dụng cơ hội tốt như vậy để có được câu trả lời mà hắn muốn từ Gascoigne, khi trong tương lai lại càng khó.

Cho dù là người chết, Đỗ Duy cũng có thể khiến đối phương phải khai.

Phằng phằng phằng…

Đỗ Duy nã 3 phát đạn.

Cái Bóng cũng xuất hiện một cách kỳ lạ, hai con dao sắc bén xuyên qua đầu của “Ryan Hamel”, cắt nó thành nhiều mảnh.

Đồng thời nó cũng nghiêng đầu.

Có vẻ như cảnh này đã từng xảy ra.

Tuy nhiên, Cái Bóng dù gì cũng là một tên ngốc, nó chỉ tuân lệnh của Đỗ Duy, Đỗ Duy bảo nó giết, thì dù là Ma Thần, nó cũng dám xông lên đâm hai nhát.

Phong thư cũng không chịu kém cạnh. Xúc xắc từng khiến nó căm ghét tận xương tuỷ, bắt đầu quay.

Đồng thời, lá bài ước nguyện trong 2 lá bài joker cũng được nó phát động.

“Phong thư ước một điều, tôi tung đồng xu, sẽ luôn là mặt ngửa.”

Điều ước được thực hiện.

Đồng xu rơi xuống đất. Thật sự là mặt ngửa.

Xúc xắc cũng ngừng quay.

Số 6…

Chúa ơi, phong thư tôi cuối cùng cũng hiểu được thủ đoạn của chủ nhân, hóa ra mục tiêu của tôi chỉ có thể đạt được thông qua tuần tự sử dụng những công cụ này.

Đúng, phong thư đã hiểu tại sao nó lại xui xẻo đến vậy.

Sau đó, nó nghĩ với sự trợ giúp của lá bài Joker, tung tiền xu rồi lắc xúc xắc.

Giống như một kim tự tháp.

Từng tầng bóc lột giống hệt cách mà bọn tư bản độc ác hay làm.

Nhưng ngay lúc này, quan tài đá mở ra…

Ở trong đó, xác chết của Người Đuổi Quỷ tóc bạch kim trong bộ đồng phục của linh mục nằm yên trong đó.

Cái xác đột ngột mở mắt ra, nó tràn ngập sự im lặng trống rỗng.

Mọi thứ xung quanh trong nháy mắt bị bóng tối bao trùm.

Chương 555: Trong quan tài đá

Một giây trước khi bóng tối bao trùm mọi thứ. Khung cảnh xung quanh trong tích tắc trở nên rõ ràng.

Đỗ Duy nhìn thấy "Ryan Hamel" đang bị bao vây đang méo mó, như thể đã cởi bỏ lớp áo khoác ngoài, lộ ra một khuôn mặt nhăn nhó.

Là Gascoigne. Tình trạng của đối phương rất thê thảm.

Máu me bê bết, có 4 vết thương trên ngực, máu không ngừng chảy.

Là do Cái Bóng đâm lén.

Không chỉ có vậy, bên cạnh có một người nữa.

Người đàn ông có mái tóc bạch kim và đeo mặt nạ, giống hệt cái xác do Ryan Hamel điều khiển.

Ngoài ra, đối phương đang vây công Gascoigne.

Tương đương với, vô hình trung Gascoigne phải một chọi ba.

Trong chớp mắt, bóng tối nhanh chóng bao trùm mọi thứ. Đỗ Duy, Gascoigne bị thương nặng, Brand, và xác chết kia.

Vào lúc này, hành khúc tang lễ vang lên âm cuối, rồi kết thúc.

Nhưng một bài hát khác với sức hút mạnh mẽ vừa vang lên.

Đỗ Duy chỉ cảm thấy mình mất đi cảm giác không gian, thị giác, xúc giác, thính giác đều bị ảnh hưởng.

Sau đó thực sự biến mất.

……

Vào lúc này, ở một nơi xa xôi khác, tại tổng bộ của Twilight ở Thụy Sĩ.

Cuộc sống hàng ngày của những Hunter đang diễn ra.

Twilight hiện tại, không còn nôn mửa và tiêu chảy tập thể, chỉ có thể truyền dịch sống qua ngày.

Họ đã lấy lại sức chiến đấu. Đa phần mọi người đều đã ra ngoài giải quyết ác linh, trong tổng bộ còn lại rất ít người.

Chắc chắn James không ra ngoài.

Là nằm vùng của giáo hội, y luôn khắc ghi nhớ nhiệm vụ của mình.

Đó là điều tra thông tin của Twilight, chờ ngày giáo hội và Twilight hợp nhất để hoàn thành sứ mệnh của mình.

Song y không ngờ phần lớn thành viên của Twilight đều là nằm vùng.

Mọi người đều có ý tưởng tương tự y, nhưng thuộc các thế lực khác nhau.

“Ôi, cuộc sống như thế này bao giờ mới kết thúc?”

“F*ck! Tôi không thể không chửi thề, Ryan, mày đúng là thằng khốn nạn, tao chỉ còn một cánh tay, nhưng thằng khốn mày lại đánh tao trật khớp, thật sự…”

“Tao……”

Lúc này, James ở sân sau Twilight, ngồi ở bậc thềm, cánh tay duy nhất bọc thạch cao, dùng băng vải treo quanh cổ.

Y rất chán chường và khó chịu.

Trong khoảng thời gian ở Twilight, trải qua những ngày tháng sống không bằng chết, chả khác gì địa ngục trần gian.

Nếu không có ý chí kiên định, James đã không thể chịu đựng nổi, và chọn cách đào tẩu.

Mà bên cạnh y, Ryan, kẻ luôn vênh váo, lại cực kỳ trầm lặng.

Điều này khiến James cảm thấy rất lạ.

Y cau mày hỏi: "Ryan, tại sao cậu không nói nữa? Tuy tôi vừa chửi cậu, nhưng tôi không còn giận cậu nữa. Dù sao trong giai đoạn tôi bị tiêu chảy, hàng ngày cậu đều đút thức ăn nước uống cho tôi, tôi sẽ luôn ghi nhớ sự giúp đỡ của cậu."

Nhưng Ryan vẫn không nói gì. Gã cúi đầu nhìn đôi tay mình, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, sau đó lại ngây người.

James nhìn thấy điều này, theo bản năng xích ra xa.

"Không phải cậu lại phát điên nữa chứ?"

"Ryan? Nam tước Ryan?"

Vừa nhắc đến nam tước, ngay lập tức làm tan biến sự lạnh lùng trong mắt Ryan, thay vào đó là một niềm kiêu hãnh khó cưỡng.

Gã lập tức ngẩng cao đầu, vênh váo nói: "Nô lệ James, ai cho mày cái gan dám gọi thẳng tên của tao, mày phải gọi tao là nam tước."

James nói: "Dạ, ngài Nam tước, vừa rồi ngài đang nghĩ gì vậy? Tôi cảm thấy ngài có chút kỳ quái."

Nghe vậy, Ryan ngơ ngác nghiêng đầu: "Hừ, vừa rồi tao đang nghĩ gì vậy cà? Sao lại không nhớ?"

James nói thầm: “Làm sao tôi biết cậu đang nghĩ gì? Tôi chỉ nói với cậu biết thôi. Được rồi, tôi không ở đây phơi nắng với cậu nữa, tôi đi ăn.”

Ryan hừ lạnh: “Ăn? Ăn cái gì? Toàn bộ bệnh viện tâm thần Twilight này là địa bàn của Nam tước Ryan. Mỗi bữa mà các người ăn đều tiêu tiền của tao. Tôi tuyên bố hôm nay mọi người không được ăn cơm.”

“Chúng mày không tiết kiệm tiền cho tao sao?”

“Tao đã 3 ngày không ăn, không phải vẫn khoẻ re sao?”

James không quan tâm đến Ryan.

Y không thèm để ý đến thằng bệnh nhân tâm thần này, lập tức đứng dậy bỏ đi.

Nhưng Ryan cảm thấy uy nghiêm quý tộc của mình đã bị khinh nhờn.

Khi gã chuẩn bị đánh lén James, dạy y cách làm người, thì đột nhiên đôi mắt của y lại trở nên trống rỗng.

Cơ thể cũng dừng lại.

James không nhìn thấy cảnh này, y nhanh chóng bỏ đi.

Trong sân sau, chỉ còn lại Ryan đứng một mình dưới ánh mặt trời.

Gã ôm đầu nói với vẻ mặt đau khổ: “Chết tiệt, tôi nhớ là nghe được một giọng nói, chết tiệt, là tên ngốc nào đang gọi tên tôi.”

“Còn gọi sai nữa.”

“Quay về? Quay về đâu? Tôi không đi đâu, tôi sẽ ở lại Twilight, đây là địa bàn mà chủ nhiệm đã sắc phong cho tôi.”

“Mẹ kiếp, Ryan Hamel là cái chó gì, chuyện này liên quan gì đến Nam tước Ryan tôi?”

“Mày nói cái gì vậy? Tao chính là năng lực ác linh hoá của mày? Mày loại bỏ tao? Để tao trở thành hậu thủ của mày?”

“Hehe, Nam tước Ryan tuyệt vời như trâu mà chỉ là năng lực của mày sao? Mày đừng giả trâu với tao!”

“Mày là năng lực của tao mới đúng!”

Ryan càng nói càng cảm thấy nỗi đau trong tâm hồn giảm đi rất nhiều.

Bỗng gã đột nhiên ý thức được: “Tao hiểu rồi, cmm muốn dùng ngôn ngữ quấy rối tao, mày chờ đó, mày chết chắc rồi. Giờ tao sẽ gọi Chủ nhiệm trong mộng, tao muốn tố cáo mày.”

“Mày dám giả vờ trâu bò trước Nam tước Ryan.”

“Vừa hay tao đang muốn xây một bệnh viện tâm thần Twilight. Tao sẽ nhờ chủ nhiệm mổ lấy nội tạng của mày, bán chúng để kiếm tiền.”

……

Bầu trời tối đen như mực, không gian u ám.

Có thể cảm nhận rõ ràng sự hạn chế về không gian.

Cứ như ở trong một không gian hẹp dài.

Đỗ Duy chỉ cảm thấy thời gian trôi qua từng giây một, nhưng khi hoàn hồn lại hắn đã xuất hiện trong không gian chật hẹp này.

Cơ thể bị hạn chế. Không thể cử động chút nào.

“Tôi đang ở trong quan tài đá?”

Giọng của Đỗ Duy vang lên trong bóng tối, hắn đưa tay muốn chạm vào những rào cản xung quanh, vừa đưa tay ra đã cảm nhận được hơi nước lạnh lẽo, và ẩm ướt.

Hơn nữa ác ý dày đặc đang ăn mòn dọc theo nơi mà lòng bàn tay chạm vào.

Đỗ Duy lập tức rút tay về.

Cái Bóng hiện đang phụ thể trên thân hắn, nhưng dường như đang chịu nỗi đau khôn tả.

“Cỗ quan tài đá này muốn nuốt chửng tôi? Để hiến tế sao?”

“Ryan Hamel, đây là hậu thủ để mày hồi sinh?”

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút phức tạp.

Hắn thấy dù hắn coi trọng đối thủ này, nhưng vẫn có chút khinh thường.

Những chuyện vừa xảy ra bên ngoài đã khiến Đỗ Duy quá mức tự tin.

Hắn cho rằng Ryan Hamel trốn trong bóng tối thật ra chỉ là một xác chết, hoặc một ma linh đeo mặt nạ, bị Ryan điều khiển.

Mà trong quan tài đá, là cơ thể thật của nó

Nhưng lúc này kẻ bị nhốt trong quan tài đá lại biến thành hắn.

Chương 556: Tiếng thở hổn hển trong quan tài đá

Cốp cốp cốp…

Đỗ Duy đập vào nắp quan tài.

Hắn làm thử, nhưng lại phát hiện không thể mở quan tài để thoát ra.

Cứ như quan tài đá bị một thứ rất nặng đè lên, dù mạnh đến đâu cũng không thể đẩy ra nổi.

Vì vậy hắn đành phải từ bỏ ý định đó.

Có nhiều cách để rời đi, nhưng giờ hắn không muốn làm như vậy.

Ví dụ, trốn trong bức tranh sơn dầu, sau đó thông qua Freddy để vào giấc mơ của Tom rồi trốn thoát.

Phương pháp này rất hiệu quả.

Nhưng sau khi dùng nó, hắn sẽ phải tạm thời nói lời chia tay với Ryan Hamel, Gascoigne và Brand.

Mục tiêu còn chưa đạt được, làm sao có thể bỏ dở giữa chừng.

Hơn nữa, Đỗ Duy cũng không có ý định buông tha Ryan Hamel.

Theo cách nói của đối phương; y là y, Ryan là Ryan.

Giữa hai người không chỉ là luân hồi.

Ngược lại sau khi Ryan Hamel chết, đang cố gắng hồi sinh theo cách nào đó, và Ryan chỉ là một sản phẩm bắt nguồn từ

năng lực của đối thủ.

Một khi Ryan Hamel hồi sinh thành công, y nhất định sẽ thu hồi năng lực, giải quyết Ryan.

Mối quan hệ giữa đôi bên có phần giống với Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy.

Nhưng thực tế thì hoàn toàn khác, đoi bên không thể hợp nhất.

Chỉ có một bên thay thế bên kia.

"Nhưng y ở đâu?"

Trong quan tài đá tối tăm và ngột ngạt, giọng nói của Đỗ Duy càng lúc càng biến hoá kỳ quái.

Ban đầu, Ryan Hamel nằm trong quan tài đá.

Giờ mình đã thế chỗ của đối phương.

Có phải đối phương đã ở chạy ra khỏi quan tài đá?

Brand và Gascoyne ở đâu?

Lẽ nào bọn họ cũng ở bên ngoài?

Đỗ Duy không thể đoán ra được.

Lượng thông tin ít đến nỗi ngay cả hắn cũng không thể đưa ra phán đoán chính xác, chưa kể người lập ra tất cả những thứ này chính là thiên tài Ryan Hamel.

Nhưng đúng vào lúc này…

"Hộc…"

Dường như ai đó đang thở hổn hển.

Sắc mặt Đỗ Duy lập tức trở nên xấu xí.

Hắn nhạy bén phát hiện, chính xác là tiếng thở hổn hển trong quan tài đá, ở ngay sau cổ hắn.

Nhưng sao điều là có thể.

Giờ hắn đang nằm trong quan tài đá, phía sau có một phiến đá cứng ngắc, không thể chứa bất cứ ai khác.

“Thật thú vị.”

Đỗ Duy xoay cổ, cố gắng xoay người trong chiếc quan tài chật hẹp.

Hắn muốn xem cái quái gì ở đằng sau.

Nếu là Ryan Hamel, đối phương nhất định sẽ tấn công hắn ngay lập tức, không thể nào đùa dai như vậy.

Vì vậy Đỗ Duy khó nhọc xoay người.

Hắn nhanh chóng lật người.

Trong suốt quá trình này, Cái Bóng luôn phụ thể hắn, chống lại cảm giác ăn mòn không thể giải thích từ quan tài nhắm vào hắn.

Trong bóng tối, nhấn zippo, ngọn lửa đỏ rực lập tức chiếu sáng xung quanh.

Sau đó Đỗ Duy chỉ thấy phiến đá, ngoài ra không thấy gì khác.

Tiếng thở hổn hển vừa rồi đã biến mất.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Đỗ Duy hơi khó hiểu, hắn đã chuẩn bị Đánh Dấu, nhưng mục tiêu đã đột ngột biến mất.

“Ra đây.”

Hắn lạnh lùng nói: “Giờ tao đã bị may nhốt trong quan tài, tao không hề có năng lực phản kháng, mày không cần thiết phải ra vẻ huyền bí nữa.”

“Huống hồ mày không muốn biết năng lực của mày hiện đang ở sao?”

“Nào, kết thúc đi, không phải mày rất muốn giết tao sao?”

“Giờ là cơ hội tốt nhất của mày.”

Ngay khi Đỗ Duy vừa nói xong, phía sau lại vang lên một tiếng thở hổn hển.

Giống như thứ bí ẩn kia đã bám vào lưng hắn, thở mạnh vào cổ của hắn.

Nếu đổi thành người khác, chắc đã sợ vỡ mật. Hoặc rơi vào trạng thái hoảng loạn.

Nhưng kẻ đó lại là Đỗ Duy, hắn không khỏi chế nhạo: “Thật quá nực cười, tao cho mày cơ hội, mày không muốn nắm lấy. Còn sợ cái gì?”

Nói xong, Cái Bóng như cảm nhận được suy nghĩ của Đỗ Duy. Nó trực tiếp vào phụ thể, lại biến thành bóng của Đỗ Duy.

Ngay sau đó, phía sau Đỗ Duy hiện lên một gương mặt đáng sợ. Đó không phải là Ryan Hamel. Mà là một thứ quái dị, làn da lở loét, không có ngũ quan, ngay cả đường viền đều không thấy, như thể đã bị xóa bỏ.

Vào lúc này, Đỗ Duy quay đầu lại, nhìn chằm chằm khuôn mặt này. Khoảng cách giữa cả hai chỉ bằng bề rộng năm ngón tay.

Đỗ Duy lập tức vươn tay phải ra, không chút do dự trực tiếp nắm lấy.

Hắn muốn Đánh Dấu đối phương.

Trong bóng tối, hai con dao sắc bén cũng lặng lẽ đâm vào, Cái Bóng đã tấn công gương mặt đó.

Nhưng điều kỳ lạ là tay của Đỗ Duy lại vồ hụt.

Khuôn mặt đó hoàn toàn coi thường năng lực Đánh Dấu, chỉ né tránh khi bị Cái Bóng tấn công.

Ngay sau đó, nó trực tiếp trùm lên mặt của Đỗ Duy. Chính xác mà nói, là chiếc mặt nạ mà hắn đang đeo.

"Mặt nạ ác linh…"

"Không… là ma linh."

Ý tưởng này chợt lóe lên trong đầu của Đỗ Duy, hắn đã tự tay làm ra rất nhiều mặt nạ ác linh, hiểu rất sâu về thứ này.

Đối phương chắc chắn là ma linh trong chiếc mặt nạ được đeo bởi người thứ 13 của Vanity.

Chỉ không biết tại sao lại xuất hiện trong quan tài.

Hơn nữa, mục tiêu của đối phương dường như là chiếc mặt nạ mà hắn đang đeo.

Ngay sau đó, Đỗ Duy không khỏi đau đớn rên rỉ.

Hắn ôm đầu gầm gừ trong bóng tối.

Mặt nạ trên mặt trở nên rất lạnh, lạnh lẽo thấu xương, trong đầu cũng vang lên một giọng nói nóng nảy, đáng sợ kinh người.

Mục đích của ma linh mặt nạ này rất đơn giản.

Xem ra nó đã mất đi môi giới tồn tại, hiện tại gặp nơi có thể dung thân, nó chỉ muốn chiếm cứ.

Đồng thời còn muốn đoạt xác của Đỗ Duy.

Có thể nói, điều mà nó muốn làm hoàn toàn giống với ác linh Đỗ Duy trước khi có tính cách, trí nhớ, cách suy nghĩ của Đỗ Duy, mục đích giống y ác linh mặt nạ.

Sự khác biệt là một bên là ma linh, còn bên kia là ác linh.

Đỗ Duy còn có thể chống lại ác linh, nhưng trước ma linh, hắn bó tay.

“Cái Bóng…”

Đỗ Duy nghiến răng nói: “Giết cho tao.”

Ngay lập tức, Cái Bóng phụ thể vào Đỗ Duy.

Tồn tại cấp độ ma linh đương nhiên phải sử dụng sức mạnh tương tự để đối kháng.

Bây giờ, chỉ có Cái Bóng mới có thể giúp Đỗ Duy.

Còn phong thư lúc này cứ như hoàn toàn bị áp chế, không hề nhúc nhích.

Nhưng ngay khi Cái Bóng vừa chiếm hữu, chuẩn bị bức ma linh mặt nạ ra ngoài, rồi giết chết đối thủ. Đột ngột……

Bên trong quan tài đá, vang lên những tiếng thét chói tai kinh khủng.

Khuôn mặt tan chảy trong mặt nạ cố gắng thoát ra khỏi chiếc mặt nạ.

Tuy nhiên, nó không thể thực hiện được.

Bởi vì những sợi tơ mỏng màu đen trồi ra khỏi mặt nạ, hòa vào gương mặt không có ngũ quan, khiến ma linh dù có vùng vẫy thế nào cũng không thể làm đứt một sợi tơ.

Chương 557: Tôi cần nhiều ma linh hơn

Hít-khazz…

Chỉ nhô ra rất ngắn, thời gian thậm chí chưa quá 1 phút.

Ma linh bị kéo trở lại mặt nạ một cách thô bạo. Tiêu đời ngay lập tức.

Đồng thời, Đỗ Duy không khỏi liếc mắt một cái, cảm thấy được ác linh mình đang dần thức tỉnh.

Nhưng cũng chỉ đến vậy.

Chỉ một ma linh, vẫn không thể đánh thức ác linh Đỗ Duy.

Bởi vì chuyện mà nó đang làm là điều mà chưa ai trên thế giới này từng làm được.

Nuốt chửng Ma Thần.

Như nó đã nói, đối thủ của nó chưa bao giờ là những Hunter hàng đầu, bởi vì trong mắt nó - những người đó chỉ là phàm nhân.

Đối thủ của nó chính là 72 Ma Thần của Solomon.

“Tôi cần thêm ma linh.”

Đôi mắt của Đỗ Duy đột nhiên có dấu hiệu chuyển sang màu đen.

Dù một ma linh không đánh thức được ác linh Đỗ Duy.

Nhưng cũng có một chút tác dụng.

…

Brand đang rất khó chịu.

Khi tất cả mọi người đều bị bao phủ bởi bóng tối.

Gã thấy mình đang ở trong một quan tài đá.

Trong đó còn có một ma linh mặt nạ.

Với sức mạnh của Brand, ma linh không thể làm tổn thương gã, ngược lại dễ dàng bị gã bóp chết.

Suy cho cùng, Brand là một Hunter đã đánh cắp sức mạnh của Ma Thần, thành viên của Vanity và Matthew đều cùng một loại người.

Đều là những Hunter mạnh nhất thế giới.

Theo một nghĩa nào đó, thời đại mà họ đại diện hoàn toàn dị dạng.

Mạnh thì quá mạnh, yếu thì quá yếu. Phần trung bình thì biến mất.

Gã quẳng gương mặt thối rữa ra xa, Brand đưa tay đẩy nắp quan tài.

Gã nghiến răng nói: "Ryan Hamel, mày cho rằng tao không biết mày muốn làm gì sao? Chắc chắc có 2 quan tài như thế này nữa, mày muốn dựa vào thứ này để tái sinh, dùng chúng ta làm vật tế, cướp đoạt sức mạnh của chúng tôi, thật tức cười."

"Sức mạnh của Ma Thần không đơn giản như mày nghĩ."

Nói xong, mặt nạ trên mặt gã đột nhiên giống như vật sống, nó bắt đầu ngọ nguậy, từ bên trong có rất nhiều thứ quỷ dị dạng xúc tu kéo dài ra.

"Mở cho tao!"

Quan tài rung lên ầm ầm.

Brand nổi giận gầm lên.

Quan tài đá bị đẩy ra một khe hở, những giọt mưa lạnh léo lập tức trút xuống.

Rầm…

Nắp quan tài được nhấc lên.

Brand trực tiếp nhảy ra ngoài.

Trong tầm mắt, gã nhìn thấy một người đàn ông đang đứng đối diện, quay lưng lại với mình.

Người đàn ông có mái tóc vàng khô héo. Thân hình teo tóp, toát ra một cái lạnh thấu xương, cứ như một xác chết.

Nước mưa chảy từ trên người y, nhưng khi rơi xuống đất, lại thành máu.

Đối diện với người đàn ông này còn có hai quan tài khác.

Tất cả đều nằm trên mặt đất.

"Ryan Hamel?"

Giọng của Brand rất lạnh, vừa bước tới vừa siết chặt tay.

"Có vẻ như tin tức của mày trong Vanity đã có sai sót rất lớn, 3 quan tài đá của giáo phái lại nằm trong tay mày. Có vẻ như hồi đó mày và thành viên kia rất gần gũi."

"Không phát hiện, hay lựa chọn giấu giếm?"

"Nhưng thứ trong quan tài đá đã bị thứ gì đó giết chết từ nhiều năm trước, mày muốn dựa vào 3 chiếc quan tài đá để tái sinh là tuyệt đối không thể."

Ryan Hamel ở đối diện sững sờ khi nghe thấy điều này, từ từ xoay người.

Không đúng…

Thứ này không thể gọi là cơ thể nữa.

Bởi vì ngoại trừ lưng, phần trước của y đang tan chảy. Mưa hoà máu là từ đây mà ra.

Brand không khỏi dừng lại: “Cái này…”

Theo như những gì gã biết, thứ trong 3 chiếc quan tài đá có sức mạnh khiến con người bất tử.

Nhưng thật ra đó chỉ là truyền thuyết, làm sao những thứ liên quan đến ma linh có thể không có tai hoạ ngầm.

Trong quá khứ, vua của một quốc gia châu Âu đã có mưu đồ với 3 chiếc quan tài đá, ông ta đã nằm vào một chiếc quan tài trước khi chết. Nhưng một trăm năm sau, 3 cái xác giống hệt ông ta đã xuất hiện từ trong đó.

Và ngay sau khi xuất hiện, đã biến thành ma linh.

Nếu không phải lần đó, thứ đã bị người ta giết chết, khiến sức mạnh của 3 ma linh bên ngoài yếu đi, có thể đã có rất nhiều người chết.

Nhưng kể từ đó, 3 quan tài đá đã biến mất.

Cứ như bị ai đó cố ý giấu đi.

Theo thông tin mà Brand biết, và những gì Ryan Hamel gặp phải bây giờ, không hề tương xứng.

Brand cảm thấy mọi thứ vượt quá tầm kiểm soát của mình.

Vì vậy, trong khi nhìn chằm chằm vào Ryan Hamel dị biến, vừa tìm kiếm công tước và Gascoigne.

Vào đúng lúc này, ầm ầm.

Nắp quan tài của một cỗ quan tài đối diện bay thẳng vào không trung. Nó văng mạnh lên không trung, rồi rơi mạnh xuống đất.

Bùn đất hoà với nước mưa văng tứ tung.

Ngay sau đó, Brand thấy "Công tước" từ trong quan tài ngồi dậy, khí tức vô cùng lạnh lẽo, vô cùng khủng khiếp.

Đó là một cảm giác kinh hoàng như thể đến từ địa ngục, khiến người ta không khỏi run sợ.

"Ryan Hamel, mày muốn chết như thế nào?"

Vừa nói xong, Đỗ Duy lập tức xuất hiện sau lưng Ryan Hamel, Cái Bóng lập tức xông ra. Nó cầm một con dao sắc bén, lạnh lùng đâm vào tim đối phương.

Máu phun ra.

Y quay đầu vô cùng khó chịu nhìn Đỗ Duy.

Y mở miệng, nhưng ngũ quang đang tan chảy, chỉ có thể nói một cách mơ hồ: "Tao… tao thực sự… tao… chết trong tay của chính mình…"

Chỉ hắn mới biết rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Năng lực muốn gì được nấy vốn thuộc về y, lại nhằm vào chính cơ thể y.

Y là Ryan Hamel thật.

Nhưng kết quả, lại biến thành năng lực do Ryan diễn sinh ra.

Có thể nói kiểu chết này thực sự rất thần kỳ.

Cứ như đang đóng một bộ phim truyền hình.

Tất cả kế hoạch cùng hậu thủ của y giờ đều công cốc.

"Tao không cam tâm…"

Ryan Hamel nắm chặt tay, chĩa thẳng lên bầu trời: "Tao vẫn còn có cơ hội, là hắn đã biến tao thành hắn. Chỉ cần tao từ bỏ tất cả những thứ này, tao vẫn có thể trở thành vị Thần thật sự."

Nhưng Đỗ Duy lại lạnh lùng, vô tình: “Mày nói nhiều quá.”

Hắn lập tức chộp lấy cổ của Ryan Hamel, cũng lười bận tâm về mối quan hệ phức tạp giữa hai người.

Dù sao hắn chỉ cần đối phương chết là đủ.

Răng rắc.

Ryan Hamel bị bẻ gãy cổ.

Nhưng đối phương lại cười gằn.

“Đồ ngu xuẩn, giờ mày giết tao, ngược lại là giúp tao. Mày sẽ chết, tao đã nhìn ra điểm yếu của mày. Mày không mạnh như mày thể hiện.”

Sau khi nói xong, Ryan Hamel tắt thở.

Nhưng cùng lúc đó, một luồng khí lạnh lẽo và đáng sợ lan tràn từ cái xác.

Hơn nữa, lớp da đang tan chảy trên mặt của xác chết phồng lên, như thể có thứ gì đó sắp lòi ra.

Brand ở bên cạnh như vừa nghĩ ra điều gì đó.

Gã nhắc nhở: “Thưa ngài, hãy quẳng cái xác đi. Kẻ kia sắp hồi phục, hắn chỉ trở thành Ryan Hamel, nhưng thật ra hắn là một thành viên của Vanity.”

Chương 558

Nhắc nhở của Brand không có bất kỳ tác dụng nào.

Bởi ngay khi gã nói xong, cái xác mà Đỗ Duy nắm trong tay đã hoàn thành biến dị.

Khuôn mặt tan chảy của xác chết, lồi ra từ bên trong, tạo thành một chiếc mặt nạ.

Mặt nạ có màu màu xám.

Làn da giống như xác chết bị xói mòn khi mất nước. Trông giống như mặt nạ trên khuôn mặt của hắn.

Hơn nữa vừa xuất hiện, mặt nạ bắt đầu vặn vẹo, một ý thức đáng sợ đã hoàn toàn bao trùm lên Đỗ Duy ở gần nhất.

Đây là cướp đoạt sức mạnh của ngũ quan.

Rõ ràng, chính thành viên Vanity đã tấn công Ryan Hamel, là kẻ đang kiểm soát cái xác này vào lúc này.

Cũng ngay đúng lúc đó, lấy Đỗ Duy là tâm điểm, mọi thứ xung quanh hắn đều rơi vào trạng thái quỷ dị.

Không thể nào phân biệt được đen trắng.

Tất cả màu sắc đều biến mất.

Thị giác, thính giác và xúc giác đều trống rỗng.

Đây chính là thứ mà người mù nhìn thấy.

Đó là khái niệm hư vô.

Brand đứng ở bên cạnh rống lên, xông lên: “Ngài Công tước…”

Hắn hiểu rất rõ, thực lực của Công tước còn lâu mới khôi phục lại được đỉnh cao, cho dù có khôi phục lại đỉnh phong, cũng không mạnh như trong ký ức của hắn.

Rốt cuộc, vầng hào quang do hai trăm năm tôn kính mang lại.

Ngay cả một người bình thường cũng có thể là thần thoại.

Nhưng khi hắn vừa lao lên.

Trong giây tiếp theo, cái xác xuất hiện, lắc cánh tay khô héo, như nhìn thấy thứ gì đó kinh hãi, điên cuồng muốn lao ra ngoài.

Mới đi được mười mét, thân hình vặn vẹo.

Dường như có một thế lực vô hình muốn giữ nó lại.

Đây là năng lực Đánh Dấu. Chỉ cần được phát động, bất kỳ ác linh hồn xấu xa hay ma linh nào cũng sẽ xuất hiện bên cạnh Đỗ Duy.

Không thể trốn thoát.

"Tao không cam tâm…"

"Brand, cứu tôi, chúng ta là một chỉnh thể, tôi không phải Ryan Hamel, tôi bị hắn biến thành như vậy."

"Giúp tôi, tôi không muốn chết…"

"A…"

Hét thảm tiếng cuối cùng, xác chết không còn năng lực chống lại năng lực Đánh Dấu, ngay lập tức biến mất.

Cảnh tượng này có vẻ rất hoang đường.

Brand nuốt nước bọt, đứng ngây ra, vắt óc suy nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng gã phát hiện mình không thể nhìn thấu.

Mà đúng lúc này, nơi xác chết biến mất, Đỗ Duy đột nhiên xuất hiện.

Hắn đeo một chiếc mặt nạ màu trắng, khí chất bất phàm.

Tay phải vẫn ôm cổ của xác chết, cái xác vừa nãy còn dị biến giờ đã chết đến mức không thể chết thêm nữa.

Trên mặt nạ, hoa văn đại dương rất nổi bật. Nó ở ngay dưới khóe mắt.

Trên mặt nạ, hoa văn này chỉ chiếm một phần nhỏ, phần còn lại dường như cố tình tách ra.

Dường như chuẩn bị cho những thứ khác.

Brand nhìn thấy cảnh này, gã không khỏi thốt lên: "Ngài công tước, ngài … ngài…"

Đỗ Duy nhìn ra nghi ngờ của gã, dửng dưng nói: "Kết thúc rồi."

Nói xong, bèn quẳng cái xác sang một bên như quẳng rác.

Bộp một tiếng.

Xác chết lập tức vỡ nát.

Cảnh tượng này khiến Brand tê cả da đầu.

Gã cho rằng thực lực của mình vốn đã rất mạnh, nhưng nếu đối mặt với cảnh tượng vừa rồi, gã chỉ có thể lựa chọn bảo vệ bản thân, không thể dễ dàng giết chết đối thủ như vậy.

Thậm chí sẽ rất chật vật.

Đúng vậy…

Brand không thể hiểu được công tước, người mà hắn vô cùng ngưỡng mộ đã làm gì.

"Hãy tiếp tục lột mặt nạ khỏi gương mặt của xác chết, dường như đã trở thành một chỉnh thể."

Giọng của Đỗ Duy lạnh lùng khó tả. Chỉ có bản thân hắn mới biết chuyện gì đang xảy ra.

Ác linh Đỗ Duy cần thêm nhiều ma linh để tăng tốc độ hồi phục. Bởi vì nó đã đạt đến điểm cực hạn.

Đánh Dấu thành công, phát động Đánh Dấu, tiếp đó nuốt chửng.

Ác linh Đỗ Duy sắp hoàn toàn đồng hóa Ma Thần, hoàn thành một việc chưa từng làm trên thế giới này.

Nếu có thể đi theo con đường này, tất cả đều có thể được giải quyết.

Khoảng trống lớn trên mặt nạ được chuẩn bị cho những Ma Thần còn lại. 72 Ma Thần của Solomon sẽ tự nhiên tạo thành 72 hoa văn khác nhau.

Mọi vinh quang, tội lỗi sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Lúc này, Brand nhìn ngài công tước trước mặt mình. Toàn bộ nhận thức của y đã hoàn toàn bị lật đổ.

“Như ngài mong muốn.”

Brand đặt tay phải lên ngực, cúi đầu chào.

“Ca ngợi ngài, ngài công tước.”

Nghe vậy, Đỗ Duy thản nhiên gật đầu nói: “Còn nữa, nhớ phải bảo mật. Tôi không muốn chuyện xảy ra ngày hôm nay để người khác biết.”

Brand kính cẩn nói: “Vâng, tôi nhất định bảo mật.”

Đỗ Duy hài lòng gật đầu.

Trên thực tế, trạng thái hiện tại của hắn không mạnh như Brand nghĩ.

Nói đúng ra là miệng cọp gan thỏ.

Vì ác linh Đỗ Duy đang ở thời điểm nguy cấp, khó có thể phân chia sức mạnh, đồng hóa Ma Thần cần phải thận trọng, và áp chế tuyệt đối.

Đỗ Duy có thể bóp chết người thứ 13 của Vanity vừa tái sinh như bóp một con gà, thật ra dựa vào sức mạnh do ác linh Đỗ Duy bị kích thích truyền ra.

Trừ những thứ này, Đỗ Duy rất bình thường.

Hắn đang có mưu đồ với Vanity.

13 chiếc mặt nạ, 13 ma linh, cộng với những người của Vanity sẽ trở thành ma linh nếu họ chết.

Sau khi gỡ những chiếc mặt nạ màu xám đã mất giá trị, còn dư lại 12 cái.

Nếu có thể hốt trọn Vanity trong một lần, ác linh Đỗ Duy nhất định có thể tỉnh dậy.

"Thật đáng tiếc, tôi không đủ thực lực. Tuy tôi biết đây là đường tắt, nhưng nguy hiểm rất lớn."

"Có lẽ, tôi nên nhắm mũi nhọn vào những ma linh khác."

Đỗ Duy thầm suy tính.

Cái Bóng sau lưng hắn bỗng dưng theo bản năng run rẩy.

Đúng lúc này, Brand ở bên đã tháo chiếc mặt nạ xám ra, nhưng gã cảm thấy ma linh trong chiếc mặt nạ này đã hoàn toàn biến mất.

Có thể nói là nền tảng của Vanity đã bị lột mất một mảng.

Ngay lập tức, gã lúng túng nói: "Thưa ngài, ma linh đã biến mất. Vanity chắc chắn sẽ rất tức giận vì họ cần ma linh và thành viên đeo mặt nạ."

"Nếu ngài cùng tôi trở về, bọn họ nhất định sẽ cho giao chiếc mặt nạ này cho ngài, lúc đó có thể sẽ nguy hiểm cho

ngài.”

Sau khi nói xong, gã nói thêm: “Tôi khuyên ngài không nên quay trở lại Vanity, bởi vì ngài không cần phải lội trong vũng nước đục này.”

Mặc dù là vậy, nhưng Brand cũng không dám chắc.

Bởi vì gã cảm thấy Công tước nhất định có mục đích riêng của mình nên mới gia nhập Vanity, không thể bị mình ảnh hưởng.

Chương 560: Coi như nằm vùng một ngày

“Brand, tôi nghĩ cậu nói có lý.”

“Nước của Vanity thực sự rất sâu, cậu đã thuyết phục được tôi. Tôi sẽ không quay lại Vanity, hãy nói với họ, và còn tôi sẽ hòa giải với giáo hội.”

Mục đích của việc gia nhập Vanity chỉ là để cạy miệng của Gascoigne, lấy được thông tin mà hắn muốn.

Giờ Đỗ Duy biết rất rõ Gascoigne đã bị nhốt trong quan tài đá còn lại.

Hắn không cần phải quay trở lại Vanity.

Dù chỉ mới gia nhập một ngày nhưng đã rút lui ngay. Theo một nghĩa nào đó, khá mất mặt.

Nhưng Đỗ Duy không quan tâm.

Rốt cuộc, Vanity đang lên kế hoạch đánh cắp sức mạnh của Ma Thần, dù sẽ có người tới tìm hắn trừng phạt, thì chắc chỉ là sứ giả Mercer.

Chỉ ông ta?

Đỗ Duy không cần mượn ngoại lực cũng có thể dễ dàng giết chết Mercer.

Brand ngẩn ra, hỏi: “Công tước, ý của ngài là không trở về Vanity?”

Thật hay giả vậy.

Lúc trước không phải cương quyết không đi sao?

Thật khó đoán…

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Vanity cho tôi một cảm giác tồi tệ, tôi không muốn đi theo con đường cũ, như vậy không có ý nghĩa gì.”

Brand vội nói: “Tuyệt vời. Nếu ngài gia nhập Vanity, họ chắc chắn sẽ tấn công ngài, tôi cũng sẽ phải làm vậy.”

Trước đó, Brand đã nói rõ thái độ của mình. Gã sẽ giúp Đỗ Duy lần này thôi.

Sau khi sự việc kết thúc, gã có thể sẽ tấn công Đỗ Duy.

Nghe vậy, Đỗ Duy trở nên lạnh lùng, lập tức hỏi: “Trước giờ tôi vẫn luôn tò mò, tại sao cậu cứ nhấn mạnh rằng nước của Vanity rất sâu, cậu cũng sẽ tấn công tôi. Cậu có thể nói cho tôi biết lý do được không?”

Ngay cả khi hắn không muốn dính líu đến Vanity, cũng phải chuẩn bị tinh thần để đối đầu trong tương lai.

Brand do dự một giây, nghiến răng nói: “Bởi vì chúng tôi là một chỉnh thể, chỉ cần đeo mặt nạ lên, không thể từ bỏ cảm giác hư vinh, không cởi ra được.”

“Còn về… chỉnh thể, tôi chỉ có thể nói rằng 13 mặt nạ là một chỉnh thể.”

“13 Ma Thần, 13 Hunter đánh cắp sức mạnh của Ma Thần, cũng sẽ biến thành một chỉnh thể.”

“Alfalia muốn tạo thần.”

Nói đến đây, Brand vẫn im lặng.

Không phải gã không muốn tiếp tục, mà có những chuyện không thể nói chi tiết cụ thể.

Nếu gã làm vậy thì Alfalia, thủ lĩnh của Vanity sẽ phát giác ngay, mọi thứ sẽ chỉ càng thêm rắc rối.

Hơn nữa, gã không thể nói.

Đỗ Duy nhìn Brand thật sâu, sau đó dời mắt sang chiếc mặt nạ màu xám trong tay đối phương.

Nước trong tổ chức này quả thực hơi sâu.

Lại muốn tạo thần…

13 thành viên của Vanity lại là một chỉnh thể.

Nếu ngay từ đầu hắn không có mưu đồ đen tối, không hề có ý định gia nhập Vanity, e rằng giờ hắn đã đeo mặt nạ và trở thành một phần của tồn tại nào đó.

"Các cậu thật sự rất to gan."

Đỗ Duy không khỏi thở dài.

Hắn đã làm điều này một lần, nhưng lần đó chỉ là cái bẫy, gài bẫy 1 trong 72 Ma Thần của Solomon.

Nhưng nếu thật sự muốn để chính thành thần, chắc chắn sẽ trở thành một phần của Ma Thần, không thể giữ được ý chí của chính mình.

Khái niệm kinh dị đó sẽ tiêu diệt mọi sự phản kháng.

Brand nói với một giọng phức tạp: "Không phải chúng tôi dũng cảm, mà là Alfalia đã hoàn toàn phát điên, hơn nữa còn đưa ra một kế hoạch khả thi."

"Con người không thể thành thần."

"Không phải người không còn là chính mình, chúng ta đã đi vào con đường này, không có cách quay đầu."

Hắn hơi chán nản.

Hắn xua tay nói: "Tôi sẽ cứu Gascoigne trước. Hắn vẫn còn ở trong quan tài đá thứ ba. Nếu kéo dài nữa, hắn có thể sẽ chết."

Vừa nói hắn vừa bước tới. Nhưng Đỗ Duy lại cau mày, trầm giọng nói: “Tôi sẽ làm.”

Gascoigne tuyệt không thể để Brand cứu.

Nếu không, chẳng phải mục đích của mình sẽ thất bại sao?

Ngay lập tức, Đỗ Duy bước tới cỗ quan tài, đưa tay phải ấn vào.

Khi Brand nhìn thấy điều này, gã không nói gì nhiều.

Dù sao chỉ cần Công tước ở bên, gã chỉ cần tuân theo mệnh lệnh.

Nhưng Brand không nhìn thấy lúc này trên tay phải của Đỗ Duy xuất hiện một cái cân bằng vàng.

Điều đó đại diện cho sao chép…

Miễn là có đủ ác linh làm vật tế, một bản sao chính xác có thể được tạo ra.

Vừa may trong giấc mơ của Đỗ Duy, có hơn một trăm ác linh học sinh.

Cũng giống như cách ác linh Đỗ Duy đã từng làm. Đỗ Duy muốn lặp lại quá trình này.

Hắn nói với một giọng điệu khó hiểu: “Cái Bóng, vào đó mang Gascoigne ra ngoài.”

Không biết đó có phải do 2 chiếc quan tài kia được mở ra hay không.

Hoặc có thể là do tồn tại trong nó đã bị giết chết.

Giờ cả chiếc quan tài không còn khiến hắn thấy quá quỷ dị nữa.

Cái Bóng lập tức như nước chảy, dọc theo khe hở trên quan tài đi thẳng vào.

Thấy vậy, Brand bên cạnh vội nói: “Ngài công tước, tuy tôi và Gascoigne quan hệ rất không tốt, nhưng hắn tuyệt đối không thể chết. Nếu hắn chết, những người khác nhất định sẽ phát điên.”

Đỗ Duy chịu đựng nỗi đau khi phát động năng lực.

Hắn giả vờ bình tĩnh nói: “Đừng lo lắng, tôi đảm bảo với cậu rằng hắn sẽ không chết.”

Brand ngập ngừng và nói: “Nhưng… ma linh dưới tay ngài, tôi nhớ dường như nó rất thích giết Hunter…”

Đỗ Duy xua tay nói: “Tôi biết cậu đang nghĩ gì, tôi cũng biết Gascoigne là ai, nhưng giết hắn là vô nghĩa, tôi không bao giờ làm điều vô nghĩa.”

Rầm.

Nắp quan tài được mở ra.

Với 2 con dao sắc bén trong tay, Cái Bóng đâm xuyên qua xương sườn của Gascoigne đang bất tỉnh, nhấc bổng ông ta ra ngoài.

Máu chảy ròng ròng, gần như chết ngay lập tức.

Đỗ Duy cau mày: “Cái Bóng.”

Cái Bóng nghiêng đầu rút ra con dao sắc bén, như nhận ra lỗi lầm của mình, lại biến thành Cái Bóng.

Điều này khiến máu phun ra nhiều hơn.

Ngay cả khi Gascoigne hôn mê, ông ta vẫn tiếp tục co giật, và có thể chết bất cứ lúc nào.

Brand ở bên thấy chuyện này, nào còn dám dây dưa.

Y lập tức ngoắc tay, cơ thể của Gascoigne bay ngay vào vòng tay của y.

“Thưa ngài… tôi phải đi trước. Thuộc hạ của ngài thật quá… ôi, tôi đi trước. Ngài phải nhớ mình tuyệt đối không được dính líu đến Vanity nữa.”

Đỗ Duy hổ thẹn nói: “Do tôi không quản nghiêm thuộc hạ, cậu đi trước đi.”

Brand đăm chiêu thở dài, thật ra gã còn muốn ở lại một lúc, để nghe lời dạy dỗ của Công tước, đây là điều gã hằng mong mỏi.

Chỉ là giờ gã không thể không đi.

“Tôi hy vọng chúng ta sẽ không gặp lại nhau trong tương lai.”

“Cầu mong ngài luôn khoẻ mạnh, Ngài công tước.”

Chương 561: Vận may của Đỗ Duy đúng là cứt chó

Sau khi Brand rời đi.

Đỗ Duy thu hồi tầm nhìn.

Hắn quay đầu nhìn về phía sau, Cái Bóng cầm hai con dao đứng ở trước mặt hắn.

Két két…

Tiếng mở cửa vang lên.

Một Gascoigne khác bất tỉnh ngã xuống đất. Y bị thương đầy mình.

Hầu hết chúng đều do Đỗ Duy, Brand, Cái Bóng và Ryan Hamel trước đó gây ra.

Bị đánh, ngũ giác bị mê hoặc, Đỗ Duy lại vờ như không biết, gia tăng lực đánh.

Ai có thể gánh nổi?

"Năng lực sao chép của cân vàng không đủ để tái tạo một chiếc mặt nạ thật."

Đỗ Duy sờ lên chiếc mặt nạ trên mặt mình rồi tháo ra.

Đương nhiên, thứ mà Brand mang đi không phải là Gascoigne thật, đó chỉ là một bản sao.

Nhưng vở kịch của Đỗ Duy bày ra sau khi đối thủ hôn mê.

Nói cách khác, bản sao đó sẽ không bao giờ bị phát hiện là giả.

Mục đích của việc này rất đơn giản.

Đào trước một cái hố cho Vanity, đỡ phải sau này chúng gây phiền phức cho mình.

Huống hồ, việc tạo thần thật phi thường.

Theo phong cách của Vanity, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người chết, thế giới này có thể đang trên bờ vực mất kiểm soát.

Dù Đỗ Duy không thích thế giới này. Nhưng tạm thời chưa muốn nó sụp đổ.

"Ít nhất, phải đợi tôi làm xong mọi chuyện."

"Tôi nên làm gì với Gascoigne?"

"Tuy rằng hiện tại hắn hôn mê, nhưng chờ hắn tỉnh lại muốn khống chế hắn, sẽ rất phiền phức."

"Phải nghĩ cách."

Đỗ Duy không ưa gì Gascoigne.

Hơn nữa, mâu thuẫn giữa hai bên về cơ bản không thể hòa giải. Nó được định sẵn chỉ kết thúc bằng cái chết của một bên.

Vì vậy, Đỗ Duy suy nghĩ một lúc, lấy smartphone ra bấm số của Kane.

Cuộc gọi sớm được kết nối.

"Thưa ngài, ngài cuối cùng đã gọi cho tôi. Hiện tại ngài đã gia nhập Vanity chưa ạ?"

Có thể nghe thấy giọng điệu của Kane ở đầu dây bên kia rất thận trọng.

Đỗ Duy thì thào: "Tôi đã rời khỏi Vanity, giờ tôi đang ở New York. Tôi cần một số Thánh Đinh, càng nhiều càng tốt."

Kane ở đầu bên kia khó hiểu hỏi: “Thưa ngài, ngài đã rời Vanity rồi sao? Nhưng không phải ngài vừa mới rời khỏi giáo hội vào ngày hôm trước sao? Mục đích của ngài đã hoàn thành chưa ạ?”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, không ngờ mọi chuyện lại suôn sẻ như vậy. Ông có thể thông báo rằng tôi đã cùng giáo hội đã hoá giải hiểu lầm.”

Kane sửng sốt: “Được ạ, nhưng ngài mới gia nhập Giáo phái Vanity có một ngày đã bỏ? Nó ngắn hơn tôi nghĩ rất nhiều, lẽ nào những người khác không có ý kiến gì?”

Lúc trước không phải nói sẽ nằm vùng trong Vanity.

Hơn nữa, ngài Phelan cũng đang ở bên trong.

Kane luôn tin rằng Ngài công tước sẽ phải nằm vùng trong một thời gian dài để đạt được mục đích của mình.

Không thể nào ngờ, chỉ cần một ngày?

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Tôi đơn phương rút lui, họ có ý kiến thì liên quan gì đến tôi? Nếu bọn họ muốn tìm đến tôi, thì cứ việc đến.”

“Bên cạnh đó, họ sẽ sớm khám phá ra những điều bất ngờ mà tôi đã chuẩn bị cho họ, họ sẽ không còn sức lực để làm phiền tôi.”

Chưa kể đến ma linh trong chiếc mặt nạ thứ 13 đã biến mất, Vanity phải tìm nhân sự và ma linh phù hợp.

Chỉ riêng bản sao của Gascoigne đã đủ ảnh hưởng đến kế hoạch của họ.

Qua điện thoại, Kane bất lực nói: “Vâng thưa ngài, vì ngài đã nói như vậy, thì chắc phải có lý do của mình.”

“Chỉ là bây giờ nhiều tổ chức tôn giáo biết ngài với thân phận là Công tước.”

“Có thể điều đó sẽ gây ra cho ngài một số rắc rối.”

Đỗ Duy cau mày hỏi: “Rắc rối gì?”

Kane trả lời: “Một số người nghĩ rằng sức mạnh của bạn ngài còn ở thời kỳ đỉnh cao nữa. Họ thực sự muốn bắt ngài, nghiên cứu bí mật của ngài, và cách khoác giác thành thần.”

“Ngài phải biết rằng đây là một thế giới tuyệt vọng. Một khi những người đó nhìn thấy cọng rơm hy vọng, họ sẽ liều chết bắt lấy không buông.”

Đỗ Duy bật cười: “Nếu là như vậy, tôi rất mong đợi.”

Đang nói, đột nhiên sắc mặt của Đỗ Duy hơi thay đổi, âm thanh trên điện thoại bị rè, tín hiệu bị ảnh hưởng.

Phía trên bầu trời u ám, một tia sét rất lớn gầm thét xẹt qua bầu trời.

Khu vực xung quanh lập tức trở nên trắng xóa.

Mưa càng lúc càng nặng.

Đỗ Duy quay đầu nhìn về phía sau, nhưng trong trạng thái Quỷ Nhãn cũng không thấy có gì dị thường.

“Không, là ở dưới.”

Vừa nói, hắn vừa cúi đầu xuống.

Sau đó, hắn nhìn thấy nó. Ngay dưới chân, dưới lớp bùn lầy trộn với nước mưa, không hiểu làm sao hắn lại nhìn thấy một thành phố đang di chuyển bên dưới.

Đồng thời ở trong đó, có một chiếc xe buýt chạy về phía hắn, tiếp đó là một tòa nhà lơ lửng được bao quanh bởi sương mù đen dày đặc.

Đỗ Duy ngây người cúp máy, cất smartphone vào túi.

“Tôi đen dữ vậy sao?”

Hắn mất niềm tin vào cuộc sống.

Đỗ Duy không dám do dự.

Hắn trực tiếp lấy ra bức tranh sơn dầu, mang theo Gascoigne bất tỉnh tiến vào bên trong.

Mọi thứ trở lại bình lặng như cũ.

Tuy nhiên, trong bóng ngược của thành phố, sau khi xe buýt và Ngôi nhà kinh dị mất mục tiêu, chúng không đánh nhau như trước.

Ngược lại, giống như đạt được một thỏa thuận.

Hai tồn tại quỷ dị khủng khiếp thô bạo kéo bóng ngược của thành phố lên phía trên.

Mưa tuôn xối xả càng lúc càng lớn.

Từ vùng ngoại ô New York, bầu trời u ám càng lúc càng tối, ánh sáng giảm mạnh.

…

Ở trung tâm của New York.

Một số người đi bộ che ô đang đi lại.

Trên đường vẫn tấp nập các loại phương tiện qua lại.

Đúng lúc này, Tom và Cha Tony đang lái xe ô tô của họ để đến Thành phố Yard, để gặp các em gái nóng bỏng cao tầng của Vodun.

Là tổ đội chiến thần càn quét khu đèn đỏ. Họ có đủ tự tin và sức mạnh để đối mặt với tất cả những cô em này.

Ngồi trên xe, Tom vừa lái xe vừa hút một điếu thuốc và nói: “Đỗ Duy? Người anh em tốt rất tuyệt vời, nhưng thành

thật mà nói, con nghĩ anh ta kém hơn con chút chút.”

“Anh ta không hề hiểu phụ nữ.”

“Hãy nhìn vào tổ đội chiến thần khu đèn đỏ của chúng ta, hai chúng ta có thể hành động, và chịch nát toàn bộ Vodun.”

“Đổi thành anh ta, có thể làm được sao?”

Cha Tony đang ngồi ở ghế lái phụ hút thuốc cũng nổ theo: “Cậu ta chắc chắn không làm được, chúng ta nên đề phòng loại chuyện này.”

“Nhưng lương tâm Cha khá cắn rứt, Cha thấy hai chúng ta quá cặn bã?”

Tom khinh thường nói: “Cha nói như thể hai chúng ta không phải là cặn bã, xin đừng nghi ngờ, chúng ta là cặn bã, thế thì đã sao?”

“XXX chùa không sướng sao?”

Cha Tony xấu hổ nói: “Quả thực là rất sướng, nhưng lương tâm của Cha rất cắn rứt. Dù sao thì Cha cũng là một linh mục, khi nào thì chúng ta có thể ngừng làm chuyện này?”

Tom phun ra một vòng khói: “Khi nào chúng ta không thể làm nổi, đương nhiên lúc đó sẽ dừng lại.”

Vừa nói chuyện, Tom cũng lái xe ra khỏi thành phố New York và đi vào đường cao tốc dẫn đến Yard.

Mới vừa rời đi có 2 phút. Ngay tại chỗ đó, cơn mưa lớn thậm chí còn lớn hơn…

Cả New York dường như được bao phủ sau lớp thuỷ tinh mờ, mơ hồ xảy ra hiện tượng bóng mờ.

Chương 562: Liếm cẩu chết không yên lành

Thật ra Đỗ Duy chưa từng nghĩ mình lại xui như cứt chó vậy.

Đó là vì hắn có quá nhiều kẻ thù.

Hay là thế giới này quá nguy hiểm?

Sao nơi nào cũng gặp quỷ, chẳng lẽ đâu cũng có ác linh, tà linh, ma linh, quái dị bị hắn hãm hại.

Chỉ còn thiếu Ma Thần.

“Chẳng lẽ là do tôi?”

Trong bức tranh sơn dầu, Đỗ Duy vẻ mặt u ám nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Hắn hiện đang trốn trong bức tranh sơn dầu, cả xe buýt và Ngôi nhà kinh dị đều không thể phong toả hắn, nhưng 2 quái dị khủng khiếp phải chắc chắn biết hắn đang ở New York. Chỉ không biết rằng vị trí của hắn chưa bao giờ di chuyển.

Đúng lúc này, trong túi của Đỗ Duy đột nhiên toát ra một khí tức lạnh lẽo, hắn quay đầu lại nhìn, phong thư chật vật chui ra khỏi đó.

“Mày sao vậy?”

Phong thư chưa bao giờ bay ra kể từ khi bước vào trong 3 cỗ quan tài, dường như nó đã rơi vào trạng thái kỳ lạ. Giờ mới lặng lẽ thức tỉnh.

Đúng lúc này, ngay khi phong thư vừa chui ra, Đỗ Duy nhìn thấy vô số hoa văn kim đồng hồ trên khắp phong thư.

Các hoa văn được xoắn lại và xếp chồng lên nhau, dường như ám chỉ điều gì đó.

Cảnh tượng này đã từng xảy ra.

Đó là dị biến mà Đỗ Duy đã sản sinh sau khi hắn để Cái Bóng thay hắn tiếp xúc với tấm bia đá ghi lại hoa văn của Ma Thần.

Nhưng lần đó, phong thư không thể hiện ra thông tin liên quan đến Ma Thần.

Trừ cái đó ra vẫn có thể giao tiếp bình thường.

Nhưng lần này, tình hình rất nghiêm trọng.

【……】

Phong thư lơ lửng trước mặt của Đỗ Duy, nó không ngừng lắc lư lên xuống, dường như đang muốn truyền tải một loại thông tin nào đó, nhưng cho dù có làm gì đi nữa thì cũng không thể thành công.

Một tia u ám hiện lên trong mắt của Đỗ Duy.

“Phong thư?”

Không có phản hồi chính xác.

Hắn lại hỏi: “Nằm trong 3 cỗ quan tài có nhắc nhở mày điều gì không? Giừo mày muốn truyền đạt lại cho tao đúng không?”

Phong thư run lên bần bật.

Ánh mắt của Đỗ Duy càng thêm nguy hiểm: “Có liên quan đến tôi? Hay là liên quan đến Ma Thần?”

Nó ngập ngừng, lắc lư lên xuống, như thể gật đầu.

“Cả hai?”

Đỗ Duy sững sờ: “Mày có thể tự hồi phục sao? Giống như lần trước, mày tự hủy diệt rồi sống lại.”

Những thông tin bị che giấu rất sâu đó chính là điều mà Đỗ Duy hằng mong mỏi.

Nhưng hắn càng tiếp xúc nhiều, càng hiểu trên người mình có vấn đề rất lớn.

Có điều gì đó luôn ảnh hưởng đến hắn, có thể đó là đồng hồ của Lamer, hoặc có thể là một thứ gì đó khác.

Vì vậy, Đỗ Duy luôn ngột ngạt.

Càng kiềm nén, càng tức giận, cũng càng căm hận.

Vào lúc này, lơ lửng trước mặt hắn, phong thư được bao phủ bởi hoa văn kim đồng hồ đột nhiên bốc cháy.

Nó nghe hiểu lời của Đỗ Duy.

Khi bụi tro bay đi, nó tái sinh.

Một dòng chữ xuất hiện trên trang giấy.

[Thưa chủ nhân, em không biết chuyện gì đang xảy ra với 3 cỗ quan tài đá trong hố. Nó đã ảnh hưởng đến phong thư. Phong thư nhớ những gì đã xảy ra lần trước, thứ được ghi trên bia đá là 72 Ma Thần của Solomon…]

[Chúng…]

Dòng chữ vừa hiện lên, những biểu tượng kỳ lạ đó lại bắt đầu xuất hiện và lan rộng. Có vẻ như chúng đang ngăn phong thư nói sự thật.

[Không, lát nữa phong thư sẽ lãng quên những tin tức đó. Chủ nhân, ngài phải nhớ rõ, trong hoa văn của tấm bia đá, có thứ đại diện ngài…. A, chết rồi, chết em rồi.】

[Chủ nhân, phong thư em là tay sai trung thành nhất của ngài!】

Sau khi dòng chữ cuối cùng xuất hiện, toàn bộ phong thư lại tan thành tro bụi.

Sau khi nó được hồi sinh.

[Hả, chuyện gì vừa xảy ra vậy? Chủ nhân, mắt của cậu bị sao vậy? Vừa rồi phong thư đã làm gì khiến ngài không hài lòng sao?】

Đỗ Duy nắm chặt tay, cố nặn ra một nụ cười nói: "Không sai, gần đây mày đã làm rất tốt, tao rất hài lòng, tao chỉ muốn chơi chết thứ gì đó."

Phong thư run rẩy vì phấn khích.

[Cái Bóng-oppa, mau ra đây, đã đến lúc anh phải quỳ gối nịnh nọt rồi.】

Một nhát dao sắc bén trong tích tắc xuyên qua phong thư, Cái Bóng nghiêng đầu, đôi mắt đỏ ngòm nghi hoặc nhìn phong thư.

Sau đó phong thư mới chú ý, Cái Bóng đang đứng đằng sau nó, một con dao sắc nhọn khác đâm vào ngực Gascoigne, găm chặt y hôn mê bất tỉnh vì mất quá nhiều máu trên mặt đất.

[Cái Bóng-oppa, đừng như vậy, chúng ta đều là thuộc hạ trung thành nhất của chủ nhân, cần gì phải một mất một còn?】

Thái độ của Phong thư bỗng trở nên nịnh nọt. Vẫn không ngừng lảm nhảm.

[Thằng ngốc Brand đâu rồi? Thằng khốn kiếp đáng kinh tởm, tao ghét nhất là liếm chó, nên giết nó mới đúng.】

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Gã đi rồi, giờ chúng ta đang trong bức tranh sơn dầu, bên ngoài chính là New York. Nhưng 2 quái dị đang kéo theo bóng ngược của thành phố, cứ như muốn đánh chiếm New York.”

Không biết có phải do kỹ năng liếm láp của Phong thư quá mạnh. Hoặc hình tượng tay sai trung thành nhất của Đỗ Duy do nó tự nhận đã thực sự hoàn thiện.

Đỗ Duy kiên nhẫn nói với nó về tình hình.

Điều này khiến phong thư vừa mừng vừa sợ.

[Chủ nhân, ngài bị sao vậy? Sao ngài lại có thái độ như vậy với phong thư? Chuyện này không phù hợp với đại phản phái như ngài. Ngài nên tàn nhẫn bóc lột phong thư mới đúng!】

[Chờ đã, không phải ngài là giả chứ?】

[Chủ nhân ngài còn hung tàn độc ác hơn cả nhà tư bản, không thể nào nói chuyện nhẹ nhàng như thế với em vậy được.】

[Cmn rốt cuộc mày là ai?】

Khi Đỗ Duy nhìn thấy điều này, hắn lập tức cạn lời.

“Mày sắp trở thành Freddy.”

Sau đó, hắn giật lấy chiếc phong thư, rồi xé nó thành từng mảnh.

Sau đó cũng lười nhìn phong thư, mà thận trọng quan sát thế giới bên ngoài, giờ hắn không còn thời gian để nghĩ xem tại sao tấm bia đá ghi 72 Ma Thần của Solomon lại có tên của hắn.

Trên thực tế, hắn cũng không nhìn thấy.

Trừ khi tên thật của hắn cũng bị biến thành một hoa văn kỳ lạ.

Điều hắn quan tâm bây giờ là xe buýt và Ngôi nhà kinh dị rốt cuộc muốn làm gì, liệu có phải chúng muốn gài bẫy mình ở New York, và tiêu diệt cả thành phố hay không.

Sau lưng hắn, phong thư đã bị xé thành nhiều mảnh đã ghép lại với nhau.

[Đúng là cảm giác quen thuộc này, chủ nhân, em sai rồi, em không nên nghi ngờ ngài, ngài làm rất đúng, trừng phạt của ngài với phong thư của rất đáng.】

[Đều nhờ vào sự dạy dỗ của ngài.】

[Phong thư hiểu, phong thư hiểu bạn nhất.】

Đỗ Duy cau mày mắng: "Câm miệng."

[Tuân lệnh, thưa chủ nhân vĩ đại của tôi.】

Phong thư không dám hiện ra thêm câu nào, nó lui đến phía trước Cái Bóng, nói chính xác là nhằm vào Gascoigne đang bất tỉnh.

[Ủa, đây không phải là thằng ngu chán sống dám liểu cẩu bày tỏ với Minette trước mặt ác linh chủ nhân sao, mày phách lối nữa đi, tại sao không nói nữa, tại sao trên người mày lại đầy máu…]

[Chậc chậc chậc… liếm cẩu chết không yên lành.】

Lúc này, Đỗ Duy đột nhiên lạnh giọng nói: "Chờ đã, xem ra bọn họ không phải nhắm vào tao, mà là 3 cái quan tài."

Chương 563: Đỗ Duy phải chết

Ở ngoại ô New York bên ngoài bức tranh.

Trong nghĩa trang hoang vắng của Bệnh viện Tâm thần Hill, 3 cỗ quan tài đá lặng lẽ ở đó.

Vào lúc này bóng ngược của thành phố chồng lên New York.

Xe buýt và Ngôi nhà kinh dị không hề xuất hiện trong thực tế.

Ngược lại, giữa đôi bên không biết đã xảy ra chuyện gì, bỗng rơi vào thế bế tắc.

Sự mâu thuẫn và thù hận giữa hai tồn tại quỷ dị này không còn là chuyện ngày một ngày hai.

Từ trường học, đến ác linh học sinh, đến bóng ngược của thành phố.

Kể từ khi hai bên va chạm, đã xảy ra nhiều cuộc đối đầu.

Xe buýt không còn đón ác linh.

Ngôi nhà kinh dị cũng không còn thoả thích tàn sát.

Bây giờ, họ đã bước vào một tình trạng giằng có.

Hai bên lại kiềm chế lẫn nhau.

Không giống như Đỗ Duy từng nghĩ, muốn chiếm cứ New York, mà chúng muốn kéo New Yorkvào trong bóng ngược của thành phố. Nơi đó mới là địa bàn của chúng.

Từ góc độ nào đó suy xét, 2 tồn tại quỷ dị này có thể được coi là một chỉnh thể mâu thuẫn.

Hành động và mục tiêu của chúng hoàn toàn giống nhau.

Nhưng bên nào cũng ích kỷ.

Nhìn thấy chuyện này, Đỗ Duy đột nhiên thấy căng thẳng.

"Có gì đó không ổn, thứ bên trong 3 cỗ quan tài đá, kỳ quái…"

"Thứ bên trong đã bị giết. Dù tôi không biết ai đã làm điều đó, nhưng nếu thứ đó không còn tồn tại, sức hút của 3 cỗ quan tài với tồn tại quỷ dị phải rất nhỏ mới đúng chứ."

"Có vấn đề gì mà tôi chưa phát hiện ra sao?"

Đỗ Duy rất muốn lấy được thứ trong 3 cỗ quan tài đá, bởi vì đây là cách hắn gần nhất, cũng là vật vô hại nhất liên quan đến Ma Thần.

Tiếc là chiếc xe buýt và Ngôi nhà kinh dị xuất hiện quá đột ngột, buộc hắn phải tiếp tục trốn trong bức tranh sơn dầu.

Không có thời gian để lấy thứ trong 3 cỗ quan tài.

Giờ nếu muốn lấy, trước tiên phải ra khỏi bức tranh sơn dầu, nhưng mà ra ngoài sẽ bị xe buýt và Ngôi nhà kinh dị phát hiện.

Hai tồn tại quỷ dị này..

Nghiêm túc mà nói, chỉ cần Đỗ Duy dám lò mặt ra, bọn chúng nhất định sẽ gác hết hận thù, giết hắn trước.

Khổ nỗi là giờ Đỗ Duy đang trong thời kỳ suy yếu, ác linh Đỗ Duy vẫn chưa thức tỉnh.

"Thế này……"

"Chẳng lẽ mình lại cận kề cái chết như lần trước?"

Đi xiếc trên dây chỉ là bước đường cùng mới phải chọn.

Để an toàn tuyệt đối, Đỗ Duy không muốn mạo hiểm với tính mạng của chính mình.

Nhưng giờ trực giác mách bảo hắn rằng trong 3 cỗ quan tài có thể vẫn đang che giấu bí mật mà hắn chưa khám phá ra.

Nếu để xe buýt và Ngôi nhà kinh dị lấy được thứ đó, chúng sẽ càng đáng sợ hơn, sẽ chỉ khiến bản thân rơi vào nguy hiểm.

Hắn không thể chắc chắn khi nào ác linh Đỗ Duy sẽ tỉnh lại.

Nhưng hắn có thể chắc chắn rằng hắn đã hết bài, không thể đối kháng với 2 tồn tại quỷ dị.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy nghiến răng: "Tôi chán ngán cuộc sống này, hơn nữa đây cục diện chết chắc."

Nói xong, Đỗ Duy quay đầu nhìn về phía Cái Bóng. Nó không ngần ngại rút con dao nhọn ra khỏi ngực của Gascoigne và đi theo sau hắn.

Phong thư không chút do dự đi theo.

[Chủ nhân, phong thư nguyện chết vì ngài.】

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Mày ở lại trong bức tranh sơn dầu canh Gascoigne, cứ mười phút đập y một phát, đừng để y tỉnh lại."

【Cái gì? Chủ nhân, phong thư không muốn ở lại đây, phong thư đã học được thủ đoạn hãm hại ác linh của ngài. Phong thư có thể giúp ngài.】

Đỗ Duy lắc đầu: "Nếu mày ở lại sẽ giúp tao nhiều hơn. Là cấp dưới trung thành nhất của tao, mày nên biết rằng tao đối xử với mày khác với Cái Bóng."

Hắn có thể nhìn thấu nó.

Nếu muốn để phong thư trung thành làm việc cho mình, đôi khi phải vui mừng thất thường, không thể quá nhẹ nhàng, nhưng cũng không quá áp bức.

Phong thư nghe đến đây thì sắp khóc.

[Phong thư em có tài đức gì, có thể được chủ nhân công nhận. Xin chủ nhân ngài yên tâm, miễn là phong thư em vẫn còn ở đây, Gascoigne sẽ không thức dậy.】

Đỗ Duy rút lá Joker đại diện cho ước nguyện từ trong túi ra.

Giờ hắn cần thêm một số trợ lực cho bản thân.

Đó là thực hiện một điều ước.

Nhưng Cái Bóng theo bản năng hóa thành một làn sương mỏng và bao trùm lấy Đỗ Duy.

Trước đây dù dùng thủ đoạn nào, cái giá phải trả sẽ bị do Cái Bóng gánh.

Giờ Đỗ Duy sử dụng lá bài Joker, nó dường như đã quen thuộc

Ở cạnh Đỗ Duy lâu nay, từ ác linh trở thành ma linh, Cái Bóng quả thực đã rất khác.

Đỗ Duy cũng không ngạc nhiên.

Hắn trầm giọng nói: “Tôi lấy thân phận Cái Bóng ước, từ giờ trở đi, ngay khi thứ trong 3 quan tài đá tiến vào bức tranh sơn dầu, tôi sẽ lập tức trở về trong bức tranh sơn dầu.”

Joker hơi ớn lạnh.

Nhưng điều ước đã thành hiện thực nhanh hơn trước rất nhiều.

Có lẽ là do tồn tại ước nguyện đã từ ác linh trở thành ma linh đáng sợ.

Két…

Cánh cửa bức tranh mở ra.

Đỗ Duy ngay lập tức xuất hiện trong nghĩa trang.

Vào lúc này, trong bóng ngược của thành phố chồng lên New York, xe buýt và Ngôi nhà kinh dị đang kiềm chế lẫn nhau đột nhiên dừng lại.

Đèn xe buýt tắt ngay lập tức.

Ngôi nhà kinh dị toát ra vẻ ác độc khủng khiếp, bị sương mù xám xịt bao phủ, điên cuồng muốn xông lên

Xe buýt cũng vậy.

2 tồn tại quỷ di cứ như cá mập ngửi được mùi máu, trực tiếp khóa chặt Đỗ Duy.

Cảm giác này vô cùng mạnh mẽ.

Đỗ Duy thậm chí có cảm giác da đầu run rẩy, hắn vừa đặt tay lên 1 trong 3 cỗ quan tài, sương mù xám xịt đã bao trùm mặt đất.

“Chết tiệt!”

Hắn chửi thầm, lập tức thu quan tài vào bức tranh sơn dầu rồi phóng sang quan tài khác. Có thể nghe thấy tiếng còi xe buýt giục giã.

Hắn lại sử dụng bức tranh sơn dầu, nhưng vào lúc này, trước quan tài thứ ba, xe buýt đã lòi ra hơn nửa đầu xe từ trong bóng ngược của thành phố.

Phía sau hắn, Ngôi nhà kinh dị cũng chui lên từ dưới mặt đất.

2 tồn tại quỷ dị đã vây hắn vào giữa.

Không có cơ hội đến gần chiếc quan tài cuối cùng.

2 tồn tại quỷ dị không quan tâm đến cỗ quan tài cuối cùng mà hằn học nhìn vào Đỗ Duy, ác ý mạnh mẽ đã khiến nhiệt độ xung quanh giảm mạnh.

Sợi chỉ đen dày đặc, giống như một vật thể sống, chui ra từ ghế lái xe buýt, tạo thành một bóng người, như thể nó là đầu nguồn, sau đó lan tràn dọc theo cửa trước.

Cánh cửa của Ngôi nhà kinh dị từ từ mở ra, dường như có một bóng người mờ ảo, đang vẫy gọi Đỗ Duy.

“Chúng mày muốn lấy mạng của tao dữ vậy sao?”

Đỗ Duy vẫn bình tĩnh, hắn không chút do dự lao thẳng về phía xe buýt.

Xe buýt lúc nào cũng im lặng, nhưng những sợi chỉ đen dày đặc lại trào dâng hỗn loạn.

Còn Ngôi nhà kinh dị dường như bị kích thích, lập tức lao về phía hắn.

Rầm…

Đỗ Duy nói nhỏ: “Cái Bóng.”

Ngay sau đó, Cái Bóng mang theo bức tranh sơn dầu, lướt qua chiếc xe buýt, hướng về phía cỗ quan tài cuối cùng.

Đỗ Duy bị những sợi tơ đen mịn của xe buýt quấn chặt tay phải.

Chương 564: Trò chơi ghép hình

Khi cỗ quan tài cuối cùng được Cái Bóng đưa vào bức tranh sơn dầu. Toàn bộ cánh tay của Đỗ Duy đã bị những sợi tơ đen mịn kéo dài từ xe buýt quấn chặt.

Sợi tơ ấy uốn éo như vật sống.

Dường như muốn chui vào trong cơ thể của hắn.

Cảm giác này rất đau.

Nhưng Đỗ Duy trong trạng thái ác linh hoá, tất cả cảm xúc đều bị đè nén, hắn không chút do dự dùng tay còn lại của mình rút ra khẩu súng kíp, nhắm ngay vào sợi tơ mịn màu đen.

Phằng…

Bóp cò.

Viên đạn từ khẩu súng kíp bắn trúng ngay sợi tơ đen.

Nhưng hầu như không có tác dụng.

Thành thật mà nói, những vật phẩm đặc biệt xung quanh Đỗ Duy không mấy hữu ích khi đối mặt với tồn tại quỷ dị, ma linh ngày càng đáng sợ.

Chỉ còn 2 lá bài Joker, cũng như xúc xắc và tiền xu là còn tác dụng.

Phát hiện khẩu súng kíp vô tác dụng.

Đỗ Duy cũng không nản lòng.

Bởi vì lúc này, Cái Bóng trong nháy mắt đã di chuyển tới trước mặt hắn, hai con dao sắc bén chém thẳng ra phía sau.

Ngay lập tức, sợi tơ bị chém đứt.

Nhưng ngay chỗ bị chém đứt lại mọc ra sợi tơ dày hơn, trực tiếp quấn quanh một con dao do Cái Bóng đang cầm.

Đồng thời, điều ước được Joker hiện thực hóa cũng đã hoàn thành tất cả các điều kiện tiên quyết.

Đỗ Duy túm lấy Cái Bóng đang cố thu lại con dao sắc bén, một chủ một tớ biến mất, trốn vào trong bức tranh sơn dầu.

Cùng lúc đó, Ngôi nhà kinh dị đâm vào xe buýt.

Bởi vì mục tiêu ban đầu của nó là Đỗ Duy, nhưng Đỗ Duy đã biến mất, nó đột ngột đối mặt với xe buýt trong tình trạng quỷ dị.

Đột nhiên…

Một điều gì đó rất sốc đã xảy ra.

Xe buýt có thể không nhận thức được chuyện gì sẽ xảy ra, cả Ngôi nhà kinh dị cũng vậy.

Nhưng do nhầm lẫn, Ngôi nhà kinh dị va chạm với nó, khiến đầu xe buýt lõm sâu vào cánh cổng.

2 tồn tại quỷ dị dùng phương thức kỳ quái, giống như tòa nhà bỏ hoang trên vùng đất chết và bãi xe phế thải ném loạn vào nhau để tạo thành một chỉnh thể.

Hơi thở chợt ngưng trệ.

Bóng ngược của thành phố đang chồng lên thành phố New York, cũng đột ngột chìm xuống.

Tương tự đối với xe buýt và Ngôi nhà kinh dị.

Chúng dường như mất kiểm soát, rơi vào trạng thái ngừng hoạt động.

Ngay cả bóng ngược của thành phố cũng xảy ra vấn đề.

…

Trong bức tranh sơn dầu, Phong thư vừa khiến Gascoigne đổ máu.

Là chó săn trung thành nhất của Đỗ Duy, phong thư liếm cẩu từ đầu đến chân, liếm đến khi Đỗ Duy thay đổi quan điểm về nó, liếm đến khi chính nó cũng tự công nhận.

Do đó, theo bản năng, nó không ưa bất cứ kẻ nào có những hành vi liếm cẩu.

Từ Brand, cũng chính là Corrion Dawkwe, Gascoigne toàn liếm cẩu, thật ghê tởm.

Do đó, sau khi Đỗ Duy rời khỏi bức tranh sơn dầu.

Nó trực tiếp làm chảy máu Gascoyne đang bất tỉnh.

Suýt chút nữa đã cắt đứt động mạch chủ.

Tuy nhiên, ngay sau đó nó phát hiện 3 cỗ quan tài đã nhanh chóng chui vào bức tranh sơn dầu, may mắn thay, thế giới trong bức tranh sơn dầu là một không gian ma quái.

Đó là ngôi trường mười năm trước.

Không gian rất lớn, nên mới có thể đặt xuống.

Sau đó, Đỗ Duy và Cái Bóng xuất hiện ở đây trong tình trạng tả tơi.

[Ôi, chủ nhân, sao ngài về nhanh vậy? Ngài giết cả xe buýt và Ngôi nhà kinh dị rồi sao?】

[Đúng như mong đợi về ngài!】

Đỗ Duy lười để ý phong thư, quay đầu nhìn về Cái Bóng.

Lúc này, tất cả những sợi tơ đen mịn vướng trên tay hắn đều đã biến mất, Cái Bóng đã đóng vai trò rất lớn vào thời khắc mấu chốt.

Nhưng nó cũng phải trả giá.

Cái Bóng nhìn trừng trừng bằng đôi mắt đỏ ngầu, nhìn xuống hai bàn tay của nó.

Đó là tay, nhưng thực ra chỉ là những đường nét mơ hồ.

Tay phải cầm một con dao nhọn, tay trái trống không.

Đúng, con dao mà Cái Bóng khao khát nhất lấy được từ Vidar đã bị xe buýt cướp đi.

Nhưng Cái Bóng không còn có còn là một ma linh đơn thuần nữa.

Hai con dao sắc bén là một phần của nó.

Giờ đây, khí tức lạnh lẽo toát ra từ Cái Bóng rõ ràng đã yếu đi rất nhiều.

Phong thư bên cạnh cũng phát hiện cảnh tượng này, nó bay lượn qua rồi dừng lại trước Cái Bóng.

[Cái Bóng - oppa, anh bị sao vậy? Con dao của anh đâu?】

Cái Bóng giơ tay trái trống rỗng lên. Sau đó, đôi mắt đỏ như máu của nó nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy rất thờ ơ.

Cái Bóng không biết phải làm sao.

Thấy vậy, Đỗ Duy nói với giọng điệu vô cùng phức tạp: “Sau này tao sẽ tìm cho mày một vũ khí thích hợp hơn.”

Phòng giải phẫu trong giấc mơ.

Ác linh Đỗ Duy đã sử dụng con dao mổ của ác linh lấy được từ Hannibal để đóng đinh nữ tu ác ma xuống sàn cho đến tận bây giờ.

Đây là một lá bài tẩy.

Đỗ Duy chưa bao giờ dám sử dụng nó.

Bởi vì nguồn gốc của nữ tu ác ma là Valak, một trong 72 Ma Thần của Solomon.

Nhưng nếu thật sự tuyệt vọng, Đỗ Duy sẽ không chút do dự sử dụng.

Cái Bóng không thể hiểu được lời của Đỗ Duy.

Nó nghiêng đầu và thể hiện một tâm trạng rất buồn bã.

Đỗ Duy còn định nói thêm vài câu, nhưng đột nhiên hắn nhìn ra bên ngoài.

Xe buýt và Ngôi nhà kinh dị đã chìm cùng với bóng ngược của thành phố, đột nhiên trải qua một số thay đổi không thể kiểm soát và không thể biết trước.

2 tồn tại quỷ dị kết hợp với nhau.

Trực tiếp kéo theo bóng ngược của thành phố lơ lửng.

Hơn nữa, cho dù trốn trong bức tranh sơn dầu, trong lòng Đỗ Duy vẫn có chút lo lắng.

Loại cảm giác khó chịu này không thể giải thích được.

Ngay sau đó, ý chí tràn đầy ác ý chen vào bức tranh sơn dầu với tư thế ngạo nghễ.

Cốc cốc cốc…

Đây là tiếng gõ cửa có tính khái niệm.

Con ngươi của Đỗ Duy co rút lại.

Là chủ nhân của bức tranh sơn dầu, hắn có thể cảm thấy có thứ gì đó ở bên ngoài bức tranh, muốn mở ra khái niệm được gọi là một cánh cửa khác.

“Cái quái gì đây?”

Đỗ Duy nhận ra có gì đó không đúng, lúc trước xe buýt và Ngôi nhà kinh dị chưa phát hiện mình trốn trong bức tranh sơn dầu, còn có thể lẻn đi ngay dưới mũi của 2 tồn tại quỷ dị.

Hoặc chúng không chỉ khoá được vị trí của mình, mà còn mở ra cánh cửa của bức tranh sơn dầu.

Phải dọt lẹ.

Đỗ Duy không chút do dự dặn dò Phong thư: "Giờ tao phải đi rồi. Mày phải nhớ rõ nhiệm vụ tao giao cho mày, canh giữ Gascoigne."

[Chủ nhân, yên tâm đi, phong thư sẽ không bao giờ làm ngài thất vọng.]

Đỗ Duy ngừng nói, lập tức nhắm mắt lại.

…

Trong giấc mơ, những ác linh học sinh đó đều đã bị hiến tế lúc Đỗ Duy phát động cân vàng.

Giờ chỉ có một mình Freddy.

Nó ngồi trên nóc phòng mổ xẻ với vẻ mặt đờ đẫn.

Bên cạnh có một chiếc smartphone lơ lửng, đầu dây bên kia là những câu chửi rủa liên tục của Ryan.

"Freddy, sao mày câm rồi?"

"Mày nên biết Nam tước Ryan tao đã dành chút thời gian từ trong lịch trình bận rộn của mình để chửi mày. Mày phải cảm thấy vinh dự chứ."

"Bây giờ mày lại câm như hến, Nam tước Ryan tao còn thể diện sao?"

"Đm? Mày nói đi!"

Freddie đờ đẫn và im lặng.

Trước kia nó còn mắng trả.

Nhưng càng lâu, nó sẽ biết rằng nó không chửi dạo giỏi bằng Ryan, chửi một câu nhận lại mười câu, còn bị nhổ đờm vào mặt.

Freddy đã rất sốc khi bước vào giấc mơ của Tom.

Giờ nó không muốn chết.

Cứ vờ như không nghe thấy là được, tuy bị giày vò gấp bội, nhưng vẫn còn tương lai đáng để mong chờ.

Chương 565: Tom muốn truyền kỹ năng xxx cao cấp

“Chủ nhiệm, chủ nhiệm là anh sao?”

Giọng từ đầu dây bên kia rất hào hứng.

Sau đó, Freddy nghe thấy giọng nói của ma quỷ Đỗ.

Nó nghe được: “Là anh, Ryan, anh đang rất bận, anh sẽ liên lạc lại với chú khi có thời gian.”

Freddy chợt ngẩng đầu lên.

Nó nhìn thấy Đỗ Duy mặc một chiếc áo khoác màu đen, vẻ mặt lãnh đạm xuất hiện bên dưới.

“Ma quỷ Đỗ, anh…”

Chỉ kịp nói tới đây, Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Đi ra với tao, giờ tao cần năng lực của mày.”

Mắt của Freddy sáng lên.

Ngay lập tức xuất hiện bên cạnh Đỗ Duy.

Trong nháy mắt, biến mất không còn tăm hơi.

Chỉ có smartphone vẫn lơ lửng.

Giọng điệu của Ryan tràn ngập nghi hoặc: “Chủ nhiệm bị sao vậy, anh ấy sẽ rời đi ngay khi vừa vào, đến nửa đêm cũng không gọi điện thoại cho ta như trước, lẽ nào anh ấy đã thay đổi?”

Vừa nói, Ryan lại vừa tự nhủ: “Ồ, tôi hiểu rồi, giờ là cuối năm, chắc là phải gấp rút hoàn thành dự án, nếu không thì sao lại bận đến thế?”

Nhưng Ryan thậm chí chưa từng nghĩ giờ mới là tháng 7, vẫn còn rất lâu nữa mới kết thúc năm.

Trong thế giới quan của gã, chỉ cần gã cảm thấy hợp lý thì mọi thứ đều hợp lý.

…

Bên trong bức tranh sơn dầu.

Freddy ngây ngốc xuất hiện cùng Đỗ Duy.

Sau đó, nó mở to mắt, nhìn ra bên ngoài với vẻ hoài nghi, có thứ gì đó rất đáng sợ đang điên cuồng đập cánh cửa khái niệm, cố gắng tiến vào trong.

"Á đù! Đỗ ma quỷ anh đã làm gì, tại sao hai tồn tại quỷ dị này lại kết hợp với nhau?"

"Jesus Maria! Satan! Lẽ nào các ngài không quản sao?"

Tâm lý của Freddy hoàn toàn sụp đổ.

Bởi vì lần trước nó đã khiêu khích xe buýt và Ngôi nhà kinh dị, bây giờ khi hai tồn tại quỷ dị đã kết hợp thành một thể, cũng đã phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Trong lúc nhất thời, Freddy rùng mình, vô cùng sợ hãi.

Đỗ Duy thận trọng nói: "Không kịp giải thích. Tao muốn mày đưa tao vào giấc mộng của Tom. Chúng ta phải nhanh chóng dọt lẹ, nếu không tao và mày tiêu chắc."

Freddy rưng rưng lệ: "Cmm tôi biết ngay mà, tất cả đều do anh gây ra. Địa ngục cô đơn quá, nên anh mới lên nhân gian sao?"

Từ tận đáy lòng, nó cảm thấy ma linh và tồn tại quỷ dị trên toàn thế giới nên đoàn kết lại để chống lại sự áp bức và bóc lột của Ma quỷ Đỗ.

Bởi vì từng giọt máu chảy trong cơ thể người đàn ông trước mặt đều lộ ra khí tức tà ác.

Nếu không, tại sao mỗi khi nó đi ra ngoài đều gặp cảnh ác linh, ma linh và tồn tại quỷ dị cố giết hắn?

Một hai kẻ thù còn đỡ.

Đây là kẻ thù ở khắp mọi nơi, cũng không thể là lỗi của ác linh chứ?

Đỗ Duy vốn đã nóng nảy, hắn lạnh lùng nói: "Cái Bóng, giết nó."

Cái Bóngn lập tức bước ra khỏi cái bóng.

Một con dao sắc nhọn mang theo một hàn ý chết người.

Mất đi vũ khí yêu quý của mình, Cái Bóng chuyển từ song dao chuyển thành đơn dao.

Do đó, giờ nó rất khó chịu.

Ngay khi nó xuất hiện, ác ý còn hung tàn hơn trước đã bao trùm cơ thể của Freddy.

Đôi mắt đỏ ngầu cũng hung dữ nhìn Freddy.

Freddy trợn to hai mắt: "Đừng như vậy, có chuyện gì từ từ nói, ma quỷ Đỗ em biết sai rồi, anh bảo em đưa anh vào giấc mộng Tom, nhưng giờ gã đâu có nằm mơ!"

Đỗ Duy nghiến răng nói: "Vậy thì để cho gã mơ đi. Đây là năng lực của mày, nếu không làm được, tao lập tức giết mày."

Freddy kinh hãi, so với kết hợp thể của 2 tồn tại quỷ dị, nó vẫn sợ ma quỷ Đỗ hơn.

Freddy do dự một chút bèn nắm lấy tay của Đỗ Duy: "Em đã lâu không được bồi bổ, giờ để Tom chìm vào giấc mộng sẽ rất tốn sức. Anh nợ em một ân tình."

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Được.”

Sau đó, Freddy không dám do dự nữa, mang theo Đỗ Duy vặn vẹo một lúc, bèn biến mất không thấy tăm hơi.

Cảnh tượng này đã được phong thư nhìn thấy.

[Freddy đần thật thú vị, nợ mày một ân huệ mới ghê chứ, mày có nằm mơ không?】

[Chủ nhân của tao là nhân vật phản diện. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chủ nhân sử dụng thủ đoạn cuối cùng, nếu mày còn dám nhắc đến ân huệ, tao công nhận mày trâu.】

Lúc này, ý chí khủng khiếp đang gõ vào cánh cửa bức tranh sơn dầu, dường như đã phát hiện mục tiêu biến mất.

Tiếng gõ cửa không ngừng vang lên.

Mọi thứ trở lại bình lặng.

Nhưng ở bên ngoài, New York lại xảy ra rung động lớn.

Bóng ngược của thành phố đã bị nhổ tận gốc, treo lơ lửng trên thành phố.

Trong đó cứ như tồn tại như một mỏ neo là sự kết hợp giữa xe buýt và Ngôi nhà kinh dị.

Hoặc có lẽ là nó…

Những người bình thường không có Quỷ Nhãn không thể nhìn thấy cảnh tượng này.

Bọn họ vẫn sinh hoạt như bình thường.

Nhưng ở trung tâm New York, trong biệt thự của Đỗ Duy.

Hiện tượng quỷ dị từng xảy ra nhiều lần trước đây đã xuất hiện.

Căn phòng tối om như mực.

Kim đồng hồ lại đứng yên.

Một cánh tay nhợt nhạt từ bên trong duỗi ra, vừa mới ra được nửa chừng, hình như phát hiện ra điều gì đó, bỗng dừng lại.

Phải mất một lúc lâu, hoa văn mặt nạ trên mu bàn tay từ từ nổi lên.

Trước đây, hoa văn này chính là biểu tượng của ác linh Đỗ Duy, nhưng giờ hoa văn mặt nạ trên tay ác linh Đỗ Duy lại có biểu tượng đại dương.

2 thứ khác biệt về bản chất.

Nhưng đúng lúc này, hoa văn mặt nạ trên mu bàn tay tái nhợt đột nhiên mờ đi rất nhiều, giống như đã bị mất đi màu sắc.

Sau đó còn lại hoa văn kim đồng hồ.

Lần này, con trỏ bắt đầu quay, như thể nó đang ảnh hưởng đến thứ gì đó.

…

Cánh cửa là thứ mà bạn sẽ nhìn thấy và sử dụng trong cuộc sống hàng ngày.

Và có rất nhiều cánh cửa chứa sức mạnh quỷ dị trên thế giới này.

Bức tranh sơn dầu có tên - Một cánh cửa khác tương ứng với cổng địa ngục trong 72 Ma Thần của Solomon.

Mà giờ nó giống như một plug-in, tồn tại trong bóng tối, bắt nguồn từ năng lực cửa của Alvin Dawkwe.

Cửa trong cơ thể của Cái Bóng giam cầm rất nhiều ác linh, và tà linh.

Nhưng sau này trong cánh cổng địa ngục, ác linh Đỗ Duy đã hiến tế tất cả cho cân vàng.

Vì vậy, nơi này trở nên trống rỗng.

Trong sòng bạc, bụi bặm khắp nơi, bàn đánh bạc trống rỗng, quân bài vương vãi khắp nơi.

Trên mặt đất là một con búp bê ác linh với má lúm đồng tiền, cùng mái tóc vàng rối bù.

Annabelle bất động.

Nhưng đột nhiên, nó run rẩy.

…

Trên đường cao tốc lái về phía Yard.

Tom đang hút thuốc, trò chuyện với Cha Tony về các chủ đề của đàn ông.

Lâu lâu vẫn văng vẳng tiếng cười dâm dục.

“Cha Tony, trên thực tế, những kỹ năng đặc biệt mà con dạy cho Cha đã bị tôi loại bỏ. Gần đây, tôi đang nghiên cứu những kỹ năng cao cấp bền bỉ và mãnh liệt hơn.”

“Hơn nữa, con đã thu được kết quả.”

“Cha không nên dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, nể tình tổ đội chiến thần càn quét khu đèn đỏ, giờ con sẽ truyền lại cho Cha.”

Nghe đến đây, Cha Tony tỏ ra phấn khích, ông rất mong chờ sự dạy dỗ của Tom.

Tuy nhiên, Tom đột ngột nghiêng đầu, khóe miệng mang theo nụ cười thô bỉ, nhắm mắt nằm thẳng trên ghế xe.

Cha Tony mở to mắt: “F*ck! Tom, sao con lại đột ngột đột tử?”

Nhưng ngay sau đó, trên ghế sau của xe, bóng dáng của Đỗ Duy từ từ hiện ra.

Hắn lạnh lùng nói: “Đừng lo, anh ta chỉ ngủ thôi.”

Chương 566: Tồn tại quỷ dị cùng hắn không chết không thôi

(Từ chương này xưng hô giữa Cha Tony và Đỗ Duy sẽ thay đổi vì hiện giờ Đỗ Duy đã chức to hơn)

F-ck! Đỗ Duy? Sao cậu lại ở trong xe?"

"Sao cậu có thể ở trong xe!"

Khi giọng nói của Đỗ Duy vang lên ghế sau, Cha Tony đã hoàn toàn choáng váng, ông đã quên rằng Tom đang lái xe đã bất tỉnh và chiếc xe đang mất lái.

Ông ta hoàn toàn sốc nặng.

Đỗ Duy lạnh lùng chỉ vào tay lái: "Cha ngẩn ngơ gì vậy?"

Cha Tony hoàn hồn, ông vội vàng chộp lấy vô lăng.

Đỗ Duy lấy khẩu súng kíp, bắn nó ra ngoài cửa sổ xe.

Phằng chéo.

Tiếng súng chói tai khiến Tom vừa ngủ say phải bật dậy.

Anh tức giận nói: "Đéo! Đây là đâu? 20 hot girl đâu? Chưa bắt đầu đã kết thúc rồi sao?"

"Không có hot girl nào cả, anh chỉ đang nằm mơ giữa ban ngày."

Nghe vậy, Tom theo bản năng nhìn vào trong xe.

Nhìn thấy Cha Tony đang nghiêng người cầm vô lăng, anh ta bèn đoạt lại: "Sao vậy, tôi vừa ngủ gật à"

Cha Tony trả lời: “Đúng, Đỗ Duy còn đang ở trong xe, điều này thật không thể tin được.”

Tom quay đầu lại, mi mắt nhảy loạn lên: “Anh hai, sao anh lại lên xe được?”

Đỗ Duy cau mày nói: “Không có thời gian để giải thích, có một chuyện rất nghiêm trọng đã xảy ra ở New York. 2 tồn tại quỷ dị đã hợp thể, hơn nữa nó còn nhắm vào tôi.”

“Tôi có thể cảm thấy rằng nó đang chạy như bay đến vị trí của chúng ta.”

“Tom, đạp hết ga đi, anh nên lái nhanh nhất có thể.”

Vào lúc này, cảm giác khủng hoảng trong lòng Đỗ Duy không hề suy yếu.

Từ nơi tối tăm, hình như hắn nhìn thấy hắc ám sâu thẳm, trong hắc ám đó có một ý chí khủng khiếp, với ánh mắt tràn ngập hận thù, khoá chặt vị trí của hắn.

Giống như cho dù có truy đuổi đến tận trời cuối đất cũng quyết không buông tha hắn.

Không chết không thôi.

Đỗ Duy biết ngoài chuyện mình chơi xỏ 2 tồn tại quỷ dị này quá nhiều lần, thù oán có hơi lớn, thì cũng có thì còn có một số yếu tố nữa.

Ghế lái xe buýt được dành cho ác linh mình.

Từ lâu, 2 tồn tại quỷ dị khủng khiếp này đã thể hiện ác ý.

Còn như Ngôi nhà kinh dị, trước đây nó chỉ hận mình, nhưng giờ kết hợp với xe buýt, biến thành hận thù chồng chất, đôi bên hoàn toàn giống nhau.

Tom không nghi ngờ lời của Đỗ Duy.

Vừa tăng tốc độ lên tối đa, vừa nghiến răng hỏii: “Đỗ Duy, anh không đùa đó chứ, thứ quái quỷ đang truy sát theo anh là thứ gì?”

“Anh không phải là Hunter sao? Phải dễ dàng giết nó chứ!”

Cha Tony kinh hãi nói: “2 tồn tại quỷ dị kết hợp với nhau. Tôi chưa bao giờ nghe nói đến chuyện như vậy, Đỗ Duy đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Đỗ Duy mở cửa sổ quay lại nhìn con đường mờ mịt phía sau, bên tai nghe thấy tiếng gió rít.

May mắn thay, tạm thời chưa bị bắt kịp.

Sau đó hắn rụt người lại, nghiêm nghị nói với Cha Tony và Tom: “Đó là xe buýt và Ngôi nhà kinh dị. Tôi từng nghĩ 2 tồn tại quỷ dị này tạm thời biến mất, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì trong một thời gian dài nữa.”

“Nhưng không ngờ chúng lại kết hợp thành một thể.”

“Giờ tôi không đủ năng lực để giết chúng, đây là điều gay go nhất.”

Thực tế cũng đúng là vậy.

Thứ duy nhất hiện giờ Đỗ Duy có thể dùng được là Cái Bóng.

Nhưng Cái Bóng chỉ là một ma linh đơn thuần, nó không còn ở thời kỳ đỉnh cao vì đánh mất 1 con dao.

Ngay cả trong thời kỳ đỉnh cao, nó chỉ có thể chống lại xe buýt, nhưng cũng chỉ trụ được một thời gian ngắn.

Chưa kể, bây giờ một tập hợp thể của 2 tồn tại quỷ dị.

Con át chủ bài quan trọng nhất của Đỗ Duy - bức tranh sơn dầu giúp hắn trốn thoát an toàn, cũng đã vô dụng.

Hiện tại là không chết không thôi. Cho dù hắn chạy đến vùng biển quốc tế, cũng sẽ bị truy đuổi.

Tình hình sẽ ngày càng bất lợi.

Tom đang lái xe, nghe đến Ngôi nhà kinh dị, bèn ngạc nhiên nói: "Anh đang nói về Ngôi nhà kinh dị biến mất khỏi New York? Tôi nhớ chúng ta từng gặp nó."

"Tôi nhớ lần đầu tiên lên chức, là vì anh gọi điện thoại nói cho tôi biết, trong Ngôi nhà kinh dị có rất nhiều người chết."

Đỗ Duy u ám đáp: "Đúng vậy, chính là Ngôi nhà kinh dị có thù với tôi."

Cha Tony ở một bên ngập ngừng hỏi: "Xe buýt thì sao? Có phải là thứ mà cậu điều tra lúc trước không?"

Vẻ mặt của Đỗ Duy càng thêm u ám.

Cha Tony và Tom hít một hơi.

"Người anh em, tại sao chúng chỉ nhắm vào anh?"

"Đỗ Duy, cậu có làm gì bọn chúng không?"

Lời nói của hai người khiến Đỗ Duy lúng túng.

Hắn nên giải thích thế nào?

Chẳng lẽ nói rằng xe buýt và Ngôi nhà kinh dị chỉ là 2 trong số những thứ quỷ quái còn đáng sợ hơn từng bị hắn hố, còn có rất nhiều tồn tại quỷ dị và ma linh như vậy nữa?

Nghĩ đến đây, mắt của Đỗ Duy đột nhiên sáng lên.

Hắn chợt nghĩ ra cách giải quyết.

"Tom, giờ anh định lái xe đi đâu?"

"À… đến Thành phố Yard."

Đỗ Duy gật đầu: "Chẳng trách đường đi có chút quen thuộc. Tại ngã tư của thành phố Yard và thành phố Essegrin,

có một con đường dẫn đến thành phố Massas.”

“Hãy nhớ rằng, khi đến giao lộ, đừng chần chừ mà hãy rẽ thẳng vào Massas.”

Tom còn chưa nói gì, Cha Tony đã kêu lên trước: “Thành phố Massas? Đỗ Duy, cậu đã đến đó một lần rồi, cậu phải biết tình hình ở thành phố đó rất tồi tệ và cực kỳ nguy hiểm.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Vậy tôi sẽ tách ra, tự mình vào đó. Nếu đến lúc đó tôi có thể sống sót trở ra, có nghĩa là sự việc đã kết thúc.”

“Nếu tôi không thể thoát ra khỏi, vậy thì thông báo cho những Hunter khác đến lấy mạng chúng.”

Với năng lực hiện tại của giáo hội, ngoài ngài Phelan thì gần như không có một Hunter nào có thể chống lại hợp thể của 2 tồn tại quỷ dị.

Ngay cả cơ hội chiến thắng của Ngài Phelan cũng rất thấp.

Bởi vì lần này xe buýt và Ngôi nhà kinh dị đã không còn đối đầu nữa, nó còn có cả bóng ngược của thành phố.

Điều đó ngoài sức tưởng tượng của những người bình thường.

Nói xong, Đỗ Duy trực tiếp nhấc smartphone gọi cho những Người Đuổi Quỷ của giáo hội đang đóng quân bên ngoài Massas.

Cuộc gọi sớm được kết nối.

Hắn nói ngay: “Tôi là Giám mục Đỗ Duy, Đức Cha Kane chắc đã thông báo về tôi.”

“Bây giờ, tôi yêu cầu tất cả các bạn sơ tán khỏi Thành phố Massas.”

“Ngoài ra, kiếm cho tôi một chiếc xe trên đường đến thành phố Massas.”

“Hãy nhớ, đây là một mệnh lệnh!”

Nói xong, Đỗ Duy cúp máy, hắn quay đầu nhìn kính chắn gió sau xe.

Giờ là hơn 5 giờ chiều, con đường phía trước vẫn tươi sáng.

Nhưng ở phía sau, có thể thấy bóng tôi vẫn đang lan tràn qua đây, kèm theo những đám mây đen u ám và tiếng sấm rền vang.

Mưa rơi, mà xe buýt sẽ chỉ xuất hiện khi trời mưa.

Chương 567: Tự đoạn đường lui

Trên đường cao tốc, một chiếc xe hơi đang phóng nhanh, tốc độ đã đạt một 180 dặm, vẫn đang tăng tốc.

“F-ck! F-ck!”

“Anh bạn, cho tôi biết chiếc xe quái quỷ đằng sau có phải là tồn tại quỷ dị mà anh nói không.”

“Tâm lý chết tiệt của tôi sụp đổ.”

“Xe của tôi tăng hết ga rồi!”

Lúc này, Tom vừa lái xe, vừa kinh hãi nhìn thứ đằng sau qua gương chiếu hậu.

Anh nhìn thấy ở sau xe, một đám mây đen đang di chuyển với tốc độ cực nhanh.

Ánh sáng cũng mờ đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Thứ quỷ dị đang ở ngay sau xe.

Mỗi khi xe chạy được một đoạn đường, quỷ dị phía sau lập tức đuổi kịp, tốc độ còn nhanh hơn xe của Tom nhiều.

Cứ tiếp tục như vậy thì không sớm thì muộn, sẽ bị bóng tối nuốt chửng.

Đỗ Duy cũng lo lắng, nhưng hắn cực kỳ bình tĩnh.

Bởi vì hắn biết rằng giờ chỉ có hắn mới có thể giải quyết vấn đề này, nếu hắn còn mất bình tĩnh, thì đừng nói đến Cha Tony và Tom.

Hai người này trừ năng lực chơi gái, gần như là vô dụng.

Vì vậy hắn lạnh lùng nói: “Đừng lo lắng, mục tiêu của nó là tôi. Sau khi ta tách ra, hai người sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.”

Tom nói mà không nhìn lại: “Còn anh thì sao? Anh dẫn thứ đó đến thành phố Massas? Sau đó thì sao? Lỡ anh chết ở bên trong thì sao giờ?”

“Tâm lý cmn của tôi hoàn toàn sụp đổ.”

“Sao anh cứ phải liều mạng vậy chứ?”

Cha Tony cũng lo lắng nói: “Tôi đã báo cáo với giáo hôi, họ đang thảo luận cách đối phó, cậu tuyệt đối đừng mạo hiểm.”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Vô ích, không thể đợi đến khi giáo hội tìm ra cách, tất cả đường lui của tôi đã bị chặn. Hoặc vào Massas City bẫy nó ở đó, hoặc tôi sẽ trở thành con rối của nó, còn thảm hơn cả chết.”

Không phải hắn không muốn lựa chọn, mà là không còn lựa chọn.

Lúc này, Tom nghiến răng nói: “Trên đời này không nên có những thứ quỷ quái này. Tôi cảm thấy bất cứ nơi nào cũng có nguy hiểm. Có phải sẽ có một ngày khi tôi đến khu đèn đỏ sẽ có ác ma giết chết tôi không?”

Áp lực không chỉ dành cho Đỗ Duy. Đối với những người khác cũng vậy.

Tom tiếp xúc khá nhiều với ác linh, nhưng vẫn rất nhát gan.

Bởi vì anh không thích hợp với chuyện này.

“Anh à, anh vừa nói tồn tại quỷ dị này là kết hợp giữa xe buýt và Ngôi nhà kinh dị. Nếu đúng như vậy, tôi sẽ báo cảnh

sát New York đề nghị hỗ trợ vũ khí hạng nặng có được không?”

Đến lúc này, Tom vẫn muốn giúp Đỗ Duy.

Anh ta cũng biết tình huống của Đỗ Duy rất hiểm nghèo. Có thể nói hắn luôn phải liều mạng.

Chỉ là lần này nguy hiểm rất lớn

Đỗ Duy nhìn Tom thật sâu.

Hắn khẳng định: “Vô dụng, không giúp được gì. Vũ khí hạng nặng chỉ có thể giết chết tôi, không có tác dụng với tồn tại quỷ dị.”

“Đối với ác linh cũng vậy.”

“Tôi rất vinh dự được biết hai người, mặc dù tôi không thể hoà nhập với cuộc sống của hai người.”

“Nhưng tôi đảm bảo với hai người, một ngày nào đó tôi sẽ khôi phục lại thế giới này như nó vốn có.”

“Mọi thứ ma quỷ đều sẽ chết trong tay tôi.”

Nghe vậy, Cha Tony rất khó chịu.

Tom cắn răng hỏi: “Anh đang nói di ngôn sao?”

Đỗ Duy lạnh nhạt nói: “Hiểu vậy cũng được.”

Lời nói quá đơn giản, như thể đang nói đến một chuyện nhỏ nhặt.

Tom nghe xong rất bực bội: “Tôi nghĩ anh đang nói gạt tôi. Anh cho tôi cảm giác vĩnh viên sẽ không mắc sai lầm hay thất bại. Giờ anh nói với tôi di ngôn, tôi không thể tin được.”

“Anh bạn, cho tôi biết có phải anh vẫn có lá bài tẩy, đúng không?”

Đỗ Duy im lặng. Hắn quả thật có lá bài tẩy.

Nữ tu ác ma có thể được giải phóng, cán cân vàng có thể tạo ra một bản sao, để chết thay mình.

Dù khó khăn đến đâu, cũng có thể liều mạng để mạnh mẽ đánh thức ác linh Đỗ Duy.

Lúc đó mọi thứ có thể được giải quyết.

Nhưng ngoại trừ nữ tu ác ma, mọi thứ khác đều không chắc chắn.

Sau khi 2 tồn tại quỷ dị giết chết bản sao của mình, có truy sát mình hay không còn khó nói?

Ác linh Đỗ Duy bị cưỡng ép thức tỉnh, chưa đồng hóa hoàn toàn Ma Thần nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Được không bù nổi mất.

“Tôi có lá bài tẩy, xin yên tâm, tôi nhất định sẽ sống sót rời khỏi Massas.”

Giọng của Đỗ Duy rất bình tĩnh.

Nếu nói Đỗ Duy là một tấm gương, thì bên ngoài gương là hắn, bên trong gương là ác linh Đỗ Duy.

Hắn chết, mặt con người sẽ biến mất.

Ác inh Đỗ Duy sẽ xuất hiện trong gương, mọi cảm xúc và mối quan hệ cá nhân sẽ bị xóa bỏ hoàn toàn.

Bởi vì nó không có tình cảm.

Nói cách khác, Đỗ Duy chỉ là một cái gông cùm.

Phía sau xe, bóng tối dần dần bao trùm.

Có thể nhìn thấy đường viền mờ ảo của chiếc xe buýt và Nngôi nhà kinh dị.

Tom cũng điều khiển xe vào đường cao tốc hướng về thành phố Massas.

Có thể nhìn thấy một chiếc ô tô màu đen đang đậu ngay phía trước.

Trùng hợp là kiểu xe Subaru Impreza…

Ngoại trừ màu sắc, mẫu mã giống hệt chiếc xe cũ nhất của Đỗ Duy.

Đây là tin tốt nhất vào lúc này.

Đỗ Duy không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, một cỗ ý chí kinh hãi xẹt qua xe.

Sắc mặt của 3 người bỗng trở nên vô cùng xấu xí.

Cha Tom và Tony không khỏi thốt lên: "Đỗ… Đỗ Duy… hình như chúng tôi cũng bị nhắm vào…"

Trong cơn ớn lạnh đó, cả hai đều run sợ.

"Tôi biết rồi."

Ánh mắt của Đỗ Duy lạnh lẽo quay đầu nhìn thứ ở sau xe, tay phải nắm chặt quá mức khiến các khớp ngón tay trở nên trắng bệch.

"Đánh bạc nào."

Không biết tại sao, trong giọng nói của Đỗ Duy có chút ghê rợn.

Hắn lấy mặt nạ trong quần ra, đeo lên mặt, sau đó lấy ra lá bài Joker đại diện cho đánh bạc.

Cha Tony và Tom bối rối.

"Anh định làm gì?"

Đỗ Duy không giải thích, lạnh lùng nói: "Bây giờ tôi là nhà cái. Luật chơi như sau: nếu Tom và Cha Tony đoán được lá bài tẩy của tôi, tôi sẽ là người thua cuộc. Nếu họ không đoán được, tôi sẽ là người chiến thắng."

“Cá cược mà tôi muốn không phải là tất cả những gì họ có, mà là nguy cơ hiện tại của họ.”

“Mọi thứ đều nhắm vào tôi.”

Tom nói một cách ngờ vực: “Anh bị điên à?”

Cha Tony cũng đỏ mặt nói: “Đừng làm như vậy. Sau khi chúng tôi tách khỏi cậu, chúng tôi có thể ngăn cản giúp cậu một lúc, cậu không cần làm vậy.”

Đỗ Duy bỏ ngoài tai: “Đáp án sai, tôi là người thắng cuộc.”

Hắn đã nói câu trả lời chính là lá bài tẩy của hắn.

Dù Tom và Cha Tony rất không muốn, họ cũng không thể chống lại thủ đoạn của Đỗ Duy, chưa kể đến việc họ không hiểu cái gọi là đánh bạc rốt cuộc là thứ gì.

Ngay giây sau, Đỗ Duy nhắc nhở: “Chuẩn bị đỗ xe, hai người chạy vòng qua thành phố Massas, tôi muốn lên xe đã chuẩn bị sẵn lái vào thành phố Massas.”

Tom buồn bã nói: “Anh nên chừa cho mình một lối thoát”.

Đỗ Duy đặt tay lên nắm cửa, lạnh lùng nói: “Tôi không cần.”

Chương 568: Nếu Cái Bóng bị hiến tế

Kítzz…

Tiếng phanh xe vang lên, lốp xe cọ xát với mặt đất, bốc lên làn khói xám xịt.

Cửa sau đóng sầm lại.

Đỗ Duy nhanh chóng lao ra vào chiếc Subaru Impreza màu đen.

Không có thời gian để tạm biệt Cha Tony và Tom, vì vậy hắn khởi động xe, nhấn ga và lao xe về phía thành phố Massas.

Phóng như tên bắn, không ai kịp phản ứng.

Và Cha Tony và Tom trên xe đã nhìn thấy điều này, dù họ vô cùng đau lòng, nhưng vẫn phải lái xe đi hướng khác.

Tránh rất xa thành phố Massas.

2 phút sau, vết lốp xe trên mặt đất bị nước mưa xoá sạch, và bóng tối bao trùm.

Hai ánh sáng trắng vụt qua, chính là 2 ngọn đèn pha của xe buýt.

Trên cao, có một đám mây đen.

Khi bóng tối đang ăn mòn, có một khoảng lặng không thể giải thích được, có một đám sương mù lan tràn về phía Cha Tony và Tom rời đi, nhưng cuối cùng lại quay về.

Sau đó, với tốc độ nhanh hơn, lại lao về thành phố Massas.

Vào lúc này, vẻ mặt của Đỗ Duy vô cùng lạnh lùng, hắn nhấn hết ga, phóng như một tên bắn lao thẳng về phía thành phố Massas.

Song lần này không giống như lần trước, lượn một vòng và chọn lối vào an toàn để vào thành phố.

Bị tồn tại quỷ dị truy đuổi, hắn không còn cách nào khác. Hay nói cách khác, những kinh nghiệm và thủ đoạn trước đây đã không còn tác dụng nữa.

"Hy vọng tôi có thể thuận lợi đến con phố đó."

"Chỉ có con phố và đường cao tốc đó mới có thể vây khốn tồn tại quỷ dị."

Vào lần đầu tiên bước vào Massas City.

Đỗ Duy gặp phải 2 tồn tại quỷ dị, một là con phố có thể giam chặt bóng của con người.

Chỉ cần để lộ bóng trong bóng tối, con người sẽ dần dần mất kiểm soát thân thể, hơn nữa bản thân sẽ xảy ra hiện tượng vặn vẹo không gian.

Muốn rời đi cũng rất khó.

Con đường quốc lộ cũng rất quỷ dị.

Theo lý mà nói, gặp tồn tại quỷ dị thứ nhất thì Đỗ Duy chỉ có thể chạy trối chết, toàn bộ đường cao tốc sẽ tiếp tục lan tràn, chỉ cần mục tiêu không chết, tốc độ lan tràn sẽ không giảm.

Vào lúc đó, Đỗ Duy đã sử dụng 2 tồn tại quỷ dị để tạo ra một cái bẫy ở thành phố Massas.

Bẫy chết trung đội hàng chục ác linh bên trong.

Giờ hắn buộc phải trở lại thành phố Massas, chủ động đối đầu với những kẻ thù đó.

“Thật mỉa mai.”

Đỗ Duy cười nhạt, đồng thời liếc nhìn kính chiếu hậu.

Nhìn từ gương chiếu hậu, bóng tối phía sau càng lúc càng gần, thậm chí còn tạo thành cảnh tượng giống như sóng thần.

Choáng ngợp, áp lực đến mức ngạt thở.

Thậm chí, giống như một ảo ảnh, đường viền mờ ảo của một thành phố từ từ hiện ra trong bóng tối.

“Cho tao xem xem, mày làm sao giết tao.”

Đỗ Duy sờ sờ chiếc mặt nạ trên mặt, khắp mặt nạ toát ra sự lạnh lẽo khó tả.

Khí chất cũng có chút thay đổi.

Ác linh Đỗ Duy dường như cảm nhận được nguy hiểm, cho dù không tỉnh lại cũng đang tìm cách đảo ngược tình thế.

Đột nhiên……

Ầm vang.

Một tia sét từ trên trời giáng xuống, nếu chiếc xe không chạy nhanh, sẽ bị đánh trúng.

Trong nháy mắt, một tia sáng chói lọi chiếu rọi xung quanh.

Đỗ Duy đột ngột nhìn lại, bóng tối sau lưng chỉ còn cách mười mét.

“Sao có thể nhanh như vậy?”

Đầu của xe buýt hiện ra từ bóng tối, ướt đẫm mưa lớn, toát ra hơi thở tĩnh lặng chết chóc.

Cảm giác bị triệu hoán nổi lên từ tận đáy lòng của Đỗ Duy.

Hắn đau đớn hét lên. Nỗi đau như kim châm vào tim.

Cảm giác bị triệu hoán đến từ xe buýt, chính xác hơn là ghế tài xế.

“Cái Bóng, thả Annabelle ra cho tao!”

Đỗ Duy nghiến răng nói.

Ngay lập tức, Cái Bóng xuất hiện ở ghế lái phụ, ngu ngơ nhìn Đỗ Duy.

Đôi mắt của Đỗ Duy hơi thay đổi.

“Cái Bóng? Thả Annabelle ra.”

Cái Bóng vẫn không ngu ngơ, có vẻ như đã xảy ra tình huống bất ngờ.

Trong cơ thể của Cái Bóng có cửa.

Annabelle được giữ bên trong.

Đỗ Duy biết rằng búp bê ác linh này chịu ảnh hưởng sâu sắc của đồng hồ cổ, đã mất kiểm soát từ lâu.

Đó là lý do tại sao hắn nhốt nó trong cửa.

Để một ngày nào đó phát huy tác dụng cao nhất, giáng một nhát chí mạng vào đồng hồ cổ.

Nhưng giờ tình hình hoàn toàn mất khống chế, Đỗ Duy không muốn giữ Annabelle nữa, chỉ muốn để nó phát hiện tác dụng cuối cùng.

Ngay cả khi nó chỉ để chống lại tồn tại quỷ dị đang truy đuổi một lúc.

“Tao sẽ tự làm!”

Trên mu bàn tay phải của Đỗ Duy lập tức nổi lên hoa văn kim đồng hồ.

Năng lực Đánh Dấu được phát động.

Nhưng điều khiến hắn không thể hiểu là chẳng hề có tác dụng.

Những ác linh mà hắn Đánh Dấu trước đây về cơ bản đều đã chết.

Chỉ còn lại Annabelle.

Đó là lý do cho rằng sau khi phát động năng lực Đánh Dấu, Annabelle sẽ xuất hiện, nhưng thực tế thì hoàn toàn ngược lại.

"Chết tiệt…"

Đỗ Duy lấy từ trong túi ra khẩu súng kíp, hắn bắn nó ra đằng sau.

Cùng lúc đó, ác linh giáo sĩ không đầu cũng xuất hiện trong xe. Ngay sau đó, Đỗ Duy không ngần ngại bắt lấy ác linh, ném nó cùng cả khẩu súng kíp ra ngoài.

Tuy nhiên, làm như vậy không có tác dụng gì.

Ác linh và khẩu súng lập tức bị bóng tối nuốt chửng, không ngăn chặn được gì.

Tốc độ của bóng tối còn nhanh hơn.

Dường như nó cũng nhận ra nguy hiểm của Thành phố Massas, muốn để Đỗ Duy trở thành một phần của nó trước.

"Cái Bóng…"

Đỗ Duy khàn giọng kêu, hắn nhìn Cái Bóng bên ghế lái phụ.

Đôi mắt của Cái Bóng mở to, một màu sắc kỳ lạ lóe lên trong đôi mắt đẫm máu tràn ngập ác ý.

Giống như, Cái Bóng biết vận mệnh kế tiếp của mình.

Cầm con dao nhọn duy nhất còn lại, nhằm về phía bóng tối.

Cái Bóng ở cấp độ ma linh có thể ngăn chặn, cho dù thời gian có thể không lâu.

Nhưng Đỗ Duy lại do dự, hắn nói: “Bám vào tao, giờ tao chưa bị ép tới mức phải lấy mầy làm bia sống.”

Cái Bóng hóa thành một màn sương mờ ảo bao phủ cơ thể của Đỗ Duy.

Sau đó Đỗ Duy phanh gấp, đuôi xe hất lên, cả chiếc xe xoay tròn ngay tại chỗ.

Cứ như hắn đang tự tử.

Đỗ Duy nhắm mắt lại.

Bóng tối ngay lập tức bao trùm lấy chiếc xe.

…

Trong giấc mơ…

Bóng tối vẫn bao trùm.

Ở đây, chỉ có Freddy và nữ tu ác ma bị giam trong phòng giải phẫu, phần lớn thời gian đều im lặng chết chóc.

Chỉ khi Ryan gọi, mới “náo nhiệt hơn một chút.”

Mà hôm nay, Đỗ Duy lần thứ hai tiến vào giấc mộng của mình.

Vừa xuất hiện, Freddy lập tức phát hiện.

“Ủa, ma quỷ Đỗ sao anh lại tới đây?”

Vừa chào vừa nịnh bợ.

Nhưng Đỗ Duy cũng không thèm nhìn, lập tức đi vào phòng giải phẫu.

Két…

Căn phòng giải phẩu vốn chỉ có 4 bức tường, bỗng nhiên hiện ra một cánh cửa.

Trong đó, nữ tu ác ma đang nằm trên mặt đất, đầu bị dao mổ xuyên qua, bị đóng đinh trên sàn.

Chương 569: Giải thoát nữ tu ác ma

Cộp cộp cộp…

Tiếng bước chân cứ như đã lây nhiễm cái lạnh trong phòng giải phẫu.

Đỗ Duy đeo mặt nạ từng bước đi tới trước mặt của nữ tu ác ma.

Hắn cúi thấp người.

Gương mặt khủng khiếp của nữ tu ác ma đang ở ngay trước mặt hắn.

Làn da xám xịt, khuôn mặt hẹp dài, gò má bị biến dạng cao hơn bình thường rất nhiều, mũi như móc câu, môi thâm đen, khoé mắt lõm sâu.

Chỉ có đôi mắt vẫn nhắm chặt.

Nhưng dù là vậy, Đỗ Duy cũng cảm nhận được ý nghĩ xấu xa đã bị đè nén bấy lâu nay.

Một khi giãy khỏi gông cùm, kẻ đầu tiên nó giết sẽ là hắn.

Ác linh Đỗ Duy có thể dùng dao mổ ác quỷ ghăm chặt nữ tu ác ma vào sàn, nhưng hắn không thể làm được.

Thứ hắn có thể làm là thả nó ra.

Đỗ Duy duỗi tay cầm con dao mổ tà linh.

Vừa chạm vào, lập tức cảm thấy đau nhói như kim châm.

Có lẽ là do ghim nữ tu ác ma bị quá lâu, con dao mổ này cũng đã xuất hiện những biến hóa quỷ dị.

Đỗ Duy không hề cảm thấy tà linh ở bên trong.

Ngược lại cảm thấy một loại cảm giác thân thuộc.

Có vẻ như nữ tu ác ma đã ăn mòn con dao mổ tà linh, biến nó thành một thứ tương tự như một chiếc trâm cài áo bằng vàng.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, kéo mạnh lên bằng tay phải.

Phụt…

Con dao mổ được rút ra khỏi đầu của nữ tu ác ma, để lại một vết thương sâu khủng khiếp, ở trong vết thương, sương mù trào dâng như một vật sống.

Ngay sau đó, toàn bộ phòng giải phẫu ngập trong sương mù.

Ánh mắt tràn ngập ác ý mạnh mẽ, vô cùng lạnh lẽo khóa chặt Đỗ Duy.

Nữ tu ác ma mở mắt trong màn sương.

Cặp mắt đó chỉ nhìn thôi đã đủ để khiến con người suy sụp tinh thần.

Con ngươi màu vàng đồng giống hệt dã thú, chỉ là một chấm nhỏ.

Phần tròng trắng mắt thì đen như mực.

Cả giấc mơ bỗng chốc run rẩy không thể kiểm soát.

Tông nền màu đen ban đầu được bao phủ bởi một màu quỷ dị hơn, giống như màu máu sau khi bị máu đông.

Chủ của giấc mơ vẫn là Đỗ Duy.

Nhưng giờ đây, ngoại tộc bị mắc kẹt trong giấc mơ đã hoàn toàn được giải thoát.

Đỗ Duy nhìn nữ tu ác ma, lạnh lùng nói: “Muốn giết tao? Vậy thì đến đây, tao ở trong hiện thực chờ mày.”

Nói xong, hắn đâm dao mổ tà linh vào trái tim mình. Sau đó lập tức biến mất.

Bên ngoài phòng giải phẫu, Freddy đã chứng kiến mọi chuyện, hoàn toàn sợ hãi và ngã quỵ.

Nó không dám ở lại đây nên điên cuồng hét lên: “Ma quỷ Đỗ, đưa em đi, đưa em theo với, em không muốn chết trong tay thứ này.”

Nhưng không có ai trả lời, dường như Đỗ Duy đã bỏ rơi nó.

Freddy tuyệt vọng, nó chạy như điên dại về phía biên giới của giấc mơ, nhưng dù chạy thế nào cũng không thể rời khỏi phạm vi phòng giải phẫu.

Ngay sau đó, Freddie nhìn thấy một đôi bàn tay teo tóp và xám xịt, với những đầu ngón tay như những móng vuốt sắc nhọn, đang lần lượt giữ các khung cửa của phòng giải phẫu.

Roạc…

Cánh cửa đã bị phá hủy.

Một nữ tu ác ma mặc áo choàng của nữ tu, cao khoảng hai mét bước ra khỏi đó.

Ngay khi xuất hiện, nó đã nhìn Freddy…

…

Bên ngoài giấc mơ.

Mưa rơi tầm tã, hạt mưa rơi trên xe nhưng không có tiếng động nào.

Bóng tối bao trùm mọi thứ.

Kết hợp thể giữa xe buýt và Ngôi nhà kinh dị dán sát chiếc Subaru Impreza màu đen đang dừng lại.

Mà trong xe, Cái Bóng phủ trên người Đỗ Duy, một chủ một tớ ngồi ở vị trí lái xe.

Chuyện đã xảy ra trong giấc mơ chỉ trong tích tắc.

Nhưng trong tay của Đỗ Duy có thêm con dao mổ tà linh.

"Ra đây cho tao."

Đỗ Duy dùng tay phải cầm con dao phẫu thuật, hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay đang xoay tròn.

Ngay sau đó, Freddy xuất hiện ở ghế lái phụ với vẻ mặt kinh hoàng và suy sụp.

"Đừng tới đây…"

Vừa dứt lời, Freddy đã kêu lên: "Không đúng, đây là nơi nào? Tôi chưa chết sao"

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Nơi này là hiện thực. Tao đã đưa mày ra khỏi giấc mơ."

Freddy không khỏi rơi lệ, muốn cảm ơn ân cứu mạng của Đỗ Duy.

Nhưng ngay sau đó, nó hét lên.

"ĐM! Phía sau mày… phía sau mày là cái gì?"

"Nữ tu ác ma!"

Freddy nhìn thấy phía sau Đỗ Duy thấp thoáng bóng dáng của nữ tu ác ma, bất cứ lúc nào cũng có thể đi đến hiện thực.

Cũng chính là vì có nữ tu ác ma.

Nên giờ tạm thời an toàn.

Đương nhiên đây chỉ là tạm thời.

Ngay sau đó, Đỗ Duy đạp tung cửa xe.

Hắn có thể cảm nhận được áp chế nữ tu ác ma với Cái Bóng, và phản kháng với kết hợp thể của 2 tồn tại quỷ dị.

Thời gian không nhiều lắm.

“Tôi vẫn còn cơ hội.”

Đỗ Duy nói, giao hoàn toàn quyền kiểm soát cơ thể của mình cho Cái Bóng. Hắn bước vào góc nhìn của bên thứ ba.

Đây không phải là lần đầu tiên Cái Bóng phối hợp với hắn như thế này, Cái Bóng hoàn toàn bao phủ Đỗ Duy, tay phải cầm con dao sắc bén, còn tay trái cầm con dao mổ tà linh.

Nó lại cầm song dao.

Hơn nữa còn kinh hãi hơn trước.

Con dao mổ tà linh xuyên qua không khí, đâm về phía sau nữ tu ác ma vừa xuất hiện.

Nữ tu ác ma nắm chặt con dao mổ.

Tay còn lại nắm lấy cổ của Cái Bóng.

Cái Bóng lập tức thoát khỏi cơ thể của Đỗ Duy lao tới.

Còn Đỗ Duy lấy lá Joker đại diện cho ước nguyện, nói: “Hãy để nữ tu ác ma ra khỏi xe của tôi!”

Joker lộ vẻ lạnh lùng.

Chống lại sự run rẩy.

Đây là điều mà nó không thể làm được.

Nhưng Đỗ Duy lại hung dữ nói: “Phải làm được, ao sẽ giữ lá bài đánh bạc này cho đến ngày tao chết, mày có thể xem đó như một thỏa thuận.”

“Hoặc là sống hoặc chết.”

Vụt.

Lá bài Joker đại diện cho ước nguyện lập tức bốc cháy.

Ngọn lửa xám ngắt.

Nữ tu ác ma thực sự xuất hiện bên ngoài xe.

Không phải do sức mạnh của Joker phát huy tác dụng.

Mục tiêu của ước nguyện càng rõ ràng, cách thực hiện càng quỷ dị.

Kết hợp thể giữa xe buýt và Ngôi nhà kinh dị dường như bị kích thích trước sự xuất hiện của nữ tu ác ma. Sức mạnh của nó trực tiếp buộc nữ tu ác ma phải rời khỏi Đỗ Duy.

Ngay cả nữ tu ác ma cũng trở thành mục tiêu của tồn tại quỷ dị này.

Cả hai ngay lập tức tung đối đầu.

Ngược lại, Đỗ Duy bị bỏ qua.

Như thể 2 tồn tại khủng khiếp không thèm đếm xỉa đến mạng sống của hắn.

Không phải……

Chắc chúng đều cho rằng giết Đỗ Duy là chuyện quá đơn giản, giết lúc nào cũng được.

Chỉ có Đỗ Duy biết lý do 2 tồn tại quỷ dị cũng quan tâm đến nữ tu ác ma.

Bởi vì theo một nghĩa nào đó, Đỗ Duy và nữ tu ác ma có điểm chung.

Một bên là người bị Ma Thần nhắm vào và ác linh hắn đang đồng hóa Ma Thần.

Một là một trong 72 Ma Thần của Solomon, một phần mở rộng của Valak.

Vào lúc này, Đỗ Duy không chút do dự khởi động xe, đạp ga lái ra ngoài.

Chiếc xe lướt qua bóng tối.

Mục tiêu phía trước là thành phố Massas, chỉ còn 1 km nữa.

Có rất nhiều lưới điện bị bỏ hoang bên ngoài thành phố.

Nhưng Đỗ Duy nhìn cũng không thèm nhìn, chạy thẳng vào trong xe.

Chương 570: Tai hoạ giáng xuống

Rầm…

Chiếc sedan Subaru màu đen lao thẳng vào lưới điện bỏ hoang bên ngoài thành phố Massas.

Vào thời điểm này, có một đám mây dày bao phủ trên bầu trời của Thành phố Massas.

Ngay cả vào ban ngày, thành phố vẫn tối đen như mực, những đám mây đen dày đặc đã che khuất toàn bộ ánh sáng.

Lối vào, giống như một vực thẳm khổng lồ, toát ra một hơi thở chết chóc.

Nhưng Đỗ Duy vẫn ngang nhiên phóng xe thẳng vào.

Ở phía sau, vùng tối do kết hợp thể giữa 2 tồn tại quỷ dị kéo theo bóng ngược của thành phố, vẫn chưa lập tức lao tới.

Thay vào đó, ở nơi sâu nhất, có một âm thanh than khóc.

Có vẻ như nữ tu ác ma đang chiến đấu chống lại nó. Tuy nhiên, lại bị đàn áp hoàn toàn.

Nó là một nữ tu ác ma, cũng là The Nun, nhưng nó chỉ là nguồn gốc của nguyền rủa một phần mở rộng của Valak, một trong 72 Ma Thần của Solomon.

Dù nó mạnh hơn những ma linh bình thường, cũng không thể chống lại sự kết hợp thể của 2 tồn tại quỷ dị.

Sau khi Đỗ Duy thả nó, thứ hắn mong đợi duy nhất là mong nó có thể câu giờ cho bản thân.

Thế là đủ.

Xe vừa mới tiến vào ngoài thành.

Xe bị cưỡng ép tắt máy, và dừng lại.

Không phải Đỗ Duy muốn dừng lại, mà là sau khi xe đi vào đây, tất cả thiết bị điện đều hỏng, hoàn toàn không thể khởi động được.

Hắn đành phải mở cửa xe rồi vội vã chạy đi.

Freddy làm theo.

"Ma quỷ Đỗ… em sợ lắm, đây là nơi quái quỷ gì vậy? Cảm giác thật tồi tệ, cứ như thể em sẽ chết ở đây bất cứ lúc nào."

"Hay là thế này, anh và 2 tồn tại quỷ dị kia có thù, nhưng em không có thù với bọn họ. Em sẽ tìm chỗ trốn một lát, anh thấy thế nào?"

Có một tia sáng kỳ lạ trong mắt của Freddy.

Nói thật ra có thể nhìn thấu, Ma quỷ Đỗ này đơn giản là một kẻ mất trí.

Có thể miêu tả trong một câu, đó là: Phía Tây có muôn ngàn ác linh, chủ nhiệm Đỗ Duy đã gây thù hơn nửa.

Do đó, nó muốn chạy một mình.

Theo quan điểm của nó, nó đã hết tình hết nghĩa rồi, đi theo Ma quỷ Đỗ cũng không phải ngày một ngày hai, đâu phải là nó không tận tâm.

Nhưng kết quả?

Nó lại bị đưa đến một nơi đáng sợ như thành phố Massas.

Ác linh như nó ở chỗ này, không hề có cảm giác an toàn.

Ở thành phố hình như có rất nhiều thứ khủng khiếp, những thứ đó khiến nó cảm thấy như bước vào bãi mìn.

Đỗ Duy quay đầu lại liếc nó.

Trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng ánh mắt càng ngày càng nguy hiểm.

Hắn nói: “Mày muốn trốn, đúng không?”

Freddy sầu não đáp: “Em chỉ sợ thôi, em cảm thấy hai ta chắc chắn sẽ cùng chết, hơn nữa em cũng chẳng làm được gì cho anh.”

“Kết hợp thể giữa Ngôi nhà kinh dị và xe buýt thật kỳ lạ. Nó muốn giết anh, không phải em.”

“Em nghĩ anh chết chắc. Nếu anh có trăn trối gì, có thể nói với em, em sẽ giúp bạn nhắn lại cho bạn bè và người yêu của anh.”

Đỗ Duy tức giận bật cười, nhìn Freddy chằm chằm nói: “Vậy mày cho rằng tao chết chắc. Mày nghĩ mày có tư cách nói điều kiện với tao, có thể phản kháng tao sao?”

Freddy thấy hắn cười, có chút sợ hãi: “Không, không có, em chỉ lý luận thôi mà.”

Nếu phong thư ở đây, nghe được lời của Freddy, nó sẽ mắng Freddy là thằng đần.

Lý luận với Đỗ Duy?

Đang nằm mơ giữa bàn ngày nào.

Ánh mắt Đỗ Duy nhìn Freddy càng ngày càng nguy hiểm, hắn lạnh lùng nói: “Mày muốn chạy, đi đi, giờ mày được tự do, muốn đi đâu thì đi.”

Freddy buột miệng: “Thật sao? Anh không gạt em chứ?”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Tao đương nhiên sẽ không nói dối mày, mày theo tao lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, tao không thể ép mày theo tao được.”

Freddy biết tính cách của Đỗ Duy.

Nó tin đó là sự thật: “Chà… anh khiến em ngạc nhiên, Ma quỷ Đỗ, không… Đỗ Duy, em nghĩ mình đã qua thành kiến với anh.”

“Cứ vậy đi, sau khi anh chết, tao sẽ báo mộng cho bạn bè của anh, bảo họ lập bia mộ cho anh.”

Đỗ Duy thở dài, đưa tay phải về phía Freddy.

“Tạm biệt người bạn của tôi.”

Freddy bắt tay hắn, trịnh trọng nói: “Tạm biệt, em sẽ luôn nhớ đến anh.”

Đỗ Duy cảm thấy cảnh giác bị nhắm vào không hề tiêu tan.

Hắn không thèm nói chuyện với Freddy nữa.

Không do dự, hắn quay lại và lao thẳng vào đường cao tốc bỏ hoang trong thành phố.

Khi Freddy nhìn thấy điều này, nó chạy hướng ngược lại với Đỗ Duy, rồi biến mất trong bóng tối.

Bây giờ nó rất phấn khích.

“Thì ra Đỗ Duy không phải là người không nói lý.”

“Tôi đã từng nghĩ hắn là ác quỷ chuyển thế, nhưng bây giờ nghĩ lại, hắn thực sự không phải là ác quỷ.”

“Ôi… thật đáng tiếc, lần này hắn phải chết.”

“Tôi chỉ không biết nếu Ryan phát hiện ra điều này, gã có phát điên không?”

“Chờ đã, tôi đã tự do, để ý đếch gì đến thằng tâm thần Ryan?”

“Quá nực cười!”

…

Ở ngoại ô thành phố.

Bóng tối đã ăn mòn qua đây.

Mây đen cũng vậy.

Điểm khác biệt là chỉ một bên đổ mưa.

Vào lúc này, kết hợp thể giữa xe buýt và Ngôi nhà kinh dị đã kéo theo bóng ngược của thành phố, cố gắng xâm chiếm thành phố Massas.

Thật ra, thành phố cực kỳ nguy hiểm này không ngăn cản bất kỳ vật ngoại lai nào muốn vào thành.

Nhưng đã vào mà muốn ra thì khó đó.

Đầu xe buýt ở phía trước, nhìn lên trên là Ngôi nhà kinh dị kết hợp với nó.

Ở bên trong Ngôi nhà kinh dị, dựa lưng vào cửa sổ, lộ ra khuôn mặt gớm ghiếc của nữ tu ác ma. Nó bị quấn bởi vô số sợi tơ đen mịn.

Đó là sức mạnh của xe buýt.

Có thể hiểu là giờ nữ tu ác ma đang bị 2 tồn tại quỷ dị đồng hóa.

Chúng giống như những khối gỗ xếp lên nhau, dù hoàn toàn không giống nhau, nhưng chúng lại cưỡng ép ghép vào nhau.

Lúc trước có thể thấy nó e ngại thành phố Massas.

Nhưng giờ nó lại dần dần ăn mòn từ ngoài vào trong.

Phải nói rằng tình hình đã ngày càng bất lợi hơn với Đỗ Duy.

…

Trong thành phố.

Đỗ Duy lúc này đang chạy rất nhanh, hắn hiện tại đã ở phía tây, con phố quỷ dị ở bên kia thành phố.

Nói cách khác, hắn cần đi bộ qua nửa thành phố.

Nếu không, cả cơ hội duy nhất cũng không có.

“May mắn thay, Massas không lớn lắm.”

Đỗ Duy chạy rất nhanh, nhưng đúng lúc này, một ý nghĩ kỳ lạ bỗng nảy sinh trong đầu hắn.

Trên ngón áp út của bàn tay phải nóng như lửa đốt.

“Xì xì……”

Đỗ Duy đau đớn, đưa tay phải ra trước mặt, thấy ngón áp út bỗng dưng hiện lên một vòng tròn.

Trông rất giống như hệ quả từ việc đeo nhẫn thường xuyên.

“Tay tôi?”

Đỗ Duy giờ đang trong trạng thái ác linh hoá, không thể nào biết đau được.

Nhưng giờ mọi thứ đã thay đổi.

“Đây không phải là một dấu hiệu tốt.”

Bởi vì vào lúc này, Đỗ Duy có một loại trực giác không giải thích được, thứ nhắm vào mình ngoài xe buýt và Ngôi nhà kinh dị dường như còn có một tồn tại khác.

Chương 571: Không có lựa chọn nào khác

Đỗ Duy không thích đeo đồ trang trí trên tay.

Kể cả chiếc đồng hồ Patek Philippe mà Alexis tặng, hắn cũng chưa từng đeo lần nào.

Chưa đừng nói đến nhẫn.

Bây giờ, dấu nhẫn xuất hiện trên ngón áp út bên phải của hắn, trông giống như đeo nhẫn lâu năm.

Hoàn toàn không thể xoá bỏ.

“Tôi đúng là từng đeo nhẫn.”

Đỗ Duy vừa bước nhanh, vừa thầm nghĩ: “Ngay khi nữ tu nhảy ra khỏi giấc mộng đã đeo chiếc nhẫn có chữ Val…”

“Chỉ là lúc đó ta dùng kích thích nữ tu, đào hố bẫy nó.”

“Kể từ đó, chiếc nhẫn đã bị vất ở nhà.”

“Chiếc nhẫn tương ứng với nguyền rủa Có vẻ như lời nguyền trên người tôi lại bùng phát, nó còn nghiêm trọng hơn trước rất nhiều.”

Hắn bình tĩnh phân tích, cuối cùng chỉnh lý mạch suy nghĩ hoàn chỉnh.

Ngón đeo nhẫn của bàn tay phải của hắn nảy sinh dị biến có nghĩa là nữ tu ác ma đã xảy ra chuyện.

Nó có thể không bị 2 tồn tại quỷ dị kia giết.

Nó cũng có thể trở thành một thành viên của kết hợp thể.

Nếu không, không có cách nào để giải thích nguyền rủa lại cưỡng ép bộc lộ như vậy.

"Vì vậy, tồn tại quỷ dị mà tôi phải đối mặt giờ có thể bao gồm cả nữ tu ác ma, còn dính đến cả Ma Thần Valak?"

Đỗ Duy không nhịn được cười.

Hắn nghiến răng nói: "Tôi đã nghĩ việc mình bị buộc phải vào thành phố Massas là kết quả tồi tệ nhất. Không ngờ nữ tu ác ma mà tôi thả ra lại khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn".

"Nếu là như vậy, thì không cần kế hoạch gì nữa."

"Hãy xem liệu chúng mày đẩy tao đến tuyệt lộ trước, hay tao đẩy chúng mày xuống địa ngục trước."

Kế hoạch không bao giờ theo kịp những thay đổi.

Thứ mà Đỗ Duy phải đối mặt, ngày càng biến hoá kỳ lạ, và nguy hiểm hơn. Trong nhiều trường hợp, hắn phải đương đầu với những yếu tố không thể kiểm soát có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Điều này khiến hắn cảm thấy rất mệt mỏi.

Khoảng thời gian trước, ác linh Đỗ Duy không logout, nó có thể càn quét mọi thứ.

Đỗ Duy thậm chí không cần phải lo lắng về sống chết của chính mình.

Vì vậy, sự cảnh giác của hắn đã giảm đi rất nhiều.

Thậm chí, trong nhiều trường hợp, hắn quá dựa dẫm vào sức mạnh của ác linh Đỗ Duy.

Bởi vì sức mạnh là một con đường tắt.

Không cần dùng trí tuệ bình tĩnh phân tích sự việc, cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Nhưng bây giờ, khi ác linh Đỗ Duy đã ngoại tuyến.

Những khuyết điểm của Đỗ Duy cũng được phơi bày một cách triệt để.

Hắn không hề mạnh.

“Sức mạnh chỉ có thể phục vụ trí tuệ. Giờ tôi cần làm hai việc.”

“Đầu tiên, hãy đến con phố đó và tìm cách đào hố. Tôi đã nghĩ kỹ nên làm như thế nào, Freddy chính là then chốt.”

“Nó nghĩ rằng nó đã được tự do, nhưng trên thực tế, chỉ cần tôi phát động Đánh Dấu, nó sẽ trở lại với tôi bất kể nó đi đâu.”

“Nó không bao giờ có thể thoát khỏi tôi.”

“Thứ hai, tôi muốn thử đánh thức ác linh tôi.”

“Nếu nuốt chửng ma linh có thể kích thích tôi kia, giúp tôi kia nhanh hồi phục.”

“Thành phố Massas đúng là một vùng đất săn tự nhiên.”

“Ở đây có thể không có ma linh, nhưng nhất định có không ít ác linh và quái dị.”

Vừa nói Đỗ Duy vừa lấy mặt nạ trong quần, đeo lên mặt.

Hắn đi trong bóng tối. Cái Bóng đã dung nhập vào bóng tối từ lâu.

Đỗ Duy quay đầu nhìn về phía bóng tối, nói: “Tao có thể cảm giác đã tiến vào thành phố Massas, cho nên tao cần mày làm một chuyện.”

“Ác linh, tà linh, ma linh, hãy mang mọi thứ ma fmayf có thể tìm thấy sau những cánh cửa đóng kín.”

“Còn tao sẽ đối mặt với lũ ma quỷ đó.”

“Đi đi Cái Bóng, mang cho tao thứ tao muốn.”

Trong bóng tối, một đôi mắt đỏ ngầu đột nhiên mở ra.

Có một ác ý mạnh mẽ trong đó.

Ngay sau đó, có âm thanh xoẹt xoẹt vang lên, như thể Cái Bóng đang dùng dao rạch thứ gì đó, với trí tuệ chỉ bằng tên ngốc, không thể hiểu mục đích của Đỗ Duy là gì.

Vì vậy, nó sẽ chỉ tuân thủ nghiêm ngặt mệnh lệnh của Đỗ Duy.

“Giờ tôi lại còn một mình.”

Đỗ Duy cảm nhận được sự rời đi của Cái Bóng, hắn nhìn thấy một chiếc xe đạp bị vất gần đó, không ngại bụi dính trên đó, lập tức đạp xe rời đi.

Một mình trong thành phố Massas có thể nói là vô cùng nguy hiểm.

Nếu không cẩn thận, sẽ phải chết.

Theo lý thuyết, Đỗ Duy không thể làm ra hành động tương đương tự sát như vậy, nhưng tình thế hiện giờ buộc hắn phải liều mạng.

Hoặc là hắn chết trong Massas trước.

Hoặc sẽ bị giết bởi kết hợp thể của 3 tồn tại khủng bố sau một thời gian nữa.

“Tôi hy vọng Cái Bóng sẽ không làm tôi thất vọng.”

…

Ở thành phố Massas.

Nếu đứng ở độ cao hơn nghìn mét và nhìn xuống, có thể thấy một vùng tối đang lan rộng theo hình nan quạt.

Đó là kết hợp thể giữa xe buýt, Ngôi nhà kinh dị và nữ tu ác ma.

Giờ chúng kết hợp với nhau một cách khó hiểu, bóng ngược của thành phố cũng là một phần của chúng, hoặc có lẽ là biểu hiện bên ngoài. Lan tràn rất nhanh, chỗ mà nó đi qua, ác ma, tà linh, hoặc những thứ hỗn độn khác sẽ bị lôi vào phạm vi của nó.

Thứ quỷ này, giống như một quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn.

Cho đến thời khi tuyết lở, thành phố Massas có thể sẽ hoàn toàn thất thủ.

Bởi vì bóng ngược của thành phố sẽ kết hợp với nó.

Toàn bộ thành phố sẽ trở thành một chỉnh thể khác, thành phố Massas đồng nghĩa với khủng khiếp.

Hơn nữa, còn có cả khái niệm về 72 Ma Thần của Solomon.

Khi đó, không ai có thể nói trước được nó sẽ trở thành dạng tồn tại nào.

…

Sau khi Cái Bóng và Đỗ Duy tách ra.

Nó không tách quá xa chủ nhân của nó.

Khi không có giới hạn, không có áp chế.

Cái Bóng bị ám ảnh bởi việc giết Đỗ Duy, điều này đã trở thành bản năng.

Nhưng khi Cái Bóng không thể chống lại Đỗ Duy và trở thành bóng của Đỗ Duy, nó trở thành cấp dưới trung thành nhất của Đỗ Duy.

Không ai sánh bằng, kể cả Phong thư.

Bởi vì chỉ có Cái Bóng hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của Đỗ Duy, lại không biết nói chuyện, có thể nói là hoàn hảo ngoại trừ chỉ số IQ quá thấp.

Bản thân nó là bóng của Đỗ Duy, sau khi hoà lẫn vào bóng tối, nó trở thành thợ săn bí ẩn nhất.

Trong bóng tối, xẹt qua một ngôi nhà hoang tàn.

Có một giọng nói thì thầm, hơi giống của phụ nữ.

Nhưng ở thành phố Massas, không có một người sống nào ngoại trừ Đỗ Duy.

Nó di chuyển càng nhanh, thì giọng nói càng rõ ràng hơn, một giọng phụ nữ từ trong nhà vang lên: "Tôi thấy anh."

Sau đó, âm thanh biến mất.

Chỉ có một đôi mắt đỏ ngầu lướt qua bóng tối, nó nhắm nghiền và lao đến những nơi khác nguy hiểm hơn.

Ngay khi chủ nhân của nó cần, nó sẽ xuất hiện bên cạnh chủ nhân bất cứ lúc nào.

…

Vào lúc này ở một nơi khác.

Đỗ Duy một tay giữ ghi đông của xe đạp, và một quả bóng bay màu đỏ trong tay phải.

Quả bóng bay không lớn lắm.

So với trạng thái đỉnh cao, giờ chỉ bằng một cái đầu người.

"Nỗi sợ hãi sẽ giúp mày trở lại đỉnh cao, giờ, cái gọi là sợ hãi này sẽ đến từ tao."

Chương 572: Một mình đạp xe trừ quỷ

Đỗ Duy đạp xe, lang thang khắp thành phố Massas.

Hắn vội vàng đạp về phương hướng trong trí nhớ của mình.

Quả bóng bay màu đỏ hay sạc pin cấp cao tượng trưng cho Pennywise, buộc vào ghi đông của xe đạp.

Giờ quả bóng bay lớn hơn một vòng so với trước.

Lý do đưa ra Pennywise vào thời điểm này.

Chính vì Đỗ Duy cảm thấy trong môi trường này, có lẽ thời gian để Pennywise hồi phục thời kỳ đỉnh cao sẽ ngắn hơn rất nhiều.

Dầu gì chờ đến khi Cái Bóng mang về đầy đủ tế phẩm cho bản thân.

Cũng có thể dùng Pennywise để tăng sức mạnh cho Cái Bóng.

Cho dù không đưa cấp cho Cái Bóng, cũng có thể sử dụng nó để sinh ra một ma linh, kéo nó ra chịu chết hoặc đưa vào mặt nạ.

Hắn sẽ mang Pennywise đã chết trở lại. Mặc dù có thể không phải là bản gốc.

Nhưng nó vẫn sẽ kế thừa những đặc điểm của cái cũ.

…

Ở một nơi khác.

Khu vực hắc ám của kết hợp thể giữa 2 tồn tại quỷ dị cũng lan rộng vào thành Massas.

Nhưng hình như khi phạm vi lan tràn ngày càng lớn, ngày càng trở nên kỳ quặc hơn.

Hình như đã có dấu vết của trí tuệ?

Bởi vì nó không giống trong tưởng tượng của Đỗ Duy, tiếp tục truy kích hắn, mà bắt đầu bao vây thành phố Massas, sau đó dần lan tràn vào trong.

Xem ra mục tiêu của nó dường như không chỉ là Đỗ Duy.

Nói cách khác, có điều gì đó trong Thành phố Massas có thứ gì đó thu hút nó.

Những gì nó muốn làm là đồng hóa thành phố và cả Đỗ Duy.

Bản thân Đỗ Duy là mục tiêu của 2 Ma Thần là Ma Thần Lamer đại diện bởi đồng hồ cổ, Ma Thần Valak, cộng với Ma Thần bị ác linh Đỗ Duy đồng hóa.

Nếu chúng ta để thứ quỷ dị đó thành công, thì nó có thể biến thành một thảm họa mà không ai có thể ngăn cản.

Đỗ Duy vẫn chưa nhận ra điều này.

Lúc này giáo hội đã cử người đến Thành phố Massas.

Nhưng dù họ có đến nhanh đến mấy cũng vô ích.

…

Rẹt rẹt…

Một tia chớp xẹt qua đám mây trên trời.

Đỗ Duy đạp xe trong bóng tối, quang cảnh xung quanh đột nhiên được chiếu sáng.

Hắn vừa đạp xe đạp, vừa quan sát cảnh vật xung quanh.

Lúc này, quả bóng bay màu đỏ đã bắt đầu phồng lên.

Đó là sản phẩm của nỗi sợ hãi từ hắn, ở trong quả bóng bay màu đỏ, hiện lên đường nét thằng hề mơ hồ.

Nhưng càng như vậy, Đỗ Duy càng không yên.

"Không đúng, tại sao đến giờ vẫn chưa đuổi kịp?"

"Đúng ra giờ nó nên dồn tôi vào ngõ cụt, nhân cơ hội để giết tôi, nhưng giờ tôi có thể cảm thấy rằng mối hiểm hoạ càng ngày càng mạnh mẽ, nhưng tôi không gặp phải bất kỳ mối đe dọa nào đáng kể."

Đỗ Duy giờ đã lý trí hơn. Hắn cảnh giác với mọi thứ.

"Chắc chắn có gì đó không ổn."

"Chắc chắn có điều gì đó mà tôi không ngờ tới."

"Giờ nó không đuổi giết tôi nữa, vậy nó muốn làm gì?"

"Theo những gì nó đã làm, sự thù hận giữa nó và tôi phải là lớn nhất, trừ khi có thứ gì đó làm chệch hướng sự chú ý của nó."

"Chẳng lẽ là Cái Bóng?"

"Không… tôi không cảm thấy Cái Bóng đang gặp nguy hiểm, tôi có thể gọi nó bất cứ lúc nào."

"Chẳng lẽ là thứ khác?"

Đỗ Duy vẫn bình tĩnh, lý do hắn luôn không dám vào thành phố Massas.

Ngoại trừ vì thành phố cực kỳ nguy hiểm. Cũng có lý do từ tin tức nhận được chỗ ông của Alexis.

Trong thỏa thuận giữa gia tộc Wittbach và người chế tạo mặt nạ, người đó nói rằng có một thứ mà ông ta đã bỏ lại trong lòng đất của thành phố Massas.

Thứ đó được nghi ngờ là có liên quan đến 72 Ma Thần của Solomon.

“Sẽ là nó sao?”

Đỗ Duy có chút không rõ.

Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh, khắp nơi đều là bóng tối, mọi thứ đều không rõ ràng và tĩnh lặng.

“Tôi phải nghĩ cách.”

Hắn tự nhủ rằng dù không rõ tồn tại quỷ dị đó sẽ làm gì, nhưng không thể thay đổi điều kiện tiên quyết là đối phương muốn giết chết hắn.

“Bất kể nó muốn làm gì, tôi không thể để nó thành công.”

Giọng điệu của Đỗ Duy rất chắc chắn.

Tư duy cũng rõ ràng chưa từng có.

Hắn nhìn đường viền của quả bóng bay màu đỏ đang dần trở nên rõ ràng, một ý tưởng điên rồ hơn xuất hiện trong đầu hắn.

Ngoài Ma Thần, năng lực Đánh Dấu của hắn có thể Đánh Dấu tất cả các tồn tại quỷ dị từng gặp.

Như vậy bằng cách nào đó, hắn có thể cưỡng ép Đánh Dấu ác linh, tà linh, ma linh, cùng với quái dị trong thành phố Massas.

Theo lẽ thường, với thực lực của Đỗ Duy tuyệt đối không thể làm được.

Nhưng nếu đổi thành ác linh Đỗ Duy thì chắc cũng không dễ.

“Cái Bóng vẫn chưa thu thập tế phẩm cho tôi, nhưng miễn là nó có thể kích thích tôi khác đang ngủ, có thể cho tôi một chút sức mạnh.”

“Tôi không cần nhiều.”

“Bởi vì tôi có thể thoả mãn tất cả những điều kiện còn lại.”

Khi Đỗ Duy nghĩ đến điều này, dị dạng trong mắt càng ngày càng đậm.

Hắn lạnh lùng nói: “Cái Bóng.”

Ngay sau đó, trong thành phố Massas, Cái Bóng dùng dao nhọn và dao mổ đâm xuyên một nửa ma linh, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Đôi mắt đỏ ngầu của nó nhìn về một hướng.

Nó cảm thấy chủ nhân đang gọi.

Vì vậy, sau khi nghiêng đầu, trong cơ thể của Cái Bóng có một cánh cửa mở ra.

Một nửa ma linh lập tức bị nhốt vào trong.

Sau khi Cái Bóng nhlấyận được con dao mổ của ác linh, dường như nó đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Sau đó, nó biến mất.

…

Chỉ trong khoảnh khắc.

Từ phía sau Đỗ Duy, Cái Bóng lại xuất hiện.

Hắn đang lái một chiếc xe đạp.

Bóng của hắn rất dị dạng, kéo rất dài.

Sau đó, cái bóng vồ tới Đỗ Duy như vật sống.

Hắn không để ý.

Hắn cho phép những Cái Bóng chồng lên mình.

Tuy nhiên, phần lớn Cái Bóng đổ dồn về phía mặt nạ.

“Tế phẩm ít hơn nhiều so với tôi nghĩ.”

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút lạnh lùng, nhưng hắn cũng biết rằng Cái Bóng có thể thay hắn tìm thấy tế phẩm ở thành phố Massas đã tốt lắm rồi.

Ngay giây sau, Đỗ Duy sờ lên chiếc mặt nạ trên mặt.

Hơi thở lạnh lẽo dần tỏa ra từ chiếc mặt nạ.

Ngay cả khi đó, một bên mắt của Đỗ Duy đã trở nên đen kịt.

"Đủ xài."

Đỗ Duy dừng xe và cởi sợi tơ trói Pennywise, sau đó hắn chạm vào chiếc mặt nạ trên mặt.

Cái Bóng rút lui ngay lập tức.

Đỗ Duy nói với nó: "Mày là bóng của tao, cũng là một phần của tao, nên tao vĩnh viên không ngại mày mạnh lên, và giờ tao muốn cho mày một cơ hội."

"Tao không thích Pennywise, vì nó thích tìm đường chết."

"Giờ tao muốn mày thay nó."

"Khi tất cả tồn tại trong thành phố này nhìn thấy mày, mày cũng nhìn thấy chúng."

"Những thứ mày thấy cũng sẽ là những gì tao thấy."

"Tao biết rằng có rất nhiều tồn tại khủng khiếp ẩn trong Massas, nhưng chúng đã im lặng quá lâu, tao không thích."

"Vì vậy từ giờ, hãy làm cho thành phố này trở nên náo nhiệt."

Đỗ Duy nói xong, nắm lấy Cái Bóng nhét vào trong quả bóng đỏ.

Quả bóng ngay lập tức phình to đến cực điểm, bay thẳng lên bầu trời u ám.

Nhưng sợi dây buộc vẫn nằm trong tay của Đỗ Duy.

Sau đó, Đỗ Duy lại đạp xe, từ từ lao thẳng về trung tâm thành phố Massas.

Chương 573: Đánh Dấu vô hạn

Giờ Freddy rất khó chịu.

Nó nghĩ rằng Đỗ Duy trước khi chết cho nó tự do, đó là một điều tuyệt vời.

Nó thậm chí còn sắp xếp tương lai của mình.

Từ đó về sau nó sẽ sống trong mộng của Tom, sống một mộng ảo mà kiếp trước nó không thể tưởng tượng nổi, nó sẽ không dính vào nguy hiểm nữa.

Hơn nữa, nó nhận thức sâu sắc chỉ cần nó không nằm trong giấc mơ của Đỗ Duy, Ryan không thể nào gọi điện quấy rối nữa.

Bởi vì mục đích gọi điện của Ryan vốn là gọi cho Đỗ Duy.

Trừ phi thằng tâm thần đó muốn mắng nó, không thì không thể lại quấy rối mình.

Nhưng giống như người xưa đã nói: Lý tưởng rất đẹp, hiện thực thì tàn nhẫn.

Hiện thực tàn nhẫn của Freddy là khi nó thấy tự do mà nó có được hoàn toàn không phải là tự do.

“Đm! Tôi đã nói lời từ biệt với Ma quỷ Đỗ rồi, tại sao tôi không thể rời khỏi thành phố Massas.”

“Ma quỷ Đỗ trên cao, xin hãy cho gợi ý.”

“Cái quái gì đang diễn ra vậy?”

Freddy nhìn khu vực hắc ám đang dần dần tiến tới trước mặt, nó có chút khóc không ra nước mắt.

Là ác linh ác mộng. Nó không có cơ thể thật chất, nó hoàn toàn có thể di chuyển bỏ qua không gian và khoảng cách.

Nhưng giờ nó không thể thoát ra được.

Toàn bộ thành phố Massas giống như một cái bẫy khổng lồ.

Chỉ cần đi vào, không thể nào thoát ra ngoài.

Freddy thậm chí không thể bước vào giấc mơ của Tom, rồi rời khỏi đây.

"Tôi biết ngay đi theo Ma quỷ Đỗ sẽ không có chuyện gì tốt."

"Tên điên này chết một mình chưa đủ, còn phải kéo mình chịu tội thay."

"Đm! Cái lolz gì vậy!"

Freddy quỳ trên mặt đất, chắp tay, cầu khẩn: "Chúa ơi, cứu con."

Chết trong tay những ác linh khác cũng không sao.

Cùng lắm là nó thực sự chết.

Nhưng giờ nó nhận ra muốn chết cũng khó, Thành phố Massas giờ đã đồng hóa bằng cách nào đó bởi kết hợp thể giữa xe buýt, Ngôi nhà kinh dị, nữ tu ác ma, và Freddy cũng sẽ trở thành một phần của thứ quỷ dị này.

Có lẽ nó sẽ trở thành một phần của Ngôi nhà kinh dị.

Vĩnh viễn giống như một con rối, bị Ngôi nhà kinh dị điều khiển.

Tất nhiên, nếu may mắn nó có thể trở thành tài xế xe buýt.

Vào lúc này đột nhiên dường như Freddy cảm nhận được điều gì đó, đột ngột quay đầu lại và nhìn về phía thành phố Massas. Nó thấy một quả bóng lớn màu đỏ, đang nhanh chóng bay lên cao.

Trong quả bóng còn mơ hồ có một bóng người. Bóng người đen như mực, dường như hai tay đang cầm hai con dao, một con dài hơn, con kia ngắn hơn và mỏng hơn, giống như một con dao mổ.

Freddy mở to mắt.

"Đây không phải là Cái Bóng ma linh dưới tay Ma quỷ Đỗ sao? Tại sao lại ở trong quả bóng bay?"

"Quả bóng bay này là cái quái gì vậy?"

"Tại sao tôi cảm thấy, dường như bị nó nhắm tới?"

Mỗi khi Đỗ Duy sử dụng Pennywise, Freddy đều đang bị tra tấn trong giấc mơ, vì vậy nó không biết sự tồn tại của Pennywise.

Vào lúc này thấy cảnh như vậy, nó không khỏi cảm thấy bực bội, bởi vì quả bóng màu đỏ mang lại cho nó một cảm giác tồi tệ, bỗng dưng sản sinh một cảm giác trống trải trong lòng nó.

Giống như lần bị Đỗ Duy thôi miên trong giấc mơ.

Rầm…

Đột nhiên, xảy ra địa chấn quanh Freddy.

Mặt đất đang rung chuyển.

Khu vực hắc ám đó dường như bị kích thích bởi hành động của Đỗ Duy, cũng bắt đầu thay đổi.

Mà phơi bày trước mặt Freddy,là cảnh mặt đất nứt toác, dường như có thứ gì đó vụt qua trong bóng tối, còn kéo nó lao

về phía đó.

Trong chốc lát, bóng tối đã đến trước mặt của Freddy.

Nó sợ đến mức nhanh chóng biến mất.

Tuy nhiên, đây chỉ là uống thuốc độc để làm dịu cơn khát.

Không thể rời thành phố Massas, sớm muộn sẽ trở thành một phần của nó.

Không đúng.

Chính xác không quan trọng sớm hay muộn.

Bởi vào lúc này, bóng tối bao trùm toàn bộ thành phố Massas đang lan sang khu vực trung tâm.

Dù đi đến đâu cũng chỉ có tiếng mưa rơi xào xạc.

Trừ tiếng mưa không có âm thanh gì khác.

Rõ ràng rất ồn ào mới đúng, nhưng trong tai chỉ toàn là im lặng.

…

Ở thành phố Massas.

Bầy quỷ dị, ác linh, tà linh, ma linh ẩn lẩn trốn trong nhiều khu vực đều chịu kích thích.

Ngoài cảm giác ức chế do bị đồng hóa, chúng cũng bị ảnh hưởng bởi quả bóng bay màu đỏ ở trên cao hàng km.

Sợ hãi là một sức mạnh khủng khiếp.

Quả bóng màu đỏ trên đầu, giống như vầng trăng đỏ, toát ra ác ý ngang ngược, bởi vì trong đó có một đôi mắt đỏ ngầu.

Tất cả những ai nhìn thấy nó, sẽ bị nó nhìn thấy.

Đồng thời, nó cũng bị ảnh hưởng.

Nơi tầm mắt lướt qua, có một sợi tơ đen dày đặc, dâng lên theo nỗi sợ hãi, sợi tơ đó cũng xâu chuỗi những thứ tạo ra nỗi sợ hãi.

Nhân tiện, quả bóng màu đỏ này vẫn đang di chuyển…

Ở thành phố Massas, Đỗ Duy đang đạp xe, trên tay cầm dây quả bóng bay màu đỏ về phía trung tâm thành phố.

Lúc này hắn cảm thấy mình như đang thả diều vậy.

Điểm khác biệt là trên mu bàn tay phải của hắn, hoa văn kim đồng hồ đang quay cuồng, không phải đảo ngược thời gian như ác linh Đỗ Duy từng làm, mà là năng lực Đánh Dấu đã phát huy tác dụng.

Năng lực này sử dụng Cái Bóng trong quả bóng đỏ làm điểm trung chuyển, tất cả những tồn tại bị sợi tơ màu đen chạm vào đều bị Đánh Dấu theo một cách cực đoan.

Giờ hắn đang chơi với lửa, là loại lửa có thể thiêu rụi hắn thành tro bụi.

“Về cơ bản là gần như vậy.”

“Giờ tất cả những tồn tại trong thành phố Massas chỉ cần nhìn thấy Cái Bóng, đều đã được tôi Đánh Dấu thành công.”

“Chúng sẽ ở bên tôi.”

Đỗ Duy đang đạp xe, lạnh lùng nói.

Hắn đã tính toán sơ sơ, có lẽ đã Đánh Dấu 11 quỷ dị, bốn đến năm trăm ác linh, 2 ma linh, và những thứ lộn xộn khác.

Theo một nghĩa nào đó, đây là những lá bài tẩy của hắn.

Nhưng nếu có một giải pháp tốt hơn, hắn tuyệt đối không thể làm như vậy.

Càng nhiều lá bài tẩy, hắn sẽ chết càng nhanh.

Nhưng hắn không làm vậy, thì không có cách nào để tồn tại.

Kế hoạch liên tục thay đổi.

Nguyên nhân cơ bản là Đỗ Duy không có năng lực đối đầu trực diện, sinh tử chỉ có thể dựa vào chính mình.

Không Đánh Dấu những thứ khủng khiếp này, xe buýt cũng sẽ đồng hóa chúng.

Cần rất nhiều tế phẩm để đánh thức ác linh Đỗ Duy.

"Hãy xem ai trong chúng ta nhanh hơn một bước."

Lúc này, Đỗ Duy cũng đã đến khu vực trung tâm của thành phố Massas, mặt đất xung quanh gần như sụp đổ, bánh xe đạp cũng bị biến dạng, gần như không thể đi được nữa.

Đành dừng xe lại.

Sau đó Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, đứng trong bóng tối, phát động năng lực Đánh Dấu của mình.

Trên đầu…

Cái Bóng trong quá bóng đỏ dời tầm mắt đến trên người của Đỗ Duy.

Những sợi chỉ đen mịn đó đều thay đổi theo cái nhìn của nó.

Trong nháy mắt…

Lấy Đỗ Duy là trung tâm của vòng tròn, nhiệt độ xung quanh đã giảm mạnh, những tồn tại khủng khiếp bỗng xuất hiện xung quanh hắn.

Chương 574: Tranh đoạt

Bị bốn năm trăm ác linh, 11 quỷ dị, 2 ma linh, cùng những thứ hỗn loạn bao vây, đây là loại trải nghiệm gì?

Nói thật, cho dù là kẻ đầu têu nhưng Đỗ Duy, cũng không thể đưa ra đáp án.

Bởi vì hắn đột nhiên cảm thấy chuyện nà hắn đang làm có chút điên rồ, hình như có chút gì đó vượt quá tầm kiểm soát.

Hắn có cảm giác sắp bị lật xe.

Sau khi những tồn tại khủng khiếp đó xuất hiện, tất cả chúng đều khóa chặt Đỗ Duy.

Sở dĩ chúng không giết hắn ngay lập tức chỉ vì sợi dây buộc bóng bay trong tay hắn, cùng Cái Bóng trong quả bóng.

Ma linh mà Đỗ Duy tin tưởng nhất đã trải qua một sự chuyển biến kỳ lạ từ sự tăng phúc của nỗi sợ.

Những thứ quỷ quái này dường như sợ nó.

Nhưng dù là vậy, Đỗ Duy cũng phát hiện mình hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Cơ thể hắn đã hoàn toàn bị khóa chặt.

Loại áp lực vô hình đó khiến hắn rất khó di chuyển.

Cả người chỉ có thể duy trì tư thế cầm sợi dây buộc quả bóng bay màu đỏ.

Chẳng qua, bốn năm trăm ác linh kia đã có chút mất kiểm soát rồi.

Chúng có thể tấn công hắn bất cứ lúc nào.

Đỗ Duy nhìn cảnh này, trong lòng cố gắng giữ bình tĩnh.

Chưa đến lúc chắc chắn phải chết.

Hắn vẫn còn cơ hội.

Chỉ cần hắn có thể phá vỡ thế cân bằng dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hiến tế một quỷ dị trước, hắn có thể đánh thức ác linh Đỗ Duy, lúc đó mọi nguy hiểm sẽ được giải quyết.

Ngay khi nghĩ như vậy, Đỗ Duy cũng có chút sốt ruột.

Bởi vì hắn có thể cảm thấy kết hợp thể quỷ dị đang khóa chặt hắn, muốn biến hắn thành tài xế, đang lao về phía hắn với tốc độ kinh hoàng.

Không chỉ từ một hướng, nguy cơ tử vong đến từ mọi hướng, kể cả trên trời.

“Freddy, tao biết mày ở đây, ra đây cho tao.”

Đỗ Duy cắn chặt răng, hừ lạnh đi vào bóng tối.

Ngay lập tức…

Giọng nói run rẩy của Freddy vang lên: “Ma… Ma quỷ Đỗ, anh định làm gì? Tôi nói cho anh hay, tôi biết hết rồi.”

“Lúc trước anh đã nói dối tôi, anh không hề cho tôi tự do. Dù tôi có chạy đến cùng trời cuối đất, anh cũng sẽ có cách để bắt tôi trở lại.”

“Tôi nhìn thấu anh rồi.”

Mặc dù Freddy rất đau đầu khi bị Ryan hành hạ suốt thời gian qua, nhưng sau nhiều lần vấp ngã nó đã thông minh hơn hẳn.

Tự do?

Thứ đó không dành cho nô lệ.

Đỗ Duy lạnh lùng hỏi: “Vậy mày muốn thế nào?!”

Freddy: “Ma quỷ Đỗ, đừng làm tôi sợ, tôi chỉ là nói sự thật, cái gì cũng không nghĩ, tôi đảm bảo.”

Đỗ Duy lạnh lùng quát: “Vậy thì còn chờ gì nữa? Cút ra đây ngay cho tao!”

Freddy sợ hãi, ngay lập tức bước ra khỏi bóng tối.

Những quỷ dị, cùng bốn năm trăm ác linh đột nhiên có một phần chú ý tới nó.

Trong số những quỷ quái này, có một tồn tại mà Đỗ Duy rất quen thuộc.

Đường cao tốc đầy sương mù.

Con phố với ngọn đèn đường chìm trong bóng tối chính là con phố có tính biểu tượng, có hàng chục ác linh đứng xếp hàng, cùng với người đàn ông cài trâm cái áo bằng vàng.

Chúng đều có thù với Đỗ Duy.

Nhưng Freddy là kẻ khác biệt duy nhất.

Nó là kẻ phản bội ác linh.

“Ma quỷ Đỗ, anh muốn tôi làm gì?”

Freddy nhìn người đeo mặt nạ bất động trước mặt, nó muốn phản kháng, nhưng nhìn vào con mắt phải đen kịt của đối phương, lại không dám nữa.

Dù đây là một cơ hội tốt.

Nhưng Freddy thật sự rất sợ Đỗ Duy, càng sợ ác linh Đỗ Duy hơn.

Trong lòng không khỏi lẩm bẩm: “Con mắt đen thui kia chính là ác linh hắn. Tuy hiện tại hình như có gì đó không ổn, nhưng hắn quá quỷ quyệt, tôi không thể mạo hiểm.”

Đỗ Duy nhìn ra suy nghĩ của Freddy.

Hắn lạnh lùng nói: “Thấy con phố đó không, nó là một tồn tại quỷ dị, mày hãy đưa nó vào giấc mơ của tôi.”

“Nhân tiện, lấy cây đàn từ phòng khám nghiệm ra.”

Freddy trợn to hai mắt: “Đưa tồn tại quỷ dị vào trong mộng? Anh điên rồi, cũng muốn mộng của mình trở thành tồn tại quỷ dị luôn sao?”

Đỗ Duy liếc mắt: “Tao không muốn lặp lại lần thứ hai.”

Giọng điệu đã mang theo sát ý.

Tất nhiên, đây chỉ là một lời đe dọa.

Thực sự là rất khó để giết Freddy với tình trạng hiện giờ của Đỗ Duy, bởi vì điều đó là vô nghĩa.

Nhưng hắn vẫn còn hậu thủ.

Nếu Freddy tiếp tục từ chối, hắn sẽ khởi động ám thị tâm lý, nhưng làm thế thì trí nhớ của Freddy ở giai đoạn này sẽ trống rỗng.

Lại phải tốn nước bọt.

Freddy do dự một giây, quay đầu nhìn về phía quỷ quái và ác linh, không khỏi run rẩy.

“Tôi không làm được, đây chính là quỷ quái, còn tôi chỉ là một ác linh ác mộng hèn mọn.”

“Mày phải làm.”

Thái độ của Đỗ Duy rất cứng rắn.

Freddy suy sụp nói: “Được rồi, tôi sẽ liều mạng, nếu lần này tôi chết, kiếp sau xin anh buông tha tôi, tôi không muốn đi theo anh nữa.”

Nói xong, Freddy chịu đựng nỗi sợ hãi trong lòng, đi về phía con phố.

Nhưng đông đảo ác linh, quỷ quái đều đang để mắt đến nó.

Những tồn tại khủng khiếp đó dường như biết Freddy sẽ làm gì.

Freddy tạm thời không thể tiến lên.

Hơn nữa, phần thân của nó cũng bị bóp méo.

Ác linh giết ác linh cũng không phải việc gì khó.

Nhưng Đỗ Duy lại có cơ hội rảnh tay, hắn duỗi tay ra kéo mạnh dây buộc bóng bay.

Quả bóng bay màu đỏ nhanh chóng rơi xuống.

Cái Bóng bước ra, một tay cầm dao mổ, một tay cầm dao nhọn, đứng trước mặt của Đỗ Duy.

Đó là cấp dưới đáng tin cậy nhất của Đỗ Duy.

Cũng chỉ tuân lệnh của Đỗ Duy.

Freddy gào thét: “Ma quỷ Đỗ, mày lại lợi dụng tao.”

Con mắt phải đen kịt của Đỗ Duy đột nhiên co lại.

Đột nhiên, mọi nguy hiểm mà Freddy gặp phải đều bị hắn chặn đứng.

Trong lần hy sinh đầu tiên, ác linh Đỗ Duy trong mặt nạ đã trao lại cho hắn chút sức mạnh.

Nhưng không nhiều.

Đỗ Duy chỉ có thể làm được như vậy, hắn không thể áp đảo bốn năm trăm ác linh và quá nhiều quỷ quái.

Freddy sống sót sau thảm họa, nó không dám chần chừ thêm nữa, ngay lập tức vồ lấy quỷ quái.

Với năng lực của nó muốn kéo quỷ quái vào giấc mơ của Đỗ Duy, thật sự rất khó khn. Nó cần phải trả giá rất đắt, còn về

việc quỷ quái sẽ trở thành gì trong giấc mơ của Đỗ Duy trong tương lai, điều đó không ai khống chế được.

Trong tích tắc, Freddy cùng con phố quỷ quái biến mất.

Trung đội ác linh và con đường có thể kéo dài vô thời hạn đã biến mất.

Giờ áp lực khiến Đỗ Duy không thể di chuyển cuối cùng cũng yếu đi rất nhiều.

Hắn lập tức lấy lại tự do, cùng lúc đó, bóng tối dày đặc nổi lên tứ phía, tất cả quỷ quái và ác linh đều cảm thấy khó chịu.

Oanh.

Freddy kéo theo chiếc piano lại xuất hiện trước mặt của Đỗ Duy, cánh tay toàn là móng vuốt bằng thép của nó đã hoàn toàn biến mất.

“Ma quỷ Đỗ, đã mang thứ quỷ đó tới, muốn làm gì thì làm!”

Nghe vậy, Đỗ Duy ngồi ngay trước cây đàn piano và chơi bài hát ru của Ryan Hamel.

Tiếng piano du dương cứ như vậy vang lên trong bóng đêm.

Mọi thứ dường như thật kỳ lạ.

Bóng tối giống như một dòng nước đang chảy ngược, lao về phía đám đông ác linh, quỷ quái kia.

Tuy nhiên, kết hợp thể quỷ dị đại diện cho xe buýt, nữ tu ác ma và Ngôi nhà kinh dị ập vào còn đáng sợ hơn cả những quỷ quái đó.

Vì nó còn mang theo bóng ngược của thành phố.

Giờ đây, toàn bộ thành phố Massas đã bị nó đồng hóa, chỉ có những quỷ quái đã bị Đỗ Duy Đánh Dấu vào khu vực trung

tâm của thành phố mới may mắn trốn thoát.

Bây giờ nó sẽ giành giật những “tế phẩm” này.

Chương 575: Đỗ tổng phát kẹo

Tình tang…

Phím đàn nhảy nhót.

Những ngón tay mảnh gọn đang linh hoạt chơi đàn. Nhạc của Đỗ Duy là một bài hát ru ngủ, được sáng tác bởi thiên tài Ryan Hamel.

Chiếc đàn piano cũng do người đàn ông này làm ra.

Kết hợp với nhau, tác dụng là làm cho ác linh chìm vào giấc ngủ dài.

Người sống không lo, người chết càng không cần lo.

Để đánh lừa Alexis và lấy được cây đàn piano này, Đỗ Duy đã gian lận để học bản hát ru.

Giờ vừa hay phát huy tác dụng.

Hắn không ngừng bấm phím đàn, bốn năm trăm ác linh, ma linh và nhiều quỷ quái đều bị ảnh hưởng.

Cái Bóng đang cố nhét quỷ quái vào trong cửa.

Nó đang điên cuồng thu thập tế phẩm.

Kết hợp thể giữa xe buýt, Ngôi nhà kinh dị và nữ tu ác ma cũng đang cướp đoạt tế phẩm.

Mặc dù Cái Bóng hiện đã tăng phúc, cộng với gia trì từ chủ tớ hợp lực, nhưng nó vẫn không thể đoạt bằng đối phương.

Khu vực hắc ám không ngừng thu nhỏ, giống như một lồng giam độc ác.

Mỗi khi thu hẹp lại, sẽ có ác linh và quỷ quái bị nó nuốt chửng.

Nó ngày càng trở nên quỷ dị hơn. Nó giống như một con quái vật được khâu lại, trộn lẫn với nhiều thứ lộn xộn.

Nó không còn thể gọi là quỷ dị.

Bởi vì giờ nó gần như vượt quá khả năng nhận thức của Đỗ Duy, chỉ một phần nhỏ của toàn bộ Thành phố Massas vẫn chưa bị đồng hóa.

Nếu muốn cung cấp cho nó một định nghĩa chính xác, có thể sử dụng thảm họa để mô tả, có lẽ sẽ càng chuẩn xác hơn.

Vào thời điểm này, Đỗ Duy phải đối mặt với cái gọi là thảm họa này.

Hai bên đối đầu nhau.

Nhưng phần thắng của hắn không lớn.

Nếu hắn thua, hắn sẽ trở thành một phần của thảm họa.

Hy vọng duy nhất để giành chiến thắng là đánh thức ác linh Đỗ Duy đang ngủ trong mặt nạ.

Giờ hắn đã bị ép vào đường cùng.

Bài hát ru được chơi ngày càng nhanh.

Khu vực hắc ám cũng dần ép sát.

Hiện trường ngày càng nghiêm trọng hơn.

Trò chơi sinh tử kiểu này nếu ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng giờ ở Massas, chỉ có một mình Đỗ Duy là người sống.

Giờ chỉ còn Freddy ở bên Đỗ Duy.

Đối với nó, đây không phải là lần đầu tiên gặp phải tình huống hiểm nghèo như thế này, lần trước ác linh Đỗ Duy nhập mộng, nó tận mắt chứng kiến trận quyết chiến giữa hai Đỗ Duy.

Cũng thấy cảnh tượng cuối cùng như thể bước ra từ địa ngục khiến nó khiếp sợ.

Mọi thứ trước mặt người đàn ông đó, đều rất dễ bị tổn thương.

Nhưng giờ thì khác, Freddy ngập tràn tuyệt vọng và suy sụp.

"Ma quỷ Đỗ, không thể anh có thể biến thân sao? Mau biến đi!"

"Nếu không biến thân, chúng ta tiêu chắc!"

Không ai mong chờ sự xuất hiện của ác linh Đỗ Duy hơn Freddy.

Nhưng giờ, phạm vi giữa nó và Đỗ Duy chỉ chưa đầy 10 m2, mọi thứ khác đã bị bóng tối bao trùm.

Không chỉ có thảm họa, mà còn có cả Cái Bóng.

Nhưng Freddy có thể khẳng định tình hình không lạc quan, người đàn ông trước mặt sắp tiêu.

Song Đỗ Duy vẫn không quan tâm đến điều đó, nhắm mắt tiếp tục chơi bản nhạc đang ngủ, ngón tay bấm càng lúc càng nhanh, bản nhạc vốn du dương lại trở nên vô cùng chói tai.

Tất cả nốt nhạc chồng lên nhau, không có chỗ cho việc tạm dừng.

Đột nhiên khu vực hắc ám đại diện cho thảm họa dường như đã đạt đến cực hạn.

Nó dường như đã thắng.

Nó lập tức lao về phía Đỗ Duy đang chơi bài hát ru.

Có thể ngửi thấy hơi nước ẩm trên đầu mũi.

Những gì cảm thấy trên bề mặt da là lạnh và ẩm ướt khó chịu.

Cảm giác ức chế đậm đặc.

Mọi thứ có thể nhìn thấy bằng mắt thường giống như một bức tranh bị xóa bỏ tông màu, dần trở nên mơ hồ và hỗn loạn.

Quỷ Nhãn đã mất tác dụng.

Trong khu vực hắc ám mà Đỗ Duy không thể nhìn thấy, khác với tai họa, Cái Bóng vẫn đang điên cuồng phản kháng.

Chủ nhân của nó chỉ thủ đoạn để chống lại quái dị.

Là một thành viên trong quân đoàn ác linh của Đỗ Duy. Cái Bóng không còn là ác linh nữa, giờ nó đã là một ma linh, là một ma linh đã được buff tăng sức mạnh.

Nó là bóng của Đỗ Duy.

Từ giây phút đó, nó sẽ không bao giờ phản bội Đỗ Duy, sự tồn tại của nó đã bị gán một cái mác.

Đó là: chấp hành.

Năng lực tuyệt đối chấp hành khiến Cái Bóng liều lĩnh cướp đoạt tế phẩm với thảm họa.

Đôi mắt đỏ ngầu của nó vẫn như trước, chứa đầy ác ý không thay đổi.

Trong cơ thể của nó, có cửa.

Theo một nghĩa nào đó, Cái Bóng là ma linh duy nhất có khả năng săn mồi.

Nó cầm dao giải phẫu tà linh trong một tay và con dao sắc bén trong tay còn lại, Cái Bóng uốn éo như một vật sống.

Cái Bóng trườn ra khỏi đó.

Dùng sức rạch một nhát.

Khu vực hắc ám lan tràn về phía Đỗ Duy dừng lại một chút.

Đồng thời con dao mổ của Cái Bóng cũng đột ngột đâm vào khu vực hắc ám, khi rút ra, con dao mổ trực tiếp lôi ra một ma linh gớm ghiếc.

Đây là giới hạn của Cái Bóng.

Nó đã cướp đi một nửa tế phẩm.

Còn nhiều hơn một ma linh nữa.

Nhưng tai họa được tạo thành bởi nhiều tồn tại quỷ dị vô cùng tức giận, những biến động kinh hoàng hơn nữa đã nổ ra.

Cái Bóng lập tức bị nghiền nát, biến thành bóng tối.

Chờ đến khi nó biến trở lại, đã không còn như cũ nữa, nó trở nên mờ nhạt rất nhiều, một đôi mắt đỏ ngầu giờ giống như ngọn nến sắp tắt.

“Cái Bóng, đủ rồi…”

Cái Bóng lập tức ngẩng đầu, nghe thấy được giọng nói lạnh lùng khắc sâu trong trí óc của nó, vẫn không hề hoảng sợ, bình tĩnh lý trí, như thể sẽ không bao giờ phạm sai lầm.

Giây tiếp theo, Cái Bóng muốn xông ra.

Nhưng thảm họa ngăn chặn nó, muốn đồng hóa nó.

Bởi vì chỉ cần thành công, mọi thứ sẽ được hoàn thiện.

Thành phố Massas sẽ thất thủ.

Không có người sống sót.

Cái Bóng không ngừng giãy dụa, tìm cách chạy trốn để đưa vật tế cho Đỗ Duy.

Nhưng nó thực sự đã đến giới hạn, không thể làm được gì cả.

Mà ở thế giới bên ngoài…

Đỗ Duy bấm tay vào phím đàn piano, kết thúc bản nhạc.

Đồng thời, hắn đứng dậy.

Mọi thứ trước mặt đều được phản chiếu trong con mắt tối đen như mực bên phải.

Trong con ngươi sâu như biển đen, có một loại dị dạng kỳ quái.

“Mày là cái bóng của tao. Trước khi tao chết, tan thành cát bụi thì mày sẽ không bao giờ biến mất.”

“Trở lại cho tao!”

Đỗ Duy vươn tay phải ra, mu bàn tay hướng lên trên, hoa văn kim đồng hồ rõ ràng hơn bao giờ hết.

Năng lực Đánh Đấu được phát động.

Trong chốc lát, Cái Bóng giống như cao su dẻo, với một hình người nhô ra từ nó, mỗi tay còn cầm một con dao.

Rắc…

Dường như thứ gì đó đã bị vỡ.

Dưới cái nhìn kinh ngạc của Freddy, Cái Bóng bị cưỡng éo kéo ra từ bên trong.

Nó lập tức xuất hiện trước mặt của Đỗ Duy.

Đỗ Duy bước tới.

Hắn và Cái Bóng chồng lên nhau.

Tất cả tế phẩm đều bị chiếc mặt nạ trong cánh cửa nuốt chửng từ.

Trong chiếc mặt nạ, một ý thức lạnh lùng và tàn nhẫn cuối cùng đã được kích thích đủ, nó đã thức tỉnh sau giấc ngủ sâu.

Chương 576: Kẻ đó đã tỉnh

Toàn bộ thành phố Massas đều bị bóng tối bao phủ.

Mọi thứ tối tăm thăm thẳm cứ như bị kéo xuống vực sâu.

Bóng ngược của thành phố hòa thành một thể với thành phố Massas trên mặt đất.

Như đã nói từ phần trước, giờ thành phố này đã trở thành thảm họa.

Chốn bình yên duy nhất chính là khu vực mà Đỗ Duy đang đứng, cùng phạm vi của cây đàn piano phía sau hắn.

Phía trên mặt nạ, hoa văn đại diện cho đại dương hoàn toàn được thành hình, chỉ có điều lúc sáng lúc tối.

Nhưng một ý thức nào đó bên trong đã hoàn toàn thức tỉnh.

Ở bên cạnh, Freddie tận mắt chứng kiến khí chất của người đàn ông trước mặt đã có thay đổi khiến nó theo bản năng run rẩy.

Freddy không tự chủ được quỳ trên mặt đất, cúi đầu và điên cuồng run rẩy.

Trước mặt nó, người đeo mặt nạ vô cảm nhìn đám mây đen kịt dâng lên bầu trời, hắn đưa tay cởi bỏ mặt nạ.

Đồng thời, Cái Bóng chồng lên hắn cũng từ từ tách ra và lại trở thành cái bóng.

Rồi hắn búng tay.

Freddy và cây đàn piano đều trở lại giấc mơ.

Đỗ Duy…

Không đúng, giờ không còn là hắn nữa, mà là ác linh Đỗ Duy đã tỉnh dậy.

Nó đã vắng mặt một thời gian không hề ngắn.

Bây giờ nó đã trở lại với thế giới này.

Đôi mắt biểu tượng đã biến thành hai hõm sâu đen kịt.

Không có cái gọi là đồng bộ ký ức.

Bởi vì cả hai cùng là một người, mọi thứ đều là trải nghiệm của bản thân, nhưng trước đó lại chìm vào giấc ngủ say, không thể giải quyết hết phiền phức.

"Thật là ồn ào."

Giọng nói của ác linh Đỗ Duy lạnh lùng khó tả, nó thản nhiên kéo ra mặt nạ bằng tay trái, đồng thời vươn tay phải lên trời, thô bạo làm động tác kéo.

Xoẹt…

Như thể bức màn bị kéo ra.

Lấy nó là trung tâm, tất cả bóng tối đều bị kéo ra xa, tạo thành một lĩnh vực tuyệt đối với bán kính gần trăm mét.

Ầm ầm…

Sấm chớp khổng lồ xẹt qua bầu trời, tỏa sáng xung quanh như ánh sáng ban ngày.

Sau đó, mưa trút xối xả.

Ác linh Đỗ Duy không thích mưa.

Điều này không phải do sức mạnh của nó gây ra, mà là vốn đã như vậy, cả thế giới dường như đang ăn mừng sự xuất hiện của nó, tổ chức một buổi lễ chào đón đặc biệt.

Có thể hợp với tình hình.

Nhưng thuỷ triều bóng tối tức giận trước thái độ của ác linh Đỗ Duy, sống ngầm lại sục sôi, bóng tối phóng lên bầu trời tụ lại một chỗ, rồi ép xuống nó.

Một thành phố.

Một thảm họa. Nó đại diện cho sức mạnh khủng khiếp của toàn bộ Thành phố Massas.

Nhưng ác linh Đỗ Duy lại chẳng coi là gì. Ngay cả khi thức dậy, nó cần phải phân một nửa sức mạnh để duy trì trạng thái hiện tại, cũng cần phân một lượng khác để bao phủ một trong 72 Ma Thần của Solomon đã bị nó đồng hóa.

Nó vẫn ở trạng thái mạnh nhất.

"Mày là người đầu tiên đánh thức tao."

"Tao phải nói, mày rất cam đảm."

Khi ác linh Đỗ Duy nói như vậy, đồng tử của nó đột nhiên co rút lại.

Năng lực định trụ được phát động.

Làn sóng ngầm đánh về phía nó ngay lập tức bị định trụ.

Tương đương với việc toàn bộ Thành phố Massas cũng nhận một đòn tương tự.

Tất cả đều bị định trụ.

Bóng đen của ác linh Đỗ Duy lập tức biến mất.

Đợi đến khi nó xuất hiện trở lại, nó đứng thẳng ở độ cao vài trăm mét, với một đôi mắt đen và lạnh, khóa chặt thảm họa bên dưới.

Cảnh tượng như vậy, hoàn toàn vi phạm mọi lẽ thường và nhận thức.

Ngay sau đó, ác linh Đỗ Duy vươn tay ra ấn xuống.

Trên mu bàn tay phải, hoa văn kim đồng hồ từ lâu đã được thay thế bằng hoa văn mặt nạ.

Nó chỉ ấn xuống, nhưng lại mang đến tác động vô cùng kinh hoàng.

Toàn bộ thành phố Massas đang rung chuyển, những tòa nhà của thế kỷ trước trong thành phố bị bỏ hoang, những tòa nhà cao tầng đó đều sụp đổ ngay lập tức.

Ầm ầm.

Mặt đất rạn nứt, sụp đổ.

Thành phố Massas không có người sống vốn không nằm trong dải địa chấn, bỗng xảy ra động đất.

Ở dưới cùng. Thành phố Massas bị định trụ, hay còn gọi là thảm họa, cuối cùng đã triệt tiêu việc bị định trụ, đồng thời thành phố không người cũng không còn chướng ngại.

Toàn bộ thành phố đã hoàn toàn trở thành một thảm họa. Cứ như có ý chí của riêng mình.

Cùng lúc thành phố sụp đổ, một phần của nó, vị trí ghế lái của xe buýt đó cũng xuất hiện một bóng hình người được cấu tạo bởi những sợi tơ đen mịn.

Ngay sau đó, bóng người bước xuống xe.

Sợi tơ đen mịn đang vặn vẹo.

Có vẻ như một số loại thay đổi đã được hoàn thành.

Hình dạng của nó được khắc hoạ. Đó chính là hình dáng của ác linh Đỗ Duy.

Từ chiều cao, đến ngoại hình, quần áo, tất cả đều giống nhau.

Kể từ khi xe buýt phát hiện ra sự tồn tại của ác linh Đỗ Duy, nó đã có một mối hận không thể xóa bỏ với Đỗ Duy.

Bởi vì ác linh Đỗ Duy là tồn tại hoàn mỹ tuyệt đối.

Tính cách, ý thức, cách suy nghĩ của Đỗ Duy, cùng với sự phi logic, nhưng tự nhiên đến mức khủng khiếp, đã tạo thành một tồn tại không nên tồn tại.

Xe buýt muốn biến ác linh Đỗ Duy thành tài xế.

Trong trường hợp đó, nó có thể trở thành một thứ gì đó không thể tưởng tượng được, hoặc một khái niệm.

Giờ nó đã trở thành một phần của thảm họa.

"Ác linh Đỗ Duy" này bước xuống xe cũng là biểu hiện bên ngoài của thảm họa.

Sau đó, nó cũng giơ tay làm động tác bóp về phía ác linh Đỗ Duy đang trôi nổi trên bầu trời hàng trăm mét.

Điều khiển vật thể từ xa.

Giống hệt như ác linh Đỗ Duy.

Từ ngoại hình đến năng lực, nhưng điều này thực sự vô lý.

Ác linh Đỗ Duy nhìn bản thân phía dưới, coi thường thứ gọi là sao chép năng lực.

Đồng thời ác linh Đỗ Duy cũng đưa tay ra nắm lấy.

Bản sao lập tức xuất hiện trong tay nó.

Cổ bị nó bóp.

"Mọi thứ bắt chước sự tồn tại của tôi cuối cùng sẽ trở thành một phần của tôi."

"Bởi vì trên đời này chỉ có một tôi."

"Cái gọi là bản sao, bản nhái chỉ để thể hiện sức mạnh của tôi."

"Tôi là Thần."

Ác linh Đỗ Duy chỉ dùng một chút lực lượng, tồn tại sao chép lập tức bị bóp thành vô số sợi tơ đen dày đặc, cố gắng bao trùm lấy nó.

“Nên kết thúc.”

Ác linh Đỗ Duy không quan tâm, chỉ hất tay.

Những sợi tơ đen dày đặc đó nhanh chóng rơi xuốngvà đập vào thành phố không có người sống trong dải địa chấn.

Lại một tiếng nổ lớn.

Thành phố Massas hoàn toàn sụp đổ, mặt đất điên cuồng rạn nứt, mọi thứ đều rớt xuống lòng đất.

Nhưng vào lúc này, đột ngột……

Ở thành phố Massas, trên nền đất bị sập, lại có sương mù thẩm thấu, giống như một đường ống sưởi bị rò rỉ.

Từng bóng đen mơ hồ leo lên khỏi lòng đất sụp đổ.

Những bóng đen mơ hồ đó, tuy hình thù kỳ quái, chân tay bị cắt, nhưng kẻ nào cũng đều có đôi mắt đỏ ngầu, có thể là một đôi hoặc một con.

Có cả những thứ có rất nhiều mắt.

Cái Bóng - thủ hạ trung thành nhất của Đỗ Duy dường như cũng là đồng loại với chúng.

Ngoài ra, ngày càng có nhiều tồn tại giống như Cái Bóng bò lên.

Dần dần, những bóng ma này lan rộng khắp mọi nơi trong Massas.

Vô số tồn tại đạt cấp độ ma linh khiến bất kỳ Hunter nào nhìn thấy cũng phải khiếp sợ.

Hơn nữa, những đám sương mù đó không liên quan đến thảm họa.

Đó là sức mạnh của bên thứ ba.

Đúng lúc này, ác linh Đỗ Duy cảm thấy bị thứ gì đó kéo rất mạnh.

Con ngươi của nó hơi co lại: “Dưới lòng đất có Ma Thần…”

Vừa dứt lời, ác linh Đỗ Duy đã rít lên, lực kéo càng ngày càng mạnh, trực tiếp hút nó vào trong thành phố không người đã sụp đổ.

Thành phố Massas đã hoàn toàn sụp đổ.

Tất cả những gì còn lại là một cái hố khổng lồ không đáy.

Như một vực thẳm.

Và gi, ác linh Đỗ Duy đã bị kéo xuống vực sâu.

Vô số tồn tại giống như bóng đen nhào vào miệng hố, nhanh như điện xẹt.

Hố khổng lồ biến mất. Toàn bộ thành phố Massas trở thành một bãi đất phẳng.

Đất ố vàng, giống như mới vừa được xới lên.

Chương 577: Một cánh tay khác

Ác linh Đỗ Duy rơi xuống rất nhanh.

Nó được kéo vào sâu vào trong lòng đất của thành phố Massas.

Xung quanh chỉ toàn là bóng tối.

Alexis từng giúp hắn điều tra về thành phố Massas, cô nói rằng toàn bộ lòng đất của thành phố Massas đã bị đào rỗng từ đầu thế kỷ trước.

Quả đúng như thế.

Song ác linh Đỗ Duy không hề hoảng sợ, nó vẫn lạnh lùng quan sát.

Cho dù giờ chỉ có thể phát huy 1/3 sức mạnh, nó cũng không sợ bất kỳ nguy hiểm nào.

Cái gọi là âm mưu chỉ là một trò cười khi đối mặt với sức mạnh tuyệt đối.

Hơn nữa, trí khôn của nó đủ để đối phó với mọi thứ.

“Để tôi xem xem Ma Thần kéo tôi vào trong dưới lòng đất là ai.”

Sau khi ác linh Đỗ Duy nói như vậy, đồng tử co lại, nó muốn tìm kiếm đầu nguồn kéo mình xuống, nên dùng tốc độ nhanh hơn để rơi thẳng xuống.

Nó đang đối mặt với địa ngục, nhưng cảm giác thoải mái vô cùng.

Lẽ ra nó phải đứng trong bóng tối, vô cảm nhìn thế giới mà nó chán ghét.

Rất nhanh…

Bên dưới tối đen như mực không đáy, thoáng hiện lên một tia kỳ lạ.

Như thể cảm nhận được sự xuất hiện của ác linh Đỗ Duy.

Một vài ngọn lửa cháy rừng rực.

Sâu dưới lòng đất được chiếu sáng.

Những ngọn lửa nằm trên những ngọn đèn đá.

Trong mắt của ác linh Đỗ Duy, nó nhìn thấy một tế đàn rất lớn.

Nó có bán kính hơn 200 mét, có tổng cộng 6 bậc thang, chỉ về 6 hướng, những bậc thang đó cũng bằng đá, kéo dài trong bóng tối.

Đằng sau tế đàn, có một bức tượng cao lớn thấp thoáng trong bóng tối, bức tượng tuy gần như bị che quá nửa, nhưng gương mặt lộ ra lại mang mặt nạ bằng đá.

Mặt nạ chỉ lộ mắt.

Bên trong là một màn sương đen rất sâu, dường như có thứ gì đó ẩn núp bên trong.

Nhưng dù là vậy, bức tượng vẫn tạo cho người ta cảm giác rất trang nghiêm.

Khi ác linh Đỗ Duy xuất hiện trên tế đàn, lực kéo đã biến mất.

Nó lạnh lùng nhìn bức tượng.

Bởi vì nó phát hiện một chuyện rất kỳ lạ.

Trên mặt nạ của bức tượng cũng có hoa văn đại dương, ngoài ra còn có các hoa văn như kim đồng hồ, cân vàng, con mắt, v.v…

Những hoa văn này chiếm hết diện tích của mặt nạ.

Dường như không có sự khác biệt nào so với hoa văn được khắc trên bia đá mà hắn đã nhìn thấy trong ngọn núi phía sau gia tộc Wittbach.

Tất cả chúng đều là biểu hiện của 72 Ma Thần của Solomon.

Bức tượng thu hút mọi sự chú ý của nó.

"Người chế tạo mặt nạ."

Giọng điệu của ác linh Đỗ Duy rất kỳ quái, lần trước khi đồng hoá cân vàng trong lăng mộ, hắn đã nhìn thấy bức tượng của người chế tạo mặt nạ.

Và với một cái vẫy tay, bức tượng vỡ nát.

Mà giờ, trong lòng đất ở thành phố Massas, lại nhìn thấy bức tượng của người đàn ông này.

Chủ yếu là ác linh Đỗ Duy lấy mặt nạ của mình ra, nhìn hoa văn đại dương, đó là Ma Thần khái niệm đã bị nó đồng hóa.

Hoa văn đại dương chỉ nằm dưới mắt phải của mặt nạ.

"Tôi đã dành một vị trí cho một Ma Thần khác trong 72 Ma Thần của Solomon trên mặt nạ. Đây là những gì tôi nghĩ đến khi đồng hóa Ma Thần."

"Đối thủ của tôi chưa bao giờ là người phàm, hoặc quỷ dị, ma linh, hay thảm họa, mà là các Ma Thần."

"Nhưng tại sao bức tượng này lại giống với tôi đến vậy?"

"Có phải chúng ta đang làm điều tương tự không?"

Ác linh Đỗ Duy thấy khó hiểu, nó đeo mặt nạ lên mặt, sau đó đưa tay ra lau bức tượng.

Bóng tối mờ dần.

Toàn bộ bức tượng được lộ rõ.

Ngay giây sau, ác linh Đỗ Duy sững sờ.

"Làm sao có thể…"

Ở phía đối diện, bức tượng người chế tạo mặt nạ, mặc bộ đồ linh mục màu đen, giống hệt thứ mà nó đã từng mặc, từ dáng người đến kiểu tóc đều không có gì khác biệt.

Mái tóc hơi dài che đi phần trên của mặt nạ.

Bức tượng chống cằm bằng tay phải, ngồi trên ngai vàng lớn, nhìn về một hướng không xác định.

"Đây là…"

"Đây… hóa ra là tôi?"

Ác linh Đỗ Duy nắm chặt tay phải, đầu ngón tay khẽ run.

Nếu người chế tạo mặt nạ cũng đi con đường giống nó, nó cũng không thấy lạ, vì nó không nghĩ rằng nó sẽ thua kém bất kỳ ai.

Cùng một con đường.

Nó từng nghĩ, nó sẽ tiếp tục cho đến khi giết hết tất cả 72 Ma Thần của Solomon.

Nhưng giờ thứ mà nó thấy là người tạo ra mặt nạ giống hệt nó.

Khác với công tước và Đỗ Duy, ngay cả tư thế ngồi mang tính biểu tượng cũng giống hệt nhau.

Ác linh Đỗ Duy vô cùng chắc chắn đây là chính mình.

Nhưng về mặt logic mà nói, tình huống này hoàn toàn không thể xảy ra.

Ác linh Đỗ Duy được sinh ra ở thời hiện đại, còn người chế tạo mặt nạ đã tồn tại từ khi Vanity xuất hiện, có thể đã sống hàng nghìn năm.

Lần xuất hiện gần đây nhất là khi thực hiện giao dịch với gia tộc Wittbach cách đây 500 năm.

Sau đó không còn chút dấu vết.

"Tôi không thừa nhận!"

Giọng điệu của ác linh Đỗ Duy vô cùng lạnh lùng, nếu người chế tạo mặt nạ chính là nó, không phải phủ nhận hoàn toàn sự tồn tại của nó sao.

Nếu nó thừa nhận, thì nó không còn là ác linh Đỗ Duy nữa mà là chuyển kiếp của người chế tạo mặt nạ.

"Thế giới này khiến tôi ngày càng cảm thấy buồn nôn."

"Công tước, người chế tạo mặt nạ."

"Thật sự là nực cười, tôi là Đỗ Duy, bọn họ là cái gì? Giống như tôi? Tôi của kiếp trước?"

"Dốt nát."

"Sức mạnh của tôi chưa bao giờ đến từ cái gọi là tôi quá khứ."

"Tôi nghĩ vậy bởi vì tôi là người như vậy."

"Vì vậy, tôi không cần cái gọi là quá khứ để thêm vào tồn tại của mình."

Ác linh Đỗ Duy không muốn thừa nhận, càng không thể thừa nhận.

Ngay cả khi những gì nó nhìn thấy và nghe thấy là sự thật, nó cũng phủ nhận mọi thứ, chỉ hành động theo suy nghĩ của nó.

Bất cứ điều gì nó không chấp nhận đều là sai.

Nó chỉ thừa nhận chính nó.

Tức là - Đỗ Duy.

Lúc này ác linh Đỗ Duy không còn để ý tới pho tượng nữa, nó nhìn xuống dưới tế đàn.

Lý do nó được kéo dưới lòng đất:

Một là vì bị lôi kéo bởi một sức mạnh ngang cơ, hai là vì trong lòng đất có một Ma Thần.

Bên kia có mưu đồ với nó.

Nó cũng đang có mưu đồ với đối phương.

Không gian còn lại trên mặt nạ không thể được lấp đầy trong một thời gian ngắn.

Vừa hay cần nhiều Ma Thần hơn.

“Để tao xem mày trốn ở đâu.”

Ác linh Đỗ Duy liếc nhìn xung quanh, nhưng khi nhìn thấy chính giữa tế đàn, nó phát hiện ra một cánh tay phụ nữ nhợt nhạt…

Là tay trái.

Và trên ngón áp út của bàn tay trái, cũng có một chiếc nhẫn.

Toàn bộ bàn tay trái dường như đột ngột bị kéo đứt, vết rách vô cùng gớm ghiếc, thậm chí còn có thể nhìn thấy cả phần xương trắng toác.

Tay trái đặt chính giữa tế đàn, trên một một cột đá hình vuông.

Dường như có một số từ được khắc trên mặt đất.

Ác linh Đỗ Duy cau mày, lập tức xuất hiện ở trước cột đá.

Sau đó, nó nhìn thấy những dòng chữ được khắc trên nền của tế đàn.

[Tôi chưa bao giờ là một đấng cứu thế, thánh nhân hay anh hùng. Tôi đã trải qua những năm tháng dài cô đơn, tôi đã cố gắng thay đổi, nhưng mọi thứ đã trở lại điểm ban đầu.】

[Lý do khiến tôi đau đầu là vì tôi biết rằng điều này vốn nên như vậy.】

【Tôi không có quá khứ, cũng không có tương lai.】

[Trừ cái đó ra, tôi không muốn Minette chết, ít nhất thì không nên chết trong tay những Ma Thần theo cách này.】

Chương 578: Cái chết của Minette

Ác linh Đỗ Duy nhìn dòng chữ được khắc trên nền.

Trong đôi mắt đen của nó, xẹt qua tia phức tạp, nhưng khó nói.

Tất cả đều là chữ Hán.

Mỗi hàng chữ, mỗi nét bút, và cách viết đều hướng về nó.

Nó có thể khẳng định, đây là chữ viết của riêng nó.

Nhưng nó không thể được chấp nhận, bởi vì nó xuất hiện trong thời hiện đại, không phải từ quá khứ xa xăm.

Càng không thể ngày nào đó trong quá khứ, mang tâm trạng mà người bình thường không thể hiểu được, khắc 4 dòng chữ lên đây.

"Tôi không có quá khứ, cũng không có tương lai?"

Giọng điệu của ác linh Đỗ Duy lộ vẻ mỉa mai.

Nó không khỏi bật cười.

Ác linh Đỗ Duy không có quá khứ, nhưng nó có tương lai và năng lực vô hạn.

Hơn nữa, nó dung hợp với Đỗ Duy để tạo thành một chỉnh thể.

Đỗ Duy có cả quá khứ và tương lai.

Nếu chỉ dựa vào những dòng chữ để lại nghi ngờ sự tồn tại của chính mình, chắc chắn là không khớp.

Muốn chắc chắn, tiền đề là Đỗ Duy sẽ chết vào một ngày nào đó trong tương lai, hoặc mất năng lực trong tương lai.

“Nhưng tôi sẽ không bao giờ cho phép điều này xảy ra.”

Ánh mắt lạnh lùng của ác linh Đỗ Duy lướt qua dòng chữ, tất cả dòng chữ dường như đã trải qua mấy vạn năm bào mòn, bỗng chốc bị quét sạch.

Sau đó ác linh Đỗ Duy ngẩng đầu lên, nó để dành một phần sức mạnh để đề phòng Ma Thần chưa xuất hiện, một phần sức mạnh khác tập trung vào bàn tay đã bị cắt đứt ở chính giữa tế đàn.

Cộp cộp…

Nó vừa bước qua.

Chẳng mấy chốc, đã tới trước mặt của bàn tay bị chặt đứt.

Đây là bàn tay trái của một người phụ nữ có nước da nhợt nhạt.

Ngoài ra còn có một chiếc nhẫn trên ngón áp út bên trái.

Theo thông tin được đưa ra trong dòng chữ vừa rồi, bàn tay này hẳn là của Minette.

Ác linh Đỗ Duy vươn tay phải ra.

Trên ngón đeo nhẫn bên phải của nó, cũng có một dấu tương tự như chiếc nhẫn.

“Tôi cảm thấy khí tức của đồng loại.”

Ác linh Đỗ Duy nhìn bàn tay bị đứt lìa của Minette, giọng điệu càng ngày càng lạnh, nhưng trong mắt lại ẩn chứa sát khí.

Nếu Minette là kiếp trước của Alexis, vậy thì người này chắc chắn đã chết.

Nhưng nàng chết như thế nào thì ác linh Đỗ Duy, Đỗ Duy không biết.

Nhưng giờ xem ra một bàn tay đứt lìa xuất hiện trên tế đàn. Đã phát hiện một số đầu mối.

Bị phanh thây…

Còn về tại sao nghĩ là đồng loại, nó ám chỉ 72 Ma Thần của Solomon.

Nhưng không giống nó, mà chỉ tương tự nó.

“Ai đã giết cô?”

Ác linh Đỗ Duy vươn tay ngoắc ngoắc, cánh tay gãy lập tức trôi tới trước mặt của nó.

Đồng thời, trên toàn bộ tế đàn cũng có một loại khí tức khó giải thích được.

Giống như cái gì đó đã thức tỉnh.

Ác linh Đỗ Duy nheo mắt lại, giả vờ nghi hoặc nói: “Nếu người chế tạo mặt nạ là tôi, thì thời gian để lại dòng chữ này có vấn đề lớn.”

“Minette chết trong thời đại Victoria.”

“Đó là 200 năm trước, cho nên thời khắc lâu nhất mà tôi tồn tại cũng phải vào thời đại này.”

“Trừ khi y để lại dòng chữ này sau khi y xây dựng tế đàn.”

“Nhưng nếu vậy thì ai đã đặt cánh tay gãy của Minette ở đây?”

“Là y sao?”

Khi ác linh Đỗ Duy nói câu này, hắn lại nghĩ đến chuyện khác.

Khi mới tiếp xúc với đồng hồ cổ, tức là đồng hồ của Lamer, cũng xuất hiện cánh tay gãy, còn là tay phải.

Nhưng sau đó hắn đã đốt bàn tay gãy thành tro.

Đó chỉ là một đoạn ký ức.

Thật trùng hợp, bàn tay gãy đó lại là bàn tay phải…

Tình cờ là một cặp.

Nghĩ lại màu da và các khớp ngón tay, có thể khẳng định đó là của Minette.

Không khỏi…

Sát khí trong mắt của ác linh Đỗ Duy biến mất.

Không hẳn hoàn toàn biến mất, thay vào đó, trở nên sâu sắc hơn và ức chế hơn.

"72 Ma Thần của Solomon."

"Lamer…"

"Valak…"

"Chắc có cả những tồn tại khác tham gia."

"Rất tốt…"

Ác linh Đỗ Duy khẽ cúi xuống, ngón tay khẽ run.

Đôi mắt của nó đang chuyển từ màu đen tuyền sang màu ban đầu.

Ở mu bàn tay phải, hoa văn mặt nạ nhấp nháy, cuối cùng được thay thế bằng kim đồng hồ.

Nhân tính chập chờn.

Giờ Đỗ Duy đang điều khiển cơ thể này.

"Có đáng không?"

Đỗ Duy nghiến răng, nhỏ giọng hỏi gì đó.

Lần cuối nhìn thấy cảnh tượng tử vong: hắn thấy Minette từng muốn đưa "công tước" trở lại thế giới này, kiên quyết dấn thân vào con đường khoác giáp thành thần.

Chỉ đơn giản là người phàm không thể chịu được nỗi đau khi khoác giáp thành thần.

Ngay cả khi thành công, cũng sẽ trở thành một phần của Ma Thần, mọi thứ sẽ biến mất.

Hắn có thể tưởng tượng Minette đã từng đối mặt với nguy hiểm lớn cỡ nào khi chọn khoác giáp thành thần.

Quá ngu xuẩn.

Biết không làm được cứ làm.

Chỉ vì cái gọi là tình yêu?

Nó có đáng không?

Công bằng mà nói, nếu là Đỗ Duy, hắn sẽ không bao giờ đưa ra lựa chọn này.

Hắn thậm chí không thể hiểu được cách làm của Minette. Lại càng không thể đồng ý.

Người hắn yêu là Alexis, không phải Minette.

Nhưng theo lập luận này, kiếp trước của Alexis là Minette.

Đỗ Duy có thể chấp nhận cái chết của Minette, nhưng hắn không thể chấp nhận Alexis chết theo cách này.

Đột nhiên……

Có tiếng cửa mở cót két.

Đồng thời, toàn bộ tế đàn được một ý chí kinh hoàng và kỳ quái bao phủ.

Cái gì đó đã thức dậy.

Hay nói cách khác, nó đã chờ đợi cơ hội, nhưng nay cơ hội mới đến.

Đỗ Duy đột ngột quay đầu lại.

Nhìn về nơi phát ra âm thanh, hắn thấy người chế tạo mặt nạ, đúng hơn là trong mắt phải của pho tượng có một cánh cửa.

Toàn bộ cánh cửa được làm bằng nham thạch màu đen.

Hơn nữa, bị quấn bởi nhiều dây xích, nhưng giờ những dây xích đó đều được tự động mở ra.

Cánh cửa chỉ khép hờ.

Một bàn tay phải duỗi ra từ khe cửa.

Trên mu bàn tay có hoa văn mặt nạ, trên đó có nhiều hoa văn không rõ ràng.

Đỗ Duy vẫn bình tĩnh.

Như đã mong đợi từ lâu, hắn lạnh lùng nói: “Mày rốt cuộc nhịn không được phải không?”

“Thực ra tao cũng vậy.”

Nói xong câu cuối cùng, hắn lập tức cười thành tiếng.

Tiếng cười rất dữ dội.

Khi mọi chuyện kết thúc, trong mắt của Đỗ Duy lại hiện lên vẻ u ám, sát khí đè nén nãy giờ không thể dập tắt.

Ác linh Đỗ Duy lập tức biến mất.

Bàn tay bị đứt lìa của Minette cũng vậy.

Giây tiếp theo, trước mắt phải của bức tượng. Ác linh Đỗ Duy bay lên, trong tay cầm một con dao mổ tà linh, lập tức đâm tới.

Bàn tay sau cánh cửa dừng lại.

Sau đó, lập tức mở ra.

Đó là năng lực khống chế vật thể từ xa.

Đồng tử của ác linh Đỗ Duy co rút lại, cả người như đông cứng lại.

Rầm…

Con dao mổ đâm thẳng vào lòng bàn tay với nhiều hoa văn.

Lòng bàn tay cầm chặt con dao mổ.

Nó đang tranh giành với ác linh Đỗ Duy.

“Cút!”

Ác linh Đỗ Duy đạp mạnh vào cánh cửa, toàn bộ bức tượng run lên ầm ầm, một vết nứt to lớn lan dọc theo mắt phải của bức tượng.

Cổng đá trong đó trực tiếp bị đá văng.

Cánh tay giật mạnh trở lại.

Ác linh Đỗ Duy bừng bừng sát khi liều lĩnh xông thẳng vào.

Chương 579: Chủ nhân của Vanity

Sau khi ác linh Đỗ Duy biến mất.

Ngay tại chỗ…

Đột nhiên, những ngọn lửa đang bùng cháy vụt tắt từng người một.

Có vẻ như đây là những gì được chuẩn bị cho nó.

Trong bóng tối, một âm thanh sột soạt vang lên.

Không gian bị bóp méo, và đường nét của một con búp bê ngày càng rõ ràng hơn.

Annabelle bước ra khỏi bóng tối.

Tuy nhiên, cơ thể của nó lại được bao phủ bởi một luồng khí tức khó tả, nếu mổ xẻ ra thì có thể phát hiện bên trong cơ thể này chứa đầy những sợi tơ mịn màu đen.

Trước đó, Đỗ Duy phát hiện Annabelle không ổn, nó bị đồng hồ cổ ảnh hưởng sâu sắc, nên nhốt vào sau cánh cửa bên trong bóng đen.

Song không ngờ là thứ này đã chạy trốn bằng cách nào đó.

Giờ nó lại xuất hiện trên tế đàn.

Rõ ràng là có vấn đề.

Annabelle nhìn chằm chằm vào bức tượng ở phía sau tế đàn, đã nứt một vết nứt lớn, chăm chú nhìn vào cánh cửa đá trong mắt phải.

Rồi Annabelle rùng mình.

Đó không phải sợ hãi, mà là sự tức giận.

…

Ở một nơi khác.

Trong nhà của Đỗ Duy.

Đồng hồ cổ quay điên cuồng.

Căn phòng tối đen như mực.

Từ chiếc đồng hồ cổ, một cánh tay mảnh khảnh nhợt nhạt vươn ra, bàn tay xoè ra, hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay đang quay ngược chiều.

Phải một lúc lâu sau nó mới ngừng lại.

Bàn tay nắm thật chặt.

Trong bóng tối, dường như có tiếng thở dài của một người phụ nữ.

“Em chỉ có thể giúp anh tới đây.”

“Nhưng em cũng không muốn anh vào.”

…

Bên trong tế đàn.

Annabelle bay về phía con mắt còn lại của bức tượng khổng lồ.

Nó tiến vào dưới sự điều khiển của chủ nhân bàn tay đó, trong con mắt này cũng có sự tồn tại của một cánh cổng địa ngục.

Đó là một cánh cổng bằng gỗ, được chạm khắc với nhiều hoa văn và ký tự quỷ dị.

Dễ thấy nhất là họa văn một con mắt.

Toàn bộ tế đàn được bao phủ trong bóng tối.

Mà con mắt bên phải của bức tượng, là cánh cổng đá nơi ác linh Đỗ Duy đột nhập, trông không giống cổng địa ngục, mà là một dạng sáng tạo nào đó.

…

Bóng tối là một khái niệm.

Khi không có ánh sáng, mọi thứ đều có màu đen.

Chỉ còn lại màu đen.

Những gì mà ác linh Đỗ Duy nhìn thấy bây giờ là bóng tối vô tận.

Nhưng nó đã khóa định cánh tay kéo dài từ cánh cổng đá.

Cái đó rất giống với nó, cũng có hoa văn Ma Thần ở bên tay phải.

“Mày trốn không thoát.”

Ác linh Đỗ Duy hoà vào bóng tối, nó di chuyển theo một cách khác mà người thường không thể hiểu được.

Lúc này cảm giác như đang ở trong cánh cổng địa ngục.

Mà mỗi lần ở nơi như vậy, cảm giác như cá gặp nước, như thể từ nhỏ sống trong địa ngục, không phải nhân gian.

Lúc trước, sau khi nhận ra tồn tại của Ma Thần dưới lòng thành phố Massas.

Ác linh Đỗ Duy hạ quyết tâm muốn giải quyết đối thủ.

Giờ nó đã có đầy đủ sức mạnh, dù chỉ có thể phát huy 1/3 sức mạnh.

Không khó để giết một Ma Thần.

Bởi lúc kéo vào, nó đã cân nhắc chênh lệch giữa hai bên, cũng không lớn lắm, hơn nữa nó còn chiếm ưu thế.

Chứng tỏ Ma Thần dưới lòng thành phố Massas không có đẳng cấp quá cao.

Vì vậy nó cố ý rơi vào trong đó, chờ đối phương xuất hiện.

Mặc dù ác linh Đỗ Duy không biết tại sao bên kia lại có ác ý với mình.

Nhưng nó biết tuyệt đối giữa nó và 72 Ma Thần của Solomon không có điểm chung.

Không chết không thôi là kết quả duy nhất.

Thậm chí không phải là một sự thăm dò.

Ác linh Đỗ Duy và Ma Thần không biết này căn bản đã vạch mặt, mọi sự thăm dò đều là cố ý, chỉ để ra tín hiệu cho đối phương.

…

Xuyên qua bóng tối.

Chóp mũi ngửi được mùi hơi nước ẩm ướt.

Cảnh tượng trước mắt bỗng trở nên rõ ràng.

Đây là một hồ nước. Có một hòn đảo nhỏ ở trung tâm hồ.

Ngoài ra còn có một tòa nhà theo phong cách Gothic.

“Căn cứ của Vanity?”

Ác linh Đỗ Duy cau mày nhìn xung quanh, lúc này nó đang đứng trên không trung cao mấy trăm mét, nhưng cứ như đang giẫm trên mặt đất, không có tác dụng gì.

Con người không thể bay, chứ đừng nói trôi lơ lửng.

Nhưng nó thì khác.

Ác linh Đỗ Duy trợn mắt: “Thế giới phía sau cổng địa ngục?”

Nó có thể cảm nhận được rằng khí tức của Ma Thần bị nó khoá định đang ở dưới mặt đất của hòn đảo hồ.

Dường như đối phương đang trốn ở bên trong.

Trong bóng tối, cả hai đã nhiều lần đánh nhau.

Ác linh Đỗ Duy không hề bị thương.

Ngược lại đối phương đã bị hơn mười nhát dao, tuy không nhìn thấy thương thế cụ thể, nhưng khái niệm là khái niệm, đối phương tuyệt đối không dễ chịu.

Tuy nhiên, bàn tay đó vẫn không ngừng chạy trốn.

Cho đến giờ…

"Mục đích của mày dường như là dẫn tao đến đây."

"Đây không giống với Ma Thần mà tao từng gặp."

"Nhưng mày không thể chạy."

Nói xong, ác linh Đỗ Duy lóe lên, trực tiếp xuất hiện trên hòn đảo hồ.

Không rõ đối phương sẽ làm gì.

Không cần phải đề phòng.

Ác linh Đỗ Duy giậm chân lên đảo hồ.

Ầm.

Lấy toàn bộ hòn đảo là trung tâm, những con sóng khổng lồ bốc lên cuồn cuộn, phóng thẳng lên cao.

Ầm ầm ầm.

Ác linh Đỗ Duy tùy ý ném, dao mổ tà linh cắm vào mặt đất đảo hồ, trực tiếp chìm xuống, cắm về phía mục tiêu bị khóa dưới mặt đất.

Đánh trúng mục tiêu.

Ác linh Đỗ Duy cau mày.

“Không đúng, mày yếu quá.”

“Điều này khác với những gì mày đã thể hiện. Tại sao lại như vậy?”

“Tao đã bỏ qua gì sao?”

Giọng điệu của nó đầy nghi ngờ.

Bàn tay mang theo khí tức của Ma Thần vốn rất mạnh, đủ để chống lại nó.

Nhưng giờ lại quá yếu.

Có vẻ như trước đây được buff, nhưng giờ không còn buff nữa.

Vào lúc này, đột nhiên ác linh Đỗ Duy quay đầu nhìn sang một bên.

Không khí vặn vẹo.

Một người đàn ông mặc đồ đen, đeo mặt nạ hiện ra.

Kế đó, những người khác nhanh chóng xuất hiện.

Tổng cộng có 13 người.

Người cầm đầu trực tiếp quỳ một gối: “Hoan nghênh Master trở về.”

Những người khác cũng quỳ rạp trên mặt đất, cúi đầu không dám nhìn ác linh Đỗ Duy.

Đây không phải là lần đầu tiên ác ma Đỗ Duy gặp phải chuyện như vậy.

Lần trước bước vào cánh cổng địa ngục, đó là vào thời đại Victoria trong quá khứ, nơi mà Corrion Dawkwe và những người khác kính trọng gọi nó là ngài Công tước.

Hiện tại, 13 người trước mặt đều đeo mặt nạ rất quen thuộc.

Cùng với hòn đảo hồ này, hiển nhiên họ là Vanity.

Ác linh Đỗ Duy không khỏi chế nhạo, nó nghĩ thầm: “Vậy mình đã có thân phận khác sao? Master của Vanity? Thật sự rất nực cười.”

Nghĩ vậy, nó bèn nói: “Bây giờ là mấy giờ?”

Người cầm đầu cúi đầu, cung kính nói: “Ngày 6 tháng 5, đã một tháng trôi qua kể từ ngày ngài rời khỏi London. Theo kế hoạch, nửa tháng trước ngài vốn nên trở về.”

Chương 580: Cái gọi là công tước

Ác linh Đỗ Duy nhìn 13 thành viên của Vanity.

Nó chợt nhận ra.

Trong số những người này, ngoài lãnh đạo là Alfalia mà Brand cũng chính là Corrion Dawkwe đã đề cập trước đó, tất cả những người khác đều rất xa lạ.

Nói cách khác những thành viên Vanity mà nó đã gặp sau đó, ngoại trừ Alfalia, những người khác đều đã chết, được thay máu toàn bộ.

Nhưng điều khiến nó khó hiểu là những người này gọi nó là Master.

Hơn nữa, còn nhắc tới London.

Lần trước dùng thân phận công tước đến Thành phố London trong thời Victoria, đối mặt với Ma Thần ở đó, nhưng giờ theo cách nói của Alfalia dường như đó chỉ là một kế hoạch.

Đồng thời hắn sẽ trở lại theo kế hoạch, cũng có thể việc khoác giáp thành thần năm xưa thất bại cũng chỉ là một phần trong kế hoạch.

Rốt cuộc cựu công tước muốn làm gì?

Nghĩ vậy, ác linh Đỗ Duy nghĩ một lúc, lạnh lùng nói với Alfalia: “Hậu quả của việc khoác giáp thành thần nghiêm trọng hơn tôi tưởng, cho nên cần thêm một thời gian.”

Nói xong, nó tự nhiên hỏi: “Giờ kế hoạch đang ở giai đoạn nào?”

Giọng điệu mang theo sự lạnh lùng và uy nghiêm của bề trên.

Alfalia, lãnh đạo của 13 thành viên Vanity, cúi đầu nói: “Vốn đã tiến hành được phân nửa, nhưng bởi vì ngài không có mặt, nên chúng tôi không thể tiến hành giai đoạn cuối cùng.”

“Ma Thần vẫn đang ngủ say trong mạch nước của đảo hồ, nhưng động tác mà ngài vừa làm thật sự quá lớn, tôi không rõ nó có bị ảnh hưởng hay không.”

Ác linh Đỗ Duy gật đầu nói: “Alfalia, anh làm tốt lắm, giờ tôi đã trở lại, kế hoạch cũng nên bắt đầu.”

Alfalia nheo mắt, do dự nói: “Đúng là nên bắt đầu, nhưng Master… có người đang đuổi tới tới đảo hồ.”

“Hơn nữa, những người đó có liên quan gì đó đến thân phận công tước mà ngài sử dụng.”

Ác linh Đỗ Duy cau mày, lạnh lùng hỏi: “Là ai?”

“Là đám người của Bà Minette…”

Khi nói về điều này, Alfalia ngẩng đầu lên.

Y nhìn người đàn ông đeo mặt nạ trước mặt, cảm thấy vô cùng ngi hoặc

Giây tiếp theo, nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm.

Ác linh Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn về phía xa, mặt trời lặn về tây, rặng mây đỏ của hoàng hôn kéo rất dài, mênh mông, ánh hoàng hôn đỏ rực chiếu lên, khiến người ta không cảm nhận được sự ấm áp.

Tầm nhìn của nó rất dài.

Ánh mắt rất sâu sắc.

Sau đó, ác linh Đỗ Duy nói với Alfalia và những người khác: “Hãy chuẩn bị, giết sạch cô ta và đám tay sai của cô ta. Tôi không muốn nhìn thấy cô ta ở đây.”

Nghe vậy, Alfalia thở phào nhẹ nhõm, không khỏi buông ra tay đang cầm chặt vật gì ở trong ống tay áo rộng.

“Xin Master yên tâm, sẽ không có ai quấy rầy ngài.”

Sau đó, Alfalia trực tiếp đứng lên, những người khác cũng vậy, thái độ rất khiêm tốn, thậm chí còn xen lẫn chút sợ hãi.

Ngay sau đó, tất cả những người này đã biến mất.

Cách những người này rời đi rất quỷ dị, trái ngược thực tế.

Không kém hơn các thành viên tương lai của Vanity, ít nhất kẻ cùi bắp như Mercer chắc chắn sẽ không tồn tại ở đây.

Sau khi họ rời đi, ác linh Đỗ Duy cởi bỏ mặt nạ.

Sắc mặt của nó rất tái nhợt, nhưng cũng không phải suy yếu kiểu miệng cọp gan thỏ, mà là một loại biểu tượng đặc trưng chỉ thuộc về nó.

Trong mắt nó có rất nhiều hình ảnh mờ ảo như bóng ma, nếu nhìn kỹ để phân biệt thì có thể thấy tổng cộng có 13 cái.

Nó tương ứng với tất cả các thành viên của Vanity.

“Cái gọi là công tước hóa ra chỉ là một thân phận.”

“Nói cách khác, tôi không phải là chuyển thế của Công tước, nhưng tôi không ngờ rằng mình sẽ thực sự có liên quan với Vanity.”

Ác linh Đỗ Duy nghịch mặt nạ của mình.

Nó hơi bất ngờ nhưng cũng không nằm ngoại dự liệu.

Giả như… chỉ giả như nếu người tạo ra mặt nạ là nó quá khứ, thì sự tồn tại của nó sẽ cách đây hơn hàng nghìn năm

trước.

Theo thông tin đã biết, sự xuất hiện của người tạo ra mặt nạ và Vanity là một trước một sau.

Nếu ác linh Đỗ Duy là người chế tạo mặt nạ, với tính cách của nó tuyệt đối không thể để Vanity tồn tại.

Vì vậy, khả năng cao nhất là chính nó tạo ra Vanity.

“Nhưng tại sao lại làm điều này?”

“Tôi không tìm được lý do.”

Ác linh Đỗ Duy khó hiểu, nhưng cũng không lo lắng, bởi vì những thành viên của Vanity gặp phải ở nơi quỷ quái này đều đã bị nó ảnh hưởng.

Cũng giống như James.

Hơn nữa, James vốn bị ác linh Đỗ Duy ảnh hưởng, khi đó nó vẫn là ác linh, giờ nó đã ở trạng thái đỉnh cao rồi.

Sức mạnh khác nhau, hiệu quả của năng lực cũng khác.

Khi thời gian dần trôi, tất cả những thành viên của Vanity sẽ vô tình trở thành con rối của ác linh Đỗ Duy, ký và mọi thứ ức của họ sẽ được quy về nó.

Vào lúc này, ác linh Đỗ Duy cau mày nhìn xuống hòn đảo hồ.

Nhìn qua bãi cỏ trên mặt đất, xuyên qua cát đá, qua các tầm nham thạch, xuyên qua nước và trực tiếp nhìn thấy phần sâu nhất của hòn đảo hồ.

Đó là một không gian rất lớn, giống như một ngôi mộ.

Vô số sợi xích quấn quanh một vật hình vuông, dài khoảng 4 mét, rộng 2 mét.

Xiềng xích quấn rất nhiều lớp, đã không phải là khối lượng ban đầu của nó.

Nhưng như cảm nhận được ánh mắt của ác linh Đỗ Duy, thứ vướng vào xiềng xích đột nhiên run rẩy.

Kẽo kẹt…

Những sợi dây xích xoắn vào nhau, siết chặt đến mức liên tục tạo ra âm thanh kẽo kẹt nhức cả răng.

Ác linh Đỗ Duy nhìn cảnh này, lạnh lùng nói: “Tôi cảm giác sức mạnh quen thuộc, bên trong đang nhốt thứ gì? Ma Thần sao?”

Sở dĩ nó nghĩ là sức mạnh quen thuộc, là bởi vì nó cảm thấy rằng sức mạnh này bắt nguồn từ nó.

Ngày càng có nhiều thông tin hướng đến nó.

Điều này làm cho ác linh Đỗ Duy cảm thấy rất buồn nôn.

Nó kinh tởm và nói: “Bây giờ tôi có thể kiên nhẫn chơi cái gọi là trò chơi giải mã, nhưng nếu tôi không thể có được một kết quả như ý, tất cả bọn mày sẽ chết.”

Tồn tại bên dưới hòn đảo hồ không phải là Ma Thần dẫn nó vào.

Trên thực tế, giờ ác linh Đỗ Duy hoài nghi tồn tại trước đó có phải là Ma Thần hay không.

Cảm giác như nó đã bước vào vòng xoáy nào đó.

Cần tuân thủ luật chơi để có câu trả lời cuối cùng.

Nhưng điều này khiến nó rất mất kiên nhẫn.

“Phong thư.”

Ác linh Đỗ Duy lạnh giọng gọi.

Ngay sau đó, bức tranh sơn dầu trôi ra khỏi túi, cuộn giấy được trải ra, phong thư lò đầu ra.

[Chủ nhân, mọi chuyện kết thúc rồi sao?】

【Chờ đã? Ác linh chủ nhân, tại sao là ngài? Và đây là đâu? Đảo hồ? Đại bản doanh của Vanity, tại sao chúng ta lại quay lại đây?】

Chương 581: Cái ác chính là biểu hiện của nó

"Bởi vì giờ chúng ta đang ở trong Vanity thời kỳ nữ hoàng Victoria."

"Về phần tại sao lại ở đây, mày có thể hiểu rằng chuyện lần trước lại tái diễn."

Giọng điệu của ác linh Đỗ Duy rất bình thản. Nó dường như không quan tâm nó đang ở đâu. Không quan tâm là quá khứ hay hiện tại, hay tương lai.

Vì về bản chất, nó không thích ở bất kỳ thời đại nào.

Phong thư thì ngược lại, rất sửng sốt: **[Chủ nhân, không phải chứ? Lần cuối cùng chúng ta bước vào cánh cổng địa ngục, chúng ta đã xuyên không từ thời Victoria đến quá khứ còn nghe được. Lần này lại xuyên, có gì đó bất thường!】**

[Khi Matthew bước vào cổng địa ngục, chuyện này chưa bao giờ xảy ra.】

[Cả lũ cẩu tạp chủng Vanity, chúng đã vào cổng địa ngục hơn một lần. Nếu chúng cũng gặp phải tình huống xuyên việt, chúng sẽ phát hiện ra thân phận của ngài và giết ngài.】

Ác linh Đỗ Duy nghe vậy có chút kinh ngạc nói: "Không ngờ mày còn chút đầu óc, bắt đầu biết suy nghĩ logic. Xem ra tao đã đánh giá thấp mày."

Phong thư lập tức hưng phấn.

[Chủ nhân vĩ đại, phong thư theo ngài vào sinh ra tử không phải ngày một ngày hai. Tuy chưa học được một phần vạn trí tuệ vô song của ngài, nhưng phong thư đã cực kỳ hài lòng.】

[Trong số rất nhiều thuộc hạ của ngài, dù Phong thư gian xảo âm hiểm, vô sỉ độc ác, nhưng trừ Phong thư, những ác linh khác, kể cả Cái Bóng - oppa, đều là lũ ngốc.】

[Phong thư nhìn thôi cũng đau lòng, lũ thuộc hạ ngu ngốc đó sao có thể chia sẻ lo lắng cùng ngài?】

[Bởi vậy, trong đầu Phong thư luôn có một giọng nói, đó là vì mục đích hủy diệt thế giới của ngài, Phong thư hãy cố gắng trở thành bộ não của ngài.】

Ác linh Đỗ Duy rất bực.

Ngay lập tức, nó lạnh lùng liếc nhìn phong thư.

Phừng…

Phong thư lập tức cháy thành tro.

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Tao bảo mày ra là vì có chuyện muốn nói với mày, không phải để mày nịnh hót. Nếu mày còn lảm nhảm nữa, tao sẽ giết mày ngay lập tức."

Với sức mạnh của nó, muốn giết phong thư chỉ cần một ý nghĩ.

Cho dù phong thư có đặc tính hồi sinh vô hạn, trước mắt không có tác dụng gì.

Đột nhiên, phong thư chui ra từ đống tro tàn, toàn thân run rẩy.

Đồng thời, Phong thư cảm thấy rất tủi thân, ác linh chủ nhân quá hay thay đổi, một lúc sau có thể giao lưu bình

thường, lát nữa sẽ tùy tiện giết người.

Nhưng chỉ tủi thân một lúc, sau đó nó nghĩ, chủ nhân của mình là phản diện! Tồi tệ đến mức ác linh, và tồn tại quỷ dị phải đoàn kết lại để chống lại nó.

Phản diện nên vui buồn thất thường, giết người bừa bãi sao?

[Chủ nhân, phong thư hiểu ngài, phong thư quá hiểu ngài, xin ngài cứ việc hạ lệnh cho phong thư, cho dù phong thư chết, ngài cũng phải hoàn thành nhiệm vụ của mình.】

Ác linh Đỗ Duy cũng lười không tranh chấp với phong thư, trực tiếp ra lệnh: "Tao sẽ biến mất một thời gian, những thành viên của Vanity còn chưa hoàn toàn trở thành con rối của tao, chuyện này sẽ tốn chút thời gian."

"Nên tao sẽ giao việc này cho mày."

"Khi chúng trở thành con rối của tao, mày sửa ký ức của tất cả thành viên của Vanity, khắc sâu tất cả những đoạn ký ức về tao."

"Chờ tao trở lại, tôi sẽ dùng đến."

Nghe vậy, Phong thư thận trọng hỏi: [Chủ nhân, sửa lại ký ức của bọn họ? Nhưng Phong thư không có năng lực này, lũ chó Vanity rất mạnh, kể cả ở thời đại Victoria… chắc họ cũng được gọi là Ngài.】

[Lỡ bọn họ phát hiện phong thư, muốn giết phong thư, liệu kế hoạch của ngài có bị phá hỏng không?】

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Tao sẽ cho mày năng lực này, còn về phần mày? Ai dám giết mày? Ai có thể giết mày?"

"Tao là Master của Vanity."

“Nhưng mày khác họ.”

Phong thư kích động đến phát điên: [Không hổ là chủ nhân, hóa ra ngài chính là Master của Vanity, ngài còn giao cho Phong thư nhiệm vụ quan trọng như vậy, Phong thư xúc động quá.】

Ác linh Đỗ Duy không muốn nói thêm nữa.

Nó chỉ tay vào mắt phải, sau đó chỉ vào phong thư.

Ngay sau đó, Phong thư phát hiện ra rằng ý thức của nó đã thiết lập một mối liên hệ với 13 ý chí kỳ lạ và đáng sợ, mối liên hệ này vô cùng kỳ lạ và hoàn toàn một chiều.

Mỗi phút mỗi giây, nó có thể cảm nhận được biến hoá của 13 ý chí.

Nó biết rằng đây là năng lực mới mà chủ nhân đã ban cho nó.

Nhưng nếu tự mình sử dụng, có lẽ chỉ ảnh hưởng đến một số người bình thường, còn đối với kẻ mạnh như Vanity thì tuyệt đối không thể.

Phong thư rất thích thú.

Vốn định quỳ xuống liếm tiếp, nhưng lại phát hiện không thấy bóng dáng của ác linh Đỗ Duy, giống như chưa từng xuất hiện, cũng không có chút dấu vết.

[Chủ nhân thật ác độc.】

[Ngài đã trở thành Master của Vanity, còn muốn biến chúng biến thành con rối, đọc hết ký ức của chúng.】

[Chậc chậc, cho dù có là Satan ở địa ngục đi chăng nữa thì chắc cũng chỉ đến vậy là cùng.】

[Em thật may mắn khi có thể đi theo phản diện như chủ nhân!】

Phong thư vô cùng bội phục.

Nó còn tự tẩy não, đây chính là lý do tại sao nó có thể sống đến hiện tại. Nó đã tự tẩy não trong một thời gian dài, thậm chí không có một khái niệm nào trong đầu.

Đây là thủ đoạn của ác linh Đỗ Duy chống lại Vanity, cực kỳ tà ác, và nó thân là chó săn số một, có thể ngày nào đó cũng sẽ có kết cục rất thảm.

…

Phần sâu nhất của đảo hồ.

Trong không gian tối tăm đó, bóng dáng của ác linh Đỗ Duy lặng lẽ xuất hiện trên thứ vuông vức bị vô số xiềng xích quấn lấy.

Nó thản nhiên nhìn xung quanh.

Hắn ngồi ngay phía trên, nhắm mắt lại.

Giờ nó phải làm hai việc, một là tiếp tục đồng hóa Ma Thần, hai là đồng hóa thứ bị quấn trong xiềng xích.

Nhưng nó có thể cảm thấy rằng thứ bị quấn trong xiềng xích dường như là một chiếc quan tài.

…

Vào lúc này ở một nơi khác.

Ngoài đảo hồ, ở một nơi cách xa cả trăm cây số.

Một người phụ nữ tóc bạch kim đang giục ngựa phi nước đại.

Người phụ nữ có vẻ ngoài xinh đẹp, nhưng đôi mắt lại đầy lạnh lùng và mang một nỗi buồn man mác.

Người phụ nữ này chính là Minette.

Cô ấy đang cầm cương bằng một tay, tay kia cầm thanh kiếm dài theo chéo lên lưng con ngựa.

Vào lúc này, từ phía sau cũng truyền đến tiếng vó ngựa.

“Thưa ngài Minette, xin vui lòng chờ một chút.”

Nghe vậy, Minnett giữ dây cương và giảm tốc độ.

Quay lại thì thấy một nhóm người mặc đồ đen đang cưỡi ngựa xông lên, hai người đi đầu là Corrion Dawkwe và Gascoigne.

Trong số những người này, lấy Gascoigne là trưởng nhóm.

Kẻ vừa nói chính là gã.

“Gascoigne, tôi đã nói, đây là việc riêng của tôi, không cần cậu đi theo.”

Minette rất chán ghét gã này.

Nhưng Gascoigne chân thành nói: “Thưa ngài Minette, tôi chỉ rất lo cho sự an toàn của ngài, đám người của Vanity đã hành động rất kỳ lạ, lỡ họ không chịu giúp ngài thì sao?”

Khi những người khác nghe thấy điều này, họ cau mày.

Corrion Dawkwe thầm lắc đầu, rõ ràng là mọi người đều có suy nghĩ này, nhưng đến miệng của Gascoigne lại trở thành nỗi lo của riêng gã?

Nếu không phải Ngài công tước đã chết, Gascoigne sao dám làm vậy.

Minette quay đầu qua chỗ khác, nói mà không cần nhìn lại: “Tôi đã sẵn sàng, nếu nhưng món lợi mà tôi đưa không thể đả động chúng, thì tôi sẽ dùng thanh kiếm của mình.”

Chương 582: Người đàn ông ấy trong ký ức của thành viên Vanity

Trong thời đại Victoria hư hư ảo ảo đằng sau cánh cổng địa ngục lần trước.

Những gì nhìn thấy, nghe thấy và biết vừa thật vừa ảo.

Vì nó có thể là đoạn lặp lại trong quá khứ.

Cũng có thể thật sự là quá khứ. Không ai có thể đưa ra câu trả lời chính xác.

Đối với những người như Minette, họ sẽ không bao giờ hiểu được liệu bản thân đang ở hiện tại, hay là quá khứ.

Thời gian hay thay đổi, chính là như thế.

Trong dòng thời gian của Minette, một tháng đã trôi qua kể từ khi những chuyện đó xảy ra ở Thành phố London.

Cô mất năng lực nhìn thấy tương lai.

Cũng mất đi người yêu - Công tước Đỗ Duy.

Người đàn ông đó đã chọn khoác giáp thành thần, nhưng cuối cùng điều gì đó đã xảy ra khiến "người phàm" như họ không thể hiểu nổi.

Đúng vậy, trước mặt người đàn ông đó, Hunter, cùng những kẻ được gọi là Ngài đều chỉ có thể được tính là người phàm.

Kẻ thù của hắn luôn là 72 Ma Thần của Solomon.

Theo một nghĩa nào đó, có lẽ Minette nên cảm thấy bi thương.

Nhưng cô không thể chấp nhận kết quả như vậy.

Vì vậy, sau khi lạnh lùng từ chối đám người Gascoigne, cô đã phi ngựa đến hòn đảo hồ.

Khi tầm nhìn bị thu hẹp, Minette nhìn thấy một hồ nước rộng lớn, cũng nhìn thấy đảo hồ.

Cô ấy hiện đang ở trong một khu rừng.

Vó ngựa giẫm lên đám cỏ xanh, khiến bụi văng tung tóe.

Mặt trời đã lặn.

Mọi thứ được phủ trong một vẻ đẹp mơ hồ.

"Em sẽ kéo anh trở lại, em xin thề."

"Dù cho em phải đánh đổi mọi thứ, em cũng sẵn lòng."

Minette siết chặt thanh kiếm dài, đôi mắt xanh của cô ấy đầy quyết tâm và chấp nhất.

Cô ấy là không muốn thừa nhận cái chết của Đỗ Duy, cho nên từ tái sinh chưa bao giờ có trong lời nói của cô ấy.

…

Nhóm Hunter ở phía sau đang thương lượng.

"Ngài Minette hơi lý tưởng hoá rồi, vị kia đã chết ở thành phố London, cả xác cũng hoá thành hư vô. Tôi thật không hiểu ngài ấy làm thế này thì được ích gì."

"Những người như chúng ta không nên quan tâm đến cái gọi là tình yêu."

"Vị kia đã chết, sao ngài ấy không chịu buông tay?"

Không có Minette, những Hunter không còn rụt rè nữa.

Mặc dù trước đây sức mạnh của Minette là cao nhất trong số họ, nhưng hiện tại cô cũng đã từ bỏ năng lực nhìn thấy tương lai, cùng với việc vị kia đã biến mất, thực lực đương nhiên cũng giảm đi rất nhiều.

Do đó, thái độ của họ đã có những thay đổi.

Ngoài ra còn có một bộ quy tắc ứng xử giữa các Hunter.

Nghe vậy, Gascoigne bực nhọc nói với: "Ngài ấy không phải là người giống như chúng ta. Tôi nghe nói rằng ngài ấy đã có hẹn ước với người đàn ông đó."

"Tôi nghĩ điều đó thật nực cười, tình yêu thuở bồng bột khiến ngài ấy nhớ mãi không buông."

Corrion Dawkwe lạnh nhạt nói: "Ngài Minette sẵn sàng từ bỏ mọi thứ, nhưng không chấp nhận từ bỏ ngài Công tước."

"Thưa ngài Gascoigne, tôi không thể đồng ý với ngài."

"Bởi vì tôi nghĩ cô ấy không làm gì sai."

Gascoigne chế nhạo: "Ừ… ngài ấy chỉ làm sai một điều, đó là yêu một người đàn ông không hề yêu mình."

Nói đến đây, gã lại thầm nghĩ một câu: "Người đàn ông đó hoàn toàn không xứng với cô ấy. Người yêu cô ấy nhất chính là tôi, nhưng tại sao người đàn ông đó đã chết, cô ấy cũng sẽ không cho tôi bất cứ cơ hội nào."

Tình yêu thường khiến người ta chết mê chết mệt và cũng dễ khiến người ta rối loạn.

Nhưng ghen tuông chỉ chiếm nửa vế sau.

Nhưng đúng vào lúc này đột nhiên…

Gascoigne cau mày, đột ngột quay đầu nhìn vào sâu trong cánh rừng ở đằng sau.

Gã nheo mắt, rồi lại từ từ mở ra.

“Nguy hiểm.”

Là một Hunter hàng đầu, Gascoigne rất cảnh giác.

Có lẽ gã không mạnh như tương lai, nhưng sự cảnh giác này chắc chắn luôn có.

Những người khác cũng nhận thấy sự thay đổi.

Còn về Corrion Dawkwe, trình độ của anh ta trong giới Hunter chỉ thuộc loại trung bình, thời gian anh ta nhận thức được điều gì đó không ổn cũng chậm hơn nửa nhịp so với những người khác.

Vù…

Gió thổi qua mang theo cái se lạnh u ám.

Mọi người đều đã tiến vào ác linh hoá.

Sau đó, trong trạng thái Quỷ Nhãn, họ có thể thấy một màn sương trắng đang tràn về phía mình.

Trong màn sương, có thể thấy một số người mặc áo choàng dài đang chậm rãi lại gần.

Chờ cho đến khi người đi phía trước xuất hiện, mọi người mới phát hiện ra những người đang lại gần đều đeo những chiếc mặt nạ nguyên thủy mang tính biểu tượng.

Gascoigne lạnh lùng nói: “Những người bạn của Vanity, đây là lễ chào mừng của các bạn sao?”

Điều này hoàn toàn khác với những gì gã nghĩ.

Mặc dù phong cách của Vanity rất lạ.

Nhưng chưa từng nghe vừa gặp đã đánh nhau.

Các thành viên của Vanity giữ im lặng.

Trong phút chốc, màn sương mù bao trùm lấy mọi người.

Những hình bóng đó đan xen vào nhau, mùi máu bốc lên trong không khí.

…

Ở một nơi khác.

Tình hình của Minette cũng rất tệ.

Cô ấy đang cưỡi trên một con ngựa, bỗng dừng cương, một tay giữ dây cương và tay kia cầm thanh kiếm dài.

Ở ngay phía trước.

Mặc áo choàng và đeo mặt nạ đá, một người đàn ông có hình dáng quỷ dị đứng trước mặt cô.

Người đàn ông cầm một con dao găm làm bằng thuỷ tinh trên tay, ở lưỡi dao có dấu vết bị mẻ, cổ xưa lâu đời, trong đó có ma thuật khó giải thích, khiến người ta khó có thể rời mắt.

Minette lạnh như băng.

Cô ấy sẵn sàng rút kiếm bất cứ lúc nào.

“Alfalia, tại sao ông lại cản đường tôi? Tôi đến Vanity lần này để giao dịch với ông, không phải để gây sự.”

Alfalia nhẹ nhàng đáp: “Tôi cũng không có địch ý với ngài, nhưng vì vài lý do hôm nay ngài và bạn bè đều sẽ phải chết ở đây.”

Roẹt…

Âm thanh rút kiếm rất chói tai.

Alfalia biến mất ngay lập tức, và khi xuất hiện trở lại, đã lùi về một nơi cách đó mười mét.

Ngay tại chỗ ông ta vừa đứng…

Thanh trường kiếm dài của Minette găm thẳng trên mặt đất.

Cán kiếm được giữ bởi bàn tay phải mảnh mai trắng muốt.

Khi nó được rút ra, mũi kiếm đã chĩa vào Alfalia.

Minette lạnh lùng nói: “Lý do?”

Alfalia nhìn cô một cách kỳ lạ, lắc đầu nói: “Đó là thực tế mà cô không thể chấp nhận được, mang theo nghi ngờ mà xuống mồ thì tốt hơn đó.”

…

Vào lúc này ở một nơi khác.

Trên đảo hồ.

Phong thư cũng đang đọc ký ức của các thành viên của Vanity.

Những người đó càng chiến đấu, càng sử dụng năng lực ác linh hoá, càng bị ảnh hưởng bởi ác linh Đỗ Duy.

Bây giờ, phong thư có thể đọc được ký ức của hầu hết mọi người.

Nó rất gấp rút.

Nhưng sau đó, phong thư đọc đến ký ức của ai đó, khiến nó vô cùng sợ hãi.

Nó thấy trong tòa nhà hình vuông trên đảo hồ.

Tầng trên cùng hoàn toàn khác với kết cấu trong tương lai, toàn là màu đen, trải thảm, trang trí bằng đầu của động vật hoang dã, cùng nhiều thứ không thể giải thích được.

Thậm chí, có những chiếc đồng hồ giống hệt đồng hồ của Lamer.

Tất cả thành viên của Vanity đều quỳ trên mặt đất.

Mà trước mặt họ là một chiếc ngai vàng màu đen khổng lồ.

Một người đàn ông ngồi trên đó, một tay chống cằm, vô cảm nhìn xuống mọi người.

Nhưng vì góc nghiêng, nó không thể nhìn thấy mặt của người đàn ông.

Chỉ thấy trong bóng đen phía sau người đàn ông, thấp thoáng một đôi mắt đỏ ngầu đáng sợ.

Còn có cả một chiếc phong thư ố vàng đang lơ lửng lên xuống.

Chương 583: Kẻ phản bội

Xem ký ức đến ngang đây, vì quá sợ hãi nên phong thư đã trực tiếp thoát khỏi cảnh tượng đó.

Nó hoàn toàn hoảng loạn.

[Chủ nhân, chuyện quái gì vậy?】

[Ngài nói rằng ngài là chủ nhân của Vanity. Phong thư nghĩ rằng ngài đã làm điều gì đó với họ, nhưng ngài không nói ngài thật sự là chủ nhân của họ!】

[Ngài đã trở thành chủ nhân của Vanity trong thời đại Victoria. Điều này thật sự kinh khủng, sao lại có thể như vậy?】

[Lại có cả Cái Bóng-oppa, và phong thư tôi…]

[Tại sao thời đại này lại có chúng ta?】

Phong thư rất sợ hãi, mọi ký ức của nó đều rõ ràng. Nó từng chỉ là một tà linh bình thường, bị giam trong một phong thư, Matthew đã sử dụng cây bút đó để tạo ra nó.

Nó có ý thức bởi vì Hannibal đã tiếp xúc với Ryan, sau đó xảy ra chuyện gì đó mà bản thân nó cũng không biết.

Nhưng giờ Phong thư thấy rằng hai trăm năm trước, trước khi nó được sinh ra, những người của Vanity đã có ký ức về nó.

[Chẳng lẽ phong thư tôi cũng là hóa thân của nhân vật lớn nào đó sao?】

Tất nhiên là không thể.

Nó cũng tồn tại dưới dạng phong thư trong ký ức của các thành viên của Vanity mà nó nhìn thấy.

[Không, phong thư tôi phải biết được chân tướng. Tôi phải tìm hiểu tại sao từ 200 năm trước đã có phong thư tôi, tại sao lại có Cái Bóng-oppa.】

[Cái Bóng-oppa mà tôi đã thấy trong ký ức của họ rõ ràng là đáng sợ hơn bây giờ nhiều.】

[Nhưng tại sao trong ký ức của họ, tôi lại yếu đến vậy?】

[Không, phong thư tôi rõ ràng là chó săn số một của chủ nhân, lẽ ra là chủ nhân nên coi trọng tôi hơn mới đúng. Không thể để chủ nhân không quan tâm đến cảm xúc của tôi.】

[Chẳng lẽ trong quân đoàn ác linh của chủ nhân, Cái Bóng đại diện cho sức mạnh, còn phong thư tôi đại diện cho trí tuệ?】

Phong thư chợt nhận ra.

[Chắc chắn rồi, tôi là người hiểu rõ chủ nhân nhất.】

Ngay sau đó, với tư cách là tay sai trung thành nhất của Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy, Phong thư tiếp tục xem ký ức.

Nó dùng con mắt Thượng Đế để xem ký ức của các thành viên của Vanity.

Miễn là tồn tại trong trí nhớ, nó có thể xem rõ ràng, bao gồm cả lời thoại, giọng điệu và trí nhớ.

…

Người đàn ông ngồi trên ngai vàng cao lớn luôn tỏ ra nghiêm nghị khi nhìn ra các thành viên của Vanity.

Mọi người đều cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Thái độ của họ là hèn mọn.

Tư tưởng của họ rất cung kính.

Họ duy trì tư thế quỳ gối.

Một lúc lâu sau, có người mở miệng nói: “Master, tấm bia đá ngài yêu cầu chúng tôi tìm kiếm đã có tung tích.”

“Một trong số chúng thuộc về gia tộc Wittbach, 3 cái còn lại ở Paris, vùng biển quốc tế, và Vodun.”

“Ngài có cần chúng tôi lấy lại cho ngài không ạ?”

Người đàn ông ngồi trên ngai vàng từ từ ngẩng đầu lên.

Hắn cũng đeo một chiếc mặt nạ trên mặt, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng và tàn nhẫn.

Vào lúc này, đôi mắt ấy có chút phức tạp.

“Gia tộc Wittbach…”

“Đã lâu không nghe đến cái tên này.”

Người đàn ông dường như đã trải qua những năm tháng dài trong cuộc đời, dù khi giọng bình thản, nhưng lộ rõ những thăng trầm của cuộc sống.

“Đừng quan tâm tấm bia của gia tộc Wittbach. Hãy mang 3 cái kia về.”

“Vâng thưa Master.”

Nghe vậy, một trong số 13 thành viên của Vanity đang quỳ trên mặt đất vừa trả lời lập tức biến mất.

Sau đó người đàn ông đứng dậy khỏi ngai vàng, đôi mắt đỏ ngầu mở to trong bóng tối, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống khiến nơi đây trở nên lạnh lẽo.

“Tôi đã chờ đợi rất lâu, giờ là lúc kế hoạch được thực hiện.”

“Alfalia, thân phận trước đây của tôi còn hữu dụng không?”

Alfalia cúi đầu đáp: “Gần như mọi người đã quên lại, thật ra nếu như không phải ngài đột nhiên tỉnh lại, e rằng qua một thời gian nữa, tôi cũng sẽ quên ngài.”

“Dù sao thì tình hình của ngài giờ khá tệ.”

Người đàn ông ngẩng đầu lên, không biết đang nhìn cái gì.

Chỉ còn lại giọng điệu lạnh lùng: “Vậy hãy gọi là Công tước, mặc dù tôi không thích danh hiệu này.”

Alfalia nói: “Chủ nhân, ngài phải rời đảo hồ sao?”

Người đàn ông lạnh lùng đáp: “Tôi sẽ không rời đi quá lâu, nhiều nhất là mười năm. Chờ đến lần sau trở lại, 5 Ma Thần trong thủy mạch sẽ thành hình, đến lúc đó mọi tai hoạ ngầm sẽ biến mất.”

“Bắt đầu kế hoạch.”

“Khi tôi trở lại, 5 Ma Thần này đều sẽ phải chết.”

Sau khi nói, hình ảnh của người đàn ông bắt đầu bị bóp méo.

Giống như bộ nhớ bị ảnh hưởng và một số thông tin không nên tồn tại sẽ bị gạt bỏ.

Bóng tối xoắn lại thành một vòng xoáy.

Chỉ có một đôi mắt đỏ ngầu và phong thư ố vàng biến mất trong vòng xoáy.

Cuối cùng, khi dòng xoáy biến mất.

Bóng tối xung quanh cũng được kéo ra.

Alfalia và những người khác nhìn chiếc ngai đen cao lớn, phải mất một lúc sau họ mới dám đứng dậy rời đi.

…

Lần xem trí nhớ này kết thúc tại đây.

Phong thư rung lên bần bật.

[Chủ nhân, ngài không nên giao chuyện quan trọng như vậy cho phong thư. Đây chỉ đơn giản là tra tấn đối với phong thư, Phong thư không hiểu chuyện gì đang xảy ra.】

[Lẽ nào đây là một vòng luân hồi, phong thư và Cái Bóng cùng ngài không ngừng luân hồi?】

[Ác linh ngài luôn phủ nhận quá khứ.】

[Nếu ngài trong quá khứ thật sự là ngài, thì Alfalia của Vanity hẳn biết bí mật về thân phận công tước của ngài, nhưng thái độ của lão ta đối với ngài không hề cung kính như trong ký ức.】

[Người này chắc chắn xảy ra vấn đề trong tương lai. Lão ta biết mọi thứ, nhưng không muốn nói ra, thậm chí còn ngồi và quan sát mọi thứ phát triển.】

[Có thể lão ta không tin ngài là Công tước, và thái độ của lão đối với ngài khi ngài gia nhập Vanity rất vi diệu.】

[Người này có thể đã phản bội ngài…]

Trí tuệ của phong thư chỉ có thể nghĩ đến đó. Nhưng điều chưa nghĩ đến còn rất nhiều.

Tại sao quá khứ lại có nó và Cái Bóng.

Tại sao với trí tuệ của ác linh Đỗ Duy, lần đầu tiên nhìn thấy Alfalia, lại có thể nghĩ rằng người này có gì kỳ lạ, cứ như không hề quan tâm.

Phong thư cảm thấy với tính cách của ác linh Đỗ Duy, hắn sẽ búng tay, biến Alfalia thành sương máu mới đúng.

[Nhưng 5 Ma Thần đó…]

[Chủ nhân quá khứ giam cầm 5 Ma Thần trong thuỷ mạch.】

[Tại sao hắn lại căm thù 5 Ma Thần đến vậy, còn công tước thì ra chỉ là một thân phận, vậy tại sao chủ nhân lại dùng thân phận này để đến London?】

…

Ở nơi sâu nhất của đảo hồ.

Ác linh Đỗ Duy cảm thấy quan tài bị vô số ổ khóa trói chặt, sự ớn lạnh xung quanh cũng tăng cường theo biểu cảm trong mắt nó.

“Là sức mạnh của tôi vây khốn quan tài này.”

“Trong quan tài, có một tồn tại quen thuộc.”

“Lamer, Valak… cả 3 Ma Thần không rõ khác.”

“Chúng sắp thành hình.”

Chương 584: Lại đến Hồ Nước Tâm Hồn

Ác linh Đỗ Duy không thèm để ý đến đám người Alfalia.

Đối với nó, thế giới này thật nhàm chán.

Nếu không vì muốn giết chết 72 Ma Thần của Solomon, ác linh Đỗ Duy thậm chí chẳng thèm hiện thân, nó thà vĩnh viễn ngủ say còn hơn là tham gia vào mấy chuyện tạp nham này.

Bởi vì chuyện này quá nhàm chán.

72 Ma Thần của Solomon ngang hàng nó.

Những thứ yếu hơn thậm chí không đáng để ý.

Sau khi nhìn thấy sự tôn trọng của Alfalia dành cho mình, nó biết trong tương lai người này chắc chắn sẽ là một kẻ phản bội, nhưng không hề quan tâm.

Muốn giết người này, thậm chí chẳng đáng nhìn nhiều.

Hơn nữa giết Alfalia trong thời đại này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ngược lại, giữ lại lão ta và đám thành viên Vanity có thể hoạt động như chất xúc tác trong đoạn ngắn quá khứ này.

Đó chính là thay đổi…

Với phương thức làm việc của ác linh Đỗ Duy hính là để họ giết Minette và những người khác.

Tuy nó biết khả năng thành công không lớn nhưng vẫn ra lệnh.

Ác linh Đỗ Duy nghĩ về nhiều thứ hơn chỉ là những thứ lộn xộn.

Nó ngồi trên chiếc quan tài bị trói bởi vô số xiềng xích, thân thể trốn trong bóng tối, đôi mắt đen luôn lạnh lùng.

Không ai biết ánh mắt của nó đang hướng về đâu.

"Nhìn thấy tương lai, Minette, khung cảnh mà tôi nhìn thấy trước đó hẳn là ở thời đại này."

Ác linh Đỗ Duy đang đề cập đến cảnh tượng kỳ lạ mà nó nhìn thấy khi đối mặt với Máu của Jesus vào lần thứ hai xuống tế đan dưới lòng đất trong giáo hội.

Hình ảnh là một cái hồ, Minette đang ôm một chiếc quan tài gỗ hình thoi đã mở, bên trong là xác của hắn, cuối cùng cơ thể của hắn dần trở nên trong, rồi biến mất như một ảo ảnh.

Sau đó, Minette nói ra câu muốn khoác giáp thành thần và mang Đỗ Duy trở lại.

Càng nghĩ càng thấy thú vị.

Ác linh Đỗ Duy vươn tay xoa sợi xích quấn quanh quan tài, cảm nhận độ lạnh của chúng, bật cười.

Dù tiếng cười rất khẽ nhưng lại lộ ra vẻ mỉa mai và khinh bỉ khó tả.

"Tuy không tận mắt chứng kiến, nhưng tôi biết cô ta chết như thế nào."

"Khoác giáp thành thần, suy nghĩ của cô ta thật điên cuồng, hết lần này tới lần khác đến lúc không chịu nổi, cuối cùng chết trong tay của Ma Thần."

"Những người đùa bỡn sức mạnh chắc chắn sẽ bị sức mạnh tiêu diệt."

"Mỗi Ma Thần trấn áp một phần của cô ấy."

“Tôi rất tò mò, tại sao cô ấy có thể kiên trì đến giai đoạn cuối cùng khoác giáp thành thần.”

“Đó là cái gọi là tình yêu sao? Chấp nhất?”

Khi nói đến câu cuối cùng, giọng điệu của ác linh Đỗ Duy có phần lạnh lùng, nhưng nó hoàn toàn không thể hiểu và tán đồng.

Nó có mặt là ác linh. Mặt kia là con người Đỗ Duy.

Theo một nghĩa nào đó, nó không biết đồng cảm.

“Nếu như nói, quá khứ thật sự có tôi.”

“Vậy thì những gì tôi đã làm trong quá khứ cũng nên được thay đổi. Kế hoạch của hắn là giết 5 Ma Thần này để thay đổi vận mệnh tương lai của Minette.”

“Nhưng rõ ràng, hắn đã thất bại.”

“Nói cách khác, ngay từ đầu hắn đã biết rằng mình sẽ thất bại, nhưng vẫn làm.”

Người hiểu rõ bản thân mình nhất luôn chỉ có chính mình.

Ác linh Đỗ Duy dường như đã nhìn thấy dòng sông thời gian, “mình” khác đang vùng vẫy trong dòng sông đó, lạnh lùng nhìn người và vật phát triển theo quỹ đạo đã định sẵn.

Không gì có thể thay đổi được.

Trong bóng tối, thời gian như mất đi ý nghĩa.

Lúc này, giọng nói của ác linh Đỗ Duy đột nhiên im bặt.

Đôi mắt đen của nó lúc sáng lúc tối.

Trong đó có những màu sắc mà không ai có thể hiểu được, có thể là mờ mịt, hoặc có thể là qua quá nhiều điều không chịu nổi, cuối cùng cô đọng lại với nhau.

Cuối cùng thì đôi mắt đó cũng từ từ nhắm lại.

Điểm sáng duy nhất bị bóng tối nuốt chửng, như thể một giọt mưa rơi xuống đại dương.

Ngay cả không khí, cũng lây dính sự bi thương.

…

Đây là một hồ nước yên bình.

Tí tách..

Một giọt nước rơi xuống từ bóng tối, lao xuống mặt hồ phẳng lặng, làm dấy lên một vòng tròn gợn sóng.

Mặt hồ trong suốt như gương.

Ác linh Đỗ Duy mở mắt ra, dửng dưng nhìn mọi thứ.

Dưới nước, một người đàn ông khác giống như nó từ từ ngoi lên khỏi đáy nước.

Đó là Đỗ Duy.

Cuối cùng, cả hai đều đứng trên mặt nước.

Đây là Hồ Nước Tâm Hồn.

Nơi đây từng là chiến trường mà Đỗ Duy giữa ác linh Đỗ Duy, nhưng theo sự thay đổi của mộng đã rất lâu chưa từng xuất hiện.

Giờ đây, ác linh Đỗ Duy đã xây lại nơi này.

Nó nhìn vào bản thân kia, bình thản nói: “Nhiều người đã nghĩ về quá khứ và tương lai. Họ đắm chìm trong quá khứ, bị quá khứ ảnh hưởng.”

“Vì vậy, họ hoặc là kiên cường, hoặc là mềm yếu.”

“Họ cầu nguyện cho tương lai và nhìn về tương lai.”

“Nhưng ít ai nghĩ đến, h luôn ở hiện tại. Phía trước là tương lai, quay đầu lại là quá khứ.”

Nghe vậy, Đỗ Duy cũng bình tĩnh đáp "Tôi không phải thánh nhân, cũng không phải đấng cứu thế. Tôi đang đi trên con đường mà tôi nên đi, không bao giờ phủ nhận quá khứ."

Ác linh Đỗ Duy nói: "Sự khác biệt giữa mày và tao không phải là sự khác biệt giữa ác linh và con người."

"Tao là mặt khác của mày."

"Tương tự, mày cũng là mặt khác của tao."

"Tao phủ nhận quá khứ, cho dù là công tước hay người chế tạo mặt nạ, cho dù đó thực sự là tôi, từ góc độ của tôi, tôi sẽ không bao giờ thừa nhận điều đó."

"Tôi tên là Đỗ Duy, tính cách và trí nhớ của tôi khiến tôi không thể chấp nhận được chút tạp chất nào."

"Nên tôi có thể nhìn thấy tương lai."

Ánh mắt của ác linh Đỗ Duy cực kỳ lạnh lùng, mặt Hồ Nước Tâm Hồn lấy nó làm tâm điểm, nổi lên từng đợt sóng.

Nó giống như một vị thần ở trên cao.

Đã thấy được kết cục.

Đỗ Duy cũng lạnh lùng đáp trả: "Nhưng tao không thể tiếp nhận loại tương lai này."

"Quay ngược thời gian thực sự rất nực cười."

"Tôi vào lúc nào đó trong tương lai sẽ xuyên về quá khứ xa xôi, bị lịch sử lãng quên, cuối cùng cùng Cái Bóng và phong thư vượt qua năm rộng tháng dài?"

"Thật đúng là một câu chuyện hài hước."

Một người và một ác linh nhìn vào nhau.

Hai mặt Đỗ Duy vốn đã hoà làm một, lại bị tách ra ra trong Hồ Nước Tâm Hồn.

Lời thoại của họ quá tối nghĩa, nhiều chỗ còn mơ hồ.

Nhưng họ thực sự đã nhìn thấy tương lai.

Ác linh Đỗ Duy nói: “Mày là quá khứ của tao, còn tao là tương lai của mày.”

Đỗ Duy nói: “Vậy nên tao và mày đang ở trong một vòng lặp vô tận, đây là một vòng lặp khép kín hoàn hảo của thời gian. Quá khứ và tương lai sớm đã lẫn lộn.”

Nói đến đây, ác linh Đỗ Duy và Đỗ Duy cùng rơi xuống, trực tiếp chìm vào đấy hồ.

Thế giới bên ngoài……

Đôi mắt trong bóng tối lại mở ra.

Một giọng nói trầm thấp cất lên: “Vậy đây là kết thúc của mọi thứ, tuần hoàn? Trong mắt tôi, thật sự quá nực cười.”

“Cho tôi đủ thời gian, tôi có thể làm chủ mọi thứ.”

Chương 585: Mày thật sự nhìn thấy tao sao?

[Chủ nhân, chủ nhân chuyện lớn không xong rồi, phong thư phát hiện Vanity toàn là lũ khốn kiếp, chúng toàn là lũ phản bội, thật khốn kiếp!】

[Chủ nhân, có nghe thấy phong thư không?】

[Chủ nhân, xin trả lời phong thư!】

Lúc này, Phong thư không ngừng gọi ác linh Đỗ Duy.

Theo lý mà nói, Phong thư quả đúng là cấp dưới trung thành nhất, quả thực rất tận tâm.

Giây tiếp theo, đột nhiên xuất hiện một bàn tay nhợt nhạt, hoa văn mặt nạ trên bàn tay lúc ẩn lúc hiện, ngay khi vừa xuất hiện lập tức chộp lấy phong thư và biến mất.

Ở nơi sâu nhất của đảo hồ.

Ác linh Đỗ Duy chộp lấy phong thư trong tay, lạnh lùng nói: “Tao không bảo mày đọc ký ức của những người đó. Mày ồn ào cái gì hả?”

Phong thư bị kẹp chặt. Nó chỉ có thể run rẩy và bày tỏ suy nghĩ của mình.

Ác linh Đỗ Duy cau mày buông phong thư.

Phong thư vốn có thể lơ lửng lại đột nhiên rơi xuống, năng lực bay của nó vô dụng khi ở đây.

Rơi trực tiếp vào thuỷ mạch bên dưới.

Một khi rơi vào đó, nó có thể bị trôi xuống hồ, hoặc thậm chí mắc kẹt trong một kẽ đá mãi mãi.

[Ahhhhhhhhhhh! Em sắp chết! Chủ nhân cứu em với.】

Ác linh Đỗ Duy không thèm nhìn phong thư.

Trong bóng tối, vèo một tiếng.

Một con dao mổ tà linh đâm xuyên phong thư, rồi vớt nó lên.

Cái Bóng nghiêng đầu găm phong thư đưa đến trước mặt của ác linh Đỗ Duy.

[Cái Bóng-oppa, anh thật tốt bụng!】

Phong thư xúc động đến mức ngay lập tức nịnh bợ, nhưng nó nhanh chóng trở lại bản chất cũ.

[Chủ nhân, tên ngốc Cái Bóng này, ngài còn chưa nói gì mà nó đã dám hành động. Điều này là thiếu tôn trọng với cậu, ngài phải cẩn thận với nó. Có thể một ngày nào đó, Cái Bóng cũng sẽ thành kẻ phản bội.】

Con dao mổ tà linh khẽ run lên.

Tơ máu trong mắt của Cái Bóng cũng dày đặc hơn.

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Nói điểm chính.”

Phong thư lập tức nhận ra chủ nhân của mình có lẽ đang không vui, lập tức không dám nhảm thêm nữa.

[Chủ nhân, phong thư đã phát hiện ra ngài có mặt ở thời đại Victoria, ngài ở trong Vanity, ngồi trên ngai vàng yêu thích của mình.】

[Hơn nữa, còn có phong thư cấp dưới trung thành nhất và mạnh nhất của ngài, cả Cái Bóng yếu ớt và ngốc nghếch nữa.】

[Lũ người thuộc Vanity là người hầu của ngài, cả Alfalia cũng vậy.】

[Nhưng trong tương lai thái độ của lão đối với ngài lại hoàn toàn khác, theo kinh nghiệm của phong thư, kẻ này chắc chắn là một tên khốn, thằng phản bội.】

[À phải rồi, phong thư cũng thấy rất nhiều đồng hồ giống hệt Đồng hồ của Lamer.】

[Dường như có vài khác, nhưng phong thư không thể nhìn rõ.】

Ác linh Đỗ Duy gật đầu: "Coi như mày còn chút đầu óc."

Phong thư lập tức kích động: **[Chủ nhân, nếu ngài cho phép, Phong thư sẽ khóc.】**

[Kể từ khi đi theo ngài, phong thư cảm thấy rằng đầu óc được mở mang, phong thư có thể chắc chắn rằng ngài là công tước và người tạo ra mặt nạ trong quá khứ.】

[Ngài thực sự là quá khứ và tương lai, vị thần có mặt ở khắp mọi nơi!】

[Trước đây phong thư cho rằng ngài là vua của ác linh, nhưng giờ phong thư cảm thấy tầm nhìn của phong thư quá hạn hẹp, ngài nên là trung tâm của thế giới; mặt trời, mặt trăng và các vì sao phải quay xung quanh ngài!】

Ác linh Đỗ Duy sốt ruột nói: "Chuyện này tao đều đã biết, mày chỉ xem được những thông tin này?"

Phong thư sững sờ.

[Những thứ này vẫn chưa đủ sao?】

[Còn nữa sao ngài lại có phản ứng này? Chẳng lẽ ngài không muốn tiêu diệt Vanity sao?】

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Tại sao phải tiêu diệt chúng?”

[Họ phản bội ngài mà.】

Ác linh Đỗ Duy lãnh đạm nói: “Giết người là phương pháp thô thiển nhất. Trước đây tao không phải không biết suy nghĩ của chúng, nhưng nếu tao giữ lại, tự nhiên có lý.”

“Hơn nữa tại sao mày lại hiểu đó là sự phản bội?”

“Ai có thể phản bội tao?”

“Ai dám phản bội tao?”

Phong thư đơ người, chán sống mới phản bội lại ác linh Du Duy, nhưng hắn không bao giờ cho kẻ khác cơ hội này.

Lúc này, Phong thư thậm chí còn đang suy nghĩ.

Lẽ nào mọi chuyện đều được ác linh Đỗ Duy ngầm đồng ý, chủ nhân đang âm mưu gì đó, thằng phản bội Alfalia tự cho là đúng, nhưng kết cục sớm đã an bài.

[Chủ nhân… ngài thật ác, quả là ngài…]

Lật đi lật lại, phong thư chỉ nói được một câu.

Nhưng sau đó, những nghi ngờ của nó trở nên sâu sắc hơn.

[Chủ nhân, thực lực của ngài rất mạnh, muốn đọc được ký ức của những người đó, chắc chỉ cần suy nghĩ thôi, tại sao phải bảo phong thư làm?】

Lần này đến lượt ác linh Đỗ Duy im lặng.

Theo tính cách của nó, không thể trả lời phong thư.

Phong thư cũng ngẩn ngơ…

[Chủ nhân, đừng giận, phong thư chỉ tò mò, ngài không cần giải thích với phong thư, bởi vì phong thư sẽ luôn trung thành thực hiện mệnh lệnh của ngươi.】

Ác linh Đỗ Duy liếc nhìn chiếc quan tài bị xiềng xích trói chặt, lãnh đạm nói: "Ở cùng một thời điểm không thể có hai tao, dù trong ký ức cũng vậy."

"Tao nhìn xung quanh, nhưng chỉ thấy bóng tối vô tận."

[Ngài không thể nhìn thấy ngài quá khứ?】

[Làm sao có thể, với sức của ngài…]

Ác linh Đỗ Duy nhìn phong thư rồi chậm rãi nói: "Bởi vì tao đang phủ nhận quá khứ, hơn nữa thời gian của tao không còn nhiều nữa."

Phong thư lập tức run lên: **[Không thể…]**

Ác linh Đỗ Duy cười khẩy: "Không có gì không thể, mày có thể thấy tao sao?"

[Tất nhiên có thể nhìn thấy, ngài đang ở ngay trước phong thư.】

"Còn bây giờ?"

Vừa nói xong, đôi mắt của Cái Bóng mở to.

Phong thư còn hoảng sợ hơn.

Bởi vì nó thật sự không nhìn thấy ác linh Đỗ Duy.

Bất kể nó có năng lực biết được chuyện xảy ra trong mười phút qua tới, nhưng dù thị giác hay nhận thức đều không thể nhìn thấy ác linh Đỗ Duy.

Giống như khái niệm về ác linh Đỗ Duy trực tiếp bị xóa bỏ.

Nhưng trên thực tế ác linh Đỗ Duy vẫn ngồi trên quan tài, thờ ơ nhìn trong bóng tối sâu thẳm.

"Tương lai của tôi, tức là quá khứ của tôi."

"Thời gian là gì?"

"Tôi thừa nhận thời gian, thời gian mới tồn tại."

“Vì vậy, tôi có thể thay đổi quá khứ và tương lai.”

“Tôi đã trồng cây trong quá khứ, giờ tôi chỉ cần thu hoạch chúng.”

“Nhưng trước đó, tôi cần phải tìm ra một điều.”

“Phải chăng tôi đã bước vào cổng địa ngục.”

Không ai có thể nghe thấy ác linh Đỗ Duy.

Mãi cho đến khi nó để cho Cái Bóng và phong thư thấy, hai tên tay sai trung thành nhất của nó không hề nghe thấy một mệnh lệnh nào.

“Quyền lực có thể khiến con người mê đắm. Nếu không có đủ trí tuệ để kiểm soát quyền lực, nó giống như một đứa trẻ đang vung một chiếc búa nặng.”

“5 Ma Thần sắp được sinh ra hình thành, nhưng tôi cảm thấy có một thứ khác, đang theo dõi mọi thứ trong bóng tối.”

“Đây sẽ là một trò chơi.”

“Nhưng nó không đủ tư cách để trở thành đối thủ của tôi, bởi vì tôi đã biết rằng những người ở Minette là con tốt của nó, sau đó Minette và những người khác sẽ cố gắng bước vào đảo hồ.”

“Không quan trọng là chúng mày giết hay giữ họ lại, hoặc chết trong tay họ.”

“Không cần biết chúng mày làm gì, đều sẽ giúp tao tìm ra bí mật của nơi này.”

Chương 586: Một mẫu mặt nạ khác

Trên đảo hồ.

Lúc hoàng hôn lặn sau những ngọn đồi phía tây, ánh mặt trời đỏ rực chiếu vào những tòa nhà theo phong cách Gothic trên đảo, hoàn toàn không còn tối tăm mà còn trông rất đẹp.

Tuy nhiên, khi không khí xoắn lại thành vòng xoáy, Cái Bóng cầm dao tà linh găm lấy phong thư, sau đó bước ra, nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống rất nhiều.

Cái Bóng giờ là một ma linh, còn là một ma linh đáng sợ.

Sự lạnh lùng và kinh dị là sự miêu tả chân thực nhất về nó.

Chỉ khi ở bên Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy nó mới trở nên hiền lành, bởi vì chủ nhân của nó là tồn tại nguy hiểm nhất trên thế giới này.

Ngược lại phong thư bị dao mổ ác linh đâm xuyên qua, trông rất chật vật.

[Cái Bóng-oppa, anh thả tôi xuống, con dao tà linh mà chủ nhân đưa cho anh quá quái dị, phong thư không thể thoát ra được, chỉ có thể bị găm chặt.】/

Mặc dù trong lòng Phong thư khinh thường Cái Bóng, nhưng nó biết nên sợ thì phải sợ.

Dù sao nếu chủ nhân không có ở mặt, nếu chọc tức tên ngốc Cái Bóng, có lẽ nó thật sự sẽ bị giết.

Đôi mắt đỏ ngầu của Cái Bóng nhìn chằm chằm vào phong thư.

Nó không có biểu cảm gì cả.

Phong thư cảm thấy có điều gì đó không ổn nên nhanh chóng nịnh nọt: **[Ôi Cái Bóng-oppa, tôi biết anh không biết nói chuyện, nhưng tôi và anh là tay sai trung thành nhất của chủ. Ai cũng là chó săn, sao phải tính toán nhau chi.】**

[Nào, thả tôi xuống, chủ nhân đã giao nhiệm vụ, chúng ta cùng nhau cố gắng hoàn thành!】

[Nếu không, hoàn toàn không phù hợp với trận doanh nhân vật phản diện của chúng ta.】

Ngay khi Cái Bóng nghe đến chủ nhân, nó có chút phản ứng.

Nó do dự một lúc, vung con dao mổ tà linh, trực tiếp ném phong thư ra ngoài.

Phong thư lập tức lơ lửng giữa không trung.

Các vết nứt bị đâm thủng cũng tự động lành lại.

Nó hồi sinh vô hạn, nên mới sống đến hiện tại.

Nếu không, nó đã chết cả trăm lần.

Tuy nhiên, ngay sau khi phong thư đạt được tự do, nó lập tức lấy lại bản chất của mình.

[Cái Bóng, anh là tay đấm mạnh nhất dưới tay chủ nhân, phong thư tôi là kẻ có chỉ số IQ cao nhất dưới tay chủ nhân, vậy nếu chủ nhân không có ở đây, tôi có thể ra lệnh cho anh, anh hiểu không?】

Cái Bóng cầm dao mổ tà linh, nghiêng đầu nhìn phong thư.

Phong thư lắc vài lần, một đồng xu và một con xúc xắc rơi ra khỏi phong thư.

[Thấy không, chủ nhân giao cho tôi những thứ này, cũng đủ cho thấy chủ nhân rất coi trọng tôi, anh đúng là

đồ ngốc, nếu không phải do anh chăm chỉ, tôi không nghĩ sao chủ nhân lại giữ anh lâu như vậy.】

[Hãy nghe tôi, giết chết Minette.】

Ý đồ của phong thư rất đơn giản, nó cảm thấy chủ nhân không thể phạm sai lầm.

Vì chủ nhân đã muốn giết Minette từ lâu, dù không hiểu tại sao mình lại làm vậy.

Vậy cứ thực hiện theo ý tưởng này là được.

Phong thư đã theo Đỗ Duy đến thế giới đằng sau cánh cổng địa ngục thời Victoria, nó nhớ rất rõ Minette cuối cùng đã cho chủ nhân của mình năng lực nhìn thấy tương lai.

Đối thủ dù gì cũng là Hunter hàng đầu.

Nhưng dù mạnh cỡ nào, cũng không thể đấu lại Cái Bóng hiện tại, cùng với quân sư phong thư.

[Hừm… dù Cái Bóng hơi ngốc, thô kệch, sức mạnh thua phong thư tôi một chút… nhưng giết Minette chắc không thành vấn đề.】

Nghĩ vậy, phong thư kiêu ngạo ra lệnh cho Cái Bóng.

[Đi nào Cái Bóng, hãy giết Minette, chủ nhân sẽ rất hạnh phúc.】

…

Ở một nơi khác.

Alfalia quỳ trên mặt đất, con dao găm ngắn làm bằng pha lê cắm trên vai lão ta, máu chảy không ngừng.

Từ chiếc cằm được che bởi mặt nạ, máu đang chảy ra.

“Sao có thể……”

Alfalia ngẩng đầu lên, tràn ngập dữ tợn.

Đối diện với lão ta, Minette một tay cầm một thanh trường kiếm, mũi kiếm ngang ngực, trên khuôn mặt thanh tú và xinh đẹp, chỉ toàn sự vô cảm, run rẩy.

Nếu phong thư ở đây, có thể thấy rằng Minette hiện đang cầm thanh kiếm bằng tay trái thay vì tay phải. Trên mu bàn tay phải có hoa văn mặt nạ, mơ hồ toát ra vẻ lạnh lẽo kinh khủng.

Hàn ý như có như không, nhưng lại không thể không quan tâm đến sự tồn tại của nó.

Minette nhìn về phía Alfalia, uyển chuyển êm tai, nhưng giọng điệu lại rất lạnh lùng: "Không có gì không thể, lúc đầu tao vốn giao dịch với bọn mày, tìm cách kéo anh ấy trở về, nhưng bọn mày muốn xử tao, chính là vạch mặt."

Kể từ kinh nghiệm đáng buồn ở Thành phố London.

Minette đã mất đi cảnh tượng tương lai từ ác linh hoá, khiến sức mạnh của cô suy giảm quá nhiều.

Kẻ yếu không đủ tư cách để đạt được thứ mình muốn.

Huống hồ Minette tin rằng người mà cô không thể từ bỏ đã hoàn toàn biến mất, ký ức cũng trở nên mờ nhạt.

Minette thậm chí không thể nhớ rõ người đàn ông đó trông như thế nào.

Chỉ nhớ tên của anh - Đỗ Duy.

Đó là cái tên mà cô không thể quên, cũng không muốn quên.

Minette biết việc đưa Đỗ Duy trở lại thế giới này khó khăn như thế nào, nếu không có sức mạnh thì sẽ chẳng thể làm gì cả.

Kế đó cô ấy lại tiến vào ác linh hoá.

Bỗng dưng hoa văn mặt nạ xuất hiện trên mu bàn tay phải của cô.

Sức lực cũng mạnh hơn trước.

Cô mơ hồ suy đoán, có lẽ là do cô đã quan hệ quá sâu với Đỗ Duy, cho nên biểu hiện ác linh hoá sẽ giống hệt như mặt nạ trên mặt anh.

"Không… đây là kỷ niệm duy nhất anh ấy để lại cho tôi."

Minette thầm nói, cô ấy không biết rằng một lúc nào đó trong tương lai, một người đàn ông tên là James đã trải qua những điều tương tự như cô ấy.

Chỉ là, ác linh hoá của y chính là đôi mắt.

Mà những gì cô ấy nhận được là sức mạnh.

Bởi vì cô ấy khao khát sức mạnh.

James vô cùng sợ hãi ánh mắt không chút cảm xúc của ác linh Đỗ Duy.

Minette cầm thanh trường kiếm và muốn giải quyết Alfalia.

Cô ấy coi trọng tích luỹ nhiều năm của Vanity, muốn có được thứ cô ấy muốn từ đống hồ sơ do bên kia thu thập.

Alfalia giờ đang ở trong tình huống hiểm nghèo.

Minette chưa tiến vào trạng thái ác linh hóa hoàn toàn không phải là đối thủ của lão, nhưng sau khi đối thủ tiến vào ác linh hoá, lại mạnh đến phi lý.

Hơn nữa…

Hoa văn mặt nạ trên mu bàn tay phải của người phụ nữ này kìm chế lão một cách khó hiểu, ngăn cản lão huy hết sức mạnh của mình.

"Chết tiệt…"

Alfalia ho ra máu, nghiến răng lợi tự hỏi trong lòng: *Chẳng lẽ Master thật sự có tình cảm với con ả này, lại giao một phần sức mạnh cho ả?*

Nếu đúng như vậy, ngài ấy bảo mình tới giết Minette chính là tự tìm cái chết.

Ngay cả Alfalia cũng nghĩ rằng có lẽ mưu đồ đen tối đã bị phát hiện, đây là một hình phạt cho lão.

Alfalia không khỏi cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng vào lúc này, Minette đột nhiên cau mày, tay trái cầm thanh kiếm, bóng dáng ngay lập tức biến mất.

Sau đó, một con dao mổ tà linh và một con dao sắc nhọn đâm ra từ bóng tối.

Cái Bóng trừng lớn đôi mắt đẫm máu, phong thư lơ lửng bên cạnh.

Thấy vậy, Alfalia không khỏi thốt lên: “Sir Cái Bóng, Sir Phong thư, chủ nhân kêu hai ngài tới cứu tôi sao?”

Minette trợn to hai mắt: “Cái Bóng, phong thư, tao nhớ hai đứa mày.. không phải hai đứa mày đã biến mất cùng anh ấy sao? Tại sao hai đứa mày lại ở chỗ này.”

Chương 587: Minette suy sụp

Phong thư quay xung quanh Cái Bóng, không thèm trả lời câu hỏi của Minette.

[Cái Bóng-oppa, cùng lên, giết chết cô ta.】

Phong thư dù là tên khốn kiếp, tiêu chuẩn gió chiều nào ngả chiều nấy, nhưng chưa bao giờ dám không nghe lời của Đỗ Duy chứ đừng nói đến ác linh Đỗ Duy.

Kiên quyết thực hiện mệnh lệnh, đó là lý do tại sao trong khoảng thời gian này nó sống khá dễ chịu.

Cái Bóng không chút do dự chìm thẳng xuống dưới thành một cái bóng mờ.

Sau khi Cái Bóng xuất hiện, nhanh chóng phóng lớn, trong nháy mắt đã bao phủ mọi thứ xung quanh.

Là một ma linh, quy luật giết người của Cái Bóng không còn như ban đầu, năng lực của nó cũng đã biến hoá khó lường.

Đặc biệt là đôi mắt đỏ ngầu đó, khi nhìn thấy Minette, đã khóa chặt nó rồi.

Đối phương không thể rời khỏi khu vực bị bóng tối bao phủ.

Đây là một loại sức mạnh duy tâm.

Tuy nhiên, vẻ mặt của Minette rất u ám, cô không hề sợ hãi, cô chỉ nhìn phong thư lơ lửng và Alfalia với ánh mắt vô cùng phức tạp.

Phập…

Thanh kiếm được cô thuận tay ném xuống đất.

Đột nhiên, Cái Bóng lan rộng giống như sinh vật sống, cảm thấy đau đớn và nguy hiểm lập tức sôi sục, vô số thứ giống như xúc tu trực tiếp xuất hiện, như thể đã xảy ra phản ứng hóa học.

Đôi mắt đỏ ngầu mở ra từ trong xúc tu.

Đằng sau Minette, cũng có một con mắt đang mở.

Con dao mổ tà linh và một con dao sắc nhọn khác cũng xuất hiện từ trong các xúc tu, đâm về phía Minette.

Minette không thèm để ý, lạnh lùng nói: "Tao nhớ chúng mày là người hầu của anh ấy. Luôn đi theo, và thay anh ấy giải quyết một số rắc rối."

"Nhưng tại sao chúng mày lại xuất hiện trong Vanity."

"Còn có, Alfalia gọi chúng mày là Sir?"

"Master trong miệng lão là ai? Là anh ấy sao?"

Đôi mắt xanh của Minette ngay lập tức chuyển sang màu đỏ.

"Anh ấy phái chúng mày đi cứu Alfalia?"

"Còn phái chúng mày tới giết tao?"

"Anh ấy vẫn còn sống, đúng không!"

Giọng của Minette đã khàn đi, cô ấy đang mong đợi kết quả như những gì cô ấy nói, nhưng cô ấy cảm thấy rất mỉa mai và rất đau đớn.

"Trả lời tao!"

Minette vô cùng đau buồn và thất vọng vì bị lừa dối. Còn có cả khó hiểu.

Đồng thời, hoa văn mặt nạ trên tay phải của cô cũng trở nên nóng rực.

Minette chỉ cảm thấy một đôi mắt, nhìn chính mình trong bóng tối từ trên cao.

Đôi mắt ấy quá lạnh lùng, không chút cảm xúc.

Kết quả là cả người cô giống như rơi vào động băng.

Nhưng thật ra trong mắt của Alfalia, khí tức của Minette lúc này rất giống chủ nhân, sức mạnh khủng khiếp khiến hắn không tự chủ được mà cúi đầu không dám nhìn thẳng vào nó.

Lạnh lẽo…

Phẫn nộ…

Bối rối…

Đủ mọi cung bậc khiến cảm xúc của Minette dâng trào đến tột cùng.

Cô rút thanh trường kiếm bằng tay phải, hoa văn mặt nạ nóng rực trên mu bàn tay cứ như bị dội một chậu nước đá, lạnh buốt thấu xương.

Chỉ cần vung kiếm, mọi thủ đoạn tấn công của Cái Bóng đều vô dụng.

Phong thư đang chuẩn bị tung xúc xắc trơ như phỗng khi thấy cảnh này.

[Không phải Minette đã mất năng lực nhìn thấy tương lai sao?】

[Tại sao lại mạnh hơn trước?】

[Cái Bóng-oppa là một ma linh!】

[Mặc dù thanh kiếm có vẻ kỳ lạ, nhưng Minette chỉ là một Hunter, làm sao cô ấy có thể mạnh đến mức này.】

Phong thư không thể hiểu được.

Nó chợt nhận ra có gì đó không đúng, người phụ nữ trước mặt nó hơi quá mức kinh khủng, có lẽ nó sẽ chết thật ở đây.

Khi đó, ngay cả những Cái Bóng cũng sẽ không thể tự bảo vệ mình.

[Chờ đã… anh đang ở đâu, Cái Bóng-oppa?】

[Đcm chúng mày, thằng chó chết Alfalia, tại sao mày cũng bỏ chạy!】

Sau khi Minette vung kiếm, Cái Bóng bản năng nhận thức được nguy hiểm, dù nó rất ngốc và lì đòn, đủ khiến nó dùng cả đời.

Vì vậy, lợi dụng kiếm vung xuống, nó lập tức chuồn thẳng.

Alfalia cũng vậy.

Minette không thể giam giữ Cái Bóng, còn về Alfalia, cô ấy không thèm quan tâm lão.

Bởi vì cô biết phong thư tà linh đã ghi lại tất cả mọi thứ của Đỗ Duy chứ không phải cái khác.

Cô lạnh lùng nhìn thẳng vào phong thư.

"Cái Bóng không thể nói chuyện, nhưng mày có thể."

Phong thư sợ hãi run rẩy, lập tức cảm nhận nguy cơ tử vong đến gần, nó cố gắng thoát ra ngoài.

Nhưng ngay giây sau, Minette xuất hiện trước mặt nó, cầm nó bằng một tay.

[Hiểu lầm, hiểu lầm, tất cả đều hiểu lầm!】

[Minette thân mến, à không… ngài là người yêu của chủ nhân, ngài chính là nữ chủ nhân của phong thư.】

[Nữ chủ nhân tôn kính, ngài tuyệt đối đừng hiểu lầm, chính tên ngốc Cái Bóng muốn giết ngài, cũng không liên

quan gì đến phong thư yếu ớt.】

[Phong thư đã thuyết phục nó nhiều lần. Nếu nó dám động đến ngài, sau này chủ nhân nhất định sẽ hành hạ nó đến chết, nhưng nó không chịu nghe. Xin ngài hiểu cho, nó là một tên ngốc.】

[Vì vậy, phong thư cũng rất khó xử!】

Đôi mắt của Minette đỏ hoe, nghiến răng quát: "Tao không muốn nghe mày nói nhảm, hãy trả lời câu hỏi của tao."

Phong thư lập tức im lặng.

Nó trông như đã chết, không lộ thêm nửa chữ.

Nó nghĩ rất dù Minette mạnh đến đâu, thì nó vẫn có thể hồi sinh vô hạn.

Nó sợ cái gì?

Minette cười giận dữ, tay phải cầm phong thư, hoa văn mặt nạ toát ra hơi thở kinh khủng, mái tóc bạch kim cũng từ từ tung bay.

[Chờ đã… Sức mạnh của chủ nhân?】

【Ah a á á á! Em chết mất, nữ chủ nhân ơi, hãy bình tĩnh, phong thư khai, phong thư xin khai.】

Trên đời này không có bao nhiêu sức mạnh có thể giết được phong thư, tối thiểu ma linh không thể giết nó.

Bởi vì nó được tạo ra bởi cây bút trong tay của Matthew, chính là cây bút mang tên Malphas có liên quan đến 72 Ma Thần của Solomon.

Về cơ bản là không thể giết nó nếu không có sức mạnh như vậy.

Tuy nhiên, sức mạnh hiện tại của Minette có năng lực giết chết nó.

“Nói cho tao biết, anh ấy còn sống hay không?”

Giọng điệu của Minette rất phức tạp.

[Tất nhiên là chủ nhân vẫn còn sống.】

[Vanity là con rối của chủ nhân.】

[Chỉ có 72 Ma Thần mới xứng làm đối thủ của chủ nhân!】

[Chủ nhân lợi hại như vậy, làm sao có thể chết.】

Trái tim của Minette run rẩy, những giọt nước mắt tinh khiết chảy dài trên má, cô ấy buồn bã hỏi: “Vậy thì tại sao người của Vanity muốn giết tao, kể cả mày và Cái Bóng.”

[Nữ chủ nhân, ngài hiểu lầm rồi, đây chính là tình yêu của chủ nhân dành cho ngài…]

【Chủ nhân rất yêu ngài, làm sao có thể giết ngài được.】

[Đó là Cái Bóng tự tác chủ trương thôi.】

Minette như mất hồn, cô ta cười lên một tiếng đau khổ, làm sao cô ta có thể tin được lời của phong thư.

Tuy nhiên, điều này cũng cho cô ấy biết tất cả mọi thứ.

Bản thân cô không muốn thừa nhận cái chết của anh, cô từ bỏ tất cả muốn đưa người đàn ông đó trở lại, nhưng anh ta lại không hề chết.

Hơn nữa, còn muốn giết mình.

Có gì đáng buồn hơn chuyện này?

Chương 588: Cô chỉ muốn 1 đáp án

Người thường không thể hiểu được nỗi đau của Minette.

Người đàn ông mà cô yêu nhất, chấp niệm lớn nhất trong đời cô, lại sai thuộc hạ tới giết cô.

Đầu tiên là Alfalia. Sau đó là phong thư và Cái Bóng.

Minette cảm thấy từ đầu đến cuối mình đều đang lạc trong bóng tối, chỉ là con rối của người mình yêu, đối phương hoàn toàn không quan tâm đến cảm xúc của cô, thậm chí không hề có cảm tình với cô.

“Vậy ra tôi đang yêu đơn phương sao?”

Minette bật khóc, cô tự giễu: “Tại sao anh lại xuất hiện trong cuộc đời em, tại sao anh lại giúp em, tại sao anh lại cứu em?”

“Muốn giết em, anh có thể làm ngay từ đầu.”

“Hiện tại anh dùng cách này để đối phó em.”

“Anh có biết không? Đây là một cực hình đối với tôi.”

“Rốt cuộc em đã làm gì sai, sao anh lại tàn nhẫn với em đến vậy?”

Hơi thở trên người Minette càng ngày càng lạnh, ngay cả trái tim cũng hoàn toàn lạnh lẽo.

Cái gọi là chấp niệm, hay là tình yêu. Vào lúc này chỉ là một trò đùa.

“Em không muốn bất cứ thứ gì, giờ em chỉ muốn một câu trả lời.”

Trái tim của Minette đã nguội lạnh, cô ấy cầm thanh trường kiếm, đôi mắt xanh đầy căm thù và bi thương phức tạp đến cực độ.

Cô nhìn thẳng vào hòn đảo hồ.

“Trực giác cho em biết anh đang ở đâu.”

“Vậy làm ơn cho em biết lý do.”

…

Ở một nơi khác.

Trong rừng cây bị sương mù dày đặc bao phủ.

Màn sương trắng mờ nhạt nhiễm phải mùi máu, một bữa tiệc giết chóc đã diễn ra ở đây.

Các thành viên Vanity đã chiến đấu chống lại đám người Gascoigne.

Có yếu có mạnh.

Nhưng nhìn chung, sức mạnh của Vanity mạnh hơn một chút.

Vù vù……

Có một cơn gió nhẹ thổi qua.

Gascoigne chỉ cảm thấy xung quanh mình lạnh lẽo, gã dựa vào một cái cây lớn, tay kia cầm một khẩu súng kíp, và một cây thánh giá.

Thánh giá không được làm bằng bạc.

Bề mặt được bao phủ bởi một số loại chất màu xám, trông giống như một lớp sơn.

Cây thánh giá không lớn lắm.

Gã có thể cầm cây thánh giá bằng một tay, nếu gã bỏ tay ra thì có thể sẽ rằng thánh giá này là một cây thánh giá ngược.

Thánh giá đại diện cho giáo hội, có rất nhiều nét gạch ở giữa.

Thánh giá ngược tương đương với Satan, đôi khi ám chỉ ác ma và ma quỷ.

Đức tin vẫn là chủ đạo trong thời đại Victoria.

Nhưng sự lựa chọn của sức mạnh không bị giới hạn bởi đức tin.

Trong long của mỗi người đều có ác quỷ.

Đương nhiên……

Đỗ Duy chắc chắn không có, bởi vì đúng như Freddy đã nói: hắn chính là ma quỷ.

Vào lúc này, Gascoigne rất lo lắng.

Gã đã đè nén toàn bộ hơi thở, cùng với trợ giúp từ thánh giá, căn bản không ai có thể tìm ra sự tồn tại của gã.

Gã đã lẩn trốn được một thời gian.

Tiếng la hét và tiếng than khóc do trận giết chóc vừa rồi đã dừng lại.

Nhưng Gascoigne biết rằng những người đó vẫn chưa rời đi.

Vì sương mù vẫn chưa tan.

Gã không khỏi thắc mắc: “Chết tiệt, tại sao thành viên của Vanity lại tấn công chúng tôi? Bọn họ điên rồi sao?”

Đã từ rất lâu, Vanity luôn duy trì một phong cách hành xử kỳ quặc và bí ẩn mà không ai biết.

Nhưng chưa từng có tiền lệ tập kích Hunter.

Hmm… cũng có thể không được lan truyền.

Đột nhiên…

Rắc…

Nghe như tiếng giẫm lá hoặc cành cây.

Gascoigne giật mình, gã lập tức vểnh tai lên và cẩn thận lắng nghe.

Giọng nói từ xa vọng lại.

Dần dần, mồ hôi lạnh chảy ra trên trán của Gascoigne.

Nhịp tim của gã cũng đang tăng nhanh, may mà có thánh giá che giấu, nếu không thì đã bị phát hiện từ lâu rồi.

“Là người của Vanity?”

“Hay là ai khác?”

Ngay khi ý nghĩ thứ hai xuất hiện, Gascoigne đã phủ nhận nó. Trong trường hợp này, ngay cả khi có người còn sống, không thể thể nào đi giữa màn sương mù. Thế có khác gì đâm đầu vào chỗ chết.

Có chút khác với tương lai là dù Gascoigne trong thời đại này là một liếm cẩu, nhưng lý trí hơn và không bị lóa mắt bởi quyền lực.

Gã giữ bản thân tỉnh táo.

Chuẩn bị trước tình huống bị và không bị phát hiện ẩn thân, sẵn sàng chiến đấu.

Song…

Đột nhiên…

Gascoigne nghe thấy một tiếng hét.

Tiếng hét quá sắc bén và ở rất gần. Gần trong tầm tay.

Con ngươi của Gascoigne co rút mạnh, gã nghe thấy tiếng hét sau lưng.

Chính xác mà nói, nó nằm sau thân cây mà gã đang dựa vào.

“Con heo ngốc! Có thằng ngốc nào thật sự chạy ra ngoài.”

Tiếng hét thảm thiết này đến từ người bên phe mình.

Nói cách khác, ý nghĩ vừa bị chính gã phủ nhận hóa ra lại là sự thật.

Khuôn mặt của Gascoigne giờ rất xấu xí.

Bởi vì người đó chết ở ngay sau thân cây mà gã đang dựa vào, ở khoảng cách gần như vậy, chỉ cần kẻ sát nhân đi tới một chút là có thể phát hiện ra gã.

Không sợ đối thủ mạnh, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.

Đằng sau một cái cây chỉ có thể che giấu ba người.

Một xác chết quỳ trên mặt đất.

Ngực anh ta bị một con dao sắc đâm xuyên qua, trái tim tan nát.

Máu phun bừa bãi như thể vòi xả.

Phụt……

Đầu của cái xác đột nhiên vặn vẹo một trăm tám mươi độ.

Kết quả là máu trào ra, huyết quản căng phồng, một đôi mắt sưng vù, tròng trắng mắt đỏ ngầu.

Mắt xác chết dán chặt vào thân cây.

Gascoigne chỉ cảm thấy mình bị một ác ý mạnh mẽ giam hãm.

Gã cảm thấy ớn lạnh trong lòng.

Loại ác ý này đang tích tụ, nhưng không có trực tiếp phun ra, giống như một tên đồ tể tàn ác, dùng dao qua lại cọ vào cổ, tra tấn tinh thần của gã.

Gascoigne biết mình đã bị phát hiện.

Anh không thể nhịn được nữa, trực tiếp lao ra ngoài, cố gắng chiến đấu đến chết với đối thủ.

Nhưng khi nhìn thấy người chết sau gốc cây, anh ta trợn tròn mắt.

Vì người chết mặc áo khoác dài màu đen.

Đó là một người từ Vanity.

"Sao vậy…"

Gascoigne nghĩ rằng gã đã rất mạnh, gã có thể trốn ngay cả khi gã không thể đánh bại bất kỳ ai từ Vanity.

Nhưng những người khác chỉ có con đường chết.

Càng chưa có thể giết thành viên của Vanity.

Nhưng sự thật đã ở ngay trước mắt, Gascoigne rất sốc.

"Có kẻ che giấu thực lực sao?"

Đôi mắt của Gascoigne tối tăm và âm u, gã thận trọng lùi lại, muốn nhanh chóng rời đi.

Nhưng đầu của xác chết từ từ quay lại.

Rắc…

Tiếng xương khớp cọ xát khiến người ta bất giác khó chịu.

Một đôi mắt đỏ ngầu nhìn Gascoigne với vẻ lạnh sống lưng.

Đằng sau anh ta, có một con dao mổ tà linh lặng lẽ xuất hiện. Trực tiếp đâm vào tim của Gascoigne.

Cái Bóng giống như một sát thủ, sau khi rút dao mổ tà linh bèn biến mất không thấy tăm hơi.

Trong trường hợp không có mệnh lệnh nào rõ ràng.

Cái Bóng tự do. Nó sẽ giết chết mọi thứ theo bản năng.

Còn về quan hệ giữa Vanity và chủ nhân của nó, với trí tuệ của Cái Bóng thì nó không thể hiểu được.

Nhưng là bóng của Đỗ Duy, mọi thứ nó làm đều được ngầm chấp thuận.

Chương 589: Ác linh Đỗ Duy đang tính toán điều gì

Trên đảo hồ.

Trời còn chập choạng tối, hoàng hôn sắp khuất.

Sắc trời đã chập choạng tối.

Nhưng toàn bộ hòn đảo hồ đã mất đi ánh sáng.

Ở đây trời đen thui như mực, không tương thích với thế giới bên ngoài.

Ở dưới cùng của hòn đảo hồ, ác linh Đỗ Duy lặng lẽ nhìn chằm chằm quan tài bên dưới.

Những sợi xích quấn vào nhau giống như bị một lực cực lớn siết chặt, phát ra âm thanh kẽo kẹt.

Vài sợi dây xích đã nứt.

Mối nối của sợi xích cũng bị kéo mạnh, sắp bung ra.

Hơi thở khủng khiếp không thể diễn tả bằng lời đã tràn vào chiếc quan tài bị quấn nhiều lớp xiềng xích.

5 Ma Thần bị giam cầm trong đó đang chuẩn bị thành hình.

Giống như một hạt giống được gieo trồng, giờ đã đến lúc đơm hoa kết trái.

“Còn thiếu chút nữa.”

“Tồn tại trốn trong bóng tối vẫn chưa để lộ chân tướng. Tôi cần phải đợi thêm một thời gian nữa.”

Ác linh Đỗ Duy thì thào.

Nó biết mọi thứ mà Cái Bóng và phong thư đã làm, nhưng nó không quan tâm.

Nó cho phép.

Bởi vì dù phong thư và Cái Bóng có làm gì chăng nữa thì chúng cũng chỉ đang thực hiện ý muốn của nó.

Ở đẳng cấp của ác linh Đỗ Duy, chiến đấu không còn là thứ mà người phàm có thể quan sát, đó là một cuộc trận chiến tối tăm.

Thoạt nhìn khá bình lặng.

Trên thực tế, thủy triều đen đã hoành hành.

“Chỉ cần tao nhìn thấy mày, trò chơi này có thể tuyên cáo kết thúc.”

Giọng điệu của ác linh Đỗ Duy rất kiên quyết.

Ngay từ đầu, sức mạnh của ác linh Đỗ Duy chính là loại sức mạnh phi lý, dường như không có giới hạn, mỗi khi xuất hiện, sức mạnh của nó đều tăng vọt.

Nhưng đây không phải là một điều tốt. Ác linh Đỗ Duy đã nhìn thấy tương lai, nó đã nhìn thấy kết cục.

Nó mạnh mẽ bởi vì nó sẽ mạnh mẽ trong tương lai.

Nhưng tương lai của nó là quá khứ của một khái niệm khác.

Đây là một vòng lặp vô tận không thể giải thoát.

Cũng là điều mà ác linh Đỗ Duy không thích, nó muốn nhìn thấy những thay đổi và muốn phá vỡ vòng lặp vô hạn này.

Đối với sinh mệnh trong vòng lặp này, có thể coi là một loại nhân từ.

Nhưng vào lúc này, có sợi dây xích đứt đoạn.

Sau đó, từng sợi xích đứt đoạn.

Sợi xích quấn quan tài dày khoảng hai mét.

Những xiềng xích này có sức mạnh ngang ngửa ác linh Đỗ Duy, nhưng hiện tại đã đạt tới cực hạn.

"Yên lặng."

Ánh mắt của ác linh Đỗ Duy lạnh lẽo, phát ra tiếng rên rỉ khó chịu.

Chiếc quan tài bên dưới không ngừng run rẩy.

Những ảo ảnh quái dị xuất hiện trong bóng tối.

Một con mắt thẳng đứng mở ra, nó đầy ác ý kỳ lạ.

Giống như một vực thẳm, đầy khát vọng với ác linh Đỗ Duy.

Tiếng xì xào vang lên.

Dường như có vô số người đang cầu nguyện.

Những giọng nói đó mang theo ác ý, cố gắng tác động đến ác linh Đỗ Duy.

Tấc…

Âm thanh kim đồng hồ quay vang lên.

Trên tay phải của ác linh Đỗ Duy, hoa văn tượng trưng cho mặt nạ đã biến mất không biết từ lúc nào, thay vào đó là hoa văn kim đồng hồ.

Trên ngón đeo nhẫn bên phải của nó, dấu vết giống như chiếc nhẫn cũng toát lên vẻ lạnh lùng.

Đau đớn…

Theo biểu hiện trước đó, khi hoa văn kim đồng hồ xuất hiện và hoa văn mặt nạ biến mất, chính là lúc nó xuất hiện với thân phận Đỗ Duy, nhưng giờ vẫn là ác linh Đỗ Duy.

Rất bất thường…

Kể từ khi bước vào nơi ma quái này, Đỗ Duy không hề xuất hiện.

Luôn luôn là ác linh Đỗ Duy, nó và hắn dường như đang âm mưu điều gì đó.

"Thú vị."

Ác linh Đỗ Duy nhìn về phía tay phải của mình, nó chợt nở một nụ cười khó giải thích.

Nó thản nhiên lấy mặt nạ bằng tay trái, rồi đeo lên mặt.

"Thế giới này không phải quá khứ thực sự."

"Tôi vốn không chắc, nhưng giờ tôi đột nhiên hiểu ra."

"Là mày làm một cú lừa sao?"

"Thế giới giả dối, cho dù có lặp lại quá khứ, cũng không thể trói buộc 5 Ma Thần ở đây, trừ khi có thế lực bên ngoài tham gia."

"Nhưng trong quan tài là Ma Thần mà tao quen thuộc từ lâu."

"Từ đầu tới giờ, tôi tiếp xúc với bọn họ rất lâu."

"Nhưng tôi cảm thấy rằng họ thực sự đang ở trong quan tài này."

"Lamer, Valak… và những thứ chết tiệt khác."

"Ma Thần thật sự trong thế giới giả tạo."

"Nghe thật nực cười làm sao."

Ác linh Đỗ Duy quay đầu nhìn những ảo ảnh kia, ánh mắt xẹt qua từng cái một.

“Chỉ có tao là thật nhất.”

“Vừa hay tôi mang trong mình sức mạnh của Lamer và Valak.”

“Tôi xuất hiện ở đây, nên họ cũng đến đây.”

“Vậy thì ai đã mang theo 3 Ma Thần còn lại?”

“Ngoài tôi ra, còn có ai đến đây không?”

…

Đây là một trò chơi.

Ác linh Đỗ Duy và một tồn tại không xác định đang chơi một trò chơi mà chỉ họ mới có thể hiểu được.

Mục đích chưa rõ ràng.

Nhưng bên kia đã giương nanh múa vuốt.

Đây dường như cái bẫy nhằm vào ác linh Đỗ Duy, và Đỗ Duy.

Trong quá khứ giả tạo, xuất hiện sức mạnh của Ma Thần thật sự.

Vì vậy, cánh cổng địa ngục mà ác linh Đỗ Duy bước vào là không có thật.

Người chế tạo mặt nạ, cánh cửa trong con mắt còn lại của bức tượng, là cánh cổng thực sự dẫn đến địa ngục.

Mọi thứ đều được bao phủ bởi những lớp sương mù.

Ác linh Đỗ Duy biết rằng sự thật sẽ không bao giờ hiện lên trước giây phút thu gặt thành quả.

Nhưng nó đã có kế hoạch dự phòng, giống như hoa văn mặt nạ đã biến mất khỏi tay nó.

Nó sẽ không cố sống cố chết theo đuổi quyền lực, cũng không trở thành nô lệ cho quyền lực.

Từ khi sinh ra đến nay, khi càng ngày càng mạnh, cách nhìn nhận sự việc cũng dần thay đổi, nhưng điều không thay đổi chính là sự kiểm soát của trí tuệ.

Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

…

Bên ngoài hòn đảo hồ, một cơn bão bắt đầu hình thành.

Mặt hồ bị gió xoáy bốc lên cao, phóng lên trời, rồi dội xuống mặt đất đảo hồ.

Dinh dính và ẩm ướt.

Cuồng phong thét gào.

Minette cầm thanh trường kiếm, đặt chân lên hòn đảo.

Ở trong hồ nước đằng sau, có khuôn mặt người tái nhợt, trừng mắt nhìn từ đáy nước, khóa chặt vị trí của Minette.

Những thứ kỳ quái này không giống ác linh.

Ngược lại, nó giống như một dạng tồn tại nào đó sắp hồi sinh, biết dẫn phát ảo giác.

Nhưng khi ranh giới giữa thực tế và ảo ảnh bị nhầm lẫn, thì cả ảo ảnh cũng có thể giết người.

“Phong thư, cho tao biết Đỗ Duy đang làm gì?”

Minette nghiến răng, nới lỏng phong thư đang kẹp trong lòng bàn tay, không hề lo lắng tà linh này có thể thoát ra ngoài.

Phong thư gần như sụp đổ.

[Nữ chủ nhân, phòng thư em cũng không biết, ông chủ luôn thần bí. Nếu phong thư tôi em biết ông chủ muốn làm gì, cũng đâu cần ký khế ước bán thân…]

[Ngài đừng ép phong thư, phòng thư em thật sự không biết…]

Các dòng chữ xuất hiện.

Phong thư biểu hiện vô cùng tuyệt vọng.

Nhưng trên thực tế, nó đang nghĩ: **[Minette mày cứ chờ đó mà coi, mày dám bắt nạt phong thư tôi, đợi chủ nhân rảnh tay, ngài ấy sẽ giết mày ngay lập tức.】**

[Chủ nhân của tao là trùm phản diện, mày cho rằng có thể cảm hóa chủ nhân sao?】

[Mơ mộng hão huyền…]

Là liếm cẩu chính cống, từ trước đến nay Phong thư chỉ xác định duy nhất một điều, đó là chủ nhân của nó: Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy, hoàn toàn không thể liếm được.

Bởi họ không có nhân tính…

Đúng lúc này, bóng của Minette đột ngột nhúc nhích.

Một đôi mắt đỏ ngầu mở to trong bóng tối.

Nhưng Minette không hề để ý.

Phong thư nhùn thấy cảnh này, nó mừng thầm: **[Cái Bóng-oppa, em tưởng anh bỏ trốn rồi chớ, không ngờ anh đi nâng cấp…]**

Chương 590: Song sinh

(từ ch này đổi tên Cái Bóng thành Shadow)

Shadow đã hành động. Nó hòa vào bóng của Minette.

Trong tay của cái bóng kia đột nhiên có thêm con dao sắc bén giống như Shadow.

Vừa xuất hiện, đã đâm thẳng vào trái tim của Minette.

Minette không hề phát hiện.

Phong thư vô cùng vui vẻ.

Trừ lúc được Shadow giải cứu, thiện cảm của nó với Shadow mới tăng vọt.

Giết Minette.

Nó nghĩ rằng sau khi giết Minette, ác linh Đỗ Duy chắc chắn sẽ khen ngợi nó.

Nhưng đúng lúc này, Phong thư nhìn thấy một cảnh tượng khó tin.

Một con dao mổ ác linh lặng lẽ xuất hiện từ phía sau Minette.

Là phong thư từng tiếp xúc thân thiết với Shadow, còn bị Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy nhét vào trong Shadow nhiều lần, nên chắc chắn rằng Shadow là kẻ duy nhất tấn công bỉ ổi như vậy.

Hơn nữa, nó còn cảm nhận được Shadow đang trốn trong bóng tối.

Nhưng còn Shadow trong bóng của Minette là sao?

Có lẽ nào Shadow học được thuật phân thân?

Không phải vậy chứ…

Đột nhiên hoa văn mặt nạ trên tay phải của Minette toát lên vẻ lạnh lùng, khiến đôi lông mày xinh đẹp của cô ấy cau lại, không kiềm được hít một hơi.

Đau đớn vô cùng…

Nhưng ngay lúc ấy, Minette cảm nhận được điều gì đó không ổn, cô lập tức cầm thanh trường kiếm, chén về phía sau.

Keng…

Con dao mổ tà linh va chạm với thanh trường kiếm của cô.

Đồng tử của Minette hơi co lại và lập tức lùi lại một bước.

Vì cô ấy đã nhìn thấy bóng của mình đang thay đổi.

Cũng nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu, hung tợn đang nhắm vào mình.

“Sao có thể?”

Minette hoảng hốt, cô không ngờ rằng cái bóng mà cô đã hoàn toàn trấn áp trước đó lại trải qua một sự biến hóa khủng khiếp, đến mức chính cô cũng không thể phát hiện ra sự hiện diện nó.

“Không đúng…”

Minette ngay lập tức đâm thanh kiếm của mình xuống đất.

Thanh kiếm thật kỳ lạ.

Hơi thở tà ác nổi lên, một Shadow khác xuất hiện trên không trung.

Nó nghiêng đầu nhìn Minette, rồi lại nhìn bóng của Minette.

Hai cặp mắt đỏ rực đụng vào nhau.

Ngay sau đó, Minette quát: “Cút!”

Cô ấy cầm thanh trường kiếm bằng tay phải với hoa văn mặt nạ, chém vào thứ đang ở trong bóng của mình.

Một con dao ăn lao ra, đón đỡ thanh trường kiếm.

Sau đó thứ trong cái bóng của Minette lộ diện.

Nó giống hệt như Shadow.

Cũng là Shadow, nhưng 2 con dao cầm trên hai tay lại khác với Shadow mà phong thư quen biết.

Một con dao ăn, con dao mổ tà linh bị gãy làm đôi.

Hơn nữa, Shadow này mạnh mẽ hơn.

Khi nó hoàn toàn lộ diện, trực tiếp chui ra từ cái bóng của Minette, sức mạnh ẩn chứa trong hình bóng mơ ảo khiến Minette không thể chống lại.

Phong thư ở bên vô cùng kinh hãi.

[Đây… đây không phải là Shadow-oppa trong trí nhớ của tôi.】

Các dòng chữ hiện lên.

Shadow bị ép ra ngoài do dự trong chốc lát, chuẩn bị biến mất.

Nó đã giết chết rất nhiều tồn tại. Nhưng vẫn không thể giết Minette.

Phong thư sụp đổ: **[Shadow-oppa, đừng bỏ mặc tà linh yếu đuối này. Em cảm thấy Shadow giả muốn giết em, cũng cảm thấy trong cơ thể nó có một em khác. Anh đưa em đi, em sợ lắm.】**

Shadow không chút do dự, biến mất ngay tại chỗ.

Một kích không trúng, sẽ lập tức ẩn trốn.

Có thể nói là vô cùng bỉ ổi.

Vào lúc này, Minette nghiến chặt răng, cô ấy cảm thấy rằng mình có thể thực sự sắp chết trong tay của thứ khủng khiếp này.

Tình hình ngoài tầm kiểm soát.

Cô ấy không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra.

Tại sao lại có một Shadow khác mạnh hơn.

Tất cả những gì cô biết là cô sắp chết.

Phong thư van xin: **[Nữ chủ nhân nhân từ, ngài là mặt trời, là trăng sao, ý chí của ngài còn lớn hơn đại dương, xin hãy thả phong thư ra. Ngài có chết thì chết một mình, đừng lôi phong thư theo..]**

Minette có quan hệ với Đỗ Duy, nó không thể không giúp cô ta.

Nhưng giờ nó chẳng thể làm gì.

Bởi vì Shadow mới này thực sự rất khủng khiếp.

Phong thư tuyệt vọng.

[Nữ chủ nhân thật không đáng tin, chủ nhân! Chủ nhân cứu em với! Em là phong thư! Em là tay sai trung thành nhất của bạn!】

[Chủ nhân a a a a!】

Phong thư liên tục gọi tên của ác linh Đỗ Duy.

Nó biết rằng nó đã thiết lập mối liên hệ một chiều với chủ nhân ngay từ khi nó ký khế ước bán thân, chủ nhân con người hay ác linh chủ nhân có thể cảm nhận được lời cầu nguyện của nó.

Có lẽ lời cầu nguyện của phong thư thực sự có tác dụng.

Không khí xung quanh Minette đột nhiên vặn vẹo.

Một làn sóng quỷ dị đột nhiên từ trong hoa văn mặt nạ trên tay phải của cô xẹt lên. Hướng thẳng đến Minette.

Cô cảm thấy sức mạnh của mình đột nhiên giống như đập nước mở cổng, tăng mạnh đến mức khó hiểu và không thể tưởng tượng được.

Ông…

Thanh trường kiếm run lên. Nó ngay lập tức hiện lên vô số vết rạn, dường như nó không thể chịu nổi loại sức mạnh này.

Ngược lại, dao mổ tà linh đứt gãy do Shadow cầm trên tay cũng bị vỡ thành nhiều mảnh, con dao ăn cũng vậy.

"Cút đi…"

Minette hét lên, cơ thể cô toát ra một hơi thở lạnh lẽo và khủng khiếp.

Shadow trực tiếp văng ra khỏi bóng của cô.

Nhưng ngay sau đó, một phong thư ố vàng chui ra từ trong lồng ngực của Shadow.

[Sau một giây, cơ thể của Minette sẽ không thể chịu được sức mạnh của nó, vì vậy cô ấy sẽ kiệt sức.】

Trái tim của Minette vô cùng đau nhói.

Cơ thể của cô ấy run lên, sức lực của cô ấy dường như đang mất dần.

Một dòng chữ khác lại xuất hiện.

[Ngay sau đó, trái tim của Minette sẽ không thể chịu được gia trì của sức mạnh và sụp đổ, bởi vì cô ấy không phải là chủ của sức mạnh này.】

Dòng chữ dường như ẩn chứa ma lực.

Minette thực sự cảm thấy trái tim mình đang tan vỡ, cô ấy nôn ra một ngụm máu.

Dòng chữ tiếp tục.

[Cho nên Minette sẽ chết.】

Nhưng đúng lúc này, hoa văn mặt nạ trên tay phải của Minette méo mó rồi biến mất, khi nó xuất hiện trở lại thì trên toàn bộ hoa văn mặt nạ có một biểu tượng đặc biệt.

Một ánh mắt lạnh lùng và tàn nhẫn tỏa ra từ đôi mắt trên hoa văn mặt nạ.

Phong thư kia lập tức đốt cháy.

Shadow cũng đang run rẩy, cơ thể nó đang trên bờ vực sụp đổ.

Hơn nữa, ba dấu gạch chéo màu đen xuất hiện trên hoa văn mặt nạ, hoa văn kim đồng hồ chồng lên hoa văn mặt nạ.

Kim đồng hồ đang quay ngược chiều.

Cơ thể của Minette đang trên bờ vực tan vỡ, bất ngờ được hồi phục.

Phong thư ở bên nhìn mọi chuyện đột nhiên xảy ra.

[Đó là sức mạnh của ác linh chủ nhân…]

[Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?】

[Chủ nhân muốn làm gì?】

Những nghi ngờ của phong thư sắp được giải đáp.

Ầm ầm…

Toàn bộ hòn đảo hồ sụp đổ…

Mặt đất nứt nẻ, sỏi đá và các tòa nhà sụp đổ.

Phía dưới cứ như vực thẳm.

Vô số sợi xích đan vào nhau tạo thành một tấm lưới lớn.

Và trong cái lưới này, có một cái quan tài.

Quan tài đã được mở.

Nằm bên trong là một người đàn ông đeo mặt nạ, khoác áo choàng đen.

Một bàn tay nhợt nhạt vươn ra khỏi quan tài, bấu chặt lấy mép.

Người đàn ông ngồi dậy khỏi quan tài, đôi mắt đen láy nhìn Minette đang gục xuống.

Shadow sắp sụp đổ và một phong thư khác đang cháy ngay lập tức xuất hiện bên cạnh người đàn ông.

Ngọn lửa vụt tắt.

Shadow gần như sụp đổ kia khôi phục như cũ, lại trở thành cái bóng.

Chương 591: Ảo tưởng trở thành sự thật

Khi người đàn ông đeo mặt nạ, khoác áo choàng ngồi dậy khỏi quan tài, một cảnh tượng kỳ diệu đã xảy ra trên khắp hòn đảo hồ.

Đảo hồ sụp đổ.

Lớp đá sỏi chìm vào bóng tối, vào lúc này lại trôi lơ lửng.

Giống như nhấn nút Stop.

Toàn bộ luồng nước trong hồ đều hội tụ về đây, đảo hồ bị sụp đổ giống như mở ra một lỗ hổng trong hồ, tất cả các luồng nước đều chảy vào đây nhưng không tài nào lấp đầy.

Mọi thứ đều đang bị nuốt chửng.

Minette cũng lơ lửng trên không.

Cô mở to mắt nhìn người đàn ông đeo mặt nạ, giọng điệu run rẩy, ngập ngừng hỏi: "Đỗ Duy? Là anh sao?"

Phong thư giật nảy mình: **【Tuyệt đối không phải là chủ nhân.】**

Đã xuất hiện một phong thư, và một Cái Bóng mạnh hơn.

Suy ra từ điểm này, đối phương rất có thể là Đỗ Duy quá khứ, nếu không thì khó giải thích được tình huống hiện tại, nhưng nếu thế thì đối phương không thể là Đỗ Duy hiện tại.

Nhưng Phong thư như được mở mang trí óc, nó đang suy nghĩ về một điều.

[Chủ nhân đã nói trước đó rằng lý do tại sao nó không đọc được ý nghĩ của những người của Vanity là bởi vì cùng một thời điểm, không thể có hai nó.】

Cho nên tuyệt đối không thể, tất cả đều là hàng giả.

Nhưng ngay sau đó, câu nói đầu tiên của người đàn ông từ trong quan tài ngồi dậy khiến cả phong thư cũng rung lên.

"Minette, cô không nên ở đây."

"Còn phong thư nữa, quá khứ không có cách nào đổi. Bảo nó về đi."

"Những chuyện đã xảy ra sẽ tái diễn."

"Trong cuộc đời của một cái cây chỉ ra một hạt giống. Hạt giống này cứ lặp đi lặp lại sự sống và cái chết. Mọi lần lặp lại đều là nó, nhưng cũng không phải là nó."

Giọng nói ấy lộ ra vẻ mệt mỏi và thăng trầm, như thể trải qua cô đơn quá lâu, nhìn những người quan tâm và không quan tâm dần dần héo mòn, như vậy khắc sâu sự bình yên trong tâm hồn.

Thứ duy nhất không đổi là giọng nói.

Giọng điệu vẫn luôn lạnh lùng, cho dù có chuyện gì xảy ra, cũng có thể bình tĩnh đối mặt.

Minette không khỏi thốt lên: "Em không biết anh đang nói về cái gì. Những chuyện đó không liên quan gì đến em, em muốn có đáp án."

"Tại sao anh lại phái người đến giết em?"

"Ngay từ đầu anh đã tính kế gạt em?"

Người đàn ông ngẩng đầu, đôi mắt đen lóe lên vẻ u sầu.

Anh ta nói: "Tôi chỉ muốn thay đổi một cái gì đó, nhưng tôi không thể chấp nhận kết quả của sự thay đổi. Tôi không

phải là một vị thánh, tôi chỉ đang đấu tranh.”

“Tôi có những người không thể từ bỏ.”

“Thay đổi tất cả, cô ấy sẽ không tồn tại, chỉ ngồi nhìn mọi thứ phát triển theo kết quả định mệnh, đó là điều tôi không thể buông bỏ.”

“Ngừng tìm kiếm câu trả lời, đi và làm những gì cô muốn làm.”

Minette lắc đầu và nói trong nước mắt: “Em nghĩ rằng anh đã chết, nhưng thực tế anh chưa chết. Kết quả mà em vẫn luôn theo đuổi khác với những gì em nghĩ.”

“Em chỉ muốn ở bên cạnh anh, nhưng lại khiến em thành trò cười.”

“Anh bảo em muốn làm gì thì làm, nhưng em không còn gì cả.”

Người đàn ông im lặng hồi lâu.

Anh từ tốn nói: “Đừng nói nữa, đi đi.”

Minette cay đắng nói: “Anh là đồ khốn nạn.”

Ở bên cạnh, Phong thư nhìn tất cả những thứ này, nó rất muốn lao tới chỗ Minette, nói với cô rằng người này chắc chắn không phải là Đỗ Duy, nhưng không thể làm được.

Có sức mạnh vô hình đang trấn áp nó.

Và sức mạnh đó khiến nó không thể chống lại được.

Đột nhiên…

Có một sự bùng nổ.

Mây tụ trên mặt hồ, sấm chớp ầm ầm. Như thể ngày tận thế, khiến người ta kinh hoàng.

Hơn nữa, vô số gương mặt trắng bệch vốn ở dưới đáy hồ cũng bị nước hồ kéo đến đây, cứ như vậy lao xuống dưới.

Những khuôn mặt nhợt nhạt đó không thể vượt qua trói buộc của dòng nước, dường như có một số hạn chế.

Những gì Minette có thể thấy là dòng nước khủng khiếp từ vô số khuôn mặt người tạo thành một tấm màn hình tròn kéo dài vô tận xuống phía dưới.

Những điều này là ảo giác.

Nhưng ở một khía cạnh nào đó, chúng là thật.

Tâm trạng của người đàn ông đứng trên quan tài bên dưới dường như rất u ám.

Anh ta thở dài.

Ngay sau đó, vươn bàn tay nhợt nhạt đó ra, nhẹ nhàng đẩy lên trên.

"Nếu cô không rời đi, tôi sẽ đuổi cô đi."

"Mọi thứ đều sẽ do tôi gánh chịu."

Cơ thể của Minette nâng lên cao không kiểm soát, nhưng phong thư vẫn nguyên vẹn.

Giờ nó không thể cung cấp bất kỳ tin tức nào. Thật biến thành câm.

Nếu Shadow không bỏ trốn, có trí khôn, có lẽ nó sẽ rất hạnh phúc.

Vì phong thư quá phiền phức, rẻ tiền và vô liêm sỉ.

Nó gần giống như một con chó Husky, không ngừng sủa.

Minette không thể chấp nhận được mình biến mất như vậy, nghiến răng nghiến lợi nói: "Anh nghĩ gì kệ anh, em muốn gì là chuyện của em, dựa vào cái gì quyết định suy nghĩ của em."

“Anh nói dối em lâu như vậy, muốn kết thúc thế này sao?”

“Em nói cho anh biết, tuyệt đối không thể.”

Hoa văn bao gồm mặt nạ và con trỏ trên bàn tay phải của Minette mang lại sức mạnh lớn hơn cho cô ấy.

Cầm thanh trường kiếm, chém thẳng xuống bên dưới.

Lực lượng vô hình biến mất, Minette rên rỉ, ngã thẳng xuống dưới.

Cô đã lấy lại được tự do của mình. Đồng thời sức mạnh tăng phúc còn lớn hơn trước rất nhiều.

Loại sức mạnh này vô cùng vô tận, không chút lý lẽ.

Người đàn ông bên dưới nheo mắt lại, bình tĩnh nói: “Có ý nghĩa gì? Khi nên biết thì tự nhiên sẽ biết, tại sao lại phải cưỡng cầu?”

Câu này có ý riêng, anh ta không nói với Minette.

Minette lập tức hỏi: “Ý của anh là sao?”

Ngay sau đó, cô nghe thấy một giọng nói từ phía sau khiến cô không thể tin được.

Giọng nói lạnh lùng tàn nhẫn.

“Hoàn toàn không có nghĩa gì cả”

“Bởi vì tất cả những thứ này đều quá nhàm chán.”

“Cái gì là lúc nên biết thì sẽ biết, cái gì là cưỡng cầu?”

“Mày đang nói với tao hả?”

Minette ngay lập tức quay đầu lại, sau đó cô nhìn thấy một người đàn ông khoác áo gió, đeo mặt nạ trắng có biểu tượng của đại dương dưới mắt phải, đang từ từ bước ra khỏi bóng tối.

Hơn nữa, bóng của hắn kéo rất dài.

“Anh… anh là…”

Minette che miệng, ánh mắt đầy hoài nghi.

Đồng thời, hoa văn mặt nạ trên tay phải của cô cũng biến mất, như thể nó chưa từng xuất hiện trước đây.

Ác linh Đỗ Duy vươn tay phải lạnh lùng liếc nhìn Minette, không nói lời nào.

Thời điểm nó xuất hiện, những khuôn mặt trắng nhợt bị dòng nước trói buộc đều nổi lên, tạo thành một ngai vàng khổng lồ.

Ác linh Đỗ Duy ngồi phía trên.

Nó trịch thượng, lạnh lùng nhìn tồn tại giống hệt bản thân.

Sức mạnh trấn áp phong thư cũng bị nó xoá bỏ.

Chương 592: 2 cánh cổng

Người đàn ông đứng trong quan tài.

Ác linh Đỗ Duy ngồi trên ngai vàng sắc mặt trắng bệch.

So sánh đôi bên, chính chủ trông còn đáng sợ và kỳ lạ hơn.

So với nó, tất cả những thứ khác đều hoàn toàn vô hại.

Vô hình trung, đây là một loại áp chế.

Ác linh Đỗ Duy trịch thượng.

Nó vẫn lạnh lùng như xưa: "Tao đã nghĩ mình có thể bắt một con cá lớn để khiến mọi thứ thú vị hơn một chút, nhưng không ngờ rằng thứ mắc câu thậm chí không phải là tôm."

"Tao rất bực mình."

Người đàn ông bên dưới nói: "Câu cá? Mày nghĩ mình là cái quái gì, mày có hiểu gì về quá khứ và tương lai không?"

"Mày chưa từng trải qua quá khứ buồn."

"Cái gọi là kết thúc của mày chẳng qua là phỏng đoán."

Ở bên cạnh, Minette nhìn "người " yêu của mình mà da đầu tê dại.

Ai mới là Đỗ Duy?

Làm sao để xác định ai mới là thật.

Cô không kìm được muốn hỏi, nhưng lạ thay bản thân không thể nói bất cứ điều gì cả.

Như thể khái niệm nói đã bị gạt bỏ.

Cô chỉ có thể đứng ở một bên, nhìn người đàn ông đang ngồi trên ngai vàng, một tay chống cằm, cúi đầu nhìn mọi thứ bên dưới.

Từ đầu đến cuối, người đàn ông không có bất kỳ liên lạc nào với cô ấy.

Chỉ liếc mắt mà thôi.

Vào lúc này, ác linh Đỗ Duy nở nụ cười.

Nó nói với người đàn ông bên dưới: "Tao ở đây nói chuyện với mày chỉ vì tao thấy nó thú vị. Mày nghĩ tao muốn nhận được đáp án từ mày sao?"

"Đây chỉ là một thử nghiệm."

"Tao chỉ muốn xem mày giống tao bao nhiêu."

"Nhưng giờ mày khiến tao thất vọng, hơn nữa con cá lớn mà tao chờ đợi đã đến."

Ác linh Đỗ Duy vừa nói, vừa lôi một khuôn mặt trắng nhợt từ trên ngai vàng, ném thẳng xuống dưới.

"Ảo giác không hẳn là hư ảo."

"Sự thật thường chỉ là một khái niệm."

"Thứ mày nhìn thấy là những gì tao cho mày thấy."

"Còn thứ tao thấy, mày sẽ mãi mãi không nhìn thấy."

Người đàn ông bên dưới đã nghe vậy.

Anh ta đột nhiên cau mày, những dao động kỳ lạ lan tỏa trong đôi mắt đen như mực.

"Định……"

Chắc chắn đây là năng lực định thân.

Anh ta muốn giam giữ khuôn mặt đó. Bởi vì bản năng mách bảo có điều gì đó không ổn.

Nhưng không hề có tác dụng.

Khuôn mặt hoàn toàn không bị ảnh hưởng, tái nhợt và u ám, giống như một chiếc mặt nạ.

“Không có thực thể?”

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu người đàn ông, anh ta thì thào: “Shadow.”

Ngay lập tức, trong bóng của hắn, một Shadow đáng sợ hơn lập tức xuất hiện trước mặt người.

Đao nhọn đâm tới.

Nhưng khuôn mặt người không hề bị chặn lại, như thể không ở cùng một thời không mà lao thẳng về phía người đàn ông phía dưới.

“Sao có thể……”

Người đàn ông biến đi nơi khác, nhưng khuôn mặt vẫn luôn lao về phía anh ta, khoảng cách không hề thay đổi.

Ở phía trên, ác linh Đỗ Duy nói với chính mình, hoặc với những người khác: “Tại sao phải tính kế tao?”

“Cảm thấy sẽ thành công, hay là có cơ hội?”

“Tao không thể hiểu được, bởi vì không tồn tại khả năng này.”

“Mọi khái niệm về tôi sẽ thuộc về tôi.”

Người đàn ông bên dưới vẫn cố gắng chống cự.

Nhưng cuối cùng, gương mặt tái nhợt vẫn che kín khuôn mặt.

Chỉ là ảo giác…

Nhưng anh ta không phản kháng nổi.

Ác linh Đỗ Duy thậm chí không ra tay, chỉ ngẫu nhiên cởi bỏ một trong vô số khuôn mặt, ném xuống như rác rưởi.

Vừa rồi xem ra nó đã nhìn thấu mọi chuyện, xem ra người đàn ông là Đỗ Duy quá khứ, chỉ là anh ta đã mất đi năng lực phản kháng.

Shadow và phong thư ố vàng đều mờ đi. Ngay cả với cơ thể của người đàn ông cũng vậy.

Trong nháy mắt, mọi thứ đều trở thành hư vô.

Khuôn mặt tái nhợt khẽ rung lên, phía dưới chỉ còn lại một khuôn mặt.

Tất cả đều giống nhau.

Hai khuôn mặt cùng bay về phía ngai vàng.

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Mỗi khuôn mặt đều là vật thí nghiệm. Mày đang muốn tạo ra tao, sao chép sao?"

"Khi tao tới đây, sức mạnh của Ma Thần cũng tới đây."

"Tao biết mày muốn làm gì. Giả tạo thay thế chân thực."

"Tương lai của tao là quá khứ, cho nên dựa vào suy luận này, mày đang muốn truyền năng lượng về quá khứ, mày muốn giết tao quá khứ, đang cố phá vỡ tuần hoàn."

"Lúc đầu tao nghĩ người tấn công là chính tao."

"Nhưng thủ đoạn này quá kém cỏi, tao không thể làm chuyện kém hiệu quả này."

Nói đến đây, ánh mắt của ác linh Đỗ Duy vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bóng tối bên dưới.

Những tảng đá và đất lơ lửng đó đang từ từ rơi xuống.

Như thể bên dưới chính là vực thẳm.

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Trên đời này mối thù lớn nhất mà tao không thể giải quyết chính là 72 Ma Thần của Solomon.”

“Tao ghét sự tồn tại của chúng mày.”

“Bởi vì chúng mày khiến tao phát ói.”

“Trong vòng tuần hoàn này, ngoại trừ tôi thì chính là chúng mày.”

“Chúng mày sợ tao.”

“Nhưng không sao, bởi vì tao cũng không thích tuần hoàn. Tôi sẽ cho bạn một cơ hội để phá vỡ vòng tuần hoàn cho đến khi tất cả chúng mày chết trong tay tao, và trở thành một phần của tao.”

Lời nói của ác linh Đỗ Duy càng ngày càng tối nghĩa khó hiểu.

Nó dường như đang đóng một vai diễn.

Nhưng không có khán giả.

Nó chỉ đứng lên, đôi mắt đen nhánh tập trung phía dưới.

Đạp xuống.

Rạo rạo…

Tiếng vỡ vụn vang lên.

Bóng tối giống như một tấm gương, nứt ra vô số vết rạn.

Có cả ánh sáng chiếu qua. Cảnh tượng bên dưới còn kinh hoàng hơn.

Qua khe hở, có thể thấy bên dưới còn có một hòn đảo hồ.

Chỉ thể hiện một sự đối lập hoàn hảo.

Có thể nhìn thấy đáy của hòn đảo hồ, sau đó là cảnh tượng trên đảo.

Mặt trời lặn và gió nhẹ thổi.

Mọi thứ dường như rất đẹp.

Hòn đảo hồ nơi có ác linh Đỗ Duy, đã hoàn toàn sụp đổ, hóa thành hai thái cực.

Tại đảo hồ, một ác linh búp bê lơ lửng trên đó, những ảo giác quỷ dị do Lamer, Valak, và 3 Ma Thần khác mang lại đều xuất hiện ở đó.

Tư thế của ác linh Đỗ Duy rất thản nhiên.

Nó từ tốn bước xuống từ trong không trung, đi đến đến khe nứt bóng tối.

Rạo rạo…

Hoàn toàn nghiền nát.

Nó đi vào một hòn đảo hồ khác.

Đó là thế giới thực đằng sau cánh cổng địa ngục.

Khi ác linh Đỗ Duy tiến vào, ảnh hưởng của nó lập tức biến mất.

Cả phong thư và Minette đều lấy lại được tự do.

[Chủ nhân, chờ em…]

Phong thư lập tức đuổi theo, cũng tiến vào một hòn đảo hồ khác.

Minette bám sát phía sau.

Nhưng cô đã bị chặn ở bên ngoài.

Giữa 2 hòn đảo hồ dường như có một bức tường trong suốt.

Minette vung kiếm, xẹt qua không khí.

Dù cô ấy có làm gì, cũng không thể vào trong.

“Tại sao……”

“Tại sao tôi không thể làm được…”

Minette hét lên trong bất lực, nhưng cô thấy rằng mọi thứ xung quanh cô đang dần trở thành hư vô, như thể khái niệm cơ bản về thế giới đang biến mất.

Giống như một ảo ảnh.

Chương 593: Mày không phải anh ấy

Khi ác linh Đỗ Duy đến cổng địa ngục thực sự, một thế giới khác của đảo hồ.

Những người ở phía sau bị cô lập và không thể tiếp cận.

Cùng với Minette, họ ngày càng trở nên mơ hồ, cuối cùng hòa vào bóng tối.

Thực và ảo xen kẽ nhau.

Vào lúc này, ác linh Đỗ Duy như ma quỷ bước ra từ trong địa ngục.

Nó nhìn mọi thứ trước mặt.

Trên tay phải của nó, vết sẹo giống như chiếc nhẫn đã biến mất.

Cán cân vàng, kim đồng hồ. Tất cả nguyền rủa đều biến mất.

Chỉ còn lại mặt nạ và biểu tượng đại dương đồng hóa.

Ánh mắt xẹt qua con búp bê ác linh, chính là Annabelle, cuối cùng đặt trên 5 Ma Thần.

Ma Thần đều là tồn tại mang tính khái niệm.

Gần như không thể giết chết. Dù là ác linh Đỗ Duy cũng vậy.

Nó chỉ đồng hóa 1 Ma Thần.

Chắc chắn Ma Thần ở đây chỉ là sự mở rộng sức mạnh, là sản phẩm mang tính khái niệm và mọi thông tin đều chỉ về

chúng, nhưng thực tế ở đây không phải là bản tôn.

Làm một phép loại suy, ban ngày ánh sáng mặt trời chiếu xuống trái đất, khi đêm xuống sẽ bị thay thế nhưng không có nghĩa không tồn tại.

Hầu hết ánh sáng bạn nhìn thấy đều khúc xạ từ mặt trăng.

Bây giờ, 5 Ma Thần ở đây là loại ánh sáng khúc xạ.

“Nói thật, tao có chút thất vọng.”

“Nhưng tao lại thấy kinh hỉ.”

Hai từ được nói ra từ ác linh Đỗ Duy.

Câu đầu tiên dành cho những ảo ảnh đại diện cho Ma Thần, và câu thứ hai dành cho Annabelle.

Ở đối diện, ảo ảnh của 5 Ma Thần cũng không làm gì ác linh Đỗ Duy.

Thay vào đó, Annabelle hơi run rẩy.

Nó lơ lửng trên không trung, nhìn chăm chú vào ác linh Đỗ Duy, nhưng ánh mắt của nó vô cùng trống rỗng, như thể được chiếu ra từ một khoảng không vô tận.

Cảnh tượng trở nên rất chật vật.

Không có chiến đấu như trong tưởng tượng.

Có chăng chỉ là sự lây nhiễm thông tin khái niệm.

Ác linh Đỗ Duy cứ như bước từng bước lên trên từ sâu trong đáy vực sâu.

Có phong bì xung quanh phía sau.

Bóng của nó tan vào bóng tối.

Trong đôi mắt đen của nó, có một sát khí không che giấu được.

Mối hận thù giữa nó và 72 Ma Thần của Solomon thật sự không phải chuyện ngày một ngày hai.

Tình tiết cụ thể có thể không quá dài.

Nhưng ở quá khứ và tương lai, trong vòng lặp vô hạn của thời gian, thù hận giữa họ từ lâu đã hòa vào định mệnh.

Nhưng dù lựa chọn như thế nào, dù chạy theo xu thế hay chủ động tấn công thì cuối cùng cũng sẽ đi theo con đường này.

"Đến đây."

"Ảo tưởng có thể trở thành hiện thực, giả tạo có thể thay thế chân thực."

"Chỉ cần chúng mày có khái niệm về tao."

"Tao thừa nhận chúng mày là thật."

Ác linh Đỗ Duy bước tới con mắt thẳng đứng mở ra, đưa mắt nhìn vào bên trong.

Con ngươi của đôi mắt thẳng đứng cũng tăm tối và sâu thẳm, dòng xoáy giống như vực thẳm, ma ý khó tả, liếc mắt một cái cũng có thể khiến người ta rơi vào trong đó, thậm chí linh hồn cũng trở thành một phần trong đó.

Sau đó ác linh Đỗ Duy lại nhìn về phía đám sương mù, trong sương mù có tiếng kim đồng hồ quay cách cách.

Thậm chí nó không thể nhìn thấy diện mạo thật sự.

Nhưng thứ trong màn sương không phải là đồng hồ cổ, mà là một chất đen như bùn xoắn lại với nhau tạo thành một vật tồn tại bẩn thỉu như bùn.

Trong lớp bùn đó, có 3 bàn tay đan vào nhau.

Ở một nơi khác, chính là Valak.

Về cơ bản giống với ác ma nữ tu.

Nhưng cảm giác khủng khiếp đó hoàn toàn khác.

Hơn nữa, nó có nội tạng của nam giới.

Nhìn 2 Ma Thần còn lại, bọn họ là một khối hư vô, khuôn mặt mờ mịt mờ ảo giống như một đứa trẻ tuỳ ý nguệch ngoạc, hoa văn mặt người vô cùng xù xì.

Ác linh Đỗ Duy trầm ngâm gật đầu với 5 Ma Thần.

"Trước đây Minette có lẽ đang cố gắng trở thành khoác giáp thành thần, cướp đoạt sức mạnh của chúng mày, dẫn đến thất bại, bị xác chết trấn áp."

Giọng điệu của nó rất bình thường.

Không hề tức giận hay buồn bã.

Cái đó thuộc về Đỗ Duy, không phải nó.

Nhân hoặc không phải người, ác linh Đỗ Duy không phải tôi.

Nhìn thấy điều này, Annabelle ở một bên không khỏi dừng lại.

Lập tức ngừng thở.

Trong nháy mắt, 5 ảo giác của Ma Thần tỏa ra một luồng khí khủng khiếp, vô số sợi tơ đen dày đặc cứ như tin tức cấu tạo mọi thứ ở đây.

Gia tăng xâm nhiễm.

Cơ thể của Annabelle ngay lập tức nứt ra.

Ngay cả khi tồn tại điều khiển nó rất mạnh, cũng không thể cách một cánh cổng địa ngục, còn có thể chống lại ảo ảnh của 5 Ma Thần.

Ác linh Đỗ Duy nhìn Annabelle thật sâu.

Nó duỗi ngón tay về phía Annabelle, khiến cơ thể búp bê của bên kia phát ra tiếng xé rách, một khe hở lại được mở ra.

Nhìn vào trong khoảng trống.

Bên trong từ lâu đã được lấp đầy bởi những sợi tơ đen mịn.

Phải nói rằng ác linh Đỗ Duy đã quá quen thuộc với sợi tơ mịn màu đen này.

Nó sở hữu thủ đoạn tương tự.

Ma Thần, tồn tại quỷ dị, thậm chí một số ác linh, đều có những biểu hiện ít nhiều tương tự.

"Lý do tôi đến nơi này có phải do cô…"

"Cô đang chờ đợi điều gì."

"Chờ tôi bi thương, thương hại cô?"

"Người đàn bà ngu ngốc…"

Ác linh Đỗ Duy nói.

Vô số sương mù đen kịt hiện lên từ trong mắt, trong nháy mắt bao phủ mọi thứ xung quanh.

Ảo tưởng về Ma Thần bị thao túng, Annabellele cứ như con rối, không còn thời gian để trốn thoát.

Toàn bộ đảo hồ cũng chìm trong bóng tối.

Ánh sáng biến mất.

Cả bầu trời không thể nhìn thấy trăng sao, như thể đang ở trong địa ngục.

Bóng tối là sản phẩm của nỗi sợ hãi bản năng của con người.

Nỗi sợ hãi sẽ không bao giờ biến mất.

“72 Ma Thần của Solomon tương ứng với 72 cánh cổng địa ngục.”

“Nếu chúng mày đến từ địa ngục.”

“Vậy tao chính là địa ngục của chúng mày.”

“Chúng mày vĩnh viễn không thể thoát khỏi tao, hoặc chết hoàn toàn, thậm chí khái niệm cũng không còn, hoặc trở thành một phần của tao.”

“Hãy nhớ tên của tao.”

“Kế đó… chúng mày sẽ bắt đầu run sợ và học cách sợ hãi.”

Kẻ đang nói không ai khác chính là ác linh Đỗ Duy.

Âm thanh của nó thực sự không khác chút gì âm thanh của địa ngục.

Nó đang trở nên đáng sợ hơn. Ngày càng mạnh mẽ hơn.

…

Có một ý chí vươn ra từ cổng địa ngục.

Không thể nhìn thấy sự tồn tại của nó.

Nhưng khi nó mở rộng, mới nhận ra rằng nó đang di chuyển.

Từ tế đàn dưới thành phố Massas, xuyên qua bóng tối vô tận, đến mặt đất đã được san thành bình địa, rồi nhanh chóng lướt qua. Cuối cùng, đến với biệt thự ở trung tâm New York.

Đầu ngón tay mảnh khảnh tái nhợt run rẩy.

Cố gắng nắm chặt, nhưng chưa nắm chặt được đã tuyệt vọng buông ra.

“Thì ra mày không phải anh ấy…”

Có một giọng nói của phụ nữ vang lên, như thể vang vọng từ xa xưa, có quá nhiều bi thương và đau khổ trong đó.

Cuối cùng bàn tay thu lại.

Mọi thứ trở lại bình thường

Chương 594: Quan tài

Bên trong cánh cổng địa ngục, những điều kinh khủng vẫn đang xảy ra.

Ác linh Đỗ Duy xâm nhập vào đây, những sức mạnh ban đầu của nó, chẳng hạn như năng lực Đánh Dấu của hoa văn kim đồng hồ, năng lực sao chép của cân bằng vàng, nguyền rủa, v.v…

Kể cả sức mạnh không chết của chính chủ cũng bị loại bỏ. Cũng trở thành ảo ảnh của 5 Ma Thần.

Những gì còn lại là sức mạnh của chính ác linh Đỗ Duy, và Ma Thần bị nó đồng hóa.

Lần đầu tiên ác linh Đỗ Duy đã bị đánh cắp sức mạnh của mình.

Mắc bẫy của Ma Thần. Chỉ cần giả dối thành sự thật, mọi thứ xảy ra trong cổng địa ngục sẽ kéo dài đến dòng thời gian của quá khứ, từ đó thay thế lịch sử thực.

Thời gian mô tả là vô cùng khó khăn.

Không có văn bản nào có thể trực quan khiến mọi người cảm nhận được những thay đổi trong dòng thời gian, hoặc nhịp điệu.

Nhưng ở khía cạnh nào đó, những gì mà ác linh Đỗ Duy đang làm bây giờ là ngăn chặn, kẹt trong quá khứ giả tạo này, ngăn cản ảo ảnh của 5 Ma Thần, không ai có thể thoát ra được.

Không có khả năng trốn thoát.

Ảo ảnh không trở thành sự thật, giả dối không thay thế được thực tế, hoàn toàn không thể để sức mạnh của Ma Thần được truyền về quá khứ.

Ít nhất, có ác linh Đỗ Duy chặn ở chỗ này, không ai có thể qua được.

Màn sương đen tối bao trùm thế giới.

Giọng nói của ác linh Đỗ Duy vẫn còn vang lên.

Mỗi câu đều có là ám thị mạnh mẽ. Đây là ám thị tâm lý.

Nếu kẻ khác làm như vậy, chỉ có thể nói là tự tìm cái chết.

Nhưng đổi thành nó, mọi thứ khác hẳn.

"Chúng mày là Ma Thần của địa ngục, còn tao là địa ngục."

"Sức mạnh của chúng mày từng thuộc về tao."

"Đấu tranh là vô nghĩa."

"Sức mạnh đó nên thuộc về tao, khái niệm nên thuộc về tao, cuối cùng sẽ hoà làm một thể với tôi theo thời gian."

"Chúng mày nên cảm thấy may mắn."

"Không liên quan gì đến quá khứ và tương lai. Vào thời điểm này, tại giờ phút này, tao là địa ngục, và bạn sẽ trở thành một phần của tôi."

"Chúng mày tồn tại cùng tao."

"Tao là địa ngục."

Nói xong câu cuối, màn sương mù bao phủ toàn bộ thế giới trong cánh cổng địa ngục đều đang nhanh chóng co lại.

Mặt đất nơi lớp sương mù đọng lại đã khô và nứt nẻ.

Thảm thực vật xanh tươi héo úa vàng vọt, dã thú chỉ còn bộ xương khô.

Mặt hồ yên tĩnh ngoài đảo hồ cũng trở nên tối tăm lạnh lẽo.

Phun…

Máu chảy…

Mắt phải của ác linh Đỗ Duy bê bết máu. Nó dùng tay phải che mắt, khi thả ra, con mắt mang vẻ kỳ dị, như thể là một vực thẳm có thể nuốt chửng mọi thứ.

Cách cách…

Kim đồng hồ đang quay.

Ở mặt sau của bàn tay phải, trên hoa văn mặt nạ có kim chỉ giờ, phút và giây.

Ngoài ra còn có cán cân vàng.

Mà dấu vết giống như chiếc nhẫn, đã trở lại với ngón áp út của nó.

Sức mạnh của Ma Thần định truyền về quá khứ đã bị ác linh Đỗ Duy ngang ngược cướp đi.

Xoẹt…

Dường như có một giọng nói vô hình đang vang lên.

Về mặt khái niệm, ác linh Đỗ Duy đã xé bỏ một phần khái niệm của 5 Ma Thần này, cưỡng bức chúng vào trong cơ thể của nó.

Sớm muộn cũng có một ngày, khi đối đầu nhau, đó là một sự đối lập không thể tách rời bằng cái chết.

Nhưng ác linh Đỗ Duy không hề quan tâm chút nào.

Tất cả màn sương đen tan biến.

Nó đi ra ngoài. Nhìn xuống thì thấy mảnh vỡ của Annabelle nằm trên mặt đất, đã chết.

Đó là một con búp bê.

Ác linh Đỗ Duy giẫm lên con búp bê.

Ma Thần ở trong đây, không phải chỉ một con, mà là 72 Ma Thần của Solomon.

Còn về lý do tại sao chiến trường là trong quá khứ, không phải hiện tại. Thật ra rất đơn giản.

Vì ác linh Đỗ Duy từng nói, sở dĩ nó mạnh, vì tương lai nó rất mạnh.

Muốn giết nó ở "hiện tại". Đó là điều không thể.

Chỉ bằng cách làm suy yếu và trấn áp nó trong quá khứ, 72 Ma Thần của Solomon mới có thể chiến thắng.

Chắc chắn có bàn tay trong đồng hồ cổ tham dự.

Đối phương dường như luôn đối xử tốt với Đỗ Duy.

Mà ác linh Đỗ Duy cũng biết rõ, đó là Minette.

Đối phương sử dụng một phương pháp khác để nói với nó về mối nguy hiểm chưa được biết đến, nhưng trong quá trình này, hành vi của ác linh Đỗ Duy và sự lạnh lùng vô tình đã khiến Minette tuyệt vọng.

Chỉ thiếu chút nữa nói câu: mày không phải anh ấy…

…

Thâm sâu, xa xăm.

Một người đàn ông đeo mặt nạ đi trong bóng tối.

Phía trước không có phần cuối.

Phía sau không thể rút lui.

"Đã đến lúc phải trở về."

Trong bóng tối, giọng nói của người đàn ông vang lên, có chút phức tạp.

Nó…

Không, giờ là hắn.

Sau khi Đỗ Duy trở thành ác linh Đỗ Duy đã phá vỡ hai cánh cổng địa ngục.

Hắn nhận ra một điều. Cho dù hắn không gặp cô Elsa đến tư vấn tâm lý, không gặp Cái Bóng, sống đơn giản và bình yên, cuối cùng vẫn sẽ dấn thân vào con đường một đi không trở lại này.

Trong khi số phận đưa đẩy, anh cũng đưa đẩy số phận.

Kết cục đã được định sẵn từ lâu. Ngay cả khi quá trình thay đổi, cũng không thể thay đổi hướng đi của kết cục.

Vào lúc này, đột nhiên ánh sáng thấp thoáng trong bóng tối.

Trong thoáng chốc, Đỗ Duy nhìn thấy ảo giác mờ mịt.

Đó là đảo hồ.

Mặt trời lặn.

Trong tòa nhà hình vuông đó, Minette đang cầm một thanh trường kiếm, che miệng bằng tay kia, cô ấy đã khóc khi nhìn vào một bức chân dung treo trên tường.

Trong bức chân dung đó, cảnh một người đàn ông đeo mặt nạ đang trở nên mờ ảo.

“Tại sao… tại sao anh lại giết em.”

Giọng nói của Minette đầy đau buồn, cô ấy ngã xuống đất như thể kiệt sức, thanh kiếm rớt xuống nhưng cô không thèm để tâm.

Vào lúc này, ầm ầm…

Đảo hồ rung chuyển không ngừng.

Có một vết nứt lớn trên mặt đất.

Một dòng nước phóng lên cao, kim đồng hồ cổ trong căn phòng vẫn đang quay, tạo ra những tạp âm cực lớn.

Cách cách…

Những chiếc đồng hồ cổ đó đều đã hỏng.

Chỉ còn lại một chiếc.

Hơn nữa, kim đồng hồ chồng lên nhau, một khái niệm nào đó được đưa vào nó, mang đồng hồ cổ biến mất.

Ngón đeo nhẫn bên trái của Minette bị bỏng.

Cô ấy khịt mũi một cách đau đớn, dấu hiệu của chiếc nhẫn được hình thành trên ngón tay đeo nhẫn của cô ấy.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Không đợi Minette phản ứng, tòa nhà đột ngột đổ sập.

Mọi thứ đang rơi vào vết nứt.

Minette chỉ cảm thấy không trọng lượng, sau đó mắt cô mở to vì nhìn thấy một chiếc quan tài ở phía dưới, bên trên chiếc quan tài là một người đàn ông đầy máu và đeo mặt nạ.

"Đỗ Duy…"

Người đàn ông nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại rơi vào trên quan tài, chậm rãi nhắm mắt lại.

Minette lao xuống vực sâu, rơi xuống dòng nước băng giá.

Cô khó nhọc giãy dụa, tiến lại gần quan tài, nhưng thỉnh thoảng lại có đá từ trên cao rơi xuống.

Nơi này đã sụp đổ.

Không ai có thể sống sót.

Minette nhảy lên quan tài, nắm lấy tay người kia, bất lực kêu lên: "Đỗ Duy, đừng đi, anh cho em biết chuyện gì đang

xảy ra, anh nói dối em cũng không sao, em không muốn anh chết.”

Đột nhiên, cô cảm thấy ngực của anh vẫn nhấp nhô.

Rầm.

Một viên đá rơi xuống.

Minette hầu như không tránh được, bả vai bị đập nát chảy máu đầm đìa.

“Em không cho phép anh chết…”

Sau đó, Minette nghiến răng, mở quan tài và đẩy xác anh ta vào.

Nhưng không gian của quan tài quá nhỏ, chỉ có thể chứa một người.

Chương 595: Trước khi ánh bình minh đến

Ảo ảnh, suy cho cùng cũng chỉ là ảo ảnh.

Những gì nhìn thấy và cảm thấy đều là ảo ảnh.

Ngay cả khi đó là quá khứ đã thực sự xảy ra.

Đỗ Duy nhìn Minette đang ôm quan tài, không ngừng giãy giụa trong hồ nước lạnh lẽo và u ám.

Đúng……

Hắn có thể nhìn ra.

Nhìn Minette bối rối né tránh những tảng đá rơi xuống, nhìn người phụ nữ này thỉnh thoảng biến mất trong nước, còn cố gắng trồi lên. Ngoài ra không còn cách gì khác.

Cuối cùng, Minette ôm quan tài chìm xuống đáy hồ băng giá.

Bóng tối nuốt chửng mọi thứ.

Đỗ Duy đã biết rất rõ kết quả sau đó.

Bởi trước đó, năng lực nhìn thấy tương lai đã thấy được kết cục sau đó.

Hắn mở miệng, muốn nói điều gì đó. Nhưng khi lời đã đến môi thì không nói được gì.

Chỉ có thể quay đầu một mình bước về phía bóng tối sâu thẳm, đầy gió và sương mù, như thể từng bước đi về phía địa ngục, không thể quay đầu.

…

Thành phố Massas là thành phố có nền công nghiệp nặng cực kỳ phát triển trong thế kỷ trước.

Thành bại cũng vì công nghiệp nặng.

Bối cảnh kinh tế của các thành phố tập trung công nghiệp nặng dựa quá vào công nghiệp nặng, khi tài nguyên bị khai thác cạn kiệt thì thành phố Massas đã trở thành thành phố không có người ở.

Giờ sau hơn một thế kỷ, ngày nay, thành phố không người ở Massas hoàn toàn biến mất trên bản đồ.

Toàn bộ thành phố không có người ở đã bị san bằng.

Nói cách khác, trực tiếp bị xóa bỏ.

Không có tòa nhà nào tồn tại, lớp đất mới ố vàng bao phủ mọi thứ, ngoại trừ khu rừng bạch dương bên ngoài Massas, cùng một số thảm thực vật héo úa.

Có lẽ đó là màu sắc của cuộc sống.

Bây giờ đêm đen dày đặc.

Ánh trăng sáng ban đầu bị mây đen che khuất lại xuất hiện trên bầu trời đêm của vùng đất hoang, nhưng phía xa chỉ còn lại một vầng trăng tàn.

Bình minh sắp đến.

Trong đống hoang tàn, có một tảng đá dài khoảng hai mét chưa bị lớp đất mới bao phủ hoàn toàn.

Vào lúc này, Đỗ Duy ngồi trên tảng đá.

Hắn nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, gương mặt vẫn lạnh lùng, gió thổi qua, hắn cảm thấy ớn lạnh nên thò tay vào túi sờ soạng một lúc, mới lấy ra một bao thuốc.

Rút điếu thuốc ra đưa vào miệng, dùng tay lấy bật lửa rồi bật quẹt.

Tách…

Ngọn lửa đỏ rực đốt đầu điếu thuốc.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, thở ra làn khói mờ ảo, đầu ngón tay khẽ run lên.

“Hừ…”

Hắn đang ở trong tình trạng rất tồi tệ.

Thực lực của ác linh Đỗ Duy quá mạnh. Con người không thể chịu được.

Tất nhiên, nỗi đau thể xác không thể so sánh với sự tra tấn tâm hồn.

Minette và Alexis đang chết dần khiến hắn rất khó chịu.

Thật ra tình cảm mà Đỗ Duy dành cho Alexis rất phức tạp, thích và trách nhiệm chiếm phần lớn, còn lại là lý trí.

Nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn không thể từ bỏ Alexis.

Minette thì khác.

Người phụ nữ này quá ngốc…

Toàn làm những chuyện vô nghĩa.

Đỗ Duy không thể hiểu tại sao người phụ nữ này lại sẵn sàng hy sinh cho mình nhiều như vậy.

Tình yêu là gì?

Điều này thực sự đã thúc đẩy Minette lựa chọn khoác giáp thành thần, cô không chỉ làm một lần, tổng cộng là 5 lần.

Ăn cắp sức mạnh của 5 Ma Thần.

Lamer, Valak, cùng 3 Ma Thần khác.

“Chẳng lẽ cô không hiểu, loại sức mạnh đó quá sức của cô sao?”

Giọng của Đỗ Duy có chút khàn khàn.

“Chỉ vì yêu?”

“Nhưng tôi nghĩ nó giống như kiểu tự mình đa tình hơn.”

“Sự bốc đồng khiến cô không thể duy trì được ý lý trí. Không chịu từ bỏ khiến cô rơi vào ngõ cụt.”

Trong quá khứ, vì Đỗ Duy nên Minette đã dấn thân vào con đường chắc chắn thất bại, cuối bị phanh thây. Dính chặt vào đám Ma Thần.

Loại số phận này có thể nói là vô cùng bi thảm.

Nhưng quá khứ và tương lai của Đỗ Duy là một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh.

Nói cách khác, một ngày nào đó trong tương lai, Đỗ Duy sẽ xuyên không về quá khứ và trải qua một thời gian dài cô đơn, cuối cùng gặp Minette.

Hắn biết tất cả mọi thứ sẽ xảy ra trong tương lai.

Biết kết cục của Minette đau khổ như thế nào, hắn đã cố gắng thay đổi, nhưng lại biến mọi thứ thành ra như cũ.

Nếu Minette chưa chết, sẽ không có Alexis.

Hai người chỉ có thể chọn một.

“Tôi là người như thế nào?”

“Tôi có nên cảm thấy buồn không?”

“Tôi có nên cảm động không?”

“Nhưng tôi chỉ cảm thấy tôi không thể chịu đựng tình yêu của Minette.”

…

Hút từng điếu một.

Tâm trạng của Đỗ Duy trở nên xấu đi mỗi khi điếu thuốc tắt.

“Tôi không thích thế giới này.”

“Từ đầu đến giờ, tôi lang thang giữa sự sống và cái chết, chịu đủ hành hạ, không tìm thấy chút hy vọng.”

“Tôi không phải người tốt, không phải cứu tinh, cũng không phải anh hùng.”

“Nhưng những người tôi quan tâm, tại sao họ thậm chí không có được kết cục có vẻ tốt?”

Minette chết vì bị phanh thây.

Ý thức của Alexis biến mất rồi chìm vào giấc ngủ dài.

Ryan chịu khổ ở Twilight.

Corrion Dawkwe, người sùng bái hắn đã trở thành Brand của Vanity, bất đắc dĩ trở thành kẻ thù của mình.

Alvin Dawkwe chết vì tai hoạ ngầm của ác linh hoá.

Hunter Kane cũng đã đạt tới cực hạn.

Ngoại trừ Tom và Cha Tony, hai người sống tương đối yên bình, những người còn lại đang hướng đến một cái kết tuyệt vọng.

Về phần Đỗ Duy, hắn chết lặng.

Vào lúc này, Đỗ Duy ngã trên tảng đá, đờ đẫn nhìn bóng tối trước bình minh.

Hắn nói: “Tôi chỉ là một người sống trên dòng thời gian được gọi là hiện tại. Một ngày nào đó trong tương lai tôi sẽ quay lại quá khứ và lặp lại mọi thứ. Solomon và tôi bị khóa trong dòng thời gian này. Nên tôi không có tương lai. Ác linh tôi không có quá khứ.”

“Không ai có thể giúp tôi, bởi vì kết cục đã an bài từ lâu.”

Nói xong, Đỗ Duy lấy mặt nạ ra, đeo lên mặt.

Hắn nói: “Dù bị cuốn vào vòng quay vô hạn, vĩnh viễn ở trong dòng thời gian này, cùng 72 Ma Thần của Solomon vật lộn trong kiếp luân hồi, tôi có thể chấp nhận, nhưng tôi không thích cái kết này.”

“Nỗi đau bắt nguồn từ tôi, nỗi đau bắt nguồn từ việc tôi bị giày vò, tôi đều có thể chấp nhận. Nhưng tôi không thể chấp nhận những người tôi quan tâm, không có kết cục tốt đẹp.”

“Tôi muốn cho họ một kết thúc tốt đẹp, để họ rời khỏi vòng tuần hoàn bế tắc này, cho họ tương lai mà họ xứng đáng.”

Ngay sau đó, hơi thở của hắn dịu lại.

Đôi mắt của hắn trở nên tối sầm, ác linh Đỗ Duy vô cảm nói: “Nhưng đây là kế hoạch đầu tiên. Ngoài ra, tôi còn có một kế hoạch khác để phá vỡ tuần hoàn này.”

“Giờ đã có một trong 72 Ma Thần bị tôi hoàn toàn đồng hóa, còn khái niệm về 5 Ma Thần kia cũng đã bị ta đồng hóa một phần.”

“Chúng tồn tại cùng tôi.”

“Hoặc chúng sẽ bị tôi giết, hoặc cùng chết với tôi.”

“Không tồn tại, vậy thì không cần cái gọi là vòng tuần hoàn.”

Chương 596: Gặp lại sau: Ác linh Đỗ Duy

Một người nói, nhưng lại bằng hai giọng hoàn toàn khác nhau.

Đỗ Duy lạnh lùng, bình tĩnh.

Ác linh Đỗ Duy vô cảm, tàn nhẫn.

Trước khi hợp nhất, ranh giới giữa cả hai đã rất mơ hồ. Nhưng giờ ngày càng trở nên rõ ràng hơn.

“72 Ma Thần của Solomon đang cố gắng chuyển sức mạnh về quá khứ.”

“Họ muốn thay đổi quá khứ và phá vỡ vòng tuần hoàn này.”

“Nhưng họ không phải là những người duy nhất làm được điều này.”

“Tôi cũng giống như vậy.”

Sau khi nói xong, Đỗ Duy đứng lên khỏi tảng đá.

Đôi mắt hắn cương nghị, điềm tĩnh và lý trí.

Ở phía sau, ác linh Đỗ Duy đeo mặt nạ, quay lưng về phía hắn, đi về phía bóng tối.

Tốc độ của nó không nhanh.

Nhưng mỗi bước chân hạ xuống, bóng dáng càng ngày càng mờ mịt.

Trên mu bàn tay phải của Đỗ Duy, hoa văn kim đồng hồ đang điên cuồng quay ngược chiều kim đồng hồ.

Sau cùng ác linh Đỗ Duy biến mất cùng với mặt nạ.

…

Trong ngôi nhà ở New York.

Đồng hồ cổ dường như cảm nhận được điều gì đó, hai tay cũng điên cuồng quay ngược chiều kim đồng hồ, nhưng tốc độ quay quá nhanh khiến nó không ngừng run rẩy.

Một bàn tay nhợt nhạt vươn ra. Nó nhận thức được những gì đang xảy ra, cố gắng ngăn chặn chuyển động của kim đồng hồ, để ngăn chuyện này xảy ra.

Nhưng hoàn toàn vô ích.

Nó từng thô bạo kiểm soát đồng hồ của Lamer, nhưng giờ tồn tại đó không còn có thể bị ảnh hưởng bởi đồng hồ của Lamer.

"Ôi……"

…

Ác linh Đỗ Duy đã biến mất.

Nó đã đi vào quá khứ, trong một dòng thời gian khác.

Nhưng đó không phải là thời kỳ đỉnh cao.

Nhưng chỉ cần được cho đủ thời gian, sớm muộn gì mặt nạ cũng sẽ được lấp đầy với hoa văn của 72 Ma Thần.

Ở một nơi khác. Đống hoang tàng của thành phố Massas.

Đỗ Duy đang đi một mình, hắn đi không nhanh cũng không chậm.

Không ngừng suy tính.

"Giờ cả hai kế hoạch đang được thực hiện. Ác linh tôi trong quá khứ bắt đầu ảnh hưởng đến hiện tại. Vòng tuần hoàn

là vì tôi và 72 Ma Thần của Solomon đã trở nên vướng vào tình huống không chết không thôi.”

“Hoặc tôi chết, hoặc họ chết.”

“Chuyện tôi phải làm lúc này là đánh thức Alexis trước, sau đó đi đến cổng địa ngục.”

“Sau khi bước vào cánh cổng địa ngục, tôi sẽ đi đến thế giới hư ảo tại một đoạn thời gian nhất định trong quá khứ, bởi vì khi giả dối trở thành hiện thực, quá khứ sẽ thay đổi.”

“72 Ma Thần của Solomon đã tính kế tôi, và cố gắng gửi sức mạnh về quá khứ.”

“Vậy thì tôi cũng có thể chuyển giao quyền lực cho tôi khác.”

Không ai có thể giúp Đỗ Duy.

Vì mức độ cạnh tranh này người bình thường không thể tiếp cận được nữa.

Nói cũng vô ích.

Hắn chỉ có thể làm điều đó một mình.

Sau đó, đi về phía kết cục tuyệt vọng.

Hai kế hoạch bổ sung cho nhau, nhưng kết quả là đầy bất lực và thỏa hiệp tuyệt vọng.

Vào lúc này, chợt có ánh sáng chiếu vào từ đằng xa.

Có 2 ngọn đèn.

“Anh Đỗ Duy… anh… Đỗ Duy…”

“Anh bạn, anh đang ở đâu, trả lời tôi đi!!!”

Đó là giọng của Cha Tony và Tom.

Từ đằng xa, Đỗ Duy nhìn về hướng phát ra ánh sáng, hắn nhìn thấy hai bóng người đang cầm đèn pin đi qua đống đổ nát

của thành phố Massas.

Thật sao…

Đỗ Duy xoa xoa cái trán đau nhức, trong đôi mắt bình tĩnh lóe lên một tia kỳ lạ, sau đó bèn biến mất.

Đỗ Duy lấy smartphone từ trong túi ra, sau khi thấy có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, hắn bèn bấm số của Tom.

Trong bóng tối, một tiếng chuông vang lên.

Ngay sau đó, cuộc gọi đã được kết nối.

Tom vui vẻ hét lên ở đầu dây bên kia: "F*ck! F*ck! Anh đang ở đâu vậy, tôi tưởng anh chết dưới lòng đất rồi, anh mau nói cho tôi biết anh đang ở đâu!"

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Tôi ở bên trái cách anh không xa. Không phải tôi đã bảo hai người chạy càng xa càng tốt sao? Tại sao còn quay lại?"

Tom giận dữ nói: "F*ck! Sao Cha Tony và tôi có thể bỏ chạy cho được? Thành phố Massas đã trở thành đống đổ nát, quỷ mới biết những điều khủng khiếp gì xảy ra ở nơi này."

"Nếu chúng ta rời đi, anh sẽ chết ở đây một mình, không có ai nhặt xác."

Vừa dứt lời, máy đã bị đoạt đi.

Cha Tony xúc động nói: "Cậu còn sống là tốt rồi, ở bên trái đúng không. Tôi và Tom sẽ qua đó, đừng đi đâu cả, cứ đứng đó chờ chúng tôi."

Đỗ Duy ậm ừ.

Sau đó, hắn đi về chỗ của hai người họ.

Trong nháy mắt, tia sáng từ đèn pin càng lúc càng sáng.

Cha Tom và Cha Tony nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của Đỗ Duy.

Thật trùng hợp, lúc này bình minh đã ló dạng.

Trên bầu trời đằng xa, mặt trời đã ló dạng, vầng sáng màu da cam dần dần bao phủ bầu trời.

…

6 giờ sáng, 11 tháng 7.

Một chiếc xe đang chạy trên đường cao tốc đến New York.

Tom lái xe còn Cha Tony ngồi lái phụ.

Vẻ mặt của cả hai đều u sầu.

Trong 3 ngày qua, những gì họ gặp phải đều không vui vẻ gì.

Vào ngày 8 tháng 7, người bạn tốt của họ - Đỗ Duy tuyên bố phản bội giáo hội, vào đêm ngày 9 tháng 7, sự phản bội kết thúc, lại quay về giáo hội.

Vào ngày 10 tháng 7, đã xảy ra một sự kiện ở thành phố Massas.

Bây giờ là ngày 11 tháng Bảy.

Vừa lái xe, Tom vừa nói: “Tôi nghĩ nếu sau này nghỉ hưu, tôi có thể viết một cuốn sách. Đó gọi là cuộc đời gian khổ của Người Đuổi Quỷ, mỗi ngày đều đối phó với lũ ma quỷ này, làm việc không cần nghỉ ngơi sao?”

Cha Tony quay đầu lại nhìn Đỗ Duy đang ngủ ở hàng ghế sau, bất mãn nói với Tom: “Con nhỏ giọng đi, cậu ta vừa ngủ thôi.”

Ông vừa nói vừa không nhịn được cười: “So với cuộc đời của Đỗ Duy, Cha nghĩ cuốn tự truyện của con có thể ăn khách

hơn. Sau này khi về hưu có thể xuất bản một cuốn sách, cứ gọi là những năm tháng tôi ở phố đèn đỏ.”

Tom xua tay và thở dài: “Tôi đã không thấy anh ấy có một cuộc sống bình thường kể từ khi tôi quen anh ấy. Đôi khi tôi cảm thấy rằng cuộc sống của tôi không phù hợp với anh ấy.”

“Tôi nghĩ rằng anh ấy đang ở rất xa chúng tôi.”

Cha Tony đồng tình: “Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng mỗi người đều có chính kiến của riêng mình, con biết đấy, thật ra anh ấy rất cứng đầu…”

Tom đáp: “Đúng là rất cứng đầu.”

“Tôi không nghĩ vậy.”

Giọng của Đỗ Duy vang lên ở ghế sau xe.

Tom và Cha Tony lập tức quay đầu lại, nhìn thấy Đỗ Duy đang chống tay ngồi dậy, cau mày.

“Anh bạn, anh tỉnh rồi à?”

“Đỗ Duy, cậu đỡ hơn chưa?”

Đỗ Duy nhìn hai người rồi bình tĩnh nói: “Đừng lo lắng cho tôi, còn Tom, anh nên nhìn đường thay vì nhìn tôi.”

“À… thì…”

Tom quay đầu và lái xe, nhưng Cha Tony lo lắng.

“Chuyện gì xảy ra, anh Đỗ Duy.”

Đỗ Duy cau mày nói: “Chuyện rất phức tạp, tôi sẽ giải thích với giáo hội, giờ giờ chúng ta đang đi đâu?”

Cha Tony nói: “Vừa nãy cậu bị hôn mê. Tom và tôi quyết định đưa cậu đến bệnh viện ở New York để cậu nghỉ ngơi một thời gian.”

Đỗ Duy nheo mắt nói: “Trở về New York… tôi chỉ muốn trở về, nhưng không cần đến bệnh viện, cứ về thẳng nhà của tôi.”

Chương 597: Tự mình hại mình

11 giờ sáng tại New York. Trong nhà của Đỗ Duy.

Dưới sự cương quyết của Cha Tom và Tony, Đỗ Duy đành đến bệnh viện để kiểm tra sức khỏe.

May mắn thay, cơ thể không xảy ra bất kỳ vấn đề nào.

Chỉ quá mức suy nhược. Đó là di chứng do sức mạnh của ác linh Đỗ Duy gây ra, lúc dung hợp chưa thể nhìn ra, nhưng khi việc này xảy ra thường xuyên hơn, thì tai hoạ ngầm do ác linh hoá của thân thể này càng rõ ràng hơn.

Chắc chắn…

Đỗ Duy không quan tâm.

Hắn đang ngồi trên sô pha ở nhà, một tay cầm bút chì và tay kia xoa xoa vầng trán đau nhức của mình.

“Tôi sẽ không bao giờ chết trước khi hai kế hoạch kết thúc.”

“Nhưng không biết tại sao, tôi đột nhiên rất mong đợi. Nếu tôi chết, tôi sẽ trở thành cái gì?”

Sau khi Hunter chết, nếu không có thứ như Đinh Thánh, nhất định sẽ trở thành ác linh. Hơn nữa, ác linh mới sinh ra sẽ kế thừa hoàn hảo năng lực của Hunter đó. Sẽ càng kinh khủng hơn xưa. Ví dụ như năng lực cửa của Alvin Dawkwe.

Nghĩ về điều này, Đỗ Duy không khỏi mong đợi: “Sau khi tôi chết tệ nhất cũng là ma linh, có thể là tồn tại quỷ dị, nhưng cũng không đúng…”

Vừa nói hắn vừa nhìn tay phải của mình.

Trên ngón áp út, dấu vết của chiếc nhẫn liên quan đến Valak rất rõ ràng.

Trên mu bàn tay, hoa văn trâm cài áo bằng vàng và hoa văn kim đồng hồ luân phiên xuất hiện.

Chỉ thiếu hoa văn mặt nạ đại diện cho ác linh Đỗ Duy.

"Sức mạnh của 3 Ma Thần."

"Có lẽ tôi sẽ trực tiếp trở thành Ma Thần sau khi chết, hoặc trở thành thể xác mà chúng giáng xuống."

Đỗ Duy lắc đầu.

Hắn không thể để điều đó xảy ra.

Cầm bút chì bằng tay phải, rồi viết trên giấy.

[Cổng Địa ngục: Có tổng cộng 72 cánh cổng, một trong số đó đã bị tôi phá hủy hoàn toàn. Dưới lòng đất của của Thành phố Massas đổ nát, có một cánh cổng thật và một cánh cổng giả.】

[Bàn tay dẫn tôi vào lúc đầu có thể là hàng giả trong quan tài, sẽ xác định sau.】

[Người tạo ra mặt nạ: nghi ngờ là tôi khác trở về quá khứ.】

Sau khi viết xong, Đỗ Duy cầm bút chì gõ vào dòng chữ nghi ngờ.

Lúc hắn đẩy cánh cổng giả ra, cùng ác linh Đỗ Duy cư đối kháng cái tay kia vô cùng quỷ dị, sau khi phá vỡ thì đến đảo hồ trong ảo giác.

Nhưng bàn tay đó đã biến mất không dấu vết.

Lúc trước Đỗ Duy còn tưởng rằng đó là đồ giả trong quan tài, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại thì không phải vậy.

Ngoài hoa văn mặt nạ, có rất nhiều hoa văn dày đặc và mơ hồ trên mu bàn tay đó.

Điều này thật đáng ngờ. Những gì đối phương làm chỉ là lôi kéo Đỗ Duy vào trong. Ngoài ra không làm gì khác.

"Không phải ác linh Đỗ Duy, giờ nó đã nhảy sang dòng thời gian khác, nhưng nó không thể quay về đầu nguồn cuối cùng cùng một lúc, không thể có nhiều hoa văn như vậy."

"Mỗi hoa văn tương ứng với một Ma Thần, nên bàn tay đó lẽ ra dính đến 72 Ma Thần."

Không có đủ thông tin để đưa ra phán đoán chính xác.

Đỗ Duy lại nhìn dòng chữ người tạo ra mặt nạ.

Hắn cau mày nói: "Nếu anh là tôi năm xưa, ít nhất lần cuối cùng anh xuất hiện là sau cái chết của Minette, bằng không bàn tay bị cắt đứt đặt ở trên tế đàn cùng dòng chữ đó không thể lý giải nổi."

"Anh là người lập bàn thờ."

"Anh đã giấu một cánh cổng địa ngục trong bức tượng, còn làm một cánh cổng giả khác."

Nói xong, Đỗ Duy nheo mắt, trực tiếp vò mảnh giấy thành một quả bóng, lấy zippo ra rồi xuống xe.

Bởi vì hắn đã nghĩ ra một thứ rất thú vị.

72 Ma Thần của Solomon tính kế hắn, chỉ cần hắn tiến vào cổng địa ngục, sẽ có sức mạnh truyền về quá khứ, trừ phi có thể chém chết Ma Thần như trước.

Nhưng trên thực tế, những cánh cổng này cũng có thể được sử dụng cho mục đích riêng.

Người sản xuất mặt nạ để lại hai cánh cửa, bố trí tế đàn dưới thành phố Massas như thế này, không thể giải thích được…

Đỗ Duy ngửi được mùi âm mưu.

Bàn tay đó có thể là bản thân ban đầu. Tương đương với việc tự mình hại mình.

Hơn nữa, hắn đã quá quen thuộc với loại thủ đoạn bẫy người này, nếu là hắn, hắn cũng sẽ làm như vậy, thứ nhất sẽ cảnh cáo bản thân tương lai, thứ hai, hắn sẽ dùng cánh cổng giả để hố 72 Ma Thần của Solomon.

"Chắc chắn là có gì đó không ổn với cánh cổng giả đó."

Mặc dù những gì xảy ra trong cánh cổng địa ngục thật sự là giả, nhưng cũng có thể trở thành sự thật, và rồi quá khứ sẽ thay đổi.

Vậy sự tồn tại của cánh cổng giả có ý nghĩa gì?

Đây là một ảo tưởng sai lầm và không thể chấp nhận.

Đỗ Duy thầm đưa ra câu trả lời: "Giả dối thay thế giả dối. Tôi không chỉ có thể truyền năng lượng cho quá khứ của mình, mà còn có thể truyền một số thứ tốt đẹp cho những Ma Thần kia."

"Ví dụ, nhồi nhét những thứ không nên có vào khái niệm của chúng."

"Các Ma Thần và tôi đang biến giả dối thành chân thật, và thay thế lịch sử trong quá khứ, vì vậy cũng có thể chơi lớn hơn một chút."

"Tôi đang mong chờ những gì sẽ xảy ra sau khi bước vào cánh cổng địa ngục tiếp theo."

Vào thời điểm này, Đỗ Duy đã quan sát hết những gì đã xảy ra ở thành phố Massas, quay đầu nhìn đồng hồ cổ treo tường.

Đôi mắt của hắn lạnh lùng.

Nhưng có chút phức tạp.

Cách cách cách…

Đồng hồ cổ vẫn như thường lệ.

Các kim đồng hồ chồng lên nhau, quay một cách máy móc và thường xuyên.

Nó giống như một món đồ cổ cũ có linh kiện quan trọng bị hỏng, trông không có gì nổi bật.

Nhưng Đỗ Duy biết, đồng hồ của Lamer chắc chắn có liên quan đến Minette.

Lúc đầu, khi nhận được chiếc đồng hồ này, đã lấy được một cánh tay gãy.

Bàn tay đó chắc là của Minette.

Ừm…

Rất ngượng ngùng.

Đỗ Duy đã đốt bàn tay đó thành tro…

Hắn mở miệng nói với chiếc đồng hồ cổ: “Tôi nên gọi bạn là gì? Đồng hồ của Lamer, hay Minette?”

“Ừm… tôi rất xin lỗi.”

“Tôi luôn cho rằng cô có ác ý với tôi, ngay từ đầu đã đề phòng, nhưng thật ra cô chưa bao giờ làm tổn thương tôi. Ta nghĩ những chuyện đã xảy ra trước đó, hình như đều có bóng dáng của cô.”

“Anh đã giúp tôi rất nhiều.”

Khi nói những lời này, giọng điệu của Đỗ Duy rất thành khẩn.

Nhưng hắn lại vô cùng bình thản.

Mọi thứ đều là thăm dò.

Nhưng những chiếc đồng hồ cổ không hề phản ứng lại Đỗ Duy.

Nó vẫn như bình thường.

Đỗ Duy thở dài, nhớ lại giọng điệu lúc nói chuyện với Alexis, nhẹ giọng nói: "Những chuyện trước đây tôi đã biết, nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết mối quan hệ giữa cô và bạn gái của tôi."

"Không… hai người đều rất quan trọng với tôi."

"Cô đã trả giá nhiều vì tôi như vậy, sao tôi có thể không xao động."

"Thật ra, anh cũng rất thích em."

"Em không muốn gặp anh sao?"

Chiếc đồng hồ cổ vẫn không cho có phản ứng nào.

Đỗ Duy kiên trì dùng giọng dịu dàng nói hơn một giờ sau, nhưng đành bất lực thở dài, cúi đầu nói: "Xem ra em không muốn gặp anh, vậy thì bỏ đi."

Đồng thời hắn thàm nghĩ: "Tạm thời không thể phán đoán thần thức của Minette có tồn tại ở thời hiện đại hay không, nhưng khả năng cao là không tồn tại. Có thể bắt đầu cứu Alexis."

Chương 598: Bắt đầu ẩn núp

Ở trong nhà hắn.

Sau khi Đỗ Duy thăm dò đồng hồ cổ, hắn quyết định bắt đầu giải quyết vấn đề của Alexis.

Alexis vẫn ở trong gia tộc Wittbach, nhưng ý thức của em ấy đã biến mất.

Mục đích ban đầu của hắn là tìm kẻ có liên quan đến chuyện này trong Vanity, rồi lấy được câu trả lời từ miệng đối phương, nhưng chỉ mới nằm vùng có một ngày, hắn đã bị thảm họa đuổi đến tận Thành phố Massas.

Thời gian rất eo hẹp. Nhưng quá nhiều điều đã xảy ra.

Rút bức tranh sơn dầu đã xếp gọn từ trong áo gió.

Đỗ Duy bước lên phòng ngủ trên lầu hai.

…

Hắn đẩy cửa phòng ngủ, trên giường trong nhà là một khung tranh sơn dầu.

Sau khi Đỗ Duy gắn lại bức tranh sơn dầu, hắn bèn "bước" vào.

Hình như hắn nhìn thấy một khung cảnh hư ảo trắng đen lẫn lộn.

Trên thực tế, đó chỉ là một khoảnh khắc.

Hắn đã đến thế giới trong bức tranh sơn dầu.

Đó là, chiều không gian quỷ, giống hệt ngôi trường mười năm trước.

Nhưng những ác linh học sinh trong trường đều đã biến mất.

Từ ngôi trường ma quỷ chân thật đến hơn cả trăm ác linh học sinh, cũng như những ác linh học sinh ở thành phố Massas, tất cả đều đã bị Đỗ Duy hiến tế và sẽ không bao giờ xuất hiện trở lại.

Lúc này, 3 cỗ quan tài bên trong trường học được đặt trên quảng trường.

Trước mặt 3 cỗ quan tài có vết máu kéo dài.

Nguồn gốc của vết máu là Gascoigne, anh ta đang nằm trên mặt đất, nhắm mắt lại, trên cổ có một vết thương gớm ghiếc và không còn hơi thở nữa.

Có vẻ như đã chết.

Đỗ Duy cau mày, trầm giọng nói: “Anh đã chết, tôi không muốn giết anh. Cho dù tôi hận anh, nhưng dù sao có thể coi như là bạn cũ.”

Vừa nói, Đỗ Duy vừa bước đến bên cạnh Gascoigne.

Hắn nói với giọng hơi buồn: “Luôn không thể chống lại số phận. Anh sẽ không bao giờ biết được điều gì sẽ xảy ra trong giây tiếp theo. Ở quê tôi có câu nói rằng người chết là lớn nhất.”

“Tôi không muốn những người bạn cũ như anh chết không có chỗ chôn.”

Sau đó, Đỗ Duy hạ thấp người để kéo cơ thể của Gascoigne.

Nắm lấy cái xác bằng vai.

Lật nó thật mạnh.

Khuôn mặt đeo mặt nạ của Gascoigne lộ ra trước mặt của Đỗ Duy.

Mặt nạ và khuôn mặt đã dính liền với nhau từ lâu.

Nó giống như máu thịt thật được bao phủ bởi một hình xăm kỳ dị.

Đột nhiên…

Xác của Gascoigne đột ngột mở mắt ra, và đôi mắt đẫm máu trào ra, như thể chúng sắp nhảy ra khỏi hốc.

“Mày cho rằng tao không biết mày sớm đã phát hiện tao giả chết sao hả?”

Trước khi anh ta nói xong, Gascoigne đã nắm lấy tay của Đỗ Duy.

Răng rắc.

Xương trực tiếp bị chèn nát.

Gascoigne cười thành tiếng.

Nhưng giây tiếp theo, anh ta không thể cười nổi.

Bởi vì vẻ mặt của Đỗ Duy không thay đổi chút nào, vẫn lạnh lùng, như thể không phải là tay của hắn bị gãy vậy.

“Anh vẫn chưa nhận ra một điều.”

“Tất cả những gì anh biết là những gì tôi muốn anh biết.”

“Những gì anh thấy là những gì tôi muốn anh thấy.”

“Anh cho rằng tôi muốn giết anh?”

Đỗ Duy lắc đầu: “Không phải, tôi muốn lấy được thông tin mà tôi muốn từ anh.”

Nước da của Gascoigne thay đổi đáng kể, anh ta ngay lập tức đẩy Đỗ Duy ra xa.

Cùng lúc đó, ma linh trong chiếc mặt nạ hợp nhất với anh ta.

Năng lực có được từ việc đánh cắp sức mạnh Ma Thần cũng được thể hiện trong một khuôn mẫu.

Ầm…

Gascoigne vừa đưa tay ra nắm lấy, cổ của Đỗ Duy đã bị bóp nát, nổ tung thành một màn sương máu.

Nhưng điều này khiến Gascoigne sợ hãi hơn.

“Không thể nào…”

Phía sau, giọng nói của Đỗ Duy vang lên: “Cái gì không thể? Không thể giết tôi sao?”

“Người mà anh muốn giết nhất là tôi.”

“Tại sao bây giờ lại cho rằng không thể?”

Gascoigne đột ngột quay đầu lại và nhìn thấy Đỗ Duy bước đi chậm rãi trong chiếc áo khoác màu đen.

“Là ảo giác?”

Từ bên cạnh, một Đỗ Duy khác cũng đi tới, lạnh lùng nói: “Đáp án đúng.”

Ngay sau đó, nhiều Đỗ Duy khác đi theo các hướng khác nhau, vây lấy Gascoigne.

Họ đều đang nói chuyện.

“Chào mừng đến với thế giới của tôi.”

“Đây là năng lực mới của tôi. Mặc dù tác dụng sẽ ngày càng yếu khi phân tán sức mạnh, nhưng không thể tốt hơn nếu sử dụng nó vào thời điểm này.”

Gascoigne nhìn về phía vô số Đỗ Duy, sắc mặt trở nên tái nhợt vô cùng, mất máu quá nhiều, nhưng cũng là sợ hãi.

“Điều gì đã khiến tôi rơi vào ảo tưởng?”

Đỗ Duy ân cần đáp lại: “Chính là lúc tôi và anh nhìn nhau.”

Mặt của Gascoigne co giật.

Cuối cùng thì anh ta cũng hiểu câu nói: Những gì anh nghĩ là những gì tôi muốn anh nghĩ.

Anh ta vốn tưởng rằng Đỗ Duy biết mình giả vờ chết, định đánh úp bất ngờ, nhưng đột nhiên đối phương lại hoàn toàn không coi ra gì.

Tuy nhiên, Gascoigne không quan tâm, anh ta nghiến răng và nói với vẻ chế nhạo: “Mày muốn biết về Minette và Alexis từ tôi, hèn gì mày đến với Vanity.”

“Dường như ý thức của Alexis đã đi tới nơi đó.”

“Này… mày thật buồn vì đã quên rất nhiều kỷ niệm, ngay cả nhà tù do chính tay mày lập ra?”

“Nhưng… tao sẽ không nói với mày đâu, hahahaha…”

“Cho dù mày có thể khiến tao rơi vào ảo tưởng, ý chí của tao đã điên cuồng sau hơn hai trăm năm nhiều, mày đừng hòng biết bất cứ cái gì.”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng hiện tại anh chỉ thấy được đôi mắt của tôi.”

Mi mắt của Gascoigne giật dữ dội.

Anh ta nhắm mắt ngay lập tức, gầm lên và tấn công ảo ảnh. Nhưng lại nghe Đỗ Duy nói: “Quyền lực có thể làm cho người ta mất đi lý trí. Bây giờ bạn đã điên rồi. Thực lực anh thể hiện bây giờ có đúng như anh nghĩ?”

“Tại sao anh nghĩ rằng ma linh trong mặt nạ đã bị nhập vào anh rồi?”

“Anh đã rơi vào ảo tưởng. Liệu sức mạnh Nh đã sử dụng và bị đánh cắp từ Ma Thần có thực sự có thật?”

Gascoigne nghiến răng nói: “Tất cả đều là sự thật, không thể có chuyện giả mạo.”

Đỗ Duy nói: “Đúng sai có gì khác nhau? Anh nghe về mộng trong mộng chưa?”

Câu nói cuối cùng đã phá vỡ tâm lý phòng thủ của Gascoigne.

…

Vẫn trong chiếc sân rộng của trường.

Đỗ Duy ngồi trên bãi cỏ.

Phía đối diện là Gascoigne, đôi mắt đang mở trừng trừng, máu chảy dài trên khóe mắt và đôi mắt vô hồn.

Ác linh Đỗ Duy không còn ở cùng dòng thời gian với Đỗ Duy.

Họ vốn luôn chỉ có một mình.

Làm sao có thể rời đi mà không để lại một số thủ đoạn chớ.

Hơn nữa, khi ác linh Đỗ Duy điều khiển cơ thể hắn, anh đã cưỡng bức nhét con mắt đó vào mắt phải của hắn.

Thứ mà hắn nhận được là năng lực ảo tưởng có thể được gọi là BUG.

Đúng như lời Đỗ Duy nói, theo thời gian, năng lực ảo giác của mắt phải sẽ giảm đi, cuối cùng còn không bằng ám thị tâm lý.

Đỗ Duy đoán chắc cũng được rồi, vì vậy nói với Gascoigne: “Bây giờ, tôi sẽ hỏi còn anh trả lời.”

Gascoigne ngây người: “Anh cứ hỏi, tôi sẽ trả lời.”

Đỗ Duy hỏi: “Trước tiên hãy nói về Alexis, ý thức của cô ấy ở đâu?”

Gascoigne trả lời: “Trong ngục, trong tay của Quỷ Khoá.”

Chương 599: Từng lớp sương mù

Khi Đỗ Duy nghe về ngục giam và Quỷ Khoá, hắn thấy rất khó hiểu.

Ý thức của Alexis biến mất không thể giải thích được sau lần đầu tiên hắn bước vào cánh cổng địa ngục.

Hắn lập tức hỏi Gascoigne: "Ngục giam ở đâu, Quỷ Khoá là gì? Ác linh?"

Gascoigne trả lời trống rỗng: "Ngục giam ở thị trấn Five Keys, Quỷ Khoá là Quỷ Khoá, đó là giám ngục trưởng do anh sắc phong, giúp anh giam cầm những ác linh."

Đỗ Duy cau mày hỏi: "Có liên quan đến tôi sao?"

Gascoigne đáp: "Đúng vậy, anh từng xuất hiện một lần. Lúc đó, tôi đã gia nhập Vanity Cult, nhưng tôi thấy ở trên vùng biển quốc tế, anh xuống khỏi một con tàu ma, theo sau là Quỷ Khoá."

"Lúc đó tôi vô cùng sợ hãi, nhưng anh không giết tôi, thay vào đó anh nói chúng ta sẽ gặp lại."

"Từ đó về sau, lần cuối cùng tôi gặp anh là sau cái chết của Minette, cơ thể của cô ấy bị Ma Thần phanh thây, anh mang theo Quỷ Khóa làm gì đó, đồng thời nói cho tôi biết cô ấy sẽ ái sinh."

"Anh cũng đã nói rằng nếu kết cục đã định sẵn là cô ấy phải chết, thì người giết cô ấy sẽ chính là anh."

Nghe vậy, Đỗ Duy nắm tay phải, hít một hơi thật sâu.

Khi thở ra một lần nữa, ngay cả bàn tay phải đang nắm chặt cũng được thả ra. Những điều mình trong quá khứ nói với Gascoigne rõ ràng là để truyền tải thông điệp cho chính hắn.

Sau khi Minette chết, Alexis sẽ tái sinh.

Trên thực tế, mặc dù thủ phạm giết cô ấy là 72 Ma Thần của Solomon, nhưng cũng có được Đỗ Duy ngầm đồng ý.

Nếu giờ Đỗ Duy quay về quá khứ, chắc chắn mình sẽ không can thiệp vào cái kết của Minette.

Ít nhất là bây giờ.

Một lúc sau, Đỗ Duy sắp xếp suy nghĩ của mình và hỏi Gascoigne: "Mối quan hệ giữa Minette và Alexis là gì, tại sao ý thức của Alexis lại bị nhốt vào ngục."

Gascoigne đã nói rõ mối quan hệ giữa hắn và Quỷ Khoá, cùng với mọi việc đều do hắn sắp đặt.

Nhưng không nói rõ thông tin mà hắn muốn.

Khi Gascoigne nghe những lời của Đỗ Duy, có dấu vết của đau đớn và giãy giụa thoáng qua trong con ngươi trống rỗng của anh ta. Dường như muốn thoát khỏi ảo tưởng. Nhưng cuối cùng, chỉ có thể thành thật giải thích: "Tôi không biết mối quan hệ giữa họ, tôi cho rằng Alexis là chuyển thế của Minette. Là tôi đã phải trả cho Corrion Dawkwe cái giá rất đắt để có được đáp áp này."

Chút phức tạp thoáng qua trong mắt của Đỗ Duy.

Trong thoáng chốc, hắn cảm thấy cánh cổng địa ngục như một công tắc.

Mở cửa nhìn thấy Minette, biết người phụ nữ đó tồn tại.

Sau khi đóng cửa, ý thức của Alexis biến mất.

Chỉ có thể chọn một trong hai.

“Có lẽ mối quan hệ giữa họ không đơn giản như tôi nghĩ.”

“Nhưng tôi không thể nghĩ ra ý nghĩa của việc giam ý thức của Alexis vào ngục giam, và ý nghĩa của việc để Quỷ Khoá giam giữ?”

“Tôi không thể làm hại Alexis, cũng không coi em ấy như một con tốt.”

“Phong cách cư xử này có vẻ giống tôi, nhưng thực tế thì hoàn toàn khác.”

Trong lòng của Đỗ Duy tràn đầy nghi hoặc, sau khi ác linh Đỗ Duy rời đi, sức mạnh của hắn giảm xuống quá nhiều, cảnh giác và lý trí là thủ đoạn quan trọng nhất của hắn.

Vì vậy hắn phải cẩn thận cân nhắc từng lời của Gascoigne, thậm chí còn ôm đề phòng.

Chẳng lẽ là ác linh Đỗ Duy đã làm chuyện đó?

Đỗ Duy cũng đang suy nghĩ xem điều này có khả thi không.

Nhưng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, hắn thấy điều đó không đúng chút nào.

Hắn hiểu rõ bản thân mình nhất. Bản thân kia đầy máu lạnh và tàn nhẫn, thậm chí nó còn khinh thường giết chóc, huống chi là Alexis.

Từ đầu đến cuối, đối thủ duy nhất là 72 Ma Thần của Solomon.

Đỗ Duy hỏi thêm Gascoigne vài câu hỏi nữa.

Đều về Alexis và Minette. Nhưng đáp án mà đối phương đưa ra quá cũ mèm, cũng không có gì sai.

Nhưng nó càng khiến Đỗ Duy cảm thấy tồi tệ hơn.

Mọi thứ dường như bị sương mù làm mờ đi.

Mặc dù có thể nhìn thấy đường viền mờ ảo trong sương mù, nhưng không thể nhìn thấu sự thật.

Ngược lại, dù Gascoigne hoàn toàn chìm trong ảo tưởng, nhưng mơ hồ đã có dấu hiệu tỉnh táo.

Đỗ Duy không do dự nữa, hắn vội vàng hỏi: "Thị trấn Five Keys ở đâu?"

Gascoigne trả lời: "Thị trấn Five Keys đã biến mất. Cuối thế kỷ trước, khi Alexis ra đời, Thị trấn Five Keys khóa hoàn toàn biến mất khỏi bản đồ, không ai biết chuyện gì đã xảy ra ở đó."

Đỗ Duy gật đầu, thầm nhớ kỹ.

Sau đó hắn hỏi: "Câu hỏi cuối cùng, Vanity là gì?"

Gascoigne mở miệng, giọng điệu run rẩy nói: "Chúng ta là một chỉnh thể, một chỉnh thể 13người. Khi chúng ta đeo mặt nạ vào, chúng ta không thể tháo ra nữa."

"Alfalia là một kẻ lừa đảo."

"Anh ta đã lừa dối Brand và tôi, hắn vô cùng tồi tệ."

"Vanity là hố ma của địa ngục."

Nói xong câu cuối cùng, đôi mắt của Gascoigne mở to, như thể anh ta đã chạm vào một điều cấm kỵ khó hiểu nào đó, máu tuôn ra từ mắt anh ta.

"Đỗ Duy… mày… thằng ma quỷ, mày đã làm gì tao?"

Rõ ràng, ý thức của Gascoigne rất tỉnh táo.

Anh ta định chống cự, nhưng trong giây tiếp theo lại nhận ra mình không thể cử động được.

Cơ thể rơi vào một trong bóng tối.

Sự kinh hoàng lạnh lẽo như một cơn sóng lạnh đã xâm chiếm từng mẩu da thịt của anh ta.

Gascoigne tức giận nói: “Mày sẽ chết, mày đã nghe thấy chuyện đáng lẽ không nên nghe.”

Là một thành viên của Vanity, trong sâu thẳm tâm hồn mỗi người đều có dấu ấn không bao giờ có thể nói ra bí mật. Cũng chính là hạn chế này giúp Gascoigne thoát khỏi ảo ảnh, trực tiếp thức dậy.

Đỗ Duy vô cùng bình tĩnh nhìn Gascoigne: “Người đều sẽ chết, nhưng anh nhất định sẽ chết trước mặt tôi.”

“Mày muốn giết tao?”

Gascoigne trợn mắt, anh ta chế nhạo: “Mày dám không? Toàn bộ Vanity là một chỉnh thể. Nếu mày giết tao, mày sẽ phá hủy kế hoạch của thằng lừa đảo Alfalia. Với thực lực của mày hiện tại, nếu hắn muốn giết mày thì không ai cứu được đâu.”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Anh sai rồi, sau khi anh chết sẽ không phá hủy kế hoạch của Alfalia, bởi vì đối với Vanity, giờ anh đang dưỡng thương trên đảo hồ.”

Gascoigne gằn giọng hỏi: “Ý của mày là sao?”

Đỗ Duy thản nhiên đáp: “Rất đơn giản, thứ Brand mang về là bản sao của anh. Gã thậm chí còn không biết mình là bản sao, gã sẽ thay anh làm Gascoigne.”

“Dù tôi không biết kế hoạch cụ thể của các người là gì. Nhưng nếu 13 người là một chỉnh thể, vậy nếu có một người giả mạo trong chính thể này, thì dù các người làm gì, kế hoạch cũng sẽ không thành công.”

Gascoigne sụp đổ.

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Tôi nói nhiều như vậy chỉ vì muốn có được tin tức từ miệng anh, nhưng xem ra anh đã nói hết

rồi.”

“Anh đã mất hết giá trị lợi dụng.”

“Shadow… giết hắn đi.”

Chương 600: Dị biến trên cơ thể của Ryan

Quân đoàn ác linh là một ý tưởng do Đỗ Duy nghĩ ra.

Nếu không ai có thể giúp hắn, vậy thì tìm ác linh hỗ trợ.

Cách hắn lợi dụng ác linh hỗ trợ thường là một cái bắt tay lịch sự và thân thiện, hay nói cách khác là kết bạn.

Chắc chắn…

Những ác linh từng kết bạn với Đỗ Duy về cơ bản đều đã mất mạng.

Nếu những ác linh đó không bị hố đến chết, ước tính số lượng thủ hạ của Đỗ Duy quả thực có thể đạt đến cả quân đoàn ác linh.

Ồ…

Phong thư và Shadow không tính, chúng vốn là thuộc hạ của Đỗ Duy.

Đối với Freddy ác mộng, chỉ có thể coi như nô lệ.

…

Đỗ Duy biết hắn vĩnh viến có thể tin tưởng Shadow.

Tất cả những công việc bẩn thỉu, nặng nhọc đều ném cho Shadow.

Hắn không đến xem Gascoigne chết như thế nào, mà đi đến bên 3 cỗ quan tài, nhìn cận cảnh.

Phía sau vang lên tiếng hét của Gascoigne.

Shadow tuyệt đối trung thành.

Hành động cũng rất đơn giản và gọn gàng, có lẽ vì quá khứ đã từng giết Gascoigne nên phương pháp mà Shadow sử dụng để giết gã lần này giống hệt như lần trước.

Mặc dù Gascoigne đã chết một cách thê thảm.

Nhưng không có nhiều đau đớn.

Shadow chỉ dùng con dao của ác linh để lột bỏ chiếc mặt nạ đã dính sâu vào khuôn mặt của gã.

Sau đó, nó đâm thẳng vào miệng Gascoigne, thọc sâu xuyên qua não dọc theo hàm trên.

Cơ thể co giật…

Sau đó phanh thây thành ngàn mảnh…

Sau khi làm điều này, Shadow nghiêng đầu, dùng mũi dao khều chiếc mặt nạ đẫm máu lên, lập tức xuất hiện sau lưng Đỗ Duy.

Nó dường như đang yêu cầu tranh công.

Đỗ Duy không nhận, chỉ lạnh lùng nói: “Vấn đề của cái mặt nạ này quá lớn. Đối với tao không có tác dụng gì, cũng không thể dùng để tăng thực lực cho mày.”

“Tuy nhiên, giờ Vanity đã bị tao nhét vào một nội gián mà bản thân y cũng không biết mình là một nội gián.”

“Một khi y phát hiện ra mình là bản sao, y nhất định sẽ tìm đến tao.”

“Đến lúc đó, tôi có thể thỏa thuận với y và đưa cho y chiếc mặt nạ.”

Sự khác biệt giữa bản sao của Gascoigne thật ra là sự khác biệt giữa mặt nạ thật và mặt nạ giả.

Còn như đối phương nói chỉnh thể là 13 người.

Đỗ Duy không hề quan tâm.

Nếu nó thực sự là một chỉnh thể, thì khi hắn làm điều đó, toàn bộ Vanity đã biết hết.

“Mối liên kết tưởng chừng như chặt chẽ thực ra chỉ là một pháo đài cát, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.”

“Đeo mặt nạ là không thể tháo xuống.”

“Tôi hy vọng rằng bản sao sẽ thích chiếc mặt nạ mới mà tôi đã chuẩn bị cho y.”

Thật ra gọi Đỗ Duy là ác quỷ thực sự không sai chút nào.

Theo một nghĩa nào đó, Đỗ Duy quả thực ác còn hơn ma quỷ.

Hết hố Vanity, giờ còn hố cả nằm vùng do mình tạo ra.

Sau đó Đỗ Duy yêu cầu Shadow cất mặt nạ đi.

Hắn tiếp tục kiểm tra bên trong 3 cỗ quan tài.

“Thứ này có liên quan đến 72 Ma Thần của Solomon, nó dường như có sức mạnh hồi sinh con người, hoặc khả năng phân chia năng lực.”

“Tôi không biết liệu nó có thể được sử dụng trên Minette hay không.”

“Nhưng nhìn kết quả của Ryan Hamel, e rằng căn bản là không thể.”

Vừa nói, Đỗ Duy vừa đưa tay ra xoa xoa bề mặt quan tài.

Hắn cảm giác thứ này lạnh như băng, nghi ngờ nói: “Còn Ryan Hamel, y chết quá dễ dàng, những gì tôi gặp phải từ trước đến giờ chỉ trở thành một tồn tại khác của y.”

“Ryan Hamel thật chết dễ vậy sao?”

Vừa nói, Đỗ Duy vừa thấy nhức đầu.

Bởi vì hắn nghĩ đến Ryan. Thuộc hạ trung thành nhất của hắn vẫn đang bị giày vò trong Twilight.

Hơn nữa, theo như lời của Ryan Hamel, Ryan chỉ là năng lực ác linh hoá của y, không phải người thật.

Không có cái gọi là luân hồi.

…

Vào lúc này, ở một nơi khác.

Tại Thụy Sĩ xa xôi.

Trụ sở của Twilight, trong phòng của Ryan.

Ryan lấy cái chăn vừa lấy được từ phòng James quấn quanh người, không kìm được mà hắt hơi: "Mẹ kiếp! Tôi thực sự bị cảm, cái này… cái này…"

"Đây chỉ đơn giản là một sự sỉ nhục đối với tôi trong hơn 20 năm làm nghề y của mình!"

"Tôi đường đường là nam tước Ryan, viện trưởng bệnh viện tâm thần Twilight, vậy mà tôi lại bị cảm lạnh!"

Đúng thế đấy. Ryan chưa bao giờ bị ốm, đột nhiên bị cảm vào đêm qua.

Trong quá khứ, điều này là không thể.

Vào lúc này, cánh cửa được đẩy ra, James bước vào với một chậu nước nóng.

Anh ta trông có vẻ mất kiên nhẫn.

"Tại sao anh không thể cảm lạnh?"

Nghe vậy, Ryan quay lại nhìn và thấy người đó là James, gã khịt mũi, giận dữ nói: "Anh vô cùng mạnh mẽ, sao có thể bị cảm lạnh?"

James đau đầu nói: “Đúng vậy, cậu rất tuyệt vời.”

Thật ra, người ghét Ryan nhất là James.

Nhưng ghét chứ không phải thù ghét.

James và Ryan đã ở bên trong thời gian dài, mặc dù quá trình này rất khúc chiết, nghĩ về những sự kiện không thể chịu đựng được trong quá khứ khiến y phải rơi lệ.

Nhưng…

James cảm thấy rất đặc biệt về Ryan.

Y là nằm vùng trong Twilight. Y không biết sẽ nằm vùng trong bao lâu, có thể là vài năm, có thể mười năm, hoặc có thể là cả đời.

Chừng nào Twilight chưa quay lại giáo hội, y cũng không thể trở lại.

Ở Twilight, James là kẻ cô độc.

Y cảnh giác với bất cứ ai, nhưng lại bất lực với Ryan, một bệnh nhân tâm thần.

Rốt cuộc, chính Ryan là người đã “chăm sóc” cẩn thận cho y trong khoảng thời gian bị nôn mửa và tiêu chảy trước James.

Rầm…

James đặt bình nước nóng đang sôi lên bàn.

Y quay đầu lại nói với Ryan: “Tôi đun nước nóng cho cậu, cậu phải tự uống để nhanh khỏi cảm lạnh.”

Vừa nói, James vừa lấy ra một vỉ thuốc cảm từ trong túi bằng bàn tay phải duy nhất của mình.

“Thuốc ở đây, nhớ tự uống.”

Đối với y thì Ryan chỉ là một thanh niên tuổi hai mươi, nhưng đã hơn 20 năm là bệnh nhân tâm thần, khá đáng

thương.

Nếu bỏ qua nỗi đau mà Ryan đã gây ra cho y, thì James coi Ryan giống như đàn em của mình.

Đôi khi y nghĩ mình có một cô cháu gái trong giáo hội, nếu Ryan không bị bệnh tâm thần, y có thể tác hợp cho cả hai.

Vào thời điểm này, Ryan kiêu ngạo ngẩng đầu, nhìn James nói: "Mày dạy tao cách cách làm việc? Uống thuốc? Loại thuốc gì? Uống thuốc cái rắm!"

"Ryan tao lớn như vậy nhưng chưa từng bị ốm."

"Chỉ chút cảm lạnh như vậy mà muốn Nam tước Ryan sợ hãi? Cho dù có chết tao cũng không uống thuốc!"

Ryan vừa nói xong đã không nhịn được hắt hơi một cái.

Thấy vậy, James bất lực nói: "Cậu nên ngoan ngoãn uống thuốc, cậu bị sao vậy, lỡ sốt hỏng não nữa thì sao?"

Ryan tức giận nói: "Đây là thái độ của mày khi nói chuyện với một nhà quý tộc? Tao đã nói tao chừng từng bị bệnh, càng chưa từng bị thương."

James trả lời: "Vậy tại sao lại bị cảm lạnh?"

Ryan nói: "Cái này… làm sao tao biết được, hình như ngày hôm kia tao đã nghe một tên ngốc nói rằng tao là năng lực của hắn, sau đó tao nói cmm, rồi tao bị cảm lạnh."

James rối rít nói: "Giữa hai người có quan hệ gì không?"

Ryan xua tay và nói: "Tao sẽ không nói với mày. Tao sẽ gọi cho chủ nhiệm trong giấc mơ của tôi, tao muốn hỏi anh ấy chuyện gì đang xảy ra."

"Trước đây tôi đã từng nghe người ta nói rằng một số người không bị bệnh mỗi năm một lần, nhưng chỉ cần mắc bệnh là bệnh nan y."

“Tôi phải gọi cho chủ nhiệm và yêu cầu anh ấy cho tôi biết phương pháp trị liệu.”

Chương 601: Vanity đang làm gì

Ý tưởng gọi cho Đỗ Duy của Ryan tạm thời không thể thực hiện.

Đỗ Duy chỉ ở New York nửa ngày.

Sau một thời gian ngắn tương tác với đồng hồ của Lamer, hắn đến sân bay ở Thành phố New York.

Ở phòng đợi chuyến bay, Đỗ Duy đang nói chuyện điện thoại với Hunter Kane của giáo hội.

Ngoài việc giải thích vấn đề của Thành phố Massas, còn có vấn đề của Thị trấn Five Keys.

Giọng của Kane ở đầu dây bên kia rất phức tạp.

"Thưa ngài Đỗ Duy, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ở thành phố Massas, nơi đó đã bị san bằng chỉ sau một đêm, tất cả các thế lực biết về điều đó đã cử người đến."

"Nghiêm túc mà nói, tôi cảm thấy có thể đó là một đống lộn xộn."

Giáo hội rất lo ngại về những gì đã xảy ra ở Thành phố Massas.

Chẳng bao lâu sau, thành phố Massas là nỗi đau của giáo hội, mỗi khi thành phố không người ở này dị biến, đều tử thương một nhóm Người Đuổi Quỷ.

Đầu tiên là những tinh anh, sau đó là những Người Đuổi Quỷ bình thường.

Người cũ chết rồi người mới bước vào.

Người mới chết, và người mới hơn thay thế.

Bây giờ thành phố Massas đã biến mất, với giáo hội rất nhiều áp lực đã được giảm bớt một cách vô hình.

Nhưng khó có thể đảm bảo rằng đây chỉ là sóng ngầm dưới mặt biển phẳng lặng, biết đâu một lúc nào đó nó sẽ trở lại.

Đỗ Duy nghe Kane nói.

Hắn suy nghĩ một chút rồi bình tĩnh trả lời: "Thật ra cũng không có gì to tát, chỉ là 2 tồn tại quỷ dị dung nhập vào nhau, cả nữ tu ác ma cũng bị nhét vào."

"Sau đó tôi đưa chúng vào thành phố Massas và tàn sát tất cả."

"Về việc tại sao thành phố Massas bị san bằng, tôi không biết cụ thể, nhưng lòng đất của thành phố đã bị khoét rỗng từ lâu, sập là chuyện bình thường."

Giọng của Kane có chút phản đối: "Ngài ra tay giải quyết những thứ chết tiệt đó, tôi nghĩ đó là điều bình thường, dù sao thì lá bài tẩy của ngài rất nhiều, nhưng thành phố Massas chắc chắn không bị sụp đổ do lòng đất đã bị khoét rỗng."

"Nó đã được san bằng hoàn toàn, toàn bộ mặt đất đã được sửa sang lại. Nếu không có dấu ấn của thành phố trên bản đồ, tôi nghĩ nó chỉ là một khu đất hoang với diện tích rộng lớn."

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Cái đó thì tôi không biết, nhưng Massas đã biến mất, đại hoạ của giáo hội cũng không còn, tương lai tôi cũng có thể rảnh tay làm nhiều việc hơn."

Nói mình đã giết chết thảm họa hình thành bởi sự dung hợp của những tồn tại quỷ dị.

Rốt cuộc, giáo hội công nhận thân phận công tước của mình.

Nhưng hơi cường điệu khi nói rằng thành phố Massas bị san bằng.

Đó không phải là điều mà một người hay một Hunter có thể làm được.

Chỉ ác linh Đỗ Duy mới có thể làm được.

Ác linh Đỗ Duy là bí mật sâu kín nhất của Đỗ Duy, ai biết được sự tồn tại của nó đều chết, hắn không muốn người khác biết.

Kane vẫn không thể chấp nhận được cách giải thích của Đỗ Duy.

Nhưng ông cũng không thể nghĩ ra lý do cụ thể, nên chỉ có thể thở dài nói: "Tiếp theo giáo hội sẽ điều tra, đồng thời sẽ cử thêm người. Trừ khi có thể khẳng định rằng thứ khủng khiếp của thành phố Massas sẽ không xuất hiện trở lại, nếu không nó sẽ luôn là một cái gai cắm rễ."

Đỗ Duy vô cùng thản nhiên: "Anh có thể phái người của Sở Tài Phán qua."

Kane đáp: "Giờ ngài có kế hoạch gì không? Bên phía giáo hội xảy ra rất nhiều chuyện, Vanity hoạt động khá thường xuyên trong hai ngày qua. Chúng tôi nghĩ rằng sẽ có chuyện gì đó xảy ra."

Đỗ Duy cau mày hỏi: "Bọn họ làm gì?"

Kane trả lời: "Có điều gì đó rất kỳ lạ, người của họ tách ra, đang ở rất nhiều nơi rất hoang vắng. Họ dường như đang lên kế hoạch gì đó, ngoài ra, ngài Phelan đã được cử đến vùng biển quốc tế, hình như để tìm một con tàu."

"Một con tàu?"

Đỗ Duy hơi kinh ngạc, trong tiềm thức nhớ lại những gì Gascoigne đã nói trước khi chết.

Gascoigne nói rằng gã đã nhìn thấy mình bước xuống từ một con tàu ma, phía sau là Quỷ Khoá và một vài tồn tại kinh khủng nào đó.

Không nhịn được nữa, Đỗ Duy nghĩ thầm: "Chẳng lẽ là cùng một con tàu?"

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng hắn nói: "Có thể cử người đi chú ý vùng biển quốc tế. Nếu có trường hợp đặc biệt nhớ thông báo kịp thời cho tôi."

Vùng biển quốc tế không chỉ có một con tàu ma.

Matthew đã đến đó, sau đó ném cánh cổng địa ngục vào vùng biển quốc tế.

Ngoài ra, trong gia tộc của Alexisis còn có 4 tấm bia đá, một trong số đó nằm trên vùng biển quốc tế.

Đỗ Duy chưa bao giờ quên chuyện về tấm bia.

Bởi vì lần trước phong thư xảy ra dị biến, nó đã đưa một tin tức khiến Đỗ Duy sửng sốt.

Tức là trong 72 Ma Thần của Solomon, có tên của Đỗ Duy.

Kane không biết suy nghĩ của Đỗ Duy, ông vâng lệnh nói: "Được, tôi sẽ cho người chú ý tới vùng biển quốc tế."

Nói xong lại hỏi Đỗ Duy: "Ngài công tước, nếu không có việc gì nữa thì tôi cúp máy trước, tôi phải giải quyết một số việc."

Đỗ Duy suy nghĩ một chút nói: "Quả nhiên còn vài chuyện muốn giáo hội giúp đỡ."

Kane ở đầu bên kia vội cung kính hỏi: "Xin ngài cứ nói."

Đỗ Duy nghiêm nghị nói: “Thị trấn Five Keys, tôi cần tất cả thông tin về thị trấn này, trong quá khứ nó đã biến mất trên bản đồ, nhưng giờ tôi muốn tìm nó.”

Kane nghe thấy sự nặng nề trong giọng điệu của Đỗ Duy: “Tôi sẽ kiểm tra ngay. Một khi có tin tức, tôi sẽ báo ngay cho ngài.”

Đỗ Duy nói với lòng biết ơn: “Cám ơn, giáo hội đã giúp đỡ tôi, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Cuộc đối đầu với 72 Ma Thần của Solomon là quá tuyệt vọng.

Ngay cả Đỗ Duy cũng không thể thừa nhận rằng mình có đủ tự tin. Hắn chỉ muốn mang đến cho những người hắn quan tâm một cái kết viên mãn trước khi hắn rơi vào vòng lặp, hoặc ngay trước khi hắn thực sự bắt đầu chết.

Đầu tiên phải kể đến là tìm ra ý thức của Alexis, giải cứu người phụ nữ của mình.

Sau khi cúp máy, lúc này bắt đầu kiểm tra an ninh.

Đỗ Duy nghe tiếng thúc giục trên đài, cất smartphone vào túi, xách ba lô đã lâu không dùng đến, đi về phía cửa kiểm tra an ninh.

…

Ở một nơi khác. Trong giấc mơ của Đỗ Duy.

Ryan gọi đến, vì vậy…

Freddy muốn chết hàng ngày…

“Này này này… Freddy mày nói chuyện đi, mày đừng nghĩ hôm nay trốn ở sau điện thoại không nói chuyện là xong nhé.”

“Tao đang nói với mày đó, mày nhanh kêu chủ nhiệm qua đây.”

“Nam tước Ryantôi tìm chủ nhiệm có chuyện lớn cần bàn.”

“Nếu chậm trễ, đó là lỗi của mày, mày có gánh nổi không?”

Quỷ mới biết Ryan muốn nói gì.

Freddy rất đau đớn, nó nói: “Nếu có thể gọi thì tôi đã gọi lâu rồi. Anh có thể để tôi yên một phút được không?”

Bên kia điện thoại, giọng của Ryan im bặt trong giây lát.

Không hiểu tại sao, Freddy lại một cảm giác bất an không thể giải thích được.

“Ryan? Sao anh không nói nữa?”

“Không phải anh sẽ khạc đờm vào mặt tôi sao? Làm như anh thường làm có được hay không.”

Vừa mới xong, giọng của Ryan vang lên: “Được rồi, tao sẽ yên lặng một phút, mày gọi chủ nhiệm đi! Tao cảm thấy mình bị cảm rất nặng, dường như đang sắp chết.”

Freddy sửng sốt, ánh mắt đột nhiên thay đổi: “Anh nói cái gì? Anh bị cảm? Điều này chắc chắn không thể! Làm sao anh có thể bị cảm?”

Chương 602: Mong anh luôn được hạnh phúc

Freddy biết về năng lực của Ryan. Trong mắt của nó, dù Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy là ma quỷ trong ma quỷ, nhưng Ryan cũng không kém hơn 2 ma quỷ này.

Năng lực muốn gì được nấy là một BUG.

Nếu không phải Ryan Hamel chết sớm, cho y 20 năm trưởng thành, thì ít nhất cũng đạt đến cập độ của Matthew, thậm chí có thể kẻ mạnh nhất. Trở thành kẻ bất bại.

Nhưng Ryan Hamel đã chết. Những gì còn lại là Ryan, một bệnh nhân tâm thần đã quên hết ký ức. Nếu không phải Freddy không cách nào nói ra được năng lực của Ryan, thì đã thông báo cho Đỗ Duy và Ryan biết từ lâu rồi.

Dù vậy, Freddy biết rất rõ rằng Ryan sẽ không bao giờ bị ốm, chứ đừng nói đến cảm lạnh, trừ khi Ryan thực sự xảy ra vấn đề.

Nó lập tức lo lắng nói: “Ryan, đừng làm tôi sợ. Tôi vẫn đang mong đợi anh giúp tôi sống lại và trở thành người, anh tuyệt đối đừng chết.”

Ryan hắt hơi, tức giận nói: “Mày được lắm Freddy, mày dám nguyền rủa tao!”

Freddy ngẩn người: “Tôi đang an ủi anh, hơn nữa chả phải anh nói là mình sắp chết sao.”

Ryan bất mãn nói: “Vậy thì sao? Mày dám lý sự với tao? Tao là quý tộc, mày là nô lệ, giữa chúng ta có cách biệt giai

cấp hiểu không.”

“Tao có thể nói bất cứ điều gì mà tao muốn, nhưng mày thì không thể!”

“Bởi vì mày không xứng, hiểu không?”

Freddy tối sầm mặt, khóe miệng nhếch lên để lộ hàm răng gớm ghiếc, nó gào lên:

“Tôi không nên nói chuyện với anh, m* kiếp!”

Ryan phun ra: “Đkm… phụt, m* kiếp!”

Lại khạc một cục đàm trúng ngay mặt của Freddy.

Điều này khiến cho nó sụp đổ, cảm giác hàng ngày muốn chết tràn ngập trong tâm trí nó.

Nhưng vào lúc này, Ryan ở đầu bên kia hưng phấn nói: “Tôi đã tìm được tín hiệu di động của chủ nhiệm…”

“Xin chào, là chủ nhiệm sao?”

Ngay giây sau, giọng nói bình tĩnh của Đỗ Duy vang lên từ phía sau Freddy: “Là tôi, đã lâu không gặp Ryan.”

Freddy vừa nghe thấy, nó lập tức quay đầu lại.

Ngay sau đó, nó nhìn thấy ở bên trong phòng giải phẫu, Đỗ Duy khoác áo khoác màu đen lạnh lùng bước ra.

“Ma quỷ Đỗ may quá anh đến rồi, thằng điên Ryan lại làm phiền tôi, anh mau nói cho gã biết đi.”

Đỗ Duy liếc nhìn miếng đờm đặc quánh trên mặt của Freddy.

Hắn thấy hơi gớm. Hắn chộp lấy smartphone đang lơ lửng, hít một hơi thật sâu và nói: “Ryan, dạo này chú sống trong bệnh viện Twilight thế nào?”

Trên máy bay không có sóng điện thoại.

Từ New York đến gia tộc Wittbach tốn rất nhiều thời gian.

Vì vậy hắn cũng chỉ đành ngủ, rồi mới xảy ra chuyện này trong mơ.

Ryan ở đầu dây bên kia lập tức phàn nàn: "Chủ nhiệm, bệnh viện tâm thần Twilight quả thật không dành cho người sống. Gần đây, thời tiết rất lạnh và em đã bị cảm lạnh, em cảm thấy mình sắp chết rồi. Anh biết mà, từ nhỏ đến lớn em chưa từng mắc bệnh, không phải em đã mắc bệnh bệnh nan y chứ?"

"Em còn trẻ đã trở thành quý tộc, chưa từng được chơi gái. Em không muốn chết!"

Đỗ Duy nhướng mày, muốn nói 'sao anh biết từ nhỏ đến lớn chú có bị bệnh hay chưa?'.

Nhưng nghĩ đến một khả năng, hắn căng thẳng hỏi: "Chú bị cảm thế nào?"

Ryan nói: "Ngày đó có thằng ngốc cứ lải nhải bên tai em, hắn nói em là năng lực của hắn, em tên là Ryan Hamel, sau đó em bị cảm lạnh."

"Anh không biết sao Chủ nhiệm, phúc lợi của Bệnh viện Tâm thần Twilight không hề tốt. Tôi đã rất vất vả, chăn mền đều bị James cướp đi, tôi lạnh đến chết mất."

Đỗ Duy cau mày: "Tại sao lại như thế…"

Ryan không phải người, gã là năng lực ác linh hoá của Ryan Hamel, cho dù có nhận thức về bản thân, nhìn cũng không khác gì "người bình thường". Nhưng trên thực tế, gã không phải là con người.

Những không phải con người, sao có thể cảm nhận được cái lạnh của con người. Trừ khi Ryan đã trở thành con người.

Đỗ Duy lập tức hỏi: "Anh có cảm thấy cơ thể có gì bất ổn không?"

Ryan thì thầm ở bên kia điện thoại: “Không, tôi chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, sau đó ho và ớn lạnh, a… gần đây em đái nước tiểu màu vàng, James không cho tôi đi tiểu và đại tiện bất cứ nơi nào trong phòng của anh ấy.”

Đỗ Duy nghẹn họng, hắn gằn giọng nói: “Chỉ cần bị cảm thôi thì không có gì đâu. Chú có thể uống thêm nước nóng và uống thuốc đúng giờ. Sẽ mau khỏi thôi, nhiều nhất cũng chỉ mất một tuần.”

“Cảm lạnh không phải là bệnh.”

Ryan thốt lên, nhưng rồi nói: “Em thấy yên tâm hơn khi nghe anh nói, nhưng em rất nhớ anh. Em không muốn ở trong Twilight nữa, em cảm thấy tồi tệ khi ở đây, nó u ám và khó chịu.”

Đỗ Duy an ủi: “Các bệnh viện tâm thần đều như thế, u ám lắm. Nhiều bệnh viện còn bị ma ám nữa, quen là được thôi.”

Đỗ Duy áy náy nói: “Thật ra anh định đi đến Twilight đón chú trong hai ngày này, nhưng bạn gái của annnnnh xảy ra chuyện. Bây giờ anh đang ở trên máy bay đến gặp cô ấy, sau đó phải tới một nơi rất xa, chắc không thể trở về trong thời gian ngắn.”

Ryan hơi thất vọng một chút nhưng vẫn nói: “Vậy thì chủ nhiệm cứ làm việc của mình trước, em sẽ ở lại Twilight vài ngày nữa, nhớ đến thăm em khi có thời gian.”

Đối với Ryan thì trên đời này ngoài chủ nhiệm Đỗ Duy ra, gã không có bằng hữu, đừng nói là người có thể thổ lộ.

James là bệnh nhân duy nhất mà hắn quen biết. Gã cảm thấy chỉ có chủ nhiệm đối xử tốt nhất với gã. Dù sao gã đã được thăng cấp từ bác sỹ Ryan lên Nam tước Ryan.

Nhưng lần này đến lần khác, sự tin tưởng thuần khiết của một bệnh nhân tâm thần như Ryan khiến Đỗ Duy thấy cắn rứt.

Vì vậy Đỗ Duy kiên định nói: “Ryan, chủ nhiệm cam đoan với cậu, giải quyết xong chuyện của bạn gái, anh sẽ lập tức đến Twilight đón chú.”

“Anh sẽ cho chú một cái kết viên mãn.”

Ryan nói: “Kết viên mãn, thật sao?”

Đỗ Duy nghiêm túc nói: “Thật.”

Ryan lập tức hét lên: “Vậy em muốn làm hoàng đế…”

Đỗ Duy cười nói: “Được rồi, đến lúc đó chú sẽ là hoàng đế.”

…

Trong không gian hẹp, phong bế và u ám. Đây là không gian bên trong quan tài đá.

Đột ngột, một giọng nói vang lên: “Thật không ngờ, tôi lại gặp anh bằng cách này, đáng tiếc thời gian của tôi không còn nhiều, thời gian của hắn cũng không nhiều.”

Giọng nói lập tức biến mất ngay sau đó.

Nếu Đỗ Duy có thể nghe thấy giọng nói này, hắn sẽ cảm thấy rất khó tin, bởi vì giọng nói này giống hệt Ryan, nhưng giọng điệu này lại đầy khôn ngoan.

Đó là Ryan Hamel. Người đàn ông mà Đỗ Duy cảm thấy có lỗi thực ra vẫn còn ở trong 3 quan tài.

Nếu mở quan tài này, tiến vào là có thể phát hiện.

Một hoa văn kim đồng hồ từ từ hiện lên trong quan tài…

Chương 603: Có người muốn bắt nạt Alexisis

Trong đêm muộn.

Một chiếc máy bay hạ cánh xuống một thành phố gần gia tộc Wittbach.

Khi Đỗ Duy xuống máy bay, hắn được cậu em vợ Froblin chờ sẵn từ lâu, chạy tới chào đón.

“Anh rể, rốt cuộc anh đã trở lại.”

Giọng điệu của Froblin đầy nhung nhớ.

Trong khoảng thời gian gần đây, gã đã gặp phải quá nhiều chuyện. Là em họ của Alexis, gã cảm thông và thật lòng đau buồn trước tình trạng của người chị họ.

Nhưng Froblin rất tin tưởng Đỗ Duy.

Suy cho cùng, năng lực và thủ đoạn của anh rể rất phi thường, ngoài anh rể gã ra thì không còn ai đáng tin cậy nữa

Đỗ Duy gật đầu với Froblin: “Tình hình của Alexis mấy ngày nay thế nào?”

Lần trước rời khỏi gia tộc Wittbach, thực tế mới chỉ gần một tuần, nhưng Đỗ Duy thực sự đã trải qua rất nhiều nên giọng điệu cũng có chút phức tạp.

Froblin nói với Đỗ Duy: “Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Nói xong bèn xòe các ngón tay ra sau.

Nghĩa là, anh rể, anh cứ đi trước, còn em sẽ theo sau.

Đỗ Duy không nhiều lời, tự mình đi về phía trước.

Phía sau, Froblin vừa thở dài vừa nói: “Tình huống của chị Alexis chỉ có thể nói là tạm ổn. Cô ấy giờ giống như người thực vật, không có dấu hiệu tỉnh dậy. Bác sĩ nói nếu cứ kéo dài như vậy, chức năng cơ thể sẽ có vấn đề… nhưng…”

Cuối cùng, có một sự ngập ngừng, sau đó lại ngừng nói.

Đỗ Duy nheo mắt, không thèm nhìn lại: “Nhưng cái gì?”

Froblin nói với vẻ không hài lòng: “Nhưng anh rể biết không, chị họ là một trong những người thừa kế chính của gia tộc. Ông nội ban đầu đã quyết định giao phần lớn tài sản cho chị ấy.”

“Nhưng giờ trong gia tộc, nhiều người cho rằng tai nạn của chị họ là cơ hội.”

“Anh chưa trải qua những chuyện bẩn thỉu trong gia tộc lớn, anh rể, những người đó không tốt đẹp gì cả.”

Thực tế chính là vậy, chỉ cần dính đến các gia tộc có quy mô và tài sản lớn, các cuộc đấu tranh phe phái đều rất nghiêm trọng.

Là vì quyền lợi. Ngay cả những gia đình bình thường, chỉ cần có tiền, khi con cái lớn lên sẽ xung đột lợi ích và tranh giành.

Sau khi nghe Froblin, Đỗ Duy dừng lại, quay đầu nhìn Froblin phía sau.

Đôi mắt của hắn rất lạnh.

Froblin lạnh cả sống lưng khi bị nhìn như thế này, anh vội vàng xua tay nói: “Anh rể yên tâm, em không can dự vào đống lộn xộn, em là người truy cầu tinh thần.”

Quả thật…

Nếu không truy cầu tinh thần, Froblin đường đường là một thành viên của gia tộc Wittbach, có rất nhiều tài sản, có thể sống cuộc đời ăn tiêu xả láng, không đến mức vị quá vô vị muốn tìm kích thích mà trở thành thủ lĩnh của tà giáo.

Froblin thấy Đỗ Duy im lặng, gã bất mãn nói: "Anh rể, anh tin em đi, giờ em là thuộc hạ của anh, hơn nữa em và tà giáo… à không, em có quan hệ sâu đậm như vậy với giáo Bái Công tước, nếu em ham muốn quyền thừa kế của chị họ, chẳng phải là muốn chết sao?"

Giáo phải Bái Công tước, là tổ chức sùng bái Đỗ Duy mà Froblin đã đổi tên, tiền thân chính là Đoá Hoa Không Tàn Phai.

Mỗi câu đều rất hợp lý. Bất kể Froblin có mưu đồ gì hay không, thì mọi điểm yếu của gã đều nằm trong tay của Đỗ Duy.

Vì thế Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Anh không nghi ngờ chú. Dù gì thì chú cũng là em họ của Alexis, dù chú có ý đồ đó hay không, anh cũng sẽ không hại chú."

Thật hay giả?

Mặc dù Froblin thực sự không có mưu đồ gì, nhưng trong đầu lại nảy sinh nghi ngờ. Đỗ Duy như nhìn thấu tâm tư của gã, nhấn mạnh: "Anh không bao giờ nói dối."

Vào lúc này, cả hai đã rời sân bay.

Một chiếc xe hơi sang trọng với gia huy của Wittbach đang đậu bên ngoài sân bay.

Froblin đích thân đi về phía trước và mở cửa sau.

"Anh rể, xin mời."

"Ừm…"

Đỗ Duy trực tiếp xuống xe, ngồi vào ghế sau.

Froblin theo sát, gã ngồi cạnh Đỗ Duy và đóng cửa lại.

Bầu không khí có chút căng thẳng.

Đỗ Duy im lặng, dường như hắn đang suy nghĩ điều gì đó.

Froblin do dự, không nhịn được hỏi hắn: "Anh rể, hình như anh không giận cho lắm?"

Đỗ Duy nhìn gã: "Chú muốn hỏi những người trong gia tộc Wittbach đang thèm muốn quyền thừa kế của Alexis, nhưng tại sao tôi vẫn thản nhiên như vậy?"

Froblin gật đầu mạnh.

Đỗ Duy cười nói: "Những gì mắt thấy đều là giả tượng, chuyện của giáo Bái Công Tước, hay chuyện của chính chú, đừng chỉ dựa vào mắt."

Froblin tỏ vẻ đã hiểu, bèn hỏi: "Anh định xử lý bọn họ như thế nào?"

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Tại sao phải giải quyết bọn họ? Sau khi Alexis tỉnh lại, những chuyện này đều được giải quyết."

Froblin nghi hoặc nói: "Nhưng nếu những người đó làm điều xấu trước khi chị ấy thức tỉnh thì sao?"

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Chú không hiểu một chuyện, thứ là của Alexis, chính là của cô ấy, không ai có thể lấy được. Nếu bọn họ nhẫn nhịn, tôi có thể cho qua."

"Vậy nếu họ không nhịn được thì sao?"

Froblin dường như nhận thức được điều gì đó, gã cảm thấy lạnh gáy.

Đỗ Duy lắc đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Hắn không trả lời, song ánh mắt lại trở nên đáng sợ.

Hắn không thích giết người, chỉ vì nó quá kém hiệu quả. Nếu những kẻ trong gia tộc Wittbach gây chuyện, Shadow sẽ được sử dụng.

Thứ được gọi là người thân và bạn bè, Đỗ Duy hoàn toàn không quan tâm.

Có một câu mà hắn chưa từng nói với ai, hắn chưa bao giờ nói dối, bởi lẽ người chết không thể tính là người.

……

Đêm khuya, trong gia tộc Wittbach, trang viên được thắp sáng rực rỡ.

Khi Đỗ Duy đến, đã có rất nhiều người đang đợi. Ba mẹ của Alexis cũng có mặt. Ba vợ Lawrence mặt mày phờ phạc, bước đến gần Đỗ Duy, vỗ vai con rể.

"Có tin tức tốt không?"

Là một người ba, Lawrence rất quan tâm đến cô con gái duy nhất của mình.

Đỗ Duy đáp: "Có tin tốt, không bao lâu nữa Alexis sẽ tỉnh lại."

Lawrence thở phào nhẹ nhõm, nói nhỏ vào tai Đỗ Duy: "Froblin chắc đã nói với con điều gì đó, nhưng con không cần để tâm. Chỉ cần con còn sống, sẽ không ai dám động đến Alexis."

Đỗ Duy gật đầu, nhưng ánh mắt của những gương mặt xa lạ trong gia tộc Wittbach lại lạnh đi.

Có vẻ như mọi thứ rắc rối hơn hắn tưởng.

Dường như…

Xem ra trước khi rời gia tộc Wittbach, hắn phải triệt để bóp chế những mưu đồ xấu xa của đám người này, tránh để chúng

gây chuyện thêm nữa.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy đút tay vào trong túi, lấy ra một phong thư ố vàng, nó hưng phấn run lên.

Giữ phong thư lâu như vậy, nhưng nó quá phế không có tác dụng gì, giờ nghĩ lại, phong thư có thể biết được những việc xảy ra trong mười phút trước, có thể dùng làm máy nghe trộm, cũng có ích đấy.

Đỗ Duy thầm nghĩ: “Chỉ cần đêm nay giết chết kẻ có mưu đồ lớn nhất, thì đám cóc ké còn lại sẽ không dám hó hé nữa.”

Chương 604: Cô vẫn luôn bảo vệ Đỗ Duy

Đỗ Duy đứng trước cửa phòng bệnh vô trùng một lúc, hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm lý, sau đó mở cửa bước vào.

Phong thư được thả ra. Việc còn lại là xem ai là người được chọn.

Ở bên trong phòng bệnh. Alexis lặng lẽ nằm trên giường, trên người đắp một chiếc chăn đã khử trùng, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Cộp cộp…

Tiếng bước chân vang lên.

Đỗ Duy bước đến chỗ Alexis, nhìn khuôn mặt gầy gò của bạn gái mà không khỏi thở dài. Những người không thích tưởng tượng không bao giờ mong đợi những niềm vui bất ngờ. Đỗ Duy ngồi trước giường bệnh, đưa tay vuốt tóc của Alexis.

Những sợi tóc bạch kim mềm mại, xoa dịu tinh thần căng thẳng của hắn rất nhiều.

“Đã lâu không gặp.”

Chỉ có Đỗ Duy mới biết trong câu nói này xen lẫn bao nhiêu cảm xúc không nói nên lời.

Lần trước trước khi rời đi, hắn đã giận dữ bỏ đi. Lúc đó hắn vẫn chưa biết Alexis và Minette vốn là cùng một người.

Giờ Đỗ Duy cuối cùng cũng đã làm rõ được vài chuyện.

Hắn nhìn Alexis và nói: “Cho đến hôm nay, anh cuối cùng cũng biết tại sao em lại yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, và anh cũng biết thật đáng tiếc khi anh và em gặp thì ít mà xa nhau thì nhiều.”

“Anh không hối hận về lựa chọn ban đầu của mình.”

“Điều anh tiếc nuối là không thể cho em một quá khứ đẹp đẽ. Điều anh buồn là anh đã hối hận, nhưng vẫn không thể dựa vào điều này để cho em một tương lai tốt đẹp.”

Hầu hết mọi người trên thế giới này đều không liên quan gì đến Đỗ Duy. Hắn cũng không quan tâm đến những người đó. Hắn chỉ muốn cho người hắn quan tâm, cho người hắn yêu một cái kết viên mãn, từ Tom, Cha Tony, Ryan, Ngài Kane, cũng như Alexis, ba vợ và những người khác.

Nhưng những lời như vậy, hắn chỉ có thể nói khi Alexis bất tỉnh.

Tại vì…

Hai kế hoạch của Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy đều nhận được kết quả đáng buồn.

1. Thản nhiên chấp nhận hiện thực, trừ mình ra, tất cả mọi người đều có thể thoát ra khỏi vòng lặp này.

2. Kéo lũ Ma Thần cùng chết.

Hắn đã kiệt sức rồi.

Tâm hồn hắn đầy lỗ hổng, nhưng dù vậy, vẫn phải cố gắng chiến đấu chống lại 72 Ma Thần của Solomon.

Đỗ Duy chưa từng hối tiếc trước lựa chọn của hắn, nhưng trong tương lai, hắn chắc chắn sẽ có lỗi với Alexis.

“Tôi đã sắp xếp cái kết cho tất cả các bạn.”

“Nhưng trong cái kết này, tôi không nên có mặt.”

“Vì vậy trước ngày đó, anh sẽ xóa bỏ mọi ký ức về anh. Anh biết điều đó là không công bằng với em, nhưng đây là điều duy nhất anh có thể làm.”

Đỗ Duy đứng trước mặt Alexis đang hôn mê, hắn nói điều mà bình thường anh sẽ không bao giờ nói.

Dịu dàng không phải là một hành động, cũng không phải là một thái độ, cũng không liên quan gì đến phong cách, mà là vỏ bọc phai nhạt tính bốc đồng, bình thản như nước.

Vào lúc này ở một nơi khác. Tại nhà hắn ở New York.

Chiếc đồng hồ cổ treo trên tường.

Tủ đóng khung bên cạnh đã trống rỗng…

Trước đây còn có Annabelle ở nhà, giờ chỉ có đồng hồ cổ. Kim đồng hồ đang quay một cách máy móc, trong đêm đen yên tĩnh, âm thanh quay rất rõ ràng. Một cánh tay nhợt nhạt từ trong duỗi ra với những ngón tay mảnh mai, thon dài. Trên mu bàn tay còn có hoa văn nhấp nháy mờ ảo.

Ôi…

Tiếng thở dài của người phụ nữ vô cùng buồn bã, trống rỗng như thể nó đã đến từ quá khứ xa xôi hàng trăm năm trước Bàn tay vươn ra xa cố gắng nắm lấy thứ gì đó, nhưng đầu ngón tay lại run nhẹ, cuối cùng chỉ có thể yếu ớt buông thõng xuống.

Giọng của người phụ nữ đang nói: “Anh chỉ biết rằng nàng đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng anh không biết rằng em đã bảo vệ anh kể từ khi anh có được đồng hồ của Lamer.”

“Nhưng em không thể cho anh biết sự tồn tại của em.”

“Em còn không có thể ở cùng anh.”

“Em chỉ có thể ở quá khứ nhìn anh, Đỗ Duy anh ơi, nếu như chúng ta có thể gặp mặt, anh còn nói với em, em không phải nàng sao?”

……

Phong thư giờ đang rất ổn, nó là một tà linh. Trong trí nhớ của Phong thư, nó chưa từng giết ai.

Từ khi được sinh ra, nó đã được Matthew biến thành một tồn tại hoàn toàn vô hại.

Đối với Hunter, nó vô cùng hoàn hảo.

Nhưng trên thực tế, nó là sự sỉ nhục của tà linh.

Nếu không có cây bút của Matthew, phong thư sẽ không thể giải phong ấn, không thể giải phong có nghĩa là không thể giết chóc.

Không giết chóc, có nghĩa là nó chỉ là phế thải.

【Không ngờ có ngày phong thư mình lại được chủ nhân giao cho một nhiệm vụ quan trọng, thậm chí nhìn vào mắt của chủ nhân, xem ra phong thư còn có cơ hội giết người.】

【Chủ nhân ở trên, phong thư rốt cục có thể nhìn thấy máu.】

【Chủ nhân vĩ đại đừng lo lắng, tuy quân đoàn ác ma của ngài chỉ còn lại phong thư và Shadow, nhưng phong thư sẽ không bao giờ để ngài thất vọng!】

[Gia tộc Wittbach cùi bắp mà cũng có người dám mưu đồ đoạt quyền thừa kế với người yêu của chủ nhân?】

【Ha ha…】

Trong một tòa nhà sang trọng trong gia tộc Wittbach. John Jr Wittbach đang ngồi trong phòng làm việc xem xét một số tài

liệu, cửa phòng không đóng, hình như đang đợi người.

Năm nay gã đã 40 tuổi, là em trai của Lawrence, và là chú của Alexis. Tuy đã ở tuổi trung niên, nhưng John Jr Wittbach vẫn bảo dưỡng rất tốt, mái tóc chải láng cón, không mắc chứng hói đầu thường thấy của người da trắng ở độ tuổi này.

Gã mặc một chiếc áo gilê sang trọng, ngậm một cái tẩu thuốc, vừa hút thuốc vừa xem tài liệu.

Vào lúc này, quản gia gõ cửa, theo sau là một người phụ nữ trung niên mặc váy đen.

"Quý co Sarah đã đến ak."

Trong mắt John Jr Wittbach hiện lên vẻ chờ mong, gã đứng lên nói: "Ông ra ngoài đi, tôi có chuyện muốn nói riêng với Sarah."

Quản gia lập tức cúi đầu rời đi.

Người phụ nữ tên Sarah liếc nhìn xung quanh, cảnh giác nói: "Sao anh không nói qua điện thoại?"

Suy cho cùng, Sarah là em gái cùng cha khác mẹ của John Jr Wittbach.

Ừm…

Cũng là kết quả từ sự phong lưu của cha John.

John Jr Wittbach cười nói: "Anh không thoải mái khi nói chuyện qua điện thoại, và sẽ an toàn hơn khi nói chuyện trực tiếp với nhau."

Saran gật đầu, bước vào phòng làm việc và ngồi đối diện với anh trai mình.

Sau đó cả hai cùng im lặng, đôi bên đều chờ đối phương mở miệng trước, bởi vì những gì họ đang cố gắng làm thực sự

quá nhạy cảm, nếu nói trước tức là để lộ nhược điểm. Dù đôi bên đều nắm rõ kế hoạch của nhau.

Một lúc sau, Sarah có chút nóng nảy, ánh mắt có chút thất thường, nhìn một số sắp xếp trong phòng làm việc, cũng như một số tài liệu sách báo, bắt đầu chuyển hướng chú ý.

Đồng thời, cô cũng nhìn thấy rất nhiều thư từ chất đống trên bàn của anh trai mình.

Biểu hiện này của cô đã bị John Jr Wittbach nhìn thấy, nhưng gã khinh thường nghĩ: “Mới có nửa giờ mà đã mất kiên, người phụ nữ như vậy mới thích hợp làm quân cờ.”

Chương 604: Giao kèo ma quỷ

Sarah và Johann Jr Wittbach im lặng thêm nửa giờ nữa.

Lúc này đã hơn 1 giờ sáng, cuối cùng người hết kiên nhẫn trước là Sarah.

Cô lạnh lùng nói: “Anh cứ nói thẳng đi, em rất bất mãn với phân chia của ba, em cần được nhiều hơn.”

John Jr Wittbach liếc nhìn cô em, thản nhiên nói: “Anh không có ý kiến gì về việc phân chia của ba, nhưng với tình hình hiện tại sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của gia tộc.”

Là thợ săn ẩn mình trong bóng tối, không bao giờ nói bất cứ điều gì để lộ nhược điểm của bản thân.

Sarah bất mãn: “Em chỉ quan tâm đến thứ mà em xứng đáng có được, em sẽ không tranh đoạt thứ không phải của mình. Các người cũng vậy mà, không phải sao?”

Hai người này không phải là những người duy nhất có mưu đồ tranh đoạt quyền thừa kế của Alexis. Có rất nhiều người đang nhìn chằm chằm trong bóng tối.

John Jr Wittbach dĩ nhiên biết điều này, nhưng gã lại im lặng, làm như đang suy nghĩ, rồi lắc đầu nói: “Còn chưa tới mức này, tạm thời chúng ta chỉ có thể chờ cơ hội.”

Sarah hừ lạnh nói: “Cơ hội? Bất cứ lúc nào cũng có cơ hội. Em biết anh muốn chờ con bé chết, nhưng đến lúc đó, mọi chuyện sẽ khác.”

“Ba già rồi, trong mắt chỉ có Alexis, cộng thêm cậu con Người Đuổi Quỷ… thật nực cười.”

Hai câu trước sau không hề liên quan.

Sarah chỉ đang bày tỏ sự bất mãn, và tức giận của mình.

Cô ta không nhịn được lớn tiếng nói: “Chỉ vì là trưởng nữ, nên được cho nhiều tài sản như vậy, cũng vì con bé đã tìm được Người Đuổi Quỷ làm bạn trai của mình, cho nên dù giờ con bé là một người thực vật, cũng không biết lúc nào sẽ chết, cũng phải cho con bé nhiều thời gian và bao dung như vậy?”

“Tại sao? Em cũng là thành viên của gia tộc Wittbach!”

“Tại sao em chỉ nhận được mấy triệu thừa kế?”

John Jr Wittbach thầm tự giễu, nghĩ: “Như vậy còn chưa đủ sao? Em vốn là con ngoài giá thú, chẳng lẽ em nghĩ cho nếu con bé chết, em sẽ được nhiều hơn sao?”

Việc phân chia tài sản luôn nằm trong tay người đứng đầu.

Những kẻ có vai vế thấp như họ chỉ có thể chấp nhận.

Nhưng John Jr Wittbach biết đây là lúc cần người, vì vậy nói: “Em gái, em thật sự nhận được quá ít, nhưng thật sự không phải lúc này. Chúng ta phải đợi thêm.”

Sarah châm chọc nói: “Đừng tưởng em không biết anh nghĩ như thế nào, không làm gì cả, chờ đợi? Đợi đến khi con bé chết? Đến lúc đó chia bánh như thế nào, đã có kế hoạch sẵn rồi.”

“Lão già biết hết mọi chuyện, lão đang trông cậy vào cháu rể châu Á của mình cứu tỉnh Alexis, sau đó giao lại quyền lực gia tộc cho Lawrence, để cháu gái ngoan của ông ấy có thể yên tâm hưởng phúc.”

John Jr Wittbach nhìn Sarah thật sâu, trầm ngâm nói: “Có lẽ chúng ta có thể cân nhắc đặt tiền cược trước?”

Sarah chế nhạo: “Anh đi thử đi? Tên Người Đuổi Quỷ vẫn còn ở đó.”

John Jr Wittbach giả vờ thở dài: “Đúng vậy, anh chỉ có thể chờ đợi.”

Sarah khinh thường nói: “Thôi chơi trò giải mật đi, không phải anh muốn người đứng mũi chịu sào sao, nếu có người ra tay, sau này thu xếp như thế nào, chắc anh đã tính cả rồi.”

John Jr Wittbach giật mình, rồi mỉm cười với Sarah.

Sarah cũng mỉm cười.

“Vậy thôi sao?”

“Có thể bảo đảm tuyệt đối an toàn…”

“Tất nhiên, sẽ không ai phát hiện ra chúng ta đã làm điều đó.”

Nói xong cả hai đều đứng dậy. Sarah lặng lẽ bước ra khỏi phòng làm việc.

John Jr Wittbach không tiễn, như thể sự hợp tác giữa hai người đã kết thúc.

Phải qua một lúc sau, John Jr Wittbach bước đến chiếc ghế sofa nơi Sarah đang ngồi, rồi tìm kiếm, từ khe hở giữa chiếc ghế sofa, moi ra một chiếc cúc áo tròn cùng màu với sofa.

Đó là thiết bị nghe trộm.

Xoa mạnh rồi bóp cái bộp …

Thiết bị nghe lén bị bóp nát.

John Jr Wittbach vô cảm bước tới bàn, cầm một cây bút máy trên bàn lên.

Xoay cả hai đầu.

Một thẻ SD được lắp sẵn bên trong. Rõ ràng, đây là một thiết bị ghi âm.

“Tôi chưa bao giờ nói rằng tôi muốn giết con bé.”

“Tuy nhiên, với tư cách là chú của Alexis, tôi thấy rằng ai đó trong gia tộc đang có mưu đồ với quyền thừa kế của cô ấy, điều này thực sự quá bi ai.”

“Lẽ nào trái tim của Gia tộc Wittbach đều nguội lạnh sao?”

“Ôi… tôi cảm thấy rất có lỗi với đứa cháu gái này.”

John Jr Wittbach cười khẩy…

Nhưng điều gã không nhận thấy là một phong thư ố vàng trong xấp bức thư trên bàn đột nhiên biến mất.

……

Trong phòng bệnh của Alexis.

Đỗ Duy nhìn phong thư lơ lửng trước mặt, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Vừa rồi phong thư thông báo cho Đỗ Duy về tất cả những gì nó phát hiện.

Không chỉ John Jr Wittbach và Sarah, những người khác cũng bị nó theo dõi.

[Chủ nhân, gia tộc Wittbach thật sự quá độc ác. Ngoại trừ John Jr Wittbach thì chẳng có ai tốt cả. Phong thư rất thích gia tộc này, sao chúng ta không giết hết những người ở đây và biến họ thành ác linh?】

[Phong thư đoán nếu những tên cặn bã đó biến thành ác linh, chắc chắn thực lực của chúng rất mạnh, quân đoàn ác linh của ngài có thể được mở rộng ngay lập tức.】

[Bây giờ phong thư và Shadow ngu ngốc đang ở bên cạnh ngài, phong thư rất lo lắng cho sự an toàn của ngài…]

[À, John Jr Wittbach khá thú vị. Em đoán một người tốt như vậy nhất định sẽ không biến thành ác linh, nên ta có thể tha mạng chó của hắn.】

Các dòng chữ xuất hiện trên phong thư.

Ánh mắt của Đỗ Duy ngày càng lạnh lẽo, hắn bóp mạnh phong thư và hỏi: "Điều gì khiến mày nghĩ rằng John Jr Wittbach là một người tốt? Mày không thấy rằng gã rất nham hiểm sao?"

Phong thư sững sờ.

[Nham hiểm? Không, hắn chỉ là một phàm nhân, trước mặt ngài sao xứng gọi là nham hiểm? Hắn không xứng!】

[Chờ đã… ý của ngài là… hắn là kẻ tồi tệ nhất?】

Phong thư lập tức có phản ứng.

[Vậy chúng ta hãy biến hắn thành ác linh?】

【Loại người xấu xa cùng cực này, nếu không gia nhập dưới quyền ngài thì thật quá lãng phí tài năng.】

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Câm miệng."

Phong thư không dám nói nữa.

Sau đó Đỗ Duy hừ lạnh một tiếng: "Shadow."

Giây tiếp theo, Shadow bước ra khỏi bóng của hắn, một tay cầm một con dao nhọn, tay còn lại cầm một con dao mổ tà linh.

Nó giống như người đầy tớ trung thành nhất, luôn đứng sau lưng chủ nhân.

Chỉ cần có tiếng hét, sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào.

Đỗ Duy nới lỏng phong thư, lạnh lùng nói với Shadow: "Không phải mày thích vặn đầu người sao? Làm thịt John Jr Wittbach cho tao, nhưng tao không muốn đầu của hắn. Còn người phụ nữ tên Sarah thì cắt thành muôn mảnh hay trực tiếp giết thì tuỳ mày."

Phong thư không kìm được nhắc một câu.

[Chủ nhân, ngày trước gia tộc Wittbach hình như đã thỏa thuận với ngài, ác linh không thể làm hại bọn họ… ngài vẫn nên đích thân ra tay.】

Đỗ Duy hờ hững nói: "Tôi lập bất cứ thỏa thuận nào cũng sẽ không tự kiềm chế chính mình."

Nói xong, Đỗ Duy lại cau mày: "Còn về những người khác…"

Đỗ Duy do dự, nhắm mắt lại nói: "Fredy, cũng đến lúc mày phát huy tác dụng rồi."

Chương 606: Mục tiêu: Quỷ Khoá

Đêm đã về khuya.

John Jr. Wittbach vẫn chưa ngủ.

Ông ta đang bí mật huy động lực lượng và thủ đoạn, quyết định bắt đầu ra tay.

Alexis vừa chết, John Jr. Wittbach có thể đổ hết mọi tội lỗi cho Sarah, đứa em cùng cha khác mẹ. Không quan trọng đối phương có nhận tội hay không.

Quan trọng là ông ta chỉ cần một cái cớ. Một kẻ chịu tội thay, một kẻ chịu tội thay được mọi người công nhận.

Đột nhiên…

Đèn trong phòng vụt tắt, mọi thứ lập tức chìm trong bóng tối.

John Jr. Wittbach cau mày, ngạc nhiên tự hỏi: “Chuyện quái gì vậy, chẳng lẽ có kẻ ra tay sớm sao?”

Gia tộc Wittbach rất hiếm xảy ra tình trạng mất điện. Trừ khi có kẻ cố tình phá hoại. Có lẽ Sarah đã bắt đầu hành động.

“May mắn thay, tôi đã chuẩn bị kỹ lưỡng mọi thứ, nếu không cô ta đã làm hỏng kế hoạch của tôi.”

Ông ta tự nói với chính mình, đang định gọi quản gia khởi động nguồn điện dự phòng thì bỗng vang lên một tiếng gõ cửa quái dị.

Cốc cốc…

Cốc cốc…

Tiếng gõ cửa ngắn nhưng liên tục.

Trong bóng tối lành lạnh bỗng có tiếng gõ cửa dội vào tai, sợ vãi ra quần.

“Ai đang ở bên ngoài?”

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu của John Jr. Wittbach là có kẻ đã đột nhập vào nhà.

Ông ta lập tức trở nên cảnh giác cao độ. Kế đó ông ta đã hành động giống y như lần đầu tiên Đỗ Duy đụng độ Shadow.

Lặng lẽ nhắm vào cửa, giả vờ nói: “Quản gia hả? Ông gõ cửa làm gì? Nên khởi động nguồn điện dự phòng.”

Ngoài cửa…

Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục. Ông cảm thấy đây là một cơ hội nên lập tức bóp cò.

Phằng…

Phằng phằng…

Khẩu súng lục gắn ống giảm thanh liên tục bắn những viên đạn chính xác xuyên qua cánh cửa, làm tung tóe rất nhiều vụn gỗ.

John Jr. Wittbach biết chuyện mà mình đang làm rất nguy hiểm. Lúc này, bất kỳ biến động nhỏ nào cũng sẽ khiến ông ta lo lắng

Ông ta không ngại giết người. Sau một vài phát đạn, tiếng gõ cửa thực sự biến mất.

John Jr. Wittbach thở phào nhẹ nhõm, áp sát vào tường cầm súng đi tới cửa, đồng thời lấy smartphone ra, chuẩn bị gọi đến số của quản gia, thông báo cho bên kia tới giải quyết.

Nhưng chẳng hiểu tại sao smartphone không có tín hiệu.

Điều này khiến ông cảm thấy hơi bất an: “Sóng điện thoại bị chặn? Ai muốn giết tôi? Sarah, hay người khác?”

John Jr. Wittbach cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Ông bước tới cửa, nắm lấy tay cầm.

“Để tôi xem kẻ nào dám đến giết tôi.”

Nhưng sau khi mở cửa, bên ngoài lại không có một ai.

Đôi mắt của John Wittbach đã làm quen với bóng tối, khi ông nhìn thấy bên ngoài không có ai, hình ảnh một người đàn ông chợt lóe lên trong đầu của hắn.

“Loại thủ đoạn này chẳng lẽ là hắn…”

John Jr. Wittbach cảm thấy ớn lạnh, vội vàng đóng cửa lại nhưng vừa quay đầu lại thì thấy một bóng đen đang đứng trong góc, đôi mắt đỏ ngầu, hai tay đang cầm 2 con dao sắc bén lạnh lẽo.

“Cái gì……”

John Jr. Wittbach sợ hãi hét lên, toàn thân chảy đầy mồ hôi hột, ngã phịch xuống đất, rồi co rúm lại như con sâu róm.

Nhưng ngay sau đó, ông ta dường như nghĩ đến điều gì đó, nhìn chằm chằm vào Shadow và nói: “Mày không thể giết tao, gia tộc Wittbach đã thỏa thuận với người đàn ông đó, ác linh không thể làm tổn thương tao.”

Bất cứ ai cũng có thể bị tấn công bởi ác linh. Chỉ có gia tộc Wittbach mới tránh được điều này một cách hoàn hảo, vì ác linh không thể làm hại họ.

Shadow nghiêng đầu, và biến mất ngay lập tức.

John Jr. Wittbach thở hổn hển, giận dữ hét lên: “Hắn là tên Đỗ Duy chết tiệt kia, nhất định do hắn làm. Tôi tưởng hắn sẽ

đích thân ra tay, không ngờ lại là một ác linh.”

“Chờ đã, mày sẽ phải trả giá cho hành vi ngu ngốc của mình.”

“Ác linh thú cưng của mày không thể làm tổn thương tao.”

Nhưng…

Xoẹt…

Rèm cửa sổ bị xé xuống, như thể một vật sống, nó lao thẳng vào người đàn ông vừa nghĩ rằng mình đã sống sót.

Dù có vùng vẫy thế nào đi nữa, tấm rèm trắng vẫn trùm chặt lấy ông ta. Sau đó, người đàn ông bị bức màn quấn chặt lơ lửng. Như thể có một bàn tay to vô hình nắm lấy cả hai đầu và đột ngột vặn xoắn.

Phụt phụt…

Máu tươi lập tức phụt vào rèm cửa, xoắn lại thành một quả bóng, như thể vắt khô một chiếc khăn ướt…

……

Trong gia tộc Wittbach, vài người khác cũng đang bị ác linh tấn công.

Họ đã có một giấc mơ. Không ngừng tuần hoàn, tiếp tục bị giết.

Sau khi tỉnh dậy, vẫn thấy mình đang ở trong một giấc mơ, dù thế nào cũng không thể thoát khỏi sự truy sát của con quái vật khủng khiếp bị lửa thiêu rụi và mặc một chiếc áo len sọc xanh lá.

Shadow, Phong thư, và Freddy.

Bọn họ có mối liên hệ sâu sắc với Đỗ Duy, Shadow đã vĩnh viễn trở thành bóng của Đỗ Duy, phong thư đã ký khế ước bán thân, sẽ mãi mãi làm nô lệ, nó có chết thì Đỗ Duy cũng không

chịu chút tổn thất nào. Nhưng nếu Đỗ Duy chết thì phong thư cũng sẽ chết theo.

Về phần Freddy…

Ác linh ác mộng duy nhất dám giao dịch với Đỗ Duy, chỉ có thể nói là ác linh có gan nhất, nhưng không thể nói là cực kỳ có gan.

Bởi vì trước đó, có một Pennywise còn to gan hơn, dám cùng lúc chọc giận Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy.

……

Sáng hôm sau, ở trong gia tộc Wittbach.

Đỗ Duy đã thức cả đêm, ngày hôm qua đã nhận được thông tin từ Kane về thị trấn Five Keys nơi có mặt Quỷ Khoá đã biến mất trên bản đồ.

Hắn phải khởi hành ngay lập tức.

Ông nội và ba mẹ của Alexis, cùng với Froblin và những người khác, đã đích thân đến tiễn hắn.

“Làm sao vậy, sao ít người tới vậy? Còn những người khác thì sao?”

Gia chủ già John rất bất mãn, với khuôn mặt u ám khi phải chống nạng, tính khí bạo lực của ông thời trẻ dường như có dấu hiệu phục hồi vì những biến cố gần đây.

Ba vợ Lawrence cười nói: “Con đã đi hỏi, bọn họ bảo gặp ác mộng rất nghiêm trọng, đến mức không thể rời giường.”

Lão John hừ lạnh nói: “Tất cả chỉ là cái cớ. Em trai của con đâu? Nó cũng không tới sao?”

Lawrence trả lời: “Con không biết, con không nhìn thấy em ấy, có lẽ tôi nên hỏi quản gia của em ấy?”

Lão John càng không vui, bước đến gần Đỗ Duy, chân thành nói: “Con là con rể của gia tộc Wittbach. Bây giờ con đi rồi, nhưng những người đó còn chưa tới. Điều này khiến ông rất tức giận.”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Con không quan tâm.”

Lão John hừ một tiếng, sau đó dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Đỗ Duy, nói nhỏ bên tai: “Giờ ông càng xem trọng con hơn.”

Đỗ Duy nheo mắt: “Con phải đi rồi.”

Ông già John gật đầu, sau đó ngáp dài và nói: “Đi đi, đi sớm về sớm. Ông hy vọng đứa cháu gái tội nghiệp của ông sẽ tỉnh lại khi cháu quay lại vào lần sau.”

Đỗ Duy thầm nói: “Nhất định sẽ.”

Chương 607: Chuyên gia tán tỉnh phụ nữ: Tom

Đỗ Duy rời khỏi gia tộc Wittbach. Điểm đến là thị trấn Five Keys đã biến mất trên bản đồ hơn 100 năm.

Tình cờ thị trấn đã biến mất này nằm trong một thành phố có tên là Pollard ở Bắc Âu.

Pollard là một thành phố gần biển, hải phận của nó giáp với vùng biển quốc tế.

Ngành đánh bắt cá ở Pollard từng rất phát triển, nhưng với xảy ra tình trạng đánh bắt cá tràn lan, chính quyền địa phương đã ban hành chính sách hàng năm chỉ được đánh bắt hai mùa, mùa đầu tiên từ đầu tháng 4 đến cuối tháng 6, mùa thứ hai là cả tháng 10, vì vậy đây là thời điểm cấm đánh bắt cá.

Nhưng thời tiết ở Pollard tương đối xấu. Tháng bảy mưa bão rất dữ dội, gió lạnh dọc theo vùng biển quốc tế càn quét bừa bãi biển khơi.

……

Khi Đỗ Duy đáp máy bay xuống Pollard. Đúng mùa mưa bão.

Gió lớn bao vây thành phố, mọi tàu thuyền đều đã cập cảng, buộc vào cầu tàu bằng những sợi dây thừng dày, mưa liên tục rơi tầm tả.

Trận này đến trận khác không dứt.

Đi trên đường phố Pollard, Đỗ Duy cảm thấy ớn lạnh, hắn chỉ mặc một chiếc áo gió, đeo balo trên lưng, có vẻ ngu ngu

trong thời tiết xấu như thế này.

Thuận tay ngoắc một tài xế. Mở cửa, Đỗ Duy ngồi vào ghế sau.

Người lái xe đeo kính râm hỏi hắn: “Thưa anh, anh muốn đi đâu?”

Đỗ Duy lấy bản đồ trong túi, sau khi mở ra, bèn chỉ vào một khu tam giác nói: “Đây.”

Người lái xe tháo kính râm, ngạc nhiên hỏi: “Làng Kaba? Anh đến đó xem biểu diễn người cá sao?”

Đỗ Duy sửng sốt: “Biểu diễn người cá gì?”

Người cá nào?

Hải ngưu?

Hay nàng tiên cá trong truyền thuyết?

Tài xế đáp: “Làng Kaba ở cách xa biển, có rất ít người. Từ khi có chính sách cấm đánh bắt cá, họ đã ngừng đánh bắt cá. Họ thuê những cô gái xinh đẹp mặc trang phục nàng tiên cá để kiếm tiền trong các buổi biểu diễn tại địa phương.”

“Ừm… kiểu biểu diễn rất không đàng hoàng.”

Đỗ Duy lắc đầu: “Tôi không hứng thú với các màn biểu diễn của nàng tiên cá. Thực ra, tôi từng muốn biết về chuyện của Thị trấn Five Keys. Theo tôi biết, thị trấn nhỏ này đã biến mất trên bản đồ cách đây cả trăm năm, vì vậy tôi cảm thấy tò mò.”

Tài xế ồ lên, bèn quay đầu x, vừa điều khiển xe vừa nói: “Thị trấn Five Keys à, tôi có nghe ông tôi kể về truyền thuyết của thị trấn đó.”

“Ông kể rằng từng có một bá tước tên là Carlos, ông ta là người song tính, có mới nới cũ. Những người đàn ông và phụ

nữ bị ông ta chơi chán sẽ bị đày đến Thị trấn Five Keys.”

“Sau này bá tước Carlos càng lúc càng đa dâm, càng ngày càng có nhiều người bị lưu đày, cho nên ông ta mới xây một ngục giam ở thị trấn Five Keys.”

“À đúng rồi, sau khi ngục giam được xây dựng thì mới có cái tên Thị trấn Five Keys.”

Nghe điều này, hai mắt của Đỗ Duy sáng lên, Bá tước Carlos…

Cái tên mà bản thân mình gần như đã quên, lại nghe được ở nơi này.

Trong quá trình tìm kiếm cân vàng, Đỗ Duy đã mang phong thư vào lăng mộ của Bá tước Carlos, tìm thấy một bức tượng của người chế tạo mặt nạ và một bức phù điêu có khắc 72 cánh cổng địa ngục. Bá tước có tên Carlos được cho là đã chết trong cuộc Thập tự chinh của giáo hội, bị coi là tà giáo và bị thiêu chết cùng hàng trăm người trong gia đình. Sau đó, Công tước Carlos bước ra khỏi địa ngục vào đêm trăng tròn, còn được một chiếc cân bằng vàng, chết đi sống lại.

Thông tin hiện giờ có được chứng tỏ người chế tạo mặt nạ năm xưa chính là Đỗ Duy, hoặc có lẽ là ác linh Đỗ Duy, nói chúng là một trong hai người.

Quá khứ chính là tương lai.

Giờ lại được nghe nói Bá tước Carlos có liên quan đến thị trấn Five Keys…

“Theo phong cách của tôi, Bá tước Carlos này hẳn đã bị tôi lừa đảo một lần, ừm… có lẽ nhiều hơn một lần. Thị trấn Five Keys có liên quan đến quá khứ của tôi, Quỷ Khoá cũng từng là thuộc hạ của tôi.”

“Tôi hy vọng lần này mọi thứ diễn ra tốt đẹp.”

Đỗ Duy thầm nói ra lời này, sau đó hỏi tài xế: “Tôi rất quan tâm đến thị trấn Five Keys, cậu có thể nói cho tôi biết thị trấn này biến mất như thế nào được không?”

Người tài xế cười vui vẻ: “Nếu anh chịu boa, tôi có thể kể cho anh nghe truyền thuyết về nơi đó cả ngày.”

Đỗ Duy không nhịn được cười: “Đương nhiên là được.”

Hắn đâu thiếu tiền.

……

Vào lúc này ở một nơi khác.

Lối vào đường cao tốc đến Thành phố Yard. Tom và Cha Tony lái xe, họ đang khó chịu khi bị kẹt xe.

“F*ck! Thành phố quỷ quái Yard này sao tắc đường kinh khủng vậy?”

“Đã hơn một giờ rồi, người phụ trách Vodun đã giục tôi mấy lần rồi. Chết tiệt thật…”

Nếu Đỗ Duy không bị thảm họa truy đuổi, thì cả hai đã đến thành phố Yard từ lâu, gặp gỡ những người thuộc giáo phái Vodun, và bắt đầu kế hoạch chinh phục của mình.

Hy sinh thân mình vì chính nghĩa thật tuyệt vời. Dùng cơ thể để chinh phục nữ boss Vodun, để leo lên vị trí cao hơn, sau đó nhân cơ hội đánh cắp thứ tương tự Máu của Jesus trong Vodun.

Đây là những gì Tom và Cha Tony muốn làm.

Các vị vua cổ đại chinh phục thế giới, dựa vào nắm đất thép và đổ máu, tầm nhìn thông thái và nhân cách khiến vạn người kính phục.

Tom và Cha Tony không có tham vọng xa vời như vậy. Họ chỉ muốn chinh phục những bà già của Vodun nên chỉ cần dựa

thể lực.

Cha Tony có chút không vui, ông nói với Tom: “Ai, những nữ boss của Vodun ở Yard dường như rất già, một vài người còn có gia đình. Cha thực sự không muốn xxx họ.”

Tom châm thuốc, rít điếu hơi rồi nói: “Dù sao thì cũng đã đến đây, dù sao chúng ta cũng được chơi miễn phí, đâu có tốn tiền.”

Cha Tony nói với vẻ mặt cay đắng: “Nhưng những phụ nữ mà chúng ta xxx chùa gần đây đều là Vodun, Cha chơi chán rồi, Cha muốn đến khu đèn đỏ… phụ nữ ở đó hiểu Cha hơn.”

Thú thật, cảm giác mới mẻ của đàn ông đối với phụ nữ không thể kéo dài.

Không có ràng buộc của tình yêu, cứ chơi chùa gái mãi sẽ rất mau chán.

Tom cũng cảm thấy hơi khó chịu, anh nói thẳng: “Con cũng chán, nhưng nếu đã tới mà không làm gì cả, con cảm thấy thật vô nghĩa…”

Cha Tony nói: “Cha cảm thấy càng vô nghĩa hơn sau khi làm điều đó.”

Tom cũng nghĩ vậy, nên anh ấy nói: “Con biết rất rõ Thành phố Yard. Con đã tốt nghiệp học viện cảnh sát ở chính tại Thành phố Yard, con đã không đến khu đèn đỏ ở đây trong một thời gian dài.”

“Như vậy đi cứ đợi sau khi xxx mấy bà già này, con sẽ đưa Cha đến khu đèn đỏ của nơi này. Hì hì, con đãi Cha.”

Cha Tony thở dài: “Rốt cuộc vẫn không tránh được Vodun. Cha đã già, lẽ ra làm chuyện này phải rất phê, nhưng giờ Cha chỉ muốn ói.”

Tom nghiêm túc nói: “Cha cứ coi như đang ăn thức ăn nhanh, chịu đựng chút là qua thôi mà.”

“Mặc dù thức ăn nhanh không ngon bằng bữa ăn thông thường, nhưng cũng tạm được, có gì to tát đâu.”

Cha Tony đồng tình nói: “Cha không biết bây giờ Đỗ Duy đang ở đâu. Tổ đội chiến thần của khu Đèn Đỏ không có anh ấy, Cha luôn cảm thấy rất đáng tiếc.”

Tom cười toe toét và nói: “Anh ấy đã có bạn gái, chắc chắn không thể ở cùng chúng ta được. Con nghĩ có thể hỏi xem anh ấy có bạn bè hoặc cấp dưới đáng tin cậy nào không, gọi tới cùng tham gia party với mười mấy em xinh tươi nữa, chắc chắn phê tận nóc nhà luôn.”

Chương 608: Cửa Đỏ

Ở trên xe taxi.

Sau khi nhận tiền, tài xế cười toe toét, đương nhiên sẽ sẵn sàng trả lời câu hỏi của Đỗ Duy.

Tài xế nói: "Có vài truyền thuyết về sự biến mất của Thị trấn Five Keys."

"Được lan truyền rộng rãi nhất là tin đồn về một con tàu ma."

"Người ta nói rằng vào một ngày nọ, có một con tàu ma cập cảng, đó là hơn một trăm năm trước, sau đó một thuyền trưởng quái vật từ trên tàu bước xuống."

"Thuyền trưởng rất độc ác, là ác quỷ bước ra từ trong địa ngục, thủ hạ cũng rất nham hiểm và độc ác. Thủy thủ đoàn trên tàu đều là những bóng ma khủng khiếp."

"Sau đó thuyền trưởng phái thủ hạ đến Thị trấn Five Keys, bắt tất cả người sống lên thuyền, dùng mỏ neo đóng vào Thị trấn Five Keys."

"Khi con tàu ma lái đi, thị trấn Five Keys đã biến mất."

Sau khi nghe những điều này, Đỗ Duy vô cảm nói: "Kể những truyền thuyết khác đi."

Về con tàu ma và Thị trấn Five Keys, hắn đã biết từ Gascoigne.

Chắc chắn khác hoàn toàn so với phiên bản đã qua bao lần xào nấu suốt hơn 100 năm do tài xế kể.

Tà ác…

Ma quỷ?

Có dính dáng gì đến hắn không…

Tài xế nhún vai, không quay đầu lại nói: “Còn có một cách nói, Thị trấn Five Keys thật ra là một ngục giam, hoàn toàn được xây dựng theo kiểu ngục giam. Tất cả các phòng giam đều chứa những nam nữ bị Carlos chơi chán.”

“Giám ngục trưởng của ngục giam là một con quỷ thực sự.”

Tài xế nói: “Thằng ma quỷ kia thích nhất là tra tấn người bình thường, xích họ vào cửa, để những tù nhân trong các phòng giam khác nhìn thấy hắn tra tấn kẻ đó.”

“Mà những kẻ bị trói vào cửa thường chỉ có con đường chết. Theo thời gian, tất cả các cánh cửa trong ngục giam, đều chuyển sang màu đỏ như máu.”

“Đó là lý do tại sao nó còn được gọi là Cổng Đỏ. Rồi một ngày, ngục giam bốc cháy, giám ngục trưởng ma quỷ bị thiêu sống. Các tù nhân ở Thị trấn Five Keys được giải thoát, họ bắt đầu cuộc sống mới.”

“Đồng thời nghiền nát xương cốt của thằng ma quỷ thành nhiều mảnh, rồi ném vào biển rộng.”

“Nhưng một ngày nọ khi một cơn bão đến, biển động, khi nước biển dâng cao nhất, nước tràn đến cửa thị trấn Five Keys.”

“Khi cơn bão biến mất, nước biển rút đi, người dân ở thị trấn Five Keys phát hiện có dấu chân của người đàn ông trên bãi biển, cũng có cả dấu vết của dây xích.”

Nghe vậy, Đỗ Duy trầm ngâm nói: “Nghe như Giám ngục trưởng đã trở thành ác linh, sau đó báo thù người ở Thị trấn Five Keys.”

Tài xế nói mà không nhìn lại: “Gần như vậy, nhưng sau khi Giám ngục trưởng trở thành ác linh, cửa thị trấn Five Keys lại chuyển thành đỏ như máu.”

“Những người đó muốn trốn thoát, nhưng cho dù họ có làm gì đi chăng nữa, cuối cùng sẽ quay trở lại thị trấn bằng cách nào đó.”

“Sau đó, nghe nói Giám ngục trưởng trở thành ác linh đã mở cánh Cửa Đỏ, rồi cả thị trấn biến mất, mọi người bị mắc kẹt bên trong mãi mãi.”

Lúc này tài xế quay đầu lại, phía trước chính là làng Kaba ở khu tam giác, phía tây bắc Pollard, cũng chính là nơi gần tàn tích thị trấn Five Keys nhất.

Thị trấn Five Keys đã biến mất, nơi này hoàn toàn cằn cỗi, không có con đường nào dẫn đến đó.

Vì vậy Đỗ Duy chỉ có thể đến làng Kaba trước, sau đó đi bộ đến thị trấn Five Keys. Hắn nhìn những ngôi làng ngày càng gần nhau hơn.

Điều tôi đang nghĩ đến là mối liên hệ giữa Quỷ Khoá và Giám ngục trưởng.

Theo thông tin có được từ trước, Quỷ Khoá đã xuống con tàu ma cùng với mình quá khứ trước khi sự việc ở Thị trấn Five Keys xảy ra.

Mình chính là thuyền trưởng. Sau đó, trong quá khứ, mình đã để Bá tước Carlos thành lập Thị trấn Five Keys.

Hắn cũng để lại Quỷ Khoá trong ngục giam, nhưng lại dùng thủ đoạn nào đó giam cầm ý thức của Alexisis với Quỷ Khoá.

Một khi mình bước vào cánh cổng địa ngục, ý thức của Alexis sẽ rơi vào tay của Quỷ Khoá.

Không thể để hắn làm hại Alexis, vậy chắc nó là một cách để bảo vệ. Khi đó Giám ngục trưởng trong truyền thuyết có thể chỉ là một người bình thường làm nhiệm vụ canh gác tù nhân, không phải là Quỷ Khoá. Tất nhiên, kẻ thủ ác chính là Quỷ Khoá.

Đỗ Duy sắp xếp suy nghĩ của mình. Nhưng làm thế nào để tìm thấy Quỷ Khoá, vẫn chưa có manh mối nào.

Hắn chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Mười phút sau, tài xế đạp phanh: "Thưa anh, đã đến nơi rồi."

Đỗ Duy bị cắt ngang mạch suy nghĩ, gật đầu nói: "Được."

Sau đó, hắn mở cửa bước xuống xe.

Lúc này, tài xế do dự một chút, ấn nút nâng cửa sổ lên nói: "Chờ một chút, hình như anh rất quan tâm đến thị trấn Five Keys?"

Đỗ Duy cười nói: "Đúng vậy, những chuyện thần bí luôn khơi dậy ham muốn khám phá của mọi người."

Tài xế nhún vai nói: "Những truyền thuyết mà tôi đã kể với anh thực ra là của những người khác. Anh cũng hiểu mà, truyền thuyết thì chỉ nên nghe cho vui thôi."

"Nhưng nể những đồng đô la của anh, vả lại anh nhất định sẽ tìm người hỏi thăm, thôi thì để tôi cho anh biết luôn, trong ở làng Kaba có con cháu của người trong Thị trấn Five Keys. Anh có thể tìm trưởng làng của họ để tìm hiểu. Nhưng theo tôi biết, họ rất nhạy cảm với những thứ ở Thị trấn Five Keys, có thể sẽ đuổi anh ra ngoài."

Tài xế nói xong bèn lái xe rời đi. Đỗ Duy đứng tại chỗ, nhìn chiếc xe đang khuất dần.

Hắn thì thào: “Thị trấn Five Keys vẫn còn con cháu. Không đúng, Quỷ Khoá làm tay sai của tôi trong quá khứ, còn sống cho đến tận bây giờ chứng tỏ nó rất khủng khiếp, nếu không thì nó đã bị tôi phế rồi.”

“Nếu nó hành động, thì phải diệt hết toàn bộ chứ, tại sao vẫn còn hậu nhân?”

…

Làng Kaba là một ngôi làng lạc hậu.

Tuy có nhiều phương tiện hiện đại hoá, xe cộ cũng rất nhiều. Nhưng nơi nơi đều đầy rẫy hơi thở cổ kính.

Trang phục của những cư dân đó đều chọn những trang phục với màu đỏ vàng tươi tắn, mang đậm phong cách địa phương.

Đỗ Duy theo thói quen dùng Quỷ Nhãn để nhìn xung quang, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường. Hắn nhìn thấy những phụ nữ mặc trang phục nàng tiên cá rất hở hang, đang bơi trong một công viên nước khổng lồ được xây bằng kính, biểu diễn một điệu nhảy rất kích dục.

Đỗ Duy bèn đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

Hắn biết chắc nếu Tom và Cha Tony biết về nơi này, với tính cách của hai người, họ có thể sẽ đến đây trên một chuyên cơ riêng để chơi gái…

Hmm… bỏ đi.

Cứ hỏi người qua đường là được.

Đỗ Duy hỏi thẳng: “Xin chào, tôi muốn tìm trưởng làng, tôi có thể tìm ông ấy ở đâu?”

Người qua đường làm động tác xoa xoa tay, rõ ràng là muốn vòi tiền.

Người ở nơi này dường như đặc biệt hám tiền.

Đỗ Duy không để tâm, trực tiếp lấy ra một tờ đô la.

Người kia cười đáp: “Người nước ngoài, thôn trưởng ở nơi gần biển nhất. Có một biệt thự ở đằng kia, anh cứ đi về phía đông là có thể nhìn thấy, nhưng hai ngày nay bão táp tới, chắc ổng không gặp anh đâu.”

Chương 609: Năng lực bất tử

- Xạt xạt xạt…

Đi trên con đường đầy đất và cát, ngắm nhìn những cây dừa, cây chuối, um tùm tươi tốt ở hai bên đường. Điều này tạo ra ảo giác như đang ở trong vùng cận nhiệt đới. Nhưng trên thực tế, những cây đó đều được làm từ nhựa.

Đỗ Duy theo sự chỉ dẫn của người qua đường, đến vị trí gần biển nhất, vừa ngẩng đầu bèn nhìn thấy một căn biệt thự trên cao.

Cái gọi là ven biển, thực tế còn cách biển cả km. Nhưng vừa hay lại có thể nhìn thấy đường bờ biển bao la.

Biệt thự của trưởng làng Kaba không quá xa hoa. Thậm chí có thể nói có chút thô sơ, còn mang nặng yếu tố cục bộ địa phương rất mạnh, trông chẳng ra sao cả.

Bước đến cửa cửa, Đỗ Duy đang định nhấn chuông cửa ở bên cạnh, nhưng vừa cúi đầu nhìn xuống thì thấy một tờ giấy A4 rơi trên mặt đất, mặt sau tờ giấy có viết một dòng chữ.

Vừa nhấn chuông cửa vừa nhặt tờ giấy lên. Đỗ Duy lập tức cau mày, bởi vì trên tờ giấy có viết như sau: *[Sắp tới từ chối mọi liên lạc, dù việc quan trọng thế nào cũng phải đợi đến khi bão kết thúc - trưởng làng]*

“Lại là bão…”

Đỗ Duy trầm giọng nói, sau đó ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Trước đây đường chân trời còn màu xanh, giờ đã bị bao phủ bởi một lớp xám xịt, từ rất xa đã có thể nhìn thấy những đám mây đen lửng lờ trôi.

“Trời sắp mưa…”

Khi nói như vậy, không hiểu sao hắn lại nghĩ đến xe buýt. Xe buýt sớm đã dị biến, hoàn toàn chết máy ở thành phố Massas, nhưng mỗi khi nhìn thấy mưa bão, Đỗ Duy luôn cảm thấy lạnh gáy

“Nó không thể sống lại.”

“Cho dù có sống lại, cũng không thể mang theo Ngôi nhà kinh dị sống lại, chỉ với mình xe buýt, thì cũng không đáng ngại.”

Đỗ Duy nói xong, không còn suy nghĩ lung tung nữa, mà ngẩng đầu nhìn về phía biệt thự.

Chuông cửa đã kêu một lúc. Nhưng không ai ra mở cửa.

“Tại sao không ra ngoài vào ngày giông bão?”

“Sợ cái gì chứ?”

Đỗ Duy đút tay vào túi, đứng ở cửa nhìn xung quanh, sau khi chắc chắn không có người nào ở gần đây, mới xoay người mở cửa biệt thự, lặng lẽ bước vào.

Hắn chưa bao giờ thích tuân theo các quy tắc. Hơn nữa, thời gian cũng không còn nhiều.

……

Trong biệt thự, một cụ già có mái tóc hoa râm, nước da đen sạm, đầy nếp nhăn ngồi trong nhà, ủ rũ nhìn ra cửa sổ, dùng đôi mắt nhập nhèm nhìn ra bờ biển qua lớp cửa sổ thuỷ tinh.

Ông già là Puton, trưởng làng Kaba, gần sáu mươi nhưng chưa có vợ hay con nối dõi.

Ừm…

Là một cẩu độc thân đã 60 tuổi.

Trưởng làng Puton nhìn vào bóng tối đang dần lan ra bờ biển, với những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

"Sẽ xuất hiện sao?"

Trời đã khuya, lại tối đen như mực. Bờ biển bỗng vang lên âm thanh sóng gió thét gào. Tiếng sóng biển thật ồn ào, khiến trưởng làng đang ngủ say bị đánh thức. Sau đó khi lão đến phòng khách rồi nhìn vào bờ biển, lão chợt thấy một điểm đen phóng đại vô tận. Cũng nghe thấy tiếng kèn của ốc xà cừ.

Trưởng làng Puton cứ như bị ma nhập, sau khi hồi phục ông kinh hoàng khi thấy mình đã xuất hiện trên bãi biển.

Là con tàu ma…

Giống như chìm dưới đáy biển nhiều năm, toàn bộ boong và sườn của con tàu đều bị bao phủ bởi sao biển, bạch tuộc, ốc móng tay và những thứ nhớp nháp kinh tởm khác.

Sau đó trưởng làng Puton nhìn thấy một người phụ nữ trong suốt đứng trên con tàu ma, người phụ nữ ấy có mái tóc bạch kim, vô cùng xinh đẹp sững sờ bước vào cabin của con tàu.

Đó là một cánh cửa đỏ như máu.

Két kẹt rẹt rẹt……

Ngay cả tiếng mở cửa cũng rất kinh khủng.

Từ bên trong chui ra một thứ rất kỳ quái, trông giống như một người phụ nữ, nhưng dáng người lại vô cùng cao lớn, năm ngón tay duỗi ra giống như một chiếc chìa khóa.

……

Những chuyện xảy ra sau đó, trưởng thôn Puton không còn nhớ nữa. Lão chỉ nhớ khi bản thân hồi phục, con tàu ma đã biến mất. Chỉ con một mình mình đứng ngẩn ngơ trên bờ biển.

Cảnh tượng xảy ra dường như chỉ là ảo ảnh. Nhưng trưởng thôn Puton biết rằng con tàu ma trong truyền thuyết đã trở lại, những hậu duệ sống sót của Thị trấn Five Keys đều sẽ chết trong tay của con quái vật đó…

Nhưng lão cảm thấy rằng đây có thể là một cơ hội. Một cơ hội cho sự bất tử.

"Nhưng nó đã biến mất hàng trăm năm, tại sao lại đột nhiên xuất hiện?"

Trưởng làng Puton đầy nghi ngờ. Trong truyền thuyết rất đáng tin cậy do tổ tiên truyền lại, sau khi lên con tàu ma, rồi đẩy cánh cửa màu đỏ, nếu có thể lấy đi chìa khóa của con quái vật đó, bạn sẽ có được năng lực bất tử.

5 chìa khóa tương ứng với 5 ổ khóa.

5 chiếc khóa là công cụ được con quái vật sử dụng để tra tấn tù nhân, nếu không thể thoát khỏi nó, sẽ vĩnh viễn rơi vào địa ngục tra tấn. Nhưng nếu lấy đi 5 chiếc chìa khóa, bạn có thể trở thành giám ngục trưởng, rồi sử dụng một trong số chúng cho chính mình, vừa không bị hành hạ, lại có năng lực bất tử.

Vào lúc này, đôi mắt đen của trưởng làng Puton bỗng trở nên nghiêm nghị. Lão cúi đầu nói: "Chàng trai trẻ, đột nhập nhà người lạ mà không được hề lý trí, chỉ chứng cậu rất ngu xuẩn."

Ở phía sau, Đỗ Duy đút hai tay vào túi, không chút biểu cảm bước tới.

Tiếng bước chân rõ ràng. Hắn nhìn ông già quay lưng về phía mình, nói với một giọng điệu kỳ lạ: "Tôi không cảm thấy mình ngu ngốc. Tiền đề của sự ngu ngốc là tôi không có đủ năng lực để gánh chịu hậu quả do kích động mang đến."

“Nhưng lão thực sự khiến tôi kinh ngạc. Ai ngờ trưởng làng Kaba hóa ra là một Hunter.”

Nghe vậy, trưởng làng Puton hơi sững lại, nhưng lão vẫn không quay đầu nhìn lại, thay vào đó lão nói khẽ: “Lạ lắm sao? Cậu đến làng Kaba tìm tôi vào lúc này là vì con tàu ma, đúng không? Cậu đến từ Vanity sao?”

Lượng thông tin tiết lộ trong lời nói là rất lớn. Đỗ Duy kinh ngạc, lão già này còn biết về Vanity, và con tàu ma…

Đó chẳng phải là thứ mang Quỷ Khoá đến thế giới này sao? Đến đây để tìm con tàu ma, đồng nghĩa với việc con tàu ma sẽ xuất hiện?

Hắn suy nghĩ một chút, bèn lạnh lùng hỏi: “Tại sao lão lại cho rằng tôi là thành viên của Vanity? Tôi đâu có đeo mặt nạ?”

Thị trưởng làng Puton quay đầu lại, giọng điệu hết sức u ám: “Chỉ là một thân phận giả mà thôi, hơn nữa ngoài mặt người của Vanity đều đang trên vùng biển quốc tế, giáo hội đều bị thu hút qua bên đó.”

“Vào hai trăm năm trước, vào thời đại Victoria, Vanity từng muốn vớt một tấm bia đá trên vùng biển quốc tế, nhưng đã thất bại.”

“Bởi vì tấm bia đã ở trên con tàu ma.”

“Cho nên kẻ xuất hiện vào thời điểm này chỉ có thể là người của Vanity, cho dù cậu không đeo mặt nạ thì cũng không thể che giấu khí chất của bản thân.”

Đỗ Duy sững sờ. Lần trước khi bước vào cổng địa ngục, hắn đúng là chủ nhân của Vanity, đồng thời theo như lời kể của phong thư, *hắn* còn cử người đi tìm tấm bia đá giống như tấm ở gia tộc Wittbach, tổng cộng có 3 tấm, 1 tấm đang nằm ở vùng biển quốc tế.

Chương 610: Tôi tên là Alfalia

Trưởng làng Puton phân tích rất đúng.

Lão là một Hunter, còn biết rất nhiều bí mật. Từ đó suy luận có xác suất chính xác cực cao.

Theo một khía cạnh nào đó, giữa Đỗ Duy và Vanity thật sự có mối liên hệ chặt chẽ. Mặc dù sự nghiệp nằm vùng của hắn khá ngắn.

Ừm…

Nhưng dù chỉ mới gia nhập một ngày, hắn cũng đã trở thành thành viên của Vanity trong một ngày. Huống hồ trong quá khứ xa xôi, Đỗ Duy là boss cuối, cùng là chủ nhân của Vanity.

Nhưng quả thật khí chất của hắn rất giống với những thành viên của Vanity. Tính cách lạnh lẽo, vô cảm, đầy lý trí từ tận trong xương tuỷ.

Vì vậy Đỗ Duy tán dương trưởng làng Puton: "Phân tích của lão khiến tôi ngạc nhiên. Tôi quả thật là thành viên của Vanity, mục đích đến đây chính là vì con tàu ma."

Trưởng làng Puton quay lưng về phía hắn, rồi nói: "Nhưng tại sao lại chỉ có mình ngài đến đây?"

"Tôi có thể cảm giác được sức mạnh tiềm ẩn trong cơ thể ngài không lớn, có thể ngài đã hơi đánh giá thấp con tàu ma kia."

Phân tích là phân tích. Nhưng kết quả lại là kết quả.

Đối với một Hunter già đã sống hàng chục năm như trưởng làng Puton, lão vô cùng đa nghi, không đời nào tin bất kỳ ai. Trên thật tế, cảm giác của lão rất chuẩn.

Đỗ Duy tuy là Hunter, nhưng thực lực của hắn dựa vào ngoại lực, năng lực Đánh Dấu cũng không dùng để chiến đấu, chỉ dùng để dụ quái thôi. Nếu cho hắn đủ thời gian, hắn có thể huy động một quân đoàn ác linh khiến cả đám Hunter phải khiếp sợ.

Đương nhiên giờ hắn trông chẳng khác gì ác linh.

Đỗ Duy nhìn trưởng thôn Puton, ôn tồn nói: "Tôi chưa bao giờ coi thường con tàu ma đó. Trên thật tế, tôi còn biết nhiều thông tin hơn lão."

"Hơn nữa lão cũng quá tin tưởng vào cảm giác của mình. Tại sao lão lại nghĩ tôi yếu?"

Vừa dứt lời, lập tức một gương mặt đen kịt, và khô đét xuất hiện ngay trước mặt của Đỗ Duy.

Trưởng làng Puton chủ động tấn công. Hai bàn tay như cành khô, móng tay đen nhánh, sắc lạnh xuyên qua tim của Đỗ Duy.

Roẹt…

Bỗng con dao mổ tà linh quỷ dị xuất hiện, ngăn chặn bàn tay của trưởng làng Puton.

Shadow lặng lẽ đứng trước mặt Đỗ Duy. Đôi mắt đỏ ngầu đó khóa chặt người Hunter già trước mặt. Không khí lạnh lẽo u ám lập tức tràn ngập. Ác ý ngày càng mạnh và đáng sợ hơn khiến biểu cảm của trưởng làng Puton lập tức thay đổi.

Động tác của Shadow nhanh mức khiến lão không kịp phản ứng, nó cầm một con dao nhọn khác đâm thẳng vào đầu của trưởng làng Puton.

Shadow đã trở thành một ma linh rất lâu. Hơn nữa sau khi rời khỏi cánh cổng địa ngục lần thứ hai, nó đã được tăng phúc, thậm chí còn mạnh hơn trước. Là cận vệ trung thành, nó sẽ giết chết bất kỳ kẻ nào nào dám công kích Đỗ Duy.

Thị trưởng Puton muốn bỏ trốn, nhưng lão kinh hãi khi thấy đôi tay của mình như bị con dao mổ tà linh hút chặt, không thể dứt ra được. Lão chỉ có thể trơ mắt nhìn con dao sắc bén phóng đại vô hạn trước mắt, làm trầy xước lớp da đen cứng, cái lạnh buốt thấu thấm vào sâu trong xương gò má.

Đau không tả nổi…

Nhưng vào lúc này, giọng nói lạnh lùng của Đỗ Duy vang lên: "Dừng lại."

Con dao sắc nhọn sắp xuyên qua đầu của trưởng làng Puton, rồi trực tiếp giết chết lão ta. Nhưng giờ Đỗ Duy đã bảo dừng lại, Shadow đương nhiên sẽ không đâm tiếp nữa, nó lập tức rút con dao sắc bén, nhưng dù vậy con dao sắc bén đã chém ngang má trưởng làng Puton, máu thịt văng ra. Chỉ một chút thôi là lão đã bị mất mắt phải.

Đến lúc này, trưởng làng Puton với gương mặt đầy máu, nhìn Shadow với đôi mắt đỏ ngầu trước mặt khiến tim lão nhảy dựng. Chỉ chút nữa thôi là cuộc đời lão gần như hoàn toàn kết thúc.

Nỗi sợ hãi giữa sự sống và cái chết là tàn khốc nhất.

Điều khiến trưởng làng Puton không thể chấp nhận được là từ đầu đến cuối, người đàn ông của Vanity đứng yên không hề lùi bước. Đôi mắt của người đàn ông lạnh lùng và đáng sợ. Mà ánh mắt nhìn vào lão giống như nhìn một người đã chết.

"Xin lỗi, em không nên tấn công ngài."

"Em chỉ cảm thấy có quá nhiều khác biệt giữa sức mạnh của ngài và sức mạnh của những thành viên Vanity khác. Em

không nên nghi ngờ thân phận của ngài. Thưa ngài, xin hãy tha thứ cho sự bốc đồng của em, em đã từng tiếp xúc với những người thuộc Vanity, thiếu chút nữa em đã gia nhập vào Vanity."

Thị trưởng Puton đã nhận thua.

Sở dĩ lão tấn công Đỗ Duy chỉ là vì cảm thấy người trước mắt không mạnh, huống hồ mục đích cũng là con tàu ma, giải quyết càng sớm càng tốt, nếu đợi đến khi con tàu ma xuất hiện, sẽ làm loạn kế hoạch của lão.

Nhưng lão không ngờ kẻ trông có vẻ yếu ớt này đã lại mang theo một ma linh, ma linh này còn cực kỳ đáng sợ.

Đỗ Duy vô cảm nhìn Puton, rồi đá vào bụng đối phương, đá bay lão già ra ngoài. Đôi tay của Puton đã được tự do, vừa rơi xuống đất lão lập tức định chạy trốn, nhưng chỉ vừa nghĩ thôi đã bị một con dao mổ tà linh chọt ngay sau gáy, khiến lão không dám nhúc nhích. Shadow đứng sau Puton, ác ý khủng khiếp hoàn toàn bao trùm Hunter, bất cứ lúc nào cũng có thể giết lão.

"Thưa ngài, nể tình em suýt gia nhập giáo, xin hãy tha cho em một lần."

Trưởng làng Puton sợ hãi, chịu đựng nỗi đau trên khuôn mặt, lão cố gắng dùng lời nói để cứu lấy mạng sống của mình.

Đỗ Duy liếc nhìn lão, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Suýt nữa thì gia nhập Vanity, là Mercer tìm lão sao?"

Trước khi thân phận công tước bại lộ, Mercer không hề muốn kéo hắn vào Vanity, mà chỉ muốn lợi dụng để biến hắn thành một mặt nạ ma linh mới.

Thành viên chân chính dự định mời chào gia nhập chưa bao giờ xuất hiện.

Trưởng làng Puton sợ hãi gật đầu, mở miệng nói: "Đúng vậy, đúng là đại nhân Mercer tìm em, nhưng sau đó dương như có một lão quái vật sống sót qua từ thời đại nữ hoàng Victoria gia nhập, nên em và ngài Mercer bèn cắt đứt liên lạc."

Đỗ Duy gật đầu, hắn nói: "Nể mặt Mercer, tạm thời tôi sẽ không giết lão. Còn lão có thể sống sót hay không, còn tuỳ thuộc vào biểu theo tiếp theo của lão."

Trưởng làng Puton chớp mắt: "Ngài muốn em cùng ngài lên con tàu ma?"

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Lão rất thông minh, tôi cũng thích nói chuyện với người thông minh."

Trưởng làng Puton vội nói: "Xin ngài yên tâm, em sẽ lấy được tấm bia cho ngài, hơn nữa nếu ngài không chê, em sẵn sàng ở bên cạnh ngài và làm con chó của ngài."

Thái độ có thể nói là rất hèn mọn. Đỗ Duy cười nói: "Tôi có thể cho lão cơ hội này."

Sau đó hắn có chút do dự, rồi mới hỏi: "Lão tên gì?"

"Thưa ngài, tên tôi là Puton, ngài cứ gọi Puton là được."

Puton thở phào nhẹ nhõm, lão đã nhìn thấy sự do dự của Đỗ Duy, còn hỏi lại tên của lão, hiển nhiên hắn thật sự đang cân nhắc việc thu mình làm chó.

Puton tiếp tục nịnh nọt: "Thưa Master, đợi bão đến, sóng biển quét sạch con đường ven biển, con tàu ma có thể xuất hiện vào đêm muộn."

Đỗ Duy hài lòng gật đầu: "Tốt lắm, lão còn biết thời thế hơn so với thuộc hạ trước của tôi."

Puton mừng rỡ: "Em sẽ là thuộc hạ trung thành nhất của ngài."

Sau đó lại nói thêm một câu: “Phải rồi thưa Master, em nên gọi ngài như thế nào?”

Năng lực của lão có liên quan đến nguyền rủa, chỉ cần lão biết tên thật của đối phương là có thể nguyền rủa.

Đỗ Duy nhìn lão một lúc rồi đáp: “Lão có thể gọi tôi là Alfalia.”

Chương 611: Rốt cuộc đã tới

“Master vĩ đại Alfalia, người hầu hèn mọn của ngài nguyện tuyệt đối trung thành.”

Lúc trưởng làng Puton biết tên thật của người đàn ông trước mặt, lão đã cố gắng duy trì sự hèn mọn, ngăn chặn mọi xao động cảm xúc. Biết được tên thật, cộng với một số thông tin cụ thể, đã đủ để tiến hành nguyền rủa. Kẻ tên là Alfalia này không mạnh lắm, ít nhất nếu không có sự trợ giúp của ma linh thì hoàn toàn không thể chống lại nguyền rủa. Chỉ cần mình rủa, hắn sẽ chết thê thảm.

Trưởng làng Puton khá tự tin về sức mạnh của bản thân. Lão nhìn người đàn ông trước mặt, nói bằng giọng điệu vô cùng nịnh nọt: “Master, giờ ngài có thể để ma linh tránh xa em được không?”

Ma linh ám chỉ Shadow.

Con dao sắc nhọn đã chĩa thẳng vào sau gáy của Puton, lỡ chẳng may trượt tay, đâm xuyên sọ của lão thì chết.

Sống chết không do mình.

Đỗ Duy nghe vậy bèn cười với Puton: “Đương nhiên có thể.”

“Shadow, trở lại.”

Lời vừa dứt, Puton cảm thấy cảm giác lành lạnh sau gáy biến mất.

Sau đó, lão nhìn thấy Shadow kia lập tức xuất hiện sau lưng người trước mặt, chìm vào trong đó như một dòng nước.

Lão không khỏi vội vàng nói: “Master, sức mạnh của ngài thật vĩ đại, lại có thể khống chế một ma linh cực mạnh. Ngài thậm chí còn không cần dựa vào sức mạnh của mặt nạ, ngài có phải là thủ lĩnh của Vanity không ạ?”

Đỗ Duy cười khẩy: “Lão rất thông minh, nhưng chuyện này chỉ mình lão biết được, đừng để lộ cho người ngoài biết.”

Puton vội vàng gật đầu: “Xin ngài đừng lo, em rất kín miệng.”

Đỗ Duy nói: “Lão đi băng vết thương đi, sau đó dẫn tôi đến nơi lần trước lão nhìn thấy con tàu ma. Không còn nhiều thời gian cho chúng ta nữa.”

Puton lau vết máu trên mặt, rồi nói: “Tuân mệnh Master, xin ngài chờ một chút.”

Nói về nó, Puton bèn quay vào phòng riêng.

Vừa quay đầu lại, sắc mặt của lão lập tức trở nên u ám, vết thương gớm ghiếc hở miệng, cảm giác ngứa ran khiến mặt của lão co giật.

Sau khi vào phòng, Puton nhanh chóng xử lý vết thương.

Đồng thời cũng thầm nghĩ: “Alfalia này hình như không coi mình ra gì. Mình chỉ trung thành với hắn bằng miệng, vậy mà hắn vẫn đắc ý, cũng không có hạn chế gì mình. Hoặc là hắn không thể định để mình sống sót. Hoặc quá sự tự tin có thể kiểm soát hoàn toàn sinh tử của mình. Nhưng dù sao, nếu hắn không giết mình, vẫn đưa mình lên con tàu ma. Có lẽ mình có thể mượn tay hắn để lấy 5 chiếc chìa khóa từ Quỷ Khoá.”

“Cuộc sống vĩnh cửu… mình quá khát vọng cuộc sống vĩnh cửu.”

Hunter là một quần thể tuyệt vọng. Cái gọi là sức mạnh có được từ ác linh hoá, nhưng ác linh hoá càng sâu thì chết càng nhanh, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành ác linh.

Năng lực của Puton rất âm hiểm, nhưng lão không còn sống được lâu nữa.

Phần lớn Hunter chỉ sống được khoảng bốn hoặc năm mươi tuổi, tối đa là 60.

Điều mà Puton khao khát nhất là sự bất tử. Mãi mãi, vẫn duy trì ý thức, tận hưởng sức mạnh không phải của mình, tham lam hưởng thụ mọi thứ.

…

Trong phòng khách, Đỗ Duy vẫn mang theo nụ cười trên mặt. Nhưng trong mắt vẫn luôn vô cùng lạnh lùng. Puton này đương nhiên không thể giữ, lão muốn giết hắn. Chỉ riêng điều này đã đủ để Đỗ Duy giết lão rồi.

Lý do để lão sống là vì lão tạm thời vẫn còn có ích, nếu lão đã tự xưng là người hầu của hắn, vậy khi gặp nguy hiểm cứ đá lão ra trước.

Đợi sau khi đoạt lại ý thức của Alexis từ Quỷ Khoá, Puton chết chắc. Hắn không hề định tha mạng cho lão già.

Đỗ Duy đang nghĩ thì phong thư trong túi cũng đang oán thầm.

[Master luôn nói rằng tôi quá ngu ngốc, nhưng những Hunter này cũng đâu thông minh.】

[Đặc biệt là tên ngốc Puton này.】

[Sợ rằng trong mơ lão còn mơ được làm chó săn của Master?】

[Lại không ký khế ước bán thân, không bán mình làm nô lệ, thì nịnh bợ làm chó gì, dựa theo hiểu biết của tôi với Master, lão già sợ không sống đến hừng đông.】

[Chậc chậc, không chừng trở thành ác linh rồi vẫn sẽ bị bị Master bóc lột.】

Đây được gọi là tính chuyên nghiệp.

Phong thư tự nhận là tay sai trung thành nhất đã đúc kết được kinh nghiệm để giao tiếp với Đỗ Duy. Rõ ràng là khi Master của nó vô cảm là lúc sự dễ nói chuyện nhất. Nhưng khi Master cười, chắc chắn đang chuẩn bị âm người.

Đúng lúc này, trưởng làng Puton bước ra khỏi phòng. Phần lớn khuôn mặt của lão được băng kín bằng băng gạc, băng vẫn còn đang chảy máu, chỉ có mắt, lỗ mũi và miệng lộ ra, trông có vẻ buồn cười khôn tả.

“Master, giờ chúng ta có thể đi.”

Vừa bước ra, Puton đã lập tức nịnh nọt. Lão cúi rất thấp, thật sự giống như một người hầu trước Master. Đây này là điều mà phong thư không thể làm được. Vì nó không phải là con người.

Đỗ Duy gật đầu với Puton, cười nói: “Vậy đi thôi.”

Đúng lúc này, nhìn ra ngoài cửa sổ qua lớp kính, có thể thấy bầu trời bên biển đã hoàn toàn u ám, nơi đây có những đám mây đen đang di chuyển, không khí tràn đầy hơi nước ẩm ướt.

Gió đã nổi lên. Cơn bão cũng đang lặng lẽ trút xuống.

Những hạt mưa ban đầu rất nhỏ, nhanh chóng khô lại sau khi chui vào trong đất, nhưng với cơn mưa dồn dập trút xuống, mặt đất hoàn toàn ướt đẫm khi có gió giật mạnh.

Những nước mưa đó tụ lại thành dòng, dồn về những nơi trũng thấp.

Cơn bão không chỉ mang lại những thứ này. Biển cả đang gào thét.

Trên mặt biển, cuồng phong mang theo những con sóng cao vài mét, đập ầm ầm vào bờ biển, hết đợt này đến đợt khác.

Tàu trong cảng lắc lư theo sóng, có thể lật úp bất cứ lúc nào.

May mắn thay, không có ai đi biển vào ngày bão tố, tất cả những người cần được sơ tán đã được sơ tán.

Do đó, không xảy ra mất mát về người.

Puton đưa Đỗ Duy đến bãi biển, nơi lão gặp con tàu ma lần trước. Có thể nhìn thấy biển cả như đang sôi sục, những con sóng cao chồng lên nhau, ùn ùn ập tới.

Nếu là người sống bằng nghề biển chắc hẳn đã quá quen với cảnh như thế này. Nhìn từ xa, những đám mây đen như nối liền với biển cả. Sự xuất hiện của những con sóng lớn cũng ảnh hưởng đến những đám mây đen. Không gian tối đen như mực, khiến người ta có ảo giác ngạt thở.

Ầm……

Một tia sét lớn từ trên trời rơi xuống. Trực tiếp phá vỡ những đám mây đen.

Ngay sau đó, Đỗ Duy nhìn thấy một cảnh tượng giống như ảo ảnh xuất hiện trên những con sóng lớn ở phía xa.

Đó là đường nét mơ hồ của một thị trấn cổ xưa, nổi trên biển.

Ngay giây tiếp theo, đường nét của thị trấn chìm trong biển cả.

Con sóng lớn đánh sập nó. Khi nó xuất hiện trở lại, nó trông giống như một chiếc thuyền gỗ lớn ba cánh buồm, giống như mô tả của Puton, trên ván có rất nhiều con ốc móng tay phủ dày đặc khắp thân tàu. Trông cực kỳ kinh tởm.

Dễ thấy nhất là một cánh cửa đỏ ở lối vào của cabin.

Cho dù nó ở rất xa, nhưng bằng loại ma thuật nào đó, nó trực tiếp thu vào tầm mắt của mọi người, khiến bạn bất giác nhìn chằm chằm vào nó.

Giọng điệu của Đỗ Duy rất bình tĩnh: “Cuối cùng cũng đến rồi…”

Chương 612: Ra biển

Ầm ầm…

Những con sóng lớn vỗ vào mặt đất.

Lúc này, dù chưa về đêm nhưng có lẽ vì bão tố nên sắc trời tối tăm như cõi âm ty.

Chưa tới mười phút ngắn ngủi đã tạo ra những thay đổi long trời lở đất. Đỗ Duy xách balo đứng trên cao, bên cạnh là trưởng làng Puton vẻ mặt đăm chiêu.

Vào giờ khắc này, 2 Hunter bụng dạ độc địa đều bị sốc trước con tàu ma đang ngày càng đến gần.

Con tàu ma dài khoảng 20 mét, những cánh buồm rách nát vẫn sừng sững trên đám sinh vật phù du dưới đáy biển, có những sinh vật thân mềm không rõ vặn vẹo bám vào đáy tàu.

Khi nó tiến vào bờ, sóng cũng cao vút như điên.

Ầm ầm…

Vỏ của con tàu ma va vào một vách đá ngầm trên bờ biển.

Lớp vỏ tàu bằng gỗ đập thẳng vào vách đá ngầm, nhưng lại không hề có vết xước.

Rào rào…

Con tàu ma dừng ở cạnh bờ biển. Đồng thời, cái lạnh u ám ùn ùn ập tới, nhiệt độ điên cuồng giảm xuống, hiện tượng sương mù quỷ dị đột ngột xuất hiện giữa cơn mưa lớn.

Màn sương trắng lan tràn từ thân tàu. Kèm theo gió giật mạnh, màn sương trắng xóa trông vô cùng gớm ghiếc, như thể có những bóng ma vô cùng đáng sợ ẩn hiện trong đó.

Quần áo của Puton đã ướt nhét, lão hét lên trong màn mưa: “Master, nó đến sớm hơn em nghĩ, chúng ta lên thuyền ngay bây giờ nhé?”

Cơn bão quá mức cuồng bạo, không hét to thì không thể nghe được gì.

Đỗ Duy quay đầu lại nói với lão: “Đợi lát nữa đã, tôi muốn xem rốt cuộc nó muốn làm gì.”

Vào khoảnh khắc khi con tàu ma xuất hiện, Đỗ Duy chợt cảm thấy một nỗi lo không thể diễn tả nổi.

Loại cảm giác khó chịu này thật kỳ lạ, như thể có thứ gì đó vượt ngoài kiểm soát của nó.

Là Quỷ Khoá…

Là Quỷ Khoá trên con tàu ma, cũng chỉ có thể là nó. Đỗ Duy nheo mắt liếc xuống tay phải. Tay áo gió đã che mu bàn tay.

Đây là chủ ý, bởi vì hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay đã tự động hiện lên, và nó liên tục quay như thể bị kích thích.

“Là cô đang nhắc tôi sao?”

Cô này chính là Minette.

Nhưng Đỗ Duy sẽ không bị ảnh hưởng bởi chuyện này vì làm gì cũng có rủi ro, hắn sẵn sàng chấp nhận rủi ro, đã làm thì không thể dừng lại.

Hơn nữa, hắn có một lá vương bài. Cho dù ở trước mặt của Ma Thần, Đỗ Duy cũng sẽ không chùn bước.

Sau khi giải quyết rắc rối của Alexis, hắn sẽ có đủ tinh lực để giải cứu Ryan khỏi Twilight, sau đó quyết đấu với những tồn tại khái niệm.

Màn sương mù trắng đang ập đến, có rất nhiều khu vực trong sương mù đã hình thành vòng xoáy.

Sau đó Đỗ Duy nhìn thấy nhiều "người" ăn mặc rách rưới, hoặc có lẽ là ác linh, bước ra khỏi những vòng xoáy đó.

Những ác linh đó đang di chuyển khi màn sương trắng lan rộng. Một vài "người" dường như cảm nhận được điều gì đó. Chúng đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía Đỗ Duy.

Chính xác mà nói, là nhìn về phía Puton…

"Đây… đây là tổ tiên của thị trấn Five Keys…"

Đôi mắt của Puton mở to, ánh mắt vô cùng phức tạp, trong đó thấp thoáng cả lòng ham.

"Họ định đưa tất cả hậu nhân của Thị trấn Five Keys lên tàu?"

Đỗ Duy ở bên cạnh vô cảm nói: "Không, là áp giải vào ngục giam."

"Lúc sống chịu đủ tra tấn, sau khi trở thành ác linh vẫn bị tra tấn. Bây giờ con tàu ma xuất hiện, chúng cũng xuất hiện theo."

"Tôi từng nhìn thấy loại ác linh này. Chúng ghét tất cả người sống, thậm chí có ác ý với tất cả sinh vật sống."

Những ác linh trong Ngôi nhà kinh dị cũng vậy, nhưng những ác linh do con quái vật đó điều khiển không nhiều bằng con tàu ma điều khiển.

Đỗ Duy phát hiện sơ sơ thôi cũng gần hai trăm ác linh, chưa kể còn rất nhiều ác linh đang thức tỉnh nữa.

Puton nhìn cảnh này và không khỏi thốt lên: "Làng Kaba sẽ bị phá hủy. Lũ ác linh này sẽ giết chết tất cả người sống."

Đỗ Duy gật đầu: “Cho nên con tàu ma có thể tồn tại quỷ dị. Nếu tôi đoán đúng thì sau khi lên tàu, chúng ta cũng sẽ bị tống vào ngục giam.”

Puton hỏi: “Em không hiểu ý của Master.”

Đỗ Duy cười với lão: “Vừa rồi chắc lão đã thấy ảo ảnh đó chứ, đó chính là thị trấn Five Keys, nhưng sau khi con tàu ma xuất hiện, nó đã biến mất.”

“Ngay sau đó, những ác linh tổ tiên của Thị trấn Five Keys xuất hiện. Nói cách khác, con tàu ma đã đồng hóa Thị trấn Five Keys, chìm xuống đáy biển hàng trăm năm. Cho đến nay, nó lại phủ xuống thế gian.”

Puton cảm thấy khó tin: “Vậy thì tại sao nó lại chìm xuống đáy biển cùng với Five Key, và tại sao nó lại chọn xuất hiện ở thời đại này?”

Đỗ Duy lắc đầu không nói gì. Tuy nhiên, một ý tưởng hiện lên trong lòng hắn. Khi mình bước vào cổng địa ngục đã khiến Alexis gặp bất trắc, tất cả những trải nghiệm của hắn sau đó đều liên quan trực tiếp đến 72 Ma Thần của Solomon.

Mình quá khứ. Ma Thần quá khứ.

Những điều khủng khiếp không ai nghĩ tới, những điều không ai nhìn thấy và những vòng xoáy không thể thoát ra như những bí ẩn, tất cả đều đã được bày sẵn.

Hoặc mình quá khứ đã làm điều đó, hoặc 72 Ma Thần của Solomon đã làm điều đó.

Đỗ Duy tự hỏi bản thân: “Nếu tôi đặt ra một trò chơi cho tôi tương lai, mục đích của tôi là gì?”

Hắn trả lời: “Phá vỡ vòng lặp, thay đổi mọi thứ, để những điều đã được định sẵn sẽ xảy ra trong quá khứ chuyển cơ, hoặc mượn đủ sức mạnh từ tương lai.”

“Hơn nữa tôi sẽ đảm bảo rằng cạm bẫy do tôi thiết lập không bị người khác động vào, tôi sẽ tạo ra vô số nguy hiểm, loại nguy hiểm mà không ai có thể sống sót bước ra ngoài trừ tôi.”

“Nhưng phong cách hành động của tôi quá cực đoan. Tôi sẽ tính đến tình huống ai đó cướp hết lá bài tẩy của tôi, phá hoại cục diện bằng thủ đoạn của tôi.”

“Hơn nữa, tôi quá khứ chính là tôi tương lai. Trong tương lai, tôi phải biết rằng có những tồn tại trên thế giới này có thể tạo ra bản sao của tôi.”

Đỗ Duy đau đầu. Hắn quá hiểu rõ bản thân, nếu thật sự muốn bày ra một cục diện cả trăm năm, nhất định cũng sẽ tính cả hắn vào.

Tình huống “chính mình” đặt bẫy chơi chính mình chắc chắn sẽ xảy ra.

Bởi vì hắn không thể chắc chắn rằng người ở trên con tàu trong tương lai thực sự là chính mình.

Vào lúc này, ác linh đó cũng dần dần tập trung. Mục tiêu của họ là Puton, tiếp theo là Đỗ Duy.

Puton lo lắng hỏi: “Master, chúng ta vẫn lên thuyền sao?”

Màn sương trắng đã đẩy bọn chúng ra bên ngoài. Trong làn sương mù kỳ lạ, Puton có thể cảm thấy sức mạnh của mình đã bị áp chế. Dường như có những quy tắc vô hình đang cố tình nhắm vào lão.

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Chúng ta đang trên tàu rồi.”

Puton đã bị sốc. Ngay sau đó, lão nhìn thấy Đỗ Duy đi về phía sương mù, bước chân kẽo kẹt, như thể giẫm trên tấm ván gỗ.

Như nhận ra điều gì đó, Puton nhanh chóng đi theo. Khung cảnh trước mặt lão thay đổi chóng mặt ngay khi cơ lão di chuyển.

Những cánh buồm đang căng phồng. Rất nhiều sò hến dính chặt vào boong tàu.

Trước lối vào cabin, có một cánh cửa màu đỏ. Đỗ Duy đang đứng trước cánh cửa màu đỏ.

Puton chạy tới và hỏi: "Master, màn sương trắng kia rất quái lạ. Chúng ta bị nó để mắt tới. Đây là một lời mời, nó đang mời chúng ta."

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Không phải, nó đang mời tôi."

Sau cùng, hắn ra lệnh cho Puton: "Đẩy cánh cửa màu đỏ này, nó đã đợi tôi ở bên trong rồi."

Puton tái mặt, lập tức nói: "Master, thực lực của em bị áp chế, có lẽ không đẩy được Cửa…"

Vừa mới xong, con dao mổ tà linh chĩa vào hộp sọ của Puton từ phía sau, lặng lẽ xuyên thủng lớp băng quấn chằng chịt.

Lão lập tức nói không chút do dự: "Vâng, thưa Master."

Puton đang rất khó chịu, lão nhận ra những hành vi trước đây của mình có thể chỉ là những trò hề trong mắt thủ lĩnh của Vanity mang tên là Alphalia này.

Đối phương hoàn toàn không quan tâm lão đang nghĩ gì. Lão muốn dùng hắn, nhưng hắn cũng muốn lợi dụng lão.

Tuy nhiên, trước khi đạt được mục đích, lão phải dựa vào thực lực của đối phương, nếu không, với năng lực của bản thân thì không thể cướp được 5 chiếc chìa khóa đó.

Puton bước đến cánh cửa màu đỏ, lão do dự rồi vươn tay nắm lấy tay nắm cửa.

Vừa chạm vào tay, lão bèn cảm thấy một cảm giác kỳ lạ, nhớp nháp và ẩm ướt.

Là máu…

Puton vẫn giữ trạng thái ác linh hoá, kiên trì đẩy cửa ra.

Sau đó…

Biển máu ầm ầm gào hét trào ra từ Cổng Đỏ, trực tiếp bao phủ Puton và lao về mọi hướng.

Shadow lập tức bao phủ thân thể của Đỗ Duy.

Nhưng biển máu hiện lên từ cánh cửa đã hoàn toàn bao trùm con tàu ma trong nháy mắt.

Cảnh tượng trước mặt của Đỗ Duy hoàn toàn biến thành biển máu.

Dù là trạng thái Quỷ Nhãn cũng không thể nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Tuy nhiên, khi biển máu rút đi, rồi quay trở lại Cổng Đỏ như thể hình ảnh tua ngược, Đỗ Duy ngạc nhiên khi thấy toàn bộ con tàu ma bỗng mới tinh, như thể vừa được đóng.

Nhìn lại một lần nữa, hắn bỗng phát hiện lục địa đã biến mất từ lâu, lúc này hắn đang đứng trên con tàu ma, xung quanh là biển cả rộng lớn không thể nhìn thấy bến bờ.

Chương 613: Phía sau cánh cửa

“Cánh cửa màu đỏ này có vấn đề.”

Biển cả về đêm sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, ngẩng đầu không thấy ánh sao, chỉ có biển cả mênh mông vô tận đã nhuộm màu mực sâu thẳm.

Khung cảnh hoàn toàn khác trước. Đỗ Duy giờ đang ở trên boong của con tàu ma, không có sự sống nào xung quanh hắn.

Con tàu ma mới tinh. Môi trường hoàn toàn xa lạ. Không gian hoàn toàn thay đổi.

Trong tình huống này, Đỗ Duy vẫn chưa xác định được vị trí của mình, huống chi biết mình đang ở đâu. Nói không thể xác định vị trí, nhưng tham chiếu tọa độ thực tế.

Không thể xác định được hắn đang ở đâu, cũng không biết có phải lại tiến vào cánh cổng địa ngục như lần trước hay không. Nếu là cái sau, vậy giờ hắn rất có thể sẽ chuyển đến một mốc thời gian khác nữa. Hơn nữa, sẽ đối diện tình huống gay go khi mất đối tượng tham chiếu.

Một con sóng lớn đột ngột vỗ vào thân tàu, khiến con tàu ma rung chuyển dữ dội. Đỗ Duy suýt ngã, phải nắm lấy lan can.

“Chết tiệt… tôi đang ở chỗ quái nào vậy.”

Đỗ Duy cố đứng thẳng, đi về phía cửa cabin. Từ chóp mũi có thể ngửi thấy mùi mặn của gió biển và hơi nước.

Trước mặt có một cánh cửa đỏ như máu.

“Shadow…”

Ngay lập tức, Shadow vút ra khỏi bóng của Đỗ Duy, cảnh tượng vừa rồi như tua lại phim, khiến nó trở lại trong bóng tối.

Giờ Shadow trực tiếp đè lên Đỗ Duy.Toàn thân hắn lập tức toả ra hơi lạnh thấu xương.

“Chắc không phải do Puton hại tôi, nhưng chắc chắn có điều gì đó không ổn với cánh cửa này. Tại sao tôi là người duy nhất trên boong, lão đâu? Chẳng lẽ đã vào trong cửa?”

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút ảm đạm, đề phòng và cảnh giác, anh bước nhẹ đến trước cánh cửa màu đỏ. Phong thư tự động trôi ra khỏi túi.

“Kể lại những chuyện đã xảy ra mười phút trước.”

[Tuân lệnh, thưa chủ nhân, mười phút trước ngài và Hunter Puton đã lên con tàu ma, ngài đã bảo lão đẩy cửa ra, nhưng khi cánh cửa mở ra, Puton đã bị hút vào trong cánhcửa, chỉ có một mình ngài ở lại bên ngoài.】

Đỗ Duy gật đầu, có khi năng lực hồi tưởng sự việc của phong thư quả thật rất hữu dụng.

Hắn đưa tay nắm lấy tay nắm cửa. Xúc giác rất lạ.

Đỗ Duy nheo mắt, không mở cửa mà buông lỏng tay, kinh ngạc nhìn lòng bàn tay.

Máu tươi ấm áp.

“Thật sự phủ một lớp máu? Chẳng lẽ cánh cửa này thật sự là cánh cổng địa ngục.”

Đỗ Duy lẩm bẩm, lạnh lùng cởi áo khoác, lau tay, đè lên cánh cửa màu đỏ.

Kéo lên rồi khều xuống. Sau đó, máu đã được lau đi.

Cánh cửa màu đỏ đã lộ ra một phần bộ mặt thật. Có một số biểu tượng và hoa văn kỳ lạ trên đó, mang một bầu không khí cổ xưa.

Sắc mặt của Đỗ Duy lập tức trở nên xấu xí. Bản thân hắn trong quá khứ lại ấn một cánh cửa địa ngục vào lối vào cabin của con tàu ma. Tuy nhiên, theo suy luận ngục giam mà hắn muốn vào phải ở sau cánh cửa. Nói cách khác, bất cứ ai muốn vào sẽ sập bẫy, chỉ cần mở cửa sẽ bị đưa vào cổng địa ngục.

"Máu này cũng rất tươi."

Vừa nói xong, chỗ bị lau lại dính đầy máu. Đỗ Duy bỗng dưng cảm thấy mọi thứ vượt ngoài tầm kiểm soát của hắn.

Cánh cửa màu đỏ trước mặt rõ ràng là một cái bẫy. Đẩy cửa đi vào, chính là cổng địa ngục, nhưng Đỗ Duy không giống với những người khác, chỉ cần hắn tiến vào, nhất định sẽ du hành đến một khoảng thời gian nhất định trong quá khứ.

Khi những người khác bước vào, khả năng cao là chết.

Đỗ Duy quay đầu lại liếc nhìn biển cả xung quanh, ánh mắt có chút dữ tợn. Phong thư cũng nhận ra vấn đề: **[Chủ nhân, đừng đi vào cánh cổng địa ngục này. Chủ nhân ác linh và ngài không ở trong cùng một dòng thời gian. Ngài là quá khứ của ác linh ngài, ác linh ngài là tương lai của ngài, tương lai không có ngài, vào đó chỉ có một con đường chết…]**

Đôi khi phong thư khá ngu. Nhưng đôi khi, nó lại rất tỉnh táo.

Đương nhiên Đỗ Duy hiểu ý của phong thư, lạnh lùng nói: "Mày đã thông minh hơn trước kia, nhưng chỉ nhìn thấy bề ngoài, tương lai là gì?"

"Chỉ cần tôi muốn, tương lai luôn nằm trong tay tôi."

Dứt lời, Đỗ Duy đẩy cánh cửa màu đỏ.

Ngay sau đó, một dòng máu nổi lên từ cánh cửa màu đỏ, trực tiếp bao vây Đỗ Duy, Shadow và phong thư. Trên boong của con tàu ma, máu tươi chảy đầy khắp nơi. Nhưng ngay sau đó, lượng máu nhanh chóng co lại. Đợi sau khi tất cả quay trở lại cánh cửa màu đỏ, không có gì trên boong của con tàu ma. Không biết từ lúc nào, cánh cửa màu đỏ lặng lẽ đóng lại, như thể nó chưa từng được mở ra.

…

Tăm tối, và sâu thẳm. Có chất lỏng sền sệt chảy ra từ đầu mũi. Khiến hắn chán ghét.

Mùi máu…

- Tóc tóc…

Ngọn lửa đỏ của zippo lập lòe trong bóng tối đen ngòm, soi sáng cảnh vật xung quanh.

Ngay khi Đỗ Duy ngẩng đầu, hắn nhìn thấy trên đỉnh đầu có một khuôn mặt ngăm đen nứt nẻ, khuôn mặt đó bị cắt ở giữa, máu chảy ròng ròng.

Một đôi mắt gớm ghiếc và đáng sợ đã từ trong hốc mắt lồi ra, nhìn chằm chằm Đỗ Duy phía dưới.

Đó là Puton…

Đỗ Duy cau mày, hắn lập tức lau vết máu chảy trúng chóp mũi của hắn.

“Lại chết như vậy sao?”

Thay đổi vị trí cũng cho phép hắn nhìn thấy toàn cảnh của Puton vào lúc này.

Cơ thể của Hunter bị móc vào cánh cửa, cả cánh cổng địa ngục đẫm máu.

Máu này quả thật là của Hunter.

“Thật sự rất thú vị.”

Đỗ Duy do dự, vươn tay phải ấn lên trên cái xác.

Vốn dĩ Puton muốn dùng lão già này để làm bia đỡ đạn, nhưng điều hắn không ngờ là đối phương lại chết dễ dàng như vậy. Đúng là phế vật vô dụng.

“Tôi hy vọng rằng ác linh mà lão đã biến thành còn có ích.”

Sau khi mỗi Hunter chết, nếu không được giải quyết sẽ biến thành ác linh.

Đây là một điều bình thường.

Lúc này, Đỗ Duy đã phát động năng lực Đánh Dấu, nhưng hắn đã không thành công.

“Sao thế này?”

Đỗ Duy thu tay lại, khó hiểu đi về phía Shadow.

Vừa bước đi, hắn vừa nói: “Là ác linh biến thành đã bị tiêu diệt, hay cái gì đó đã giải quyết xác chết?”

“Là mày sao? Khoá Quỷ?”

Hắn đi về phía bóng tối, bóng tối cũng đang ôm lấy hắn.

Nhưng đằng sau cánh cửa không phải là ngục giam trong tưởng tượng, cũng không phải khung cảnh nên có trong căn nhà gỗ, mà là bóng tối sâu không thấy đáy.

Sau khi bước vào cánh cổng địa ngục, những gì bắt gặp và nhìn thấy hoàn toàn giống nhau.

“Vậy nếu tiếp tục đi nữa, tôi sẽ quay lại quá khứ, nhưng thế thì có ý nghĩa gì?”

Đúng lúc này, trong mắt của Đỗ Duy đột nhiên tràn đầy tơ máu.

Trái tim của hắn đang đau nhói dữ dội, hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay phải cũng đang quay ngược chiều kim đồng hồ.

Năng lực nhìn thấy tương lai xuất hiện.

Chương 614: Xác của Đỗ Duy

Năng lực nhìn thấy cảnh tượng tử vong trong tương lai thật ra là nhìn thấy tương lai. Đó là sức mạnh mà Minette đã trao cho Đỗ Duy. Nhưng không phải chính chủ, hắn không thể sử dụng năng lực này thoải mái như Minette. Từ trước tới nay năng lực này luôn xảy ra ngẫu nhiên. Ngẫu nhiên có nghĩa là không thể kiểm soát. Nhưng mỗi khi năng lực nhìn thấy tương lai được phát động, đồng nghĩa với việc Đỗ Duy đang ở trong tình huống tuyệt vọng.

Nhưng lần này cảnh tượng tử vong mà Đỗ Duy nhìn thấy ngay cả đối với hắn cũng không thể tưởng tượng nổi.

Trong cảnh tượng đó: đầu tiên hắn mở cửa và bước vào. Những gì xảy ra tiếp theo giống hệt như lần trước, cầm một chiếc zippo và tiến vào bóng tối.

Nhưng một lúc sau, cánh cửa màu đỏ lại được mở ra.

Một người đàn ông tóc vàng mà Đỗ Duy không thể quên được bước vào. Người đàn ông trông rất trẻ trong bộ đồng phục linh mục màu đen, gã cực kỳ đẹp trai với mái tóc vàng. Hoàn toàn giống Ryan, ngoại trừ việc gã trông trẻ hơn 4 hoặc 5 tuổi.

Kẻ này chắc chắn là Ryan Hamel. Khi Ryan Hamel bước vào, gã nhìn lên, rồi thấy một xác chết.

Trái tim của Đỗ Duy như ngừng đập. Vì cái xác trong cảnh tượng tử vong hóa ra là mình.

“WTF?”

Đỗ Duy chịu đựng cơn đau buốt trong mắt, đầu óc như muốn nổ tung.

Ryan Hamel vẫn còn sống?

Mình luôn cảm thấy người này chết quá dễ dàng, nhưng làm sao gã có thể xuất hiện ở chỗ này, lại nhìn thấy xác của mình.

Mình đã chết như thế nào?

Sau đó, Ryan Hamel trong cảnh tượng tử vong dường như rất kinh ngạc, còn mở nói gì đó với xác của Đỗ Duy, nhưng trên mặt dường như không có biểu cảm gì cả, đối phương biết hắn. Sau đó Ryan Hamel nhún vai rồi bước vào bóng tối.

Vì góc cảnh tượng tử vong chiếu từ đằng sau. Đỗ Duy nhìn thấy Ryan Hamel đang xách một chiếc túi vải, có thể lờ mờ nhìn thấy đường viền của đồng hồ cổ.

"Thứ tôi nhìn thấy là tương lai hay quá khứ?"

Từ lần trước, năng lực nhìn thấy đã có xuất hiện những hiện tượng lạ. Đỗ Duy nhìn thấy Minette quá khứ ôm quan tài, đau đớn khóc hét. Và giờ hắn nhìn thấy Ryan Hamel khi còn trẻ. Điều này chắc xảy ra cách đây hơn 20 năm. Nói cách khác, hắn đã chết cách đây hơn 20 năm?

"Làm sao có thể. Quá khứ mà tôi nhìn thấy chưa chắc đã là quá khứ, nó có thể là tương lai sắp xảy ra."

"Lần cuối cùng tôi nhìn thấy Minette trong quá khứ, cũng sau khi bước vào cánh cổng địa ngục mới thấy được. Cảnh tượng tương lai phải là để nhìn thấy tương lai, thay vì chỉ đơn giản nhìn lại quá khứ."

"Vậy thì cái gì đay?"

"Thời gian xảy ra vấn đề sao?"

Trong đầu của Đỗ Duy có rất nhiều suy nghĩ, hắn cảm thấy thời gian trên con tàu ma này có lẽ đã hỗn loạn. Nếu không, sẽ rất khó để giải thích những cảnh tượng tử vong mà tôi đã thấy lại quỷ dị đến thế.

Đang mải nghĩ thì đột nhiên một dòng máu ứa ra từ khóe mắt của Đỗ Duy.

- Hítz khà…

Đỗ Duy che mắt, không khỏi hít sâu một hơi.

Sau khi tiến vào ác linh hoá, dù là nỗi đau đứt lìa tay chân cũng không khiến cho cảm xúc của hắn dao động. Nhưng giờ nỗi đau như đến từ tận sâu trong linh hồn khiến hắn không chịu nổi. Năng lực nhìn thấy tương lai lại được phát động.

Nỗi đau cũ chưa lắng xuống, nỗi đau mới lại trào dâng.

Vào lúc này, cảnh tượng chết chóc mà Đỗ Duy nhìn thấy xuất hiện một góc nhìn khác. Hắn cảm thấy thị giác của mình bị khoá trong bóng tối. Nhưng lại không thể di chuyển, cứ như thể góc nhìn của hắn là của xác chết, đờ đẫn và vô hồn.

Ngay sau đó Không biết đã qua bao lâu, cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi. Đỗ Duy phát hiện đúng như hắn đoán, góc nhìn của hắn thực sự là của xác chết treo trên cửa, nhưng là của Puton đã chết. Sau khi Puton xuất hiện bên trong cánh cửa, vẻ mặt rất kinh hoàng, miệng há ra như muốn nói gì đó, ánh mắt hốt hoảng, phải một lúc sau mới đưa ra được quyết định.

Sau đó…

Từ góc nhìn của Đỗ Duy, một giọt máu đã nhỏ xuống đầu Puton. Toàn thân Puton cứng đơ, đột ngột ngẩng đầu lên.

Bốn mắt đối diện…

Đỗ Duy nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt lão, cũng như sự bình tĩnh gượng gạo. Ngay sau đó, Puton quay đầu lại, rồi dứt khoát chạy vào bóng tối.

Đây là phần cuối của cảnh tượng chết chóc. Đỗ Duy hoàn toàn mềm nhũn, ngã vào trong bóng tối.

- Phù…

- Hộc hộc…

Hắn thở hổn hển, lau vết máu trên khóe mắt rồi lạnh lùng nói: "Thật thú vị. Khi tôi bước vào, tôi nhìn thấy xác của Puton. Ryan Hamel sau khi bước vào nhìn thấy xác của tôi, còn Putton sau khi bước vào lại thấy xác của ai?"

"Có phải của Ryan Hamel không?"

"Nếu là như vậy, tức là ba người chúng ta đang bị cuốn vào một vòng lặp nào đó."

"Bất cứ ai cũng có thể thực sự chết, nhưng cũng có thể chưa chết?"

Đỗ Duy chế nhạo: "Vòng lặp, điều tôi ghét nhất là vòng lặp. Nó sẽ khiến tôi cảm thấy rằng mọi thứ tôi làm chỉ là dậm chân tại chỗ."

"Nhưng ở một góc độ khác, người giỏi nhất trong việc tạo ra các vòng lặp chính là tôi. Con tàu ma, cánh cửa đỏ, vòng lặp…"

"Hình như tôi đã hiểu rồi."

Kể từ khi bắt đầu tìm kiếm Quỷ Khoá, Đỗ Duy khắp nơi đã cảm thấy cách làm này rất quen thuộc.

Những điều này chắc chắn cho chính hắn làm ra.

Nhưng giờ thời gian trên con tàu ma đang hỗn loạn, vòng lặp xảy ra vô hạn, thật nực cười khi nói rằng không liên quan

gì đến bản thân trong quá khứ.

Hắn thầm đưa ra kết luận. Bản thân quá khứ đã xây dựng lại một vòng lặp, nhưng tương lai, hắn nhất định sẽ tới con tàu này, mình tại một đoạn thời gian nào đó trong quá khứ đã bắt đầu tính toán tương lai.

Mượn tay của mình cố làm điều gì đó. Mà nếu vứt bỏ tất cả bề ngoài, trực tiếp nhìn vào bản chất.

Việc này chỉ có duy nhất một mục đích, đó là cố gắng phá vỡ vòng lặp.

…

Xuyên qua bóng tối vô định. Đỗ Duy không biết mình đã đi bao xa. Thời gian đã mất đi ý nghĩa.

Cứ như đã trải qua không biết bao nhiêu năm.

Nói xong câu cuối, Đỗ Duy nhìn thấy một cánh cửa có nhiều biểu tượng và hoa văn kỳ quái.

“Đó là cánh cửa đỏ.”

Đỗ Duy đưa ra phán đoán. Hắn quay đầu nhìn ra phía sau, chỉ thấy bóng tối vô tận.

“Tôi đột nhiên rất chờ mong nơi mà tôi sẽ đến khi mở cửa. Nếu tôi không đoán sai, sau khi mở cửa, tôi sẽ gặp Puton và Ryan Hamel quá khứ.”

Dứt lời, Đỗ Duy kéo cửa ra. Ánh nắng chói chang chiếu vào.

Đỗ Duy đưa tay che mắt, từ sau kẽ tay nhìn thấy nơi này là một thôn làng cổ xưa, cằn cỗi, lạc hậu.

Người đi bộ đi lại trên đường ăn mặc rách rưới, đầu bù tóc rối, đồng thời còn mang cùm chân.

Khi Đỗ Duy xuất hiện, mọi người đều kinh hãi lùi lại: “Ma quỷ… ma quỷ…”

Chương 615: Thời kỳ trước đó nữa

Nhìn lũ người quần áo rách rưới, ngắm những tòa nhà đổ nát, và những bàn chân phải đeo gông xiềng. Đỗ Duy chợt nhận ra đây là thị trấn Five Keys. Lúc hắn muốn giao tiếp với lũ người đó thì chúng sợ anh như sợ ma quỷ, vừa nhìn thấy đã cong đít bỏ chạy.

Đỗ Duy khó hiểu cau mày: "Cách tôi xuất hiện có chút quái dị, chúng sợ tôi cũng là lẽ thường, nhưng tại sao lại làm quá như vậy?"

Hắn đâu phải là ác quỷ. Hơn nữa, dù là người có màu da khác nhau nhưng hầu hết mọi người đều cảnh giác và bài xích người lạ, chứ chắc không lập tức bỏ chạy. Phản ứng của cư dân thị trấn Five Keys giống như phát hiện chuyện gì đó rất khủng khiếp, hoặc thứ khiến chúng vô cùng sợ hãi.

Quá quái lạ.

"Chẳng lẽ tôi quá khứ đã làm chuyện gì đó khiến bọn chúng sợ hãi đến vậy sao?"

Đỗ Duy không tài nào hiểu nổi. Sau một lúc suy nghĩ, hắn đi vào bên trong Thị trấn Five Keys.

Con đường đất dưới chân lầy lội, có thể ngửi thấy mùi gió biển mặn mòi, theo tin tức mà giáo hội cung cấp thì thị trấn Five Keys đúng là gần biển.

Các tòa nhà bên trong thị trấn thật tồi tàn, gần như đều được xây bằng đá và cọc gỗ.

Đây là một thị trấn nhỏ, nhưng lại giống một ngục giam hơn. Tất cả dân cư đều là tù nhân trong ngục.

Khi Đỗ Duy bước vào, dọc đường không nhìn thấy bất cứ người nào, tất cả những người đó dường như đang lẩn trốn. Nhưng đúng lúc này, Đỗ Duy nhìn thấy một tòa nhà được xây bằng đá đen, khá giống với giáo đường, nhưng thấp hơn, như thể nửa còn lại được xây dưới lòng đất.

Trước cửa tòa nhà cũng có một đội vệ binh mặc giáp, cầm kiếm đứng canh giữ. Khi thấy Đỗ Duy đi tới, bọn họ quỳ một gối xuống hô: "Hoan nghênh ngài đã trở lại, Lord Đỗ Duy."

Lord Đỗ Duy?

WTF???

Đỗ Duy nghĩ thầm: "Tuy tôi quá khứ từng dùng tên thật, nhưng chỉ có Minette biết. Những người khác chỉ biết thân phận công tước, tại sao những vệ binh này cũng biết?"

Đột nhiên, một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu hắn. Vì vậy, hắn cố ý nói: "Tình hình gần đây thế nào? Có trường hợp đột xuất nào không?"

Vệ binh kính cẩn đáp: "Lối đi bên dưới ngục giam đã xây xong rồi ạ, cánh cửa mà ngài mang đến đã được đặt ở nơi tận cùng. Chỉ chờ Bá tước Carlos tạo ra một cánh cửa mới cho ngài, cánh cửa sẽ được niêm phong tại Thị trấn Five Keys."

"Về trường hợp đột xuất, cũng không có gì đặc biệt ạ, chỉ có 2 kẻ lạ mặt xông vào Five Keys, nhưng bá tước Carlos đã bắt được chúng."

Nghe vậy, Đỗ Duy nhướng mày: "2 kẻ lạ mặt?"

Vệ binh trả lời: "Vâng, một người quấn đầy băng trên đầu, giống như là blackman tên là Puton, và một thanh niên tóc vàng mang theo một chiếc vali, anh ta tên là Ryan Hamel."

Đỗ Duy hỏi tiếp: “Giờ bọn chúng đang ở đâu?”

“Ngay trong ngục giam, Bá tước Carlos đang tra tấn chúng.”

Các vệ binh thành thật trả lời câu hỏi của Đỗ Duy, điều này cũng khiến Đỗ Duy phát hiện ra một điều. Tuy đã đến Five Keys, nhưng dường như hắn không ở trong thời đại nữ hoàng Victoria mà còn lâu hơn trước nhiều, chính là thời của Bá tước Carlos. E rằng cũng phải cách hiện tại đến năm, sáu trăm năm trước.

Đỗ Duy cau mày định vào nhà giam, nhưng sựt nghĩ ra điều gì đó, hắn quay đầu lại nói với vệ binh: “Sau này nếu gặp tôi, đừng gọi tên của tôi.”

Các vệ binh tỏ ra khó hiểu, nhưng vẫn đáp: “Vâng, thưa ngài!”

…

Bên trong ngục giam vô cùng âm u, khủng khiếp. Thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu rên của tù nhân.

Ở khu vực giữa của ngục giam, có một không gian trống, nơi đặt rất nhiều dụng cụ tra tấn.

Một người đàn ông trung niên tóc vàng mặc áo khoác đỏ, đang cầm roi da quất liên tục vào hai kẻ bị trói trên cột gỗ.

Hai người toàn thân đẫm máu. Quần áo đã bị roi da xé rách.

Có thể nói là rất thảm hại, hai kẻ này chính là Ryan Hamel, cùng với Puton muốn lợi dụng Đỗ Duy.

“Bá tước Carlos, xin đừng đánh nữa, em thật sự không phải gián điệp, em chỉ đi ngang qua…”

“Nếu đánh nữa, ông già bên cạnh tôi sẽ bị ngài đánh chết.”

Puton và Ryan Hamel đều kêu đau.

Puton đau đến mức trợn ngước mắt, mỗi trận đòn roi đều khiến lão vô cùng đau đớn.

Nhưng tiếng rên la của Ryan Hamel không thực sự do đau đớn.

Năng lực ác linh hoá của gã là muốn gì được nấy.

Tất cả những đau đớn và thương tích đều được chuyển cho Puton gánh chịu. Bản thân gã không hề đau đớn. Nhưng dù năng lực của Ryan Hamel rất BUG, nó cũng có giới hạn, với trình độ ác linh hoá hiện tại, gã không thể giết chết Bá tước Carlos. Chỉ đành nhẫn nhịn chờ đợi cơ hội. Dù sao bị thương cũng có người khác gánh.

Vào lúc này, Bá tước Carlos cười khẩy nhìn hai người bọn họ, khinh thường nói: "Đừng tưởng rằng tao không biết, lũ chết tiệt đó luôn nhìn chằm chằm mọi hành động của chủ nhân và tao, đúng lúc này chúng mày lại xuất hiện ở Five Keys, không cần nói có phải gián điệp hay không, cho dù không thì tao cũng sẽ giết chúng mày."

"Chỉ 2 Hunter thôi mà. Số Hunter đã chết trong tay tao còn nhiều hơn số Hunter mà chúng mày đã gặp. Nếu chúng mày éo chịu khai, tao sẽ chúng mày biết thế nào là tra tấn thực sự."

Ryan Hamel đau khổ nói: "Thưa ngài Bá tước, tuy bề ngoài tôi là Hunter nhưng thực chất tôi chỉ là một nghệ sĩ đi ngang qua. Ngài thật sự đã hiểu lầm."

Vừa nói xong, một đợt đòn roi lập tức quất mạnh vào Ryan Hamel.

Hắn cũng phối hợp la lên.

"Đau quá… xin hãy tha cho tôi."

Bá tước Carlos châm biếm: “Nghệ sĩ? Trước mặt tao thì chúng mày dám là nghệ sĩ cái quái gì? Mày đang làm hoen ố nghệ thuật.”

Dứt lời, Bá tước Carlos lại quay đầu nhìn Puton. Sự tàn ác từ nơi y vô cùng trần trụi. Nếu y là một nghệ sĩ, e rằng y thuộc Trường phái dã thú.

Puton sợ quá hét lên: “Bá tước… bá tước, em khai, em xin khai hết. Em là thủ hạ của người lãnh đạo giáo phái Vanity. Chủ nhân của tôi là Alfalia, lý do em đến Five Keys là bởi vì chủ nhân của em bắt em phải đến. Hắn biết kế hoạch của ngài và muốn phá hủy nó.”

“Hắn còn yêu cầu em tìm hiểu tin tức về ngài và chủ nhân của ngài, muốn giết các ngài.”

Cả hai người họ đều là lần đầu tiên bước vào cánh cổng địa ngục.

Họ chỉ nghĩ rằng mình đã đến một nơi xa lạ, không ngờ lại đến quá khứ.

Trong mắt họ, Bá tước Carlos quỷ dị lại mạnh mẽ trước mặt họ rõ ràng là một thằng điên, điên cuồng khẳng định họ là nội gián. Puton đã bị đánh đập quá dã man, chỉ còn cách nhận tội. Cái gọi là đổ tội oan, chắc là như thế này.

Tuy nhiên, sắc mặt của Bá tước Carlos đột nhiên trở nên ảm đạm sau khi nghe điều này, y lại quất một roi vào ngực của Puton.

“Thủ lĩnh của Vanity?”

“Hắn biết kế hoạch của chúng ta? Hắn muốn phá hủy? Còn muốn giết chúng ta?”

“Chủ nhân của tao muốn giết bản thân ngài ấy và tao?”

“Mày muốn chết rồi đúng không!”

Puton hét thảm.

Do không biết chuyện, Puton đã phải chịu nỗi đau gấp bội.

“Em sai rồi! Á! Đừng đánh nữa, em sai rồi!”

Chương 616: Cảm giác quen thuộc

Bá tước Carlos cảm thấy trí thông minh của mình bị xúc phạm.

Hunter tên Puton này quá sức bố láo. Y quất roi liên tục lên trên người của Puton. Chẳng bao lâu sau Puton đã hấp hối.

Y vừa quất vừa nói: “Nếu còn không khai thật, hôm nay tao sẽ quất chết mày.”

“Cả mày nữa, Ryan Hamel, tốt hơn hết mày nên ngoan ngoãn khai ra, nếu không hôm nay hai chúng mày đừng hòng sống sót rời khỏi nơi này, đều trở thành vật hiến tế hết.”

Giọng của bá tước Carlos vô cùng tức giận.

Puton liên tục khóc lóc cầu xin: “Dù em không nói sự thật, nhưng Master của em thật sự là thủ lĩnh của Vanity. Tên của ông ấy là Alfalia, ông ấy yêu cầu tôi mở cánh cửa đỏ, nên tôi mới xuất hiện ở đây.”

“Trước đây chúng tôi đều ở trên con tàu ma. Chúng tôi nghĩ chỉ cần đẩy cánh cửa màu đỏ tiến vào cabin, thì sẽ tìm thấy Quỷ Khoá và tấm bia đá. Đây là tất cả những gì em biết, em thật sự không biết những chuyện khác. “

“Anh tha cho em, em nói thật mà…”

Bá tước Carlos ném chiếc roi đi, tát mạnh vào mặt của Puton khiến lão ngất xỉu.

Sau đó y trực tiếp khạc ra một cục đờm: “Cửa Đỏ? Tao chưa bao giờ nghe nói về Alfalia, tao cũng không phải chưa

từng cùng Master đến Vanity. Tao chưa bao giờ nghe nói về Alfalia.”

“Tôi không biết ai đã phái mày đến đây. Miệng mày cứng thật đó.”

“Nếu là hơn mười năm trước tao rất thích hành hạ kẻ như mày, nhưng hiện giờ… mày cứ chờ làm vật hiến tế đi.”

Sau khi nói xong, Carlos lại nhìn Ryan Hamel.

“Tới phiên mày…”

Ryan Hamel cười gượng gạo: “Thưa ngài, tôi thực sự là một nghệ sĩ. Nếu ngài không tin, thì cứ thả tôi xuống, tôi sẽ hát một bài hát ru cho ngài nghe, được không?”

“Tôi vẽ cho ngài một bức tranh thì sao?”

“Tôi năm nay mới hai mươi, tôi không muốn chết!”

Bá tước Carlos giễu cợt: “Tốt lắm, xem ra ngươi cũng rất cứng, chết đi.”

Nói xong, hơi thở trên người đột nhiên trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Một vật gì đó đã được đánh thức trong bóng tối.

Ánh mắt của Ryan Hamel lập tức trở nên lạnh lẽo, gã cảm thấy cổ bị một cánh tay đen kịt giữ chặt, tóc cũng bị một bàn tay kéo lên. Không thở nổi nhưng lại bị ép phải ngẩng đầu lên. Cảm giác ngạt thở này cực kỳ khó chịu.

Ryan Hamel quyết định liều mạng, gã biết năng lực ác linh hoá của mình BUG đến mức nào, nhưng cần thời gian để dần dần trưởng thành. Cho anh ấy thêm hai năm nữa, thằng ngu Carlos ngang ngược, chỉ biết cậy mạnh này sẽ bị hạ đo ván chỉ trong một nốt nhạc.

Nhưng ngay đúng lúc này…

……

Giọng của Đỗ Duy đột nhiên vang lên: “Dừng lại!”

Khi Bá tước Carlos nghe thấy điều này, y buông Ryan Hamel ra theo bản năng.

Đồng thời, y quay lại rồi nhìn về phía sau thì thấy Đỗ Duy bước nhanh tới với vẻ mặt u ám.

“Ôi… Master, ngài đã trở lại!”

“Thảo nào sáng nay vừa ngủ dậy, em đã nghe thấy chim khách hót vang, thì ra là vì chào mừng ngài!”

Bá tước Carlos quỳ một gối xuống, dáng vẻ ngạo mạn ban này đã hoàn toàn thay đổi, lộ vẻ nịnh nọt hèn mọn. Thái độ này có thể nói là rất liếm.

Đỗ Duy dừng lại, đột nhiên cảm thấy Bá tước Carlos trước mặt có một cảm giác quen thuộc kỳ lạ, nhưng rõ ràng hắn chưa từng gặp y, sao lại cảm thấy quen thuộc…

Mà trong túi của mình, Phong thư khẽ run… Đây dường như là lời thoại của nó mà?

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Carlos, không có lệnh của tôi, cậu không được phép làm gì Ryan.”

Bá tước Carlos đáp ngay: “Dạ thưa Master, mệnh lệnh của ngài chính là mục đích sống của Carlos em. Em sẽ làm mọi việc do ngài yêu cầu.”

Ryan Hamel ở bên cạnh chết lặng. Gã nhìn Đỗ Duy, ngẫm nghĩ: “Người đàn ông này là Master trong miệng của Bá tước Carlos? Là thủ lĩnh của Vanity? Tại sao hắn lại cứu mình? Có âm mưu gì không đây?”

Gã càng thêm cảnh giác hơn đối với Đỗ Duy. Phải tìm cách trốn thoát thật nhanh.

Về phần bia đá, cùng lắm thì không cần.

Vào lúc này, Đỗ Duy nhìn Ryan… hay đúng hơn là Ryan Hamel lúc trẻ bằng ánh mắt vô cùng phức tạp.

Hắn nói: “Ryan… đã lâu không gặp.”

Bá tước Carlos, người đang quỳ một gối chợt tái xanh mặt.

“Master vĩ đại, ngài biết người này sao?”

Ryan Hamel cũng vô thức nói: “Đúng vậy! Thưa ngài, chúng ta có biết nhau sao?”

Đỗ Duy do dự nói: “Đương nhiên là có, nhưng hiện giờ anh không biết tôi. Tên của anh là Ryan Hamel, anh đã từng là thiên tài của giáo hội, nhưng thế giới không hiểu anh, cả tôi cũng không thể hiểu được gu thẩm mỹ của anh.”

Ryan Hamel ngẩn người: “Tôi thật sự không có ấn tượng gì với ngài…”

Đỗ Duy không nhịn được cười: “Đúng vậy, anh không có ấn tượng gì với tôi, bởi vì chúng ta sẽ biết nhau trong tương lai rất xa.”

Ryan Hamel cảnh giác nói: “Tương lai rất xa, rốt cuộc ngài đang nói cái gì vậy? Thưa ngài, xin thứ lỗi cho tôi không thể hiểu ý của ngài.”

Đỗ Duy thở dài: “Có một số chuyện vốn rất khó giải thích, khó hiểu.”

“Hơn nữa tôi không thể nói với anh quá nhiều.”

“Tại sao?”

Ryan Hamel ngày càng trở nên bối rối.

Đỗ Duy cười với hắn, đáp lại: “Bởi vì tôi có trách nhiệm với Ryan.”

Vào lúc này, hắn đột nhiên có loại ảo giác. Cứ như thể cảm giác được mình quá khứ, cảm giác bất lực không tài nào tiêu tan khi đối mặt với Minette.

Sự xuất hiện của một người được định sẵn là tiền đề cho cái chết của một người khác. Đỗ Duy biết rất rõ Ryan Hamel trước mặt cùng Ryan do năng lực ác linh hoá của gã diễn sinh ra mà hắn luôn cảm thấy áy náy không phải là cùng một người, cũng không có cái gọi là luân hồi.

Nhưng quý ai quý cả đường đi, hắn cũng quý Ryan Hamel, hay nói đúng hơn là dễ dàng bao dung. Dù sao dựa vào lịch sử để suy luận, Ryan Hamel đã chết nhiều năm sau đó, không phải lúc gã còn trẻ. Nói cách khác, giờ gã sẽ không chết.

Đỗ Duy nói với Carlos: "Cạu đi cùng tôi, tôi muốn biết kế hoạch tiến hành đến đâu rồi."

Carlos gật đầu dạ dạ, sau đó chỉ vào Ryan hỏi: "Gã thì sao ạ?"

Đỗ Duy nói: "Tạm thười không cần để ý đến hắn, chờ tôi làm rõ sự việc hẵng tính."

Carlos kính cẩn đáp: "Dạ rõ thưa Master."

Nói xong trực tiếp đứng dậy đi theo sau Đỗ Duy, cách hắn ba bước.

…

Ở lối vào của ngục giam, Đỗ Duy lạnh lùng nói với Carlos: "Kế hoạch tiến hành đến đâu rồi? Cánh cửa mà tôi bảo cậu làm đã làm xong chưa?"

Carlos trả lời: "Tối nay sẽ chế tạo hoàn tất ạ. Đến lúc đó, toàn bộ tù nhân ở Thị trấn Five Keys sẽ bị hiến tế, mọi người sẽ được hoá thành cánh cửa mới, cùng với hiến tế cánh cửa cũ."

“Khi đó, liên kết giữa cửa và cửa sẽ bị được kết nối. Dựa theo tiên đoán của ngài trước lúc ngài rời đi, Quỷ Khoá sau cánh cửa và thứ mà ngài muốn đều sẽ xuất hiện trên thế giới này.”

Chương 617: Tôi đang đấu trí với ai?

Sau khi Carlos kể xong mối liên kết giữa cánh cửa và cánh cửa, Quỷ Khoá và những thứ hắn muốn đều sẽ xuất hiện.

Y khó hiểu nhìn Master.

“Master, sắc mặt của ngài khá tệ, ngài thấy có gì không đúng sao?”

“Hay là ngài cho rằng hiệu suất quá chậm?”

Trước mặt Carlos, sắc mặt của Đỗ Duy quả thực rất khó coi. Hắn đột nhiên phát hiện ra một số thứ dường như hoàn toàn khác với cách hắn nghĩ.

‘Mình quá khứ, quả thật là mình sao?’

Tạo hai cánh cửa, triệu hoán Quỷ Khoá và tất cả những thứ hắn muốn từ cánh cửa.

Dùng mạng sống của tất cả tù nhân để hiến tế, thoạt nhìn có vẻ phù hợp với phong cách làm việc của hắn. Suy cho cùng, hắn không phải người tốt. Ở thời đại trước thời đại Victoria, không có tình bạn với bất kỳ ai, bất kỳ chuyện cực đoan gì cũng có thể làm được.

Nhưng…

Tại sao Quỷ Khoá lại xuất hiện theo cách này?

Chẳng phải nó do chế tạo ra sao?

Lại còn cần triệu hoán để có được thứ hắn muốn.

Nó có thể là gì?

Tấm bia?

Đâu thể đơn giản như vậy. Đỗ Duy có rất nhiều suy nghĩ mâu thuẫn nhau, không khỏi cảm thấy ớn lạnh, giờ xem ra hắn quá khứ đã bước vào vòng lặp do chính mình tạo ra. Đó có thể là một thử nghiệm, nhưng điều chắc chắn là hắn quá khứ đã làm vặn vẹo thời gian.

Suy nghĩ này khá nhảm, bởi vì khi ác linh Đỗ Duy nhảy sang dòng thời gian khác đã có sức mạnh để vặn vẹo thời gian.

Đỗ Duy không khỏi thắc mắc: "Nếu kẻ bị tôi triệu hoán là Quỷ Khoá trong tương lai, thì e rằng tôi quá khứ đã điên rồi."

"Hoặc có rất nhiều chuyện hoàn toàn khác với những gì tôi nghĩ."

"Đối thủ của tôi có thể không chỉ là 72 Ma Thần của Solomon, mà còn có thể có một tôi khác."

'Tôi' đây không phải ám chỉ ác linh Đỗ Duy.

Sau đó hắn phủ định ý tưởng này, nói với bản thân rằng hắn chỉ đang suy nghĩ linh tinh, lúc bắt đầu triệu hoán, hắn sẽ biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng những suy nghĩ như hạt giống nảy mầm, bén rễ trong tâm trí hắn. Làm thế nào cũng không lái đi được.

Lúc này, Carlos thấy Đỗ Duy im lặng, thận trọng nói: "Master? Ngài không sao chứ?"

Đỗ Duy sực tỉnh, gật đầu nói: "Tôi không sao."

Hắn có chút do dự, rồi hỏi: "Carlos, trong mắt của cậu thì tôi là người như thế nào?"

Carlos sững sờ. Gương mặt dữ tợn của người đàn ông trung niên tóc vàng đột nhiên giãn ra, nịnh nọt nói: "Master, ngài đã hỏi đúng chỗ rồi ạ."

“Ngài chính là mặt trời, mặt trăng và các vì sao, là quá khứ và tương lai. Trong mắt của Carlos, không ai trên thế giới này sánh bằng một phần vạn của ngài.”

“Không, so sánh ngài với đám tạp chủng kia là khinh nhờn ngài.”

“Nếu nhất quyết muốn so sánh với sự vĩ đại của ngài, vậy thì chỉ có 72 Ma Thần của Solomon.”

“Chúng là những con quỷ trốn thoát khỏi địa ngục, còn ngài là địa ngục.”

Câu chữ nào cũng là nịnh bợ hèn mọn. Carlos đối xử với mọi người đều rất tàn nhẫn, nhưng khi đối mặt với Đỗ Duy, y lại trung thành như liếm cẩu.

Chuyện này…

Đỗ Duy nhìn vẻ mặt nịnh nọt của Carlos, cảm thấy vô cùng buồn nôn. Hắn lắc đầu, chỉ có phong thư mới sánh bằng Carlos về mặt la liếm. Tại sao thuộc hạ của hắn toàn là đám cặn bã này?

Không có ai đáng tin hơn được sao?

Đỗ Duy khịt mũi hỏi Carlos: “Câm miệng, những lời này tôi nghe đủ rồi, thứ tôi muốn là sự thật.”

Carlos lập tức nói: “Đây là sự thật, thưa Master, mọi lời nói của em đều xuất phát từ tận đáy lòng. Dù gì thì em cũng đã ký khế ước bán thân với ngài, em là tay sai trung thành nhất của ngài.”

Đỗ Duy sững sờ: “Khế ước bán thân?”

Carlos nói: “Vâng, thưa chủ nhân, hồi đó em là một người ăn xin, lúc sắp chết đói thì được ngài ban cho một mẩu bánh mì, em đã bán mạng sống của mình cho ngài. Lúc đó ngài thật tốt bụng, ngài bảo hứa hẹn là vô ích, cho nên mới ký khế ước

bán thân. Dù em đã quên các điều khoản của khế ước bán thân, nhưng em cảm thấy rằng việc có thể đi theo ngài là vinh dự lớn nhất cuộc đời Carlos.”

Đỗ Duy khó hiểu nói: “Không ngờ cậu trung thành với tôi như vậy.”

Hắn có cảm giác như đang nhìn thấy phong thư.

Carlos nịnh nọt: “Sau khi đi theo ngài, em đã trở thành bá tước, không chỉ có em, mà những con trai, con gái của em, chỉ cần huyết mạch không đứt đoạn, bọn họ sẽ luôn là người hầu của ngài.”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Từ những lời này của cậu, có lẽ tôi đã hiểu được mình là ai trong mắt của ngài.”

Carlos không hiểu ý của câu này, y chỉ có thể cười theo.

Đỗ Duy nói: “Tôi muốn xuống ngục giam quan sát. Kế hoạch sẽ được tiến hành trong đêm nay, cậu phải chế tạo cánh cửa đó cho tôi.”

Carlos kiên định nói: “Đừng lo ạ, em sẽ không để ngài thất vọng.”

Carlos nói xong chuẩn bị rời đi, mới vừa đi một bước, do dự hỏi: “Master, Ryan Hamel kia xử lý như thế nào? Còn người tên Puton nữa, lão đã nói xấu ngài, em nghĩ lão rất xấu xa, hay cứ giết chết lão?”

Đỗ Duy đau đầu nói: “Hãy bố trí phòng giam riêng cho Ryan. Đừng để gã chạy lung tung, đương nhiên cũng đừng để hắn gặp nguy hiểm. Còn về kẻ tên Puton…”

“Hãy trói lão lại trước. Sau khi tôi rời khỏi ngục giam, tôi sẽ tâm sự với lão thật kỹ.”

Carlos vội vàng nói: “Dạ Master, vậy em lui trước.”

“Cho lui.”

…

Khi Carlos rời đi, Đỗ Duy bước vào ngục giam.

Trong hành lang u ám, bốn bề vắng lặng, không có chút sinh cơ.

Phong thư kiềm chế một lúc lâu, giờ lập tức chui ra từ trong túi quần đi đến trước mặt của Đỗ Duy.

[Thưa Master! Carlos đó thật ngu ngốc, hắn dám cướp lời thoại của phong thư, phát ói… kinh tởm…]

Đỗ Duy vô cảm không nói gì.

Phong thư tức giận: **[Người này rất không bình thường, chắc chắn là kẻ phản bội, chớ nhìn hắn cung kính với ngài như vậy, sau lưng không biết có bao nhiêu ý định xấu xa đâu.】**

[Master, hãy để Shadow chặt Carlos thành nhiều mảnh!】

[Là tay sai trung thành nhất của ngài, Phong thư cảm thấy ác ý từ Carlos.】

Đỗ Duy nhìn nó, cau mày nói: “Carlos hiện giờ vẫn còn hữu dụng, tao sẽ không giết y, tại sao phải giết y?”

“So với y thì ngược lại mày rất phế vật.”

【Cái gì? Phong thư là phế vật?!】

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Giờ tác dụng của mày với tao cực ít. Mày nên nghĩ xem mày còn tác dụng gì?”

“Xét về lòng trung thành, mày quả thực rất trung thành, nhưng Shadow trung thành hơn mày, hơn nữa nó không bao giờ làm phiền tao.”

“Xét về sức mạnh, mày càng không thể sánh với Shadow.”

[Nhưng nếu Master có thể lấy cây bút từ Matthew, ngài có thể giải phóng phong thư, phong thư thậm chí có thể được tìm được bất cứ chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ…]

[Master, phong thư phế vật không thực sự là phế vật.】

Đỗ Duy cau mày nói: “Vậy nên mày mới có thể sống đến tận bây giờ, thôi bỏ đi, ngậm miệng…”

“Chờ đã… Phong thư, mày cho rằng Carlos rất giống mày sao?”

Chương 618: Đêm nay ánh sao chiếu rọi

[Carlos? Tên ngốc đó mà giống phong? Làm sao có thể!】

[Cái loại bề ngoài trung thành, bên trong phản trắc sao có thể giống phong thư em cho được.】

[Master, Phong thư thật sự hiểu quá rõ loại người này.】

[Cái liếm của hắn không phải là liếm thực sự, mà là vỏ bọc mà thôi.】

[Hắn thậm chí còn dám bắt chước phong thư, ngài nghĩ xem, loại người này thật đáng kinh tởm, không hề có điểm mấu chốt nào, loại người này…]

Phong thư đột nhiên sững sờ. Nó hơi hoài nghi cuộc sống, mặc dù nó không phải là con người. Nhưng Carlos này… sao giống chửi chính mình vậy?

Nó vội vàng đổi giọng: **[Master, những gì mà phong thư vừa nói là thành kiến, kẻ xấu như Carlos nên chiếu cố dưới hào quang rực rỡ của ngài!】**

[Nhìn xem, có một câu nói hay, tả bàng hữu tí, phong thư là cánh tay trái. Nhưng giờ có thêm Carlos hơn, không phải hắn sẽ trở thnahf cánh tay phải sao?】

[Chúc mừng kí chủ có thêm một vị chiến tướng…]

Đỗ Duy lắc đầu: “Mày không hiểu ý tôi. Ý tao là, Carlos và mày có thể liên quan rất sâu, cả hai đều có trải nghiệm giống

nhau. Mày chưa từng nghĩ rằng hắn có thể là tiền kiếp của mày sao?”

【Cái gì? Làm sao có thể? Cho dù phế vật thì phong thư vẫn là phong thư, sao hắn có thể là tiền kiếp của em?】

Phong thư rất phân vân.

Nhưng Đỗ Duy lại giật mình, hắn suy tư: “Nói tiếp đi.”

Phong thư trả lời: [Master, ngài đã hơn một lần nói không còn là con người không có nghĩa không còn là chính mình. Phong thư nghĩ câu này cũng có lý, nên Phong thư sẽ vĩnh viên đi theo và trung thành với ngài, cho dù Phong thư không phải là là người như hiện tại.】

[Phong thư không cần biết tiền kiếp là thứ gì. Ngài là ý nghĩa tồn tại của phong thư, phong thư chỉ cần đi theo ngài. Nếu ngài bảo phong thư chết, phong thư sẽ chết; nếu ngài bảo phong thư sống, phong thư sẽ sống.】

Vào lúc này, ngay cả kẻ máu lạnh như Đỗ Duy cũng không khỏi chuyển biến thái độ với Phong thư. Hắn nhếch môi cười khẩy. Nhưng cười rất khó chịu đắng: “Mày liếm trắng trợn quá.”

[Phong thư chưa bao giờ liếm thưa Master, mỗi câu nói của phong thư đều xuất phát từ tận sâu trong trái tim.】

Đỗ Duy hít sâu một hơi, cúi đầu lạnh giọng nói: “Carlos không liên quan gì đến mày, sẽ không có gì thay đổi. Dù ác linh và tà linh đi theo mày nhiều đến đâu, cũng không thay đổi địa vị của mày và Shadow.”

“Đây là lời hứa của tao với mày. Nhưng tao không thể hứa với mày về một tương lai tươi sáng.”

“Mày sẽ vĩnh viễn bị ràng buộc với tao.”

“Nếu như tao rơi vào địa ngục, nhất định sẽ có mày ở bên cạnh.”

Phong thư cảm động muốn khóc.

[Tương lai không có Master cũng không phải là tương lai của phong thư. Về phần Shadow, phong thư cảm thấy ngài không nên đối tốt với nó như vậy. Nó là một tên ngốc, nó sẽ không cảm kích.】

[Ngài vẫn nên tìm cơ hội để giết nó.】

Đỗ Duy khẽ lắc đầu, đút tay vào túi quần, đi về phía dưới ngục giam. Những ngọn đuốc trên tường hai bên lối đi cháy rừng rực, ánh lửa kéo bóng của hắn rất dài. Đỗ Duy tiến về phía trước một mình, với phong thư lơ lửng quanh người. Dù phía trước tối đen như mực nhưng vẫn có một chút ánh lửa le lói.

…

Không ai biết Khi Đỗ Duy nghe được những câu mà hắn từng nói từ phong thư, đã khiến hắn kích động cỡ nào.

Không còn là con người cũng không có nghĩa không còn là chính mình. Đỗ Duy giờ có thể coi không còn là con người. Hắn cũng dần không còn là chính mình.

Cái gọi là dòng thời gian, cái gọi là vòng lặp, cái gọi là quá khứ, những thứ lộn xộn đó, khiến hắn dần đánh mất chính mình.

Ai là ai. Tôi lại là ai?

Từ quan điểm triết học, đây là một chủ đề được tranh luận muôn thuở.

“Tôi tên là Đỗ Duy. Tôi hiểu rồi, tôi biết, tôi đã tiếp xúc với nhiều dạng tồn tại của mình. Tôi đang ở trong một dòng

thời gian khác, với một danh tính khác. Ai cũng có thể là tôi, nhưng tôi chỉ là Đỗ Duy."

Trong bóng tối, giọng nói của Đỗ Duy phá vỡ bầu không khí im lặng. Hắn đi qua thông đạo kéo dài. Nhiệt độ xung quanh ngày càng thấp. Hắn nhìn thấy một con mương sâu dưới nhà tù, và thấy những ngọn đèn sáng rực. Một con mương sâu dài khoảng hai chục mét. Một bên là cánh cửa bị khóa bằng dây xích, bên kia thì không có gì cả.

Đỗ Duy cao ngạo quan sát. Đôi mắt đen láy, dửng dưng nhìn mọi thứ trước mặt.

Hắn nói: "Tôi từng tin vào các vòng lặp, bởi vì đó là kết luận tôi đạt được thông qua phân tích, nhưng bây giờ tôi không thừa nhận điều đó, dù là 72 Ma Thần của Solomon hay thứ quái quỷ nào cũng thế."

"Tôi có thể cảm thấy rằng kể từ khi tôi xuất hiện trên thế giới này, ở mọi nơi đều có sự sắp đặt của vận mệnh."

"Mọi thứ đều có thể tự biện minh."

"Đó là thuyết định mệnh."

"Vòng lặp mà tôi không thừa nhận thì tồn tại có nghĩa lý gì?"

"Thời đại hiện đại mà tôi đang sống lại có ý nghĩa như thế nào?"

"Không ai cho tôi một câu trả lời, vậy thì tôi tự cho mình một câu trả lời."

Khi nói đến đây, Đỗ Duy vươn tay chỉ về phía cánh cửa quấn đây dây xích: "Đối thủ của tao, chúng mày không biết tao. Tao không biết chúng mày có bao nhiêu kế hoạch dự phòng hay có bao nhiêu lá bài tẩy."

“Nhưng tôi cũng giống vậy, khi màn đêm buông xuống, khi cái gọi là kế hoạch bắt đầu.”

“Mối liên hệ giữa hai cánh cửa sẽ được mở ra, tao sẽ chết ở chỗ này, sẽ dùng mạng sống của mình để đấu trí với chúng mày.”

“Chúng mày không phải muốn lợi dụng tao để truyền sức mạnh về quá khứ sao?”

“Vậy nếu tôi chết ở đây thì sao?”

Đỗ Duy càng nói, mạch suy nghĩ càng rõ ràng. Không phải là hắn bị điên mà đã bị đẩy đến giới hạn. Lý trí và điên cuồng là một tấm gương phản chiếu. Cũng giống như Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy.

Hắn hít một hơi thật sâu và nói: “Ác linh tao đã nhảy sang dòng thời gian khác, tao không còn liên hệ với nó nữa. Đây là cơ hội của chúng mày. Giết tao, nó cũng sẽ không còn tồn tại.”

“Vòng lặp vô lý đó cũng sẽ bị phá vỡ.”

“Đến đây đi, chúng ta hãy ngả bài, tao chỉ là phàm nhân, là người bằng xương bằng thịt, còn chúng mày là tồn tại khái niệm.”

“Phần thắng chắcc hắn sẽ nghiêng về phía chúng mày.”

Dứt lời, Đỗ Duy ngồi bên mương sâu, tự châm một điếu thuốc, vừa hút vừa chờ đêm đến. Hắn lười đi gặp Puton. Giờ hắn chỉ nghĩ đến tồn tại đang muốn hại mình, cho dù đó là một tôi trong quá khứ hay 72 Ma Thần của Solomon.

Khi màn đêm buông xuống, hai cánh cửa được mở ra. Những kẻ nên được gọi ra, những kẻ không nên được gọi ra, bất cứ ai đến sẽ chết. Điều này có vẻ không phù hợp với tính cách thận trọng của Đỗ Duy. Nhưng tiền đề là hắn có một lá vương bài.

Cục diện này đã được bày ra từ rất lâu. Lần đầu tiên bước vào cánh cổng địa ngục, Đỗ Duy đã có những ý tưởng mơ hồ, nhưng hắn không thèm nghĩ, thậm chí không đi làm. Không nghĩ không muốn thì sẽ không có ai biết. Tất nhiên, trong cuộc nói chuyện trước đó giữa Phong thư và hắn, đã tiết lộ vương bài của hắn.

…

Bầu trời đêm như một bức màn phủ lấy thị trấn Five Keys.

Những vì sao sáng đêm nay…

Chương 619: Alexis!

Khi màn đêm buông xuống. Ánh sao và ánh trăng chiếu xuống mặt đất, Thị trấn Five Keys bừng sáng về đêm.

Đối với những tù nhân ở nơi này, thời khắc cuối cùng của sinh mệnh đã đến, không ai thoát được cả.

Chúng bị lính canh áp giải đến nơi sâu nhất của ngục giam, mép mương sâu.

Đỗ Duy từ lâu đã không còn tình cảm, không có lòng nhân từ, chỉ có sự tàn nhẫn, vô tình khiến người ta khó chịu. Lòng nhân ái đối với đồng loại là bản năng của con người. Sự căm ghét đồng loại cũng là bản năng.

Hắn đang đợi Carlos, cũng chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng.

Một lúc sau, tiếng bước chân nặng nề vang lên.

Người đàn ông trung niên luôn trung thành với Đỗ Duy, Bá tước Carlos, trên lưng vác một cánh cổng gỗ, bước từng bước nặng nhọc đi tới.

“Master, cửa đã làm xong.”

“Carlos không bao giờ khiến ngài thất vọng.”

Giọng của Carlos rất bình tĩnh.

Đỗ Duy quay đầu lại nhìn, liền thấy cửa gỗ quấn đầy dây xích, rồi quấn quanh Carlos. Toàn bộ cánh cổng gỗ toát lên một hơi thở quỷ dị. Nó có hình dạng giống hệt như cánh cổng địa ngục được đặt ở đầu kia của con mương sâu.

Không đúng…

Không thể nói là giống như đúc. Nó giống như bản sao của cánh cổng địa ngục, tất cả các đường nét đều đối lập, giống như một tấm gương, phản chiếu hai cánh cổng.

Đây là hàng nhái, hơn nữa còn là một hàng nhái khắc ngược.

Đỗ Duy lạnh lùng ra lệnh: "Bắt đầu thực hiện kế hoạch."

Carlos cúi đầu, hét lên: "Dạ! Thưa Master vĩ đại!"

Dứt lời, gã bèn vác cánh cổng gỗ nhái trên lưng, tung người rồi nhảy xuống mương sâu dưới lòng đất.

Chân gã rơi xuống vũng bùn do trọng lực.

Carlos không hề quan tâm, không chút do dự bước tới, từng bước từng bước đi về phía đầu kia của con mương sâu.

Trong quá trình này, cánh cổng đối diện với hắn dần toát ra hơi thở lạnh lẽo.

Cánh cổng địa ngục đang run rẩy. Nó dường như có ý thức của chính mình.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Đỗ Duy, đều nghe thấy một tiếng hét vô cùng thảm thiết.

Đó là âm thanh của con người. Có đàn ông và phụ nữ, già và trẻ.

Đỗ Duy nghe được những cảm xúc tiêu cực không cam lòng, bất bình, tức giận và đau đớn trong những tiếng hét đó.

Đồng thời từ cánh cổng địa ngục, còn toả ra vô số sương mù đen dày đặc.

Màn sương giống như sinh vật sống, ngay khi xuất bèn lan tràn từ đáy mương sâu, ngày càng dày đặc và giương nanh múa vuốt bao phủ đầu kia của con mương.

Carlos vẫn vác cánh cổng sao chép.

Giờ mỗi bước đi của gã đều phải chịu áp lực vô cùng khủng khiếp.

Nhưng may mắn thay, Carlos không phải là một người bình thường, gã là một Hunter cực kỳ mạnh mẽ, nếu đem ra so sánh thì có lẽ hắn còn mạnh hơn rất nhiều so với Minette ở thời kỳ đỉnh cao.

Carlos nghiến răng. Máu trào ra từ miệng gã, gã gần như cạn kiệt sức lực của mình trước khi cuối cùng đến được đầu kia của cái mương.

Rầm…

Cánh cổng địa ngục hàng nhái đập xuống đất khiến bùng văn khắp nơi.

Một cảm giác cực kỳ khủng khiếp, trầm mặc đến mức cả không khí ngưng trệ, kỳ dị không thể tả, trực tiếp tràn ngập từng tấc không khí.

Tiếng kêu rên ngày càng chói tai.

Các tù nhân bắt đầu tuyệt vọng. Chúng cầu khẩn như dự cảm được điều gì, tìm mọi cách để rời khỏi nơi ma quái này.

Nhưng…

Không ai nhân từ với họ.

Đỗ Duy không quan tâm đến các tù nhân. Hắn đang tập trung quan sát những chuyện đang xảy ra xung quanh mình.

Khi Carlos đặt cánh cổng còn lại ở đầu kia của con mương, hai cánh cổng thực sự đối nghịch nhau.

Điều quan trọng là màn sương đen lan tỏa trong mương sâu bất ngờ dừng lại. Mới xâm chiếm được phân một nửa thì Carlos trèo lên khỏi mương sâu.

Gã kính cẩn nói với Đỗ Duy: “Master, ngài có thể bắt đầu hiến tế.”

Đỗ Duy gật đầu, không nói gì. Hắn chỉ nhìn xuống. Ánh mắt của Carlos có chút phức tạp, gã muốn nói gì đó, nhưng đám tù nhân bên cạnh không ngừng khóc lóc van xin, khiến sắc mặt gã đột nhiên trở nên xấu đi.

“Chúng mày là tù nhân, tất cả hãy câm miệng lại.”

“Không ai sẽ thương hại chúng mày, bởi vì chúng mày vốn tội ác tày trời. Đứa nào cũng đã giết rất nhiều người, chỉ xứng làm tế phẩm.”

Sau đó, Carlos lập tức xua tay nói với đám lính canh: “Bắt đầu huyết tế.”

Các lính canh trở nên hung tợn. Chúng vung dao, đâm thủng ngực của người phàm, lúc nhổ ra thì trực tiếp đẩy tù nhân xuống mương sâu, giống như làm sủi cảo. Các tù nhân lần lượt bị đẩy xuống. Có thể nói là vô cùng tàn nhẫn.

Tù nhân rơi xuống một cái mương sâu và bị sương mù bao phủ, không biết có phải là ảo ảnh không, trong màn sương mờ ảo hiện lên những khuôn mặt.

Dữ tợn lại khủng khiếp.

Màn sương mù cứ như đã bị kích thích, sự lan tràn đã bị tạm dừng lại đang tiếp tục.

Khi màn sương đen hoàn toàn lấp đầy rãnh sâu. Giữa hai cánh cổng, lớp sương mù đen được dùng làm cầu nối chúng lại với nhau.

- Ông ông…

Tiếng chấn động vang lên, mặt đất bên dưới cũng đang run rẩy.

Màn sương đen cuồn cuộn như sóng biển.

Carlos ở bên cạnh nói: “Mối liên hệ giữa hai cánh cổng đã được mở ra, cánh cổng mà ngài yêu cầu em làm không khác gì cánh cổng địa ngục thực sự.”

Đỗ Duy nhìn hắn nói: “Nhưng cậu lại có thể phân biệt thật giả.”

Carlos đáp: “Đúng vậy, Master, ngài chỉ bảo em chế tạo, ngài muốn dùng nó triệu hồi Quỷ Khoá và thứ mà ngài muốn, nhưng còn chưa nên xử lý em như thế nào.”

“Em nghĩ rằng đó là khoảng trống mà ngài dành cho em.”

“Ngài luôn có thể tin tưởng vào lòng trung thành của em dành cho ngài.”

Rõ ràng, Carlos đã biết kết cục của mình từ lâu.

Còn Đỗ Duy thì lạnh lùng nói: “Chuyện này tôi không quan tâm, cậu cứ làm chuyện mà cậu nên làm.”

Carlos nói bằng giọng điệu phức tạp: “Em đã nghe lời này của ngài không biết bao nhiêu lần, lần nào ngài cũng sẽ trả lời em như vậy, nhưng em vẫn sẽ hỏi ngài.”

Nó có nghĩa là gã đã trải qua chuyện này vô số lần. Cũng giống như vòng lặp.

Đỗ Duy không kinh ngạc, nói thẳng: “Hỏi tôi cái gì?”

Carlos hỏi: “Em còn được gặp lại ngài chứ?”

Đỗ Duy không trả lời, mà nói: “Ở đây liên tục có một vòng lặp.”

Carlos nói: “Vâng, mỗi lần sản xuất cánh cổng, em sẽ nhớ lại vô số lần trước đây. Em đã cố gắng đấu tranh, nhưng vẫn bị mắc kẹt trong đó.”

“Mỗi lần em nói với ngài điều này, đều không thể thay đổi kết quả cuối cùng.”

“Em rất bất lực, nhưng lòng trung thành lại yêu cầu em nói những lời này. Em không biết có thể giúp được gì cho ngài hay không, bởi vì đối với ngài thì năng lực của em không có tác dụng gì cả.”

“Không ai có thể giúp được ngài.”

“Ngài sẽ không trả lời câu hỏi của em, bởi vì việc đó rất vô nghĩa.”

Nghe đây, Đỗ Duy im lặng một lúc, vỗ vỗ vai của Carlos nói: “Tôi đã từ bỏ rất nhiều thứ quan trọng, bởi vì tôi chỉ có thể tiếp tục chạy về phía trước, không bao giờ dừng lại.”

“Lòng trung thành của cậu không là gì đối với tôi, tôi không quan tâm.”

“Cậu nên hiểu ý của tôi, tôi không phải là Master mà cậu biết.”

Carlos không nói gì. Gã nhìn lính canh, lính canh lập tức vô thức dùng dao đâm vào tim của chính mình, rồi nhảy xuống mương sâu. Carlos là một thuộc hạ trung thành, nhưng gã không phải là một người tốt.

Ngay sau đó, gã cũng nhảy vào đó.

Màn sương đen bao phủ lấy gã, ngay cả Đỗ Duy cũng không nhìn thấu cảnh tượng bên dưới.

Trong màn sương, Carlos cúi xuống, đặt tay phải lên ngực, thực hiện một nghi thức quý tộc.

“Em dâng cho ngài lòng trung thành của em.”

Trong nháy mắt, màn sương mù đen kịt run rẩy, trong nháy mắt hóa thành máu.

Máu liên tục đổ, cả con mương sâu nhanh chóng trở thành vũng máu.

Đường nét của hai cổng địa ngục dần hiện lên dưới đáy vũng máu.

Ọc ọc…

Từ trong mặt nước đẫm máu, một con tàu dần dần nổi lên.

Đỗ Duy nhìn thấy Alexis đang đứng trên mũi tàu, phía sau là Quỷ Khoá.

Alexis với mái tóc bạch kim, đưa tay về phía hắn, trên mu bàn tay phải có hoa văn kim đồng hồ đang xoay tròn.

Chương 620: Chân tướng

Khi Alexis xuất hiện, bức tranh sơn dầu bay ra khỏi người của Đỗ Duy.

Bức tranh sơn dầu đang run rẩy. Sau đó vô số sợi tơ đen dày đặc trào ra, rồi chui vào tay trái của Alexis đang đứng trên con tàu ma.

Đỗ Duy đau đớn khịt mũi, cơ thể không ngừng run lên. Hoa văn kim đồng trên mu bàn tay phải của hắn đang quay, khiến hắn đau đớn như bị lăng trì.

Cứ như bị một con dao đâm thẳng vào trong máu thịt, khoét mất một miếng thịt ra ngoài.

"Shadow…"

Đỗ Duy gầm lên đầy đau đớn.

Ngay lập tức, Shadow trùm lấy hắn. Nhưng ngay giây tiếp theo, Alexis xuất hiện trước mặt Đỗ Duy. Nàng duỗi tay phải ra, nắm cổ Đỗ Duy nhấc bổng lên.

Shadow cầm dao mổ tà linh không chút do dự thọc vào nàng.

Nhưng giây tiếp theo, nó đã bị định trụ.

Bởi vì đằng sau Đỗ Duy, có 1 chiếc chìa khóa xuyên qua hắn, đâm thẳng vào trong Shadow. Quỷ Khoá rất cao, có 5 chiếc chìa khóa xỏ vào năm ngón tay của một bàn tay. Các ngón tay rất hẹp dài, đáng sợ như lưỡi dao. Đỗ Duy không thể cử động khi chiếc đầu tiên đâm vào cơ thể. Shadow cũng vậy, chiếc thứ hai xuyên qua nó.

Đôi mắt của Đỗ Duy lập tức mờ đi.

Sau đó đến thứ ba, thứ tư và thứ năm.

Alexis bóp cổ của hắn, dửng dưng nhìn hắn như người xa lạ.

“Tại sao?”

Ý thức của Đỗ Duy hoàn toàn mờ hồ.

“Em… em…”

Alexis lạnh lùng nói: “Em biết anh muốn hỏi gì. Em là Minette, nhưng cũng là Alexis. Em là người đã ngăn cản 72 Ma Thần của Solomon năm xưa.”

“Cô gái ở hiện đại cái gì cũng không biết, bên nhau thì ít cách xa lại quá nhiều cũng chính là em.”

“Em muốn cho anh những điều tốt đẹp nhất, nhưng anh lại khiến em trở tay không kịp.”

“Anh có thể hiểu rằng việc hôn mê của Alexis là do em trong quá khứ thực hiện…”

“Em đặt ý thức của mình ở đây, chính là vì thời khắc này, để lấy lại tất cả sức mạnh em đã trao cho anh.”

“Anh có thể tuyệt vọng với em.”

“Tương lai của anh sẽ không có em. Hãy sống cuộc sống mà anh nên có.”

Nói xong, Alexis ném hắn xuống vũng máu.

Mà trong quá trình này, hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay của Đỗ Duy đã biến mất hoàn toàn. Cùng với hoa văn của cân vàng và một số thứ khác, đều quay trở lại với Alexis.

Ngay sau đó Alexis chạm vào sợi dây chuyền đeo trên cổ mình.

Đó là một sợi dây chuyền pha lê, cũng là món quà duy nhất trừ hoa mà Đỗ Duy từng tặng nàng, chút phức tạp lóe lên trong mắt nàng.

Sau đó, đôi mắt nàng trở nên kiên định, dùng sức nắm chặt bàn tay phải. Một thanh trường kiếm bỗng xuất hiện trong tay nàng.

Alexis thì thầm: "Anh đấu còn không lại em, dựa vào đâu để chống lại 72 Ma Thần của Solomon?"

"Chỉ trong 2 tháng, anh đã gây ra quá nhiều rắc rối, lại để bản thân rơi vào vòng lặp."

"Anh luôn khiến em giận. Nhưng thật may là em mạnh hơn anh."

"Hãy để em gánh chịu nỗi đau của anh. Cái gọi là vòng lặp cũng để em gánh."

Alexis chĩa thẳng kiếm vào con tàu ma, lạnh lùng, tàn nhẫn nói: "Đối thủ của mày không phải là anh ấy, mà là tao."

Khi Alexis vừa nói xong, cửa buồng của con tàu ma mở ra.

Bầu không khí ẩm ướt tối tăm bao trùm xung quanh. Có bóng ma chui ra từ bên trong. Hình thù của những bóng ma rất kỳ dị.

Tổng cộng có 18 bóng ma.

Bên cạnh Alexis đột nhiên mở ra vô số lỗ hổng, là sản phẩm của sự vặn vẹo không gian, trong bóng tối có vô số con mắt mở ra, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta muốn phát điên. Ma Thần khái niệm không có thực thể. Ví dụ, mọi thứ mà mắt thường có thể nhìn thấy đều tồn tại trong không gian 3 chiều, trong khi Ma Thần tồn tại ở chiều không gian thứ tư, tức là không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Mái tóc bạch kim của Alexis tung bay trong gió.

Thân thể của nàng dần dần trở nên mờ mịt, nàng đã từng lựa chọn trở khoác giáp thành thần, cũng là một thành viên của Ma Thần, cũng là tồn tại khái niệm. Mọi thứ chìm vào bóng tối. Ngục giam sụp đổ hoàn toàn.

Vô số máu từ trong đống đổ nát bao phủ toàn bộ Thị trấn Five Keys, lao thẳng ra biển.

Đó là một đêm đầy sao, nhưng lại không thể nhìn thấy chút ánh sao nào.

Bóng ma đang bao trùm mọi thứ.

Máu tụ lại thành dòng sông cuộn trào, bỗng nhiên có một con tàu ma nổi lên. Bên dưới con tàu ma quái, tức là trong nước máu, có rất nhiều xác chết.

Cuối cùng con tàu ma ra khơi. Nó lắc lư liên tục trên biển, như thể đã trở thành trung tâm của chiến trường. Lúc bị bao phủ bởi máu, lúc lại bị bóng tối bao phủ.

Sóng không ngừng vỗ vào thuyền. Ngoài ra còn có sấm và chớp, và mưa lớn như trút nước.

Rầm…

Một tia sét đánh vào boong của con tàu ma. Đột nhiên, bóng ma chiếm ưu thế. Một thanh trường kiếm đâm vào boong tàu.

Alexis lặng lẽ xuất hiện, nàng đang nửa quỳ trên mặt đất, một tay cầm cán trường kiếm, nhưng trông vô cùng đau đớn.

Điều quan trọng nhất là cơ thể của nàng cũng đã bị những cái bóng bào mòn. Cái giá của việc trở khoác giáp thành thần, chính là phải trở thành Ma Thần.

“Vẫn chưa thua…”

Trên tay phải của Alexis, hoa văn kim đồng hồ chợt loé lên.

Phát động Đánh Dấu.

Quỷ Khoá bất ngờ xuất hiện bên cạnh Alexis.

Ngay sau đó, hoa văn của chiếc cân bằng vàng xuất hiện trên tay phải của nàng.

Quỷ Khoá bị hiến tế.

Sau đó, một Alexis khác cầm một thanh trường kiếm bước ra. Nàng đã khoác giáp thành thần, cũng là một Ma Thần khái niệm, phát động năng lực Đánh Dấu hoàn toàn khác với Đỗ Duy.

Nghiêm túc thì giống như một chia thành hai.

Ở đây chỉ có 18 Ma Thần, cấp bậc của họ không rõ nhưng chắc hẳn họ mạnh hơn Alexis rất nhiều, nàng không thể được lại những Ma Thần đáng sợ này.

Nếu một không đánh lại, thì hai.

Nhưng vào lúc này, cửa cabin màu đỏ đột nhiên bị nứt ra. Một chiếc mặt nạ dày đặc hoa văn kỳ lạ vụt qua.

Ngay lập tức, Alexis dừng lại…

Cô cúi đầu và nhìn một bàn tay nhợt nhạt đang xuyên qua bụng mình.

Những đầu ngón tay rướm máu trông thật kinh hãi.

Alexis muốn quay đầu lại, nhưng bàn tay đột ngột kéo ra, cô còn lại cũng biến mất.

Rầm…

Alexis ngã mạnh xuống đất. Hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay phải của nàng vẫn đang quay ngược chiều kim đồng

hồ. Thời gian có thể chạy ngược. Nhưng chưa kịp phát động, bàn tay phải của nàng đã vỡ nát. Một bóng đen đeo mặt nạ nhìn cô với vẻ cao ngạo.

Đằng sau đường viền này, mười tám cái bóng đã bị chia cắt.

Alexis đau lòng nói: "Anh là Đỗ Duy? Không, mày không phải anh ấy, mày chính là Ma Thần trong 72 Ma Thần của Solomon."

Bóng đen không trả lời, chỉ có mặt nạ toả ra dao động.

Alexis bất giác cảm nhận được sự cái chết đến gần.

Nhưng đúng lúc này, từ xa truyền đến tiếng bước chân. Alexis vô thức nhìn lại, nàng bàng hoàng khi thấy người đàn ông ấy.

"Đỗ Duy? Không phải anh đã bị em đưa đến hiện thực sao?"

Trước mặt cô ấy, giọng điệu của Đỗ Duy rất bình tĩnh: "Đó chẳng qua là điều em nghĩ."

Dứt lời, Đỗ Duy nhìn bóng ma nói: "Cuối cùng tao đã làm rõ một chuyện, chúng mày đang muốn trở thành tao, đống lộn xộn kia không liên quan gì đến tao."

"Giết chúng mày trước, chuyện sau đó sẽ rất đơn giản."

"Biến tất cả chúng mày thành tao, loại bỏ hoàn toàn chúng mày về mặt khái niệm."

Nghe đến đây, Alexis đau đớn nói: "Anh điên cái gì vậy, anh còn đánh không nổi em. Sự mạnh mẽ của em chỉ ở trong tương lai chứ không phải bây giờ. Anh đã lãng phí vòng lặp mà em đã phá huỷ vì anh."

Đỗ Duy vừa đi vừa nói: “Anh đã hoàn toàn phá huỷ vòng lặp, không có chuyện phá hay không.”

“Còn về tương lai?”

“Tương lai luôn nằm trong tay của anh.”

Đỗ Duy vừa nói vừa đưa bàn tay phải ra rồi nắm lại, trên tay xuất hiện một chiếc mặt nạ màu trắng.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn đeo mặt nạ vào.

Chương 621: Ta đã nắm giữ tương lai trong tay

Khi Đỗ Duy đeo mặt nạ vào, bóng ma muốn giết chết Minette lập tức bị định trụ.

Mọi thứ dường như đã lắng xuống. Trên chiếc mặt nạ trắng toát kia, dưới mắt phải của hắn là hoa văn của đại dương, khuôn mặt được che bởi chiếc mặt nạ kia vô cùng lạnh lùng và tàn nhẫn. Tròng mắt thì đen như mực.

Con mắt bên phải mang theo ác ý đen tối nào đó, có sợi tơ mịn màu đen xuyên qua, rất kỳ quái khiến người ta chỉ nhìn vào bèn như bị hút cả linh hồn.

Ác linh Đỗ Duy đã online. Nó và Đỗ Duy là quá khứ và tương lai của nhau.

Đỗ Duy từng nói với Phong thư rằng tương lai luôn nằm trong tay hắn, có thể nắm giữ tương lai bất cứ khi nào hắn muốn. Cả hai vốn là một. Nhưng dù là một, cách nhìn của họ lại trái.

Ác linh Đỗ Duy nhảy sang dòng thời gian khác chỉ là một màn kịch, dù đó là năng lực ảo giác của Đỗ Duy, nói một cách đơn giản thì đó chỉ là cái bẫy. Đó chính là không ngừng suy yếu thực lực của mình, dùng "chính mình" khác làm mồi nhử, âu hết những kẻ thủ ác ra. Trong quá trình này, ác linh Đỗ Duy đã quan sát mọi thứ diễn ra với "chính mình" từ một góc độ khác. Nếu kẻ thủ ác không lộ diện, nó sẽ không lộ diện.

Mồi được thả xuống. Chỉ tiếc con cá vừa câu được không lớn như tưởng tượng. Chỉ có 18 Ma Thần.

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Chúng mày khiến tao thất vọng.”

Bóng ma đang chiến đấu chống lại nó. Dù sao nơi này có 18 Ma Thần, tuy cấp bậc không rõ nhưng cũng không thể bị ác linh Đỗ Duy đè bẹp. Bóng ma Ma Thần không nhúc nhích, ác linh Đỗ Duy cũng không thể động đậy. Hai bên đều bị định trụ tại chỗ.

Alexis bị kẹp ở giữa.

Nàng nhìn người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, định mở miệng muốn nói gì đó, nhưng vết thương quá nặng. Nàng cho rằng mình đã cận kề cái chết, đã sẵn sàng từ bỏ tất cả. Nhưng cuối cùng người được nàng bảo vệ lại xoay chuyển cục diện, thật sự ra một vương bài.

Đôi mắt của Alexis mờ đi. Nàng thở hắt ra rồi chậm rãi nhắm mắt lại. Ý thức đang tiêu tan, mơ hồ và hỗn loạn, như rơi vào bóng tối, chìm xuống biển. Nhưng đến giây phút cuối cùng, nàng vẫn nghe thấy tiếng thở dài.

…

Trên con tàu ma, khi tiếng thở dài vang lên.

Ác linh Đỗ Duy lập tức xuất hiện trước Ma Thần.

Nếu nó di chuyển, bên kia cũng di chuyển.

Bóng ma tức khắc bao phủ và ăn mòn ác linh Đỗ Duy. Ác linh Đỗ Duy chống cự và ôm lấy Alexis. Ngay sau đó, ác linh Đỗ Duy lần nữa biến mất, thoáng hiện lên giữa bầu trời đêm đang đổ mưa.

Sấm chớp gào thét đùng đoàng. Ác linh Đỗ Duy lơ lửng trên không, đồng tử co rút lại. Những tia sét dày đặc đánh xuống không trung. Nhưng khi đối đầu với Ma Thần, đặc biệt là khi khái niệm chống lại khái niệm, tất cả các sức mạnh thực

tế đều trở nên vô cùng. Vì vậy ác linh Đỗ Duy không thèm để ý tia sét, nó cúi đầu nhìn Alexis đang hấp hối trên tay mình, ánh mắt càng lúc càng lạnh.

Lúc này, không ai biết nó đang nghĩ gì. Thái độ của nó đối với Alexis cũng vô cùng mập mờ. Bên cạnh đó, nó biết rằng người trước mặt không chỉ là Alexis.

"Tôi không muốn điều này xảy ra lần thứ hai."

Cuối cùng, ác linh Đỗ Duy cũng không đưa ra quyết định kia. Nó duỗi tay phải ra rồi đâm thẳng vào trái tim của Alexis.

Khi nó duỗi ra thì tay phải đã nhuốm đầy máu của Alexis, hoa văn mặt nạ trên mu bàn tay nó có kim đồng hồ, cán cân, con mắt, cái bóng và biểu tượng của một thanh kiếm lập lòe.

"Trở về đi, sức mạnh của tao."

Khi ác linh Đỗ Duy nói xong, hoa văn kim đồng hồ đang quay ngược chiều, Alexis, người gần như đã chết bỗng hồi phục trong chớp mắt. Nàng mở mắt ra, vô hồn nhìn xung quanh. Ác linh Đỗ Duy không có thời gian để ý đến cô, bèn xua tay đẩy nàng ra khỏi đây.

Ở phía dưới bóng ma của Ma Thần đã bao phủ toàn bộ đại dương. Theo những gì có thể thấy, mọi thứ đều bị bao phủ bởi bóng tối và sương mù.

Một tồn tại khổng lồ nổi lên từ đại dương. Có tổng cộng 18 Ma Thần, hình dáng kỳ lạ, toát ra khí chất kinh dị không gì sánh được. Dường như chúng mạnh hơn rất nhiều so với Ma Thần đã bị ác linh Đỗ Duy giết chết. Nhưng thực tế không thể tính như vậy. Nếu Ma Thần là 4 chiều, Ma Thần bị ác linh Đỗ Duy giết chết đã bị gái để biến đối thủ thành tồn tại 3 chiều.

Nói đơn giản là giảm kích thước chiều không gian của đối phương.

Cuộc đối đầu diễn ra vào lúc nửa đêm, dưới đáy biển sâu vô biên, đã trở thành khái niệm vs khái niệm.

Đây là trận chiến giữa 18 Ma Thần và ác linh Đỗ Duy.

Mưa xối xả cuốn tung bầu trời. Sấm chớp ầm ầm và lập lòe.

Ác linh Đỗ Duy ngạo nghễ nhìn Ma Thần phía dưới. Nó cảm thấy sức mạnh của nó đã trở lại bèn lạnh lùng nói: "Khi chúng mày nhìn thấy tao, tao cũng nhìn thấy chúng mày."

"Tao không quan tâm chúng mày nhảy đến đây từ dòng thời gian nào. Nhưng nếu chúng mày đã ở đây, thì số phận của chúng mày ở trong tay của tao."

Lũ Ma Thần đang âm thầm gầm lên. Có những lời cầu nguyện thì thầm cùng những nguyền rủa hằn học vang lên bên tai.

Ác linh Đỗ Duy không quan tâm, vươn tay phải chỉ vào Ma Thần phía dưới: "Tao là địa ngục của chúng mày, vậy chúng mày đã sẵn sàng trở về địa ngục chưa?"

Ma Thần đều là tồn tại có tính khái niệm. Giết Ma Thần vốn là chuyện tuyệt đối không thể. Nhưng ác linh Đỗ Duy có thể đồng hóa chúng.

18 Ma Thần bành trướng. Bóng ma hoà lẫn với nước biển đến mức không thể nào phân biệt, thẩm thấu mỗi một tấc không khí, xoá bỏ ranh giới trời và biển.

Ác linh Đỗ Duy duỗi thẳng tay phải. Hoa văn cái cân vàng nổi lên. Sau đó, hoa văn cái bóng lập tức lu mờ, lập tức biến thành hư vô. Ác linh Đỗ Duy đã hiến tế một Ma Thần bị nó đồng hóa.

Chỉ một mình nó mà muốn chiến với 18 Ma Thần này chính là mơ mộng hão huyền, đâu thể làm thế được.

1 vs 18, nó không có chút ưu thế nào.

Vì vậy, khi năng lực cân vàng được kích hoạt, thân hình của ác linh Đỗ Duy trở nên mờ nhạt mờ đi.

Từng ác linh Đỗ Duy một bước ra khỏi bóng tối.

…

Vào lúc bình minh, có tiếng gió hú rít và sóng biển dâng cao.

Đây là bờ biển của thành phố Pollard, một thành phố ven biển, cơn bão đã hoành hành ở đây được một ngày.

Bỗng nhiên Alexis xuất hiện từ trong bóng tối, từ giữa không trung rơi mạnh xuống đất, may mắn thay, lớp cát ẩm dưới đã đóng vai trò như một tấm đệm, nên giúp nàng không bị thương quá nặng.

Mưa vẫn tuôn xối xả khiến thân hình của ướt sũng nước, khiến áo quần bó chặt vào body nóng bỏng của nàng.

Alexis ngơ ngác nhìn xung quanh, không khỏi rùng mình.

“Đây là nơi nào? Đầu của tôi đau quá… tại sao tôi lại ở đây?”

Sắc mặt của Alexis vô cùng tái nhợt, nàng nhớ lại hình như mình đang ở trong gia tộc, nhưng sau đó nàng như có một giấc mộng rất dài, trong giấc mộng có rất nhiều chuyện khiến nàng bất lực và đau lòng.

Nhưng giờ sau khi tỉnh dậy từ giấc mơ, nàng bỗng xuất hiện ở một vùng biển hoàn toàn xa lạ.

Vào lúc này, Alexis đau đớn ôm đầu, cô nghe thấy giọng nói mang theo nỗi buồn và cầu khẩn.

“Cứu ảnh… cứu ảnh… nhanh đi cứu ảnh…”

Chương 622: Nỗi đau của Alexis

Khi Alexis nghe thấy giọng nói ấy, không hiểu vì sao nàng không kìm được rơi lệ.

Trên gương mặt xinh đẹp tái nhợt, chợt có hai dòng lệ trượt dài trên má.

“Là giọng nói của tôi…”

Alexis có phần hụt hẫng, đó là sự hoảng loạn mà nàng chưa bao giờ cảm thấy. Như thể thứ quý giá nhất của nàng đã bị phá vỡ.

“Anh yêu xảy ra chuyện sao?”

Alexis tự hỏi bản thân, giọng nàng như đang khóc: “Anh yêu ở đâu, tôi phải làm sao mới có thể cứu anh ấy?”

Giọng nói càng lúc càng xa dần. Dần dần không thể nghe được gì.

Alexis quỳ trên bãi biển, chợt vươn tay ra định bắt lấy thứ gì đó, nhưng mưa như trút nước, nàng chỉ có thể hứng được cơn mưa đang rơi.

“Nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu?”

Càng ngày càng bất lực, càng ngày càng đau đớn. Alexis không nhớ những gì đã xảy ra, bởi vì Minette sống trong quá khứ, nhưng cô ấy sống ở hiện tại. Còn ký ức của Minette, ít nhất cô ấy không thể có nó bây giờ. Ngay cả khi Alexis cố gắng chống lại thân phận này.

Vào lúc này, giọng nói kia như dùng hết sức lực vang lên trong đầu của Alexis.

"Anh ở ngay phía sau cô…"

Nghe điều này, Alexis lập tức quay đầu lại.

Sau đó, nàng nhìn thấy sóng lớn cuồn trào ở đại dương sau lưng cô. Một con tàu ma bằng gỗ đổ nát đang chao đảo trên biển. Sóng lớn liên tục vỗ vào con tàu ma, gần như nhận chìm nó.

Trong đôi mắt màu lam Alexis lập tức ngập tràn sương mù, trong đó có tia máu. Như thể theo bản năng, nàng nhìn thấy một hình ảnh mà nàng không thể chấp nhận được.

Trong hình, người đàn ông nàng yêu ngã xuống boong con tàu ma, đôi mắt nhắm nghiền, máu me khắp người, xiềng xích trói chặt hắn. Sợi xích kéo dài về phía cabin của con tàu ma. Đâm vào một cánh cửa màu máu, từng chút một kéo vào bên trong.

…

"Rốt cuộc tôi đang nhìn thấy gì, tại sao anh lại ở trên con tàu đó?"

Nỗi đau dâng đầy trong mắt của Alexis. Cô vô cùng mệt mỏi, sớm đã kiệt sức. Giờ nỗi đau do năng lực nhìn thấy tương lai của Minette là thứ mà nàng không thể chịu đựng nổi.

Sau đó cảnh tượng tiếp tục…

Cô nhìn thấy người đàn ông của mình bị dây xích kéo vào sau cánh cửa, bên trong có những tồn tại đáng sợ và kỳ dị, dường như là ác linh, hoặc giả thứ gì đó khủng khiếp khác. Sau đó, ở cuối sợi dây xích là một kẻ kinh dị, tay phải cầm 5 chiếc chìa khóa, thân hình gầy guộc chỉ còn là bộ xương, một ông lão nước da ngăm đen.

Nếu nói đó là người, không bằng nói đó là ác quỷ.

Ác quỷ cười gằn bóp mạnh cổ người đàn ông của nàng, nó đang cười điên cuồng.

Những giây tiếp theo, nước biển tràn vào cabin. Toàn bộ con tàu ma chìm dần xuống đáy biển. Đây là kết thúc của cảnh tượng tương lai.

Alexis suy sụp, nàng tuyệt vọng chạy ra biển. Cho dù nước biển lạnh lẽo thấu xương, cô vẫn không chút do dự lao thẳng về phía con tàu ma.

"Anh chờ em… em sẽ không để cho anh chết. Đỗ Duy… anh đã đồng ý với em rất nhiều lần, chắc chắn anh sẽ không bao giờ xảy ra chuyện. Anh cũng đã nói rằng anh sẽ không lao đầu vào chỗ chết nữa. Em biết rằng anh đang nói dối em, nhưng anh đã hứa với em rằng anh sẽ không xảy ra chuyện gì."

Ở trong nước biển, Alexis cố gắng hết sức để bơi trong biển nhưng con tàu ma cách nàng ít nhất gần 500 mét, ngay cả khi ở trạng thái thể lực tốt nhất, nàng cũng không thể bơi xa như vậy. Chưa đề cập đến giờ cơ thể của cô vô cùng suy nhược.

Bão táp mưa sa vẫn hoành hành. Dù nàng không hề quan tâm đến điều này, vẫn liều mạng muốn bơi đến con tàu ma, nhưng cô lại liên tục bị sóng đẩy vào bờ hết lần này đến lần khác. Chỉ là cự ly cách 500 mét. Nhưng cứ như cách xa đời đời.

"Đừng……"

Alexis khóc lóc, van xin số phận: "Tôi không thể mất anh ấy, tôi không muốn anh ấy chết. "

Có hàng ngàn loại người khác nhau. *Có thể nghĩ đến những gì bạn nghĩ và những gì bạn nhìn thấy, có lẽ đó chỉ là một loại*

viễn cảnh đẹp đẽ ẩn sâu trong lòng, chỉ dám nhìn kỹ khi đầu óc trống rỗng…

Đỗ Duy là một kẻ lạnh lùng, hắn không hiểu tình cảm của Alexis dành cho mình.

Bởi vì hắn ban đầu hắn cho rằng đối phương chỉ là yêu qua đường.

Đó là lý do tại sao hắn không thích mối tình này. Nhưng tình yêu sét đánh là sự khởi đầu của một mối quan hệ. Những người khác nhau có những cách đối xử với tình cảm khác nhau.

Cuộc sống của Alexis và Đỗ Duy khác xa nhau, Đỗ Duy là một Người Đuổi Quỷ, một Hunter, còn nàng là thiên kim tiểu thư của gia tộc Wittbach, nhưng từ bỏ thân phận này, cô chỉ là một người phụ nữ "bình thường".

Vừa đơn giản lại phức tạp.

- Bốp…

Những con sóng lại đẩy Alexis vào bờ.

Nàng yếu ớt nằm trên mặt đất, vươn tay muốn nắm lấy con tàu ma, để cho nước lạnh rửa sạch thân thể, toàn thân run rẩy không chút dao động.

Ở trong thời tiết này, trời lại sắp rạng đông.

Nàng thậm chí không có smartphone để gọi giúp đỡ.

Không ai có thể giúp Alexis cả.

Sự tuyệt vọng, bất lực và đủ loại cảm xúc đau đớn bủa vây Alexis.

"Trên đời này nếu thật sự có Chúa, tôi sẵn sàng hiến dâng tất cả những gì mình có, chỉ mong có thể đưa anh trở về!"

“Chúa ơi… con chưa bao giờ tin vào sự tồn tại của Ngài như lúc này.”

“Nhưng tại sao Ngài không cho con phản hồi nào?”

Alexis khóc như mưa.

Cho tới giờ phút này, nàng thậm chí không nghĩ tới việc dù có thể lên con tàu ma thì bất kỳ tồn tại đáng sợ nào trên con tàu cũng có thể giết chết nàng.

Nàng chỉ có thể tuyệt vọng nhìn con tàu ma bị sóng đánh dạt vào đáy biển sâu.

“TÔI…”

Alexis mở miệng: “Tôi…”

“Tôi không cam lòng. Cho dù Chúa muốn anh chết, em cũng sẽ cứu anh trở về!”

Nàng không biết lấy sức lực từ đâu ra, lại lảo đảo đứng lên, không chút do dự bước xuống biển.

Vào lúc này, con sóng khổng lồ ập đến, đập thẳng nàng xuống đất. Nhưng sóng biển còn mang lại nhiều hơn thế, còn có cả một phong thư ố vàng bị tan nát một phần ba, nhưng phong thư không hề bị ướt bởi nước biển. Đồng thời còn đang run rẩy, sau đó một trang giấy chật vật chui ra từ bên trong.

[Thật không ngờ, phong thư tôi vẫn sống sót. Ngay cả Shadow cũng bị vỡ thành nhiều mảnh, vậy mà phong thư tôi vẫn chưa chết!】

[Master, ngài cứ chờ em, phong thư em sẽ lập tức đến cứu ngài ngây bây giờ!】

Trận chiến giữa ác linh Đỗ Duy và 18 Ma thần cuối cùng đã trở thành một trận tử chiến, 18 Ma Thần đã bị nó nghiền nát.

Nhưng trong trận chiến khốc liệt, Shadow đã tan vỡ thành nhiều mảnh.

Ngược lại phong thư yếu nhất vẫn sống sót.

Lúc này, phong thư bị vỡ đã khôi phục nguyên vẹn.

【Ôi khoan? Nữ Master? Người cũng ở đây sao?】

Alexis kinh hãi nhìn phong thư lơ lửng trước mặt: "Mày là thứ gì? Ác linh? Sao lại gọi tao là nữ Master?"

【Sao? Phong thư không phải thứ gì, phong thư là tà linh! Là tay sai trung thành nhất của Master, mà Master chính là bạn trai của ngài, vì vậy ngài chính là nữ Master!】

Alexis trầm ngâm, nhưng lúc này dù là một cành ô liu do quỷ ném cho, nàng cũng sẽ không do dự đón nhận, bất kể lời của phong thư là thật hay giả.

"Tà linh… hay thứ ma quỷ gì khác cũng không quan trọng. Tôi biết trên con tàu có rất nhiều thứ khủng khiếp, vậy mày có thể giúp tao cứu Đỗ Duy được không?"

Chương 623: Mảnh vỡ ký ức

【Cái gì? Master đang ở trên con tàu ma?】

Alexis cau mày nói: "Không có thời gian để giải thích, nhanh đi cứu anh ấy. Trên con tàu ma có một thứ kinh khủng trông như bộ xương khô, hình như là một ông già với 5 chiếc chìa khóa trong tay. Nó muốn giết Đỗ Duy…"

Khi nghe đến đây, Phong thư run rẩy vì tức giận.

[Chắc ngài đang nói đến Khoá Quỷ, nhưng thứ đó đã chết, không thể nào còn Khoá Quỷ tồn tại!】

[Chẳng lẽ là thằng ngốc Puton đó sao?】

[F*ck! Lão vậy mà vẫn sống sót, thằng chó chết này, phong thư sẽ giết lão!】

Suy nghĩ của phong thư rất khó hiểu. Có thể nói nó hoàn toàn xuất phát từ trực giác, có lẽ với thân phận là chó săn nên nó luôn nhạy cảm khi gặp những chó săn khác.

Alexis hơi bối rối, nàng không biết Puton là ai, nhưng cảm thấy phong thư này cũng khá đáng tin cậy. Vì vậy nàng vội giục: "Nếu mày đã biết sự việc nghiêm trọng, thì nhanh lên cứu người."

[Ngài đợi một chút, phong thư cần lắc ra một số trợ thủ, chỉ dựa vào phong thư thì không thể đánh bại Puton.】

Ngay giây tiếp theo, 1 lá bài Joker, 1 con xúc xắc và 1 đồng xu đã được lắc ra khỏi phong thư.

Lá bài Joker đại diện cho ước nguyện đã bị Đỗ Duy vất bỏ từ lâu, giờ chỉ còn lại lá bài đại diện cho tcá cược. Về phần xúc xắc, mặc dù thỉnh thoảng cũng phát huy vai trò không tưởng, nhưng không hữu ích vào lúc này. Nói cách khác, chỉ còn lại tiền xu. Nhưng vận may của phong thư không được tốt cho lắm.

Nó cũng không dồn hết hy vọng vào đồng xu, mà lại lắc, như thể lắc đồ đồng nát, lắc ra những mảnh vỡ của con dao mổ tà linh.

[Shadow-oppa, mau ra đi! Em là phong thư, Master xảy ra chuyện rồi, đừng giả chết nữa, mau ra cứu Master…]

Những mảnh vỡ của con dao mổ tà linh không đáp lại.

Các mảnh vỡ nằm rải rác trên bãi biển, mặc cho nước biển cuốn trôi.

Alexis ở bên cạnh nôn nóng gần chết, vội vàng nói: “Tao nhìn thấy Đỗ Duy sắp chết, mày không biết bay sao, mày mưa đưa tao lên con thuyền ma.”

Phong thư cũng hoảng.

【Thưa nữ Master, dù phong thư có thể bay, nhưng không thể mang ngài theo! Chỉ có Shadow mới làm được, nhưng nó đã bị vỡ thành nhiều mảnh, em chỉ cứu được một phần thôi, không biết nó đã chết chưa.】

Khuôn mặt của Alexis tái xám vì lo lắng.

Nàng đột nhiên cảm thấy khá ngu ngốc khi tin vào phong thư quái dị này.

Vì vậy, nàng nghiến răng nghiến lợi nói: “Mày không đi, thì tao tự đi.”

Nói xong, Alexis lại lao ra biển.

Phong thư hoảng sợ, nó quay vòng quanh những mảnh vỡ của con dao mổ tà linh, không ngừng run rẩy.

[Shadow-oppa, em đã từng có thái độ vô lễ với anh, nhưng giờ em đã giác ngộ, anh đừng giả chết với em nữa, mau ra ngoài đi!】

【Mau ra ngoài!】

[Nếu anh còn không ra thì tiêu thiệt đó.】

Phong thư gấp sắp chết rồi.

Lúc này, những mảnh dao mổ rải rác trên cát bỗng run rẩy. Một vệt sương mù dần dần lan ra, làn sương đen dần ăn mòn cả bãi biển. Mặt đất tối đen như mực. Sau đó, trong bóng tối, mở một con mắt đỏ ngầu.

[Mẹ kiếp! Shadow, anh…]

Shadow chỉ còn một mắt. Trong trận chiến đó, nó bị vỡ thành nhiều mảnh, nhiều bộ phận văng ra ngoài, thậm chí không thể tìm lại được.

Nhưng ngay cả như vậy, con mắt đó ngay lập tức theo dõi Alexis đang lao xuống biển. Những mảnh vỡ của con dao mổ tà linh hiện lên. Đôi mắt đỏ ngầu trở thành ngay lập tức nhắm vào Alexis.

Sức mạnh của Shadow được tăng cường thông qua giết chóc. Càng giết nhiều người, nó càng mạnh.

Phong thư sợ hãi, vội vàng nắm láy lá Joker, đồng xu và xúc xắc.

[Shadow, anh có điên không? Đó là nữ Master, anh mà giết ngài ấy thì anh tiêu chắc, anh có hiểu không?】

Các mảnh vỡ của dao mổ không ngừng xoay. Với ánh mắt đó, trong nháy mắt con dao găm về phía Alexis. Nhưng ngay

khi nó sắp đâm vào trái tim của mục tiêu, Shadow khựng lại.

Trong con mắt duy nhất còn lại của nó hiện lên vẻ nghi ngờ. Alexis cảm nhận được sức mạnh của tử thần, nàng quay đầu nhìn bóng đen kia, trong đầu đột nhiên xuất hiện một đoạn ký ức.

“Shadow?”

Không thể giải thích được, Alexis nói Shadow, nhưng nàng chưa từng nhìn thấy nó.

Nàng chỉ cảm thấy vô số mảnh vỡ hình ảnh hiện lên trong đầu.

Tuy không hoàn chỉnh nhưng cũng khiến đôi mắt cô trở nên sắc bén.

“Tao cần sức mạnh của mày.”

Alexis vô cảm nói, ngay khi tay phải nắm chặt mảnh dao mổ, cho dù lòng bàn tay bị đâm thủng, máu chảy ra không ngừng. Theo bản năng, Shadow chuẩn bị giết người. Nhưng Alexis đã đàn áp nó, khiến nó không thể phản kháng.

Một màn sương đen bao phủ Alexis. Nàng lập tức biến mất, cả phong thư cũng vậy.

…

- Rầm rào rào…

Một con sóng lớn ập vào con tàu ma. Khắp con tàu đều tràn ngập sương mù, tối đen như mực, biển cả trong ngày bão tố chính là một vòng xoáy nuốt chửng sự sống, còn kinh hoàng hơn cả thiên tai như động đất.

Chết tiệt…

Hình bóng của Alexis xuất hiện giữa không trung trên con tàu ma. Nàng mặc một chiếc váy trắng ướt sũng nước biển.

Rầm…

Nàng ngã mạnh xuống sàn tàu, Alexis cố đứng dậy, bước đi bằng đôi chân trần.

Cô ấy không phải kẻ trói gà không chặt như Đỗ Duy trước khi trở thành Hunter, nàng là người thừa kế của gia tộc Wittbach, nên đã trải qua huấn luyện võ thuật từ khi còn là một đứa trẻ.

Một mình nàng có thể đánh bại mười Đỗ Duy. Hơn nữa, bây giờ nàng vẫn còn buff từ Shadow.

Bản năng bị đè nén từ ác ý của Shadow.

Alexis nhìn xung quanh.

"Đã bị kéo vào đây sao?"

Trên boong con tàu ma không hề có bóng dáng của Đỗ Duy, nhưng trên mặt đất có vệt nước kéo dài đến tận khoang tàu. Một cánh cửa màu đỏ đóng kín chắn trước mặt hắn. Alexis tỏ vẻ thờ ơ, im lặng tiến tới.

Phong thư đuổi theo phía sau: **[Thưa nữ Master, xin ngài hãy bình tĩnh, cánh cửa đó là cổng địa ngục, nếu ngài mở cửa ra, nhất định sẽ bị kéo vào thế giới trong cánh cửa.】**

Nó có thiện ý nhắc nhở.

Mái tóc bạch kim của Alexis tung bay, khi sắp va vào cánh cửa màu đỏ, nàng đột ngột lùi về phía sau, xoay người đá vào cánh cửa màu đỏ.

- Bốp…

Cánh cửa màu đỏ bị đá văng thẳng vào cabin, ngay cả lan can cửa cũng bị gãy. Trong giây tiếp theo, Alexis trực tiếp xông vào.

Phong thư đã chết lặng.

[Còn có thể vào theo cách này sao?】

…

Trong cabin vang lên tiếng cười toe toét. Một tồn tại quỷ dị toàn thân co quắp, gầy trơ xương, kéo xiềng xích lôi người đàn ông không rõ sống chết về phía mình.

Đó là Puton.

“Alfalia, mày sẽ không bao giờ nghĩ rằng tao còn sống, đúng không? Không những thế tao còn có được sự bất tử, dù hình dáng ma quỷ này không còn là người, nhưng cũng chả có vấn đề gì?”

Putton siết chặt cổ của Đỗ Duy, năm ngón tay của bàn tay vô cùng hẹp dài, hơn nữa còn biến thành hình 5 chiếc chìa khoá khác nhau.

“Mày không phải là thủ lĩnh của Vanity sao, nhưng sao mày không phản kháng, thật sự là đáng thương…”

“Nhưng mày đừng buồn, tao sẽ luôn nhớ tới mày, bởi vì mày sẽ là bước đầu tiên để tao điều khiển Vanity. Tao cần thân thể của mày.”

Chương 624: Cứu Hunter Đỗ Duy

Người hoặc không phải người. Khi điểm mấu chốt, hoặc luân lý đạo đức mà người đó luôn tuân thủ bị phá vỡ, thì người đó cũng không còn là người nữa. Puton giờ đã biến thành hình dáng ma quỷ, đó chính là ví dụ tiêu biểu nhất.

Không thể có được mà không phải trả giá. Sự bất tử khiến nó bóp méo lương tri, tâm trí của nó bị chi phối bởi ham muốn. Bản năng khiến nó thèm muốn những điều tốt đẹp, muốn sở hữu những thứ đã mất, chẳng hạn như ngoại hình cơ bản của con người. Và giờ không có cơ thể nào thoả mãn được ham muốn của lão bằng cơ thể của Alfalia - thủ lĩnh của Vanity.

Ngón tay cái chìa khóa đâm thẳng vào cổ họng của Đỗ Duy.

Không hề có vết thương nào, cũng không khiến Đỗ Duy thức tỉnh, bởi vì ý thức của hắn đã hoàn toàn suy sụp. Nếu không, Alexis sẽ không nhìn thấy cái chết của hắn trong cảnh tượng tương lai.

Giờ hắn không thể tự cứu mình. Trận chiến với 18 Ma Thần chưa thể chiến thắng, bởi vì hắn hoàn toàn không chiếm được ưu thế nào, còn phải trả cái giá là ngất lịm. Puton thèm khát nhìn vào Đỗ Duy.

“Tao sẽ trở thành thủ lĩnh của Vanity. Tao sẽ cướp đoạt mọi thứ từ mày, và kiểm soát thế giới. Đến lúc đó, không ai có thể chống lại tao.”

Puton vừa nói vừa nhét lần lượt 4 chiếc chìa khóa còn lại vào trong cơ thể của Đỗ Duy. 5 ngón tay của lão dài và hẹp, giống như cành cây, có thể chĩa ra rất rộng.

Chìa khóa của ngón tay cái xuyên qua cổ họng. Ngón trỏ chìa khoá xuyên qua xương quai xanh. Sau đó là ngực, rồi trái tim. Sau đó là ngón giữa dài nhất, xuyên qua đầu của Đỗ Duy.

Nhưng đúng lúc này, khuôn mặt y hệt đầu lâu của Puton đột ngột biến sắc, lão cảm thấy nguy hiểm đang ập đến.

Nhưng xung quanh tối om, không thể nhìn thấy gì cả.

"Thứ quái gì vậy, mau cút ra đây!"

Puton khàn khàn gầm lên, ngón giữa chìa khoá không ngừng lại, nhưng vừa chạm vào đầu của Đỗ Duy, một đao đứt gãy chém lên trên chìa khóa.

Trong bóng tối, Puton nhìn thấy một đôi mắt xanh lạnh lùng, có sát khí nồng đậm.

"Buông anh ấy ra!"

Alexis hét lên, rồi giáng cho Puton một cú đấm.

Puton có chút do dự, không chịu buông tha cho cơ thể sắp có được, lập tức chống cự. Đưa tay chụp vào nàng nhưng một viên xúc xắc đang quay trong bóng tối.

Trên mặt đất là số 4. Mỗi mặt của xúc xắc đại diện cho một khả năng đặc biệt, 4 có nghĩa là bình yên vô sự.

Puton giờ không còn là con người nữa. Sức mạnh của xúc xắc có tác dụng với nó. Bàn tay đang duỗi ra của của Puton bất giác khựng lại. Phong thư chính là kẻ ném xúc xắc, nhưng Alexis lại không hề bị ảnh hưởng.

Chiếc chìa khóa xuyên qua người của Đỗ Duy cũng buộc phải rút ra ngoài. Vẫn không có vết thương. Alexis ôm lấy cơ

thể của người yêu, tháo bỏ xiềng xích trên người anh, sau đó một tay ôm anh vào lòng.

Mảnh vụn dao mổ tà linh mà nàng đang cầm không ngừng run rẩy.

Trong con mắt duy nhất còn lại, tràn ngập tơ máu, Shadow chỉ công nhận Đỗ Duy là Master, không phải Alexis. Bản năng khiến nó muốn bạo loạn. Nhưng giờ Alexis cần buff sức mạnh của nó, nàng cầm chặt con dao mổ, khiến con dao đâm vào rất sâu trong lòng bàn tay phải.

“Em sẽ không để anh gặp nguy hiểm lần nào nữa.”

Alexis nói với Đỗ Duy, cũng với chính mình. Nàng ôm Đỗ Duy bất tỉnh bằng tay trái, nắm chặt con dao mổ gãy ngang bằng tay phải, chỉ vào Puton, lạnh lùng nói: “Tao muốn mày chết…”

Puton giận dữ cười gằn: “Mày chết chắc rồi, ả đàn bà ngu ngốc.”

Puton lập tức xuất hiện ngay trước mặt của Alexis. Không khí lạnh kinh hoàng tràn ngập khắp nơi. Cùng lúc đó, nước biển tràn vào từ một lỗ thủng lớn trên cabin.

Alexis lập tức lùi lại vung dao mổ, như thể đang vung kiếm chém về phía đầu của Puton. Đấy chính là dùng mạng đổi mạng.

Puton vội chưởng vào ngực của Đỗ Duy, khiến hắn và Alexis cùng văng ra xa, đập mạnh vào cabin. Alexis đau đớn rít lên, ngã rầm xuống đất. Nhưng Đỗ Duy đang hôn mê nên chỉ có hộc máu.

Thấy vậy, Alexis sửng sốt, sát khí trong mắt càng thêm cuồng bạo, cúi đầu cắn chặt môi, chậm rãi đặt Đỗ Duy xuống đất.

“Phong thư, bảo vệ anh ấy.”

Phong thư ngay lập tức bay tới, xung quanh là xúc xắc, tiền xu và lá bài Joker.

[Vâng, thưa nữ Master.】

Alexis từ từ đứng dậy, ngẩng đầu lên nhìn Puton - kẻ chẳng khác gì ma quỷ. Nàng không nói lời nào, lập tức xông lên.

Putton cười toe toét.

Alexis lại lạnh lùng đến cực điểm. Đôi mắt xanh cũng biến thành máu. Năng lực nhìn thấy tương lai đang được phát động.

Puton bắt đầu cảm thấy hoài nghi. Lão đâu còn là người, nhưng Alexis dường như lại có thể dự đoán trước tất cả các hành động của nó, luôn có thể hoá giải đòn đánh theo cách đơn giản và trực tiếp nhất, lão bị áp đảo toàn diện.

“Mẹ kiếp, mày là thứ quái gì? Mày chắc chắn không phải Hunter, nhưng tại sao mày có thể khiến tao bị thương?”

Puton không tài nào hiểu nổi, lão từng là một Hunter, lão biết chỉ có trạng thái ác linh hóa mới có thể tổn thương ác linh, ma linh. Nhưng đối phương dường như cũng không phải là con người, mà là một tồn tại khủng khiếp.

Alexis im lặng không nói gì. Nàng không biết sự sợ hãi của đối phương, cũng không biết biến hóa của chính mình, nàng chỉ biết rằng thứ ma quái này đã đánh Đỗ Duy đến nôn ra máu, thậm chí còn muốn đoạt lấy thân xác của Đỗ Duy.

Phong thư ở bên cạnh đã chết lặng. Nó bản năng sợ hãi Alexis. Vì nó chợt nhớ ra rằng cảm xúc của chủ nhân đã từng mất kiểm soát khi phát hiện ra rằng dường như Alexis không phải là một con người.

Vào thời điểm này, Phong thư chợt nghĩ ra điều gì đó. Nó ngay lập tức chui vào túi của Đỗ Duy đang hôn mê, lúc nó

chui ra ngoài đã ôm lấy một khẩu súng kíp.

[Nữ Master, sử dụng cái này!】

Khẩu súng kíp được ném về phía Alexis. Alexis nắm lấy nó bằng tay trái tay, rồi nhét thẳng họng súng vào trong miệng của Puton.

"Đi chết đi……"

Alexis bóp cò không chút do dự, thầm lẩm bẩm.

Phằng…

Đầu của Puton bị nổ tung thành nhiều mảnh. Cơ thể của nó run lên bần bật, rồi đổ sập nửa quỳ trên mặt đất. Lúc này, dòng nước biển trong cabin đã tích tụ đến đầu gối. Theo hình ảnh nhìn thấy trong cảnh tượng tương lại, con tàu ma sẽ chìm xuống đáy biển.

Alexis không dám chần chừ thêm nữa, lập tức lao đến bên Đỗ Duy, ôm chặt anh vào lòng. Phải nhanh chóng rời khỏi đây. Nhưng vào lúc này, một bàn tay mỏng, hẹp, đen như mực nắm lấy mắt cá chân của Alexis.

- Rầm rầm…

Cabin hoàn toàn bị phá vỡ. Nước biển chạy ngược. Cơ thể của Puton không có đầu, nhưng lão không chết. Lão nắm chắc mắt cá chân của Alexis, rồi kéo Alexis cùng Đỗ Duy xuống đáy biển. Con tàu ma hoàn toàn vỡ nát, do tác động của nước biển nên hình thành một dòng xoáy.

Alexis và Đỗ Duy trong tình trạng hôn mê bị kéo vào vòng xoáy. Dòng nước băng giá khiến người ta tuyệt vọng, nhưng nhìn xuống chỉ thấy đáy biển đen ngòm sâu không đáy. Alexis không tài nào thoát ra được.

Nàng đá mạnh vào con quái vật, nhưng không có tác dụng gì cả. Đối phương chỉ muốn nàng chết. Trong mắt của Alexis

hiện lên quyết tâm, nàng nhìn Đỗ Duy đang mờ ảo trong biển nước không nhìn rõ mặt, nhẹ nhàng hôn lên môi anh. Sau đó, nàng dồn hết chút sức lực còn sót lại đẩy mạnh anh lên trên.

Chương 625: Bạn tù mới của Freddy

Trong dòng nước biển lạnh như băng, Alexis lặng nhìn Đỗ Duy càng ngày càng rời xa mình, đôi mắt nàng ngập tràn tiếc thương vô hạn. Nàng buông thõng cánh tay phải của mình.

Con dao mổ tà linh gãy ngang và con mắt còn sót lại của Shadow không chút do dự đuổi theo hắn. Shadow luôn trung thành với Đỗ Duy. Những mảnh ký ức của Alexis đã cho nàng biết điều này. Nàng không chỉ là mang lại hy vọng sống cho Đỗ Duy, mà còn đưa Shadow trở về.

"Ở bên anh ấy."

Cũng như Minette chọn sống trong quá khứ, nhưng để Alexis đồng hành bên Đỗ Duy.

Alexis cũng đưa ra lựa chọn tương tự. Bất kể là nam hay nữ đều thì tuyệt tình là tuyệt tình, dù ngược lại cũng thế.

Cuối cùng Alexis nhắm mắt lại, bị lôi vào trong xoáy nước, rồi chìm xuống đáy biển.

…

Ngay khi con dao mổ ta linh đứt đoạn bay đến bên Đỗ Duy đang hôn mê. Nước biển tự động tách ra, làn sương mù màu đen đang sôi sục. Cuối cùng tạo thành đường nét cái bóng, nhưng ngoại trừ bộ phận của đôi mắt, những bộ phận còn lại đều vô cùng ảm đạm, trông vô cùng ảo diệu.

Shadow chỉ còn một mắt. Phong thư chui ra từ trong túi Đỗ Duy, nó bay lơ lửng bên cạnh Đỗ Duy.

2 ác linh vốn đầy ân oán với Đỗ Duy giờ lại trở thành thuộc hạ trung thành nhất. Chúng sống vì Đỗ Duy.

Vì ràng buộc…

Được rồi…

Vốn cũng không có ràng bước, Shadow bị Đỗ Duy cưỡng ép biến thành cái bóng, ngay cả suy nghĩ chống cự cũng có. Phong thư ký khế ước bán thân, lại tự tẩy não, trở thành một liếm cẩu.

Nhưng dù thế nào đi nữa, chúng là những kẻ ở bên Đỗ Duy lâu nhất.

Chúng đồng hành cùng Đỗ Duy và bảo vệ Đỗ Duy trồi lên mặt nước. Nhưng vào lúc này, Đỗ Duy đang hôn mê như cảm nhận được điều gì đó, gian nan mở mắt ra.

Đôi mắt đó đen kịt, lạnh lẽo. Hắn đã nhìn thấy mọi thứ bên dưới. Hắn nhìn thấy Alexis, Quỷ Khoá Puton, và 1 tấm bia đá đang rơi xuống đáy biển. Đôi mắt không tròng ngay khi vừa mở ra bèn có những dao động quỷ dị. Đỗ Duy đưa tay ra, trên mu bàn tay phải lập tức hiện lên hoa văn kim đồng hồ.

Đánh Dấu phát động. Giây tiếp theo, hắn ôm Alexis vào lòng, lạnh lùng nhìn cái đầu đáng sợ và gớm ghiếc đã hồi phục hơn phân nửa của Quỷ Khoá Puton.

Ánh mắt đó mang theo một loại sức mạnh kỳ dị nào đó.

“Cuộc sống vĩnh hằng?”

“Tao sẽ để mày vĩnh viễn bị tra tấn.”

Nói xong, Đỗ Duy nhắm mắt lại, Puton liền biến mất không còn phản kháng.

…

Alexis chỉ cảm thấy cơ thể mình đau nhức.

Ý thức dường như bị mắc kẹt trong một vòng xoáy kỳ lạ, không ngừng hiện lên những hình ảnh, nhưng những hình ảnh đó vụn vỡ, không thuộc một hệ thống nào cả.

Có vẻ như nàng đã hiểu rất nhiều chuyện. Nhưng lại như không hiểu gì cả.

- Hừ…

Alexis mở to mắt, hít vào một hơi.

Nàng nhìn xung quanh, phát hiện bản thân đang ở trong một phòng bệnh sạch sẽ.

"Đây là đâu? Mình chết rồi sao?"

Alexis khó hiểu nói, sau đó dường như nàng nghĩ ra điều gì, vội nói: "Đỗ Duy… Đỗ Duy đâu?"

Vào lúc này, cửa phòng bật mở. Một cặp vợ chồng trung niên chạy đến, đó là ba mẹ của Alexis.

Họ luôn ở bên chăm sóc cho Alexis, ngay khi họ ra ngoài để nói chuyện, họ bỗng nghe thấy giọng nói của con gái mình.

Alexis nhìn cha mẹ, vui mừng nói: "Con… ba, mẹ… Đỗ Duy? Anh ấy sao rồi?"

Lawrence nói với giọng phức tạp: "Con rể… con rể không sao, ba đã sắp xếp phòng khám bệnh tốt nhất và bác sĩ tốt nhất, con rể sẽ ổn."

Làm sao có thể ổn được…

Alexis như bị dội một gáo nước lạnh. Gương mặt lập tức đơ ra. Trong đôi mắt xanh lập tức rưng rưng lệ. Nàng lập tức nhấc chăn lên, rút cây kim trên tay phải, dùng chân trần giẫm lên mặt đất, nhưng thân thể vô cùng yếu ớt lập tức đau đớn ngã xuống đất.

Mẹ của Alexis vội vàng đến đỡ nàng. Ba Lawrence thì đau lòng nói: “Con đang rất suy nhược, nên tuyệt đối đừng kích động. Đỗ Duy là con rể của gia tộc Wittbach, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Ba hứa với con.”

Alexis vừa khóc vừa nói: “Con không muốn nghe, con phải đi gặp anh ấy, con muốn chắc chắn anh ấy thật sự ổn.”

Lawrence trầm giọng nói: “Con hãy bình tĩnh. Con cứ đi ngủ trước. Ba sẽ gọi bác sĩ và y tá đến, điều quan trọng nhất con cần làm lúc này là tĩnh dưỡng thật tốt. Nếu không khi Đỗ Duy tỉnh lại, sao con có thể đi gặp con rể được?”

Alexis đau đớn ôm đầu.

“Cơ thể của con bị làm sao, con nhớ con không bị gì cả.”

Mẹ dìu nàng lên giường bệnh.

Lawrence nói: “Chuyện này rất khó giải thích. Con luôn ở trong bệnh viện gia đình, nhưng bằng cách nào đó con đã xuất hiện ở Pollard.”

“Hơn nữa con còn chân trần cõng Đỗ Duy dưới bão táp mưa sa, đi bộ từ bãi biển đến Bệnh viện Trung ương Pollard hơn mười cây số.”

“Nếu con không hồi phục đúng cách, cơ thể con sẽ thực sự suy sụp.”

Lawrence đã nói bằng tất cả tình yêu, ông cảm thấy rất có lỗi với con gái mình.

Đôi mắt của Alexis vô hồn. Sau đó, nàng đột ngột lắc đầu, lúc này nàng mới nhớ lại những gì đã xảy ra trước đó. Nàng nhớ sau khi tỉnh dậy, nàng và Đỗ Duy bị sóng biển xô vào bờ, lúc đó bão ở Pollard rất dữ dội nên không thể tìm người giúp đỡ. Gọi mãi nhưng Đỗ Duy không chịu tỉnh.

Shadow cũng không hề đáp lại.

Nàng chỉ có thể cõng Đỗ Duy trên lưng, dưới sự hướng dẫn của phong thư đi bộ hơn mười cây số đến Bệnh viện Trung ương Pollard. Alexis không thể nhớ những gì đã xảy ra sau đó. Nàng chỉ nhớ mình nắm chặt tay của Đỗ Duy, hình như có người gạt tay của nàng ra, sau đó hai mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Alexis hít một hơi thật sâu, gạt đi nước mắt, yếu ớt nói với ba mẹ: "Cho chúng con ở cùng một phòng bệnh, con không muốn xa cách anh ấy…"

…

Vào lúc này ở một nơi khác. Trong một phòng bệnh vô trùng. Đỗ Duy nằm trên giường bệnh, hai mắt nhắm nghiền, trên tay còn đang truyền dịch.

Bên cạnh hắn có rất nhiều máy móc, các bác sĩ thỉnh thoảng nhìn hắn, sau đó là biểu đồ tim trên máy.

"Sóng não của hắn đã ngừng, ngoài việc cơ thể vẫn có những dấu hiệu sinh tồn bình thường, có thể phán đoán là người thực vật rồi. Nhưng hắn là con rể của gia tộc Wittbach, chúng ta phải làm mọi cách để đánh thức hắn. Tôi hy vọng hắn chỉ đang có một giấc mơ dài."

…

Thực tế cũng đúng như lời của các bác sỹ. Trong giấc mơ của Đỗ Duy, hắn mặc đồ đen, ngồi trên bia đá cao khoảng 2 mét với vẻ mặt u ám. Phong thư bay quanh hắn.

Freddy đứng dưới, khuôn mặt đầy nịnh nọt. Trước mặt nó là Puton bị dây xích xuyên cho cơ thể, găm chặt trên mặt đất.

Hắn bị thương rất nặng. Vào thời khắc cuối cùng, hắn cưỡng ép kéo Alexis trở lại, để giờ ý thức hoàn toàn không thể khống chế được thân thể, chỉ có thể ở trong mộng. Ít ra cũng

phải mất một tuần mới có thể quay lại hiện thực. Điều này khiến hắn cảm thấy tồi tệ.

“Freddy, Phong thư, hãy nghĩ cách tra tấn Puton. Tao muốn lao mãi mãi sống trong giấc mơ của tao, phải vĩnh viễn chịu đựng tra tấn và đau đớn.”

Chương 626: Lũ tay sai ác độc

Sau khi Phong thư và Freddy nghe căn dặn của Đỗ Duy, chúng lập tức mừng như điên.

Freddy không thể không cười thành tiếng.

“Ha ha ha ha ha ha ha…”

“Không ngờ Freddy cũng có ngày hôm nay! Không phải tra tấn thôi sao, tôi rành lắm!”

Là tồn tại đầu tiên giao dịch với Đỗ Duy, Freddy đã nhìn thấu không có thứ gọi là tự do. Có thể sống sót là tốt lắm rồi.

Freddy đã chịu đủ giày vò. Nó ghét Đỗ Duy, ghét tất cả mọi thứ.

Nhưng thế thì có ích lợi gì?

Chẳng phải vẫn phải sống cuộc sống éo khác ngồi tù, bị mắc kẹt trong giấc mơ của Đỗ Duy. Lâu dần nó đành chấp nhận số phận của mình, nhưng giờ thì khác rồi, có thêm một người bạn tù trong mộng, khỏi phải bàn Freddy sung sướng biết bao.

Trên khuôn mặt bị lửa thiêu rụi, máu thịt run lên bởi nụ cười toe toét.

“Sao ta không lột da của Puton ra trước? Dù sao da lão rám nắng thành ra như vậy. Nếu lột ra thì có lẽ sẽ trắng hơn một chút, đó chính là sự lột xác.”

Vừa nói, Freddy vừa thè chiếc lưỡi đỏ như máu, liếm cánh tay phải với những móng tay kéo dài như những móng vuốt

sắc nhọn.

Điều quan trọng nhất là khi nó nhìn chằm chằm vào Putton đầy ác ý, các móng vuốt bắt đầu biến dạng, trở nên sắc bén như năm lưỡi dao cạo. Lúc này, Puton đã hoàn toàn suy sụp. Lão bị dây xích đâm xuyên tứ chi, bị đóng chặt trên mặt đất, lão không hề phản kháng, sau khi nghe những lời tàn nhẫn của Freddy, nó tức giận gầm lên.

"Tao là blackman, da tao vốn đen như vậy, đám ma quỷ chúng mày, có năng lực thì cứ giết tao đi, cho tao cái chết êm ái đi."

"Alfalia, mày giết tao đi!"

Cho đến giờ, lão vẫn ngoan cố tin rằng Đỗ Duy chính là Alfalia, boss của Vanity.

Freddy cười toe toét chửi rủa: "Đồ ngu."

"Mặc kệ mày có phải blackman hay không, trước tiên lột da xem miệng có cứng hay không."

Dù Freddy không biết tại sao Puton lại gọi ma quỷ Đỗ là Alfalia, nhưng nó không nhắc nhở đối phương. Ngược lại có chút hả hê. Rốt cuộc, có một câu nói gọi là ưu việt. Freddy và Putton là bạn cùng phòng của nhau, nhưng nó lại coi thường người mới đến, nhìn đối phương rơi vào thảm cảnh mà vẫn không biết tên của kẻ thù thực sự, thiệt là quá phê.

Ừm…

Freddy hơi biến thái. Lúc này, phong thư chậm rãi lơ lửng đến trước mặt của Freddy, run lên bần bật.

[Lột da cũng được, nhưng không cần thiết.】

Freddy sửng sốt: "Ý của mày là sao? Mày đang phủ định tao?"

Phong thư vô cùng khinh thường Freddy.

[Freddy, mày chỉ có chút năng lực này thôi sao. Làm chó săn dưới sự trướng của Master, giác ngộ của mày đâu? Master muốn hành hạ Puton vĩnh viễn, chỉ lột da thì có ích gì?】

[Lão đã trở thành Quỷ Khoá, chưa nói lão có biết đau hay không, dù có lột cả trăm lần, lão vẫn sẽ trở lại như cũ, điều mà Master muốn là tra tấn, hành hạ, hiểu không?】

Freddy đáp lại: "Thì tao cũng định tra tấn lão đó thôi?"

Phong thư lắc lắc: **[Tra tấn của mày không phải là tra tấn thật sự. Nghĩ xem lúc trước Master tra tấn mày như thế nào, ngài ấy đâu nông cạn như vậy như vậy.】**

[Chúng ta phải tra tấn tinh thần để khiến Puton hoàn toàn suy sụp.】

Mắt của Freddy đỏ hoe, chợt nhớ đến sự tra tấn và xúc phạm về tinh thần mà nó đã phải chịu đựng.

Loại tuyệt vọng và bất lực đó không thể đến từ nỗi đau. Thù hận bùng sâu trong đầu của Freddy, nó dán mắt vào Puton.

Putton rên rỉ và nói: "Chú mày nhìn anh làm gì vậy? Alfalia tra tấn chú thì liên quan gì đến anh?"

Freddy cười nham nhở bước đến gần nó, tát vào mặt Puton một cái.

"Mẹ kiếp, mày dám muốn chia rẽ quan hệ giữa tao và Master ma quỷ, mày chán sống rồi hả."

Làm người thì phải có liêm sỉ. Làm chó săn cũng phải có giác ngộ của chó săn.

Dù Freddy có muốn hay không thì nó cũng thuộc trận doanh của Đỗ Duy.

Nói cách khác, đó là trận doanh của quỷ. Trong trận doanh quỷ này, Freddy cảm thấy rất khó để tiến lên, dù sao thì nó cũng chỉ là ác linh tay sai, muốn leo lên thì chỉ có thể học hỏi từ những kẻ đi trước.

Nó cảm thấy phong thư nói vô cùng đúng. Trong đầu nó không khỏi hiện lên vô số suy nghĩ ác độc.

Freddy quay đầu nhìn Đỗ Duy đang ngồi trên tấm bia đá khổng lồ không nói lời nào, nịnh nọt: "Ma quỷ đại nhân, chẳng phải lão Puton đần độn này đang theo đuổi trường sinh bất lão sao? Vậy thì em sẽ tạo ra vô số giấc mơ giả tạo, để lão phải chết vô số kiểu trong mơ, anh thấy thế nào ạ?"

Đỗ Duy từ trên nhìn xuống dưới, xoa xoa tấm bia đá phía dưới, lạnh lùng gật đầu với Freddy.

"Đúng, nhưng chưa đủ để giải hận."

Phong thư lơ lửng trước mặt của Đỗ Duy: **[Master, nếu muốn giải hận, chúng ta hãy hành hạ cả thể xác lẫn tinh thần, để Shadow-oppa ra tay luôn, đâm nó mấy trăm nhát trước thì sao?】**

Đỗ Duy không nói gì. Nhưng trong bóng tối dưới thân hắn, một con mắt đỏ ngầu mở ra. Shadow về cơ bản đã bị vô hiệu hóa. Hầu hết tứ chi đều mờ ảo, chỉ có đôi mắt là có vẻ thật hơn.

Nhưng ngay cả như vậy, nó vẫn cầm con dao mổ tà linh đứt gãy, bước ra khỏi bóng tối, đến với Puton đang bị xiềng xích đóng chặt trên mặt đất.

"Cút đi! Đừng qua đây!"

Phập…

Shadow dùng dao đâm vào đầu của Puton, xoáy mấy vòng, rồi kéo nó ra ngoài, lặp đi lặp lại.

Cả phong thư bên cạnh và Freddy đều chết lặng.

Phong thư thở dài: **[Ôi… Shadow-oppa thật đáng thương, giờ chỉ còn lại một con dao, lại là con dao mẻ, tôi không biết khi nào Shadow mới trở lại và mạnh mẽ hơn xưa.】**

[Có vẻ như quân đoàn ác linh của Master vẫn phải để phong thư tôi gánh…]

Freddy sợ hãi sờ sờ vào đầu của mình.

"Shadow… ừm… hiệu quả công việc của Shadow thật xứng đáng là tồn tại quan trọng nhất của Master."

Phong thư hơi khó chịu. Liếm lâu như vậy cuối cùng cũng được Master công nhận, sắp được trở thành chó săn số một, Freddy mày liếm éo gì vậy?

[Freddy, mày bớt nói nhảm đi, Shadow đã ra tay rồi, mày còn đứng đó? Mau bịa ra hàng trăm giấc mơ cho Puton, phải để nó chết cực kỳ thảm.】

[Tai nạn xe cộ, ôm chết, chỉ cần nghĩ ra thì hãy bịa ra hết đi.】

Freddy gật đầu. Nó ngay lập tức biến thành một đám khói, chui vào trong đầu của Puton.

Vào lúc này, Phong thư nhìn thấy chủ nhân Đỗ Duy vẫn chưa hài lòng, vẫn chăm chú nghiên cứu tấm bia đá, vì thế nghĩ thầm: "Có gì sai sai, thái độ của chủ nhân không bình thường. Chẳng lẽ ngài ấy cảm thấy tra tấn còn chưa đủ?"

Dẫu sao Puton đã suýt giết chết Master của mình, còn suýt nữa giết cả nữ Master.

Mối hận này lớn đến mức nào? Phong thư chưa từng thấy sau khi Đỗ Duy bắt được ác linh mà lại không muốn đem ra lợi dụng, ngược lại để cho thuộc hạ của mình tra tấn. Đủ thấy Đỗ Duy ghét đến Puton mức nào.

Ngay lập tức, Phong thư nghĩ ra một phương pháp tra tấn rất quỷ quái.

[Freddy, hãy thay đổi giới tính của Putton trong giấc mơ, biến lão thành phụ nữ, nhân tiện để lão mang thai và trải qua nỗi đau khi sinh con. Mà nè, có đẻ ra con hay không không quan trọng.】

[Làm thêm vài giấc mơ đàn ông mà lại có thai, tao không tin nó có thể chịu nổi!]

Chương 627: Phong thư đúng là có tài

Freddy đã bị sốc trước ý định ma quỷ của phong thư, nó chui ra khỏi đầu của Puton, nhìn chằm chằm vào phong thư, trong mắt ngập tràn hoảng sợ và kinh ngạc.

Cái đéo gì…

Dùng từ hèn hạ vô sỉ, không có ranh giới lương tri để miêu tả phong thư chỉ có thể mô tả phần nổi của tảng băng trôi.

Mày nên xuống địa ngục đi phong thư!

Phong thư bối rối: **[Fredy, mày nhìn tao làm chó gì vậy? Lẽ nào mày không thể làm cho Puton sinh con trong giấc mơ sao?】**

Freddy lắc đầu nguầy nguậy: "Đương nhiên có thể, nhưng vừa mới nghĩ đến cảnh tượng đó, tao đã cảm thấy rất kinh tởm, muốn ói."

Phong thư hết sức khinh thường: **[Vậy hãy để lão sinh con. Lúc lão là đàn ông trong mộng thì để nó sinh đôi, khi là đàn bà thì sinh ba, nếu không phải là người thì vẫn sinh, hiểu không?】**

Freddy điên cuồng gật đầu: "Hiểu hiểu!"

Đồng thời, trong lòng nó điên cuồng hét lên: "Phong thư này chắc chắn là ma quỷ, sau này tuyệt đối không thể đắc tội nó, càng không thể đắc tội Master, bằng không thì phong thư này nhất định sẽ dùng phương thức tra tấn Puton để áp dụng với mình."

Kẻ chủ đạo là Freddie cũng vô cùng sợ hãi. Chớ đừng nhắc đến kẻ phải chịu khổ là Puton.

Shadow lặng lẽ đâm dao vào Puton.

Putton vô cùng tức giận mắng: “Lũ ma quỷ chúng mày, chúng mày sẽ xuống địa ngục. Tuy tao không phải là người nhưng cũng là đồng loại của chúng mày, sao chúng mày lại đối xử với tao như vậy?”

Shadow đâm vào miệng lão khiến lão không nói được nữa.

Freddy hả hê nói: “Mày cũng xứng là đồng loại của chúng tao? Mơ mộng viển vông!”

Nói xong, nó trực tiếp kéo Puton vào cơn ác mộng bất tận.

Phong thư đắc thắng chạy đến bên Đỗ Duy.

[Master, giờ ngài hài lòng chưa ạ?】

Đỗ Duy vẫn im lặng, vì hắn cũng bị sốc trước đầu óc ác độc của phong thư.

Khi thấy phong thư tới nịnh nọt, hắn nói: “Mày theo tao thật sự là lãng phí tài năng.”

[Master cứ nói đùa, tất cả kiến thức và năng lực của Phong thư đều học hỏi từ lời nói và việc làm mẫu mực của ngài. Tài năng của Phong thư đều từ ngài mà ra. Xin ngài đừng khiêm tốn, tất cả đều nhờ ngài dạy bảo.】

[Phong thư ác độc đến mức này cũng là nhờ Master ưu ái.】

Đỗ Duy hoàn toàn cạn lời. Tuy nhiên, giờ hắn lười xử lý phong thư.

Hiện giờ có rất nhiều chuyện khiến hắn đau đầu. Hắn đã hoàn toàn phủ nhận cái gọi là vòng lặp, càng không thừa nhận quá khứ có liên quan gì đến hắn hay không.

Ác linh Đỗ Duy đang đồng hóa 18 Ma Thần, chắc sẽ phải rất lâu nữa mới xuất hiện.

Nhưng 72 Ma Thần của Solomon vẫn chưa chết. Hơn nữa, có sự phân chia cấp bậc rõ ràng giữa 72 Ma Thần.

Hắn hiện tại tiếp xúc với Ma Thần ở cấp bậc thấp nhất, còn về những Ma Thần khái niệm cấp cao, rất có thể sắp sinh ra, hoặc đã sớm sinh ra. Đấu trí với những tồn tại khái niệm này đủ để khiến những người bình thường phát điên.

Trừ khi hắn cũng là một Ma Thần. Nhưng giờ Đỗ Duy không còn ý định bước vào cánh cổng địa ngục nữa, vì nơi đó sẽ khiến hắn càng thêm đau đầu.

Đó là Minette…

Người phụ nữ này sống trong quá khứ.

Chính xác, Alexis hiện đang làm rất ổn, có vẻ như sau khi hợp nhất bàn tay gãy thì nàng đã có được một số ký ức và năng lực. Đỗ Duy là một người rất lạnh lùng, giữa Alexis và Minette bên nào quan trọng hơn, hắn phân biệt rõ ràng. Chung quy vẫn cần phải giết hết 72 Ma Thần của Solomon.

Còn về phương pháp…

Đỗ Duy đã nghĩ về điều đó, đó là khoác giáp thành thần.

Khoác giáp thành thần và trở thành thành viên của 72 Ma Thần của Solomon. Khi đó, Ma Thần sẽ đồng hóa với người khoác giáp thành thần, từ khái niệm trở thành hiện thực có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chính là giảm bớt không gian tồn tại. Đây là những gì Đỗ Duy đã từng trải. Quá khó để giết Ma Thần, nhưng giết một kẻ khoác giáp thành thần cũng không phải vấn đề lớn.

“Nói cách khác, trước hết phải tìm ra một số kẻ may mắn và tìm cách tiết lộ cho họ con đường trở thành thần. Khuyến

khích họ đi theo hướng này.”

Đỗ Duy vuốt tấm bia đá, lặng yên suy nghĩ. Không có may mắn trên thế giới này. Bề ngoài của may rủi chỉ là một lớp vỏ bọc đường tẩm độc, khi nếm phải chất độc cũng là lúc bạn phải chết.

Vậy nên lừa gạt ai mới thích hợp đây?

Đỗ Duy tuy rằng không có điểm mấu chốt, nhưng hắn không phải là kẻ lạm sát người vô tội, từ đầu đến giờ, hắn chưa từng tự tay giết người.

Ừm…

Việc Shadow giết người bừa bãi không liên quan gì đến hắn. Đỗ Duy lập tức ra hiệu: “Hãy kể ra những người hoặc thế lực có thù với tao.”

Phong thư chết lặng.

[Làm sao mà kể ra nổi? Ngài là một đại phản diện, tất cả mọi người trên thế giới này đều có kẻ thù với ngài mà?】

Đỗ Duy cau mày mắng: “Mày nói bậy bạ gì đó, mau lập danh sách đi.”

Thấy Master bực bội, Phong thư lập tức nhận ra tính chất nghiêm trọng của sự việc. Rốt cuộc, nó hiểu rõ Đỗ Duy nhất.

[Master, chờ một chút, hình như có khá nhiều người có thù với ngươi, để phong thư nghĩ đã.】

Đỗ Duy gật đầu. Hắn nhìn tấm bia đá phía dưới. Có rất nhiều biểu tượng kỳ dị được khắc trên bia đá này, theo những thông tin có được thì nó phải cùng loại với tấm bia của gia tộc Wittbach. Cũng là tấm bia mà Vanity muốn có.

Trước khi con tàu ma hoàn toàn chìm hẳn, Đỗ Duy đã mở mắt ra nhìn thấy và đưa nó vào giấc mơ. Mặc dù tạm thời chưa nghiên cứu được thông tin nào hữu ích, nhưng bản năng mách bảo rằng giữ lại thứ này chắc chắn sẽ có ích.

Lúc này, phong thư cũng đã sắp xếp xong một danh sách.

[Master vĩ đại, những người và thế lực có thù hận với ngài, phong thư đã sắp xếp xong, mời ngài xem qua.】

[1. Giáo phái Vanity, lũ phản bội tội ác tày trời, kẻ cầm đầu Alfalia và bản sao của Gascoigne đều có thù hận sâu đậm với ngài. 13 người bọn chúng vẫn là một chỉnh thể, mối hận thù này không thể hóa giải.]

2. Twilight, một tổ chức Hunter tách ra từ giáo hội, Matthew đã từng đánh ngang tay ngài, nhưng lão rất xấu xa, bởi vì Twilight là nhà tù, luôn hành hạ thuộc hạ khác của ngài là Ryan, còn cả cây bút đó nữa, sớm muộn gì ngài cũng sẽ đối đầu với chúng.

3. Vodun, ngài muốn có được thứ tương tự như Máu của Jesus trong Vodun. Vodun và ngài cũng có mâu thuẫn, Vodun cũng không phải thứ tốt đẹp gì. Chúng dường như cũng có một tấm bia đá.

4. 72 Ma Thần của Solomon, bọn chúng dám phản kháng ngài, tất cả đều phải xuống địa ngục.

5. Và tất cả những người chỉ biết chính nghĩa, ngài là phản diện, họ là hiện thân của công lý, trên TV đều diễn như vậy, họ nhất định sẽ ngang ngược giết ngài.]

Danh sách đến đây kết thúc.

Đỗ Duy bỏ qua 4 và 5, chỉ nhìn vào 3 mục đầu tiên. Vanity quả thực không bình thường, cũng căm thù mình nhất. Bên Twilight cũng tương tự, khi mình làm chủ được cơ thể, phải đến Twilight để giải cứu Ryan, lúc đó sẽ xảy ra xung đột.

Còn về Vodun…

Đỗ Duy thấy hắn và Vodun không có thù hận gì, cho nên tạm thời khoan để ý.

Chương 628: Puton cố gắng dàn xếp

Đỗ Duy đang rất đau đầu.

Đám Vanity thật sự có thể đóng vai trò là người may mắn khoác giáp thành thần, nhưng giờ hắn bị mắc kẹt trong mộng, không thể thoát ra được, cũng không thể liên lạc với Vanity.

Dĩ nhiên không thể nào âm hại chúng. Hơn nữa, Vanity dường như đang cố gắng trở thành Ma Thần.

13 người là một chỉnh thể.

Nội tình của tổ chức cổ xưa này chắc chắn còn nhiều điều mà hắn chưa biết.

Còn như Twilight…

Mối liên hệ duy nhất giữa Đỗ Duy và Twilight là Ryan.

Cứ đợi trong mơ cũng không làm được gì. Trừ khi hắn có thể chơi giở trò trong mộng.

Đỗ Duy đang mải nghĩ thì đúng lúc này, hắn nhìn thấy một chiếc smartphone đột ngột xuất hiện ở bên tai của Puton đã bị đóng đinh trên mặt đất.

“Xin chào, Freddy có ở đây không?”

Giọng Ryan phát ra từ điện thoại, vẫn là giọng điệu quen thuộc đó.

Lúc này tay sai của Đỗ Duy đều đã đầy đủ.

Giây tiếp theo, đầu của Puton ngập trong màn sương đen, Freddie từ đó trồi lên, nghiến răng nghe điện thoại và nói:

“Trời chưa tối, anh làm phiền tôi làm gì?”

Ryan nói qua điện thoại: “Freddy, đừng đánh rắm. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với Bệnh viện Tâm thần Twilight hai ngày qua. Nó thật ma quái, ẩm ướt, còn tôi lại không có việc gì để làm, không vào mộng chửi mày thì có gì làm?”

Đang nói, Ryan bỗng ngạc nhiên kêu lên: “Chủ nhiệm, anh cũng ở đây à!”

Điện thoại lập tức bay đến chỗ Đỗ Duy.

“Giám đốc, anh làm xong việc chưa ạ? Khi nào thì đến đón em? Em cái chán Twilight quỷ quái này lắm rồi. Đồ ăn dở, chật chội, ngủ không ngon.”

Đỗ Duy nghe vậy, ánh mắt lập tức lạnh đi. Hắn luôn cảm thấy Ryan đang chịu khổ ở Twilight, gã bảo là đồ ăn dở, rất có thể không được cho ăn, cho dù ăn thì cũng nhất định là đồ ăn thừa.

Còn về chật chội…

Cần phải nghĩ sao? Chắc chắn gã đang bị nhốt nhưng lại không cho ngủ!

Đỗ Duy miễn cưỡng cười nói: “Ryan, giờ anh đang rất bận. Mấy ngày nữa, anh sẽ tới bệnh viện tâm thần Twilight đón chú.”

Ryan lập tức cười nói: “Tuyệt vời, Giám đốc, em biết anh sẽ không bao giờ quên em.”

Phát biểu, Ryan đắc thắng nói thêm: “Sau tất cả, em là nhân tài mà anh đã gửi đến Bệnh viện Tâm thần Twilight để đào tạo chuyên sâu! Không đúng, em là nam tước do anh đích thân sắc phong.”

“Ồ, em suýt nữa quên mất. Chủ nhiệm nói muốn phong em làm hoàng đế, em nhớ rất rõ.”

Đỗ Duy đau đầu nói: “Đúng vậy, tôi từng nói như vậy, chú là hoàng đế.”

Ryan ngập ngừng: “Ồ, không ngờ Ryan lại có ngày hôm nay. Từ một bác sĩ tâm lý bình thường trở thành hoàng đế, em đoán có người làm công nào thăng chức nhanh hơn em.”

“Hay là chủ nhiêm tăng lương cho em?”

“Em vẫn muốn mua nhà và xe hơi.”

Là một “hoàng đế”, không có tiền thì làm sao sống?

Đỗ Duy trực tiếp bị gã làm cho ngây người.

Lương?

Khi xưa hứa sẽ thăng chức và tăng lương cho Ryan, chỉ là lừa gạt. Mặc dù Ryan đã trở thành người khiến hắn át náy nhất nhưng làm gì có lương. Ngoài ra thăng chức và tăng lương cũng phải có cơ sở chứ, Đỗ Duy không biết Ryan nghĩ gì, hơn nữa tăng bao nhiêu mới hợp lý.

Vì vậy Đỗ Duy vội nói với Ryan: “Tăng lương đương nhiên có thể, nhưng dù sao giờ chú cũng đang ở bệnh viện Twilight. Tiền lương của chú là do đơn vị nơi chú làm việc trả cho chú. Chờ chú về làm với anh thì anh sẽ thăng chức và tăng lương cho chú, hiểu không?”

Ryan hoài nghi nói: “Cái gì? Còn có chuyện như vậy? Nhưng… nhưng em không nhận được tiền lương của Twilight!”

Đỗ Duy sốt sắng nói: “Đó là lý do anh muốn cứu chú sớm ra khỏi đó.”

Ryan tức giận nói: “Chủ nhiệm! Họ nợ lương của em! Anh phải làm chủ cho em!”

Là một người làm công, Ryan đang rất tức giận. Ở Twilight làm việc vất vả, cmn lại không được trả tiền lương.

Đây không phải là bắt nạt người khác sao?

Đỗ Duy cũng đau đầu, hắn không muốn tiếp tục đề tài này với Ryan, nên đành hàm hồ nói: “Ừ… được…”

Phong thư thấy thái độ của Đỗ Duy nói chuyện với Ryan rõ ràng khác hẳn khi nói chuyện với nó.

Nó rất ghen tỵ…

Đồng thời, Phong thư cũng đang suy nghĩ: **[Giờ Shadow đã bị phế, tôi cứ nghĩ đã đến lúc Phong thư lên chức rồi, nhưng hiện tại xem ra Ryan vẫn ở trên tôi…]**

Vào lúc này, đột nhiên Puton đang bị xiềng xích đóng đinh trên mặt đất mở trừng mắt.

Lão điên cuồng hét lên.

“Con của tôi……”

“A không… tôi không muốn có con, tôi không muốn có con…”

“Giết tôi đi, cho tôi chết đi, tôi không muốn sống nữa…”

Puton hoàn toàn suy sụp. Sau khi lão được đưa vào giấc mơ, lão đã rơi vào một địa ngục đáng sợ. Trong những giấc mơ đó, có lúc đàn ông, đàn bà, hoặc không phải con người, nhưng trong giấc mơ nào cũng có thai.

Không chỉ vậy, ngay cả việc mang thai như thế nào và ai là người đã gây ra cái thai đều có thể được ghi nhớ rõ ràng trong giấc mơ.

Đó chính là một cơn ác mộng. Hơn nữa, trải nghiệm đau đớn khi sinh nở cũng rất rõ ràng.

Sinh đôi, sinh ba vô cùng đáng sợ. Điều đáng sợ hơn là băng huyết mà chết.

Quỷ mới biết lão đã trải qua những gì.

Lúc này, Puton nhìn Shadow đang đâm dao của mình, Freddy đứng bên cạnh, Đỗ Duy ngồi trên bia đá nói chuyện điện thoại, cùng Phong thư chết tiệt, đáng ghét nhất.

Lão gục xuống và hét lên: "Tôi đã sai! Tôi đã sai! Hãy giết tôi đi, Tôi biết mình đã sai."

"Lũ ma quỷ chúng mày đừng hành hạ tôi nữa."

"Không cần biết chúng mày muốn tôi làm gì, muốn tôi nói gì, tôi sẽ nghe lời, chỉ cần đừng hành hạ tôi, tôi sẽ làm tất cả."

Puton thực sự không thể chịu nổi nữa.

Đau đớn về thể xác không là gì so với sự tra tấn về tinh thần. Thực lòng, nó sẵn sàng bán linh hồn của mình cho Đỗ Duy, miễn là không trải qua những giấc mơ kinh khủng đó. Tuy nhiên, nó tuyệt vọng khi thấy rằng người đàn ông ngồi trên bia đá chỉ nhìn mình một cách vô cảm, không hề có ý nói chuyện với lão.

Freddy cũng vậy. Phong thư chết tiệt nhất, cũng lười chế giễu lão. Puton không khỏi cảm thấy ớn lạnh trong lòng.

"Tôi hiểu rồi, chúng mày chưa từng muốn lợi dụng tôi, chỉ muốn tra tấn tôi."

Freddy hả hê: "Mày nói đúng."

Ryan trên điện thoại nghi ngờ hỏi: "Fredy, thằng ngốc này là ai, là bạn mới của mày sao?"

Trước khi Freddy có thể bắt đầu, Puton đã hét lên đầy phấn khích: “Ryan Hamel, có phải là anh không? Tôi là Puton, chúng ta từng ngồi tù chung, từng cùng bị tra tấn. Xin hãy giúp tôi.”

Ryan tức giận nói: “Thằng đần này ở đâu chui ra vậy, dám thêu dệt quan hệ với Nam tước Ryan, không… Hoàng đế Ryan có quan hệ, mày đang khiêu khích tao sao?”

“Không có…”

Một ngụm đờm xuyên qua điện thoại, vẽ ra một hình parabol trong không khí, rồi đập chính xác vào mặt của Puton.

Lão toàn thân run rẩy, gần như suy sụp nghĩ: “Alfalia, tao liều mạng với mày, mày hành hạ tao dã man, tôi sẽ đáp trả mày gấp bội.”

“Tao nguyền rủa mày, Alfalia - thủ lĩnh Vanity, tao nguyền rủa mày chết không yên lành, tao nguyền rủa mày cả đời xui xẻo, tao nguyền rủa mày mắc bệnh hiểm nghèo.”

Chương 629: Twilight bị ma ám

Nguyền rủa của Puton chắc chắn có tác dụng. Nhưng chắc chắn sẽ không rủa lên cơ thể của Đỗ Duy, bởi hắn chỉ lấy thân phận Alfalia để lừa Puton mà thôi. Nguyền rủa của Puton vô cùng ác ý. Năng lực nguyền rủa của nó thực ra không mạnh lắm, nhưng sau khi trở thành Quỷ Khoá, đã trở thành phiên bản cường hoá.

Nhưng giờ lão đã bị khống chế, có mạnh đến đâu cũng vô ích.

Trong giấc mơ của Đỗ Duy, hay nói cách khác là trong nhà tù vô hình này, Đỗ Duy không đời nào nói cho Puton biết tên thật của mình, Freddy cũng vì cảm giác ưu việt so với bạn tù mới nên sẽ cũng éo nói sự thật.

Còn về phong thư, thân là chó săn thì sao dám gọi trực tiếp tên thật của chủ nhân?

Ryan liên tục gọi điện cho giám đốc.

Sao? Bạn muốn hỏi về Shadow?

Xin lỗi, nó không thể nói được.

…

Ảnh hưởng của nguyền rủa rất rõ ràng. Tại một đất nước xa lạ, trong một tòa nhà hình tháp ẩn sâu trong những ngọn núi phủ đầy tuyết trắng, Alfalia đột nhiên hắt hơi.

Lão định lau nước mũi nhưng sựt nhớ chiếc mặt nạ mà mình đang đeo không thể tháo ra được, nên lão bèn dừng hành

động này.

Nhưng đúng lúc này, sự nghi ngờ lóe lên trong mắt lão.

“Quái lạ, tại sao tôi lại hắt hơi?”

Là thủ lĩnh của Vanity, Alfalia cũng là người sống sót từ thời Victoria, lão đã sống rất nhiều năm, nếu không có Matthew, thì lão đã là người mạnh nhất thời đại này.

Con người càng sống lâu thì càng đa nghi. Nhưng mọi thứ liên quan đến bản thân đều được xem xét kỹ lưỡng.

Alfalia híp mắt, vươn tay sờ lên mặt nạ trên mặt: “Cơ thể của tôi không thể nào hắt xì, tôi không còn là người phàm. Chẳng lẽ ta đã bị thứ gì đó ảnh hưởng?”

Nơi lão đang ở có lẽ là vùng đất không người ở Bắc Mỹ. Những khu rừng rậm rạp, nhìn không thể thấy ranh giới, hơn nữa núi đồi san sát, thời tiết cực kỳ xấu, thỉnh thoảng có tuyết rơi dày đặc.

Còn về tòa tháp mà lão đang ở, nó có liên quan đến 72 Ma Thần của Solomon. Điều mà Alfalia nghĩ đến đầu tiên không phải là ai đó nguyền rủa mình, mà là những thứ dưới tháp có gì bất ổn hay không.

Sau đó lão có chút do dự, rồi bước từ đỉnh tháp xuống phía dưới. Nhìn xuống bên trong tháp có một cầu thang xoắn ốc, làm bằng đá đẽo thành những bậc thang cùng kích thước dẫn xuống phía dưới. Nhưng chỗ sâu nhất của cầu thang tối đen như mực, không thể nhìn thấy mặt đất. Giống như thể chỉ một phần của toàn bộ tòa tháp nằm trên mặt đất, phần lớn phần thân chính nằm dưới lòng đất.

Lão vừa đi vừa thì thầm: “Tôi mong rằng sẽ không có rắc rối nào xảy ra. Ít nhất, sau khi tôi biến chúng thành một phần của tôi và điều khiển các Ma Thần, đến lúc đó cho dù thế giới có bị hủy diệt cũng không thành vấn đề.”

Cùng lúc đó, lão nghĩ đến một người khác.

“Người tự xưng là công tước chắc không phải là hắn. Nếu không, hắn nhất định sẽ không thể tha thứ cho sự phản bội của tôi, nhưng không sao, chờ khi tôi dành được thứ đó, tôi sẽ giải quyết hắn.”

“Còn về tấm bia. Tôi đã thấy 3 tấm, chỉ còn thiếu tấm cuối cùng. Đã phái người ra vùng biển quốc tế tìm kiếm, chắc không bao lâu nữa sẽ có thể tìm được.”

Alfalia nhớ rõ câu mà người đàn ông đã nói vào 200 năm trước: 4 tấm bia đá ghi tên thật của 72 Ma Thần.

Biết được tên thật thì có thể tìm cách ăn cắp sức mạnh của chúng. Mặc dù Alfalia đã nghiên cứu trong 200 năm, nhưng vẫn chưa tìm ra cách đánh cắp sức mạnh của Ma Thần thông qua tên thật của chúng, nhưng lão đã nghiên cứu ra một phương pháp khác.

Tức là sau khi biết tên thật của Ma Thần, căn cứ vào đó để tìm kiếm cánh cổng địa ngục, phía sau cánh cổng địa ngục chứa những thứ liên quan đến Ma Thần.

Cũng chính là mấy thứ như Máu của Jesus, v.v…

Dung hợp những thứ đó có thể thu hút sự chú ý của Ma Thần, có thể sử dụng các năng lực tương ứng. Năng lực này mạnh hơn sức mạnh vốn có của Hunter, nhưng không ổn định. Lão không nói với những người khác của Vanity rằng sau khi dung hợp những thứ đó, mỗi lần sử dụng đều tiêu hao sinh mạng của họ, càng sử dụng nhiều thì sẽ chết càng nhanh.

Bởi vì Alfalia có một kế hoạch rất điên cuồng. 13 người là một chỉnh thể.

13 người trở thành Ma Thần.

Nhưng có một điều mà Alfalia vẫn không hiểu.

“Matthew phải mất một thời gian dài mới có thể dung hợp được loại chuyện đó, ít nhất cũng phải gần trăm năm, nhưng sao lão ta có thể sống lâu như vậy?”

Alfalia bước vào khu vực bị bóng tối bao phủ, những bậc thang quanh co kéo dài xuống, như thể dẫn xuống địa ngục.

“Đợi đến khi lấy được tấm bia đá cuối cùng, tôi sẽ tấn công Matthew.”

“Lão ta là một nhân tố không ổn định, tuyệt đối không thể lưu lại.”

…

Vào lúc này ở Twilight, Matthew gần đây rất dễ cáu kỉnh.

Lão đã một tay xây dựng Twilight. Nhưng gần đây, Twilight dường như có điều gì đó không ổn.

Ừm…

Nghe có vẻ nực cười.

Twilight bị ma ám…

- Rầm…

Tại buổi họp thường kỳ của Twilight, Matthew đập mạnh vào bàn, chỉ tay vào các thành viên và chửi bới.

“Các vị đang đùa ta sao?”

“Twilight là một tổ chức Hunter. Chúng ta đều là Hunter, những người chuyên săn giết ác linh, tà linh, ma linh!”

“Các vị nói với ta rằng trụ sở của chúng ta bị ma ám?”

“Ai có thể cho ta một lời giải thích, Tiquel cậu nói đi!”

Trước khi Matthew bế quan, lão đã giao mọi công việc của Twilight cho Tiquel, người đã theo dõi Ryan trước đây cũng chính là Tiquel.

Lúc này, Tiquel xấu hổ đứng lên khi nghe những lời của Matthew, y cúi đầu xuống đáp: “Thưa ngài, điều này nghe có vẻ khó tin, nhưng chúng ta thực sự dường như bị ám. Vào ban đêm, luôn có người nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang. Khi tôi đi vệ sinh, nước trong bồn cầu luôn chuyển sang màu đen không thể giải thích được, như thể ai đó đã bôi sơn lên vậy. Điều quan trọng nhất là chúng tôi cũng có rất nhiều bức vẽ graffiti kỳ lạ trong phòng của chúng tôi, trông giống như trò đùa của họa sĩ trừu tượng.”

Matthew tức giận chỉ vào Tiquel và nói: “Chỉ thế thôi mà cậu nghĩ rằng chúng ta bị ma ám? Lỡ do ai đó cố ý làm ra thì sao?”

Nói xong, Matthew lại bực mình. Kể từ sau sự kiện nguyền rủa, Twilight đã được canh giữ cực kỳ cẩn mật, ngoại trừ Hunter thì không người ngoài nào có thể ra vào. Không quá lời khi nói rằng sức chiến đấu của Twilight là vượt trội so với tất cả các thế lực.

Ai có thể giở trò như vậy dưới mũi của họ?

Lúc này, Tiquel đau khổ nói: “Thưa Đức ngài xin nghe con nói, con nghi là do thế lực khác gây ra, hai ngày nay ngủ không được, ban đêm con cảm thấy cả giáo phái đều chật ních người. Con còn nghe thấy những âm thanh kỳ lạ. Sáng nay, con thức dậy trước khi trời sáng, đi quanh cổng giáo đường tuần tra một vòng. Con thực sự nhìn thấy một người đàn ông mặc áo bệnh nhân đứng ở cửa giáo đường. Người đàn ông nói gì đó với con, sau đó nó biến mất. Ngài nói ngoài bị ma ám, thì phải giải thích hiện tượng mà chúng ta đang gặp phải là gì?”

Matthew vẻ mặt ảm đạm, nhìn qua tất cả mọi người ở đây, hỏi: “Các vị đều gặp qua?”

“Vâng thưa ngài.”

Matthew hỏi lại: “Tiquel, bệnh nhân mà cậu gặp đã nói gì?”

Tiquel lấy làm lạ đáp: “Bệnh nhân nói xin hãy tránh xa biệt thự của tôi, bởi vì đó là người phụ nữ tôi yêu nhất. Muốn vào phải được sự đồng ý của tôi.”

Chương 630: Ryan có ý kiến

“Tiquel, cậu cho rằng bản thân rất hài hước?”

Khi Matthew nghe những lời của Tiquel, lão lập tức hiểu ngay. Cái gì mà biệt thự của người phụ nữ yêu quý nhất, phải xin phép mới được vào.

Mọi người đều là đàn ông.

Ai không hiểu…

Tiquel nói với vẻ mặt cay đắng: “Thưa Đức ngài, những gì con nói là sự thật. Đó là những gì bệnh nhân đó đã nói với tôi. Những người khác đã nhìn thấy. Nếu ngài không tin, ngài có thể hỏi họ.”

Matthew cau mày, rồi đưa mắt nhìn mọi người.

Những người đó lần lượt gật đầu: “Những gì chúng tôi nghe được cũng giống như của Tiquel.”

Matthew có vẻ nghi ngờ. Lúc này, lão mới để ý thấy cuộc họp hôm nay dường như chưa đến đủ người. Ít nhất thì lão không nhìn thấy James và Ryan.

Vì vậy, anh hỏi: “James và Ryan đâu? Họ có biết chuyện gì đã xảy ra với Twilight không?”

Matthew biết James và Ryan rất rõ. Một trong hai người này là nội gián của giáo hội, còn người kia là người của Công tước.

Vậy nên lão có chút lo lắng cho sự an nguy của hai người, nói chính xác là lão chỉ lo lắng cho Ryan, dù sao Ryan cũng là

người của Công tước, nếu Ryan gặp tai nạn, lão sẽ rất khó giải thích.

Tiquel vội báo: “Ryan bị cảm hai ngày trước, còn James đang chăm sóc cho gã, nhưng sau khi Ryan khỏe lại, James lại bị lây bệnh, và phải nằm trong phòng.”

“Về phần Ryan, khi tôi gọi gã, gã vẫn còn đang ngủ, có lẽ sẽ không thức dậy cho đến buổi chiều.”

Matthew có chút buồn bực, lạnh lùng khiển trách: “Đi gọi cả hai đi, chuyện đã xảy ra ở Twilight, chắc cho do kẻ giở trò quỷ.”

“Hơn nữa, tôi nghi ngờ nó có liên quan đến những thế lực bí ẩn trước đây đã áp đặt nguyền rủa lên chúng tôi, không chừng do cùng một nhóm người.”

Matthew bổ sung thêm: “Giờ chúng a phải cảnh giác nghiêm ngặt, phải tìm ra kẻ đứng sau màn. Mọi người phải cực kỳ cẩn trọng.”

Tiquel gật đầu, y đi tìm Ryan và James. Matthew cau có ngồi trên ghế.

Những người khác đều cúi đầu ủ rũ.

“Nguyền rủa… không phải… lại tới chứ?”

“Lần trước chúng ta gần như thổ tả trong ICU. Nếu lại tái diễn, chắc tôi chết mất.”

“Tôi thậm chí không dám nghĩ về trải nghiệm giống như ác mộng đó nữa, nó thật khủng khiếp.”

“Quái! Rốt cuộc thế lực độc ác nào cứ nhìn chằm chằm vào Twilight của chúng ta? Nếu để cho ta biết ai đã làm, ta nhất định phải giết hắn!”

Phải mất một lúc lâu sau. Tiquel che mắt phải bước tới, theo sau là James mặc áo bông và Ryan với vẻ mặt không vui.

“Thưa ngài, tất cả đều ở đây.”

Tiquel cúi đầu trước Matthew.

Matthew cau mày hỏi: “Tại sao cậu lại che mắt?”

Tiquel buông tay ra, lộ ra cung mắt sưng húp, chỉ vào Ryan.

“Thưa ngài, Ryan đã đánh con.”

Khi Ryan nghe thấy điều này, gã đắc thắng nói: “Thế nào, tôi có lợi hại không?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều im lặng.

Matthew khó hiểu hỏi: “Tại sao cậu lại đánh Tiquel?”

Ryan cho biết: “Tôi đã gọi điện cho chủ nhiệm trong giấc mơ của mình, nhưng ông ta lại đánh thức tôi. Ryan rất tức giận, gây ra hậu quả rất nghiêm trọng. Tôi chỉ đấm anh ta là còn nhẹ đó. Nếu đang ở tại Bệnh viện Tâm thần Hill của chúng tôi, tôi sẽ đánh cho ông ta tàn phế.”

Nói xong, Ryan tự hào chỉ vào đầu mình và nói: “Tôi là người đàn ông đánh giỏi nhất ở Bệnh viện Tâm thần Hill! Hiểu không?”

Matthew cười giận dữ. Kể từ khi Ryan gia nhập Twilight, lão chưa từng có một ngày thoải mái. Mỗi khi nói chuyện với Ryan, lão đều có ý muốn muốn bóp chết gã.

Nhưng Matthew tự nhủ trong lòng: “Bình tĩnh đi Matthew, phải bình tĩnh. Gã là người của công tước, phải nể mặt của công tước.”

Tuy nghĩ vậy, Matthew gần như không thể chấp nhận. Lão lạnh lùng nói với Ryan và James: “Twilight giờ lại xảy ra hiện

tượng lạ. Ta nghi ngờ rằng một thế lực bí ẩn đã áp đặt nguyền rủa, trong thời gian này hai người phải cực kỳ cẩn thận, nếu không rất có thể sẽ ra chuyện."

James cau mày hỏi: "Thưa ngài, ngài đang nói về những sự kiện linh dị sao? Hôm qua con đã nhìn thấy bệnh nhân đó. Hơn nữa bệnh nhân đó chỉ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không thể phát hiện bất kỳ sự bất thường nào trong trạng thái Quỷ Nhãn, quá kỳ quái."

Matthew đau đầu nói: "Cho nên hiện tại ta cũng không có manh mối, không nghĩ tới có thế lực nào có thể áp đặt một nguyền rủa mà ngay cả ta cũng không phát hiện."

Ryan ở bên cạnh sửng sốt.

"Bị ma ám? Bệnh viện tâm thần của chúng ta bị ma ám sao? Sao tôi không biết?"

Matthew lạnh lùng nói: "Không phải bị ma ám, đó là nguyền rủa. Có người nhìn thấy bệnh nhân không nên nhìn thấy. Bệnh nhân còn nói đây là biệt thự gì đó, là người phụ nữ anh yêu nhất. Nếu muốn vào thì phải được sự đồng ý của y."

Khi Ryan nghe thấy điều này, khuôn mặt của gã ngay lập tức khó hiểu.

Gã vò đầu suy nghĩ: "Nghe quen quen. Tôi nhớ ở Bệnh viện Tâm thần Hill hình như cũng có một đồng nghiệp như vậy, hình như gã đang canh cửa."

"Nhưng không phải James nói rằng những người đó đều đã bị lửa thiêu chết sao?"

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Ryan thay đổi rõ rệt. Gã chợt nhận ra: "Tôi hiểu rồi. Chắc là một đồng sự từ Bệnh viện Tâm thần Hill. Tôi đã từng bắt nạt họ rất nhiều nên quay lại để trả thù tôi."

Trong thế giới quan của Ryan, lãnh thổ của anh ta là thế giới của những bệnh nhân tâm thần.

Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Cùng với năng lực muốn gì được nấy đã gây ra nhiều dị thường trong Twilight. Hơn nữa, loại tình huống dị thường này đã bắt đầu xảy ra từ lâu, nhưng mới bạo phát trong thời gian gần đây.

Matthew nghe được lời của Ryan, trong tiềm thức hỏi: "Bệnh nhân tâm thần như cậu cũng có đồng sự sao?"

Ryan lập tức giận dữ nói: "Làm sao tôi có thể là bệnh nhân tâm thần được? Tôi là bác sỹ có giấy phép hành nghề. Nếu lão không tin, tôi sẽ vẽ cho lão xem."

Matthew cạn lời: "Lẽ ra ta không nên nói chuyện với cậu."

Nói xong, Matthew lại thông báo: "Ừm, mọi người nhớ kỹ cho ta, đây là nguyền rủa không phải ma ám, nếu để truyền việc này ra ngoài, mặt mũi của Twilight chúng ta sẽ hoàn toàn mất sạch, biết không?"

Tiquel và những người khác nói lớn: "Chúng tôi biết."

Ryan vò đầu bứt tai: "Nguyền rủa, không phải còn đáng sợ hơn cả ma quỷ sao. Nếu là quỷ, chúng lúc sống đã bị tôi ức hiếp, dù có trở thành ma cũng không đánh lại tôi, nhưng tôi không đối phó được nguyền rủa."

Matthew khi nghe đến đây thì bất mãn nói: "Nguyền rủa chính là nguyền rủa, ta sẽ tìm cách giải quyết nó."

Ryan giận dữ nói: "Cmm vậy thì giải quyết đi!"

James cau mày nói: "Liệu có nội gián hay không?"

Matthew lạnh lùng nói: "Tuyệt đối không thể. Nguyền rủa lần trước biến mấy là bởi vì ta đã đánh nhau với Vanity. Mặc dù dường như nguyền rủa không liên quan gì đến Vanity, nhưng thái độ của ta đã khiến kẻ thủ ác đứng sau sợ hãi."

“Gần đây ta sẽ ra ngoài để tìm một vài thế lực có quan hệ không tốt với chúng ta, lần này phải có kẻ trả giá đắt.”

“Các vị có ý kiến nào hay không?”

Mọi người lắc đầu, Matthew là trụ cột của và là kẻ mạnh nhất của Twilight, lão đã lên tiếng thì đương nhiên không ai dám phản đối.

Tuy nhiên vào lúc này, Ryan hắng giọng, giơ tay lên kiêu ngạo nói: “Tôi có ý kiến rất lớn.”

Chương 631: Hậu quả từ việc chiếm tiện nghi của Ryan

Matthew rất đau đầu. Khi nghe Ryan nói gã có ý kiến rất lớn, lão tức điên người.

Lão nhìn Ryan kiêu ngạo giơ tay lên, cảm thấy rất mệt mỏi. Ngài công tước ơi, tại sao ngài lại gửi một Hunter mắc bệnh tâm thần vào Twilight?

Chẳng lẽ ngài cũng bị gã chọc điên nên mới quẳng gã vào Twilight, để tôi chăm sóc gã ta thay ngài?

Nhưng điều này là quá kinh tởm. Matthew ghét cay ghét đắng Ryan. Lão cũng muốn vất Ryan đến một hoang đảo không người, để gã đói chết, nhưng lại sợ làm như vậy sẽ chọc giận ngài công tước.

Thời hiện đại rất phổ biến khái niệm fan cuồng, mà Matthew lại là fan cuồng của Công tước. Vầng hào quang của thần tượng vẫn lấp lánh, nếu fanboy như lão khiến Ryan gặp rắc rối, thì lão còn mặt mũi nào gặp thần tượng.

Vì vậy, Matthew lạnh lùng nói với Ryan: “Cậu có ý kiến gì?”

Những người khác nhìn Ryan, cũng rất ngạc nhiên khi bệnh nhân tâm thần lại muốn phát biểu ý kiến, gã biết ý kiến là cái gì sao?

Chỉ thấy Ryan kiêu ngạo ngẩng đầu lên, hai tay chống sau lưng nói: “Nếu lão đã thành tâm đặt câu hỏi, vậy tôi sẽ miễn cưỡng trả lời lão.”

Vừa nói gã vừa vênh váo nói với Matthew: “Tôi éo quan tâm nguyền rủa hay ma ám gì của các người, nhưng tôi đã làm việc chăm chỉ trong Twilight thời gian lâu như vậy, vậy mà éo thấy đồng lương nào?”

“Hình như các người chưa từng trả lương cho tôi à nha?”

“Còn nữa, các người nợ tôi 20 tỷ tiền thuốc cũng lâu rồi nha, lãi mẹ đẻ lãi con, giờ cũng phải lên tới 30 hay 40 tỷ? Đã đến lúc trả số tiền này cho tôi chứ?”

Ryan hình như rất bức xúc, nói chuyện cũng đâu vào đấy.

Nhưng chỉ khiến người ta cạn lời. Matthew chỉ vô cảm nói: “Đưa tôi bút và giấy.”

Tiquel ngay lập tức đi lấy.

Sau đó, Matthew cúi đầu viết ra con số 50 tỷ, đồng thời còn vẽ ra dấu ￥.

“Cầm đi, giờ chúng ta sòng phẳng nhé.”

“Đây là 50 tỷ. Đừng nhắc đến tiền nữa, được không?”

Matthew vừa nói vừa đặt mảnh giấy trước mặt của Ryan.

Ryan hoàn toàn chết lặng. Gã run rẩy cầm tờ giấy trên tay, bắp thịt trên mặt điên cuồng run rẩy.

“Matthew, lão nghĩ tôi ngốc đúng không?”

“Hay là lão nghĩ tôi dễ lừa, là lão điên hay tôi điên? Lão đưa séc cho tôi, tôi có thể rút tiền ở đâu, tôi chỉ cần tiền mặt! Hoặc chuyển khoản.”

Ryan xé tờ giấy ra thành nhiều mảnh, vỗ bàn mắng: “Tôi nói cho lão biết, nếu lão không cho ta tiền, thì đừng trách tôi bất lịch sự!”

Matthew cũng cảm thấy rằng chỉ số thông minh của mình bị xúc phạm. Hơn nữa, lão cũng cảm thấy rất nhục nhã. Lão

nổi điện mắng Ryan: “Mày bị điên hả thằng ngu này, tao lấy đâu ra mấy chục tỷ tiền mặt cho mày? Chuyển khoản cc, cmm thẻ ngân hàng cũng éo có, chuyển cc.”

Đừng nói Ryan thực sự có thẻ ngân hàng.

Chỉ trong tích tắc, gã đập thẻ ngân hàng xuống bàn và giận dữ nói: “Đây không phải là thẻ của tôi sao?”

Khuôn mặt giận dữ của Matthew tím tái.

Lão xua tay, tức giận nói: “Đủ rồi, chuyện này kết thúc ở đây, tan họp!”

Nói xong, Matthew nhanh chóng rời đi.

Ryan vừa bực bội vừa tức giận: “Nợ tiền còn lý sự? Cmm tao muốn tính sổ với chúng mày, nợ tiền của tao thì tao đòi, kẻ nào cũng đừng hòng chiếm lợi từ tao.”

Những người khác lắc đầu với Ryan. Họ không thích Hunter tâm thần này chút nào, cũng không có ý định làm đồng bọn với Ryan, tất cả đều nhanh chóng giải tán.

Chỉ có James chảy nước mũi nhìn Ryan với biểu cảm phức tạp.

Y nói: “Tôi nghĩ cậu hơi bốc đồng. Mặc dù hiện tại chúng tôi đang sống yên ổn trong Twilight, nhưng chúng tôi khác họ. Cậu đừng có gây chuyện nữa.”

Ryan giận dữ nói: “Đừng đánh rắm, nợ tôi tiền mà có lý hả?”

James nói thầm: “Tùy cậu, muốn làm gì thì làm. Tôi về nghỉ ngơi, từ khi gặp ngươi, tôi chưa từng được sống tốt.”

Ryan lại kéo James nói: “Chờ một chút, chú cho anh biết một tháng lương của chú là bao nhiêu?”

James buột miệng: “Chỉ hơn 200.000 thôi. Dù sao trong tháng này không xử lý nhiều sự kiện ác linh. Sao cậu lại đột nhiên hỏi tôi như vậy?”

Ryan nói: “Anh muốn lấy lại số tiền lương mà mình xứng đáng, nhưng anh không biết một tháng mình được bao nhiêu tiền, vì vậy anh phải hỏi chú, rồi dùng tiền lương của chú để suy ra số tiền Twilight nợ anh.”

James lắc đầu: “Tôi không nên nói chuyện với cậu.”

Sau đó James quay người bỏ đi.

Ryan đang cầm thẻ ngân hàng, ngồi trên ghế chống cằm suy nghĩ.

“James là nô lệ của tôi, có sự phân chia giai cấp rõ ràng giữa chúng tôi.”

“Gã một tháng 200.000, tôi nhất định phải cao hơn gã.”

“Tôi trước đây là một nam tước, tăng gấp đôi cũng không quá đáng, phải không?”

“Giờ tôi đã là hoàng đế, dù sao chủ nhiệm đã nói tôi là hoàng đế. Tước vị của tôi đã tăng gấp mấy lần, nên tiền lương cũng phải tăng gấp đôi.”

“Nói cách khác, Twilight đã nợ tôi hàng chục triệu.”

“Chà… tôi tính xong khoản nợ này rồi. Ngay cả Twilight cũng dám nợ tiền lương của Hoàng đế Ryan, chúng nghĩ Ryan này dễ lừa hả?”

Ryan đắc thắng khịt mũi.

Gã tự hào nói: “Không trả lương cho tôi thì tôi không tự lấy được sao? Chờ tôi tìm được máy Pos sẽ điên cuồng quẹt thẻ, quẹt hết tiền của chúng vào thẻ của mình.”

“Tôi muốn cho các người biết số kết quả thê thảm khi ăn chặn tiền của hoàng đế Ryan khủng khiếp đến mức nào!”

Lý do Ryan thích tiền đến vậy đó là bởi vì gã cảm thấy nếu giờ trở thành hoàng đế, hắn phải có lãnh địa của riêng mình, không có tiền sẽ không làm được gì.

Tham vọng của gã rất lớn, nên cần rất nhiều tiền để hỗ trợ.

“Không sớm thì muộn, tôi muốn mở chi nhánh của Bệnh viện Tâm thần Hill trên toàn thế giới, mọc lên như nấm.”

…

Công việc của Ryan giờ đã kết thúc. Vào lúc này trong gia tộc Wittbach, Alexis và Đỗ Duy bất tỉnh đang ở cùng một phòng bệnh. Nàng đang nằm trên giường bệnh bên cạnh Đỗ Duy, đầy sầu lo nhìn người đàn ông mình yêu.

“Bao lâu nữa anh mới tỉnh?”

“Trong đầu em tràn đầy nghi vẫn, không biết tại sao cứ có mấy ký ức vỡ vụn hiện lên.”

“Nhưng em không có bất kỳ ấn tượng nào về những ký ức đó, cứ giống như một cuộc đời khác mà em đã trải qua.”

“Em cũng thấy rằng dường như anh từng đánh em, suýt chút nữa giết chết em.”

…

Vào lúc này trong giấc mơ, Đỗ Duy có thể nghe thấy giọng của Alexis. Hắn không khỏi tê rần da đầu.

“Đó là ký ức của Minette, nhưng không hoàn chỉnh. Có phải vì em ấy chỉ dung hợp nhất với một cánh tay gãy hay không?”

Đỗ Duy lẩm bẩm, đồng thời cảm thấy đau đầu.

Một lúc sau, hắn thở dài, nghĩ thầm: “Là ác linh Đỗ Duy đánh cô ấy, không liên quan gì đến mình. Chờ sau khi mình có thể khống chế được thân thể, nếu cô ấy lại hỏi những câu này, tôi sẽ nói là ác linh biến thành ngoại hình của tôi, hoàn toàn không phải là tôi.”

Lý do này nghe có vẻ vô lý. Đỗ Duy cũng cảm thấy không thể lừa được Alexis, nhưng chỉ cần hắn không đích thân làm, Alexis cũng đâu thể đưa ra chứng cứ nào.

Hơn nữa, điều khiến hắn đau đầu hơn là có quá ít người có thù với mình, nên hắn khó thể thực hiện âm mưu để kẻ khác khoác giáp thành thần. Tức là để kẻ khác khoác giáp thành thần, sau đó lừa Ma Thần nhập vào rồi hắn sẽ ra tay giết.

Vẫn còn quá ít kẻ thù. Đỗ Duy rất u sầu…

Tuy nhiên đúng vào lúc này, Shadow vẫn đang dùng dao đâm Puton đột nhiên cứng đờ, quay đầu nhìn về phía Đỗ Duy.

Chương 632: Hành trinh chịch gái Vodun của Tom

Shadow là bóng của Đỗ Duy. Mối quan hệ này vĩnh viễn không thể tách rời.

Phong thư luôn ghen tị với Shadow vì điều này.

Đỗ Duy cảm thấy Shadow dường như đang rất hưng phấn, hơn nữa trong con mắt còn lại cũng tràn ngập ác ý.

Hắn biết rất rõ về tình huống này.

"Có ai đó đang là mục tiêu của mày?"

Shadow nghiêng đầu nhìn Đỗ Duy. Nó giống như trả lời.

Đỗ Duy nheo mắt, bỗng dưng cảm thấy có chút cáu kỉnh.

"Khoan đã, Shadow đang ở bên cạnh, trong mộng của tôi, làm sao có thể hướng tới mục tiêu mới."

Quy luật giết chóc của Shadow rất bù: bị nó nhìn thấy, hoặc nhìn thấy ảnh của nó, tức là đôi mắt trong bức ảnh đó, sẽ trở thành mục tiêu của nó. Lần đầu tiên, Đỗ Duy bị Shadow nhìn chằm chằm vì nhìn thấy ảnh chụp.

Rất lâu trước đây, hắn đã yêu cầu Tom tiêu huỷ tất cả các bức ảnh liên quan đến Shadow, vì vậy, quyền hạn duy nhất để thả Shadow luôn nằm chắc trong tay của Master Đỗ Duy.

"Là Tom… Tom đã gặp nạn."

Giọng điệu của Đỗ Duy đột nhiên trở nên rất lạnh lùng.

Khi Tom và Cha Tony định thâm nhập vào nội bộ Vodun, hắn không khuyên nổi nên đã đưa cho Tom bức ảnh của

Shadow.

Còn nhiều lần căn dặn nếu Tom gặp nguy hiểm thì nhớ xem bức ảnh. Khi đến thời điểm, Shadow sẽ hành động để giải quyết mọi rắc rối cho anh ta.

Trong thế giới này, Đỗ Duy luôn có thể tin tưởng vào Shadow.

"Vodun, rất tốt…"

"Tôi lo lắng về quá ít kẻ thù…"

Đỗ Duy không khỏi chế nhạo, chỉ vào Shadow và nói: "Đi tìm Tom và giải quyết triệt để rắc rối của anh ta cho tôi, giết bất cứ ai chạm vào anh ta."

Shadow ngay lập tức biến mất. Còn phong thư thì nịnh nọt: **[Ôi Master, buồn ngủ thật mà có người tặng gối, Vodun ngu ngốc dám động vào bạn tốt Tom của ngài, cứ biến tất cả chúng thành ác linh, quân đoàn ác linh của chúng ta cũng cần gia tăng nhân thủ.】**

Quả đúng là phong thư, vừa mở miệng đã muốn thảm sát.

Đỗ Duy lạnh lùng liếc nhìn, nói: "Biến bọn họ thành ác linh cũng không có ích lợi gì. Thứ tao cần là Ma Thần."

Vừa dứt lời, Đỗ Duy cúi đầu nhìn về phía tay phải của mình. Trên mu bàn tay, hoa văn kim đồng hồ đang nổi lên, tiếp theo là cái cân bằng vàng, sau đó là con mắt thẳng đứng, cuối cùng là mặt nạ.

Dù hiện giờ hắn không quá mạnh.

Nhưng nếu kéo Ma Thần xuống ngang cấp với hắn, lại lập bẫy hãm hại, thì việc giết chết đối phương cũng không khó.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy lạnh giọng nói: "Freddy, đã đến lúc mày ra tay rồi. Đưa tao vào giấc mơ của Tom. Tao muốn xem

Vodun đang làm gì.”

…

Đặt thời gian trở lại một vài phút trước.

Châu Âu, trên đường cao tốc ở Tây Ghana.

Một chiếc xe tải lớn đang phóng rất nhanh, căn cứ Vodun đang ở phía trước. Trong khoang xe tải, chỉ có một khe hở để lọt ánh sáng vào.

Cha Tony và Tom buồn bã ngồi trong xe. Họ không thoải mái.

“F*ck! Không ngờ Tom của tôi cũng có ngày hôm nay. Tôi biết đám người xấu xa rất biến thái, có chết tôi cũng sẽ không liên lạc với họ.”

“Oh… Tom, chúng ta đang làm gì! Không phải con đã nói chúng ta chỉ ăn đồ ăn nhanh, tình huống hiện giờ… khiến Cha buồn nôn.”

Cha Tom và Tony đã rất buồn và tức giận.

Một vài ngày trước, họ đã đến Yard để ăn thức ăn nhanh. Thức ăn nhanh là gì thì mọi người đều hiểu. Họ luôn nghĩ sẽ dễ dàng chinh phục được cao tầng Vodun ở Yard.

Một khẩu súng tiểu liên và một khẩu súng săn.

Bọn họ vô cùng ngạo mạn, dễ dàng chinh phục những người phụ nữ già của Vodun trên giường. Nhưng những gì diễn ra tiếp theo đã vượt quá tưởng tượng của họ. Họ bị những mụ già Vodun bán.

Tom còn nhớ rõ câu mà bà già chết tiệt đó đã nói với mình trên giường.

“Anh Tom, anh và Cha Tony đã khiến chúng tôi rất hài lòng. Chúng tôi cảm thấy để anh ở lại New York và Yard là

quá lãng phí tài năng.”

“Với thể lực và kỹ thuật của anh, chắc chắn có một cơ hội tốt hơn để phát triển.”

“Một vị lãnh đạo cấp cao của Vodun chúng tôi đã đọc được thông tin của hai người và rất quan tâm đến hai người. Tôi hy vọng có thể đưa hai người về trụ sở và có cuộc trao đổi vui vẻ với hai người.”

Lúc đó Tom rất phấn khích, anh cảm thấy mình cách mục tiêu không còn xa nữa.

Cha Tony cũng vậy.

Nhưng…

Khi họ tìm hiểu kỹ thì mới phát hiện ra rằng mọi thứ hoàn toàn khác với những gì họ nghĩ.

Chết tiệt…

Vị cao tầng đó là một người đàn ông, còn đã ngoài 60, gầy và thấp, mắt to và mũi sụp, lại là người da đen, chỉ cần nghe miêu tả là đã cảm thấy hèn mọn.

Cha Tom và Tony hoảng sợ. Cả hai định bỏ trốn trong đêm, nhưng họ bị người của Vodun phát hiện, bị trói rồi nhốt vào một chiếc xe, và bị đưa từ Thành phố Yard đến Tây Ghana.

Tất cả vũ khí có khả năng tự vệ đều bị tịch thu. Smartphone cũng bị lấy mất. Họ không thể liên lạc với thế giới bên ngoài.

Ngay cả những người thân của họ cũng sẽ chỉ nghĩ rằng họ đến thành phố Yard để chơi gái…

Vodun cũng biết rằng Đỗ Duy đứng sau Tom và Cha Tony. Nhưng Đỗ Duy vừa tung tin giả về xung đột với giáo hội.

Vì vậy, mọi thứ trở nên vô cùng éo le cho Tom.

Mặc dù Cha Tony và Tom được biết đến như tổ đội Chiến thần ở Khu Đèn Đỏ. Nhưng họ chỉ thích lên đỉnh với phụ nữ. Nếu đổi thành đàn ông, thì ôi thôi nát ass mất. Tom muốn chết, vò đầu bứt tóc điên cuồng nói: "Con không thể chấp nhận được việc bị một người đàn ông mồi chài, hay mồi chài một người đàn ông, nhất định phải có cách thoát."

Cha Tony nói: "Có phải Đỗ Duy từng đưa cho con 1 bức ảnh rồi bảo lấy ảnh ra xem khi gặp nguy hiểm hay không? Cậu ấy nói chỉ cần nhìn ảnh, người của cậu ấy sẽ tới giải quyết hiểm nguy."

Tom chợt nhớ ra điều này. Vì vậy, anh ta tìm thấy bức ảnh từ trong ví của mình, rồi nhìn chằm chằm vào Shadow trên bức ảnh.

Anh ta còn hét lên: "Anh ơi, mau đến cứu tôi. Nếu anh đến muộn, tôi sợ anh sẽ phải đến Khoa hậu môn trực tràng trong bệnh viện để gặp Cha Tony và tôi."

Do đó, Đỗ Duy phát hiện ra rằng Shadow đã được triệu hồi trong giấc mơ của mình.

…

- Hừm…

Một mắt đỏ ngầu mở ra từ bóng tối, Shadow xuất hiện trong xe.

Nhưng lúc này, chiếc xe tải chở Tom và Cha Tony đã dừng lại, lái xe không nhận thức được nguy hiểm.

Cả Tom và Cha Tony là những người bình thường không có Quỷ Nhãn. Họ không thể nhìn thấy Shadow.

Chỉ cảm giác hình như nhiệt độ trong xe giảm đi rất nhiều.

"Chết tiệt, trợ thủ của anh đâu? Tôi sợ lắm!"

“Anh Đỗ Duy, giúp…”

Đừng đề cập đến chuyện Tom và Cha Tony đã thất vọng như thế nào. Thùng xe được mở ra.

Shadow biến mất.

Hai người đàn ông da đen cao lớn mặc áo khoác mỉm cười ác ý với Tom và Cha Tony.

“Đã đến lúc xuống xe rồi, hai bạn.”

Tom bất đắc dĩ cười cười: “Tôi nghe nói anh thích ngồi trong xe, hay là anh đi trước, tôi sẽ cùng Cha Tony theo sau?”

Hai người đàn ông da đen liếc nhau rồi lên xe túm cổ Tom và Cha Tony rồi lôi họ xuống xe.

Chương 633: Đỗ Duy báo mộng?

“Đừng mà hai đại ca da đen ơi, ai cũng là đàn ông, đàn ông tại sao lại gây khó dễ nhau?”

“Có chuyện gì cứ nói rõ ràng, đừng chạm vào tôi!”

“Đm! Nếu mày dám động vào tao, người bạn tốt của tao, Đỗ Duy nhất định sẽ báo thù cho tao. Anh ấy là sếp lớn trong giáo hội, bạn gái của anh ấy cũng rất giàu, chúng mày không chọc nổi đâu!”

Tom lải nhải không ngừng, vô cùng chán nản. Anh ta tự nhận bản thân vẫn là một người đàn ông tốt dù dính vào mọi thói xấu như ăn nhậu, gái điếm và cá độ.

Sao một người đàn ông tốt có thể bị đàn ông chơi?

Ai mà đỡ cho nổi!

Tuy nhiên, hai thằng da đen chịu không nổi màn lải nhải của Tom, chúng bèn đánh vào sau gáy của Tom, khiến Tom ngất đi ngay lập tức.

Cha Tony bên cạnh đang muốn cầu xin thương xót, nhìn thấy cảnh này lập tức ngậm miệng lại.

Sau đó, lão nịnh nọt: “Hai đại ca đừng lo, tôi cùng hai người, tôi sẽ không phản kháng.”

Hai thằng da đen hừ lạnh, nhìn nhau, còng tay Cha Tony, sau đó lôi Tom bị đánh ngất vào một chiếc xe hơi.

Vị nhân vật lớn của Vodun không thể chờ đợi lâu hơn nữa. Y đích thân yêu cầu Cha Tony và Tom đến ngay giường của

mình.

…

Vào lúc này, Tom hôn mê, rồi tiến vào mộng đẹp.

Mọi người đều mơ, nhưng nội dung của những giấc mơ không giống nhau. Nó phụ thuộc trải nghiệm khác nhau của mỗi người, nên sinh ra những giấc mơ không giống nhau.

Nhưng giấc mơ của Tom không bao giờ khiến ai thất vọng.

Anh ta chỉ mơ một loại giấc mơ. Trong giấc mơ của Tom, xa hoa truỵ lạc.

Ánh đèn neon hồng mờ ảo liên tục nhấp nháy.

Đâu đâu cũng có phụ nữ mặc bikini, hở mông lòi vú.

“Mười em lại đây, không đủ phải một trăm hot girl mới xoa dịu được trái tim bị tổn thương của tôi.”

Trong mộng Tom trái bóp vú phải béo mông, cuộc sống thần tiên này chính là thiên đường nơi hạ giới.

Theo một nghĩa nào đó, cái này được gọi là trốn tránh thực tế.

Nhưng dù thế nào đi nữa, giấc mơ của Tom vẫn luôn khiến người khác phải mở rộng tầm mắt. Vì vậy, Freddy đã sinh ra mong muốn được sống sau khi nhìn thấy giấc mơ của Tom.

Tại thời điểm này, hai vị khách không mời đã xuất hiện trong giấc mơ của Tom.

Đỗ Duy mặc đồ đen, sắc mặt lạnh lùng. Freddy đi theo hắn, tuy rằng vẻ mặt vẫn rất nịnh nọt, nhưng ánh mắt vẫn là nhìn chằm chằm những cô em nóng bỏng kia.

Là một ác linh, Freddy đã chết từ hơn 20 năm trước, sống trên con phố Elm nghèo nàn và lạc hậu, chưa bao giờ nhìn thấy cô em nóng bỏng nào cả.

Một FA già đến lúc khi chết, sau khi chết cũng vậy. Mỗi khi bước vào giấc mơ của Tom, Freddy luôn được mở rộng tầm mắt, nơi này gần giống như một giấc mơ.

"Master, em có thể sống trong giấc mơ của Tom không?"

Freddy không kìm được hỏi.

Đỗ Duy lạnh lùng liếc nhìn nó, lạnh lùng nói: "Mày nghĩ thế nào?"

Freddie cười cười lắc đầu, không dám bắt chuyện.

Đỗ Duy hừ lạnh, không thèm nhìn đám đàn bà, hắn gạt họ ra và đi đến trước mặt Tom, người đang bị mắc kẹt trong đám xác thịt trần trụi.

"Quái! Người anh em, sao anh lại ở trong giấc mơ của tôi?"

Tom trông rất sốc khi nhìn thấy Đỗ Duy. Tuy nhiên, anh ta nhớ ra cũng đây không phải là lần đầu tiên, nên anh ta hét lên như thường lệ: "Mang cho tôi mười người đẹp châu Á, phải là những cô em có thân hình đẹp nhất."

Ngay lập tức, rất nhiều mỹ nữ đi tới đá mắt quyến rũ với Đỗ Duy.

Đỗ Duy cau mày nói: "Freddy, dọn dẹp…"

Freddy sau lưng kính cẩn gật đầu: "Vâng! Master!"

Không ai thấy nó làm gì, trong nháy mắt, tất cả phụ nữ xung quanh đều biến mất. Cảnh trong mơ cũng đã trải qua những biến động cực lớn. Nó trực tiếp trở thành một phòng khám tư vấn tâm lý.

Tom thất thần ngồi trên ghế sô pha, đối diện với anh là Đỗ Duy và Freddy.

"Anh bạn, anh làm thế này không đúng rồi?"

“Tôi vất vả có được giấc mộng đẹp, anh lại lấy đi tất cả những cô em nóng bỏng, vậy chúng ta chơi với nhau chắc!”

Đỗ Duy đơ như phỗng, mạch suy nghĩ của hắn hoàn toàn bị Tom làm gián đoạn. Thậm chí còn có kích động muốn bùng nổ. Thay vào đó, Freddy ở bên cạnh háo hức muốn thử, ánh mắt lóe sáng.

Tại thời điểm này, Đỗ Duy thở dài, bình tĩnh nói: “Tom, hiện tại anh đang ở trong tình thế vô cùng nguy hiểm, nói cho tôi biết anh đang gặp rắc rối gì?”

Ngay khi nghe câu này, Tom đột nhiên biến sắc, như thể đang nghĩ đến điều gì đó, anh ta có vẻ đau khổ.

“Cmn không nói thì thôi, anh vừa nói thì tôi lập tức thấy buồn nôn.”

“Đám Vodun ngu ngốc, tôi cứ tưởng rằng mình có thể chơi chết đám đàn bà cô đơn đó, sau đó trở thành một Vodun cấp cao, chinh phục toàn bộ Vodun, nhưng không ngờ rằng mọi chuyện chỉ mới đi được nửa đường, thì đã đứt gãy!”

“Còn bắt tôi xxx với ông già chết bầm sáu mươi tuổi nữa chứ.”

“Buồn nôn…”

Đỗ Duy cũng thấy tởm.

Hắn nói thẳng: “Vậy anh không chạy được sao?”

Tom cay đắng nói: “Tôi muốn bỏ chạy nhưng súng và smartphone đã bị lấy mất. Nếu tôi không giấu ảnh trong quần lót thì ngay cả ảnh cũng đã bị lấy mất.”

Nào có đứng bên sông mà giày không bị ướt. Lúc này, Đỗ Duy mới sâu sắc nhận ra chân lý này.

Thậm chí hắn còn nghĩ, mình luôn hãm hại ác linh, liệu sẽ có ngày ác linh toàn thế giới đoàn kết lại và tạo thành tai họa kinh hoàng nhất, sau đó giết hắn?

Rồi hắn đưa ra câu trả lời: điều này hoàn toàn không thể, bởi vì hắn sẽ không cho lũ ác linh bất kỳ cơ hội nào.

Sự cố Puton biến thành Khoá Quỷ lần trước suýt chút nữa đã khiến hắn tiêu đời, sau này tuyệt sẽ không bao giờ xảy ra sai lầm như thế này nữa.

Vì vậy Đỗ Duy nói với Tom: "Tôi còn tưởng rằng anh gặp nguy hiểm tính mạng, nhưng nếu chỉ có vậy thì tôi sẽ để cho Shadow tạo cơ hội, anh và Cha Tony nhân cơ hội chạy trốn."

Tom càu nhàu nói: "Nhưng chúng ta dường như đã bị đưa vào Vodun? Shadow là gì? Là thuộc hạ của anh sao?"

Đỗ Duy gật đầu đáp: "Đúng là thuộc hạ của tôi, nhưng là ma linh."

Tom hơi bối rối: "Cái gì? Ma linh?"

Đỗ Duy gật đầu: "Đúng vậy, chính là ma linh, ma linh rất kinh khủng."

Tom sửng sốt: "Vậy thuộc hạ của anh đều là ma linh? Anh sẽ không phải là trùm cuối trong phim chứ?"

"Người anh em, đừng làm tôi sợ!"

Ở bên Cha Tony đã lâu, Tom cũng được biết về phân chia đẳng cấp của ác linh và những Hunter.

Anh chưa bao giờ nghe nói về bất kỳ Hunter nào sử dụng ma linh làm thuộc hạ.

Nghĩ đến đây, mắt của Tom thay đổi khi anh ta nhìn Freddy.

Anh nhận thấy tay phải của đối phương có những móng vuốt rất sắc nhọn, trông vô cùng kinh khủng, da cũng đầy sẹo do bỏng lửa.

Ngay lập tức anh ta co rúm người vì sợ hãi. Freddy nở nụ cười thân thiện với anh: “Đừng sợ, anh Tom. Em ngưỡng mộ anh đã lâu, anh là thần tượng của em. Em sẽ không bao giờ làm tổn thương anh. À quên giới thiệu em là Freddy - ác linh ác mộng.”

Mặt của Tom tái mét, chân của anh ta run rẩy, đáy quần thì ướt nhẹt.

Chương 634: Vodun, chúng mày…

Tom chưa bao giờ tưởng tượng rằng có ngày anh ta lại có một giấc mơ đáng sợ đến thế.

Freddy ở phía đối diện sững sờ. Nó ngây người nói với Đỗ Duy: “Master, anh ta bị tôi doạ sợ đái ra quần sao?”

Đỗ Duy đen mặt nói: “Câm miệng!”

Dứt lời, hắn nhìn Tom với vẻ mặt bất lực: “Có tôi ở đây, anh sợ cái gì?”

Tom sụp đổ và nói: “Tôi không chỉ sợ nó, tôi còn sợ anh…”

Ban đầu Tom cảm thấy người anh em tốt của mình là một Người Đuổi Quỷ rất chuyên nghiệp và đầy tình cảm, tất nhiên giờ hắn là một Hunter. Nhanh chóng trở thành một nhân vật lớn trong giáo hội.

Nhà bạn gái hắn vẫn giàu. Nếu có thể làm bạn với Đỗ Duy, tuy anh ta không ham muốn tiền của người khác, nhưng có bạn giàu cũng tốt. Có người anh em tốt Đỗ Duy trên đời, sớm muộn gì ác linh cũng chết hết.

Rốt cuộc, người duy nhất có thể chiến đấu bất kể ngày đêm suốt 24/24h với ác linh chính là người bạn tốt của Tom.

Nhưng hiện thực đã phá vỡ tam quan của Tom. Người anh em tốt báo mộng rằng tất cả thủ hạ của anh ta đều là ác linh.

Còn hiện thân của chính nghĩa thì sao?

Đỗ Duy có chút sốt ruột.

Nhưng sau cùng, mối quan hệ của Tom với bản thân rất bền chặt, vì vậy hắn phải kiên nhẫn giải thích: “Anh không cần phải sợ tôi. Dù thuộc hạ của tôi đều là ác linh, nhưng tôi chưa bao giờ làm tổn thương anh, đúng không?”

“Hơn nữa làm sao tôi có thể là trùm cuối?”

“Tôi đã giết rất nhiều ác linh, càn quét tà giáo Vinda. Dù tôi không phải là người tốt, nhưng chắc chắn tôi cũng không phải là người xấu.”

“Tom, anh phải tin tôi!”

Nghe đến đây, Tom càng hoảng sợ hơn. Làm thế nào một kẻ phản diện có thể thừa nhận rằng mình là phản diện? Bạn sẽ thừa nhận rằng bạn là một người xấu?

Nhưng Tom đã thay đổi cách nghĩ, anh nghĩ thầm: “Đù! Mình cũng đâu phải là đồ tốt, vậy tại sao lại phải sợ anh trai tốt của mình?”

Sau đó Tom hắng giọng, đứng dậy rũ quần, chậm rãi nói: “Quả nhiên là anh trai tốt của tôi, giờ tôi cảm thấy quan hệ giữa chúng ta càng bền chặt.”

“Anh lần này báo mộng… à… vào mộng giúp tôi, tôi sẽ nhớ kỹ ân tình này, anh yên tâm, tiếp theo tôi sẽ làm những gì anh bảo.”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Tôi sẽ để Shadow hành động, sau đó anh và Cha Tony nhân cơ hội chạy trốn. Còn về Vodun, thì thôi bỏ đi. Lúc đầu tôi cứ nghĩ họ muốn giết anh và Cha Tony. Nhưng không ngờ… hai người diễm phúc không cạn nha.”

Tom lau quần và nói: “Tôi không thích loại diễm phúc như thế này. Giờ tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng với tà giáo chết tiệt đó. Mẹ kiếp, toàn là quái vật.”

“Tôi thề rằng tôi sẽ không bao giờ liên lạc với tà giáo trong tương lai.”

Vào lúc này, vẻ mặt của Đỗ Duy đột nhiên thay đổi.

Hắn cảm thấy một hơi thở giống như Máu của Jesus, cùng một tồn tại lạnh lùng và quỷ dị hơn.

Giây tiếp theo, Đỗ Duy chỉ vào mắt phải, đồng tử mắt phải giãn ra, rõ ràng là trong mộng, nhưng lại phản chiếu một cảnh hoàn toàn khác với cảnh trong mộng.

Đó là góc nhìn của Shadow…

…

Ở thế giới bên ngoài.

Hai người da đen đã đưa Cha Tony và Tom vào trụ sở của Vodun. Vì tín ngưỡng và chủng tộc bất đồng nên phong cách kiến trúc của trụ sở Vodun tương đối đơn giản và thô sơ. Nó giống như một ngôi đền Hy Lạp, với những cột cao và mái cao.

Nhìn xung quanh, cả trụ sở của Vodun đều là những ngôi nhà thấp tầng, trải dài trên một khu vực rộng lớn, nằm ở thành phố Tây Ghana hiếm khi có mưa, trông rất hoang tàn.

Hai người đàn ông da đen đẩy Cha Tony về phía trước, trong khi người còn lại bế Tom đã bất tỉnh.

Họ đi trong hành lang u ám. Ở trong bóng tối, luôn có một con mắt đỏ ngầu, lặng lẽ quan sát mọi thứ. Shadow là ma linh, dù giờ nó đã bị đánh tàn phế. Nhưng từ tầm nhìn của nó, Đỗ Duy càng thấy được nhiều hơn.

Vào lúc này, sự vô cảm lóe lên trong con mắt đỏ ngầu.

Tầm nhìn của ma linh có thể hiểu là một phiên bản nâng cao của Quỷ Nhãn.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, cả trụ sở Vodun đầy kỳ lạ.

Âm u và ẩm ướt, giống như tổ của một loài bò sát, với tồn tại khủng khiếp đang trốn trong đó, sắp thoát ra khỏi tổ.

Đột nhiên…

Có một ý chí khủng khiếp dường như nhận ra được điều gì đó, lập tức lao vọt ra. Ánh mắt kinh tởm, khiến người ta có một loại cảm giác khó chịu mãnh liệt.

Ảo giác đang được sinh ra. Một cái đầu chỉ còn lại xương đẫm máu, còn vang vọng tiếng ác linh đang khóc lóc.

Con mắt duy nhất của Shadow lập tức nhắm chặt.

…

Mà trong giấc mơ, Đỗ Duy cũng đau đớn che mắt phải của mình.

“Minette…”

Cái đầu lâu đó chắc chắn là của Mineett. Trực giác cho hắn đáp án.

Lý trí khiến hắn nhận biết được hơi thở quen thuộc. Minette đã từng khoác giáp thành thần, nhưng lần thứ năm cô ấy bị Ma Thần phản phệ, bị phanh thây xẻ thịt.

Đỗ Duy từng nhận được đôi tay của Minette. Một trong số đó đã bị hắn đốt thành tro, vì lúc đó hắn hoàn toàn không biết chuyện này.

Một cánh tay khác đã dung hợp với Alexis, cho phép Alexis sở hữu một số năng lực của Minette và các mảnh vỡ ký ức. Bây giờ Đỗ Duy đã nhìn thấy đầu lâu của Minette trong Vodun, dù hắn không biết tại sao lại như vậy. Nhưng chắc là Vodun đang có mưu đồ gì đó với đầu của Minette, có thể sử dụng thứ này để làm điều gì đó.

Tom ở bên nhìn thấy sắc mặt của Đỗ Duy rất xấu, quan tâm hỏi: “Người anh em tốt, có chuyện gì vậy?”

Đỗ Duy nghiến răng nói: “Không sao cả, tôi sẽ tự giải quyết.”

Mặc dù không có bất kỳ tình cảm nào với Minette, cũng không muốn có tình cảm. Nhưng đầu của tiền kiếp của bạn gái hắn sao có thể rơi vào tay của Vodun.

Tom trịnh trọng nói: “Đỗ Duy, tôi biết anh quá rõ. Mỗi lần anh im lặng chắc chắn đã xảy ra chuyện.”

Đỗ Duy cười khẩy: “Nói cho anh biết cũng được, có một người phụ nữ rất yêu tôi, nhưng tôi không yêu cô ấy, cô ấy đã chết, đầu thì ở trong Vodun.”

Tom ngạc nhiên nói: “Liên quan gì đến anh, chết thì chết.”

Đỗ Duy hít sâu một hơi nói: “Người phụ nữ đó chính là kiếp trước của Alexisis.”

Tom sửng sốt, lắp bắp nói: “Vậy anh có thể chịu được sao? Hay chúng ta gọi người tới, trực tiếp diệt Vodun được không?”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Mọi chuyện không đơn giản như anh nghĩ. Vodun chắc chắn có thứ tương tự Máu của Jesus, lại còn có được đầu của người phụ nữ đó.”

“Hơn nữa, ngoài chuyện họ mua chuộc người của giáo hội. Vodun mà anh đã thấy chỉ là phần nổi của tảng băng.”

“Thực lực của tôn giáo này không yếu hơn giáo hội.”

Tom buột miệng hỏi: “Vậy giờ chúng ta phải làm gì?”

Đỗ Duy do dự nói: “Chuyện này xảy ra quá đột ngột, hơn nữa trong mộng tôi cũng chỉ có thể giao tiếp với anh. Thật ra, tôi cũng không thể làm được gì nhiều.”

“Nếu anh tin tôi, anh và Cha Tony cứ ở tạm trong Vodun trước. Chỉ cần là người từng tiếp xúc với anh, thì tôi có thể ra lệnh Freddy kéo họ vào giấc mơ, sau đó tẩy não, và khống chế Vodun.”

Tom xạm mặt: “Cha Tony và tôi có thể ở lại đó, ở lại Vodun cũng không sao, nhưng anh phải biết, chết tiệt…”

“Chết tiệt… tên cấp cao ngu ngốc Vodun đó muốn thông tôi và Cha Tony!”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Người đầu tiên bị lôi vào trong mộng có thể là hắn!”

Chương 635: Sau khi Đỗ Duy ngủ say đi vào giấc mộng

Cha Tony giờ đang rất hoảng loạn. Lão là một ông già đã 60 tuổi, dù gần đây đi theo Tom rất phong lưu, nhưng lão không ngờ sẽ có kết cục bi thảm này…

Vào lúc này, Cha Tony bị còng ngược tay trên một chiếc giường êm ái. Nằm bên cạnh lão là Tom đang hôn mê.

"Tom, mau dậy đi…"

"Chúng ta sắp bị xxx…"

"Con nhanh nghĩ cách đi!"

Cha Tony đã bật khóc, vì ông biết chính xác điều gì sắp xảy ra.

Chỉ lát nữa thôi, tên cao tầng Vodun muốn xxx lão và Tom sẽ đến.

Cha Tony từng nhờ người điều tra, cũng nhìn thấy tấm hình của lão già đó. Lão già đó cũng trạc tuổi ông nhưng vừa đen vừa gầy, lùn tịt, trông rất tởm.

Bị loại đàn ông này xxx…

Không đúng…

Cha Tony không thể chấp nhận việc bị bất kỳ người đàn ông nào xxx.

Vào lúc này, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân từ xa đến gần. Cha Tony tái mặt, điên cuồng đập đầu vào tường.

“Tôi sẽ không đi chơi gái với Tom nữa.”

Vừa dứt lời, Cha Tony bèn nhìn thấy một lão già nhỏ bé mặc áo choàng trắng, chắp tay sau đít bước tới.

Lão già trông vô cùng khốn nạn với đôi mắt hình tam giác ngược. Khuôn mặt đầy nếp gấp, chiều cao chỉ hơn một mét rưỡi. Ngay khi lão già bước vào cửa bèn nở một nụ cười quái dị với Cha Tony.

“Chắc cưng là Tony, anh tên là Presen.”

Vừa nói, lão vừa cởi cúc áo choàng, để lộ cơ thể gầy nhom.

Cha Tony suy sụp: “Anh Preson, anh không thể làm vậy được? Tôi già rồi, không thể chịu nổi bị thông.”

Presen xua tay nói: “Hai ta đều là đàn ông trung niên. Cưng nói xương cốt của cưng rất yếu ai mà tin cho được, phải để anh kiểm tra mới được nha.”

“Nhớ hồi xưa, anh cũng là một bác sỹ thú y đó nha.”

Presen không thể chờ thêm nữa. Lý do lão tìm Cha Tony và Tom thật sự rất đơn giản, chính là vì coi trọng kỹ năng làm tình của hai người. Thằng già GAY thật đáng ghét.

Cha Tony thấy Preson đang đi về phía mình, điên cuồng vùng vẫy, và than thở: “Lạy Chúa, con sai rồi! Cứu con với, ở tuổi của con mà còn bị thông, thà chết còn hơn.”

Presen cười nói: “Cưng hiểu lầm rồi Tony, anh gọi hai cưng tới không phải đến để thông hai cưng, mà hai cưng phải hầu hạ anh.”

Khi nghe điều này, Cha Tony còn kinh tởm hơn: “Tuyệt đối không thể.”

Presen bước đến bên giường, cười càng bỉ ổi hơn: “Tại sao lại không thể? Cưng và Tom giờ đã bị còng tay rồi, hai cưng

còn phản kháng được sao?”

“Ha ha ha ha…”

Mặt của Tony tái mét, trơ mắt nhìn đối phương sắp xxx mình, sợ đến mức mồ hôi đầm đìa.

Ông hét lớn: “Tom, Tom con mau tỉnh lại, nếu không tỉnh lại thì chúng ta tiêu chắc!”

Tom vẫn hôn mê. Cha Tony thấy vậy bèn nghiến răng nói với Presen: “Tôi không nói dối anh, cơ thể của tôi thực sự già rồi. Hãy nhìn Tom ở bên cạnh, cậu ta vẫn còn trẻ khỏe, còn nổi danh là súng tiểu liên. Hơn nữa cậu ta đã hôn mê, còn không thể phản kháng hơn tôi. Xin anh đừng bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời này!”

Khi Presen nghe thấy điều này, lão ta lập tức cười chế nhạo: “Cưng nghĩ anh sẽ nghe lời cưng sao? Tom đang hôn mê, anh có thể chơi với em ấy bao nhiêu tùy thích, anh còn phải lo về em ấy sao?”

“Ngược lại là cưng đó, cứ kêu gào hoài à, để anh thông cưng đã rồi nói sau, he he.”

Presen đặc biệt tỉnh táo.

Cha Tony đã hoàn toàn tuyệt vọng. Lúc này ông ta chợt nhớ lại lần đầu tiên Tom không thể giao hợp do nảy sinh bóng ma tâm lý.

Cha Tony bèn nảy ra một ý tưởng, ông ta dang rộng hai chân, vô cảm nói: “Đến đây đi.”

Đây là cách Tom ghê tởm với gái gọi phục vụ tận nhà trước đây. Nhưng dù biết rõ về phụ nữ nhưng Cha Tony lại không hiểu về đàn ông. Nói cách khác, không hiểu những thằng gay như Presen. Presen chỉ ngạc nhiên liếc nhìn Cha Tony, bật thốt lên: “Cưng còn gấp hơn cả anh hả?”

Khi Cha Tony nghe vậy, ông lập tức hoang mang. Kịch bản có vẻ khác với những gì ông đã nghĩ?

Ông đột nhiên cảm thấy nát ass đến nơi rồi. Ngay sau đó, Presen đã trực tiếp nhảy vào Cha Tony.

"Anh đến đây cục cưng."

"Đừng mà!"

Cha Tony điên cuồng gào khóc: "Chúa ơi cứu con! Chúa cứu con! Chúa cứu con!"

Nhưng thế giới này không có Chúa. Nếu không, ác linh đã không giết người bừa bãi.

Nhưng đúng lúc, Tom đang bất tỉnh ở bên cạnh đột ngột mở mắt, rồi ngả đầu thẳng vào ngực của Cha Tony.

"Hãy nhìn vào mắt tôi."

Lúc này Presen đã không thể dừng lại, cho dù không muốn nhìn cũng không kịp phản ứng.

Ngay sau đó Presen cứng người và đồng tử giãn ra.

Một hơi thở kỳ lạ lan tỏa ra xung quanh, chúng lập tức quấn lấy Cha Tony và Tom vào trong.

…

Mộng…

Hắc ám và sâu thẳm.

Presen chỉ cảm thấy đầu óc đần độn, nặng như chì. Không biết qua bao lâu, đột nhiên bên tai truyền đến một giọng nói lạnh lùng tàn nhẫn.

"Chào mừng đến với thế giới của tôi."

Presen choàng mở mắt.

Sau đó cảnh tượng xung quanh hoàn toàn khiến lão choáng váng, cứ như địa ngục trần gian. Có máu và xác chết khắp nơi. Thứ vật chất giống như sơn đen như mực, lơ lửng trong không khí, nhớp nháp, bắn tung tóe khắp nơi. Trong địa ngục này, có một ngai vàng khổng lồ màu đen đặt ở trung tâm.

Presen nhìn thấy một người đàn ông mặc đồ đen với vẻ mặt lạnh lùng đang ngồi trên đó, khoanh tay đặt ở hai tay cầm ngai vàng, ngạo nghễ nhìn xuống lão. Bên cạnh người đàn ông có một phong thư đang bay lơ lửng. Ngoài ra còn có một sinh vật đáng sợ mặc áo len, cười toe toét với chính mình. Còn Cha Tony và Tom suýt nữa bị lão thông nát ass, đang đứng cạnh người đàn ông, cả hai còn giận dữ nhìn lão.

"Người anh em, giết tên ngốc này."

"Đỗ Duy, tôi muốn cậu thủ tiêu lão!"

Nghe vậy, Đỗ Duy lạnh giọng nói: "Tuy tôi không thể hiểu cơn giận của hai người, nhưng ở đây thì hai người muốn làm gì thì làm."

Khống chế Presen rất đơn giản. Trước đó, cứ để Cha Tony và Tom làm những gì họ muốn. Đỗ Duy không ngại cho họ cơ hội để trút giận.

Đỗ Duy lập tức vươn tay chỉ chỉ, Presen còn chưa kịp phản ứng đã lập tức xuất hiện ở trước ngai vàng, quỳ trên mặt đất không thể phản kháng. Lão muốn cầu xin sự thương xót, nhưng không thể nói bất cứ điều gì. Ngoài ra, một thứ gì đó giống như một ngọn giáo xuyên qua cánh tay và đùi của Presen, đóng đinh lão xuống đất.

Khi Cha Tony và Tom nhìn thấy điều này, họ đã xúc động khóc. Vào thời khắc mấu chốt, Đỗ Duy quả nhiên đáng tin cậy.

Dù không tham gia tổ tổ đội chiến thần càn quét khu đèn đỏ, trái tim của cậu ấy vẫn hướng về tổ đội này.

Cha Tony tự nghĩ: “Sau này mình phải trả ơn Đỗ Duy thật tốt, sẽ không bao giờ làm phiền cậu ấy nữa.”

Điều mà Tom nghĩ là: “Có dịp thì phải dắt người anh em tốt chơi toàn bộ gái tây, trả cái ân cứu mạng lần này.”

Sau đó cả hai cười nham nhở lặng lẽ tiến về phía Presen đang ra sức giãy giụa.

Chương 636: Đoá Hoa Không Tàn Phai

Presen đã bị đánh rất thảm.

Siêu tổ đội của Tom và Cha Tony tung hoành ở khu đèn đỏ lâu như vậy lại suýt bị thông nát ass, giờ nghĩ thôi cũng thấy thốn cả ass.

Nếu không có Đỗ Duy thì không chừng họ đã tiêu đời. Đó còn là chuyện kinh khủng hơn cả chết.

Tom đấm rất mạnh từng cú một vào đầu của Preson. Cha Tony thì liên tục đá mạnh vào háng của Presen.

Cảnh tượng này quá dã man.

Freddy ở bên cạnh đang xem cũng cảm thấy giữa hai chân nó ớn lạnh, nó muốn đưa tay ra để kiểm tra, nhưng lại lúng túng khi nhìn vào bàn tay phải gớm ghiếc của mình.

Đỗ Duy không nhìn nổi. Hắn cũng biết rằng Cha Tony và Tom thực sự rất tức giận, nếu không thì họ sẽ không hung ác như vậy.

Ai…

Nếu bất kỳ người đàn ông nào gặp phải điều này, chắc cũng sẽ hành động như Tom và Cha Tony.

Phải mất một lúc lâu, Freddy không thể chịu đựng được nữa. Nó thận trọng nói: “Master, nếu hai người bạn của ngài tiếp tục đánh nhau như thế này nữa, Presen có thể sẽ bị đánh thức, và trở về thực tại.”

Đỗ Duy cau mày khi nghe điều này, bước ra khỏi ngai vàng, rồi nói với Cha Tony và Tom: "Xả giận thế đủ rồi. Tôi sẽ tẩy não Presen để biến lão thành người của chúng ta."

Tom gật đầu, sau đó nhổ nước bọt vào Presen: "Đừng để tao gặp mày trong thực tế lần não nữa, nếu không tao gặp một lần nào thì sẽ đánh lần đó."

Cha Tony đá mạnh vào háng của Presen một lần nữa.

"Rác rưởi!"

Presen không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào trong suốt quá trình này. Chỉ có vẻ mặt đau đớn mới có thể phản ánh sự tuyệt vọng của lão.

Đỗ Duy vô cảm nhìn lão rồi phất tay. Ngay lập tức, tiếng hét khủng khiếp của Presen đã phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

"Á… trứng của tôi…"

"Bể… bể…"

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Câm miệng!"

Nói xong, trong mắt hắn tràn ngập hắc khí. Năng lực ảo giác được kích hoạt. Đây là năng lực do ác linh Đỗ Duy để lại, đến giờ vẫn còn hữu dụng.

Tiếng than khóc của Presen bị cắt đứt.

Hai con ngươi trợn tròn, khóe miệng toét rộng, như biến thành một tên ngốc không ngừng rõ dãi, thở phì phò…

Đã tiến vào ảo giác, phải mất một lúc sau, vẻ mặt của Presen mới trở lại bình thường, lão vẫn nói với giọng điệu đau khổ: "Em xin chào Master vĩ đại."

Đỗ Duy lạnh lùng hỏi lão: "Nói cho tôi biết lão là ai?"

Presen trả lời: "Presen Jetman, một trong những chủ tế của Vodun, cũng là nô lệ trung thành và hèn mọn nhất của ngài."

Đỗ Duy hài lòng nói: “Tốt lắm, bây giờ hãy nói về những bí mật của Vodun. Tôi muốn biết thứ tương tự như Máu của Jesus trong Vodun, và tất cả thông tin về đầu lâu.”

Cha Tony bên cạnh trông ngây ra không hiểu gì.

Cái gì cái gì…

Cho tới tận bây giờ ông vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Tom cười đểu thì thầm: “Đừng nghĩ nhiều, lát nữa con sẽ giải thích cho Cha sau.”

Cha Tony có vẻ xấu hổ. Lúc này, ông nghĩ có lẽ Tom đã thức dậy từ lâu, nhưng chỉ đang giả vờ choáng váng. Chắc hẳn Tom đã nghe thấy những gì ông ta nói.

Cha Tony đành áy náy nói: “Là lỗi của Cha, con đừng để ý.”

Tom cười nhạt: “Sao con lại quan tâm chứ? Dù gì thì chúng ta cũng là anh em, là anh em thì phải chia sẻ khó khăn, đúng không?”

Cha Tony vội vàng gật đầu: “Con nói đúng!”

Vào lúc này, Presen bắt đầu nói.

Lão nói: “Thưa Master, Vodun có 10 chủ tế, em là một trong số họ, nhưng tất cả chúng tôi chỉ chịu trách nhiệm về các vấn đề tế lễ, những bí mật quan trọng hơn do các Hunter kiểm soát.”

“Nhưng thứ mà chúng ta cúng tế chính là một thứ tương tự như Máu của Jesus. Chúng ta gọi đó là Đoá Hoa Không Tàn Phai, đó là vẻ đẹp vĩnh hằng.”

Vừa mới nói xong, Đỗ Duy đã ngắt lời lão: “Đoá Hoa Không Tàn Phai, lão có chắc không?”

Trên thực tế, có một tổ chức sùng bái hắn, tức là giáo phái Sùng bái công tước, trước đây được gọi là Đoá Hoa Không Tàn Phai.

Presen trả lời: "Thưa Master, em khá chắc chắn rằng thứ này được gọi là Đoá Hoa Không Tàn Phai. Toàn bộ người trong Vodun đều được kết nối với nó, nhưng sự kết nối này là thụ động."

"Nó luôn hút sinh mệnh lực của chúng tôi. Khi chúng ta chết đi, linh hồn sẽ thuộc về nó. Có thể nói, chúng ta chính là nguồn cung cấp nhiên liệu cho nó, duy trì huyền thoại không tàn phai."

"Nó không phải là một bông hoa, mà là một khái niệm duy vật."

"Nhưng mỗi năm, nó đều có triệu chứng khô héo. Khi đó, chúng tôi sẽ bắt đầu hiến tế máu. Mỗi lần hiến tế đều có một Hunter sẽ chết, nhưng một Hunter mới cũng sẽ được sinh ra."

"Nơi có nó, sẽ không sinh ra ác linh."

Khi nói đến điều này, Presen dường như đã nghe thấy điều gì đó: "Nhân tiện, dường như từng có một tồn tại quỷ dị là Ngôi nhà kinh dị đã đến Tây Ghana. Đoá Hoa Không Tàn Phai phản ứng rất mạnh, nhưng sau đó lại không thấy gì nữa."

Đỗ Duy liếc mắt: "Nói tiếp."

Presen nói: "À đúng rồi, Đoá Hoa Không Tàn Phai có khả năng thực hiện ước nguyện của con người. Nó dường như có khả năng tự nhận thức. Bề ngoài Vodun là tín ngưỡng thờ cúng tổ tiên, nhưng trên thực tế từ một trăm năm trước, thứ được cúng tế đã chuyển thành Đoá Hoa Không Tàn Phai."

"Còn về đầu lâu, trên thực tế, khi chúng tôi lấy nó, nó có máu huyết, da thịt; được niêm phong trong một khối pha lê. Nghe nói đó là đầu của một Ma Thần. Dựa trên thông tin được

ghi lại trên tấm bia đá ác ma, chúng tôi đã tìm ra cách xử lý cái đầu, dùng nước bẩn ăn mòn toàn bộ máu thịt, rồi xóa sạch hoàn toàn thông tin mà nó để lại."

"Nó đã trở thành một vũ khí của Vodun."

Presen tiếp tục nói. Lão không để ý đến sắc mặt của Đỗ Duy lúc này đã lạnh đến cực điểm, hai tay nắm chặt, khí chất cũng lộ ra sát khí nồng đậm.

Phẫn nộ! Căm hận!

Trong suy nghĩ của Đỗ Duy, lý trí luôn chiếm ưu thế, nhưng những cảm xúc tiêu cực đó lại liên tục nổi sóng.

Dần dần Presen cũng thấy có điều gì đó không ổn. Lão run rẩy nói: "Master, xin đừng nóng giận, điều em nói hoàn toàn là sự thật."

Đỗ Duy lạnh lùng hỏi: "Giờ tôi chỉ có một câu hỏi. Khi các người có được cái đầu đó, có phải là một người phụ nữ tóc bạch kim hay không?"

Presen nói: "Có vẻ như vậy."

Đỗ Duy gật đầu: "Được rồi, tôi hiểu rồi!"

Sau đó, Đỗ Duy quay sang nói với Cha Tony và Tom: "Tôi cần hai người giúp tôi mang cái đầu đó về cho tôi, bởi vì tôi không thể đi đến hiện thực."

Giờ hắn đang bị mắc kẹt trong giấc mơ, bên cạnh chỉ có những phong thư và Shadow, ngay cả bức tranh cũng đã để lại gia tộc Wittbach. Muốn lấy đầu của Minette thì chỉ có thể dựa vào người khác.

Tom và Cha Tony khẳng định: "Cứ giao cho chúng tôi, sau đó anh sẽ làm gì?"

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Tôi muốn diệt Vodun."

Chương 637: Ngày đau thương

Vẫn là căn phòng đó, lúc này Cha Tony và Tom đều nhắm chặt mắt.

Đầu của Tom đặt trên ngực của Cha Tony, trong khi Preson nằm dưới đáy quần của Cha Tony, cằm của lão tựa vào bụng của Cha Tony.

Cảnh tượng vô cùng kinh tởm.

Một lúc sau đột ngột cả ba người run rẩy, rồi mở mắt nhìn nhau. Sau đó thậm chí còn xấu hổ hơn.

"Mk!"

Tom nhìn khuôn mặt xấu xí, tiều tụy và đen nhẻm của Preson chỉ cách anh ta mười cm, khiến anh ta vô cùng kinh tởm.

"Biến đi!"

Tom ngay lập tức hét lên: "Presen! Mày tránh xa tao ra."

Presen vội vàng đứng dậy và nói: "Em không cố ý, thưa ngài Tom!"

Cha Tony thì giãy giụa hét lên: "Mau thả chúng tôi ra, tháo cái còng chết tiệt này, Chúa ơi! Tôi chưa bao giờ phải chịu nỗi đau như thế này."

Presen hèn mọn, nịnh nọt nhìn hai người, nói: "Hai ngài xin chờ một chút, em đi mở còng ngay."

Vừa nói, lão vừa vội vàng sờ soạng treen người, sau đó quay đầu chạy về phía chiếc áo choàng vứt trên mặt đất.

“Tìm thấy rồi.”

Cầm trong tay chùm chìa khóa, Presen không dám chậm trễ, vội mở còng cho Cha Tony và Tom.

Giờ lão đã bị Đỗ Duy tẩy não triệt để, sâu trong linh hồn chỉ còn lòng trung thành. Ngoài ra, thái độ đối với hai người bạn tốt của Đỗ Duy cũng thay đổi 180 độ.

Không dám đòi thông ass nữa.

Sau khi Cha Tony và Tom lấy lại được tự do, vẻ mặt có chút không vui.

“Vodun giáo khốn nạn, quá kinh tởm.”

Cả hai vừa mở miệng là lập tức chửi thề.

Presen phụ họa: “Đúng, hai ngài nói quá đúng. Vodun là một lũ đại ngốc, buồn nôn đến mức ngày nào em cũng nôn không ngừng.”

Tom hừ lạnh nói: “Cmm? Đừng lảm nhảm nữa, mau gạt một Hunter vào đây, tao muốn đưa tất cả chúng vào mộng, để người anh em tốt của tao tẩy não chúng.”

Pres xấu hổ nói: “Nhưng những Hunter đó đang ở trung tâm của Vodun, canh giữ Đóa Hoa Không Tàn Phai. Với quyền hạn của em, trừ khi xảy ra thảm họa cực lớn trong Vodun, hoặc cuộc tế lễ được bắt đầu, nếu không thì em không thể nhìn thấy họ.”

Tom coi đó là điều hiển nhiên: “Vậy thì hãy tạo ra thảm họa, mày không nghe những gì mà người anh em tốt của tao đã nói sao sao? Anh ấy muốn Vodun tuyệt diệt, còn chúng tôi sẽ làm y như vậy, mày hiểu chưa?”

Presen bối rối hỏi: “Vậy phải làm sao?”

Cha Tony bên cạnh chán ghét nói: “Còn có thể làm gì nữa, hạ độc, bỏ thuốc, dù sao cũng phải gây ra hỗn loạn, rồi nhân cơ hội ăn trộm đầu lâu.”

Presen suy nghĩ một chút rồi nói: “Đầu của Ma Thần, à… cái đầu lâu, cái đầu lâu đó ở cũng chỗ với Đóa Hoa Không Tàn Phai, dù chúng ta muốn làm gì đi nữa cũng phải đi đến khu vực trung tâm.”

Tom hừ lạnh nói: “Nói thừa, chúng ta đương nhiên phải qua đó, nhưng nơi đó có biết Hunter, làm sao có thể đưa hết bọn chúng vào trong mộng?”

“Hơn nữa người anh em tốt của tôi từng nói, bông hoa đó và cả cái đầu lâu đó có thể ảnh hưởng đến sức mạnh của anh ấy.”

Presen buột miệng hỏi: “Vậy ý của ngài là?”

Tom tự đắc nói: “Ý của tao rất đơn giản, hoặc lừa những Hunter đó qua đây rồi tẩy não từng đứa một, hoặc chúng ta sẽ tạo ra hỗn loạn để chuyển hướng sự chú ý của đám Hunter.”

“Dù sao thì người anh em tốt của tao nói rồi, thủ hạ ma linh của ảnh luôn ở trên người tao, nó có thể bảo vệ sự an toàn của chúng ta.”

“Mày cứ mạnh dạn làm đi!”

Lời nói của Tom khiến Presen bị sốc.

Vodun không phải là một tổ chức tôn giáo đơn giản, hành động nông nổi thì sẽ chết người đấy.

Nhưng ở một khía cạnh nào đó, lời của Tom cũng không sai. Thủ đoạn càng đơn giản, thô bạo càng dễ gặt hái được hiệu quả bất ngờ, bởi vì những người tuân theo quy tắc và

thích tính toán kỹ lưỡng sẽ vô cùng lúng túng trước hành vi không có quy tắc của đối thủ.

Thế là Presen nghiến răng, dứt khoát nói: “Em thật sự có một ý tưởng.”

Tom hỏi: “Nói.”

Cha Tony cũng vểnh tai lên, muốn nghe xem ông già GAY này có ý kiến gì.

Presen vừa cười vừa nói: “Ngài Tony vừa nói có thể bỏ thuốc hoặc hạ độc. Em có thể sai người lấy chút thuốc độc, rồi hạ độc hết tất cả người ở đây. Khi hỗn loạn diễn ra, chúng ta sẽ đến phòng cấm rồi thả mọi thứ trong đó ra ngoài.”

“Chắc chắn lũ Hunter chắc chắn sẽ nháo nhào chạy ra giải quyết.”

Cha Tony cau mày nói: “Căn phòng cấm, lúc tao ở giáo hội có nghe thứ bị giam ở trong đó đều là môi giới của ác linh đúng không?”

Là một linh mục, ông ta không thích hành vi này lắm, bởi vì nếu phát động môi giới của ác linh, thì ác linh sẽ tàn sát bừa bãi, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người chết.

Presen gật đầu đáp: “Đúng vậy, ngàn năm qua Vodun đã giam giữ rất nhiều môi giới của ác linh. Giờ thì căn phòng cấm đã bị bỏ hoang vì nó đang ở ranh giới có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.”

Tom sờ sờ cằm nói: “Phương pháp này rất tốt, nhưng nếu để ác linh thoát ra ngoài, lỡ chúng lại cô chúng ta là mục tiêu thì sao?”

Presen nói: “Đúng là vậy, nhưng ngài Tom, ngài có thể lôi chúng vào trong mộng của Master, chúng ta sẽ có thêm càng nhiều đồng liêu chết làm bia đỡ đạn.”

Tom nheo mắt suy nghĩ rồi đáp: “Tao thấy được đấy.”

Cha Tony nói: “Nhưng điều này quá nguy hiểm, sẽ có ít nhất vài trăm ác linh trong phòng cấm thoát ra ngoài, nếu bùng phát thì sẽ có rất nhiều người chết”.

Ở bên cạnh, Presen thì thào: “Quanh đây toàn là giáo đồ của Vodun, còn có rất nhiều thằng gay già.”

Nước da của Cha Tony lập tức sau khi nghe lời này, ông dứt khoát nói: “Được rồi, biện pháp này không có chút rủi ro, cứ quyết như vậy đi!”

Presen nghe vậy bèn vội vàng nói: “Vậy để em sai người chuẩn bị độc dược.”

Tom âm trầm nói: “Mày sai người chuẩn bị chất độc mất bao lâu thời gian? Vodun giáo của này éo có đứa nào tốt, tao không tin mày không có hàng tồn.”

Presen oan uổng nói: “Thưa ngài Tom, trong nhà của em có rất nhiều thuốc, nhưng toàn là thuốc gia tăng chức năng sinh lý dành cho nam, sao có thể hạ độc chúng bằng những loại thuốc này?”

Tom xua tay nói: “Tao nghĩ không sao cả! Dù sao sau khi ác linh được thả ra, tất cả chúng đều sẽ chết, chúng ta chỉ cần gây ra hỗn loạn, mấy thứ khác không cần quan tâm.”

Đôi mắt hình tam giác của Presen trừng loạn. Cmn cái này sao gọi là hỗn loạn?

Nên gọi là dâm loạn mới đúng…

Nhưng Presen lại giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, ngay khi vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, lão đã thấy toàn thân nóng bừng.

Dù sao thì anh em của chủ nhânh đã ra lệnh thì cứ tuân theo, hơn nữa cũng không ảnh hưởng đến tiến độ của kế

hoạch.

Presen lục tung phòng tìm rất nhiều loại thuốc rồi lẻn ra ngoài. Là chủ tế, ông có rất nhiều không gian hoạt động trong Vodun.

Còn về Cha Tom và Tony, sau khi nhìn Presen rời đi bèn đưa mắt nhìn nhau.

Cha Tony lên tiếng trước: “Con định chơi xỏ lão ta à?”

Tom cười khẩy: “Đương nhiên, chỉ cần con nói câu nhìn vào mắt tôi thì lão ta sẽ đánh mất chính mình, và chính lão sẽ là người mở căn phòng cấm đó.”

Cha Tony lại hỏi: “Nhưng chúng ta vẫn cần sự giúp đỡ, nếu không thì khó có thể tiếp cận Đoá Hoa Không Tàn Phai.”

Tom cười âm hiểm: “Đừng lo, Đỗ Duy sẽ giúp chúng ta, con không tin người của Vodun, con chỉ tin Đỗ Duy.”

Chương 638: Ác quỷ sống lại

Trong bóng tối gần đó, thấp thoáng một con mắt đỏ ngầu.

Shadow hoà vào trong bóng tối. Nó lang thang khắp Vodun.

Tất nhiên, nó có thể xuất hiện trước mặt Tom bất cứ lúc nào để đảm bảo an toàn cho Cha Tony và Tom.

Dù Đỗ Duy tin tưởng vào nhân phẩm của Tom và Cha Tony…

Ừm…

Dùng từ "Nhân phẩm" cho hai người này có vẻ hơi quá.

Nhưng năng lực của Tom và Cha Tony có hạn. Đỗ Duy cũng đâu thể để bọn họ thực sự mạo hiểm.

Ngay từ đầu hắn đã nói chỉ cần Cha Tony và Tom lấy đi đầu lâu của Minette, còn chuyện gây hỗn loạn, hoặc bất cứ điều gì khác chỉ để làm màu thôi.

Giờ dù Đỗ Duy không thể đi đến hiện thực, Shadow cũng cực kỳ suy yếu, nhưng hắn vẫn có thể thông qua đôi mắt của Shadow để quan sát mọi thứ trong Vodun.

Còn rất bí ẩn…

Toàn bộ tổng bộ Vodun là một chỉnh thể kiến trúc nội bộ kéo dài vài km.

Phong tục văn hóa ở nơi này khác với các quốc gia khác, cách đây nghìn năm trước thì khu trung tâm cũng là khu xây dựng sớm nhất, những khu còn lại đều xây xung quanh khu chính.

Một gã da đen đi trong hành lang, mặc quần áo trông giống như một đầu bếp, rảo bước về phía khu trung tâm.

Bóng tối vụt qua, loại người bình thường này không thể nhận ra chút khác thường nào.

Đi xa hơn một đoạn, trong một khúc quẹo nào đó có một cánh cổng hoen gỉ. Cánh cổng chạm trổ hoa văn ác quỷ. Bên trong cánh cổng có cơn gió âm u, lạnh lẽo thổi qua, nghe như có ai đó khóc thút thít, vù vù vù vù…

Có cùng góc nhìn nên Đỗ Duy đang ở trong mộng nhìn thấy tất cả những điều này. Cánh cổng đó không phải là cánh cửa của địa ngục. Đây là căn phòng cấm mà Presen đã nói.

Shadow không bước vào, bởi vì cánh cổng mang theo một luồng khí tức quái dị, tựa như mộng ảo, nếu như đi vào nhất định sẽ bị phát hiện. Bởi vì nó là một ma linh. Shadow lưu lại một lúc rồi lại biến mất. Khi nó xuất hiện trở lại, nó đã ở rất gần khu vực trung tâm.

Dưới góc nhìn của Đỗ Duy, mọi thứ xung quanh trở nên vô cùng kỳ dị. Đi bộ chưa đầy trăm mét phía trước là các tòa nhà ở khu trung tâm, nơi các Hunter đang ở.

Trên mặt đất có những khe rãnh được xây bằng đá và gạch, khoảng cách giữa chúng rộng chừng lòng bàn tay, hơi giống như cống thoát nước, nhưng khô cạn.

Có những vết lớn màu nâu đông cứng ở phía dưới.

Đó là máu…

Trong những khe rãnh này, máu tươi cuồn cuộn.

Đưa mắt nhìn về phía trước, đó là một màn sương máu, mông lung và mờ mịt, không cách nào nhìn thấy bên trong có thứ gì. Nhưng có những ảo tưởng hiện lên, như có như không, như thể nhìn thấy một bông hoa bán trong suốt.

Trong nháy mắt, hình ảnh một bông hoa được phản chiếu trong con mắt đỏ ngầu của Shadow.

Giây tiếp theo, Shadow run rẩy, con mắt cũng có dấu hiệu nhắm lại, nhưng nó hoàn toàn không có cái gọi là mí mắt, cũng không thể có chuyện nhắm mắt lại.

Đây là mối đe dọa của cái chết. Nhưng đúng lúc này, Shadow đột nhiên biến mất.

…

Trong mộng, Đỗ Duy che mắt phải của mình.

"Đoá Hoa Không Tàn Phai?"

"Nó rốt cuộc là cái quái gì!"

Giọng điệu của Đỗ Duy rất ảm đạm, sau khi thả tay ra, lòng bàn tay hắn đầy máu, đồng thời trong mắt phải cũng có một hình ảnh mơ hồ giống bông hoa.

Vừa nãy Shadow suýt nữa đã chết.

Đỗ Duy đã chịu đựng mối đe dọa chết chóc này thay nó.

Ác linh Đỗ Duy đã ngủ say, khi ác linh Đỗ Duy ở trên đảo hồ, con mắt cướp được của Ma Thần cũng là mắt phải.

Đỗ Duy có thể chống lại quá khứ.

Chỉ là muốn phát huy hết sức mạnh đó thì vẫn phải xuất hiện trong tư thế của ác linh Đỗ Duy, nếu dùng thân thể của Đỗ Duy, sẽ đối mặt với nguy hiểm sụp đổ.

Theo một nghĩa nào đó, nếu một ngày Đỗ Duy chết, ai đó gặp phải tồn tại của hắn sau khi chết, e rằng cũng sẽ hỏi hắn là thứ quỷ gì. Shadow không thể đến gần Đoá Hoa Không Tàn Phai. Thứ đó cho Đỗ Duy cảm giác bề ngoài thì đẹp đẽ, nhưng nội tâm nhưng cực kỳ hung ác, càng đến gần sẽ chết càng nhanh.

“Mọi thứ rắc rối hơn tôi nghĩ…”

“Tôi cần bình tĩnh, sự cố của Minette đã khiến cảm xúc của tôi dao động, cảm xúc chính là liều thuốc độc hủy diệt lý trí.”

Đỗ Duy tự nhủ như vậy. Sát khí trong mắt dần dần bị lý trí thay thế. Giờ đây, những gì hắn có thể làm rất hạn chế, hắn thậm chí không thể xuất hiện trong thực tế, hầu hết lá bài tẩy của hắn đã bị phế phân nửa.

Chỉ có trí khôn mới có thể phá vỡ cục diện.

“Đoá Hoa Không Tàn Phai quá quỷ dị, tiếp xúc với nó không có lợi ích gì, nhưng sẽ gây ra rất nhiều phiền phức. Hơn nữa tôi không thể làm gì nó. Tất cả những gì tôi muốn là đầu lâu của Minette. Dù Vodun có chết sạch, đó cũng chỉ là trút giận, không thể thay đổi sự thật đã được an bài.”

“Vậy tôi nên đổi cách suy nghĩ.”

Đỗ Duy suy tư ở trong mộng. Bên cạnh có phong thư lơ lửng, Freddy ở bên cạnh đợi lệnh.

“Freddy, nếu tao muốn mày kéo mọi người trong Vodun vào mộng, và xây dựng một giấc mơ hoàn toàn đồng bộ với thực tế, mày có thể làm được không?”

Đỗ Duy nhìn Freddy. Hắn cần hiểu rõ sức mạnh hiện có của mình.

Freddy ngượng ngùng nói: “Em có thể kéo tất cả vào giấc mơ, nhưng chắc chắn sẽ bị phát hiện, bởi vì em không thể xây dựng một giấc mơ giống hệt thực tế, và lẫn lộn hiện thực.”

Đỗ Duy gật đầu: “Ra vậy.”

Phong thư bên cạnh rất tò mò.

【Chủ nhân, hình như ngài định buông tha Vodun?】

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Không sai, tao định để cho bọn họ vĩnh viễn sống trong mộng, cũng có thể để bọn họ khoác giáp thành thần trong mộng, nhưng ở hiện tại không thích hợp.”

Sau đó, Đỗ Duy nói: “Tom và Cha Tony có thể giúp tao lấy đầu lâu của Minette, nhưng tao không muốn họ vào khu vực trung tâm của Vodun.”

“Tao cần một số vật tư tiêu hao để giúp tao mang ra ngoài. Người bình thường không làm được, cũng không có năng lực đó, chỉ có Hunter của Vodun mới có thể.”

“Vì vậy, tao đồng ý với kế hoạch tạo ra hỗn loạn của Tom, nhưng phần sau phải sửa đổi một chút. Kẻ động vào đầu lâu là Hunter, không phải bạn của tao.”

Khi Đỗ Duy nói ra lời này, máu chảy trong mắt phải cũng đã đông lại, Đoá Hoa Không Tàn Phai mờ ảo trong mắt cũng dần biến mất.

Điều này giống như một lời nguyền. Cũng may hắn không trực tiếp đối mặt, nếu không Đỗ Duy đã có thêm kẻ thù.

…

Vào lúc này ở trong hiện thực, hỗn loạn đã xảy ra trong Vodun. Nhiều người phát điên, hai mắt đỏ hoe nhìn giáo hữu, hơi thở gấp gáp.

Presen, Tom và Cha Tony đã lợi dụng tình thế hỗn loạn để đi đến căn phòng cấm. Bọn họ đứng ở trước cửa, nhìn hoa văn ác quỷ khắc trên cửa, cảm thấy hơi sợ.

Presen nói trước: “Thưa ngài Tom, tôi đã thông báo cho những người Hunter, họ nói có một tồn tại quỷ dị trong Vodun, họ không có thời gian để xử lý những người bị bỏ thuốc.”

Tom gật đầu lia lịa: “Trong trường hợp này, hãy mở căn phòng cấm, và thả tất cả ác linh trong đó ra, để Vodun hoàn

toàn rối tung.”

Presen cung kính nói: “Dạ, vậy em sẽ gọi người qua ngay. Ngài sẽ đưa hắn vào trong mộng của Master rồi để hắn mở cửa.”

Nghe vậy, Tom và Cha Tony bèn cười đểu.

“Không cần gọi cho ai khác, mày cứ làm đi.”

Presen tái mặt: “Ý của ngài là sao? Em là thủ hạ trung thành nhất của Master.”

Tom khinh bỉ nói: “Mày là thằng gay chết tiệt, mày mà xứng là thuộc hạ của người bạn tốt của tao hả? Anh ấy là trai thẳng, sao có thể chấp nhận một người như mày làm thuộc hạ? Mày nghĩ mình đang sống trong mộng hả?”

Cha Tony xua tay: “Làm đi Tom, đừng đôi co làm gì.”

Tom ngay lập tức mỉm cười với Presen: “Hãy nhìn vào mắt tôi.”

Presen muốn nhắm mắt lại, nhưng khi nghe thấy điều này, lão đã đánh mất bản thân. Tom không hiểu ý gì tâm lý ám thị nhưng Đỗ Duy đã chuẩn bị mọi thứ hết rồi.

Ngay sau đó, Presen vô hồn đi về phía cánh cửa, Tom và Cha Tony thấy vậy, bèn vội vã đến một nơi vắng vẻ để quan sát.

Chương 639: Shadow phải nỗ lực để trở nên mạnh mẽ

Toàn bộ Vodun đã trở thành mớ hỗn độn.

Dưới tác dụng của thuốc, nam và nữ bắt đầu một tiệc thác loạn. Khắp nơi đều nồng nặc mùi dâm dục.

Nhưng khi Presen lạnh lùng mở cánh cửa đang đóng kín, một luồng gió lạnh từ bên trong thổi ra. Màn sương đen cuồn cuộn tuôn ra như khói củi.

Có những tiếng la hét và than khóc. Từng khuôn mặt người dính vào sau cánh cửa, mắt họ mở to, chen chúc nhau, trông rất đáng sợ, những khuôn mặt đó đang nhìn chằm chằm Presen.

Presen vô hồn nhìn chằm chằm vào những ma quỷ đó.

Thời gian dường như bị đình chỉ, nhưng ngay sau đó tất cả các gương mặt đều lên lao về phía Presen, khi xuyên qua người lão thì máu thịt đã biến mất chỉ còn lại một bộ xương.

Nhưng điều này vẫn chưa kết thúc…

“Hee hee hee……”

Trông như một cô gái trẻ đang cười, nhưng lại không thấy người, tiếng cười càng lúc càng xa.

Xoẹt…

Cứ như một loại móng vuốt sắc nhọn nào đó, cứa ngang qua bức tường, tạo ra những âm thanh chói tai, không thể chịu nổi.

Rẹt…

Cánh cửa phòng cấm đang đóng hoàn toàn bị đẩy ra.

Sau đó, bèn thấy một thi thể cháy xém, hình như chết do lửa thiêu chui ra khỏi đó. Xác chết gần như không còn hình người. Nhưng khi đi đến trước bộ xương của Presen, nó đột ngột ngoác rộng miệng, để lộ hàm răng trắng nhởn. Miệng của nó ngày càng mở rộng, rồi ngoạm nguyên đầu của bộ xương chỉ trong một nhát cắn. Nó vừa nhai ngấu nghiến, vừa đi từng bước về hướng Tom và Cha Tony đã chuồn.

…

Vodun không phải là một tổ chức tôn giáo chuyên chống lại ác linh.

Tuy nhiên, tất cả các môi giới ác linh đã bị giam cầm hàng nghìn năm đều vô cùng đáng sợ. Giờ Vodun đã biến thành địa ngục trần gian. Những tín đồ Vodun vẫn chìm trong dục vọng của mình thậm chí còn không kịp phản ứng đã lần lượt chết trong tay ác linh.

Những cái đầu bị vặn đứt. Một số tự bốc cháy không thể giải thích. Những người khác bị lơ lửng trên không, mất dấu hiệu sinh tồn. Còn về 10 vị chủ tế, oh no… giờ chỉ còn lại 9 vị.

Bởi vì Presen đã tiêu đời.

“Hãy thông báo cho những ngài Hunter rằng Vodun đã xảy ra hỗn loạn, tất cả ác linh trong phòng cấm đã chạy thoát. Nếu họ không hành động, Vodun sẽ tiêu tùng!”

“Nhanh lên……”

“Chúa ơi, cứu chúng tôi…”

Một số người đang nghĩ cách, một số đang cầu nguyện. Nhưng họ đã không phát hiện ra trong thảm họa này đã xuất hiện một thợ săn mới.

Shadow đang âm thầm cầm con dao nhỏ.

- Phập…

Con dao mổ tà linh bị gãy đâm vào trái tim của một giáo đồ Vodun đang cố gắng trốn thoát, khi nó được rút ra, Shadow đã lao thẳng tới mục tiêu tiếp theo.

Đỗ Duy đã cho phép nó thoả sức giết chóc.

Tuy hiện giờ Shadow là ma linh, nhưng thực lực kém xa trước nhiều, không còn hữu dụng nữa. Vì vậy, cần nhanh chóng phục hồi sức mạnh. Giết chóc là cách tốt nhất để nó trở nên mạnh mẽ hơn.

Bên chỗ Tom và Cha Tony tạm thời không có nguy hiểm, khoảng thời gian này là thời điểm Shadow mặc sức tàn sát.

Liên trảm hơn mười giáo đồ Vodoo, cơ thể của Shadow có dấu hiệu hồi phục rõ rệt. Vốn dĩ, ngoại trừ một con mắt, những phần cơ thể của nó chỉ có đường nét mờ ảo, nhưng giờ đang tràn ngập bởi hắc khí. Con mắt còn lại cũng đang chuẩn bị mọc ra.

Tại thời điểm này…

“Hee hee hee……”

Tiếng cười hồn nhiên bỗng vang lên.

Shadow đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng cười, nó nhìn thấy một cô gái nhỏ mặc váy tầng xuất hiện trước mặt nó. Làn da của cô bé rất trắng, trắng đến chói mắt, đôi mắt to tròn vô cùng dễ thương. Nhưng có ác ý mạnh mẽ, quấn quanh đối phương. Cô bé gần như có thể được coi là một ma linh. Giữa Shadow và đối phương có hai giáo đồ đang gào thét, họ hết nhìn Shadow, lại quay đầu nhìn cô bé.

“Đừng… đừng giết chúng tôi.”

“Đừng… đừng giết chúng tôi.”

Cả Shadow và cô gái nhỏ đều không nhúc nhích. Mục tiêu của họ là như nhau. Chuyện này khá giống với lần đầu tiên Đỗ Duy đụng độ Shadow, nhiều ác linh nhắm vào cùng một mục tiêu, không ai muốn để mục tiêu chết trong tay đối phương.

Những tràng cười vang lên không ngớt. Hơn nữa ngày càng chói tai, cứ như vang lên từ trong não, bịt tai cũng vẫn nghe. Cô bé đi một đôi giày da, tinh nghịch nhảy chân giáo về phía hai giáo đồ Vodun. Mà Shadow dường như bị hạn chế, chỉ đứng nguyên tại chỗ.

Trong con mắt còn lại duy nhất vằn vện tơ máu có vẻ mù mịt.

Cô bé bước đến gần Vodun, nghiêng đầu nhìn chằm chằm hai người, hai người này sợ đến mức tè ra quần, gục xuống quỳ trên mặt đất, cầu xin sự thương xót.

“Tha cho chúng tôi.”

“Đừng giết tôi… Đừng giết tôi…”

Cô bé quay lưng về phía hai người, từ sau làn tóc xõa ra có thể nhìn thấy một khuôn mặt gớm ghiếc, ngũ quan không cân đối, tất cả đều tập trung lại một chỗ, dễ thấy nhất chính là cái miệng há mộng chiếm gần hết khuôn mặt.

Tiếng cười hihi haha ngây thơ đã phát ra từ miệng này. Cả hai giáo đồ đều sợ đến mức ngã quỵ.

Nhưng đúng lúc này, con dao mổ tà linh trực tiếp đâm vào thân thể của hai người, Shadow nghiêng đầu rút dao mổ ra.

Con mắt đang ấp ủ kia đột nhiên mở ra, chỉ nhỏ hơn một chút so với lúc trước.

Ngay vào lúc này, hơi thở toả ra toát ra từ Shadow càng đáng sợ hơn.

Cô bé dường như đã phát hiện ra sự khủng khiếp của Shadow, trực tiếp biến mất không chút dấu vết. Nhưng Shadow lại đâm thẳng vào không trung. Lưỡi dao quỷ dị đâm xuyên qua đầu của cô bé, ra tận phía sau đầu của cô.

Ngay sau đó Shadow chỉ làm một việc. Nó dường như nhớ lại điều gì đó, vô thức vặn đầu của cô bé xuống. Đồng thời, sau một thời gian dài cánh cửa trong cơ thể phát ra tiếng mở cửa. Shadow ném thẳng cái đầu vào.

- Roẹt roẹt…

Âm thanh dao đâm cắt da thịt vang lên.

Đôi mắt đỏ ngầu của Shadow nhìn về phía trước, sau đó nó nhìn thấy một người đàn ông béo trông giống như một nhà quý tộc cổ đại, tay cầm một con dao làm bếp rất lớn. Nó cũng là một ác linh cực kỳ đáng sợ…

Shadow cúi đầu xuống, nhìn tay cầm con dao mổ tà linh, tay còn lại thì trống rỗng.

…

Tiếng bước chân nặng trĩu.

Cha Tom và Tony đang điên cuồng bỏ chạy.

“Quái! Chúng ta đùa quá lố rồi? Khắp nơi đều có ác linh!”

“Kết thúc rồi, kết thúc rồi, chúng ta nhất định phải chết ở chỗ này.”

Tom và Cha Tony đang chạy trối chết trong Vodun, đằng sau họ là một xác chết cháy xém không nhanh không chậm bám theo. Tuy tốc độ không nhanh, nhưng hai người chạy mãi vẫn không thoát được.

Tom không dám quay đầu lại, nhưng anh ta điên cuồng hét lên: “Người anh em, giúp tôi với…”

Cha Tony cũng bật khóc: “Đỗ Duy, anh mau lại đây cứu tôi, thuộc hả ác linh của anh ở đâu? Help…”

Cha Tony thể lực kém, ông ấy nhanh chóng bị tụt lại phía sau.

Tom thấy vậy thì cực kỳ tức giận: “Khốn nạn, chạy nhanh lên…”

Cha Tony thở hổn hển: “Cha… Cha chạy không thểnổi

Tom nghiến răng, lặng lẽ lùi lại một bước, đẩy Cha Tony vào sau ngõ hẻm.

Sau đó Tom quay lại và giơ ngón tay thối lên với cái xác cháy xém.

Chương 640: Loại khác phủ xuống

Vào lúc này, Tom và Cha Tony người chặn đường, kẻ bị đẩy vào khúc quanh.

Tổ đội chiến thần càn quét khu đèn đỏ hoàn toàn tách xa nhau.

Cái xác cháy xém trong nháy mắt xuất hiện trước mặt của Tom. Nó há to miệng gần như nứt toát, giống như một loài rắn.

Tom vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn nghiến răng nghiến lợi nói: "Fuck! You!"

Vừa dứt lời, cái xác cũng tạp tới.

Tom nhìn chằm chằm, cố gắng trốn thoát nhưng không thể nhúc nhích. Anh ta mất không chế cơ thể, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái miệng càng lúc càng lại gần.

Nhưng cuối cùng vẫn không táp trúng anh ta, vì một con dao làm bếp rất lớn đã đâm thẳng vào miệng của cái xác cháy đen.

Shadow không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt của Tom. Lúc này, nó gần như đã trở lại thời kỳ đỉnh cao.

Con dao mổ tà linh vung lia lịa, trong nháy mắt, cái xác cháy sém bị cắt thành nhiều mảnh, biến thành tro bụi.

Tom há to miệng: "F-ck! Kích thích quá. Lần sau có thể đến sớm được không, tôi sợ đến mức tè ra quần rồi!"

Đũng quần của anh đã ướt đẫm rồi, bốc lên mùi khai trong không khí.

Shadow chỉ liếc nhìn Tom, sau đó nhắm mắt lại và biến mất ngay lập tức.

Tom sững sờ tại chỗ, mặt đỏ bừng hét lớn: “Anh Shadow, anh đừng đi, em cần anh!”

Không một bóng người, giữa nơi bí hiểm như địa ngục lúc này, Tom không có chút cảm giác an toàn, anh cảm thấy mình sẽ chết bất cứ lúc nào.

Giây tiếp theo, giọng của Cha Tony phát ra từ khúc quanh: “Thưa ngài Hunter, em là cấp dưới của chủ tế Presen, một ác linh đang đuổi giết eem và bạn em.”

Khi Tom nghe thấy điều này, ánh mắt của anh chợt lóe lên.

Hunter…

Hunter của Vodun ở ngay phía trước. Hèn gì khi Shadow thấy mình không bị làm sao bèn biến mất, đây là muốn âm người mà…

Tom biết Đỗ Duy quá rõ. Còn chưa kịp suy nghĩ, hắn liền hét thảm, nhắm mắt lại, ngã xuống đất. Ngay lúc anh ta vừa ngã xuống, một người đàn ông da đen già bóp cổ của Cha Tony bằng một tay chậm rãi bước tới.

Người này là một Hunter Vodun. Nhưng chỉ có một con, những Hunter còn lại không biết đang ở đâu.

Hunter âm trầm nói: “Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao tất cả các ác linh trong phòng cấm đều chạy ra ngoài.”

Cha Tony nhìn thấy Tom nằm dưới đất, hai mắt đỏ hoe: “Tom, con bị sao vậy Tom, tỉnh lại đi!!!”

Hunter chế giễu: “Hắn chưa chết, nhưng dường như bị thứ quỷ dị gì đó chiếm hữu.”

Cha Tony than vãn: “Hãy cứu anh ta với, thưa ngài Hunter.”

Hunterlạnh lùng nói: “Cứu hắn? Chẳng những ta không cứu hắn, mà cả mày cũng cùng chết. Vodun đã loạn như thế này, giữ lại chúng mày có ích gì?”

Cha Tony nhanh chóng nói: “Có ích mà, em biết ai đã thả những ác linh này, ngài cứu bạn của em, em sẽ nói cho ngài biết, được không?”

Hunter híp mắt nói: “Mày biết? Vậy nói cho ta biết, ta sẽ đưa mày cùng lên đường.”

Nói xong, Hunter quẳng Cha Tony tới trước mặt của Tom đang nằm trên mặt đất.

“Khụ khụ khụ…”

Cha Tony đau nhói ở ngực, ông ngã xuống đất, thậm chí không thể trở mình.

Hunter Vodun cười rất ác, đi tới chỗ Cha Tony cùng Tom đang nằm trên mặt đất, cúi đầu nói: “Khai thật thì ta có thể cho mày một cái chết êm ái, bằng không ta sẽ cho mày biết cái gì là sống không bằng chết.”

Vừa nói xong, Tom nằm trên mặt đất bỗng ngẩng đầu lên.

Anh ta mở to mắt và nói: “Hãy nhìn vào mắt tôi.”

Ánh mắt của Hunter mờ mịt, toàn thân không ngừng run rẩy, khóe mắt rỉ máu. Nhưng không hề bị kéo vào trong mộng.

Thay vào đó, y gầm lên, đặt tay lên mặt, rồi đột ngột giật mạnh, lôi Freddy ra ngoài.

“Đối với ta vô dụng…”

Freddy cười gằn nói: “Ngốc…”

Hunter ngay lập tức cảm thấy nguy hiểm, ngay lập tức định rút lui, nhưng chưa kịp làm gì đã bị một con dao mổ tà linh đâm vào xương bả vai, cắm chặt y xuống đất. Từ tay cầm của con dao mổ tà linh, bóng ma điên cuồng lan tràn, Hunter hoàn toàn bị bao phủ, rồi chui vào cơ thể của y. Freddy cũng vậy.

Thấy vậy, Tom ở bên cạnh vô thức lùi lại một bước, nhân tiện kéo Cha Tony theo.

"Á đù! Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?"

Cha Tony tròn mắt nói: "Có vẻ như có gì đó không ổn…"

Vừa mới nói, bộp một tiếng. Tay của Hunter đập mạnh xuống đất.

Cơ thể được chống đỡ và từ từ đứng lên.

"Lập tức rời khỏi đây, tìm một nơi an toàn chờ đợi, khi nào xong việc ở đây, tôi sẽ đi tìm hai người."

Giọng nói lạnh lùng, rõ ràng thuộc về Đỗ Duy.

Cha Tony và Tom chết lặng.

Họ trơ trơ nhìn người đàn ông bị bóng ma bao phủ không nhìn rõ mặt.

Tom buột miệng: "Người anh em, là anh sao?"

Cha Tony há to miệng: "Oh my god…"

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Ngoài tôi còn có thể là ai."

Tom rầu rĩ nói: "Anh nói mình không phải là quỷ, sao lại chiếm đoạt cơ thể của người khác, anh đã từ bỏ cơ thể của mình sao?"

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Tôi không chiếm đoạt cơ thể của ai cả. Bây giờ Shadow đang kiểm soát thân thể này, còn tôi điều khiển Shadow. Những gì anh nghe thấy cũng là Shadow thay tôi truyền đạt."

Tom thở phào nhẹ nhõm. Ơn Chúa. Việc giết người có thể chấp nhận, nhưng nếu chiếm đoạt thân xác của người khác, thì quá ác độc. Vì vậy, anh ta nói: "Ok, Cha Tony và tôi sẽ rời đi ngay bây giờ, nhưng chúng ta sẽ không gặp nguy hiểm chứ? Nơi này có rất nhiều ác linh…"

Đỗ Duy nói với bọn họ: "Đừng sợ. Bên ngoài căn bản không còn ác linh sống sót. Hai người cứ việc đi thẳng, cùng lắm sẽ gặp vài giáo đồ của Vodun, nhưng tôi sẽ giúp hai người giải quyết tất cả nguy hiểm."

Cha Tony hỏi: "Vậy chúng ta sẽ làm gì sau khi rời đi? Chờ anh sao?"

Đỗ Duy lắc đầu nói: "Hai người chắc không đợi được tôi, nhưng có thể sẽ đợi người khác, bởi vì bọn họ sẽ giao đầu lâu cho hai người."

"Về phần tôi, trạng thái này tiêu hao năng lượng của Shadow rất nhiều, cơ thể này không thể tồn tại lâu."

"Nói cách khác, lần sau gặp mặt, sẽ chỉ là trong mộng."

Sau đó, Đỗ Duy xoay người rời đi. Tất nhiên, đó là Shadow đang điều khiển cơ thể.

Khi Cha Tony và Tom nhìn thấy điều này, hai người bèn dìu nhau, nhanh chóng đi về phía lối ra.

Sau khi họ rời đi. Hơi thở lạnh lẽo đột ngột bạo phát.

Đỗ Duy tiến lên từng bước. Có một bóng ma lớn đang lan tỏa một cách điên cuồng dưới thân hắn, khi hắn đi đến một khu vực trống trải, một chiếc đàn piano từ từ hiện ra trong bóng tối.

Freddy cúi đầu, kéo ghế cho Đỗ Duy ngồi. Đỗ Duy chậm rãi ngồi xuống, hai tay bấm phím.

Đây là một bài hát ru…

Tất cả chúng sinh trong Vodun sẽ chìm vào giấc ngủ.

Chương 641: Nó là sản phẩm của nỗi sợ

Khi phím được nhấn và nốt nhạc đầu tiên vang lên. Bài hát ru đã tấu lên khúc dạo đầu rồi.

Bài hát ru của Ryan Hamel rất có ích vào lúc này. Đàn piano do Ryan làm, bản nhạc cũng do y sáng tác. Phải nói rằng khó có thể tưởng tượng được rằng thiên tài mà cuộc đời trôi qua như một ngôi sao băng lại có liên hệ sâu sắc đến vậy với Ryan.

Đầu ngón tay của Đỗ Duy như đang nhảy múa, không ngừng đàn bài hát ru ngủ.

Freddy đứng ở bên cạnh như một người hầu.

Bóng ma lớn lan tràn như thác đổ từ Shadow đang điên cuồng khuếch tán. Bất cứ nơi nào bài hát có thể lan truyền, ở đó có sức mạnh của Shadow. Nó là một ma linh, nhưng đã từ lâu Shadow không thrt phát huy hết sức mạnh của ma linh, hoặc sức mạnh chiến đấu mà nó biểu hiện không tương xứng với năng lực thật sự của nó.

Đó là bởi vì các đối thủ hơi quá mạnh so với nó. Nhưng giờ ở Vodun, Shadow cuối cùng cũng có một nơi để thể hiện. Nhìn vào lịch sử phát triển của Shadow, các tà giáo đã đóng vai trò rất lớn. Trước là Vidar hay giờ là Vodun.

Nếu không có chúng, Shadow khó có thể trở thành một ma linh như bây giờ, cũng không thể trở thành bia đỡ đạn cho Đỗ Duy.

Vào lúc này trong Vodun, những giáo đồ còn sống đều nghe thấy tiếng hát ru. Tất cả đều trông vô hồn, hoàn toàn bối rối không biết chuyện gì đang xảy ra bên trong Vodun.

Đầu tiên, tất cả mọi người đều bị bỏ thuốc kích dục, rồi bắt đầu party thác loạn.

Sau đó là ác linh tàn sát bừa bãi, rất nhiều người đã chết. Sau đó, ác linh lần lượt bị một bóng đen cầm hai con dao tàn sát, những người này chưa kịp phấn khích sau khi được sống sót thì lại nghe thấy bài hát ru kỳ lạ đó.

Âm thanh đầy ma lực. Vừa nghe, trong đầu hiện lên một tia mộng ảo, vô cùng buồn ngủ, họ ảo giác mình nhìn thấy một đôi mắt lạnh.

Sau đó, tất cả dường như đều biến thành một vòng xoáy. Tất cả các Vodun lần lượt ngã xuống đất rồi chìm vào giấc ngủ say.

Chỉ có những Hunter không bị ảnh hưởng, bởi vì họ đang ở trung tâm của Vodun.

Hunter lúc nãy ra ngoài để giải quyết rắc rối, những người còn lại đều tin rằng chỉ cần 1 Hunter là đủ để giải quyết mọi rắc rối. Vì họ mạnh mẽ hơn với những Hunter ở ngoài kia, bởi tất cả đều là tín đồ của Đoá Hoa Không Tàn Phai. Marcus là người mạnh nhất trong số những Hunter của Vodun và là người sống lâu nhất.

“Người của ta đã xảy ra chuyện.”

Ở khu vực trung tâm nhất của Vodun, Marcus từ dưới đất ngồi dậy, nhìn đóa hoa khổng lồ cao 2m trước mặt, giọng điệu cực kỳ lạnh lùng.

Đóa hoa trông rất trong suốt, tựa như ảo mộng. Nhưng ở dưới hoa, tức là trong bồn hoa trông rất kinh khủng, bởi vì bồn hoa không có đất, mà chỉ có máu.

Máu tươi chảy òng ọc sôi sục, cứ như một sinh vật sống. Nhưng màu máu lại khá ảm đạm, như thể được hòa lẫn với nước, mơ hồ có thể nhìn thấy bộ rễ của bông hoa khổng lồ này hình như đang trùm lên một thứ gì đó tròn trịa.

Trông giống như đầu người, nhưng chỉ còn trơ xương, không thể phân biệt là nam hay nữ.

Hoa đương nhiên là Đoá Hoa Không Tàn Phai, còn đầu lâu là đầu của Minette.

Toàn bộ hộp sọ đầy vết nứt, nhưng vẫn chưa hoàn toàn nứt ra khe hở, khiến cho những chiếc rễ con không thể xuyên qua.

Lúc này, những Hunter khác nghe Marcus nói, chỉ lạnh lùng nói: "Gần đây không có Hunter khác, chúng ta đã thăm dò rồi, chẳng lẽ là tồn tại đã từng đụng độ với Đoá Hoa Không Tàn Phai?"

"Nó có vẻ là một ma linh, nhưng hình như có liên quan gì đó đến Đoá Hoa Không Tàn Phai. Đó là cái gì?"

Marcus lạnh lùng nói: "Bất kể là thứ gì cũng cứ tiêu diệt. Ta có thể cảm nhận được khát vọng của Đoá Hoa Không Tàn Phai đối với thứ đó, chúng ta không có lựa chọn."

Những Hunter kia gật đầu đáp: "Chúng ta không còn được coi là con người nữa. Sau khi bước lên con đường này, chúng ta sẽ không còn quyền lựa chọn. Nhưng sau thời gian này, có lẽ Đoá Hoa Không Tàn Phai sẽ đồng hóa hoàn toàn chúng ta. Lúc đó… "

Marcus lạnh lùng nói: "Đừng nói nữa, lưu lại một người ở đây, còn những người khác theo ta. Ta có thể cảm thấy tồn tại đó đang ở trong Vodun, dường như chỗ nào cũng có bóng dáng của nó."

"Buck, anh ở lại."

Sau khi ra lệnh, Marcus đưa những người khác đi mà không nói một lời. Những người này mặc quần áo rộng thùng thình, che đi hình dạng của mình. Họ vốn không muốn đi ra ngoài, nhưng hiện tại Đoá Hoa Không Tàn Phai khát vọng có được thứ kia, Marcus và những người khác không dám vi phạm ý muốn của nó.

Chỉ có người được gọi là Buck ở lại. Anh ta nhìn Marcus và những người khác rời đi, một lúc lâu sau, khuôn mặt anh trở nên bực bội và tức giận. Vừa quay đầu lại nhìn vũng máu dần trở nên trong suốt, Buck tê dại duỗi tay ra.

- Rẹt…

Cổ tay tự động nứt ra, máu không ngừng chảy.

Nhắc tới cũng kỳ, máu của một người không nhiều, nhưng sau khi máu của anh ta thấm vào trong vũng máu, vũng máu trong suốt lập tức bị nhiễm đỏ, lập tức trở nên sềnh sệch.

Một lúc sau, cổ tay của Buck lành lại, anh ta thì thầm: "Xin chờ thêm một lát nữa, Marcus và những người khác sẽ sớm mang lại tồn tại mà ngài khao khát."

Đây là một phương pháp hiến tế, một cách để làm dịu Đoá Hoa Không Tàn Phai.

Đoá Hoa Không Tàn Phai không phải là thứ tương tự như Máu của Jesus trong Vodun, mà chính xác là phần đầu của Minette được bao phủ dưới bộ rễ của bông hoa.

Gần hai trăm năm trước, Vodun đã lấy được đầu của Minette, vào thời điểm đó, tất cả đều nghĩ đó là vật của Ma Thần, nên đều muốn đánh cắp sức mạnh của nó.

Con người là như vậy, không bao giờ có thể hài lòng với hiện trạng. Dù có được mọi thứ vẫn không ngừng tham vọng có được nhiều hơn. Nhưng Vodun đã sử dụng nhiều phương

pháp vẫn không đạt được mục đích, vì vậy họ phải thay đổi một phương pháp, rồi nhận được câu trả lời từ tấm bia đá.

Sợ hãi là niềm tin, còn tín ngưỡng nguyên thủy đại diện cho sự sợ hãi.

Toàn bộ tôn giáo Vodun đều lựa chọn dấn thân vào con đường này, các lãnh đạo Vodun thế hệ trước đã nói dối như cuội, lừa đảo mọi người, thúc giục sinh ra Đoá Hoa Không Tàn Phai vốn không tồn tại.

Họ tin vào sự tồn tại của thứ này. Chỉ vài trăm người, sự tôn thờ và sợ hãi của hàng ngàn người là vô nghĩa, nhưng không thể kìm được lượng lớn người theo Vodun, toàn bộ người da đen trên Tây Ghana đều là tín đồ của Vodun. Nhiều người sức mạnh lớn, câu này lúc nào cũng hữu dụng. Nhưng quá trình không hề đẹp, kết quả lại rất khủng khiếp.

Đoá Hoa Không Tàn Phai bén rễ trên đầu Ma Thần, hấp thu máu thịt của đầu lâu, xóa sạch thần thức, nhưng cũng càng ngày càng quái dị. Toàn bộ giáo đồ của Vodun ít nhiều đều bị nó ảnh hưởng.

Tuy những người này là người sống, nhưng linh hồn họ từ lâu đã trở thành một phần của Đoá Hoa Không Tàn Phai.

Thật lố bịch, tín ngưỡng của Vodun là thờ cúng tổ tiên, họ tin rằng sau khi chết linh hồn sẽ trở về với sự ôm ấp của tổ tiên, nhưng kết quả là sau khi chết đều trở thành phân bón cho Đoá Hoa Không Tàn Phai.

Chương 642: Bắt cóc toàn bộ Vodun

Người xưa có một câu nói rằng, hầu hết những người chết đuối đều biết bơi, nghịch lửa thì sẽ dẫn lửa thiêu thân.

Mặc dù phương Tây không có câu này.

Nhưng giáo đồ của Vodun đương nhiên biết sự thật này. Chỉ là bọn họ hoàn toàn không có năng lực phản kháng, cũng không phải là tổ chức tôn giáo dạy người hướng thiện, bề ngoài ổn định chỉ để che giấu bản chất hung ác bên trong.

Marcus và những người khác bước ra khỏi khu vực trung tâm.

Càng xa Đoá Hoa Không Tàn Phai, bọn họ cảm thấy thực lực của mình càng biến đổi mạnh, nhưng loại liên kết linh hồn không thuộc về mình lại không hề suy yếu.

Trên thực tế phạm vi hoạt động của họ chỉ giới hạn ở thành phố Tây Ghana.

Bởi vì tín ngưỡng Vodun hoàn toàn không thể truyền ra ngoài, người ngoài không tin tín ngưỡng này, cũng không tin Đoá Hoa Không Tàn Phai. Về phương diện này thì giáo hội đã làm khá tốt công tác tuyên truyền.

Đột nhiên vào lúc này, Marcus phất tay, đồng thời dừng lại.

“Không đúng.”

Những người khác đều quay đầu nhìn y. Lúc này, vị trí mà đám người Marcus đang đứng chính là nơi mà Đỗ Duy đã điều khiển Shadow đến, đó là khu vực có khe rãnh trên mặt đất.

Marcus nhìn về phía trước. Y chỉ thấy sự lạnh lẽo hoang vu, cứ như đêm tối đã đến, bên tai có tiếng đàn dương cầm nhàn nhạt, như thể ai đó đang chơi đàn trong đêm.

"Bản nhạc piano?"

Marcus ngơ ngác đưa tay ra, nắm lấy và đưa lên tai. Y làm một cử chỉ lắng nghe. Sau đó, y nheo mắt nhìn vào một chỗ, nhưng bị bức tường dày chặn lại.

"Tao nhìn thấy mày rồi."

…

Ở bên kia Đỗ Duy đang chơi bài hát ru bỗng ngẩng đầu lên, tuy rằng thân thể này bị Shadow khống chế, còn hắn ở trong mộng điều khiển mọi thứ, nhưng tính cách máu lạnh thì không thể đổi.

Hắn đưa mắt nhìn vào bóng tối.

"Mày thật sự nhìn thấy tao?"

Đỗ Duy hỏi ngược lại, sau đó im lặng nhắm mắt tiếp tục chơi đàn. Chỉ là tần suất đánh đàn nhanh hơn. Bóng ma cũng phủ rộng hơn, biến hoá quỷ dị khi nhịp điệu của bài hát ru được tăng cao.

Bóng ma cũng đang nhảy nhót.

Bang bang bang bang…

Cứ như trái tim con người đang đập. Nó hòa quyện với âm thanh của piano để tạo thành một giai điệu ma mị hơn.

Trên khắp Vodun, những giáo đồ Vodun đang ngủ gục trên mặt đất, thân thể bỗng run rẩy, sau đó chống tay trên mặt đất rồi lắc lư đứng lên. Ý thức chìm vào giấc mơ, nhưng cơ thể lại cứng ngắc đi về phía trước.

Đây là chân dung thực sự hiện giờ của Vodun.

Đỗ Duy không phải là người tốt. Điều này đã được đã chứng tỏ ngay từ đầu. Sự bình tĩnh và lý trí của hắn là cố ý.

Chỉ cho vật, không dành cho người.

Hắn chưa bao giờ đích thân giết người, không phải vì hắn có điểm mấu chốt mà vì hắn cảm thấy không cần thiết. Nhưng không có nghĩa là hắn thực sự không biết làm điều đó.

Hành vi của Vodun đối với đầu của Minette khiến hắn rất bất mãn. Nên điều mà hắn đang làm là bắt cóc toàn bộ Vodun và tách linh hồn ra khỏi cơ thể của họ.

Đấy là Minette. Nếu đổi thành Alexis, hoặc Tom, Cha Tony, hoặc Ryan chết vì một lý do nào đó, thì thế lực đã gây ra điều này đã bị diệt sạch. Không có cái gọi là bắt cóc.

Các Vodun lắc lư đứng dậy rồi mở mắt ra, trong mắt chúng chỉ có một khoảng trống dày đặc, và sự im lặng chết chóc.

Mặc dù vẫn còn sống, nhưng lại giống xác chết hơn.

Ngay sau đó Hhọ nói chuyện và cười đùa, trông không khác gì trước đây. Cứ như thể ác linh không tồn tại, cả bài hát ru cũng không tồn tại. Nhưng trên thực tế, thực và mơ đang bị lẫn lộn.

Vì thế khi đám người Marcus đi về phía của Đỗ Duy, họ đã vô cùng ngạc nhiên trước những cảnh tượng mà họ nhìn thấy dọc đường đi.

Cản lại một giáo đồ, Marcus lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra, lũ ác linh đâu?”

Giáo đồ này trả lời: “Thưa ngài Hunter, ý của ngài là gì? Ác linh? Có các ngài ở đây, làm sao có thể có ác linh…”

Marcus biến sắc, y lập tức túm lấy cổ của đối phương, lạnh lùng nhìn chằm chằm ánh mắt của đối phương.

Gã giáo đồ rất sợ hãi: “Xin ngài hãy tha mạng…”

Marcus tự nhủ: “Không đúng, ở đâu cũng không đúng, mày tên gì?”

“Dhaka… tên em là Dhaka…”

Marcus gật đầu, sau đó hơi dùng lực, bẽ gãy cổ của đối phương.

Sau đó y thản nhiên buông gã đó xuống đất.

“Có điều gì đó không ổn với Vodun, nhưng Đoá Hoa Không Tàn Phai không cho ta gợi ý. Ta không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng những tín đồ này dường như đã trở thành một loại con rối, ý chí của họ không còn thuộc về họ.”

Marcus nói với những Hunter khác.

Có người lập tức lạnh lùng nói: “Hoa không đưa ra gợi ý, có nghĩa là kết nối vẫn chưa bị gián đoạn, linh hồn của tất cả mọi người Vodun vẫn thuộc về hoa.”

Người khác nói: “Dị biến là do vị khách không mời mang đến, hãy giết nó rồi mọi thứ sẽ tự lắng xuống.”

Marcus gật đầu và nói: “Đúng, nhưng không thể chỉ ngồi nhìn những chuyện xảy ra với các giáo đồ. Ta luôn nghĩ rằng giữ chúng lại sẽ xảy ra chuyện.”

Lo lắng này là đúng đắn. Nhưng có người do dự nói: “Nhưng có rất nhiều giáo đồ, chúng ta không thể giết hết được, hãy dùng sức mạnh của bông hoa để không ai phát hiện ra chúng ta.”

“Có thể……”

Marcus cởi bỏ áo khoác, để lộ khuôn mặt đen sạm và nứt nẻ, lý do nói y nứt nẻ là trên mặt có nhiều vết nứt, có thể nhìn

thấy rễ cây mọc bên trong. Những người còn lại cũng giống như vậy.

Sau đó, hơi thở của họ càng lúc càng trở nên hư ảo, như thể không tồn tại trong thực tế, dần dần hòa vào bóng tối.

…

Thời gian đang dần trôi, không mất nhiều thời gian để đám người Marcus đến một khu vực trống trải. Tiếng piano du dương êm đềm, nó khiến cho mọi người buồn ngủ khi nghe phải.

Nhưng đám người Marcus không hề bị ảnh hưởng, từng người một lạnh lùng nhìn tồn tại đang ở trong bóng tối, quay lưng lại với họ, và đang chơi piano.

Ở bên cạnh, còn có một ác linh mặc áo len xanh đỏ. Ác linh quay đầu nhìn bọn họ, lộ ra hàm răng trắng bệch gớm ghiếc, nụ cười của nó vô cùng độc ác.

Marcus đã khóa được chính chủ. Y không quan tâm đến ác linh ở bên cạnh, chỉ đưa ngón trỏ lên đặt nó trước miệng.

"Suỵt…"

Âm thanh piano ngay lập tức im bặt.

Sau đó, họ thì thầm: "Khen ngợi bạn, mỹ vật hoàn hảo không bao giờ tàn phai, mọi thứ trên đời chính là vật để tẩm bổ ngài, tất cả những thứ tốt đẹp đều là chân dung của ngài."

Đường nét của một bông hoa ngay lập tức hiện ra trong mắt họ. Sức mạnh nào đó cũng đang được vận dụng.

Nhưng sau đó điều khiến cho đám người Marcus không thể hiểu nổi đã xảy ra, đối phương đúng ra phải giống họ, trong mắt xuất hiện Đoá Hoa Không Tàn Phai, và trở thành một phần của Đoá Hoa Không Tàn Phai, nhưng thực tế lại không có gì xảy ra.

Vào lúc này, Đỗ Duy nhấn nốt cuối cùng. Hắn quay đầu lại nhìn đám người Marcus.

“Thì ra đây là Đoá Hoa Không Tàn Phai, nếu không phải trong mộng, e rằng ngay cả tao cũng bị ảnh hưởng, trở thành chất dinh dưỡng của nó.”

“Nhưng may mắn thay, đây chỉ là một giấc mơ. Dù tao không thể giết nó, nhưng nó cũng không thể bắt tao.”

Marcus tái mặt: “Mộng? Làm sao có thể, ý thức của tao không bao giờ có thể bị mày kéo vào trong mộng.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Mày sai rồi, có Đoá Hoa Không Tàn Phai, tao không thể kéo chúng mày vào mộng, mà tao cũng không có năng lực đó. Tao vừa mới tạo mộng thì vừa hay bọn mày lại bước vào.”

Chương 643: Phòng chứa xác

Đám Marcus không thể hiểu được lời nói của Đỗ Duy.

Họ chỉ cảm thấy tên dường như điên rồi.

Đây là nơi nào?

Tổng bộ của Vodun!

Tôn giáo sở hữu Đoá Hoa Không Tàn Phai, đầu lâu của Ma Thần.

Giờ không biết từ đâu chui ra một kẻ không biết là người hay ma, làm cho mọi thứ hỗn loạn, còn nói rằng họ đã tiến vào mộng của hắn.

Làm sao có thể…

Marcus không nhịn được muốn mở miệng. Nhưng chưa kịp nói thì Đỗ Duy xoay người ngồi xuống, lại đặt tay lên phím đàn piano.

Vào lúc này, giai điệu cuồng bạo hơn được đàn ra.

Hắc ám, bóng ma, những thứ đại biểu cho nỗi sợ nguyên thủy của con người bao trùm tất. Đám người Marcus chỉ cảm thấy trước mặt chỉ toàn là bóng tối, như thể họ bị mắc kẹt trong một vòng xoáy lớn, cơ thể ngả nghiêng, hoàn toàn không thể tự khống chế.

Chỉ còn nghe thất âm thanh quỷ dị của bản nhạc piano, đan xen vào đó là những lời nói vô cùng lạnh lùng và không cảm xúc của người đàn ông.

“Cơ thể trở về thực tại, linh hồn lạc vào giấc mơ.”

“Tao sẽ sắp xếp cho chúng mày cõi đi về, đây sẽ là một giao dịch một chiêu. Chúng mày trao linh cho tao, còn tao sẽ nhận được mọi thứ từ chúng mày.”

…

- Phù…

Lạnh lẽo, ghê sợ.

Không gian nhỏ hẹp, xung quanh chỉ toàn là bóng tối.

Marcus ăn mặc thô kệch, mặc dù không nhìn rõ nhưng có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở.

Nhiệt độ thấp đến mức dường như đã giảm xuống mức đóng băng. Giờ y đang ở trong một không gian nhỏ, rất khó để di chuyển. Năng lực của Hunter dường như là hoàn toàn vô dụng ở nơi này.

“Chết tiệt, nơi này là cái quỷ gì!”

Marcus gặp nguy không loạn, hai tay mò mẫm trong bóng tối, cố gắng tìm cách thoát khỏi đây. Y ngày càng cảm thấy sinh vật bí ẩn đó đã làm chuyện cực kỳ tà ác đối với Vodun.

Sự lạnh lùng, vô cảm bộc lộ trong lời nói của đối phương khiến người khác khó chịu.

Giao dịch một chiều?

Đây không phải là hành vi của ma quỷ sao!

Càng nghĩ thì Marcus càng sợ hãi, y thấy nơi mình đang đứng hình như là một không gian vuông vức với một số ống thông gió, bởi vì xung quanh bóng loáng, chỉ có điểm kết nối mới cảm nhận được các góc cạnh.

Không khí càng lúc càng lạnh.

Y rùng mình vì lạnh.

Đột nhiên Marcus dùng hai tay chạm vào hai đầu vít trên đỉnh đầu, như thể trên đầu y là tấm thép.

“Tôi…”

“Tôi ở trong ngăn tủ?”

“Không, tại sao trong tủ lại có hơi lạnh? Chẳng lẽ là…”

Một ý nghĩ xẹt qua trong đầu Marcus khiến anh rùng mình.

“Tôi đang ở nhà xác?”

Ý tưởng này vừa mới nảy sinh, Marcus không thể chịu đựng được nữa, y chỉ cảm thấy da đầu tê dại, lập tức đập đầu và tay vào ngăn tủ.

“Tên quỷ chết tiệt, thả tao ra… mày sẽ xuống địa ngục… tao nguyền rủa mày, mày sẽ…”

Bang bang bang bang…

Marcus gây ra tiếng ồn rất lớn. Đúng lúc này, y đột nhiên nghe thấy một âm thanh va chạm khác, ngay bên cạnh mình.

Tủ bảo quản tử thi thường có nhiều lớp, được sử dụng riêng cho các lò hỏa táng và nhà xác, một số đội pháp y của Cục Cảnh sát Hình sự cũng có những nhà xác đặc biệt.

Nhưng về cơ bản đều rất lớn.

Tủ bảo quản tử thi được chia thành nhiều ngăn tủ có kích cỡ bằng nhau, các nhân viên sẽ kéo ngăn kéo ra, sự khác biệt giữa tử thi và đồ vật có lẽ là một cái tương đối gọn gàng và một cái tương đối lộn xộn.

“Ngoài tôi ra, còn có thứ khác ở trong tủ sao?”

Vẻ mặt của Marcus trở nên phấn khích, y gõ mạnh vào các góc bên trong ngăn chứa xác, hét lên: “Ta là Marcus, cậu là người của Vodun sao?”

Tuy nhiên, tiếng ồn bên cạnh đột ngột dừng lại.

Marcus bị sốc, khó khăn nuốt khan, y sững sờ không dám gõ nữa. Miệng cũng ngậm chặt. Mọi thứ yên lặng doạ người. Marcus đổ đầy mồ hôi lạnh, y vẫn trầm mặc như một cái xác, không có bất kỳ cử động nào. Nhưng trong đầu đang điên cuồng suy nghĩ.

"Người bên cạnh đã nghe thấy tôi, tại sao họ không trả lời tôi? Cứ luôn giữ im lặng."

"Hay vì đó không phải là người?"

"Hay là, có điều gì mà tôi không phát hiện ra?"

Suy nghĩ vừa nảy sinh…

Cộp cộp cộp…

Marcus nghe thấy tiếng bước chân, từ xa đến gần. Ngay sau đó, có tiếng mở cửa két két.

"Ai đó?"

Marcus không biết mình nên nói hay nên làm động tác gì để đối phương thả mình ra hay không.

Nhưng trong tình huống kỳ lạ như thế này, y cảm thấy có lẽ lựa chọn tốt nhất là không nên hành động hấp tấp. Bởi thứ bên cạnh dường như… dường như không phải là con người.

Tình trạng rất gay go. Marcus quyết định trước bình tĩnh, chờ đợi thời cơ xuất hiện. Sự nghi ngờ của y nhanh chóng bị cắt ngang. Bởi vì tiếng bước chân mỗi lúc một gần, sớm đã đến cửa nhà xác, rồi đột ngột dừng lại.

Và sau đó không có tiếng động nào nữa.

Từ lâu Marcus không còn cảm giác này.

Sợ hãi…

Sợ…

Khi bước chân dừng lại, Marcus nổi hết da gà.

Hunter bị ăn mòn nhân tính, chỉ còn lý trí và máu lạnh, những thứ này đột ngột biến mất vào lúc này, chỉ còn lại nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất trong tiềm thức con người.

Mọi nỗi sợ hãi bản năng, ở sâu trong mã gen đều được kích phát ra.

Đột nhiên…

- Bộp bộp…

Tiếng bước chân đột ngột xa dần.

Hơn nữa, còn đi tới sát vách. Marcus nín thở, mắt mở to, áp tai vào bề mặt bên trong ngăn tủ chứa xác, muốn nghe động tĩnh bên cạnh.

Những gì có thể nghe thấy là một âm thanh lạch cạch chói tai. Ngăn chứa xác bên cạnh dường như bị kéo ra ngoài. Lực ma sát giữa kim loại khiến người ta bất giác liên tưởng đến âm thanh chát chúa của những chiếc đinh cào vào inox.

Và sau đó là một loạt tiếng bước chân. Nó khác hoàn toàn so với bước chân trước, có thể dễ dàng phân biệt, trọng lượng của cả hai khác nhau vì một bước chân nhẹ, và bước chân kia khá nặng nề.

Sau khi tiếng bước chân rời xa, Marcus không thể nhịn được nữa, giãy giụa điên cuồng, dùng chân đá, tay đấm, thậm chí cả thiết đầu công, máu chảy đầm đìa.

Nhưng ngăn tủ chứa xác chỉ được mở một chiều. Cho dù dùng lực mạnh đến mức nào cũng không thể đẩy ra trừ khi kéo từ bên ngoài.

Trong những bộ phim truyền hình và điện ảnh, nhân vật chính đã đẩy cửa ngăn tủ chứa xác rồi chạy ra ngoài, về cơ bản là phóng đại. Trong thực tế, cho dù có tỉnh lại trong ngăn chứa xác, cũng không thể nào thoát ra nổi. Không khí lạnh sẽ khiến cơ thể dần dần đông cứng.

Càng giãy giụa thì chết càng nhanh.

Nhưng có lẽ Marcus gặp may, ngăn tủ chứa xác đóng không chặt lắm, sau một lúc cố gắng thì đã đẩy ra được một chút. Marcus tràn ngập hy vọng, y nằm trong nhà xác dùng tay cố mở rộng khe hở, đẩy người ra ngoài.

Khe hở dần mở rộng, khi Marcus có thể ngẩng đầu lên, y nhìn thấy 2 Hunter Vodun mặt áo đen vô cảm đứng bên ngoài nhà xác, lạnh lùng nhìn mình.

Chương 644:

Bên trong nhà xác lạnh lẽo, Marcus vô cảm đối diện với 2 Hunter khác.

Một lúc lâu sau, trong nhà xác đột nhiên vang lên vài thanh âm thưa thớt, giống như xác chết sống lại.

Ngay sau đó là âm thanh giãy giụa, giống như trước phải một lúc lâu sau, Marcus đi cách xa 2 Hunter, đi về phía tủ chứa xác.

Y dừng lại trước tủ chứa xác. Sau đó, y bước đến bên tủ chứa xác, vươn tay nắm lấy tay cầm, rồi máy móc kéo ngăn tủ ra.

Rẹt…

Ở bên trong, có một đôi mắt tràn ngập sợ hãi…

…

Ở thế giới bên ngoài, bản nhạc piano vẫn đang được phát, kèm theo tiết tấu đến cao trào.

Từ trong bóng tối xuất hiện 8 Hunter mặc đồ đen và che mặt.

Có phải đám người Marcus không?

Hoặc có lẽ là cơ thể của họ…

Vừa xuất hiện, bèn bước đi cứng ngắc, hành vi của mọi người hoàn toàn nhất quán, cứ như bản sao, và đi về phía khu vực trung tâm nhất của Vodun.

Ý thức thuộc về trạng thái mơ.

Cơ thể trở về thực tại, mà Đoá Hoa Không Tàn Phai cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Bởi vì thực và mộng đã hoàn toàn lẫn lộn, ở trong hiện thực mà không phải hiện thực.

…

Mà lần này, Đỗ Duy vẫn đang chơi piano, dường như hắn đã trở thành một nghệ sĩ, đắm chìm trong âm nhạc mà hắn đang chơi.

Freddy bên cạnh khom người nhiều hơn.

Freddy - ác linh ác mộng, là ác linh đầu tiên giao dịch với ma quỷ Đỗ, nó rất sợ Đỗ Duy. Nó tự cho mình đã hiểu rõ về Đỗ Duy. Không ngờ, đó chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Freddy hiểu Đỗ Duy đang làm gì. Tất cả những giáo đồ Vodun đều xây dựng giấc mơ dựa trên thực tế, sau đó sử dụng giấc mơ để nhầm lẫn thực tế, dần dần biến Vodun thành một giấc mơ.

Lấy giả đổi thật. Hơn nữa, còn có sức mạnh của Freddy giở trò quỷ. Nhưng nó chỉ là công cụ, chính Đỗ Duy mới là người thực sự thống trị mọi thứ.

Freddy không khỏi nghĩ thầm: “Ma quỷ Đỗ chính là Ma quỷ Đỗ, loại thủ đoạn tà ác này mà hắn cũng có thể dùng được. Những Hunter Vodun này có nằm mơ cũng không ngờ rằng, ngay khi chúng bước ra khỏi khu trung tâm thì đã đi vào giấc mộng rồi.”

“Và giờ, họ đã hoàn toàn mất phương hướng.”

“Khi chúng trở lại khu vực trung tâm, chính là lúc toàn bộ giáo phái Vodun hoàn toàn biến thành một giấc mơ.”

“Chỉ cần Đoá Hoa Không Tàn Phai không phát hiện ra, đám người Marcus sẽ mang ra thứ Ma quỷ Đỗ muốn, nhưng

tôi luôn cảm thấy Ma quỷ Đỗ sẽ không chỉ có mục đích đơn thuần như thế.”

“Hắn hẳn là có âm mưu quỷ quái nào khác, dù sao hắn chính là ác quỷ phục sinh.”

“Hơn nữa, khả năng cao Đoá Hoa Không Tàn Phai sẽ phát hiện ra sự lẫn lộn giữa mơ và thực. Với trí tuệ của ma quỷ Đỗ, không thể nghĩ ra được.”

…

Buck đang đợi. Gã ngồi trên mặt đất, thiền định như thường lệ, cảm nhận sự kết nối từ Đoá Hoa Không Tàn Phai.

Không hiểu tại sao gã đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, như thể giác quan thứ sáu báo cho gã biết đã xảy ra chuyện rất nguy hiểm, nhưng gã không phát hiện ra gì, cũng không biết gì cả.

Bất an vô cớ, cảm thấy lo sợ. Hunter không phải là người bình thường. Họ sở hữu sức mạnh phi nhân tính và có thể coi là ác linh sống, càng là Hunter có kinh nghiệm phong phú, thì thỉnh thoảng lại nảy sinh những gợi ý. Vì năng lực này có thể báo trước những biến hoá có thể xảy ra.

“Đoá Hoa Không Tàn Phai vĩ đại, cõi mộng vĩnh hằng, xin hãy gợi ý cho kẻ hầu này…”

Buck thầm cầu nguyện. Đột nhiên toàn thân chấn động, lập tức quay đầu lại.

Ngoài ra, bông hoa to lớn trước mặt cũng khẽ run rẩy.

“Marcus… các anh về rồi sao?”

Buck nhìn thấy đám người Marcos đồng loạt đi về phía mình.

Sau đó bọn họ ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt tái nhợt.

Marcus cười với gã: “Ta đã trở lại.”

Buck vội vàng hỏi: “Các anh đã bắt được kẻ đó chưa?”

Đám người Marcos đi về phía gã và nói: “Tất nhiên là chúng tôi đã bắt được nó, hơn nữa đang nằm ở trên chúng tôi. Cậu có muốn xem nó không?”

Buck thở phào nhẹ nhõm: “Tôi không muốn nhìn thấy, tôi chỉ muốn nhanh chóng kết thúc tất cả.”

Giọng nói vừa rơi xuống, đám người Marcus đi đến chỗ Buck.

Sau đó nghểnh cổ, nhìn chằm chằm vào mặt gã. Buck cảm thấy có gì đó không ổn. Gã lặng lẽ lùi lại một bước, tiến vào ác linh hoá.

“Ý anh là gì?”

Trong trạng thái Quỷ Nhãn, Buck không nhìn thấy bất kỳ điều gì bất thường.

Đám người Marcos đồng loạt nở một nụ cười giống nhau như đúc. Chỉ là trong bầu không khí kỳ quái như vậy, mỉm cười càng thêm đáng sợ.

Buck cảnh giác hỏi: “Anh… anh cười gì vậy? Có chuyện gì sao?”

“Gặp chuyện không may?”

Đám người Marcos đồng thanh: “Tại sao phải gặp chuyện không may, không phải mọi chuyện vẫn suôn sẻ sao? Chúng tôi đã mang về tồn tại mà Đoá Hoa Không Tàn Phai hằng mong ước.”

“Chúng tôi muốn dung hợp với nó.”

“Buck, cậu cũng sẽ vĩnh viễn sống trong giấc mơ như chúng tôi.”

“Mê man… mê man…”

Buck không khỏi chửi rủa: “Anh điên à?”

Họ nói: “Cậu là người điên, chúng tôi chỉ muốn giúp cậu tỉnh táo hơn.”

Buck lập tức ra tay: “Chúng mày mới là người cần tỉnh táo.”

Trong chốc lát, năng lực ác linh hóa của Buck đã được triển hiện. Cổ của Marcus bỗng dưng bị gãy, và đầu y trực tiếp rơi xuống.

Máu phụt như suối, nhưng cái đầu lăn lộn trên mặt đất vẫn mở miệng: “Nằm mơ… Nằm mơ…”

Buck cảm thấy ớn lạnh trong lòng. Y điên cuồng tấn công, nhưng không ngờ rằng các đồng nghiệp của y không hề chống cự, từng người một ngã xuống vũng máu.

Tuy nhiên, tình hình ngày càng trở nên khủng khiếp hơn. Ngay cả sau khi bị chia cắt, những người đó vẫn đang hét lên giấc mộng…

Đồng thời con mắt luôn hướng về Buck.

Đột nhiên khuôn mặt của Buck trở nên vô cùng đặc sắc. Gã đã phát hiện ra một điều khủng khiếp. Đôi mắt không thể nhắm lại…

Gã vươn tay ra, trực tiếp đâm thẳng vào mắt mình.

- Phập…

Máu phun ra.

Tiếng hét cũng vang lên.

Buck chỉ cảm thấy ý thức của mình chìm xuống. Khi mở mắt ra lần nữa, khung cảnh xung quanh đã thay đổi như cũ.

Vừa rồi mình vẫn còn ngồi thiền.

“Vừa nãy là cái gì?”

Buck run rẩy nói, nhưng vừa nói xong, toàn thân gã chấn động, quay đầu nhìn sang. Gã nhìn thấy đám người Marcus mặc quần áo đen, đồng loạt đi về phía họ, mỉm cười nhìn mình.

Lần này, Buck cũng nở một nụ cười. Gã đứng dậy, đi cùng đám người Marcos, rồi lần lượt chui vào vũng máu, đưa tay chạm vào chiếc đầu lâu được bao phủ bởi rễ của Đoá Hoa Không Tàn Phai.

Nhưng đúng lúc này, Đoá Hoa Không Tàn Phai đột ngột run mạnh.

Chương 645: Kết cục giằng co

Đoá Hoa Không Tàn Phai là sinh vật không nên tồn tại. Có vẻ nó đã sử dụng đầu của Minette làm chất dinh dưỡng, điên cuồng trưởng thành.

Từ một nghĩa nào đó, dù nó không phải là người nhưng cũng không khác gì những người đã ăn trộm sức mạnh của Ma Thần. Vì thế khi đám người Marcos chạm vào đầu lâu. Đoá Hoa Không Tàn Phai lập tức bị kích thích.

Đồng thời nó biến mất trong nháy mắt.

Lúc này trên bồn hoa chỉ còn lại đám người Marcus, họ đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía xa…

…

Đinh…

Đỗ Duy vỗ hai tay vào phím đàn piano. Hắn run rẩy, sau đó lập tức nói với Freddy: “Quay lại mộng của tao, nhanh lên…”

Freddy còn chưa kịp phản ứng đã bị Đỗ Duy trực tiếp đuổi về.

Ngay sau đó, cảnh vật xung quanh thay đổi vô cùng kỳ diệu.

Các bức tường đang vặn vẹo, không khí biến thành những vòng xoáy ốc. Khu vực vốn bị bóng ma bao phủ đang bị trấn áp.

Trên người của Đỗ Duy đột nhiên mở ra một đôi mắt đỏ ngầu.

Shadow luôn lấy Đỗ Duy làm chủ, ngay cả khi phạm vi kiểm soát của nó trải rộng, nó vẫn bảo vệ Đỗ Duy.

Nó luôn đảm bảo sự an toàn của Đỗ Duy.

- Xì xì…

Có một tiếng động lạ vang lên. Các xúc tu của thực vật chui ra từ các vòng xoáy ốc, và các bức tường xoắn. Chuyện này xảy ra trong chớp mắt, Đỗ Duy không thể nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, tầm mắt bị cản trở bởi những xúc tu dày đặc.

"Tôi không ra được?"

Giọng điệu của hắn lạnh lùng, nhưng không có vẻ gì là ngạc nhiên.

Ngay sau đó hình dáng của một bông hoa đẹp như mơ được phản chiếu trong mắt hắn. Đó là Đoá Hoa Không Tàn Phai.

Đỗ Duy thở dài: "Xem ra mày đã phát hiện tao từ lâu, xem ra tao hơi xem thường mày, tao còn tưởng mày sẽ không để ý đến việc tao biến cả Vodun thành giấc mộng, chỉ có mày ở hiện thực."

Nói xong, Đỗ Duy đứng dậy, cây đàn piano lập tức biến mất trong bóng tối.

"Tao rất tò mò, linh hồn của đám Marcus đã bị lạc trong mộng, cơ thể của họ trong hiện thực bị tao điều khiển. Họ đã lấy được đầu lâu, nhưng dường như mày không quan tâm. Thay vào đó, mày ngay lập tức khóa vị trí của tao."

"Rốt cuộc mày chờ đón chuyện gì?"

Ngay khi giọng nói cất lên, những xúc tu của Đoá Hoa Không Tàn Phai hoàn toàn bao phủ xung quanh.

Mọi thứ chìm vào mộng ảo. Ánh mắt của Đỗ Duy mờ mịt, hắn cảm thấy một loại tự do tinh thần.

Nhưng ý thức của Shadow trong đầu hắn lại vô cùng đau đớn.

Đỗ Duy biết giờ hắn đã trở thành mục tiêu của Đóa Hoa Không Tàn Phai, cho dù Shadow giỏi gánh chịu, cũng không thể chống lại tồn tại quái đản này.

Chỉ có con đường chết.

Vào lúc này, Đoá Hoa Không Tàn Phai khổng lồ cũng từ từ kéo dài các xúc tu ra ngoài, đối diện với khuôn mặt của Đỗ Duy.

Còn có phấn hoa trong suốt vẩy ra…

Đỗ Duy như nhìn thấy những khuôn mặt trước mắt mình.

Có Alex nước mắt rưng rưng. Có Minette với vẻ mặt lạnh lùng. Ngoài ra còn có Tom và Cha Tony trông khá đau khổ. Có Shadow, có phong thư. Cả Ryan nữa.

Nhưng gương mặt này đan xen vào nhau, liên tục bị nghiền nát, rồi hình thành các gương mặt mới. Cuối cùng Đỗ Duy nhìn thấy khuôn mặt của hai phụ nữ trung niên, hai người mỉm cười dịu dàng với hắn.

Ánh mắt của Đỗ Duy lập tức lạnh lùng.

Hắn nói: “Mày nên cảm thấy may mắn, bởi vì mày không phải đối mặt với ác linh tao.”

Dứt lời, Đỗ Duy dang tay, tự mình đi về phía những ảo ảnh đó.

Ngay sau đó, cơ thể hắn trở nên hư ảo. Có vẻ như ánh sáng bị khúc xạ từ bên trong, kết nối với Đoá Hoa Không Tàn Phai.

Giây tiếp theo, bụp….

Âm thanh đó không tồn tại trong thực tế, chỉ có thể cảm nhận bằng ý thức. Sở dĩ được mô tả bằng âm thanh là vì chỉ có như vậy.

Cuối cùng mọi thứ đều bị bóp méo. Tất cả đều hóa thành bong bóng mộng ảo, rồi vỡ tan ngay tại chỗ.

…

Trong mộng, ngoài phòng giải phẫu.

Đỗ Duy ngồi trên tấm bia đá có hoa văn Ma Thần, chậm rãi mở mắt. Dưới chân hắn là Freddy, phong thư, và Puton – Quỷ Khoá bị đóng đinh trên mặt đất.

[Master, chào mừng ngài trở lại.】

Phong thư chạy bay đến xu nịnh.

Shadow xuất hiện ngay sau lưng của Đỗ Duy, trên hai tay cầm con dao làm bếp và con dao mổ tà linh.

[Á đù, Shadow-oppa, sao anh hồi phục nhanh thế? Còn tân trang trang bị nữa chớ?】

Phong thư hoàn toàn chết lặng. Không ngờ Shadow đi ra ngoài một vòng, lại lập tức hồi phục sức mạnh thời kỳ đỉnh phong. Không phải nó đã bị vỡ thành nhiều mảnh rồi sao?

Sớm biết thế nó đã cầu xin Đỗ Duy cho nó ra ngoài cùng.

Vào lúc này này, trong bóng tối vô biên trong giấc mộng, bỗng có tiếng huýt sáo.

Đỗ Duy đưa tay ra nắm lấy. Trong mộng, hắn mặc sức bịa ra giấc mộng kỳ quái này.

Trong tích tắc, dưới chân trở thành mặt hồ mênh mông, trong suốt giống như một tấm gương.

Nhìn xuống lần nữa, Đoá Hoa Không Tàn Phai ở ngay bên dưới, với vô số xúc tu trải dài trên mặt nước, nhưng chúng

không thể chui lên khỏi mặt nước.

Đỗ Duy lạnh giọng nói: “Có đôi lời tao chưa nói với mày cho ngươi một chuyện, tao thích phá huỷ mọi thứ, cho nên sẽ chuẩn bị rất nhiều kế hoạch, dù có lúc không sử dụng tới nhưng chỉ cần có thể đối phó với mọi tình huống có thể xảy ra là đủ. Tao chưa bao giờ nghĩ cách giết mày, bởi thật ra tao cho rằng mày quá yếu. Nhưng không sao, giờ mày không thể giết được tao, tao cũng không giết được mày. Khi ác linh tao đồng hóa xong những Ma Thần kia, chính là ngày chết của mày.”

Đỗ Duy đã nhìn thấy mọi rất nhiều điều kinh tởm hơn bất cứ ai khác.

Đoá Hoa Không Tàn Phai tàn đánh vào tâm trí hắn. Chuyện đó rất bình thường, Đỗ Duy cũng đang nghĩ cách hại đoá hoa.

Nhưng hắn đã dùng một phương pháp vô cùng vô sỉ là dùng cơ thể mà Shadow chiếm hữu làm mồi nhử, để cho Đoá Hoa Không Tàn Phai đồng hóa. Chỉ cần đồng hóa thì bông hoa sẽ chui vào trong mộng, mà mơ chính là sân nhà của Đỗ Duy.

Dùng mộng tạo mộng.

Tất nhiên, lý do chuyện này xảy ra là vì Đỗ Duy thật sự không giết nổi Đoá Hoa Không Tàn Phai. Đối phương cũng không thể giết hắn.

Nhưng cứ giằng co như vậy, nếu Đoá Hoa Không Tàn Phai có những biến hoá quỷ dị, có thể sẽ đồng hóa mộng của Đỗ Duy.

Tuy nhiên, điều đó cũng không quan trọng. Mộng của hắn không nhất thiết phải là mộng của hắn, mà nó cũng có thể là của người khác.

Đỗ Duy liếc nhìn Freddy bên cạnh đầy ẩn ý. Freddy vô thức rùng mình.

“Ma quỷ Mastẻ, tại sao ngài lại đột ngột nhìn em?”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Tao thấy biểu hiện lần này của mày rất tốt. Khi quân đoàn ác linh của tao được xây dựng, tao sẽ giao cho mày một vị trí rất quan trọng.”

Freddy xúc động nói: “Master, ngài thật tốt với em.”

Đỗ Duy cười nói: “Tao luôn coi trọng mày.”

Phong thư ở bên vô cùng ghen tị.

Nó thầm nghĩ: “Freddy chết tiệt, nó làm chó săn đâu lâu bằng tôi! Master sao có thể đối xử tốt với nó như vậy? Không được, mình phải nghĩ cách, tuyệt đối không được để địa vị của Freddy ở trong lòng Master vượt qua mình.”

Chương 646: Đó là một giấc mộng mà ít ai từng mơ

Phong thư đôi khi rất tỉnh táo, nhưng có khi lại rất ngờ nghệch. Nó biết kẻ được Đỗ Duy xoi trọng nhất chính là Shadow. Nhưng nó không biết lý do Shadow có địa vị cao như vậy hoàn toàn là do Shadow không biết nói chuyện, không có trí tuệ, chỉ biết thực hiện mệnh lệnh. Mà địa vị của phong thư không bằng Shadow là vì nó biết nói chuyện. Không đúng, phải nói là giỏi gỡ chữ.

Còn về Freddy?

Một ác linh ác mộng khôn ngoan, biết nói, không khác gì người phàm, cho dù có bán linh hồn cho Đỗ Duy, hắn cũng sẽ không tin tưởng bao nhiêu. Địa vị lão nhị của phòng thư dù vạn năm sau cũng không bao giờ có thể lay chuyển.

Nhưng vào lúc này, cả giấc mơ đều đang chấn động. Vào lúc này dưới đáy hồ, nước hồ đang quay cuồng.

Đoá Hoa Không Tàn Phai dường như đã bị Đỗ Duy chọc giận, nó đang muốn phá hủy toàn bộ mộng cảnh.

Nhưng Đỗ Duy lại lộ vẻ lo lắng sâu sắc. Toàn bộ mặt hồ đang tỏa ra những đốm sáng lấp lánh giống như là phấn hoa. Hơn nữa xung quanh lại xuất hiện ảo ảnh. Phía trước Shadow xuất hiện một người đàn ông cao lớn, một tay cầm dao găm, nhưng trên da mặt lại có rất nhiều đốm đen lớn. Phía trước phong thư xuất hiện Bá tước Carlos. Phía trước FFreddylà nó khi còn sống. Đến ngay cả Quỷ Khoá Puton vốn không còn cảm giác tồn tại cũng xuất hiện ảo ảnh, hơn nữa có tới hai cái,

một cái là lão lúc còn là con người, một cái là Quỷ Khoá nguyên bản.

Trước mặt Đỗ Duy lại không có gì. Điều này dường như đang phản xạ cái gì đó. Đỗ Duy chỉ nhìn lướt qua, lập tức nảy sinh một ý nghĩ: "Đây có thể là tiền kiếp của bọn họ."

Song điều này không quan trọng. Gương mặt của Đỗ Duy có chút khó coi, hắn cứ nghĩ Đoá Hoa Không Tàn Phai sẽ không gây ra sóng gió gì trong mộng của hắn, ai dè nó có thể gây ra hỗn loạn. Đây là lần đầu tiên Đỗ Duy có cảm giác sắp bị lật ngược thế cờ.

Đám phòng thư rất sợ hãi. **[Tiêu chắc rồi, Master, chúng ta phải làm sao bây giờ?]**

"Ma quỷ Đỗ, ngài không nên tiếp tục nhét đồ lung tung vào trong mộng, giấc mộng của ngài sắp trở thành nhà kho luôn rồi!"

Còn Quỷ Khoá Puton cũng kêu lên: "Alfalia, nguyền rủa của tao cuối cùng cũng có tác dụng. Mày nhất định sẽ chết ở đây, chết cùng tao!"

Freddie và phong thư đều phớt lờ lão.

Cả tên thật của Master cũng không biết, éo cùng đẳng cấp với chúng.

Vào thời điểm này, tất cả thủ hạ của Đỗ Duy đều lúng túng.

Chỉ có Shadow lặng lẽ đứng sau lưng Đỗ Duy, hai tay cầm dao.

Đỗ Duy cau mày nhìn xuống mặt hồ dậy sóng cuồn cuộn.

Đoá Hoa Không Tàn Phai dưới đáy hồ đang cố lao lên, nó sẽ nhanh chóng chui ra khỏi mặt hồ. Đến lúc đó Đỗ Duy sẽ hoàn toàn bị đồng hóa.

Nhân tiện, tất cả thủ hạ của hắn đều có mối ràng buộc sâu sắc với hắn.

Tức là chỉ cần Đỗ Duy chết, phong thư, Freddy, Shadow, Quỷ Khoá, tất cả đều phải chôn cùng.

Nhưng Đỗ Duy không chạy được, giờ hắn đang bị mắc kẹt trong mộng, nếu hắn có thể trở lại thực tế thì đã đi từ lâu.

"Tôi vẫn còn cách."

Đỗ Duy quay đầu nhìn Freddy.

Freddy nói: "Ma quỷ Đỗ, ngài đừng nhìn em như vậy, em rất sợ."

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Chú không cần sợ, giờ anh giao cho chú một nhiệm vụ."

Freddy hỏi: "Nhiệm vụ gì?"

Đỗ Duy nói: "Thôi miên anh nằm mơ trong mộng. Anh muốn kéo Đoá Hoa Không Tàn Phai vào trong mộng của mình. Anh muốn để nó hoàn toàn chìm nghỉm, trừ khi ngày nào đó anh tỉnh lại, nếu không nó sẽ không bao giờ có thể thức tỉnh từ trong vô hạn mộng."

Freddy bất lực đáp: "Nhưng em không thể thôi miên ngài, giờ chúng ta đang ở trong giấc mơ tiềm thức của ngài."

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Cho nên anh sẽ để chú biến thành anh, để anh tự thôi miên mình. Về phần giấc mộng tiềm thức này? Ai nói với chú đây là giấc mộng của anh."

Freddy hoàn toàn choáng váng.

"Ý của ngài là gì?"

Đỗ Duy cười nhạo: "Lẽ nào chú đã quên chú luôn nằm mộng thay anh sao."

Ngay sau đó, đôi mắt của Freddy lập tức tối sầm. Ý thức chìm vào bóng tối, cuối cùng, điều hiện lên trong đầu lại là lần đầu nó gặp Đỗ Duy, cảnh tượng nó biến thành Đỗ Duy rồi bị ác ma nữ tu đuổi giết.

Ở bên cạnh, phong thư trơ mắt nhìn Freddy khoác lên mình lớp áo khoác Đỗ Duy. Từ ác linh ác mộng trở thành một Đỗ Duy khác.

Sau đó Đỗ Duy phiên bản Freddy này của đã nói với Đỗ Duy thực: "Khi anh đếm đến 3, chú sẽ đi vào nơi sâu nhất của tiềm thức. Giấc mơ của chú chính là hiện thực, và nơi này sẽ bị bỏ rơi."

"3 …"

"2 ……"

"1…"

Đỗ Duy nhắm mắt lại.

Sau đó, Đỗ Duy phiên bản Freddy, Shadow, phong thư, Quỷ Khoá và tấm bia đá, tất cả đều biến mất.

Vị trí chuyển dịch.

Ngay khi vừa biến mất, rễ của Đoá Hoa Không Tàn Phai trồi lên khỏi mặt hồ. Sau đó, trước khi mọi thứ biến thành bóng tối, đoá hoa chợt lao về một hướng. Ngay sau đó, cả Đoá Hoa Không Tàn Phai bị lôi lên khỏi hồ nước, trực tiếp đuổi theo.

…

Freddy vĩnh viễn không biết nó sống đến bây giờ, ngoại trừ việc Đỗ Duy coi trọng năng lực của nó, cũng là vì đã đào rất nhiều hố lớn cho nó.

Vào thời khắc quan trọng, nó sẽ trở thành bia đỡ đạn. Freddy thay Đỗ Duy nằm mơ, nhưng chủ nhân của giấc mơ là Đỗ Duy, nó chịu khổ nhưng lại không có bất kỳ quyền hạn nào.

Mà giấc mơ chân chính của Đỗ Duy đã biến mất sau khi Freddy thay hắn nằm mơ. Hắn là người không thể nằm mơ, giấc mơ của Freddy chính là giấc mơ của hắn. Logic này là hoàn toàn khó hiểu. Nói cách khác, không có cách nào để định nghĩa nó.

Giờ Đỗ Duy đã bước vào giấc mơ thực sự của mình. Hơn nữa còn là một giấc mơ sâu trong tiềm thức. Có một lời giải thích rất thú vị về những giấc mơ trong tâm lý học.

Giấc mơ là một bức chân dung của thực tế. Là nhân cách của một người, là biểu hiện khách quan nhất. Khát vọng lớn nhất và ít muốn được người ngoài biết đến nhất trong tính cách của bạn đều được ghi lại qua những giấc mơ.

Giấc mơ của Đỗ Duy đã tan hoang. Đây là một thế giới rất trống rỗng, nhàm chán và đơn điệu.

Mặt đất có màu xám trắng, được chia thành các ô vuông đều nhau. Xung quanh có một số tòa nhà đổ nát: có nhà trẻ, trường học, tiểu khu, công ty, cả những con phố trong thực tế.

Nói ngắn gọn thì những quá khứ mà Đỗ Duy không muốn nhớ lại đều bị hắn ném vào trong mộng.

Nhưng lần này…

- Vù vù…

Khi gió thổi qua một bức ảnh ố vàng.

Trong bức ảnh, có một người áo khoác trắng giống hệt Đỗ Duy, nhưng ánh mắt lại vô cùng u ám, trong lòng như có một nút thắt không thể gỡ ra, trông như mới ngoài 20 tuổi.

Khi bức ảnh rơi xuống, có một bàn chân giẫm lên nó. Đỗ Duy mặc áo gió, lạnh lùng đứng tại chỗ ngẩng đầu nhìn ra sau. Hắn nhìn thấy bóng khổng lồ của Đoá Hoa Không Tàn Phai trên bầu trời. Không hiểu sao, Đỗ Duy đút hai tay vào túi, lấy ra điếu thuốc và bật lửa từ trong túi, tùy tiện châm lửa rồi hít một hơi.

"Khi mày nhìn thấy giấc mơ của tao thì mày đã không thể thoát ra được nữa. Vậy tao nên nói gì đây? Chào mừng đến với thế giới của tao."

Chương 647: Quân đoàn ác linh có thêm 1 viên đại tướng

Bóng của Đoá Hoa Không Tàn Phai đang tràn ngập. Các xúc tu đang điên cuồng mọc ra.

Nhưng Đỗ Duy chỉ dửng dưng quan sát, hắn vừa hút thuốc vừa nghĩ một việc. Đó là tại sao Đoá Hoa Không Tàn Phai cứ muốn giết mình cho bằng được. Chẳng lẽ hắn thật sự trở thành công địch của ác linh, kẻ thù của tất cả Ma Thần, nên những tồn tại quỷ dị trên thế giới muốn đoàn kết lại để giết chết hắn?

Điều mà Đỗ Duy có thể chắc chắn là Đoá Hoa Không Tàn Phai này không phải là Ma Thần.

Hơn nữa hắn chưa từng kết thù với nó. Suy ra sâu hơn, tức là trong cơ thể hắn phải có thứ gì đó thu hút đối phương.

"Là cái gì chứ?"

"Linh hồn của tôi? Hay liên quan đến Minette?"

Đỗ Duy dường như đang hỏi Đoá Hoa Không Tàn Phai đang dần ăn mòn mộng của hắn, cũng như đang hỏi chính mình. Đột ngột một điều kỳ lạ lóe lên trong mắt của hắn.

Chiếc mặt nạ trắng toát xuất hiện trên tay hắn.

Trong nháy mắt, Đoá Hoa Không Tàn Phai tạm dừng lại. Sau đó, giống như một con cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, cũng không để ý đang ở trong mơ, trực tiếp lao thẳng về phía Đỗ Duy.

Đồng thời một ác ý cực kỳ tham lam, cực độ khát vọng cũng đã hoàn toàn khóa chặt Đỗ Duy. Nói một cách chính xác,

là tấm mặt nạ. Đỗ Duy hơi khó chịu, nhưng sắc mặt lại rất kỳ quái.

“Mày muốn mặt nạ của tao sao?”

Trong mặt nạ là ác linh Đỗ Duy, mặt khác của hắn đang đồng hóa 18 trong 72 Ma Thần của Solomon.

Sau đó Đỗ Duy mỉm cười: “Đừng nôn nóng, tao đã đoán ra mày là thứ gì.”

Rốt cuộc, hắn tiện tay ném chiếc mặt nạ đi, nó lập tức chìm xuống mặt đất là những ô đen trắng.

Ngay sau khi Đoá Hoa Không Tàn Phai mất đi mục tiêu, nó hoàn toàn tức giận. Tuy nhiên, cơn giận dữ của nó chẳng có tác dụng gì. Ngược lại, ánh mắt của Đỗ Duy càng trở nên nguy hiểm, có một chút ngạc nhiên, khao khát, và thậm chí là tham lam trong mắt hắn.

Giống như nhìn thấy một kho báu quý hiếm nào đó.

“Mày trưởng thành từ cái đầu của Minette, người phụ nữ đó khoác giáp thành thần 5 lần. Cô ấy cũng có thể được gọi là Ma Linh.”

“Và giờ mày muốn lấy mặt nạ của tao, đó là bởi vì mày muốn ăn sức mạnh của Ma Thần, đúng không?”

Đỗ Duy thực sự kinh ngạc. Đoá Hoa Không Tàn Phai tuyệt đối không thể chết. Giữ lại nó, phát triển nó, biết đâu nó có thể giúp ích cho hắn rất nhiều.

Hắn không muốn chiến đấu và đối mặt với Ma Thần một mình.

Mà Đoá Hoa Không Tàn Phai thì sắp tức điên rồi, nó không có trí tuệ, chỉ có bản năng, sau khi chiếc mặt nạ biến mất, nó trở nên vô cùng cáu kỉnh và điên cuồng.

Giấc mộng dần tan vỡ. Những tòa nhà hoang tàn đó đều tan thành nhiều mảnh, dần dần bị bóng tối nuốt chửng. Nhưng Đỗ Duy không hề quan tâm, hắn nhìn Đoá Hoa Không Tàn Phai cứ như nhìn một đứa trẻ, đồng thời vì mộng cảnh vỡ tan mà thân thể hắn cũng dần mờ mịt. Nhưng hắn lại nói: "Đừng sợ, tao sẽ không nhốt mày mãi trong mộng, đợi đến thời cơ thích hợp tao sẽ cho mày ra ngoài, và mày sẽ là trợ thủ đáng tin cậy nhất của tao."

"Nhưng không chỉ đáng tin cậy, tao cần mày biết nghe lời. Trong giấc mơ của tao, mày sẽ không nhận được bất kỳ chất dinh dưỡng nào, một bông hoa dù đẹp đến đâu cũng sẽ dần khô héo."

"Tao sẽ không để mày khô héo, nhưng cũng không muốn mày quá mạnh."

Nói xong, Khi Đỗ Duy cùng mộng cạnh vỡ tan, biến thành vô số mảnh vỡ, giống như một tấm gương. Những mảnh vỡ đó phản ánh những giấc mơ rời rạc, có hình bóng của Đoá Hoa Không Tàn Phai.

…

Freddy cảm thấy như mình vừa gặp ác mộng. Trong giấc mơ, hắn dường như đã giao dịch với một ác quỷ tên là Đỗ Duy. Đối phương vô cùng vô liêm sỉ, đáng khinh bỉ đến cùng cực, không có chút danh dự hay điểm mấu chốt nào cả.

Hắn không những cho mình biết bao ám thị tâm lý, còn ép nó phải giao dịch với hắn.

Quả thật khiến người ta căm hận, điều đáng sợ nhất là nó muốn chết cũng không được.

Hơn nữa, bố dượng Ryan của nó lại là thuộc hạ trung thành nhất của đối phương, dưới trướng của ma quỷ có con chó săn

phong thư kế thừa sự vô liêm sỉ từ hắn, cũng như ma linh Shadow với đôi mắt đỏ như máu.

"A… buông tôi ra!"

Freddy hét lên rồi đột ngột mở mắt, ánh mắt đầy hoảng sợ và tuyệt vọng.

Cảnh tượng xung quanh khiến nó choáng váng, quang cảnh gọn gàng sạch sẽ, nền đất màu trắng, trắng đến chói mắt.

Ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời vẫn tối đen. Nó dường như là trong một giấc mơ, nơi này chỉ có một mình nó. Freddy buồn bã đứng lên, nó nhìn vào bàn tay của chính nó, móng vuốt của nó rất sắc.

"Đây là nơi nào? Dường như hoàn toàn khác với cảnh tượng trong giấc mơ của tôi."

"Tôi nhớ nơi tôi ở có một phòng khám nghiệm tử thi."

"Và tên ác quỷ luôn thích đưa ác linh vào những giấc mơ. Tôi nghi ngờ rằng hắn mắc chứng nghiện sưu tầm trầm trọng."

"Nhưng tên ma quỷ dường như đã bị thương, cho nên chỉ có thể ở trong mộng, thủ hạ của trừ Shadow thì đều như vậy. Nhưng giờ chỉ còn lại mình tôi. Vậy hắn đã chết, hay những chuyện đã xảy ra chỉ là một giấc mộng, giờ tôi tỉnh lại từ trong mộng, có được tự do?"

Mắt của Freddy sáng lên. Nó cảm thấy chắc chắn nó đã được giải thoát.

"Jesus, Satan, cuối cùng các ngài đã nghe thấy lời cầu nguyện của em rồi đúng không?"

"Cảm ơn Jesus, cảm ơn Satan, các ngài đã cứu ác linh ác mộng Freddy tôi. Từ nay về sau, tôi nhất định sẽ thay đổi, làm một ác linh tốt bụng."

Freddy quỳ gối, trên mặt lộ ra những giọt nước mắt vui mừng. Có trời mới biết cảm giác đó phấn khích như thế nào. Không biết đã bao ngày đêm, nó khao khát tự do, khao khát ma quỷ Đỗ Duy nghịch lửa và tự thiêu.

Nhưng đã rất lâu… rấ lâu…

Hoặc do bị tra tấn quá lâu, khiến nó lãng quên suy nghĩ này.

Nhưng giờ…

Nice!

"Hahahaha… tôi hạnh phúc quá."

"Cái thằng khốn nạn Ryan, thằng chó ma quỷ Đỗ, chắc chúng mày không nghĩ Freddy tao có ngày hôm nay!"

Freddy mừng rõ chạy như điên trong mộng.

Nó không hề biết giờ nó đã trên ranh giới của sự điên loạn. Đỗ Duy đã giở rất nhiều trò bẩn với nó, một khi được phát động, sẽ tác động mạnh đến ý thức của nó.

Sau cùng tác động của việc trở thành một người khác, và sự vặn vẹo ý thức là rất mạnh. Trừ khi chịu kích thích cực mạnh, nếu không, trong thời gian ngắn sẽ không thể thoát khỏi sự điên loạn.

Nhưng đúng lúc này, một hồi chuông điện thoại dồn dập vang lên.

Freddy điên cuồng nhún nhảy như một phản xạ có điều kiện, rồi quay đầu nhìn xung quanh.

Ngay sau đó nó nhìn thấy một chiếc smartphone lơ lửng trước mặt.

Giây tiếp theo, điện thoại tự động trả lời.

Hơn nữa, có một giọng nói quen thuộc với Freddy từ đầu dây bên kia.

Giọng của Ryan rất bất mãn.

Gã chửi bới và nói: “Mẹ kiếp, hôm nay có chuyện gì vậy? Tín hiệu tệ quá, tao gọi lâu như vậy mới kết nối được. Chả lẽ nâng cấp 5G nên tốc độ tín hiệu bị giới hạn?”

“Này, này, Freddy, mày có nghe thấy không? Chuyển lại cho chủ nhiệm, tao tìm được kế hoạch phát tài. Mau để chủ nhiệm nghe máy, chỉ cần tao có thể thành công, từ này về sau chúng ta sẽ mặc sức ăn chơi!”

Chương 648: Cùng Đỗ Duy trải qua năm rộng tháng dài

Vào thời điểm này, Freddy như bị dội một gáo nước đá từ đầu đến chân trong mùa đông lạnh giá. Trái tim cũng lạnh như băng.

“Tôi đã tỉnh mộng. Giãy giụa có lợi ích gì?”

“Hiện thực quá đau lòng, tôi rất muốn có năng lực du hành xuyên thời gian, xuyên về quá khứ bóp chết chính mình, tại sao phải trêu chọc tên ma quỷ kia?”

Freddy tỉnh mộng. Thực tế tàn nhẫn hơn nhiều so với mộng cảnh.

Nó lập tức tát mạnh vào miệng của mình.

“Mình nghĩ cái quỷ gì vậy, sao lại nghĩ ma quỷ có thể chết, á á á…”

Freddy đập liên tục vào mặt của mình. Hai dòng nước mắt tuyệt vọng lăn dài rơi trên má.

Nó hiểu rõ ngay khi hắn và Ma quỷ Đỗ tiếp xúc, nó đã rơi vào trong tay hắn, sống chết cũng không còn nằm trong sự kiểm soát của nó, nó chỉ là một công cụ chết tiệt.

Nghĩ nhiều như vậy có ích gì?

Đúng lúc này, Ryan ở đầu dây bên kia bị Freddy làm cho bối rối.

“Mày đang nói cái quái gì vậy?”

“Lại còn tự tát mình? Mày điên rồi sao?”

“Này, này, Freddy, đừng làm tao sợ, mày có nghe thấy không?”

Freddy khóc và nói: “Tôi có thể nghe thấy, nhưng thế thì có ích gì?”

Ryan nghi ngờ cuộc đời: “Mày nói cái quái gì vậy? Sao tao éo hiểu gì cả.”

Freddy bật khóc: “Tôi không biết mình đang nói về cái gì, có lẽ đây là tuyệt vọng, anh sẽ không bao giờ có thể nhận ra nỗi đau của tôi, bởi vì nỗi đau của tôi là do anh và ma quỷ Đỗ gây ra.”

Khi nghe điều này, Ryan ở đầu bên kia điện thoại ngạc nhiên nói: “Chủ nhiệm và tao gây ra đau khổ cho mày?”

Freddy nghiến răng nghiến lợi nói: “Đúng vậy, là cả hai. Tôi thấy rất rõ cả hai đều giống nhau, đều là ma quỷ. Ngày nào cũng bức hiếp, hành hạ tôi, tôi không còn thấy được hy vọng, tại sao tôi lại thảm như vậy…”

“Hai người không có lương tâm sao?”

Ryan kêu lên: “Mày phát hiện rồi sao? Xem ra tao phải nói với chủ nhiệm không nên bóc lột mày quá mức, nếu không một nô lệ tốt như vậy có thể sẽ bị phế.”

Freddy gầm lên: “Tao không phải nô lệ của mày, dkm thằng bại não Ryan.”

Ryan khinh thường nói: “Mày nói không phải thì không phải sao? Tao cứ nói mày là nô lệ đó, mày có thể làm gì được tao?”

“Giờ tao không cần phải giấu giếm mày nữa. Đúng vậy, chủ nhiệm và tao là ác quỷ, những nhà tư bản ma quỷ như chúng tao vốn không hề có cái gọi là lương tâm. Freddie mày chỉ là nô lệ mà thôi. Chúng tao bóp lột mày thì đã làm sao?”

“Mày phản kháng đi, mày có năng lực phản kháng sao?”

Freddy suy sụp ngã ngồi trên mặt đất, ôm đầu nói: “Ryan mày tỉnh lại đi, ma quỷ Đỗ không có nhân tính, hắn xấu xa từ tận trong xương tuỷ, không chừng hắn luôn có ý đồ xấu với mày, luôn lợi dùng mày…”

“Mày không nên làm vậy với tao.”

“Bởi vì mày… là cha của tao… con…”

Vừa mới nói xong, một ngụm đờm lập tức bay ra từ điện thoại rồi đập ngay vào đầu của Freddy.

Ryan tức giận nói: “Freddy, mày muốn chết sao? Tao cảnh cáo mày đừng có bấu víu quan hệ với tao, mày là nô lệ, còn tao là quý tộc, à không đúng… giờ tao là hoàng đế.”

“Giữa tao và mày có khoảng cách giai cách rất lớn.”

“Hơn nữa tao vẫn còn sống, ít nhất tao có thể sống thêm vài trăm năm nữa. Mày muốn làm con trai tao, kế thừa ngai vàng của tôi, đó chính là lòng lang dạ sói!”

Freddy gục xuống và hét lên: “Tao… con thật sự là con trai của cha, mặc dù không phải là con ruột.”

Ryan càng tức giận: “Không phải ruột thịt còn dám gọi ba? Mày xứng sao?”

“Mày chết chắc rồi Freddy, mày dám, Ryan rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Hôm nay tao sẽ mắng chết mày…”

Cảm giác này thật quen thuộc…

Freddy biết rằng nếu nó không làm gì đó, nó sẽ bị Ryan điên cuồng mắng chửi cả đêm.

Nhưng bên kia huyên thuyên không dứt, đáng tởm chẳng khác gì lũ ruồi.

Freddy quỳ trên mặt đất, điên cuồng quỳ xuống. Nhưng nó không phải là xin lỗi Ryan, mà là gọi Đỗ Duy.

"Đỗ Duy, mau ra đi… Ryan có kế hoạch phát tài, muốn nói với ngài…"

…

Cuộc gọi của Freddy đã được định sẵn là vô ích.

Bởi vì bây giờ Đỗ Duy hoàn toàn không thể nghe thấy. Trong mộng, hắn đang tiếp tục kéo Đoá Hoa Không Tàn Phai vào sâu hơn, nhốt vào trong mộng, hắn không thể phân biệt được sự khác nhau giữa thực và mộng. Hắn chỉ có thể làm tới mức này trong giấc mơ của mình.

Trên thực tế, trừ khi biến thành ác linh Đỗ Duy, nếu không hắn vốn đánh không lại Đoá Hoa Không Tàn Phai. Nhưng dù là vậy, tồn tại của Đoá Hoa Không Tàn Phai cũng là một yếu tố đáng lo ngại.

Đỗ Duy phải tạo ra rất nhiều giấc mơ, nếu không Đoá Hoa Không Tàn Phai có thể lao ra khỏi giấc mơ trước khi ác linh Đỗ Duy hồi phục. Khi đó, hắn sẽ chết.

Qua những giấc mơ, Đỗ Duy nhảy trở lại giấc mơ của Freddy. Cũng chính là không gian toàn là màu trắng.

Cùng lúc đó, Shadow và phong thư, cũng như Quỷ Khoá Puton đều xuất hiện ở đây.

Shadow và phong thư vẫn ở bên Đỗ Duy đi khắp nơi.

Chỉ có Puton bị đánh đập, bị đóng đinh trên mặt đất, không thể cử động được, miệng còn bị dây xích quấn chặt nên nó chỉ có thể thầm nguyền rủa.

"Tên ma quỷ Alfalia, tao nguyền rủa mày chết không yên lành."

…

Kẻ đầu tiên phát giác ra Đỗ Duy vẫn là Ryan, smartphone trực tiếp bay tới trước mặt hắn, kêu lên: “Chủ nhiệm, anh rốt cục đến rồi, tên ngốc Freddy này thật sự muốn vượt qua phân chia giai cấp trở thành quý tộc, anh nói có phải hắn điên rồi không?”

Freddy bên cạnh sợ hãi nhìn Đỗ Duy. Nó vẫn giữ nguyên tư thế quỳ gối cầu xin sự thương xót, nhưng lại trông vô cùng buồn cười.

Đỗ Duy nhìn Freddy thật sâu, lạnh lùng nói: “Mày sợ tao sao?”

Freddy vô thức gật gật đầu, nhưng nhanh chóng lắc đầu, nặn ra một nụ cười nói: “Em làm sao có thể sợ ngài, Master ma quỷ vĩ đại.”

Đỗ Duy hừ lạnh một tiếng nói: “Tao biết mày đang nghĩ gì, nhưng tao không quan tâm.”

“Mày có thể ôm ác ý với tao, hoặc là muốn trả thù tao. Cũng có thể giống như Puton, luôn nguyền rủa tao. Nhưng dù mày có làm gì đi chăng nữa thì cũng không thể thoát khỏi tao.”

“Thay vì nghĩ ngợi nhiều, không bằng yên tâm làm việc thay tôi. Tao có thể hứa với mày nếu không ở trong tình huống ắt phải chết, sẽ không để mày chết.”

Freddy cười khổ nói: “Lời của ngài, nửa chữ em cũng chẳng dám tin, có thể ngày mai ngài sẽ giết em.”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Tap không cần phải nói dối mày, bởi vì sinh tử của mày đều nằm trong tay của tao. Tin hay không thì lời hứa của tao vẫn có giá trị.”

Khi Freddy nghe thấy điều này, vẻ mặt của nó có chút sững sờ. Ma quỷ Đỗ dường như thật sự không cần thiết phải nói dối mình. Điều hắn nói cũng có lý.

Lúc này Freddy nuốt nước bọt nói: “Ngài nói thật chứ?”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Thế giới này đã cho tao quá nhiều nỗi đau, vận mệnh cũng giằn vặt tao. Hôm nay, tao đã hiểu rõ ý nghĩa của phản kháng.”

“Nhưng tao đã triệt để nhìn thấu: tương lai của tao nằm trong tay tao, không ai có thể giúp tao, cũng không giúp được tao, tao một mình tiến lên phía trước, cũng chỉ có lũ ma quỷ như mày ở cùng tao.”

“Tao chết thì chúng mày cũng chết. Nhưng nếu tao còn sống, thì chúng mày sẽ phải ở cùng tao đi trên con đường này cho đến cuối cùng.”

Chương 649: Chủ nhiệm, chúng ta sắp phát tài

Khi Đỗ Duy nói những lời đó, thái độ của đám thuộc hạ rất kiên định.

Ừm…

Ít nhất thì phong thư vô cùng kiên định.

[Master, phong thư là tay sai trung thành nhất của ngài. Ngài nói cái gì, thì phong thư làm thế ấy, phong thư tuyệt đối ủng hộ ngài vô điều kiện.】

Là một con chó săn, Phong thư có thể nói là vô cùng đạt chuẩn. Việc tự tẩy não đã có tác dụng kỳ diệu.

Freddy nói trong tâm trạng hỗn độn: "Mặc dù chúng ta là thuộc hạ của ngài, nhưng chúng ta đều là do ngài gài bẫy nên mới phải làm thuộc hạ. Chúng ta không hề có năng lực kháng cự."

"Ngài thật sự là ma quỷ."

Vừa nói xong, Ryan ở đầu dây bên kia bất đắc dĩ nói: "ĐKM, Freddy chủ nhiệm của tao sao có thể là ma quỷ, mày đừng nhục mạ chủ nhiệm của tao, nếu không tao sẽ giết mày không qua đường dây điện thoại."

Freddy lập tức xuống giọng: "Con sai rồi cha Ryan, cha đừng tính toán với con."

Có Chúa mới biết, Ryan thật sự có thể đến và giết nó.

"Hừ… không được gọi tao là cha, phải gọi tao là bệ hạ."

Ryan rất kiêu ngạo, mắng Freddy xong, bèn chuyển sang nói với Đỗ Duy: "Chủ nhiệm, chúng ta đang nói chuyện làm ăn đã, suýt nữa bị Freddy làm cho quên luôn rồi, em có kế hoạch lớn làm giàu muốn thảo luận với anh."

"Chỉ cần ta làm tốt vụ này, chúng ta có thể kiếm được ít nhất 30 tỷ."

Đỗ Duy nghe xong bèn đau đầu.

"30 tỷ? Ryan chú điên rồi sao? Kiếm đâu ra 30 tỷ?"

30 tỷ không là gì đối với Đỗ Duy. Hắn là con rể của gia tộc Wittbach, Alexis có 50% quyền thừa kế, sau khi kết hôn thì cả đời không cần lo lắng về tiền bạc.

Tiền đơn thuần chỉ là một con số. Nhưng Ryan là bệnh nhân tâm thần, lấy đâu ra 30 tỷ.

Đột ngột một điều hiện lên trong đầu của Đỗ Duy, dường như Twilight nợ Ryan tiền thuốc men, là bao nhiêu tiền nhỉ? 20 tỷ? 30 tỉ?

Ryan bên kia rất cao ngạo: "Chủ nhiệm, anh đừng coi thường em, dù sao giờ em là hoàng đế, trí tuệ của em chắc chắn hơn xa đa số người."

"Sau khi điều tra cẩn thận, em phát hiện tài khoản của bệnh viện tâm thần Twilight dường như không có mật khẩu. Em đã thử vào buổi sáng và trực tiếp chuyển 20,000 USD vào tài khoản ngân hàng của mình."

"Dù sao họ nợ em rất nhiều tiền, em lén lấy kiếm tiền, chắc chắn họ sẽ không thể phát hiện ra."

"30 tỷ là đây chứ đâu!"

Sau khi nghe những điều này, Đỗ Duy ngẩn người: "Tài khoản của Twilight không có mật khẩu sao? Và quá trình này nghe có vẻ kỳ lạ, chú đã làm như thế nào?"

Ryan nói: “Làm sao em biết được, dù sao không có mật khẩu, nếu có mật khẩu thì làm gì được? Dù sao bọn họ nợ em lại không chịu đưa tiền cho em, thì em đành phải lấy trộm thôi.”

Thật là ngang ngược.

Đỗ Duy im lặng nói: “Hay là bỏ đi. Mấy ngày nữa anh sẽ đến Twilight đón chú. Chú không cần lấy tiền của bọn họ, hơn nữa 30 tỷ thì cả Twilight cũng không có nhiều tiền như vậy.”

Ryan cười nói: “Chủ nhiệm anh sai rồi. Em cũng biết công ty nhỏ như Twilight chắc chắn không có 30 tỷ, nhưng em có phương pháp của mình, anh không cần phải lo lắng, cứ chờ phát tài đi.”

“Chủ nhiệm, em vẫn thích Bệnh viện Tâm thần Hill của chúng ta hơn. Bầu không khí ở đó rất tốt, anh là lão đại còn em là lão nhị. Ai có thể quản chúng ta?”

“Chúng ta có uy tín. Chúng ta sẽ mở lại Bệnh viện Tâm thần Hill bằng số tiền đã đánh cắp từ Twilight. Chúng ta sẽ mở thêm hàng chục chi nhánh và cho các gia đình bệnh nhân vay nặng lãi. Chúng ta sẽ mở lại bệnh viện tâm thần, không tới 10 năm chúng ta sẽ trở thành người giàu nhất thế giới.”

Ngay sau khi nghe điều này, Đỗ Duy bèn hiểu Ryan lại lên cơn điên.

Vậy nên hắn nói như dỗ trẻ con: “Có tiền hay không cũng không sao, dù sao chủ nhiệm có tiền rồi sẽ xây hơn chục bệnh viện tâm thần cho em, để rồi em cho vay nặng lãi là được, không cần phải ăn trộm tiền của Twilight.”

“Hãy nhớ, trong khoảng thời gian này đừng làm gì quá ở Twilight. Nếu không, họ có thể sẽ đánh đập chú tàn nhẫn, nếu có chuyện gì xảy ra với chú, anh chưa chắc có thể tới cứu cậu kịp.”

Ryan hoảng sợ: “Cái gì? Lũ ngốc này dám đánh em? Em chính là hoàng đế, nếu bọn họ dám đánh em, chức hoàng đế như anh chẳng phải là lãng phí sao?”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Việc nào ra việc nấy, dù sao chú ở Twilight, cũng không phải dưới trướng của tôi. Bọn họ thật sự sẽ đánh cậu, nhốt cậu, không cho cậu ăn.”

Ryan rất tức giận: “Những tên khốn nạn này dám làm chuyện này với em sao, Chủ nhiệm, em không thể nhẫn nhịn nổi nữa.”

Đỗ Duy lạnh giọng nói: “Anh cũng nhịn không nổi, anh sẽ bắt bọn họ trả giá.”

Ryan kiên quyết nói: “Giết chết bọn họ, em thù dai lắm!”

Đỗ Duy an ủi: “Anh sẽ bắt bọn họ trả giá gấp đôi những gì họ đã làm với chú. Anh hứa với chú rằng từ nay về sau, chỉ cần anh còn sống, trên đời này không ai có thể bắt nạt chú.”

Ryan cảm động đến phát khóc: “Chủ nhiệm, anh thật tốt với em, sau này không cần lương em cũng sẽ theo anh.”

Đỗ Duy cười nói: “Được, anh sẽ đợi ngày đó.”

…

Trong thế giới này, Đỗ Duy không nợ ai cả.

Hắn chỉ nợ Ryan rất nhiều. Hứa hẹn chưa được thực hiện, giờ hắn có đủ sức mạnh và tự tin để cứu Ryan khỏi Twilight.

Theo một nghĩa nào đó, Ryan không làm được gì nhiều cho Đỗ Duy. Mối quan hệ giữa họ giống như cha mẹ và con cái hơn.

Đỗ Duy hiểu Ryan có một vấn đề lớn, gã không phải là con người, chỉ là sản phẩm của năng lực ác linh hoá.

Hắn không có lựa chọn trong nhiều chuyện, chỉ buộc phải tiến về phía trước, hắn hy vọng cho những người mà hắn quan tâm nhất có được một kết thúc tốt đẹp.

…

Ở thế giới thực.

Vào lúc này, tổng bộ Vodun đã trải qua biến hoá quỷ dị. Thực và mơ lẫn lộn. Mọi thứ ở đây đều bị bóp méo, hơn nữa cực kỳ mơ mộng, nhưng lại phơi bày trong thực tế.

Phạm vi bao trùm bên ngoài tổng bộ Vodun đều biến thành ảo ảnh.

Có lẽ đây là một sự kỳ quặc do chính Đỗ Duy tạo ra. Nhưng nếu một ngày, Đỗ Duy đột ngột chết, giấc mộng quái dị kỳ có lẽ sẽ hoàn toàn mất kiểm soát, có thể sẽ tiêu diệt toàn bộ thành phố Tây Ghana trong chớp mắt.

Khi đó, mức độ nguy hiểm có lẽ còn kinh hoàng hơn nhiều tồn tại quỷ dị gây ra.

Tom và Cha Tony ở cách 1 km bên ngoài tổng bộ Vodun. Họ đang ngồi trong một chiếc xe hơi, quần áo của họ xộc xệch.

Vẻ mặt của họ rất lo lắng, bởi vì họ đang chờ đợi sự xuất hiện của Đỗ Duy. Giờ họ đã rời Vodun khá lâu, trời cũng tối sầm lại, nhìn từ xa thì toàn bộ Vodun trông càng thêm hoang đường, giống như một vực thẳm, có thể nuốt chửng người đi đường nào.

Lúc này, Tom chợt nhìn thấy một thứ gì đó, ngạc nhiên nói: “Có người từ bên trong bước ra.”

Cha Tony đi theo tiếng kêu, bèn nhìn thấy một đoàn người rời khỏi Vodun, tổng cộng có mười người xếp hàng, khuôn mặt của họ đều bị mũ trùm che kín, không nhìn rõ mặt.

Nhịp độ đồng đều, máy móc và cứng nhắc.

Người đứng đầu cầm một đầu lâu trên tay.

Chương 650: Không chơi nổi Đỗ Duy

Chiếc xe phóng nhanh trên đường cao tốc.

Tom lái chiếc xe, Cha Tony mặt tái mét ngồi ở ghế lái phụ.

Một chiếc đầu lâu màu đen được đặt trên băng ghế sau.

Mười phút trước, hai người nhận lấy đầu lâu từ những kẻ không biết là người hay ma, rồi nhanh chóng rời đi. Vào ban đêm, chuyện này kinh dị vclh.

Bọn họ vô cùng sợ hãi, giờ họ chỉ muốn thoát khỏi nơi ma quái này, rồi nhanh chóng quay lại New York.

Cha Tony lau quần: "Tom, con đã nghĩ xong chưa. Ở New York có những người Vodun, giờ Vodun đã tiêu tùng. Cứ quay lại như thế này, thì người yêu cũ Emily của con nhất định sẽ đến làm phiền chúng ta."

Người yêu cũ Emily là lãnh đạo Vodun ở New York. Đồng thời, cũng là cao tầng đầu tiên của Vodun bị Tom chinh phục.

Tom lạnh lùng cầm lấy tờ giấy vệ sinh, lau quần và nói: "Con sợ gì chứ? Con là cảnh sát trưởng New York, con nói dối ả ta để chúng ta sẽ xâm nhập vào nội bộ của kẻ thù, giờ vấn đề đã kết thúc, chờ đó con sẽ xử lý ả ta."

"Con sẽ bắt tất cả chúng khi ta quay lại."

"Không ai có thể chạy thoát được."

Tom là một kẻ thù dai. Lần trước anh ta đã bị liệt dương chỉ vì sợ hãi sau một bữa tiệc đặc biệt do Emily tổ chức. Nên giờ trở mặt cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có thể nói, ừm… đàn ông…

Vào lúc này, Cha Tony chỉ vào cái đầu lâu ở ghế sau rồi nói: “Cha phải làm gì với thứ này? Đỗ Duy đã nói với con cách xử lý nó chưa?”

Tom cau mày và nói: “Chưa, chúng ta cứ chờ anh ấy báo mộng là được.”

“Anh ta không phải là người phương Đông sao? Người phương Đông rất tin vào báo mộng.”

Cha Tony trầm ngâm gật đầu: “Cậu nói cũng có lý, dù sao giờ cậu ấy hình như đang mắc kẹt trong mộng, cho nên chỉ có thể báo mộng cho chúng ta.”

Đang nói chuyện, nhiệt độ trong xe đột ngột giảm xuống. Trên ghế sau của xe, Shadow từ từ hiện ra. Tom ngay lập tức nhìn thấy một đôi mắt đỏ ngầu qua gương chiếu hậu.

Ngay lập tức đũng quần vừa khô lại bị ướt…

“Anh Shadow, anh có thể chào hỏi trước khi xuất hiện hay không, em sợ lại tè ra quần nữa!”

Cha Tony bên cạnh vô thức quay lại. Đúng lúc đó, Shadow cũng đang nghiêng đầu nhìn ông ta.

Bốn mắt đối diện…

Chân của Cha Tony run rẩy, quần cũng ướt…

Tuy nhiên, dù sao ông ta cũng là người đã từng trải qua nhiều sóng gió cuộc đời. Dẫu trải nghiệm của hai ngày qua rất khủng khiếp, ông ta vẫn có thể đối mặt với mọi việc dù lớn đến đâu.

“Anh Shadow, có phải Đỗ Duy đã gọi anh đến không?”

Shadow nghiêng đầu nhìn Cha Tony chằm chằm.

Theo một nghĩa nào đó, hai kẻ dâm dê này đã trở thành mục tiêu giết chóc của nó, nhưng chỉ cần Đỗ Duy còn sống, Shadow sẽ không dám giết chóc.

Nó ngập ngừng, rồi biến thành bóng ma, bao trùm cái đầu lâu.

Đến cũng nhanh và đi cũng nhanh.

Cha Tony nuốt khan, lại lấy khăn giấy lau quần sau đó ném cho Tom.

Cặp đôi dâm loạn lại lau quần.

…

Trong giấc mơ, Đỗ Duy vẫn ngồi ở trên bia đá, trong tay cầm đầu lâu của Minette, ánh mắt có chút kỳ quái.

Hắn có thể cảm nhận được có một số sức mạnh đặc biệt còn lại trong đầu lâu này. Hơi giống với năng lực nhìn thấy tương lai của hắn, nhưng năng lực đó đã biến mất kể từ khi Minette xuất hiện lần trước, vì lúc đó sau khi trở thành ác linh Đỗ Duy, hắn chỉ cướp sức mạnh của Ma Thần.

Hắn không quan tâm đến năng lực nhìn thấy tương lai, dường như nhìn thấy tương lai nhưng thật ra lại giới hạn bản thân.

Hắn và tương lai của mình không nên bị chi phối bởi năng lực đơn thuần.

“Đầu của Minette…”

Giọng điệu của Đỗ Duy hơi phức tạp, hắn có thể nghĩ đến tình huống thảm trạm lúc chết của Minette. Nhưng với hắn, tuyệt không có chuyện đồng cảm. Không phải mọi nỗ lực đều sẽ được trả giá, không phải người mà mình thích cũng sẽ thích mình.

Trên thế giới này không có đạo lý này.

Đỗ Duy đang nghĩ: “Một cánh tay của Minette đã dung hợp với Alexis, vì vậy Alexis đã lấy lại được một phần năng lực và một số ký ức.”

“Đây là những gì tôi biết cho đến nay.”

“Nói cách khác, nếu Alexis tiếp tục dung hợp với cơ thể kiếp trước của cô ấy, thì cô ấy sẽ có thể sở hữu đầy đủ trí nhớ và năng lực của Minette. Chuyện lúc đó tôi suýt chút nữa giết nàng, nàng sẽ nhớ lại.”

“Không… có lẽ cô ấy có thể nhớ, nhưng khó mà phục hồi tất cả ký ức và năng lực của mình, bởi vì tay phải của Minette đã bị tôi đốt thành tro.”

Lúc đó biến khéo thành vụng, thật vô cùng xấu hổ.

Nghiêm túc mà nói, Đỗ Duy không muốn Alexis trở thành Minette. Minette đã đeo đuổi hắn trong suốt hai trăm năm. Sau khi chết trở thành Alexis, rồi yêu hắn ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thật bất ngờ, nhưng hợp lý. Đây là một điều cần thiết.

Nhưng đối với Đỗ Duy, người hắn yêu là Alexis. Không có chỗ cho Minette.

Mấu chốt là…

“Cô ấy không thể sống lại, chết thì chết, cô ấy là người sống trong quá khứ.”

“Nhưng cái đầu này có thể để cho Alexis dung hợp, Đoá Hoa Không Tàn Phai đã xóa sạch toàn bộ sức mạnh và trí nhớ của Ma Thần.”

“Chà… cũng không nên để em ấy nhớ lại quá nhiều.”

Trong khi Đỗ Duy nói chuyện một mình, hắn cũng đang suy nghĩ về một vấn đề khác.

“Bây giờ tôi đã sử dụng giấc mơ về vô hạn lặp lại để vây Đoá Hoa Không Tàn Phai, giấc mơ trong thực tế là toàn bộ Vodun.”

“Khi tôi trở lại thực tại, tôi có thể bắt đầu thử làm cho tất cả những người Vodun đang ở trong mộng bắt đầu khoác giáp thành thần. Tuy nhiên, tôi không thể quá vội vàng, tôi phải biết tên thật của các Ma Thần và cấp bậc của chúng, rồi chọn một vài kẻ phù hợp.”

“Ngoài ra, bên trong Vodun còn có một bia đá mà Vanity vẫn luôn muốn có.”

“Có lẽ tôi có thể bắt đầu từ hướng này, thuận tiện gài bẫy chúng.”

Càng nói, suy nghĩ của Đỗ Duy càng rõ ràng, màu sắc quái dị trong mắt càng ngày càng đậm.

“Không thể thay đổi hoa văn trên tấm bia, cũng không thể để lại bất kỳ lời nhắn nào trên đó, nhưng Twilight có một cây bút của Ma Thần. Nếu có được thứ đó, nhiều việc sẽ trở nên dễ dàng.”

Đầu tiên, phong thư có thể tháo mở gông xiêng, trở nên hữu ích hơn.

Sau đó có thể lợi dụng cây bút đó để viết một số thông tin trên tấm bia đá. Nghĩ một chút, Nếu Vanity thâm nhập sâu vào Vodun và lấy được tấm bia ác ma, chúng sẽ thấy rằng có một đoạn văn trên đó.

Mà chính chủ nhân của họ, người chế tạo mặt nạ, là người đã để lại nó.

Người khác thì không nói, nhưng Alfalia biết người chế tạo mặt nạ, người chế tạo mặt nạ chính là Ngài công tước.

Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy phủ nhận quá khứ, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng sẽ phủ nhận.

“Hai ngày nữa tôi mới có thể trở lại thực tại. Trong thời gian này, tôi cần sắp xếp lại những suy nghĩ của mình. Nếu làm đúng cách, có lẽ không lâu nữa, mọi thứ sẽ đến hồi kết thúc.”

Chương 651: Nỗi phiền muộn của Matthew

Bên trong giáo phái Twilight ở Thụy Sĩ.

Lúc này trời đã về khuya, nhưng có rất ít người đang ngủ, trong hai ngày qua các thành viên của Twilight rất mẫn cảm. Mọi người đều biết Twilight lại đang gặp khủng hoảng vì nguyền rủa.

Vừa đến ban đêm, âm phong lại thổi rì rào.

Nhiệt độ cũng đột ngột giảm mạnh không thể giải thích được.

Thậm chí, một số hình vẽ bậy bỗng dưng thường xuất hiện trong các căn phòng, giống như trò đùa ác của những đứa trẻ nghịch ngợm.

Matthew trằn trọc mãi, nhưng không tài nào chợp mắt được. Lão ngồi dậy ngẩng đầu lên nhìn hình vẽ chiếc mũ quái dị bằng sơn xanh trên trần nhà, sự tức giận hiện rõ trong đôi mắt đục ngầu lõm sâu kia.

"F ck!"

Không phải Matthew muốn chửi tục, mà từ viết trên chiếc mũ đó chính là F ck…

"Đừng để ta biết là do ai, nếu không ta nhất định sẽ giết hắn!"

Là Hunter mạnh nhất được biết đến trong thời đại này, Matthew có đủ sức mạnh để làm thế.

Nhưng lão không thể tìm ra lời nguyền là ai, nên dù Matthew có mạnh đến mấy cũng chẳng ích gì.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa phòng.

Tiquel bước vào với khuôn mặt tái mét.

"Thưa Đức ngài, đã xảy ra chuyện…"

Nghe vậy, Matthew cau mày nhìn Tiquel, giọng nói rất u ám: "Còn có gì tệ hại hơn tình hình hiện tại của Twilight sao?"

Tiquel hoảng sợ nói: "Còn tồi tệ hơn thế nữa, một sự kiện linh dị khó hiểu đã xảy ra ngai tại Vodun ở Tây Ghana, toàn bộ tổng bộ của Vodun đã luân hãm. Theo những người bên ngoài, Vodun dường như đã kích động sức mạnh của Ma Thần. Giờ nó đã trở thành một vùng cấm, không ai có thể sống sót ra khỏi đó. Những Hunter Vodun đó đã bị giết một cách khó hiểu."

Sắc mặt của Tiquel khá khó coi: "Tình hình bên ngoài giờ rất phức tạp, nhiều tổ chức đang huy động người, họo muốn khám phá bí mật của Vodun. Tất nhiên ngài cũng biết, những người đó chỉ muốn có được tài nguyên của Vodun."

Matthew lạnh lùng nói: "Vodun, tôi luôn không thích tác phong làm việc của chúng chúng chỉ là một lũ chuột hôi hám làm tổ trong cống ngầm thôi, nên chết hết mới tốt."

Matthew thật sự rất ghét Vodun. Bởi vì hơn mười năm trước, lúc Matthew biến mất và xuất hiện trong một cơ thể khác, thì Vodun lại cảm thấy đó là một cơ hội, nên bèn xung đột với Twilight.

Sau đó Matthew cũng đã đi đến Vodun một chuyến, chiến với đám Hunter Marcus đó trong gần một tháng, sau cùng Vanity phải đứng ra giải hòa thì lão mới không làm cho chuyện này trở nên tồi tệ hơn.

Nhưng kể từ đó, Vodun cũng bị ảnh hưởng nặng nề, một nửa Hunter đã chết, phạm vi thế lực cũng tránh xa Thụy Sĩ mãi mãi.

Tiquel nhìn thấy thái độ của Boss, gã do dự một chút rồi nói: "Nhưng người của Vanity hình như thích cái kết này."

Matthew ngẩng đầu, mái tóc hoa râm lấp ló sau mũ trùm đầu, hơi thở của cả người cũng trở nên xa lạ. Kết hợp với những bức vẽ bậy kỳ lạ trong phòng, thì khá giống một bệnh nhân tâm thần.

Matthew cười quái dị nói: "Tiquel, cậu sai rồi. Vanity không phải thích kết cục này, mà vì Vodun có thứ mà luôn muốn, nhưng vì sự tồn tại của loài hoa đó, nên họ không dám lấy."

"Giờ bọn họ là lộ rõ mưu đồ, cho thấy tình hình của Vodun khá vi diệu, vi diệu đến mức họ có thể động thủ."

Tiquel không khỏi tò mò hỏi: "Ý của ngài là bông hoa đó biến mất?"

Matthew lắc đầu: "Không nhất định, nhưng điều chắc chắn là lũ điên của Vanity chắc chắn sẽ qua đó, nhưng chưa biết là bao giờ."

Tiquel lại hỏi: "Chúng ta có nên cử người qua không?"

Matthew im lặng, lão nói với giọng điệu phức tạp: "Ta rất muốn đến đó, bởi vì ta cũng muốn biết tại sao Vanity lại mong muốn có được tấm bia đá đó."

"Tuy nhiên, tình hình của Twilight giờ rất phức tạp, ta cũng có nhiều việc quan trọng hơn phải làm, tiết lộ tin tức này với giáo hội, để cho bọn họ đau đầu."

Tiquille gật đầu, cung kính nói: "Như ngài muốn."

Nói xong, gã định quay đầu rời đi, nhưng bỗng dừng lại và nói: “Nhân tiện, còn một điều nữa về Twilight. Hôm nay có một vụ khoản chuyển từ tài khoản của chúng tôi và không thể tìm thấy nguồn chuyển tiền.”

Matthew liếc mắt: “Chuyển khoản?”

Tiquel trầm giọng nói: “Đúng vậy, số tiền không nhiều, chỉ có mấy ngàn, nhưng không tìm ra được ai đã làm.”

Matthew gõ bàn.

Cốp cốp…

Matthew không khỏi lẩm bẩm: “Người nội bộ chưa chắc đã để ý đến vài nghìn đô, có thể là người của thế lực khác, nhưng thế lực nào dám lấy tiền của Twilight?”

Tiquel ở bên cạnh nhắc nhở: “Thưa Đức ngài, có phải liên quan đến nguyền rủa không? Ngài đã từng nói nguyền rủa do một thế lực nào đó gây ra, có lẽ đây cũng là một trong những thủ đoạn của bọn họ.”

Rầm…

Matthew vỗ bàn tức giận nói: “Tiquel, sao trước nay ta không thấy cậu ngốc như vậy, bên kia có thể nguyền rủa chúng ta, lại cần ăn trộm vài ngàn đô thôi sao?”

“Thế lực nào rảnh như vậy?”

“Cậu cho rằng kẻ mạnh trên thế giới này sẽ coi trọng tiền bạc? Lại chỉ vài nghìn đô la?”

Mặc dù sự thật đúng như những gì Matthew đã nói, nhưng họ không bao giờ ngờ rằng Ryan đã làm điều đó. Tiquel ngay lập tức choáng váng trước lời nói của Matthew.

“Xin lỗi Đức ngài, là con nghĩ nhiều, những gì ngài nói đều đúng, chuyện này chắc chắn không do các thế lực khác gây

ra.”

Matthew nhếch mép: “Ý của ta đây có thể là một sự khiêu khích với chúng tôi. Họ đang tuyên chiến, cậu có hiểu họ đang tuyên chiến không?”

“Tiền không phải là vấn đề, mấu chốt là thái độ của bên kia đối với Twilight. Ai… cậu lui đi, giờ ta đang rất đau đầu, ta muốn ở một mình.”

Rõ ràng Matthew cũng đau đầu trước đống lộn xộn này, Tiquel lập tức lui. Matthew càng nghĩ càng cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“Mọi thứ đã vượt quá tầm kiểm soát của ta, trong toàn bộ Twilight, ngoại trừ Tiquel thì không có ai thật sự trung thành. Nếu ta đột ngột biến mất, sợ rằng Twilight sẽ ngay lập tức rơi vào nội loạn.”

Toàn bộ Twilight được duy trì vì sức mạnh và triết lý của Matthew. Nếu không thì với tình hình phe phái phức tạp trong Twilight, phe bảo thủ và cấp tiến, cộng với nằm vùng của nhiều thế lực khác nhau, bao gồm cả người như Ryan, nếu có thể tiếp tục hoạt động thì mới là chuyện lạ.

Matthew cũng hiểu vấn đề ở đâu. Lão đứng dậy đi về phía căn phòng tối, khi đến bức tường thì bỗng dừng lại.

“Ta tạm thời có thể chống chọi thêm một thời gian. Nếu không thành công, ta có thể khởi động kế hoạch nằm vùng của giáo hội. Nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, ta không thể dung hợp với ác linh chính ta được.”

Trong căn phòng tối, người đàn ông trung niên bị xiềng xích trói chặt mở mắt ra, ánh mắt u ám. Đối diện với ông ta, là cây bút của Ma Thần - Malphas.

Chương 652: Twilight: Nguy cơ

Đêm nay không ai ngủ.

Sau khi Tiquel rời khỏi phòng của Matthew, gã đi trong lối đi tối tăm dưới lòng đất.

Bóng đèn vonfram kiểu cũ đã chuyển sang màu đen, hắt ánh sáng ố vàng kéo dài bóng dáng của gã.

Tiquel dần bước đến một góc tối, không gian tối đen như mực. Trong bóng tối vang lên giọng nói của Tiquel: "Tôi vẫn chưa điều tra được bí mật của Matthew, nhưng lão rất quan tâm đến Vodun, hơn nữa có ý định đích thân ra tay. Đây có thể là một cơ hội."

"Theo lão nói thì Vanity cũng sẽ qua đó, mục đích là một tấm bia đá."

Ngay sau đó một giọng nói khàn khàn khác vang lên: "Tấm bia? Chắc là một trong 4 tấm bia ác ma. Có một tấm ở gia tộc Wittbach, một tấm ở vùng biển quốc tế, Vanity cũng có 1 tấm, tấm còn lại ở Vodun."

"Matthew có nói gì nữa không?"

Tiquel trả lời: "Không, lão lo lắng hơn về nguyền rủa, nhưng không biết ai đã làm điều đó."

Giọng nói bối rối: "Tôi cũng rất tò mò ai đã hạ nguyền rủa. Chúng tôi sắp làm điều đó, ai ngờ Công tước sẽ xuất hiện trở lại, lại còn nằm vùng trong Twilight."

Tiquel trầm giọng nói: “Ý của anh là có thể công tước đã gây ra nguyền rủa?”

Giọng nói vang lên: “Matthew không nghi ngờ hắn, không chắc là hắn, nhưng thế lực thần bí này rất mạnh. Cậu tiếp tục nằm vùng ở bên cạnh Matthew, nếu có phát hiện gì thì nhất định phải báo cho tôi biết.”

Tiquel gật đầu: “Cứ như vậy trước.”

Trong suốt quá trình này, Tiquel tiếp tục đi về phía trước, như thể giọng nói chỉ tồn tại trong hành lang tối tăm này.

Đợi sau khi đi ra ngoài, Tiquel thì thầm: “Gửi tin hoàn thành.”

Đúng vậy, gã cũng là nằm vùng.

Nhưng chính Matthew đã cử gã đến nằm vùng trong giáo hội. Sau đó bên giáo hội lại sai gã đến nằm vùng trong Twilight.

Quá trình này rất kỳ lạ, nhưng cũng tiện để Tiquel làm việc cho Matthew. Thân phận của Matthew cũng do bên giáo hội tiết lộ.

Song Tiquel là một người đàn ông thông minh. Gã biết mình đang làm việc cho ai, vì gã biết không cần phải quan tâm việc boss thực sự là một con quái vật đã sống hai trăm năm.

Bởi lãnh đạo của Twilight luôn là một người.

Vậy còn cái gì không thể chấp nhận được?

Tiquel chạy vội về phòng, khi đi ngang qua cửa phòng Ryan, gã thấy cửa không đóng chặt.

Sau khi nhìn xung quanh, gã bèn nhìn lén qua khe cửa.

“Tại sao Công tước lại đưa một Hunter tâm thần vào Twilight? Hắn đang có kế hoạch gì?”

Tiquel thầm tự hỏi, nhưng dù vắt óc suy nghĩ cũng không thể nghĩ ra được thật ra mọi thứ chỉ là hiểu lầm, không có kế hoạch nào cả.

Thậm chí, khi "ngài Công tước" trở về hiện thực tại, hắn sẽ ngay lập tức đến Twilight, để đưa thuộc hạ Ryan của mình ra khỏi biển khổ.

Vào thời điểm này, qua khe cửa, Tiquel thấy Ryan mặt mày đỏ bừng, hai tay quơ trong không khí, như thể sắp phát điên. Còn loáng tháng nghe thấy một số từ rất kỳ quái.

"Làm giàu, làm giàu, cuối cùng đến phiên Ryan bệ hạ làm giàu."

"Chủ nhiệm, đừng lo, tiền của tôi là của anh. Chúng ta nhất định có thể làm giàu."

Ryan rất phấn khích. Tiquel nhìn trộm một lúc trước khi mất hứng.

Tất cả đều là những hành vi khó hiểu, bệnh nhân tâm thần là bệnh nhân tâm thần.

Hự…

Thật đáng thương, chẳng khác gì thằng hề.

Tiquel lắc đầu vì xúc động, sau đó ngừng chú ý đến Ryan, rồi ung dung đi về phía phòng của mình.

Trong phòng, Ryan càng lúc càng phấn khích. Ánh mắt gã lấp lánh, giọng điệu cực kỳ phấn khích: "Twilight này quá ngu ngốc, lại không có mật khẩu tài khoản. Tôi đã lấy trộm hàng nghìn đô la mà vẫn chưa ai tìm ra, ngày hôm nay tôi sẽ khiến chúng đồng loạt phá sản."

"Tiền của họ là tiền của tôi."

“Nhưng Matthew nghèo khổ sống đã hàng trăm năm cũng không tiết kiệm được bao nhiêu. Họ nợ tôi 30 tỷ, nhưng trong tài khoản chỉ có hơn 2 tỷ, không đủ!”

Ryan bị bệnh tâm thần, nhưng khi vấn đề liên quan đến tiền, cả Đỗ Duy cũng không thể cản gã.

Ánh mắt của Ryan đột ngột trở nên nguy hiểm.

Anh cười nói: “Chủ nhiệm từ trước đến nay rất coi trọng tôi. Anh ấy nói tôi là cấp dưới trung thành nhất của anh ấy, vậy thà không làm, nếu đã làm thì trực tiếp bán bệnh viện tâm thần Twilight.”

“Có vẻ như Twilight đã có lịch sử hàng trăm năm, chắc hẳn nó sẽ bán rất có giá. Nhưng nếu chỉ bán một lần thì không đủ.”

“Tôi có thể thế chấp để vay ngân hàng, dù sao tôi cũng là phó viện trưởng của Twilight. Tôi vẫn là hoàng đế, ngân hàng nhất định sẽ cho tôi thể diện.”

“Nếu không đủ, tôi sẽ vay nặng lãi dưới danh nghĩa Twilight, vay càng nhiều càng tốt.”

Ryan càng nói, suy nghĩ càng rõ ràng. Gã hôn thẻ ngân hàng của mình, đột nhiên biến sắc.

“Còn nhiều thứ khác nữa…”

“Tôi là hoàng đế…”

“Twilight là địa bàn của tôi. Tất cả những người ở đây đều là tài sản riêng, đều là nô lệ của tôi. Nếu tôi liên hệ với một phòng khám dởm, chẳng phải sẽ kiếm thêm được một mớ?”

Ryan gãi gãi đầu, nghiêng đầu nói: “Một người có hai quả thận và nhiều bộ phận, còn có thể bán máu. Tại sao trước đây tôi không nghĩ đến điều này.”

Gã đập mạnh vào đầu mình, vô cùng khó chịu nói: “Chết tiệt, Twilight ngu ngốc khiến tôi ngu lây luôn. Sớm biết vậy tôi đã liên hệ với phòng khám dởm ngay từ ngày đầu tiên vào Twilight.”

Đang nói chuyện một mình thì cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra.

“Phòng khám dởm nào?”

James tái mặt, đồng thời hắt hơi.

Hôm nọ Ryan bị cảm nặng. James đã chăm sóc anh ấy, kết quả Ryan khỏe lại, còn y bị lây cảm.

“Ryan, cậu lại nổi điên à?”

Nghe vậy, Ryan vỗ bàn tức giận nói: “Gọi anh là bệ hạ!”

James đột ngột run rẩy sợ hãi, nói: “Được rồi, Ryan bệ hạ, cậu lại nổi điên sao? Phòng khám dởm, đâu ra phòng khám dởm?”

Ryan khịt mũi, tự hào nói: “James, dù anh đã rời khỏi giới y học nhiều năm, nhưng lúc tôi còn làm việc tại Bệnh viện tâm thần Hill, có rất nhiều đồng sự là bác sỹ giải phẫu ưu tú. Chỉ cần anh ra lệnh thì bọn họ sẽ lập tức tới Twilight gặp tôi, lập phòng khám dởm cắt hết thận của các chú, nhưng nể tình chú đã hầu hạ anh lâu như vậy, anh có thể tha cho mạng chó của chú.”

Giọng điệu này, tư thế này có thể nói là rất đáng sợ. Nhưng lại chỉ khiến mọi người bật cười.

James cười ra tiếng: “Dù nói thế này không hay, nhưng tôi vẫn muốn nhắc lại rằng Bệnh viện Tâm thần Hill đã bị lửa thiêu rụi từ cách đây rất lâu, đồng nghiệp của cậu đã cháy thành tro.”

Nói xong, y khinh thường nói: “Hừ, nếu cậu không ngủ thì đêm nay tôi sẽ ngủ ở phòng của cậu. Trên vách tường trong phòng tôi toàn là hoa văn kỳ quái, tôi ngủ không được.”

Mặc dù phòng của Ryan cũng rất bừa bộn, nhưng lại không có điều gì khác thường.

Ryan lập tức nhảy lên giường, duỗi dài tay chân chiếm toàn bộ cái giường.

“Chú tránh xa giường của anh ra, trên người chú toàn mùi nước tiểu.”

James đã rất tức giận khi nghe điều này, y mắng: “Nếu không do cậu mỗi ngày đều tiểu trong phòng của tôi thì sao tôi lại hôi như vậy?”

Ryan khạc đởm ra: “Có bản lĩnh thì đánh anh đi? Chú có thể làm gì anh? Chú muốn thì ngủ sàn nhà, đừng hòng chiếm giường của anh.”

James thực sự muốn đánh thằng tâm thần này. Nhưng lần trước làm thế, lại suýt nữa bị Ryan đánh gãy cánh tay duy nhất còn lại, y đành bất mãn hừ lạnh rồi nằm lên một chiếc thảm.

Chương 653: Đỗ Duy sắp thức tỉnh

Vào ngày hôm sau, trong gia tộc Wittbach. Ánh nắng ấm áp xuyên qua tấm kính chiếu vào phòng bệnh vô trùng.

Đỗ Duy nằm yên lặng trên giường. Hắn nhắm chặt hai mắt, ý thức vẫn bị kẹt trong mộng, không thể khống chế được thân thể. Alexisis thì đang nằm ở giường bên cạnh.

Đã nhiều ngày trôi qua kể từ khi rời khỏi con tàu ma, cơ thể của Alexis hồi phục rất nhanh, sớm đã khoẻ hẳn. Nàng đã ở bên Đỗ Duy suốt thời gian qua, đồng thời nàng cũng phát hiện ra sức mạnh kỳ lạ mà mình có được, cũng như một số mảnh ký ức.

Bất cứ khi nào chìm vào giấc ngủ, Alexis đều sẽ mơ. Trong giấc mơ của mình, cô ấy đang ở thời đại Victoria, tên là Minette, và là một Hunter rất mạnh mẽ. Có thể nói là kẻ mạnh nhất trong thời đại đó. Giết ác linh và tiêu diệt ma linh ở khắp mọi nơi. Nàng là nữ Hunter duy nhất của thời đại đó có được danh hiệu Ngài.

Nhưng giấc mơ quá mơ hồ, nàng chỉ nhớ rằng trước đây mình cũng từng gặp Đỗ Duy đeo mặt nạ và mạnh hơn nàng, lại có thái độ rất mâu thuẫn với cô.

Đôi khi dịu dàng, lại đôi khi rất tàn nhẫn.

Đương nhiên hầu hết những gì Alexis mơ là mặt tàn nhẫn.

Nàng mơ thấy mình lao về phía mình với một thanh trường kiếm trên tay, nhưng bị anh đá văng, thanh trường kiếm cũng

nát thành nhiều mảnh, tất cả mảnh vỡ bay vụt qua trước mặt nàng, suýt chút nữa giết chết nàng.

Nàng còn mơ thấy, trên một hòn đảo hồ, dường như nàng bị anh lợi dụng, lừa dối, anh còn muốn giết nàng.

Đột nhiên tia nắng chiếu lên trên mặt của Alexis.

Cô đột ngột mở mắt ra, trán đã lấm tấm mồ hôi.

"Mình lại gặp ác mộng…"

Alexis lau mồ hôi trên trán, khẽ cắn môi, tâm tình không bình tĩnh như giọng nói của nàng.

Lúc này đây, nàng lại mơ về một không gian hắc ám.

Mơ hồ vang lên âm thanh lạch cạch của kim đồng hồ, có một đôi mắt lạnh lùng, cao ngạo nhìn nàng.

- Phù…

- Phù…

Alexis thở gấp gáp, đăm chiêu quay đầu nhìn Đỗ Duy đang nằm trên giường bệnh, trong đôi mắt xanh biếc có chút kỳ quái.

"Đôi mắt ấy… rất giống anh…"

Trước kia Alexis vẫn luôn cho rằng Đỗ Duy là Người Đuổi Quỷ, rồi trở thành Hunter, nhưng nàng không biết anh lợi hại đến cỡ nào.

Dù sao mỗi lần Đỗ Duy ra ngoài, căn bản đều tìm lý do bào chữa, chưa từng nói ra một lời thật.

Nhưng đó đều là quá khứ, giờ Alexis mới hoàn toàn nhìn thấu Đỗ Duy.

Ôi… đàn ông.

Alexis không nhịn được đưa tay sờ lên má của Đỗ Duy, nhẹ giọng hỏi: “Vừa rồi em nằm mơ, em cảm thấy anh trong mộng hoàn toàn khác với anh.”

“Anh trong giấc mơ của bạn thật khủng khiếp, dường như anh không hề quan tâm đến sống chết của em.”

“Em muốn nói với bản thân rằng đó chỉ là một giấc mơ, nhưng em cứ cảm thấy tất cả đều là sự thật, lẽ nào anh luôn đeo mặt nạ khi ở bên em sao?”

Nàng không muốn tin vào điều đó. Những lời này chỉ nói trước khi Đỗ Duy tỉnh lại, khi anh tỉnh lại, nàng sẽ không nhắc đến nữa, bởi vì làm vậy sẽ phá hủy mối quan hệ giữa hai người.

Vào lúc này, Alexis lại cảm thấy đầu đau nhói, nàng khịt mũi, trầm giọng nói: “Minette, hình như trước đây em thường được gọi bằng cái tên này, Công tước, Đỗ Duy …”

Những lời thì thầm mà chỉ cô ấy hiểu. Điều mà cô ấy không nhận thấy là Đỗ Duy đang hôn mê, nhưng tay phải hơi run rẩy. Đó dường như là một dấu hiệu của sự thức tỉnh, nhưng chỉ một lúc sau, lại không còn nhúc nhích nữa.

…

Trong mộng.

Freddy, phong thư và Shadow đều ở cùng nhau.

Chỉ có Quỷ Khoá Puton là bị đóng đinh trên mặt đất, vẫn lì lợm nguyền rủa Alfalia.

Còn Đỗ Duy thì ngồi trên tấm bia ác ma, khuôn mặt của hắn rất chua chát.

“Không được, sao em cứ nhớ đến kỉ niệm anh đánh em hoài vậy?”

Đỗ Duy có thể nghe thấy âm thanh của thế giới bên ngoài từ trong giấc mơ của mình.

Hắn cảm thấy xấu hổ, thời gian lấy lại quyền kiểm soát cơ thể nhanh hơn dự kiến. Nhiều nhất là đêm nay, hắn sẽ có thể trở về thực tại. Nhưng lời thì thầm của Alexis khiến hắn không biết làm sao.

"Xem ra cho dù tôi khăng khăng mình không đánh em ấy cũng vô dụng. Tôi phải nghĩ cách để không lãng phí thời gian vào loại chuyện này."

Kẻ đánh em ấy đâu phải là hắn, tại sao giờ lại đổ hết lên đầu hắn.

Ác linh Đỗ Duy thì liên quan gì đến hắn?

Một kẻ là ác linh, còn hắn là con người mà. Cả hai đâu phải là cùng loài, dù dáng dấp giống nhau, tính cách, ý thức giống nhau thì cũng không nên nhập nhằng chứ!

Đỗ Duy biết chính xác mình sẽ làm gì, có quá nhiều thứ mà hắn cần giải quyết. Nếu không xử lý tốt chuyện của Alexis, cuộc sống riêng tư của hắn sẽ hoàn toàn bị xáo trộn.

Phong thư bay lại gần.

[Master vĩ đại, ánh mắt của ngài thật nham hiểm, có phải là đang phát động kế hoạch xấu xa nào không ạ?]

Là chó săn số một của Đỗ Duy, có thể nói là phong thư biết quá rõ về Đỗ Duy.

Đây là sự khác biệt giữa một cô gái và một thiếu nữ. Thiếu nữ chỉ mang đến cho bạn tình yêu tuổi trẻ, nhưng phụ nữ là khoái lạc có thể giúp bạn thoả mãn xác thịt.

Đó là cách hiểu của phong thư.

Freddy cũng tiến lên, nịnh nọt Đỗ Duy: “Master ma quỷ, bất cứ lúc nào em cũng có thể dùng giấc mộng của người bạn tốt của ngài làm bàn đạp để ngài ảnh hưởng hiện thực.”

Ác linh ác mộng này thích nhất là tìm hiểu thêm về những giấc mơ của Tom. Nhưng không có Đỗ Duy gật đầu, nó đâu không dám làm gì, đừng nói là rời khỏi mộng cảnh.

Đỗ Duy lạnh lùng liếc nhìn hai tên thuộc hạ của mình. Hắn bình tĩnh nói: “Fredy, hiện tại không có việc gì cần đến chú, khi nào cần anh sẽ báo.”

Freddy mỉm cười lùi lại.

Phong thư thì rung lên vì phấn khích.

Quả nhiên ngay sau đó, Master của nó nhìn chằm chằm vào nó rồi nói: “Phong thư, giờ Alexis đã biết về sự tồn tại của mày. Khi tao tỉnh dậy, mày và Shaodw sẽ trở về thực tại cùng tao, tao có chuyện cần dặn dò mày.”

Phong thư hào hứng nói: **[Master, xin ngài cứ nói.]**

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Chờ khi tao ra ngoài, tao sẽ làm ra vẻ trí nhớ, con thuyền ma gì gì đó tao đều không nhớ, chỉ nhớ mình là bạn trai của Alexis. Mày có hiểu Hunter của giáo hội là gì không?”

Dựa theo cốt truyện của những bộ phim truyền hình cẩu huyết, nam nữ chính thường hay mất trí nhớ sau khi xảy ra tai nạn.

Nếu đã mất trí nhớ, cho dù đối phương có hỏi như thế nào đi nữa, thì vẫn có một cái cớ hoàn hảo để lừa gạt.

Phong thư sửng sốt: **[Master, ý của ngài là muốn em phối hợp với ngài lừa gạt nữ Master?】**

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Tôi chưa bao giờ nói dối.”

[Phong thư hiểu, Phong thư hiểu rất rõ. Là phản diện sao có thể lừa dối mọi người? Tất cả đều là vu khống, vu khống đáng xấu hổ.】/b>

Đỗ Duy gật đầu: "Ngoài ra, nếu cô ấy hỏi về Công tước, hay chuyện khác về tôi, hoặc về Minette, tôi sẽ nói rằng tôi không nhớ, nếu cô ấy tiếp tục truy hỏi, mày cũng sẽ mất trí nhớ."

"Chúng ta chưa bao giờ đến cổng địa ngục, chứ đừng nói đến việc biết Minette là gì."

"Vậy thì công tước không liên quan gì đến tôi cả."

【Cái gì? Nhưng thưa Master, không phải ngài có giáo phái Bái công tước sao? Bức tượng đó giống hệt ngài, cũng đeo mặt nạ, có Shadow-oppa và em, đây là bằng chứng sắt…]

[Cả em họ Froblin của nữ Master còn là người đứng đầu Bái công tước giáo…]

[Khi ngài đến Vanity để nằm vùng, chuyện này dường như đã bại lộ, chỉ cần thăm dò ra có thể tìm ra sự thật.】

Đỗ Duy cười khẩy: "Nhưng chuyện này liên quan gì đến chứng mất trí của tao?"

Chương 654: Cửa đá và quan tài

Trưa hôm đó, Tom và Cha Tony trở về New York.

Trước cửa nhà thờ, Tom thay một chiếc quần sạch sẽ, cùng một chiếc áo khoác đen, một tay đút túi quần, tay kia cầm điếu thuốc, nói với vẻ buồn bã: "Cha Tony, con mệt…"

Cha Tony đứng cạnh cũng đang hút thuốc, không giống hình tượng của một linh mục nghiêm túc chút nào.

Nhả ra vòng khói thuốc, Cha Tony nói: "Cuộc sống mấy ngày này quá kích thích, thể chất và tinh thần của Cha cũng có chút mệt mỏi, tạm thời muốn nghỉ ngơi một lát."

Tom trầm giọng nói: "Con có việc phải làm, giờ con đã liên hiệp với thành phố Yard và cảnh sát trưởng các thành phố khác truy bắt tàn dư của Vodun."

"Hơn nữa, lần trước con cũng phát hiện quán bar bẩn thỉu toàn là đàn ông, có vẻ đây cũng là sản nghiệp của Vodun. Con muốn tống tất cả chúng vào tù."

Cha Tony trở nên tàn nhẫn khi nghe điều này, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chờ khi Cha tỉnh dậy, Cha muốn vào tù xem bọn chúng, cho chúng một bài học ra trò."

Tom lạnh lùng gật đầu: "Con nhất định sẽ không dễ dàng thả bọn chúng. Con tuyên bố tạm giải tán tổ đội chiến thần của khu đèn đỏ."

Cha Tony ho khan: "Cha nghĩ giải tán là một chuyện tốt. Gần đây, cơ thể tôi ngày càng xấu đi. Những kỹ năng đặc biệt

mà con đã dạy cho Cha cũng không thể chống lại sự lão hoá.”

“Cho dù đổi súng, cũng không thể chơi gái nữa.”

Tom thở dài nói: “Con cũng vậy thôi. Tuy con hiện giờ là súng tiểu liên, cũng sắp hết đạn rồi. Thân thể là tiền vốn để chơi gái, nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, ít nhất phải để dành đạn dược hai ba năm.”

“Được rồi, tạm biệt, Cha Tony, con sẽ làm những gì con nên làm.”

“Tạm biệt Tom, lần sau gặp mặt có thể là lúc Đỗ Duy trở lại.”

Cuộc chia tay này vô cùng buồn. Tom hút một điếu thuốc rồi quay đầu bỏ đi, nghiêm nghị hiếm thấy.

Cha Tony không khỏi thở dài, nhớ lại chuyện trước đây, cảm thấy ảo giác không dám nhớ lại.

“Dù gì tôi cũng là một linh mục.”

“Chúa tha thứ cho tôi…”

……

Vào lúc này ở một nơi khác.

Vanity cũng có hành động.

Trong ngọn núi phủ đầy tuyết đó, bên ngoài tòa tháp cao xây bằng đá, 12 thành viên của Vanity đứng bên ngoài, mọi người đều cúi đầu, hơi thở rất lạnh.

Alfalia vẫn ở trong tháp.

Nói cách khác, trận doanh của 13 thành viên của Vanity đã được thiết lập. Brand, tức là Corrion Dawkwe sau khi mang về chiếc mặt nạ cuối cùng từ Đỗ Duy, một người nữa đã được thêm vào để bổ sung đầy đủ tổ chức 13 thành viên hùng mạnh này.

Gascoigne…

Ừm…

Bản sao Gascoigne vẫn chưa phát hiện ra mình thật sự là hàng nhái, sau khi chữa lành thương thế vẫn giống hệt như trước, cho đến giây phút cuối cùng, ngay cả chính mình cũng không biết chân tướng.

Giờ Vanity đã trở lại thời kỳ đỉnh cao. Mọi người đều rất mạnh mẽ.

Vào thời điểm này, ở sâu trong lòng đất của tháp cao. Bóng dáng của Alfalia tan vào bóng tối và đi về phía những bậc thang dài vô tận bên dưới. Lão đã đi suốt mấy ngày, nhưng vẫn chưa đi đến điểm cuối.

Càng đi sâu xuống, nhiệt độ càng lạnh lẽo thấu xương, thường thì nhiệt độ ở tầng sâu dưới lòng đất là nhiệt độ ổn định không đổi, không có vẻ quá lạnh.

Alfalia lẩm bẩm khi bước đi: “Mỗi lần đến đây, tôi luôn cảm thấy như thể mình đang ở trong địa ngục. Không gian ở đây đã méo mó rồi, đổi cách nghĩ khác, đây thực sự là một lăng mộ.”

Cách đây rất lâu ở Châu Âu đã xảy ra dịch bệnh trên diện rộng. Sau khi những người quý tộc bị nhiễm bệnh, họ sẽ xây dựng một số tháp cao, tầng tầng lớp lớp, sau đó tháo dỡ giàn giáo giống như hiện đại khi các tháp cao được xây dựng. Những nhà quý tộc bị nhiễm bệnh sẽ được xếp vào tầng sâu của tòa tháp. Người bên ngoài không vào được, người bên trong cũng không ra được.

Một lúc lâu sau, khung cảnh trước mặt của Alfalia đột nhiên bừng sáng. Có ngọn lửa đỏ ngầu rực cháy.

Lão thấy trước mặt có một cánh cổng.

Hai bên cổng là hai ngọn đèn tạc bằng đá, dù không có bấc hay nhiên liệu gì nhưng ngọn lửa vẫn cháy một cách kỳ lạ.

"Chỉ có Vanity trường tồn…"

Alfalia thì thào một tiếng, đi tới cửa, duỗi hai tay đè lên cửa. Lão cố hết sức đẩy cửa.

Vừa đẩy cửa vào, một âm thanh ầm ầm nặng nề vang vọng dưới lòng đất, sau cánh cửa có một khoảng trống rất lớn.

Có tổng cộng 72 bức tượng cánh cổng được đặt trong đó.

Mỗi cánh cổng đều làm bằng đá, xếp thành hình tròn, một số tượng ở cổng đá có vết nứt, nhiều bức lại toát lên khí chất kỳ dị.

Ở giữa 72 cổng đá, có một cỗ quan tài. Cách quan tài gần nhất là 4 cổng đá.

Sau khi Alfalia tới đây, lão nhìn chằm chằm 4 cánh cổng đá, sau đó cúi đầu không dám nhìn nữa.

72 Ma Thần của Solomon có một hệ thống phân cấp phức tạp. Cao nhất là tứ trụ. 4 cổng đá này tương đương với tứ trụ.

Băng qua các cổng đá, cuối cùng Alfalia đến quan tài. Lão quỳ trên mặt đất, duỗi ngón tay cào mặt nạ trên mặt, đột nhiên máu đen chảy ra. Sau khi giọt máu này rơi xuống, nó lơ lửng quỷ dị trên không trung. Đồng thời, trên quan tài cũng rịn ra vài sợi tơ màu đen. Lại giống như tóc, sau khi những sợi tơ đó xuất hiện, thấp thoáng tạo thành các hình vẽ mặt nạ.

Vừa đúng 13 cái.

Alfalia hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên sự nghi ngờ, lão nghĩ thầm: "Kỳ quái, thứ bên dưới không xảy ra vấn đề gì, nhưng tại sao tôi lại bị hắt xì?"

“Tôi thực sự bị cảm, chứ không phải do những thứ này ảnh hưởng?”

Alfalia không dám nghĩ nhiều, bởi vì nơi này rất quỷ dị và đáng sợ, lão đã tận mắt chứng kiến nếu có suy nghĩ lệch hướng sẽ dễ dàng gây ra một số thay đổi bất thường.

Sau đó lão hít một hơi thật sâu, đứng dậy trèo lên nóc quan tài, nhắm mắt nằm trên đó.

Ngay sau đó…

Cơ bắp của lão đang run lên, hình vẽ mặt nạ được tạo thành từ những sợi tơ đen mịn xuyên vào cơ thể lão, như thể có thứ gì đó đang bị kéo ra, và thứ gì đó đang được tiêm vào.

“Ahhhhh…”

Mặc dù Alfalia đã trải qua loại đau đớn này 3 lần, nhưng vẫn không chịu nổi, chỉ có thể đau đớn rên rỉ, chờ đợi sự giằng vặt kết thúc.

……

Trong đêm khuya, ở bên ngoài tháp.

Những thành viên của Vanity vẫn đang chờ đợi.

Đột nhiên có tiếng ho vang lên, ngay trước mặt mọi người, tòa tháp đột nhiên bị bóng tối bao phủ, như thể sự khủng khiếp bị mắc kẹt trong nó đã được giải phóng.

Bóng tối lập tức thu nhỏ lại. Alfalia bước ra khỏi bóng tối, khí tức kinh khủng lập tức thu lại.

“Đã điều tra rõ ràng tình huống ở Vodun chưa?”

Giọng của lão rất lạnh và cứng nhắc, như thể đang nghiến răng nói, có vẻ như lão vẫn chưa thoát khỏi cơn đau trước đó.

Những người khác đồng thanh: “Đã điều tra rõ ràng.”

Alfalia lạnh lùng nói: “Tốt, Brand, Gascoigne, cả Phelan, Mercer, 4 người các ngươi đến Vodun tìm tấm bia đá. Những người khác sẽ chia nhau hành động, bắt đầu khởi động kế hoạch mà chúng ta đã an bài.”

Chương 655: Thật trùng hợp

Vanity còn lâu đời hơn cả giáo hội. Chúng luôn luôn có 13 thành viên. Chúng hoạt động khắp nơi trên thế giới, rất nhiều nơi có dấu vết của chúng, nhưng hầu hết mọi người đều không thể tìm thấy.

Mà điều đáng nói là chúng thường là một người phụ trách một khu vực, những khu vực này hầu như ở khắp cả nước và một số nằm ở nơi hiếm thấy dấu vết người sống hoặc ở những nơi mà người bình thường không thể đến đực.

Họ đã lên kế hoạch cho một điều gì đó. Bây giờ, có vẻ như với sự thúc đẩy của Alfalia, sức mạnh tổng thể của họ đã vượt xa so với thời đại này, kế hoạch đã chuẩn bị từ lâu cũng đã đến thời điểm bắt đầu.

……

Vào lúc này, tại New York ăn chơi thác loạn vào đêm.

New York ngày nay khác hoàn toàn so với vài tháng trước.

Thành phố này vốn có rất nhiều ác linh, nhưng nhờ Đỗ Duy, một Người Đuổi Quỷ siêng năng, nên căn bản những ác linh đó đều đã tiêu đời hoặc đi theo hắn.

New York giờ giờ rất an toàn.

Tại nhà của Đỗ Duy, đã lâu không có ai về, trong nhà đã bám đầy bụi. Chỉ có chiếc đồng hồ cổ treo tường vẫn y như mới. Kim đồng hồ quay đều đều, tạo ra âm thanh lách cách.

Nó cư xử rất bình tĩnh, không tạo ra dị thường nào trong suốt một thời gian. Thật giống như rơi vào một loại trạng thái ngủ đông. Bàn tay đó không bao giờ đưa ra nữa.

Mà đúng lúc này, kim đồng hồ chồng lên nhau đột ngột so le.

Kim giờ, phút và giây lần lượt chỉ vào vị trí 12 giờ, 9 giờ và 3 giờ, thoạt nhìn chúng giống hệt logo của Mercedes-Benz.

Một vệt sương lan tràn từ bên trong, đồng thời xộc thẳng vào phòng.

Trong bóng tối, một bóng người vụt qua, trong nháy mắt biến mất. Rõ ràng là có gì đó thoát ra từ nó.

……

Ở ngoài kia, trên con đường dẫn đến khu đèn đỏ.

Tom lái xe với vẻ phấn khích trên khuôn mặt.

"Chết tiệt, khu đèn đỏ ở New York cho tôi cảm giác yên tâm nhất. Những nơi khác quá dị thường. Tôi đi đâu cũng dính vào những tà giáo đồ, f ck!"

Đúng. Tổ đội chiến thần càn quét khu đèn đỏ đã giải tán. Nhưng Tom đã nói dối, thể chất anh ta quá khoẻ, không thể từ bỏ việc chơi gái được.

Sở dĩ nói như vậy hoàn toàn là vì không muốn mang Cha Tony đi cùng.

Tình anh em chắc có bền lâu.

"Chết tiệt, lão già khốn nạn Cha Tony này lúc ở trong Vodun đã yêu cầu thằng gay già xxx mình trước. Cmn mình coi như nhìn thấu lão rồi, đúng là đồ cặn bã."

Tom thù rất dai.

Ngay sau đó, chiếc xe đã lái đến bãi đỗ xe trong khu đèn đỏ.

Tom kéo phanh tay, rồi mở cửa xe.

Ngay giây tiếp theo, anh ta choáng váng.

Ở chỗ để xe đối diện, một chiếc Beetle cũ đang đậu, lúc này cửa mở, Cha Tony bước ra.

"Đcm! Không phải sức khỏe chết tiệt của Cha bị suy giảm sao? Cha làm gì ở đây?"

Tom bới trước, Cha Tony cũng choáng váng, buột miệng: "Còn con ở đây làm gì? Không phải hết đạn rồi sao?"

Biểu cảm của hai người họ thay đổi chóng mặt.

Họ tới đây còn có thể làm gì chứ? Còn có thể làm gì ngoài chơi gái.

Nhưng ban ngày bọn họ vừa tuyên bố giải tán, giờ lại gặp nhau vào ban đêm, thật không thể biện minh được.

Xấu hổ quá…

Tom ho và giải thích: "Tất nhiên con ở đây để tra án, con nghi ngờ rằng có những hành vi mờ ám ở khu đèn đỏ. Với tư cách là Cảnh sát trưởng New York, con có trách nhiệm và nghĩa vụ chống tội phạm."

Cha Tony tỉnh queo nói: "Phụ nữ ở khu đèn đỏ truỵ lạc vào dâm đạo qua sâu, là tôi tớ của Chúa, Cha có lòng tốt muốn giảng đạo cho họ, để cứu vớt linh hồn của họ."

Ừm…

Lời nói của họ rất hợp lý.

Bầu không khí đột nhiên trở nên vi diệu hơn.

Tom cười toe toét: "Hehe… thật là trùng hợp…"

Cha Tony miễn cưỡng mỉm cười và nói: "Quả thực là trùng hợp…"

Vừa nói xong, hai người không nói được lời nào, không khỏi trở nên im lặng. Vào lúc này, trước cửa khu đèn đỏ có rất nhiều phụ nữ ăn mặc hở hang đang nhảy sexy.

Ực ực…

Cả hai nuốt nước bọt cùng một lúc. Nhưng điều này khiến họ cảm thấy xấu hổ hơn.

Một lúc sau, vẫn là Cha Tony nói trước: "Quên đi, Cha ngửa bài, Cha tới để chơi gái."

Tom phì phèo điếu thuốc trong miệng: "Con cũng vậy."

Cha Tony cũng biết trước đây mình chơi khá bẩn, ông ta muốn tạo mối quan hệ tốt đẹp với Tom, bèn nói thẳng: "Tom, thật ra Cha biết mình đã hơi quá đáng, con còn cứu mạng Cha, vì như vậy đi hôm nay Cha đãi. Ngay khi Cha rời khỏi Vodun, Cha đã vô tình ăn cắp một khoản tiền tiền từ họ. Số tiền này là tiền mua dâm của chúng ta trong tương lai, con nghĩ sao?"

Tom cau mày, anh ta khịt mũi và nói: "Cha Tony, ý của Cha là gì? Tom này có phải là loại người chơi chùa sao?"

Cha Tony vô thức nói: "Phải không?"

Tom tức giận nói: "F ck! Con đã dạy Cha những kỹ năng đặc biệt, những kỹ xảo con nói với Cha đáng giá rất nhiều tiền. Nếu không, Cha đã bị mấy mụ già Vodun ép khô rồi, còn có thể đến khu đèn đỏ chơi gái sao?"

Cha Tony nghe vậy, ông ta lập tức tỏ ra tự mãn: "Tom, con đánh giá thấp Cha quá. Mặc dù kĩ năng đặc biệt của con rất tuyệt, nhưng Cha đã nâng cấp chúng hai lần, giờ kĩ năng của Cha đã vượt trên con."

Tom chế nhạo nói: "Đó là Cha tự sướng mà thôi, tuy con không bằng tuổi của Cha, nhưng con thật sự là bá vương trong

lĩnh vực chơi gái. Cha thật sự cho rằng những kỹ năng con dạy Cha là vương bài của con sao?”

“Cha Tony, Cha sai rồi, có lẽ giờ Cha đã là một bậc thầy chơi gái.”

“Nhưng bậc thày phải có trái tim không ngừng học hỏi. Đối mặt với đế vương như con, sự nâng cấp 2 lần của Cha chỉ là một trò đùa.”

Tom tự hào nói: “Hôm nay con sẽ không chơi chùa, Cha đã lấy được bao nhiêu từ Vodun?”

Cha Tony nói: “Cha tiện tay lấy hàng chục nghìn đô la, sau đó còn lấy trộm một số đồ cổ tương đối có giá trị, chắc khoảng hơn một triệu đô.”

Tom choáng váng. Cả triệu đô?

Cmn chơi gái mười năm cũng có dư!

Anh ta ngay lập tức mỉm cười tiến đến chỗ Cha Tony nói: “Con nghĩ dù tổ đội chiến thần của Khu Đèn Đỏ đã bị giải tán, nhưng nó có thể được tái hoạt động.”

Cha Tony cười thô bỉ: “Nói thật là Cha đã nhìn trúng vương bài của con.”

Tom cũng rất quằn quại: “Vương bài có thể giao cho Cha, nhưng việc chơi gái chùa…”

Cha Tony nghiêm nghị nói: “Cái gì chơi chùa chứ? Chúng ta là một nhóm, thằng em, tiền chơi gái không phải của riêng anh, mà là thuộc về quỹ hoạt động của hai chúng ta.” *đổi xưng hô anh-em từ đây*

Tom hài lòng nói: “Đúng là anh em tốt, quá mức vô sỉ. Chuyện trước xoá hết đi, sau này chúng ta vẫn là anh em tốt của nhau.”

Cha Tony gật gật đầu: “Mãi là anh em tốt.”

Vừa nói vừa bắt chéo tay sau lưng, rồi đi về phía khu đèn đỏ.

Lúc này trời đã vào đêm, đèn nê-ông mập mờ nhấp nháy liên tục, cuộc sống về đêm chỉ mới bắt đầu.

Đỗ Duy cũng đã đến lúc tỉnh dậy.

Chương 656: Đúng: mất trí nhớ

Tại gia tộc Wittbach vào buổi tối.

Ánh trăng sáng rọi qua cửa sổ vào phòng. Alexis đang ngồi ở mép giường, lấy khăn ướt lau trán cho Đỗ Duy.

Nàng trông rất u sầu.

“Khi nào thì anh mới tỉnh dậy?”

……

Trong mộng.

Đỗ Duy vẫn bình thản như thường.

“Tôi cảm thấy cơ thể của mình.”

“Ryan, chờ anh, anh sẽ sớm tới cứu chú.”

Shadow đã hoà vào bóng của hắn.

Phong thư thì lơ lửng xung quanh.

Đỗ Duy lại nhấn mạnh: “Phong thư, mày phải nhớ rằng cả hai chúng ta đều mất trí nhớ, nếu mày để lộ ra, tao sẽ để Shadow xé xác mày, nhưng nếu cậu mày xử tốt, đợi đến khi lấy được cây bút, tao sẽ xem xét loại bỏ hạn chế của mày.”

Phong thư điên cuồng thể hiện sự trung thành: **[Master, xin ngài cứ yên tâm.】**

Đỗ Duy đầu đầu, rồi nói với Freddy: “Hãy ở yên mộng, và đợi tao gọi.”

Freddy nịnh nọt nói: “Dạ Master.”

Đỗ Duy gật đầu, hắn nhìn thấy Quỷ Khoá Puton bị đóng đinh trên mặt đất.

Hắn cau mày và nói: “Còn nữa, tao ghét Quỷ Khoá Puton, không đừng dừng tra tấn nó, tao muốn nó sống không bằng chết.”

Freddy lập tức nở nhếch môi cười, cười gian: “Xin Master yên tâm, tên ngốc Puton đã rơi vào tay tôi. Nó rất may mắn, em đã tìm ra một vài giấc mơ còn âm hiểm hơn.”

“Nó sẽ không chỉ sinh con trong mơ, phải trải qua nỗi đau đớn khi cho đứa trẻ bú sữa mà còn để nó phá thai, sẩy thai, nhân tiện làm vài trò bạo lực gia đình để hành hạ tinh thần nó.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Mày cứ xem đó mà làm.”

Nói xong, Đỗ Duy nhắm mắt lại.

Cả người dần biến mất. Thậm chí còn mang theo phong thư rời giấc mộng.

Còn Freddy đợi đến khi hắn rời đi, bèn cười ác đi về phía Puton.

Chiếc lưỡi đỏ như máu liếm vào móng vuốt sắc nhọn, mỉm cười với đôi mắt mở to nhìn Puton đang run rẩy.

“Đứa nhỏ, anh biết mày sợ.”

“Nhưng ai kêu mày khiêu khích ma quỷ kia, chậc… tao tưởng mình đã não tàn rồi nhưng không ngờ mày còn não tàn hơn tao.”

“Đúng là một kẻ ngốc.”

Putton: Ư ư…

Miệng nó bị xiềng xích bịt kín, không thể nói được gì nên chỉ có thể rên rỉ một cách tuyệt vọng. Lại càng điên cuồng cầu

xin lòng thương xót: “Freddy, mày nhất định phải nghe lời tao, chúng ta đều là bạn tù, hiện tại ma quỷ không còn ở đây, tuyệt đối đừng làm chuyện như vậy.”

Freddy khinh thường nói: “Mày nhắc đến bạn tù với tao à? Thời gian Freddy tao ở tù còn lâu hơn số lần sinh con của mày. Không có ma quỷ thì tao sẽ là lão đại, tao sẽ tra tấn mày như tao muốn.”

“Bớt nói nhảm đi, hôm nay cho tao cho mày đẻ thật đã!”

……

Ở bên ngoài, Đỗ Duy đột nhiên mở mắt ra.

Chiếc khăn trên tay của Alexis rơi xuống sàn. Đôi mắt của nàng mở to, hốc mắt lập tức hoen đỏ.

“Đỗ Duy… Đỗ Duy, anh tỉnh rồi.”

Alexis luống cuống tay chân, không biết làm sao.

Nhưng Đỗ Duy lại ngẩn ngơ, cứ như vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Alexis ôm cánh tay của Đỗ Duy, nghẹn ngào nói: “Đồ khốn nạn, em cứ nghĩ anh sẽ ngủ như vậy không bao giờ tỉnh.”

Đầu ngón tay của Đỗ Duy khẽ run lên, hắn khàn giọng hỏi: “Anh đang ở đâu.”

Cùng lúc đó, hắn đưa mắt nhìn khắp phòng. Nhưng gương mặt vẫn thất thần, trông rất phờ phạc.

Alexis nói: “Anh đang ở trong phòng bệnh của gia tộc, anh đã ngủ suốt 4 ngày.”

Đỗ Duy nhàn nhạt nói: “4 ngày…”

Khi Alexis nghe anh nói vậy, nàng cảm thấy rất đau lòng.

Nàng buông tay của anh, đặt cái gối lên lưng của Đỗ Duy, dịu dàng hỏi: “Giờ cảm thấy khoẻ chứ?”

Đỗ Duy ôm đầu nói: “Anh đau đầu quá…”

Alexis vội xoa trán giúp anh, vừa thương lại vừa bực.

Cô có rất nhiều điều muốn hỏi Đỗ Duy, quá nhiều nghi vấn cần được giải đáp.

Vì vậy, Alexis thở dài nói: “Ai bảo anh cứ gạt em hoài, Đỗ Duy anh có biết không? Gần đây em có những giấc mơ rất kỳ lạ, trong mơ em tên là Minette.”

Làm sao mà Đỗ Duy lại không biết, nhưng hắn lại nói: “Minette, mơ? Đó là thứ gì?”

Alexis cau mày và nói: “Em mơ thấy em là một Hunter trong thời đại Victoria, một Hunter giống như anh, anh cũng có trong thời đại Victoria, anh… rất vô tình… nhiều lần muốn giết… giết em.”

Nghe điều này, Đỗ Duy lại đau đầu, ôm đầu nói: “A… đầu của anh.”

Alexis bối rối.

Cô ấy chỉ mới hỏi thôi mà…

Tình hình gì đây?

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Đỗ Duy, cô lại có dự cảm không lành.

“Bác sỹ, bác sỹ…”

……

Một lúc lâu sau, căn phòng gần như chật kín người.

Ông nội của Alexis John Wittbach, ba vợ Lawrence và cậu em họ Froblin đều có mặt.

Ngoài ra còn có các bác sỹ kiểm tra tình trạng thể chất của Đỗ Duy.

Trong suốt quá trình này, vẻ mặt của Đỗ Duy rất phờ phạc. Bác sỹ thở dài, thỉnh thoảng ghi một số ghi chú.

Alexis thấy vậy lo lắng hỏi: “Bác sỹ, tình hình của bạn trai tôi thế nào?”

Bác sỹ quay đầu lại trả lời: “Thưa cô, tình hình của anh Đỗ Duy không mấy lạc quan. Mặc dù anh ấy đã tỉnh lại một cách thần kỳ, cơ thể cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng trí não dường như đã xảy ra va đập mạnh.”

“Nói cách khác, anh ấy đã bị kích thích rất quá mạnh, dẫn đến mất trí nhớ một cách có chọn lọc.”

Alexis che miệng kinh ngạc hỏi: “Mất trí nhớ có chọn lọc?”

Giây tiếp theo, nàng vội vàng hỏi: “Anh ấy sẽ khôi phục trí nhớ chứ?”

Bác sỹ giải thích: “Có thể sẽ phục hồi, nhưng cũng có thể không bao giờ hồi phục. Có thể để anh ấy làm những chuyện mà anh ấy đã từng làm, điều này có lẽ sẽ giúp anh ấy nhớ lại.”

Alexis lo lắng nhìn Đỗ Duy hỏi: “Anh yêu, anh còn nhớ em là ai không?”

Nàng sợ Đỗ Duy cũng sẽ quên mình. Nếu đúng như vậy thì nàng thật sự không thể chấp nhận được.

Đỗ Duy nhìn Alexis thật sâu, buột miệng: “Em yêu, làm sao anh có thể quên được em, em là Alex, bạn gái của anh, cho dù có quên cả thế giới, anh cũng sẽ không quên em.”

Alexis cảm động rơi lệ hỏi: “Vậy thì anh có nhớ mình là ai không?”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh là Đỗ Duy, một Hunter của giáo hội. Trước đây anh từng là một bác sỹ tâm lý. Điều anh thích làm nhất là tiêu diệt ác linh, kiên quyết chiến đấu chống lại cái ác.”

Nghe vậy, biểu hiện của tất cả mọi người đều trở nên vi diệu.

Ba vợ Lawrence vẫn bình thản.

Già John nở một nụ cười nhẹ, lão chống nạng nói: “Tạm thời cứ vậy đi, cho dù Đỗ Duy có mất trí thì vẫn là con rể của gia tộc Wittbach chúng ta, mọi người theo ta ra ngoài để chừa chút không gian cho bọn trẻ.”

Lawrence còn nói: “Alexis, Đỗ Duy, hai đứa hẳn là có rất nhiều chuyện muốn nói, chúng ta không làm phiền nữa.”

Chương 657: Ngài công tước gì chứ?

Trong phòng lúc này chỉ còn lại Đỗ Duy và Alexis.

Lúc này, tâm trạng của Alexis rất phức tạp. Nàng nhìn vẻ mặt phờ phạc của Đỗ Duy rồi chậm rãi nói: “Em không ngờ anh lại mất trí nhớ. Em có rất nhiều câu muốn hỏi anh. Anh có biết ngài công tước của thời đại Victoria không?”

Đến lúc đóng kịch rồi, Đỗ Duy ngây người: “Cái gì Công tước? Nghe như một nhà quý tộc.”

Alexis cau mày và nói: “Ngài công tước chính là anh. Em đã mơ thấy ngài công tước trong giấc mơ của mình, ông ta giống hệt anh, còn rất đáng sợ.”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Mộng đều là giả, anh chỉ hơn em một tuổi, sao có thể là người ở thời Victoria?”

Alexis cắn môi nói: “Nhưng em đã điều tra, sự xuất hiện của anh rất kỳ quái, giống như trên đời bỗng nhiên có thêm một người, tin tức quá khứ của anh đều là giả mạo.”

“Ngoài ra, những giấc mơ của em không nhất thiết phải là giả.”

“Em đã điều tra rất nhiều thông tin, đều liên hệ với những giấc mơ của em, nhưng lại không có ghi chép nào về Công tước.”

Trên thực tế, cái tên Ngài công tước đã bị xóa bỏ trong quá khứ.

Những người duy nhất biết đến cái tên này đều là những người sống từ thời đại Victoria.

Matthew, Phelan, rồi Alfalia, Brand, và Gascoyne của Vanity.

Nhưng thân phận lậu của Đỗ Duy là thật. Hắn đã xuống máy bay, rồi xuyên việt đến thế giới này. Thông tin và lý lịch của hắn về cơ bản đều là giả mạo.

Bởi vì thiếu người, giáo hội cũng không quan tâm chuyện này, cũng bởi vì Alexis là đại tiểu thư gia tộc đứng đầu nên đã moi hết thông tin đã bị che đậy về Đỗ Duy.

Alexis vừa điều tra thì chỗ nào cũng có vấn đề. Chuyện này giải thích thế nào đây?

Đỗ Duy không phải là người đã sống từ thời đại Victoria, vậy tại sao tất cả thông tin đều là giả mạo?

Vào thời điểm này, Đỗ Duy rất lúng túng. Hắn phải thừa nhận rằng mình đã đánh giá thấp Alexis, hắn đã nghĩ bạn gái sẽ bị tình yêu làm cho lóa mắt.

Nhưng hắn vẫn có thể bình tĩnh giải thích: “Em yêu, anh thật sự không phải là ngài công tước, cũng không phải là người thời Victoria. Tuy rằng thông tin của anh là giả mạo, nhưng đó là bởi vì anh gặp rất nhiều chuyện buồn ở quê nhà. Anh rời khỏi quê nhà rồi đi đến New York, anh không thể quay lại nữa. Anh đã chọn thay đổi thân phận của mình, và muốn bắt đầu một cuộc sống mới tại đây.Em không tin thì có thể đi tra.”

Alexis cau mày và nói: “Làm sao em biết những gì anh đang nói là sự thật? Anh đã từng nói dối em.”

Nghe vậy, vẻ mặt của Đỗ Duy vẫn tỉnh queo: “Nhưng anh chưa bao giờ làm hại em, anh vẫn luôn bảo vệ em mà.”

Những lời này là chân thành, thực tế hắn cũng đã làm như vậy. Nhưng sự bảo vệ cũng chỉ là tương đối.

Alexis thở dài và nói: "Vậy thì trước đây anh tên là gì? Anh đã làm gì? Cha mẹ của anh là ai, em sẽ được gặp hai bác chứ?"

Đỗ Duy buồn bã nói: "Anh tên là Đỗ Duy, anh từng là bác sĩ pháp y. Về phần cha mẹ anh… họ đã mất từ lâu."

Alexis biến sắc, nàng nhanh chóng xin lỗi: "Xin lỗi anh yêu, em không cố ý, em không biết quá khứ của anh, là lỗi của em, em không nên hỏi chuyện này."

Đỗ Duy lắc đầu nói: "Chuyện đã qua rồi, anh không muốn nhắc tới nữa."

Alexis an ủi hắn nói: "Sau này có em bên anh, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau, trong tương lai sẽ có con, xây dựng gia đình của mình."

Đỗ Duy miễn cưỡng cười nói: "Được…"

Alexis nhìn thấy anh buồn bã, khiến nàng cảm thấy rất khó chịu.

Nàng do dự một lúc, lại hỏi: "Giờ anh không nhớ rõ những chuyện đó, nhưng em vẫn muốn nói ngài công tước mà em đã mơ thật sự là anh, bởi vì bên anh cũng có phong thư, cùng một bóng đen."

"Hơn nữa, 'anh' em tôi sợ hãi, trong mộng anh rất tàn nhẫn và mạnh mẽ, em có thể nhớ rõ mọi chi tiết."

"Anh bóp cổ em, em có thể nhìn ra sát khí trong đôi mắt đen kịt đó."

Đỗ Duy nói: "Một số ác linh có năng lực ngụy trang. Chúng sẽ nhắm vào điểm yếu của em và phá hủy ý chí của em. Người mà em mơ thấy có thể là một ác linh."

Alexis đau đầu: “Anh nói có lý, ác linh có thể làm như vậy, nhưng giờ em cũng là Hunter, có rất nhiều ký ức. Em biết rõ anh trong mộng không phải ác linh, mà là…”

“Là sao?” Đỗ Duy có chút bất an, quá khó đánh lừa Alexis, xem ra phải đoạt quyền nói, để cho phong thư ra ngoài giúp đỡ. Nếu không, thực sự có thể khiến Alexis phát hiện sơ hở.

- Phù…

Alexis thở ra, nắm chặt tay và nói: “Cảm giác mà anh mang lại cho em giống như Ma Thần bước ra từ địa ngục vậy. Rõ ràng là anh, nhưng hoàn toàn không giống anh.”

Đỗ Duy giả vờ ngạc nhiên, hắn vội nói: “Quả thật anh đã trở thành kẻ thù của một số Ma Thần. Có lẽ sức mạnh của Ma Thần đang ảnh hưởng đến anh.”

Alexis kêu lên: “Anh là mục tiêu của Ma Thần?”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Đúng vậy, anh cũng rất tò mò về thứ giống mình trong giấc mơ của em.”

Dứt lời, Đỗ Duy nghiêm nghị nói: “Phong thư.”

Giây tiếp theo, phong thư hiện ra trước mặt Đỗ Duy một cách kỳ lạ.

Trang giấy bị rách, chữ ngắt quãng.

【Mas… ter… phong thư… sẵn sàng… nghe lệnh…]

Chỉ nhìn thôi cũng thấy thảm rồi.

Alexis ngay lập tức chỉ vào phong thư và nói: “Đúng rồi, đây là phong thư. Em đã có một giấc mơ, đó là ở trên đảo hồ. Phong thư này nói rằng anh đã phái nó và Shadow đến để giết em.”

Phong thư run rẩy, nó bỗng có một dự cảm không lành.

Đợi đã…

Master định bán đứng mình sao?

Đỗ Duy ngay lập tức nói: “Khi anh có được chiếc phong thư này, nó có thể ghi lại một số thông tin. Hiện tại anh đã mất rất nhiều ký ức, nó có thể giải quyết những nghi ngờ của chúng ta.”

Alexis gật đầu. Cô nhẹ giọng hỏi: “Phong thư, nói cho tôi biết mày có xuất hiện ở thời đại Victoria không?”

Phong thư khẽ run lên. Nó thở phào nhẹ nhõm. May mắn thay, Master cuối cùng cũng còn chút nhân tính, không ném mình ra ngoài làm khiên chống sét.

Dòng chữ xuất hiện trên tờ giấy là: **[Phong thư… không… nhớ… thời Victoria…]**

Đỗ Duy biến sắc, hắn vội hỏi: “Phong thư, mày còn nhớ chuyện trước đây không?”

[Phong thư… không nhớ gì cả… chỉ nhớ rằng Master đã hôn mê…]

Alexis khó hiểu nói: “Nó trước kia không phải như vậy, câu chữ đều liền mạch, chẳng lẽ cũng bị mất trí nhớ sao?”

Đỗ Duy bất lực thở dài.

“Phong thư đã ở bên anh rất lâu, dù là tà linh nhưng nó vẫn trung thành, lại còn ký khế ước bán thân. Có vẻ như anh có thể tỉnh lại nhanh như vậy là vì nó đỡ một phần thương tích cho anh. “

“Phong thư, đừng lo lắng, Master sẽ tìm cách lấy lại ký ức đã mất của mày.”

Ngay đúng lúc này, Phong thư hiện ra chữ: **[Master… Phong thư đã… hiến tế… hiến tế phần lớn ký ức…]**

Hoàn hảo, giờ mọi đường lui đều bị tắc.

Chương 658: Chủ nào tớ nấy

Alexis nhìn dáng vẻ thê thảm của phong thư mà không khỏi thở dài.

Nàng vẫn nhớ rõ trước đây chính là phong thư này đã giúp mình cứu Đỗ Duy, không ngờ chỉ mấy ngày không gặp mà phong thư này thê thảm như bây giờ.

Đánh chữ cũng không rõ ràng nữa. Để cứu người yêu của nàng, nó đã hiến tế gần như toàn bộ ký ức của mình.

Nàng đành quay đầu lại nói với Đỗ Duy: "Thuộc hạ của anh thật sự rất trung thành, sau này nhất định phải tìm cách lấy lại trí nhớ của anh ta."

Đỗ Duy tỏ vẻ tiếc nuối. Hắn chỉ vào phong thư và nói: "Hiến tế ký ức thì ngay cả anh cũng đành bất lực. Trí nhớ đã mất sẽ không bao giờ được phục hồi trừ khi thời gian quay ngược."

Đỗ Duy lại nói với Alexis: "Em yêu, cho dù mộng của em có là thật thì em hãy nhớ rằng anh sẽ luôn đứng về phía em. Cho dù một ngày anh đánh mất chính mình, anh cũng sẽ không làm hại em."

Alexis mở miệng và nói: "Nhưng… nhưng em nhớ rất rõ, Công tước, còn cả chuyện về Minette."

Đỗ Duy lén lắc đầu, tại sao em cứ không thể quên những điều đó? Cứ cho qua không được sao?

Vì vậy, hắn bằng đưa mắt nhìn phong thư. Phong thư lập tức hiểu ý.

Sau đó, Đỗ Duy giả vờ suy nghĩ: “Ngài công tước và Minette à, suy đoán dựa theo giấc mơ của em thì có một anh khác và em khác, nhưng anh thực sự không có những ký ức liên quan, cũng không nhớ những gì đã xảy ra.”

Alexis trầm giọng nói: “Bác sỹ nói anh bị chứng mất trí nhớ có chọn lọc. Anh thật sự không nên tiếp tục hỏi anh, nhưng em đã tìm thấy một tổ chức có tên là Bái Công tước giáo.”

“Tổ chức này đúng là có liên quan đến anh. Tượng thần mà họ tín ngưỡng có bộ dáng giống hệt như anh khi đeo mặt nạ, cũng được thành lập cách đây không lâu. Em thậm chí còn tìm thấy tiền thân của nó có tên là Đoá Hoa Không Tàn Phai.”

Đỗ Duy ôm đầu đau đớn nói: “Đoá Hoa Không Tàn Phai, Bái Công tước giáo, thật sự là anh sao, nhưng sao anh không nhớ gì cả, á… đầu đau quá…”

Vừa nói, Đỗ Duy vừa rên la đau đớn, thân thể run lên, trán thì đổ mồ hôi lạnh, mặt mày nhăn nhó khó chịu.

Alexis cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Anh yêu, đừng nghĩ nữa, càng nghĩ sẽ càng đau, không nhớ thì cứ coi như không tồn tại. Điều quan trọng nhất đối với anh bây giờ là phải giữ gìn sức khoẻ.”

Đỗ Duy đau khổ nói: “Không được, anh nhất định phải nhớ, anh không bao giờ có thể làm hại em, anh muốn biết sự thật của mọi chuyện.”

Đột nhiên hắn gầm gừ: “Phong thư, cho tao xem tất cả thông tin mà mày nhớ được.”

【Tuân lệnh… Master của em.】

Phong thư run rẩy bay tới trước mặt của Đỗ Duy, hơi thở lạnh lẽo đột nhiên tỏa ra.

Nhưng vẫn chưa có gì xảy ra, chỉ nghe một tiếng xoẹt.

Phong thư bị hỏng nứt ra và từ từ rơi xuống ga trải giường.Trông như thể đã chết. Sắc mặt của Đỗ Duy thay đổi rõ rệt, trong mắt hiện lên sự buồn bã, đau đớn và hối hận. Trông cay đắng vô cùng.

"Phong thư, mày…"

Đỗ Duy lập tức cầm phong thư lên, hai mắt đỏ hoe: "Mày theo tao lâu như vậy, vào sinh ra tử cùng tao, tất cả đều là lỗi của tao, tao không nên ép mày."

Alexis cảm thấy áy náy, nàng vội vàng nói: "Em xin lỗi, em xin lỗi Đỗ Duy, xin lỗi phong thư, không nên ép buộc anh, em sẽ không hỏi thêm gì nữa."

Nói xong, Alexis thận trọng hỏi: "Đỗ Duy, phong thư chết rồi sao?"

Đỗ Duy lắc đầu không nói gì, thân thể kịch liệt run rẩy.

Một lúc sau, hắn cười khổ, một tay che mặt, tay kia cầm "hài cốt" của phong thư, chậm rãi nằm trên giường bệnh.

"Để anh yên tĩnh một lúc, được không?"

"Alexis, hiện tại anh rất đau đầu, anh cảm thấy mình đã đi lạc hướng, anh cần phải suy nghĩ thêm."

Đỗ Duy đã nói vậy thì Alexis có thể làm gì khác.

Cô thở dài, đứng dậy lùi lại: "Em… ai… Đỗ Duy, nghỉ ngơi thật tốt, anh đừng suy nghĩ nhiều, không phải lỗi do anh, em sẽ luôn ở bên cạnh anh."

Đỗ Duy xua tay, vẻ mặt ảm đạm. Cứ như đã mất đi mục đích sống. Toàn thân trông thật tiều tụy.

……

Sau khi Alexis rời đi, qua mất lúc sau thì vẻ buồn bã và đau đớn trên gương mặt của Đỗ Duy biến mất sạch bách.

Hắn ném phong thư đi chỗ khác, sau đó từ từ duỗi tay ra và nhìn lên. Trên mu bàn tay phải của hắn, hoa văn của chiếc mặt nạ từ từ hiện lên. Kim đồng hồ, trâm cài vàng, và các biểu tượng khác đại diện cho sức mạnh của Ma Thần đều được thể hiện trên mặt nạ, đã trở thành một chỉnh thể.

Phong thư vừa bị ném đi lơ lửng trong không khí, nó lập tức khôi phục trạng thái ban đầu.

[Master vĩ đại, ngài thật sự quá không vô sỉ, e rằng trên đời này không có người đàn ông nào có thể nghĩ tới dùng việc mất trí nhớ để lừa gạt bạn gái, quả không hổ là ngài.]

Đỗ Duy liếc nhìn nó, ánh mắt có chút lạnh lùng.

Phong thư lập tức đổi giọng: [Master vĩ đại, tại sao ngài lại mất trí nhớ, chỉ sợ trí nhớ của ngài vĩnh viễn không thể khôi phục, mục tiêu hủy diệt thế giới vĩ đại của chúng ta có thể không đạt được trong thời gian ngắn.】

Đỗ Duy nói: “Xem ra mày vẫn còn chút não, mày nhớ kỹ cho tao: sau khi tôi giải cứu Ryan khỏi Twilight, trí nhớ của mày sẽ hồi phục, nếu Alexis có hỏi, mày biết phải nói gì rồi chứ?”

[Dạ biết, tất nhiên là phong thư biết, Cái gì mà công tước với chả Minette, liên quan gì đến Master ngài, thứ đó hoàn toàn không phải là ngài.]

【Ngài chỉ là một Hunter bình thường.】

Đỗ Duy hài lòng gật đầu nói: “Tốt lắm, lần này kỹ năng diễn xuất của mày không tệ, tuy rằng có hơi cường điệu, nhưng so với trước đã tiến bộ rất nhiều. Từ nay về sau, mày sẽ là quân sư của quân đoàn ác linh.”

Mới lợi dụng xong thì cũng nên cho chút lợi. Dù sao cũng chỉ là một chi phiếu khống, Đỗ Duy vung ra cũng không có bất kỳ gánh nặng nào cả.

Phong thư lại dễ dàng dính chiêu, nó lập tức run lên vì phấn khích, bay vòng quanh Đỗ Duy.

[Master vĩ đại, phong thư em rốt cuộc đã được tỏa sáng, trở thành quân sư của quân đoàn ác linh. Lẽ nào Phong thư em cũng không có thể vì ngài nam chinh bắc chiến?】

【Đúng rồi thưa Master, hiện tại quân đoàn ác linh của chúng ta có bao nhiêu thành viên ạ?】

Đỗ Duy cau mày nói: "Có màu, Shadow, Freddy, nếu thêm cả Quỷ Khoá Puton, thì tổng cộng 4 đứa."

Phong thư lập tức ỉu xìu.

[Vậy thì em làm quân sư của quân đoàn quân ác linh có nghĩa lý gì? Shadow-oppa sẽ không nghe lời em, Freddy thì luôn ở trong mộng, Quỷ Khoá Puton là một tên ngốc chết tiệt, em khác gì tư lệnh mà không có quân lính?]

Đỗ Duy lắc đầu nói: "Chỉ có mỗi mình mày thôi."

Lời vừa dứt, Đỗ Duy đứng lên khỏi giường. Hắn đi chân trần và mặc áo choàng của bệnh nhân, nhìn chả khác gì bệnh nhân trong bệnh viện tâm thần.

Vào lúc này ngoài trời đã tối đen như mực, ngay cả ánh trăng cũng không còn nữa.

"Trời sắp mưa."

Đỗ Duy trầm giọng nói, hắn nhìn hoa văn trên mu bàn tay phải, đã tiến vào trạng thái ác linh hóa.

"Ryan, chờ anh."

Chương 659: Đỗ Duy thật sự là chính nghĩa hóa thân

Chuyện Đỗ Duy thức tỉnh trong chớp mắt đã truyền khắp toàn bộ gia tộc Wittbach. Tất cả người biết chuyện đều vô cùng kinh hãi.

Đoạn thời gian trước, trong nội bộ gia tộc Wittbach xảy ra sự kiện linh dị, rõ ràng có dính dáng đến người đàn ông này. Cứ tưởng ác linh sẽ không thể tổn thương được bọn họ khi ước định còn tồn tại, nhưng thật không ngờ nhiều người lại chết thảm như vậy.

Mặc dù phần lớn trong số họ đều chỉ gặp ác mộng. Nhưng nỗi sợ hãi tự sức mạnh đó thì không cách nào hoá giải.

Già John Wittbach, ông nội của Alexis rất đau đầu.

Trong phòng lão giờ đang có rất nhiều người.

“Ông ơi, người đàn ông đó đã thức dậy. Điều này rất bất lợi cho chúng ta, anh ta rất tồi tệ, hơn nữa chúng ta không có cách nào để đối phó với anh ta.”

“Tại sao chúng ta không đuổi hắn đi, rồi nghĩ cách đoạt tuyệt liên hệ với hắn, chúng ta có thể cho hắn một khoản tiền lớn, đủ để hắn xây dựng một tiểu gia tộc.”

“Lúc trước hắn hôn mê, chúng ta còn tưởng rằng hắn không thể tỉnh lại, nhưng giờ hắn đã tỉnh, trời mới biết lỡ một ngày chúng ta trêu chọc hắn, hắn diệt sạch chúng ta thì sao?”

Những người này rất lo lắng, gương mặt rất u ám.

Lúc Đỗ Duy còn hôn mê, bọn họ không dám làm gì.

Giờ Đỗ Duy đã tỉnh, họ lại tránh không kịp.

Già John ngồi trên ghế, mở ngăn kéo lấy ra một điếu xì gà, quản gia lập tức cắt đầu lọc rồi châm lửa giúp lão.

Đầu tiên nhấp một ngụm chậm rãi, sau đó già John chậm rãi nói: "Đỗ Duy là một đứa trẻ ngoan, sao có thể làm hại mấy đứa? Chuyện xảy ra trước đây đâu có liên quan gì đến thằng bé?"

Có người nói: "Sao lại không liên quan, hắn vừa tới thì gia tộc lập tức xảy ra chuyện, trừ hắn ra còn ai có năng lực này?"

"Đúng thế, đúng thế."

"Hắn che dấu quá sâu, nhất định không phải người tốt."

Già John nhả ra vòng khói, lắc đầu nói: "Ta thấy mấy đứa nghĩ nhiều rồi, bên giáo hội luôn đánh giá thằng bé rất cao, cá nhân ta cảm thấy chàng trai này là một thánh nhân. Mấy đứa nghĩ xem, thằng bé đã nói gì ngay khi tỉnh dậy? Thằng bé nói mình là kẻ thù của cái ác, sẽ chiến đấu chống lại ác linh trong suốt phần đời còn lại của mình, cho đến khi ác linh hoàn toàn bị xóa sổ."

"Đỗ Duy thật sự không giống như những gì mấy đứa nghĩ, nó là đứa trẻ tốt bụng và tử tế nhất mà ta từng gặp. Mấy đứa đều hiểu lầm nó."

Thái độ của già John rất cứng rắn, lão vỗ bàn nói: "Được rồi, mấy đứa đi về hết đi, lão già này buồn ngủ, sau này là thời đại của mấy đứa rồi."

"Dù Đỗ Duy là con rể của gia tộc ta, nhưng vẫn là người ngoài, sao có thể so với mấy đứa được."

"Thật vô nghĩa."

Lời này vừa nói ra, thì vẻ mặt của mọi người đều trở nên kỳ lạ.

Họ hiểu ngay ý của già John.

“Ông nội, chúng con biết rồi.”

“Người ngoài là người ngoài, không cần quan tâm hắn.”

“Gia chủ, chúng con về đây ạ.”

Chẳng mấy chốc, những người này đều lần lượt rút lui.

Đến nhanh và đi cũng nhanh.

Một lúc sau, già John nói với quản gia: “Kêu Lawrence ra đây, ta có chuyện muốn nói.”

Quản gia gật đầu và đi vào trong phòng.

Thì ra Lawrence luôn ở trong phòng, nếu những kẻ vừa rồi biết, họ sẽ chết lặng. Đây rõ ràng khi chơi khăm họ mà.

Lawrence nhanh chóng bước ra.

“Ngồi.”

Già John chỉ vào chiếc ghế bên bàn.

Lawrence ngồi xuống, biểu hiệu suất rất bình thường.

Thấy vậy, lão John hài lòng gật đầu: “Trong tất cả con trai của ba, con là đứa giỏi nhất, Alexis cũng rất xuất sắc, nhưng là con gái.”

Lawrence thản nhiên nói: “Con bé có Đỗ Duy là đủ.”

Gương mặt của già John thoáng buồn. Già John vươn tay mở ngăn kéo, lấy ra một tập tài liệu rồi đặt lên bàn.

“Đây là một hiệp nghị. Ba đã giao phần lớn tài sản thừa kế của gia đình cho Alexis, con đang thay mặt con bé nắm giữ. Hiệp nghị này sẽ được thực hiện khi con bé và Đỗ Duy kết hôn.”

Lawrence cũng không đi xem, ông nói thẳng: “Ba đã quyết định rồi? Ba thật sự không cần suy nghĩ thêm sao?”

Già John lắc đầu nói: “Sự xảo quyệt của thằng bé không kém gì ba, còn vô sỉ hơn cả ba, nhưng luôn tuân thủ giới hạn lương tri, là người thích hợp hơn bất cứ kẻ nào khác.”

“Vanity đã bắt đầu hành động.”

“Giáo hội cũng luôn chờ đợi thời cơ.”

“Ba có linh cảm không bao lâu nữa ra trên thế giới này sẽ xảy ra chuyện mà chúng ta không thể khống chế. Đỗ Duy sẽ là ô dù của gia tộc Wittbach.”

“Miễn là Alexis còn sống, và giữ mối quan hệ này, thằng bé sẽ đáng tin cậy hơn bất cứ ai khác.”

Lawrence trầm giọng nói: “Đỗ Duy chưa bao giờ khiến ta thất vọng.”

……

Ở một nơi khác.

Trong phòng bệnh, Đỗ Duy đã thay bộ quần áo mà người hầu đưa đến.

Một chiếc áo khoác màu be có mũ.

Hắn không thích mặc áo khoác, nhưng có quá nhiều thứ trên người nên hắn buộc phải mặc. Giờ những gì Đỗ Duy nắm giữ là lá bài Joker đại diện cho cá cược, khẩu, tiền xu, xúc xắc, còn mặt nạ và tấm bia đá đều ở trong mộng.

Năng lực của hắn mạnh hơn trước nhiều. Năng lực Đánh Dấu ác linh, cộng với cái cân bằng vàng và đôi mắt sáng tạo ảo ảnh.

Đúng, Đỗ Duy chuẩn bị rời đi. Hắn sẽ đến Twilight để đưa Ryan trở lại.

Nhưng trên thế giới này, ngoài Vanity, Hunter của Twilight là mạnh nhất. Hơn nữa, còn có Matthew đứng trên đỉnh

Hunter.

Đỗ Duy không mấy nắm chức.

“Đoá Hoa Không Tàn Phai ở trong mộng của tôi, không đến vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không thể thả ra ngoài, tạm thời không thể dùng lá bài tẩy này.”

“Shadow là một ma linh. Nó mạnh hơn trước, nhưng không đấu lại Matthew. Quỷ Khoá Puton có thể phát huy tác dụng, nhưng nó khiến tôi kinh tởm, cứ hành hạ nó thêm một lúc nữa. Năng lực của Freddy và phong thư thiên về hỗ trợ.”

“Cho dù là lập kế hoạch, ta cũng cần tăng cường sức chiến đấu của bên mình.”

Đỗ Duy nói xong lại nghĩ về quá khứ. Hắn từng đánh dấu tồn tại quỷ dị như xe buýt, Ngôi nhà kinh dị, chỉ cần lôi ra là có thể khiến Twilight trở nên hỗn loạn, nhưng giờ hai thứ này đã bị diệt.

Trong khoảng thời gian ngắn không tìm được ma linh hoặc tồn tại quỷ dị để đánh dấu.

Đỗ Duy không khỏi đau đầu. Hắn tự nhủ: “Nếu xe buýt và Ngôi nhà kinh dị không chết thì tốt rồi, chúng có tử thù với tôi. Chỉ cần nơi có mặt tôi thì dù là địa ngục, chúng cũng sẽ đuổi giết đến cùng.”

“Ngoài chúng ra, còn ma linh hay tồn tại quỷ dị nào có thù oán với tôi không?”

Thành phố Massas đã bị san bằng. Vẫn còn một số bí mật ẩn dưới đó, nhưng những tồn tại nguy hiểm nhất đã biến mất.

Vào lúc này, đôi mắt của Đỗ Duy đột nhiên sáng lên.

Hắn lẩm bẩm: “Shadow…”

Trong tích tắc, cái bóng của hắn dao động, rồi di chuyển đến trước mặt hắn, một đôi mắt đỏ ngầu ngay lập tức mở ra.

Ngay sau đó, Đỗ Duy vươn tay phải vào trong ngực của Shadow, đột nhiên có tiếng mở cửa vang lên. Đợi đến khi bàn tay của hắn duỗi ra một lần nữa, đã mang ra một quả bóng bay màu đỏ.

Đỗ Duy nhỏ giọng kêu: “Pennywise…”

Chương 660: Thằng hề trở lại

Sáng hôm sau.

Một làn sương mỏng và mưa đồng loạt xuất hiện khiến nhiệt độ giảm đột ngột.

Cả gia tộc Wittbach khá vắng vẻ.

Alexis bưng ly nước nóng bước đến cửa phòng bệnh, nàng đưa tay gõ cửa.

Cốc cốc cốc……

“Anh yêu đã đỡ hơn chưa?”

Alexis dịu dàng gọi Đỗ Duy.

Là một người bạn gái, ngày hôm qua Đỗ Duy muốn ở một mình, nàng cũng đã cho người yên không gian riêng tư, không làm phiền anh. Nhưng dù sao thì Đỗ Duy cũng đã hôn mê quá lâu, chỉ mới tỉnh dậy, lại còn mất gần hết ký ức, nên Alexis không khỏi lo lắng.

Vào lúc này, có tiếng bước chân vang lên từ trong phòng. Sau đó cánh cửa được kéo ra. Đỗ Duy mặc áo gió bình tĩnh đứng sau cánh cửa. Cứ như người mất kiểm soát cảm xúc, và đau khổ của ngày hôm qua không phải là hắn.

Ừm…

Suy cho cùng là chứng mất trí nhớ có chọn lọc. Alexis nâng cốc lên, dịu dàng nói: “Em đã rót cho anh một ly nước nóng.”

“Cảm ơn.”

Đỗ Duy đưa tay nhận lấy rồi nhấp một ngụm.

Bầu không khí có vẻ hơi gượng gạo.

Alexis suy nghĩ một hồi rồi nói: “Anh giận em à? Em cảm thấy giữa chúng ta có khoảng cách?”

Nghe vậy, Đỗ Duy rất bất ngờ hỏi: “Sao em lại nghĩ như vậy?”

Alexis cau mày nói: “Trực giác, tuy rằng giờ anh đứng ở trước mặt em, nhưng em cảm thấy anh cách em rất xa, cứ như chẳng mấy chốc sẽ sớm rời xa em?”

Cái này… sao đoán chuẩn vậy?

Đỗ Duy quả thật chuẩn bị rời khỏi gia tộc Wittbach, để bay đến Thụy Sĩ. Nhưng chuyến đi này phải kiếm cớ thật hoàn hảo. May mắn thay, hắn đã đánh tiếng với người của giáo hội vào tối qua.

Sau đó Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Trực giác là cái gì? Thật phi lý, anh yêu em nhiều như vậy, sao có thể rời bỏ em?”

Alexis lắc đầu. Sau đó, cô ấy nhìn Đỗ Duy thật sâu, trong đôi mắt xanh đó lóe lên một tia máu.

“Kể từ khi em nhớ lại một số ký ức, em đã đạt được một năng lực mới gọi là nhìn thấy tương lai. Em cũng có thể chủ động kiểm soát nó.”

“Trực gián của em chính xác hơn anh nghĩ nhiều.”

“Có phải anh lại định đi? Anh lại định làm những việc nguy hiểm?”

Trước đây, sức mạnh nhìn thấy tương lai đã được Minnet trao cho Đỗ Duy, nhưng sau đó ác linh Đỗ Duy đã trả lại nó.

Tương lai là gì?

Tương lai mà nó không thừa nhận thì không phải là tương lai đích thực.

Đỗ Duy thở dài. Hắn ôm Alexis vào lòng, cảm nhận sự mềm mại của mái tóc cô trong tay, dịu dàng nói: "Em yêu, anh đã nghĩ cả đêm, anh mất quá nhiều kí ức, nhưng cũng tìm được mục tiêu của mình. Anh là giám mục của giáo hội, cũng là một Hunter, đồng thời là lãnh đạo của Sở Tài Phán. Anh ghét lũ ác linh vì chúng có thể giết người bất cứ lúc nào, anh có trách nhiệm và nghĩa vụ giải cứu thế giới, cứu những sinh mạng bị ác linh đe dọa. Chỉ cần anh còn một hơi thở, anh sẽ tiếp tục bước đi trên con đường này cho đến một ngày thế giới trở lại bộ dáng vốn có của nó."

Giọng điệu của Đỗ Duy không nhanh, không chậm, nhưng đầy kiên định.

Giống như một thánh mẫu. Hơn nữa hắn hiểu rõ Alexis.

Đàn bà mà… chỉ cần nói vài lời ngọt ngào êm tai, là sẽ lừa được ngay.

Nhưng ngay sau đó, Đỗ Duy lại phải nghiến răng nghiến lợi.

Alexis véo mạnh phần thịt trên eo hắn, nói: "Em không thể tin lời nào của anh. Vừa rồi anh nói sẽ không rời khỏi em, giờ lại muốn đi diệt ác linh. Anh thực sự nghĩ em rất ngốc, đúng không?"

Đỗ Duy lạnh gáy, ngoài miệng thì vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi em yêu, anh đã nói dối em, anh nhận mình không vĩ đại như lời anh đã nói, nhưng là…"

"Nhưng sao?" Alexis nhìn chằm chằm vào mắt anh một cách nghiêm túc.

"Nhưng anh muốn nói cho em biết, người yêu của em không phải thánh nhân, huống chi là người tốt. Đối với anh,

cứu thế giới chỉ là một lời nói khoác, anh chưa bao giờ muốn trở thành anh hùng.”

Đỗ Duy ôm chặt lấy Alexis và thì thầm vào tai nàng: “Nhưng em thấy không, trên đời này có quá nhiều ác linh và quá nhiều nguy hiểm. Anh sẽ không bao giờ vì cố cứu một người không liên quan gì đến mình mà rơi vào hiểm cảnh, nhưng anh sẵn sàng hy sinh mọi thứ vì em.”

“Anh chiến đấu với ác linh, giải quyết những nguy hiểm đó, tất cả đều là vì em.”

“Nếu có một ngày anh muốn cứu thế giới, chắc chắn là vì em vẫn còn ở trên thế giới này.”

Lời nói của Đỗ Duy lập tức khiến Alexis bối rối. Nàng không biết lý do khiến Đỗ Duy rời đi có liên quan gì đến nàng không? Chẳng lẽ nàng vẫn đang gặp nguy hiểm?

Alexis vô thức hỏi: “Anh yêu, em không hiểu ý anh.”

Đỗ Duy thở dài, chỉ vào sương sớm và mưa bên ngoài nói: “Anh muốn cho em một thế giới an toàn, hơn nữa không phải ta đã hẹn năm sau sẽ kết hôn, rồi có con hay sao. Với tư cách là một người chồng, một người cha, anh không thể cho phép vợ con mình sống trong một thế giới nguy hiểm như vậy.”

“Giờ anh sẽ đến giáo hội để thảo luận về một sự kiện lớn với những Hunter của giáo hội. Miễn là kế hoạch diễn ra suôn sẻ, anh có thể tiêu diệt hầu hết ác linh chỉ trong một lần hành động.”

Giáo hội đã có kế hoạch này, nhưng sớm đã được quyết định, không cần có hắn thảo luận làm gì, đây chỉ là cái cớ.

Alexis cảm động trước lời nói của Đỗ Duy, nhưng vẫn rất khó hiểu: “Anh không cần phải… gấp vậy chứ, anh vừa mới tỉnh lại, em chưa được ở chung với anh bao lâu mà giờ anh đã đi rồi, em rất không nỡ.”

Đỗ Duy dịu dàng nói: “Anh cam đoan ngay khi giải quyết xong chuyện lần này, anh sẽ ở bên em thật lâu, thật lâu, xin em hãy bao dung hơn với anh.”

Alexis nhìn anh thật sâu, không còn cách nào khác đành phải gật đầu: “Khi nào thì anh đi? Anh có muốn anh đi cùng không, chắc em có thể giúp đỡ anh rất nhiều, hơn nữa năng lực của em cũng rất hữu dụng.”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Càng sớm càng tốt, nhưng nếu em đi theo anh thì chỉ khiến anh phân tâm. Năng lực của em quá thiên về hỗ trợ, không thích hợp đối diện với ác linh.”

Hắn biết rất rõ Alexis vẫn chưa hồi phục hết toàn bộ sức mạnh, chắc chắn đánh không lại Matthew. Hơn nữa lần này anh ta định giở âm mưu gì đó, sẽ không cứng chọi cứng.

Năng lực của Alexis là nhìn thấy tương lai. Nhưng dù có thể nhìn thấy tương lai thì cũng đâu chắc chắn tương lai nhìn thấy là tương lai thực sự?

Dẫu sao thì Đỗ Duy không muốn đưa nàng theo, anh thích hành động một mình hơn.

Alexis không có lựa chọn nào khác ngoài đồng ý. Tuy nhiên, nàng vẫn rất cứng đầu và nói: “Em đồng ý để anh đi, nhưng anh phải ăn sáng rồi mới được đi. Lâu rồi em không ở bên anh như một cặp đôi bình thường.”

Đỗ Duy rất hổ thẹn: “Đây là lỗi của anh.”

Alexis hôn môi anh đắm đuối, nhưng trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, nàng ngọt ngào nói: “Anh theo em, anh muốn ăn gì nào?”

“Ăn gì cũng được.”

Đỗ Duy ôm lấy vòng eo mềm mại của Alexis, hai người đi càng lúc càng xa nhau, khi họ biến mất, anh đưa tay ra và làm

động tác suỵt về phía sau.

Dưới gầm giường trong phòng, một bàn chân sắp duỗi ra ngay lập tức thu vào trong bóng tối.

He he he…

Như có như không, cứ như có một điệu cười nham nhở vang lên.

Chương 661: Đã lâu không gặp, Pennywise

Sau khi ăn xong bữa sáng, Đỗ Duy chào tạm biệt Alexis, một mình ngồi xe ra sân bay.

Tài xế là Froblin, em họ của nàng.

Alexis nhìn đèn đuôi xe khuất dần trong màn mưa. Nàng đứng cầm ô một lúc lâu.

Lúc này trời mưa càng ngày càng nặng hạt. Một lúc sau, Alexis lấy smartphone ra gọi cho bên giáo hội, gọi thẳng cho Đức Tổng Giám mục Skadi.

Gia tộc Wittbach, hay ba vợ Lawrence của Đỗ Duy, đã quyên rất nhiều tiền cho giáo hội. Chút quan hệ giữa cá nhân vẫn có.

Ngay khi cuộc gọi được kết nối. Alexis trầm giọng nói: "Con nghe Đỗ Duy nói ngài đang chuẩn bị kế hoạch tiêu diệt ác linh, cần bàn bạc cùng anh ấy, đúng không ạ?"

Tổng giám mục Skadi trả lời: "Đúng vậy cô Alexis, đây là quyết định của những Hunter. Ta không biết cụ thể, nhưng ngài Đỗ Duy thực sự là một trong những người đưa ra quyết định."

Alexis lạnh lùng nói: "Ngài chắc chắn chứ? Ngài biết không, giờ con cũng là Hunter, nếu như ngài nói dối con, thì ngài phải trả giá đắt đấy."

Nàng luôn cảm thấy Đỗ Duy đã giấu mình rất nhiều chuyện. Có thể đêm qua Đỗ Duy đã liên lạc trước với giáo hội.

Muốn nàng nói chuyện khách sao là điều không thể. Sự tín nhiệm của giáo hội dành cho Đỗ Duy hoàn toàn dựa trên những hành động trong quá khứ và thân phận công tước của hắn. Cái nào nhẹ hơn và nặng hơn, tự nhiên có thể phân biệt rõ ràng.

Đức Tổng Giám mục Skadi nói: "Cô Alexis, tại sao ta phải nói dối cô? Điều đó hoàn toàn vô nghĩa."

Alexis đột nhiên nở nụ cười: "Thực xin lỗi, hình như là com nghĩ nhiều rồi, cứ vậy trước đi."

Nói xong, nàng lập tức cúp máy.

……

Vào lúc này ở một nơi khác.

Đỗ Duy trên xe cũng nhận được cuộc gọi từ Đức Tổng Giám mục Skadi.

"Ngài Đỗ Duy, bạn gái của ngài có vẻ rất nghi ngờ."

"Ồ? Cô ấy gọi cho ông à?"

"Vâng, mọi thứ đều như ngài đã phán đoán."

"Vậy thì hãy tiến hành theo kế hoạch. Dựa trên những gì tôi biết về cô ấy, cô ấy nên đến San Polia, lúc đó ông sẽ nói với cô ấy rằng tôi đang thảo luận kế hoạch bí mật trong tế đàn với những Hunter khác, và tôi không thể liên lạc với thế giới bên ngoài."

"Yes…"

Sau khi cúp mày, Froblin đang điều khiển xe, quay đầu lại nói: "Anh rể, anh nói dối chị ấy như vậy, lơx sau này chị ấy phát hiện ra thì sao?"

Đỗ Duy liếc nhìn Froblin và nói: "Tại sao cô ấy lại biết? Những người trong giáo hội đều là người của anh, họ không

thể phản bội anh. Ý chú là chú có khả năng phản bội anh?”

Froblin vừa lái xe vừa lắc đầu nói: “Anh rể sao có thể vậy chứ. Em là châu chấu cùng sợi thừng với anh, cũng là thủ lĩnh Bái Công tước giáo của anh, sao em có thể phản bội anh được?”

Đỗ Duy chế nhạo nói: “Chính là bởi vì chú là lãnh đạo của Bái công tước giáo, nên mới có thể phản bội anh.”

Froblin hoảng sợ: “Anh rể, ý anh là gì?”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Một lời nói dối cần vô số lời nói dối khác chống đỡ, nhưng giờ Bái công tước giáo đối với anh, rủi ro lớn hơn lợi ích.”

Froblin khó hiểu: “Nhưng chả phải anh từng nói Bái Công tước giáo có tiềm năng rất lớn sao?”

Đỗ Duy sững sờ nói: “Đó là trước đây, không phải bây giờ. Giờ anh cho rằng Bái công tước giáo có vấn đề rất lớn, bởi vì tiền thân của nó tên là Đoá Hoa Không Tàn Phai, bản thân cái tên cũng có vấn đề lớn.”

Froblin ngập ngừng nói: “Ý anh là nó có liên quan đến ác linh?”

Đỗ Duy cau mày nói: “Anh không đoán ra được, nhưng sau này sẽ biết, giờ anh dự định lấy Bái công tước giáo ra thí nghiệm.”

Froblin hỏi: “Thí nghiệm gì?”

Đỗ Duy trả lời: “Thêm một cái vào giáo lí: Cái gọi là công tước, tức là Thần của Bái công tước giáo, thực ra là 72 Ma Thần của Solomon, nhưng đừng chỉ ra cụ thể, cứ làm mờ khái niệm này đi.”

Nghe vậy, Froblin hoàn toàn sững sờ: “72 Ma Thần của Solomon? Đó là cái gì?”

Đỗ Duy lãnh đạm nói: “Kẻ thù của anh, nói chung chú cứ làm theo điều anh bảo. Chỉ có như vậy thì anh mới thấy Bái công tước giáo có giá trị tồn tại. Nếu không, anh sẽ phủi sạch mọi quan hệ với nó, sau này có gì xảy ra đi nữa, anh cũng sẽ không giải quyết.”

Froblin gật đầu: “Em biết rồi.”

Đỗ Duy gật đầu rồi nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Mưa phùn nặng hạt khiến hắn cảm thấy bồn chồn.

Lý do làm việc này chỉ là để lập bẫy hố chết lũ Ma Thần, có rất nhiều chuẩn bị ở đằng sau, vô số con bài chưa lật. Không phải một lần, còn có lần khác, vòng này đến vòng khác. Hắn không tin chơi không chết lũ ma quỷ kia.

……

Sân bay Thụy Sĩ trong đêm.

Vì chênh lệch múi giờ nên lúc này ở Thụy Sĩ vừa rạng sáng.

Đỗ Duy cả đêm không ngủ, nhưng tinh thần hắn rất tốt.

Twilight nằm ở trung tâm thành phố. Đương nhiên Đỗ Duy không thể trực tiếp đi vào tìm bọn họ, dù sao cũng là một tổ chức gồm toàn Hunter, có thể nói là cực kỳ nguy hiểm.

Hắn tìm một khách sạn gần đó để ở. Nơi này chỉ cần mở cửa sổ là có thể nhìn thấy toàn cảnh Twilight.

Phong cách xây dựng cao tầng giống hệt giáo hội. Thoạt nhìn, trông cứ như một chi nhánh của giáo hội. Nhưng tổng thể lại rất âm u.

Không biết tại sao, Đỗ Duy nhìn vào Twilight luôn cũng cảm thấy lạnh lẽo và kỳ dị khó tả.

“Không đúng…”

“Twilight cho tôi cảm giác hang ổ của ác linh, nhưng Matthew và các Hunter lại ở trong đó, làm sao có ác linh được?”

“Chẳng lẽ đây là phong cách của bọn họ?”

Đỗ Duy rất khó hiểu, trực tiếp lấy laptop ra, uống cà phê, xem tài liệu giáo hội gửi về Twilight.

Nhưng xem mãi vẫn thiếu thiếu.

Đỗ Duy lúng túng…

“Phải quan sát thêm đã, tình hình bên phía Twilight hoàn toàn khác với những gì tôi nghĩ, không thể hành động hấp tấp được.”

Đột nhiên, dưới gầm giường trong phòng, trong góc tối đó, tiếng cười he he he lại vang lên.

Đỗ Duy cau mày.

“Đi ra ngoài.”

Vừa dứt lời, một móng vuốt hung dữ từ gầm giường vươn ra, nước da nhợt nhạt, móng vuốt sẫm màu tạo ra những vết xước trên mặt đất, trông vô cùng sắc bén.

Sau đó, một khuôn mặt được vẽ bằng sơn dầu, trông giống như một chú hề trong rạp xiếc, xuất hiện.

Pennywise với cái miệng đầy răng nanh, từ gầm giường bò ra, cười toe toét nhìn Đỗ Duy.

Với mặt khác, nó cũng đang cầm một quả bóng bay màu đỏ.

Đúng…

Ma linh được Phong thư mệnh danh là can đảm nhất đã được Đỗ Duy hồi sinh.

Nó nhìn Đỗ Duy. Đỗ Duy cũng đang nhìn nó, đồng thời còn chế nhạo nó: "Có vẻ như chú rất bất mãn với anh. Mới sống lại được một ngày, một kẻ ăn nỗi sợ hãi như chú đã quên sợ hãi là gì rồi sao?"

Pennywise dường như nhớ ra điều gì đó. Nhưng trước khi nó kịp di chuyển, một con dao làm bếp rất sắc bén đã đâm vào đầu nó. Khi nó quay đầu lại, đôi mắt đỏ ngầu của Shadow đang nhìn chằm chằm vào nó.

Phong thư cũng từ trong túi Đỗ Duy chui ra. Lơ lửng trước Pennywise, trông rất hả hê.

[Phong thư tao công nhận mày là ác linh cam đảm nhất, dám trang bức trước mặt Master, mày chán sống rồi sao?】

Pennywise nhìn cảnh này, hoàn toàn ngây ngốc.

Đỗ Duy từng bước tiến lại gần nó, trong đôi mắt đen láy ấy không hề có chút cảm xúc nào.

Điều này khiến Pennywise nhớ lại những ký ức tồi tệ.

Nó run rẩy…

Quả bóng bay màu đỏ trong tay nó cũng co lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, như thể bị xì hơi.

Chương 662: Twilight dị biến

Vào lúc này, trong phòng khách sạn. Bóng ma bò khắp mặt đất, ánh đèn cứ chập chờn lúc đỏ lúc tắt.

Phong thư vẫn bay vòng xung quanh. Shadow thì cản đường rút Pennywise.

Ma linh mới sống lại nhìn Đỗ Duy từng bước đi tới trước mặt, nó không ngừng run rẩy. Có vẻ nó vẫn chưa thoát khỏi bóng ma tâm lý mà Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy đã gây ra.

Nói cách khác, nó thấy bối rối…

Trong thị giác của phong thư, nó nhìn thấy Đỗ Duy bước đến gần Pennywise, rồi đưa tay ra bóp cổ của đối phương. Còn không ngừng chế nhạo.

Khí tức khủng khiếp đó, cùng hào quang giống như ma quỷ đó chỉ đơn giản là nhân vật phản diện trong số các nhân vật phản diện.

Phong thư không khỏi thầm nghĩ: **[Nếu thế giới này là tiểu thuyết, thì Master nhất định là nhân vật chính, còn tên sách thì phải là ác quỷ tự tu luyện.】**

Vào lúc này, Đỗ Duy dùng một tay bóp cổ Pennywise, đưa mặt lại gần, lạnh lùng nhìn nó rồi nói: “Anh có thể hồi sinh chú, thì cũng có thể bóp chết chú bất cứ lúc nào. Khi anh nhìn thấy chú thì chú đã không thể thoát khỏi anh, số phận của chú nằm ở trong tay của anh.”

“Nỗi sợ của người khác là thức ăn của chú, mà nỗi sợ của chú là anh. Dù có chết đi chăng nữa, chú cũng không thể thoát khỏi sự tra tấn của nỗi sợ, bởi vì anh sẽ luôn tồn tại.”

Pennywise lắng nghe Đỗ Duy. Nó còn sợ hãi hơn.

Con quỷ này từ khi còn là ác linh đã bị Đỗ Duy khắc chế, sau này khi đi theo ác linh Đỗ Duy, nó đã bị chế tạo thành một trạm phát điện, chịu đủ hành hạ.

Theo một nghĩa nào đó, nó là một kẻ khốn kiếp. Liên tiếp phản bội Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy. Chết cũng rất thảm. Dù sao tồn tại như nó thực sự là độc nhất vô nhị.

Pennywise đang run rẩy.

Đỗ Duy nở nụ cười kỳ quái: "Chú không cần phải sợ anh như vậy, anh để chú sống lại đương nhiên sẽ có việc cho chú, nhưng chú quá không nghe lời, cho nên anh cần sự trung thành của chú."

Phong thư bên cạnh rơi xuống trước mặt của Đỗ Duy.

【Chủ nhân, Pennywise đầu sắt này là một kẻ phản bội, nó thích nhất là phản bội ngài. Nếu không có ngài và ngài ác linh Đỗ Duy thì ai có thể trị được nó, làm sao nó có thể trung thành với ngài?】

Đỗ Duy bình tĩnh lấy trong túi ra lá bài Joker, chậm rãi nói: "Đương nhiên tao sẽ có cách."

Một tay bóp cổ của Pennywise, tay còn lại nắm lấy lá bài Joker, hắn xoay mặt trước của lá bài có hình vẽ Joker vào Pennywise.

Thú thật, nếu lá bài này được đặt trong tay của Pennywise thì sẽ rất hài hòa.

Lá bài ước nguyện đã bị xóa sổ từ lâu, giờ chỉ còn lại lá bài cá cược.

Đỗ Duy nói với Pennywise: "Hãy cá cược đi. Nếu chú thắng, anh sẽ để chú tự do, còn nếu chú thua, tất cả mọi thứ của chú sẽ thuộc về anh, kể cả tính mạng của chú."

Pennywise dường như nghe hiểu, nó lắc đầu nguầy nguậy, bàn chân cũng vung vẩy, cơ thể cũng đang cố gắng dịch lùi.

Nhưng Đỗ Duy chỉ cần phất tay về phía nó một cái, Shadow lập tức hóa thành mây khói, trực tiếp giữ chặt lấy nó.

Mặt đất tự động tạo thành một chiếc ghế. Pennywise đã bị đóng đinh vào ghế và không thể chạy trốn.

Đỗ Duy hài lòng gật đầu với Shadow, hắn lập tức tiến vào ác linh hoá. Mà Shadow thì dán sát hắn thì chồng điệp lên nhau.

Cảnh tượng này dường như đã xảy ra, Đỗ Duy có chút sững sờ. Hắn thầm nghĩ: "Shadow cư xử hơi kỳ lạ, trước đây do mình ép nó đỡ đạn cho mình, vậy mà giờ nó lại chủ động như vậy. Nó trở thành phản xạ có điều kiện, hay nó có trí tuệ?"

Nhưng giờ không phải lúc để nghĩ về chuyện này, Đỗ Duy lập tức nói với Pennywise: "Anh sẽ không bắt nạt chú. Các quy tắc đánh bạc rất đơn giản, và anh sẽ tuân thủ nghiêm ngặt các quy tắc cờ bạc, không bao giờ vi phạm chúng."

"Chú biết đấy, anh không bao giờ nói dối."

Pennywise vùng vẫy điên cuồng, vẫn cười toe toét: "He he he…"

Nó chỉ biết một câu như vậy.

Đỗ Duy nói: "Anh thấy chú đang cười rất hạnh phúc, vậy tức là chú đã đồng ý. Quy tắc đơn giản như anh đã nói, anh có một cái khẩu súng kíp."

"Hãy đoán xem anh có nổ súng bắn chết chú hay không?"

Lời vừa nói xong, lá bài Joker lập tức được phát động. Lập tức sản sinh một mối liên hệ khó giải thích giữa Đỗ Duy và Pennywise.

Đồng thời hắn cũng lấy ra khẩu súng kíp rồi chĩa nó vào đầu của Pennywise, mỉm cười, trông vô cùng hiền lành.

“He he he…”

“Hé hé hé…”

Pennywise cười to hơn.

Nó cũng đang cố gắng chống lại Đỗ Duy, xung quanh có dị tượng đang phát sinh, rất nhiều hình bóng ác linh đang thấp thoáng.

Nhưng đây là địa bàn của Shadow, nó ở thời kỳ đỉnh cao cũng không đánh lại Shadow. Huống hồ nó vừa được hồi sinh. Pennywise không thể phản kháng.

Nó lại gật đầu với Đỗ Duy.

Dường như đang nói nó cảm thấy Đỗ Duy sẽ bắn chết nó?

IQ này…

Thật khó để yên tâm…

Đỗ Duy lập tức thay đổi kế hoạch. Hắn phải dạy cho Pennywise một bài học sâu sắc.

Vì vậy hắn chĩa nòng khẩu súng kíp vào đầu nó, rồi lập tức bóp cò.

- Phằng.

Viên đạn bắn thủng đầu của Pennywise, tạo ra một cái lỗ lớn.

Nhưng âm thanh không truyền ra đyiwhc.

Sau đó, Đỗ Duy nói một cách dửng dưng: “Chú sai rồi, anh không thể giết cô bằng phát súng này, vậy chúng ta hãy làm lại.”

“Các quy tắc vẫn như cũ.”

“Mày đoán xem tao có thể một phát bắn chết mày hay không.”

Lần này, cái đầu nát hơn phân nửa của Pennywise lắc lắc.

Nhưng Đỗ Duy chế nhạo nói: “Mày đã đoán đúng.”

Sau đó, hắn lại bóp cò. Lần này, đầu của Pennywise trực tiếp bị nổ tung thành từng mảnh. Theo quy tắc của trò chơi, nó đã thu được tự do.

Tuy nhiên Đỗ Duy không bao giờ buông tha nó. Hắn lại lạnh lùng giơ súng lên, rồi chĩa nó vào Pennywise: “Đánh bạc vẫn tiếp tục.”

Pennywise giãy giụa dữ dội. Nó cảm thấy bị lừa dối.

Phong thư ở bên cạnh lơ lửng cười khinh thường: **[Ngạc nhiên chưa, Master nói không lừa người, nhưng mày không phải là người, người mà mày đánh bạc là Master hay là Shadow-oppa, mày có biết không?】**

Tiếng súng vẫn tiếp tục. Điều mà Đỗ Duy muốn là một tay sai tuyệt đối nghe lời.

Nói một cách đơn giản, hắn muốn biến Pennywise thành một kẻ chết não.

Ít nhất, chỉ số IQ chỉ được ngang với Shadow.

……

Vào lúc này, trong Twilight, sự xuất hiện của bình minh không mang lại chút ấm áp. Ngược lại càng ngày càng u ám.

Cổng Twilight đóng chặt. Nền đất bên trong rất ẩm ướt. Các bức tường vẫn còn dấu vết của móng vuốt cào qua. Điều này dường như hoàn toàn khác so với trước đây. Có vẻ như toàn bộ Twilight đã rơi vào tình trạng bất thường nào đó.

Đúng lúc này, khi tiếng ngáp trong một căn phòng nào đó vang lên, bất cứ nơi nào âm thanh đó đi qua, giống như băng tuyết gặp phải mặt trời chói chang, tất cả những điều bất thường ngay lập tức tan biến. Mọi thứ đã trở lại bình thường trở lại.

Trong phòng của Matthew.

Đột nhiên Matthew mở mắt ra, vô cảm nói: “Hình như ta đã tìm được đầu nguồn của nguyền rủa.”

Chương 663: Viết lúc công tước sinh ra

Là Hunter mạnh nhất từ xưa đến nay, nhưng Matthew lại bất lực trước nguyền rủa kỳ quặc, đến nỗi lão từng bị nôn mửa và tiêu chảy.

Lần này, nguyền rủa xuất hiện dưới dạng ma ám của Twilight lại không ảnh hưởng mấy đến lão.

Chỉ là nội bộ Twilight xảy ra hoảng loạn.

Ừm…

Nói ra cũng mất mặt, tổ chức Hunter chuyên tiêu diệt ác linh lại bị ma ám. Nghe thôi cũng thấy nực cười.

Nhưng lần này, Matthew đã tìm ra chính xác đầu nguồn của nguyền rủa.

Trong phòng, đôi mắt của Matthew trở nên rất nguy hiểm. Lão nghiến răng nghiến lợi: “Ta rốt cuộc tìm được mày, dù mày có là ai, lần này mày chắc chắn phải chết.”

Vừa nói xong, trong chớp mắt trong lòng bàn tay phải bỗng xuất hiện hoa văn con mắt, trong đó có hai con ngươi quấn lấy nhau, con mắt chớp chớp, cả người bèn hoà vào trong bóng tối.

Ở trong căn mật thất. Ngọn đèn dầu được thắp lên, ánh đèn mờ ảo soi sáng mật thất. Mạng nhện giăng ở khắp mọi nơi. Trên bàn chỉ có một cuốn sách và một cây bút lông dài. Đối diện là một cây thánh giá to lớn với những sợi dây xích quấn

chặt vào nhau, người bị trói là một người đàn ông trung niên ăn mặc nhếch nhác.

Người đàn ông trung niên quỳ trên mặt đất. Đột nhiên y ngẩng đầu vươn tay trái ra, trong lòng bàn tay trái cũng có hoa văn mắt với con ngươi nặng trĩu. Chỉ là con mắt này nhắm chặt. Theo như lời của Matthew trước đây, người đàn ông trung niên này là "lão khác".

Vào thời điểm này, 'Matthew trung niên' chậm rãi nhìn ngọn đèn dầu mờ ảo trên bàn, một cảm xúc khó tả chợt lóe lên trong đôi mắt tê dại và trống rỗng.

Ngay sau đó, cuốn sách trên bàn tự động trôi đến trước mặt y. Giống như một đôi bàn tay vô hình nhanh chóng lật giở từng trang sách, cuối cùng dừng lại ở trang cuối cùng.

Trang này vốn trống rỗng, nhưng ngay sau đó đốt nhiên xảy ra điều quỷ dị.

Dường như có một bàn tay vô hình đang cầm bút viết lên đó những dòng chữ hiện ra.

[Đối với tôi, thời gian là vô nghĩa, nó chỉ là vật điểm tô cho sinh mệnh, khi tôi vượt qua bóng tối đáng sợ nhất, lội qua dòng sông Potala tội lỗi, nỗi tuyệt vọng đã trở thành một màu.】

[Lý do tại sao tôi phản kháng vận mệnh an bài là vì tôi bị cuốn vào một tấm lưới vô hình. Ngừng đấu tranh chính là từ bỏ cuộc sống và bản thân mình.】

[Bất cứ ai cũng sẽ mê man, và tôi cũng vậy. Số phận khiến tôi sống cô độc suốt phần đời còn lại, cũng khiến tôi không thấy bất kỳ hy vọng nào.】

[Vậy nên tôi viết đoạn kết ở đây, dù là cái kết quá buồn, tôi cũng chọn cách bình tĩnh đối mặt, học cách chịu đựng

nỗi đau, để trả lại tất cả những tuyệt vọng mà tôi đã trải qua cho chúng.】

——————— Được viết khi công tước được sinh ra.

Dòng chữ kết thúc tại đây. Mỗi câu, mỗi chữ đều mang một hơi thở khó lý giải, cứ như là một cảm xúc, hay cảm nhiễm?

Cơn giận của 'Matthew trung niên' cũng được huy động.

Y nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta đã đợi hai trăm năm, quyển sách này cứ cách một thời gian lại mở ra một trang, viết ra nội dung mới."

"Ta vốn tưởng là vật là mày lưu lại, nhưng tại sao hai trăm năm sau, chữ ký ta nhìn thấy vẫn là khi công tước sinh ra?"

"Vậy ngài là công tước?"

"Hay ngay cả công tước cũng chỉ là một phần trong kế hoạch của ngài?"

'Matthew trung niên' cảm thấy rất tức giận. Cơn giận dữ trong lòng y dữ dội đến mức không thể nào nguôi ngoai được. Nhịn không được rống giận, lại lật cuốn sách.

Dòng chữ hiện lên như sau:

[Không phải người không có nghĩa không còn là bản thân, bạn tôi đều là con rối bị vận mệnh điều khiển, hãm sâu trong tuyệt vọng, lúc còn sống dần dần mất đi nhân tính, sau khi chết lại trở thành ác linh đáng thương.】

[Khi bạn lạnh lùng giết vợ con, bạn bè và những người bạn quan tâm, bạn có cảm thấy tức giận không?】

[Đây là cách duy nhất cho những người như bạn và tôi, nhưng tôi đã tìm ra cách để họ hồi sinh, dù họ có trở thành ác linh cũng phải sống thật tốt. Khi ngày đó đến, tôi cần sức mạnh của bạn.】

Những lời này Matthew đã biết từ lâu.

Lúc này, nó như một chậu nước lạnh, dập tắt nỗi tức giận trong lòng Matthew.

Y cứng đờ dựa vào cây thánh giá lớn, nói một cách vô hồn: "Chính tay tôi đã giết vợ con tôi. Tôi đã thú nhận với Chúa, nhưng tôi không được cứu rỗi."

"Bạn đã cho tôi hy vọng và khiến tôi sống như một loài bò sát trong hai trăm năm. Tôi đã chờ đợi cái kết mà bạn nói, nhưng sẽ phải đợi bao lâu?"

"Làm ơn, hãy cho tôi thấy thêm hy vọng…"

"Dù chỉ nhiều hơn một chút là đủ."

Matthew từng nổi loạn chống lại giáo hội chính là vì ác linh hoá của lão mất kiểm soát, nhân tính bị bào mòn quá mạnh nên đã tự tay giết vợ con mình.

Cảm giác tội lỗi và dằn vặt khiến y trở nên điên cuồng.

Nếu không có cuốn sách, y đã không thể sống sót bây giờ.

Có một nỗi đau nào đó, nhưng không ai có thể đồng cảm.

Ở một khía cạnh nào đó, Matthew sống nhờ những chữ viết này, những chữ viết nhạt nhoà cho y thấy hy vọng, nhưng sự chờ đợi quá lâu, bị hành hạ bởi nỗi cô đơn và dày vò khiến y đau khổ.

……

Bên trong Twilight, Matthew đi trong bóng tối, không ai có thể phát hiện ra lão. Lão đi theo khí tức của nguyền rủa phát ra.

Nhưng quá trình này đilại khiến lão cảm thấy lo lắng vô cớ.

Người như lão lại thấy lo lắng, như thể một mối nguy hiểm nào đó sắp xảy đến.

Cuối cùng Matthew đến trước một cánh cửa.

Khuôn mặt lão không chắc chắn, bởi vì cánh cửa hóa ra là phòng của James.

“Là cậu ta sao?”

Matthew bối rối, lão không thể hiểu tại sao nguyền rủa lại được giấu trong phòng của James.

Chẳng lẽ chuyện ma ám lại do nội gián cụt tay của giáo hội gây ra?

Matthew cảm thấy rất mỉa mai.

“Mình lại thua một Hunter tôm tép sao?”

Lão không nhịn được cười, càng cười càng lớn, cuối cùng chuyển thành nhếch mép, lập tức xua tay.

Két két…

Cửa tự động mở.

Nhưng ngay sau đó, mặt của Matthew thay đổi đáng kể, lão thấy căn phòng của James hoàn toàn thay đổi, như thể một không gian khác trọng điệp. Những bức tường xám xịt và sàn nhà ẩm ướt. Còn có một vài người mặc áo blouse trắng đang cố gắng làm điều gì đó với những con dao mổ ở vị trí trung tâm nhất.

Những người đó tập trung quanh bàn mổ, một giọng nói kinh hoàng hét lên: “Mau cứu tôi, cứu tôi…”

Matthew rất quen thuộc giọng nói này, đó chính là của Tiquel mà lão tin tưởng nhất…

Hơn nữa lão cũng nhìn ra những người mặc áo blouse trắng trong phòng thí nghiệm là thứ gì, tất cả đều không phải con người, nhưng cũng không phải ác linh, mà giống như một phần mở rộng của một loại năng lực nào đó.

“Chết tiệt…”

Matthew giận dữ chửi rủa và lao vào.

Những người mặc áo blouse trắng trông giống như bác sĩ quay đầu lại, để lộ khuôn mặt với ngũ quan bị bong tróc, máu thịt be bét, và cười toe toét với Matthew.

Rầm…

Cửa phòng đóng chặt.

Mọi thứ đều chìm vào bóng tối.

Chương 664: Tất cả đều là hiểu lầm

Vẫn ở trong bar. Đỗ Duy tựa bên cửa sổ, hút thuốc nhìn Twilight ở đối diện.

Bên cạnh hắn, Pennywise đứng cầm một quả bóng bay màu đỏ, nếu ai đó nhìn thấy khuôn mặt gớm ghiếc của nó thì sẽ sợ chết khiếp. Nhưng không có Quỷ Nhãn thì không thể nhìn thấy nó.

Lúc này đôi mắt của Pennywise đã đờ đẫn, vụ cá cược tự nguyện trước đây đơn giản là tra tấn.

Thắng bị bắn, thua cũng bị bắn. Dù thắng hay thua cũng vô dụng, Đỗ Duy chỉ đơn giản là không muốn để ván cược nhanh chóng kết thúc, liên tục hành hạ Pennywise.

Ừm…

Chắc chắn không phải do Đỗ Duy ôm mối hận vì Pennywise đã từng nhiều lần lao đầu vào chỗ chết.

Nhưng sau nhiều lần bị tra tấn, Đỗ Duy vẫn bỏ qua Pennywise. Pennywise thành khẩn thừa nhận thất bại thuyết phục. Nó mất hết vào tay của Đỗ Duy. Với ánh mắt hiện giờ của nó, chắc nó sẽ không còn thông minh nữa. Điều này khiến Đỗ Duy rất hài lòng.

Nhưng tình hình ở Twilight là cái quái gì?

“Thật sự kỳ quái.”

Đỗ Duy lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về phía Twilight càng ngày càng lạ lẫm.

“Vừa rồi tôi vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, dường như bên trong toàn là ác linh, hoặc có thứ quỷ dị nào trong đó, nhưng giờ có vẻ như mọi thứ đã trở lại yên bình.”

“Tôi không thể sản sinh ảo giác, chẳng lẽ Twilight đã xảy ra chuyện?”

“Nhưng bọn họ chuyên giết chết ác linh, cộng thêm lão quái vật Matthew đã sống hai trăm năm, cho dù là tồn tại quỷ dị, hoặc là ma linh cũng sẽ bị lão tiêu diệt.”

Đỗ Duy đang lo lắng Ryan vẫn bị nhốt trong Twilight, giờ Twilight lại xảy ra chuyện, gã lại không có thủ đoạn gì đặc biệt, nếu lỡ xảy ra vấn đề thì chết chắc.

“Nhưng cứ thế này mà xông vào cũng sẽ khiến tôi gặp rắc rối, tôi cần một kế hoạch bài bản và chắc chắn, chứ không phải mơ hồ xông vào.”

Nói xong, Đỗ Duy lấy smartphone ra gọi cho giáo hội.

Hunter Kane trả lời điện thoại.

“Thưa ngài, lệnh của ngài là gì?”

Đỗ Duy trầm giọng nói: “Hiện tại tôi đã đến Thụy Sĩ, nhưng tôi phát hiện có điều gì đó không ổn ở Twilight. Có vẻ như một số thay đổi kỳ lạ đã diễn ra trong đó, vì vậy tôi cần một số thông tin.”

Kane nghi ngờ hỏi: “Thông tin tôi gửi cho ngài không đủ sao?”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Còn chưa đủ. Giáo hội đã cài rất nhiều nội gián ở Twilight, đã đến lúc khởi động, tôi cần hiểu chuyện gì đã xảy ra bên trong.”

Kane trả lời: “Tôi đã rõ thưa ngài, nhưng nằm vùng của ta không thể bại lộ hoàn toàn, tối thiểu thì các nằm vùng lâu năm

không thể. Để tôi cung cấp số điện thoại của James cho ngài, ngài có thể liên lạc với cậu ấy."

Đỗ Duy cau mày: "James… ok."

Lúc trước Alvin Dawkwe muốn đưa James vào Sở Tài Phán, để y làm phó Sở Tài Phán, nhưng sau đó Đỗ Duy xuất hiện để thế chỗ James. Do đó, James được cử đến làm nằm vùng tại Twilight. Nhưng nghe giọng điệu của Kane thì có vẻ nằm vùng này chỉ để thu hút hỏa lực. Một lúc sau Kane đã gửi thông tin liên lạc của James cho Đỗ Duy.

Sau đó Đỗ Duy gọi trực tiếp cho James, sau âm thanh máy bận, giọng của James vang lên ở đầu dây bên kia: "Alo, là ai vậy?"

Đỗ Duy bình tĩnh nói: "Là tôi, đã lâu không gặp anh James."

Giây tiếp theo, James kinh ngạc nói: "Anh Đỗ Duy? Anh… sao anh có thể… không, lúc này anh liên lạc với tôi là kế hoạch ngầm của giáo hội kết thúc rồi sao?"

Đỗ Duy trả lời: "Mọi chuyện sẽ sớm kết thúc, anh nên biết vị trí hiện tại của tôi trong giáo hội. Tôi liên lạc với anh lần này vì tôi đã đến Thụy Sĩ rồi, tôi cần đưa Ryan đi. Nhưng Twilight giờ đã phát sinh dị biến, tôi cần hiểu chuyện gì đang xảy ra bên trong."

James ở đầu dây bên kia có vẻ bị sốc. Y khó hiểu nói: "Thay đổi? Dị thường? Twilight vẫn bình thường mà."

Đỗ Duy cau mày nói: "Trước giờ anh không cảm giác được dị biến sao? Anh là Hunter, với Quỷ Nhãn lẽ ra anh phải phát hiện ra những hiện tượng kỳ quái kia chứ."

James càng khó hiểu hơn: "Mấy hôm trước đã xảy ra chuyện ma ám, nhưng chưa tăng đến mức dị biến, anh có lầm lẫn gì không?"

Đỗ Duy im lặng, hắn không thể lầm lẫn, hơn nữa James đã bị cuốn vào đó mà không hề nhận ra, điều này càng cho thấy tính nghiêm trọng của vấn đề.

Sau đó hắn vội hỏi: "Ryan bị nhốt ở đâu? Anh có thể cứu cậu ta ra ngoài không?"

James ngạc nhiên nói: "Nhốt? Nào có, cậu ta ở trong Twilight rất ổn, hết ăn lại ngủ, lúc không có gì làm cậu ta sẽ đi đại tiểu tiện tuỳ ý hoặc là mắng chửi người khác, cậu ta còn sống khoẻ hơn cả tôi."

Nghe vậy, Đỗ Duy hoàn toàn bối rối. Tình hình gì đây? Ryan sống rất vui vẻ? Cậu ta không chịu khổ trong Twilight sao?

"Làm sao có thể, không phải Twilight muốn lợi dụng năng lực của cậu ấy, sau đó giam cầm, còn thường xuyên tra tấn sao?"

"Không, không, anh Đỗ Duy, loại chuyện đó chưa từng xảy ra. Lúc trước Hannibal có vẻ muốn làm như vậy, nhưng bị ngăn lại, sau đó tôi phụ trách Ryan. Anh ấy rất thoải mái, tôi mới là người bị gã tra tấn hằng ngày."

"Cậu ta đã chích điện tôi, còn lây cảm cho tôi."

"Tôi mới là người chịu khổ nhất."

Giờ Đỗ Duy thật sự không biết phải nói gì. Hắn cảm thấy như thể mình đã hiểu lầm Twilight. Tuy nhiên, đây không phải lúc để suy nghĩ nhiều, tốt nhất nên làm là nhanh chóng đưa Ryan đi. Đỗ Duy đưa ra một quyết định dứt khoát.

Hắn lập tức ra lệnh cho James: "Nếu đã vậy thì anh lập tức đưa Ryan ra ngoài, tôi sẽ đưa cậu ta đi, nhớ đừng làm phiền người khác."

James nghiêm nghị nói: “Được rồi, tôi sẽ đến gặp Ryan ngay bây giờ, và đưa cậu ấy ra ngoài gặp anh.”

Nói xong bèn cúp máy. Nhưng Đỗ Duy không khỏi nghi ngờ bản thân. Ryan mà anh nghĩ: Bị giam cầm, bị bắt nạt, bị đánh đập, yếu đuối, đáng thương và bất lực. Ryan thực tế: kiêu ngạo và độc đoán, bắt nạt kẻ yếu, vô lương tâm, tiểu tiện và đại tiện ở bất cứ đâu.

“Sớm biết là như vậy, tôi cần gì dọc lòng suy nghĩ như vậy?”

“Cứ trực tiếp tới đón người là được…”

Cần một kế hoạch sao?

Hoàn toàn không cần dùng…

Chuẩn bị ở sau là gì?

Người ta sống rất nhàn…

Hiểu lầm quá lớn rồi…

Đỗ Duy hoàn toàn nói không nên lời. Hắn thu dọn đồ đạc, sau đó rời bar với chiếc balo đeo trên lưng, rồi đi về phía con phố gần Twilight, đợi James đưa Ryan ra ngoài, hắn sẽ lập tức dẫn họ đi.

Về phần James…

Nếu Twilight thực sự không làm gì như y nói, thì cứ tiếp tục ở lại. Hoặc nếu muốn thì đi cùng mình.

……

Nửa giờ sau, ở con phố đối diện Twilight.

Đỗ Duy cầm ô đứng dưới mưa, lạnh lùng nhìn cánh cổng Twilight đang đóng chặt đối diện.

Lúc này, hắn đang cầm điện thoại trên tay, nghe giọng nói của James ở đầu dây bên kia.

“Anh Đỗ Duy, Ryan mất tích, tôi không tìm thấy cậu ấy, tôi đã đi ra ngoài, ở ngay công giáo hội, anh đang ở đâu? Tôi nghĩ Twilight có thể thật sự xảy ra vấn đề, mọi người đều đã biến mất.”

Đỗ Duy liếc nhìn cánh cổng đối diện, nơi đó không có một ai…

Chương 665: Trong ngoài thế giới

“Anh Đỗ Duy? Anh còn ở đó không? Alo? Anh có nghe thấy không?”

“Xin chào? Tôi không nhìn thấy anh?”

“Hiện tại tôi đang ở trước cổng, còn anh?”

…

Trong màn mưa, Đỗ Duy nghe thấy giọng nói của James ở đầu dây bên kia, sắc mặt càng trở nên căng thẳng.

Hắn đã tiến vào ác linh hoá, cả Shadow cũng nhập vào hắn. Nhưng dù đã làm thế, vẫn không thể nhìn thấy James đang đứng ở cổng Twilight.

Hình như không gian hỗn loạn, thế giới giữa cả hai đã xảy ra ngăn cách.

Nói cách khác James đang thế giới bên trong, còn Đỗ Duy thì ở thế giới bên ngoài.

Đương nhiên có một khả năng khác, đó chính là người gọi không phải là James. Đó là thứ quái quỷ mà Đỗ Duy chưa từng gặp. Sau đó hắn không nói một lời nào, chỉ cầm ô đi về phía cổng của Twilight.

Mưa ngày càng nặng hạt. James vô cùng hoảng hốt: “Anh Đỗ Duy anh có thể nói gì không? Giờ tôi cảm thấy càng lúc càng không ổn, bên ngoài không có ai cả, trời thì đang mưa to, trời tối sầm, có vẻ tôi không thể rời khỏi Twilight.”

Đỗ Duy không hề cúp máy, nhưng không có ý định lên tiếng. Hắn đến trước cổng Twilight, lạnh lùng nhìn cánh cửa đang đóng lại, hắn không thể cảm thấy bất kỳ điều gì bất thường, chỉ có sự im lặng như thể vùng đất chết.

Vào xem sao?

Việc này quá liều lĩnh và có thể khiến bản thân gặp rắc rối không ngờ tới. Hơn nữa, sau khi bước vào, có lẽ sẽ không có ai trong Twilight.

Một lúc sau, hắn thu ô và dựa vào cửa, nước mưa rịn từ đầu ô rơi xuống đất, sau đó giọng điệu cũng thay đổi hẳn, trở nên tàn nhẫn hơn. Hắn ra lệnh cho James ở đầu dây bên kia: "Vào đi."

Cô đọng và súc tích.

James sửng sốt: "Có ý gì? Vào Twilight?"

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Tôi không muốn lặp lại lần thứ hai, dị biến của Twilight nhất định có dấu vết để lần theo, nhưng giờ tôi và anh ta rõ ràng không cùng một thế giới. Tôi không thể nhìn thấy những gì anh nhìn thấy."

"Tìm những người sống còn lại, tìm nguồn gốc của sự thay đổi, sau đó nghĩ biện pháp tìm Ryan, còn tôi sẽ tìm cách kéo hai người ra ngoài."

"Khoan đã…"

Giọng của James hơi khàn, hơi run rẩy, dường như giọng nói của Đỗ Duy đã gợi lại cho y một ký ức tồi tệ nào đó.

"Giọng điệu này, giọng điệu này, anh là… anh là…"

"Ác linh Đỗ Duy…"

Quá trình ác linh hoá của James xảy ra khi Đỗ Duy bước vào thành phố Massas lần đầu tiên, nhưng quá trình ác linh

hoá của y khác với hầu hết các Hunter.

Bởi vì hắn bị ác linh Đỗ Duy ảnh hưởng sâu sắc. Khi hắn chưa dung hợp với ác linh Đỗ Duy, James là một trong những con tốt của ác linh Đỗ Duy. Càng tương tự nó, sẽ càng trở thành nó. Nhưng sau này quân cờ này bị ác linh Đỗ Duy vì nhiều lý do khác nhau mà trở thành quân cờ.

Nhưng James có một trí nhớ sâu sắc về ác linh Đỗ Duy, hoặc có lẽ sợ hãi đến cực điểm.

Nhưng Đỗ Duy chỉ cười khẩy, hắn cố ý nói bằng giọng điệu của ác linh Đỗ Duy: "Tôi đã nói, tôi là Đỗ Duy, anh còn lảm nhảm gì vậy? Anh đang nghi ngờ sự tồn tại của tôi sao? Không được… anh phải vững tin ở tôi, ý chí của tôi là ý của anh, tôi là thần của anh. Vì vậy, tất cả những gì giờ anh phải làm chính là chấp hành mệnh lệnh của tôi. Nỗi sợ nhắc nhở anh về mọi thứ, nó khiến anh mạnh mẽ hơn."

…

Đỗ Duy cúp máy rồi cất điện thoại vào túi, sau đó quay người nhìn về phía sau. Hắn không tin tưởng James. Hay nói đúng hơn hắn không tin tưởng ai. Hắn chỉ muốn kích thích James, xem xem có thể mang lại cho mình một số tin tức hữu ích hay không.

Cho dù là lợi dụng, nhưng cũng là phương pháp an toàn nhất hiện nay. Dị biến ở Twilight khiến Đỗ Duy bất ngờ.

Hắn cũng chưa từng thấy cảnh này…

…

Trong góc nhìn của James, xung quanh trời mưa to, cổng giáo đường trống rỗng, chỉ toàn là bóng tối. Cứ như kéo màn che sân khấu, còn y là người biểu diễn duy nhất.

Vào thời điểm này, khuôn mặt của James vô cùng tái nhợt. Mặt đầy mồ hôi, nổi gân xanh cuồng bạo, nhịp tim đập rất nhanh, có cảm giác buồn nôn khó chịu.

- Bịch bịch…

James trực tiếp quỳ trên mặt đất, vẻ mặt vô cùng cố chấp, hai tay đè trên mặt đất lạnh lẽo, há miệng khom người, nhịn không được nôn khan.

- Phụt…

Nhưng chỉ phun ra một ít chất chua, nhiều hình ảnh hiện lên trong đầu. Y cảm thấy như thể mình đã trở lại thành phố Massas không có người sống từng khiến y tuyệt vọng, nơi có ác linh ở khắp mọi nơi, nhưng y lại bất lực.

Mọi thứ trông gớm ghiếc và khủng khiếp. Mỗi tấc không khí cũng bị lây nhiễm sự tuyệt vọng.

"A……"

James hét lên và đập đầu xuống đất, trán chảy rất nhiều máu. Y đã tiến vào ác linh hoá.

Trong cơn mê y nhìn thấy một người đàn ông mặc đồ đen tàn độc đi về phía mình, nhưng y không nhìn thấy dáng vẻ của người kia, chỉ có một đôi mắt.

Có lý trí thuần khiết và sự lạnh lùng trong đôi mắt đó. Ngay sau đó đôi mắt của James cũng trở nên như vậy, y bị ép tiến vào ác linh hoá, hơn nữa cũng không thể khép mắt lại.

Matthew đã hiểu sai một việc, lão nghĩ Ryan là của Đỗ Duy, việc này không sai. Nhưng lão cho rằng James là nằm vùng của giáo hội, điều này không hẳn chính xác. Bởi hắn đến từ ác linh Đỗ Duy.

Rầm…

James giáng một cú đấm xuống đất, lạnh lùng đứng dậy, nhìn về phía cổng giáo đường.

Vào lúc này, cho dù y và Đỗ Duy không ở cùng một không gian, nhưng thị giác lại đồng nhất.

Trong nháy mắt, bóng tối dày đặc bao trùm lấy y.

…

Ở thế giới bên ngoài, Đỗ Duy cũng đang chuẩn bị làm gì đó. Y cảm thấy mối liên hệ đơn phương với James lại được tăng mạnh.

Đối phương giống như con rối của mình, có thể giành quyền kiểm soát cơ thể bất cứ lúc nào. Vì vậy hắn nói: "Có vẻ như anh ấy đúng là James, nhưng dị biến hiện tại của Twilight khiến tôi ngại lao vào vì điều này không nằm trong tầm kiểm soát của tôi."

"Tình huống hiện giờ của James hình như đã bị thế giới loại bỏ. Hắn là tồn tại an toàn duy nhất, nhưng Ryan đã biến mất. Có thể liên quan đến dị biến, tìm ra nguồn gốc của dị biến, giải quyết nó và biết đâu sẽ giải cứu được Ryan."

"Chỉ là một mình James không có nhiều hy vọng. Cuối cùng vẫn phải dựa vào chính mình."

Sau cùng, Đỗ Duy lấy ra một bức tranh sơn dầu - Một cánh cửa khác.

Hắn trực tiếp dán bức tranh sơn dầu lên cổng của Twilight, rồi hắn mở cửa bước vào. Có một chiều không gian ma quái trong bức tranh sơn dầu, đó là ngôi trường 16 năm trước, thế giới hoàn toàn do Đỗ Duy điều khiển, mặc dù căn bản là vô dụng.

Nhưng lần này dường như cuối cùng cũng có ích.

Chương 666: Thế giới hoang đường vcl

Gió lạnh từng cơn.

Những gì nhìn thấy trước mặt toàn là bóng tối, giống như quét sơn, dày đến mức không thể nhìn thấy ánh sáng.

Sau khi James mở cửa, y lại bước vào Twilight một lần nữa, môi trường xung quanh đã thay đổi đáng kể. Y nhìn thấy chiếc bàn dựng ngược trên trần nhà. Trên sàn có một chiếc cốc, nửa dưới của chiếc cốc bị cắt và biến mất, nhưng nửa trên vẫn lơ lửng cách mặt đất 3cm. Đồng thời bên trong còn có nước, sàn nhà sai vị trí.

Trên các bức tường đều là những hình vẽ trông như do những đại hoạ sự trường phái trừu tượng vẽ nên, nên bạn không thể nhìn thấy bất kỳ giá trị nghệ thuật hay tư tưởng nào dù đã vắt óc suy nghĩ.

James lạnh lùng nói: “Tôi chỉ mới đi một lúc, nhưng ngay khi quay lại thì hoàn cảnh đã hoàn toàn thay đổi. Vậy những người đã biến mất trước đó có xuất hiện trở lại không?”

Ngay khi y đang nói, cũng đút tay trái vào túi, còn lấy ra một khẩu súng kíp. Thứ này do vị giám mục ở thành phố Massas đã đưa cho y. Nó không phải của Đỗ Duy.

Y tự nhủ phải bình tĩnh.

Mọi thứ xung quanh giống như một thế giới BUG. Khi còn trẻ, y thích chơi game của Ubisoft, nhà sản xuất game nổi tiếng là chuyên sản xuất lỗi, đồ họa trong game tương tự như hiện tại.

Đi vào sâu hơn, James càng cảm thấy lạnh.

Đột nhiên y giẫm phải mảnh kính vỡ, rồi phát ra âm thanh kẽo kẹt.

Đột nhiên một cái gì đó vụt qua ở khúc quanh trước mặt.

"Ác linh?"

Nước da của James vẫn không thay đổi, lẩm bẩm: "Đó dường như chỉ là ảo giác, tôi không cảm thấy nguy hiểm. Vậy nguồn gốc của dị biến là do đâu? Về cơ bản tôi biết mọi thứ về Twilight, nơi có thể gây ra dị thường dường như là phòng của Matthew, bởi vì có rất nhiều bí mật được giấu ở đó."

"Cả kế hoạch tạo ra tà linh của Twilight không được thực hiện tại tổng bộ. Họ sẽ chỉ ném tà linh đó ra ngoà, rồi chờ thời điểm thu hoạch. Vậy giờ tôi nên đi xuống lòng đất, và xem xét phòng của Matthew."

Nguồn gốc sức mạnh của James là ác linh Đỗ Duy.

Ác linh Đỗ Duy và Đỗ Duy luôn cô độc, nên y cũng nhiễm thói quen thích nói một mình.

Tiếp đó James nhanh chóng di chuyển, rồi nhanh chóng đi vào lòng đất.

Qua hành lang tối tăm, lúc này James vẫn đang nghĩ về Ryan. Mối quan hệ của y với Ryan thực sự khá tốt. Rốt cuộc y không biết mình khổ sở như vậy đều do Ryan hại.

James thầm nói: "Ngày hôm qua tôi ngủ ở phòng của Ryan, buổi sáng đã không nhìn thấy cậu ta. Nói chính xác thì mỗi sáng sau khi ngủ dậy, y đều sẽ tiểu ở trong phòng của tôi."

"Mà giờ môi trường lại thay đổi, tôi hẳn nên về nhà trước, có lẽ tôi có thể tìm ra manh mối ở đó. Nếu may mắn thì không chừng y đang ở trong phòng."

Nếu có thể tìm thấy Ryan, thì y định cùng Ryan đến phòng của Matthew, nếu không tìm được thì y sẽ tự mình đến đó.

James về phòng, y cảnh giác với ảo giác trước đó. Vì vậy y không có hành động hấp tấp chỉ đứng ở cửa, đợi một lúc lâu để xác nhận bên trong không có gì bất thường, rồi mới thận trọng dùng miệng ngậm khẩu súng kíp sau đó đưa tay lấy chìa khóa ra.

Sở dĩ y làm thế là vì y chỉ còn một tay.

Nhét chìa khóa vào rồi chậm rãi xoay…

Trong quá trình này, James đã quan sát xung quanh vì sợ gặp phải những tình huống không thể kiểm soát được.

Rồi cánh cửa mở ra…

Nhưng những gì y nhìn thấy là một thế giới phi lý đến cùng cực. Không phải là căn phòng vốn có.

"Đây… đây là Bệnh viện Tâm thần Hill?"

James ngờ vực nhìn cảnh tượng trước mắt, y nhìn thấy một thế giới, một thế giới chìm trong mưa bão, lạnh lẽo và phong bế, là một bệnh viện tâm thần trong cơn mưa.

Nổi bật nhất chính là tấm biển tên Bệnh viện Tâm thần Hill.

"Tại sao lại là cái này? Những người liên quan đến Bệnh viện Tâm thần Hill chỉ có tôi và Ryan. Tôi gặp vấn đề hay Ryan gặp vấn đề?"

Vào thời điểm này, James đột nhiên biến sắc. Y đột nhiên cảm thấy nguy hiểm đang ập đến, lập tức cầm khẩu súng kíp đưa ra sau muốn nổ một phát. Nhưng đã quá trễ rồi, y chỉ cảm thấy có một đôi tay dangd đây sau lưng y, toàn thân hoàn toàn bế tắc rồi rơi vào thế giới phi lý kia.

Lúc y quay đầu nhìn lại lần nữa, thì thứ mà y nhìn thấy là Người Đuổi Quỷ Harry và cô cháu gái Homill.

Cánh cửa lúc nãy đã biến mất.

“Hai người……”

James vội vàng lùi lại, định làm gì đó thì phát hiện năng lực ác linh hoá của mình đã biến mất, bàn tay bị mất đã được hồi phục. Y dường như nhận ra điều gì đó. Đôi mắt trong đầu biến mất, y lại trở thành Người Đuổi Quỷ, không phải Hunter.

…

Vào lúc này tại một nơi khác. Không gian ma quái trong bức tranh sơn dầu.

Đỗ Duy khịt mũi. Những giọt nước mắt cay xè chảy từ khóe mắt hắn.

“Ryan?”

Hắn nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt trở nên cực kỳ nguy hiểm.

“Sao lại do chú làm? Cái quái gì đang diễn ra vậy?”

Những gì James nhìn thấy, Đỗ Duy cũng đã chứng kiến qua mối liên hệ đó, cộng với năng lực sử dụng sơn dầu để mở ra cánh cửa đến với thế giới ma quái.

Hắn hiếm khi văng tục. Rõ ràng lúc này hắn khó mà bình tĩnh được.

“Mẹ kiếp… tại sao lại là chú? Chú lấy sức mạnh này từ đâu ra?”

Đỗ Duy hoàn toàn không hiểu được. Hắn đã nhận ra bản thân đã có hiểu lầm lớn về Ryan. Nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ rằng Ryan, một bệnh nhân tâm thần lại có thể làm được điều như vậy…

“Lúc trước chú đang diễn kịch?”

“Không thể nào…”

Ý tưởng mà Đỗ Duy vừa nghĩ ra đã bị chính hắn phủ nhận, hắn không tin Ryan sẽ lừa dối mình, bởi vì thói quen nói và logic hành vi của một người là cố hữu.

Nếu có bất kỳ âm mưu nào thì rất dễ dàng đoán được. Nhưng k loại trừ khả năng ngay từ đầu hắn đã bị Ryan lừa dối.

Đỗ Duy lập tức nghiến răng nghiến lợi, lạnh lùng nói: “Freddy, cút ra đây cho tao!”

Giây tiếp theo, Freddie thực sự đã nhảy ra ngoài.

“Master, ngài gọi em?”

Đỗ Duy siết chặt cổ của nó, lạnh lùng hỏi: “Ryan đã xảy ra chuyện, mày có gì muốn nói không? Người hầu trung thành của tao…”

Shadow đã lặng lẽ rút dao ra.

Phong thư thì đầy ác ý.

Freddy sửng sốt: “Master, ngài có ý gì? Ryan đã xảy ra chuyện? Ma quỷ rốt cuộc sắp chết sao?”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Nếu cậu ấy chết thì mày cũng tiêu. Tao sẽ tiễn mày đi gặp cậu ấy, nói mày biết biết bao nhiêu về Ryan?”

Freddy sợ hãi đáp: “Master, xin hãy nghe em nói. Em thật sự không biết về Ryan, em chỉ biết Ryan Hamel, còn Ryan là năng lực ác linh hoá của Ryan Hamel. Nếu như xảy ra chuyện gì đó, thì chỉ có Ryan Hamel là người đã gây ra nó.”

“Tất nhiên, cũng có thể là Ryan đã mất kiểm soát…”

Đỗ Duy hít sâu một hơi: “Năng lực của cậu ta chính xác gì?”

Freddy run rẩy lắc đầu: “Em không thể nói, em bị Ryan Hamel hạn chế. Cho dù có chết, em cũng không thể nói ra năng lực của y là như thế nào.”

“Em chỉ có thể nói với anh rằng đó có thể là chìa khóa giúp Ryan Hamel hồi sinh.”

Đỗ Duy cười khẩy, rồi thả Freddy.

“Sống lại? Hắn dựa vào đâu sống lại?”

“Hắn sống lại, còn Ryan thì sao? Trở thành năng lực của hắn?”

“Thật là một câu chuyện nực cười…”

Chương 667: Hoàn toàn hỗn loạn

Đỗ Duy tức giận…

Ryan Hamel chó má éo có quan hệ gì với hắn. Nhưng giờ người này đã chết lâu như vậy, vậy mà vẫn có thể là làm trò quỷ.

Chuyện này cực kỳ kinh tởm, nhưng Đỗ Duy hỏi không ra năng lực của Ryan là gì.

Hắn cảm thấy có ác ý mạnh mẽ. Ác ý này giống như một cái bẫy đã giăng ra từ lâu, chờ lúc bùng nổ, đánh hắn trở tay không kịp.

Hắn còn có thể làm gì?

"Master, Master ngài bình tĩnh…"

"Bây giờ anh Ryan gặp tai nạn, ngài nhất định phải cứu anh ấy, nhưng tình huống không rõ, ngài không thể hấp tấp, lỡ ngài gặp tai nạn, chúng ta sẽ tiêu hết…"

Freddy rên rỉ, vì sợ rằng Đỗ Duy sẽ thực sự giết nó. Phong thư cũng bay lơ lửng trước mặt của Đỗ Duy.

[Master vĩ đại, ngài định làm gì bây giờ? Phong thư tuyệt đối tuân thủ mệnh lệnh của ngài.]

Phong thư hiểu rõ Đỗ Duy nhất. Nó nghĩ Đỗ Duy phải có cách.

Nhưng thật ra giờ Đỗ Duy đã hết cách. Hắn trừng mắt nhìn Freddy, và nói: "Năng lực của Ryan dường như đã biến Twilight thành một thế giới, bọn mày cũng đã thấy tình hình

cụ thể. Đó là một bệnh viện tâm thần, cũng là nơi đầu tiên tôi và Ryan gặp nhau."

"Và khi James bước vào đó, năng lực ác linh hoá của anh ta biến mất, chỉ còn lại trạng thái lần đầu tiên bước vào bệnh viện tâm thần. Rõ ràng, một khi bước vào đó, anh ta sẽ trở thành chính mình ngày đó."

"Giờ tung tích của những người trong Twilight không rõ. Nếu họ ở bệnh viện tâm thần, mọi chuyện còn rắc rối hơn, khi đó thực lực của họ không khác gì hiện tại, nhưng tôi thì khác."

"Lúc đó tôi chỉ là Hunter bình thường, thậm chí còn không có năng lực Đánh Dấu, chúng mày cũng giống như vậy."

Đây là sự thật. Khi đó Đỗ Duy là một Hunter bình thường, vừa tiêu diệt ác linh Đỗ Duy bằng quy luật thay đổi khuôn mặt, Shadow chưa biến thành bóng của hắn, chỉ là một ác linh. Phong thư không có trí tuệ như hiện tại.

Pennywise vẫn đang giết hại trẻ em ở một thị trấn vô danh.

Freddy cũng ngủ trên phố Elm.

Vào thời điểm đó, chưa có tay sai nào mà Đỗ Duy trấn áp hoàn toàn thành thục.

Cứ như vậy bước vào, trong trường hợp tất cả mọi thứ trở thành chính chúng tại thời điểm đó. Vậy thì căng à nha, nếu không có hạn chế, phong thư, Shadow, Freddy và Pennywise sao còn có thể trung thành?

Ừm…

Phong thư có thể vẫn trung thành, bởi vì nó đã tự tẩy não thành công từ lâu, nhưng thực lực của nó không bằng Đỗ Duy.

Shadow thì miễn bàn, khi đó, Shadow bị ám ảnh bởi việc giết Đỗ Duy.

Còn Pennywise…

Giống như cái phong thư, nó là nạn nhân của lá bài Joker, nhưng Đỗ Duy lúc đó hoàn toàn chưa có được lá bài Joker.

Nếu thật sự đi vào thì Đỗ Duy chỉ có thể lẻ loi một mình. Hắn không thể mang theo ai cả, một người trở nên mạnh mẽ, anh ta sẽ hưởng thụ mọi quyền lợi do sức mạnh mang lại.

Nhưng từ mạnh chuyển sang nhỏ yếu, đó là một quá trình đau đớn, thậm chí nảy sinh rất nhiều hạn chế.

Bên cạnh đó, Đỗ Duy thậm chí còn cảm thấy rằng có thể có nữ tu trong Bệnh viện Tâm thần Hill…

Mặc dù nữ tu ở giai đoạn đó không mạnh, nhưng vẫn sẽ dễ dàng lấy mạng của hắn.

Cùng với tất cả các yếu tố lộn xộn, Đỗ Duy chắc chắn nếu mình trải nghiệm nó một lần nữa và có thể làm tốt hơn trước.

Và vào lúc này…

Bệnh viện tâm thần Hill đột ngột thay đổi…

Đó là đêm mưa khi đám James đến.

Mưa như trút nước.

Homill và Harry vẫn vô cùng cảnh giác, nhưng James thì cực kỳ kinh hoàng. Y chắc chắn rằng mình thực sự đã trở thành bản thân lúc đó. Không có năng lực nào, chỉ có Quỷ Nhãn và một số vật phẩm trừ tà. Hậu quả của việc mất đi sức mạnh là không có chút cảm giác an toàn.

Y vô cùng muốn tìm được Đỗ Duy, vì y cảm thấy theo tình hình lúc đó, Đỗ Duy lúc này đang ở bệnh viện tâm thần Hill, tìm được hắn thì y có thể sẽ có cơ hội sống sót. Rốt cuộc, mặt kia của người đàn ông đó chính là ác linh Đỗ Duy.

Trời mới biết Bệnh viện Tâm thần Hill hiện tại nguy hiểm đến mức nào.

James cẩn thận nhớ lại, cho rằng Đỗ Duy lúc đó nên ở trong khu bệnh nhân, anh nói với Homill và Harry: "Đi theo tôi đến khu bệnh nhân, chúng ta đi tìm Đỗ Duy."

Homill và Harry bối rối: "Sao chú biết anh ấy ở trong đó?"

James nói: "Đã quá trễ để giải thích, nhanh lên theo tôi."

Nhưng vừa nói xong, lập tức có một tiếng hét kinh hoàng vang lên trong cơn mưa.

Một người đàn ông mặc áo choàng bệnh nhân đầy máu lao đến. Dường như có thứ gì đó đang đuổi theo sau lưng anh ta, nhưng loé lên rất nhanh, không thể nhìn thấy nó là gì.

Khuôn mặt của 3 người James vô cùng kinh ngạc.

Kẻ mặc quần áo bệnh nhân vội vàng chạy tới, gã đột nhiên chỉ vào James hưng phấn nói: "James, thật may cậu cũng ở đây, không đúng… chạy, chạy…"

Trong lúc đang nói chuyện, người đàn ông vẫn điên cuồng bỏ chạy.

Ở gần như vậy, James cuối cùng cũng nhìn rõ mặt đối phương.

Hóa ra là Tiquel…

Tuy nhiên, lúc này Tiquille trông vô cùng thảm, toàn thân là máu, trên ngực có vết máu, giống như nội tạng đã bị cắt.

Harry và Homill nhìn nhau: "Tôi nên làm gì đây?"

James nghiến răng nghiến lợi nói: "Chạy theo hắn, đừng hỏi gì cả, chạy…"

Dù gì thì gặp người quen ở đây cũng yên tâm hơn. Y không biết phải làm gì nếu không chạy theo Tiquel.

Vốn dĩ đang nghĩ tới việc đi gặp Đỗ Duy, nhưng Tiquel lại chạy ra từ tòa nhà bệnh nhân, hiển nhiên bệnh viện tâm thần Hill này hoàn toàn khác với bệnh viện trong trí nhớ của y.

Nhưng họ chưa chạy xa, đã nhìn thấy rằng con đường lúc đến đã bị chặn.

Cánh cổng của Bệnh viện Tâm thần Hill đã biến mất từ lâu, thay vào đó là màn sương đen dày đặc, trước mặt là hàng chục bác sỹ với dao mổ, áo khoác trắng và máu loang lổ khắp người.

James thậm chí còn thấy rằng trên ngực của gã bác sỹ đi đầu có đeo giấy chứng nhận - giấy phép buôn bán nội tạng.

"Đm!"

James giận dữ hét lên. Làm thế nào có thể có chứng chỉ như vậy trên thế giới?

Y rút súng ra bắn, nhưng lại bắn hụt. Hơn nữa sóng gió ác ý tràn ngập họ.

Những bác sỹ hoàn toàn không phải là người.

…

Bên trong bức tranh sơn dầu, Đỗ Duy hít sâu một hơi nhìn đám thuộc hạ.

"Có vẻ như tình hình tồi tệ hơn tao nghĩ, người của Twilight cũng đang ở bệnh viện tâm thần, nhưng sức mạnh của họ dường như bị áp chế."

"Hiện tại tao không thể tìm ra quy luật của sự đột biến, hơn nữa điều tôi muốn nói là liệu tao có thể tin tưởng chúng mày không?"

Freddie là người đầu tiên phát biểu: "Tất nhiên ngài có thể tin tưởng chúng em."

Phong thư cũng đáp như vậy.

[Master, xin cứ ra lệnh.】

Shadow lặng lẽ đứng sau lưng Đỗ Duy, hai tay cầm một con dao.

Chỉ có Pennywise lùi lại.

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn chúng rồi chậm rãi nói: "Tao sẽ đưa Pennywise vào đó. Về phần hai đứa mày, tao còn có việc quan trọng hơn giao cho chúng mày."

Phong thư hỏi: **[Ngài muốn chúng em làm gì ạ?】**

Đỗ Duy trầm giọng nói: "Tao sẽ vào tìm Ryan, tao sẽ xem xét tùy theo tình hình mà giải quyết. Việc anh phải làm rất đơn giản. Đi vào bên trong Twilight tìm hiểu cây bút của Matthew cho tôi."

Hắn không biết cây bút được đặt ở đâu, nếu tự đi tìm, e rằng sẽ mất rất nhiều thời gian. Việc này chỉ có thể giao cho phong thư.

Đỗ Duy không chần chừ thêm nữa, đưa tay ra xoay xoay, giống như đang xoay tay nắm cửa.

Phong thư bất đắc dĩ hỏi: **[Nhưng thưa Master, bệnh viện tâm thần đó quá nguy hiểm, sau khi ngài vào đó, với thực lực của ngàu lúc đó, nếu không tìm ra quy luật dị thường, ngài nhất định sẽ chết.]**

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Vậy nên tao mới bảo mày đi tìm cây bút đó. Ngoài việc chuẩn bị cho kế hoạch dự bị, tao còn dùng cây bút đó để viết ra quy luật mà tao muốn, lỡ tao có gì bất trắc, chúng mày chính là hy vọng sống duy nhất của tao."

Tất nhiên hắn đang lừa gạt phong thư. Làm sao hắn có thể giao mạng sống của mình vào tay của những tồn tại khác. Lấy

được cây bút sẽ rất có ích, nhưng nếu không lấy được thì hắn vẫn có những cách khác để phá giải cục diện.

Chương 668: Thế giới ác linh 0 vạn

Trong thế giới của Bệnh viện Tâm thần Hill.

Từ những cánh cửa trong mưa bão, hình bóng một người đàn ông dần hiện rõ. Càng ngày càng lại gần, vừa đi tới cửa, dưới ánh đèn chiếu rọi, cả người lộ rõ.

Đỗ Duy một tay cầm ô, tay con lại để dưới mưa cầm một quả bóng bay màu đỏ.

Vào thời điểm này, tất cả vật dụng trên người hắn đều biến mất. Lúc này hắn chỉ mang theo mặt nạ, bột xương và bật lửa.

Nói ngắn gọn, suốt nửa năm làm việc cự khổ, hắn đã trắng tay chỉ qua một đêm.

Hắn thật sự đã biến bản thân vào thời điểm đó.

Đỗ Duy duỗi tay phải ra rồi tiến vào ác linh hoá, nhưng lại phát hiện không có hoa văn kim đồng hồ trên mu bàn tay phải của mình.

Hắn lạnh lùng nói: “Thật sự rất thú vị, lại muốn tôi đi xiếc trên dây sao?”

Trước mặt của hắn, Bệnh viện Tâm thần Hill hoàn toàn bị bao phủ bởi cơn mưa lớn.

Trời vừa tối lại lạnh, mỗi giọt mưa dường như đều lây dính ác ý cực mạnh.

Nhưng dù giờ hắn không có năng lực gì, vật phẩm có thể sử dụng được cũng ít đến đáng thương, nhưng kinh nghiệm do

tiếp xúc với ác linh trong thời gian dài mang đến cho hắn chút tự tin.

Sau đó Đỗ Duy đứng ở cửa quay đầu nhìn về phía sau, từ xa có thể nhìn thấy một trạm xe buýt.

“Tương lai mày là kẻ thù không đội trời chung của tao, nhưng hiện tại mày có thể là bạn của tao.”

Xe buýt vào thời điểm này chưa kết thù với hắn. Yếu tố không chắc chắn duy nhất là liệu xe buýt có tồn tại trong thế giới này không.

Nhưng Đỗ Duy không quan tâm lắm, anh bỏ balo xuống, rồi lấy trong túi ra một chiếc mặt nạ màu trắng.

Mặt nạ này là cái đầu tiên. Hơn nữa còn là chiếc mặt nạ mà ác linh Đỗ Duy được sinh ra.

Chỉ có đôi mắt, không có ngũ quan.

Đỗ Duy chọn đeo mặt nạ.

……

Ở thế giới bên ngoài.

Thành phố New York, trong biệt thự của Đỗ Duy. Căn biệt thự lớn như vậy đã lâu không có sự hiện diện chủ nhân.

Đồng hồ cổ đã ngừng quay. Dường như là do lần trước có thứ gì đó đã ra khỏi nó.

Ở đây rất hiu quạnh.

Đột nhiên đồng hồ cổ dường như cảm nhận được điều gì đó, kim đồng hồ đột ngột quay.

Trong nháy mắt, cảnh tượng bên trong căn nhà thay đổi chóng mặt. Tất cả đồ đạc và đồ trang trí đều lơ lửng trên không, còn quay cuồng như điên.

Một bàn tay nhợt nhạt từ từ vươn ra khỏi đồng hồ.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Đỗ Duy, sao anh lại bước vào cổng địa ngục? Tại sao em không cảm nhận được sự hiện diện của anh?”

“Chết tiệt…”

“Em không thể ngăn chúng được nữa. Lamer đã thoát ra ngoài, chắc chắn nó sẽ tìm thấy anh…”

Âm thanh đương nhiên là của Minette, cô ấy đã lâu không xuất hiện, còn là một tồn tại sống trong quá khứ, không cùng dòng thời gian với Đỗ Duy và Alexisis. Nhưng giờ có một điều gì đó chưa biết dường như đã xảy ra khiến Minette trở tay không kịp.

……

San Polia.

Đây là giáo đường chính của giáo hội.

Giờ đang là ban ngày, nhiều tín đồ đang cầu nguyện.

Bên trong thánh đường, Alexis đang mặc một chiếc áo khoác màu be và đeo kính râm, ăn mặc vô cùng sành điệu. Nàng bất mãn nhìn Tổng giám mục Skadi trước mặt, lạnh giọng nói: “Đỗ Duy đâu? Không phải đến giáo hội để tham gia chuyện quan trọng. Sao con không liên lạc được, bảo anh ấy ra ngoài gặp con đi.”

Tổng giám mục Skadi cười nói: “Cô Alexisis cô có chỗ không biết. ngài Đỗ Duy đang họp bí mật với các Hunter khác, không được mang theo smartphone. Cô có thể đợi khoảng 5 hoặc 6 ngày, chắc ngài ấy sẽ xuất hiện.”

Alexis chế nhạo: “Từ lúc nào con đi gặp bạn trai lại phải đợi năm sáu ngày? Anh ấy nhất định không có ở giáo hội, lại

đi đâu xử lý ác linh?”

Đức Tổng Giám mục Skadi cười nói: “Làm sao có thể? Ngài Đỗ Duy hiện là người đứng đầu giáo hội của chúng tôi. Ông ấy còn nhiều việc quan trọng hơn phải làm.”

Alexis không hề tin tưởng. Nàng muốn nói gì đó, nhưng trong đầu chợt lóe lên một giọng nói. Ngoài ra, có nhiều hình ảnh lấp loé không ngớt. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng đột nhiên đầy đau thương. Hơn nữa cả người đã trực tiếp tiến vào ác linh hoá. Hơi thở khủng khiếp khiến Đức Tổng Giám mục Skadi gần như không thể cử động.

Alexis khịt mũi đau đớn, ôm đầu và không nói gì. Nhưng đôi mắt của nàng ngày càng trở nên sắc bén hơn.

“Tôi… tôi là Minette? Không… tôi là Alexis.”

“Đỗ Duy, anh lại nói dối em…”

Có nhiều đoạn ký ức hơn trong tâm trí cô, chúng có thể được kết nối đơn giản với nhau. Rõ ràng trí nhớ và sức mạnh của Minette không đơn giản là hợp nhất cơ thể như Đỗ Duy nghĩ.

Vào thời điểm này, Đức Tổng Giám mục Skadi cũng nhận thấy có điều gì đó không ổn.

Anh vội vàng thò tay vào túi, rồi đập nát một chiếc cúc áo.

Trong nháy mắt Kane và những Hunter khác xuất hiện trong thánh đường.

“Cô Alexis, cô cần bình tĩnh. Ác linh hóa sẽ khiến cô đánh mất chính mình, nhưng chỉ cần cô giữ bình tĩnh, cô có thể kiểm soát sức mạnh này.”

Họ thấy sự thật rằng Alexis là một Hunter.

Song Alexis cau mày, lạnh lùng nhìn bọn họ, nói: “Tốt lắm, các người đều ở đây, xem ra là bạn trai của tôi phối hợp với các người nói dối tôi.”

Mặc dù không khôi phục lại tất cả trí nhớ và sức mạnh, nhưng Alexis mạnh hơn Kane và những người khác.

Bây giờ, mọi thứ trở nên lúng túng, đám người Kane tiếp tục im lặng.

Alexis lại nhìn Đức Tổng Giám mục Skadi.

Skadi nhăn nhó nói: “Đều là hiểu lầm, đều là hiểu lầm…”

Alexis ngoắc tay, Tổng giám mục Skadi lập tức bị treo lơ lửng trên không.

“Nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu?”

……

Bệnh viện tâm thần Hill.

Đám người James đang chạy trối chết. Họ chạy rất nhanh. Nhưng những con ma mặc áo blouse trắng đang sát phía sau.

Tiquel vừa chạy vừa hoảng loạn hét lớn: “Thả tôi ra, tôi chỉ còn một quả thận, xin hãy để tôi đi…”

Da đầu của James tê rần, y chạy theo và hỏi: “Tiquel, chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Tiquel nói trong hoảng loạn: “Tôi không biết, tôi vẫn đang ngủ, nhưng ngay khi mở mắt ra đã thấy bản thân đang ở trong một phòng khám tối tăm, chính là nơi ma quái này. Những người đó đã móc một quả thận của tôi, nếu không có Đức ngài Matthew xuất hiện, e rằng tôi đã xong đời.”

Vào lúc sắp chết, Tiquel đã tiết lộ danh tính của Matthew.

James hỏi: “Ngài Matthew đâu? Còn ai nữa không?”

Tiquel bật khóc: “Ngài Matthew đã phải chiến đấu với một thứ khủng khiếp. Tôi không biết những người khác ở đây, có thể họ cũng bị những con quái vật này tấn công. Lần này Twilight của chúng ta tiêu tùng rồi.”

Đang nói, Tiquel đột ngột dừng lại, gã nhìn thấy phía trước đứng đầy người. Những người đó mặc đồng phục của linh mục màu đen, đeo thánh giá ngược trên ngực, hóa ra họ là những thành viên khác của Twilight.

Nhưng trên những gương mặt tái nhợt ấy chỉ là đôi mắt trống rỗng, trông không hề giống người sống. Lũ ma quỷ khoác blouse trắng cũng đang đuổi sát phía sau.

James mồ hôi đầm đìa, nghiến răng chuẩn bị tử chiến.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng súng vang lên trong bầu trời đêm.

Ở đằng sau, Đỗ Duy thản nhiên quăng khẩu súng lục, tay cầm quả bóng bay màu đỏ, bước từng bước đi tới trong màn mưa.

Chương 669: Anh lại là chủ nhiệm của nơi quỷ quái này

"Anh Đỗ Duy…"

Một tiếng hét kinh hãi vang lên. James mừng rỡ nhìn Đỗ Duy đang dần tiến lại gần. Vào thời điểm này, y cảm thấy như có thiên thần giáng xuống thế giới ma quỷ này.

Những thứ ma quái mặc blouse trắng đã bị kích thích bởi hành động của Đỗ Duy. Ban đầu mục tiêu của họ là đám người James, nhưng giờ chúng lại đưa mắt nhìn vào Đỗ Duy. Ngay cả những người đã dị biến trong Twilight cũng vậy.

Lúc này bầu không khí căng thẳng đến cực điểm.

Đỗ Duy liếc nhìn những tồn tại quỷ dị đó với ánh mắt quỷ dị. Hắn ung dung bước tới với quả bóng bay màu đỏ. Hắn lạnh lùng nói: "Học cách sợ hãi, đó chính là cơ hội sống của các bạn."

"Ý anh là gì?" James không thể hiểu nổi.

Giây tiếp theo, Đỗ Duy nói nhỏ với cái bóng đỏ: "Pennywise."

Một sợi tơ nhỏ màu đen trong nháy mắt bay ra từ quả bóng bay màu đỏ, rồi liên kết nối với đám người James.

Bỗng trong lòng bọn họ vang lên tiếng cười nham nhở.

- Hehehe…

Âm lãnh lại quỷ dị, giọng cười càng khiến người ta lạnh sống lưng. Đủ loại ảo ảnh đáng sợ xuất hiện trong tâm trí của

đám người James, tất cả đều là những thứ kinh khủng mà lâu nay bị lãng quên ẩn sâu trong tiềm thức của họ.

James, Harry và Homill sợ nhất là ác linh Đỗ Duy.

Bởi vì theo dòng thời gian, tồn tại đáng sợ nhất mà họ tiếp xúc trong khoảng thời gian này chính là ác linh Đỗ Duy vô cùng đáng sợ.

Quả nhiên có một làn sương dày trong không khí. Sau đó, một người đàn ông mặc áo khoác đen bước ra. Sắc mặt của lão xanh xao và có khí chất tao nhã, còn đôi mắt có màu đen tuyền, cứ như ác quỷ bước ra từ địa ngục.

Ngay sau đó thứ mà Tiquel sợ nhất đã xuất hiện.

Hóa ra là Matthew…

Chỉ là trên cơ thể của Matthew này lại đầy thi ban, con ngươi co lại chỉ còn lại có đôi tròng trắng, lưng gù, giống như một xác chết.

James kinh hãi nói: “Chuyện quái gì đang xảy ra vậy… anh Đỗ Duy…”

Mới vừa hét lên thì James lập tức choáng váng, bởi y nhìn thấy Đỗ Duy, sau khi tạo ra những thứ quỷ quái này bèn vắt cổ lên chân chạy trốn.

Thấy cảnh này, James nào dám chần chờ, lập tức co giò chạy: “Mấy đứa còn sừng sỡ gì đấy, chạy nhanh đi…”

Còn ngay tại chỗ…

Ác linh Đỗ Duy giả do Pennywise tạo ra lạnh lùng nhìn bóng lưng của Đỗ Duy đang biến mất.

Sau đó nó búng tay, lũ ma quái khoác blouse trắng đều bị treo lơ lửng.

Đưa tay ra rồi nắm lại, tất cả đều bị xé tan thành từng mảnh nhỏ.

Còn về Matthew giả đối đầu với những người của Twilight. Chỉ tiếc sức mạnh của Pennywise có giới hạn nên hàng nhái do nó sản xuất chưa chắc có độ bền của cơ thể gốc. Nó nhanh chóng bị xé thành nhiều mảnh bởi các thành viên của Twilight.

Vào lúc này chúng đều là ác linh. Hơn nữa còn là ác linh được biến đổi từ Hunter.

- Hộc hộc…

Tiếng thở gấp gáp vang lên.

James theo sát Đỗ Duy, theo sau là Tiquel, Harry và Homill thì mất tích. Trong trường hợp này, lạc đàn đồng nghĩa với cái chết.

Nhưng thế giới này không phải thật. Vì vậy, James không cảm thấy buồn. Y nhìn Đỗ Duy lao vào tòa nhà bệnh nhân.

“Chờ đã, trong đó có nguy hiểm, anh Đỗ Duy, chờ một chút…”

James nghiến răng, cùng đành phải lao theo và lao vào.

Tiquel ở phía sau gần như sắp khóc: “Ngài công tước, chờ em với…”

Lúc này, Tiquel chỉ có thể lựa chọn đi theo Đỗ Duy. Bởi vì gã nghĩ rằng Matthew coi trọng Ngài công tước như vậy thì không chừng đối phương có thể nể mặt Matthew mà cứu mạng gã.

Song hai người họ thậm chí còn không biết, lúc này Ngài công tước đã lựa chọn chơi liều, ngay cả bản thân cũng khó có thể tự bảo vệ mình chứ đừng nói đến việc cứu bọn họ.

……

Trong hành lang tối tăm, James nhìn thấy một chút ánh sáng đỏ, có vẻ là một chiếc zippo.

Y và Tiquel vội chạy lại.

Nhưng y nhìn thấy Đỗ Duy đứng ở cửa một phòng bệnh, im lặng hồi lâu.

"Anh Đỗ Duy."

"Ngài Công tước…"

Cả hai kêu lên. Đỗ Duy nghe thấy bèn quay đầu nhìn bọn họ, chậm rãi lắc đầu: "Cậu ấy không có ở đây, đi chỗ khác xem đi."

Sau đó, xoay người rời đi, James tò mò nhìn vào phòng, và thấy rằng trong đó chỉ có một chiếc giường, nhưng cánh cửa lại viết - **[Ổ nhỏ của Dr. Ryan]**

Hóa ra là phòng của Ryan…

James vẫn còn sợ hãi, y đi theo Đỗ Duy hỏi: "Anh Đỗ Duy, anh từ bên ngoài vào phải không? Không phải Đỗ Duy ở nơi ma quái này."

Đỗ Duy nói mà không nhìn lại: "Đúng vậy, tôi đã hiểu về tình cảnh của anh. Tôi nghi ngờ dị biến là do Ryan, tôi phải tìm được cậu ấy rồi đưa cậu ấy ra ngoài."

Tiquel nắm chặt thận: "Do Ryan? Chẳng lẽ gã là kẻ thủ ác đứng sau hậu trường?"

Đỗ Duy nói: "Không."

Tiquel càng khó hiểu: "Không phải gã thì còn có thể là ai?"

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Tại sao không thể? Ryan chỉ là bệnh nhân tâm thần, cậu ấy có thể có ý đồ xấu gì? Dị biến do cậu ấy mà sinh, nhưng không phải do cậu ấy gây ra, phía sau hậu trường còn có kẻ khác."

Dẫu sao thì phải giúp Ryan rửa sạch nghi ngờ trước. Nhưng nhìn tình hình hiện tại của Twilight, xem ra có rửa sạch hay không cũng không có ý nghĩa gì.

Về cơ bản tất cả đều đã tiêu tùng.

Còn kẻ thật sự ở hậu trường chính là Ryan Hamel. Tiếp tục đi thì Đỗ Duy đến cửa phòng bệnh.

Trong trí nhớ của tôi, căn phòng này thuộc về phòng của viện trưởng Bệnh viện Tâm thần Hill, cũng chính là bà lão bị ngọn lửa huỷ dung rồi chết trong tay của Shadow.

Rầm…

Đỗ Duy đá tung cánh cửa.

Trong nhà, mụ viện trưởng già đang run lẩy bẩy, nhưng khi nhìn thấy Đỗ Duy, mắt của mụ bènsáng lên: “Chủ nhiệm Đỗ Duy, sao anh lại ở đây, anh đến đây để cứu tôi sao?”

Nghe lời này, khuôn mặt của James và Tiguier trắng bệch.

Mụ viện trưởng già này là người trong thế giới này nhưng lại gọi Đỗ Duy là chủ nhiệm.

Có lẽ nào…

Đỗ Duy này là giả sao?

Ngay sau đó, lời nói của Đỗ Duy khiến bọn họ càng thêm kinh hãi.

Đỗ Duy nhìn viện trưởng già, nhẹ giọng nói: “Tôi không phải tới cứu bà, tới đến để gặp bác sĩ Ryan, giờ anh ta đang ở đâu?”

Vị chủ nhiệm già nói: “Anh đang nói nhảm gì vậy, chủ nhiệm Đỗ Duy, bác sĩ Ryan đã chết hai mươi năm trước rồi, anh cũng bị điên à?”

Đỗ Duy nhướng mày: “Chết 20 năm, ở nghĩa trang…”

Nói xong xoay người rời đi, mụ viện trưởng già cay đắng van xin: “Đưa tôi đi, đưa tôi đi, tôi không muốn ở lại đây, nữ tu kinh khủng kia có thể sẽ nhảy ra khỏi mộng bất cứ lúc nào.”

Đỗ Duy mặc kệ mụ ta. James và Tiquel vội vàng đuổi theo.

“Anh Đỗ Duy, rốt cuộc là sao vậy, sao người đó lại gọi anh là chủ nhiệm?”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Bởi vì tôi là chủ nhiệm bệnh viện tâm thần này. Ok, hai người nên tìm chỗ trốn, đừng đi theo tôi. Nơi tôi đến chỉ càng thêm nguy hiểm hơn, đi theo tôi thì hai người sẽ chết.”

Tiquel hỏi: “Còn ngài thì sao?”

Đỗ Duy thản nhiên nói: “Tôi? Vì tôi vẫn là chủ nhiệm ở đây, nên tôi mới là người an toàn nhất.”

Chương 670: Tôi sẽ sớm quay lại

James và Tiquel nhìn Đỗ Duy rời đi.

Vào lúc này, trong cả toà lầu của bệnh viện, chỉ còn lại hai người họ và mụ viện trưởng già.

“Giúp tôi, làm ơn đưa tôi đi…”

Nhìn thấy Đỗ Duy rời đi, mụ viện trưởng già quay đầu lại cầu xin James và Tiquel. Nhưng James và Tiquel chỉ liếc nhìn mụ viện trưởng già, rồi bỏ chạy đầu không ngoảnh lại.

Đùa sao, mang theo một bà già kỳ dị ở nơi ma quái này, điên rồi sao!

Đang chạy James nói: “Anh Đỗ Duy chắc đi tìm Ryan, anh ấy bảo chúng tôi tìm một nơi an toàn để trốn tạn, Tiquel, anh có đề nghị gì không?”

Tiquel ôm bụng nói: “Tôi không có đề nghị gì cả, tôi nghĩ nơi này nguy hiểm trùng trùng, nhưng người khác không biết sống chết ra sao. Có lẽ chúng ta nên trốn đi.”

James trầm ngâm nói: “Tôi nghĩ anh Đỗ Duy đã nói dối chúng tôi. Anh ấy nói rằng chuyện này không liên quan gì đến Ryan, nhưng thực ra Ryan đã từng ở bệnh viện tâm thần này.”

Tiquel hỏi: “Ý anh là gì?”

James nheo mắt nói: “Chúng ta phải tìm cách rời đi, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Vừa hay tôi biết nơi nguy hiểm nhất trong bệnh viện này.”

“Ở đâu?”

“Tháp đồng hồ…”

James trầm giọng nói: “Lúc đó, tôi và anh Đỗ Duy chia nhau hành động. Tôi cùng những người khác đến tháp đồng hồ và phong ấn đầu của nữ tu, còn anh Đỗ Duy thì dụ ma quỷ ra khỏi bệnh viện.”

“Phong ấn cái đầu đó, chúng ta có thể rời khỏi thế giới này.”

“Nhưng tôi không biết tỷ lệ thành công là bao nhiêu.”

Tiquel miễn cưỡng nói: “Nếu chỉ còn cách này thì tôi nghĩ ta có thể thử xem. Ít ra tốt hơn là không làm gì cả.”

Vào lúc này đột nhiên cơ thể của Tiquel run lên, giống như bị cái gì ảnh hưởng, lập tức đứng ở tại chỗ, quay đầu nhìn ra ngoài hành lang bệnh viện trong gió táp mưa sa.

James nhìn theo ánh mắt của y, nhưng không tìm thấy gì cả, trời đã khuya và tầm nhìn hạn chế, thêm vào đó là đêm mưa, chắc chỉ nhìn thấy ma thôi.

“Anh phát hiện ra gì rồi à?”

James cau mày hỏi, bệnh viện dưới trời mưa khiến y không cảm thấy rờn rợn, dường như có thứ gì đó khủng khiếp ẩn trong bóng tối, chỉ cần nó bước vào sẽ bị nuốt chửng.

Tiquel nói với một giọng kỳ lạ: “Tôi nhận được một tin nhắn từ Đức ngài Matthew, ông ấy yêu cầu tôi mở thứ gì đó…”

James kinh ngạc hỏi: “Anh có chắc đó là Đức ngài Matthew, mà không phải thứ khác?”

Tiquel gật đầu: “Tôi khá chắc, bởi vì tôi có cách đặc biệt để liên lạc với ngài ấy, nhưng thông tin mà ngài ấy truyền cho tôi rất mơ hồ, tôi không xác định được ngài ấy muốn tôi đẩy cái gì.”

Giây tiếp theo, cơ thể Tiquel run lên và ngã xuống đất đau đớn, cơ thể co giật liên tục.

Thấy vậy, James vội vàng đỡ anh: “Tiquel, có chuyện gì vậy?”

Đôi mắt Tiquel trở nên trắng dã, khuôn mặt trở nên xám xịt như trái cây mốc meo, giọng nói già nua của Matthew phát ra từ miệng gã: “Đến… đến nghĩa trang, ta cần cậu giúp tôi… giúp ta đẩy … đẩy quan tài ra…”

…

Ở một nơi khác trong bệnh viện.

Đỗ Duy đang đi dưới mưa, áo gió của hắn đã ướt đẫm, chỉ có thể đội mũ trùm đầu lên. Hắn đút tay trái vào túi, tay phải cầm dây buộc quả cầu máu đỏ tươi.

Vừa đi, Đỗ Duy vừa nhìn mắt về nơi xa xăm. Hắn thấy thứ gì đó trong bóng tối, chúng đang kiềm chế, như thể muốn tấn công hắn, nhưng bị hạn chế bởi những quy tắc nhất định.

Đột nhiên…

Trong màn mưa phía trước, xuất hiện một bóng người mặc áo bệnh nhân, ngồi xổm trên mặt đất.

Anh ta, hoặc nó, ngăn ở trước mặt của Đỗ Duy. Phía trước là con đường dẫn đến nghĩa trang của Bệnh viện Tâm thần Hill.

Đỗ Duy cau mày, không nói lời nào đi tới. Thời điểm này hắn rất yếu.

Shadow cũng không được đưa vào, ngoại trừ Pennywise, thứ duy nhất mà Đỗ Duy có thể sử dụng là một chiếc mặt nạ.

Nếu hắn nhớ không lầm, năng lực của mặt nạ vào thời điểm đó là sau khi đeo thì hắn sẽ có thân phận của ác linh.

Những ác linh nhắm vào hắn sẽ mất đi mục tiêu. Song Đỗ Duy hoàn toàn không có ý lấy mặt nạ ra. Hắn cứ như vậy đi đến phía trước cái bóng kia, ròi cúi đầu nhìn.

Cái bóng ngẩng đầu lên. Bốn mắt chạm vào nhau.

Đỗ Duy nhìn thấy một gương mặt đã từ lâu mờ đi trong trí nhớ của mình. Hắn nhớ lần đầu tiên bước vào Bệnh viện Tâm thần Hill, hắn đã bị một bệnh nhân tâm thần chặn lại.

Cũng chính là kẻ đã chặn hắn lúc này. Đương nhiên giờ kẻ này chắc chắn không phải là con người.

Giọng người bên kia rất nhẹ nhàng, trong đêm mưa lạnh lẽo không thể giải thích được: "Xin hãy tránh xa biệt thự của tôi, đó là người phụ nữ tôi yêu thích nhất, nếu muốn vào phải được sự đồng ý của tôi."

Ừm…

Câu này giống hệt như trước đây. Dường như nó chỉ có thể nói một câu như vậy.

Đỗ Duy nhìn lướt qua, suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi là Đỗ Duy, chủ nhiệm của bệnh viện tâm thần Hill. Có khách không mời mà đến biệt thự của cậu, hiện tại tôi muốn vào đó bắt hết chúng."

Giọng điệu đối phương vẫn lạnh lùng như cũ: "Những vị khách không mời kia có được sự đồng ý của tôi không?"

Đỗ Duy đáp: "Rõ ràng là không."

Đối phương rất tức giận gào thét: "Vậy thì bọn họ đều đáng chết, nhất định phải chết!"

Cứ như vợ bị người khác chơi, thật đáng giận. Đỗ Duy liếc mắt nói: "Vậy cạu đồng ý để tôi đi vào đúng không?"

Đối phương đáp: “Đương nhiên, anh là chủ nhiệm. Cho dù biệt thự là người phụ nữ yêu thích của tôi, thì anh vẫn có thể ra vào tùy ý. Anh là chủ nhiệm còn tôi chỉ là người gác cổng, quyền hạn của anh cao hơn tôi.”

Đỗ Duy gật đầu, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng: “Ryan à Ryan, giờ anh càng ngày càng cảm thấy thế giới này được xây dựng bằng thế giới quan của chú. Bằng không thì sao anh lấy thân phận chủ nhiệm vẫn có thể hoạt động ở đây.”

Trước đây khi chiến đấu chống lại những tồn tại quỷ dị săn đuổi James và Tiquel, hắn đã có cái nhìn rất thâm sâu. Đó là bởi vì hắn phát hiện ra hắn không cảm nhận chút ác ý nào.

Nếu hắn không ra tay, e rằng những tồn tại quỷ dị kia sẽ hoàn toàn không để ý tới hắn.

Vậy vấn đề nằm ở thế giới này, hoặc trong thế giới được xây dựng bằng thế giới quan của Ryan, có một quy luật vô hình, đó là người bình thường là bệnh nhân tâm thần, người bị bệnh tâm thần là bác sỹ.

Ma quỷ đóng vai bác sỹ.

Còn Đỗ Duy… chính là chủ nhiệm của thế giới ở đây. Nhưng phía trên chủ nhiệm còn có một viện trưởng.

“Hy vọng cậu ta sẽ nhận ra tôi khi tôi tìm thấy Ryan, nếu không, tôi sợ rằng người đứng đầu nơi ma quái này sẽ là cậu ta…”

“Nhưng nếu tình hình quá hỗn loạn, và tôi bỏ đi một mình, rất có thể sẽ chết, vì vậy tôi cần một số viện trợ từ bên ngoài.”

Đỗ Duy đang nói, hắn đột nhiên xoay người rời đi.

“Chủ nhiệm không đi vào sao?”

Bóng người nghi hoặc hỏi.

Đỗ Duy nói mà không cần nhìn lại: “Biệt thự của cậu có quá nhiều người, tôi cần tìm người giúp đỡ, tôi sẽ sớm trở lại.”

Chương 671: Năng lực mới do ác linh hoá mang lại

Nơi mà Đỗ Duy đang có mặt là vào thời điểm mà hắn chỉ là một Người Đuổi Quỷ bình thường, tuy có thể tiến vào ác linh hoá, nhưng lại không có năng lực Hunter do ác linh hoá mang lại.

Lý do hắn có thể sống đến bây giờ là dựa vào sự hèn hạ vô liêm sỉ không giới hạn, với thủ đoạn đoàn kết các ác linh, đàn áp nhóm nhỏ ác linh.

Nhưng… may mắn thay, sau này hắn đã biết cách để có năng lực của Hunter. Đó chính là lần trải qua nỗi đau của ác linh hoá. Năng lực Đánh Dấu của Đỗ Duy đến từ đây.

Và giờ hắn đi về phía lối vào của bệnh viện.

Trong khi cố gắng làm điều đó một lần nữa, để thu được năng lực Đánh Dấu của mình.

“Chỉ cần khôi phục năng lực Đánh Dấu, cho dù nguy hiểm như thế nào vẫn có thể có vốn để kiểm tra cân đối tình huống.”

Đỗ Duy nói với chính mình, phía trước là sân ga. Hắn bước đến sân ga, nhìn con đường dài trong đêm mưa, mọi thứ dường như thật vắng vẻ, lộ ra một khoảng lặng sâu thẳm.

Ngay sau đó Đỗ Duy hít sâu một hơi, từ trong quần áo lấy ra chiếc mặt nạ màu trắng đeo lên.

Đồng thời hắn nhắm chặt mắt lại, thân thể khẽ run lên, trong mũi có một âm thanh như bị bóp nghẹt, như thể đang chịu đựng một cơn đau nào đó.

Khi Hunter tiến vào ác linh hoá, ai cũng sẽ nhớ lại nỗi đau và những điều đáng sợ hoặc những chuyện mà họ không muốn nhớ lại.

Chắc chắn chuyện này không là gì đối với Đỗ Duy, bởi hắn đã từng trải qua một lần.

Quen thì dễ làm.

Nhưng vào thời điểm này, trong màn mưa xa xa, hai luồng ánh sáng mờ ảo cắt ngang bóng đêm.

Một chiếc xe buýt mới tinh thấp thoáng trong mưa. Nó lái thẳng về phía Đỗ Duy.

Có thể nói là rất nực cười, xe buýt này là tồn tại quỷ dị. Trên thực tế, chiếc xe buýt đã bị ác linh Đỗ Duy phá huỷ, nó không bao giờ xuất hiện nữa. Nhưng trong nút thời gian này của thế giới ma quái này, xe buýt vẫn tồn tại.

Hơn nữa, nó và Đỗ Duy vẫn đang trong thời kỳ thân thiết, chưa đến mức trở mặt thành thù.

Kít…

Tiếng phanh xe vang lên. Xe buýt dừng lại trước mặt của Đỗ Duy.

Cửa trước mở ra. Qua kính, có thể thấy một tài xế đang ngồi trên ghế lái. Đồng thời Đỗ Duy cũng mở mắt ra, trừng lớn đôi mắt đỏ ngầu.

Hơi thở trên người hắn cũng trở nên rất lạnh. Trên mu bàn tay phải, có một hoa văn kim đồng hồ thấp thoáng. Đó là năng lực Đánh Dấu.

Hắn nhìn xe buýt, dán mắt vào tài xế, biết đó là tấm da người của Andrew Dawkwe, ở trong da người chính là ác linh bù nhìn bị chính mình áp chế.

Hắn từng suýt bị ám hại. Nhưng giờ hắn có lợi thế là thông tin nghèo nàn.

Không cần thiết lên xe. Đỗ Duy trực tiếp duỗi tay phải ra ấn về phía xe buýt.

Đánh Dấu thành công…

Đây là viện trợ từ bên ngoài mà hắn muốn kéo. Nhưng khi Đỗ Duy liếc vào trong xe buý lại thấy hành khách trong đó hoàn toàn khác với trong trí nhớ của anh, trên xe thực sự chứa đầy ác linh học sinh.

Các ác linh học sinh cùng quay cổ lại, cầm ô màu đen nhìn về phía hắn. Đỗ Duy cay mày, trong lòng cảm thấy một làn sóng ác ý. Nhưng hắn không quan tâm, dù sao cũng đã quen rồi…

“Cần phải đi……”

Đỗ Duy nói thầm trong đầu rồi quay người rời đi.

Chiếc xe buýt ở phía sau dường như chưa từng gặp phải chuyện như vậy, nó dừng lại một hồi lâu trước khi cánh cửa đóng lại, rồi biến mất trong màn mưa.

Nhưng Đỗ Duy biết nó sẽ sớm gặp lại mình.

“Nhưng lần ác linh hóa này của mình hình như có gì đó không đúng.”

Đỗ Duy liếc nhìn tay phải của mình, năng lực Đánh Dấu không có vấn đề gì.

Hắn lại liếc nhìn tay trái, nước da nhợt nhạt và toát ra hơi thở rợn người.

Đây là tình huống chưa từng xảy ra trước đây.

“Tôi dường như có thêm một năng lực.”

Đôi mắt của Đỗ Duy trở nên rất kỳ lạ, một Hunter phần lớn chỉ có một năng lực, trừ phi là kẻ đánh cắp sức mạnh của Ma Thần như Matthew của Vanity. Ngay cả bản thân hắn cũng y vậy. Còn ác linh Đỗ Duy thì không ýinh, bởi nó là một bug…

Nhưng loại chuyện này xảy ra với hắn, cho dù tính cách của Đỗ Duy rất lạnh lùng cũng có phần kích động.

Mặc dù năng lực Đánh Dấu rất BUG, nhưng lúc đầu hắn đã gọi đùa đó là năng lực tự sát tốt nhất, lại không có chút tính công kích.

Dù không rõ nguyên do, nhưng giờ hắn đã có năng lực mới. Đỗ Duy khá mong chờ.

"Tôi phải tìm một cơ hội để kiểm tra, năng lực Đánh dấu thực sự quá yếu. Tôi hy vọng rằng năng lực tay trái là năng lực có thể giết chết ác linh."

Trong thế giới hỗn loạn và méo mó này, có năng lực tiêu diệt ác linh, tức là có thêm một lá bài tẩy để tự vệ.

Bất cứ lúc nào, giữ mạng là điều quan trọng nhất. Nhưngnm Đỗ Duy nghĩ đến một vấn đề khác.

"Năng lực ác linh hóa này dường như có liên quan đến chân dung sâu trong trái tim tôi."

Hắn chạm vào trái tim mình.

"Tôi có một cảm giác xấu."

Nói xong, Đỗ Duy đội mưa bước vào bệnh viện tâm thần Hill, trùng hợp nhìn thấy một đám ác linh đang lao tới, tất cả đều là ác linh mặc blouse trắng, trên tay cầm dao mổ dính máu. Hình như chúng đang tuần tra.

Nhưng với quy luật của thế giới ma quái này thì Đỗ Duy là của chúng. Không có cái gọi là ác ý.

Đỗ Duy không sợ hãi, trực tiếp đi tới. Hắn suy nghĩ một chút, duỗi ra tay trái, đè lên ác linh bác sỹ đi đâu.

Năng lực phát động…

Nhưng không có gì xảy ra, điều này rất xấu hổ.

Đỗ Duy cau mày, thầm nghĩ: "Không đúng, năng lực ác linh hóa của tay trái sao có thể vô dụng được?"

"Là bởi vì mình suy nghĩ quá nhiều? Năng lực kia của minh vốn không dùng để giết ác linh? Mà tương tự Đánh Dấu, dùng để bẫy ác linh?"

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy đưa tay trái lại.

Nhưng ngay sau đó, chuyện khiến hắn rợn gáy diễn ra.

Những ác linh ban này vẫn còn hiền lành bỗng nghẹo cổ trợn mắt hắn, đôi mắt trũng sâu tràn đầy ác ý tàn độc.

Cứ như thể năng lưhc ác linh hóa của tay trái Đỗ Duy đã trêu chọc chúng.

Hơn nữa, chúng thật sự đã di chuyển…

Trong chốc lát, tấ cả ác linh đã vây quanh Đỗ Duy, quy luật ngầm chấp nhận dường như hoàn toàn không có giá trị tại thời điểm này.

Đôi mắt của Đỗ Duy trở nên vô cùng khó coi. Hắn biết hành động của mình khiến tình hình trở nên rất nguy hiểm. Điều này nằm ngoài tầm hiểu biết của hắn.

Những người đùa bỡn quy tắc chắc chắn sẽ phải trả giá đắt sau khi quy tắc bị phá vỡ.

giữ bình tĩnh.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, trong đầu nghĩ điên cuồng: "Khi mình phát động năng lực, những ác linh này vẫn hiền

lành, nhưng khi tamình buông tay, chúng đột nhiên trở nên hiếu sát. Chết tiệt! Dường như biết đã biết năng lực này là gì.”

Đỗ Duy thầm chửi rủa, lập tức duỗi tay trái ấn lên ác linh dẫn đầu.

Ngay lập tức mọi thứ đều ổn…

Các ác linh vẫn giữ trạng thái lạnh lùng.

Đỗ Duy không khỏi nở nụ cười: “Vậy năng lực tay trái của tao là chỉ cần tao chạm vào chúng mày, chúng mày sẽ giữ hòa khí với tao, nhưng chỉ cần tao buông tay, thì chúng mày sẵn sàng giết chết tao!”

“Như vậy thì tốt rồi! Tao tuyên bố hiện giờ chúng mày đều là thuộc hạ của tao.”

Nói xong, Đỗ Duy dùng tay trái nắm lấy tay của ác linh đứng đầu rồi chạy về phía trước.

Những ác linh còn lại theo sát đằng sau.

Chương 672: Ngôi mộ thứ 3 biến mất

Mục tiêu là nghĩa trang trong Bệnh viện Tâm thần Hill, nơi mưa to như trút nước.

Đỗ Duy đang dẫn đầu. Hắn nắm tay ác linh chạy một mạch về phía trước. Sau lưng hắn là một đám ác linh.

Năng lực ác linh hoá của tay trái thực sự đáng kinh ngạc.

Tay trong tay bạn ơi. Một khi buông tay, sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Tay trái và tay phải của hắn, hai năng lực đơn giản là Ngọa Long và Phượng Sồ, sử dụng thành thạo có thể gọi là thần kỹ, nếu không sử dụng thành thạo thì chết rất nhanh.

Nhưng giờ Đỗ Duy không có nhiều lựa chọn. Dù sao trước đây hắn cũng không ít làm loại chuyện này, đã sớm thành quen, cùng lắm là thở dài một tiếng, năng lực của hắn không có cái nào có thể dùng để tiêu diệt ác linh. Ngược lại, là thần kỹ để ép buộc, lừa gạt.

Phía trước vẫn là bóng dáng ngồi xổm trên mặt đất, đó là kẻ canh cửa.

Gã, hoặc nó ngẩng đầu liếc nhìn Đỗ Duy, trong đôi mắt trống rỗng và im lặng ấy hiện lên đoàn người hỗn loạn, Đỗ Duy ở phía trước và một đám ác linh theo sát phía sau.

“Làm ơn tránh xa biệt thự của tôi…”

Nó lặp lại những lời trước đó một cách máy móc, nhưng lần này lại bị Đỗ Duy trực tiếp ngắt lời trước khi nói xong.

Đỗ Duy lập tức buông tay ra, đoàn ác linh phía sau lập tức chuẩn bị tấn công, hơi thở lạnh lẽo gần giống như giòi ăn xương, khóa chặt hắn.

Nhưng Đỗ Duy không sợ hãi chút nào. Hắn nắm chặt tay của kẻ chặn đường, giống như kết bạn, nhưng kỳ lạ là chỉ cần hắn nắm được bàn tay của ác linh, toàn bộ đội ngũ ác linh đều bình yên vô sự.

Có vẻ như tất cả các ác linh trên thế giới ở đây, hoặc ma quỷ gì khác đều là một chỉnh thể, thay vì các cá thể riêng lẻ. Đây là thông tin mà hắn đã nghiệm chứng được khi tiếp xúc với đội ngũ ác linh.

"Tất cả đều theo tôi."

Đỗ Duy thì thào, lập tức lao thẳng tới mục tiêu.

Những ác linh sau lưng hắn dày đặc, có tới hàng trăm đứa.

Cảnh tượng này giống như lần đầu hắn tới thành phố Massas, hắn trở thành thủ lĩnh của đội ngũ ác linh, nhưng lần này và lần đó bản chất hoàn toàn khác nhau. Cái trước là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, bị buộc đến đường cùng. Cái sau là do Đỗ Duy chủ đạo.

Nếu người sống nhìn thấy Đỗ Duy chạy loạn cùng một đội trăm tên ác linh, e rằng sẽ cảm thấy hắn điên cuồng đến cực điểm. Từ trước đến giờ chưa bao giờ nghe nói về một Hunter nào dám làm chuyện như vậy.

…

Trong nghĩa trang, mặt đất cằn cỗi đầy bùn đất, mưa càng lúc càng lớn.

Đưa mắt nhìn ra xung quanh, toàn bộ nghĩa trang gây ra cảm giác vô cùng tồi tệ, rợn cả gai ốc. Nhưng ở đây, không có bóng dáng của Ryan hay Matthew. Chỉ có một số bia mộ.

Khi Đỗ Duy đến nơi, hắn không chút do dự trực tiếp bước tới phần mộ trong trí nhớ của mình. Hắn đã từng đến nghĩa trang này trước đây, tất nhiên là trong thế giới thực. Lần đó hắn giết Gascoigne của Vanity, tạo ra một bản sao, và để nó trà trộn vào Vanity.

Tất nhiên, hắn cũng đã chiến đấu với Ryan Hamel, cuối cùng đã có được 3 cỗ quan tài, được cho là có thể hồi sinh con người.

Tuy nhiên, sau khi ở trong tay Đỗ Duy, nó vẫn chưa bao giờ có giá trị sử dụng. Hắn ném nó vào bức tranh sơn dầu. Coi như một bộ sưu tập.

"Mộ của Ryan…"

Suy nghĩ của Đỗ Duy luôn xoay chuyển, hắn kéo "những người bạn tốt" của mình về phía trước, đồng thời tìm kiếm mộ của Ryan Hamel.

Nhưng hơi thở của nơi ma quái này rất lạnh.

Đỗ Duy đang ác linh hoá, hắn theo bản năng cảm thấy khó chịu, mỗi lần đi ngang qua ngôi mộ dường như đều có âm thanh vang lên. Đây là nơi an nghỉ của những người đã khuất. Với sự xuất hiện của hắn, tồn tại nào đó trong mộ đã bị hắn kích thích.

Đỗ Duy nghĩ nếu tất cả những người chết trong nghĩa trang đều trở thành ma, thì sẽ có hàng trăm ác linh, nếu hàng trăm ác linh này muốn giết hắn hiện tại thì sẽ rất dễ dàng.

Ngược lại nếu muốn kết bạn với họ cũng không thành vấn đề.

Còn về chuyện sau này quay mặt thành thù thì đợi sau khi rời đi hẵng nói.

Đột nhiên đôi mắt của Đỗ Duy sáng lên, hắn đã tìm ra bia mộ của Ryan Hamel. Ở bên phải phía trước cách 5 mét có một bia mộ đứng trơ trọi trong bóng tối, rồi đột nhiên có một tia chớp xẹt qua nó.

Bức ảnh dùng keo dán trên bia mộ được tia sét chiếu sáng. Đó là bức ảnh là của một thanh niên tóc vàng, ngoài hai mươi tuổi, trông trí thức và điển trai. Do bức ảnh tồn tại quá lâu nên trông hơi trắng bệch.

Đó là Ryan Hamel.

Đỗ Duy lập tức dẫn đầu ác linh đội đi về phía trước, đồng thời thầm nghĩ: "Ryan là năng lực ác linh hoá của Ryan Hamel, điểm này sẽ không thay đổi trong thế giới ma quái này."

"Bên dưới bia mộ là 3 cỗ quan tài. Nếu suy nghĩ của tôi là đúng, Ryan sẽ ở một trong những cỗ quan tài."

Khi nghĩ về điều này, Đỗ Duy đột nhiên cau mày.Bên cạnh lăng mộ của Ryan Hamel, không biết từ bao giờ có thêm một ngôi mộ nữa. Hai ngôi mộ cách nhau khoảng 3 mét, bia mộ và hình dáng đều giống hệt nhau.

"WTF?"

Đỗ Duy dừng lại, hắn đứng giữa hai ngôi mộ, không dám manh động.

Trên thực tế có 2 ngôi mộ của Ryan Hamel…

Nhưng trong thực tế, chỉ có một là đúng.

"Chờ đã… 3 cỗ quan tài."

Trong đầu Đỗ Duy chợt lóe lên một ý nghĩ, hắn đột nhiên nhìn về phía sau. Theo trí nhớ về vị trí của ba cỗ quan tài ở Bannai, có một cỗ quan tài khác phía sau hắn. Còn 3 quan tài đều ở dưới lòng đất.

Ngay khi Đỗ Duy quay đầu lại, đội ác linh phía sau cũng quay đầu lại. Hơi thở quái dị và cảm giác run sợ khiến người ta muốn hét lên, giống như Đỗ Duy là một loại ác nhân nào đó.

Nếu phong thư ở đây, chắc chắn nó sẽ liếm chó.

Tuy nhiên, Đỗ Duy có chút kinh ngạc. Hắn không nhìn thấy cỗ quan tài hay ngôi mộ nào khác.

Hiện tại có 2 ngôi mộ của Ryan Hamel, vị trí của chúng hoàn toàn giống với vị trí của 3 chiếc quan tài của Bune được giấu dưới lòng đất. Nói một cách hợp lý, nên có một ngôi mộ khác. Nhưng trên thực tế, ngôi mộ nên xuất hiện lại không xuất hiện.

Đỗ Duy hoảng hốt. Hắn nhìn hai ngôi mộ giống hệt nhau trước mặt, rồi đến bùn đất dưới chân.

“Điều này khác với những gì tôi nghĩ. Tôi vốn nghĩ rằng khi tôi đến đây, tôi sẽ có thể nhìn thấy Ryan và Matthew, nhưng hai người họ đã biến mất hoàn toàn không để lại dấu vết.”

“Tôi đã bỏ qua điều gì đó?”

“Có lẽ nào Ryan đã tạo ra một trò chơi giải mã? Tôi cần giải mã bí ẩn trước khi tôi có thể nhìn thấy họ?”

Giọng điệu của Đỗ Duy có chút kỳ quái, sờ sờ mặt nạ trên mặt, đột nhiên nói: “Với chỉ số thông minh của Ryan, hắn không thể nghĩ ra được loại chuyện này, nhất định là Ryan Hamel.”

“Y thật sự còn sống?”

Chương 673: Cục diện tử vong do đồng hồ của Lamer mang đến

- Ừm…

Rất có thể Ryan Hamel còn sống.

Đỗ Duy đã từng tiếp xúc với hắn, và cũng chơi với hắn theo cách khác, hắn biết rất rõ sự khôn ngoan và thủ đoạn của Hunter thiên tài một thời này.

Nhưng biết cũng không cải thiện được tình hình này. Thay vào đó, Đỗ Duy chợt nhận ra một điều vô cùng khủng khiếp.

Nếu Ryan Hamel vẫn còn sống.

Vậy Ryan hiện giờ tồn tại ở hình thức?

Gã đã trở thành năng lực của kẻ đó? Hay là đã chết?

Đỗ Duy không đoán được. Bỗng dưng hắn cảm thấy hơi cáu kỉnh.

2 ngôi mộ, 3 cỗ quan tài. Chắc hẳn có 1 cỗ quan tài trong lăng mộ đã biến mất.

Đỗ Duy vẫn giữ bình tĩnh, hắn đứng trong mưa bão, đội ngũ ác linh phía sau cho hắn chút tự tin.

Càng là lúc này, càng phải giữ vững lý trí. Nắm bắt manh mối nhỏ nhất, sau đó có thể biết sự thật của vấn đề.

Sau đó Đỗ Duy tự hỏi bản thân: “Nếu tôi là Ryan Hamel và tôi chưa chết, vậy tại sao tôi phải để năng lực ác linh hoá của mình trở thành một người khác?”

Nếu không chết, làm vậy thì có ích gì. Sức mạnh chỉ có thể được coi là sức mạnh nếu nó nằm trong tay của chính mình. Ở trong tay của người khác là một yếu tố chết người đe dọa sự tồn tại của chính mình.

Suy bụng ta ra bụng người, bản thân Đỗ Duy không thể cho phép năng lực ác linh hoá của mình trở thành một 'bản thân' khác, nhưng bản thân đó lại không có ký ức về chính mình.

Suy nghĩ về điều này, hắn cho ra đáp án: "Chỉ có hai khả năng cho sự xuất hiện của Ryan. Một là cậu ấy không phải là năng lực mở rộng, cậu ấy vốn là Ryan Hamel, hai là Ryan Hamel quả thực đã chết, nhưng lại sống ở thế giới này theo một cách khác. Y sống trong thế giới ma quái này? Hay y sống trong thế giới quan của Ryan?"

"Có thể là cả hai."

Đỗ Duy không rõ, nhưng sau khi phân tích như vậy, hắn đột nhiên có chút manh mối.

"Nếu tôi là Ryan Hamel và để lại 2 ngôi mộ, thì ngôi mộ đã biến mất sẽ đóng vai trò gì?"

"3 cỗ quan tài có năng lực hồi sinh một người, nhưng là Ma Thần đã chết đi, hoặc là truyền thuyết này ngay từ đầu đã có vấn đề lớn rồi."

"Chiếc quách cuối cùng lẽ ra phải đóng một vai trò quyết định. Nếu không, Ryan Hamel đã không bắt đầu bài trí hơn 20 năm trước."

"Trong cỗ quan tài đó, có lẽ bí mật che giấu bí mật của cậu ấy. Nếu tôi có thể tìm thấy cỗ quan tài, có lẽ sẽ làm rõ sự tình."

Đỗ Duy phân tích. Hắn chỉ có thể suy ra rằng vấn đề là ở chiếc quan tài cuối cùng.

Nhưng thế giới ma quái này được xây dựng dựa trên thế giới quan của Ryan, cậu ấy và Matthew đều đã biến mất. Nếu không tìm thấy ai, cũng sẽ không tìm thấy cỗ quan tài cuối cùng. Nếu không có cỗ quan tài cuối cùng, không thể tìm thấy cậu ấy và Matthew.

Đỗ Duy rơi vào một vòng lặp vô tận. Đột nhiên Đỗ Duy hít một hơi. Tay phải của hắn đột ngột run rẩy, hoa văn của kim đồng hồ trên mu bàn tay hắn tự động hiện lên, toát ra giá buốt lạnh lẽo.

Lạnh thấu xương chỉ là một thành ngữ. Nhưng khi thật sự cảm nhận được cảm giác đó, sẽ chỉ thấy đau…

Đau dữ dội, thậm chí có phần giống với vết bỏng. Đỗ Duy muốn che tay phải, nhưng tay trái vẫn nắm lấy ác linh, bởi chỉ cần tách ra, ác linh sẽ lập tức tấn công hắn.

Chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

“WTF?”

Đỗ Duy nghiến răng nghiến lợi rít lên.

Hắn thấy rằng hình kim đồng trên mu bàn tay phải của mình đang dùng một phương thức quỷ dị, toát lên khí tức nào đó.

Không thể lý giải nổi…

Trái tim của Đỗ Duy khẽ nhói lên, trong lỗ tai cũng vang lên tiếng ong ong. Trong thế giới ma quái này, năng lực nhìn thấy tương lai của hắn chưa trả lại cho Alexis.

Một cảnh tượng chết chóc cũng hiện ra trước mặt.

Trong cảnh, hắn đứng trước 2 nấm mồ của Ryan Hamel cùng với đội ác linh, như đang suy nghĩ về chìa khóa để phá game. Nhưng đột nhiên cơn mưa bão đang tuôn như xối xả đột

ngột dừng lại như bị nhấn nút Pause. Tất cả những hạt mưa rơi xuống đều bị chặn lại và lơ lửng trên không trung.

Đỗ Duy và đội ác linh đều bị đóng băng.

Ngay sau đó vang lên tiếng kim đồng hồ quay, hắn trực tiếp nổ tung thành mây máu, lũ ác linh cũng không hề phản kháng, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Đây là phần cuối của cảnh tượng chết chóc.

Đồng tử của Đỗ Duy đột nhiên co lại, trán chảy đầy mồ hôi lạnh.

"Cách chết này là của đồng hồ cổ? Không! Là đồng hồ của Lamer…"

"Không phải nó… nó ở New York? Tại sao nó đột nhiên chạy vào thế giới ma quái này?"

"Hơn nữa nó còn muốn giết tôi?"

Kẻ thích bóp nát người thành sương máu, ngoài ác linh Đỗ Duy còn có Đồng hồ của Lamer, chính là cách Hannibal chết trước đó. Khi âm thanh kim đồng vang lên, lập tức biến thành sương máu.

Không có chút khả năng sống sót.

Nhưng Đỗ Duy không thể hiểu nổi, ở trong đồng hồ của Lamer là Minette. Với Minette, làm sao Lamer có thể chạy đến đây?

Lẽ nào Minette xảy ra vấn đề? Nhưng bây giờ đã quá trễ để nghĩ về điều đó.

Đồng hồ của Lamer có thể xuất hiện để giết hắn bất cứ lúc nào, nhưng hắn vẫn không thể tìm ra cách để phá giải trò chơi vòng lặp vô tận của 3 ba cỗ quan tài.

Hoặc tìm một lối thoát, hoặc ngồi im chờ chết.

Đỗ Duy nhìn lên bầu trời đêm dưới cơn mưa xối xả, trong lòng căng thẳng, chờ chết là dằn vặt nhất.

Hơn nữa nếu không chắc chắn khi nào mình sẽ chết, thì sự đau khổ này sẽ biến thành cực hình.

"Chờ một chút, nếu Đồng hồ của Lamer tới giết mình thì dù mình có bao nhiêu thủ đoạn cũng vô dụng. Xe buýt chỉ là quái dị, nó không hề chống đỡ được lâu."

"Cứ tưởng rằng ác linh tôi tỉnh lại trong thế giới ma quỷ này thì nó sẽ lập tức đoạt xác, nhưng dù vậy cũng không phải ác linh Đỗ Duy thật sự, thế thì cũng chết."

"Vậy cách duy nhất là tôi phải thoát khỏi thế giới này, rồi tìm cách đánh thức ác linh tôi."

"Nhưng tôi không thể tìm thấy chiếc quan tài cuối cùng, không thể ra ngoài nếu không nhìn thấy Ryan."

Đỗ Duy đã nhảy vào thế giới ma quỷ qua bức tranh sơn dầu, trong thế giới của bức tranh sơn dầu, hắn không thể lôi mình ra ngoài như một con búp bê. Bởi chỉ cần chút sơ sút là hắn sẽ lên dĩa ngay.

"Tôi phải tìm ra kẽ hở của thế giới này. Ryan là bệnh nhân tâm thần, thế giới quan của cậu ấy khác người thường, không có cái gọi là logic."

"Những thứ nằm ngoài nhận thức của cậu ấy, cậu ấy không thể nhận ra được. Nhưng nếu đảo ngược nó, mọi thứ trong nhận thức của cậu ấy đều có thể tồn tại."

Đỗ Duy nghĩ đến điều này, hắn đột nhiên cảm thấy sau khi tiến vào thế giới ma quỷ, mình đã hiểu sai gì đó. Nếu không thể tìm ra cái sai này, hắn thật sự sẽ chết ở đây.

Hắn hít một hơi thật sâu, lấy smatphone từ trong túi ra, do dự một lúc rồi bấm một dãy số không xác định. Đây là số mà

Ryan đã nói với hắn khi cậu ấy gọi cho hắn trong giấc mơ.

Trên thực tế, một ác linh đã trả lời cuộc gọi. Ác linh đó là Ryan Hamel.

- Tút tút…

Giai điệu bận…

Hơi thở của Đỗ Duy có chút gấp gáp, khí tức dao động từ do văn trên mu bàn tay phải phát ra càng lúc càng kinh khủng. Hắn có thể cảm thấy rằng một ý chí đáng sợ đã xuất hiện trong thế giới ma quỷ này. Hơn nữa còn đang tìm kiếm chính mình.

Vào thời điểm này, cuộc gọi được kết nối…

Chương 674: Vẫn chỉ có con đường chết

Khi cuộc gọi được kết nối, Đỗ Duy cảm thấy vừa bất ngờ vừa nằm trong dự liệu.

Vì thế giới này được xây dựng theo thế giới quan của Ryan, nên đối phương đương nhiên tương đương với đáng sáng tạo. Dù không hẳn mọi thứ đều nằm trong tầm khống chế của Ryan, nhưng cũng không khác mấy.

Vào thời điểm này, mối đe dọa chết người do Đồng hồ của Lamer gây ra ngày càng gia tăng.

Tuy mắt thường không nhìn thấy, nhưng bản năng khiến linh hồn run sợ, bởi vì sức ép này thực sự rất kinh khủng. Khó có thể diễn tả hết cảm giác này bằng lời.

Nếu bắt buộc phải miêu tả, có lẽ tương đương với một người ở nơi hoang vu, nhìn chung quanh không thấy tận cùng, trời đất dường như kết nối với nhau, chung quanh hoang vắng, không có sức sống, khiến con người có cảm giác tuyệt vọng và bất lực.

Đỗ Duy không dám chần chừ nữa. Nhưng không có âm thanh nào phát ra từ bên kia, cứ như thể kẻ nhận điện không phải người mà là địa ngục.

Bỗng dưng Đỗ Duy cảm thấy ớn lạnh. Hắn nghiến răng, buộc mình phải bình tĩnh, thăm dò bên kia: “Có phải là Ryan không?”

Bên kia: “Phù…”

Dường như có ai đó đang thở.

Nhưng cũng có thể là tiếng gió…

Trái tim của Đỗ Duy như ngừng đập, hỏi lại: “Ryan, bây giờ chú đang ở đâu?”

Vẫn là tiếng thở…

Đỗ Duy híp mắt, giọng nói trở nên lạnh lẽo hơn nhiều: “Là ác linh?”

Nhưng bên kia không trả lời hắn. Chỉ có thứ âm thanh khiến người ta không thể phân biệt được là tiếng gió hay tiếng thở. Đó là đáp lại duy nhất.

Đỗ Duy nắm chặt tay, thầm nguyền rủa. Hắn nhìn lên bầu trời đêm khi mưa bão hoành hành.

Bóng ma của cái chết do Đồng hồ của Lamer luôn vây quanh hắn, không thể nào tan biến. Mà điều khiến hắn bất lực nhất chính là phán đoán của hắn dường như đã sai. Mặc dù cuộc gọi đã được kết nối nhưng không thể liên lạc được với Ryan, nhưng hắn không biết là ác linh hay thứ gì khác ở đầu dây bên kia.

Hẳn biết rằng đây là một tử cục, cũng là tử cục khó giải nhất kể từ khi hắn tiếp xúc với ác linh. Nếu như hắn không thể thoát khỏi thế giới ma quỷ này, đương nhiên không có khả năng đánh thức ác linh Đỗ Duy, cho dù có thể đi ra ngoài, cũng chưa chắc có thể thức tỉnh bản thể kia.

Đồng hóa 18 Ma Thần cùng một lúc, ngay cả ác linh Đỗ Duy cũng không thể mở auto, trong thời gian ngắn cũng không thể tỉnh lại.

Không ai có thể giúp hắn.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng và tàn nhẫn đột nhiên vang lên từ đáy lòng của Đỗ Duy.

“Mi sợ cái gì?”

Giọng nói đó tiết lộ một loại quý phái bẩm sinh.

Đã lâu không gặp…

Ác linh Đỗ Duy.

Nhưng Đỗ Duy hiểu rất rõ đây không phải ác linh Đỗ Duy đã dung hòa vào mình bao lâu nay. Mà là sau khi tiến vào thế giới ma quỷ, một ác linh Đỗ Duy khác trong thế giới quan này.

Đỗ Duy nói thầm trong lòng: “Ta đang sợ chết.”

Giọng nói vô cùng lạnh lẽo: “Sợ chết? Thật nực cười, ta là mi, mi là ta, ta không sợ chết, mi cũng nên như vậy. Cho nên ta kia ơi, mi không sợ chết, mà mi sợ không biết là giây tiếp theo, phút tiếp theo, đồng hồ của Lamer sẽ giết mi.”

Đầu ngón tay của Đỗ Duy run lên, chạm vào mặt nạ trên mặt: “Mi biết Đồng hồ của Lamer?”

Điều này là rất bất thường. Theo dòng thời gian của thế giới ma quái, ác linh Đỗ Duy đã ngoại tuyến lần đầu tiên trong khoảng thời gian này, và sẽ phải mất ít nhất một hoặc hai tuần trước khi nó hồi phục trở lại.

Giọng nói có vẻ giễu cợt: “Hì… ta không chỉ biết đồng hồ của Lamer, mà ta còn biết tất cả những việc mi đã làm sau khi bước vào thế giới này, cũng với tất cả những suy nghĩ của mi.”

Đỗ Duy cau mày: “Chuyện này thật phi logic.”

Giọng nói vang lên: “Tại sao không? Khi mi tiến vào thế giới ma quái, tương đương với mi xuất hiện ở thế giới này, đối với ta cũng vậy. Mi có thể hiểu là phản chiếu.”

“Giao thân thể lại cho ta…”

“Bây giờ mi đã rơi vào tử cục, hãy trao cơ thể của mi cho ta và để ta đưa ra lựa chọn. Đây là giải pháp hoàn hảo. Ta

mạnh mẽ hơn mi.”

Đỗ Duy trở nên im lặng. Bên kia đã nói sự thật.

Tuy nhiên không nên giao xác, suy bụng ta ra bụng người, nếu là ác linh của thế giới ma quỷ, việc đầu tiên mà Đỗ Duy làm sau khi có được thân thể là giải quyết mọi hậu hoạn. Sau đó tìm cách quay trở lại thế giới thực và thay thế con người thật của mình.

Nhưng theo cách này, Đỗ Duy đột nhiên có một ý tưởng táo bạo.

Hắn trực tiếp nói: “Sau khi giao thân thể cho mi, ta có khác gì chết. Tại sao ta phải làm chuyện này?”

Bên kia nói: “Ta cũng là Đỗ Duy, sau khi lấy được thân thể, ta có thể đi dưới ánh nắng mặt trời và tiếp tục những gì ta và mu chưa làm. Điều này tốt hơn nhiều so với việc chết trong tay đồng hồ của Lamer.”

Đỗ Duy thẳng thắn nói: “Mi nói đúng, nhưng mi chỉ là một ác linh Đỗ Duy khác tồn tại trong thế giới quan của Ryan mà thôi. Cho dù giao thân thể cho mi thì mi cũng không thể chống lại đồng hồ của Lamer. Huống chi với tính cách của mi lúc này, ngay cả khi mi thực sự sống sót trở về thực tại, mi sẽ giết Minette, điều mà ta không thể chấp nhận.”

“Cô ấy là tình yêu duy nhất của tôi.”

Giọng nói kia lặng đi một lúc, sau đó mới nói: “Ta sẽ không giết cô ấy, bởi vì ta cũng yêu cô ấy rất nhiều.”

Đỗ Duy cười: “Nhưng ta không yêu nàng.”

“Cái gì?!”

Giọng nói đột ngột thay đổi, Đỗ Duy chế nhạo nói: “Có nên nói không hổ là tôi khác không? Nói dối đơn giản như ăn

cơm, uống nước. Nếu như mi biết hết mọi chuyện, lúc này mi nên phản bác lại ta.”

“Bởi vì ta thực sự không yêu cô ấy.”

“Và sau khi ta rời khỏi thế giới này, không chắc mi có tồn tại hay không. Sự ra đời của mi là sai lầm.”

Giọng nói lạnh lùng cất lên: “Vậy thì sao? Mi cũng sẽ chết ở đây, mi không còn lựa chọn nào khác ngoài ta.”

Đỗ Duy lắc đầu nói: “Ta có thể cảm giác được đồng hồ của Lamer sắp bắt đầu. Chính là ngươi, không phải ta không có lựa chọn.”

“Ta có thể chọn cái chết, nhưng còn mi thì sao?”

“Hơn nữa, ta không nghĩ thế giới ma quái có thể trấn áp hiện thực. Ta không muốn thì mi không thể mang thân thể này đi.”

“Nhưng ta đồng ý với mi, mi quả nhiên mạnh hơn cả ta.”

“Vậy đánh bạc với ta.”

Những gì hắn nói không phải là sự thật. Nhưng người hiểu hắn nhất chính là hắn.

Sau sự Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy dung hợp, hắn hoàn toàn nhận thức được những điểm yếu và ý tưởng của ác linh Đỗ Duy quá khứ. Nói cách khác, nếu hắn có năng lực mạnh hơn, hắn thậm chí có thể chơi giết chết ác linh Đỗ Duy quá khứ.

“Mi muốn đánh cuộc cái gì?”

Giọng nói của ác linh Đỗ Duy trước kia rất tệ.

Đỗ Duy nói: “Mi muốn lấy được thân thể, nhưng ta không muốn giao cho mi, mà ta lại cần năng lực của mi, cho nên ta muốn đánh cuộc tính mạng của mình.”

“Ta sẽ tạo ra một vật dẫn khác để mi tái tạo.”

Ác linh Đỗ Duy nói: “Pennywise? Dùng nó tái tạo thân thể?”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Ừ.”

Ác linh Đỗ Duy quá khứ nở nụ cười: “Ta biết mi muốn làm gì. Mi muốn hủy diệt thế giới này.”

Sự kiên định hiện lên trong mắt của Đỗ Duy.

Chương 675: Huỷ diệt có thể mang tới cuộc sống mới

Nếu thế giới này là một ngôi nhà, vậy phá hủy ngôi nhà này thật sự dễ dàng hơn nhiều so với việc xây dựng nó.

Đỗ Duy hiểu rõ tử cục mà hắn đang phải đối mặt, thiếu chìa khóa để thoát ra khỏi thế giới, và mọi con đường đều bị ngăn chặn.

Đôi khi mưu trí có thể phát huy tác dụng rất lớn để dễ dàng giải quyết mọi việc, nhưng trong tình huống này, dù có mưu trí, nhưng nghĩ tới tính lui cũng chỉ có con đường chết.

Hơn nữa, Đồng hồ của Lamer không thể cho mình nhiều thời gian như vậy. Thay vì tập trung vào việc tìm đường thoát như thế nào, tốt hơn là trực tiếp phá hủy ngôi nhà, sau đó rời khỏi thế giới này hoặc chết ở đây. Mà muốn hủy diệt thế giới này cũng rất đơn giản.

Đỗ Duy mang theo quả bóng bay lớn màu đỏ. Hắn nhìn bên trong hình bóng thằng hề thấp thoáng trong quả bóng bay, hít sâu một hơi: “Sợ hãi sẽ làm cho mi mạnh mẽ hơn.”

“Trên đời này không ai khiêu khích ác linh, ma linh, Ma Thần hơn tao.”

“Tao là nguồn sức mạnh của mày.”

Vừa dứt lời, Đỗ Duy trực tiếp buông dây buộc quả cầu màu đỏ. Khi quả bóng bay ngày càng cao, từ đáy lòng của Đỗ Duy vang lên nụ cười khổ: “Hehehe…”

Đó là giọng nói của Pennywise, Đỗ Duy về cơ bản đã quen với nguy hiểm, tuy không coi thường sống chết nhưng nỗi sợ hãi không tồn tại. Song hắn có thể buông bỏ lý trí của mình, phơi bày ra mặt sợ hãi.

Pennywise tương đương với một điểm trung chuyển. Tất cả những thứ ma quái có thù với Đỗ Duy đều có thể hiện ra.

Miễn là Pennywise dám, thì thế giới ma quía này sẽ trở thành một lễ hội của ngoại tộc, 72 Ma Thần của Solomon có thể kéo ra, lập thành tiểu đội. Chưa đề cập đến những ma linh, tồn tại quỷ dị.

Vào lúc này, sau lưng Đỗ Duy có sương mù đen lan tràn, bóng đen lan tràn, giương nanh múa vuốt, giống như ác quỷ. Cuối cùng những bóng đen đó tạo thành một ngai vàng khổng lồ.

Đây không phải do Đỗ Duy làm ra, mà là một sản phẩm xuất phát từ bản năng của Pennywise. Khi đó, nó vẫn là thủ hạ của ác linh Đỗ Duy. Ác linh Đỗ Duy đang ngồi trên ngai vàng, liên tục tàn phá và tra tấn nó.

Phải nói rằng điều này thực sự mỉa mai. Một thứ nuôi dưỡng nỗi sợ cũng sẽ có nỗi sợ hãi về ai đó hoặc điều gì đó. Cũng giống như huấn luyện thú cưng, Pennywise hình thành phản xạ có điều kiện.

Đỗ Duy ngồi trên ngai vàng. Hắn nhắm mắt lại, nhịp thở rất gấp gáp, những bóng ma khiến hắn căm ghét hiện lên trong đầu, những kẻ đã chết, những người còn sống lần lượt xuất hiện.

Hình ảnh chú hề Pennywise cũng xuất hiện phía sau ngai vàng. Nó đưa hai tay ra, như thể đang điều khiển Đỗ Duy.

Thứ đầu tiên thoát ra từ màn sương đen là Shadow…

Nó nhìn Đỗ Duy với đôi mắt đỏ ngầu. Tiếp theo là Annabelle, cùng với ác ma nữ tu, những ác linh trên xe buýt, và hơn một trăm ác linh trong Massas, trung đội ác linh và những quái dị.

Vô số…

Không biết có bao nhiêu ác linh và quái dị tràn ngập toàn bộ nghĩa trang, những tồn tại đó chiếm hết không gian, đám "bạn tốt" do Đỗ Duy đưa vào đều có mặt ở bên trong.

Ngay cả khi Đỗ Duy buông tay, chúng cũng không có cơ hội giết người.

- Hộc…

Đường nét của một bóng ma khổng lồ từ trên trời rơi xuống.

Ngôi nhà kinh dị choáng gần hết bầu trời đêm. Mưa tuôn như trút nước. Cánh cửa của Ngôi nhà Kinh hoàng mở ra.

Trên mặt đất, ngọn đèn đường sáng lên, toát ra vẻ trầm mặc, không ít ác linh nhái lập tức bị định trụ, không hề nhúc nhích.

Một con đường cao tốc điên cuồng lan tràn.

Ngoài ra, bóng ma của Ma Thần hiện lên gần đó. Tai của Đỗ Duy dường như có thể nghe thấy những tiếng rì rầm kỳ lạ, giống như sóng triều cuộn trào.

Đồng thời hắn cũng cảm thấy ở một vùng nào đó của mình có điều gì đó đang cố gắng đáp lại giọng rì rầm.

Ngay sau đó tất cả ác linh đột nhiên cúi đầu. Một người đàn ông mặc bộ đồ đen, không biểu cảm và gầy gò, bước ra khỏi bóng tối. Nó trông giống hệt Đỗ Duy, trừ khuôn mặt không đeo mặt nạ. Chính là ác linh Đỗ Duy trong thế giới ma quái này.

Nó ngoẹo cổ và lạnh lùng nhìn vào nơi sâu nhất bị bao phủ bởi màn sương đen, nó biết mình con người đang ở bên trong.

“Ta không thích thân thể này.”

Ác linh Đỗ Duy nói, vung tay bóp một ác linh, ác linh là cô dâu mặc váy cưới trên tay cầm dao.

- Bùm…

Ác linh bị bóp nát. Con dao thì bị ác linh Đỗ Duy thuận tay cầm luôn.

Nó nhìn lên bầu trời đêm, ở trên đó giữa những đám mây đen kèm theo mưa xối xả, có sấm chớp lập loè.

Đột nhiên…

Một vết nứt không thể nhìn thấy bằng mắt thường xuất hiện. Một con mắt màu vàng hiện lên ngay sau vết nứt, vẫn còn hoa văn kim đồng hồ trong mắt, kim giờ, kim phút và kim giây vẫn tiếp tục quay.

Đó là Chuông của Lamer, nó khóa chặt mọi thứ bên dưới.

Đồng thời Đỗ Duy trong làn sương mù dày đặc cũng vươn hai tay ra và phát động năng lực Đánh Dấu của mình.

Trong nháy mắt, tiếng còi xe buýt vang lên.

Những Ma Thần Khái niệm đó, cũng như nhiều tồn tại đáng sợ, gần giống như một thùng thuốc súng, do chính Đỗ Duy châm ngòi. Tiếp đó là một cuộc đối đầu cực kỳ đáng sợ trong thế giới quan.

Trong thế giới được xây dựng từ thế giới quan của Ryan, nên những thứ gã không biết đương nhiên sẽ không tồn tại.

Trong thế giới quan của Đỗ Duy, có quá nhiều bóng ma mà Ryan chưa từng thấy. Bây giờ tất cả đã trùng điệp lên nhau. Không phải sức mạnh mà nó mang lại đáng sợ, nhưng sự khó

chịu khi va chạm thế giới quan cũng đủ khiến một người suy sụp hoàn toàn.

Giống như người cổ đại đang nằm mơ, anh ta có thể mơ thấy thần tiên, mơ tiên nữ, mơ đến chơi gái, nhưng chắc chắn anh ta không thể mơ thấy máy bay, chứ đừng nói đến việc lái xe tăng bằng cách nhấn phím F1.

Nói tóm lại, thế giới ma quái lần này coi như xong.

Mặt đất nứt nẻ, hai ngôi mộ của Ryan Hamel cũng bị sập, để lộ ra hai cỗ quan tài. Hai chiếc quan tài giống hệt với 3 chiếc quan tài đá mà Đỗ Duy đã lấy được trước đó.

Tuy nhiên, nó có vẻ chân thực hơn.

Đúng…

Là thật…

Cũng giống như, hai chiếc quan tài là hàng thật, so với hàng thật thì những cái khác đương nhiên là hàng nhái.

Vào thời điểm này…

Khi Đỗ Duy nhìn 2 chiếc quan tài, một ý nghĩ khủng khiếp chợt lóe lên trong đầu hắn.

“Tôi biết cỗ quan tài cuối cùng ở đâu …”

“Nó trong bức tranh sơn dầu…”

Trong 3 cỗ quan tài đá, một trong số đó là chiếc quan tài đã mang lại cho hắn cảm giác giống với 2 chiếc trước mặt nhất.

Nói cách khác trên thực tế, cỗ quan tài đá cuối cùng đã ở thế giới bên ngoài.

“Vậy lẽ nào Ryan Hamel luôn ở trong bức tranh của tôi?”

Chương 676

Ryan Hamel có thể đang trốn trong bức tranh.

Điều này khiến Đỗ Duy rất hưởng ứng. Có một câu rất hay ai lại để người khác ngáy trên giường của mình, tuy câu này đã lỗi thời nhưng rất trực quan.

Mặc dù bức tranh sơn dầu chưa từng phát huy tác dụng nào, nhưng hắn vẫn thường dùng nó để ẩn náu để né tránh nguy hiểm. Có thể nói nó là con át chủ bài để tránh nạn, đồng thời cũng là một ngôi nhà an toàn.

Nhưng giờ hắn phát hiện ra rằng có một yếu tố bất định đang ẩn náu trong ngôi nhà an toàn của mình, hắn cũng chưa biết mục đích của bên kia. Ngay cả những chuyện hắn làm trong bức tranh sơn dầu, ra lệnh, âm hại ác và Ma Thần, có thể là mặt khác đang quan sát trong bóng tối.

Lần đầu tiên Đỗ Duy có kiêng kỵ và ác ý với Ryan Hamel.

Hắn cảm thấy có lỗi với Ryan. Nhưng Ryan là Ryan, Ryan Hamel là Ryan Hamel.

Thật khó tin khi một người như Đỗ Duy với tính cách lạnh lùng lại có một vài người bạn thân hoặc cấp dưới. Ryan Hamel giờ không chỉ đe dọa sự tồn tại của Ryan mà còn cả sự an toàn của chính hắn.

Nếu không có bước ngoặt nào khác, đương nhiên cả hai sẽ đứng về hai phía đối nhau.

Hoặc có lẽ đã đối lập từ lâu.

Dù thế nào đi nữa, Đỗ Duy cũng không thể chấp nhận việc Ryan bị thay thế bởi người khác. Rút lại suy nghĩ.

Vào lúc này, thế giới ma quỷ đã bị ném vào cả đống hỗn loạn gồm những thứ ma quái do Đỗ Duy tạo ra dưới vỏ bọc của Pennywise — đó là Ma Thần, ác linh, ma linh, quỷ dị.

Tất cả cấu trúc và quy tắc nguyên bản đều bị phá hủy.

Đây là xung đột về thế giới quan, cũng giống như việc thức dậy khỏi giấc mơ khi mơ thấy mình sắp chết.

Còn Đồng hồ của Lamer, cũng phủ xuống thế giới ma quái. Khi thế giới này sụp đổ, con mắt ẩn bên ngoài vết nứt cũng khóa chặt Đỗ Duy. Thứ hạng của Ma Thần này trong 72 Ma Thần của Solomon không cao lắm, có lẽ cao hơn một chút so với những Ma Thần từng bị Đỗ Duy âm chết.

Thậm chí không mạnh bằng 18 Ma Thần mà ác linh Đỗ Duy đang đồng hóa cùng một lúc.

Nhưng trước khác nay khác, Đỗ Duy khi đó còn có sức lật bàn, nhưng giờ éo làm được gì.

Không rời khỏi thế giới này, đồng hồ của Lammer muốn giết hắn cũng không dễ dàng.

Cắc…

Vào lúc này, kim đồng hồ trong mắt quay. Sự sụp đổ của thế giới nội tâm còn nghiêm trọng hơn. Những quần thể đối lập do Pennywise tạo ra, chẳng hạn như Ma Thần và ác quỷ đều bị định trụ.

Mưa từ trên trời rơi xuống vẫn đang trong quá trình pause. Nó giống như một thanh tiến trình tử vong.

Đỗ Duy đang trốn ở nơi sâu nhất của màn sương dày đặc, tay phải trở nên xám xịt mờ nhạt, trông giống như màu của xác chết, hoa văn trên mu bàn tay gây ra nỗi đau dữ dội nhất. Cứ như bị dao nhọn cắm vào đầu, dao nhọn khuấy tròn, óc

thành hồ nhão, nhưng vẫn không chịu dừng, cứ ngoáy tới ngoáy lui.

Đỗ Duy đau đớn rên rỉ. Hắn cầm chắc tay vịn ngai vàng bằng tay phải, trong khi tay trái túm tóc, kêu gào đau đớn. Loại đau đớn đó gần như khiến tâm trí hắn tan nát.

"Tôi biết rằng một phần lớn sức mạnh của tôi đến từ mày."

Đỗ Duy đau đớn giật tóc, thân thể kịch liệt run rẩy. Ngay từ đầu, ác linh hoá của hắn đã dây dưa không rõ với Đồng hồ của Lamer. Năng lực do hoa văn kim đồng hồ mang lại thật sự giống một khối u ác tính được Đồng hồ của Lamer giấu trong cơ thể hắn.

Trước đây cho hắn sử dụng, giờ chính chủ đến, thì đương nhiên nó sẽ phản phệ.

Cách cách…

Giây tiếp theo, âm thanh kia lại vang lên.

Tất cả ma linh và ác linh đều nổ tung.

Sức mạnh của Đồng hồ của Lamer thật khủng khiếp.

Theo ghi chép của giáo hội và thông tin mà Đỗ Duy có được, người ta suy ra rằng khi 72 hai cánh cổng địa ngục xuất hiện trên thế giới này, các Ma Thần đã bước ra khỏi đó.

Những ma linh và ác linh sinh ra sau này, thậm chí là tồn tại quỷ dị, chẳng qua là sản phẩm bắt nguồn từ chúng.

Chỉ có ác linh Đỗ Duy vẫn đứng nguyên tại chỗ. Nó nhìn lên vết nứt trên bầu trời. Chính xác mà nói, nó đang nhìn vào đồng hồ của Lamer.

Trước đây, nó muốn lấy lại cơ thể của mình, cũng đã nghĩ về một số âm mưu và thủ đoạn, nhưng sức mạnh khủng khiếp

của Đồng hồ của Lamer nằm ngoài dự liệu của nó, cũng vượt quá dự kiến của Đỗ Duy.

Nếu không làm chút gì, tất cả sẽ chết ở đây, hơn nữa còn chết rất thảm.

Ác linh Đỗ Duy trong thế giới này một tay cầm dao nhọn, một tay ấn vào mặt hắn, vuốt lên, xõa tóc trên trán.

Đôi mắt lộ ra ngoài trở nên băng giá.

"Thật lố bịch!"

"Ma Thần có thể làm gì? Cho ta đủ thời gian, tất cả chúng mày đều sẽ chết trong tay ta."

"Thế giới này khiến ta cảm thấy phiền phức. Một người như tôi, hóa ra chỉ là một đại diện thay thế khác của tôi trong thế giới nội tâm."

"Và hôm nay, tôi sẽ chết ở đây theo cách đau khổ này?"

"Làm sao có thể!"

Ác linh Đỗ Duy trong thế giới này biết rất rõ bản chất của mình, nhưng sự kiêu ngạo của nó khiến nó hoàn toàn không thể chấp nhận được. Nó nhìn chằm chằm Lamer đồng hồ, quay đầu nhìn về phía bản thân kia, lạnh lùng nói: "Ta sinh ra ở nơi này, thế giới này dĩ nhiên phải do chính tay ta hủy diệt."

"Đưa Pennywise cho ta."

"Mọi thứ sẽ như mi muốn, không… nó phải như ta muốn."

Đỗ Duy biết ý nghĩ của ác linh Đỗ Duy ở thế giới này. Nhưng hắn không thể làm vậy được, vì hắn còn cách khác. Khi thế giới ma quái này bắt đầu bị phá hủy, hắn đã cảm thấy rằng ác linh Đỗ Duy thực sự đang thức tỉnh, mặc dù sức mạnh bắt nguồn từ nó không thể khôi phục hoàn toàn, nhưng chỉ cần một phần của nó là đủ để tồn tại.

Tuy nhiên, điều cần thiết lúc này là phá hủy hoàn toàn thế giới nội tâm này.

Sau đó Đỗ Duy chịu đựng đau đớn trên cánh tay phải, rồi nói với ác linh Đỗ Duy: “Dung hợp với ta, mi là ta, ta là mi. Mi và ta vốn là một.”

“Chỉ cần mi tán đồng khái niệm Đỗ Duy, thì ta và mi có cùng vật dẫn.”

“Thế giới này chỉ là một khái niệm, bất kỳ văn tự, bất kỳ hình thức nào, chỉ cần nó tồn tại trong khái niệm của Đỗ Duy, thì nó là một phần của ta.”

Những lời này đã từng là do ác linh Đỗ Duy nói ra. Tương tự, ý nghĩa đại biểu là Ma Thần.

Ma Thần khái niệm Đỗ Duy?

Tất cả những điều trước đây thực ra là do Đỗ Duy cố ý hay vô ý tạo ra, phải đẩy ác linh Đỗ Duy trong thế giới này đến cực hạn, cũng đẩy bản thân đến cực hạn để đạt thành đồng thuận mục tiêu.

Cũng giống như tình huống khi Mary Shaw bị giết, ác linh Đỗ Duy trong thế giới này cười khẩy, cũng không biết là nó đang châm biếm Đỗ Duy, hay chính nó, hoặc là cả hai.

Ngay sau đó nó xuất hiện trước ngai vàng và bước thẳng lên, rồi hình bóng trùng lặp với Đỗ Duy.

Chương 677: Tìm được điểm then chốt

- Rầm rầm.

Âm thanh rất rõ nét.

Khi Đỗ Duy đưa ác linh Đỗ Duy của thế giới ma quỷ này, sức mạnh mà nó mang lại đã khiến thế giới trực tiếp sụp đổ.

Nói như thế nào đây, không phải lẽ thường tình mà là đất sụp, trời tan.

Đó là một thứ gì đó hiện ra bằng mắt thường, như thể thế giới đã trở thành những gì nó nên có, và mọi thứ trở nên nguyên sơ trong mắt Đỗ Duy.

Nói rằng thế giới ma quỷ này sụp đổ thì tốt hơn là nói rằng nó đã bị chia nhỏ thành những gì nó nên có.

Hơn nữa Đỗ Duy cũng đã nhìn ra bộ mặt thật của Đồng hồ của Lamer. Nó khác xa những gì hắn tưởng tượng. Đồng hồ của Lamer hóa ra là một hình tượng phụ nữ, còn giống hệt Alexis, không đúng… cần phải nói đó chính là Minette.

“Ma Thần Lamer?”

Một tin tức lướt qua tâm trí của Đỗ Duy.

Thân thể của Ma Thần Lamer vô cùng mơ hồ, chỉ có đường nét mơ hồ, nhưng riêng khuôn mặt thì rất quỷ dị. Trong đôi mắt khổng lồ, có kim đồng hồ đang chuyển động.

Đỗ Duy không thể nghĩ ra câu trả lời tại sao nó lại giống Minette đến vậy. Hắn cảm thấy một sức mạnh khác đang sục sôi trong cơ thể mình.

Tính tình bản thân cũng vì thế mà thay đổi rõ rệt. Nhưng ác linh Đỗ Duy vẫn chưa tỉnh lại, không thể chiến đấu thay hắn.

- Hừ…

Đồng tử phải của Đỗ Duy bị bóp méo, đó là năng lực ảo ảnh.

Nhưng vào lúc này, lại có thể rời khỏi thế giới sụp đổ. Phải trốn thoát trước để giết ngược hoặc sống sót, nếu không sẽ chỉ bị chặn bởi Ma Thần Lamer.

Ngay tại chỗ, kim đồng hồ trong mắt của Ma Thần Lamer lại quay.

- Bùm…

Đỗ Duy trực tiếp nổ thành bột mịn. Nhưng đó chỉ là kết quả của ảo ảnh.

Vừa nghiêng đầu, Ma Thần Lamer nhìn về hướng khác, trong ảo ảnh đen tối, bóng dáng của Đỗ Duy dần hiện ra, trước mặt hắn hiện ra một cánh cửa.

Đó là lối ra.

Không thèm nhìn lại, Đỗ Duy đã đạp vào cánh cửa.

- Rầm…

Cánh cửa lập tức bị đạp tung.

Thế giới bên ngoài chính là trụ sở của Twilight đã bị dị biến, thậm chí Đỗ Duy còn nhìn thấy phong thư, Shadow, Freddy lẻn vào trong phòng tối, trong phòng tối vẫn còn có một bút lông rất dài.

Đó là cây bút của Malphas.

Trong mắt Đỗ Duy lóe lên một tia dữ tợn, thuộc hạ của hắn đã đi cướp bút rồi, chỉ cần hắn thoát ra được là có thể dùng bút của Malphas chơi Lamer.

Nhưng đúng lúc này…

- King coong…

Âm thanh của kim đồng hồ lại vang lên.

Bức tranh trước mặt Đỗ Duy bắt đầu điên cuồng quay ngược lại. Thời gian đang quay ngược trở lại.

Sức mạnh trong cơ thể anh ta cũng đang nghịch lưu, thế giới sụp đổ sắp trở lại hình dáng trước đây.

“Chết tiệt…”

Đỗ Duy thấp giọng gầm gừ.

Hắn hung ác duỗi tay phải đâm vào mắt phải của mình.

Máu phun ra ngoài, tầm nhìn cũng bị ảnh hưởng.

Đó là sức mạnh duy nhất còn lại của hắn.

- Rầm…

Đỗ Duy ngã mạnh xuống nghĩa trang.

Mưa xối xả đổ xuống làm ướt cả người, tư thế của Đỗ Duy lúc này vô cùng thảm, ngã xuống bùn, mặt nạ trên mặt cũng vỡ làm đôi.

Máu bên mắt phải không ngừng chảy ra. Cơn đau do dây thần kinh mang lại khiến hắn nghiến răng chịu đựng.

“Ta vẫn còn cơ hội!”

Đỗ Duy đấm mạnh xuống đất, nhìn lên trời.

Sức mạnh của Ma Thần Lamer khủng khiếp đến mức có thể ảnh hưởng đến thời gian, kim đồng hồ quay ngược chiều như thể đang đặt trục thời gian của thế giới quay ngược lại.

May mắn thay, cái giá mà Đỗ Duy phải trả cho việc phá hủy con mắt phải của mình vừa rồi không hề uổng phí.

Đôi mắt hắn không đổi thành dáng vẻ như trước.

Ma Thần Lamer vẫn chưa xuất hiện, tương đương với một lần quay ngược thời gian nữa.

Tuy nhiên, đây không phải là tin tốt.

Bởi vì tổn thương trên cơ thể Đỗ Duy vẫn chưa hồi phục, sức mạnh của việc đảo ngược thời gian chỉ ảnh hưởng đến thế giới ma quỷ chứ không ảnh hưởng đến bản thân.

Nếu Ma Thần Lamer xuất hiện lần nữa, hắn có thể chống lại bao nhiêu lần?

"Không còn lần sau nữa."

Đỗ Duy đứng lên từ trong vũng nước bùn, giữ lại được chút sức lực, nhưng hắn biết rất rõ dù có phá huỷ thế giới này, hắn cũng sẽ không bao giờ trốn thoát.

Thời gian và sức mạnh của Ma Thần Lamer sẽ khiến mọi nỗ lực của hắn trở nên lãng phí.

Đỗ Duy nhìn mọi thứ trước mặt. Hắn nhìn vào nghĩa trang hoang vắng, vào hai ngôi mộ của Ryan Hamel, và tự cười một mình.

"Nơi này giống như một ngôi mộ. Phần mộ chuyên chôn cất tao. Nhưng cho dù chết, tao cũng sẽ kéo mày xuống mồ cùng."

Giọng của Đỗ Duy rất gay gắt. Nỗi đau đâm thủng mắt phải và áp lực giãy giụa nhưng không thể thoát ra khiến hắn tức ngực.

Hừm, nếu muốn giết hắn thì có thể. Nhưng không trả giá mà muốn giết hắn? Thật nực cười!

Con mắt còn lại của Đỗ Duy lạnh lùng tàn nhẫn, đồng tử đen kịt co lại, hai ngôi mộ của Ryan Hamel nổ tung, và hai cỗ

quan tài bay lên.

Hắn vẫy tay trái, nắp quan tài tự động mở ra. Hắn muốn sử dụng 3 cỗ quan tài để làm một cái bẫy, một cái bẫy khiến hắn và Lamer cùng chết.

Nhưng giây tiếp theo, Đỗ Duy nhìn thấy Tiquel và James nằm trong hai chiếc quan tài với đôi mắt nhắm nghiền và máu chảy khắp người.

"Sao lại là hai chú?"

Đỗ Duy sửng sốt, vung tay đưa Tiquel và James ra khỏi đó.

"Dậy đi."

Vừa ra lệnh, Tiquel và James đồng thời mở mắt ra, hai người điên cuồng hít thở, lồng ngực phập phồng, sắc mặt từ trắng bệch chuyển sang đỏ bừng. Điều này là do thiếu oxy.

James nhìn thấy thảm trạng của Đỗ Duy, trợn mắt hỏi: "Anh Đỗ Duy, anh đã cứu chúng tôi sao?"

Tiquel cũng kêu lên: "Thưa Đức ngài, sao ngài lại thành ra như thế này?"

Công tước không phải là Hunter mạnh nhất sao?

Nhưng tại sao Công tước trước mặt không chỉ lấm lem bùn đất mà còn bị mù mắt phải… máu không ngừng chảy ra.

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Tôi không muốn nói nhảm với hai chú, tại sao hai chú lại ở trong quan tài?"

Khuôn mặt của James và Tiquel tái đi. Như thể nghĩ đến điều gì đó, họ nhanh chóng nói: "Chúng tôi nghe thấy tiếng gọi của Đức ngài Matthew, nên đã tìm kiếm ông ấy, nhưng không biết tại sao, chúng tôi đã rơi vào đám sương mù."

Đỗ Duy lạnh lùng hỏi: "Chuyện xảy ra khi nào?"

James trả lời: “Ngay sau khi chúng tôi tách khỏi anh, chúng tôi đã nhìn thấy một cỗ quan tài trong đó Đức ngài Matthew bị nhốt, nhưng sau khi chúng tôi mở quan tài, bằng cách nào đó tôi đã bị nhốt trong quan tài, Đức ngài Matthew cũng biến mất.”

Tiquel nói thêm: “Giống như James, tôi mở quan tài và bước vào đó.”

Đỗ Duy giễu cợt: “Có vẻ như hai chú đã thế chỗ cho ông ta, có lẽ ông ta đã rời khỏi thế giới này, nhưng tôi rất tò mò quan tài mà hai chú nhìn thấy ở đâu?”

James cố nghĩ lại: “Nó trông giống như một hình vuông, một cột cờ, trường học? Vâng! Nó giống như một trường học…”

Nghe điều này, Đỗ Duy nhìn lên bầu trời, dưới đêm đen, trong mưa bão, ý chí của Lamer đã trở lại.

Nhưng hắn cười lớn.

“Mày không có cơ hội, Lamer…”

“Taonghĩ tốt hơn là giữ lại ngôi mộ này để chôn cất mày.”

Chương 678: Luận nham hiểm thì phải nói đến Đỗ Duy

Nói thẳng ra, trên đời này có thể có người còn xấu xa hơn cả Đỗ Duy, nhưng trong lĩnh vực nham hiểm xảo trá, hắn chính là vị vua trời sinh. Khi Ma Thần Lamer dao động trục thời gian và kéo hắn trở lại thế giới ma quái, hắn đã ném một phần sức mạnh của mình ra ngoài với cái giá phải trả là một con mắt.

Đây là hậu thủ, đó là hắn muốn kéo Ma Thần Lamer chết chung.

Hắn không thể thoát ra, nhưng sức mạnh bị ném ra ngoài có thể khiến những thuộc hạ trung thành nhất của hắn làm nên chuyện, kết quả tồi tệ nhất cũng có thể nhốt Lamer và hắn trong thế giới này.

Nhưng những lời của James và Tiquel đã cho hắn thấy được hy vọng sống. Quan tài mà họ bắt gặp có lẽ là trong bức tranh sơn dầu. Không biết tại sao, bức tranh sơn dầu của lại có mối liên hệ bí ẩn với thế giới này. Rất có thể Ryan Hamel, người đang trốn trong đó, đã làm gì đó.

Nhưng điều này cũng đã cho Đỗ Duy đủ gợi ý.

Khi James và Tiquel mở quan tài, họ đã thế chỗ của Matthew, bị nhốt vào trong hai cỗ quan tài, Matthew thật hoặc đã rời đi hoặc ở trong bức tranh sơn dầu. Nói cách khác nếu Đỗ Duy có thể vào trong quan tài hoặc ai đó mở quan tài ra, hắn cũng có thể thoát khỏi thế giới này như cách của Matthew.

Đây có thể là một quy tắc. Đó cũng là quy tắc duy nhất mà Đỗ Duy hiện tại có thể nắm giữ.

Tuy nhiên nếu làm vậy, Tiquel và James có thể sẽ phải ở lại thế giới ma quỷ này và bị giết bởi Lamer đang giận dữ.

Nhưng Đỗ Duy cũng nghĩ ra một cách, mọi thứ đều có thể được giải quyết.

Chỉ là lúc hắn ném sức mạnh ra, thông điệp gửi đến phong thư không liên quan đến cỗ quan tài, chỉ là bức tranh sơn dầu, hy vọng chúng sẽ không tự đưa ra chủ trương. Nếu không, con đường sống vừa nhìn thấy sẽ bị cắt đứt hoàn toàn.

…

Thời gian dần trôi ngược lại.

Ở thế giới bên ngoài, ngay lúc Đỗ Duy ném ra sức mạnh của mình. Phong thư và Shadow, cũng như Freddy, đã lẻn vào căn phòng tối, một Matthew khác bên trong đã biến mất từ lâu, cũng không biết tại sao.

Đột nhiên Freddy chấn động toàn thân, giọng nói của Đỗ Duy vang lên trong lòng ác linh ác mộng này. Cả phong thư cũng vậy.

“Mang theo cây bút và bức tranh sơn dầu đó vào thế giới ma quái, tao sẽ giết Lamer.”

Ngay lập tức, Freddy hét lên: “Anh Phong thư, Shadow-oppa, hai anh có nghe Master nói gì không? Ngài ấy bảo chúng tôi vào đó.”

Phong thư run rẩy.

[Master nhất định đã xảy ra chuyện, nếu không ngài đã không bảo chúng ta vào, còn Lamer, đồng hồ Lamer chết tiệt, làm sao nó lại chạy vào trong thế giới kia?】

[Không, Master hoàn toàn không thể đánh bại Lamer trong thế giới đó, phong thư phải giúp Master.】

May mắn thay, là một phong thư liếm cẩu, nó đã tự tẩy não thành công, Đỗ Duy bảo gì thì nó sẽ làm nấy.

Trong chốc lát, Phong thư bay tới bên cây bút lông ngỗng.

[Đây là cây bút đã tạo ra tôi, nhưng tôi không thể chạm vào nó, bởi vì tôi chỉ là tạo vật của nó, Freddy, Shadow-oppa, hai bạn mau cầm lấy nó, tôi sẽ mở bức tranh sơn dầu.]

Freddy bước tới để làm điều đó.

Nó giơ móng vuốt ra và chộp lấy cây bút của Malphas, nhưng khi nó nắm lấy, dường như lại chộp vào không khí.

Cây bút Malphas vẫn ở nguyên trên bàn, không hề nhúc nhích.

Đối với ác linh thì vật liên quan đến Ma Thần cũng giống như mối quan hệ giữa người thường và ác linh, hoàn toàn không đồng nhất.

Nếu nó không cho bạn chạm vào nó, bạn sẽ không chạm vào được. Thậm chí, hầu hết mọi người thậm chí không thể nhìn thấy. Tại thời điểm này, Shadow nghiêng đầu, nhìn chằm chằm một đôi mắt to đỏ ngầu, hiện lên trước bút của Malphas.

Dù nó là ma linh, nhưng cũng là một phần của Đỗ Duy. Là cái bóng của Đỗ Duy, nó tự nhiên có một số đặc điểm của ác linh Đỗ Duy, cũng là tồn tại khái niệm.

Nói cách khác, chỉ cần ý niệm của Đỗ Duy còn tồn tại, thì Shadow có thể sống mãi.

Nếu Đỗ Duy không chết, nó sẽ không chết. Shadow cúi đầu nhìn xuống bàn tay của mình, tay trái cầm một con dao mổ tà

linh bị gãy và một con dao làm bếp lớn ở tay phải. Nó rất thích hai vũ khí này.

Nhưng nếu muốn cầm cây bút Malphas, thì phải từ bỏ một cái. Hai cái đều không bỏ được.

Vậy nên sau một chút do dự, Shadow mở miệng và ngậm bút của Malphas.

- Vù…

Khói bốc ra từ miệng của Shadow. Ngòi bút của Malphas như bị kích thích, toát ra khí tức kinh khủng, thân ảnh Shadow lập tức run rẩy, khói đen nhất thời tràn ngập, có dấu hiệu tan rã.

Khi Freddy nhìn thấy vậy, nào còn dám đứng nhìn nữa, lập tức lao đến hoà cùng Shadow.

Như câu nói, sướng thì sướng chung, khổ thì khổ sung.

Bây giờ mục đích của họ chỉ là giúp đỡ Đỗ Duy, vì nếu Đỗ Duy chết, những thuộc hạ "trung thành" như chúng cũng sẽ bị tiêu diệt tập thể.

"A… đù! Em chết mất, ma quỷ Đỗ, anh đã thấy lòng trung thành của em với anh chưa!" Freddy gào lên trong bóng tối.

Nó thực sự cảm thấy mình sắp chết.

May mắn thay, vào lúc này, phong thư đã mở bằng bức tranh sơn dầu, cả Shadow và Freddy đều được bao bọc.

…

Bỗng nhiệt độ trong căn phòng tối giảm mạnh.

Ngay sau khi phong thư rời đi, không khí vặn vẹo.

"E hèm…"

Hình bóng của Matthew lập tức xuất hiện, loạng choạng suýt chút nữa ngã xuống đất, sắc mặt vô cùng tái nhợt, trên người rỉ máu, trái tim giống như bị dã thú rút ra, lộ ra một cái lỗ lớn, có thể mơ hồ nhìn thấy máu thịt mơ hồ bên trong.

"Ryan chết tiệt, ta suýt chút nữa đã chết ở nơi ma quái đó, nhưng còn may, nếu không có cỗ quan tài, e rằng sẽ không thể dung hợp hoàn hảo với di vật của Ma Thần."

Matthew dường như đã nhận được một số lợi ích trong thế giới ma quỷ, vật của Ma Thần trong miệng của lão dường như không phải là cây bút của Malphas, mà là một thứ khác. Nó là một thứ tương tự như Máu của Jesus trong giáo hội.

Hơn nữa, cơ thể của Matthew cũng đang thầm thay đổi. Lão đang đổi từ già sang trẻ.

Trong nháy mắt, lão đã trở thành một người đàn ông trung niên, tóc tuy đã bạc nhưng lại tràn đầy sức sống, nếu không phải sắc mặt tái nhợt và khí chất cũng yếu đi rất nhiều, e rằng không ai có thể liên kết lão với lão già lọm khọm ngày trước.

Nhưng ngay giây tiếp theo, gương mặt của Matthew trở nên u ám.

Lão nhìn chiếc bàn trong phòng tối, ngoại trừ một cuốn sách, cây bút Malphas đã biến mất.

"Đm! Ai đã làm điều này?"

"Bút Malphas của ta đâu?"

Matthew không ngờ rằng mình vừa biến mất đã có trộm bước vào căn phòng tối. Với thứ này, có thể liên tục tạo ra tà linh, thậm chí viết các quy tắc.

"Tên trộm chết tiệt, ta nhất định phải đánh nát thân thể mày thành nhiều mảnh!"

Matthew nghiến răng nghiến lợi, nhưng lão chợt nghĩ ra điều gì đó: “Chờ đã, còn tôi kia thì sao? Tại sao y không ở trong mật thất?”

Lão có thể cảm thấy rằng bản thân kia vẫn chưa chết. Nhưng y đã đi đâu, lão hoàn toàn không biết được.

“Twilight đã hoàn toàn kết thúc, nơi này cũng khiến ta cảm thấy rất nguy hiểm, có lẽ đã đến lúc ta phải rời đi.”

Chương 679: Người trong tuyệt cảnh

Bên trong thế giới đó, James và Tiquel vẫn còn run rẩy. Đỗ Duy đứng trước mặt họ, im lặng nhìn chằm chằm vào hai chiếc quan tài.

"Ngài Đỗ Duy, chúng ta thật sự sẽ chết ở chỗ này sao?"

"Chẳng lẽ anh không có cách nào khác đưa chúng ta đi ra ngoài?"

James và Tiquel quá thảm rồi.

James là một người rất có tinh thần công lý, chưa bao giờ làm điều xấu, cả đời đều đi tiêu diệt ác linh, nhưng lại bị mất một bàn tay.

Tiquel cũng tương tự, gã cũng bị mất một quả thận. Muốn đáng thương bao nhiêu thì đáng thương bấy nhiêu. Lúc này, gã vẫn đang suy nghĩ: "Thưa ngài Matthew, ngài Công tước dường như không thể tìm ra đường sống, em chỉ có thể cầu xin ngài. Giờ Twilight đã hoàn toàn kết thúc, em là thuộc hạ trung thành nhất của ngài, ngài nhất định phải cứu em."

Tiquel vẫn chưa biết Đức ngài Matthew của mình đã dọt lẹ từ lâu.

Dù sao trong mắt của Matthew, Twilight đã tiêu tùng. Thậm chí lão không nghĩ rằng Tiquel vẫn còn sống sót. Bởi vì, có thể ngay cả Matthew cũng không biết rằng Tiquel và James đã thay thế lão trong quan tài.

Nhưng thật ra chuyện này hơi khác với những gì Đỗ Duy nghĩ.

Matthew nên xuất hiện trong bức tranh sơn dầu, thay vì trực tiếp quay trở lại thực tế.

Ừm…

Đây có thể là một vấn đề.

Đột nhiên ánh mắt của Đỗ Duy thay đổi. Hắn với tay và trực tiếp chộp lấy một thứ gì đó ngoài không trung, giật mạnh chiếc phong thư ra ngoài.

Dưới chân, bóng tối điên cuồng lan tràn, một đôi mắt đỏ như máu mở ra, Shadow gần như tiêu đời khi phải ngậm cây bút của Malphas. Chỉ còn lại đường nét mơ hồ bên ngoài. Nó gần như trở nên trong suốt.

[Master, nhanh cứu Shadow-oppa, anh ấy sắp tiêu rồi.】

Có thể là do Phong thư và Shadow ở quen thành thân, nên vừa xuất hiện đã gọi Đỗ Duy đến cứu Shadow. Tất nhiên Đỗ Duy không thể để Shadow chết vì điều này.

Hắn lập tức vươn tay định lấy cây bút của Malphas, nhưng vừa cầm nó lên thì cả người như bị điện châm nhẹ, trực tiếp giật giật.

Cây bút của quỷ này dường như có ý chí của riêng nó. Nó vừa xấu xa lại hỗn loạn, khiến Đỗ Duy thật tồi tệ đối với, như thể anh không thể kiểm soát được điều đó.

Cũng may hắn đã gánh thay Shadow.

Cùng với đó, Freddy cũng trồi ra khỏi đầu của Shadow, hét lớn: “Thiếu chút nữa… thiếu chút nữa Shadow-oppa và em đã chết, cây bút này… cây bút này còn sống!”

Ở bên cạnh, Tiquel và James kinh ngạc khi thấy cảnh này. Trong số đó, Tiquel có biểu cảm sâu sắc nhất. Vì gã biết quả thật trong Twilight có vật của Ma Thần. Nhưng thứ đó luôn nằm trong tay của Matthew.

Tiquel nhịn không được hỏi: "Đỗ Duy, thuộc hạ của ngài sẽ không ăn trộm cây bút này chứ?"

James cũng bị sốc. Trước đó y đã biết trong nhà Đỗ Duy có ác linh, cũng tận mắt nhìn thấy Shadow. Nhưng giờ bên Đỗ Duy không chỉ có Shadow, còn có một vài thứ khác dường như không phải thứ tốt đẹp gì, chẳng lẽ…

Lẽ nào vị thánh, hiện thân của công lý trong mắt giáo hội lại đang nuôi ác linh?

Nếu là như thế thì Đỗ Duy có lẽ đã lừa gạt tất cả mọi người. Hắn hoàn toàn không phải là hiện thân của công lý. Ngược lại, là kẻ thống trị các ác linh, hiển thân của sự xấu xa!

James có tín ngưỡng. Nhưng y biết rất rõ Đỗ Duy đã cứu mình, luôn là cốt cán của giáo hội, cũng chưa từng làm ra chuyện gì xấu.

Thay vào đó, hắn luôn chiến đấu với các ác linh.

Vì vậy, James chỉ có thể tự an ủi: "Anh ấy lấy ác chế ác, tối đa phương pháp có chút cực đoan, cũng không có gì xấu xa."

Nếu nghĩ theo cách này, vẫn có thể chấp nhận được.

Tuy nhiên, Đỗ Duy không có thời gian để ý đến James và Tiquel, cơ thể hắn đang run rẩy liên tục, từng mảng da và từng lỗ chân lông đều rỉ máu. Trong nháy mắt, toàn cơ thể đã bê bết máu.

Lúc này, trên mu bàn tay phải của Đỗ Duy lập tức xuất hiện hoa văn kim đồng hồ giống như vừa bị kích thích. Trong bầu

trời đêm đen kịt mưa xối xả, một con mắt như ẩn như hiện, bên trong còn có kim đồng hồ đang di chuyển.

Lần này, quỷ thần Lamer đến sớm hơn Đỗ Duy tưởng tượng.

Hơn nữa ngay khi vừa xuất hiện, cơn mưa đã nhanh chóng ngừng lại. Thấy vậy, Đỗ Duy nghiến răng nói: "Phong thư, mở bức tranh sơn dầu ra."

Phong thư nào dám do dự, bèn mở bức tranh sơn dầu ra. Ngay lập tức, tất cả mọi người có mặt, bao gồm Shadow, Pennywise và Freddy đều bước vào trường học bên trong bức tranh sơn dầu.

Con mắt khổng lồ lạnh lùng nhìn xuống. Nó dường như bị trêu tức.

- King…

Hoa văn kim đồng hồ lập tức quay.

Nhưng sau đó, một điều kỳ lạ đã xảy ra. Hai chiếc quan tài được mở trên mặt đất tự động đóng lại, còn có tiếng nổ vang lên từ quan tài.

Dường như có một thứ gì đó kỳ quái trong đó đang đập vào nắp quan tài.

Vốn dĩ sức mạnh của Lamer đáng lẽ phải khiến thời gian trong thế giới này chạy ngược, hoặc phá hủy mọi thứ, nhưng khi tiếng gõ trong cỗ quan tài vang lên, lại tạo ra một khoảnh khắc bình tĩnh.

…

Bên trong bức tranh sơn dầu, James và Tiquel nhìn ngôi trường trước mặt, và một cỗ quan tài trên sân trường, không khỏi cảm thán.

“Đây… đây là nơi mà hai chúng ta đã từng đến.”

“Làm thế nào mà…”

Họ cực kỳ hoảng sợ, ngay cả ánh mắt nhìn Đỗ Duy cũng trở nên kỳ quái, chẳng lẽ hắn là người đã gây ra tất cả chuyện này?

Đỗ Duy phớt lờ họ. Hắn cầm chặt cây bút của Malphas trong tay phải, liên tục dùng lực để điều khiển cây bút.

Trong đầu của hắn hiện lên vô số ảo ảnh và những lời thì thầm ma quái.

Ảo ảnh rất ma quái, một số dường như là người, một số dường như là thành phố, dường như là sự tiến hóa của nền văn minh.

Cuối cùng, ảo tưởng tạo thành một quyển sách.

Nhưng âm thanh thì thào không giống tiếng nói của con người, hoàn toàn không thể hiểu được, mà giống tiếng thì thầm của ma quỷ, lộ ra sự sa đọa và cạm bẫy đen tối.

Nhưng Đỗ Duy sớm đã quen thuộc, hắn vẫn bình tĩnh, con mắt tự móc vẫn đang chảy máu, còn mắt trái lại loé lên sự nham hiểm, độc ác. Điều đáng sợ nhất là tàn nhẫn với chính mình. Đỗ Duy chính là loại người như vậy.

“Tao không còn biết mày còn sống hay không, chỉ cần mày rơi vào trong tay tao, mày không có tư cách phản kháng.”

Những lời như vậy thường do ác linh Đỗ Duy nói ra. Lúc này, Đỗ Duy mới dám nói ra lời này bởi vì hắn có đủ tự tin. Đổi từ tay phải sang bên trái, tay trái cầm ngay cây bút Malphas, phát động năng lực ác linh hoá mới của mình.

Tuy nhiên, không hề kết bạn được. Năng lực mới của Đỗ Duy vẫn chưa đạt đến mức hắn có thể cân được cây bút của Malphas, nếu không hắn có thể kết bạn với 72 Ma Thần của

Solomon. Nếu tất cả mọi người là bạn bè, thì cần gì phải chiến đấu điều gì khác?

Tuy nhiên, cây bút của Malphas vẫn bị ảnh hưởng một chút, ít nhất sự phản kháng của nó đã dừng lại một thời gian.

Điều này cho Đỗ Duy một cơ hội để thở. Hắn đá mở nắp quan tài, rồi nhảy vào với cây bút của Malphas.

Shadow và Phong thư, cũng như Freddie và Pennywise, đều cùng nhảy vào. Nếu Đỗ Duy chết, chúng cũng sẽ chết theo.

Nếu một trong số chúng có thể hy sinh để Đỗ Duy sống sót, thì có lẽ chúng sẽ không từ chối.

Chương 680: Lỗ thủng của bức tranh sơn dầu

Bên trong quan tài đá, không gian nhỏ hẹp và khó thở. Phiến đá dưới người cũng rất cứng, Đỗ Duy cảm thấy nếu chết nhất định phải chọn hoả thiêu thay vì ngủ trong quan tài.

Tuy nhiên, lúc này hắn không còn sức để suy nghĩ nhiều.

“Tôi phải điều khiển cây bút của Malphas.”

“Nếu Matthew có thể sử dụng mày, thì tao cũng có thể làm vậy.”

Đỗ Duy trong lòng kịch liệt, nắm chắc Malphas bút.

Phong thư và Shadow, cũng như Freddy, bao gồm cả Pennywise, đang sử dụng các thủ đoạn của chúng để giúp Đỗ Duy, nhưng không có tác dụng gì cả.

Ác linh và ma linh hoàn toàn vô dụng khi đối mặt với thứ quỷ này.

Ma Thần là tồn tại khái niệm.

Và chúng…

Chỉ là muối bỏ biển.

Chỉ có ác linh mới có thể diệt được ác linh, mà có thể giết được Ma Thần, nhưng không nhất thiết phải là Ma Thần.

“Mày yên tâm, mày đối với tao rất có ích, tao sẽ không để cho mày chết!”

Đỗ Duy dùng con mắt còn lại khóa chặt cây bút của Malphas, hắn cảm thấy thứ mình đang cầm trên tay là một vật

thể sống, một tồn tại có ý thức.

Tồn tại vô cùng tà ác. Đồng thời còn cố gắng truyền tải một số thông tin cho hắn.

Thông tin cực kỳ khó hiểu, không giống như bất kỳ kiến thức hoặc ngôn ngữ nào có thể được mô tả từ một nền văn minh đã biết.

Đỗ Duy hoàn toàn không hiểu. Trạng thái hiện tại của hắn thật sự đã đạt đến cực hạn.

Thân thể hắn đang tan vỡ, mất đi một con mắt, nếu không phải vì chấp niệm giết Ma Thần, cùng với sức mạnh truyền đến từ ác linh Đỗ Duy chưa thể tỉnh lại, thì có lẽ hắn đã chết.

"Phong thư, lúc trước Matthew dùng thứ này như thế nào?"

Đỗ Duy gằn giọng hỏi phong thư. Phong thư đã bị nứt rất nhiều, như thể sắp sửa tiêu tùng.

Nhưng nó vẫn cố.

[Master, sau khi Matthew dùng bút Malphas tạo ra em, lão ta rất hiếm sử dụng thêm, phong thư cũng không biết lão làm như thế nào, chỉ biết là cây bút được mang ra từ cổng địa ngục.】

[Xin lỗi Master, phong thư không thể giúp cậu…]

Về phần phong thư mà nói, sự tồn tại của nó đối với Đỗ Duy, nếu Đỗ Duy đã chết thì sống cũng vô nghĩa.

[Master, phong thư thật quá bất tài. Shadow-oppa còn trung thành hơn phong thư, nhưng phong thư không thể chấp nhận ngài sẽ chết ở nơi này.】

[Sức mạnh của phong thư không có gì đáng nói, nhưng phong thư nguyện dùng cái chết của mình để cho ngài một cơ hội khác.】

Đoạn chữ này rất mờ.

Phong thư lập tức cháy rừng rực, soi sáng bên trong quan tài. Nó suy nghĩ rất đơn giản, tuy sức mạnh của nó rất yếu nhưng nếu lúc này có thể giúp đỡ một chút thì cũng rất đáng.

Con mắt duy nhất của Đỗ Duy đỏ ngầu. Hắn bóp mạnh chiếc phong thư, rồi đột ngột dập tắt ngọn lửa, cho dù lòng bàn tay bỏng cũng không buông. Giọng điệu càng thêm lạnh lùng đến cực điểm: "Sự ngu xuẩn của mày khiến tao cảm thấy nực cười. Điều gì khiến mày nghĩ rằng ao đã bị ép đến mức sắp chết?"

"Ngươi đối với ta còn có giá trị. Nếu ta không giết ngươi, ai có thể khiến ngươi chết?"

Phong thư sụp đổ: **[Master vĩ đại, phong thư thật sự rất cảm động. Sự nhân từ của ngài đối với phong thư giống như biển cả bác ái, cho dù là quá khứ hay tương lai, bên cạnh ngài đều có phong thư và Shadow.】**

Đỗ Duy nghe vậy, mắt của hắn chợt sáng lên, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ.

"Tương lai quá khứ…"

"Tôi biết phải làm gì."

Vì vậy, hắn nhìn về phía cây bút của Malphas, nở một nụ cười lạnh: "Tao là Master của mày, quá khứ và tương lai, mày sẽ là cây bút trong tay của tao, để tao viết quy củ."

Cây bút của Malphas rất tức giận.

Khoé miệng của Đỗ Duy rỉ máu, nhưng hắn không hề quan tâm, thay vào đó lại phá lên cười.

"Tao biết mày không tin, nhưng đây là chiều không gian ma quái của bức tranh sơn dầu. Tao là người điều khiển ở đây, tao có thể thay đổi tương lai và quá khứ."

“Tao còn có năng lực ảo ảnh. Tao vẫn còn vô số mộng.”

“Ngay cả Đoá Hoa Không Tàn Phai cũng bị tao nhốt vào trong mộng, mày có thể so sánh?”

“Tao có thể dùng mọi thủ đoạn để khiến mày tin tưởng tao là Master của mày!”

Dứt lời, Đỗ Duy cầm cây bút này chọc thẳng vào mắt trái.

Máu phun ra…

Tầm nhìn của hắn hoàn toàn chìm vào bóng tối.

…

Sau khi Đỗ Duy bước vào quan tài đá, cả James và Tiquel đều kinh hãi khi phát hiện ra rằng âm thanh trong thế giới tranh sơn dầu đột ngột dừng lại. Giống như đang diễn kịch câm. Hắn không thể nghe thấy bất cứ gì, giọng nói của chính tôi, cũng như tiếng nói của thế giới bên ngoài dường như đều không tồn tại.

Họ không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ có thể ký thác hy vọng của vào Đỗ Duy trong quan tài đá. Dù không biết Đỗ Duy rốt cuộc sẽ làm gì, nhưng nếu ngay cả hắn cũng thất bại, những người khác cũng sẽ không có cơ hội sống sót.

Song điều duy nhất rõ ràng là thế giới tranh sơn dầu của Đỗ Duy tuyệt đối có lỗ thủng. Nếu không thì không thể nào giải thích tại sao hai người họ có thể vào bức tranh sơn dầu và mở quan tài mà không cần thông qua phong thư hoặc Đỗ Duy.

Mà sơ hở này vô cùng trí mạng, nếu họ có thể vào, Ma Thần Lamer cũng vậy.

Đúng lúc này, đột ngột…

Âm thanh quỷ dị hình như bị phá vỡ. James nghe thấy một âm thanh cực kỳ vi diệu, như âm thanh kim đồng hồ quay.

Trong nháy mắt, mặt của hắn trở nên rất xấu xí.

Tiquel ở bên cũng giống vậy.

“ĐM!”

James nhìn lên và thấy rằng trong ngôi trường của thế giới sơn dầu, một con mắt khổng lồ xuất hiện giữa bầu trời đen tối và tiếng thì thầm.

Chính là Ma Thần Lamer, nó đang cố gắng bước vào thế giới tranh sơn dầu từ thế giới ma quái.

Rắc rắc rắc…

Đó là âm thanh của một thứ gì đó đang vỡ.

James nhìn thẳng vào Ma Thần. Máu rỉ ra từ đôi mắt của y.

Tiquel thậm chí còn khuỵu chân, rồi quỳ xuống. Nước da của gã nhanh chóng chuyển sang màu trắng, gã vốn dĩ là người da trắng, nhưng màu da của gã lúc này lại rất giống một tờ giấy.

72 Ma Thần của Solomon là tồn tại khái niệm, nhưng cách thể hiện sức mạnh của nó lại giống với tà thần của Cthulhu hơn.

Chỉ là không có thực thể. Hơn nữa, chúng chỉ tồn tại khái niệm. Khi người đương đại nhìn thấy chúng, chúng hoặc bị tiêu diệt hoặc trở thành một phần của chúng, tức là chúng bị ăn mòn. Cái này ngược lại rất giống với ác linh.

Nói cách khác, ác linh là một phần mở rộng của Ma Thần. Chỉ là mục tiêu của Lamer không phải là James và Tiquel.

Màn sương trắng giống như sơn, mọi thứ nó đi qua đều bị ăn mòn. Khi môi trường bị loại bỏ, thì vẫn là một trường học bình thường, lúc này chỉ còn lại một màu trắng kỳ quái.

James và Tiquel thậm chí còn giống những người bị bệnh bạch tạng hơn, từ mái tóc đến con ngươi và màu da, mọi thứ đều trở nên trắng như tờ giấy. Tuy nhiên chỉ có cỗ quan tài vẫn giữ được màu sắc ban đầu.

Đây là 3 quan tài đá của Ma Thần. Nó không bị ảnh hưởng bởi sự xâm nhiễm này.

Có lẽ đó là lý do cho các khái niệm khác nhau.

Nhưng đôi mắt khổng lồ của Ma Thần Lamer, và hoa văn kim đồng hồ bên trong chúng lại quay trở lại. James và Tiquel bất tỉnh ngay lập tức.

Hai người giống như tà giáo đồ, từng bước máy móc đi tới trước mặt quan tài, sau đó mở ra. Nằm bên trong là Đỗ Duy đầy máu và nước da nhợt nhạt, giống như một cái xác.

Hắn cầm cây bút của Malphas trên tay, còn có một phong thư trong túi trước ngực.

Shadow ở phía dưới, Freddy đang ở trong giấc mơ của hắn. Còn về Pennywise, nó đã biến thành một quả bóng bay, một đầu dây được gắn vào cây bút của Malphas.

Trong chốc lát một sức mạnh nào đó muốn họ biến mất và thay thế Đỗ Duy. Chỉ cần Đỗ Duy biến mất, hắn có thể rời khỏi thế giới này.

Nhưng Ma Thần Lamer chạy ra từ đồng hồ cổ là để giết Đỗ Duy. Tuy tạm thời không rõ mục đích của nó, nhưng tuyệt đối có thể khiến nó sống lại. Kết quả là sức mạnh của nó đã ngăn chặn tất cả những điều này.

Hơn nữa, bóng ma khổng lồ ngang ngược xâm chiếm không gian ma quái của bức tranh sơn dầu cũng chen vào bức tranh sơn dầu.

Hơn nữa, nó đi thẳng vào quan tài, trực tiếp chui vào James và Tiquel.

Đỗ Duy phải chết.

Rầm rầm.

James và Tiquel thả tay ra cùng lúc, nắp quan tài rơi xuống một cách nặng nề. Điều này đã được thực hiện cùng một lúc.

Chỉ khi khe hở cuối cùng trong quan tài bị khép lại. Đỗ Duy trong quan tài đột nhiên mở mắt ra, đó là một khoảng không.

Chương 681: Phản kích! Phản kích!

Khoảnh khắc mà đôi mắt rỗng tuếch của Đỗ Duy mở ra. Thế giới trong bức tranh sơn dầu đã trải qua những thay đổi chấn động địa cầu. Ngôi trường ban đầu trở thành một màn sương đen trắng, James và Tiquel cũng giống như vậy.

Sự thay đổi này vốn là năng lực không chế bức của tranh sơn dầu Đỗ Duy. Hắn có thể sáng tạo một thế giới. Một thế giới phù hợp với nhận thức của hắn, dù không thể giết Lamer, hoặc thậm chí giết một số ma linh, nhưng đủ để được sử dụng như một trò lừa đảo.

Những gì Lamer có được trong khoảnh khắc chiếc quan tài mở ra không phải là thứ bên trong quan tài mà là thế giới mà Đỗ Duy đã dệt nên.

Trong thế giới đó, mọi thứ sẽ như Lamer nghĩ. Ít nhất nó cũng sẽ bị ảo giác lừa gạt một lúc, giết Đỗ Duy giả trong thế giới đó xong mới phát hiện đã bị lừa.

Và giờ Đỗ Duy đã nắm quyền kiểm soát cây bút của Malphas. Trước khi quan tài được mở ra, hắn có thể hoặc không thể điều khiển cây bút của Malphas. Nhưng khi cỗ quan tài mở ra, mọi thứ trở thành kết cục đã định.

Hắn dùng vài thủ đoạn để tẩy não cây bút Malphas trong quan tài. Sau khi quan tài được mở ra, đã là thái cực khác. Thế giới bên trong bức tranh sơn dầu đang phát triển. Đó là quá khứ mà Đỗ Duy không hề quen thuộc, nhưng đó cũng là diễn

biến của thời đại Victoria mà hắn đã trải qua trong cánh cổng địa ngục.

Trong quá khứ mà hắn dệt nên, cây bút của Malphas luôn là tạo vật của hắn. Trong nháy mắt thế giới trong bức tranh sơn dầu đã phát triển thành vô số phiên bản. Trong một số phiên bản, Đỗ Duy trở thành Ma Thần, điều khiển cây bút của Malphas và phá hủy thế giới. Trong một số phiên bản, hắn sử dụng cây bút của Malphas để tạo ra ác linh, nhưng lại quẳng chúng vào cổng địa ngục, chờ đợi giây phút được lấy lại trong tương lai.

Đây là tẩy não và phản công. Dẫu sao thì tin hay không thì tùy, Đỗ Duy tin rằng hắn là chủ nhân của cây bút của Malphas.

Rất nhiều tẩy não. Ngay cả cây bút của Malphas cũng bị lung lay.

Ảo tưởng đã tràn ngập trong tâm trí của Đỗ Duy dần dần thay đổi theo một hướng kỳ lạ. Có vẻ như người ta cũng tin rằng Đỗ Duy là chủ nhân của nó và Matthew chỉ là một chiếc lốp dự phòng.

Song Đỗ Duy biết rất rõ lời nói dối sớm muộn cũng sẽ bị vạch trần, chưa kể mục tiêu lừa dối của hắn chính là bút của Malphas, hãy cho nó cơ hội thở, nhất định sẽ thoát khỏi ảnh hưởng của việc tẩy não.

“Cho nên tôi sẽ biến mọi thứ thành sự thật.”

Đỗ Duy cầm cây bút của Malphas và đứng dậy khỏi quan tài. Giờ đôi mắt của hắn còn nguyên vẹn.

Rõ ràng là bất thường. Thừa cơ cây bút của Malphas được tẩy não, và giờ tình hình cuối cùng đã thay đổi, đòn phản công của Đỗ Duy đã đến. Thế giới tranh sơn dầu cũng đang sụp đổ.

Bóng ma khổng lồ của Lamer đã phá vỡ các quy tắc của tranh sơn dầu. Nếu bức tranh sơn dầu này không liên quan đến

nguyền rủa của nữ tu, bị nghi ngờ là Ma Thần Valak, thì không thể ngăn cản Lamer.

Nhưng giờ nó đã đạt đến cực hạn.

- Ào ào…

Giống như tiếng sóng biển trào dâng, âm thanh này không phải nghe được trực tiếp, mà vang lên trong đầu. Như thể một vị khách không mời mà tới xuất hiện trong tâm trí.

Đỗ Duy đứng trên quan tài lạnh lùng nhìn xuống Ma Thần Lamer ở bên dưới. Đầu của nó chĩa lên thạch quan, nó chuẩn bị lao thẳng lên trời. Dường như muốn kéo Đỗ Duy vào thế giới kia.

Trong đầu của Đỗ Duy chỉ có lý trí, ngay lập tức đáp ứng. Nhấc cây bút của Malphas lên, hắn viết những quy tắc lên khoảng không.

[Đây là một quy tắc vô giải, khi tôi nhắm mắt lại, tất cả những tồn tại không hài hòa sẽ bị mắc kẹt trong thế giới ma quái, tôi sẽ trở lại hiện thực và bắt đầu viết quy tắc thứ hai.]

Không hài hòa là tồn tại không phù hợp với thế giới quan của Đỗ Duy.

Sau khi hắn viết xong, quy tắc này đã được thêm vào tranh sơn dầu. Không thể giết Lamer trong tranh sơn dầu, cho nên chỉ có thể chạy ra ngoài trước, chỉ trở lại hiện thực thì sức mạnh của hắn mới có thể phát huy mạnh hơn.

Sau đó Đỗ Duy thật sự nhắm mắt lại. Nhưng đôi mắt kim đồng hồ của Ma Thần Lamer lại quay ngược chiều kim đồng hồ, nó muốn lặp lại mánh cũ để lưu lại Đỗ Duy.

Mà năng lực thời gian bug này thật sự đóng một vai trò nào đó. Đỗ Duy đứng trên quan tài, trực tiếp bị định trụ. Mọi thứ

xung quanh dường như phát triển thành dáng vẻ như trước.

Nhưng vào thời điểm này, quan tài đá trực tiếp biến mất. Ngược lại, Đỗ Duy đang đứng trên quan tài trực tiếp rơi vào trong mắt của Lamer, bèn hóa thành tro tàn.

Nhưng Lamer đã phát điên, thân hình khổng lồ của nó vươn hai tay ra, như thể bắt được thứ gì đó, dùng một lực đột ngột phát ra tiếng kẽo kẹt.

…

Ở thế giới bên ngoài, trước cổng Twilight.

- Rầm.

3 cỗ quan tài đá xuất hiện trong không khí, rồi đập trực tiếp xuống đất.

James và Tiquel cũng cùng xuất hiện, cả hai ngã trên mặt đất, mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, nếu không phải ngực phập phồng thì có lẽ họ đã chết.

Ngay giây tiếp theo, nắp quan tài trực tiếp bay ra ngoài, văng ra xa.

Đỗ Duy đá mở quan tài. Hắn máu me đầm đìa, mắt chảy máu, nhanh chóng chạy ra khỏi cỗ quan tài cầm cây bút vẽ Malphas.

Giờ hắn hoàn toàn bị mù, hơn nữa còn là tự hủy đôi mắt. Những gì nhìn thấy trước mắt mình là hư vô, cảm giác về tầm nhìn hoàn toàn bị mất.

May mắn thay, ở Shadow phía dưới hắn, Shadow phủ lên hắn. Đôi mắt đỏ ngầu của Shadow thay thế đôi mắt ban đầu của Đỗ Duy và tạm thời làm đôi mắt của hắn. Sau đó Đỗ Duy nhìn thấy James và Tiquel trên mặt đất.

Hắn cau mày, hai mắt đỏ ngòm nhìn hai chiếc quan tài kia.

Những quy tắc hắn viết ra rất đơn giản. Những quy tắc không phù hợp với nhận thức của hắn sẽ bị bỏ lại trong thế giới ma quỷ. Những quy tắc phù hợp với nhận thức của hắn đương nhiên là Shadow, Phong thư, Freddy, Pennywise và James.

Hai người James trở lại thực tại là trong dự liệu. Việc đưa cỗ quan tài về với thực tại cũng là điều hợp lý.

Nhưng trong tầm nhìn của Đỗ Duy, hai người nên ở bên trong quan tài chứ không phải ở bên ngoài quan tài.

Đột ngột Đỗ Duy nghĩ tới điều gì đó, với một cái vẫy tay của mình, một trong hai chiếc quan tài còn lại đã được mở ra.

Nằm bên trong là Ryan, người đang mặc một chiếc áo khoác trắng và nhắm mắt lại.

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm. Nhưng sau đó, bên trong Twilight, vang lên tiếng két…

Giờ trời đang mưa rất to, đáng lẽ mọi âm thanh đều bị át đi, nhưng âm thanh đã bỏ qua mọi trở ngại, đi thẳng vào trái tim của Đỗ Duy.

"Là Lamer…"

Quy tắc mà Đỗ Duy viết với ngòi bút của Malphas, hiển nhiên không thể bẫy Lamer, nó vẫn có thể đuổi ra ngoài, và nó sắp trở lại hiện thực.

Nhưng Đỗ Duy cũng đã dự đoán trước, hắn trực tiếp cầm bút Malphas viết lại quy tắc.

[Những nỗi sợ thực sự thường đến từ bản thân họ. Mỗi người đều có những nỗi sợ hãi riêng trong tiềm thức của họ, và những nỗi sợ nguyên thủy nhất thường là bóng tối.]

[Bởi vì bóng tối là vô tận, sẽ không bao giờ nhìn thấy điểm cuối]

[Quy tắc này được viết vì Ma Thần Lamer, phương tiện hiện thực hóa nó là Twilight. Bất kỳ tồn tại nào khi bước vào Twilight sẽ bị tách khỏi thực tế và trở thành một chiều không gian ma. Nó sẽ không tồn tại, lại tồn tại ở một thế giới khác, tồn tại tiến vào không thể trở lại thực tại theo bất kỳ cách nào, và chỉ có thể bị mắc kẹt trong một vòng lặp mãi mãi.]

Chương 682: Đã lâu không gặp, chủ nhiệm

Đây là lần đầu Đỗ Duy đưa ra quy tắc, thay vì tìm hiểu quy tắc, và tồn tại theo quy tắc.

Sau khi hắn viết xong quy tắc, bút của Malphas đã phát huy tác dụng. Toàn bộ Twilight đều bị thay đổi, dưới ảnh hưởng của những quy tắc mới dần bị bóng đen bao phủ, và chính xác hơn là nó đã bị thay thế.

Bóng đen rộng lớn như lan ra từ địa ngục. Nó dường như có ý thức của riêng mình, khóa chặt Đỗ Duy đang đứng bên ngoài.

Lúc này, mưa vẫn tuôn xối xả. Mưa trút xuống Đỗ Duy, James và Tiquel nằm trên mặt đất, 2 chiếc quan tài thì ở bên cạnh, một chiếc nắp mở ra, Ryan đang nhắm mắt nằm trong đó như đang ngủ.

Đỗ Duy bình tĩnh, lạnh lùng nhìn toàn bộ Twilight. Hắn có thể cảm thấy rằng chính Lamer đang phong toả ý thức của mình.

Nó vẫn chưa từ bỏ, cố gắng thoát ra khỏi Twilight và đến hiện thực, nếu không nó thực sự có thể bị đày đến một chiều không gian kỳ lạ khác bởi những quy tắc do Đỗ Duy đặt ra. Điều đáng sợ nhất là quy tắc do Đỗ Duy đặt ra dựa trên vòng lặp vô hạn mà chính hắn đã từng rơi vào. Một khi đã thành công, Lamer sẽ không bao giờ thoát ra được.

Và nó vẫn là một vòng lặp vô hạn. Nói cách khác, kể từ bây giờ 72 Ma Thần của Solomon có thể chỉ còn lại 71.

“Tao sẽ không cho mày bất kỳ cơ hội nào.”

“Thế giới này không cần một tồn tại có thể uy hiếp sinh tử của tao.”

Giọng của Đỗ Duy rất lạnh lùng. Hắn cũng muốn dùng bút của Malphas để viết lại quy tắc nhằm đẩy nhanh quá trình lưu đày Lamer. Nhưng lúc này, bút của Malphas đã bắt đầu không nghe lời.

Đỗ Duy cảm giác được sự kháng cự. Nhưng hắn không tiếp tục kiên trì, trực tiếp gạt đi, sau đó duỗi tay phải ra, dùng sức ấn ngón trỏ và ngón cái lên mắt phải, dùng sức mở mí mắt.

Đôi mắt của hắn đỏ ngầu. Đây là đôi mắt của Shadow, chúng dường như càng thêm phần đáng sợ, hơn nữa với trạng thái của hắn lúc này, nó thậm chí không giống một người sống, mà giống như một tồn tại quỷ dị khủng khiếp.

Trong nháy mắt, trong đôi mắt đỏ ngầu xuất hiện một số thay đổi kỳ lạ. Nó như được bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc.

Đen kịt… trống rỗng.

Đó là năng lực ảo ảnh do ác linh Đỗ Duy để lại. Giờ Đỗ Duy đã phát động năng lực này.

Trong lúc nhất thời, dị biến của Twilight bắt đầu gia tốc, thật ra sự gia tốc này là một ảo ảnh, một ảo ảnh do Đỗ Duy tạo ra.

Sở dĩ làm vậy hoàn toàn là để biến Twilight thoát khỏi thực tế, rồi bị đày vào một vòng lặp vô tận.

Bóng tối đang lan rộng. Lamer cũng đang kháng cự, cố gắng trở lại thế giới.

- Cạch cạch…

Kim đồng hồ đang kêu.

Bóng ma khổng lồ của nó cố gắng thoát ra khỏi Twilight đã dị biến, nếu Twilight là vỏ trứng thì nó giống như ác điểu sắp chui ra khỏi vỏ.

…

Vào lúc này ở New York. Ở trong nhà của Đỗ Duy.

Chiếc đồng hồ cổ treo tường cũng đang quay điên cuồng. Minette vốn ẩn náu trong đó đã lâu không có động tĩnh gì, cứ như cô ấy đã mất kiểm soát đồng hồ cổ, để cho Ma Thần Lamer chạy ra khỏi đó.

Mà hiện tại, đồng hồ cổ này cũng đang sử dụng một phương pháp khác để tham gia cuộc chiến giữa Đỗ Duy và Lamer.

Nhưng đây không phải là một điều tốt, bởi vì nó sẽ đưa Lamer trở lại một lần nữa.

…

- Khục khục…

Đỗ Duy giống như bị búa đập vào ngực, vô cùng đau đớn.

Ở phía trước, một bàn tay của Ma Thần Lamer đã duỗi ra từ Twilight, một con mắt của nó cũng đã chạy đến giữa lòng bàn tay, trông lạ lùng đến cực điểm. Con mắt này nhìn chòng chọc Đỗ Duy.

Nỗi đau của hắn bắt nguồn từ việc này. Dù sao thời gian tiếp xúc giữa Đỗ Duy và Lamer đã quá lâu. Hắn gần như đã gặp Shadow vào ngày đầu tiên, và mang Đồng hồ của Lamer về nhà vào ngày hôm sau.

Sức mạnh ban đầu của hắn đều bắt nguồn từ Đồng hồ của Lamer. Muốn vây Lamer nào có dễ như vậy. Càng bị nó ảnh

hưởng sâu sắc, càng khó thoát khỏi sự kiểm soát của nó.

Tình hình ngày càng trở nên bất lợi cho Đỗ Duy.

“Tôi còn có thủ đoạn gì nữa?”

Đỗ Duy hỏi chính mình. Sau đó, hắn đưa ra đáp án: “Tôi có thể thử đánh thức ác linh Đỗ Duy, nhưng tạm thời không thể vào lúc này, tuy vậy hoàn toàn có thể mượn một phần sức mạnh.”

Nguyên nhân khiến cho ác linh Đỗ Duy không thể thức tỉnh lúc này là bởi vì nó đã đồng hóa quá nhiều Ma Thần, cộng lại là 21 con, Đỗ Duy mượn sức mạnh có thể đẩy nhanh ác linh Đỗ Duy thức tỉnh.

Tuy nhiên, xét về thể trạng hiện tại thì hắn khó có thể nhận được bao nhiêu.

Dù sao cũng sức mạnh từ Ma Thần, hắn càng nhận nhiều, sẽ chết càng nhanh. Nhưng giờ Đỗ Duy không còn nhiều lựa chọn, hắn nhất định phải vây được Lamer.

Chỉ bằng cách này, hắn mới có thể hoàn toàn thoát khỏi Ma Thần có mối liên hệ sâu sắc với mình.

“Sức mạnh của cân vàng có lẽ sẽ giúp tôi làm được điều đó”.

Đỗ Duy vừa nói, vừa quyết định mượn sức mạnh của cân vàng, bởi vì cân vàng là sức mạnh mà hắn rất quen thuộc, chỉ cần hắn hiến tế đủ ác linh, hắn có thể tái tạo một bản thân, sau đó quẳng vào Twilight dị biến để dụ Lamer vào đí.

Nhưng Đỗ Duy vẫn chưa vội ra tay.

Trong quan tài bên cạnh, Ryan vẫn luôn nhắm mắt, đột nhiên mở mắt ra. Đôi mắt ấy lộ ra nét sâu thẳm của trí tuệ.

Sau đó, anh ta ngồi dậy khỏi quan tài và bình thản nói: "Kinh thánh ghi lại: Những tồn tại bị lãng quên, những điều khủng khiếp gây sợ hãi, thường ẩn trong bóng tối chờ cơ hội. Khi ngọn lửa được thắp lên, chúng sẽ cùng bóng tối biến mất."

Giọng nói vừa rơi xuống, thì bầu trời Thụy Sĩ đang đổ mưa to, bỗng hiện lên sấm sét.

Bóng tối u ám bỗng chốc trở nên sáng quang. Bóng tối thực sự mờ dần.

Lamer đã vươn tay khỏi Twilight, dần trở nên trong suốt khi bóng tối mờ dần. Điều này không có nghĩa là Ryan đã đánh bại được Lamer.

Thay vào đó đã thêm một "nhận thức" khác vào vòng lặp vô tận mà Đỗ Duy đã thiết lập cho Lamer.

- Ầm…

Twilight biến mất hoàn toàn. Nơi đó chỉ còn lại một hố sâu khổng lồ.

Twilight đã trở thành một chiều không gian quỷ khác, cũng trực tiếp biến mất. Thấy vậy, Đỗ Duy lập tức xoay người, hết sức cảnh giác nhìn Ryan trước mặt. Ryan bình tĩnh nhìn hắn, không rời đi quan tài, chỉ ngồi ở bên trong.

Cả hai cùng im lặng.

Phải mất một lúc sau, Đỗ Duy mới hỏi: "Ryan Hamel?"

"Đúng vậy… ngài Đỗ Duy, không, em vẫn là thích gọi anh là chủ nhiệm. Đã lâu không gặp."

Giọng điệu của Ryan Hamel không hề vội vã, dường như anh ta đang đối mặt với một người bạn cũ đã không gặp trong nhiều năm.

“Tôi cảm nhận được sự tức giận và sát khí ẩn chứa trong lòng anh. Em cũng biết anh đang nghĩ gì, nhưng điều em muốn nói với anh là em không sống lại và Ryan chưa chết.”

“Em sẽ không lợi dụng hắn để sống lại. Sự kết thúc của một sinh mạng là sự bắt đầu của một sing mạng khác.”

“Hắn là sự tiếp nối của em, nhưng hắn không phải là em.”

Nghe đến đây, Đỗ Duy trở nên lạnh lẽo: “Tôi không tin lời cậu lắm, bởi vì giờ cậu chiếm thân thể của Ryan.”

Ryan Hamel bình tĩnh nói: “Nếu còn có cách khác, em thực không muốn gặp anh bằng cách này, nhưng đây là duyên phận.”

“Hơn hai mươi năm trước, em nhìn thấy đang xảy ra hiện giờ.”

“Em có một số bí mật, nhất định phải nói với anh.”

Chương 683: Cẩn thận cô ta

Đỗ Duy nghe Ryan Hamel nói xong, hắn lại càng trở nên cảnh giác.

Cái gì là hai mươi năm trước, đã thấy những gì đang xảy ra bây giờ là sao?

Hắn hoàn toàn không phải là người của thế giới này, nếu anh ta biết đến sự tồn tại của hắn từ rất lâu, chẳng phải việc hắn xuất hiện ở thế giới này không phải ngẫu nhiên mà là tất yếu sao?

Ryan Hamel dường như đã nhìn ra nghi ngờ của Đỗ Duy. Anh ta nói đầy thâm ý: "Em biết anh có rất nhiều nghi vấn, nhưng giờ không biết nói sao cho anh hiểu, chỉ cần anh đổi cách suy nghĩ, tự nhiên sẽ hiểu hết những chuyện này."

Đỗ Duy cau mày nói: "Đổi cách suy nghĩ sao? Tôi chỉ cảm thấy vận mệnh của mình dường như luôn bị điều khiển, nếu hai mươi năm trước cậu đã biết chuyện xảy ra ở hiện tại, chẳng phải nói mọi việc đều đã được an bài, vậy thì sự tồn tại của còn nghĩa lý gì?"

Ryan Hamel lắc đầu nói: "Bất kỳ tồn tại nào cũng có ý nghĩa riêng của nó, vận mệnh của anh chưa từng bị ai kiểm soát, bởi vì nó luôn nằm trong tay anh."

Ryan Hamel nói tiếp: "Hãy nói về bí mật của em, chắc anh cũng rất quan tâm, bởi vì nó có liên quan đến Ryan."

Đỗ Duy cau mày nói: "Mời nói."

Nhắc đến Ryan thì không thể bỏ qua. Còn vấn đề của hắn cũng không quá quan trọng.

Khi cần biết thì ắt sẽ biết. Hơn nữa mình phải tự tìm câu trả lời.

Ryan Hamel lúc này mới suy tư một chút, rồi nói: “Em thật ra đã chết. Khi anh mang quan tài đi, em đã trốn ở trong đó. Em luôn biết anh đang làm gì, cũng biết anh có ác ý với y.”

“Còn về Ryan, em sẽ không tái sinh trên người hắn, cũng sẽ không cố gắng tái sinh.”

“Em chỉ là dấu tích của một thời đại, một người du hành từ quá khứ, mà trong quá khứ xa xôi, anh đã từng bước vào một cánh công địa ngục, nơi anh đã gặp em.”

“Ồ… còn có một Quỷ Khoá tên Puton, anh ta và tôi đều bị một bá tước tên là Carlos bắt lại. Người đàn ông đó là một Hunter rất mạnh, quan trọng nhất là gã là người hầu của anh.”

“Mặc dù em không muốn thừa nhận, nhưng nếu anh không cứu em, e rằng em đã bị người hầu của anh thông ass rồi. “

“Em đã gặp phải vấn đề tương tự như anh, cũng gặp rắc rối bởi nguyền rủa của Ma Thần. May mắn thay, năng lực của em rất mạnh, nên em có thể chống lại nó trong một khoảng thời gian.”

“Em tiếp tục sưu tập những món đồ ma quỷ, sau đó em có một chiếc đồng hồ cổ, đó là Đồng hồ của Lamer.”

“Đồng thời em còn thu thập thông tin về anh. Em biết thân phận của anh, Công tước huyền thoại.”

“Nhưng khi nghiên cứu Đồng hồ của Lamer, em đã nhìn thấy một tương lai khiến em, tuyệt vọng.”

Khi Ryan Hamel nói đến đây, giọng điệu của anh ấy có chút bi thường. Giống như rơi vào ký ức cay đắng.

Sau đó anh ta nói: “Trong tương lai, thế giới này sẽ bị hủy diệt, các Ma Thần đều sẽ trở lại, chuyện này liên quan đến

anh.”

“Em thấy một vòng lặp.”

“Mỗi vòng lặp, hoặc anh thắng, hoặc họ thắng, nhưng dù thế nào đi nữa, cuối cùng anh vẫn không thể rời khỏi vòng lặp. Nói cách khác, tương lai của tất cả các sinh vật trên thế giới này sẽ dừng lại vào một ngày nào đó, rồi sau đó mọi thứ sẽ bị xoá bỏ và bắt đầu lại.”

Nghe đến đây, Đỗ Duy gật đầu nói: “Trước đây tôi cũng tán đồng quan điểm này, nhưng hiện tại tôi không tin cái gọi là vòng lặp, huống chi là quá khứ và tương lai.”

Ryan Hamel nói: “Đó là lý do tại sao anh là Đỗ Duy.”

“Nhưng…”

“Nhưng cái gì?”

“Tuy nhiên, trong những vòng lặp đó em đã thấy số lần anh chiến thắng ngày càng ít, chắc anh hiểu ý em.”

Đỗ Duy nheo mắt. Dù phủ nhận quá khứ nhưng hắn không thể chối bỏ kẻ thù truyền kiếp của mình, 72 Ma Thần của Solomon.

Lũ ác quỷ có tính khái niệm đó luôn không chết không thôi với mình.

Hơn nữa, lần này Lamer trực tiếp động thủ, hiển nhiên các Ma Thần hắn đang âm mưu gì đó, hay nói cách khác lúc mình muốn giết chúng thì chúng đã giết mình trước.

“Vậy là tôi không còn nhiều thời gian nữa?!”

Mặc dù đang hỏi, nhưng giọng điệu của hắn lại rất chắc chắn.

Ryan Hamel gật đầu và nói: “Đúng, nhưng anh có ít kẻ thù hơn anh nghĩ, và người có thể giúp anh cũng ít hơn nhiều anh

nghĩ.”

“Em cũng không giúp được anh.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Tôi đã sớm có giác ngộ này.”

Ryan Hamel trầm ngâm gật đầu: “Còn có một chuyện tuy Ryan là phần mở rộng của em, nhưng hắn không phải người thật. Giờ anh đã biết năng lực của em, nhưng anh đừng nói cho hắn biết.”

Đỗ Duy hỏi: “Tại sao?”

Ryan Hamel trả lời: “Bởi vì khi hắn biết, hắn sẽ trở thành những gì hắn nên có….”

“Hơn nữa, hắn càng sử dụng năng lực của mình thì càng dễ dàng mất kiểm soát.”

“Có những đáp án không thể được tiết lộ.”

“Một số bí mật chỉ có thể tiếp tục nếu chúng được giấu trong bóng tối.”

Khi Đỗ Duy nghe điều này, hắn chỉ nghĩ về một lúc bèn đồng ý.

Dù năng lực muốn gì được nấy rất bug, nhưng hắn chưa bao giờ coi Ryan là thuộc hạ để lợi dụng. Cậu ta có năng lực bug như vậy là vận may và cũng là xui xẻo, nếu mình lợi dụng cậu ấy đi làm việc thì sẽ trái ngược với tam quan của mình. Hơn nữa, conf sẽ khiến Ryan mất kiểm soát.

“Tôi hứa với cậu.”

Giọng điệu của Đỗ Duy rất trịnh trọng. Hắn gần như chưa từng hứa với ai.

Ryan Hamel nhún vai và đột nhiên hỏi một cách tinh nghịch: “Chủ nhiệm chưa bao giờ nói dối sao?”

Khóe miệng của Đỗ Duy giật giật: “Ít nhất, tôi sẽ không nói dối cậu.”

Ryan Hamel đờ mặt ra, thở dài nói: “Trên đời này, chỉ có anh nói chuyện với em bằng giọng điệu này, cũng chỉ có anh đối xử bình đẳng với Ryan.”

“Thời gian của em sắp hết. Em nhớ nhà vô cùng, đã nửa thế kỷ em không trở về nhà.”

“Em thậm chí nhớ những kẻ khốn nạn đã buộc tội và phán xét em trong giáo hội ở San Polia.”

Đỗ Duy nhận ra Ryan Hamel đang hấp hối, thở dài nói: “Con người nên hoài niệm đến tình thân.”

Ryan Hamel nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Nhưng anh không thể, ít nhất là anh không nên.”

“Tạm biệt, Chủ nhiệm.”

“Nhân tiện, còn một chuyện, suýt chút nữa em đã quên nói với anh.”

“Cẩn thận với người phụ nữ đó, cô ấy có vấn đề. Cô ấy đã đi lang thang khắp nơi, bao gồm cả giáo hội, nhưng những người đó sẽ không thể vào Thụy Sĩ cho đến khi trời tạnh mưa. Anh phải cẩn thận với cô ấy.”

“Bởi vì trong một vòng lặp mà em đã nhìn thấy, có một lần là cô ấy tự tay giết anh.”

Nghe vậy, đôi mắt của Đỗ Duy lập tức đỏ ngầu.

“Cậu đang nói về Alexis hay Minette?”

“Em xin lỗi… em không thể cho anh câu trả lời.”

Chương 684: Hoàng đế Ryan biến thành nam tước

Ryan Hamel nói xong, lập tức ngã vào trong quan tài trước mặt của Đỗ Duy.

Lúc này, trận mưa như trút nước đã tích rất nhiều nước trong quan tài.

Giây tiếp theo.

“F*ck! Tại sao tôi lại ướt?”

“Lẽ nào tôi tiểu trong quần, nhưng sao lại nhiều nước như vậy? Không lẽ tôi đi tiểu nhiều lần?”

“À, không phải, thì ra là do trời mưa, làm tôi giật cả mình!”

Đó là giọng nói rất quen thuộc với Đỗ Duy, sau đó Ryan từ trong quan tài ngồi dậy, vẻ mặt vẫn còn ngu ngơ. Gã liếc nhìn Đỗ Duy, ánh mắt sáng ngời: “Chủ nhiệm! Chủ nhiệm là anh sao?”

Đối diện với gã, Đỗ Duy đăm chiêu nói: “Ryan, anh tới đây đưa chú về.”

Ryan vui vẻ bò ra khỏi cỗ quan tài, hưng phấn nói: “Chủ nhiệm, cuối cùng anh cũng tới đón em. Gần đây em cảm thấy không thoải mái, em luôn gặp ác mộng trong bệnh viện tâm thần Twilight, thường nghe một kẻ ngốc nói với em rằng em là Ryan Hamel.”

“Em đã bảo hắn gọi em là bệ hạ, hắn vẫn lì lợm, em rất tức giận! Nếu em gặp lại tên ngốc đó, em nhất định sẽ đánh cho hắn đến cả cha mẹ cũng nhận không ra.”

Ryan đã rất tức giận.

Đỗ Duy không khỏi bật cười, nói: “Chỉ cần chú vui vẻ là được.”

Ryan gãi gãi mái tóc ướt nhẹp: “À phải rồi chủ nhiệm, bệnh viện tâm thần Twilight đâu? Sao em không thấy gì cả?”

Vừa nói, gã vừa chỉ vào vị trí ban đầu của Twilight, ngay đối diện với họ. Sau đó, Ryan lại nhướng mày, chỉ vào James và Tiquel đang ướt sũng nằm trên mặt đất, nói: “Ủa, sao hai tên ngốc này lại ở đây?”

Ryan chỉ cần mở miệng là chửi người.

Điều này khiến Đỗ Duy rất bất lực, hắn và Ryan quen nhau đã lâu nhưng chưa từng được gã chửi thề, chẳng lẽ lại bị Twilight dạy hư sao?

Về phần chân tướng của vấn đề, tự nhiên không tiện nói cho Ryan biết. Chỉ có thể giải thích theo cách khác.

Nghĩ vậy, Đỗ Duy nghiêm nghị nói: “Bệnh viện tâm thần Twilight phá sản, nơi này đã bị bất động sản Thụy Sĩ cưỡng chế tháo dỡ, thậm chí Matthew còn bỏ chạy.”

Ryan chợt nhận ra: “Anh vừa nói điều là em hiểu ngay! Em cmn đã sớm cảm giác Matthew rất nghèo, lão không xứng đáng làm viện trưởng, giờ thì hay rồi, Twilight phá sản, lão cũng bỏ chạy.”

“Hỏng rồi! Lão vẫn nợ em tiền!”

Ryan nói xong, lập tức ngẩng đầu lên nhìn quanh, lấy ra từ trong túi một chiếc thẻ ngân hàng, sau đó cẩn thận lắc lắc bên tai.

Ừm…

“Thật may là em đã chuyển hết tiền của Matthew vào thẻ của mình. Nếu không, em vất vả làm việc chăm chỉ ở Twilight lâu như vậy, cũng không kiếm được một xu, lại giúp họ chữa bệnh, thật là mất máu.”

Ryan mỉm cười đưa thẻ ngân hàng cho Đỗ Duy: “Chủ nhiệm, thẻ ngân hàng này là của anh. Trong tương lai, bệnh viện tâm thần của chúng ta sẽ được xây dựng lại, chúng tôi sẽ dựa vào khoản tài chính này.”

Ma xui quỷ khiến Đỗ Duy hỏi: “Trong thẻ này có bao nhiêu tiền?”

Ryan suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Em cũng không rõ lắm, dù sao thì tất cả tiền của Matthew đều ở đây. Toàn bộ tiền trong tài khoản của Twilight đều bị tôi chuyển đi hết, họ vẫn còn nợ tôi hơn 10 tỷ.”

Nghe vậy, Đỗ Duy hít một hơi. Hắn chỉ cảm thấy răng mình đau nhức, Ryan đã từng lải nhải Matthew nợ gã 20 tỷ hoặc 30 tỷ. Hiện tại, vẫn còn nợ hơn 10 tỷ, tức là trong thẻ của Ryan chứa ít nhất 10 tỷ.

Nói cách khác, ngay cả khi Twilight không bị Đỗ Duy đày đến chiều không gian ma quái, kể cả khi các thành viên của Twilight vẫn còn ở đó và Matthew không bỏ chạy, Twilight cũng sẽ hoàn toàn phá sản.

Tài sản dành dụm suốt hai trăm năm đều trở thành của Ryan.

Quả thật ma quỷ đến cực điểm…

Đỗ Duy nhìn khuôn mặt tươi cười của Ryan, sau đó nhìn thẻ ngân hàng, nói: “Tiền bạc với tôi vô dụng, chú nên giữ cho mình.”

Ryan ngạc nhiên nói: “Nhưng Chủ nhiệm, em không đưa tiền cho anh thì làm sao anh phát lương cho em? Chẳng lẽ anh

muốn học theo Matthew, làm một nhà tư bản xấu xa sao?”

“Sao vậy được chứ.” Khóe miệng của Đỗ Duy giật giật: “Anh nhận giúp chú, chú đưa toàn bộ tài sản của Twilight cho anh, không chừng sau này Matthew sẽ tìm chú đòi tiền, giữ chỗ anh sẽ an toàn hơn.”

Cùng lắm sau này xây vài bệnh viện tâm thần cho Ryan, coi như là đã hoàn thành lời hứa với cậu ta.

Đúng lúc này, Tiquel đang nằm trên mặt đất yếu ớt tỉnh dậy, toàn thân run rẩy, mơ hồ nghe được tài sản của Twilight, sau khi mở miệng lập tức nói:

“Không được! Tài sản của Twilight sao có thể ở trong tay người ngoài!”

Gã vừa mở mắt ra đã thấy Đỗ Duy đưa tay nắm lấy thẻ ngân hàng mà Ryan đưa, đồng thời hai người cùng nhau quay đầu nhìn gã.

Ngay lúc đó trái tim của Tiquel như ngừng đập.

Cái quái gì thế này?

Công tước và Ryan thực sự đang thực hiện một loại giao dịch nào đó? Chẳng lẽ công tước đưa Ryan vào Twilight là để đánh cắp tài sản mà Twilight đã tích lũy suốt hai trăm năm?

Không thể nào!

Nghĩ lại thật nực cười, đây là Công tước, sao lại có thể làm chuyện nhàm chán như vậy!

Tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt khiến Tiquel không thể nào chấp nhận nổi. Gã nghiến răng nghiến lợi nói: “Thưa ngài, số tiền trong thẻ ngân hàng này thuộc về Twilight đúng không?”

Đỗ Duy cau mày, gật đầu nói: “Đúng.”

Tiquel lấy hết can đảm và nhấn mạnh: “Xin lỗi, thưa ngài, đây là tiền của Twilight. Ngài Matthew biết ngài, có lẽ sẽ thích hợp hơn nếu để em giữ nó. Ngài nghĩ sao ạ?”

Trên thực tế, Tiquel không biết rằng Matthew đã bỏ trốn. Gã trung thành với Matthew, lúc này vẫn muốn bảo vệ cho Twilight.

Ít nhất không thể để nó phá sản…

Tuy nhiên, Ryan ở bên lại cười khẩy khinh thường, chỉ vào Tiquel mà chửi: “Mày bớt giả bộ đi, cái gì mà tiền của Twilight? Twilight có cái rắm tiền, tất cả đều là tiền Ryan tao!”

“Chúng mày nợ tao nhiều tiền như vậy, hiện tại cầm hết tài sản gán nợ, mày không thấy tao đã từ bi sao?”

“Tao nói cho mày biết, đừng nói đến tài sản của Twilight, ngay cả mày và James cũng là tài sản của tao. Vừa hay chủ nhiệm sắp mở bệnh viện mới, chúng ta còn thiếu người dọn dẹp vệ sinh. Tao nghĩ hai người khá được, hai đứa mày ở đợ cho tao cả đời, tao coi như trả hết nợ.”

Tiquel không khỏi nói: “Ryan, mày thật quá quắt.”

Ryan khạc đờm trúng ngay giày của Tiquel: “Á đù, Tiquel, ai cho phép mày nói chuyện với tao bằng giọng điệu này?”

“Mày có biết tao là ai không?”

“Tao! Cấp phó được chủ nhiệm tin tưởng nhất, viện trưởng vĩ đại của bệnh viện tâm thần Twilight, tao vẫn là hoàng đế được chủ nhiệm sắc phong. Mặc dù lãnh địa của tao đã bị phá hủy bởi đại lý bất động sản, tao vẫn là một nhà quý tộc!”

“Gọi tôi là nam tước Ryan!!!”

Ryan kiêu ngạo ngẩng đầu, nếu không phải do giờ đang mưa bão, trông gã ta đã rất khí thế.

Tiquel nhìn Ryan như một kẻ ngốc. Đỗ Duy ở bên cạnh lập tức đút thẻ ngân hàng vào trong túi, nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ giữ số tiền này. Nếu Matthew muốn, vậy hãy bảo đích thân đến tìm tôi.”

Chương 685: Phòng khám dởm kinh khủng

Đỗ Duy đã lên tiếng, Tiquel đương nhiên không dám cãi. Dù sao Công tước đã cứu mạng gã và James. Dù quá trình này rất kỳ lạ, hơn nữa gã cũng bị mất một quả thận. Nhưng dù sao cũng nợ ân tình của người ta.

Tiquel tự an ủi mình như vậy, nhưng lúc nãy bỗng gã tái mặt.

"Chờ đã, tôi bị mất một quả thận?"

Khi con người ta kích động, họ dễ dàng lãng quên nỗi đau của chính mình, vì họ không nhận ra điều đó. Nhưng nếu nhận ra thì tự nhiên sẽ khó tránh khỏi cơn đau.

Hơn nữa, di chứng cũng sẽ bùng nổ.

Tiquel cũng là như vậy, thân thể lập tức run lên, hai chân yếu ớt, một tay ôm lấy lưng dưới, cúi gập người như một con tôm hùm đỏ.

"Tôi không chịu được nữa! Tôi sắp chết rồi! Mau đưa tôi đến bệnh viện."

Đỗ Duy cau mày, khu vực lân cận của Twilight đã bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của Ryan Hamel. Trước khi cơn mưa kết thúc thì không thể rời khỏi đây.

Ngay lập tức, hắn bước tới và nói: "Anh cứ bình tĩnh, cố thở sâu. Việc mất một quả thận sẽ không dẫn đến tử vong, nhưng sẽ chỉ làm cho anh yếu đi."

Ryan vò đầu bứt tai, gã ta không hiểu mình chỉ mới ngủ một lúc, tại sao Tiquel lại bị mất một quả thận?

Lẽ nào các bác sĩ ở các phòng khám dởm mà mình biết đã làm điều đó?

Chết tiệt!

Ryan càng nghĩ càng cảm thấy là như vậy.

Gã ta không khỏi chột dạ nhìn Tiguire, thì thào: "Chỉ cần thiếu một quả thận thôi, đừng sợ, nhất định sẽ không chết, James còn sống là tốt rồi."

Nghe vậy, Tiquel vô thức liếc nhìn James.

James nằm bất tỉnh trên mặt đất, nửa người bị mưa che phủ.

"Có phải cậu ấy sắp chết?"

Mặt của Tiquel tái xanh.

Ryan hừ lạnh một tiếng: "Chết? Mày đang xúc phạm tao sao? Nam tước Ryan từng là thiên tài y học, bác sĩ vĩ đại chỉ đứng sau chủ nhiệm!"

"James là nô lệ và bệnh nhân của Ryan, có tao ở đây, cậu ta muốn chết cũng khó sẽ!"

Trong khi nói chuyện, Ryan tiến đến chỗ James, túm cổ áo James rồi áp tai lên ngực y.

"Nhịp tim của cậu ta không đều! Có vẻ như máu cung cấp cho tâm nhĩ trái không tốt, nhưng không sao cả, lát nữa tôi sẽ liên lạc với những người bạn của mình trong phòng khám dởm và nhờ họ tìm một quả tim thay thế cho James để."

Mí mắt của Đỗ Duy nhảy loạn: "Ryan đừng lộn xộn, bạn của chú ở phòng khám dởm sẽ giết anh ta."

Ryan lớn tiếng nói: “Nhưng… nhưng James nợ em hơn 10 tỷ tiền thuốc. Em phải đảm bảo cậu ta sống sót để còn làm người ở cho em cả đời, nếu không em thiệt lớn rồi.”

Có lẽ câu nói 10 tỷ đã chạm đến bóng ma tâm lý của James. Y thần kỳ mở mắt, toàn thân run rẩy.

“Tôi… tôi… chưa chết?”

Ryan ngẩng đầu nhìn chằm chằm James cười nói: “Chú mơ giữa bạn ngày à? Có anh ở đây chú muốn chết cũng khó. Anh lại cứu mạng của chú đó, anh nhớ rõ số tiền thuốc mà chú nợ anh đó nha. Ai chà, bây giờ chú nợ anh 30 tỷ!”

Da đầu của James tê dại, lập tức đẩy Ryan ra: “Cậu tránh xa tôi ra.”

Bây giờ, James biết rằng có điều gì đó không ổn với Ryan. Mặc dù không biết năng lực cụ thể của Ryan, nhưng trước khi bị Đỗ Duy ảnh hưởng, với trí tuệ của mình, hắn cảm thấy bệnh nhân tâm thần này có một bí mật lớn.

Nhưng có Đỗ Duy ở đây, y cũng không dám nghĩ nhiều, không dám nói gì.

Do dự xong, James lại nhìn thấy Đỗ Duy và Tiquel ở một bên, mở miệng chua xót nói: “Cám ơn ngài.”

Đỗ Duy gật đầu: “Đừng khách sao, đây là điều mà tôi nên làm.”

Tiquel trông rất kỳ cục. Gã dùng một tay che lưng, nơi có vết thương dài bằng lòng bàn tay, được khâu bằng chỉ, máu đã ngừng chảy từ lâu. Nhưng đã mất đi một quả thận, điều gã đang nghĩ là: “Phòng khám dởm? Phòng khám dởm gì chứ? Ryan biết người của phòng khám dởm? Và có vẻ như là buôn bán nội tạng?”

“Vậy thì thận của tôi…”

Tiquel do dự một chút, ôm eo, run rẩy hỏi Ryan: “Ryan…”

Ryan hừ lạnh một tiếng: “Gọi tao là Nam tước!”

Tiquel nói trong bất lực: “Nam tước Ryan, tôi đang thiếu một quả thận. Cậu có thể liên lạc với bạn của cậu trong phòng khám dởm, và lấy cho tôi một quả thận mới được không?”

Ryan khinh thường cười: “Lấy một quả thận mới thì đương nhiên được, nhưng mày có tiền sao?”

Hừm… nếu Tiquel cho tiền, thì tối này sẽ gọi điện và nhờ những người bạn trong phòng khám dởm đó đưa cho Tiquel một quả thận.

Tiquel nghiến răng nói: “Tuy tôi không có tiền, nhưng tôi có thể kiếm tiền. Hiện tại Twilight đã không còn, nhưng năng lực của tôi vẫn còn. Tôi có thể giải quyết ác linh, làm việc cho chính phủ.”

Ryan trợn to hai mắt: “Còn có chuyện tốt như vậy? Vậy được! Mày có thể đi làm, hiện tại giá một quả thận ở chợ đen là 2 triệu, mày chuẩn bị 3 triệu, tao sẽ báo với bạn bè ở phòng khám dởm cho mày dịch vụ ghép thận trọn gói, đảm bảo rằng quả thận của mày sẽ giống hệt như quả thận ban đầu.”

Tiquel gật đầu đồng ý: “Được, cứ quyết vậy nhé.”

Tuy gã cảm thấy bàn chuyện này với bệnh nhân tâm rất kỳ quái, nhưng người này chính là thuộc hạ của Công tước, chắc chắn không đơn giản. Có lẽ tất cả những gì gã nhìn thấy là giả tượng. Người có thể quen biết những kẻ làm việc trong phòng khám dởm, thì mối quan hệ của họ khá rộng đấy.

Ở bên cạnh, Đỗ Duy và James đều sững sờ khi nhìn thấy cảnh này.

Đỗ Duy vẫn ổn, vì tính hắn vốn lạnh lùng.

Còn James thì lộ ánh mắt thương hại, thầm nghĩ: “Tiquel trước kia trông khá bình thường, giờ sao vậy? Ryan bị bệnh tâm thần, sao có thể tin lời kẻ điên chứ?”

Vào thời điểm này, cơn mưa lớn ở Thụy Sĩ cũng dần tạnh.

Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm. Trong màn mưa và sương mù mờ ảo, thấp thoáng một nhóm người, nhiều đèn xe cũng bật sáng.

Đi đầu là một người phụ nữ dáng cao mặc áo mưa. Đó là Alexis, và những người phía sau là một số đồng nghiệp trong giáo hội. Giờ mưa sắp tạnh, đương nhiên họ có thể bước vào.

Nhưng Đỗ Duy lại cảm nhận nguy cơ, hắn nheo mắt lại, đôi mắt đỏ ngầu ẩn chứa rất nhiều cảm xúc.

“Cẩn thận với cô ấy…”

Đây là lời nói cuối cùng của Ryan Hamel trước khi anh ta biến mất. Nhưng người mà hắn cần cẩn thận là Alexis hay Minette thì lại không nói.

Ryan Hamel chỉ nói rằng trong tương lai anh ta đã thấy người phụ nữ đó đã từng giết hắn một lần.

“Tôi có thể tin tưởng em ấy không?”

Đỗ Duy tự hỏi mình điều này, sau đó nhìn xuống bàn tay phải của mình, hoa văn kim đồng trên mu bàn tay biến thành màu đen, đường viền hơi lan ra như mực.

Đây là sức mạnh đã bị ảnh hưởng bởi Lamer, mà giờ Lamer đã bị hắn giam vào chiều không gian ma quái, sức mạnh này đã hoàn toàn thuộc về hắn.

Sau đó, hắn nghe thấy tiếng kêu đầy quan tâm và lo lắng của Alexis: “Anh Đỗ Duy…”

Nghe vậy, Đỗ Duy ngẩng đầu lên cười.

Chương 686: Luôn là bài cũ đắc nhân tâm

Alexis không chỉ mang theo những người đến từ giáo hội, mà cô ấy còn dành cho Đỗ Duy một cái ôm.

“Em cứ tưởng đã có chuyện không hay xảy ra với anh.”

Alexis ôm rất chặt. Nàng thật sự cảm thấy rằng thiếu chút nữa Đỗ Duy đã mãi mãi rời xa cô.

Đỗ Duy vỗ nhẹ vào lưng nàng, vừa nhìn những thành viên của giáo hội, hắn thì thầm: “Anh không sao, còn nữa, làm sao em biết anh đang gặp rắc rối?”

Khi Alexis nghe thấy điều này, nàng lập tức giận dữ. Nàng đẩy Đỗ Duy ra, nghiến răng nói: “Em đã đến giáo hội, nhưng anh không hề ở đó. Em nghe thấy giọng nói của Minette, cô ấy cầu xin em cứu anh, sau đó em bắt đầu nhớ lại một số chuyện.”

“Anh Đỗ Duy, em biết hết về chứng mất trí nhớ có chọn lọc của anh. Anh rất giỏi gạt người đó!”

Thành thật mà nói, những ký ức mà Alexis nhớ lại lần này không trọn vẹn, chúng chỉ là những ký ức rời rạc, nhưng tình cờ bổ sung cho những ký ức mà nàng không thể nhớ trước đó.

Ví dụ, Đỗ Duy ở cổng địa ngục, có lẽ đó là ở thời đại Victoria, đã liên tục hành hùng và suýt giết chết nàng.

Có câu nói có không giữ, mất đừng tìm.

Đỗ Duy nghe được lời của Alexis, lập tức ngây người: “Làm sao có thể, sao anh có thể nói dối em chứ Alexis, em là

vị hôn thê của ta, cho dù lừa gạt thiên hạ, anh cũng sẽ không lừa gạt em. Nói cho anh biết, anh đã mất đi những ký ức gì. Lẽ nào anh thật giống như em nói, kiếp trước là công tước gì gì đó, là ma quỷ đã giết em?"

Không thể thừa nhận!

Hắn trực tiếp đảo khách thành chủ.

Dù sao chỉ cần hắn cương quyết mình mất trí nhớ có chọn lọc thì Alexis cũng thể làm gì hắn, hơn nữa với tình cảm của Alexis dành cho hắn, khi hắn bày ra bộ dáng cũng muốn biết những ký ức "đã mất" kia, nàng chắc chắn không thể nói ra.

Bởi vì đó là một tổn thương thứ cấp đối với hắn, một bệnh nhân bị mất trí nhớ.

Chắc chắn rồi, Alexis do dự, nhưng vẫn không nói cho Đỗ Duy những gì nàng biết về quá khứ, mà vô cùng không vui nói: "Đỗ Duy, anh đừng suy nghĩ nhiều. Anh rất tốt với em… quá khứ mà em nhớ lại có thể không liên quan gì đến chúng ta."

"Suy cho cùng em là Alexis, không phải Minette, còn anh chỉ là Đỗ Duy, không phải Công tước."

Đỗ Duy cố ý làm ra vẻ buồn khổ, trong lòng như có vô số cảm xúc phức tạp đang lưu chuyển.

Qua khóe mắt, hắn nhìn thấy những người đến từ giáo hội, người đứng đầu là người quen của hắn, Hunter Kane.

Tiquel cùng James nhìn hai người bọn họ, cũng không có nghe thấy bọn họ đang nói cái gì, lúc này cũng rất ngượng ngùng.

Bởi vì Twilight đã hoàn toàn kết thúc, hơn nữa hiện tại người của giáo hội đang bao vây nơi này, tương lai của bọn họ tự nhiên không thể giống như trước.

Chỉ có Ryan đang ngoáy lỗ mũi, mắt hướng lên trên, không biết đang nhìn cái gì. Dù sao tư thế đó cũng rất kiêu ngạo.

Alexis an ủi Đỗ Duy. Đỗ Duy vẻ mặt buồn bã, nhưng trong lòng bất an.

Đúng lúc này, Kane bước tới, nhìn quanh, đưa mắt nhìn chằm chằm vào hai chiếc quan tài đá trên mặt đất, rồi dừng lại trên James và Tiquel một lúc.

Sau đó, ông ta lại nhìn về phía Đỗ Duy, nghiêm túc nói: "Thưa ngàiĐỗ Duy, đã xảy ra chuyện gì ở đây? Chúng ta vẫn không thể lại gần, có phải các Ma Thần…"

Đỗ Duy sửng sốt, như được vực dậy tinh thần, vội vàng nói: "Thưa ngài Kane, đúng như ngài nghĩ, giáo hội của Twilight đã bị Ma Thần tấn công. Giờ Twilight chỉ còn Matthew và Tiquel sống sót."

Hắn không đề cập đến James vì James vốn là nằm vùng.

Còn Ryan là thuộc hạ của hắn.

Kane gật đầu với Đỗ Duy, rồi giọng trầm nói: "Vậy giáo hội phải làm gì bây giờ? Ma Thần đã rời đi? Hay vẫn còn?"

Đỗ Duy cau mày nói: "Tiếp quản Thụy Sĩ đi, Ma Thần đã bị tôi dùng phương pháp đặc biệt đày đến không gian ma quái, nó không thể để nào thoát ra khỏi đó."

Mắt của Kane sáng lên: "Thật tuyệt, quả là ngài. Trước đây tôi còn lo lắng ngài có thể xảy ra chuyện, không ngờ ngài lại giải được một Ma Thần."

Thiếu chút nữa Kane buột miệng nói ngài công tước.

Đỗ Duy nhìn ông ta thật sâu, chỉ vào 2 cỗ quan tài nói: "Đem 2 cỗ quan tài này trở về giáo hội, nhất là cái còn chưa mở ra, không được cho ai đụng vào. Phải canh phòng nghiêm ngặt."

Kane hơi khó hiểu: “2 cỗ quan tài này trong đó có gì?”

2 cỗ quan tài, một cái là Ryan đã nằm, cỗ còn lại hoàn toàn chưa được mở.

Đỗ Duy gật đầu: “Hẳn là có cái gì trong đó, nhưng hiện tại cũng không biết là cái gì, dù sao ông cứ mang về giáo hội trước, khi nào có thời gian ta lại mở ra xem.”

Giờ không tiện mở, gửi cho giáo hội là an toàn nhất. Ban đầu, hắn vẫn có thể đặt nó trong bức tranh sơn dầu, nhưng khi bức tranh sơn dầu được sử dụng để đày ải Ma Thần Lamer, nó đã biến mất và không thể lấy lại được.

Kane nghiêm nghị gật đầu: “Ra vậy.”

Sau đó ông ta quay đầu ra lệnh cho thuộc hạ mang quan tài đi.

Đỗ Duy lúc này mới sửng sốt, quay đầu lao đến bên Alexis đang đứng bên cạnh, rồi nói xin lỗi: “Xin lỗi em yêu… một khi anh quá tập trung, rất dễ dàng lơ là em, em đừng giận anh.”

Đương nhiên đó chỉ là “diễn”.

Đầu tiên là vờ ngẩn ngơ, sau đó đợi đến khi Kane mở miệng, lại choàng tỉnh, rồi nói chuyện với Alexis về những chuyện kia, và vấn đề sẽ kết thúc.

Alexis thở dài nhìn Đỗ Duy: “Em không phiền, em chỉ là… em…”

Nàng có vẻ rất do dự.

“Em muốn nói với anh điều gì?”

“Em…”

Alexis đấu tranh một hồi mới nói: “Em… Đỗ Duy, em có thể tin tưởng anh được không?”

Đỗ Duy cau mày, tuy nàng đã bị mình gạt, nhưng cũng nàng vẫn còn băn khoăn.

Sau đó hắn không thể không tự hỏi mình: “Mình có thể tin tưởng em ấy không?”

Đây là một câu hỏi rất khó trả lời.

Alexis đã cõng hắn từ dưới đáy biển lên, khi đó hắn sắp chết, nhưng nàng đã cõng hắn trên lưng và đi chân đất suốt đêm để được đưa hắn đến bệnh viện điều trị.

Nếu không có Alexis, hắn đã chết từ lâu rồi. Mà Ryan Hamel đã nói rằng người phụ nữ này sẽ giết mình một lần trong tương lai.

Đỗ Duy là một người rất lý trí, hắn cảm thấy không nên tin Alexis, nhưng hắn không thể phủ nhận tình cảm của Alexis dành cho mình. Thậm chí sẵn sàng hy sinh tính mạng bản thân để cứu hắn.

Cho dù là sai, Đỗ Duy cũng thừa nhận.

Hơn nữa, thay vì nghi ngờ Alexis, hắn càng nghi ngờ Minette hơn. Hắn đã luôn cảnh giác với người phụ nữ đó.

Cuối cùng, Đỗ Duy cười nhẹ đối với Alexis, hắn nói: “Em luôn có thể tin tưởng anh.”

Chương 687: Trở lại New York

Alexis có tin hay không, Đỗ Duy không biết, dù sao hắn tin là được.

Ryan ở bên cạnh cũng nghe được những lời này, hưng phấn tán thưởng: “Chủ nhiệm! Ryan em sẽ luôn tin tưởng anh!”

Bộp bộp bộp… tiếng vỗ tay rất kêu.

Điều này khiến tâm trạng xao động của Alexis lập tức trở nên bình lặng.

Nàng không vui khịt mũi, cố kìm nén cảm xúc trong lòng, lập tức nói: “Ryan? Cậu ta là thuộc hạ mà anh đã đề cập trước đây?”

Sao trông ngu ngu thế nào vậy.

Đỗ Duy cười nhạt, biết chuyện này rốt cuộc cũng xong, bèn giới thiệu với Alexis: “Cậu ấy là Ryan mà anh đã kể, nói là thuộc hạ nhưng thật ra là bạn. Lần này anh đến Thụy Sĩ là để đón cậu ta.”

Alexis ồ lên và gật đầu với Ryan: “Chị là Alexis, hôn thê của Đỗ Duy, xin chào Ryan.”

Ryan kêu lên: “Vị hôn thê? Chủ nhiệm, chúng ta đang học y! Tại sao anh lại có vị hôn thê? Còn em thậm chí còn không có bạn gái.”

Đỗ Duy ho khan nói: “Đó là bởi vì chú dồn hết thời gian vào trong tri thức y học, nhưng anh không được như vậy. Vậy

nên sau này thành tựu y học của chú chắc chắn sẽ cao hơn anh.”

Ryan chợt hiểu ra: “Hóa ra là như vậy, nhưng em là quý tộc, nhất định phải có vợ. Nếu không vợ thì sau này ai sẽ kế thừa tước hiệu của em?”

Đỗ Duy thầm nói: “Phương Đông chúng ta có câu nói, duyên đến tự nhiên sẽ có. Chú cứ chờ đi.”

Ryan vò đầu bứt tai, duyên phận?

Đó là thứ gì?

Dù sao gã ta cũng là quý tộc, hơn nữa còn là hoàng đế nên phải tuỳ vào duyên phận?

Ryan không kìm được nghĩ thầm: “Mình cảm thấy không đúng, lúc mình còn ở Hill từng xem tivi, mình thấy các hoàng đế thời xưa có rất nhiều vợ và rất thích ngoại tình. Vì mình đã là Hoàng đế, thì mình cũng phải có. “

“Cho dù bây giờ mình chỉ là một nam tước, hậu cung của mình sẽ không vô duyên vô cớ không có.”

“Có phải vì mình trở thành nam tước mà bọn họ đều bỏ chạy?”

“Không, minh phải tìm cách lấy lại những người phụ nữ của mình.”

Ryan là một bệnh nhân tâm thần, suy nghĩ rất nhanh nhạy. Đỗ Duy cũng không đoán được suy nghĩ của gã, thấy Ryan có vẻ trầm ngâm, hắn không nói gì thêm.

Tiquel và James nhìn nhau, vẻ mặt rất phức tạp. Giờ thì Twilight đã không còn nữa, hai người họ là hai người bị ảnh hưởng nặng nhất.

Một người là thành viên trung thành của Twilight. Một người là nội gián đã lẻn vào Twilight. Công việc của họ đã hoàn toàn trật bánh.

May mắn thay cho James, sự nghiệp nằm vùng của hắn dù kết thúc, nhưng sau khi trở lại giáo hội, y đoán mình sẽ được thăng làm giám mục.

Không ai có thể bỏ qua chức vụ này.

Nhưng Tiquel thì khó chịu, gã vẫn đang nghĩ đến việc đi làm kiếm tiền, rồi còn tìm Ryan đổi một quả thận giống như đúc, giờ giáo hội sẽ tiếp quản nơi này…

Tiquel là một thành viên của Twilight, và mối quan hệ giữa Twilight và giáo hội rất vi diệu.

Tiquel do dự một lúc, khi thấy Kane đã mang quan tài đi cùng những người khác, thậm chí còn không để ý đến gã, gã biết rõ là tại sao.

Lý do rất đơn giản, người có quyền lên tiếng ở đây là Đỗ Duy. Vì vậy Tiquel che vết thương trên lưng, đi tới trước mặt Đỗ Duy, định nói.

Đỗ Duy cau mày, lập tức nói: “Tiquel, ông cứ gọi tôi là Đỗ Duy.”

Alexis đang ở đây, hắn không muốn bị gọi là Công tước.

Tiquel không hiểu, đành nói: “Thưa ngài Đỗ Duy, tôi muốn tham gia giáo hội, ngài có thể giúp tôi được không?”

Đỗ Duy bình tĩnh nói: “Gia nhập giáo hội? Twilight là tổ chức Hunter trước đây của giáo hội, ông trở về giáo hội sẽ có ai ngăn cản không?”

Tiquel cười khổ: “Trước đây tôi là người trung lập, gia nhập giáo hội không khó, nhưng nhất định sẽ gặp phải một số phiền phức. Nếu ngài đồng ý, tôi muốn đi theo ngài.”

“Tôi nhớ hình như ngài còn phụ trách Sở Tài Phán của giáo hội?”

Chức vụ và thân phận của Đỗ Duy vẫn luôn còn, chỉ là hắn không để ý nhiều đến nó, lại luôn hành động một mình. Về cơ bản chỉ có vài người trong Sở Tài Phán, hắn cũng chưa từng quản lý nó.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý: “Đúng, tôi sẽ thông báo với giáo hội, sau đó ông đến Sở Tài Phán giải quyết sự kiện linh dị.”

Tiquel dù thế nào cũng là một Hunter. Hơn nữa, gã có địa vị cao trong Twilight, luôn chịu trách nhiệm quản lý, cũng có thể hữu ích nếu làm thuộc hạ của mình.

Còn chuyện liệu Tiquel có phản bội hắn hay không…

Thì có thể tham khảo số phận của Pennywise.

Lúc này, người của giáo hội lái một chiếc xe container lớn, Kane yêu cầu xếp 2 cỗ quan tài này lên, sau đó 2 cỗ quan tài này sẽ được chuyển đến giáo hội.

“Ngài Đỗ Duy, tôi sẽ đích thân đưa cỗ quan tài đến giáo hội, hiện tại ngài có kế hoạch gì? Cùng tôi trở về hay sao ạ?”

Kane hỏi, Máu của Jesus trong giáo hội không biết có chuyện gì xảy ra mà mấy ngày nay luôn ở trong trạng thái trầm lặng, không thể rời đi quá lâu.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi tạm thời không trở lại giáo hội, tôi sẽ đưa Ryan trở về New York vài ngày, bên kia còn một số việc chưa giải quyết.”

Hắn đang đề cập đến đồng hồ của Lamer, hắn muốn biết liệu thứ đó có còn ở đó không sau khi Lamer bị lưu đày, hắn cũng muốn biết liệu Minette có còn ở trong đồng hồ hay không.

Kane cũng không hỏi quá nhiều: “Được rồi, nếu vậy thì tôi sẽ đưa James cùng Tiquel trở về. Giáo hội cần đăng ký thông tin.”

James im lặng đi về phía trước, có chút không nỡ liếc nhìn Ryan.

Ryan thì rất vô tâm, trông gã có vẻ phấn khích khi nghĩ đến việc xây dựng lại Bệnh viện Tâm thần Hill sau khi trở lại New York, đến lúc đó gã sẽ là khó viện trưởng.

Nhưng Tiquel lại nhìn Đỗ Duy với vẻ cầu cứu, Đỗ Duy nhàn nhạt cười chào hỏi Kane: “À đúng rồi, Tiquel cũng không tệ. Khi nào đến giáo hội, hãy xếp ông ấy vào Sở Tài Phán, tôi cần người tài giỏi như thế này.”

“Dạ, thưa ngài Đỗ Duy.”

Kane nhìn Tiquel bằng ánh mắt kỳ lạ, nhưng ông đã quá già và không muốn tham gia vào chuyện này. Dù gì Công tước đã nói, đương nhiên không có lý do gì để từ chối.

Ngay sau đó, nhóm người đã giải tán.

…

Một vài tiếng sau, một chiếc máy bay đã cất cánh từ một sân bay Thụy Sĩ và hướng đến New York.

Trên máy bay, Đỗ Duy và Ryan ngồi cùng nhau.

Alexis lần này đột xuất đi ra ngoài, bên gia tộc Wittbach còn cả núi chuyện, nàng ở bên Đỗ Duy ở một lúc, rồi lên máy bay khác rời đi.

…

Vào lúc này, ở một nơi khác.

Sân bay New York, chênh lệch múi giờ giữa hai thành phố là rất lớn.

Thụy Sĩ là vào buổi sáng, còn ở New York là hoàng hôn.

Tại sảnh của sân bay New York, Tom và Cha Tony ngồi trên ghế và cùng nhau hút thuốc lá.

Hút thuốc ở nơi công cộng là rất trái đạo đức. Nhưng hai người này làm gì có cái gọi là đạo đức.

"Người anh em tốt của em nói rằng anh ấy đã mang về một người bạn tốt từ Thụy Sĩ. Bạn của anh ấy là bạn của chúng ta. Em đã lên kế hoạch cho buổi lễ chào đón tối nay."

(hai người này chuyển thành anh-em dâm đang rồi nhé)

"Đỗ Duy dường như nói rằng bạn của anh ấy là một người mất tích từ Bệnh viện Tâm thần. Vì mọi người đều đến từ New York, người bạn này phải cảm nhận được sự nhiệt tình của New York!"

Chương 688: Bầu không khí trở nên quái dị

Tại sân bay New York.

Khi Đỗ Duy đưa Ryan đến phòng chờ ở sân bay, Tom và Cha Tony lập tức nhìn thấy bọn họ, bèn đứng lên chào hỏi.

Tom mặc đồng phục, miệng ngậm điếu thuốc, liếc nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy mặc áo gió, nhìn có vẻ hơi gầy, đồng thời còn đeo kính râm, khí chất rất lạnh lùng, vô cảm. Điều này không phù hợp với thói quen của hắn.

Ryan trong bộ vest và đôi giày da, trông giống như một người thành đạt… với điều kiện là gã không nói chuyện.

Cha Tony cũng nhận thấy những thay đổi của Đỗ Duy. Ông tò mò hỏi: “Anh Đỗ Duy, sao anh lại đeo kính râm? Anh muốn thay đổi phong cách sao?”

Tom thầm cau mày, anh cảm thấy không bình thường. Là một cảnh sát, tuy Tom dành một nửa thời gian cho việc chơi gái, nhưng anh cũng xuất thân từ một trường cảnh sát chính quy, sự nhạy cảm trong nghề nghiệp khiến anh cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản.

Quả nhiên Đỗ Duy tháo kính râm xuống, lộ ra một đôi mắt đỏ ngầu, cứ như thức đêm quá nhiều, nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ phiền muộn khó giải thích.

Khi mọi người nhìn thấy, họ đều cảm thấy ớn lạnh. Hắn bất lực nói: “Như Cha thấy, mắt tôi bị tổn thương, nên hiện tại chỉ

có thể dùng kính râm che lại.”

Để giết Lamer, hắn đã phá hủy đôi mắt của mình.

Mặc dù đã dùng mắt của Shadow để thay thế, nhưng chúng không tốt bằng đôi mắt ban đầu. Hơn nữa, nếu đưa Shadow ra ngoài, hắn sẽ mất đi thị giác. Nói cách khác, đôi mắt lạnh lùng và điềm tĩnh của hắn có thể không bao giờ trở lại nữa.

Cha Tony không biết sự tình nghiêm trọng, gật đầu, chợt nói: “Cậu vẫn khoẻ là tốt rồi, trở về nên chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, rồi mắt của cậu sẽ lành lại thôi.”

Tom có chút khó hiểu, nhưng Đỗ Duy rõ ràng không muốn nhiều lời, anh cũng không tiện hỏi thêm. Vì vậy, hắn nhún vai lấy ra một điếu thuốc đưa qua: “Dù sao cũng hoan nghênh trở về, người anh em.”

“Cảm ơn.” Đỗ Duy nhận lấy điếu thuốc, tự mình châm lửa.

Sau đó, hắn nói với Ryan: “Họ là Tom và Cha Tony, anh đã giới thiệu với chú trên máy bay. Trong tương lai nếu chú có bất cứ vấn đề gì, chú có thể nói với họ.”

Ryan liếc nhìn Tom và Cha Tony. Gã không muốn dính líu đến hai người này, dù sao thì gã cũng là một quý tộc, có thể thấy Tom đang mặc đồng phục cảnh sát, còn Cha Tony thì mặc đồng phục giáo sĩ, hai kẻ này chỉ là cảnh sát và tu sĩ.

Quen biết họ chẳng có lợi ích gì. Suy nghĩ xong, gã duỗi tay nói: “Xin chào, ta là Ryan, ta là quý tộc, hai chú có thể gọi ta là nam gước Ryan.”

Nói cứ như đây là sự thật. Ít nhất thì giọng điệu có vẻ bình thường.

Cha Tom và Tony đều tin đó là sự thật, cả hai đều choáng váng.

Cái gì đây trời?

Nam tước?

Ryan này không phải là người mất tích từ Bệnh viện Tâm thần Hill sao?

Gã là nam tước sao?

Thật hay giả đây?

Tom bắt tay Ryan một cách tượng trưng: “Xin chào Ryan, nhưng… anh thực sự là nam tước sao? Anh không phải là bệnh nhân tâm thần sao?”

Ryan khinh miệt nói: “Bệnh nhân tâm thần? Sao chú có thể xúc phạm một nhà quý tộc như vậy được. Talà một quý tộc đã được sắc phong đàng hoàng, ta có cả lãnh thổ của mình, nhưng giờ đã bị phá hủy. Nếu không, hai chú phải quỳ xuống khi nhìn thấy ta!”

Tom nhìn Đỗ Duy đầy nghi ngờ.

Đỗ Duy rất xấu hổ. Hắn không muốn Tom và Cha Tony coi Ryan như một kẻ tâm thần. Điều đó không tốt cho Ryan. Đôi khi, những người có vấn đề về tinh thần này rất dễ bị ảnh hưởng bởi thế giới bên ngoài, ánh mắt và giọng nói của người khác có thể khiến họ bị tổn thương.

Vậy nên hắn nghiêm túc nói: “Cậu ấy nói gì thì cứ lắng nghe thôi, nhưng hãy cứ coi cậu ấy như một người bình thường, đừng quá để ý.”

Tom rất tin tưởng Đỗ Duy nên lúng túng nói với Ryan: “Xin lỗi Ryan, tôi đã hiểu lầm cậu.”

Vừa nói anh vừa định rút tay về. Nhưng Ryan hoàn toàn không có khái niệm này, gã nắm tay Tom và kiêu ngạo nói: “Coi như thằng nhóc chú biết điều, chú không thể chịu nổi cơn giận của Nam tước Ryan. Ta có một chiến điện thoại có thể khiến chú phá sản trong phút chốc.”

Trái tim của Tom đã bị sốc. Ryan này còn là người đàn ông quyền lực?

Lễ đón tối nay có lẽ phải nâng cấp. Chỉ không biết, quý tộc này có thích khu đèn đỏ không?

Có lẽ sẽ không thích?

Dù sao nơi đó hơi hạ đẳng.

Ryan lúc này mới buông tay ra gật đầu với Cha Tony đang khó hiểu: "Bổn nam tước này rất coi trọng chú, chú cứ làm việc chăm chỉ, chúng ta sau này nhất định sẽ có liên hệ, ừm… ta rất coi trọng chú."

Cha Tony ngạc nhiên hỏi: "Nam tước Ryan… không, ngài Ryan, ngài nói như vậy là có ý gì, chúng ta liên quan gì đến nhau?"

Đỗ Duy cũng khó hiểu. Thế giới quan của Ryan cũng giống như người thường, ngay cả hắn cũng khó mà tiếp nhận được mạch não của Ryan.

Cả bản thân Ryan cũng thấy khó hiểu, gã tự nghĩ: "Đúng vậy, tôi có liên quan gì với lão ta? Tôi vừa muốn nói điều gì?"

"Ồ, hiện tại ta mới nhớ ra. Dù sao ta cũng từng là hoàng đế. Sau này ta sẽ tái lập lãnh thổ của mình, thiết lập quốc thổ của Ryan bệ hạ. Ta hẳn là đang tìm một tôn giáo để trò quân vương quyền thần thụ."

"Vì vị linh mục Tony này cũng là một giáo đồ, nên sau này khi tôi lên ngôi sẽ để lão hỗ trợ. Bằng cách này, địa vị hoàng đế của ta không thể bị lung lay."

Suy nghĩ của Ryan rất kỳ lạ, gã thậm chí còn biết khái niệm quân quyền thần thụ, cũng không biết nó đến từ đâu. Nhưng để Cha Tony hỗ trợ gã lên ngôi, điều này có hơi ảo tưởng hay không?

Ryan mỉm cười nhìn Cha Tony: “Chờ ta thành lập lãnh địa của mình, chú sẽ biết giữa ta và chú có liên hệ gì. Đừng lo, chú và Tom đều là bạn của chủ nhiệm thì cũng là bạn của Nam tước Ryan, ta chắc chắn sẽ không để hai chú chịu thiệt.”

Đúng lúc này, Ryan nhìn vào mắt Tom và Cha Tony như thể đang nhìn vào các đại thần của đất nước tương lai của mình.

Ừm…

Cảnh sát Tom chính là đại tướng của đất nước.

Còn Cha Tony thì tương lai sẽ đảm nhiệm chức vị Giáo hoàng của Ryan. Theo nhận thức của Ryan, địa vị của hai người này đã rất cao.

Cha Tom và Tony hơi khó chịu với Ryan. Họ luôn cảm thấy rằng Ryan này dường như không phải là một nhà quý tộc, ngược lại có gì đó kỳ quái.

Đỗ Duy ở bên cạnh lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Về trước đi.”

Tom ngay lập tức nói: “Đi thôi, hôm nay tôi và Cha Tony mời khách, chúng tôi sẽ tổ chức một buổi lễ chào đón hai người tại một nhà hàng tốt nhất ở New York. Sau khi ăn xong, chúng tôi sẽ đến một club cao cấp vào buổi tối, tôi sẽ cho hai người thấy sự nhiệt tình của người dân New York.”

Chương 689: Tâm lý của Matthew hoàn toàn sụp đổ

Buổi tiệc chào mừng ở New York diễn ra rất nồng nhiệt. Ít nhất, Tom và Cha Tony rất nhiệt tình.

Trong bữa ăn, ngay cả Đỗ Duy cũng uống vài ly rượu vang đỏ. Nhưng hắn không ở lại lâu, vì hắn còn bận lòng về đồng hồ của Lamer.

Nhưng 3 người Tom, Cha Tony và Ryan lại ở bên nhau rất vui vẻ. Vậy nên khi Đỗ Duy rời đi, hắn không mang theo Ryan.

Hắn nói với Tom: "Hãy chăm sóc Ryan, đừng đưa cậu ấy đến nơi không nên đến."

Tom lúc này còn chưa say, anh vỗ ngực hứa: "Cứ giao Ryan cho tôi, anh yên tâm đi. Hôm nay cậu ấy sẽ ngủ với chúng ta trong nhà thờ, ngày mai anh cứ đến đón người."

Tom đã đảm bảo rồi, Đỗ Duy cũng sẽ không nói gì thêm.

Hắn dặn dò Ryan thêm vài câu, rồi rời khỏi nhà hàng trước. Vấn đề chỉ phát sinh sau khi 3 người Tom uống quá nhiều.

Mối quan hệ giữa đàn ông phụ thuộc vào 3 điều: uống rượu, hút thuốc và cùng chơi đĩ.

Ryan uống cạn ly rượu, ánh mắt mơ màng, ngậm điếu thuốc, mặt đỏ gay hét: "Ryan là số một thế giới, tuyệt vời nhất!!"

Tom gạt đi và nói: "Tuyệt vời của cậu chưa hẳn là tuyệt vời, phải là đàn ông thực sự, cậu chỉ thật sự tuyệt vời đi cùng

Cha Tony và tôi!”

Cha Tony cũng hùa theo: “Đúng! Ryan, chắc chắn cậu chưa tận hưởng thú vui đàn ông bằng chúng ta. Cậu có biết Tom và anh có thân phận gì không?”

Ryan say sưa hỏi: “Hai… hai người có thân phận gì ngon hơn tôi sao? Tôi đã từng làm hoàng đế đó.”

Tom cười nói: “Làm hoàng đế thì có ích gì, làm đàn ông mới là hạnh phúc nhất. Cha Tony và tôi được mệnh danh là Chiến thần ở khu đèn đỏ. Cậu có biết điều đó có nghĩa là gì không?”

Cha Tony mỉm cười đắc thắng.

Ryan lắc đầu lẩm bẩm: “Chiến thần của khu đèn đỏ? Nghe hoành tráng thật, nhưng khu đèn đỏ ở đâu?”

Tom cười khẩy, cười rất đểu: “Khu đèn đỏ là thiên đường của đàn ông, là cây xăng của cậu và tôi, nơi một người đàn ông thực thụ có thể trải nghiệm sung sướng trên đời, chỉ cần anh giàu có và quyền lực thì phụ nữ nào cũng có thể chơi được.”

Ryan nghe đến đây, đột nhiên thốt lên: “A! Còn có chỗ tốt như vậy sao?”

Tom cười nói: “Vừa nhìn đã biết cậu chưa trải sự đời, cậu còn là quý tộc, còn chưa tới khu đèn đỏ. Nhưng đừng lo, Tom hôm nay tâm tình rất tốt, tôi sẽ đưa cậu trải nghiệm sự nhiệt tình của người dân New York.”

Ryan do dự: “Nhưng chủ nhiệm không cho tôi tới nơi như vậy.”

Tom khinh thường ngậm một ngụm thuốc, sau đó phun ra vòng khói nói: “Anh ta? Lời của anh ta không tính, anh ta rất vô cảm, có bạn gái liền bỏ rơi tôi và Cha Tony.”

“Tổ đội chiến thần của khu đèn đỏ luôn dành chỗ cho hắn, nhưng mỗi lần kêu anh ấy tham gia thì anh ấy đều không tới.”

“OK, giờ Ryan cậu đang ở đây, tôi thông báo: chúng ta sẽ thêm một vị tướng vào tổ đội chiến thần của Khu Đèn Đỏ. Trong tương lai, Ryan sẽ là người của tổ đội chiến thần của chúng ta. Ở mảnh đất New York này, cậu đến bất kỳ khu đèn đỏ nào, chỉ cần báo tên tôi là sẽ được chơi miễn phí.”

Ryan kinh ngạc: “Con có thể chơi chùa?”

Cha Tony đặt ly rượu xuống, chuẩn bị tinh thần, biết Tom nhắc đến khu đèn đỏ thì đêm nay họ sẽ có đêm không ngủ.

Tom khịt mũi và nói với Cha Tony: “Anh giải thích với Ryan biết chúng ta có bao nhiêu mánh khóe trong tổ hợp chiến thần của Khu Đèn Đỏ.”

Cha Tony ngay lập tức mỉm cười với Ryan: “Cậu Ryan, cậu không biết chơi chùa ở khu đèn đỏ chắc chắn là không thể chấp nhận được. Nhưng Tom là Cảnh sát trưởng của New York, cậu chỉ cần kêu tên của anh ta là có thể chơi chùa. Nếu những người đó không đồng ý, ngày mai sẽ có một cuộc đàn áp của cảnh sát diệt mại dâm.”

“Những người ở khu đèn đỏ dù thế nào cũng phải nể mặt Tom. Đây là một thói quen mới mà chúng tôi đã nghiên cứu ra gần đây.”

“Lúc cậu và Đỗ Duy chưa quay lại, hai người chúng ta đã sướng khoái ra sao. Bây giờ toàn bộ khu đèn đỏ ở New York đều biết đến tổ đội Chiến thần của chúng ta.”

Ryan thật sự rất kích động. Gã cho rằng tổ đội chiến thần của khu đèn đỏ rất mạnh mẽ, thú vị hơn nhiều so với khi gã còn là một quý tộc, và danh hiệu chiến thần còn hấp dẫn hơn nam tước. Bên cạnh đó, gã vẫn chưa quên mình không hề có harem.

Hắn ngẫm nghĩ một chút: Ta là hoàng đế, hậu cung của ta nhất định phải là phụ nữ, mà khu đèn đỏ toàn là phụ nữ, không phải khu đèn đỏ là hậu cung của ta sao?

Suy nghĩ về điều này, Ryan dứt khoát nói: "Được rồi! Tôi quyết định tham gia cùng hai người, tôi không muốn trở thành quý tộc, tôi muốn trở thành chiến thần của khu đèn đỏ."

Tom vỗ bàn phấn khích nói: "Được rồi! Từ nay cậu sẽ là vị trí C trong tổ đội chúng ta, và hôm nay sẽ là ngày bộ ba chúng ta chính thức lên sàng."

"Đi nào, tôi đãi!"

…

Đêm nay đám người Tom sẽ tha hồ thác loạn với gái và rượu.

Nhưng ở bên châu Âu xa xôi, có một người cũng liên quan đến Ryan đang không vui chút nào.

Người đó là Matthew.

Vào lúc này, Matthew mặc một chiếc áo khoác dài, đội mũ trùm đầu che đi mái tóc hoa râm và khuôn mặt nhăn nheo, lão đi trong bóng tối đến một ngân hàng, đứng trước máy ATM.

Hunter cũng là con người, cũng phải ăn uống, ngủ nghỉ.

Mặc dù Matthew từ lâu đã không còn nhân tính, nhưng điều đó dựa trên một "lão" khác, và giờ lão đã mất hoàn toàn liên lạc với "lão" khác.

Sức lực cũng ngày càng giảm sút.

Đủ bệnh tật của con người đang hành hạ lão ta.

Đúng…

Hunter kỳ cựu này đã sống hai trăm năm, còn thằng chó Ryan đã hủy hoại cả Twilight mà lão dọc công xây dựng.

Lão không một xu dính túi, chỉ có vài chiếc thẻ ngân hàng.

“Ryan, mày chờ đó, tao nhất định bắt mày phải trả giá đắt.”

Matthew mở áo choàng ra, trong đó có một cuốn sách dày, đó là cuốn sổ đen trong căn hần đá, có ghi dòng chữ: được viết khi Công tước sinh ra.

Lão lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng từ trong ví. Đây là vật mà Tiquel đã làm cho lão từ nhiều năm trước.

Nghĩ đến Tiquel, Matthew không khỏi thở dài: “Thật tuyệt nếu Tiquel ở đây, loại chuyện vặt vãnh này có thể để cho cậu ấy giải quyết.”

Hoài niệm một lúc, Matthew mới vụng về nhét chiếc thẻ ngân hàng vào khe hở trên máy ATM, mất một lúc lâu mới tìm thấy chức năng kiểm tra số dư.

Tuy vậy, lúc nhìn thấy số 0 trên màn hình, Matthew lập tức bị sốc.

“WTF? Tiền của ta đâu? Ta đã tiết kiệm tiền trong hai trăm năm?”

“ĐMM! Tiền của ta đâu!”

Lão đang tính đến sau này xây dựng lại Twilight, nhưng tiền của lão đã không còn một xu.

“Có lẽ thẻ này không còn tiền, ta phải dùng thẻ khác.”

Matthew tự nhủ như vậy, lão nhanh chóng lấy ra những chiếc thẻ khác, rồi lần lượt nhét vào máy ATM.

Tuy vậy tất cả đều là 0.

Matthew suy sụp: “Ai có thể cho ta biết tất cả tiền của ta đã đi đâu?”

Đúng lúc này, điện thoại của Matthew rung lên. Lão sờ soạng một hồi, lấy trong túi ra chiếc máy điện thoại cục gạch

kiểu cũ, bấm nút trả lời, giọng nói gắt gỏng của một người đàn ông từ đầu dây bên kia truyền đến: “Anh là người phụ trách Twilight phải không? Twilight của anh đã vay ngân hàng chúng tôi 700 triệu đô. Đừng nghĩ đến việc bỏ trốn, để tôi nói cho anh biết, tôi đã kiểm tra rồi, Twilight đã vay tiền trên rất nhiều nền tảng cho vay.”

“Tất cả số nợ này đều tính lên trên đầu của anh, nếu anh chạy trốn, chúng tôi sẽ truy đuổi anh trên toàn thế giới.”

“Nau chóng trả tiền đi!”

Khuôn mặt già nua của Matthew trở nên đen kịt, lão giận dữ đập vỡ chiếc điện thoại.

“A a a a a a! Ai làm a! A a a a a! Ta nhất định phải giết hắn!”

Chương 690: Đồng hồ của Lamer biến mất

Đối với Matthew, lão chưa bao giờ nghĩ điều kinh khủng như vậy sẽ xảy ra với mình. Bất ngờ hơn nữa là vụ phá sản của Twilight có liên quan đến Ryan. Lão chỉ biết Ryan không hề đơn giản, thậm chí cũng chưa từng nghi ngờ nguyền rủa tiêu chảy lúc trước đều do Ryan gây ra.

Cũng bởi định kiến quá sâu. Ngay cả khi ai đó nói với Matthew rằng năng lực của Ryan là muốn gì được nấy, lão cũng sẽ nghĩ người kia là một kẻ mất trí. Vì vậy, lão không thể đoán được rằng chính tên trộm này đã lấy trộm tiền của Twilight và điên cuồng vay tiền bên ngoài, chỉ riêng ngân hàng đã nợ 700- 800 triệu.

Oh my god…

Lão đã sống hai trăm năm nhưng chưa từng khổ sở như vậy.

“Chẳng lẽ là vấn đề của ta?”

Matthew quần áo rách rưới bước đi trên con phố vắng lặng, lão đang ở Châu Âu vào nửa đêm, không có ai trên đường, xung quanh chỉ là không gian vắng lặng, lạnh lẽo.

Thể lực giảm mạnh, cơ thể còn cảm nhận được cơn đói đã mất từ lâu.

“Những người có ý xấu với Twilight hẳn là kẻ thù của tôi, có thể là nhiều người liên hợp đưa ra quyết định, hơn nữa việc chuyển nhượng tài sản cũng không thể thiếu người trong nội bộ.”

“Chắc chắn có nội gián.”

Matthew cảm thấy rằng nếu không có nội gián thì lão không thể thảm như hiện giờ. Nhưng giờ lão bất lực, khi bước đến máy bán hàng tự động, Matthew nhìn đống đồ ăn trong máy bán hàng tự động với vẻ thèm thuồng.

“Ta cần ăn.”

Đói không hề dễ chịu.

Nhưng giây tiếp theo, lão lại lắc đầu, quay lưng bước đi và lẩm bẩm: “Ta đã sống hai trăm năm. Cho dù chết đói, ta cũng sẽ không vô sỉ đến mức đi ăn trộm.”

“Ta còn có thể chiến đấu, thực lực của ta vẫn còn, thậm chí ở trên cả phương Tây, ta vẫn là một Hunter hàng đầu. Có lẽ ta nên liên hệ với vài gia tộc tài phiệt, có thể họ sẵn sàng giúp ta trả nợ, nếu thể diện của ta đủ lớn.”

Ánh mắt ngập ngừng của Matthew dần dần được thay thế bằng sự kiên định, lão bước vào bóng tối, sau đó bóng dáng nhanh chóng biến mất.

…

Vào lúc này ở một nơi khác. Tại New York, khu biệt thự ở trung tâm thành phố.

Trời đã về khuya, gần đây nhiệt độ tiếp tục giảm xuống nên ban đêm cực kỳ lạnh. Đỗ Duy đứng ở cửa biệt thự, ánh mắt bình tĩnh, lạnh lùng.

Đương nhiên hắn đã tháo kính râm, đôi mắt đỏ ngầu giúp hắn có thị giác của Shadow. Dưới ánh trăng tĩnh mịch, bóng hắn kéo dài rất dài, một phần tan vào bóng tối.

Hắn nhìn thấy toàn bộ căn biệt thự lộ ra một cảm giác trống trải sâu sắc. Lý do mô tả trống rỗng là vì nó hoàn toàn đối lập với biệt thự trước đó.

Biệt thự ngày xưa gồm cả phòng khám tư vấn tâm lý sớm nhất, cho hắn cảm giác an tâm.

Ừ… cứ yên tâm.

Bởi vì trong nhà hắn luôn có rất nhiều ác linh, lũ ác linh đó không thể giết chết hắn, lại còn bảo vệ hắn.

“Tôi cảm thấy xa lạ với chính mình.”

Đỗ Duy thầm nói ra lời này, hắn đưa tay sờ sờ đôi mắt của mình, là mắt của Shadow chứ không phải của hắn.

Sau khi trở thành một Hunter, bạn sẽ ngày càng giống ác linh.Chẳng hạn như Alvin Dawkwe, Kane, và Đức Giáo hoàng Phelan, họ đều như thế này.

Đỗ Duy trước đây đã sử dụng nhiều phương pháp khác nhau để giải quyết tai hoạ ngầm của ác linh hoá, hơn nữa hắn đã không trải qua điều này trong một thời gian dài. Cũng không phải vì xói mòn nhân tính, mà là sự thay đổi của cơ thể.

Sử dụng đôi mắt của ác linh làm đôi mắt của mình, hắn chưa bao giờ nghe nói Hunter nào làm được điều này. Ngoài ra, ác linh Đỗ Duy thật ra chính là mặt khác của Đỗ Duy, ngủ càng lâu thì ảnh hưởng càng lớn đối với Đỗ Duy.

Một người không thể cứ mãi duy trì một loại trạng thái, tâm trạng, điều đó sẽ chỉ gây ra những bệnh biến không thể đảo được trong tâm lý.

Thường được gọi là biến thái.

“Đợi khi tôi khác tỉnh lại, có thể sẽ khôi phục được đôi mắt.”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, cảm thấy vấn đề đôi mắt cũng không lớn, nhưng không biết “mình” kia khi nào mới tỉnh lại. Ít nhất thì trong một thời gian ngắn “mình” kia không thể thức tỉnh.

Đứng ở cửa biệt thự hồi lâu, Đỗ Duy mới cau mày, hít sâu một hơi, lấy chìa khóa ra, mở cửa bước vào.

Ngay khi vào nhà, hắn lập tức ngửi thấy mùi ẩm thấp trong phòng khách. Căn biệt thự đã không có người sử dụng, có mùi hôi cũng bình thường.

Nhưng Đỗ Duy không quan tâm, vừa vào phòng bèn nhìn chiếc đồng hồ cổ treo tường.

Đó là đồng hồ của Lamer.

Nhưng hắn không nghe thấy tiếng lách cách quen thuộc của kim đồng hồ. Trước đây, hắn cảm thấy căn biệt thự trở nên trống rỗng, bởi vì Lamer đã bị đày ải, mà Ma Thần này luôn ảnh hưởng đến nhà của Đỗ Duy.

Phòng khám tư vấn tâm lý là nơi bị ảnh hưởng sâu nhất, trở thành một cái động để nuôi dưỡng ác linh.

- Bộp bộp bộp…

Đỗ Duy đi tới gần chiếc đồng hồ cổ, dừng lại rồi cẩn thận nhìn nó.

Kim giờ, kim phút và kim giây của đồng hồ cổ đều được xếp chồng lên nhau, nhưng chúng đã ngừng quay, chỉ vào số VI. Đồng hồ của phương Tây, đặc biệt là những chiếc đồng hồ cũ, về cơ bản đều đánh dấu bằng chữ số La Mã thay vì chữ số Ả Rập.

Trong trạng thái Quỷ Nhãn…

Không, không có trạng thái Quỷ Nhãn.

Đôi mắt của Đỗ Duy giờ chính là Quỷ Nhãn, cảm thấy đồng hồ cổ trước mắt không khác gì đồng hồ bình thường, hoàn toàn là vật chết.

Trước đó, nó giống như một tồn tại khủng bố. Nó thể hiện sự kinh hoàng của nó mọi lúc. Dù đồng hồ không hoạt động, cũng không thể chủ quan.

“Tôi có rất nhiều nghi ngờ.”

Đỗ Duy nói với đồng hồ cổ: “Tao từng tưởng mày là môi giới của Lamer, hoặc mày chính là bản thân nó, nhưng khi tôi tiếp xúc với Vanity vào thời Victoria, để phong thư đánh cắp ký ức của đám người Alfalia.”

“Nó thấy rằng trong Vanity thời Victoria, có rất nhiều tồn tại giống hệt như mày. Mà giờ Ma Thần Lamer đã bị tao đày ải, nhưng mày vẫn ở lại thế gian, vậy mày tồn tại bằng cách nào?”

“Mày là áo khoác của nó? Hay là thể xác?”

“Hay chỉ là một thùng chứa do ai đó tạo ra?”

Đương nhiên, đồng hồ cổ không thể trả lời Đỗ Duy. Hắn chỉ đang nói ra nghi vấn trong lòng mình.

Rất nhiều nghi vấn không có lời giải, đó là về Minette. Đỗ Duy luôn tin rằng Minette có mối liên hệ khó giải thích với đồng hồ cổ, bởi vì một trong những bàn tay bị đứt lìa của Minette xuất hiện cùng với đồng hồ cổ. Chỉ là bàn tay đó đã bị hắn đốt thành tro. Trong một chiếc đồng hồ cổ không chỉ có Ma Thần Lamer mà còn có một bàn tay bị chặt đứt của Minette.

Trong những năm qua, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Đỗ Duy thở dài, hắn tháo đồng hồ xuống, chuẩn bị vất bỏ.

Đột nhiên hắn giật bắn cả người, hai tay nắm chặt đồng hồ cổ, bỗng cảm thấy sự giá lạnh thấu xương.

WTF?

Chỉ có một ý nghĩ nguy hiểm chợt lóe lên trong đầu của Đỗ Duy, hắn lập tức ném chiếc đồng hồ cổ đi.

- Rầm…

Chiếc đồng hồ cổ nặng nề rơi xuống đất, nhưng sau đó, tiếng lách cách quen thuộc lại vang lên.

Âm thanh lúc đầu rất nhỏ, sau đó lại to dần.

Ngoài ra, còn có những sợi tơ nhỏ màu đen, giống như nước chảy, từ từ chui ra khỏi đồng hồ.

Chương 691: Người làm vườn

Những sợi tơ đen mịn kia giống như vật sống, khi chui ra khỏi đồng hồ cổ, chúng giống như cá mập ngửi thấy máu lan về phía Đỗ Duy.

“Tại sao lại như vậy?”

Đỗ Duy cau mày, vừa lui lại vừa đưa tay trái ra, năng lực mới của hắn rất kỳ quái. Ngoại trừ Ma Thần ra, thì có thể kết bạn với mọi thứ, bất kể bên kia có bắt tay hay không.

Chỉ cần hắn chạm vào họ, thì ai nấy đều vui vẻ. Tất nhiên, ngay khi buông tay, đối phương sẽ không giết không thôi. Đây là một năng lực rất cùi bắp, thậm chí còn khó sử dụng hơn cả Đánh Dấu, giống như người ta giẫm phải mìn, không nhấc chân thì thôi, nhấc chân thì tan xác.

Nhưng những sợi tơ đen kỳ quái này muốn giết hắn, không thể nào.

Rời khỏi thế giới do Ryan tạo ra, thực lực của hắn đã khôi phục từ lâu, so với Matthew hiện tại chắc không chênh lệch bao nhiêu. Khi sợi tơ đen dày bay tới trước mặt hắn. Đỗ Duy trực tiếp nắm lấy nó và phát động năng lực của tay trái.

Trong chốc lát, những sợi tơ đen đều dừng lại, rồi chúng run lên như một sợi dây cung bị kéo căng, rồi chúng đứng yên.

“WTF?”

Đỗ Duy cầm sợi tơ màu đen, nhưng không có xúc cảm gì, tay trái khác với tay phải, khi tiến vào ác linh hoá thì vẫn duy

trì ý thức. Hắn chỉ cảm thấy mình đang nắm vào không khí. Sợi tơ đen nằm trong tay hắn, nhưng dường như không hề tồn tại.

Hắn từng tiếp xúc với những thứ này trước đây, có xe buýt, Pennywise và Mary Shaw, ác linh bù nhìn. Ngay cả lá bài cá cược của hắn cũng có những sợi tơ đen khi hắn chưa sở hữu nó.

Hiểu biết của hắn về sợi tơ đen rất phiến diện, hắn chỉ biết rằng vật này nếu động vào người thì có thể sản sinh biến hoá tâm lý. Ví dụ như cướp đoạt linh hồn, cướp đoạt vận may, thậm chí là điều khiển đối phương để biến đối phương thành một con rối.

Đỗ Duy cau mày, hắn cầm những sợi tơ đen này, bước đến bên đồng hồ cổ. Hắn chuẩn bị làm chuyện nguy hiểm hơn. Đặt những thứ quỷ này về lại chốn cũ.

Song dù kiểm tra một lượt đồng hồ cổ, vẫn không tìm thấy bất kỳ khe hở nào để nhét vào lại.

Chuyện này thiệt xấu hổ.

Đỗ Duy cầm sợi tơ đen, trong lúc này sợi tơ cũng uốn éo giống như nước chảy.

Ngoại trừ việc không tấn công hắn, không có gì khác biệt so với trước.

“Tôi đã có quá nhiều phiền phức rồi, tôi không muốn mỗi ngày đều phải mang theo thứ này.”

Đỗ Duy lắc đầu, trầm giọng nói: “Freddy.”

Giây tiếp theo, trong phòng khách trống trải, bóng dáng của Freddy dần hiện ra.

Trước đây, ác linh ác mộng, phong thư và Shadow này đã chống lại ngòi bút của Malphas cho Đỗ Duy, khiến tất cả đều

bị tổn thương. Nên Freddy giờ rất mờ, chỉ có đường nét mơ hồ, ngay cả những móng vuốt mang tính biểu tượng cũng biến thành bàn tay bình thường.

Freddy vừa xuất hiện liền nhìn thấy Đỗ Duy đang nắm lấy những sợi tơ đen mịn, tay kia nghịch đồng hồ cổ như muốn xé nát đồng hồ cổ.

"Ma quỷ Master, ngài làm sao vậy?"

Freddy rất tò mò, ma quỷ chỉ gọi nó ra khi đang lừa hoặc chuẩn bị lừa người.

Lần này cũng vậy, Đỗ Duy quay đầu lại nhìn nó, lạnh lùng nói: "Kéo tao vào trong mộng, tao muốn giam thứ này lại."

Freddy bối rối hỏi: "A? Ngài không chuẩn bị đi bẫy người sao?"

Đỗ Duy nheo mắt: "Tao giống vậy sao?"

"Bảo mày làm thì cứ làm, bớt nói nhảm."

Thái độ của hắn rất lạnh lùng.

Freddy lập tức nhếch mép cười nói: "Dạ, ma quỷ Master."

…

Ở trong mộng, đây là một thế giới đen trắng rõ ràng, với vô số đường phân chia mọi thứ thành các hình vuông có kích thước bằng nhau. Trên mặt đất, trông giống như một hình vuông dài vô tận.

Freddy đưa Đỗ Duy vào trong mộng, ngay khi hắn xuất hiện, hắn ngồi trên một tấm bia đá khổng lồ với nhiều biểu tượng kỳ quái được khắc trên đó.

Đây là tấm bia lấy được từ con tàu ma, và là một trong 4 tấm bia.

3 tấm bia còn lại thì một tấm ở Vodun, một tấm thuộc gia tộc Wittbach, tấm còn lại thuộc Vanity. Tại quảng trường, Quỷ Khoá Puton bị dây xích xuyên qua cơ thể, cố định vững chắc trên mặt đất.

Nó vốn không thể nhúc nhích chút nào.

Sau khi Đỗ Duy xuất hiện, một tay cầm sợi tơ đen dày đặc và chiếc đồng hồ cổ trong tay, hắn lạnh lùng liếc nhìn Quỷ Khoá Puton.

Đối phương lập tức hét lên cầu xin: "Alfalia, Alfalia, trả tự do cho em, trả tự do cho em, em nguyện ý bán linh hồn cho anh, chỉ cần anh cho em tự do, em sẽ mãi là nô lệ của anh."

Cho đến bây giờ, Quỷ Khoá Puton vẫn không biết tên thật của Đỗ Duy không phải là Alfalia, người mà nó luôn ngầm nguyền rủa thực ra chính là thủ lĩnh của Vanity.

"Im lặng."

Đỗ Duy quát.

Freddy lập tức cười gằn, xuất hiện ở trước mặt Quỷ Khoá Puton, tát vào mặt Puton một cái: "Mày điên rồi hả, còn đòi tự do, tao còn không được tự do, mày còn đòi tự do?"

"Tao nói cho mày biết, chỉ có khi tự do ma quỷ Master khống chế mới là tự do thực sự. Tự do mà mày muốn không phải tự do, đó là tra tấn!"

"Cmn còn lắm miệng, tao cho mày sinh một lứa heo trong mộng, mày có tin hay không?"

Quỷ Khoá Puton kinh hãi hét: "Đại nhân Freddy, em biết sai rồi, em im đây ạ."

Hai ngày nay Freddy trong mộng đều hành hạ nó, bởi vì chỉ có tra tấn trong mộng mới có thể làm cho Freddy mau hồi

phục. Đây cũng là lý do vì sao đến nay, phong thư vẫn im hơi lặng tiếng nhưng Freddy lại nhanh chóng hồi phục.

Đỗ Duy không còn chú ý đến Freddy và Quỷ Khoá Puton. Hắn ngồi trên tấm bia đá, ánh mắt hướng về những giấc mộng sâu hơn. Đó là một thế giới của vô số giấc mơ đan xen nhau. Từng tầng chồng lên nhau, trông giống như một matryoshka của Nga.

Nhưng trong giấc mộng đó, ẩn chứa một đóa hoa to lớn, rễ của nó cắm trong vô số giấc mộng, đó chính là Đoá Hoa Không Tàn Phai bị Đỗ Duy nhốt trong mộng. Tồn tại đáng sợ này đã từng dùng đầu của Minette làm chất dinh dưỡng, hình như nó có thể giết chết Ma Thần. Nhưng nó không nằm trong tầm kiểm soát của Đỗ Duy. Khi nó được tự do, Đỗ Duy là người đầu tiên bị nó giết chết.

Lần trước Đỗ Duy đã tốn rất nhiều công sức mới bẫy được nó trong mộng.

Fiờ ném chiếc đồng hồ cổ có sợi tơ đen cho nó, vừa hay để Đoá Hoa Không Tồn Phai tiêu hóa.

“Nếu đây là trồng hoa, vậy mình có lẽ là người làm vườn ác độc nhất?”

Đỗ Duy thở dài, ném chiếc đồng hồ cổ và sợi tơ đen mịn vào trong. Hắn còn điều khiển mộng thành thạo hơn cả Freddy. Không lo bị sợi tơ cắn trả chút nào.

Chương 692: Khám phá bất ngờ của người làm vườn Đỗ Duy

Đỗ Duy trực tiếp ném tơ đen vào tầng sâu trong mộng cảnh.

Mà Đoá Hoa Không Tàn Phai mắc kẹt trong đó đã biến hoá mạnh mẽ ngay khi nuốt chửng sợi tơ đầu tiên. Nó như thể ngửi được mùi máu tanh, vô số xúc tu cắm rễ trong mộng đều run lên, hoa mộng cũng gợn sóng vòng tròn ánh sáng.

Hình ảnh này quá phi lý, chỉ có thể phơi bày trong mộng. Hơn nữa, cánh hoa và nhị hoa của nó hình như cũng bị dính một lớp mực, và chút chấm đen đang loang lỗ.

“Nó dường như bị hấp dẫn rồi?”

Đỗ Duy cau mày nhìn đầu nguồn của sợi tơ đen, chính là chiếc đồng hồ cổ. Hắn phát hiện ra đồng hồ cổ đã bị Đoá Hoa Không Tàn Phai kéo lê, nhưng đồng hồ đang giãy giụa, cố gắng thoát ra khỏi phạm vi của đoá hoa.

“Tôi rất ngạc nhiên.”

Trong mắt của Đỗ Duy có một tia nguy hiểm, giọng điệu của hắn rất lạ, nghi ngờ, nhưng cũng có quyết tâm và nhẹ nhõm.

Đồng hồ cổ quá thần bí.

Trước đây, sau khi Ma Thần Lamer bị lưu đày, nó cư xử như thể đã chết, chỉ sau khi chạm vào mới có chút thay đổi, nhưng nó không giãy giụa chạy trốn như một vật sống.

Rõ ràng là nó cố tình ngụy trang trước mặt mình. Nó không thể bị khống chế.

Nhưng Đỗ Duy đối với sự tồn tại mà hắn không thể kiểm soát, chỉ có thể tránh xa hoặc hủy hoại, trừ cái đó ra hắn sẽ không tính đến những cách khác.

Trước kia không thể thoát khỏi đồng hồ cổ, giờ có cơ hội phá hủy, Đỗ Duy không thể buông tha. Dù ý thức của Minette có tồn tại trong đó cũng vậy.

Đỗ Duy quyết định nhìn đồng hồ cổ bị Đoá Hoa Không Tàn Phai nuốt chửng.

Nhưng đúng lúc này, có một cơn chấn động bất ngờ ở quảng trường trong mộng cảnh.

Với tư cách là chủ nhân của mộng cảnh, Đỗ Duy lập tức nhận ra điều gì đó bất thường: "Có thứ gì đó đang cố thoát khỏi mộng cảnh của tôi?"

Thứ đó không phải là Đoá Hoa Không Tàn Phai.

Freddy đang xâm nhập vào ý thức của Puton, để hành hạ lão cũng nhận thấy có điều gì đó không ổn. Freddy chính là ác linh thay Đỗ Duy nằm mơ, nếu như mộng cảnh này xảy ra vấn đề, thì nó sẽ là kẻ gánh chịu hậu quả đầu tiên, chứ không phải Đỗ Duy.

Freddie lập tức thoát ra khỏi đầu Puton và kinh hãi nói với Đỗ Duy: "Ma quỷ Master, em cảm thấy mộng cảnh sắp sụp đổ rồi."

Đỗ Duy nhìn tầng sâu mộng cảnh đang tách rời, nói: "Tao biết."

Ngay sau đó, hắn mở áo gió và lấy cây bút quỷ của Ma Thần-Malphas. Ngòi bút của Malphas toát lên hơi lạnh thấu xương.

Đỗ Duy biết rằng thứ này đang kháng cự lại mình, không bao lâu nữa sẽ thoát khỏi ảnh hưởng mà hắn đã tác động lên nó, đến lúc đó hắn sẽ không thể điều khiển được cây bút này nữa.

"Trước khi mày mất kiểm soát, tao nhất định sẽ nghĩ cách để khống chế mày, nhưng trước đó, mày không thể thoát khỏi tao."

Giọng điệu của Đỗ Duy vô cùng lạnh lùng.

Anh trực tiếp cầm bút viết những quy tắc trong mộng.

Cây bút của Malphas có thể chỉ định các quy tắc. Tất nhiên, đây là phương pháp dùng để tạo ra ác linh, Matthew đã từng làm điều này, như đã làm với phong thư và lá bái Joker. Đúng như những gì hắn nói, ở giai đoạn này, ngòi bút của Malphas không thể phản bội "chủ nhân" của mình.

Các quy tắc mà Đỗ Duy quy định cho ước mơ của mình như sau.

[Quy tắc của trò chơi như sau: đầu tiên, Master của mộng cảnh luôn là Đỗ Duy. Thứ hai, người mơ luôn là Freddy]

[Bất kỳ tồn tại nào, nếu không có sự cho phép của người điều khiển, sẽ rơi vào vòng lặp vô hạn sau khi tiến vào mộng cảnh, rồi trở thành con rối của Freddy]

[Bất kỳ thứ nào cố gắng cướp đoạt mộng cảnh, sau khi thành công sẽ thay thế Freddy trở thành kẻ nằm mơ]

Giờ dị biến trong mộng cảnh là do đồng hồ cổ gây ra, Đỗ Duy có thể cảm thấy có thứ gì đó đang rò rỉ từ tầng sâu mộng cảnh, muốn kiểm soát mộng cảnh này.

Vì vậy, hắn dứt khoát cho nó cơ hội. Nếu đồng hồ cổ thành công, Freddy sẽ được tự do, đồng hồ cổ sẽ thay thế vị trí trước

đây của Freddy, đó là một điều tốt cho Đỗ Duy.

Còn về Freddy có được tự do có chạy hay không?

Một ác linh ác mộng có thể nói ra câu tự do mà không có sự khống chế của Đỗ Duy không phải là tự do thật sự, e rằng trong đầu nó không có khái niệm này.

Nói cách khác, Freddy mắc hội chứng Stockholm*, nó đã làm việc chăm chỉ hơn bất cứ ai khác.

Chắc chắn rồi, sau khi Freddy nhìn thấy Đỗ Duy viết quy tắc, nó lập tức hoảng sợ.

"Ma quỷ Master vĩ đại, sao ngài lại làm vậy?"

"Lòng trung thành của em với anh chỉ đứng sau Phong thư. Ngài không hài lòng với em ở điểm nào xin cứ nói, em có thể thay đổi được không?"

"Làm ơn, đừng tước bỏ tư cách mơ thay ngài."

Freddy lập tức quỳ trên mặt đất, cố gắng ôm lấy bắp đùi của Đỗ Duy kêu la thảm thiết. Nhưng cái nhìn thờ ơ của Đỗ Duy khiến nó phải ngậm miệng lại.

"Xin lỗi Master, em không nên nghi ngờ quyết định của ngài."

Freddy lập tức nở nụ cười nịnh nọt, lúc này trong lòng trống rỗng, tựa hồ có ảo giác bị bỏ rơi. Sau quá trình làm nô lệ của Đỗ Duy quá lâu, nó đã nhìn thấu. Muốn làm thuộc hạ lâu dài dưới trướng ma quỷ, trung thành cũng vô dụng, phải có ích, nếu không, sẽ chết còn nhanh hơn kẻ khác.

Nhưng Freddy đang tự hỏi, ngoài mộng thì nó có lợi ích gì với Đỗ Duy?

Sau đó, nó đưa ra một câu trả lời rất ngu.

"Freddy ta là rác rưởi?"

Freddy suy sụp.

Đỗ Duy mặc kệ, cau mày cảm nhận được những dị biến trong mộng.

Vốn dĩ những vạch đen trắng trong mộng cảnh đã bị bóp méo, những ô vuông chia cắt trên mặt đất cũng không đồng đều, cả những vùng rộng lớn bị bóng tối bao phủ cũng đang chậm rãi nhúc nhích. Giống như một con sâu ký sinh trong máu thịt, cố gắng đâm xuyên qua lớp biểu bì.

Tuy nhiên, khi Malphas viết xong các quy tắc, dị biến đang thay đổi theo một cách khác.

Đỗ Duy đột nhiên vươn tay ra, dùng tay phải nắm thật chặt, cảm giác được chính mình bắt được cái gì, nhưng lại hoàn toàn không thấy.

"Là sợi tơ? Hay là cái gì khác?"

Đỗ Duy cảm thấy nếu bây giờ buông tay ra, những thứ vô hình bắt được sẽ biến mất, tiếp tục trốn trong mộng. Nó chắc chắn đã biết quy tắc thay đổi, không muốn trở thành nô lệ của mình, nếu không, không thể thay đổi mục đích trước đây.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy dứt khoát phát động năng lực Đánh Dấu của mình.

Rồi hắn buông tay, Đánh Dấu thành công. Trên mu bàn tay phải của Đỗ Duy, hoa văn kim đồng hồ đang từ từ quay, nhưng sau đó sắc mặt của hắn đột ngột thay đổi.

"Có chuyện gì vậy? Tôi chỉ Đánh Dấu một cái thôi, nhưng sao tôi cảm thấy hình như mình đã Đánh Dấu vô số?"

Nói xong, hắn do dự một hồi, nói với Freddy: "Mày cứ ngoan ngoãn ở trong mộng đi. Hiện tại ở đây sẽ không có chuyện gì."

Freddy ngẩn ra: "Master, ngài muốn đi sao?"

Đỗ Duy gật đầu: “Năng lực Đánh Dấu của tao có thể bị lỗi, tao cảm thấy chỉ cần phát động Đánh Dấu, tao có thể lôi ra vô số thứ khủng khiếp.”

.

.

.

Chú thích:

Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày hình thành mối quan hệ tình cảm với kẻ bắt cóc trong thời gian bị giam cầm.[1][2] Những cảm xúc nói trên của “nạn nhân” thường được xem là vô lý vì họ đang nhầm lẫn hành vi hành hạ với lòng tốt của kẻ bắt cóc, mặc cho những nguy hiểm mà họ đã phải trải qua. Hệ thống quản lý dữ liệu bắt cóc của FBI ước tính có 5% nạn nhân có biểu hiện của hội chứng Stockholm.

Chương 693: Một ý tưởng to gan

Đêm khuya, bên trong biệt thự.

Sau khi Đỗ Duy trở về thực tại, tay phải của chợt run rẩy. Không phải sợ hãi, nhưng cũng không rõ là vì sai.

Bug của năng lực Đánh Dấu là chỉ cần chạm vào là có thể Đánh Dấu được, sau khi phát động lại Đánh Dấu, tất cả những tồn tại được Đánh Dấu sẽ ngay lập tức xuất hiện trước mặt của Đỗ Duy…

Sau đó, giết chết hắn.

Nhưng Đỗ Duy phần lớn chỉ phát động năng lực Đánh Dấu lúc bị dồn vào đường cùng, hoặc là lúc hắn có thể ẩn nấp, chứ những tồn tại bị Đánh Dấu đều muốn giết chết hắn.

Nhiều lần năng lực Đánh Dấu là con bài tẩy quan trọng nhất của hắn. Nhưng giờ hắn cảm thấy mình mới chỉ Đánh Dấu một lần, nhưng chỉ cần phát động Đánh Dấu, số lượng tồn tại xuất hiện trước mặt hắn có thể là một con số cực kỳ khủng khiếp. Đâu chỉ hàng trăm hàng ngàn.

Đoán chừng nếu thật sự phát động Đánh Dấu, những tồn tại xuất hiện có thể biến toàn bộ New York thành một thành phố chết.

“Thứ mà tôi Đánh Dấu chắc chỉ là tơ đen trong đồng hồ cổ, tại sao lại như thế này…”

Đỗ Duy không tài nào hiểu nổi. Hắn nhìn mu bàn tay phải, nhìn chằm chằm một hồi, nghiến răng bước ra khỏi biệt thự.

…

Đêm ở New York rất yên tĩnh.

Đây không phải là một thành phố không bao giờ ngủ, hầu hết các quận đều có rất ít người đi bộ vào ban đêm, suy cho cùng, đây là bờ Tây, nơi sử dụng súng tự do.

Ở đây chỉ có những khu đèn đỏ mới có tiệc tùng và ăn chơi.

Đó là nơi mọi người có thể chơi đến sáng.

Đỗ Duy đứbf từ xa nhìn khu đèn đỏ vẫn bừng sáng, đã 2 giờ sáng, cau mày nói: “Bọn họ lúc này chắc đã ngủ rồi.”

Họ ở đây là Tom, Cha Tony và Ryan. Tom từng cam đoan sẽ không bao giờ đưa Ryan đến khu đèn đỏ.

Đỗ Duy vẫn rất tin tưởng vào nhân phẩm của Tom. Nhưng hắn không biết nhân phẩm và tửu phâm của người anh em tốt này không thể tin được.

Đỗ Duy xoay người lái xe, rồi nhanh chóng lái về phía Bắc Brook. Chiếc xe của hắn là McLaren GT đã được chuyển về New York. Và giờ nơi cần đến là phòng khám tư vấn tâm lý cũ.

Năng lực Đánh Dấu khiến hắn cảm thấy tồn tại bị Đánh Dấu gần nhất là phòng khám tư vấn.

…

10 phút sau, Đỗ Duy đậu xe trên con phố đối diện với phòng khám tư vấn. Qua cửa kính ô tô, hắn nhìn thấy phòng khám tư vấn tâm lý trong đêm bị bóng tối bao trùm, trước đây vì đồng hồ cổ nên một trận động đất đã xảy ra ở New York, nơi chưa từng xảy ra địa chấn.

Mà đầu nguồn chính là phòng khám tư vấn tâm lý. Con đường nứt nẻ đã được sửa chữa, chiếc đèn đường bị sập đã được khôi phục lại như cũ nhưng phòng khám tư vấn tâm lý thì không.

Đỗ Duy không bỏ nhiều tiền để thuê phòng khám tư vấn, bởi vì giá nhà ở Bắc Brook rất thấp, nếu chủ nhà chọn sửa chữa nó thì tương đương với việc xây dựng lại.

Thế thì thà mua một ngôi nhà mới, về cơ bản giá nhà ở phương tây không quá đắt.

Trong đêm, Đỗ Duy có thể nhìn thấy những vết nứt trên tường của phòng khám tư vấn tâm lý, toàn bộ phòng khám đã trở thành một căn nhà nguy hiểm, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, mấy ngôi nhà bên cạnh cũng không khác mấy. Căn nhà mang đến cho hắn cảm giác kỳ quái.

Lần trước hắn đã mua một biệt thự, từ lâu hắn đã đã quen với sự lạnh lùng và quỷ dị của phòng khám. Sau một thời gian dài quay lại, những gì mà phòng khám này tiết lộ là một nỗi kinh hoàng không thể giải thích được. Nó còn đáng sợ hơn cả biệt thự, giống như một cái động để nuôi dưỡng ác linh.

“Có vẻ như nơi này phiền phức hơn tôi nghĩ…”

Đỗ Duy mở cửa xe, vô cảm nhìn lên trên, cửa phòng khám tư vấn tâm lý bị kéo quanh vành đai cách ly, chuyện này chính Tom đã làm.

Trên mu bàn tay phải của hắn, hoa văn kim đồng hồ khá lạnh lẽo.

Trong ngôi nhà trước mặt, có rất nhiều thứ đã được Đánh Dấu thành công, nhưng hắn chưa từng Đánh Dấu chúng.

Bây giờ, Đỗ Duy nghi ngờ rằng vô số thứ được Đánh Dấu lần này xuất hiện có thể là một chỉnh thể với tơ đen trong đồng hồ cổ.

Hắn đi đến bên cửa. Cánh cửa gỗ khép hờ, bởi vì nó đã bị biến dạng và không thể đóng lại, nên không thể khóa.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tiếng két két vang lên.

Nhưng Đỗ Duy không bước vào, hắn chỉ đứng ở cửa, nhìn cảnh tượng bên trong nhà.

Vào lúc này, những gì hiện ra trước mặt hắn là bầu không khí lạnh lẽo và u ám, cũng như một vài giọng nói thầm thì.

Sự xuất hiện của hắn đã làm quấy nhiễu tồn tại trong căn phòng này. Nếu đó là một người bình thường, những gì nhìn thấy là một cảnh bình thường. Nhưng đôi mắt của hắn là của Shadow, vì vậy những gì hắn nhìn thấy chính là bản chất của phòng khám tư vấn này.

Đỗ Duy nhìn thấy vết nứt trên tường lộ ra hơi thở doạ người.

Hắn nhìn dọc theo vết nứt lan rộng như mạng nhện, thấy một thứ gì đó lờ mờ đang chảy từ từ và thấm vào toàn bộ ngôi nhà. Đó là tơ đen.

“Tôi đã sống ở một nơi như thế này, nhưng lại không nhận thấy điều gì bất ổn cả.”

Đỗ Duy tê cả da đầu.

Thói quen sẽ khiến mọi người chủ quan. Nó cũng sẽ khiến mọi người bỏ qua một số dị thường.

Giờ hắn hoàn toàn hiểu rằng những gì hắn Đánh Dấu là chỉnh thể của tơ đen, ngoại trừ những thứ trong mộng, tồn tại bên ngoài cũng sẽ bị hắn Đánh Dấu.

Cũng vì vậy mà nảy sinh vấn đề.

“Không chỉ những thứ trong phòng khám đều do tôi Đánh Dấu… còn có những nơi khác. Thậm chí, tôi còn cảm thấy ở

những nơi cách đây hàng nghìn km, cũng có có tơ đen bị Đánh Dấu.”

“Tại sao lại có những thứ như vậy ở những nơi đó.”

“Chẳng lẽ nó là di sản của các đời chủ nhân trước của đồng hồ cổ?”

Đỗ Duy nhớ rằng khi hắn nhờ Alexis điều tra về đồng hồ cổ, trong tài liệu mà Alexis đưa ra có ghi: *những ghi chép sớm nhất về đồng hồ cổ là vào thế kỷ 18.*

Những chủ nhân trước của đồng hồ cổ đều không có kết cục tốt đẹp, phần lớn đều chết thảm.

Chủ nhân sau cùng là Ryan Hamel.

Nhưng dù suy đoán ra những thông tin này thì cũng chẳng có ích gì đối với Đỗ Duy, và ngược lại càng chứng tỏ năng lực Đánh Dấu của hắn có vấn đề.

Chỉ cần phát động năng lực Đánh Dấu, thì dù hắn ở bất cứ đâu, nơi đó cũng sẽ trở thành một thành phố chết không khác gì thành phố Massas.

Đừng phát động nó, năng lực Đánh Dấu sẽ vô dụng.

Nói chung, có thể hắn sẽ thua thiệt lớn. Nghĩ đến đây, Đỗ Duy vươn tay sờ sờ tường nhà, Ở mặt sau của tay phải hoa văn kim đồng hồ toát lên chút lành lạnh.

Hơn nữa, bản thân tơ đen trong nhà cũng đang đi dọc theo vách tường, dường như muốn hòa làm một với Đỗ Duy, theo lòng bàn tay trở lại đầu nguồn. Cũng chính là trong mộng.

“Chờ đã… Những tơ đen này dường như không bị ngắt kết nối với đồng hồ cổ.”

“Nếu như vậy, chẳng phải sau khi Đoá Hoa Không Tàn Phai nuốt chửng đồng hồ cổ, có thể nhờ mối liên hệ mà thoát

khỏi mộng cảnh của mình sao?”

Đỗ Duy cau mày, trong đầu nảy ra một ý tưởng táo bạo.

“Nhưng nếu mình nghĩ về nó ở một góc độ khác, dường như mình có thể sử dụng những tơ đen này làm mồi nhử Đoá Hoa Không Tàn Phai, rồi đạt được kết quả như mong muốn.”

“Không đúng, không phải dẫn dụ Đoá Hoa Không Tàn Phai, mà là câu cá bằng tơ đen. Chỉ cần trong tay có cần câu và mồi đủ mạnh, mình có thể coi Ma Thần muốn giết mình là một con cá, dùng bản thân mình để câu cá vào trong mộng cảnh của mình.”

Chương 694: Nó lại 1 lần nữa xuất hiện

Hắn đứng ở trước cửa một lúc rồi thu hồi ánh mắt, phía sau hắn là cảnh tượng phòng khám tư vấn tâm lý bừa bộn, rác rưởi vương vãi, vách tường nứt toác.

Vô số tơ đen lơ lửng trong đó, giống như vật sống.

Trong tầm nhìn của hắn, những tơ đen này là dây câu, còn chính hắn là mồi câu, một thứ mồi có thể dụ các Ma Thần, với điều kiện là hắn phải tìm được "cần câu". Chỉ có như vậy hắn mới có thể câu được Ma Thần vào trong mộng, rồi đưa cho Đoá Hoa Không Tàn Phai nuốt chửng.

Tuy nhiên, Đoá Hoa Không Tàn Phai ở giai đoạn này chắc chắn đánh không lại Ma Thần có tính khái niệm.

Nó còn rất non, còn cần sự chăm sóc tỉ mỉ của người làm vườn Đỗ Duy.

"Giờ tôi có thêm một lá bài tẩy nữa."

Đỗ Duy im lặng nói, hắn đi về phía xe của mình, thông tin đã thăm dò gần hết, không cần ở lại nữa. Gần đây hắn thật sự quá mệt mỏi, cần thời gian để hồi phục.

Ngoài ra, để lừa người ta khoác giáp thành thần, cũng phải suy nghĩ quy trình vận hành cụ thể. Hắn có linh cảm rằng nguy cơ của Lamer lần này chỉ là bắt đầu, bởi vì nó là một trong những Ma Thần, vì nó đã bắt đầu, có nghĩa là trận chiến giữa Ma Thần và hắn đã bắt đầu.

Theo lời kể của những người khác, suy luận từ những thông tin mà Đỗ Duy đã biết, vòng lặp bắt đầu ngay khi hắn xuất hiện.

Nhưng hắn đã phủ nhận vòng lặp, đây sẽ là trò chơi cuối cùng.

…

Trong bóng tối, một chiếc McLaren GT chầm chậm rời xa phòng khám tư vấn, rời khỏi quận Bắc Brook dọc theo con đường đã được sửa chữa, rồi vội vã đi về phía trung tâm thành phố.

Một lúc lâu sau, mặt trăng trên bầu trời đêm New York treo lơ lửng trên cao, đột nhiên, một đám mây đen bay tới khiến phòng khám tư vấn chìm vào bóng tối.

Trong cửa sổ trên tầng hai, những sợi tơ đen mịn đang vặn vẹo. Chúng tụ lại với nhau, mơ hồ tạo thành hình người.

Hannibal đã chết từng bước vào phòng khám tư vấn, lúc đó Đỗ Duy đang đối phó với nữ tu ác ma trong mộng của mình.

Lần đó Đồng hồ của Lamer từng nổi giận. Bởi vậy nên sau khi Hannibal bước vào phòng khám tư vấn, gã nhìn thấy bóng ma của Annabelle, cùng một đường viền mờ ảo khác được tạo thành từ những sợi tơ đen. Đường nét kia giống hệt Đỗ Duy, chỉ là thân thể được tạo từ những sợi tơ đen.

Sau đó, Đỗ Duy trở về thực tại, đồng hồ của Lamer không bao giờ lấy ra Hắc Đỗ Duy nữa.

Nhưng giờ nó lại xuất hiện. Hơn nữa hình như còn ở trong phòng khám tư vấn. Trong bóng tối, hình người được tạo từ những sợi tơ ngày càng rõ rệt hơn, từ tay chân, đến khuôn mặt, quần áo đều sao chép y như đúc Đỗ Duy.

Đỗ Duy này không có biểu cảm nào trên mặt. Chỉ có một đôi mắt, đen thui và lạnh lùng.

Hãy gọi nó là Hắc Đỗ Duy. So với Hắc Đỗ Duy, thì Đỗ Duy đã mất đi đôi mắt càng giống một đồ giả hơn.

Hắc Đỗ Duy nhìn xuống quần áo của mình. Nó đang mặc đồ vest. Đó là món quà thứ hai mà Alexis tặng cho Đỗ Duy, trên cổ tay nó còn đeo một chiếc đồng hồ Patek Philippe, cũng là do Alexis tặng.

Nó có vẻ do dự. Nó quay người lại, khi bước vào nhà, bộ quần áo trên người nó đã trở thành áo gió, kiểu dáng giống hệt bộ quần áo mà Đỗ Duy đang mặc lúc này.

"Còn chưa giống hắn."

Giọng điệu của Hắc Đỗ Duy bình tĩnh lạ thường, giống hệt như Đỗ Duy ngày xưa. Hơn nữa nó thậm chí còn biết nói. Khi tôi bước đến cửa phòng ngủ trên tầng hai.

Nó đưa tay ra, nắm lấy tay nắm cửa rồi mở ra, bên trong tối om.

Song khi Hắc Đỗ Duy bước một chân vào, bóng tối hoàn toàn tan biến, thay vào đó là một phòng khám tư vấn tâm lý còn nguyên vẹn không chút sứt mẻ, không khác gì lúc mới được xây.

Thời gian ở đây có vẻ là buổi chiều. Ở tầng một, có một người phụ nữ trẻ da trắng, khuôn mặt hốc hác đang ngồi.

Nhìn thấy Hắc Đỗ Duy bước xuống, người phụ nữ da trắng vội vàng đứng lên nói: "Bác sỹ Đỗ Duy, em…"

Hắc Đỗ Duy đưa ngón tay ra miệng rồi suỵt.

Sau đó, nó bước đến bên người phụ nữ da trắng, ngồi trên ghế sô pha, đưa tay nhặt tờ giấy và bút chì trên bàn cà phê.

Ngay sau đó, nó cầm bút chì dừng lại trên tờ giấy, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn người phụ nữ da trắng nhợt nhạt ở đối diện, nói nhỏ: “Cô Elsa, giờ cô có thể tiếp tục câu chuyện ban nãy.”

“Ok… ok, bác sỹ Đỗ Duy.”

…

Ở một nơi cách đó rất xa, giữa những ngọn núi phủ tuyết trắng, có một tòa tháp cao sừng sững trong đó.

Lúc này bão tuyết đang ập xuống. Cả bầu trời trở nên u ám và xám xịt.

Tổng cộng có 8 người từ Vanity đang đợi dưới tòa tháp.

Họ không sợ lạnh, ai ai cũng đeo mặt nạ.

Về phần những người còn lại, cụ thể là Phelan, Brand, Gascoigne, Mercer, họ đã rời đi vài ngày trước để đến Vodun.

Trong số 8 người này, Alfalia đứng trước tòa tháp, ngồi trên tuyết, dường như có một sức mạnh nào đó đang phát huy tác dụng, vì xung quanh lão luôn là mặt đất khô cằn, chỉ cần gió và tuyết thổi sẽ tự động ách ra.

Lão cố nén cảm giác muốn hắt hơi, Alfalia hít một hơi thật sâu, gần đây không biết xảy ra chuyện gì nữa, lão cảm giác như bị ảnh hưởng bởi thứ gì đó, luôn cảm thấy thân thể sắp thối rữa.

Lúc đầu ảnh hưởng còn chưa rõ ràng. Nhưng theo thời gian, Alfalia cảm thấy thân thể càng ngày càng nặng nề, lão đã mắc bệnh.

Dù bây giờ chỉ là hắt hơi, nhưng rất có thể một thời gian sau, lão sẽ đổ bệnh.

“Ta đã không còn là con người, tại sao còn có thể mắc bệnh?”

Alfalia thầm hỏi chính mình. Sau đó, trong ý thức của lão xuất hiện một giọng nói. Giọng nói đó nói với lão rằng có một tồn tại bất tử đang không ngừng nguyền rủa lão, từ quá khứ đến tương lai, nó chưa bao giờ ngừng lại.

Trong thoáng chốc, Alfalia nhìn thấy một vùng tăm tối, trong bóng tối đó, có một giọng nói ghê rợn và đau đớn hét lên: “Alfalia, tao nguyền rủa mày, tao nguyền rủa mày chết không yên lành. Đồ súc sinh ma quỷ, mày không ngừng tra tấn tao thì nguyền rủa của tao với mày sẽ kéo dài đến ngày tận thế.”

Kẻ dám nguyền rủa Alfalia như thế này đương nhiên là Quỷ Khoá Puton.

Alfalia không biết tại sao lão lại bị kẻ này nguyền rủa, cũng không biết tại sao đối phương lại biết tên của lão. Rốt cuộc, quá khứ của lão đã bị xóa. Trên đời này có không quá 3 người biết tên của lão, người của Vanity không tính, bởi vì bọn họ là một chỉnh thể.

Tuy nhiên, đây không phải là bài toán nan giải đối với Alfalia. Lão duỗi ngón tay ra rồi gõ nhẹ vào mặt nạ.

Một thế lực vô hình đã cô lập lời nguyền, và bắn ngược lại nó. Sau khi làm xong điều này, lão trầm giọng hỏi những người khác: “Mấy người Phelan có tin tức gì không? Khi nào thì có thể mang về tấm bia ở Vodun?”

Chương 695: Mercer vô cùng khó chịu

Alfalia vừa nói xong, lập tức có người trả lời: “Tin tức cuối cùng nhóm Mercer truyền đến là họ đã đến Vodun, nhưng toàn bộ mảnh đất Vodun dường như đã xảy ra dị biến.”

Alfalia có chút bất mãn hỏi: “Dị biến? Loại dị biến nào có thể làm cho bọn họ trì hoãn lâu như vậy?”

Thông tin ghi trên 4 tấm bia là khác nhau. Ở thời đại này, chỉ có lão mới có thể lý giải. Bởi vì đây là nhiệm vụ được giao bởi người từng lãnh đạo Vanity, tức là Công tước, chủ nhân cũ của Alfalia.

Là người thi hành, Alfalia may mắn nắm được một số bí mật. Lão đã phản bội.

Lão đã đến gia tộc Wittbach và nhìn thấy tấm bia.

Cùng với tấm bia đá của chính Vanity, lão biết được thông tin của 2 tấm bia, chỉ cần thu thập được 3 trong 4 tấm bia, lão có thể đoán ra hầu hết bí mật.

Nghi thức hoàn chỉnh cũng có thể tiến hành.

Khi đó, Vanity chính là lão, những người còn lại sẽ trở thành một phần của lão. Lão sẽ trở thành Ma Thần.

Không phải Alfalia không muốn tìm mảnh ghép cuối cùng, người của lão đã tìm kiếm rất lâu trên vùng biển quốc tế song không có kết quả, chỉ có thể lựa chọn từ bỏ.

Trên thực tế, tấm bia đã nằm trong tay của Đỗ Duy.

Vào thời điểm này, những người khác cau mày nói: “Chủ nhân Alfalia, dị biến của Vodun quả thật rất khó giải quyết. Mercer nói rằng nó đã trở thành một mộng ảo vừa tồn tại trong thực tế, lại không tồn tại trong thực tế. Giống như một giấc mông, họ bị chặn ở cửa, đang cố gắng tìm đường vào.”

Khi nghe đến đây, Alfalia lạnh giọng hỏi: “Đường vào? Vậy bọn họ tìm được đường chưa?”

“Vẫn chưa…”

“Rác rưởi, nói với mấy người Mercer, ta chỉ cho họ 3 ngày, ta muốn nhìn thấy tấm bia đó trong vòng 3 ngày, nếu không họ cứ ở lại Tây Ghana luôn đi.”

“Dạ…”

…

Tại Tây Ghana. Ở đây vẫn là ban ngày.

4 người Mercer, Gascoigne, Brand và Phelan đã ở thành phố cực Tây này được hai hoặc ba ngày.

Phía trước, có một căn cứ Vodun kéo dài không dứt. Căn cứ của Vodun là một tòa nhà khổng lồ với hàng nghìn tòa nhà được kết nối thành một chỉnh thể, từ trên cao nhìn xuống hiện ra một vòng tròn, ở chính giữa là ngôi đền.

Song giờ căn cứ của Vodun lại vô cùng quỷ dị.

Mercer lau mồ hôi trên trán, Vodun trong tầm mắt của y trông mờ ảo và méo mó, giống như một ảo ảnh, cho dù y đi về hướng nào cũng không thể bước vào.

Thực tế cũng chính là vậy.

Từ khi đến Vodun, 4 người họ đều cố gắng đi vào, nhưng dù đi thế nào, bọn họ cũng chỉ có thể đứng ở con đường đối diện với Vodun, không thể lại gần.

“Alfalia hối dữ lắm rồi, chúng ta phải đẩy nhanh tiến độ.” Phelan từ bên cạnh khẽ nhắc nhở, lão là giáo hoàng cuối cùng của giáo hội, người chủ trương kế hoạch nằm vùng của giáo hội, và là nội gián trong Vanity.

Tuy nhiên, không ai biết thân phận này của lão. Bởi vì mặt nạ trên mặt lão không thể cởi ra, chấp nhận đeo mặt nạ tương đương với từ bỏ chính mình, ai có thể nghi ngờ lão?

Mercer nghiến răng nói: “Brand, phương pháp của anh thật sự có hiệu quả sao?”

Brand gầy gò rất không vui: “Mercer, cậu đang chất vấn tôi?”

Kể từ khi chia tay Công tước và đưa Gascoigne trở về từ New York, Brand đã có tâm trạng rất tồi tệ.

Đôi khi Brand nghĩ rằng nếu ông không gia nhập Giáo phái Vanity, thì cũng không đi đến nước này. Lão vẫn là niềm tự hào của gia tộc Dawkwe, cũng sẽ có một người con trai tên là Andrew Dawkwe, và một chắt trai, Alvin Dawkwe. Cuộc sống của ông lẽ ra rất tốt đẹp.

Địa vị của Mercer trong Vanity thì thấp khỏi nói. Ngay khi Brand vừa lên tiếng, Mercer lập xin lỗi: “Em xin lỗi anh Brand, là lỗi của em, mong anh bỏ qua.

Brand khịt mũi khó chịu.

Còn Gascoigne hả hê nói: “Phương pháp của Brand rất khả thi, nhưng nếu chúng ta đều dùng phương pháp của anh ta để vào, lỡ xảy ra tình huống không thể kiểm soát được thì tất cả rụng hết.”

Brand cau mày nói: “Tôi không nghĩ sẽ như vậy, Vodun đã trở thành mộng tồn tại trong thực tế. Chỉ cần chúng ta đều tiến vào mộng, rồi kết nối với Vodun, chúng ta có thể tự nhiên ra vào.”

Ông vẫn không biết Gascoigne này là món hàng nhái được tạo ra từ cân vàng.

Gascoigne không biết bản thân là giả, vì vậy vẫn luôn chống đối Brand.

Gascoigne nói: “Tôi thừa nhận rằng cách làm của cậu là khả thi, nhưng chúng ta phải để người ở bên ngoài để ngăn chặn mọi rắc rối, nếu không ai sẽ giải thích với Alfalia?”

Brand và Gascoigne đã ngứa mắt nhau hai trăm năm rồi, đương nhiên ông sẽ không ngạc nhiên, thay vào đó dửng dưng hỏi: “Anh nghĩ sao?”

Gascoigne liếc nhìn Phelan. Phelan thầm hiểu. Lão biết điều này là do Gascoigne muốn giành quyền nói giữa bốn người, để y sẽ được ghi công nhiều hơn sau khi có được tấm bia.

Rốt cuộc, trước đó Gascoigne đã ra tay giết Đỗ Duy, nhưng cuối cùng lại chịu nhục được Brand cứu về. Gascoigne cần chứng tỏ khả năng của mình.

Rốt cuộc, 13 thành viên của Vanity ngoại trừ Alfalia, không phải là không thể thay thế.

Phelan đã ẩn náu trong Vanity suốt nhiều thập kỷ, quan hệ không thân không lạ với người khác, luôn duy trì một khoảng cách như có như không.

Không phô trương là phong cách của lão.

Vì vậy, Phelan nói: “Gascoigne, hãy nói cho tôi biết cậu nghĩ gì, nếu nó có lý, tôi có thể ủng hộ cậu.”

Gascoigne gật đầu, sau đó nói: “Rất đơn giản. Chúng ta không biết nội tình hiện tại của Vodun, nhưng từ những lần tiếp xúc trước, bên trong có Đoá Hoa Không Tàn Phai rất đáng sợ. Cả 4 người chúng tôi đều đi vào, lỡ xúc phạm thứ đó, sẽ rất

khó để thoát ra. Tốt hơn là cử một người đến để kiểm tra tình hình, còn những người khác ở ngoài hỗ trợ.”

“Dựa trên mối liên hệ giữa chúng tôi, ngay cả khi người vào bị mắc kẹt, ta vẫn có thể kéo ra ngoài.”

Nghe xong lời này, Phelan lập tức đồng ý: “Tôi đồng ý.”

Brand cũng gật đầu đồng ý, ông cũng nghĩ phương pháp này không tồi.

Chỉ có Mercer hỏi với vẻ khó xử: “Vậy thì ai sẽ thích hợp để vào trong?”

Gascoigne liếc mắt nhìn y, kỳ quái hỏi: “Cậu nghĩ là ai?”

Mercer rất bẽ mặt, y nắm chặt tay, nghiến răng, nhưng vẫn không thể từ chối: “Tôi biết rồi.”

Giờ phút này, y hối hận vô cùng.

Tại sao mình không mang theo người mới gia nhập thứ mười ba?

Nếu lúc này người mới yếu nhất ở đây, chắc chắn y sẽ không bị ép vào Vodun một mình.

Chương 696: Có thể làm gì để cứu phong thư liếm cẩu

Dù Mercer rất không muốn thì lúc này cũng chỉ có thể nghe theo lời của đám Gascoigne. Y đành nhắm mắt, dùng phương thức nằm mơ để bước vào tà giáo Vodun, trong đầu hiện lên một câu: ”Ta lấy tên là Mercer, còn không bằng gọi là Luther.”

Điều này rất thực tế.

Tuy là tự giễu, Mercer cũng biết dù trong mắt người ngoài thì y có thể là một nhân vật liứn đây quyền uy, nhưng trong Vanity thì y chỉ là con gà rù. Ngoại trừ người mới ra, thì bất cứ ai cũng mạnh hơn hắn nhiều.

Y chỉ là thằng đệ mà thôi.

…

Vào lúc này ở bên kia.

Đỗ Duy cũng đã về nhà.

Căn nhà vào nửa đêm rất yên tĩnh. Hắn đang ngồi một mình trước ghế sô pha, trên bàn cà phê có gạt tàn thuốc, tay trái cầm điếu thuốc, dùng tay phải gõ vào mặt kính của bàn cà phê, phát ra âm thanh cộp cộp.

Trên bàn cà phê, một số thứ được đặt theo thứ tự.

Đó là phong thư ố vàng, đồng xu, xúc xắc và lá bài Joker.

Đúng…

Hiện giờ vật phẩm của Đỗ Duy chỉ còn là những thứ này, những thứ còn lại đều đã bị hắn dùng hết.

Nhìn chiếc phong thư đặt trên bàn cà phê, tâm trạng của Đỗ Duy hơi phức tạp. Phong thư vốn luôn sôi nổi liếm chó, nhưng nó đã bị thương nặng khi giúp hắn điều khiển cây bút Malphas, và đối phó với Ma Thần Lamer.

Dù cho Đỗ Duy có thờ ơ đi chăng nữa thì vẫn phải thừa nhận sự trung thành của Phong thư và những hành vi hy sinh cho chủ của Phong thư khiến hắn xúc động.

Đối với Đỗ Duy thì sau khoảng thời gian này, địa vị của phong thư trong lòng hắn đã ngang ngửa với Shadow.

Dù bạn có nuôi một chú chó thì lâu dài cũng sẽ nảy sinh tình cảm.

Hơn nữa, Phong thư còn có thể giao tiếp với Đỗ Duy.

“Làm sao để tao cứu mày?”

Đỗ Duy hỏi phong thư, nhưng lại như hỏi chính mình.

Hắn không phải chưa từng cố gắng đánh thức phong thư, nhưng cho dù hắn có làm gì đi nữa thì phong thư cũng không hề phản hồi, hơn nữa Đỗ Duy có thể cảm thấy khí tức của phong thư đã gần như biến mất. Khí tức chính là cảm giác kỳ dị bẩm sinh của tà linh phong thư.

Đỗ Duy có một suy nghĩ tồi tệ rằng phong thư đang chết dần.

Nó sẽ không còn sống như trước kia, sống lại sau khi bị cháy thành tro.

“Tôi không thể chấp nhận kết quả này.”

Giọng điệu của Đỗ Duy lạnh lùng, hắn từng hứa với phong thư chỉ cần có cây bút của Malphas, hắn sẽ cởi bỏ giới hạn của

chiếc phong thư, để sức mạnh của nó trở thành thứ mà nó phải có.

Hơn nữa, sau vài lần lừa bịp, hắn đã hứa rằng phong thư sẽ là quân sư số một của quân đoàn ác ma và là cánh tay phải của hắn.

Nó từng là một kẻ ngốc, nhưng giờ thì không.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy lấy ra cây bút Malphas. Đỗ Duy không có nhiều cơ hội để sử dụng cây bút này, cũng may là hắn không dùng ngòi bút của Malphas để tìm ra đáp án mình muốn giống như Matthew. Nếu không hắn sẽ phải trả một phần cái giá không thể sửa chữa và thông tin mà hắn nhận được chưa chắc đã đúng.

Nhiều khả năng bị lừa.

“Phong thư, cho dù giờ mày sắp chết, cũng không thể cho đáp lại tao, nhưng tao vẫn muốn nói với mày rằng tao có thể không cứu được mày. Nếu mày là tồn tại trong hình dạng con người, tao có thể tìm thấy ý thức của mày thông qua những giấc mơ, thậm chí cho mày một môi giới, nhưng mày không phải vậy.”

“Tao chỉ có thể thực hiện lời hứa của mình là sử dụng cây bút của Malphas để dỡ bỏ những hạn chế của mày. Đây có thể là cách duy nhất, nhưng nếu mày vẫn không thể thức dậy, thì tao chỉ có thể nói xin lỗi.”

“Nhưng tao sẽ luôn đem mày ở bên cạnh, khi tao chết đi, mày nhất định sẽ cùng tao hóa thành cát bụi.”

Khi Đỗ Duy nói xong, không còn do dự nữa. Hắn đoán mình chỉ có thể dùng bút Malphas thêm 3 lần nữa, và đến lần thứ tư4 cây bút này chắc chắn sẽ thoát khỏi ảnh hưởng của hắn.

Cũng may chỉ tháo bỏ hạn chế của phong thư không lãng phí số lần.

Cầm cây bút của Malphas bằng tay phải, Đỗ Duy đâm vào phong thư. Bút của Malphas là một cây bút lông, dài khoảng 30cm. Nhưng khi đầu bút chạm vào phong thư, một giọt mực hiện ra từ không khí, rồi tan chảy vào đó trong nháy mắt.

Hạn chế lập tức được xoá bỏ.

Phong thư ố vàng run rẩy, con dấu niêm phong thư tự động mở ra, nhưng một ít sương mù màu xám bay ra từ phong thư thay vì trang giấy quen thuộc.

Đỗ Duy cau mày, theo bản năng tiến vào ác linh hoá, cái bóng của hắn cũng vặn vẹo, chính là Shadow đang che chở cho hắn. Tuy nhiên, hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý nên không hề hoảng sợ.

Những làn sương xám đó không xuất hiện quá nhiều, sau khi xuất hiện, chúng tràn lên bàn cà phê và tụ lại thành một khối.

Nhưng những gì xảy ra tiếp theo khiến Đỗ Duy choáng váng. Những làn sương đó thực sự tạo thành khuôn mặt của một người đàn ông.

Đó là Carlos…

Vào cuối thời đại Victoria, Đỗ Duy đã tận mắt nhìn thấy Bá tước Carlos, người đàn ông này là Hunter hàng đầu trong thời đại Victoria và tự nhận là cấp dưới trung thành nhất của hắn.

“Chú thật sự là tiền kiếp của phong thư sao?”

Đỗ Duy hỏi trong tiềm thức.

Carlos biến sắc, như là nghe được cái gì, quay đầu lại nhưng cứ như không nhìn thấy Đỗ Duy, chỉ có thể vô lực mở miệng, như cố nói điều gì đó.

Đỗ Duy không biết đọc cử động môi, hắn chỉ thấy miệng của Carlos mấp máy, như thể cậu ta chỉ muốn nói một câu duy nhất.

“Chú muốn nói với anh điều gì?”

Trong lúc nói chuyện, Đỗ Duy đưa tay ra nắm lấy, nhưng hắn chỉ vơ trúng khoảng không, không thể chạm vào khuôn mặt hình thành từ sương mù.

“Carlos, anh là chủ nhân của chú, trả lời anh, chú muốn nói gì với anh?”

Sắc mặt nó không ngừng thay đổi, cứ như còn sót lại chút ý thức, muốn đi tìm Đỗ Duy, nhưng lại tìm không thấy.

Đột nhiên Phong thư lơ lửng trên bàn cà phê, khuôn mặt của Carlos như bị gió thổi qua, hóa thành sương mù xám xịt, quay lại phong thư lần nữa.

Sau đó, một tờ giấy trắng xuất hiện.

Nhưng những từ xuất hiện trên tờ giấy là những ký hiệu kỳ lạ, với kim đồng hồ, đại dương và đôi mắt dày đặc bao phủ toàn bộ phong thư.

“Đây là dị biến xảy ra khi phong thư chạm vào tấm bia gia tộc Wittbach thay tôi. Tại sao nó lại xuất hiện vào lúc này?”

Đỗ Duy đoán có lẽ phong thư đang sống lại, sẽ tiết lộ những tin tức và ký hiệu giấu trong phong thư. Trước đây, khi phong thư có ý thức muốn truyền tải một số thông tin cho mình, nhưng nó không thể tiết lộ, nên hắn chỉ có thể hỏi, phong thử sẽ trả lời có hoặc không. Nhưng ngay cả trong trường hợp đó, phong thư cũng không trì được lâu, nó sẽ biến trở lại hình dạng ban đầu và quên mọi thứ đã xảy ra trước đó.

Vào lúc này, những ký hiệu đó bắt đầu biến mất, dần dần ẩn đi, nhưng phong thư lại đang run rẩy, sương mù cũng hiện

lên. Có vẻ như Carlos hoặc phong thư đang gặp khó khăn.

Cuối cùng, một hoa văn kỳ lạ xuất hiện xen kẽ dòng chữ. Đỗ Duy liếc nhìn hoa văn kỳ dị đó, và phần còn lại của dòng chữ: *Nó ở... thời Victoria.*

Chương 697: Phong thư đổi một CPU

Nó ở… thời Victoria.

Đoạn văn này không được kết nối với nhau, hoa văn kim đồng hồ và con mắt được kẹp với nhau, dường như đang cố xóa đoạn văn này.

Hơn nữa, gần như ngay lập tức sau khi Đỗ Duy nhìn thấy nó, các từ đã được thay thế bằng các ký hiệu, và cuối cùng tất cả các hoa văn đều biến mất.

Thấy vậy, trong mắt của Đỗ Duy lóe lên tia lạnh lùng.

"Là Ma Thần."

Tất cả những biểu tượng này đều liên quan đến 72 Ma Thần của Solomon, phong thư đã từng thay hắn tiếp xúc trực tiếp với tấm bia đá. Ít nhiều, phong thư cũng đã bị Ma Thần chú ý.

Nó có thể truyền cho mình một số thông tin hữu ích, nhưng đã bị phá hủy bởi những biểu tượng chết tiệt này mỗi lần.

"Tao sẽ giết hết chúng mày."

Đỗ Duy kiên định nói, ánh mắt lại hội tụ vào phong thư, trong ánh mắt có chút lo lắng.

"Phong thư?"

Hắn thăm dò.

Nhưng Phong thư không đáp lại hắn, nó vẫn nằm trên bàn cà phê, cứ như đã chết.

Hơi thở của nó trở nên yếu hơn.

Nếu không phải quan hệ của Đỗ Duy với nó quá thân thiết, hắn cũng sẽ không để ý. Hiển nhiên giờ phong thư đã trở thành điểm mấu chốt, Đỗ Duy phải tìm cách cứu lấy nó cả về tình cảm lẫn lý trí.

Hơn nữa hắn đã quen nghe phong thư lải nhải không ngừng. Phong thư chết rồi, khiến hắn cảm thấy thiếu thiếu.

Thứ mà hắn hoàn toàn tín nhiệm chỉ có Shadow và phong thư, không ai hay bất cứ thứ gì có thể khiến hắn mất cảnh giác.

"Tao sẽ không để mày chết như thế này."

Đỗ Duy lại một lần nữa cầm bút Malphas, nghiến răng nói: "Tao là Master của mày, sinh mệnh của mày, linh hồn của mày, mọi thứ của mày đều nên thuộc về tao. Tao sẽ không để cho mày chết, không ai có thể giết mày. Mày vì giúp tao mà rơi vào kết cục này, tốt, tao sẽ cho mày một cơ hội để tái sinh."

Nói xong, Đỗ Duy bắt đầu suy nghĩ về cách sử dụng bút Malphas để tái sinh phong thư. Thông tin mà hắn nhận được là Carlos chính là tiền kiếp của phong thư, hơn phong thư vẫn chưa chết hoàn toàn, chỉ đang cận kề cái chết. Sở dĩ phong thư trở nên như vậy là vì nó đã giúp Đỗ Duy điều khiển cây bút Malphas và hy sinh quá nhiều thứ không thể biết được.

Ở góc độ khác, đây là một khoản nợ khó đòi. Tính toán thế nào cũng không được, trừ khi Đỗ Duy phủ định mọi thứ, làm lại từ đầu. Nghĩ đến đây, Đỗ Duy đã có một kế hoạch, cầm bút Malphas như đang viết thư, bắt đầu viết lên tờ giấy của phong thư.

"Mày là người hầu của tao, mọi thứ mày phải chịu nên tính trên đầu tao."

[Khi ai đó cầm cây bút Malphas và viết những quy tắc mới trên bức thư, nó sẽ được tái sinh.]

“Nhưng thứ mới ra đời này không đại diện cho tân phong thư, hơn nữa tôi không cần thứ như nó ở bên mình.”

[Tân sinh của nó sẽ do người viết trả giá một phần, nó sẽ giữ lại mọi thứ trong quá khứ, vì nó chưa từng chết, đương nhiên cũng không có chuyện tái sinh.]

“Nhưng trong số các năng lực ban đầu của phong thư, năng lực tái sinh là bù nhất, tôi cần một năng lực tái sinh càng bug hơn.”

[Trừ khi người viết bị giết, nó sẽ sống mãi mãi, nếu nhà văn chết, nó sẽ thực hiện theo khế ước, chết theo]

“Điều này sẽ lãng phí một cơ hội để sử dụng bút của Malphas, nhưng tôi sẵn lòng.”

Đỗ Duy cầm trong tay cây bút của Malphas, ngẩng đầu nhìn đèn chùm trên nóc nhà, ánh sáng chói lọi chiếu vào mặt trông vô cùng chói mắt.

“Nhưng giá mà tái sinh phong thư không ảnh hưởng đến tôi, nên tôi muốn thêm một điều khoản ẩn.”

“Vì thế…”

[Nếu người viết từ chối cái giá cần phải trả, cái giá sẽ rơi trên phong thư mới, nó cũng có quyền từ chối trả giá, nhưng cái giá sẽ không bao giờ biến mất, không ai có thể vi phạm quy tắc này.]

Viết xong đoạn cuối, cây bút của Malphas phát huy tác dụng, phong thư bắt đầu run lên, màn sương xuất hiện vừa bay ra, lại chui vào trong.

Đây là một hiện tượng rất tốt. Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, hắn biết phong thư sẽ sớm tỉnh lại, hơn nữa là phong thư đã bỏ hết hạn chế, mở ra tân sinh.

Còn về cái giá phải trả, hắn không hề quan tâm. Dù sao hắn không đời nào trả giá, phong thư cũng không trả, nếu hắn chấp nhận trả giá thay phong thư thì e rằng sẽ xảy ra chuyện.

Hơn nữa phong thư cũng trả không nổi. Một chủ một tớ, đá bóng qua lại là chuyện thường tình với các hợp đồng gian lận thương mại.

Nói tóm lại, không có cái giá nào phải trả. Tương đương với BUG.

Đỗ Duy thật sự rất giỏi loại chuyện này, không đúng… hắn là dân pro. Tuy nhiên, Đỗ Duy cũng biết rằng sớm muộn gì cái giá phải trả cũng sẽ đến.

"Nhưng tôi rất chờ mong, rốt cuộc sẽ là ai tới bắt tôi và phong thư trả giá, có phải là cây bút Malphas không? Hay là cái gì khác?"

Đỗ Duy chế nhạo, hắn cất bút của Malphas đi.

Kẻ nào đến, kẻ đó sẽ giết!

Trong khoảng thời gian gần đây, hắn luôn giận dữ. Phải biết giờ hắn còn kiêm chức trồng hoa, còn đang lo thiếu phân bón cho Đoá Hoa Không Tàn Phai đây, nếu có đồ tới cửa thì càng tốt.

Nhưng vào lúc này, Phong thư lơ lửng cũng xuất hiện dị biến.

Màn sương biến mất, phong thư loạng choạng rơi xuống bàn cà phê, rồi lại run lên, lại lơ lửng.

[A, phong thư hình như đã có một giấc mơ rất dài. Trong giấc mơ có hàng tỉ ngôi sao, những ngôi sao đang tỏa sáng, giống như thiên đường. Phong thư đang muốn đuổi theo, nhưng lại thấy rằng phong thư đã nhầm.]

[Đó không phải là hàng tỷ vì sao, mà chính là ngài, Master!】

[Master vĩ đại, phong thư tay sai trung thành và hèn mọn nhất của ngài đã trở lại, phong thư cảm thấy có gì đó kỳ lạ trong cơ thể, nhưng không sao cả, phong thư đã trở nên mạnh mẽ hơn.】

[Master, xin cho em biết, hôm nay ta sẽ giết ai?】

Phong thư đã hồi sinh hoàn toàn. Hơn nữa, vẫn là thói xu nịnh quen thuộc.

Đỗ Duy cảm thấy nhẹ nhõm hơn, hắn đáp: "Hôm nay không cần giết ai cả, sau này còn nhiều cơ hội cho mày thể hiện, nói cho tao biết giờ mày có thể làm gì?"

【Cái gì? Ngài không hãm hại người khác? Phong thư cảm thấy rất khó chịu!】

[Nhưng hiện tại phong thư rất mạnh mẽ, phong thư cảm giác năng lực mà phong thư sở hữu vào thời đại Victoria thì hiện giờ phong thư cũng có!】

[Phong thư có thể viết chữ để giết người! Miễn là các từ được viết nhanh, em không cần sợ Shadow-oppa nữa.]

[Chờ đã Master, mắt của ngài có chuyện gì vậy?】

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Mắt của tao đã hỏng, hiện tại dùng tạm của Shadow, nó chưa từng rời khỏi tao."

Phong thư bị sốc.

【Cái gì? Shadow chỉ là một tên ngốc, Shadow làm sao có tư cách trở thành con mắt của Master ngài? Phong thư không phục!]

Đỗ Duy cau mày mắng: "Mày lảm nhảm gì vậy?"

Hắn cũng muốn hỏi về đoạn văn trong phong thư để xem liệu có thể lấy được một số thông tin hay không, suýt nữa bị đánh gãy mạch suy nghĩ.

Lúc này, Phong thư lại tiếp tục nịnh bợ Đỗ Duy.

[Master mắng rất đúng, không hổ là ngài, nhìn qua cũng biết em đang nói nhảm, nhưng Master, em cứ cảm thấy đầu óc dường như linh hoạt hơn, cứ như là vừa đổi một cái CPU, khoan đã…]

[M* kiếp! Tại sao ký ức về Carlos ngu ngốc đó cứ lảng vảng trong tâm trí em?]

Chương 698: Master cứu em

[Master, em rất hoảng sợ, tại sao em lại có ký ức về thằng đần Carlos kia, điều này không bình thường.]

[Chúa ơi, thằng đần này có hàng trăm người tình, nam nữ đều ăn.】

[Thật buồn nôn, Master cứu em, em không muốn có ký ức của Carlos, quá kỳ dị và ghê tởm, ký ức ngu ngốc kia làm sao có thể tiến vào tâm trí của phong thư, nếu như trí tuệ của em trở nên thấp kém thì Master sẽ lỗ to!】

Phong thư gần như sụp đổ. Nếu chỉ nó là con người, chỉ sợ nó đã gào lên, rồi chạy quanh Đỗ Duy.

Nhưng thực tế cũng không khác mấy.

Phong thư run rẩy đứng trước mặt Đỗ Duy, như thể rất kinh tởm.

“Mày bình tĩnh lại.”

Đỗ Duy cau mày mắng: “Phong thư, chẳng lẽ mày vẫn chưa phát hiện mối liên hệ giữa mày và Carlos sao? Trí nhớ của gã không thể vô duyên vô cớ ở trong đầu mày.”

Phong thư bị sốc.

>b> [Ý của ngài là gã cố tình làm vậy?】

[Không đúng, chứng nghiện tình dục của thằng đần này biến thái dữ vậy sao sao? Em chỉ là một phong thư!】

[Em đâu mắng gã ở thời đại Victoria, gã sẽ không quá đáng vậy chứ?】

[Master, em là tay sai trung thành nhất của ngài, dù Carlos có thể từng là cấp dưới của ngài trong quá khứ, nhưng luận làm chó săn, gã nhất định thua kém em. Ngài có thể nể tình em luôn trung thành với ngài, xin hay xóa nó đi, phong thư cảm thấy kỳ lạ khi nghĩ về ký ức của gã xâm nhập vào tâm trí của phong thư.]

Đỗ Duy nhìn lướt qua, hỏi: "Có gì kỳ quái?"

[Đương nhiên kỳ quái, phong thư vô cùng thuần khiết. Phong thư chỉ sống vì Master, giờ lại xuất hiện ký ức của Carlos, phong thư không còn thuần khiết nữa, hơn nữa thằng đần Carlos vô cùng biến thái, làm loạn quan hệ nam nữ, chỉ cần nhìn những ký ức đó thì em bèn cảm thấy tinh thần của mình cũng méo mó.]

Đỗ Duy lắc đầu không nói nên lời, không hổ là thủ hạ trung thành. Giác ngộ chó săn của nó là miễn chê. Ngay cả chỉ số thông minh cũng mạnh hơn Shadow, Shadow cũng thường bị phong thư gọi là thằng đần.

Đỗ Duy trực tiếp đi vào vấn đề: "Không cần nghĩ nhiều, tuy tao không biết rốt cuộc mày đã nảy sinh chuyện gì, nhưng chắc chắn Carlos là tiền kiếp của mày. Mày có thể là ác linh mà hắn trở thành sau khi chết, rồi vì một lý do nào đó mà thành ra như bây giờ."

"Nếu mày không tin tao, hãy suy nghĩ một chút, Carlos mà mày và tao gặp trong thời đại Victoria có cách nói chuyện giống y như mày."

"Nếu mày biến thành gã, không ai có thể nhận ra sự khác biệt giữa mày và Carlos."

Đôi khi Đỗ Duy cũng không hiểu mạch não của Phong thư, nhưng hắn biết rất rõ rằng nếu cho nó hiểu thì chắc chắn nó sẽ lải nhải, thậm chí sinh ra nhiều thuyết âm mưu.

Phong thư nghe hắn nói xong, nó lập tức choáng váng.

[Master, nếu ngài đã nói vậy thì có lẽ đúng là như vậy.】

[Em từng cho rằng kỹ thuật liếm cẩu của thằng đần kia không thua kém em, luôn coi gã là đối thủ, nhưng em chưa bao giờ nghĩ rằng gã là bậc tiền kiếp của em. Hèn chi em không thể tìm ra cách để đánh bại gã, hoá ra đối thủ lớn nhất của tôi là chính em.】

Phong thư tiếp chấp rất tự nhiên. Nó không nghi ngờ hay phản đối. Dẫu sao Master luôn luôn đúng. Là liếm cẩu, Phong thư đã giác ngộ là nó tin bất cứ điều gì Đỗ Duy nói.

Ngay cả khi Đỗ Duy nói rằng có 8 mặt trời trên bầu trời, nó cũng sẽ phụ hoạ: *Đúng ạ*.

Vào thời điểm này, Phong thư chợt hiểu ra: **[Thì ra em chính là thằng đần Carlos, không ngờ… trăm năm trước là tay sai trung thành nhất của Master, trăm năm sau em là chó săn.】**

[Xem sau này Shadow lấy gì để kiêu ngạo. Nó là cái thá gì mà so với phong thư?】

Đỗ Duy bất lực lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Được rồi, lúc tao vừa cứu tỉnh mày, trên trang giấy có một đoạn chữ, nhưng một phần bị ký hiệu che đi, chỉ có thể nhìn rõ một đoạn ngắn, mày vẫn còn nhớ chứ?"

[Master, ngài đang nói cái gì vậy?】

"Nó ở… thời đại Victoria, ở giữa còn một số biểu tượng, như thể lúc đó mày muốn nói cho tao biết điều gì đó, nhưng vì sức mạnh của Ma Thần quấy nhiễu, nên thông tin quan trọng đã bị che khuất."

Đỗ Duy vừa nói, hắn vừa lấy ra giấy bút từ dưới bàn cà phê, sau đó dựa vào trí nhớ của mình để tái hiện lại những gì hắn vừa thấy trên giấy.

Các ký hiệu và thông tin đều được sao chép.

Phong thư kỳ quái: **[Master, chắc em cũng giống như trước quên mất thông tin muốn truyền đạt cho ngài. Tuy rằng năng lực hồi tưởng của em không còn giới hạn mười phút, nhưng em không biết chuyện gì đã xảy ra.】**

[Một khi em cố nhớ lại đoạn văn đó, em cảm thấy bị cản trở, như thể đoạn văn đã bị xóa.]

[Tuy nhiên, dường như có một thông điệp kỳ lạ trong trí nhớ của thằng ngốc Carlos đó, dường như có liên quan đến đoạn văn này.】

Đôi mắt của Đỗ Duy sáng lên.

"Mày nói."

[Là vậy nè chủ nhân, Carlos sống đến cuối thời đại Victoria. Khi đó, gã dường như đang ở trong một ngọn núi phủ đầy tuyết, gã mang theo rất nhiều nô lệ để xây dựng một tòa tháp cao…]

…

Trong trí nhớ của phong thư, vào thời đại Victoria những ngọn núi trập trùng, quanh năm tuyết phủ. Carlos đứng trong gió và tuyết, vung roi vừa đánh vừa mắng một số lượng lớn nô lệ, ép họ xây một tòa tháp kỳ lạ. Ngọn tháp cao đó chỉ nhô lên một phần nhỏ trên mặt đất, còn phần còn lại thì ở dưới lòng đất.

Khi tòa tháp hoàn thành, một lễ hiến tế máu là không thể tránh khỏi. Những nô lệ đó đều sẽ chết ngay tại chỗ này. Cuối cùng, Carlos cầm một ngọn đèn dầu đã ố vàng, đi vào trong

tháp, dọc theo những bậc thang tối tăm bước xuống sâu trong lòng đất.

Không biết đã mất bao lâu, Carlos đến trước một cánh cổng đá, mở nó ra, đó là một không gian rộng lớn, bao quanh bởi 72 cánh cổng đá, trông giống hệt cổng địa ngục.

Ở trung tâm là một quan tài.

Quan tài vẫn chưa đóng nắo, nắp quan tài lơ lửng phía trên, dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Xung quanh cỗ quan tài, gần nhất là 4 cánh cổng địa ngục.

Điều đó tượng trưng cho tứ trụ.

Chỉ là 4 cánh công địa ngục này, không có bất kỳ dấu vết chạm khắc nào, dường như vẫn chưa hoàn thành. Carlos không thèm để ý đến 4 cánh cổng địa ngục, sau khi đến bên quan tài, gã bèn quỳ xuống.

Gã nói với giọng rất đau khổ: “Em đã ném cuốn sách đó ra ngoài, sẽ có người nhặt được nó, nhưng em chưa hoàn thành nhiệm vụ mà ngài giao cho. Kế hoạch xảy ra sự cố, em chỉ là người hầu hèn mọn của ngài, trí khôn của em chỉ là hạt cát so với ngài, em không thể để mọi thứ phát triển theo kế hoạch của ngài.”

“Master vĩ đại, xin chỉ dẫn cho em, chỉ cần ngài có thể hoàn thành kế hoạch của mình, cho dù chết em cũng nguyện ý.”

Đúng lúc này, Carlos sửng sốt, gã quay đầu nhìn về phía sau. Ở lối vào, là một kẻ tên là Đỗ Duy với đôi mắt đen và khuôn mặt vô cảm.

Chương 699: Nó thật ra là ai?

“Anh… anh là ai?”

Carlos vô cùng hoảng sợ.

Đỗ Duy mắt đen lạnh lùng, tàn nhẫn nói: “Anh là Master của chú.”

“Không đúng, Master không thể xuất hiện vào lúc này, mày chắc chắn không phải ngài ấy!”

…

Trong biệt thự.

Phong thư đã kể xong cảnh trong trí nhớ của nó.

Đỗ Duy đang cảm thấy rất khó hiểu.

“Carlos đã nhìn thấy một người khác giống hệt mình trong một tòa tháp cao vào thời đại Victoria?”

[Đúng, Master, nhưng đó không phải là ngài, hơn nữa trí nhớ của Carlos không đầy đủ, dường như đã bị xóa đi, nhưng gã không nên chết trong tay người đó, dù sao nếu là ngài ra tay, Carlos sẽ không bao giờ giữ được ký ức kia.】

Đỗ Duy châm thuốc, vừa hút vừa bắt đầu suy đoán.

“Đoạn văn đó có phải ý nói người giống hệt tôi đang ở thời đại Victoria?”

“Dùng *nó* để mô tả vì thứ đó không phải là con người.”

“Vậy thì là cái gì? Đôi mắt đen thui, chẳng lẽ là ác linh Đỗ Duy?”

“Không đúng…”

“Ác linh Đỗ Duy chính là mặt khác của tôi, Carlos không đến mức không nhận ra.”

Đỗ Duy đương nhiên không biết đồng hồ cổ đã từng tạo ra một hắn khác, đó là Hắc Đỗ Duy. Từ sau khi gặp Đỗ Duy, nó bắt đầu ghi lại tất cả trải nghiệm và hành vi của Đỗ Duy.

Bây giờ, trong không gian ma quỷ ở phòng khám tư vấn, Hắc Đỗ Duy đang lặp lại những gì Đỗ Duy đã làm trước đây.

Hơn nữa nó khác với Đỗ Duy, nó đã mạnh ngay từ đầu. Là ngoại tộc, cũng không phải con người.

Trong lúc này, Đỗ Duy cho rằng đoạn văn đang nói đến một tồn tại khác giống hệt mình. Hơn nữa hình như nó là kẻ thù cứ không phải bạn. Nhưng nếu là như vậy, tại sao tiền kiếp của phong thư lại nhắc nhở mình?

Chuyện đã xảy ra, lại không thể thay đổi, tại sao lại lãng phí nhiều công sức để truyền đạt cho mình?

Ngay cả Carlos cũng chưa bao giờ quên đoạn ký ức này. Không thể giải thích được, bản năng của Đỗ Duy nói cho hắn biết, rất có thể đối phương không tồn tại trong quá khứ, mà là ở tương lai.

Trong tương lai, có thể có một người giống hắn bằng cách nào đó đã trở lại thời đại Victoria, còn đang cố gắng làm điều gì đó.

“Rất giống những gì ác linh Đỗ Duy sẽ làm, nhưng ác linh Đỗ Duy và tôi là một thể, nếu nó trở về thời đại Victoria, tức là tôi cũng trở về quá khứ.”

“Trước đây, tôi đã phủ nhận vòng lặp, không muốn bước vào cánh cổng địa ngục lần nào nữa.”

“Theo lẽ thường, tôi sẽ không lại xuất hiện trong đoạn thời gian quá khứ đó nữa.”

“Nhưng người đó giống hệt tôi, chẳng lẽ là người khác giả mạo tôi sao?”

Nghĩ đến khả năng này thì mọi thứ dần rõ ràng. Chế tạo một thứ giống hắn không có gì là khó.

Hắn từng dùng Pennywise để tạo ra ác linh Đỗ Duy nhái. Cân vàng cũng có thể tự sao chép. Chức tỏ phương pháp này không quá khó để thực hiện.

Ác linh Đỗ Duy được tạo ra cũng không giống nhau.

“Nếu nó giả mạo tôi, thì mục đích mà “tôi” giả mạo trở về thời đại Victoria có thể giống với ý tưởng của ác linh Đỗ Duy.”

“Đổi giả thành thật.”

“Hãy thay thế tôi chân thật, cho nên mới phải nhắc nhở tôi nó đang ở… thời Victoria.”

“Tuy nhiên, đoạn văn này chưa hoàn chỉnh. Một số thông tin quan trọng đã bị che khuất, đó là một mô tả định tính ở đây, thật ra là nó đã làm những gì ở chỗ này.”

Đỗ Duy phun ra làn khói thuốc. Hắn đang bực mình.

Phong thư ở bên lo lắng hỏi: **[Master, theo như lời của ngài, tương lai có một thứ giả mạo sẽ về thời đại Victoria, cố gắng thay thế tồn tại của ngài ở thời đại đó, có lẽ nó đã ảnh hưởng đến quá khứ, vậy ngài có cần quay lại quá khứ không?】**

Đỗ Duy lắc đầu: “Mặc dù thời gian là cố định, điều nó làm trong quá khứ nhất định sẽ ảnh hưởng đến hiện tại, nhưng tao sẽ không dễ dàng trở về thời đại Victoria.”

【Tại sao ạ?】

Phong thư rất tò mò, phong cách làm việc của Master là bóp chết những nhân tố không thể kiểm soát từ trong trứng nước. Giờ chúng ta biết rằng trong tương lai sẽ nảy sinh vấn đề, chúng tôi nên hành động ngay lập tức.

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Bởi vì Lamer bị tôi giam lại rồi."

Nói xong, hắn hít sâu một hơi, dựa lưng vào sô pha, lạnh lùng nhìn trần nhà.

Sự xuất hiện của Lamer dường như là tình cờ. Nhưng thực tế sao có thể xảy ra nhiều vụ tai nạn như vậy. Trong kỷ nguyên này, Đỗ Duy chưa từng đối mặt với Ma Thần. Bởi vì 72 Ma Thần của Solomon đều ở sau cánh cổng địa ngục. Họ không thể nào tới hiện thực.

Đỗ Duy bước vào cánh cổng địa ngục, hoàn toàn khác với những người khác bước vào đó. Một khi hắn bước vào, nó tương đương với xuyên việt. Sau đó 72 Ma Thần của Solomon sẽ mang đến cho hắn bất ngờ.

Sự xuất hiện của Lamer chứng tỏ 72 Ma Thần của Solomon đã có thể rời khỏi cổng, hoặc từ quá khứ đến hiện tại.

Đỗ Duy biết rõ: chắc chắn hắn phải nằm trong danh sách nhất định phải giết của 72 Ma Thần của Solomon. Hắn ở lại thời hiện đại thì còn đỡ, ít nhất tôi có thể bẫy 72 Ma Thần của Solomon vào chỗ chết, nhưng nếu tìm đường chết bước vào cổng địa ngục, cho dù hắn có an toàn đến được thời đại Victoria. Nhưng trời mới biết đến lúc đó có bao nhiêu Ma Thần đang chờ đợi mình.

Hơn nữa, trong trí nhớ của Carlos, kế hoạch mà gã nói ra cũng lộ ra rất nhiều thông tin. Bản thân quá khứ, đã chế định một kế hoạch nào đó.

Tuy nhiên, Carlos đã không thực hiện thành công vì kế hoạch xảy ra sai sót. Gã thậm chí còn xây dựng một tòa tháp, có vẻ như đã lên kế hoạch.

"Ngoài ra còn có cánh cổng bằng đá của 72 Ma Thần của Solomon. Tôi đã thấy một thứ tương tự trong mộ của Carlos khi tôi lấy chiếc cân bằng vàng."

"Ngoài ra, có một bức tượng của người chế tạo mặt nạ."

"Nếu muốn có được câu trả lời, e rằng chỉ có thể trở về thời đại Victoria."

Đỗ Duy thở dài. Giờ còn chưa đến lúc đi, ít nhất hắn phải giết vài Ma Thần, chờ ác linh Đỗ Duy tỉnh lại, nếu không thì đi chỉ có tìm chết. Không phải không muốn mà là không thể.

Cảm giác luôn bị trói buộc thật khó chịu.

"Ngoài ra còn có người chế tạo mặt nạ, trong lăng mộ của Carlos có một bức tượng của y, cũng có một bức tượng của y dưới thành phố Massas. Tôi có lẽ là người duy nhất có thể khiến Carlos kính trọng đến vậy."

"Vậy chẳng lẽ tôi chính là người tạo ra mặt nạ?"

Đỗ Duy tự hỏi chính mình điều này. Sau đó hắn càng ngày càng cảm thấy quỷ dị.

Phải biết ác linh Đỗ Duy sinh ra là vì mặt nạ. Nếu hắn là một người tạo ra mặt nạ, vậy khác gì tạo ra chính mình?

Đúng lúc này, Đỗ Duy đột ngột cau mày.

Hắn chợt cảm thấy một làn sóng dao động kỳ lạ, như thể có một vị khách bất ngờ đột nhập vào mộng cảnh của hắn.

"Mercer…"

"Tây Ghana, Vodun, y đã vào Vodun?"

Giọng điệu của Đỗ Duy rất kinh ngạc.

Sau đó, hắn đột nhiên nhớ ra bên giáo hội đã từng báo với hắn những người của Vanity đang tìm kiếm bia đá, hơn nữa tình cờ rằng có một bia đá bên trong Vodun.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy lấy ra cây bút của Malphas, nheo mắt lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

“Phong thư, đến Vodun với tao. Tao muốn chuẩn bị một tấm bia đá đặc biệt cho Mercer.”

Chương 700: Lẽ nào mình đổi vận rồi?

Hiện tại, Mercer đã xâm nhập Vodun bằng cách nằm mơ.

Mà Vodun vừa vặn là vùng đất mộng cảnh xen lẫn giữa thật và mơ mà Đỗ Duy đã tạo ra, hơn nữa giữa hắn và Vodun có một mối liên hệ.

Vì vậy Đỗ Duy mới có thể biết trước tiên Mercer đã xâm nhập Vodun. Hắn muốn tới Vodun, cũng không cần đi đâu xa xôi, chỉ cần ngủ là được, bởi vì mộng cảnh của hắn chính là một điểm trung chuyển.

…

Ở trong mộng.

Đỗ Duy lại xuất hiện.

Phong thư bay quanh hắn, còn Freddy ở một bên chờ lệnh.

“Master, ngài đã trở lại.”

“Ủa, anh Phong thư, anh sống lại rồi sao?”

Freddy đã rất ngạc nhiên, phong thư này không phải chết rồi sao? Sao có thể sống lại?

Nó còn tưởng mong phong thư chết, để Freddy sẽ kế vị, trở thành chó săn số một của ma quỷ Đỗ. Freddy cảm thấy mình có lợi thế làm chó săn số một hơn phong thư. Thân phận của anh Shadow là không thể lay chuyển, nhưng phong thư không liếm chó bằng nó.

Lý do là gì?

Chẳng phải vì phong thư chỉ biết gõ chữ thôi sao?

Còn Freddy có thể nói chuyện!

Đây là lợi thế!

Nhưng bây giờ, phong thư lại full máu hồi sinh, hơn nữa nó có vẻ đáng sợ hơn trước, điều này khiến Freddy cảm thấy chua xót. Đỗ Duy lặng lẽ nhìn Freddy, nhắm mắt chuẩn bị tiến vào Vodun.

Phong thư rất khinh bỉ Freddy. Bởi vì nó nhanh chóng nhận ra ý nghĩ xấu xa của Freddy.

[Fredy, phong thư anh full máu hồi sinh, có phải chú rất thất vọng không?】

Phong thư lơ lửng trước mặt Freddy, nó cố tình bay cao hơn Freddy để Freddy chỉ có thể nhìn lên phong thư.

Freddy cười nịnh nọt: "Anh Phong thư, anh đã hiểu lầm rồi. Thứ mà Freddy em ngưỡng mộ nhất là anh. Anh là chó săn số một của Master, giờ anh full máu hồi sinh thì em càng vui, làm sao có thể thất vọng được."

[Freddy, chú nghĩ có thể lừa được phong thư? Khi anh là chó săn số một, chú vẫn đang chơi trong vũng bùn trên phố Elm của chú. Cùng là chó săn, chú nghĩ gì, phong thư anh lại không biết sao?】

[Cmn anh nói cho chú mày biết, đừng tưởng mày có gương mặt và thân hình hợp với thẩm mỹ của phong thư anh nên mày có thể giả ngu, gạt đi ý nghĩ không nên có, nếu không anh sẽ cho chú biết khoảng cách giữa chú và anh.]

Freddy nhìn dòng chữ trên lá thư, sắc mặt tái xanh. Chính xác thì nó cảm thấy khó chịu khi nhìn những dòng chữ về cơ thể và ngoại hình của anh ấy.

“Anh Phong thư, anh nói gì kỳ vậy!”

Freddy nổi hết da gà, cảm giác phong thư trước mặt có vẻ là gay.

Trên thực tế, phòng thư cũng đúng như vậy. Phong thư giờ có một phần ký ức của Carlos, hơn nữa Carlos vì sao bị giết? Gã là song tính! Phong thư chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng điều này cũng khiến cho phong thư ủ rũ rất nhiều. Nó thầm lẩm bẩm: **[Chúa ơi! Mặc dù Carlos là người tiền nhiệm của tôi, nhưng tôi không muốn trở thành kẻ song tính chiều, hơn nữa tôi là tay sai của Master, Làm sao tôi có thể có những dục vọng phàm nhân chứ?]**

Suy nghĩ về điều này, Phong thư rất xấu hổ và nói với Freddy: **[Bố láo, đây là giọng điệu mà chú nên nói với chó săn số một dưới trướng Master sao? Cho dù là Shadow cũng phải nể mặt anh vài phần, chú chỉ là lão tam mà dám chất vấn anh sao?】**

Freddy cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, anh Phong thư, em sai rồi.”

Nó ngay lập tức xin lỗi. Nhưng lúc nói ra câu này, trong đầu nó lại nghĩ: “Phong thư chết tiệt, mày đợi đấy, tao nhẫn nhục một thời gian, đợi đến khi tao trở thành chó săn số một của Master, đến khi tao lên chức, thì tao sẽ nhục mạ mày gấp bội.”

Ở bên cạnh, Đỗ Duy đột ngột mở mắt ra.

Phong thư lập tức bay tới trước mặt hắn: **[Master, giờ chúng ta xuất phát được chưa ạ?】**

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Được, đi thôi, Mercer đã tiến vào khu vực bên ngoài của Vodun, chúng ta phải nhanh chóng tiến vào.”

Freddy nghe vậy bèn nịnh nọt: “Thưa ma quỷ Master, nếu ngài chỉ mang mình phong thư vào Vodun thì e không ổn. Dù sao giờ nơi đó là mộng cảnh, nếu ngài mang theo em, không chừng sẽ có ích.”

Nó nghĩ nếu muốn nâng cao địa vị của mình trong lòng ma quỷ Đỗ thì phải đi chung. Tăng cảm giác tồn tại của nó, đấy không phải những gì phong thư đang làm sao?

Phong thư rất khó chịu, dmm! Freddy này muốn qua mặt nó!

Đỗ Duy không quan tâm, nhẹ giọng nói: “Được, vậy đưa chú mày theo.”

Giây tiếp theo, hắn cùng Freddy, phong thư đã biến mất trong mộng.

…

Giấc mộng này được kết nối với giấc mộng khác, trải nghiệm này giống như nằm mộng trong mộng. Nhưng có một cái gì đó khác,

giống như khi bạn đang nằm mộng, một giấc mơ bỗng dưng kết thúc, rồi một giấc mộng mới bắt đầu.

Nhiều người từng có trải nghiệm này. Đỗ Duy đưa Freddy và phong thư đến Vodun, cũng giống như vậy. Nhưng hắn là người biến Vodun thành giấc mộng, nên hắn vẫn có một số quyền hạn.

Cảm giác mà Vodun mang đến cho Đỗ Duy giống như một bức tường kép giữa thực và ảo. Còn hắn đang đi trên bức tường kép. Đây là một con đường hẹp và sâu, nhưng cũng có thể nhìn thấy chút ánh sáng như ảo mộng.

Thứ mà ánh sáng và bóng tối khúc xạ là hoàn cảnh bên trong Vodun.

Đỗ Duy đi trên bức tường kép, xuyên qua quang ảnh, hắn nhìn thấy những tòa nhà nối liền nhau bên trong Vodun, và xác chết la liệt trên sàn nhà. Các xác chết là những giáo đồ da đen của Vodun. Đó là bi kịch do dị biến trước đó mang lại.

Tuy nhiên, Đỗ Duy không quan tâm đến chuyện này.

Vào thời điểm này, một mảnh quang ảnh phản ánh tình hình của Mercer.

Đỗ Duy nhìn thấy Mercer khoác một chiếc áo choàng lớn có mũ trùm kín đầu, lén lút đi trên con đường ẩm ướt, hai bên có những tòa kiến trúc.

Thật trùng hợp, trước mặt y chỉ có một ngã rẽ, nếu Đỗ Duy nhớ không lầm thì đó hẳn là căn phòng cấm. Tấm bia được giấu trong đó.

Mercer vẫn lẩm bẩm khi bước đi: "Vodun khác xa với những gì tôi nghĩ. Tôi đã đi rất xa và tôi không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, không đúng…"

"Lẽ nào mình đã chuyển vận?"

Nghe điều này, Đỗ Duy đứng trên bức tường kép, cau mày nói: "Hắn đi nhanh hơn tôi tưởng, tôi phải đến trước mặt hắn để thêm một ít tư liệu vào tấm bia đá."

Phía sau, Freddy cười nói: "Master, có cần giết Mercer không ạ? Em chính là ác linh ác mộng, Vodun lại thành ra như này, nó chính là sân nhà của em."

Vodun là một giấc mộng dị biến, Freddy đương nhiên có thể tha hồ làm loạn trong này, dù có đụng độ ma linh bình thường thì nó cũng không sợ.

Xử lý Mercer thì khó, nhưng ngăn chặn một lúc thì dễ. Chủ yếu là Freddy muốn thể hiện ở trước mặt của Đỗ Duy.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Vậy thì chú mày giữ chân Mercer một lúc, tao đem phong thư đi tìm tấm bia đá.”

“Vâng thưa Master!”

Freddy đi thẳng vào quang ảnh, còn Đỗ Duy tiếp tục đi, rồi bước vào căn phòng cấm.

Chương 701: Đỗ Duy chuyên xài chiêu bẩn

Căn phòng cấm trong Vodun chuyên dùng để cất một số môi giới liên quan đến ác linh. Lần trước Tom và Cha Tony mở căn phòng cấm, họ đã giải phóng vô số ác linh.

Đỗ Duy bước vào quang ảnh. Hắn cầm theo phong thư đến căn phòng cấm. Bước chân xuống đất không có cảm giác chân thật, cũng không có cảm giác như bước trên không trung.

Phong thư lượn lờ xung quanh Đỗ Duy.

[Master, phong thư đã hồi tưởng tình huống nơi đây. Tấm bia nằm ở góc trong cùng, ở góc đó có một cánh cổng, chỉ cần mở cổng là có thể nhìn thấy tấm bia đá.】

Đây là năng lực hồi tưởng, nhưng mạnh mẽ hơn so với trước kia.

Đỗ Duy hài lòng gật đầu, lướt qua một thứ ma quái, chẳng hạn như một số môi giới ác linh bị giam trong Vodun, sau đó hắn đi đến cánh cổng. Điều đáng nói là cánh cổng này là một cánh cổng đá, chất liệu hoàn toàn giống với cánh cổng đá ở dưới cùng đáy tòa tháp cao trong ký ức của Carlos, nhưng trên cánh cổng lại không có hoa văn.

Đỗ Duy vươn tay ấn vào. Chạm vào tay hơi ẩm, thậm chí có rong rêu trên cánh cổng đá.

“Đây có vẻ là loại cổng đá mà Carlos yêu cầu xây dựng, nhưng tại sao nó lại xuất hiện ở đây?”

Đỗ Duy không hiểu nổi. Theo lý thuyết, cổng đá do Carlos xây dựng không thể lưu lạc bên ngoài.

Làm sao Vodun có được cổng đá này?

Phong thư đưa ra câu trả lời.

[Master, cánh cổng đá này đúng là do Carlos làm, nhưng theo tình hình hồi tưởng, thời điểm nó được làm nên là trước khi xây tháp, hình như nó chỉ là bán thành phẩm?】

[Nhưng trong trí nhớ của Carlos, không có thông tin nào về việc tại sao ngài lại để gã xây cổng đá.】

Đỗ Duy lắc đầu nói: "Không vì cái gì, 72 cánh cổng đá tương ứng với 72 Ma Thần. Nếu cánh cổng này được chế tạo trước, nhất định là để kiểm chứng. Đợi khi trở về thời đại Victoria, ta sẽ biết sự thật."

Tạm gác lại những nghi ngờ trong lòng. Trên thực tế, nơi hắn muốn đi là tòa tháp, hắn có linh tính rằng cỗ quan tài bên trong tòa tháp chắc chắn không phải dành cho Carlos.

Rất có thể nó có liên quan gì đó đến bản thân, tuy chỉ là trực giác, nhưng khả năng đó là cao nhất.

Cánh cổng bằng đá không nặng lắm, Đỗ Duy tuy tốn chút công sức nhưng cũng không khó để đẩy nó ra.

Bụi bặm lập tức văng ra. Cảnh tượng sau cánh cổng cũng hiện lên trong mắt của Đỗ Duy. Hắn nhìn thấy một tấm bia đá, cao khoảng hai mét rưỡi, hình hộp chữ nhật, không giống với tấm bia mà hắn đã thấy trước đây. Tuy nhiên, không có nhiều hoa văn trên tấm bia đá này. Bên dưới là tất cả các biểu tượng méo mó, có ngôi sao sáu cánh, thánh giá, và một số biểu tượng đại diện cho tôn giáo.

Những biểu tượng này kết hợp với nhau, dường như đại diện cho một số thông tin.

“Phong thư.”

Đỗ Duy hét lên.

[Master, yên tâm, phong thư đã ghi lại hết ùi.】

“Được, làm tốt lắm.”

Đỗ Duy hiếm thấy khen ngợi nó một câu, sau đó hắn bước đến tấm bia và lấy cây bút Malphas ra.

Dưới cùng là biểu tượng và trên cùng là hoa văn. Sở dĩ trên bia không có nhiều hoa văn là vì tổng cộng chỉ có 72, cũng tượng trưng cho 72 Ma Thần. 72 hoa văn được phân chia từ trên xuống dưới.

Có 4 cái ở trên cùng, mặt trời, mặt trăng, máu và núi lửa. Đây dường như là tứ trụ?

Các họa tiết phía dưới là mắt, kim đồng hồ, đại dương… mà Đỗ Duy đã quen thuộc.

Đỗ Duy cầm bút Malphas nhìn phía trên tấm bia đá, chính là vị trí trống phía trên hoa văn tượng trưng cho tứ trụ.

Nơi đó trống rỗng.

“Khái niệm khoác giáp thành thần ngoại trừ tôi và Minette sẽ không có ai khác biết, ít nhất Alfalia không biết, nếu không lão sẽ không lựa chọn ăn cắp sức mạnh của Ma Thần, mà đã khoác giáp thành thần.”

“Vậy tấm bia đá này sẽ ghi lại cách khoác giáp thành thần.”

“Đây là lễ vật của tôi dành cho Alfalia và Vanity. Gascoigne đã chết từ lâu, thứ còn sống là hàng nhái, cái gọi là chỉnh thể đơn giản là một sự thất bại.”

“Kế hoạch của Vanity sẽ không thành công, nhưng họ có thể thực hiện kế hoạch khoác giáp thành thần.”

Khoác giáp thành thần có nghĩa là tin tưởng bản thân chính là Ma Thần và có liên lạc với Ma Thần. Càng tin tưởng, thì càng chân thật.

Sau đó, Ma Thần giáng thế, đồng hóa và cố gắng khoác giáp thành thần. Không thể khống chế Ma Thần, nhưng Đỗ Duy có thể khống chế.

Đúng…

Đỗ Duy chuẩn bị hãm hại một số Vanity và Ma Thần. Sau đó cầm cây bút của Malphas, hắn phát động sức mạnh của cây bút, lặng lẽ vẽ một hình mặt nạ vào khoảng trống của tấm bia đá.

Vậy đại diện cho ác linh Đỗ Duy.

Ừm…

Vị trí nằm phía trên tứ trụ. Chưa kể khó phát hiện dấu vết mới thêm vào.

“Cứ như vậy, chắc chắn hãm hại Vanity thành công, nhưng nếu muốn hại chết một Ma Thần, điều đó là không thể. Tôi phải đảm bảo rằng khi Vanity dấn thân vào con đường khoác giáp thành thần, sẽ kéo theo vài Ma Thần cùng chết.”

Suy nghĩ một lúc, Đỗ Duy đã sử dụng bút của Malphas để vẽ nhiều đường dọc theo mẫu của mặt nạ làm gốc, những đường đó được nối với hoa văn còn lại.

Chỉ cố ý tránh tứ trụ.

“Tôi rất chờ mong đến lúc đó rốt cuộc có bao nhiêu Ma Thần tiêu tùng.”

Làm xong việc này, Đỗ Duy lại lại bắt chước vẽ một số ký hiệu ở dưới cùng, với ngòi bút của Malphas, ý nghĩa của những ký hiệu này sẽ khiến người ta nhìn thoáng qua là hiểu. Không hiểu cũng không sao.

Đỗ Duy để họ hiểu. Ý nghĩa của các ký hiệu như sau.

[Mặt nạ là vật dẫn, đại diện thần bí và điều chưa biết, chỉ thứ vô hình, thứ không thể phát hiện, mới là chìa khóa để khoác giáp thành thần. Những Ma Thần lâu đời nhất thường là sản phẩm của nỗi sợ hãi nguyên thủy, chúng là sự tồn tại mang tính khái niệm, đó là sức mạnh đáng sợ nhất và vĩ đại nhất, nhưng số lượng Ma Thần không cố định. Khoác giáp thành thần là một cách để trở thành Ma Thần, và những người đi trên con đường này sẽ không thể rút lui được nữa.]

[Thứ mà chúng ta sợ là khủng khiếp nhất, nhưng khi chúng ta trở thành nỗi sợ, sự hiện hữu của chúng ta là khủng khiếp nhất.]

[Còn tư cách khoác giáp thành thần chính là…]

Phần bị lược bỏ đương nhiên là phương pháp để khoác giáp thành thần.

Nhưng Đỗ Duy không tốt bụng như vậy. Hắn cố tình viết tỉ mit một số chi tiết vô dụng, để nó chân thật hơn, dù sao con đường khoác giáp thành thần của hắn rất bạo lực.

Càng tỉ mỉ, càng chân thực.

Người sáng tạo như hắn, nhưng thật ra lại giống kẻ làm hàng giả hơn.

“Alfalia, tôi rất mong đợi. Khi lão nhìn thấy tấm bia đá này, lão sẽ cảm thấy tôi chỉ là kẻ đạo văn? Hay sẽ cảm thấy vì tôi nhìn thấy tấm bia này, nên mới đi lên con đường khoác giáp thành thần?”

…

Lúc này, tại phòng khám tư vấn tâm lý ở Bắc Brook, New York, trong một không gian vô định.

Hắc Đỗ Duy đang trải qua những gì Đỗ Duy đã trải qua trước khi đeo mặt nạ, sự ra đời của ác linh Đỗ Duy.

Nó đặt mặt nạ trắng trên mặt.

Sau đó, tay phải chống cằm, tay trái đặt lên đùi, bên cạnh, một bóng đen đang ở bên cạnh chờ đợi điều gì đó.

Chương 702: Con đàn cháu đống

Mercer lúc này rất khó chịu.

“Tại sao tôi lại xui xẻo như vậy? Vừa nãy không gặp phải nguy hiểm gì, mới buột miệng nói một câu, tại sao tôi lại mắc kẹt ở cái nơi chết tiệt này!”

Đúng…

Vừa nãy Mercer đang mừng thầm, còn nói rằng Vodun không có nguy hiểm gì, hắn chắc chắn sẽ có thể dễ dàng lấy được tấm bia đá, phát hiện…

Y nửa bước khó đi, mắc kẹt trong hành lang, loanh quanh mãi cũng không thể thoát ra được.

Xui xẻo ở chỗ Mercer tiến vào đây bằng cách nằm mơ. Sức mạnh của y bị áp chế, rất khó phát huy.

“Thật đáng chết!”

Mercer chửi rủa, ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong hành lang tối và sâu, nhìn không thấy điểm cuối. Khi đưa mắt nhìn lại, phía sau và phía trước giống hệt nhau. Không có sự khác biệt nào cả.

“Tôi phải làm gì đó, nếu không có lẽ tôi sẽ chết ở đây.”

Mặc dù Mercer là em út trong Vanity, nhưng không có nghĩa là y không có bộ não.

Lúc này, Mercer do dự rồi chạm vào mặt mình, nhưng chỉ chạm vào mặt nạ. Đeo mặt nạ vào thì không thể cởi ra được,

không đùa đâu, cho dù trong mộng, hình tượng của y vẫn luôn đeo mặt nạ.

Giây tiếp theo, mặt nạ toát lên một sự ớn lạnh khủng khiếp. Như thể những thứ bên trong đã được đánh thức.

Một bóng đen lúc ẩn lúc hiện trên người y, mắt của Mercer sáng lên, y quay đầu lại đâm sầm vào bức tường trên hành lang.

"Nó ở đây."

Sau đó y lập tức chìm vào đó.

Nhưng ngay sau khi Mercer đi xuyên qua bức tường của hành lang, y ngay lập tức có cảm giác không trọng lượng, dưới chân trống rỗng.

- Vù vù…

Tiếng gió rít gào.

Mercer văng tục: "Mẹ kiếp!"

Y đang nhanh chóng rơi xuống, xung quanh tối đen như mực, ở phía dưới cùng có thể nhìn thấy ánh lửa ngút trời, nhiều tòa nhà và một cây đa lớn.

Sợ hãi là bản năng của con người. Hầu hết những nỗi sợ hãi đến từ bất ngờ.

Mercer không ngờ sau khi xuyên tường sẽ rơi xuống, ở độ cao mấy trăm mét, nếu là cơ thể bằng xương bằng thịt, nhất định sẽ tan xương nát thịt.

Dù y đang ở trong mộng, nhưng không hiểu tại sao, trong lòng Mercer có một cảm giác kinh hãi tột độ, nếu ngã xuống thì chắc chắn sẽ chết.

"Không! Tôi là thành viên của Vanity. Làm sao có thể chết một cách nực cười như vậy, tôi không tin."

Mercer gầm lên để cổ vũ bản thân. Đồng thời, y đã cố gắng thay đổi.

May mắn nơi này là mộng, sức mạnh của Mercer có thể ảnh hưởng đến tốc độ rơi của y, nhưng không thể khiến mình ngừng lại.

"Chắc không ngã chết đâu."

Mercer tự an ủi mình như vậy. Tuy nhiên, khi sắp rơi vào khu nhà đang cháy, cảnh tượng nhìn thấy qua khoé mắt lại khiến y sởn cả gai ốc.

Ở bên dưới, những ngọn lửa bốc cao lên cao, một dòng chữ được tạo ra.

[Chào mừng đến với Phố Elm]

Giữa ngọn lửa, có một cây đa đang cháy, một ác linh mặc áo len sọc xanh lá cây, toàn thân bị ngọn lửa thiêu đốt, tay phải có móng vuốt bằng thép, đứng bên dưới nhe răng cười thầm với y.

Mercer sốc nặng: "Phố Elm, Freddy? Tại sao mày lại ở đây?"

Trước đó, Mercer từng giao dịch với Vodun, còn giúp họ triệu hồi phố Elm bằng một nghi lễ, trong khi chính y chơi bài hát ru.

Y cũng biết Freddy rất đáng sợ. Nếu là ở bên ngoài, Mercer đương nhiên có thể chơi chết Freddy, nhưng nơi đây là Vodun quỷ dị, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Phía dưới, Freddy quỷ dị nhìn chằm chằm Mercer, hơn nữa trong đôi mắt rỗng và chết chóc của nó lộ ra một màu quỷ dị.

"Mercer đúng là không biết sống chết, hắn từng chống lại ma quỷ Master, xúc phạm tên ác quỷ đó hết lần này đến lần

khác. Giờ thì ổn thỏa rồi, cuối cùng lại rơi vào trong tay thủ hạ của ma quỷ, Freddy tao."

"Chờ đó, không tra tấn mày đến điên dại, Freddy tôi không xứng làm thuộc hạ cho ma quỷ Đỗ."

Freddy vừa nghĩ vậy, cười một cách quỷ dị.

"He he he…"

Thật trùng hợp, lúc này Mercer cũng rơi xuống. Y nghiến răng, gầm lên, rồi lao về phía Freddy. Y tự tin rằng mình có thể đối phó với Freddy.

Dù sao đều là mộng, nhưng y vừa đáp xuống, khung cảnh xung quanh lại thay đổi. Chật hẹp và phong bế.

Mercer cảm thấy hình như mình va phải tấm sắt, toàn thân đau đớn, hai mắt thâm quầng, như thể bị nhốt trong một không gian hẹp nào đó. Y khó khăn giãy dụa, xoa xoa xung quanh: "Tôi đang ở trong quan tài sao?"

Đang nghĩ thì vang lên tiếng rạo rạo, bóng tối phía trên mờ dần. Khuôn mặt xấu xí và đáng sợ của Freddy hiện ra trước mặt y.

"Chào mừng đến với thế giới của Freddy, cậu bé ngoan, hãy hét lên, sẽ càng khiến tao phấn khích hơn."

Mercer cười gằn đứng dậy: "Mày mới phải hét lên, đồ khốn nạn."

"Hehe, vùng vẫy giãy chết thôi." Freddy đột ngột lấy ra một chiếc xô lớn, bên trong văng đầy ánh lửa, như sắt nóng chảy, cứ như magma thông thường.

Dưới cái nhìn kinh hoàng của Mercer, Freddy trực tiếp đổ nó vào.

"Á Á Á!!!"

Tiếng kêu thảm thiết ngay lập tức vang lên, toàn bộ phần dưới cơ thể của Mercer được bao phủ bởi nước thép nóng chảy, lập tức mất đi ý thức.

Tuy thân trên của hắn dựng lên, nhưng hắn không thể động đậy.

Freddy lúc này vẫn đang cười toe toét, nắm lấy cằm của Mercer, tay còn lại giống như móng vuốt sắt đập vào ngực của y.

"Giãy dụa cũng vô ích, càng giãy dụa thì tao càng hưng phấn."

- Phập…

Móng vuốt xuyên qua ngực y.

"Nhìn xem, đây là trái tim của mày."

…

Ở bên ngoài.

Ánh mắt của 3 người Phelan, Brand và Gascoigne vô cùng kỳ lạ.

Trước mặt họ là cái xác của Mercer đang nằm trên mặt đất sau khi chìm vào giấc mộng, nhưng lúc này y lên cơn co giật như bị bệnh, ở thân dưới có những vết phồng rộp như bị lửa đốt.

"Cái quái gì đang ở trong Vodun? Mặc dù sức mạnh của Mercer chỉ ở mức trung bình, nhưng không nên dễ bị hạ như vậy."

"Y sẽ chết ở bên trong."

"Làm sao bây giờ? Nếu y chết, chúng ta đi vào, kết cục chưa chắc tốt hơn y."

“Hãy nghĩ cách khác, chúng ta nên thấy may mắn, người tiến vào là Mercer chứ không phải chúng ta, nếu không cách chết này thật sự quá khó coi.”

…

Bên trong Vodun.

Freddy vẫn đang tra tấn Mercer. Thời gian trôi qua trong mộng gần như không thể nhận thấy, hơn nữa Freddy đã dùng nhiều phương pháp tra tấn đối với Mercer.

Ngay cả thủ đoạn tàn ác mang bầu đẻ con dùng cho Quỷ Khoá Puton, cũng cho Mercer ăn đủ.

- Geez…

Đó là một cơn ác mộng khủng khiếp.

Trong phòng sinh, hình ảnh của Mercer là một người đàn ông đã sinh liên tiếp 3 đứa con và chúng đều giống hệt y.

Y hoàn toàn suy sụp, gần như điên dại, theo bản năng hét với y tá: “Hãy để tôi chết, xin hãy để tôi chết.”

Cô y tá tháo khẩu trang ra, bộ mặt khủng khiếp của Freddy bèn lộ ra.

Nó cười gằn, nói: “Cái chết? Không, không, không, Mr.Mercer, chú mày sẽ không chết, sẽ luôn được sinh con đàn cháu đống.”

Ngay sau khi Mercer nghe thấy điều này, dù gần như điên dại, y ngay lập tức ngất xỉu vì sợ hãi.

Nhưng đúng lúc điểm này, Freddy nghe thấy tiếng của Đỗ Duy: “Bên chỗ anh đã kết thúc, ném hắn vào cánh cổng đó rồi để hắn mang tấm bia đi.”

Chương 703: Shadow khác xuất hiện

“Ma quỷ Master, chúng ta hãy ném thẳng thằng đần Mercer ngay trước tấm bia đá. Sau khi tỉnh lại, chẳng lẽ hắn không nghi ngờ gì sao?”

Freddy kéo tóc của Mercer đã điên dại ngất lịm, tới trước mặt của Đỗ Duy. Lúc này, Đỗ Duy đang đứng trước tấm bia, bên cạnh có một phong thư lơ lửng.

“Vậy chú mày đừng tra tấn hắn, chỉ cần giữ chân hắn thôi.”

Đỗ Duy cau mày, bất lực nhìn Freddy gian ác: “Chú càng ngày càng biến thái.”

Freddy cười nói: “Không phải nhờ ngài dạy tốt sao, em có được ngày hôm nay toàn nhờ vào sự dạy dỗ mưa lâu thấm đất của ngài.”

Đối với Freddy, câu nói của Đỗ Duy là một lời khen chân thành dành cho Freddy.

Trên thực tế cũng đúng là vậy. Vật họp theo loài, ma được chia thành nhiều nhóm.

Danh hiệu Ma quỷ Đỗ cũng không phải để không, nếu hắn không tàn nhẫn độc ác khống chế Freddy và Phong thư bằng nhiều thủ đoạn dã man, thì tuyệt không thể khống chế được chúng.

Nhưng vẫn rất khó nghe, Đỗ Duy đen mặt nói: “Mày nghe kỹ cho tao, chuyện này không liên quan gì đến tao.”

Phong thư xông tới.

[Chủ nhân, xin ngài đừng khiêm tốn, ở trong lòng phong thư, ngài chính là quỷ vương. Dù cho 72 Ma Thần của Solomon có xấu xa như thế nào, cũng sẽ không thể xấu xa bằng ngài, so với bọn chúng, thậm chí chúng không thể xứng là đom đóm so với trăng rằm.】

Đỗ Duy bất mãn hét lên: "Đủ rồi, tao không muốn nghe chúng mày nói nhảm."

Nói xong, hắn quay lại nhìn Freddy.

"Có cách nào để xóa trí nhớ của Mercer không?"

Freddy xấu hổ nói: "Nếu như ngài nói sớm thì chắc chắn có thể xoá, nhưng em đã để hắn sinh con trong mộng. Hắn vĩnh viễn sẽ ghi nhớ trải nghiệm ác mộng này, chắc chắn không bao giờ quên."

Đỗ Duy bất lực nói: "Nếu đã vậy thì có thể diễn một vở kịch với hắn, để Mercer trong mơ nghĩ rằng hắn đã vượt qua nỗi sợ hãi, còn mày bị tiêu diệt, sau đó hắn sẽ nhảy ra khỏi tầm kiểm soát của mày, vừa hay nhìn thấy tấm bia."

Freddy không khỏi tán thưởng: "Ma quỷ Master, ngài thật giỏi đùa bỡn người khác, chưa bao giờ em nghĩ rằng mình còn có thể chơi như thế."

Vào thời điểm này, nó thậm chí còn nghĩ đến việc sử dụng phương pháp này khi trở về để hành hạ Quỷ Khoá Puton.

Để Putton tưởng bản thân đã vượt qua ác mộng. Khi nó hạnh phúc nhất, mới kéo nó trở lại địa ngục. Đây là sự tra tấn thực sự!

Đỗ Duy không thèm để ý đến Freddy nữa, mang theo phong thư biến mất. Sự việc đã được xử lý gần hết, không cần hắn ở lại nữa.

Hơn nữa, thông tin phong thư ghi lại cũng phải được cố gắng giải mã. Hắn luôn cảm thấy thông tin trên bia đá có gì đó không ổn.

…

Lúc đêm khuya, Đỗ Duy về đến nhà.

Thay vì đi ngủ, hắn ngồi trên ghế sô pha, với sự trợ giúp của phong thư, viết những biểu tượng tôn giáo đặc biệt ở phần dưới cùng của tấm bia. Những biểu tượng này rất lạ và phức tạp.

Ví dụ, ngôi sao sáu cánh là hình mẫu biểu tượng của tà giáo Vidar đã bị phá hủy.

Vương miện gai thuộc về giáo hội.

Ngôi sao năm cánh tượng trưng cho Satan.

Ngoài ra còn có một số cây thánh giá, và các chữ tượng hình lộn xộn khác.

"Tôi hy vọng thông tin phá giải được có thể mang lại một số kinh hỉ."

Đỗ Duy thì thào. Đương nhiên, hắn không có năng lực giải mật, nếu lá bài Joker đại diện cho ước nguyện không bị hiến tế, thì hắn có thể có được câu trả lời bằng cách thực hiện một điều ước.

Vì vậy, Đỗ Duy chuẩn bị chụp lại và gửi những biểu tượng này cho ba vợ Lawrence. Khi Lawrence có được tấm bia ở gia tộc Wittbach, ông đã tuyển nhiều nhà nghiên cứu để giải mã bí mật của tấm bia.

Thông tin về tên thật của ác ma đã được giải mã theo cách này. Tuy rằng kết quả hoàn toàn trái ngược nhưng cũng phần nào có ích.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa biệt thự đột nhiên có tiếng gõ cửa và tiếng quát tháo.

“Mở cửa! Chủ nhiệm, đây là Ryan! Em vừa chơi gái từ khu đèn đỏ về!”

“Tom và Cha Tony thực sự không nói dối em, nơi đó thật sự là một thiên đường trên trái đất. Nếu không xảy ra chuyện thì em không về đâu.”

Nghe điều này, Đỗ Duy lập tức trợn to mắt. Hắn đứng dậy, vội vàng mở cửa phòng, tức giận nói: “WTF? Chú đến khu đèn đỏ làm gì!”

Tom và Cha Tony xấu hổ, ánh mắt bàng hoàng nhìn Ryan.

Khi trở về, bọn họ đều đã bàn bạc xong xuôi sẽ không nói chuyện này với Đỗ Duy. Ryan đã hứa.

Nhưng chưa vào cửa đã khai hết?

Cmn quan hệ chết tiệt của cậu với Đỗ Duy tốt vậy sao, không có bất kỳ bí mật gì?

Ryan lúc này mới gãi gãi đầu nói với Đỗ Duy: “Em đi đến khu đèn đỏ, đương nhiên là để chơi gái. Tom cùng Cha Tony đã nói với em rất rõ ràng, nếu không… thì làm gì giờ?”

“Ồ, nhân tiện, em cũng đã gia nhập tổ đội chiến thần của khu đèn đỏ. Nghe nói Chủ nhiệm trước đây ngài cũng ở trong tổ đội này?”

Mí mắt của Đỗ Duy nhảy loạn, cực kỳ bất mãn nhìn Tom ở bên cạnh. Hắn chưa bao giờ gia nhập tổ đội chiến thần của khu đèn đỏ.

Cũng éo thích chơi đĩ.

Tom vội kéo tay Ryan, cười cười nhìn Đỗ Duy: “Anh bạn à, Ryan cũng thật thà quá, chúng ta chỉ để cậu ấy nhìn thấy sự

đa dạng của thế giới, đừng giận!”

Đỗ Duy tức giận cười lớn: “Sau này đừng đưa Ryan đến nơi như vậy, thật sự sẽ xảy ra chuyện.”

Tom hơi ngạc nhiên, ánh mắt chợt thay đổi khi nhìn Ryan.

Anh trai tốt Đỗ Duy của mình không phải loại người thích lo chuyện của người khác, hết lần này đến lần khác nhắc nhở bản thân không được mang Ryan đi, chẳng lẽ Ryan có vấn đề gì sao?

Ryan khó hiểu nói: “Chủ nhiệm, tại sao em không đi được? Khu đèn đỏ rất vui, anh không đi thật đáng tiếc.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Nam tước Ryan, chúng ta là quý tộc, phải để ý thân phận. Làm sao có thể tùy tiện đến khu đèn đỏ, cậu phải có trách nhiệm với vinh quang của quý tộc.”

Ryan chợt nhận ra thì ra làm quý tộc, sẽ đánh mất hạnh phúc lúc đi khu đèn đỏ?

“Vậy thì em không phải làm quý tộc nữa! Em muốn làm chiến thần ở khu đèn đỏ!”

Đỗ Duy mặt đen lại: “Tom!”

Tom cúi đầu.

Đỗ Duy lại nhìn về phía Cha Tony: “Cha Tony, cha không ngăn được Tom sao? Quái! Suýt nữa thì quên mất, Cha cũng là cái gọi là Chiến thần ở khu đèn đỏ.”

“Cha đã già cú đế còn hám gái sao?”

Cha Tony đỏ mặt, khôn ngoan nói: “Cậu Đỗ Duy, thật ra cậu đã hiểu lầm chúng tôi. Chúng tôi đến khu đèn đỏ không phải để chơi gái điếm, mà là để cứu những người phụ nữ đáng thương!”

Đỗ Duy cười khinh thường: “Cứu được cái gì?”

Cha Tony vội vàng nói: “Cậu không biết sao, hôm nay ở khu đèn đỏ xảy ra tai nạn, nếu không sao chúng ta lại về sớm như vậy, nơi đó đã xảy ra chuyện lạ.”

Đỗ Duy nheo mắt nhìn: “Chuyện gì?”

Nói xong, hắn đi vào trong nhà. 3 người Cha Tony đi theo.

“Chúng tôi đã nhìn thấy ác linh ở khu đèn đỏ, hơn nữa ác linh đó, ừm… nó gần giống với ác linh đã từng ám ảnh cậu, đó chính là cái bóng.”

Chương 704: Cho Tom thêm buff bị động

"Bóng?"

Đỗ Duy sửng sốt, cau mày quay lại nhìn Cha Tony và Tom.

Ryan chẳng biết tại sao lại làm theo.

Cha Tony và Tom đồng thanh: "Đúng, là một cái bóng."

Vào thời điểm này, bọn họ đã vào trong nhà.

Đỗ Duy ngồi trên sô pha, lông mày nhướng lên, cái bóng dưới chân trông có chút quỷ dị.

Hắn hỏi: "Nói cụ thể, chi tiết chuyện đã xảy ra."

Những người khác cũng ngồi xuống.

Cha Tony nghiêm túc nói: "Đúng vậy, chúng ta đang chơi gái rất phê… à không… thôi, chúng ta đang phiêu, nhưng đây không phải vấn đề."

"Điều quan trọng là chúng tôi chơi rất phê, chúng tôi đã dạo quanh một vài quán bar bẩn bựa, Cha cũng hẹn hò với một phụ nữ trẻ đã ly hôn khoảng bốn mươi tuổi."

"Nhưng ngay khi Cha chuẩn bị đưa em ấy lên đỉnh cao khoái lạc, thì đột nhiên cảm thấy ớn lạnh."

"Con biết không, Tony Cha tuy không phải Người Đuổi Quỷ, nhưng dù sao cũng từng giải quyết ác linh, cho nên Cha lập tức biết có điều ma quái. Ngay sau đó, Cha nhìn thấy một đôi mắt đỏ như máu, này, nói thiệt chúng rất giống với đôi mắt

của cậu, nhưng có điều chỉ là một cái bóng, không có đường nét cơ thể nào cả."

"Khi Cha nhìn thấy nó, nó cũng nhìn thấy Cha, nhưng không biết tại sao, nó biến mất trong nháy mắt."

Ở bên cạnh, Tom cũng rất nghiêm túc nói: "Trải nghiệm của tôi cũng giống với Cha Tony. Cái bóng thật đáng sợ, tôi đã đái ra quần ngay tại chỗ."

Khi nói lời này, anh vô thức cầm lấy khăn giấy trong tay, nhưng khi cúi đầu xuống, anh mới nhận ra mình đã lau sạch ở khu đèn đỏ.

Vì vậy, anh ngượng ngùng mỉm cười, dùng khăn lau miệng.

Đầu Đỗ Duy càng lúc càng lớn. Với khuôn mặt u ám, hắn nhìn chằm chằm vào Tom và Cha Tony, ánh mắt đầy nghi ngờ.

Thật hay giả?

Cái bóng luôn ở trên chính mình, thay cho đôi mắt của mình, nếu nó có dị động thì mình sẽ nhận ra ngay. Hơn nữa, Shadow chỉ nghe theo mệnh lệnh của bản thân, trừ khi bị điên, hắn mới bỏ mặc để nó đi xem Cha Tony và Tom chơi gái ở khu đèn đỏ.

"Ngoài những thứ này ra, còn phát hiện ra điều gì khác không?"

Đỗ Duy quyết định hỏi thêm vài câu.

Cha Tony lắc đầu nói: "Không có, nhưng Cha phát hiện Ryan khẩu vị có chút nặng, cậu ta chơi cả gái da đen, he he…"

Đỗ Duy nhìn Ryan.

Ryan cười và nói: "Thực ra em rất dễ dãi. Là một quý tộc, em không bao giờ phân biệt đối xử với bất kỳ ai. Chủng tộc

nào cũng không quan trọng, miễn gái là được.”

Cái này…

ĐM, WTF?

Đỗ Duy hoàn toàn không nói nên lời. Hắn đột nhiên cảm thấy đưa Ryan trở lại New York không phải là một ý kiến hay. Ít nhất, không nên để gã lăn lộn với Tom và Cha Tony.

Ngay ngày đầu tiên sau khi trở lại, gã đã trở thành chiến thần ở khu đèn đỏ và bắt đầu chơi đĩ.

Nếu ở lại lâu hơn, chắc sẽ chơi hết toàn bộ đĩ ở New York?

“Tôi đang suy nghĩ về cách đối phó với nó. Nếu các bạn nói đúng, tôi đã biết nó là thứ gì.”

Giọng điệu của Đỗ Duy rất lạ, giống như hắn biết điều gì đó, nhưng không đặc biệt quan tâm.

Cha Tony vội vàng nói: “Đỗ Duy, cậu vừa mới trở về New York. Cậu có chắc chắn phải tự mình giải quyết chuyện này không? Nếu cái bóng kia giống như thứ cậu từng gặp được, chắc không nguy hiểm lắm đâu.”

“Dù sao cậu còn sống đến giờ là tốt lắm rồi. Cha sẽ xin chỉ thị từ giáo hội, phái vài Người Đuổi Quỷ tới để xử lý.”

Ryan vừa nghe, gã như thể đang nghĩ về điều gì đó.

Anh nói: “Đuổi Quỷ? Em hiểu chuyện này, nô lệ James của em từng đưa em đi đuổi quỷ. Ác linh nào có thể đánh bại em, dù gì thì em cũng là bác sỹ đánh giỏi nhất ở Bệnh viện Tâm thần Hill.”

“Cậu thì thôi bỏ đi!” Tom nhếch môi cười đểu: “Cậu là bác sĩ, ngoài tiêm thuốc thì bác sỹ thì còn có thể làm gì? Đuổi Quỷ là chuyện rất nguy hiểm, đủ rồi, nếu cậu bị hại thì tổ đội chiến thần khu đèn đỏ của chúng ta sẽ thiếu một vị tướng quân!”

Ryan sững sờ: “Gì chứ? Thứ đó nguy hiểm? Thật sao? Tôi chỉ cần 1 hit là hạ nó đo ván!”

Tom chỉ cho rằng đang Ryan khoác lác.

Anh ta khinh thường nói: “Nếu cậu đấm được một cái, thì tôi liền bắn một phát.”

Ryan trải qua sự giáo dụcc ủa Tom, tự nhiên biết ý nghĩa của việc bắn một phát.

Ngay lập tức GÃ nhìn Tom với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ, giơ ngón tay cái lên: “Anh Tom, anh thực sự có thể chống lại ác linh, em muốn học cái này.”

Mặt của Tom tối sầm lại, lập tức nghĩ đến quá khứ cay đắng.

Nếu nói đến người nào ghét ác linh nhất? Tom xếp hạng hai, thì không ai xứng hạng nhất.

Dù sao anh ta đã từng bị ác linh doạ đến mức teo chim, liệt dương.

Tần suất tiểu ra quần cũng không ít. Tuy nhiên, lúc này Tom chợt rùng mình, bỗng dưng anh ta cảm thấy cơ thể mình hình như có chút không đúng. Đặc biệt là phần thân dưới. Nhưng anh không thể biết được có chuyện gì xảy ra, cứ tưởng bóng ma tâm lý lại xuất hiện.

Đỗ Duy nhìn 3 bảo vật sống này. Hắn thật sự không còn gì để nói.

“Tại sao tôi cảm thấy có khoảng cách thế hệ với họ?”

“Là ảo giác của mình?”

Đỗ Duy rất khó chịu, bất lực đứng lên, thở dài nói: “Được rồi, chuyện này mấy bạn đừng quan tâm, tôi sẽ lo hết, ngày

mai Tom nếu có thời gian thì giúp tôi tìm thợ xây dựng, để xây dựng lại Bệnh viện Tâm thần Hill.”

“Giáo hội đã có được quyền sử dụng đất rồi, chậm nhất ngày mốt sẽ có giấy tờ.”

Tom cao giọng nói: “Xây dựng lại bệnh viện tâm thần à, sáng sớm ngày mai tôi sẽ tìm người.”

Ryan vui vẻ cười, vỗ tay tán thưởng nói: “Tuyệt vời, sau khi xây dựng lại bệnh viện tâm thần Hill, Ryan sẽ là phó viện trưởng.”

Đỗ Duy cười nhẹ nhõm: “Ok, đến thời điểm đó muốn chơi gì cũng được.”

Sau đó, hắn đứng dậy đi lên lầu hai của biệt thự: “Tôi đi nghỉ ngơi trước, biệt thự vẫn còn một số phòng trống. Các bạn có thể ngủ ở đó, ngày mai lại nói chuyện.”

“Ok…”

…

Trong phòng ngủ trên tầng hai.

Đỗ Duy ngồi trên giường. Shadow bước ra khỏi hắn và lặng lẽ đứng trước mặt hắn. Ma linh này cầm dao trong cả hai tay, đóng vai trò vệ sỹ trung thành nhất.

Không lâu sau đó, Phong thư cũng lơ lửng ở bên cạnh.

Những dòng chữ đang hiện ra.

[Master, Shadow không hề rời xa ngài, nếu không ánh mắt của nó cũng sẽ thoát ly. Em cũng đã lần ra dấu vết của một Shadow khác trên người của 3 người Cha Tony.】

Đỗ Duy gật đầu, bình tĩnh nói: “Nói đi.”

[Đó quả thực là Shadow, nhưng dường như lại không phải, bởi vì sức mạnh của nó vô cùng ảo diệu, dường như

được tạo ra bởi một tồn tại nào đó. Nó cần phải giết chóc để sự gia tăng sức mạnh.】

Ánh mắt của Đỗ Duy chợt lạnh lẽo: “Một Shadow khác đã xuất hiện. Xem ra, tao kia sẽ sớm xuất hiện.”

Chương 705: Ta không biết nó ở nơi nào?

[Master, chúng ta có nên đi tiêu diệt hàng giả đó không?]

Phong thư theo bản năng rất ghét hàng giả.

Là liếm cẩu số một của Đỗ Duy, nó không muốn có thêm một phong thư giả nữa, vậy chẳng phải nó sẽ có đối thủ cạnh tranh sao?

Đỗ Duy không nghĩ nhiều, lạnh lùng đáp: "Còn chưa tới lúc hành động, hơn nữa thứ kia nhất định trốn ở trong bóng tối. Tao hoài nghi Shadow giả đang cố ý làm trò cho tao xem."

【Cái gì? Tại sao lại làm như vậy? Đây không phải là đang khiêu khích ngài sao?]

Phong thư rất phân vân. Nó cảm thấy nó đã hiểu rất rõ về Đỗ Duy, nhưng nó vẫn không thể theo kịp mạch suy nghĩ của Đỗ Duy.

Đỗ Duy chế nhạo nói: "Khiêu khích? Không phải, nó chỉ thử thăm dò, thăm dò phản ứng của tao, mà chuyện nó muốn làm chính là thay thế tao."

"Thay đổi từ trong ra ngoài, sau đó là những thứ xung quanh tôi, chẳng hạn như Shadow, hay như mày, hay thậm chí cả những kẻ đến sau như Pennywise, Freddy, rồi những năng lực của tao nữa."

"Hơn nữa, nó sẽ ẩn mình trong bóng tối, cho đến khi cảm thấy hoàn toàn chắc chắn mới lộ diện."

[Master, nếu vậy thì chẳng khác gì ngài vừa phải chiến đấu chống lại 72 Ma Thần của Solomon, mà còn phải phí sức chiến đấu với một 'ngài' khác sao?]

Trên thực tế, thứ mà Đỗ Duy phải đối phó lúc này chủ yếu là 72 Ma Thần của Solomon, nhưng đó là trận chiến cuối cùng.

Trước hắn có thông tin cần giải mã từ tấm bia. Ngoài ra còn phải đối phó với Vanity và tìm cách bẫy chết vài Ma Thần, sau đó còn phải đi đến cổng địa ngục.

Chuyện này còn lâu mới phải tính, trước mắt hắn phải ở lại New York vài ngày, nhay khi Bệnh viện Tâm thần Hill bắt đầu tái xây dựng, hắn sẽ quay về giáo hội. Dù sao vẫn còn một cỗ quan tài chưa mở đang chờ hắn trong giáo hội.

Giải quyết bao nhiêu chuyện, Đỗ Duy đã kiệt sức, sau này còn phải đích thân chiến đấu với một bản thân khác, hắn cần nghỉ ngơi.

Thế là Đỗ Duy lắc đầu nói với Phong thư: "Giai đoạn này không cần chiến đấu với 'tao' kia. Nếu nó tấn công thì tao cũng sẽ đánh trả, nhưng so với việc chiến ngay bây giờ, tao muốn trì hoãn thêm một thời gian nữa."

[Cái gì? Master vĩ đại, mặc dù ngươi là mặt trời, mặt trăng và các vì sao, ngài còn là quỷ vương, nhưng chắc chắn ngài không phải thứ gì tốt, nếu cho nó thời gian phát triển, lỡ nó uy hiếp địa vị của ngài thì sao ạ?]

[Có câu, một núi không thể có hai hổ, trên đời này ngoài ngài ra, sao có thể có thêm một nhân vật phản diện khác được chớ!]

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Bởi vì ác linh tao sắp tỉnh lại."

Câu này vừa nói xong, Phong thư lập tức kinh ngạc.

[Master ác linh sắp tỉnh lại rồi sao, oh my Satan, thảo nào ngài không hề hoang mang, nếu Master ác linh ngài tỉnh lại thì ba cái thứ giả mạo chết tiệt hay Ma Thần gì gì đó, đến bao nhiêu thì sẽ chết bấy nhiêu!]

Đỗ Duy hừ một tiếng không nói gì.

"Nhưng chuyện này sẽ mất một thời gian, vì vậy tao sẽ giao cho mày một nhiệm vụ. Ngày mai mày và Freddy sẽ tìm kiếm Shadow kia trên khắp New York, nhìn xem có thể tìm thấy nó hay không. Nếu có thể tìm thấy nó, mày hãy kiềm chế sự trưởng thành của nó, hiểu không?"

[Nhưng thưa Master, nếu Shadow giả mạo kia muốn trốn, phong thư cũng không dễ gì tìm được, ngài có thể chỉ dẫn cho em chút không ạ?]

[Suy cho cùng, Shadow ở bên ngài lâu nhất, ngài hiểu rõ nó giống như anh Tom hiểu về khu đèn đỏ, nếu ngài cho em chỉ dẫn, chắc chắn sẽ làm ót công to.]

Đỗ Duy bất lực thở dài: "Tao chỉ là một người bình thường, làm sao có thể biết được mọi chuyện? Mày tự đi mà hỏi Shadow."

Nói xong, Đỗ Duy trực tiếp nhắm mắt lại, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Phong thư lúng túng.

Ở phía đối diện với nó, Shadow cầm hai con dao trên hai tay, nghiêng đầu và nhìn chằm chằm vào nó.

Mặc dù cặp mắt đã cho Đỗ Duy, nhưng Shadow không phải là người, nên nó vẫn có thể nhìn thấy phong thư. Phong thư bay vòng quanh Shadow. Sau đó, nó đi đến một kết luận.

[Mặc dù Shadow hơi ngốc, lại còn bị mù, nhưng anh ấy thật sự khá soái.]

[Phi, tại sao tôi lại có ý tưởng kỳ lạ này.]

[Này, Này, Shadow, nếu là anh, anh sẽ trốn ở đâu tại New York? Hay anh thích đi đâu?]

Giây tiếp theo…

- Phập…

Shadow lặng lẽ thu lại con dao làm bếp to lớn đang cầm trên tay, phong thư bị tách làm hai nửa từ từ rơi xuống đất, sau đó hóa thành tro tàn, rồi sống lại.

[Chết tiệt, Shadow đần độn, lúc trước mày bắt nạt tao khi Master chưa tháo bỏ kiềm chế của tao, giờ tao đã xóa bỏ kiềm chế mà mày vẫn bắt nạt tao, nói cho mày biết Master không giúp tao vô ích đâu.]

[Phong thư tao…]

Shadow lại nâng con dao lên.

Phong thư nghệch mặt ra…

[Phong thư…. nhịn!]

Shadow đặt con dao xuống, rồi hòa vào bóng tối.

Nhưng phong thư biết rằng nó đã về với Master, lại một lần nữa hóa thành cái bóng.

[Phi, cái thứ gì đâu, nếu không phải Master sủng mày nên rèn mày thành ma linh, mày có thể kiêu ngạo đến vậy sao?]

[Phong thư tao đánh không lại mày, chả lẽ không thể đánh lại hàng nhái của mày sao.]

[Mày chờ đó, ngày mai tao sẽ rửa hận.]

Flag đã được thành lập.

Phong thư không biết có một số flag không thể tùy tiện thiết lập.

…

Trên giường, tiếng thở dốc khi ngủ của Đỗ Duy chậm rãi vang lên.

Nhưng trên thực tế, hắn hoàn toàn không cần ngủ để duy trì năng lượng của mình. Mà hắn nhắm mắt để đánh thức một hắn khác tại Hồ Nước Tâm Hồn trong ý thức của mình.

Ẩm ướt, tiếng nhớc tí tách…

Tóc…

Những giọt nước ẩm ướt rơi trên chóp mũi, Đỗ Duy cảm thấy lạnh sống lưng. Hắn mở mắt ra và nhìn thấy mặt hồ yên tĩnh, mênh mông vô bờ.

Đây là Hồ Nước Tâm Hồn mà hắn đã xây dựng trong ý thức. Nó vốn được dùng để đối phó với ác linh Đỗ Duy. Nhưng giờ lại trở thành nơi trú ngụ của ác linh Đỗ Duy.

Đỗ Duy đứng trên mặt hồ liếc nhìn xuống đáy hồ. Dưới đáy hồ, ác linh Đỗ Duy chìm ở trong đó, đôi mắt nhắm chặt, sắc mặt vô cùng xanh xao, tuy đang im lặng, nhưng khí chất bô cảm, tàn nhẫn bẩm sinh vẫn vô cùng đáng sợ.

Nhưng đáng sợ hơn là ở phía sau ác linh Đỗ Duy, ở trong tầng đáy sâu hơn, có một bàn tay thối rữa, biến dạng đang nắm chặt lấy thân thể của nó. Cũng có vài sợi xích xuyên qua tứ chi của nó và găm vào sống lưng, giữ chặt lấy nó.

Hồ Nước Tâm Hồn là một phương thức trình bày nhận thức về bản thân.

Ác linh Đỗ Duy đã đồng hóa quá nhiều Ma Thần. Nhiều đến mức nó gánh không nổi. Thật giống như một người ăn quá no nên không nhúc nhích nổi.

Đương nhiên sẽ mất một thời gian dài để tỉnh lại, nhưng Đỗ Duy đã có một cách khác để đánh thức ”chính mình”.

“Tao có thể cảm thấy rằng có thứ gì đó đang cố gắng tạo ra một ác linh Đỗ Duy khác.”

Giọng điệu của Đỗ Duy lạnh lùng và tàn nhẫn.

Với một cái vẫy tay, ngai vàng sẽ tự động nhô lên dưới đáy hồ. Hắn ngồi trên đó, đưa tay chống cằm, đôi mắt sâu thẳm và quái dị tàn ác.

“Mặc dù tao chưa gặp mày, nhưng mày muốn biến giả thành thật, thay thế thao; nếu đã vậy thì tao sẽ cho mày một cơ hội.”

“Nhưng mày khiến tao có chút thất vọng. Giờ ở New York, còn chỗ nào đáng ngờ hơn phòng khám tư vấn…”

“Tao không quan tâm mày có kế hoạch gì, bởi vì ngay từ đầu tao đã biết mày trốn ở đâu, sở dĩ tao không tấn công mày là vì tao cần mày.”

“Mày phải trưởng thành nhanh hơn mới hữu dụng, nếu không khi ác linh Đỗ Duy tỉnh lại, thực lực của tao hoàn toàn khôi phục, có lẽ tao sẽ đổi ý trực tiếp giết chết mày.”

Chương 706: Cách đọc hiểu sai lầm của Alfalia

Đây là hôm sau, ở bên ngoài tòa tháp cao.

Trận bão tuyết đã dừng từ đêm qua. Giờ đã là ban ngày.

Có thể là do thời tiết, cũng có thể do 4 người Mercer đã mang bia đá về, Alfalia cảm thấy tâm trạng u ám của mình trở nên vui vẻ.

“Nhưng tại sao lại có phương pháp khoác giáp thành thân trên tấm bia đá này?”

Alfalia nhìn tấm bia đá, và những ký hiệu kỳ lạ do Đỗ Duy viết, lão hiểu ngay thông tin ghi trên đó. Đám người Mercer ở bên cạnh cũng tỏ vẻ khó hiểu.

“Ngài Alfalia, khi chúng em lấy được tấm bia đá này, thông tin trên đó đã như thế này. Ý ngài là có kẻ đã cố ý làm điều này?”

Alfalia âm u nói: “Cố ý? Tại sao cậu lại có suy nghĩ này?”

Mercer đã làm rất tốt công việc lần này, vì vậy y cảm thấy rằng mình có tiếng nói cao hơn trong Vanity. Y nóng lòng muốn bày tỏ ý kiến của mình.

Vì vậy, y đã mạnh dạn đoán: “Vanity của chúng ta đã tồn tại quá lâu, kẻ thù của chúng ta không ít. Lấy giáo hội làm ví dụ, miệng thì toàn nhân nghĩa đạo đức, trên thật tế đã tồn tại hàng nghìn năm, nhưng chưa từng làm bất cứ điều gì đúng. Mối quan hệ của giáo hội với Vanity của chúng ta luôn gay gắt, em chưa bao giờ thích giáo hội.”

Ở bên cạnh, ngài Phelan nhướng mày. Nhưng do khuôn mặt bị che bởi mặt nạ nên không ai có thể nhìn thấy.

Nếu bây giờ Phelan không phải là nội gián, lão đã vặt đầu của Mercer làm ghế ngồi.

Trước sự chứng kiến của cựu giáo hoàng giáo hội, nói xấu giáo hội…

- Hừ…

Chỉ có thể nói rằng Mercer đang chán sống.

Thấy Alfalia có vẻ không phản đối, Mercer tiếp tục: "Giáo hội có rất nhiều mâu thuẫn với chúng ta, Vodun cũng vậy, cả một số tổ chức tôn giáo như Satan giáo. Tóm lại, không ai trong số chúng thân thiện với Vanity, ngoại trừ chủ nghĩa Vidar."

Tất nhiên, Vidar đều là những kẻ tàn nhẫn hiếu sát.

"Vậy ý kiến của cậu là gì?" Alfalia vươn tay xoa tấm bia đá.

Giọng điệu cũng không lạnh lùng.

"Ý định của em là tấm bia đá này có thể đã bị người ta giở trò."

Mercer nói một cách tự nhiên: "Ngoài tấm bia ở vùng biển quốc tế, thì chúng ta đã nhìn thấy tất cả tấm bia còn lại."

"Nhưng trên 2 tấm bia đá trước đó, không hề có ghi chép về việc khoác giáp thành thần. Thay vào đó, chúng nói về nỗi kinh hoàng của Ma Thần và sự ra đời của Ma Thần."

"Từ đó có thể suy ra những tấm bia đá này thực chất do tín ngưỡng sùng bái Ma Thần, hoặc do chính Ma Thần để lại. Dù sao thì bia đá không thể bị phá hủy."

“Nếu là như vậy, tại sao thứ chế tạo bia đá lại lưu lại biện pháp biến thành Ma Thần?”

“Rõ ràng đây là một cái bẫy.”

Khi những người khác của Vanity nghe thấy điều này, họ đồng loạt gật đầu. Chỉ có Brand và Gascoigne nhìn nhau như nghĩ đến điều gì đó. Vào thời đại Victoria, họ đã từng nhìn thấy ngài Công tước khoác giáp thành thần ở London. Cánh tượng hủy thiên diệt địa, sức mạnh hủy diệt dễ dàng xóa sổ một thành phố, sự sùng bái cuồng tín mà nó đã gây ra cho họ, và bóng ma tâm lý kéo dài đến tận bây giờ.

Tuy nhiên, Brand là người sùng bái.

Gascoigne là người bị bóng ma tâm lý.

Sau khi nghe xong, Alfalia cười khẩy, bình tĩnh nói: “Mercer, ý nghĩ của cậu rất hay. Nếu đứng từ góc độ của cậu, ta thực sự cho rằng tấm bia đã bị người khác giở trò.”

“Nhưng cậu chưa trải qua thời kỳ đen tối đó, cậu không thể hiểu được cảm giác khoác giáp thành thần là như thế nào.”

Khóe miệng Mercer giật giật: “Thời đại đen tối? Ý ngài là Thời đại Victoria?”

Alfalia gật đầu và nhìn chằm chằm vào bia đá với ánh mắt rất kỳ lạ. Lão đưa tay ra và vuốt ve nó, thì thầm: “Ta đã thấy người đàn ông đó cố gắng khoác giáp thành thần để giết Ma Thần, và anh ta đã thành công.”

“Trên đời này, hắn là người duy nhất ta sợ.”

“Cho dù hiện tại tự tin không yếu hơn hắn, ta cũng không dám truy tầm quá khứ của hắn. Đó là một điều cấm kỵ.”

“Nhưng cách người đó khoác giáp thành thần rất đơn giản, đơn giản hơn nhiều so với ghi chép trên bia đá.”

Sau đó, Alfalia quay lại, chỉ vào Brand và Gascoigne rồi nói: “Hai cậu chắc hiểu ý tôi.”

Brand có chút sững sờ. Đột nhiên, anh ta dường như trở về thời đại Victoria hơn hai trăm năm trước, khi tên của anh ta là Corrion Dawkwe.

Vào thời điểm đó, anh lần đầu tiên gặp ngài công tước, người mà anh ngưỡng mộ nhất.

Gascoigne khịt mũi nói: “Hắn chỉ là quá khứ mà thôi. Hiện tại thực lực của hắn cũng không có gì đáng kể, hơn nữa hắn đã trở khoác giáp thành thần? Phương pháp đơn giản đó giờ thật khiến người ta cảm thấy nực cười.”

Những người còn lại đang phân vân.

Alfalia nhẹ giọng giải thích: “Ta nghĩ con đường khoác giáp thành thần ghi trên bia là một phiên bản hoàn chỉnh, còn phương pháp mà người đó áp dụng là một phiên bản thiếu sót và thô ráp.”

“Nếu không, ở thời đại Victoria, anh ta đã không dùng phương pháp này để giết một Ma Thần.”

Khi họ nghe điều này, họ đã rất sốc.

Giết Ma Thần?

Phương thức khoác giáp thành thần có thể giết được Ma Thần?

Người đó đã làm như thế nào?

Alfalia không muốn đi sâu vào chủ đề này cho lắm. Lão nhàn nhạt nói: “Brand, Gascoigne, hãy mang bia đá này về, ta đã biết thông tin trên đó.”

“Ngoài ra, Phelan, cậu luôn chịu trách nhiệm về mọi vấn đề của Vanity. Tôi sẽ giao cho cậu một nhiệm vụ khác, hơn nữa

phải hoàn thành nó càng sớm càng tốt.”

Phelan bình tĩnh nói: “Mời ngài nói.”

Alfalia thản nhiên thông báo: “Tháng sau bắt đầu hoàn thành nghi thức cuối cùng, nhưng ta hiện tại nghĩ con đường khoác giáp thành thần có thể là một phương án dự bị, ta nên chuẩn bị một nghi thức khác.”

Phelan gật đầu: “Tôi sẽ chuẩn bị ổn thoả trước tháng sau.”

Alfalia nói với vẻ hài lòng: “Ừm, ta rất an tâm về công việc của cậu.”

Ở bên cạnh, cả Gascoigne và Brand đều nhìn vào bia đá với những biểu hiện kỳ lạ. Đặc biệt là Brand, anh rất khó hiểu, lẽ nào nói ngài công tước không mạnh như anh ta nghĩ.

Con đường khoác giáp thành thần thật ra chỉ là bản giản lược mà ngài ấy học được từ sao?

Và giờ Alfalia đã có bản đầy đủ, vẫn là bản chính được ghi trên bia đá, nói cách khác, Alfalia còn đáng sợ hơn cả Công tước?

Gascoigne vuốt ve tấm bia đá, gã chợt nhận thấy biểu tượng ở phía dưới. Gã bối rối hỏi: “Master Alfalia, thông điệp phía dưới có ý gì?”

Alfalia đang chuẩn bị bước vào tòa tháp, chợt dừng lại.

Lão bình tĩnh nói: “Không phải người không có nghĩa là không phải chính mình.”

Chương 707: Anh bị phụ nữ nhìn thấu

Ngày hôm sau, tại Thành phố New York…

Sáng sớm khi tỉnh dậy, Đỗ Duy nhìn thấy bầu trời quang đãng ngoài cửa sổ, bầu trời xanh biếc vô tận, mặt trời ấm áp treo cao trên không trung, không chói mắt cũng không dịu dàng.

“Suýt nữa thì tôi quên mất. Đã lâu rồi tôi không nhìn lên bầu trời.”

Ý của câu này có nghĩa là Đỗ Duy đã lâu không được sống một cuộc sống bình thường. Nhưng trước kia khi hắn nói câu này, thì giọng điệu của hắn đều rất mệt mỏi. Nhưng giờ ngay cả cảm giác mệt mỏi cũng không còn nữa.

Hắn liếc nhìn xung quanh.

Phong thư đã rời đi, nó đang tìm kiếm Shadow giả ở New York.

Đỗ Duy thì không sao cả. Dù Phong thư có tìm được hay không cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn. Hắn chỉ cần như thợ săn bí mật đợi con mồi xuất hiện, sau đó bóp cò.

Chắc chắn Đỗ Duy cũng rất rõ “chính mình” giả kia cũng có lối suy nghĩ giống như mình. Chỉ là nó không thể biết mình còn hiểu rõ bản thân nó hơn cả nó.

Vừa ra khỏi phòng ngủ, Đỗ Duy bèn kìm nén những suy nghĩ này trong lòng.

Lúc đi đến phòng vệ sinh, hắn liếc nhìn phòng của Ryan. Đêm qua, Ryan, Tom và Cha Tony đã nghỉ ngơi tại nhà của họ.

Họ ngủ cùng một phòng, vì để thuận tiện giao lưu một số kỹ năng đặc biệt.

Bọn họ đang ngủ khò khò.

Tuy nhiên, ngoại trừ Ryan nằm trên giường, Tom và Cha Tony đang nằm dưới đất mà không có chăn, họ chỉ có thể run rẩy vì lạnh.

Đỗ Duy thấy điều này, hắn lắc đầu bỏ đi: "Kỹ xảo đặc biệt gì, tôi thấy ba người bọn họ chỉ đang mơ mộng."

Hắn chưa bao giờ tin vào kỹ xảo đặc biệt của Tom. Là một cựu bác sỹ pháp y, Đỗ Duy có một chút hiểu biết về chức năng của con người. Không ai có thể tồn tại lâu dài bằng kỹ xảo.

Chỉ có Cha Tony và Ryan sẽ tin vào điều đó.

Sau khi tắm rửa, Đỗ Duy xuống lầu, ngồi trong phòng khách.

Khoảng một giờ sau, đám người Tom cũng lần lượt tỉnh dậy.

"Chào anh, tôi cùng Ryan, và Cha Tony đang tìm công nhân xây dựng, anh có muốn cùng đi thay không? Tôi đãi!"

Tom đang ngáp dài, anh ta lười đánh răng rửa mặt.

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Mấy người đi là được rồi, nói cho tôi biết anh cần bao nhiêu tiền, chỗ tôi có rất nhiều."

Tom nhún vai: "Được rồi, vậy chúng ta sẽ rời trước."

"Chủ nhiệm, tạm biệt."

Ryan mỉm cười và vẫy tay chào.

Đỗ Duy bất lực nói: “Chú nhớ đừng tới khu đèn đỏ, lần này chúng ta chuẩn bị xây dựng lại bệnh viện tâm thần Hill, không có gì quan trọng hơn chuyện này.”

Ryan hứa chắc chắn: “Chủ nhiệm đừng lo, em cùng Ryan làm việc thì anh cứ yên tâm.”

Đỗ Duy ậm ừ nói: “Có người bắt nạt chú thì cứ nói cho anh biết.”

Ryan gãi đầu tỏ vẻ ngượng ngùng: “Hôm qua có người bắt nạt em, em đến quán bar uống rượu, có người đòi tôi tiền. Sau đó Tom đưa người đàn ông đó vào đồn cảnh sát bằng một cú điện thoại, nếu còn có kẻ không có mắt như vậy, đều tống vào tù hết.”

Đỗ Duy hít một hơi. Cách hắn nhìn Tom đã thay đổi.

Tom vội vàng giải thích: “Đừng nghe Ryan nói bậy, tôi không bắt ai cả. Tôi có đủ bằng chứng để chứng minh người đó có thể là nghi phạm hình sự, tôi chỉ hành động theo lý trí.”

Đỗ Duy bất lực xua tay: “Tôi không muốn cùng các người tiếp tục đề tài này, đi nhanh đi.”

Dù sao thì Tom cũng có rất nhiều ý nghĩ xấu xa, đây chẳng phải chuyện ngày một ngày hai. Nhưng Đỗ Duy cũng chả phải người tốt.

Cổ nhân nói, vật hợp theo loài, người phân theo bầy.

Những người hoặc là ác linh đi theo Đỗ Duy nếu kéo ra ngoài bắn bỏ, tuyệt đối sẽ không có khả năng bắn lầm người tốt.

3 người Tom thì đi ra ngoài, còn Đỗ Duy thì ở lại nhà.

Hắn gọi cho Alexis. Từ khi trở lại New York vào ngày hôm kia, hắn bận giải quyết đủ chuyện, không còn thời giờ để liên lạc với người yêu.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối.

Giọng nói ngọt ngào của Alexis vang lên từ đầu bên kia điện thoại: “Bác sỹ Đỗ Duy, anh còn nhớ gọi điện cho em cơ đấy, em thật bất ngờ.”

Đỗ Duy xấu hổ, quả thật hắn hiếm khi liên lạc với Alexis. Vì vậy, hắn mở miệng nói: “Em yêu, xin hãy nghe anh giải thích.”

Alexis cười nhạo: “Giải thích? Còn gì để giải thích sao?”

Đỗ Duy xấu hổ nói: “Em biết không, hôm qua anh vừa về đến New York. anh định sắp xếp xong cho Ryan sẽ gọi cho em, nhưng ai ngờ Ryan lại xảy ra chuyện.”

Alexis ngạc nhiên nói: “Cậu ấy bị sao vậy?”

Đỗ Duy từng kể với Alexis về mối quan hệ giữa Ryan với hắn. Yêu ai yêu cả đường đi, cho nên Alexis cũng rất có đồng cảm với bệnh nhân tâm thần Ryan.

Đỗ Duy thở dài, bất lực nói: “Ryan đi ra ngoài chơi bị người ta đánh, cả tối hôm qua anh đều xử lý chuyện này.”

Alexis lo lắng nói: ”Cậy ấy có bị thương nặng lắm không?”

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: “Không nghiêm trọng, em biết mà, anh là bác sỹ, có anh ở đây thì cậu ấy sẽ ổn cả thôi.”

Alexis khó hiểu: “Anh không phải bác sỹ tâm lý sao?”

Đỗ Duy tự tin đáp: “Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến hiểu biết của anh về y thuật, anh từng nối xương cho người khác đấy.”

Alexis bèn ,hỏi: “Được, vậy em tha thứ cho anh, nhưng còn chuyện Ryan bị người khác đánh thì sao? Anh đã xử lý kẻ đánh Ryan chưa?”

Đỗ Duy giả bộ không vui nói: “Anh đã nhờ Tom tống người đàn ông đó vào tù. Ít nhất phải giam gã vài tháng, rồi mới thả gã ra ngoài.”

Alexis hài lòng gật đầu: “Thế còn tạm được, mà anh yêu nè, tối qua anh gửi cho cho ba vậy? Đêm qua ba đã đưa người ra sau ngọn núi của gia tộc, còn nói muốn giúp anh giải mã một số thông tin.”

Đỗ Duy xấu hổ nói: “Ồ, không có gì đâu, anh có một bản đồ kho báu và nhờ ba giải mã, ba có rất nhiều chuyên gia giải mã mà.”

“Wow, vậy em sẽe giúp anh hối thúc.”

“Ừm ……”

…

Một giờ sau, tại gia tộc Wittbach.

Alexis cúp máy, nàng hừ lạnh khó chịu.

Kế đó, một người phụ nữ khoảng bốn mươi đứng ở bên cạnh, lúng túng nói: “Thưa đại tiểu thư Alexis, chúng tôi đã điều tra được, hôm qua ông Ryan, Tom và Cha Tony đã đến khu đèn đỏ, sau đó đã nảy sinh tranh chấp, hơn nữa thật sự là một người đã bị tống vào tù.”

Alexis không vui nói: “Suýt chút nữa tôi đã tin vào lời nói dối của anh ấy. May mà anh ấy không đi đến khu đèn đỏ, nếu không tôi sẽ điên lên mất.”

Người phụ nữ nói: “Thưa đại tiểu thư, ý của cô là…”

Alexis nói: “Đừng quan tâm đến anh ấy, anh ấy là người đàn ông của tôi. Nếu anh ấy đã không muốn nói quá nhiều thì ắt phải có lý do của anh ấy, dù sao đây cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.”

“Nhân tiện, có tin tức gì về thanh kiếm mà tôi muốn không?”

Người phụ nữ nói: “Đã có tin tức ạ, nhưng thanh kiếm hiện đang ở trong một viện bảo tàng ở Anh, chúng tôi còn đang đàm phán.”

Alexis thở dài: “Thôi bỏ đi, tôi sẽ tự mình tới đó.”

Cái gọi là thanh kiếm đương nhiên là thanh kiếm của Minette.

Rõ ràng là Alexis cũng đang làm gì đó mà Đỗ Duy không biết. Dường như có liên quan đến Minette.

Chương 708: Vĩnh viễn không thỏa hiệp

Vào lúc này, Đỗ Duy không biết đã bị bạn gái nhìn thấu.

Hắn thậm chí còn có chút đắc chí.

“Phụ nữ rất dễ đối phó.”

Đỗ Duy cảm thá.

Trước đây hắn không muốn yêu, ngoài lý do tính cách, hắn còn cảm thấy phụ nữ quá phiền phức, không ngừng lải nhải, đòi hỏi, không tốt chút nào.

Nhưng kể từ khi gặp Alexis, quan điểm của Đỗ Duy đã thay đổi rất nhiều.

Ôi… đàn bà.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên di động của Đỗ Duy vang lên. Hắn cau mày rồi cầm di động lên nghe.

Người gọi liên lạc là Kane. Kane là một trong những Hunter của giáo hội, rất tôn trọng Đỗ Duy. Thường thì ông ta chỉ gọi khi có những việc rất quan trọng.

Hắn lập tức phím trả lời. Giọng nói mệt mỏi của Kane qua điện thoại.

“Chào buổi sáng, ngài Đỗ Duy, bên Vanity đã xảy ra chuyện lớn.”

Nghe vậy, ánh mắt của Đỗ Duy lập tức chớp sáng, hỏi: “Tình hình ra sao?”

Kane trả lời: “Đó tin tức từ Đức ngài Phelan, ngài ấy báo Alfalia đã lấy được tấm bia đá ở Vodun, giờ lão đang chuẩn bị nghi thức để khoác giáp thành thần, hơn nữa phương pháp khoác giáp thành thần còn tốt hơn cách mà ngài từng sử dụng.”

Đỗ Duy nhướng mày, Alfalia đã cắn câu.

Chuyện này nhanh hơn hắn tưởng, cứ nghĩ sẽ kéo dài một thời gian, nhưng không ngờ sau khi lấy được tấm bia thì lão lại tin tưởng nó nhanh như vậy.

Hắn không biết nếu không phải do Mercer đoán mò, có lẽ Alfalia đã không tin nhanh như vậy. Chuyện này tính ra phải cảm ơn Mercer.

“Tôi đã biết, vậy có moi được thời gian Giáo phái Vanity thực hiện nghi thức chưa?”

“Vẫn chưa, Alfalia quá cảnh giác, lão cáo già chưa nói với ai thời gian cụ thể, chỉ nói là vào tháng sau. Nhưng Đức ngài Phelan suy luận rằng mốc thời gian này không đáng tin cậy.”

Đỗ Duy thở dài: “Được rồi, đến lúc đó tôi sẽ lập tức lên đường, ngài Phelan còn nói gì nưaz không?”

Kane suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Đức ngài Phelan nói rằng có một thông điệp trên tấm bia đá được Alfalia giải thích. Nó có nghĩa là không phải con người không có nghĩa là đánh mất bản thân, đó chính là khoác giáp thành thần.”

Đỗ Duy lập tức bị sốc.

Cái gì…

Tại sao lại là câu này.

Không còn là con người không có nghĩa là đánh mất chính mình. Đây chẳng phải là điều tôi từng tự nói với bản thân khi

tôi bị ăn mòn sâu sắc bởi những tai họa ngầm của ác linh hóa sao?

Tại sao trên bia đá lại có câu này?

Qua điện thoại, Kane nghi ngờ hỏi: “Tín hiệu không tốt sao ngài Đỗ Duy, tôi không nghe thấy giọng nói của ngài.”

Đỗ Duy đăm chiêu nói: “Không sao, tôi vừa nghĩ tới một chuyện.”

Kane lớn tiếng nói: “Thì ra là vậy, à đúng rồi, khi nào thì ngài Đỗ Duy sẽ trở lại giáo hội? 2, quan tài hiện đang được niêm phong dưới tầng hầm, nhưng điều kỳ lạ là hai ngày qua, tôi luôn nghe thấy tiếng gõ bình bình từ trong quan tài vẫn đóng kín. Cứ như có ai đó bị nhốt bên trong.”

Đỗ Duy cau mày nói: “Trong vòng hai ngày tôi sẽ trở về, cứ để tôi về rồi bàn sau.”

“Dạ.”

…

Sau khi cúp máy, Đỗ Duy ra khỏi nhà, châm một điếu thuốc rồi vừa đi dạo bên ngoài vừa rít thuốc.

Hắn đang rất đau đầu, đau đầu vì dòng chữ đó không nên xuất hiện trên bia đá, hắn cứ tưởng đó là thông tin quan trọng nào đó chơ, nhưng không ngờ rằng đó chỉ là một dòng chữ vô nghĩa, hơn nữa hắn còn biết điều đó.

Điều đó có nghĩa là nhiều thông tin mà Đỗ Duy biết thực ra là không chính xác.

Công tước ở thời đại Victoria không phải là một phần quá khứ mà hắn và ác linh Đỗ Duy phủ nhận là có thể xóa bỏ.

Quá khứ mà hắn hoặc nó từng trải có khả năng còn xa hơn điều hắn đã suy đoán. Vì tấm bia ra đời từ rất lâu trước đây.

“Nhưng chắc chắn không phải là quá khứ có trước rồi mới có tương lai, mà là tương lai có trước, quá khứ đến sau.”

“Một ngày nào đó trong tương lai, tôi có thể đi về quá khứ bằng một cách nào đó, nhưng tôi đó sẽ không bao giờ là tôi trong quá khứ vì cách nào đó nên đã đến hiện tại.”

Đây là định vị cơ bản của bản thân.

Đỗ Duy chắc chắn không phải kiếp sau của bất kỳ ai. Chỉ có thể nói ai đó kia có thể là hắn.

“Nếu đúng như vậy, một ngày nào đó trong tương lai, vì mục đích gì mà tôi du hành về quá khứ xa hơn, và lưu lại dòng chữ này trên bia đá?”

“Tôi đang muốn truyền đạt điều gì? Hay muốn cảnh cáo bản thân ở thời đại này?”

Đỗ Duy hỏi chính mình. Hắn không biết nên trả lời như thế nào.

Đột nhiên có một ý tưởng cực kỳ hoang đường chợt lóe lên trong đầu hắn. Có thể nào đó là sự thỏa hiệp của chính mình với tình thế nan giải?

“Không thể, tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ thỏa hiệp.”

Đỗ Duy vẩy vẩy tàn thuốc, giọng điệu rất kiên định. Hắn nhìn về phía trước, nhìn thấy xe cộ trên đường, cả dòng người đi bộ hối hả, đồng thời còn nhìn thấy một biển báo.

Trên biển báo có một mũi tên hướng ra phía xa.

…

Vào thời điểm này, tại một phòng bao trong một quán bar ở Bắc Brook.

Quán bar vào sáng sớm rất lộn xộn.

Những kẻ vừa ăn chơi nhảy nhót suốt đêm đã rời đi hết, chỉ còn lại một đống bầy nhầy, nhếch nhác, hai ba cô gái xỉn nặng đang cuộn mình trong góc phòng ngủ ngáy o o.

Mấy cô em nhuộm tóc lòe loẹt, đủ máu, ăn mặc rất mát mẻ. Chỗ nào cần hở thì tất nhiên phải hở, còn chỗ nào không nên hở thì cũng hở luôn chớ.

Lalisa là sinh viên của một trường cao đẳng cộng đồng. Nhưng các trường cao đẳng cộng đồng phương Tây về cơ bản chỉ là một tấm bằng tốt nghiệp, sau khi tốt nghiệp, hoặc đến siêu thị để làm việc hoặc học một chuyên ngành nào đó để có cuộc sống tốt hơn.

Cô nàng rất bất mãn về điều này. Muốn thay đổi nhưng lại lười học tập. Dù sao, cuộc sống của những người trạc tuổi như cô đều giống vậy. Đó là lối sống về đêm, uống rượu, đánh nhau, hút cần sa, rồi chịch xã giao bất chấp.

Thức dậy từ góc quán bar, Lalisa lắc lắc cái đầu đau nhức, lảo đảo bước vào WC trong quán bar.

Mở vòi nước, đưa tay hứng một vốc nước lạnh, cái lạnh khiến cô nàng tỉnh táo hơn. Sau đó cô rửa mặt.

Oh my god…

Lalisa nhắm mắt lại cứ như đang hưởng thụ, như thể cảm giác khó chịu do uống nhiều rượu có thể bị cuốn hết sạch.

“Trường học chết tiệt.”

Cô văng tục, định mở mắt ra để lau mặt bằng khăn giấy, nhưng vừa mở mắt thì đột ngột thốt lên.

“Fuk!”

Bởi đúng lúc này, dường như cô nhìn thấy bóng dáng của một người đàn ông trong gương. Gã này rất gầy, cái bóng thì

kéo rất dài, đồng thời còn có một đôi mắt đáng sợ đang nhìn cô chằm chằm.

“Đó là thứ gì?”

Lalisa ngạc nhiên, rồi cẩn thành lau sạch gương, nhưng lại thấy không có gì cả.

“Mình nhìn lầm sao?”

Bỗng dưng cô cảm thấy lạnh run toàn thân. Đây là phản ứng theo bản năng.

“Kệ mẹ đi, mình phait trở lại trường học, chiều còn có lớp.”

Với suy nghĩ này, Lalisa vội vàng rời khỏi quán bar.

Song trên cửa sổ kính ở lối vào của quán bar, một bóng đen bỗng lóe lên. Dường như có thứ gì đó đang bám theo sau Lalisa.

Chương 709: Người ăn xin

Vẫn là quán bar đó.

Vài phút sau khi Lalisa rời đi, bỗng một cơn gió thổi qua, cuốn một trang giấy bị vất thùng rác.

Khi nhìn kỹ hơn, thì đó là phong thư.

Lúc này, Phong thư vô cùng đắc ý.

[Phong thư tôi thật xứng là chó săn trung thành của Master, trí tuệ của tôi chắc đã đạt được 1/10 trí tuệ của Master, Shadow chết tiệt nào xứng ngang hàng với phong thư tôi?]

[Hừm, phong thư tôi đã tìm ra Shadow giả rồi, chờ đó, chỉ cần mày dám xuất hiện, tao nhất định sẽ giết mày.]

Đúng.

Phong thư đã tìm thấy tung tích của Shadow giả. Ngoài ra, nó còn diễn cảnh bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau.

Mục tiêu hiện tại của Shadow giả là cô gái tên Lalisa.

[Master chưa bao giờ nghĩ rằng phong thư tôi có thể tìm thấy Shadow giả. Xin Master nhẫn nại, tâm phúc đắc lực nhất của ngài, hôm nay tôi sẽ để ngài nhìn phong thư tôi với con mắt khác xưa.]

Một cơn gió thổi qua, Phong thư bay lên, bay về phía Lalisa đã rời đi.

Nhưng ngay sau khi nó biến mất không lâu, tại vị trí nó vừa rời đi, trên cửa sổ kính ở lối vào của quán bar.

Ánh nắng xuyên qua tầng mây, khúc xạ vào cửa sổ thủy tinh, lại phản chiếu bóng lưng của một người đàn ông.

Người đàn ông quay lại, khuôn mặt lộ ra đúng là của Đỗ Duy. Ánh mắt lãnh đạm, khí chất hắc ám.

Chính là Hắc Đỗ Duy.

Mà bên cạnh hình ảnh phản chiếu của nó, một Shadow khác đứng bên cạnh nó, dường như không hề rời xa.

Sau đó,n chỉ vào phong thư vừa biến mất. Shadow lập tức biến mất.

Ngay sau đó, bóng dáng của Hắc Đỗ Duy cũng méo mó rồi biến mất. Rõ ràng mục đích của nó không phải là con người, mà là phong thư. Hơn nữa sức mạnh mà nó thể hiện lần này cũng rất kỳ lạ.

Hóa ra nó được hiển thị trong gương, dường như có hơi tương tự với sức mạnh của ác linh Đỗ Duy.

…

Ở Châu Âu xa xôi.

Matthew đã chịu đói một ngày một đêm. Giờ lão cực kỳ bẩn thỉu, không có một chút phong độ của người lãnh đạo Twilight.

“Lũ tài phiệt chết tiệt đó lại dám bảo ta tham gia cùng họ. Còn nói sẽ cho ta thời gian để suy nghĩ.”

“Thật là nực cười.”

Matthew bước xuống phố, lẩm bẩm một mình.

Nếu không phải lão không muốn làm lớn chuyện rồi để cho giáo hội biết tin tức, thì với tính cách của lão, lão đã sớm thảm sát vô số người.

“Thân thể kia của ta không biết đang ở nơi nào. Ta có thể cảm nhận được sự hiện diện của hắn. Nhưng dường như bị lực lượng nào đó ngăn chặn, khiến ta không thể liên lạc được với hắn.”

“Chết tiệt chết tiệt…”

Matthew tức giận.

Nhưng sức lực của lão hiện đang suy giảm nghiêm trọng.

“Thật không ngờ, Matthew ta cũng có ngày hôm nay.”

“Bà xã, con gái của ta, ta phải làm sao mới có thể sở hữu sức mạnh hồi sinh cho hai người.”

Giọng của Matthew rất bi thương. Lý do lão phản bội giáo hội là vì tai hoạ ngầm của ác linh hoá, lão đã hoàn toàn mất kiểm soát, nên đã tự tay giết chết vợ và con gái của mình.

Kể từ đó, Matthew phản bội giáo hội, dẫn theo các thợ săn lập ra Twilight. Ý định ban đầu của lão chưa bao giờ thay đổi.

Thay đổi hiện trạng, thay đổi số phận chết tiệt của mình.

Vào thời điểm này, đột ngột…

Sắc mặt của Matthew hơi thay đổi, lão đưa tay lấy ra quyển sổ da đen nặng từ trong túi quần.

“Điều này…”

Quyển sổ da đen toát lên khí tức quỷ dị. Nó tự động lật đến trang cuối cùng. Thông tin trên trang đó ban đầu được viết trước khi công tước chào đời.

Nhưng bây giờ, trang này cũng đã được lật qua.

Trên trang cuối cùng mới, dòng chữ sau đây đã xuất hiện.

[Quyền lực không bao giờ đúng hay sai, vì vậy thiện và ác không thể phân định. Thất bại của ta là bởi vì vòng lặp

vô hạn, khiến ta mất đi quá nhiều sức mạnh, trong vòng lặp, Ma Thần chiếm đoạt cơ thể của ta, ta lại mê mang, giãy dụa hết lần này tới lần khác…]

[Nỗi đau của ta, không ai biết.]

[Hiện tại, ta viết câu này trên quyển sổ da đen này, ta biết một ngày nào đó trong tương lai nhất định phải giết chết tồn tại chiếm đoạt tên thật của ta, lúc đó ta sẽ trở về thời đại của mình.]

[Mọi thất vọng, mọi hối tiếc, sẽ mở ra một cái kết viên mãn.]

[Nhưng ta biết rằng tên của ta sẽ bị lãng quên, những việc làm của ta sẽ bị xóa mờ bởi thời gian, không ai còn nhớ ta là ai, có lẽ chỉ một vài câu nói của lịch sử sẽ cho mọi người biết rằng trong quá khứ xa xôi, có một công tước…]

Được viết vào năm 1542, mưa lớn, ngày thất bại.

Ngay khi Matthew nhìn thấy những đoạn văn này. Sự nghi ngờ lập tức lóe lên trong mắt lão.

"Chuyện này diễn ra như thế nào?"

"Trang trước rõ ràng được viết trước khi sinh ra của Công tước, giọng điệu đó rõ ràng là tồn tại lâu hơn, không phải Công tước mà ta biết."

"Nhưng trang cuối cùng mới xuất hiện lại là loại thông tin này."

"Chẳng lẽ là ta hiểu lầm?"

"Công tước thật sự đã gặp phải rắc rối trong quá khứ, hắn thất bại? Thi thể của hắn bị lấy đi?"

"Nếu đã như vậy, người đàn ông tên Đỗ Duy kia là sao?"

"Hắn không phải Công tước?"

Matthew nắm chặt tay. Lão có phần nghi ngờ sự thật của vấn đề. Dù gì hắn cũng chưa từng gặp Đỗ Duy, cũng không biết Công tước có đúng là vị mà lão nghĩ hay không.

Lỡ quyển sổ này nói thật. Vị Đỗ Duy kia thật ra là chuyển thế của Ma Thần, chiếm lấy thân thể lẽ ra thuộc về Công tước.

"Hắn dường như đang ở New York. Ta phải đi, ít nhất phải âm thầm tiếp xúc, xác định thân phận của hắn."

"Nếu hắn thực sự không phải là công tước, thì có lẽ ta có thể làm gì đó."

Matthew đã nói như vậy. Lão đã quyết chủ ý, nhưng muốn đến New York cũng khó. Phải biết chiếc smartphone có giá trị duy nhất trên người lão cũng không dám mở vì sợ những cuộc gọi điên cuồng của lũ đòi nợ thuê.

Sau khi mở, sẽ bị thúc giục trả nợ.

"Giờ ta không còn một xu dính túi."

"Chẳng lẽ phải đi cướp?"

"Thật là đáng xấu hổ."

Matthew ngồi xổm xuống lề đường với vẻ mặt ủ rũ, lão không ngờ có ngày mình lại lo lắng về tiền bạc.

Đột nhiên.

- Đinh…

Có một âm thanh giòn giã của đồng xu rơi xuống đất.

Một người đi đường đi ngang qua, vất xuống một đồng xu và thở dài: "Già rồi còn đi ăn xin thật đáng thương."

Có phương Tây cũng có ăn xin, nhưng họ quen gọi mình là người vô gia cư hơn. Ăn xin cũng là một nghệ thuật, đó chính là kỹ năng không cần làm mà vẫn có ăn.

Rõ ràng, Matthew đã bị đối xử như một kẻ ăn xin.

“Fuk! Ta không phải là người ăn xin.”

Matthew không khỏi rủa thầm trong lòng, lập tức cầm đồng xu lên. Lão nhìn đồng xu.

Nhưng lão đã xa rời thời cuộc quá lâu, lão không biết đồng xu có giá trị bao nhiêu, một xu? Hay 1 đô?

…

Vào lúc này ở New York.

Phong thư đã đến trường cao đẳng cộng đồng ở Bắc Brook. Nó trốn trong bóng tối và theo dõi cô gái tên Lalisa.

Đây là một ký túc xá.

Ngay sau khi Lalisa quay về, cô ấy nằm trên ghế sofa và ngủ thiếp đi.

Khi một người bạn cùng phòng của cô ấy nhìn thấy điều này, bèn nói: “Hey Lalisa, cậu lại say xỉn ở quán bar sao? Bài đăng tớ chia sẻ với cậu ngày hôm qua đó, cậu còn mở được không? Máy tính của tpws không biết bị gì nữa, tớ không thể mở trang web nữa.”

“Những bức ảnh trong bài đăng đó thật đáng sợ, tớ muốn cho bạn trai của mình xem.”

Chương 710: Mục tiêu là phong thư

- Tách…

- Tí tách…

Đây là một ký túc xá, trong không khí nồng nặc mùi máu. Trên mặt đất cũng đầy vết máu, vừa đỏ tươi lại gớm ghiếc.

Những xác chết được quấn bằng khăn trải giường, xoắn thành bánh quái chèo, tất cả đều treo trên mái nhà.

Khi phong thư đến hiện trường, thì tất cả mọi người trong ký túc xá này đã chết. Một chiếc smartphone rơi xuống đất, trên màn dừng lại ở tin nhắn SMS.

Nội dung của SMS chưa gửi là:

[Anh yêu, em muốn cho em xem mấy tấm hình đáng sợ, em bảo đảm anh sẽ bị sốc.]

Khi phong thư đến, hiện trường đã thành ra như vậy. Nó cảm thấy rất khó chịu.

[Phương thức giết người này chắc do Shadow giả gây ra, nhưng sao lại nhanh như vậy? Rõ ràng tôi đã bám ngay theo sau mà.]

Tình huống tại ký túc xá rất kỳ lạ.

Hơn nữa, phong thư phát hiện đã mất dấu Shadow giả.

Nên làm thế nào đây?

Nó là thủ hạ trung thành của Đỗ Duy, cũng là tà linh, đương nhiên không thể có bất kỳ sự đồng cảm nào.

Nó chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ mà Đỗ Duy giao cho. Tìm Shadow giả.

Vì vậy, phong thư bắt đầu hồi tưởng. Năng lực hồi tưởng của phong thư không còn trước đó mười phút nữa. Nó đã thay đổi từ một tay súng thần thành xạ thủ bắn tỉa.

Bất động là đang lấy thông tin, di chuyển là lấy được toàn bộ.

Sau khi phát động năng lực hồi tưởng, những gì đã xảy ra ở ký túc xá đều được phong thư nắm rõ.

Nhưng điều khiến nó thấy lạ là thời gian sớm nhất phát sinh thảm án hóa ra đã rất lâu trước đây. Điều nó nhìn thấy chắc là sau khi Master trước đó của nó, Hannibal chết.

Trong ký túc xá này, một nữ sinh bật máy tính lướt wen vào buổi tối, rồi vào một diễn đàn nào đó. Diễn đàn chia sẻ vô số những sự kiện và hình ảnh ma quái khủng khiếp, nhưng rất hấp dẫn.

Vào ngày hôm đó, nữ sinh bấm vào một bài viết. Tiêu đề rất sốc: nửa đêm nam nữ dắt tay nhau chạy như điên, hoàn toàn nude, full size.

Bài đăng đã có hàng ngàn lượt xem. Mà toàn bộ bài viết chỉ có một hình ảnh.

Tuy nhiên, sau khi nhấp vào, đó là một bức ảnh chụp một người đàn ông và một người phụ nữ bồng một đứa trẻ trần truồng chạy về nhà, phông nền rất mờ.

Điều rất lạ là ngôi nhà trong bức ảnh ăn nhập với phông nền mờ ảo, chỉ có thể nhìn thấy một đường viền mơ hồ, thứ duy nhất có thể nhìn thấy rõ là cánh cửa gỗ đang mở toang. Ngôi nhà này nhìn rất cổ, lối vào ba bậc, cao chừng 5cm, cửa gỗ được mở ra, cảnh tượng bên trong cũng mơ hồ, nhưng hình như bên trong có thứ gì đó.

Những comment ở cuối bài viết đều rất đáng sợ.

“Đằng sau cánh cửa đó, dường như có thể nhìn thấy một người.”

“Các bạn có cảm giác bị nhìn chằm chằm không? Đáng sợ quá.”

“Tui cũng có cảm giác này.”

“Oh my god, là bài đăng do ác linh gửi sao?”

“He he, làm sao có thể, chẳng qua bài đăng câu view thôi, cũng không có gì to tát.”

Đột ngột…

Cô nữ sinh rùng mình, chẳng biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy hình như thật sự có bóng người đang đứng trong bóng tối sau cánh cửa gỗ, cúi đầu nhìn ra ngoài cửa.

Cô nhìn cánh cửa trong bức tranh. Người trong cửa đã nhìn cô qua bức ảnh. Sau đó, cô ấy tình cờ chia sẻ bài đăng này với người bạn cùng phòng tên là Lalisa.

Lalisa lập tức kích xem.

…

Đêm đó, cô gái tên Lalisa đã đến quán bar, rồi quẩy cả đêm. Sau đó trở về ký túc xá vào ngày hôm sau để ngủ.

Bạn cùng phòng của cô ấy bước lên và hỏi: “Hey… Lalisa, cậu lại say xỉn rồi ngủ lại bar nữa…”

Hồi tưởng đến đây bèn đứt gãy. Ngay sau đó là một ngôi nhà la liệt xác chết.

Phong thư chết lặng.

[WTF? Những người này chết lâu rồi?]

[Cũng là bài đăng đó, người trong bài đăng đó là Shadow!]

[Nếu những người này đã chết trước đây, thì hôm nay tôi đang theo đuổi thứ gì?]

Năng lực hồi tưởng tiếp tục. Nhưng ngay sau đó Phong thư còn chật vật hơn. Bởi vì nó phát hiện thông tin mà nó đã hồi tưởng từ đầu đến giờ với chuyện xảy ra với mấy người ở ký túc xá hoàn toàn giống nhau.

Nói cách khác đám người Lalisa đã lặp đi lặp lại việc đọc bài đăng, đi đến quán bar, thức dậy và sau đó chết trong một thời gian dài.

Phong thư vô cùng hoang mang. Nó thấy rằng vấn đề này dường như nằm ngoài phạm vi hiểu biết của nó. Chỉ số thông minh thấp của nó khiến u mê như thằng ngu.

[Phong thư đừng hoảng sợ, mày là quân sư số một trong quân đoàn ác linh của Master, mày không phải thằng đần Shadow, nếu bình tĩnh phân tích thì nhất định sẽ phân tích được vài manh mối.]

[Thử nghĩ xem, Master rất nham hiểm, xấu xa đến cực điểm, phong thư là chó săn của Master, mưa lâu thấm đất, còn có thể bị những chuyện tầm thường như vậy làm cho bối rối sao?]

Phong thư bắt đầu bình tĩnh phân tích. Nó sử dụng năng lực hồi tưởng, từ chối tiết lộ bất kỳ manh mối nào. Nó thực sự thấy có gì đó không ổn.

[Đống xác này có gì đó không ổn! Tại sao lại thiếu xác của Lalisa?]

Nhưng vào lúc này đột nhiên cánh cửa ký túc xá bị đẩy ra. Phong thư đang lơ lửng ở ký túc xá, đột nhiên cửa bị đẩy ra, lập tức nhìn ra sau.

Mà vừa nhìn, càng khiến nó mông lưng hơn.

Đứng ở cửa hóa ra là nữ sinh xấu số tên Lalisa.

Cái đéo gì…

Vừa quay lại thì tất cả xác chết và vết máu trong ký túc xá đều biến mất.

Mặc dù chỉ số IQ của phong thư không cao, nhưng sau khi ở bên Đỗ Duy lâu như vậy, nó vẫn học được vài điều.

Tiên hạ thủ vi cường, dù sao thì những người này dường như đều đã chết, Master nhất định sẽ không nói gì.

Đây chỉ toàn lũ cặn bã.

Phong thư đưa ra một quyết định dứt khoát. Một dòng chữ ngay lập tức xuất hiện trên tờ giấy.

【Yên lặng.】

Lalisa đứng ở cửa ký túc xá đang định hét lên, nhưng bỗng yên tĩnh một cách kỳ dị.

Trong và ngoài ký túc xá, mọi thứ ngoại trừ phong thư dường như đã được nhấn nút tạm dừng. Phong thư sau khi xoá bỏ hạn chế đã đáng sợ hơn nhiều so với trước đây.

Nói gì được nấy.

Tuy nhiên, điều này còn tuỳ vào đối tượng, nếu nó chống lại Shadow, thì chắc chắn nhận được 2 lưỡi dao đâm xuyên qua người.

Nếu nó chống lại Đỗ Duy….

Thôi bỏ đi…

Nó không muốn trải qua nỗi khổ sinh con liên tục.

Tuy nhiên, động thái này của phong thư đã dẫn phát dị biến. Vào thời điểm này, ánh sáng trong toàn bộ ký túc xá

ngay lập tứmờ đi c, như thể trời tối trong nháy mắt.

Trong bóng tối vang lên…

- Rầm…

Có vẻ như Lalisa đã đi vào ký túc xá, rồi cánh cửa đã đóng lại.

Một con dao sắc nhọn đâm thẳng vào phong thư. Một đôi mắt đỏ ngầu lặng lẽ xuất hiện sau phong thư.

Đột ngột…

Phong thư đã hiểu.

[Fuk! Hóa ra mục tiêu là tôi…]

…

Hơn mười phút sau.

Một phong thư ố vàng và rách nát xuất hiện từ vết nứt trên cánh cửa của ký túc xá này. Nó tìm kiếm một phương hướng, vội vã bỏ chạy.

- Két…

Cửa ký túc xá đã được mở.

Bên trong, vài học sinh do Lalisa dẫn đầu ngồi đối diện nhau, đầu trùm khăn trắng, mùi hôi xác chết thoang thoảng trong gió.

Chương 711: Lần đầu chạm trán Hắc Đỗ Duy

Ánh nắng xuyên qua những đám mây tán loạn, rọi xuống phố.

Đỗ Duy hai tay đút túi, ngẩng đầu lên nhìn thẳng về phía trước. Lúc này hắn chỉ cách trường cao đẳng cộng đồng Bắc Brook chưa tới 1 km.

"Xem ra, phong thư đã trúng chiêu. Chuyện này diễn ra nhanh hơn tôi nghĩ."

Đỗ Duy cau mày, hắn và Phong thư từ trước đến nay đều là liên hệ một chiều. Hắn lệnh phong thư tìm Shadow giả, bởi nếu tìm được, hắn cũng có thể biết được thực lực hiện tại của đối phương. Nếu không thể tìm thấy nó, cũng không sao. Dù là trường hợp nào thì hắn vẫn có thể dễ dàng đối phó. Nhưng không ngờ rằng phong thư không chỉ tìm được Shadow giả mà còn mắc bẫy.

"Còn may nó chưa chết."

Đỗ Duy lắc đầu và đi về phía đó. Giờ hắn đã biết mục đích của *chính mình*kia, hay nói đúng hơn là Hắc Đỗ Duy. Dường như y muốn có phong thư.

Nó đã xuất hiện từ cách đây rất lâu, hơn nữa thủ đoạn cũng không thua kém mình là bao. Nhưng chênh lệch sức mạnh lại hoàn toàn không thể xóa bỏ.

"Vậy tại sao nó lại xuất hiện vào cuối thời đại Victoria trước tôi, ở trong tòa tháp cao đó."

Đỗ Duy rất tò mò.

Vào thời điểm này, một chiếc phong thư ố vàng bị gió thổi bay về phía Đỗ Duy.

[Master, Master, em suýt nữa chết rồi, Shadow giả thật sự rất kinh khủng, phong thư em đường đường là chó săn trung thành nhất của ngài, lại không thể đánh bại nó.]

[Nếu không nhờ khả năng hồi sinh vô hạn của mình, em e rằng mình đã mất mạng.]

【Master, em đã làm ngài thất vọng.]

Đỗ Duy cầm lấy "phong thư", nheo mắt: "Nói cho tao biết chuyện gì đã xảy ra."

Phong thư vội kể khổ: **[Master, ngài không biết đau, hôm nay phong thư lần theo dấu vết của Shadow giả, kết quả phát hiện Shadow giả đang giết người. Sau đó em bèn bám theo, cuối cùng cũng theo đến ký túc xá của cao đẳng cộng đồng phía trước.]**

[Sau đó, phong thư phát hiện ra rằng những người đó đã chết, còn Shadow giả đang đợi em bên trong, chúng gần như giết chết em, may mà em mạng lớn.]

Đỗ Duy cau mày, suy nghĩ một chút rồi nói: "Xem ra mục tiêu của y chính là mày, nhưng thật kỳ lạ, tại sao y lại coi mày là mục tiêu? Nó muốn gì ở mày? Hay đây là chiến thư mà nó hạ cho tao?"

[Master, phong thư đâu có gì! Hàng giả chắc chắn đang cố gây sự cho ngài, fuk! Chơi chết nó đi!]

Đỗ Duy lắc đầu nói: "Hiện tại không nên vội vàng, để tao nghĩ cách đối phó nó."

【Cái gì? Master, ngài có kế hoạch?]

[Quả nhiên chính là ngài, mới mấy phút đã có thể nghĩ ra cách để hại người, Địa ngục trống rỗng, bởi Master đã ở nhân gian.]

Đỗ Duy bực bội quát: "Câm miệng, tao tự có tính toán."

Phong thư ngoan ngoãn ngậm miệng. Đỗ Duy nhét nó vào túi. Sau đó hắn nhìn vào trường cao đẳng cộng đồng thấp thoáng phía trước, quay người rời đi. Cứ như hắn chỉ vừa đi ngang qua.

…

Vào lúc này một nơi khác, trong không gian tối tăm nào đó. Bóng tối là tông chính ở đây.

Nhưng mọi thứ ở đây lại ngược lại. Đó là thế giới trong gương.

Một phong thư rách nát dần dần phục hồi như ban đầu.

Tại đây, vô số sợi tơ đen dày đặc dệt thành ngai vàng. Trên ngai vàng đó, Hắc Đỗ Duy mặc một chiếc áo khoác hào hoa đang ngồi, tay trái chống cằm, tay phải cầm một chiếc mặt nạ trắng toát.

Có một Shadow đang đứng sau lưng y. Lần lượt đằng sau còn có Freddie, Pennywise, và cả Quỷ Khoá Puton. Những chó săn của Đỗ Duy này đều đang đợi lệnh.

"Mày tỉnh rồi."

Giọng điệu của Hắc Đỗ Duy vô cùng vô cảm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn phong thư.

[A… Master vĩ đại, ngài hiểu rất rõ phong thư, ngài nói đúng, phong thư đã tỉnh lại.]

"Master? Ha ha…"

Hắc Đỗ Duy cười chế nhạo, nghiêng đầu nói: ”Trò mèo của mày có thể hữu dụng với hắn, nhưng với tao vô dung. Mày nên biết tao là ai, và cũng nên biết tại sao tao lại tốn nhiều thời gian và công sức như vậy để bắt mày đến đây.”

[Ủa, ngài nói gì vậy, Master là Đỗ Duy, không phải ngài cũng là Đỗ Duy sao, đâu có gì khác nhau, đều là Master, kêu cũng đúng mà.]

[Về lý do tại sao ngài lại bắt phong thư tới đây, phong thư không cần biết,phong thư chỉ cần biết ngài muốn hặp phong thư, vậy là đủ.]

[Nhưng thưa Master, ngài không cần dọc lòng như vậy, chỉ cần ngàii nói một tiếng, phong thư sẽ xuất hiện ngay lập tức. Nếu ngài không tin, tại sao ngài không thả phong thư ra, rồi thử kêu lại xem?]

Hắc Đỗ Duy lạnh lùng nhìn nó: “Mày cho rằng mày hài hước lắm sao?”

[Master, ngài nói gì vậy, so với ngài thì em nào có hài hước chút nào.]

- Bùm…

Phong thư nổ tung thành từng mảnh.

Hắc Đỗ Duy lạnh lùng và tàn nhẫn nói: “Mày không có lựa chọn nào khác, đầu hàng tao hoặc là chết.”

Phong thư lại tái sinh. Nó run lẩy bẩy.

[Đầu hàng, phong thư xin hàng, tôi hoàn toàn đầu hàng, nhưng thưa Master, ngài có thể tạo ra Shadow thì chắc chắn cũng có thể tạo ra phong thư, mắc mớ gì ngài lại bắt giữ em?]

[Phong thư đâu có tác dụng gì cho ngài!]

Hắc Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Mày thật sự rất vô dụng, trong trí nhớ của tao thì mày chính là rác rưởi nhất, ngay cả Pennywise cũng không bằng, năng lực hồi tưởng là phế thải. Mày làm thuộc hạ của hắn, ngoại trừ trung thành, hoàn toàn không làm được gì khác. Nhưng mày lại rất có ích với tao, sau khi Lamer bị đày ải, mối liên hệ giữa tao và hắn hoàn toàn bị cắt đứt. Tao không biết trải nghiệm cũng như quyết định sau này của hắn. Còn mày chính là người ghi chép trung thành nhất của hắn.”

Sau khi nghe những lời nói của Hắc Đỗ Duy, Phong thư chợt nhận ra.

[M, kiếp, còn tưởng mày ngu mà lì đến cỡ nào, hóa ra mày không biết làm gì sau kh icắt đứt với Master, mày lại còn chế giễu phong thư tao là rác rưởi, mày mới chính là rác rưởi. Master vĩ đại hả, mày chỉ là một thằng giả mạo tâm thần.]

[Mày khôn hồn thì mau thả tao ra, nếu không mấy phút nữa Master sẽ chơi chết mài.]

Hắc Đỗ Duy thở dài, y đeo mặt nạ lên, và nói với giọng điệu cay độc: “Hèn gì hắn lại thấy mày quá phiền phức, cái miệng của mày thật sự quá tiện.”

Phong thư hét lên: “Thằng chó mày bớt lưu manh giả danh trí thức đi, còn dám li gián tao và Master, mày có bản lĩnh thì giết tao đi!”

Nó có năng lực vô hạn hồi sinh. Hơn nữa, giờ nó hoàn toàn ràng buộc với Đỗ Duy, chỉ cần Đỗ Duy chưa chết thì không ai có thể giết được nó.

Nó có cái éo gì phải sợ!

Sau khi Hắc Đỗ Duy đeo mặt nạ, tính khí của y thay đổi đáng kể. Dường như mang theo khí chất của ác linh Đỗ Duy.

Sau đó, giọng nói của nó vô cùng lạnh lùng: “Phong thư, ai đã cho mày cái gan dám làm trái ý của tao?”

Cảm giác áp bức và nỗi sợ khủng khiếp trực tiếp ép phong thư xuống đất. Bóng tối cũng đang cuộn trào, vô số tơ đen dày đặc từ trong đó hiện ra, hệt như một con rắn độc, khiến người ta rùng mình.

Phong thư vẫn kêu gào ầm ĩ. Nó không hề sợ hãi. Dù sao thì nó cũng không thể chết được.

Nhưng đúng lúc này, trong ý thức của nó đột nhiên xuất hiện một giọng nói bình tĩnh: “Đồng ý với y.”

Chương 712: Cái gì? Phong thư em phải nằm vùng

Đỗ Duy đang đi về nhà, giống như đang đi dạo. Nhưng ngay khi tạm dừng bước, trong ý thức lại có một cuộc đối thoại với Phong thư.

Lúc này, hắn có thể nghe thấy âm thanh của phong thư.

[Master, ngài lại có thể nói chuyện cùng em trong ý thức, lẽ nào chúng ta là tri kỷ?]

Vừa bước lên, Đỗ Duy đã nghẹn ngào. May mắn thay, đối thoại trong ý thức nhanh hơn giao tiếp trong thực tế.

Từng ý nghĩ xuất hiện, nhanh như chớp. Hắn nói trong ý thức của mình: "Nếu miệng của mày không tiện như vậy, có lẽ vị trí của mày trong lòng tao có thể bằng Shadow."

[Master, đây không phải nhờ người dạy dỗ tốt sao.]

Trong trí não của phong thư luôn tồn tại khái niệm: Đỗ Duy là trùm phản diện.

Hơn nữa còn là trùm tối cao, phong thư nó đương nhiên là chó săn, chắc chắn không phải là vai chính diện. Vì vậy, Master càng xấu xa thì nó lại càng thích.

Đỗ Duy bất lực nói với nó: "Dẹp đi, tao không muốn cùng dông dài với mày, giờ mày đã rơi vào tay "tao" khác?"

[Đúng vậy, Master, tên ngốc đó giống hệt ngài, còn bắt em đầu hàng nó, mơ đi, nó xứng sao?]

[Ồ, Master, em đã phát hiện được bí mật của thằng ngốc này. Có vẻ như từ khi Lamer bị ngài đày ải, nó bị mất

kết nối với ngài, nó không thể biết được tình trạng hiện tại và trải nghiệm của ngài.]

[Cho nên nó muốn biết tất cả trải nghiệm của ngài thông qua em, chắc chắn nó muốn trở thành ngài.]

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Tao đương nhiên biết, nhưng không quan trọng. Quan trọng là giờ mày đã rơi vào trong tay của y, hàng giả do y chế tạo hiện đang ở chỗ tao."

[Fuk! Phong thư em không thể chịu nổi nữa, ngài mau giết hàng nhái đó đi. Nó là cái quái gì mà bắt em đầu hàng, tuy em chưa bao giờ nhìn thấy em giả, nhưng dựa vào em làm hàng giả, nghĩ thôi cũng biết nó rất đê tiện, đồ thấp hèn xi nịnh.]

Phong thư thực sự liếm đến tận xương tủy. Đỗ Duy cảm thấy mình lợi dụng nó thì có chút quá đáng.

Nhưng khi nghĩ đến mục đích của mình, hắn lạnh lùng đáp: "Vị trí của chú mày trong lòng tao sẽ không bao giờ có thể thay thế được, chú mày đừng lo, giờ đây chỉ là cơ hội cho chú mày."

[Master? Ý của ngài là gì?]

Đỗ Duy tiếp tục trả lời: "Lẽ nào mày không nhận ra mày chính là nằm vùng bẩm sinh sao?"

Phong thư ngẩn ra: "Nằm vùng? Ý của ngài là bảo em đi theo "ngài" giả, sau đó mật báo cho ngài?"

Đỗ Duy giải thích: "Không chỉ là mật báo, tao còn cần mày tiết lộ một số thông tin cho anh ta, nhưng nhất định phải là sự thật. Ví dụ, tao biết trong tương lai nó sẽ đến thời đại Victoria, và tao muốn giết nó trước khi trở về quá khứ."

【Cái gì! Chuyện này làm sao có thể, phong thư không thể phản bội ngài! Nếu làm vậy, không phải phong thư sẽ

trở thành kẻ phản bội sao!]

[Không, tuyệt đối không.]

"…"

Đỗ Duy im lặng…

Trước khi tự tẩy não, nó là một kẻ phản bội vô liêm sỉ. Sau khi tẩy não thành công, nóa quả thực là vệ binh trung thành nhất.

Muốn để nó phản bội bán đứng thông tin của mình…

Đúng là có chút khó.

Vì vậy, Đỗ Duy tung đòn sát thủ lớn: "Sau khi sự việc xong xuôi, mày sẽ là thủ lĩnh quân đoàn ác linh dưới trướng tao. Từ nay về sau, Shadow sẽ ở dưới tay ngươi."

[Ôi Master, phong thư làm việc cho ngài xưa nay chưa từng vì đòi hỏi điều gì. Thủ lĩnh quân đoàn ác linh, Shadow sẽ là thủ hạ của em, chuyện này đều vô dụng, ngài yên tâm đi, em sẽ là kẻ phản bội vì ngài!]

[Nhưng Master, ngài sẽ không nói dối em chứ?]>/b>

Đỗ Duy nhẹ giọng nói: "Tao gạt người bao giờ chưa?"

[Nhưng em không phải là con người.]

Đỗ Duy hừ lạnh một tiếng nói: "Ngay cả mạng của mày cũng là của tao, tao còn cần phải nói dối mày sao?"

[Dạ dạ, thưa Master, "ngài" khác không phải thứ gì tốt. Em thấy nó đã tạo ra cả Shadow, Freddy, Pennywise, cả Quỷ Khoá Puton đần độn nữa, có vẻ như nó còn tạo ra cả ác linh ngài. Em làm nằm vùng, lỡ bị nó phát hiện thì sao?]

Đây là vấn đề sao?

Đỗ Duy không quan tâm lắm: "Chỉ cần tao không chết, không ai có thể giết mày. Mày có thể yên tâm làm nằm vùng, bề ngoài trung thành với nó. Về phần nó có tin mày hay không, chuyện này dễ đoán thôi, nó biết mọi thứ về tao, có thể hiểu nó là tao quá khứ, mày nghĩ tao có tin tưởng ai không?"

[Nghe có vẻ có lý, vậy làm sao em có thể trở thành nằm vùng?]

Đỗ Duy cười: "Bình thường mày đối với tao như nào thì cứ đối với nó như vậy, nhưng mày phải nhớ kỹ, đừng tự tẩy não bản thân biến thành tay sai thật sự của nó."

[Xin Master đừng lắng, phong thư em có thể nịnh nọt nó, nhưng trong lòng chỉ có mình ngài.]

Đỗ Duy ừ một tiếng, rời khỏi cuộc giao lưu với phong thư. Cơ thể bị tạm dừng của hắn cũng trở lại bình thường. Tất cả những điều này chỉ xảy ra trong tích tắc.

…

Còn bên chỗ phong thư.

Đó vẫn là không gian được tạo nên từ những sợi tơ đen mịn.

Phong thư và Đỗ Duy giao tiếp trong ý thức.

Nhận nhiệm vụ của "Master", nên giờ nó rất tự tin.

Ở phía đối diện, Hắc Đỗ Duy không biết rằng mối quan hệ giữa Phong thư và Đỗ Duy đã trở nên vô cùng thân thiết sau lần hồi sinh cuối cùng.

Nó có những hạn chế, giống như mối quan hệ giữa ác linh Đỗ Duy và Đỗ Duy. Bộ nhớ và trải nghiệm càng gần bản thể thì giới hạn càng nhỏ và ngược lại.

“Phong thư, trả lời tao, đầu hàng! Hoặc là chết!”

Hắc Đỗ Duy vẫn vô cam.

Phong thư rùng mình, nhưng trong lòng nó đã có sẵn một kế hoạch bí mật hoàn chỉnh.

Làm việc khác thì khó, chứ làm kẻ phản bội thì không có ai bằng nó được. Thậm chí, phong thư còn rất rõ ràng, nếu như lập tức đầu hàng, kẻ giả ngu ngốc này nhất định sẽ nghi ngờ.

Vì vậy, mình còn phải chống cự.

[Cmm bớt giả vờ trâu bò đi, có gan giết tao không! Phế vật!]

Phong thư kiêu ngạo chửi.

Giây tiếp theo, nó lại vỡ thành nhiều mảnh. Ngoài ra, còn có một số mảnh giấy bị Hắc Đỗ Duy bắt được, có ngọn lửa màu đỏ lập lòe, phần đó trực tiếp hóa thành tro tàn.

“Mày thật sự cho rằng tao không giết được mày hay sao?”

【Cái gì? Chuyện gì đã xảy ra với phần biến mất của tôi, fuk! Năng lực tái sinh của tôi…]

Phong thư bị sốc. Nhưng trong lòng lại mắng: Ngu ngốc, năng lực tái sinh của phong thư tao đã ràng buộc với Master từ lâu, nếu Master không chết thì tôi cũng không chết, hôm nay phong thư tao sẽ so tài diễn xuất với mày.

[Xin lỗi, em sai rồi! Master, em thật sự biết mình sai rồi, hóa ra ngài thật sự có thể giết em, em đầu hàng, không đúng! Phong thư em chỉ có duy nhất ngài là Master.]

[Cái gì chó má Đỗ Duy, nó chỉ đáng xách dép cho ngài thôi.]

[Em biết tất cả bí mật của nó, xin ngài đừng giết em, em rất có ích với ngai.]

Phong thư ngoài miệng chửi nhưng trong lòng lại tự an ủi mình. Tất cả đều vì nhiệm vụ do Master giao cho.

Chương 713: Trí tuệ của Hắc Đỗ Duy

Hắc Đỗ Duy nhìn phong thư. Nó đã được bảo vệ rất cẩn thận.

Theo ký ức của bản thể, phong thư này gì cũng không làm được, nhưng phản bội thì đứng đầu. Ngoại trừ liếm chó, thì không có năng lực gì khác.

Nói cách khác Hắc Đỗ Duy cũng không mong phong thư thực sự đầu hàng nó, giúp nó đạt được một số mục đích. Chỉ cần nó chịu bán thông tin của bản thể là đủ rồi.

Suy nghĩ về điều này, Hắc Đỗ Duy nói: "Rất tốt, việc đầu hàng của mày là một quyết định thông minh, ở chỗ tao, mày có thể đóng một vai trò lớn hơn, tao sẽ trọng dụng mày. Ở chỗ bản thể của tao, mày không có cơ hội ra mặt, hắn luôn lợi dụng mày, chỉ coi mày như một con tốt."

Phong thư tỏ vẻ khiếp sợ.

Nó giả bộ rất tài, thật ra cũng không cam lòng đầu hàng, ngoài miệng chịu thua, nhưng lời nói của Hắc Đỗ Duy, lại khiến nó kinh ngạc.

[Cái… ý của ngài là sao Master, phong thư không hiểu. Sao Master cũ có thể lợi dụng em như một con tốt? Ngài ấy thường nói với em rằng ngài ấy tin tưởng em nhất.]

Hắc Đỗ Duy cười khẩy, ngoắc tay, phong thư bèn tự động trôi về phía nó, rồi đứng yên trước ngai vàng.

“Ở một khía cạnh nào đó, tao là bản sao của hắn, Lamer đã tạo ra tao. Trước khi Lamer biến mất, tao có tất cả ký ức của hắn, tính cách, ý thức và cách suy nghĩ đều giống hệt hắn.”

“Tao hoàn hảo hơn hắn. Muốn nghe Master cũ của mày nghĩ gì về mày không?”

Phong thư run lên, cứ như đang giãy giụa.

Nó không lập tức truy vấn. Thay vào đó, ngập ngừng hỏi một cách miễn cưỡng: **[Ngài ấy nghĩ gì về em?]**

“Ha ha…”

Tiếng cười mỉa mai của Hắc Đỗ Duy rất chói tai, y cởi bỏ mặt nạ, chậm rãi nói: “Trong lòng hắn luôn chỉ tin tưởng Shadow. Ngoài ra, không có cái gọi là tín nhiệm bất kỳ thuộc hạ nào của hắn.”

“Sức mạnh khiến người ta mê man, phản bội luôn là tông chính.”

“hắn chỉ tin vào những sự thật có thể kiểm soát được, con mày chính là nhân tố không thể kiểm soát được, trong khi Shadow hoàn toàn có thể kiểm soát được.”

Phong thư giãy dụa: **[Không thể nào, em rõ ràng không kém gì Shadow, Shadow còn không biết nói, chỉ là một tên ngốc.]**

Hắc Đỗ Duy chế nhạo: “Bởi vậy hắn mới tin tưởng Shadow, không biết nói, lại không có chỉ số thông minh, là công cụ làm theo mệnh lệnh, đáng tin hơn mày nhiều.”

【Ngài đang nói dối em, chắc chắn ngài đang nói dối em.]

Phong thư không nghe.

Nhưng trong lòng lại khinh thường nghĩ: Mày cho rằng tao không biết sao? Nhưng thế thì đã sao, được làm một con chó săn ở bên cạnh Master, mày không thể tưởng tượng được tao hạnh phúc thế nào đâu.

Hắc Đỗ Duy quả thật không ngờ, bởi vì Đỗ Duy cũng không ngờ mạch não của Phong thư lại kỳ quái như vậy.

Đúng là chó săn trời sinh, giác ngộ này là duy nhất.

Hắc Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Tại sao tao phải lừa mày? Sở dĩ tao bỏ nhiều công sức để bắt được mày chỉ vì tao đã thoả thuận với hắn."

【Thoả thuận? 2 Ngài chưa từng tiếp xúc, tại sao lại thoả thuận được?]

Hắc Đỗ Duy thản nhiên trả lời: "Tao sẽ luôn hiểu rõ bản thân mình nhất, khi tao thả Shadow ra xuất hiện trước mặt Tom, hắn đã biết tao đang nghĩ gì."

"Khi tao thả Shadow, hắn biết mục đích của tao, bèn phái mày ra, hắn cũng phải biết phong thư bên ngoài là giả, chính là tao đặt ở bên cạnh hắn."

"Nhưng không sao, tao có được mày, còn hắn có được thông tin mà hắn muốn."

"Hắn đã biết động lực thúc đẩy sự tồn tại của tôi, cũng biết rằng sự trưởng thành của tao nhanh hơn hắn tưởng tượng. Hắn cũng biết rằng tôi sẽ tái tạo tất cả những gì hắn có. Khi tao tiếp xúc với hắn trong thực tế, cũng là lúc tao thay thế hắn."

Nói đến đây, Hắc Đỗ Duy cười nhìn phong thư, dường như nhìn thấu nó.

Phong thư kinh ngạc: **[Không thể nào, ngài làm sao dám chắc Shadow tìm được Tom, lại làm sao dám chắc Master sẽ phái em ra ngoài?]**

Hắc Đỗ Duy kiên nhẫn giải thích: “Tìm được Tom rất dễ dàng. Chỉ cần bạn đến khu đèn đỏ vào buổi tối, gã nhất định sẽ xuất hiện ở đó, còn tại sao biết hắn sẽ phái mày đi, lý do rất đơn giản, bởi vì đây là một thỏa thuận. Hơn nữa tao cũng rất rõ, mày là nằm vùng mà hắn cài ở bên cạnh tao.”

Điều này khiến Phong thư bị sốc.

Sự nghiệp nằm vùng của tôi đã kết thúc trước khi nó bắt đầu?

[Em… làm sao em có thể là nằm vùng chứ.]

Hắc Đỗ Duy khinh thường nói: “Bởi vì tao cho rằng mày là nằm vùng, cũng giống như hắn cho rằng phong thư bên ngoài là nằm vùng. Nói cách khác, hắn và tao theo bản năng sẽ nghi ngờ mọi thứ.”

“Nhưng ổn thôi. Tao không quan tâm gì cả, tao chỉ muốn biết thông tin, suy nghĩ và kế hoạch của hắn.”

“Giờ mày biết rằng hắn chỉ đang lợi dụng mày. Mày có thể giữ lòng trung thành của mình với hắn đến mức nào?”

Ngay sau khi phong thư nghe thấy điều này, nó đột nhiên không hoảng hốt nữa.

Master lợi dụng mình thì có vấn đề gì sao? Mình là tay sai trung thành nhất của ngài ấy, ngài ấy lợi dụng mình cũng hợp lý mà.

Mạng của mình là của Master, huống hồ là lợi dụng. Thực lòng mà nói, Phong thư chấp nhận chết vì Đỗ Duy, cũng đã hơn một lần làm điều này.

Sau đó phong thư đã có một ý tưởng táo bạo.

[Hàng giả này có thể nghĩ ra được Master đang lợi dụng tôi và biết rằng tôi là một nằm vùng. Master cũng

biết rằng nó biết tôi là nằm vùng, vậy thì tôi việc gì phải sợ?]

[Tôi sẽ làm bất cứ điều gì mà Master yêu cầu tôi làm.]

[Dù sao thì tôi cũng không thể chết được. Dù là 72 Ma Thần của Solomon thì tôi cũng có thể XXX nó. Huống hồ nó chỉ là hàng giả, sao tôi phải sợ nó?]

Trong môi trường làm việc hiện đại, thường có những ông chủ xử lý Pua tinh thần của cấp dưới.

Phong thư thì khác. Nó tự Pua chính bản thân nó.

Nó biểu bằng cách đầu hàng.

[Em phục rồi. Ngài và Master của em không khác gì nhau. Dù sao đều là liếm, liếm ai cũng vậy, đúng vậy, em là nằm vùng của hắn.]

Hắc Đỗ Duy hài lòng gật đầu. Y hỏi: "Được rồi, giờ chúng ta đã hiểu rõ vấn đề, vậy tao hỏi mày, hắn định làm gì tiếp theo? Mày không cần nghĩ đến việc nói dối, bởi vì nếu mày nói dối, tao sẽ phát hiện ra ngay, và mày sẽ chết chắc."

Phong thư không quan tâm lời hăm doạ này. Điều này thật thú vị, Master yêu cầu tao nói với mày sự thật.

[Dạ, Master Hắc Đỗ Duy, Master Đỗ Duy đã bảo em nói với ngài rằng hắn sẽ tới thời đại Victoria vào một thời gian nào đó, bởi vì hắn biết ngài cũng sẽ đến đó, nên hắn muốn tới sớm hơn để giết ngài.]

Hắc Đỗ Duy nghe vậy, bèn cau mày: "Thời đại Victoria? Tại sao tao lại đi đến thời đại đó? Không phải tao đã hoàn toàn phủ nhận quá khứ và phủ nhận mối quan hệ của mình với cái gọi là Công tước sao?"

Cái tôi này, bởi vì nó là bản sao của Đỗ Duy, Đỗ Duy đã phủ nhận quá khứ, và nó cũng giống như vậy.

“Đợi đã…”

“Nếu tao đi đến thời đại Victoria, mục đích của tao là gì? Nếu tao nhảy đến hiện thực, tao sẽ cùng hắn tranh giành thân phận của Đỗ Duy, và thời đại Victoria đã là quá khứ.”

“Tao hình như đã hiểu.”

Một ý tưởng nảy ra trong đầu của Hắc Đỗ Duy: “Nếu tao quay lại quá khứ, thì tao có thể thay thế nó từ gốc rễ và thiết lập một khái niệm rằng tao là Đỗ Duy thật và hắn là giả.”

Chương 714: Bắt đầu

Trí tuệ của Hắc Đỗ Duy không kém Đỗ Duy. Bởi vì sự gián đoạn liên hệ giữa nó với Đỗ Duy cũng chỉ mới đây thôi. Vì vậy, nó tính kế Đỗ Duy, cũng biết Đỗ Duy muốn làm gì.

Chắc chắn đây là tính kế lẫn nhau. Những người có chỉ số IQ cao về cơ bản đều là người thích xài chiêu bẩn.

…

Vào lúc này ở một nơi khác.

Đỗ Duy cũng đã trở về nhà, hắn rất yên tâm về phong thư. Thậm chí hắn còn không chịu nổi phong thư không ngừng lải nhải.

Đừng nói gì là Hắc Đỗ Duy.

Ban đầu Đỗ Duy không giết Phong thư vì những nguyên nhân này, kết quả Phong thư bắt đầu liếm chó. Thật trùng hợp hoàn cảnh hiện tại của Hắc Đỗ Duy giống hệt như Đỗ Duy hồi đó.

Sớm muộn y cũng sẽ trúng chiêu. Tuy nhiên, Phong thư sẽ không bao giờ phản bội Đỗ Duy. Đây là quy tắc.

Lúc này, Đỗ Duy lại nghĩ đến tình cảnh của Tom. Hắn đưa Ryan và Cha Tony đến công ty xây dựng hôm nay, không biết tình hình thế nào rồi. Nếu chuyện này tiến triển suôn sẻ, hắn sẽ sớm trở lại giáo hội để nghiên cứu quan tài đá.

Lấy smartphone ra và thực hiện một cuộc gọi.

- Bíp bíp……

Sau vài tiếng bíp, Tom trả lời điện thoại: “Xin chào, người anh em tốt.”

Đỗ Duy thản nhiên nói: “Chuyện tôi nhờ anh làm thế nào?”

Tom nói: “Đừng lo, tôi đã tìm được một công ty xây dựng thích hợp, giờ người ta đang quy hoạch xây dựng Bệnh viện Tâm thần Hill, dù sao vẫn phải xử lý đống đổ nát, sau khi xong việc mới xây lại được.”

Đỗ Duy cười nói: “Vốn tưởng còn phải mất thêm một thời gian, không ngờ lại nhanh như vậy.”

Tom cười nói: “Lúc đầu không thể nhanh như vậy, nhưng tháng trước tôi đã kiểm tra việc trốn thuế của công ty xây dựng này, anh hiểu mà, nên họ rất vui vẻ đồng ý.”

Ở phương Tây, trốn thuế là một tội rất nghiêm trọng. Nhưng những cảnh sát tham ô như Tom thường hay một mắt nhắm một mắt mở cho qua là chuyện bình thường. Xã hội phương Tây cũng chẳng trong sạch gì.

Đỗ Duy nghĩ rồi nói: “Nếu tiến triển thuận lợi, khi nào sẽ thanh toán?”

Tom có vẻ ngạc nhiên: “Anh làm gì mà vội vàng trả tiền như vậy? Sắp rời New York à?”

Đỗ Duy nghiêm túc nói: “Đúng vậy, tôi phải trở về giáo hội, còn chưa tới hai ngày nữa là hết tháng, bên đó có một số việc phải giải quyết.”

Tom đáp ngay: “Được rồi, tôi sẽ thảo luận với họ, rồi bắt đầu dự án trong ngày mai.”

…

Ở địa chỉ cũ của Bệnh viện Tâm thần Hill. Tom đang dựa vào xe, rồi cúp máy. Anh nhìn vài người đàn ông da trắng đội mũ cứng và mặc vest đang chỉ chỏ vào những toà nhà đổ nát.

Những người này do anh ta tìm đến, ở bên cạnh Cha Tony tò mò hỏi: “Tom, hình như Đỗ Duy lại sắp phải đi?”

“Ừ, anh ấy ngày nào cũng bận, đây không phải là chuyện bình thường sao?”

Tom châm một điếu thuốc.

Cha Tony bất lực nói: “Chắc cậu ấy lại phải chiến đấu chống lại ác linh. Cứ bận rộn như vậy, anh sợ sớm muộn gì cậu ấy cũng đột ngột qua đời.”

Tom bĩu môi nói: “Em đã nhắc anh ấy lâu rồi nhưng chẳng ích gì. Một người đàn ông nói bỏ thuốc là bỏ thuốc, nói hút thuốc liền hút, chưa bao giờ đến khu đèn đỏ ở cả cuộc đời của mình. Loại người này tàn nhẫn với người khác và thậm chí còn tàn nhẫn hơn với chính bản thân mình.”

Lúc cả hai đang nói chuyện, Ryan chạy ra từ Bệnh viện Tâm thần Hill.

Trên tay gã vẫn bưng một chiếc rương, vẻ mặt đầy phấn khích.

“Này, Tom, Cha Tony, xem tôi tìm thấy kho báu này!”

“Một chiếc rương làm bằng bạc hẳn là rất có giá trị.”

Tom đang hút một điếu thuốc, lập tức tròn mắt nhìn. Anh nhìn kỹ và thấy rằng chiếc rương thật sự được làm bằng bạc, trên đó có rất nhiều phù điêu thiên thần và hoa văn thánh giá theo phong cách giáo hội.

“Đây có phải là thứ của giáo hội không?”

Cha Tony bên cạnh nghe xong bèn đẩy gọng kìm ở sống mũi lên. Sau đó, mặt của ông ta tái xanh: “Fuk! Ryan, cậu tìm thấy nó ở đâu? Đây có vẻ là chiếc rương mà lúc đầu James đã dùng để giam giữ môi giới nguyền rủa.”

Ryan gãi gãi đầu: “Cái gì? Tôi tìm thấy nó trong tháp đồng hồ. Thứ này không đáng tiền sao?”

Cha Tony tối sầm mặt lại, lao tới giật chiếc rương, trong đó có cái đầu của nữ tu. Nhưng khi tháp đồng hồ bị sập, James không có cơ hội để mang ra ngoài. Cứ tưởng thứ này sẽ mãi bị chôn dưới đất nên Cha Tony đã quên mất.

Không ngờ Ryan lại đào thứ này lên. Giáo hội rất kiêng kỵ thứ này. Sẽ tốt hơn nếu có thể niêm phong nó, tốt hơn hết là không còn bất kỳ tiếp xúc nào.

Ryan khó hiểu nói: “Cha Tony, ông còn chưa trả lời câu hỏi của tôi? Thứ này có giá trị sao? Tôi đang tính mở ra xem.”

Cha Tony mặt đen lại nói: “Nó vô giá trị, bán đi cũng không ai mua, đồ trong đó rất kỳ quái. Chúng ta phải mang về, để cho Đỗ Duy xem nên xử lý thế nào.”

Ryan nói: “Không đáng tiền thì thôi bỏ đi, tôi vẫn muốn kiếm tiền.”

Nói xong, hắn lại thở dài: “Chờ đã, ý ông là chủ nhiệm thích thứ này?”

Tom kinh tởm nhìn chằm chằm cái hộp, ngắt lời: “Hắn không chỉ thích, mỗi ngày đều nóng lòng giải quyết những thứ này.”

Cha Tony cũng gật đầu.

Ryan trầm ngâm. Gã cau mày và nhìn lên bầu trời. Một đôi mắt xanh biếc đầy suy tư.

“Không biết tại sao, tôi luôn cảm thấy cái hộp này quen quen cứ như đã thấy ở đâu rồi, hơn nữa tôi từng có rất nhiều mấy thứ này.”

Ryan Hamel từng thu thập rất nhiều mấy thứ ma quái này. Ngay cả đồng hồ cổ cũng là vật mà gã từng sưu tầm. Chỉ là

không ai biết Ryan Hamel thu thập những thứ này để làm gì.

Cha Tony chỉ nghĩ rằng Ryan đang nói nhảm.

“Đừng khoe khoang nữa, mau về đi, thứ này khá nguy hiểm. Cũng may là Ryan phát hiện sớm, chứ nếu lỡ ai đó đào được, mở hộp ra, có lẽ nguyền rủa sẽ lại tuôn ra.”

Cha Tony kéo Tom lên xe. Ryan ngồi ở ghế sau với vẻ mặt nghi ngờ. Gã nghĩ thầm: “Tôi luôn cảm thấy trước đây đã có rất nhiều mấy thứ này, cứ như đang định chôn những thứ này ở nơi nào đó, nơi đó dường như có thứ gì đó rất quan trọng.”

“Nhưng tại sao tôi lại không nhớ được?”

“Tôi chỉ nhớ rằng nơi đó dường như là dưới lòng đất, nhưng ở đâu mói được?”

Tom lái xe. Anh thấy Ryan ở ghế sau cư xử rất bất thường, như thể đang lo lắng. Anh ta bèn nói: “Ryan, đừng sợ. Vì Đỗ Duy đang ở New York, cho dù thứ trong rương này có thoát ra ngoài, cũng sẽ không gây ra rắc rối gì cả.”

Ryan bị cắt ngang lúc đang suy nghĩ, nên gã lập tức ngừng nghĩ. Gã nhìn Tom với vẻ nghiêm túc, rồi nói: “Anh Tom, em không sợ. Anh trâu hơn chủ nhiệm rất nhiều, chủ nhiệm phải giết những con quỷ này rất vất vả, còn anh chỉ cần bắn pháo là có thể dễ dàng giết được chúng.”

Chương 715: Lập tức cương

“Ryan… chú nói là chú đã đào thứ này lên?”

Ở nhà, Đỗ Duy nhìn ba người ngồi đối diện, tay ấn vào chiếc rương.

Ryan đắc ý nói: “Còn sao nữa, em đào rất chuẩn. Chủ nhiệm đừng lo, em đã biết sở thích của anh, em biết phải làm gì.”

Đỗ Duy ngạc nhiên hỏi: “Sở thích của anh? Sở thích của anh là gì?”

“He he, em sẽ không nói cho anh biết đâu, anh cứ đợi đi, em sẽ khiến anh phải bất ngờ.” Ryan rất tự hào, chủ nhiệm phản ứng mạnh như vậy, thì xem ra anh ấy có vẻ rất thích bộ sưu tập trước đây của mình. Đợi sau này mình sẽ kiếm một cái cuốc, rồi đào khắp nơi, có thể sẽ đào thêm được thứ tương tự.

Nghe vậy, Đỗ Duy nhìn Cha Tony và Tom. Hai người họ cũng rất sững sờ.

Sở thích gì?

Đỗ Duy có sở thích sao?

Tuy nhiên, điều quan trọng hơn lúc này là cách xử lý chiếc rương.

“Cậu định làm như thế nào?”

Cha Tony là người đầu tiên hỏi: “Cậu nên biết thứ trong chiếc hộp này khủng khiếp như thế nào.”

Đỗ Duy cau mày nói: “Cái rương không có gì, tôi vừa mới kiểm tra, hình như thứ bên trong đã biến mất, chỉ là một chiếc

rương bình thường.”

Hắn đã kiểm tra chiếc rương ngay khi nhận được nó. Không phát hiện ra dị thường nào. Cũng đúng như hắn đã nói, nguyền rủa trong chiếc rương đã biến mất. Đỗ Duy suy đoán rằng có thể là do ác linh Đỗ Duy đồng hóa Valak nên nguyền rủa đã biến mất.

Cha Tony thở phào nhẹ nhõm khi nghe đến đây: “Không sao là tốt.”

Điều này cũng đúng với Tom: “Tôi đã rất sốc. Tôi cứ nghĩ thứ quỷ quái bên trong vẫn có thể chui ra thì lập tức lạnh gáy, tôi đề nghị tối nay chúng ta ăn mừng và đến khu đèn đỏ để chơi gái. Tôi sẽ bao. . “

Không hiểu tại sao, kể từ hôm qua, Tom đã cảm thấy rằng phần dưới của mình không ổn.

Trym có vấn đề, cứ cảm thấy nó bị trầy xước đôi chút. Anh ta đã kiểm tra nó, nhưng không tìm thấy vấn đề gì. Hơn nữa, lần nào anh cũng thực hiện các biện pháp an toàn, bắn xong là rút ra ngay. Không thể mắc bệnh được. Nhưng vẫn cứ thấy không yên, nên tối nay phải đến khu đèn đỏ thử súng.

Đỗ Duy cạn lời, đành nói: “Tôi không phản đối anh cùng Cha Tony đi đến đó, chỉ đừng mang theo Ryan, cậu ta không thích hợp nơi như vậy.”

Tom xua tay và nói: “Không sao, Ryan rất tân tiến, cậu ấy chưa từng đến nơi này. Tôi chỉ truyền cho cậu ấy thêm nhiều kiến thức, tất cả cũng chỉ vì lợi ích của cậu ấy. Nếu cậu ấy đi đến những nơi khác để chơi gái, làm gì được chơi miễn phí như ở chỗ tôi.”

Cha Tony không nói gì. Lúc này, ông không thích hợp lên tiếng.

Đỗ Duy hừ lạnh nói: “Tom, anh đừng dạy hư Ryan. Quan hệ giữa cậu ấy và tôi cũng giống như quan hệ giữa tôi và anh. Nếu anh muốn tốt cho cậu ấy thì đừng dẫn cậu ấy đi chơi gái.”

Tom ngượng ngùng nói: “Được, vậy tôi không dẫn Ryan đi theo nữa.”

Nói xong, anh ta quay đầu lại nhún vai với Ryan, ý tứ rất rõ ràng, ông chủ của cậu không để cho anh đưa cậu đi chơi gái, anh cũng đành chịu.

Tuy nhiên, phản ứng của Ryan khiến Tom ngạc nhiên. Gã nghiêm nghị nói: “Anh Tom, em không định đến khu đèn đỏ nữa. Em định đi dạo và chuẩn bị một điều bất ngờ cho chủ nhiệm.”

Tom không phản đối: “Sao cũng được, miễn cậu vui là được.”

Đỗ Duy nhìn Ryan đầy nghi hoặc.

“Chú định làm gì? Định chuẩn bị cho anh niềm vui bất ngờ gì?”

Ryan ngượng ngùng gãi đầu: “Nói ra thì còn gì là bất ngờ, chủ nhiệm anh đối với em tốt như vậy, em nhất định phải báo đáp anh, anh yên tâm đi, em Ryan nhất định sẽ không gây phiền phức cho anh.”

Đỗ Duy tin cái rắm ấy. hắn nheo mắt, nhìn Ryan chằm chằm và nói: “Được, anh đợi.”

Nhưng điều hắn nghĩ là: “Ngày mai khi tôi trở lại giáo hội, tôi sẽ mang Ryan theo và để người của giáo hội chăm sóc cho cậu ấy, để tránh cậu ấy lại gây rối.”

Năng lực của Ryan rất biến thái. Dù Đỗ Duy rất khao khát năng lực này. Nhưng hắn cũng biết rằng năng lực này rất có hại cho Ryan.

Tổn thương vô hình cũng là tổn thương. Không ai có thể làm bất cứ điều gì mình muốn mà không có giới hạn.

Nếu không Ryan Hamel đã không chết.

…

Vào lúc chạng vạng, Tom và Cha Tony lái xe đến khu đèn đỏ.

Dọc đường, hai người họ buông thả hút thuốc lá trong xe, và trò chuyện về những đề tài dâm dục, toàn là chủ đề gái gú.

Bắt đầu từ nhà của Đỗ Duy, phải đi qua một đường hầm dưới lòng đất để đến khu đèn đỏ. Khi lái xe vào đường hầm, bên trong xe lập tức tối sầm lại.

Tom vừa đạp chân ga, vừa ngậm một điếu thuốc trong miệng. Không hiểu vì sao, anh bỗng thấy vùng dưới của mình có cảm giác lạ, như thể nhận được một tín hiệu đã.

Ừm…

Theo cách hiểu của anh ta thì là…

“Kỹ năng đặc biệt của tôi đã có tác dụng nâng cao năng lực đàn ông rồi sao?”

Tom lý luận như vậy, nhưng cả anh và cha Tony đều không nhận ra vào lúc này, ở phía sau xe có một bóng dáng mờ ảo ẩn hiện trong bóng tối. Bóng người kia rất cao, chỉ ngồi thôi cũng cao hơn Tom một cái đầu, cái đầu dường như đang hất quần áo lên, còn tay thì đặt trên ngực. Nó khiến người ta thấy khó chịu.

Đột ngột nó vươn hai tay ra, rồi nắm lấy cổ của Tom. Nhưng bên trong xe quá tối nên không thể nhìn rõ.

Nó ngày càng gần Tom hơn. Tom cũng cảm thấy phản ứng của trym ngày càng mạnh.

Đúng lúc này, có một tiếng còi…

Xe lao ra khỏi đường hầm, trong xe lại khôi phục ánh sáng. Bóng người trong nháy mắt biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện.

Tiếp theo là Tom rùng mình. Hắn kẹp chặt hai chân, mặt đỏ bừng.

“Fuk! Tình hình thế nào rồi!”

Có lẽ đa phần đàn ông đều có trải nghiệm kiểu này, nhưng Tom cảm thấy rất xấu hổ.

Rõ ràng không có phụ nữ, tại sao mình lại cảm thấy phê tận nóc.

Chẳng lẽ mình thật có thể diệt ác linh chỉ bằng bắn tinh hay sao?

Cha Tony, người đang ngồi tại ghế lái phụ, đã nhìn thấy sự kỳ lạ của Tom. Ông hỏi: “Tom, em bị sao thế? Mặt tím tái vậy, mắc tiểu à?”

Khi Tom nghe thấy câu này, đột nhiên anh cảm thấy mềm nhũn. Hơn nữa còn nhìn Cha Tony chằm chằm.

“Em nhìn anh chằm chằm làm gì?”

Cha Tony bối rối.

Tom nghiến răng cười nói: “Quả thực là mắc tiểu, nhưng cũng không gấp lắm.”

Cha Tony mở to mắt và nhìn xuống đũng quần của Tom.

“Anh còn tưởng rằng em bào tiết không kiềm chế, nhưng may mà không phải, nếu không sẽ rất kinh tởm.”

Khuôn mặt của Tom rất âm u. Anh ta muốn nói với Cha Tony rằng mình không tè ra quần của mình, chỉ đột nhiên trym bị trục trặc.

“Fuk!”

Tom không kìm được mà chửi rủa, anh nghĩ thầm: “Cái quái gì đang xảy ra ở đây vậy? Mình lại bị liệt dương nữa sao? Không! Mình phải đến khu đèn đỏ tìm vài em chịch thử đã. Vất vả lắm mới lấy tìm lại được niềm vui làm đàn ông, tuyệt đối không thể trym không cương được!”

Chương 716: Đây là khoảnh khắc rực rỡ của Tom

“Mang cho anh 10 cô em xinh đẹp có body nóng bỏng nhất ra đây.”

Trong khu đèn đỏ, đèn neon giống như ô nhiễm ánh sáng, có phong cách của cyberpunk, nhưng ở đây chỉ khiến người ta cảm thấy mập mờ.

Sau khi Tom hét lên, lập tức có những người đẹp nóng bỏng ăn mặc hở vú, lòi mông đã để ý đến vị khách hàng làng chơi quen thuộc này. Bọn họ bèn liếc mắt đa tình, bước lên và ôm lấy Tom.

“Đi, lên lầu!”

Mặt của Tom đỏ bừng, giang hai tay ôm lấy eo của những cô em ngọt nước này, rồi bước nhanh lên lầu. Anh ta thường tán tỉnh, sờ mó những cô em này trước, coi như điểm tâm trước bữa tối.

Nhưng hôm nay anh ấy không thể đợi được nữa, có thể là do bóng ma tâm lý gây ra, anh ta đang háo hức thử nghiệm xem mình còn chịch được không!

Cha Tony nhìn Tom đi lên lầu, nhưng ông không quan tâm. Dù sao đều là khách làng chơi cựu trào.

So với Tom, Cha Tony chú trọng nhất đến phẩm chất, ông chỉ yêu những phụ nữ trẻ đã ly hôn.

Không ly hôn không được. Không phải phụ nữ trẻ không được.

Đột nhiên Cha Tony lau mắt, đột nhiên, ông nhìn thấy một phụ nữ trẻ đã ly hôn mặc một chiếc đầm lụa bó sát màu đen, cô ả bước lên lầu, nhìn quanh có vẻ đang tìm Tom.

"Ôi, thật đáng tiếc."

Cha Tony cảm thấy xót x.

Nhìn thoáng qua ông cũng có thể nhận ra đó là một phụ nữ trẻ xinh đẹp đã ly hôn với thân hình nóng bỏng. Đừng hỏi tại sao, đó chính là trực giác. Bản năng của Cha Tony chưa bao giờ sai.

Ông thở dài, lại bắt đầu tìm kiếm mục tiêu của mình.

"Khu đèn đỏ ở New York đã bị Tom và tôi chơi nát, chắc chẳng bao lâu nữa Tom và tôi sẽ cảm thấy nhàm chán, thật đau đầu."

"Tại sao bọn tư bản vô lương tâm này không mở thêm một khu đèn đỏ?"

…

Ở tầng trên.

Tom đang chịch một lúc rất nhiều cô em nóng bỏng.

Mặt anh đỏ bừng và tràn đầy năng lượng. Tất cả sức mạnh, kỷ xảo của anh ấy đã được sử dụng.

Những cô em chỉ còn biết rên la và thỏa mãn. Chẳng bao lâu sau, tất cả bọn họ đều bị đánh bại.

Tom cảm thấy buồn tẻ.

"Các em mau đi ra ngoài gọi cho anh thêm mười em nữa."

Khả năng chịch dạo của anh ta vẫn cực kỳ mạnh mẽ. Vậy nên hôm nay phải chơi cho đã.

Chỉ mười em thì ít quá, không đủ!

Những người phụ nữ đó đều đã kiệt quệ, vì vậy họ lê lếch ra ngoài, để gọi người khác vào thế.

Tom đang nằm trên chiếc giường lụa, hút một điếu thuốc, vắt chéo chân, phê chưa từng thấy.

"Tôi thật sự không biết người anh em tốt của tôi nghĩ gì, cũng chưa từng nhìn thấy anh ấy đuổi quỷ bao giờ, ngày nào cũng vội vã làm việc. Tôi hiểu rồi, anh ấy sẽ không bao giờ hưởng thụ được khoái lạc như tôi."

"Ôi, thật đáng tiếc. Vài ngày nữa Đỗ Duy sẽ đưa Ryan đi, tôi rất coi trọng cậu em này, cậu ta rất biết chơi gái. Nếu phải trở về khu đèn đỏ thì chính là lãng phí nhân tài. Nhìn thôi cũng thấy đau lòng!"

"Khi nào thì tổ đội chiến thần khu đèn đỏ của chúng ta mới được tập hợp đầy đủ?"

Tom đã quá nhàm chán khi phải chờ đợi, vậy nên anh ta bắt đầu phàn nàn.

Đúng lúc này, đột nhiên có một cơn gió lạnh thổi qua. Trong phòng, nhiệt độ đột ngột giảm xuống rất nhiều.

Tom rùng mình, lắc trym một cái, nhưng còn may trym vẫn… ổn.

"Fuk! Con bitch nào mở cửa sổ vậy!"

Tom bật dậy khỏi giường, hung hăng đi đến bên cửa sổ, thò đầu ra nhìn ra ngoài. Bên ngoài là màn đêm dày đặc, nhưng không hề có gió.

"Thật kỳ quái, lẽ nào là ảo giác của mình?"

Nhưng vào lúc này, anh ta không mấy để ý. Ngoài cửa sổ, chỉ cần anh ta ngẩng đầu nhìn lên, sẽ có thể nhìn thấy một bóng dáng khá mờ đang ẩn nấp, nhìn chòng chọc mình.

“Kệ mẹ nó đi.”

Nói xong, Tom rút đầu vào lại, rồi đóng cửa sổ lại.

Cùng lúc đó, bóng dáng mờ nhạt biến mất ngay lập tức.

Tom quay đầu lại. Từ góc nhìn của anh ta, có một phụ nữ trẻ với mặc đầm lụa màu đen đàn đứng ngay ngoài cửa. Tóc vàng óng ánh bồng bềnh, đôi môi đỏ rực, dáng người gần như hoàn mỹ, đặc biệt là cặp chân dài miên man, rất hấp dẫn.

“Fuk! Anh không nói với em rồi sao? 10 em, sao chỉ có mình em tới!”

Thiếu phụ mặc đầm lụa đen rất xanh xao.

Tom bước tới, nheo mắt nói: “Trông em lạnh lùng, mặt thì xanh xao, nhưng không sao lát nữa chúng ta sẽ nóng lên.”

Thiếu phụ mặc đầm lụa đen lạnh lùng nhìn Tom. Cô ta duỗi tay ra, muốn bóp lấy cổ của Tom. Hơn nữa, bóng đen phía sau cô vô cùng mờ nhạt, trông rất kỳ quái.

Tom bỗng nhiên cảm thấy vô cùng kích thích. Anh ta nắm lấy bàn tay đang duỗi của thiếu phụ đặt lên eo của mình: “Đây là lần đầu tiên em làm gái sao, đặt tay ở chỗ nào cũng không biết?”

Thiếu phụ không trả lời, có vẻ uể oải. Nhưng trong mắt Tom, cô em này rõ ràng bị mình nói trúng chỗ đau, xấu hổ không dám trả lời.

Anh ta rất ngạc nhiên, có người phụ nữ bảo thủ như vậy ở phương Tây sao?

Nhưng không sao cae, sau ngày hôm nay người phụ nữ này chắc chắn không còn bảo thủ nữa. Tom ôm chặt eo của thiếu phụ từ phía sau, rồi đóng cửa lại.

Chưa lên giường, nhưng anh ta đã cởi gần hết quần áo của thiếu phụ. Chỉ một tay, trong một giây anh ta đã cởi sạch đồ lót của thiếu phụ.

Sau đó là âm thanh phạch phạch man dại quen thuộc lúc chịch gái.

"Cơ thể của cô em thật lạnh đó cục cưng, nhưng anh thích."

"Còn giãy dụa à? He he càng giãy dụa, anh càng thích nha."

Tom giống như một chiến binh, đâm thuoeng vào đối thủ hết lần này đến lần khác.

Không hiểu tại sao, nhưng cảm giác mà thiếu phụ này mang lại cho anh ta khoái cảm cực đỉnh. Điều quan trọng nhất là anh ta thấy rằng mình không cần phải sử dụng kỹ xảo đặc biệt nào, như thể vừa uống thuốc, anh ta không cảm thấy chút mệt mỏi nào.

Anh ta! Tom! Tinh thần cao!

Nhưng Tom cũng thấy rất lạ, có chuyện gì vậy, giờ muốn mềm cũng mềm không được?

Đã quá!

Nhìn từ phía sau, tấm lưng của người phụ nữ vô cùng mịn màng. Nhưng cô ta bị anh ta đè lên, không ngừng giãy giụa.

Tom mỉm cười đắc thắng. Nhưng nếu có năng lực Qủy Nhãn, có lẽ anh ta sẽ không thể cười được nữa, bởi vì trên người phụ nữ tràn ngập khói đen. Có một cái bóng trên người cô ta. Cái bóng đó giống như hình bóng của một người, với mỗi lần Tom đâm thương, nó trở nên vô cùng dữ tợn, giương răng múa vuốt, như thể muốn thoát ra khỏi cơ thể này.

Rắc…

Đột ngột Tom nghe thấy một âm thanh lạ.

Anh ta có chút kinh sợ, bèn đưa mắt nhìn xuống phía dưới.

“Làm mình sợ chết khiếp, cứ tưởng gãy trym.”

Thứ đó có thể bị gãy xương. Hàng năm có rất nhiều trường hợp gãy trym, vậy nên đàn ông phải tự bảo vệ mình khi đi chịch dạo, đặc biệt là trong khu đèn đỏ.

Nó khỏe, thì anh mới tốt.

Nhưng chuyện đó nào có liên quan gì đến Tom, ngay khi anh vừa thả lỏng, cô em.nongs bỏng bị đè ra chịch bất ngờ rụt cổ, ngoẹo đầu và quay thẳng 180°.

Khuôn mặt xanh xao lúc này đã hoàn toàn thay đổi. Một nửa khuôn mặt đầy máu, thiếu một mảng tóc lớn, như thể bị ô tô cán qua. Một đôi mắt đỏ ngầu, đôi môi đỏ rực chảy đầy máu.

Cô ả hay nó, da cũng bắt đầu chuyển sang màu xanh tím, không còn giống người sống chút nào, mà y hệt một cái xác.

Đồng thời trong lúc Tom không thể nhìn thấy, bóng người kia vươn hai tay ra, và bóp lấy cổ của Tom.

Chương 717: Chui vào đường ống thoát nước của New York

“Fuk!”

Tom lập tức biến sắc. Mặt anh ta còn tái nhợt hơn so với cô ả nằm dưới.

“Cô là cái quái gì vậy?”

Tom gầm lên và vội vàng lùi lại. Nhưng anh ta đang ở trạng thái nửa quỳ trên giường, khi lui ra ngoài, bèn ngã mạnh lên giường.

“Ư… a…”

Bàn tay của con quỷ kia bóp mạnh cổ của Tom. Cái bóng mờ ma quái kia cũng muốn chui sâu vào cơ thể Tom, nhưng anh ta lại hoàn toàn không thấy.

Vào thời điểm này, Tom đã biết rằng thứ mà anh ta đang chịch hoàn toàn không phải là một con người, nó có thể là một xác chết bị ác linh ám. Nếu không, sao gương mặt lại trở nên máu me như vậy chỉ vì bị chịch chứ!

“Mình sắp chết sao?”

Tom bị bóp cổ, mặt đỏ bừng, không thể thở nổi. Không khác gì cảm giác tụ huyết não. Hơn nữa, toàn thân đều tụ máu.

Trym cũng tụ máu, nhưng vẫn ngẩng đầu kiêu hãnh.

Lúc trước chắc chắn sẽ sợ đến tiểu ra quần, nhưng hôm nay không biết chuyện gì đang xảy ra, nhìn thứ ma quái đáng sợ

trước mặt, Tom không ngờ lại phát hiện mình nảy sinh ham muốn.

Mong muốn này khiến anh ta sợ hãi.

Nghiến răng nghiến lợi.

Tom vung tay bóp cổ của đối phương.

“Tao hận nhất là ma quỷ xuất hiện lúc tao đang chịch gái! Nếu mày muốn giết tao thì tao giết mày trước!”

Tom hung hăng bóp cổ của đối phương. Trước đây anh ta đã bị doạ sợ nhiều lần, nếu không có Đỗ Duy, anh ta đã liệt dương.

Nhưng lạ là cái xác đẫm máu lại bị đàn áp bởi một người bình thường. Anh ta hạ gục đối thủ. Cái bóng vô hình dường như cũng bị ảnh hưởng, bị ép chui vào xác chết.

“Chỉ vậy thôi sao?”

Tom đang cưỡi lên cô ả, một tay bóp lấy đôi tay mảnh khảnh bóp cổ anh, kéo ra rồi đè xuống ga giường.

Sau đó mắt anh đỏ hoe, thở hổn hển. Ham muốn trong lòng càng ngày càng mạnh.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Cmm tôi đâu phải một tên biến thái chết tiệt?”

Tom sắp mất kiểm soát, anh hoàn toàn không rõ cơ thể mình bị làm sao.

“Trời ạ, mình nhất định là điên rồi!”

Cảm giác duy nhất trong đầu Tom là kéo chăn bông, rồi che lên phần thân trên của người kia. Phần thân trên đẫm máu đã được che đậy. Nửa thân dưới vẫn rất bình thường.

Sau khi làm điều này, Tom bật khóc, mất kiểm soát bắt đầu tung ra đợt tấn công thứ hai.

“Cmn tôi không muốn xxx như thế này!”

“Fuk! Lẽ nào tôi sẽ trở thành Hunter của giáo hội như Đỗ Duy?”

“Tôi nghe nói rằng Hunter có năng lực đặc biệt, đây là năng lực đặc biệt của tôi?”

“Năng lực rác gì, fuk!”

Vừa mắng fuk! Tom liên tục giập. Hắn hoàn toàn không khống chế được, chỉ có thể phi nước đại.

Ở nơi không nhìn thấy, cái bóng mơ hồ lúc này điên cuồng muốn chạy ra khỏi cái xác, trong quá trình đó càng ngày càng mờ mịt, yếu ớt hơn.

Chỉ có thể nói anh Ryan chịch quá khoẻ! Anh Tom thật ngưu bức!

Không biết đã mất bao lâu, Tom cảm thấy như sắp bắn.

Cái bóng cũng cảm nhận được cái chết sắp đến.

- Choang…

Bóng đèn bên trong ngôi nhà phát nổ kèm theo tiếng bốp.

Căn nhà rung chuyển, bức tranh sơn dầu treo trên tường trực tiếp rơi xuống đất, kính vỡ tan tành.

Vào thời khắc cuối cùng, cái bóng cuối cùng thoát khỏi cái xác, rồi điên cuồng chạy trốn khỏi nơi này.

Đôi chân của Tom run rẩy, cơ thể cuối cùng cũng sụp đổ. Sau đó anh ta run rẩy đứng lên và nhìn xuống.

- Bốp…

Tát mạnh vào mặt của mình, những giọt nước mắt tủi nhục chảy dài trên má…

“Tôi… Tom…”

“Fuk!”

Đúng lúc này, cánh cửa bị đóng sầm lại. Có một đám đông vây ở bên ngoài.

“Thanh tra Tom, chuyện gì đang xảy ra vậy, sao anh lại khoá cửa, không thể mở được.”

Họ đều là những người thường xuyên ở khu đèn đỏ. Mọi người không ngạc nhiên khi thấy Tom khỏa thân.

Nhưng trên chiếc giường đó, máu đang chảy xuống.

Có người thốt lên: “Chúa ơi, chuyện gì đã xảy ra ở đây vậy?”

“Có người đã chết!”

“Có người chết rồi, gmau báoọi cảnh sát!”

Nước mắt giàn giụa, Tom lấy ga trải giường lau người, giận dữ hét lên: “Báo cảnh sát cái rắm, chết tiệt tôi là cảnh sát!”

Nói xong, Tom lập tức lấy smartphone ra và gọi cho Sở cảnh sát New York.

“Cmn tất cả tới đây hết cho tôi, gọi mọi người dậy, bao vây khu đèn đỏ!”

Sau đó Tom lại gọi cho Đỗ Duy.

Trước khi cuộc gọi được kết nối, anh chỉ tay về phía nhóm người ngoài cửa và nói: “Mọi người đứng yên không được nhúc nhích, không ai được tung tin về chuyện xảy ra ở nơi này. Nếu có tin đồn bên ngoài, tôi sẽ cho các người ngồi 10 năm tù.”

…

Lúc này, Đỗ Duy đang ở nhà thu dọn đồ đạc. Sau khi ăn xong, Ryan cầm cuốc nói sẽ đào đồ trong sân. Hắn định thu dọn đồ đạc xong sẽ ra ngoài gọi Ryan.

Đột nhiên, điện thoại reo. Đỗ Duy bỏ ba lô xuống, lấy điện thoại ra xem, người gọi đến là Tom.

Hắn cau mày và nhấn nút trả lời. Sau đó, ở phía bên kia của điện thoại vang lên tiếng khóc của Tom: "Bạn ơi, tôi tiêu rồi, tôi thực sự tiêu rồi! Cuộc sống chết tiệt của tôi đã bị hủy hoại."

Đỗ Duy trầm giọng nói: "Làm sao vậy? Không phải anh đang ở khu đèn đỏ sao?"

Tom đã khóc và nói: "Tôi ở đây, nhưng tôi dường như đã gặp ma, hình như một xác chết, trước đó rõ ràng vẫn còn là người sống, và tôi đã mất kiểm soát, giống như một Hunter."

"Anh nhanh đến đây, tôi sắp suy sụp rồi."

Ánh mắt của Đỗ Duy lạnh lùng. Hắn nắm chặt tay, lạnh lùng nói: "Anh chờ đó đi, tôi sẽ lập tức đến đó."

Tom là người anh em tốt của mình. Anh ta giúp mình không chỉ một hai lần, tuy rằng đôi khi rất kỳ quái, nhưng anh ta là người hiếm hoi có quan hệ thân thiết với mình.

Trên đời này, ác linh không bao giờ tự dưng tấn công ai. Hơn nữa kẻ bị tấn công còn là Tom.

Hắn cúp điện thoại, trực tiếp bước xuống lầu. Vừa đi, trong lòng hắn vừa dữ tợn: "Hắc Đỗ Duy, tao hy vọng không do mày giở trò quỷ, nếu không thì dù phải từ bỏ kế hoạch, tao cũng sẽ giết mày."

…

Trên một con phố vắng vẻ ở New York.

Ryan đang vác cuốc, vò đầu bứt tai nhìn cái bóng mờ trước mặt.

“Thứ này trông cũng rất quen mặt.”

“Chẳng lẽ nó là nô lệ của tôi?”

Cái bóng rất mờ, chính là tồn tại muốn tấn công Tom, nó cũng không phát hiện ra Ryan, mà lơ lửng trên mặt đất một hồi, sau đó chui vào trong mặt đất.

Ryan lắc đầu nguầy nguậy.

“Này, tôi thấy rất quen thuộc nơi này, xem ra tôi đã từng cất giấu thứ gì đó ở đây.”

Nói xong Ryan vác cuốc chạy đến nơi cái bóng biến mất. Vừa cúi đầu xuống, gã đã nhìn thấy nắp cống hình tròn. Trên mép nắp cống còn khắc tên Ryan Hamel. Ryan cảm thấy khó hiểu.

“Ryan Hamel? Cái nắp giếng này là do tôi bỏ sao? Tại sao lại không có tên Ryan? Chẳng lẽ là tôi tìm nhầm chỗ?”

“Bỏ đi! Tôi là quý tộc, Ryan, nơi tôi cất đồ không thể ở trong ống cống. Nơi này quá hôi, quá bẩn, lại tối om, không nhìn thấy gì.”

“Với thân phận của tôi, ít nhất tôi phải ở một nơi như trạm trung chuyển rác để trông cao quý hơn.”

Ryan tự hào ngẩng đầu lên và đi về phía trạm trung chuyển rác gần nhất.

Chương 718: Suy đoán

Khu đèn đỏ.

Khi Đỗ Duy đến, xe cảnh sát đã đậu đầy bên ngoài khu đèn đỏ, tiếng còi xe vang lên rất chói tai.

Lại còn kéo đai cách ly lên.

Những cảnh sát này biết Đỗ Duy, nên hắn chỉ cần báo tên là có thể bước vào.

Vừa đi vừa nhìn, quan sát kỹ tình hình xung quanh. Trong không khí thoang thoảng mùi thối rữa, còn còn không khí se lạnh nữa. Đây chính là dấu hiệu ác linh đang hoành hành. Nhưng Đỗ Duy lại thầm cau mày: "Cảm giác này sao giống ác ma nữ tu vậy."

Hắn đã chiến đấu với ác ma nữ tu khá nhiều lần. Nguyền rủa diễn sinh từ nữ tu. Đầu nguồn chính là Valak, một trong 72 Ma Thần của Solomon.

Valak đã bị đồng hóa bởi ác linh Đỗ Duy, không thể quấy phá nữa…

Kìm nén những suy nghĩ trong đầu, Đỗ Duy ngẩng đầu, nhìn club cao cấp trước mặt, đi thẳng vào. Các cô gái sexy trong club đã được đưa đi hết.

Tom đang ngồi trên ghế sô pha, cúi đầu hút thuốc, trông rất buồn. Cha Tony ngồi đối diện cũng đang hút thuốc.

Nhìn thấy Đỗ Duy đến, Cha Tony vội vàng đứng lên: "Cậu đến nhanh hơn chúng ta tưởng rất nhiều."

Đỗ Duy phất tay, nhìn Tom nói: "Chuyện gì?"

Nghe vậy, Tom toàn thân chấn động. Anh ta ngẩng đầu, nước mắt giàn giụa.

“Fuk!”

Anh bất ngờ vỗ đùi và không kìm được nước mắt tủi nhục: “Bạn ơi, đời tôi coi như đã bị hủy hoại. Em chưa bao giờ bị sỉ nhục như thế này bao giờ. Mẹ kiếp, không ngờ tôi lại chịch cả xác chết, nhưng vẫn có hứng thú mới nhục chứ.”

“Giờ vừa nghĩ lại, tôi đã cảm thấy buồn nôn. Tôi có phải phế rồi không.”

Mặc dù Đỗ Duy đã nghe Tom nói điều đó khi hắn đến, nhưng hắn vẫn cảm thấy buồn nôn khi nghe lại lần hai. Hắn ho khan nói: “Vấn đề không lớn, chỉ cần người không sao là được, xác chết ở đâu? Tôi muốn kiểm tra.”

Tom đứng dậy, hai chân run rẩy duỗi thẳng. Có vẻ như di chứng để lại là rất lớn.

Còn Cha Tony thì thở dài, vội vàng đỡ anh: “Anh sẽ đưa cậu Đỗ Duy lên, với tình trạng này của anh, tốt hơn hết là không nên động đậy.”

Đỗ Duy cau mày hỏi: “Dường như anh ấy có làm sao đâu? Sao lại đi không nổi?”

Giọng điệu của Tom vô cùng phức tạp. Anh ta lau nước mắt và nói: “Anh không hiểu sao, lúc đó tôi đã mất kiểm soát và chịch như máy, khiến giờ tôi đi không nổi nữa, fuk!”

“Cha Tony, đỡ thằng em cái.”

Đỗ Duy cạn lời. Hắn lắc đầu và bước lên lầu.

Với đôi mắt của Shadow, khí tức tà ác như có như không đang tỏa ra trên lầu, Đỗ Duy cũng ngửi thấy một mùi máu nhàn nhạt.

- Hít- khà……

Hắn cực kỳ mẫn cảm với mùi máu.

Phía sau hắn, Cha Tony đành phải đỡ Tom đang run rẩy, đi theo.

…

Đã đến tầng hai.

“Ở bên trong.”

Tom một tay ôm eo, một tay khoác vai Cha Tony, bước vào một căn phòng trên tầng hai.

“Tốt.”

Đỗ Duy đưa tay nắm lấy tay nắm cửa, cảm thấy không có gì nguy hiểm nên xoay nhẹ.

- Két…

Tiếng mở cửa nghe mà nhức răng.

Ngay lập tức mùi máu nồng nặc xộc vào mũi. Đỗ Duy lập tức nhìn thấy trong phòng có một xác nữ nằm trên giường, thân trên đắp chăn bông, thân dưới không mảnh vải che thân.

Hắn cau mày, đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Trong tầm nhìn của hắn, nơi tập trung hắc khí nhiều nhất trong phòng này chính là giường, sau đó là cửa sổ.

Như thể có thứ gì đó bám vào cái xác, cố gắng làm điều gì đó với Tom, nhưng vì một điều gì đó không thể diễn tả đã xảy ra, nên nó bỏ chạy từ cửa sổ.

“Là ác linh?”

Cha Tony nhìn Đỗ Duy hỏi.

Khi mới đến khu đèn đỏ, ông cũng nhìn thấy em gái áo lụa đen này, lúc đó rất thèm ẻm, nhưng người ta đang hướng về

Tom, cho nên ổng rất ghen tị. Nhưng bây giờ nghĩ lại, thật sự ghen tỵ đến chết!

Ai có thể ngờ có ngày ngay cả chơi gái cũng bị ma nhập?

Đỗ Duy không trả lời Cha Tony. Hắn bước đến bên cửa sổ, mở cửa, ló đầu ra ngoài nhìn ra ngoài, rồi lại ngẩng đầu lên, như thể đang nhìn chằm chằm vào thứ gì đó trên đó.

Tom và Tony Cha thấy vậy đều cảm thấy khó hiểu. Đặc biệt là Tom. Hiện tại anh ta rất khó chịu, cảm thấy rất buồn nôn, lại thêm suy nhược cơ thể.

Dư âm vẫn còn rất đậm đà, khỏi nói kinh tởm đến mức nào.

"Anh trai tốt? Anh có tìm được gì không?"

Đỗ Duy xoay người đáp: "Tôi phát hiện có gì đó không đúng, nhưng có vẻ không phải ác linh. Ít nhất đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy thứ này."

Đang nói, hắn lại chỉ vào xác nữ trên giường và nói: "Tạm thời trong lòng tôi có chút suy nghĩ, nhưng tôi càng muốn biết, xác chết này xảy ra chuyện gì?"

Tom nghe xong liền trả lời: "Thuộc hạ của tôi đã điều tra rồi. Cái xác này đã chết cách đây 2 giờ, nguyên nhân cái chết là một vụ tai nạn xe hơi. Nhưng mười phút sau khi cô ấy qua đời, cũng chính là lúc tôi và Cha Tony đã đến khu đèn đỏ, Cha Tony đã nhìn thấy ả."

"Đúng, lúc đó cô ta vẫn bình thường, không phải là một cái xác."

"Tôi nghi ngờ nó bị ác linh ám, nhưng nếu anh nói nó không phải là một ác linh, tôi không thể nghĩ đến những khả năng khác."

Cha Tony nở một nụ cười gượng gạo.

“Cậu Đỗ Duy, cậu cho rằng có người muốn ám sát Tom?”

“Người chưa chắc đã làm hại hắn, nhưng những thứ khác thì chưa chắc.”

Đỗ Duy bước tới bên xác chết. Hắn đưa tay vén chăn bông lên, bèn nhìn thấy đầu của cái xác đẫm máu, và vết máu trên người.

“Có chút phiền phức…”

“Vốn định ngày mai trở lại giáo hội, nhưng dựa theo tình huống hiện tại, chắc không về được.”

Đỗ Duy thở dài. Hắn đoán rằng nếu không phải do Valak gây ra, thì có lẽ Hắc Đỗ Duy là kẻ đã gây ra.

Mặc dù phong thư không đưa tin, nhưng không có nghĩa không phải do Hắc Đỗ Duy làm.

Nó có thể che giấu phong thư. Dù sao điều mình làm được thì nó cũng làm được.

Nghĩ vậy, Đỗ Duy cúi đầu, liếc nhìn túi tiền. Phong thư giả đang nằm yên bình bên trong, nếu không để nó ra ngoài thì nó sẽ không thể biết được những gì đang xảy ra bên ngoài.

Vào thời điểm này, Tom nghiến răng nói: “Bạn ơi, anh nhất định phải giúp tôi báo thù. Với năng lực của anh, nhất định có thể tìm ra thứ hại tôi, đúng không?”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Lúc đó nó ám trên cái xác, rồi sau khi anh đè cái xác ra chịch hình như đã xảy ra chuyện. Nó đã trốn khỏi đây, nhưng tôi nhìn thấy quỹ đạo thoát thân của nó nên muốn tìm cũng không khó.”

“Nhưng rốt cuộc anh bị sao vậy? Anh đã làm gì khiến nó phải chạy trốn?”

Nói chung, ác linh muốn giết ai, thì người đó gần như chết chắc.

Tom cũng không thể là ngoại lệ. Dù anh ta có được thứ gì đó có thể chống lại ác linh, nhưng lúc đó Tom dường như đang khỏa thân mà.

Chương 719: Kẻ vô liêm sỉ

“Bạn ơi, tôi lúc đó làm gì chẳng phải đã nói với anh rồi sao?”

“Tôi đang chịch con ả đó! Hơn nữa lúc đó tôi đã mất kiểm soát, rõ ràng nó đã biến thành quỷ, nhưng tôi không những sợ hãi mà còn thấy phấn khích hơn. Tôi nghi ngờ rằng tôi đã thực sự trở thành một Hunter giống như anh.”

Tom đẩy Cha Tony ra. Một tay chống vào tường, tay kia đỡ đôi chân mềm nhẫn. Tư thế này hơi kỳ cục.

Đỗ Duy nhìn Tom và nói với vẻ chán ghét: “Nếu anh là Hunter, tôi chỉ cần nhìn sơ là thấy. Tỉnh đi Tom, nếu muốn trở thành Hunter, thì anh phải tiến vào trạng thái của Quỷ Nhãn, rồi cần thời gian dài tiếp xúc với ác linh.”

“Còn anh rõ ràng không đáp ứng được điều kiện này, nên anh hoàn toàn không phải là Hunter. Về phần anh lúc đó mất kiểm soát, chẳng những không tiểu ra quần mà càng thêm hưng phấn, tôi nghi ngờ anh là biến thái.”

Tom choáng váng.

Ý gì chứ?

Mình biến thái?

Chà, mặc dù tôi cảm thấy hành vi của mình lúc đó rất biến thái, nhưng tôi là một người bình thường!

Cha Tony cũng kinh ngạc nhìn Tom. Ông lập tức né ra xa. Nếu Tom biến thái, ai biết cậu ta sẽ không có những ý nghĩ xấu xa với ông chứ?

Xác chết còn không tha, huống chi là người sống sờ sờ?

Thấy vậy, Tom thẹn quá hoá giận văng tục: “Fuk! Tôi xin thề, tôi thật sự không biến thái, tôi chỉ thích phụ nữ thôi, giới tính của tôi là thẳng!”

Đỗ Duy thản nhiên nói: “Biến thái là chỉ tâm lý biến thái, dùng để chỉ các hoạt động tinh thần của con người, bao gồm tư tưởng, tình cảm, hành vi, thái độ, các đặc điểm tâm lý nhân cách sản sinh biến thái hoặc tiếp cận biến thái, từ đó dẫn đến các hoạt động tâm lý dị thường, hoặc hoạt động tâm lý dị thường.”

“Nếu anh không phải là một Hunter, vậy anh chính là một kẻ biến thái. Nếu không, không có cách nào để giải thích hành vi của bạn vào thời điểm đó.”

Tom sửng sốt: “Fuk! Fuk! Tôi… tôi không thể làm Hunter sao? Tôi thực sự cảm thấy mình có năng lực đặc biệt. Đỗ Duy, anh phải tin tôi! “

Đỗ Duy nhún vai: “Tôi cũng muốn tin anh, nhưng thật sự tôi không nhìn ra anh là Hunter. Về phần năng lực đặc biệt? Anh có năng lực gì?”

Tom đỏ mặt, nghiến răng nghiến lợi nói: “Năng lực đặc biệt của tôi chắc anh không đoán được đâu, chỉ cần tôi giập liên tục, thì ma quỷ đã bị tôi áp chế.”

“Hơn nữa, khi thứ kia vừa đến phòng của tôi, tôi lập tức có phản ứng. Tôi nghĩ năng lực của mình tuy kỳ lạ, nhưng chắc chắn có ích.”

Nghe vậy, Đỗ Duy cười khẩy. Hắn có quyền hạn rất cao trong giáo hội và đã xem nhiều hồ sơ của Hunter. Nhưng chưa bao giờ nghe nói về năng lực trâu bò như vậy. Hơn nữa, giữa Hunter và Hunter, chỉ cần nhìn thấy nhau là có thể nhận ra thân phận của nhau. Bởi vì là đồng loại.

Nhưng Tom thì…

Thôi quên đi.

“Tom, tôi biết rằng anh nhất thời không thể chấp nhận, anh bạn phải biết rằng hầu hết mọi người trên thế giới này đều là người thường. Không cần vì sự biến thái của mình mà nghĩ mình là Hunter, Hunter không hoàn hảo như anh nghĩ đâu. Đó chỉ là một nhóm người tuyệt vọng.”

Đỗ Duy tiến tới chỗ Tom, vỗ vai anh ta nói: “Chuyện này ta sẽ giải quyết, anh cứ yên tâm tĩnh dưỡng một thời gian, về chuyện biến thái của mình, anh cũng không cần quá lo lắng. Dù sao anh vẫn luôn biến thái.”

“Kể cả Cha Tony nữa, nếu một ngày nào đó hai người không đến khu đèn đỏ, đổi thành người lương thiện, tôi nghĩ lúc đó hai người mới bình thường.”

Tom giận dữ hất tay Đỗ Duy ra.

“Bạn ơi, anh tin tôi đi! Tôi thật sự có năng lực đặc biệt trong lĩnh vực đó.”

“Ừ, tôi biết, sức chiến đấu của ngươi rất bền bỉ. Thôi, tôi phải đi.”

Đỗ Duy trả lời qua loa rồi quay lưng bước ra ngoài.

Phía sau, Tom nắm chặt tay, nghiến răng, nước mắt lưng tròng nhìn Đỗ Duy rời đi: “Fuk! Bạn ơi, giữa chúng ta không có tin tưởng sao?”

Cha Tony lắc đầu nói: “Không phải không tin, mà là năng lực của em quá kỳ quái. Nếu năng lực của ngươi là thật, chẳng phải em sẽ dấn thân vào con đường đuổi quỷ vô song trong tương lai?”

“Anh sẽ là một sỉ nhục cho Hunter.”

Tom hừ lạnh nói: “Hai người đều không tin tôi, được rồi! Khi tôi bình phục, tôi sẽ tìm một ác linh để thử xem. Tôi muốn cho hai người biết, năng lực của tôi thật sự có thể đối phó với ác linh.”

“Tôi muốn mở to mắt.”

Cha Tony khinh thường nói: “Hôm nay em đã giúp anh và Đỗ Duy mở rộng tầm mắt, không… anh cho chúng tôi đã thấy được giới hạn cuối của anh.”

“Tom, em hãy nghỉ ngời vài ngày, lần này nếu không phải may mắn thì em đã bị con ma đó giết chết.”

Tom run rẩy mở ra hai chân, tức giận nói: “Anh không hiểu thì đừng nói nhảm, nếu nó dám tới lần nữa, ai chết ai sống còn chưa chắc. Tôi biết rất rõ năng lực của mình, chỉ cần tôi có phản ứng là có thể bắt được nó.”

“Rồi sao?”

“Vậy thì tôi sẽ gửi nó xuống địa ngục.”

“Ha ha.”

“Fuk! Anh đừng đi nhanh như vậy, chân tôi mềm nhũn rồi, đỡ tôi một tay!”

…

Rời khỏi khu đèn đỏ.

Đỗ Duy lái chiếc McLaren GT trên đường phố New York.

Hắn không có mục đích, nhìn luồng khí đen lúc sáng lúc mờ. Hắn đi theo quỹ đạo của luồng khí đen.

Trong xe hơi, Đỗ Duy vừa hút thuốc vừa nghĩ: “Valak không thể gây ra chuyện này, đầu của ác linh nữ tu đã bị nhốt trong hộp, không thể gây ra chuyện. Hơn nữa tôi đã kiểm tra, từ lâu nó đã mất đi những đặc tính quỷ dị. Trừ khi tôi có chỗ

chưa phát hiện, bằng không chắc là không có, nhưng tôi thật sự cảm thấy được hơi thở của ác ma nữ tu.”

“Tom là bạn của tôi, vì thứ đó có thể ám người, mưu đồ với Tom có lẽ cũng là ám anh ta.”

“Hắc Đỗ Duy có hiềm nghi lớn nhất.”

Đỗ Duy đột nhiên nhận thấy hắc khí đột nhiên biến mất.

“Đến rồi.”

Hắn dừng xe. Sau khi mở cửa, hắn đưa mắt nhìn quanh.

Xung quanh im lặng, đây là một con phố.

Càng đi về phía trước, cuối cùng hắc khí biến mất, sắc mặt của Đỗ Duy trở nên kỳ quái ngay khi cúi đầu.

“Chui xuống ống cống rồi sao?”

Trên mặt đất chỉ có một nắp cống, nhưng sau khi nhìn kỹ hơn, Đỗ Duy lại cau mày.

Bởi vì sát nắp cống có khắc một cái tên: Ryan Hamel.

“Liên quan đến hắn?”

Đỗ Duy thì thào, lấy smartphone ra bấm số của Ryan.

“Ryan, bây giờ chú đang ở đâu?”

“A? Chủ nhiệm có chuyện gì sao? Em đang đào bảo vật ở trạm trung chuyển rác.”

“… Cái gì, không phải chú đang chơi ở biệt thự sao? Sao lại tới trạm trung chuyển rác, nơi đó không tìm được kho báu, chỉ có thể nhặt rác.”

“Thật sao? Vậy em không tìm nữa.”

Đỗ Duy rất bất lực, hắn vốn tưởng rằng Ryan có chuyện gì, nhưng Ryan lại đi trạm trung chuyển rác, chưa chắc là việc gã làm, có thể là do tiền kiếp của gã.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy nói: “Chú mau về nhà đi, giờ anh đang giải quyết một số việc ở bên ngoài, chú đừng gây thêm rắc rối, hiểu không?”

“Chủ nhiệm, đừng lo lắng về chuyện đó, em chắc chắc sẽ không gây ra rắc rối.”

Đỗ Duy ừ đáp. Sau đó, hắn cúp máy, khí tức trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Mắt hắn dán chặt vào nắp cống. Một lúc sau, sau một tiếng nổ, nắp cống bị cạy tung và để sang một bên.

…

Ở phía bên kia, trong một trạm trung chuyển rác gần đó.

Ryan vung cuốc và đang bới rác. Gã lau mồ hôi trên trán, cười tự mãn nói: “Hừm, bảo mình về thì mình liền về, vậy Nam tước Ryan chẳng phải rất mất mặt sao, hôm nay tôi sẽ đào bảo bối, không đào được tuyệt đối không về nhà.”

Chương 720: Cẩn thận đi trong đường ống cống

Ẩm ướp, nhớp nháp, có cả mùi hôi thoang thoảng đâu đây. Có tiếng sột soạt trong bóng tối, như rất nhiều con chuột đang bò qua bò lại.

Đột ngột Đỗ Duy bật chức năng đèn pin của smartphone. Nhờ vậy phía trước được chiếu sáng.

Hắn nhìn quanh, một góc cống ngầm ở New York hiện ra trước mắt. Nơi này trông giống như một ống rỗng hình tròn, nhưng phần giữa mặt đất lại trở thành một con kênh, rộng chừng 1m5, chuyên dùng để thoát nước, khi có lũ lụt vai trò của con kênh không lớn, vì khi đó toàn bộ cống sẽ bị ngập trong nước thải.

Tuy nhiên, hệ thống thoát nước ở hầu hết các nước phương Tây rất lộn xộn. Hệ thống cống rãnh ở một thành phố như New York có thể được làm như thế này đã rất tốt.

Và đây còn là di sản của thế kỷ trước.

Đúng vào lúc này, trong mắt của Đỗ Duy, một tia hắc khí hiện lên, kéo dài đến tận cuối đường cống, hòa vào bóng tối.

Vừa nghiêng đầu, phía sau là thang cuốn xuống cống thoát nước, phía trên có thể nhìn thấy bầu trời đêm sâu thẳm, nhưng không có ánh trăng chiếu rọi xuống. Khi đi theo luồng khí đen vào trong ống cống, hắn như bị cô lập với thế giới.

“Nơi này có gì đấy ma quái.”

Đỗ Duy nói với chính mình, nhưng hắn không có ý định quay lại, hắn liếc nhìn mức pin, còn 50%.

Chừng này chắc đủ, hắn tiếp tục bước về phía trước.

Bóng dáng hắn biến mất trong bóng tối.

…

Phòng khám tư vấn tâm lý ở New York.

Cũng chính là thế giới được tạo nên từ những sợi tơ mịn màu đen, nơi Hắc Đỗ Duy đang ở.

"Kỳ quái, hắn biến mất?"

Hắc Đỗ Duy cau mày, nhắm mắt lại, cảm nhận được phong thư giả, cũng chính là nằm vùng bên cạnh Đỗ Duy. Giờ y hoàn toàn bị ngắt kết nối với Đỗ Duy.

Nhưng không liên quan gì nằm vùng, dù mất liên lạc với Đỗ Duy. Nhưng Hắc Đỗ Duy vẫn có thể nhận ra rằng nằm vùng của mình vẫn còn sống.

Nhưng giờ nó hoàn toàn không thể nhận thức được.

Ở bên cạnh, nằm vùng do Đỗ Duy cài vào bên cạnh Hắc Đỗ Duy, phong thư lập tức nổi lên.

[Master Hắc Đỗ Duy, Master của em biến mất rồi sao?]

Hắc Đỗ Duy liếc nhìn phong thư, không quan tâm đến vấn đề xưng hô, lạnh lùng nói: "Không hẳn, chỉ là tao không cảm nhận được nằm vùng mà tao đã cử đi, hoặc có thể nó đã bị giết."

Phong thư run rẩy.

[Master rất tốt bụng, ngài ấy không thích giết người, ngài ấy rất tốt.]

Phong thư bị sốc.

Điều đó có nghĩa là gì?

Nếu như Master giết chết hàng giả của mình, thế có nghĩa là vị Hắc Master này cũng có thể giết mình sao?

Cả hai gần như là một. Một tính cách, Master làm được gì thì hàng nhái này cũng làm được. Nhưng sau khi nghĩ kỳ thì phong thư lại không sợ nữa.

Cmn mình không thể chết, vậy thì sợ cái éo gì. Vì vậy phong thư lại cảm thấy tự hào.

[Hừ, chỉ là hàng giả, chết ở trong tay Master là chuyện bình thường mà? Kẻ giả mạo làm sao có thể liếm chó bằng em được, nói đến ý thức chó săn, phong thư xưng thứ nhì, đứa nào dám xưng thứ nhất?]

Nó vẫn tự hào.

Hắc Đỗ Duy liếc nhìn phong thư một cách kinh tởm. Thành thật mà nói, y muốn giết chiếc phong thư này, bởi vì nó biết rằng phong thư này có cách chuyển tin tức của mình tới Đỗ Duy.

Giữ nó cũng là một tai họa, tốt hơn là giết nó. Song Hắc Đỗ Duy không tin, công bằng mà nói, khả năng y giết chết chiếc phong thư mà không có lý do là rất thấp, nếu giữ lại nó, có thể được dùng để hại "chính mình" khác.

Ngược lại, Đỗ Duy chưa chắc đã dễ dàng giết được phong thư giả.

"Chẳng lẽ hắn bước vào một nơi mà tôi không thể hiểu và hoàn toàn không biết? Đó là lý do bị cắt đứt liên hệ."

Hắc Đỗ Duy đã nói như vậy. Y đột nhiên muốn đến thực tế và rời khỏi nơi ma quái này.

Là một tạo vật, từ khi sinh ra, y đã được định sẵn sẽ là kẻ thù của Đỗ Duy. Cả hai không thể cùng tồn tại. Bởi vì đã có sự

tồn tại của ác linh Đỗ Duy. Nó chỉ có thể tìm cách thay thế Đỗ Duy, nếu không sẽ đi vào ngõ cụt.

Biết rõ không làm được vẫn làm. Đây là thứ mà y, hay tồn tại mang tên Đỗ Duy sở hữu, là một thứ đã ngấm vào trong máu. Đó cũng là một trò chơi của trí tuệ, không thể tránh khỏi việc lật ngược tình thế.

Tuy nhiên, nếu giờ y muốn đi ra ngoài, sẽ đối mặt trực tiếp với Đỗ Duy.

Không có cơ hội chiến thắng nào cả.

"Mình phải làm điều gì đó."

Hắc Đỗ Duy liếc mắt nhìn phong thư: "Tao có thể tin tưởng mày sao?"

Phong thư: **[Master Hắc Đỗ Duy, ngài là mặt trời, mặt trăng và các vì sao, ngài là quá khứ và tương lai, và ngài là niềm tin cả đời của phong thư, ngài luôn có thể tin tưởng vào phong thư.]**

Hắc Đỗ Duy chế nhạo rồi chậm rãi nói: "Tao quả thật tin tưởng mày, bởi vì mày là thủ hạ của tao, lúc này cho dù tao thả mày ra ngoài, hắn cũng chưa chắc đã đem mày trở về."

Phong thư sững sờ.

Muốn thả mình ra?

Lừa đảo gì thế?

Hàng giả ngu ngốc này không sợ mình bỏ chạy sao?

Hành động của Hắc Đỗ Duy nhanh chóng giải quyết những thắc mắc của phong thư. Bây giờ y đang ngồi trên ngai vàng, đối mặt với phong thư.

Nhưng đột nhiên ngai vàng xoay chuyển, mặt sau ẩn trong bóng tối lại chứa một ngai vàng y hệt, nhưng màu sắc rất tối,

như hòa vào bóng tối. Nói cách khác, nó đại diện cho mặt khác của Hắc Đỗ Duy.

Một đôi mắt mở rra, trong mắt không có chút tạp chất, chỉ có bóng tối lạnh lẽo và tàn độc.

Hắc Đỗ Duy khác có gương mặt vô cùng tái nhợt, một tay chống cằm, một tay đặt trên đùi, tàn độc nhìn chằm chằm phong thư.

Nó nghiêng cổ, đứng dậy rời khỏi ngai vàng, chộp lấy phong thư.

[Đây… đây là ác linh Master.]

Phong thư bị sốc.

Nhưng sự tồn tại mà nó gọi là ác linh Master cũng không thèm nhìn nó, mà lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

…

Cẩn thận đi trong bóng tối. Đèn pin của smartphone chiếu sáng trong ống cống. Đỗ Duy đã đi bộ hơn nửa giờ. Smartphone của hắn chỉ còn 20% pin. Cảm giác đi trong ống cống rất tệ, không phải bẩn thỉu, mà là ngột ngạt, tù túng. Không thể nhìn thấy điểm cuối.

Đột nhiên hắn cau mày.

“Nó đang tìm tôi?”

“Còn có cả ác linh tôi nữa?”

Tin tức truyền đến từ trong phong thư, điều này càng làm cho nghi ngờ của Đỗ Duy nặng hơn.

Hắn luôn nghĩ đó là Hắc Đỗ Duy, nhưng giờ có vẻ không phải vậy. Ngược lại, bản thân giả xuất hiện trong thực tế theo một cách khác, vẫn đang tìm kiếm dấu vết của mình. Khả năng

hồi tưởng của phong thư có thể điều tra ra hành tung của Đỗ Duy.

Trong lòng Đỗ Duy thầm nói với Phong thư: “Kéo dài một lúc đã, tao có cảm giác sắp đụng phải thứ rất ghê gớm, mày cứ sẵn sàng chờ lệnh.”

Nói xong, Đỗ Duy đơn phương ngắt kết nối. Hắn cẩn thận đi theo quỹ đạo mà hắc khí để lại.

Nếu không phải do Hắc Đỗ Duy gây ra, thì khả năng mà ngay từ đầu hắn phủ định là câu trả lời chính xác.

Ác ma nữ tu…

Hoặc là Valak, vẫn đang quấy phá. Điều này cho thấy rằng quá trình đồng hóa của ác linh Đỗ Duy có vấn đề, và là một vấn đề mà hắn không nhận thức được.

Chương 721: Hoá ra là cạm bẫy

“Lại là ngôi sao 5 cánh.”

Đỗ Duy khó hiểu nói, lúc này trước mặt hắn là một bức tường vây.

Trên tường, có hình ngôi sao 5 cánh. Đó không phải là Vidar, mà có liên quan gì đó đến Satan.

Trong hồ sơ của giáo hội, ngôi sao 5 cánh và con số 6 chủ yếu dùng để ám chỉ Satan.

Trước đây, Đỗ Duy đã nhìn thấy hoa văn ngôi sao 5 cánh mấy lần, nhưng không nhiều, giờ lại nằm trong cống ngầm.

“Nếu Satan có tồn tại, hắn sẽ không thích nơi này.”

Đỗ Duy vô cùng khó chịu mùi hôi thối trong cống. Nhưng hắn dừng lại tại đây không phải vì ngôi sao 5 cánh, mà làl vì hắc khí đến đây rồi biến mất.

Đưa tay ra chạm vào bức tường, Đỗ Duy không cảm thấy gì cả.

Không có cảm giác ớn lạnh hay cảm giác khác thường nào. Vì hoa văn ngôi sao 5 cánh đã tồn tại quá lâu nên khi chạm vào sẽ phai màu, lòng bàn tay dính đầy bột màu.

Đỗ Duy vỗ vỗ tay, cau mày nói: “Xem ra mày đã chui vào phía sau bức tường này.”

“Nhưng đằng sau bức tường là thứ gì?”

“Sẽ là mày?”

Thậm chí có thể nói từ lúc bắt đầu tiếp xúc với việc này, hắn rất không bình thường.

Không có kế hoạch, cũng không điều tra. Không có sự chuẩn bị trước, điều này hoàn toàn khác với tác phong thường thấy của hắn.

"Tôi đột nhiên bắt đầu mong đợi."

Đỗ Duy mỉm cười, sau đó nói nhỏ: "Shadow."

Trong nháy mắt, cái bóng của hắn vặn vẹo dữ tợn, một con dao phay lớn được Shadow duỗi ra, tay còn lại cầm một con dao mổ tà linh bị gãy.

Shadow chồng lên Đỗ Duy. Cả hai đều có chung một đôi mắt.

Ngay sau đó, Đỗ Duy ngang nhiên bước thẳng về phía bức tường, cả người nhập vào bên trong.

Bức tường vốn là thực thể vậy mà không chút cản trở, dễ dàng để con người được hòa nhập vào trong nó.

Có thể vào đó, nhưng không có trống rỗng như trong tưởng tượng. Độ dày của bức tường hoàn toàn khác với suy nghĩ của Đỗ Duy.

Shadow kéo hắn đi về phía trước trong bức tường. Nếu như Đỗ Duy giải trừ liên kết với Shadow thì hắn sẽ lập tức kẹt chết trong bức tường, có lẽ mấy triệu năm sau bị biến thành hóa thạch.

Shadow vẫn đang tiến về phía trước. Đỗ Duy tranh thủ lúc này vắt óc suy nghĩ.

Hắn bình tĩnh đưa ra phán đoán trong lòng: "Đây là một cái bẫy, có lẽ mục tiêu của nó không phải là Tom mà là tôi, nhưng tôi vẫn không biết chỉ mình Valak đưa tôi đến đây, hay còn có những thực thể khác tham gia vào."

Đỗ Duy đã sớm cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng hắn lại không muốn từ bỏ cơ hội này, còn cố ý hãm sâu vào, hắn muốn biết chuyện gì xảy ra, lại muốn giết luôn kẻ đứng sau.

Ác linh Đỗ Duy không tỉnh lại cũng không sao. Trong mộng của Đỗ Duy vẫn còn Đóa Hoa Không Tàn Phai, thứ đó còn dữ tợn hơn rất nhiều so với ác linh Đỗ Duy.

Dầu gì Đỗ Duy cũng có thể an toàn rời đi. Hắn ngày càng không phải con người hơn, cũng ngày càng trở nên kỳ quặc hơn. Có rất nhiều thủ đoạn mà người thường hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Tuy nhiên, trong lòng hắn vẫn còn một mối nghi ngờ khó dò. Hắc Đỗ Duy đã tạo ra ”ác linh Đỗ Duy”. Nó gần như sao chép hoàn hảo mọi thứ của hắn.

Mà trong tin tức do phong thư đưa về, Hắc Đỗ Duy muốn quay về quá khứ và thay thế chính mình tận gốc.

Hắn nghĩ liệu có khả năng hắn cũng là thứ tương tự y hay không?

Ý nghĩ này cực kỳ đáng sợ, Đỗ Duy khó lòng có thể tiếp nhận.

Vì vậy, hắn không muốn đi sâu vào chi tiết, chỉ muốn giết Ma Thần, chấm dứt tất cả những thứ chết tiệt này. Sau đó sống cuộc sống của người bình thường.

Sau thời gian đi trong bức tường chật hẹp, Đỗ Duy đột nhiên bước vào nơi rộng rãi, sáng tỏ. Vậy là hắn đã đi xuyên qua bức tường.

Hắn không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng cảnh tượng trước mắt khác xa với trong tưởng tượng.

Không có ác ma nữ tu nào đang đợi hắn sau bức tường, không khí đầy bụi bẩn, qua ánh sáng đèn pin smartphone có thể thấy vô số bụi đang trôi nổi.

- Bộp bộp bộp.

Tiếng bước chân vang lên.

Khi Đỗ Duy đi về phía trước, phát hiện mình đi tới một nơi rất xa lạ, hơi giống đường hầm đào bằng cách thủ công, nhưng không rộng lắm, chiều cao chừng một mét, chiều cao khoảng 2,5 mét.

Nó ngoằn ngoèo kéo dài ra phía trước, không thẳng. Giống như đường hầm mà hắn đã thấy cách đây rất lâu, đằng sau cánh cửa địa ngục dưới tầng hầm Essegrin.

Còn khí đen thì không thấy xuất hiện.

Đỗ Duy cười khẩy: "Tôi bị lừa à?"

Hắn cảm thấy rằng thời gian của mình đã bị lãng phí. Theo những gì có thể nhìn thấy, thì hắn chẳng phát hiện ra thứ gì ma quái cả.

Nếu hắc thủ sau màn còn không chịu xuất hiện, Đỗ Duy cũng éo cần lãng phí thời gian ở đây, hắn còn có những kế hoạch khác để tiêu Ma Thần, chẳng hạn như khoác giáp thành thầm, hay trở về thời đại còn cổ xưa hơn cả thời đại Victoria.

Đỗ Duy không khỏi nghi ngờ: "Có phải là do mình cư xử quá không bình thường, cho nên hắc thủ sau màn mới cảm thấy không an toàn, không dám lộ diện?"

Không phải là không có loại khả năng này. Hắn hơi nản nên tính quay lại theo đường cũ.

Nhưng vừa quay đầu lại, thì thấy bức tường phía sau không biết từ lúc nào đã biến mất không còn tăm hơi.

Thay vào đó, có một cánh cửa màu đỏ.

Cái này……

Đỗ Duy bàng hoàng.

Tại sao chuyện này lại xảy ra?

Cánh cửa màu đỏ này dường như là cái mà hắn đã thấy trên con tàu ma. Đây chính là cái đã khiến Đỗ Duy, Ryan Hamel, và Quỷ Khoá Puton xuất hiện trong thời đại Victoria.

Giây tiếp theo, Đỗ Duy lại phủ nhận ý kiến này.

Bởi vì hắn nhận thấy rằng tên của Ryan Hamel được khắc trên mép của cánh cửa màu đỏ.

"Nó chỉ là bản sao."

Đỗ Duy biết Ryan Hamel có sở thích chế tạo đồ vật, còn thích lưu lại tên tuổi.

Ví dụ tiêu biểu là câyy đàn piano trên phố Elm.

Đột ngột Đỗ Duy nhìn lại đường hầm, chiều cao và chiều rộng của đường hầm giống hệt cánh cửa màu đỏ.

Dường như lúc này Đỗ Duy đã chui qua đường hầm rồi đến cửa này.

"Hẳn không phải là lối ra."

Đỗ Duy cảm thấy rất lúng túng, hắn muốn dùng chính mình làm mồi nhử để dụ hắc rhủ sau màn ra. Nhưng khi sập bẫy, hắn phát hiện kẻ đó đã biến mất không chít dấu vết, thay vào đó, hắn bắt gặp đồ do Ryan Hamel để lại.

Đang nghĩ, Đỗ Duy đột nhiên nheo mắt: "Không, tôi nhớ trước đây Mercer đã nói với tôi rằng Ryan Hamel đã chết ở New York cùng với một thành viên khác của Vanity, thành viên đó bị chôn ở dưới lòng đất, và sau này, một Ngôi nhà kinh hoàng được xây dựng trên xác anh ta."

“Tại sao Ryan Hamel lại xuất hiện ở New York vào thời điểm đó?”

“Hắn làm gì ở chỗ này?”

Với sự xuất hiện của ánh cửa đỏ, rõ ràng có một mối liên hệ không thể tách rời với Ryan Hamel. Người đàn ông này có rất nhiều bí mật, hơn nữa còn biết nhiều thông tin hơn cả Đỗ Duy biết.

Nhưng lúc đó dù Đỗ Duy hỏi cái gì, gã đều không chịu nói. Bây giờ có cơ hội xem chuyện gì đã xảy ra, Đỗ Duy không muốn từ bỏ.

Hắn do dự, vươn tay đặt lên tay nắm cửa màu đỏ, xoay nhẹ cái cạch…

Kéo cửa.

Gió mang đến luồng không khí trong lành thổi bay mái tóc của Đỗ Duy. Còn ở sau cánh cửa có một khuôn mặt không có ngũ quan, sắc mặt vô cùng tái nhợt, lao thẳng về phía Đỗ Duy.

Chương 722: Bức tường mặt người

- Ông ông…

Dường như có sự chấn động trong không khí.

Đỗ Duy chỉ cảm thấy tay trái có chút lạnh, năng lực mới của hắn đã phát động theo bản năngi.

Trong tay của hắn, một gương mặt méo mó, xanh xao không có ngũ quan đang không ngừng vặn vẹo. Thứ này ở đâu đó giữa ảo ảnh và thực tế.

Nó khiến Đỗ Duy thấy khó chịu, nhất là cảm nhớp nháp từ tay trái, cứ giống như cầm một con đỉa hút máu.

“Chỉ chút nữa thì tèo.”

Đỗ Duy lạnh lùng nói, vừa nãy mở cửa, nếu không phải hắn đề phòng, nếu không phản ứng nhanh thì khuôn mặt xa lạ này đã trùm lên mặt hắn rồi. Hắn có cảm giác rằng nếu gương mặt ma quái này thành công, một điều gì đó tồi tệ có thể xảy ra.

“Cái quái gì đây?”

Đỗ Duy nắm lấy mặt trong tay, năng lực của tay trái là chỉ cần có thể nắm được thì có thể bình yên vô sự.

Hấn thường gọi đùa là tay trong tay thì thành bạn tốt.

Nhưng khuôn mặt ma quái này đã giãy dụa liên tục, dường như nó bị rất ít ảnh hưởng.

Hắn cau mày, bóp chặt bàn tay trái.

“Hừ, tôi lại không giết được nó?”

Điều này rất lạ. Mặc dù ác linh Đỗ Duy vẫn chưa thức tỉnh, nhưng thực lực của Đỗ Duy không hề yếu, hắn cũng đạt đến cấp độ của Hunter hàng đầu, theo lý thuyết muốn bóp chết thứ này cũng không quá khó. Nhưng thực tế là việc này không có tác dụng gì mấy.

“Shadow…”

Đỗ Duy trầm giọng nói, lập tức buông tay lui về phía sau một bước. Khuôn mặt kỳ quái thoát khỏi trói buộc lập tức lao tới chỗ Đỗ Duy. Nhưng ngay sau đó, Shadow lóe lên trước mặt của Đỗ Duy, vung con dao làm bếp cực lớn chém thẳng vào khuôn mặt.

Shadow là ma linh, có lẽ nó có thể giết chết thứ này. Nhưng giây tiếp theo, đã xảy ra chuyện khiến Đỗ Duy ngạc nhiên. Con dao làm bếp của Shadow bổ vào mặt người ma quái kia, lại xuyên thẳng qua, như thể thứ đó không hề tồn tại. Hơn nữa, khuôn mặt xa lạ kia trực tiếp xuyên qua Shadow, vẫn lao thẳng về phía Đỗ Duy.

“Tại sao tôi luôn gặp phải loại rắc rối này.”

Đỗ Duy không khỏi lắc đầu, lại nắm lấy khuôn mặt ma quái kia.

Bây giờ, mọi thứ trở nên khó xử. Shadow không thể làm gì với thứ này. Đỗ Duy cũng không thể giết nó. Nếu buông tay, thứ này sẽ ngay lập tức tấn công mình. Nếu không buông thì chỉ có thể cầm lấy.

Thời gian ngắn cũng không sao, chứ nếu đi ra khỏi đây mà vẫn giữ thứ này bên mình, thì sẽ rắc rối lớn.

Đỗ Duy cảm thấy những chuyện mà hắn dường như sẽ luôn xuất hiện tình huống bất ngờ, không bao giờ suôn sẻ. Thỉnh thoảng sẽ có đột biến phát sinh khiến bản thân gặp rắc rối.

Hạ tay trái xuống, Đỗ Duy nhìn cánh cửa màu đỏ một lần nữa, Shadow nghiêng đầu lại nhập vào Đỗ Duy.

Nó giống như một hiệp sĩ trung thành nhất, luôn bảo vệ an toàn cho Đỗ Duy.

Sau cánh cửa màu đỏ, là một vùng tăm tối.

Nhưng dưới ánh đèn pin của smartphone, Đỗ Duy thoáng nhìn thấy trong bóng tối dường như có ngôi nhà nào đó.

Không gian bên trong rất rộng.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn về phía sau, đường hầm tối tăm vẫn như lúc đầu, không biết dẫn tới nơi nào.

Đi vào hay rời đi?

Đây là một câu hỏi rất nghiêm túc.

Sợ bóng tối là bản năng của con người.

Mặc dù Đỗ Duy không sợ, nhưng trải nghiệm trong đời khiến hắn nảy sinh phản ứng theo bản năng, trong hoàn cảnh không rõ nguy hiểm đến từ đâu, nơi càng tối càng rắc rối.

Đi vào chắc chắn có chuyện, nhưng quay trở lại con đường không rõ có đúng hay không, chưa chắc suy đoán của hắn có thể sai.

Nhưng Đỗ Duy không thích kiểu đánh bạc may rủi này.

Hắn suy nghĩ một lúc, hắn ngậm lấy smartphone, đưa tay phải vào túi quần lấy ví rồi lôi đồng xu trong đó ra.

Mặt trước của đồng xu là hình đầu lâu và mặt sau là lưỡi hái. Chúng đại diện cho sự may mắn và xui xẻo.

Shadow chồng trên người Đỗ Duy đột nhiên như dự cảm được điều gì đó chẳng lành, cả người lập tức run lên.

“Mặt trước, tôi sẽ đi vào, còn mặt sau, tôi sẽ đi ra.”

Đỗ Duy nói xong, bèn tung đồng xu. Hắn thật sự không thích đặt cược vào vận may, không có nghĩa là Shadow cũng không thích! Dù sao Shadow phụ thể, có gặp xui thì cũng là nó gặp, liên quan gì đến hắn chứ.

Giây tiếp theo, đồng xu rơi trên tay.

Là mặt sau…

Đỗ Duy im lặng một lúc. Shadow chồng lên lập tức mờ đi.

Sau đó Đỗ Duy tung đồng xu một lần nữa.

Lần này, hắn trấn định Shadow: “Đừng sợ, chỉ cần ngươi ném được mặt trước, chúng ta lập tức đi vào.”

Shadow tin hay không cũng được, chỉ cần hắn tin là được.

Nếu không có may mắn, đi vào chắc chắn sẽ rất nguy hiểm. Nói trắng ra, Đỗ Duy muốn đi vào, nhưng lại không muốn mạo hiểm.

Nhưng vẫn là mặt sau.

Tung lần nữa.

Mặt sau…

Mặt sau…

Mặt sau…

Liên tục mặt sau khiến Đỗ Duy tức điên, Shadow càng lúc càng mờ. Ý thức của nó phản kháng trong tâm trí Đỗ Duy.

“Đó không phải là một vấn đề lớn.”

Đỗ Duy tự an ủi mình như vậy. Lúc này, hắn cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn. May mắn của Shadow không thể tệ như vậy. Dù gìcũng phải có một lần may mắn.

Trừ khi nơi hắn đang ở cực kỳ nguy hiểm, chỗ cực kỳ xui xẻo.

“Nếu là như vậy, chẳng phải tôi biến khéo thành vụn.”

Khoé miệng của Đỗ Duy giật giật.

Nhìn đồng tiền trong tay, nghĩ đến Shadow giờ thảm như thế nào, hắn không khỏi hít vào ngụm hơi lạnh.

“Cũng may là Shadow chứ không phải mình.”

Đỗ Duy lặng lẽ cất đồng xu vào trong ví. Shadow không còn run nữa. Nếu Shadow khôn ngoan, nó có lẽ sẽ cám ơn 18 đời tổ tông nhà Đỗ Duy.

“Vào xem một chút, nếu có nguy hiểm sẽ đi ra ngay.”

Như lời Đỗ Duy nói, hắn đã sẵn sàng.

Có thể kéo ra Đoá Hoa Không Tàn Phai trong cõi mộng bất cứ lúc nào, vô số sợi tơ đen mịn đã được Đánh Dấu cũng đang chờ đợi kêu gọi của Đỗ Duy.

Chỉ cần hắn muốn thì có thể lôi ra cả đống thứ kinh khủng bất cứ lúc nào. Theo một khía cạnh nào đó, Đỗ Duy là tồn tại đáng sợ nhất, là một thảm họa hình người biết đi.

Mở cánh cửa màu đỏ rộng hơn một chút. Rồi hắn bước vào.

Ánh sáng của smartphone chỉ có thể chiếu sáng một vùng nhỏ trước mặt. Đỗ Duy lần mò về phía trước trong bóng tối, hắn bước đi không nhanh, thỉnh thoảng còn nhìn lại lối ra, tức cánh cửa màu đỏ. Để tránh bản thân không thoát ra được.

Khuôn mặt ma quái mà hắn đang nắm trong tay trái đang vùng vẫy mãnh liệt hơn, gần như không thể nắm nổi nữa. Hơn nữa, tiếng ông ông cũng vang lên trong đầu của Đỗ Duy.

“Có gì đó không ổn.”

Đỗ Duy theo bản năng dừng lại, đồng thời mơ hồ nhìn thấy thứ gì đó ẩn hiện trong bóng tối phía trước, có mấy tiếng sột soạt truyền đến, tựa như có rất nhiều thứ đang chen chúc vào nhau.

Đỗ Duy nghiến răng tiến thêm một bước. Giờ hắn đã thấy rõ ràng, đã đi đến điểm cuối, chính là một bức tường, trên tường có đầy mặt người. Những khuôn mặt đó về cơ bản có đủ loại, hoặc không có ngũ quan, hoặc ngũ quan không đầy đủ.

Nhưng…

Vẻ mặt của Đỗ Duy vô cùng xấu xí. Bởi vì hắn phát hiện ra rằng nếu tất cả những khuôn mặt này được ghép lại với nhau để tạo thành một ngũ quan hoàn chỉnh, thì khuôn mặt xuất hiện sẽ giống hệt với khuôn mặt của hắn.

Đây là nơi quái quỷ gì vậy.

Chương 723: Cánh cửa đỏ không hạn chế

“Nơi này tuyệt đối không thể do Ryan Hamel tạo ra.”

“Hắn chưa có năng lực đó.”

Đỗ Duy cảm thấy lạnh sống lưng, hắn nhận thức rất rõ sức mạnh của Ryan Hamel. Nhưng Đỗ Duy không thể hiểu nổi những khuôn mặt này có ý nghĩa gì.

Mặt người là gì?

Tại sao lại ghép nó lại với nhau, lại giống hệt như hắn.

Ai đang tính kế mình?

Hay là ai đó đang cố tạo ra mình?

Bỗng dưng Đỗ Duy nghĩ đến một việc, hắn đã từng nhận được hai chiếc mặt nạ.

2 chiếc mặt nạ sau đó đều vỡ vụn, nhưng một chiếc không còn ngũ quan, chiếc còn lại chỉ có mắt, bên trong có một ác linh, một trong chúng là tiền thân của ác linh Đỗ Duy hiện tại.

Suy nghĩ tỉ mỉ thì Vanity cũng có 13 chiếc mặt nạ, được gọi là mặt nạ nguyên thủy.

Ngũ quan của những chiếc mặt nạ đó cũng không trọn vẹn. Nhưng nếu tất cả được ghép lại với nhau, thì cũng là một khuôn mặt người.

Ngay cả trong tầng hầm của Esseglin, cuối đường hầm phía sau cánh cổng địa ngục, nơi Đỗ Duy bước vào lần đầu tiên,

trên đỉnh đầu cũng có hình bóng mặt người. Bất cứ ai nhìn lên sẽ thấy một khuôn mặt.

Nhưng mọi người sẽ nhìn thấy các gương mặt khác nhau. Chỉ có Đỗ Duy là không thấy.

…

Vào lúc này ở nước Anh xa xôi, Alexis vừa xuống máy bay bỗng ngẩng đầu lên.

Nàng thất thần nhìn lên bầu trời. Bỗng dưng hai dòng lệ rơi xuống từ khóe mắt nàng.

"Có chuyện gì vậy? Tôi… tại sao tôi lại khóc?"

Alexis lau những giọt nước mắt trên khóe mắt, nàng cảm thấy chán nản. Nỗi buồn bã, bi thương không thể kiểm soát trào dâng trong lòng nàng. Trong đầu bỗng xuất hiện một ý thức đang khóc lóc thảm thiết.

Trong trí nhớ của nàng, một mảnh vỡ ký ức bị lãng quên đang hiện ra. Đó là ký ức của Minette.

Vào một ngày nọ, vào một thời điểm nhất định, Minette đang ở trong một tế đàn tối tăm, cố chấp hét vào tồn tại vô hình: "Anh làm điều này đã trải qua đồng ý của em chưa, anh có biết kết cục của anh sẽ bi thảm đến thế nào không?"

"Anh biết rõ, tại sao anh vẫn làm?"

"Anh nghĩ chuyện đó thực sự quan trọng như vậy?"

"Em cho anh biết, em không đồng ý, em nhất định sẽ chứng minh cho anh thấy là anh sai, không chỉ có cách này mới có thể kết thúc tất cả, nhất định sẽ tìm được cách khác."

"Làm ơn, hãy tin em một lần được không, em không phải là kẻ thù của anh, em là người yêu của anh, em nên đứng về phía anh, gánh chịu mọi thứ cho anh, tại sao lại cự tuyệt em?"

Minette bướng bỉnh khóc lóc bỏ đi, trong đoạn ký ức này, sức mạnh của cô ấy đã mạnh khủng khiếp, c có thểô ấy đã dấn thân vào con đường khoác giáp thành thần.

Nhưng sau khi cô ấy rời đi, trong bóng tối vang lên một giọng nói lạnh lùng.

"Bởi vì đây là cái kết do tôi sắp đặt."

Khi ký ức kết thúc, Alexis sửng sốt, nàng nghe thấy giọng nói đó giống hệt như của Đỗ Duy, nhưng rõ ràng là Minette đã đi, tại sao câu nói này vẫn xuất hiện?

Nó trực tiếp xuất hiện trong trí nhớ của nàng?

Muốn nói với nàng điều gì sao?

Nhưng ngay sau đó, đầu của Alexis đau dữ dội, nàng bất lực vươn tay ra, cố gắng nắm lấy một thứ gì đó. Song không hề có tác dụng, ký ức đó trong nháy mắt biến mất không chút dấu vết.

Alexis đứng lặng người, thất thần khóc.

"Tôi chỉ… chuyện gì đã xảy ra?"

"Tôi đang định làm gì cơ mà?"

"Tôi nhớ rồi, tôi muốn lấy lại thanh kiếm của mình."

Sau đó, đôi mắt của Alexis lấy lại sự kiên định, nàng bước ra khỏi sân bay, có người đã đợi sẵn bên ngoài.

"Cô Alexis, Bảo tàng Anh đã đóng cửa, hôm nay chỉ mở cửa dành cho cô."

…

Vào lúc này, ở chỗ…

Đỗ Duy nhíu mày khi nhìn những gương mặt người trên tường.

Hắn vừa nhìn, vừa suy nghĩ mông lung.

Không phải xem xét sự tồn tại của mình là một sáng tạo hay hiện thực. Mà điều hắn nghĩ là, trước không nói về việc tại sao lại có một bức tường mặt người ở đây, chỉ nói về việc thứ quỷ quái này có thể được sử dụng để đào hố kẻ thù của mình.

Nhưng trước tiên, Đỗ Duy phải hiểu tác dụng của mặt người ma quái.

Thứ này đang cố gắng nhào tới mặt hắn, nhưng trực tiếp bỏ qua Shadow. Rõ ràng là nó nhắm vào hắn.

Đỗ Duy không dại gì lấy mình làm vật thí nghiệm, không phải còn có Hắc Đỗ Duy sao, nó còn tạo ra ác linh Đỗ Duy mang theo phong thư đi tìm mình ngoài kia.

Vật thí nghiệm là đây chứ đâu.

“Không chắc đã thành công, nó có phương thức suy nghĩ và trí tuệ giống như tôi, không dễ gì bị tôi hại được.”

“Hơn nữa, tôi cũng có thể chạy, nhưng không có nghĩa là nó không chạy được.”

“Phải có một mối liên hệ giữa mặt người và mặt nạ. Có lẽ tôi nên thay đổi suy nghĩ của mình, hoặc thử đeo nó vào mặt của người Vanity, hoặc thử đeo nó vào người khác.”

Vừa hay trong tay của Đỗ Duy có mặt người.

Hắn suy nghĩ một chút

Đánh Dấu bằng tay phải.

Sau đó, hắn thận trọng lùi lại, vì sợ làm phiền những gương mặt người trên tường. Khi hắn rút lui đến lối vào của cánh cửa Đỏ, lúc này một nửa cơ thể đã nằm ngoài cửa.

Hắn nghĩ đã Đánh Dấu rồi, lại không tiện mang thứ này ra ngoài, chỉ có thể ném vào cánh cửa rồi đóng lại. Khi cần, phát

động Đánh Dấu để kéo nó ra.

Dù nó sẽ xuất hiện với vô số tơ đen, nhưng Đỗ Duy đoán đó là lúc hắn rơi vào tình huống hiểm nghèo, hoặc đang chiến đấu với Vanity.

Chuyện dễ dàng giải quyết thì đã không phải là vấn đề.

Sau đó Đỗ Duy chỉ để tay trái ở bên trong cửa, cả người lui ra ngoài, đồng thời nắm chặt tay nắm cửa. Ngay khi buông tay trái ra, khuôn mặt kỳ dị đó sẽ thoát ra khỏi sự trói buộc.

Miễn là hắn di chuyển nhanh hơn, là có thể bỏ lại gương mặt trong cánh cửa.

Nghĩ là làm liền, Đỗ Duy đột ngột buông tay, lập tức rút lui, đồng thời đóng cửa.

Khoảnh khắc hắn buông tay…

- Bộp bộp bộp…

Toàn bộ gương mặt người trên bức tường sau cánh đều bị kinh động, rơi lộp bộp xuống xuống đất hoặc lơ lửng trên không, vặn vẹo hoặc lơ lửng, tất cả đều lao về phía cửa.

Đỗ Duy sợ đến teo trym…

“Lũ ma quái này lại là một chỉnh thể?”

Hắn lập tức đóng cửa lại.

Toàn bộ cánh cửa màu đỏ đang phát ra tiếng động, dường như có vô số khuôn mặt người đang đập vào cánh cửa màu đỏ.

- Ầm ầm…

Cả đường hầm đều rung chuyển, bụi tung tóe khắp nơi.

Hắn rốt cục biết tại sao ngay từ đầu mở cửa, dùng tay trái nắm lấy khuôn mặt, rõ ràng phía sau cửa đều là tồn tại cùng loại, nhưng không xảy ra dị biến gì cả. Bởi vì khả năng tay trái

của hắn là bình yên vô sự, còn những khuôn mặt này là một chỉnh thể.

Kiểm soát một là kiểm soát mọi thứ. Nói cách khác, sau này hắn chỉ cần phát động Đánh Dấu là sẽ phải đối đầu với vô số khuôn mặt, tất cả đều chen lấn muốn trùm lên mặt của mình.

"Ai đã tạo ra thứ này, thật kinhtởm."

Đỗ Duy cảm thấy lạnh gáy.

Bỗng đúng lúc này, mọi thứ xung quanh trở lại bình lặng. Tiếng va chạm sau cánh cửa màu đỏ cũng biến mất. Một hơi thở ma quái lặng lẽ chui ra từ cánh cửa màu đỏ.

Cảm giác này khang khác, cứ như được làm mới.

"Cái này……"

Đỗ Duy nghiến răng, vẻ mặt bất định.

Không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy cánh cửa màu đỏ này không đơn giản như vậy, cánh cửa màu đỏ có thể là do Ryan Hamel làm ra, nhưng tồn tại bên trong nó thì không nhất thiết đã như vậy.

"Tôi muốn mở ra lần nữa."

Trong lòng của Đỗ Duy có quá nhiều nghi vấn, hắn lại đặt tay lên nắm cửa, sau đó vặn nhẹ, đẩy ra một khe nhỏ.

Ánh sáng mờ mờ hắt ra.

Đỗ Duy nhíu mày: "Kỳ quái, không phải bên trong tối om sao?"

Vừa nói hắn vừa thò đầu nhìn vào bên trong, sau đó hắn kinh ngạc đến mức con mắt như sắp lòi ra.

Chương 724: Là toà tháp cao

Qua khe hở giữa hai cánh cửa, Đỗ Duy thấy cảnh tượng sau cánh cửa màu đỏ hoàn toàn khác với bức tường người ban nãy.

Lần này hắn nhìn thấy một bãi rác xe hơi bị bỏ hoang.

Hơn nữa bầu trời rất mờ, nơi nơi tràn ngập ma quái, và có rất nhiều xe hơi đang đậu trên vùng đất hoang vu này.

Có cả xe ngựa.

Có xe hơi.

Ngoài ra còn có một số xe tăng, phía sau nữa là các loại phương tiện hiện đại.

Tuy nhiên, những chiếc xe này có một điểm chung, thùng xe rất lớn. Có thể chở rất nhiều người.

Ngoài ra, những chiếc xe buýt phế liệu trước đây cũng đậu tại đây. Xe buýt nằm trên nơi cao nhất tại bãi rác này.

Có rất nhiều xe buýt trên thế giới này, cũng có nhiều chiếc giống nhau như đúc.

Nhưng khi Đỗ Duy nhìn thấy chiếc xe buýt hỏng đầu tiên, hắn theo bản năng nhận ra đó chính là chiếc xe buýt quỷ dị vốn từ người dưng trở thành kẻ phù, đã bị diệt cùng với Ngôi nhà kinh dị.

Chiếc xe buýt này xuất hiện rất nhiều lần Đỗ. Nó đã mang lại quá nhiều áp lực và ám ảnh cho Đỗ Duy.

Mãi đến khi kết thúc mối hận thù ấy mới hoàn toàn biến mất.

Nhưng thỉnh thoảng, Đỗ Duy cũng rất nhớ xe buýt. Bởi vì thứ đó không thể giết hắn được nữa. Thay vào đó, sẽ trở thành lá bài tẩy của hắn.

Dù đôi khi giống như chơi với lửa, nhưng Đỗ Duy là một nhà tư bản máu lạnh nhất, hắn không quan tâm đến biến cố có thể xảy ra, hắn chỉ quan tâm đến kết quả chứ không phải trong quá trình đó đã dùng thủ đoạn bẩn thỉu đến mức nào.

Giờ Đỗ Duy lại bất ngờ nhìn thấy chiếc xe buýt sau cánh cửa màu đỏ. Điều này khiến hắn kinh hoàng.

"Tôi đang nhìn thấy chỗ quái nào đây?"

Đỗ Duy hỏi chính mình. Ngay cả hắn, hay ác linh Đỗ Duy, cũng không thể tạo ra một chiếc xe buýt quái dị như vậy, từ lâu hắn đã biết rằng chiếc xe buýt này do ai đó tạo ra.

Nhưng không biết do ai tạo ra. Một chiếc xe buýt quỷ dị có thể du hành xuyên thời gian, xuyên không gian và chỉ xuất hiện vào những ngày mưa, nếu nó không tiêu tùng thì sẽ rất hữu ích với Đỗ Duy.

Thật không may, xe buýt đã tiêu tùng.

Đỗ Duy đứng ngoài cửa. Hắn muốn đi vào và xem thử. Nhưng lại kiêng kỵ, theo bản năng, hắn nghĩ nơi này đáng sợ hơn nhiều so với bức tường mặt người.

Bởi vì, lúc này Shadow truyền đến một tia sợ hãi. Ma linh cũng không kém mấy tồn tại quỷ dị. Shadow lại là bóng của Đỗ Duy, thứ khiến nó sợ hãi thì nhất định rất đáng sợ.

Chỗ tốt không có được, còn có thể dính vào cả đống rắc rối. Hắn do dự, nhưng cuối cùng không dám đi vào. Chỉ nhìn bãi rác xe từ xa, ở phía xa, dường như nhìn thấy một đoàn tàu dài, nhưng toàn thân bám đầy bụi, cửa sổ cũng đã vỡ nát.

"Nơi này thật kỳ quái."

“Hơn nữa, khi tôi mở cánh cửa màu đỏ, môi trường bên trong cũng thay đổi. Chẳng lẽ mỗi lần mở cửa, cảnh tượng nhìn thấy đều khác nhau?”

Đỗ Duy có chút tiếc nuối nhìn bãi rác xe hơi.

Hắn nghĩ một lúc, rồi đóng cửa cái rầm. Sau đó, không do dự đẩy cửa ra. Lúc này đây, cảnh tượng sau cánh cửa hoàn toàn xác nhận phỏng đoán của Đỗ Duy. Đằng sau cánh cửa, không khí có mùi khét của những ngọn đèn dầu, có vẻ như là một loại mỡ động vật nào đó.

Nhưng thứ lộ ra trước mặt hắn, không có gì khác, mà là một không gian rộng lớn, rất trống trải dưới lòng đất, được bao quanh bởi những bức tường đá, phân biệt bày ra 72 cổng đá. Hình dạng giống hệt cổng địa ngục. Trong số đó, có 4 cổng đá, phân biệt nằm ở một phương, bao quanh 1 cỗ quan tài.

Quan tài rất lớn, không giống với 3 cỗ quan tài đá của Bune.

Đây chính xác là những gì mà phong thư đã mô tả cho Đỗ Duy trước đó, phần dưới cùng của tòa tháp mà Carlos đã xây dựng.

“Tôi rất ngạc nhiên.”

Đỗ Duy hít sâu một hơi, con ngươi khẽ co lại.

Thú thật, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ đi vào tòa tháp theo cách này. Tất cả các thông tin đều chỉ ra một điều: chính là tòa tháp này có liên quan đến Đỗ Duy.

Carlos từng quỳ gối trước cỗ quan tài và gọi nó là Master. Hắc Đỗ Duy cũng đã đến đây và gặp Carlos.

Bất kể thế nào, Đỗ Duy sẽ phải đi đến toà tháp. Nhưng giờ còn hơi sớm.

Đỗ Duy thở dài, hắn không dừng lại, đi thẳng vào.

Mỗi khi cánh cửa màu đỏ được mở ra, khung cảnh phía sau cánh cửa lại được làm mới. Điều này hoàn toàn không thể kiểm soát được. Đối với Đỗ Duy, đây là một cơ hội.

Hắn có thể tiếp xúc sớm nơi này. Tuy nhiên… có một điều mà Đỗ Duy không biết là Alfalia và hầu hết người của Vanity đềuđang đợi bên ngoài tòa tháp.

Nói cách khác, đây sẽ là lần tiếp xúc gần đây nhất giữa Đỗ Duy và Vanity. Chỉ ngăn cách bên trong và bên ngoài tháp.

Vừa đi vào đó, Đỗ Duy đã nhìn thấy những cánh cổng địa ngục chạm khắc bằng đá đó, cũng nhìn thấy 3 cánh cửa mà hắn đã vào trước đó.

Hình dáng giống hệt con tàu ma, tầng hầm Essegrin, cổng địa ngục dưới thành phố Massas. Chỉ là cổng địa ngục ở đây đều là đồ bắt chước.

“Giống như vật bồi táng.”

Tâm trạng của Đỗ Duy có chút chán nản. Trước khi bước đến quan tài, hắn nhìn 4 cổng địa ngục gần nhất bao quanh quan tài, rồi đưa ra suy đoán: “Chắc là tứ trụ.”

72 Ma Thần của Solomon có phân cấp.

Mạnh nhất là tứ trụ. Sau đó là quan tài đá của Bune. Đột ngột nắp quan tài tự động nổi lên. Như thể sự xuất hiện của Đỗ Duy đã đánh thức một cơ chế nào đó. Hay nói cách khác, tòa tháp cao này, tất cả đều là lăng mộ chuẩn bị cho Đỗ Duy, hiện tại đón chủ nhân lăng mộ trở về.

Hơn nữa trong thoáng chốc, một tia bàng hoàng lóe lên trong mắt của Đỗ Duy. Một vệt mồ hôi lạnh chảy ra trên trán.

Cơ thể khẽ run lên, hắn lại còn đi thẳng đến quan tài.

1 bước…

2 bước…

Tiến gần hơn.

Hắng không ngừng kháng cự: “Tôi… tôi mất kiểm soát sao?”

Đỗ Duy mất quyền khống chế thân thể. Hắn đi về phía cỗ quan tài như một con rối dây, chiếc quan tài mở ra dường như có một sức hút chết người đối với hắn, khiến hắn không kiểm soát được muốn nằm vào bên trong. Trong tâm trí của Đỗ Duy như bão tố mưa sa. Hắn liên tục giải thích cho Shadow hiểu, để Shadow điều khiển cơ thể mình rời đi. Trực giác mách bảo hắn rằng nếu hắn nằm vào trong quan tài, hắn nhất định sẽ chết khi quan tài được đậy nắp.

Nơi ma quái này, thật ra là một nấm mồ dành cho hắn.

Tuy vậy…

Shadow không hề đáp lại. Nó giống như chết.

Hay nói cách khác, cơ thể của Đỗ Duy đã bị đoạt đi, ngay cả Shadow cũng bị đoạt đi.

“Chết tiệt…”

Đỗ Duy mở mắt. Hắn không ngừng nghĩ cách để phá cục. Nếu không thể tìm thấy thì hắn thực sự sẽ chết ở đây.

“Tuyệt đối không được, làm sao tôi có thể chết ở đây theo cách này.”

Đỗ Duy buộc phải chiến đấu để giành quyền khống chế cơ thể. Ý chí của hắn vô cùng kiên định, lý trí tới cực điểm.

Nhưng cũng không phát huy được vai trò gì lớn, chỉ giảm tốc độ bước tới, vẫn không giúp được gì.

Quan tài chính là khắc tinh của Đỗ Duy. Ai biết Carlos đã nhận được mệnh lệnh gì khi gã tạo ra một cỗ quan tài có thể

giết chết Master của mình.

“Chỉ là một vật chết, không đủ để giết tao.”

Đỗ Duy hừ lên trong lòng: “Phong thư… nếu còn có thể nghe thấy giọng nói của tao, lập tức kéo Hắc Đỗ Duy kéo đến chỗ tao, tao muốn kéo thế thân.”

Chương 725: Ác linh Đỗ Duy login

Vào thời điểm này, trên bề mặt của Thành phố New York.

Ác linh Đỗ Duy, hay có lẽ là Hắc Đỗ Duy đang đi trong bóng tối của thành phố New York với phong thư.

Nó đang tìm Đỗ Duy, nhưng phong thư chỉ phối hợp hời hợt, trên thực tế cố tình trì hoãn thời gian. Điều này khiến nó rất mất kiên nhẫn.

"Tao sẽ cho mày một cơ hội cuối cùng, nếu mày lại dẫn tao đi lòng vòng lần nữa, không tìm thấy nơi hắn đã tới thì tao sẽ giết mày."

Phong thư run lên.

[Master Hắc Đỗ Duy, xin đừng tức giận, hành tung của Master luôn kỳ quái, ngài biết mà, hắn không tin bất luận kẻ nào, em tìm hắn cũng rất khó.]

Nhưng những gì nó nghĩ là… đồ ngốc…

Master của tao đã nói, để tao kéo dài thời gian, tao có thể ngoan ngoãn nói cho mày biết ngài ấy đang ở đâu sao?

Mày thực sự nghĩ mày có thể giết phong thư? Nếu Master không chết, ta cũng không chết.

Chỉ liếm chó một chút, mày tưởng mày ngầu lắm sao?

Vào lúc này đột ngột…

Trong ý thức của Phong thư, giọng nói yếu ớt, dữ tợn của Đỗ Duy vang lên.

Nó lập tức trả lời: **[Master, ngài có chuyện gì vậy?]**

"Tao bị mắc kẹt ở một nơi rất nguy hiểm, gặp khắc tinh của mình, mày lập tức đưa Hắc Đỗ Duy qua đây cho tao. Dùng cách gì cũng được, tao muốn y chui vào quan tài quỷ này thay tao."

【Cái gì? Master, ngài có thể sẽ chết, điều này tuyệt đối không được, ngài chờ đi, giờ em sẽ đưa Hắc Đỗ Duy đến đó ngay.]

Phong thư đáp lại trong ý thức. Nó ngay lập tức biết được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Đỗ Duy chết thì nó cũng chết.

Chủ tớ là một.

Nên khi đối mặt với Hắc Đỗ Duy, phong thư đã thay đổi thái độ.

[Master Hắc Đỗ Duy, nếu ngài đã lên tiếng thì nhất định phong thư phải nghe lời, nhưng sau khi em giúp ngài tìm Master, ngài có thể cho em một cơ hội làm chó săn không?]

[Dù sao ký ức của ngài và hắn tách ra không lâu, ngài cũng biết lòng trung thành của em dành cho ngài.]

[Hơn nữa ngài sẽ thay thế hắn, tại sao không để em làm chó liếm, tại sao không?]

Hắc Đỗ Duy lạnh lùng và tàn nhẫn: "Câm miệng và nói cho tao biết hắn đang ở đâu?"

Phong thư vô cùng nịnh nọt: **[Master, dáng vẻ ngài mắng em thật hết sức anh hùng, quả thực khiến Phong thư khâm phục. Hắn đang ở trong ống cống ngầm ở New York, em sẽ đưa ngài tới đó.]**

Hắc Đỗ Duy nheo mắt: “Mày ngoan vậy sao?”

[Đây là vì nhiệm vụ của Master.]

Nó khịt mũi lạnh lùng, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Thứ bây giờ xuất hiện ở New York không phải là bản thể, mà chỉ là một hóa thân, có thể hiểu như quan hệ giữa Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy.

Hơn nữa thực lực của Hắc Đỗ Duy biến thái hơn Đỗ Duy nhiều, cho dù chết cũng có thể tái tạo. Chúng đều được làm từ tơ đen. Mất mát chút có đáng gì.

…

Lúc này, tình trạng của Đỗ Duy rất nguy cấp.

Sau khi ra lệnh cho phong thư, cơ thể hắn càng tiến lại gần quan tài.

Chỉ khoảng hơn mười bước nữa, hắn sẽ nằm vào trong quan tài. Khi đó, hắn sẽ chết chắc. Ý chí đang chiến đấu chống lại sức hút chết người của cỗ quan tài.

Đỗ Duy cảm thấy như mình đang đấm bốc. Tuy nhiên, hắn là bên yếu hơn, cảm giác này rất khó chịu. Lúc nào hắn cũng là kẻ đánh bại ác linh, không có ác linh nào vượt qua được hắn.

“Nếu tiếp tục như vậy, tôi không thể trụ cho đến khi Hắc Đỗ Duy đến đây, tôi phải làm gì đó.”

Càng nguy hiểm, Đỗ Duy càng bình tĩnh.

“Tôi còn có gì nữa?”

“Cây bút của Malphas, hiện tại tôi đã mất kiểm soát cơ thể, thậm chí không thể lấy nó ra. Shadow cũng đã ngắt kết nối với tôi, nó dường như đã bị chặn lại, tôi cũng không thể dùng ngoại lực.”

“Tôi không thể gọi người khác đến giúp.”

“Năng lực trên hai tay cũng không thể phát động.”

“Cơ thể tôi đã mất kiểm soát, nhưng ý thức vẫn thuộc về tôi.”

“Mộng…”

Đỗ Duy nghĩ ra một cách. Hắn quyết định bước vào mộng của mình, rồi thả ra Đoá Hoa Không Tàn Phai.

Dù hắn nuôi bông hoa này để đối phó Ma Thần kia. Nhưng nếu chết rồi, thì còn cần nghĩ đến tương lai?

Sống mới có tương lai, còn chết thì hết…

Nhưng có một tình huống rất gay go.

“Nếu nếu giờ tôi tiến vào trong mộng, cho dù thời gian trong mộng có chậm, ý thức của tôi cũng sẽ đắm chìm trong đó, không thể tiếp tục chiến đấu với quan tài. Cơ thể của tôi nhất định sẽ mất khống chế chui vào trong quan tài.”

“Vì vậy, một khi tôi đi vào, tôi đang đánh cược.”

“Cá là khi mở mắt, cơ thể tôi không chui vào quan tài trước khi thả Đoá Hoa Không Tàn Phai ra.”

Đỗ Duy hỏi chính mình.

“Tôi có nên đánh cuộc không?”

Hắn thừa nhận rằng đôi khi hắn đặt cược rất lớn. Nhưng trước khác giờ khác, thật sự không ổn khi lấy mạng của mình ra đánh cược.

“Hơn nữa, ngay cả khi tôi lôi Đoá Hoa Không Tàn Phai ra, nó chưa chắc có thể chống lại quan tài thay tôi, và kéo dài cho đến khi Hắc Đỗ Duy xuất hiện.”

“Lùi lại một bước suy nghĩ, sau khi Hắc Đỗ Duy nằm, nó đã chết. Vậy tôi nên dùng phương pháp gì để rời đi?”

“Tôi không thể thoát ra ngoài.”

“Ác linh Đỗ Duy…”

Đỗ Duy nghĩ về tất cả những khả năng mà hắn có thể nghĩ ra.

Đột nhiên hắn thấy rằng phương pháp hữu hiệu nhất đối lúc này chính là đánh thức ác linh Đỗ Duy.

Buộc nó phải tỉnh dậy…

Không phải Đỗ Duy quá lỗ mãng, mà là hắn đang đuổi theo hắc khí, đuổi theo kẻ có thể là ác ma nữ tu, muốn biết có phải việc đồng hóa Ma Thần của ác linh Đỗ Duy gặp trục trặc hay không.

Ai mà nghĩ, lại gặp một cánh cửa màu đỏ ma quái như vậy. Cứ mỗi lần mở cánh cửa màu đỏ, thì cảnh tượng phía sau lại thay đổi.

Ai mà biết tòa tháp cao sẽ xuất hiện, tình huống vô cùng ngặt nghèo. Đỗ Duy quyết định chơi liều luôn.

Vả lại ác linh Đỗ Duy cũng đã ngủ quá lâu. Mà trong hiện thực, ác ma nữ tu lại xuất hiện, điều này khiến Đỗ Duy lo lắng.

Hắn và ác linh Đỗ Duy là một thể, một ý thức. Không có nghĩa là mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn. Có lẽ, quá trình đồng hóa của ác linh Đỗ Duy đã xảy ra vấn đề mà hắn chưa phát hiện ra được.

“Tôi phải đánh thức tôi khác.”

Đôi mắt của Đỗ Duy lập tức tối sầm lại, thần thái biến mất. Cơ thể hắn nhanh chóng di chuyển về phía cỗ quan tài. Lúc này, cả cỗ quan tài đều toát ra hơi thở lạnh lẽo, hơi thở rất

cuồng bạo, giống như dã thú đói khát vô số năm rốt cuộc cũng nhìn thấy đồ ăn.

Hơn nữa, 4 cánh cổng địa ngục gần quan tài nhất cũng toát ra khí tức quỷ dị.

Có những ảo ảnh mờ ảo nhấp nháy. Những cánh cổng địa ngục còn lại như một dãy đèn được thắp sáng, lần lượt có những thay đổi bất thường.

Mặc dù chúng đều là hàng nhái, nhưng vì sự xuất hiện của Đỗ Duy, những thay đổi bất ngờ đã diễn ra.

Vẫn là câu nói cũ, toàn bộ tòa tháp thao là lăng mộ được chuẩn bị cho Đỗ Duy.

Trong ý thức của Đỗ Duy.

Dưới đáy Hồ Nước Linh Hồn phẳng lặng đã quá lâu, ác linh Đỗ duy bị xiềng xích, đột nhiên mở mắt ra.

- Siết…

Những sợi dây xích đang được siết chặt.

Ác linh Đỗ Duy hờ hững liếc nhìn xiềng xích. Ánh mắt quét tới, xiềng xích lập tức bị phá vỡ.

“Tôi thật sự đã ngủ quá lâu, lâu đến mức có thứ muốn trộm Ma Thần bị ta đồng hóa. Thật là một thế giới thú vị.”

Giọng điệu của ác linh Đỗ Duy vẫn cao ngạo, tàn bạo như cũ, trong giây tiếp theo, nó bay lên khỏi đáy hồ, mặc một chiếc áo gió màu đen, ánh mắt lanhh lẽo, trên người chỉ có vài sợi xích đang quấn.

Nó giơ tay ra, trên tay nó bỗng xuất hiện một chiếc mặt nạ trắng bệch.

Trên mặt nạ, 20 hoa văn kỳ dị xuất hiện chi chít dày đặc, nhưng cái đại diện cho Valak thì rất mờ.

Giây tiếp theo, ác linh Đỗ Duy đeo mặt nạ vào.

Toàn bộ Hồ Nước Linh Hồn lấy nó làm trung tâm, nổi lên sóng bão ngập tràn…

Chương 726: Ăn không tiêu

Trong hiện thực, Đỗ Duy chậm rãi mở mắt ra. Đôi mắt đỏ ngầu đó là đôi mắt của Shadow. Nhưng vào lúc này, nó dần bị bóng tối thay thế. Đôi mắt không thuộc về hắn dù sao cũng không dễ sử dụng.

Đỗ Duy… hoặc là ác linh Đỗ Duy.

Ngay khi nó login, việc đầu tiên nó làm là vất bỏ con mắt của Shadow.

Sau đó, nó nhìn thấy bên trong quan tài. Lúc này, nửa người của hắn đã chui vào trong quan tài, chỉ còn lại có nửa người ở ngoài. Sức hút chết người gần như khiến ác linh Đỗ Duy muốn nhảy vào.

"Lố bịch."

Giọng điệu của nó cực kỳ lạnh lùng, mặt nạ tự động trồi ra khỏi cơ thể, rồi đeo lên mặt nó.

Hai tay bấu mạnh vào mép của quan tài, nó nghiến chặt răng. Nó mạnh mẽ nâng mình lên khỏi quan tài.

Xung quanh cánh cổng bằng đá của địa ngục, bỗng dưng trống rỗng xuất hiện 72 bóng ma, ồ không…

Đếm cẩn thận thì thật ra là 71.

Bởi vì Ma Thần Lamer đã bị Đỗ Duy đày đến một nút không gian không xác định.

Những bóng ma đó đều toát ra một hơi thở khủng khiếp, dường như đang ép ác linh Đỗ Duy vào trong quan tài.

Nhiều hoa văn trên mặt nạ cũng trở nên méo mó, cứ như muốn thoát ra. Ngoại trừ những Ma Thần bị ác linh Đỗ Duy đồng hóa hoàn toàn. Phần còn lại đều như nhau.

Cũng tức là, ác linh Đỗ Duy đồng hóa quá nhiều Ma Thần, nên có chút ăn không tiêu.

“Xem ra tao đã ngủ quá lâu, lâu đến mức chúng mày đã quên sợ là gì đúng không?”

Ác linh Đỗ Duy giễu cợt. Nó giáng một cú đấm mạnh vào quan tài.

Nắm tay rỉ máu. Trong nháy mắt, bóng đêm lan tràn cuồng bạo.

Lấy ác linh Đỗ Duy làm tâm điểm, bóng tối giống như thủy triều, tràn ngập cổng địa ngục. Đồng thời trong suốt quá trình này, hơi thở của ác linh Đỗ Duy càng lúc càng khủng khiếp. Cơ thể của nó từng chút một nâng lên khỏi quan tài.

Trong nháy mắt, thân trên sắp lộ ra ngoài. Toàn bộ quan tài cũng đang rung chuyển.

Nắp quan tài lơ lửng trên không trung đang cố sức rơi xuống, muốn giữ lại trong quan tài, dù chỉ một nửa thân thể cũng thỏa mãn.

Nhưng ác linh Du Duy vừa ngẩng đầu, những dao động kỳ lạ lan ra. Nắp quan tài cứng ngắc trên không, không thể hạ xuống được.

Làm xong những điều này, cơ thể của ác linh Đỗ Duy cuối cùng cũng thoát ra khỏi cỗ quan tài.

Nó đau đớn kêu lên, từ gương mặt sau mặt nạ, hai dòng máu chảy ra từ chóp mũi.

Các hoa văn trên mặt nạ thậm chí còn bị bóp méo.

71 bóng ma cũng đu đưa trong bóng tối, giống như ma quỷ trong địa ngục, đáng sợ đến cực điểm. Những Ma Thần bị ác linh Đỗ Duy đồng hóa đang cố gắng lấy lại sức mạnh của chúng.

Nó tuyệt không cho phép điều này xảy ra. Ác linh Đỗ Duy một tay giữ chặt cỗ quan tài, uy thế ngày càng mạnh, trong khi tay kia chậm rãi vươn về phía những bóng ma.

"Câm hết cho tao!"

Lòng bàn tay nắm chặt.

- Bình bình…

Những bóng ma đó lần lượt nổ tung và biến thành hư vô.

Cánh cổng địa ngục làm bằng đá cũng chằng chịt những vết nứt như mạng nhện.

Mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Rốt cuộc ác linh Đỗ Duy cũng không còn bị phân tâm nữa, đưa tay phải lên đeo lại mặt nạ. Mơ hồ có thể nghe thấy một tiếng gầm thét trầm thấp đau đớn.

Không biết đó là giọng nói của ác linh Đỗ Duy, hay những Ma Thần đã bị nó đồng hóa.

"Những Ma Thần này thực sự làm cho tôi phát ốm."

Trạng thái lúc này của ác linh Đỗ Duy không tốt. Bị ép phải tỉnh lại, vẫn chưa hoàn toàn đồng hóa thành công, nhưng nếu không tỉnh thì càng tệ hại hơn.

Hơn nữa sau khi tỉnh dậy, ác linh Đỗ Duy cũng phát hiện ra rằng sức mạnh của Ma Thần mà nó đồng hóa đang bị ai đó đánh cắp. Không phải do Vanity, cũng không phải là cái gọi là Hắc Đỗ Duy. Mà là thứ chưa từng tiếp xúc với nó và Đỗ Duy.

Không mạnh lắm, nhưng đủ kinh tởm.

Ác linh Đỗ Duy lãnh đạm, lúc này nó muốn bỏ rơi Ma Thần đồng hóa.

Nếu ăn quá nhiều, sẽ chết nghẹn. Bên cạnh đó, mùi vị của Ma Thần cũng không ngon cho lắm. Ngoại trừ buff và thêm skill, đối với nó không có ý nghĩa gì cả.

Còn như sức mạnh?

Năng lực?

Nó là ác linh Đỗ Duy.

"Tôi sẽ mạnh mẽ hơn trong tương lai, vì vậy giờ tôi vẫn mạnh."

Ác linh Đỗ Duy nghĩ.

Trong nháy mắt, hoa văn trên mặt nạ bị bóp méo và hỗn loạn thành một thể.

Ngoại trừ hoa văn mặt nạ đại diện cho nó, những hoa văn còn lại đều hoá thành sợi tơ, đi vòng quanh mặt nạ, khiến nó càng thêm phi nhân. Theo một nghĩa nào đó, đáng lẽ nó phải được xếp vào Ma Thần. Nhưng trên thực tế, điều này cũng không giúp ích được gì cho tình hình hiện tại của ác linh Đỗ Duy.

Đây chính là giai đoạn suy nhược, bị cưỡng ép thức tỉnh thì làm sao không có hậu hoạn. Sức hấp dẫn của quan tài không hề giảm đi chút nào.

Ác linh Đỗ Duy đã login, tuy thành công sống sót nhưng nó vẫn bị kẹt ở đây và không thể thoát ra được.

"Phong thư!"

Trong ý thức, ác linh Đỗ Duy trực tiếp liên kết phong thư.

Thuộc hạ của nó đang hoan hô.

[Thưa Master ác linh, phong thư sắp khóc vì phấn khích, là ngài đang login sao? Giọng nói của ngài, như mọi khi khiến phong thư sợ hãi, quả xứng là ngài!]

[Thứ giả ngài, nó đang ở gần đây.]

[Xin vui lòng chờ trong giây lát.]

Ác linh Đỗ Duy quay đầu, lạnh lùng nhìn về phía sau cánh cửa màu đỏ. Nó có thể cảm thấy rằng có một sự tồn tại gần giống chính nó, đang ngày càng gần hơn với nó.

"Tôi khác?"

"Nó xứng sao…"

Ác linh Đỗ Duy khinh thường bản sao của mình. Bất kỳ nỗ lực nào để trở thành nó hoặc bắt chước sự tồn tại của nó đều sẽ bị xoá bỏ.

Nhưng ác linh Đỗ Duy và Đỗ Duy đã dung hợp từ lâu. Nó đã thức, đương nhiên cũng biết kế hoạch trước đó. Để Hắc Đỗ Duy sống là vì để nó chết thay.

Trong thông tin được biết, Hắc Đỗ Duy cũng xuyên không đến thời đại Victoria và muốn thay mình từ gốc.

Đã như vậy, thì cứ để nó thay thế. Càng giống nó thì sẽ trở thành nó.

…

Trong đường ống thoát nước thải. Hắc Đỗ Duy dường như nhận thức được điều đó, y ngẩng đầu lên và nhìn về phía trước.

Phong thư lơ lửng xung quanh.

"Tôi cảm thấy nguy hiểm."

Hắc Đỗ Duy nói: "Phía sau là cái gì? Hắn đang mai phục tao?"

Lúc này, Hắc Đỗ Duy và phong thư đã đi đến trước bức tường. Chỉ cần bước vào, sẽ xuất hiện sau cánh cửa màu đỏ.

Dù hóa thân này chết cũng chả sao. Nhưng Hắc Đỗ Duy bắt chước tính cách của Đỗ Duy, không thích làm những việc không có lợi.

Do đó, nó do dự.

Phong thư ở bên thúc giục: **[Master Hắc Đỗ Duy, hắn đang ở bên trong, hiện tại tình huống rất nguy hiểm, chỉ cần ngài đi vào, một đòn chí mạng sẽ có thể giết chết hắn.]**

Hắc Đỗ Duy chế nhạo: “Tao éo tin lời nào của mày.”

Chương 727: Giải thích nghi hoặc

[Master vĩ đại Hắc Đỗ Duy, ngài có thể nghi ngờ nhân phẩm của phong thư, nhưng không nên hoài nghi tính chuyên nghiệp của phong thư, ai có thể chuyên nghiệp hơn phong thư?]

[Nếu phong thư đã rơi vào tay ngài, nên em là tay sai của ngài.]

[Em nhất định sẽ lừa chết hắn! Xin hãy tin em một lần.]

Phong thư cảm thấy Hắc Đỗ Duy này quá khó lừa. Chẳng khác gì được tạo từ một khuôn đúc với Master của mình.

Luôn cẩn thận và hay đa nghi. Loại người này, thật sự quá khó lừa. Chẳng lẽ đúng như câu, người tốt sống không lâu, người xấu sống lâu ngàn năm.

Nếu vậy Phong thư phỏng đoán rằng Master của nó, Đỗ Duy, có thể sống hàng nghìn năm. Hắc Đỗ Duy nhìn phong thư với vẻ khinh thường. Nó lạnh lùng nói: “Mày có biết tại sao tao không tin mày không?”

Phong thư hỏi: **[Tại sao?]**

Hắc Đỗ Duy nói: “Bởi vì mày nói quá nhiều.”

Nói nhiều quá sẽ mất đi tính chân thật, phong thư nhất định không hiểu.

Đặc biệt là trí tuệ của Hắc Đỗ Duy cũng không tệ. Rất rõ ràng, phong thư là nằm vùng, không thể ngoan ngoãn thần phục y. Nhưng giữ phong thư vẫn có tác dụng. Hắc Đỗ Duy

chưa bao giờ lên kế hoạch giết Phong thư vì điều này. Cũng giống như Đỗ Duy lúc đầu.

Y cau mày suy nghĩ một lúc, nghĩ: "Tôi chết ở đây cũng không sao, nhưng phải tìm hiểu xem hắn đang tính toán điều chi, hơn nữa cũng phải chuẩn bị kỹ lưỡng. Bởi vì hắn có thể ngăn cản tôi chuyển thông tin trở về."

"Hơn nữa, trời sinh tôi đã thua kém hắn, hắn còn có tương lai, là Đỗ Duy thật, mà tôi chỉ là một bản sao. Ma Thần chế tạo ra tôi, chẳng qua là muốn dùng tôi thay thế hắn, sau đó đồng hóa tôi. Nhưng tôi cũng là Đỗ Duy, số mệnh trời sinh này khiến tôi không thể chấp nhận."

Nghĩ đến đây, Hắc Đỗ Duy trở nên kiên định.

"Nếu lần này, tôi không thể truyền đi tin tức, điều đó có nghĩa là tôi không có lợi thế trong cuộc đối đầu với hắn. Tôi sẽ trở về thời đại sớm hơn và trở thành người tạo ra xuất mặt nạ."

"Hơn nữa tôi có thể làm thêm một số thứ, gửi tin nhắn tới một số tồn tại trong tương lai, khiến bọn họ nghi ngờ tính xác thực của hắn, từ đó từng bước thay thế hắn."

"Sách là một thứ tốt."

Suy nghĩ của Hắc Đỗ Duy rất rõ ràng. Hơn nữa, những ý tưởng này được nó truyền cho bản thể. Sau đó Hắc Đỗ Duy cười lạnh nhìn phong thư.

Phong thư rùng mình sợ hãi.

[Ngài… ngài muốn làm gì?]

Hắc Đỗ Duy lạnh nhạt nói: "Tao đã nghĩ ra một chuyện rất thú vị, trong trí nhớ của tao, mày rất giống Bá tước tên Carlos, có bao giờ anh nghĩ rằng mình là gã không?"

Phong thư chết lặng. Nó suy nghĩ một lúc rồi mới nghĩ thông suốt. Chuyện tiền kiếp của nó là Carlos thì chỉ có Master

mới biết, Hắc Đỗ Duy không biết về điều này, bởi vì nó đã ngắt kết nối với Master khi Lamer bị lưu đày.

Cho nên, trong lòng nghĩ đến tồn tại "Đỗ Duy" xấu đến mức nào, cảm thấy Hắc Đỗ Duy hẳn không có ý tốt.

[Master, đừng làm em sợ, làm sao em có thể liên quan gì đến tên Carlos đần đó? Phong thư ghét nhất là loại liếm chó đấy.]

Hắc Đỗ Duy cười rất đáng sợ. Y gửi cho bản thể một thông điệp: "Nếu quay ngược thời gian, có thể giết Carlos, để lại cạm bẫy cho Carlos, biến anh ta thành một phong thư, có thể một ngày nào đó anh có thể sử dụng nó."

Xong xuôi Hắc Đỗ Duy cầm lấy phong thư, rồi không chút do dự đi xuyên qua bức tường.

Qua bóng tối, nó nhìn thấy một đường hầm dài.

"Đây là…"

Hắc Đỗ Duy khó hiểu.

Nhưng vào thời điểm này, đột ngột từ phía sau vang lên một giọng nói lạnh lùng: "Mày khiến tao chờ rất sốt ruột."

Khoảnh khắc âm thanh này vang lên. Đôi mắt của Hắc Đỗ Duy trở nên tối đen như mực. Y giống như được truyền cảm hứng. Y dường như được đồng hóa một lần nữa. Ý thức của y được sắp xếp lại. Sau đó, y duỗi tay vứt phong thư đi, quay người đi về phía cánh cửa màu đỏ.

Còn với ác linh Đỗ Duy, nó chưa bao giờ quan tâm đến những bản sao của chính nó, hay những kẻ bắt chước. Bởi vì chuyện đó chỉ củng cố khái niệm về nó.

Giờ đây, hóa thân của Hắc Đỗ Duy đã trở thành một phần mở rộng của ác linh Đỗ Duy.

…

Phong thư ở ngoài cửa màu đỏ, nhìn Hắc Đỗ Duy bị đồng hóa. Nó cực kỳ sốc.

[Master ác linh thật sự càng ngày càng kinh khủng, Hắc Đỗ Duy ở trước mặt ngài ấy yếu như sên, nhưng tại sao Master ác linh mạnh mẽ như vậy, lại không trực tiếp giết chết nó?]

Vào thời điểm này, khi Hắc Đỗ Duy bước vào. Bóng đen sôi sục tự động tách ra một con đường.

Nó từng bước đi đến chỗ ác linh Đỗ Duy.

Giống như một cuộc bàn giao, nó nằm thẳng vào quan tài.

Giây tiếp theo, ác linh Đỗ Duy cảm thấy sự chú ý của cỗ quan tài chuyển hướng đi nơi khác.

Nó biến mất ngay lập tức, khi nó xuất hiện trở lại, thì đã ở bên ngoài cánh cửa màu đỏ.

Do cửa chưa đóng nên ác linh Đỗ Duy vẫn có thể đứng ở cửa quan sát động tĩnh bên trong. Nó thấy sau khi Hắc Đỗ Duy thế mạng chui vào cỗ quan tài, nắp quan tài lơ lửng bèn đóng lại.

Đồng thời có tiếng thì thầm vang lên.

72 cánh cổng địa ngục, mặc dù chúng chỉ là bắt chước, nhưng bỗng nảy sinh dị biến.

Dưới góc nhìn của ác linh Đỗ Duy, một số thứ vô hình nhưng có thật xông ra từ cỗ quan tài, kết nối 72 cánh cổng bằng đá. Ở 4 cánh cổng đá gần nhất, bóng ma của Ma Thần xuất hiện trước tiên. Tiếp theo là những kẻ khác.

Lần này, bóng ma của Ma Thần trông rất méo mó, như thể rất đau đớn.

“Nó bị phân giải rồi…”

Ác linh Đỗ Duy bình tĩnh nói thêm: “Những thứ đã phân hủy kia được phong ấn trong cổng đá. Nơi này không chỉ là mộ của ta, mà còn là mộ của Ma Thần.”

Đây là một câu khẳng định. Nhưng sau đó những bóng ma đó đều sụp đổ. Một sự tồn tại giả tạo không thể phân giải bất cứ thứ gì.

Chỉ có Đỗ Duy mới là thật. Quan tài đá dường như đã ý thức được mình bị lừa. Đột nhiên, toàn bộ cỗ quan tài run lên, cả những cánh cổng địa ngục đó cũng vậy. Tất cả bọn chúng như còn sống, đều dán chặt mắt vào ác linh Đỗ Duy đang đứng ngoài cánh cửa màu đỏ.

Đây mới là Master của ngôi mộ. Ác linh Đỗ Duy hờ hững đóng cánh cửa màu đỏ. Nó chạm vào chiếc mặt nạ trên mặt mình, đôi mắt của nó rất tàn nhẫn và kiên quyết.

“Bước vào quan tài sẽ bị phân giải, một số thứ sẽ bị phong ấn vào cánh cổng đá.”

“72 cổng đá tương ứng với cổng địa ngục.”

“Trên đời có một sự trùng hợp như vậy, nên thứ phong ấn lẽ ra phải là 72 Ma Thần của Solomon, nhưng ta lại đang đồng hóa Ma Thần.”

Ác linh Đỗ Duy cảm thấy buồn cười. Nếu không phải lần này, mình bỗng dưng đi đến nơi này, sợ rằng mình còn không biết sức mạnh của Ma Thần mà mình đã đồng hóa, đã bị đánh cắp bởi một tồn tại không xác định. Thậm chí không biết rằng con đường đồng hóa với Ma Thần lại tình cờ trùng hợp với ngôi mộ.

“Tôi sợ rằng khi tôi đồng hóa xong 72 Ma Thần, tôi sẽ phải nằm vào trong quan tài, rồi bị phân giải…”

Giọng điệu của ác linh Đỗ Duy đầy mỉa mai. Nó có một trực giác rằng càng đồng hóa nhiều Ma Thần, thì lực hút của quan tài với chính nó sẽ càng lớn.

Một ngày nào đó, sẽ khiến bản thân mất kiểm soát.

Chương 728: Vẫn là ác linh Đỗ Duy mạnh mẽ

- Rầm.

Ác linh Đỗ Duy dễ dàng đóng cánh cửa màu đỏ.

Nó chưa rời đi. Phong thư vẫn lượn lờ xung quanh. Shadow đứng sau lưng. Mọi thứ dường như rất tự nhiên.

Giờ ác linh Đỗ Duy đã thức tỉnh. Nó nhận ra tai hoạ ngầm khi đồng hóa với Ma Thần, nó cũng phát hiện ra rằng có một sự tồn tại đã đánh cắp sức mạnh của Valak.

Vì vậy, con đường này không hề bằng phẳng. Với tính cách và lòng kiêu hãnh của nó, không thể lựa chọn đi tiếp, cho dù khoác giáp thành thân là do nó tạo ra.

“Không đúng.”

“Cũng có thể không phải do tôi tạo ra.”

Ác linh Đỗ Duy sờ lên chiếc mặt nạ trên mặt. Đôi mắt đen ấy càng lúc càng lạnh lùng.

“Tất cả ngoại lực và năng lực bên ngoài đều không thể dùng. Không có sức mạnh thì không cần phải trả giá. Ngay từ đầu, tôi đã không thích thế giới này, các quy tắc và luật lệ đã kìm hãm tôi. Tôi có thể chấp nhận, nhưng không thể thừa nhận điểm yếu của mình.”

Nếu ác linh Đỗ Duy đủ mạnh để giết tất cả 72 Ma Thần của Solomon, nó sẽ không ngủ trong hầu hết thời gian.

“Không ai có thể tạo ra tôi. Tôi cũng không cần thừa nhận và tán thành.”

“Từ giờ, tôi sẽ xác định lại định nghĩa của chính mình.”

Ác linh Đỗ Duy cởi bỏ mặt nạ, để lộ một khuôn mặt nhợt nhạt.

“Quá khứ của tôi là tất cả trải nghiệm của tôi, tương lai của tôi luôn do tôi quyết định. Tôi thừa nhận rằng tôi chịu đựng điều đó, vì vậy sức mạnh của tôi sẽ không tăng lên vì năng lực hoặc đồng hóa Ma Thần.”

“Tôi tên là Đỗ Duy.”

Giọng của nó dường như thì thầm, lại như đang kể lể với chính mình, ánh mắt của ác linh Đỗ Duy cũng nhìn vào phương xa. Nó nhìn thấy một vùng tối tăm. Có thể cũng đã nhìn thấy tương lai của chính mình. Nỗi đau luôn ở trước mắt, ngày mai ẩn trốn trong ngày mai.

Mặt nạ do ác linh Đỗ Duy cầm cũng xuất hiện biến hoá.

- Rắc…

Tiếng nứt rất khẽ vang lên.

Nhưng sau đó, như thể đốt cháy một thùng thuốc nổ, âm thanh răng rắc liên tục vang lên, toàn bộ mặt nạ đầy vết nứt, những đường nét vặn vẹo đại diện cho Ma Thần trên đó cũng lan ra khi mặt nạ vỡ.

Chúng muốn chạy. Ngay lập tức, một bầu không khí đáng sợ và quỷ dị bao trùm xung quanh.

Bên ngoài cánh cổng màu đỏ này là một đường hầm hẹp. Nếu những con quỷ bị ác linh Đỗ Duy đồng hóa trốn thoát thành công, chúng chắc chắn sẽ gặp rắc rối ngay lập tức. Đồng thời có thể mang đến những thảm họa cho thế giới này.

Không rõ vì lý do gì mà 72 Ma Thần của Solomon chưa từng xuất hiện ở thời hiện đại, tất cả đều ở sau cánh cổng địa ngục. Dù nhiều người đã bước vào, nhưng chưa ai từng chứng

kiến nỗi kinh hoàng của chúng. Chỉ có Đỗ Duy là có đãi ngộ đó, cũng chỉ có ác linh Đỗ Duy mới có khả năng đánh giết Ma Thần. Nếu những Ma Thần bị đồng hóa này trốn thoát, cũng không có hạn chế của cổng địa ngục, tương đương với kết nối trực tiếp với thực tại.

Ma linh, ác linh, tà linh, hoặc là quỷ dị, nguồn gốc của lũ ma quỷ này là từ Ma Thần. Nói một cách dễ hiểu, nó chỉ là một hợp chất diễn sinh. Chỉ riêng chúng đã khiến thế giới sụp đổ, nếu Ma Thần thật sự đến thế giới này, e rằng sẽ trực tiếp hủy diệt thế giới.

Phong thư bên cạnh giờ đã run lên cầm cập rồi. Nó nhìn thấy chiếc mặt nạ trong tay ác linh Đỗ Duy đã đầy vết nứt, sẽ vỡ ra bất cứ lúc nào.

Thậm chí các hoa văn của mặt nạ cũng dần dần nứt.

Nó hoàn toàn hoảng loạn.

[Master ác linh vĩ đại, ngài định hủy diệt thế giới sao? Mặt nạ của ngài mà vỡ nát, thì những Ma Thần đó sẽ bỏ đồng loạt chạy trốn!]

Ác linh Đỗ Duy thậm chí không thèm nhìn đến phong thư.

Nó bóp nhẹ.

- Rốp!

Mặt nạ đã hoàn toàn bị bóp nát, rồi nổ tung thành bột.

“Tao không cần sức mạnh của chúng nữa.”

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói, giống như đang khẳng định một sự thật, nhưng rõ ràng khí tức của nó đã rơi xuống vô hạn, từng Ma Thần bị đồng hóa cái rời khỏi cơ thể.

Nó ngày càng mất nhiều năng lực hơn. Vào thời điểm này, có tiếng cót két trong các cống rãnh ở New York.

Mặt đất đang rung chuyển. Nước ở trung tâm trái đất cũng đang sôi sục. Nhìn toàn bộ Thành phố New York từ trên cao, sẽ thấy bầu trời phía trên thành phố đã được bao phủ bởi những đám mây. Một màn sương đen không thể nhìn thấy bằng mắt thường. Cùng với một số sợi tơ đen mịn, rủ xuống từ những đám mây đen, dường như bao phủ toàn bộ thành phố trong phạm vi của nó. Nếu chúng làm được, thì New York sẽ trở thành một thành phố không còn người sống.

Phòng khám tư vấn tâm lý, trong không gian tối tăm đó.

Hắc Đỗ Duy nhìn thế giới bên ngoài thay đổi, sắc mặt vô cùng ảm đạm.

"Tôi không thể hiểu thế giới này."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải là do ác linh Đỗ Duy đã thức tỉnh? Không, lúc này nó không thể khôi phục, dưới lòng đất của New York có thứ gì mạnh đến mức có thể ép nó phải thức tỉnh để giải quyết."

"Tiếp tục chờ đợi, thì tôi không có bất kỳ cơ hội nào. Chỉ cần làm theo kế hoạch, tôi sẽ tìm thấy một cánh cổng địa ngục, quay trở lại quá khứ xa hơn, rồi bố trí lại từ đầu."

Hắc Đỗ Duy nghĩ như vậy. Y không còn do dự, lập tức rời khỏi phòng khám tư vấn trực tiếp.

Lang thang trong bóng tối, tốc độ của nó cực kỳ nhanh. Gần như chỉ trong nháy mắt, nó rời New York và lao đến thành phố Essegrin gần đó, nơi có cánh cửa địa ngục dưới tầng hầm. Vào lúc này, đột nhiên Hắc Đỗ Duy cau mày, nó đứng trong bóng tối, hoàn toàn ẩn nấp.

Nó nhìn thấy một ông già ăn mặc rách rưới và bẩn thỉu như một người ăn xin đang đi trên con phố dẫn đến thành phố New York.

"Matthew?"

Hắc Đỗ Duy híp mắt.

Matthew dường như cũng nhận ra gì đó, bèn ngẩng đầu lên.

“Ai? Ai đang theo dõi ta?”

Mặc dù lúc này Matthew rất nghèo túng, nhưng thực lực không hề yếu, vẫn là một Hunter hàng đầu. Ngoài ra, lão đã đồng hóa thứ tương tự như Máu của Jesus, đồng thời sở hữu sức mạnh của Ma Thần.

Matthew nhanh chóng tiến thẳng vào ác linh hoá. Khí tức của lão vô cùng lạnh lẽo, giống như ác linh, toát ra mùi chết chóc, thối nát.

Dù không cùng một không gian, nhưng Matthew có thể cảm thấy rằng có một tồn tại khủng khiếp đang ở rất gần.

Hắc Đỗ Duy nhìn Matthew chằm chằm. Y quay đầu lại và nhanh chóng rời đi.

“Sức mạnh của Matthew mạnh hơn tôi tưởng rất nhiều, hướng đi của lão dường như là New York?”

“Là nhằm vào Ryan?”

“Bỏ đi, những thứ này không liên quan gì đến tôi, nhưng Matthew thực lực cũng không yếu, ta nhớ lão cũng là người từ thời Victoria.”

“Có lẽ khi quay ngược thời gian, tôi có thể cố gắng liên lạc với lão.”

……

Ở New York trời đã mưa rất to. Nước mưa dồn vào các đường ống thoát nước, nhiệt độ dưới lòng đất trở nên lạnh hơn và cực kỳ ẩm ướt.

Vào lúc này, ác linh Đỗ Duy đã phá hủy hoàn toàn chiếc mặt nạ. Nó không liên quan gì đến mặt nạ ác linh. Ngay cả hoa

văn mặt nạ đại diện cho chính nó cũng đã biến mất. Song trên cánh tay phải của ác linh Đỗ Duy có một thứ giống như sợi dây thừng, không cần sức mạnh của 72 Ma Thần của Solomon, nhưng không có nghĩa là sẽ cho chúng tự do.

Bây giờ, khoảng 20 Ma Thần đã được đồng hóa đã trở thành sợi dây này, chúng trở thành vật trang trí của ác linh Đỗ Duy.

Phong thư hoàn toàn bị sốc, nó hỏi: **[Master, Phong thư rõ ràng cảm thấy ngài rất yếu ớt, nhưng tại sao lại ngài vẫn mạnh mẽ như vậy?]**

Ác linh Đỗ Duy hiếm thấy trả lời nó: “Bởi vì tao đã nắm được tương lai.”

Chương 729: Bỏ đồ vào Shadow

【Tương lai? Master, ngài nắm giữ tương lai nào? Phong thư có thấy tay ngài cầm gì đâu?]

Phong thư sững sờ.Nó cảm thấy nó không thể hiểu Master ác linh.

Ác linh Đỗ Duy lười nói nhiều với phong thư. Nó quay đầu lại và nhìn cánh cửa màu đỏ.

"Cánh cửa này là do Ryan Hamel làm ra, cho dù là tao bây giờ, cũng khó có thể tạo ra một thứ như vậy."

"Chỉ cần liên tục mở cửa, những nơi khác nhau sẽ xuất hiện sau cánh cửa. Theo một nghĩa nào đó, đó là thứ bug nhất mà tao từng thấy."

Ác linh Đỗ Duy không muốn rời khỏi cánh cửa đỏ dưới lòng đất. Nó chuẩn bị mang đi.

Sau đó ác linh Đỗ Duy nhìn Shadow. Shadow nghiêng đầu, tự hỏi Master của mình muốn làm gì. Nhưng giây tiếp theo, ác linh Đỗ Duy ngoắc nó. Shadow lập tức xuất hiện trước mặt Master.

Tay phải ấn vào ngực của Shadow, rồi cầm cánh cửa màu đỏ bằng tay trái. Con ngươi của ác linh Du Duy đột nhiên co rút lại.

Một làn sóng quỷ dị lặng lẽ lan ra.

Bản thân cơ thể của Shadow có năng lực Cửa của Alvin Dawkwe, nhưng cánh cửa đó được dùng để giam cầm ác linh.

“Cho tao vào.”

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói.

Trong nháy mắt, cánh cửa màu đỏ biến mất, Shadow lập tức phồng lên, thân hình của Shadow bị bóp méo và biến thành hình dạng của một cánh cửa.

Đúng.

Ác linh Đỗ Duy nhét cánh cửa màu đỏ vào trong Shadow. Nó hay làm chuyện này rồi. Shadow điên cuồng run rẩy, đau đến mức suýt nữa vỡ tung. Ác linh Đỗ Duy ở đây, không thể để Shadow chết được. Nó sẽ kết hợp cánh cửa màu đỏ và Shadow thành một.

Phong thư bên cạnh nhìn mà rợn người.

Không phải sợ…

Mà là ghen tị.

【Thằng ngốc Shadow có tài đức gì, mà Master thiên vị đã đành, ngay cả Master ác linh cũng thiên vị nó, khi nào thì loại chuyện tốt này sẽ rơi vào phong thư tôi?]

Lúc này, Shadow sắp vỡ tung. Nhưng ác linh Đỗ Duy không cho phép.

Nên dù Shadow có đau đớn, kháng cự cỡ nào đi nữa, cánh cửa màu đỏ vẫn hòa nhập với nó. Ngay khi Shadow được khôi phục nguyên trạng. Hơi thở của nó cũng trở nên kinh khủng hơn trước.

Cho đến bây giờ, Shadow đã không còn là ma linh nữa. Nói một cách chính xác, nó phải là một tồn tại quỷ dị, hay một thảm họa?

Ác linh Đỗ Duy hài lòng gật đầu: “Đúng vậy, mọi chuyện suôn sẻ hơn tôi nghĩ.”

Cũng có chỉ số IQ thấp như Shadow, nếu đổi thành phong thư, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội nịnh nọt.

【Tất cả đều là nhiệm vụ của Master.]

Phong thư chua xót, nó lơ lửng trước mặt Ác linh Đỗ Duy.

[Master, giờ ngài đã sống lại. Lúc trước ngài nói có thế lực đã đánh cắp Valak, chúng ta sẽ giết thứ đó sao?]

Ác linh Đỗ Duy nghe xong, sắc mặt của nó trở nên lạnh hơn: "Tồn tại đánh cắp sức mạnh của tao, tao không rõ nó là thứ gì, ít nhất tao không cảm giác được."

[Ý ngài là con chó đó không có ở New York? Nói cách khác, không phải ở thời hiện đại?]

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Phải nói là ở một không gian khác tao và mày. Nơi ma quái đằng sau cánh cửa màu đỏ, tôi thậm chí còn chưa đến."

"Thế giới này, có một số chuyện, cả tao cũng chưa hiểu rõ."

Phong thư cũng nghĩ vậy.

Bởi những người trong giáo hội đã nói với Master về kế hoạch bí mật trước đó, nhiều người trong giáo hội, bao gồm cả một số Hunter, đã đi làm nằm vùng trong các tổ chức tôn giáo khác.

Là để ăn cắp những thứ tương tự như Máu của Jesus, rồi tập hợp họ lại với nhau để thanh tẩy triệt để cái ác trên thế giới này.

[Vậy thì Master, nếu ngài đã chịu tổn thất lớn như vậy, lẽ nào cứ để thế?]

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Cứ để thế? Làm sao có thể."

Dứt lời, ác linh Đỗ Duy nhìn đường hầm quanh co.

"Mặc dù tôi không biết ai đang ăn cắp sức mạnh của tao, hoặc có lẽ không phải người, nhưng tao biết nó ở đâu."

Ác linh Đỗ Duy cùng Phong thư và Shadow biến mất ngay lập tức.

……

- Cụp…

Cái cuốc đập xuống đất.

Lúc này Ryan đang ở trong bãi rác, đào tìm kho báu mà gã muốn.

Đột ngột Ryan bỗng thất thần: "Chết tiệt, tại sao, tôi đột nhiên cảm thấy mất đi một thứ quan trọng, bảo bối của tôi mất rồi sao?"

Khi cánh cửa màu đỏ bị ác linh Đỗ Duy lấy đi. Ryan cảm nhận được điều đó.

Nhưng…

"Tôi nghĩ điều đó là không thể."

"Bá tước Ryan, đang ở bãi rác, ngoài trời đang mưa, không có ai khác ở đây, sao kẻ trộm có thể đánh cắp kho báu của tôi?"

Ryan cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều khi nghĩ vậy. Nhưng vẫn còn chút lạc lõng.

"Không đúng. Tôi đào thùng rác lâu như vậy, lẽ ra nên đào được bảo bối rồi chứ, nhưng toàn đào được rác rưởi, chẳng lẽ là tôi tìm nhầm chỗ?"

“Không đúng…”

“Tôi là ai! Tôi là phó viện trưởng, Nam tước Ryan vĩ đại, kỳ tích trong giới y học. Tuy rằng hiện tại đã mất đi lãnh địa, nhưng dù sao tôi cũng là hoàng đế.”

“Trạm rác này chắc chắn là nơi tôi giấu bảo bối.”

Ryan tự tẩy não bản thân, cười vui vẻ trở lại. Sau đó, gã lại vung cuốc và đào tiếp.

- Rạo rạo, một sợi dây chuyền dính trên lưỡi cuốc.

Mặc dù bề mặt của chiếc vòng cổ đầy bùn nhưng có thể nhìn thấy một viên pha lê màu tím được khảm.

Mắt của Ryan sáng lên. Gã cười vui vẻ hơn, trực tiếp cầm lấy sợi dây chuyền trong tay: “Đây chính là bảo bối do tôi đào được, hình như là một viên thạch anh tím, hẳn là khá có giá trị.”

“Tôi đã nói mà, tôi từng là hoàng đế, bảo vật mà tôi cất giấu nhất định phải là châu báu. Chỉ cần tôi chăm chỉ đào, có lẽ ta có thể đào được cả mỏ dầu.”

“Khi tôi ở bệnh viện tâm thần, tôi tổ chức cho bệnh nhân xem TV mỗi ngày, nhưng trên TV lại đưa tin rằng có một quốc gia tên là Dubai, nghèo mạt rệp, nhưng nhờ phát hiện ra dầu mỏ mà giàu sụ.”

“Khi tôi đào được mỏ dầu, tôi sẽ là người giàu nhất thế giới.”

……

Đường hầm dài hơn dự kiến.

Tốc độ của ác linh Đỗ Duy ngoài sức tưởng tượng của người thường. Nó có thể bỏ qua không gian và khoảng

cách. Nhưng khi ở trong đường hầm, cũng mất thời gian rất lâu.

Đã nửa giờ trôi qua. Với tốc độ nhanh của nó, đang lý giờ đã phải đến được tổng bộ của giáo hội, San Polia.

Điều này khiến ác linh Đỗ Duy vô cùng sốt ruột.

[Master, ngài đừng tức giận, thứ đó chỉ là con kiến, là rác rưởi mà ngài có thể dễ dàng bóp chết mà thôi. Nếu ngài không vui, hay là chúng ta sẽ hủy diệt thế giới đi.]

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nhìn nó.

"Câm miệng."

Nói xong, ác linh Đỗ Duy dừng lại. Cứ đi như thế này thì không biết khi nào mới ra khỏi được đây.

Phải nghĩ ra cách.

Vì vậy, ác linh Đỗ Duy nhìn xuống cổ tay của mình, nói chính xác là dây thừng. Một sợi dây tạo thành dây thừng đó là Ma Thần Valak. Nó suy nghĩ một lúc rồi đưa tay ra chộp lấy.

"Có lẽ, tôi có thể thử cái này."

Có một sợi tơ xuất hiện. Ác linh Đỗ Duy nhắm mắt lại. Thông qua sợi tơ này, nó mơ hồ cảm nhận được tồn tại đánh cắp sức mạnh của Valak.

Chỉ cần tìm thấy tọa độ, ác linh Đỗ Duy có thể ngay lập tức liên lạc với đối phương.

Theo một nghĩa nào đó, đây là một cuộc gọi ma.

Chương 730: Giáo phái Vidar chết cũng không hàng

“Tìm thấy rồi.”

Đôi mắt đang nhắm nghiền của ác linh Đỗ Duy đột nhiên mở ra.

Nó vươn tay ra, lọn sợi xuyên vào khoảng không vô định. Mỗi một lọn sợi trong dây thừng đều là Ma Thần, khái niệm hoàn chỉnh, nhưng bị ác linh Đỗ Duy dùng cách hoàn toàn ngang ngược để bện thành dây thừng.

Nhưng chúng sẽ không cam chịu số phận. Khi sợi tơ căng ra, tương đương với việc có cơ hội thoát ra. Nhưng ác linh Đỗ Duy trực tiếp giật mạnh. Lọn sợi chợt thắt lại, không thể trở lại trong dây thừng.

Ngay trước phong thư, nó nói với lọn dây: “Trước khi tao chết, đứa nào cũng đừng hòng trốn thoát được”.

Phong thư ở bên thấy vậy, nó nhớ lại trước đây.

Đỗ Duy cũng nói điều tương tự, nhưng nó khác so với sự tàn nhẫn, độc ác của ác linh Đỗ Duy, thì Đỗ Duy có phần ôn hòa khi đối mặt với nghịch cảnh.

Phong thư nhớ câu đó là dành cho nó, Freddy, Shadow, và cả Pennywise: “Nếu tao còn sống, chúng mày sẽ đồng hành cùng tao trên con đường này cho đến cùng.”

Đột nhiên Phong thư nhìn ác linh Đỗ Duy trước mặt, trong lòng có một loại ảo giác khó hiểu.

【Master ác linh chắc sẽ không chết đâu? Nó vừa mạnh lại cực kỳ xấu xa, chính là trùm phản diện có thể hủy diệt thế giới, tôi nên ở lại với ngài ấy và Master cho đến ngày mọi chuyện kết thúc.]

Ác linh Đỗ Duy không biết suy nghĩ phức tạp của Phong thư.

Sau khi nó xác định tọa độ, bèn duỗi thẳng tay về phía trước, nhưng không vào trong bóng tối.

Sau đó nó nheo mắt, rồi dùng sức kéo bằng cả hai tay. Bóng tối trước mắt như một bức màn bị xé toạc, mở toang.

Khi nhìn vào bên trong, thì cảnh tượng rất bất ngờ. Hóa ra là trong một tòa kiến trúc khổng lồ.

Phong cách của tòa kiến trúc này hơi giống với tổng bộ của Vidar, nhưng cái sau là một trang viên, còn cái trước giống một địa cung hơn.

Nơi này vô cùng trống rỗng.

Mặt đất phủ đầy những phiến đá xanh, máu chảy khắp nơi, khắp nơi toàn là xác chết mặc áo choàng đen, đeo thánh giá trên ngực.

Bên trong toàn bộ địa cung, có những bức tượng cao 7-8 mét được dựng sừng sững.

Tổng cộng có 72 bức tượng.

"Thú vị."

Ác lnh Đỗ Duy cười gằn, nó bước vào.

Phong thư theo sau.

【Master, những pho tượng này là 72 Ma Thần.]

Ác linh Đỗ Duy gật đầu.

Ánh mắt đổ dồn vào bức tượng chàng trai vị thành niên xếp ở hàng sau cưỡi rồng hai đầu, lúc này bức tượng đã đầy vết nứt.

Nhưng nhìn thì cứ như mới vừa bị nứt.

Lại nhìn những cái xác trên mặt đất, ác linh Đỗ Duy đột nhiên nở nụ cười.

"Mày sợ tao đến vậy sao, trốn lẹ như vậy. Tượng dùng để đánh cắp sức mạnh của Ma Thần cũng bị mày phá hủy, ngay cả tín đồ của mày cũng bị mày giết hết."

Ác linh Đỗ Duy nhìn phong thư: "Hồi tưởng lại cho tao."

【Dạ, Master.]

Phong thư bèn phát động năng lực hồi tưởng của nó. Kể từ khi hạn chế đã được dỡ bỏ. Năng lực hồi tưởng của phong thư không còn giới hạn mười phút.

Nhưng ngay sau đó, Phong thư nhận ra nó không thể hồi tưởng bất cứ thứ gì.

Mọi thứ đều bị xóa bỏ. Thậm chí không thể nhìn trộm đống xác chết này đã chết như thế nào.

[Master, việc bẻ khóa không thành công.]

Ác linh Đỗ Duy lắc đầu.

"Ngu xuẩn."

Dứt lời, cũng không thấy nó làm gì. Song xác chết trên mặt đất đều dựng đứng, máu chảy ngược, vết nứt trên pho tượng cũng nhanh chóng đóng lại. Mọi thứ giống như đang tua ngược.

Phong thư có vẻ sửng sốt: **[Master, không phải ngài đã bện Ma Thần thành một sợi dây thừng rồi sao, những năng lực đó lẽ ra đã biến mất, ngài đang… hồi tưởng sao?]**

[Không đúng, những Ma Thần mà ngài đã đồng hóa dường như không có năng lực hồi tưởng.]

Phong thư cũng có năng lực quay ngược thời gian, nhưng chỉ là quay ngược ký ức.

Ác linh Đỗ Duy lại giống như Ma Thần Lamer, trực tiếp quay ngược thời gian.

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Hình như mày biết rõ tao? Mày biết năng lực của tao sao?"

Phong thư sợ hãi.

[Master đã nắm được tương lai, thì năng lực gì ngài chả có? Do Phong thư quá ngây thơ.]

Ác linh Đỗ Duy cũng lười giải thích. Chỉ có Lamer mới quay ngược thời gian.

Những gì mà ác linh Đỗ Duy làm thực ra không phải quay ngược, mà là kết quả, nó đã đảo ngược quá trình.

Nhìn quanh, những cái xác đó vẫn là xác chết, chỉ là vị trí và hành động của chúng đang tua lại. Cuối cùng các xác chết đều tập trung trước bức tượng nứt nẻ.

Quỳ trên mặt đất, hai tay mở rộng.

'Miệng cũng mở, nhưng bọn họ đã chết, không thể nói được nữa.

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nhìn.

Những xác chết đó đã thực hiện một nghi lễ rất kỳ lạ, sau đó như thể nghe thấy một âm thanh nào đó, vẻ mặt của họ trở nên sợ hãi.

Một số xác chết đang cố gắng chạy trốn. Nhưng vừa lao ra được vài bước, đã ngã xuống đất và tử vong.

Một số dùng ngón tay chọc thủng mắt, há miệng không nói được gì.

Ngoài ra, cổ tự động xoay một vòng, chết không thể chết lại.

Bức tượng cũng bắt đầu nứt.

Không có hơi thở lạnh lẽo, mà là giống như kịch câm, cảm giác kinh hãi đến cực điểm.

Chỉ có kẻ lạnh lùng, vô cảm từ trong tận xương tuỷ như ác linh Đỗ Duy mời có thể làm được.

Nó coi thường mọi thứ. Lạnh lùng nói: "Mày xoá dấu vết rất kỹ, ngay cả tao cũng truy không ra được nguyên nhân."

"Thậm chí, mày còn cắt đứt liên hệ với Valalk."

"Nhưng mày như thế là yên ổn rồi sao? Mày cho rằng tao còn không biết mày là ai, cho nên không làm gì được mày sao?"

Kẻ bí ẩn này thật sự quá sợ hãi ác linh Đỗ Duy.

Ngay khi ác linh Đỗ Duy phát hiện ra, nó đã xóa sạch mọi thứ, cố gắng tránh bị phát hiện. Nhưng nếu trốn tránh là có ích, thì tại sao ác linh Đỗ Duy phải một mất một còn với 72 Ma Thần của Solomon.

Sống yên ổn không hơn à.

"Lâu lắm rồi."

"Tôi đã tiếp xúc với những thứ liên quan đến văn hóa Satan, đó là cái gọi là ngôi sao năm cánh."

"Ngay cả trên mái của Ngôi nhà kinh dị, tôi đã tìm thấy dấu vết của Satan."

"Nhưng tôi nghĩ, nhưng sau đó tôi chưa từng tiếp xúc với cái gọi là Satan. Thay vào đó, tôi đã tiếp xúc với ma linh, quỷ

dị và Ma Thần thảm hoạ. Những thứ này khiến tôi ghê tởm hơn cả Satan.”

“So với chúng, Satan chỉ là hình thức.”

Ác linh Đỗ Duy nói. Nó giơ tay lên, tất cả các bức tượng trong địa cung đều vỡ vụn.

Sau từng từng cái sụp đổ.

Phong thư đang sắp điên rồi. Lại là tồn tại mới, có muốn kẻ muốn khiêu chiến Master?

Tại thời điểm này, giọng nói của ác linh Đỗ Duy vang lên, nó giải đáp cho sự nghi ngờ của tên bao thư.

Nó nói: “Tôi nhìn vào thế giới và quá khứ của tôi. Có rất nhiều âm mưu xung quanh tôi, khiến tôi luôn cảm thấy khó chịu.”

“Những tồn tại đó về cơ bản đã xuất hiện.”

“Tôi sẽ giết chúng, chỉ là vấn đề thời gian.”

“Nhưng có một cái sớm nhất biến mất khỏi quá khứ của tôi, nhưng chưa từng tiếp xúc trực tiếp với tôi.”

“Cái gọi là Vidar…”

Chương 731: Thủ phạm giết Ryan Hamel

Vidar…

Đây là một tổ chức giáo phái có hận thù phức tạp với Đỗ Duy. Trong khoảng thời gian đầu, nó gần như dính vào cuộc đời của Đỗ Duy.

Người hàng xóm là một tà giáo đồ Vidar. Trong một lần vô tình, Shadow đã vặn nát đầu ả.

Kể từ đó, Vidar luôn dính dáng đến Đỗ Duy, thậm chí từng tôn sùng ác linh Đỗ Duy như một vị thần. Đến cuối cùng, Cuộc đối đầu giữa Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy đã đập chết toàn bộ Vidar.

Tà giáo này chính thức bị xoá sổ.

Nhưng cái gọi là Vidar thì Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy chưa từng tiếp xúc.

Như thể nó không tồn tại. Nhưng trên thực tế, Vidar không hề đơn giản, tà giáo này vẫn tồn tại ở châu Âu, nhưng không thể khôi phục lại quy mô trước đây. Thậm chí, cách mà Vidar đã và đang nghiên cứu là cách tạo ra và điều khiển ác linh.

Mọi người đều theo đuổi quyền năng thần bí, chỉ có Vidar với thái độ khoa học, kiểm chứng kỹ lưỡng và mạnh dạn đi tiên phong.

Ác linh Đỗ Duy đi về phía trước. Phong thư theo sau.

Cùng với sự sụp đổ của những bức tượng đó, chủ nhân và người hầu tiến sâu hơn vào địa cung. Bụi tung tóe tứ phía

không hề dính vào ác linh Đỗ Duy chút nào.

Phong thư hỏi: **[Master vĩ đại, tại sao ngài lại nghĩ đó là Vidar? Chúng ta phát hiện ngôi sao 5 cánh mà? Vidar là sao 6 cánh.]**

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Chuyện đó quan trọng sao?"

"Tao cũng đang bố trí, cố gắng thay thế 72 Ma Thần của Solomon khái niệm, tại sao những tồn tại khác lại không thể bố trí?"

[Lúc nào ngài muốn thay thế 72 Ma Thần của Solomon?]

[Phong thư chưa bao giờ được ngài nhắc qua.]

Ác linh Đỗ Duy im lặng. Bái công tước giáo luôn tôn thờ nó như một vị thần.

Lần cuối cùng tôi tiếp xúc với em họ Frobin, giáo lý của Bái công tước giáo đã được sửa đổi. Các tín đồ của nó tin chắc rằng nó là 72 Ma Thần của Solomon. Chắc chắn không phải là một trong số họ. Cái đầu tiên là một hướng đi mơ hồ, trong khi cái sau là một kết quả chắc chắn.

Đây chỉ là một trong những bố cục. Đã trở thành Vodun trong mộng, cũng là một bố cục chưa được phát động.

Đỗ Duy đã từng nghĩ đến việc sử dụng Vodun để một lần nữa khoác giáp thành thần.

Hai bố cục trước sau, thậm chí trong suy nghĩ của hắn cũng có thể liên kết với nhau. Thật tiếc khi 72 Ma Thần của Solomon đã không cắn câu.

Nếu không thì đã sớm đánh nhau.

"Đến rồi."

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói.

Đã đến nơi sâu nhất của địa cung. Trước mặt là đại sảnh xây bằng đá, đã bị khoét rỗng.

Nhìn xuống, đó là một cầu thang hình tứ giác gọn gàng. Tiếp tục kéo dài xuống, nhưng càng xuống càng nhỏ lại.

Ác linh Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn lên cao. Phía trên tối đen như mực, không nhìn thấy tận cùng nhưng đập vào mắt nó là một mái vòm hình vuông khổng lồ.

"Giống như một kim tự tháp lộn ngược."

Hình ảnh tổng thể của địa cung hiện lên trong đầu của ác linh Đỗ Duy.

Nhìn xuống một lần nữa, ở dưới cùng của kim tự tháp ngược, có thể mơ hồ nhìn thấy một cánh cổng.

"Cổng địa ngục."

Ác linh Đỗ Duy khẽ quát. Nó cảm thấy chút kỳ lạ. Giây tiếp theo, nó mang theo phong thư biến mất. Khi xuất hiện trở lại, đã đến đáy của kim tự tháp.

Ác linh Đỗ Duy đang lơ lửng ở trên, còn dưới chân hắn là cánh cổng địa ngục. Cánh cổng ở tầng dưới cùng, chỉ bằng kích thước của cánh cổng này.

Giống như lúc đầu chỉ có cổng địa ngục, còn lại cầu thang, sảnh, v.v… đều được xây thành hình tròn. Và thậm chí toàn bộ địa cung.

Ác linh Đỗ Duy đột nhiên cau mày, nó nghĩ ra một việc. Dù đã đi qua rất lâu, nhưng vào lúc này, nó nghĩ rằng thời gian lãng phí trong đường hầm đều là do cái gọi là Vidar cố tình trì hoãn.

Hoàn toàn biến mất. Mà trong đó, thật ra vẫn là dưới lòng đất của New York.

Ác linh Đỗ Duy khá nắm chắc.

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì Ryan Hamel cũng chết ở New York vì bước ra từ cổng địa ngục và bị thương rất nặng.”

“Cánh cổng địa ngục đó có phải là cái mà tôi đã thấy không?”

Mặc dù nó là một câu hỏi, nhưng ác linh Đỗ Duy có chút chắc chắn.

Đột nhiên vào lúc này con ngươi của nó co lại, phát hiện ra rằng sợi xích trên cánh cổng địa ngục lại dính sau. Hơn nữa toàn bộ sợi xích cũng có một sức mạnh kỳ lạ gia trì, dường như từng được gia cố.

Ác linh Đỗ Duy lại nhìn xung quanh.

“Phong thư, thử hồi tưởng.”

Ngay lập tức, phong thư phát động năng lực hồi tưởng.

[Master, nơi kinh khủng này có chút kỳ quái, tuy rằng có thể hồi tưởng, nhưng em cảm thấy có hồi tưởng cũng chẳng khác gì. Nơi kinh khủng này hơn mười năm qua không hề thay đổi, năng lực cũng em không thể hồi tưởng sâu như vậy.]

Ác linh Đỗ Duy không nói, chỉ tay về phía phong thư.

“Tao cho mày sức mạnh.”

Phong thư khẽ run lên. Có một vết nứt trên bề mặt của nó. Nhận được buff từ ác linh Đỗ Duy, lần này phong thư thật sự hồi tưởng một số thông tin.

[Master, suy đoán của ngài đúng. Cánh cổng địa ngục này là cánh cửa mà Ryan Hamel đã từng đi qua, có vẻ nó

khác với cánh cửa địa ngục mà ngài từng thấy.]

【Khi Ryan Hamel tìm đến nơi này hơn 20 năm trước, cánh cửa chưa bao giờ đóng lại, sau khi bước vào không biết gặp phải nguy hiểm gì, thân thể gã gần như bị đánh nát.]

【Gã đóng cửa lại và sử dụng năng lực của mình, lạy Chúa, năng lực của gã hóa ra lại là muốn gì được nấy.]

Sát khí hiện lên trong mắt của ác linh Đỗ Duy.

"Cánh cổng này bị Ryan Hamel đóng lại?"

【Vâng, Master, trước khi gã đến cổng luôn mở.]

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nắm chặt tay, cố gắng bóp nát cánh cổng địa ngục.

"Phía sau cánh cổng địa ngục là Ma Thần."

"Cánh cửa này chưa từng đóng, có nghĩa là đã có thứ chạy ra khỏi đây. Ngoài ra, đây là New York, nơi tôi xuất hiện lần đầu tiên."

[Ý ngài là, ngài bị ma quỷ tính kế?]

Ác linh Đỗ Duy lắc đầu: "Không phải Ma Thần, mà là cái gọi là các Vidar. Cánh cửa này không nhất định là cổng địa ngục."

Nói xong, nó thêm một câu: "Chúng phải chết."

[Ngài… kẻ thù của ngài, có rất nhiều…]

Ác linh Đỗ Duy nhìn cánh cổng quái dị, nó muốn mở ra xem bên trong có thứ gì. Nhưng trong lòng lại không muốn như vậy.

Bản năng nói với nó nếu mở cửa, nó sẽ trở nên cực kỳ thụ động.

“Trước mặc kệ nơi này, so với Vidar, Ma Thần còn đỡ tởm hơn.”

Ác linh Đỗ Duy rất bất an. Nó phải giết các Vidar. Dù chết rồi cũng phải lôi ra quất xác, nghiền thành cặn bã. Đúng lúc đó, phong thư hỏi: **[Nhưng Master, Vidar không phải sợ ngài nên đã cắt đứt mọi liên lạc rồi sao?]**

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Cho nên tao muốn điều động ác linh khắp thế giới đi tìm vị trí của Vidar. Cho dù là Ma Thần báo tin cho tao, tao cũng sẽ gạt đi thù hận, cùng giết các Vidar.”

Chương 732: Cho thế giới chút hy vọng

[Master, phong thư có nghe nhầm không? Ngài muốn điều động ác linh trên toàn thế giới? Chỉ để tìm cái gọi là Vidar?]

Phong thư sững sờ. Master của nó đã đáng sợ đến mức như vậy từ khi nào?

Lần trước đồng hóa Ma Thần, cũng đâu có nói sẽ điều động ác linh toàn thế giới. Bởi lẽ tổng số ác linh trên toàn thế giới không phải là một con số nhỏ. Hơn nữa lũ ma quỷ đó không có khả năng tự nhận thức; như Phong thư, Freddy, và Quỷ Khoá Puton đều là ngoại lệ. Chúng sẽ không chạy đến vẫy đuôi vui mừng, liếm chó chỉ vì ác linh Đỗ Duy đã ra lệnh.

Nếu không, phong thư đâu còn chỗ đứng?

Vào thời điểm này, Phong thư nhìn ác linh Đỗ Duy. Nó thầm nghĩ: **[Master ơi Master, trước kia phong thư thổi phồng ngài là vua của ác linh và kẻ ác hủy diệt thế giới, đó chỉ là muốn nịnh ngài thôi. Cả em cũng biết đó chỉ là thổi phồng, ngài sẽ không thực sự bị em tẩy não nghĩ mình chính là vua của ác linh? Lũ ngốc dó sao biết nghe lời ngài…]**

Trong đầu nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng phong thư vẫn chém tung nóc.

[Không hổ là ngài! Master ác linh, trên thế giới này, ngài hoàn toàn là bất khả chiến bại, những ác linh kia nên đến quỳ xuống liếm ngài, dù sao ngài cũng là vua của ác

linh, chúa tể của vạn vật, làm chó của ngài chính là phúc khí của bọn họ tu từ kiếp trước.]

Nếu những ác linh đó có ý thức, thì khi biết rằng phong thư nói như vậy, sợ rằng chúng sẽ điên cuồng lao lên xé xác phong thư. Khi chúng rơi vào tay của Đỗ Duy, sẽ sống không bằng chết còn hơn sống, chỉ có thể làm nô lệ.

Nhưng dù thế nào thì, sống nhục còn hơn chết vinh.

Nhưng nếu rơi vào tay ác linh Đỗ Duy thì hehe…

Ác linh Đỗ Duy không quan tâm đến suy nghĩ của phong thư. Nó nhìn xuống cánh cổng bên dưới.

Đôi mắt hắn sâu lắng. Ngay sau đó, đang bay thẳng trên không trung.

Phong thư đi theo sau nó, càng ngày càng lên.

Cuối cùng nó đi qua trần của địa cung, cứ như xuyên qua bong bóng, đến bầu trời đêm của thành phố New York.

Đến giờ phút này, ác linh Đỗ Duy mới phát hiện. Nơi mà nó xuất hiện chính là công viên giải trí ở thành phố New York, địa điểm ban đầu của Ngôi nhà kinh dị.

Tất cả các câu trả lời giờ trở nên rõ ràng. Ngày xưa Ryan Hamel cùng một thành viên của Vanity đến New York, và sau đó bước vào cánh cổng. Kết quả là Ryan Hamel bị thương nặng. Sau khi bước ra, vì một lý do nào đó lại trở mặt thành thù với người của Vanity.

Hai bên đánh nhau. Ryan Hamel lúc đó đã bị thương rất nặng, sau khi giết chết đối thủ, y gắng gượng đi đến nhà thờ lúc nó chưa trở thành Bệnh viện Tâm thần Hill.

Cuối cùng, y chết ở đó. Hơn nữa những thứ mà y thu thập được đều bị đem ra đấu giá sau khi nhà thờ bị phá hủy.

Nhưng đây không phải là bắt đầu câu chuyện. Thay vào đó, nó là phần cuối của câu chuyện.

Ác linh Đỗ Duy lơ lửng trên thành phố New York. Không ai có thể nhìn thấy nó.

Ánh trăng sáng bị mây đen che khuất, cứ như là bóng tối.

“Tôi nói rồi. Tôi ghét bỏ thế giới này, đến giờ chưa hề thích nổi. Có quá nhiều ác linh trên thế giới này, và một số đứa khiến tôi phát ốm.”

“Bạn bè, người yêu, cấp dưới, một loạt các mối quan hệ giống như xiềng xích, trói chặt tôi trên thế giới này.”

“Nhưng cái này xuất từ bản ý của tôi.”

Giọng điệu của ác linh Đỗ Duy trở nên bình tĩnh hơn. Ánh mắt của nó không lạnh lùng đến vậy. Vào lúc này, bên ác linh cũng ngang ngửa bên con người. Nó cùng hắn đưa ra quyết định cùng lúc.

“Hãy cho thế giới một chút hy vọng, dù chỉ là tạm thời.”

Nói là làm liền.

Ác linh Đỗ Duy vươn tay phải ra.

Năng lực Đánh Dấu được phát động ngay lập tức. Cảm giác kinh hoàng chưa từng có cứ như sát nhập vào từng sợi không khí. Bầu trời đêm trở nên im lặng chết chóc.

Xung quanh dày đặc, nồng nặc…

- Ầm ầm…

Một tiếng sấm và tia chớp xẹt qua bầu trời New York.

Tia sét kéo dài vài km, như thể nổi điên.

- Ào ào…

Mưa như trút nước.

Vào lúc này, vô số người dân ở thành phố New York bị đánh thức lúc đang ngủ.

Phố đèn đỏ…

Tom và Cha Tony vừa chơi gái xong, đang chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi. Bất chợt mắc mưa, cả hai cùng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Đột ngột dường như họ thấy có thứ gì đó đen kịt đang vặn vẹo trên bầu trời đêm.

"Đó là gì?"

…

Sợi tơ đen dày đặc dường như cùng với cơn mưa nặng hạt phủ xuống bầu trời đêm New York. Vô số sợi tơ thật sự bao trùm tất cả bóng tối.

Ác linh Đỗ Duy nhìn lên. Đôi mắt nó lạnh lùng.

Ngay sau đó, có những khuôn mặt người quỷ dị xuất hiện xung quanh nó, từng cái đều khát vọng muốn trùm lên mặt của nó.

Nhưng ác linh Đỗ Duy chỉ cần trừng mắt, thì những gương mặt xa lạ đó đã run rẩy, không dám lại gần.

"Một khi mặt nạ được đeo vào, rất khó để cởi ra."

"Và tao đã mất rất nhiều thời gian để làm hỏng chiếc mặt nạ của mình. Lũ sâu kiến tầm thường chúng mày cũng muốn đeo nó lên mặt tao sao?"

Ác linh Đỗ Duy giễu cợt. Nó duỗi tay trái ra. Năng lực tay trong tay bạn ơi được phát động. Dù là tơ đen dày đặc, hay những khuôn mặt người, tất cả đều yên tĩnh.

Ngay sau đó, ác linh Đỗ Duy nheo mắt một cái.

Những tồn tại đó dường như cảm nhận được nó sẽ làm gì, hay nói cách khác là do một ý chí nào đó tác động đến chúng,

chúng muốn chạy trốn.

“Muộn rồi.”

Ác linh Đỗ Duy nói: “Khi tao tỉnh lại, vạn vật đều nên trở thành cát bụi.”

Nói xong, con ngươi của ác linh Đỗ Duy co lại. Những dao động vô hình lấy nó làm tâm nhanh chóng lan tràn giống như những con sóng. Bất cứ nơi nào sóng đi qua, ngay cả bầu trời đêm cũng đóng băng.

Thành phố New York bên dưới cũng bị đóng băng.

Không thể tưởng tượng nổi, nhưng mọi thứ nó có thể nhìn thấy đều không thể thoát khỏi năng lực định trụ của nó.

Làm xong những thứ này, ác linh Đỗ Duy ngoắc tay. Những sợi tơ đen dày đặc đó chui thẳng vào dưới thân nó, tạo thành một ngai vàng.

Ác linh Đỗ Duy ngồi trên đó. Trong giây tiếp theo, nhiều sợi tơ đen chìm vào khoảng không. Nhưng nguồn gốc là ngai vàng dưới nó.

Còn về những khuôn mặt ma quỷ, ác linh Đỗ Duy hình như cảm thấy thú vị, vừa đưa tay ra, trong tay hiện ra một gương mặt bằng phẳng thuần khiết không có ngũ quan. Về những gương mặt còn lại, tất cả đều vụt sáng rồi biến mất nhanh chóng.

…

Thành phố Essegrin.

Trong một biệt thự sát ngoại ô.

Gia đình Jobs gần đây đã bị tra tấn bởi lũ ác linh.

Từ khi dọn đến căn nhà này, bọn họ đã phát hiện trong nhà có một ác linh vô cùng đáng sợ, cho dù có dọn nhà cũng

không có tác dụng gì. Vị linh mục của nhà thờ nói với họ rằng chỉ có thể ở nhà chờ Người Đuổi Quỷ đến, trốn đi cũng vô ích.

Nhưng giờ Jobs bị tra tấn sắp phát điên rồi. Anh vòng tay ôm con gái, đứng trong nhà, rồi hét về phía cửa: "Đéo! Cút đi, đừng hại con gái tao, nếu mày muốn linh hồn tao thì cứ lấy, nhưng đừng hòng lấy con gái của tao đi."

Ở cửa, có bóng tối đang lan rộng. Nhưng anh không thể nhìn thấy một ác linh với thân hình ướt sũng nhưng mái tóc khô héo dựng ngược tại trần nhà trên đầu anh, có những lọn tóc quấn quanh cổ con gái anh.

"Bố ơi, con lạnh quá…"

Đúng lúc này, một sợi tơ mỏng màu đen trồi lên từ khoảng không, rồi xuyên thẳng vào đầu ác linh.

Sau đó nó run rẩy, những lọn tóc quấn quanh người con gái của Jobs tự động buông ra.

Đồng thời, nó cũng chìm vào trần nhà.

Chương 733: Viết đoạn kết

Ác linh đã rời khỏi biệt thự của Steve Jobs. Nó ra đường.

Lúc này, trong màn đêm sâu thẳm, xung quanh không một bóng người. Con người không thể nhìn thấy những ác linh.

Hunter có thể chưa hẳn là người. Nhưng vào lúc này, hơn trên đường phố Essegrin có rất nhiều ác linh xuất hiện. Những ác linh đó đều có một dấu hiệu thống nhất. Chúng đều bị một sợi tơ đen đâm xuyên qua.

…

Nhà của Jobs.

Cô con gái ngẩng đầu nhìn bố, rụt rè nói: "Bố ơi, con không thấy lạnh nữa".

…

Thành phố Massas.

Nơi này từ lâu đã bị ác linh Đỗ Duy san bằng. Thảm thực vật đã phát triển trên vùng đất trống ban đầu.

Nhưng trên khu đất hoang này, vẫn có những tồn tại quỷ dị đang hoạt động. Một tấm biển đã bị vỡ nát từ lâu có thể mơ hồ nhận ra dòng chữ Ngôi nhà kinh dị.

Có rất nhiều ác linh tụ tập xung quanh. Một cô gái nước ngoài nhỏ nhắn mặc váy tầng loang lổ vết máu. Một cái xác giống như xác ướp ngã trên mặt đất.

Nhưng nếu từ trên cao nhìn xuống, lấy tấm biển là trung tâm, có rất nhiều mảnh vỡ của tòa nhà đang tập hợp.

Ngôi nhà kinh dị đó…

Hay nói tồn tại khủng khiếp đã từng trở thành thảm họa, vô tri vô giác bất ngờ đã tái sinh.

Nhưng lần này, một sợi tơ mỏng màu đen xuất hiện. Trực tiếp chìm vào biển hiệu của Ngôi nhà kinh dị.

- RẦM…

Đống đổ nát của các tòa nhà xung quanh bắt đầu điên cuồng run rẩy, từng miệng một nổi lên.

Bùn và bụi bặm bay tung tóe. Cuối cùng thì đống đổ nát cũng gom lại.

Nó đã trở thành một tòa nhà khổng lồ. Tấm biển tự động bay và treo trên cửa tòa nhà.

Và sau đó, Ngôi nhà kinh dị này đã biến mất.

…

Công viên giải trí thành phố Markey.

Nhân viên tuần tra đang ngáp dài, chờ hết ca. Nhưng khi họ tuần tra hạng mục Ngôi nhà kinh dị trong công viên giải trí. Thì người nào cũng đều trừng mắt kinh ngạc.

Một ngôi nhà kinh dị đổ nát, vô cùng quỷ dị đã thay thế cho tòa nhà cũ ban đầu.

“Trời ạ, tình huống gì đây?”

“Ngôi nhà kinh dị sao lại thành ra thế này?”

“Ai đó dời đến đây sao?”

Nhưng giây kế tiếp, thứ phá vỡ tam quan của họ đã xảy ra.

Sau khi Ngôi nhà kinh dị tan nát xuất hiện, nó không ở đây quá lâu, chỉ trong tích tắc đã biến mất không tăm tích.

Mà tại chỗ…

Nhưng chỉ còn lại một hố sâu có bán kính ba bốn trăm mét.

Chuyện như thế này không chỉ xảy ra ở thành phố Markey, mà ở các thành phố khác, bất cứ nơi nào có công viên giải trí, Ngôi nhà kinh dị đều được ghé thăm.

Nếu có ngôi nhà kinh dị, thì nó sẽ thay thế. Nếu không, thì sẽ chào đón nó.

Và mỗi khi nó xuất hiện, hơi thở của nó lại trở nên kinh hoàng hơn. Hơn nữa, một số thông tin cũng được truyền trở lại nguồn sợi tơ đó.

…

San Polia.

Đây là tổng bộ của giáo hội.

Tương tự, vì sự tồn tại của Máu của Jesus, nơi đây đã trở thành nơi an toàn nhất sau nhà của Đỗ Duy. Những ác linh không thể sinh ra ở đây.

Nhưng vào thời điểm này, trên vũng máu trên bệ thờ sâu dưới lòng đất.

Hunter Kane, và 3 Hunter khác, hoàn toàn không thể ngồi yên sau khi nhận được tin báo từ những Người Đuổi Quỷ ở nhiều nơi.

“Tình hình thế nào? Có tin từ Người Đuổi Quỷ của giáo hội rằng các ác linh trong Thành phố Markey đều gần như phát điên, chúng chạy hết ra ngoài.”

“Ở Essegrin cũng vậy.”

“Tất cả những ác linh trong Thành phố Yard cũng lang thang khắp nơi.”

“Ma linh, quỷ dị cũng du đãng khắp nơi.”

“Thế giới này bị làm sao vậy? Chẳng lẽ sắp bị huỷ diệt, thật sự không còn chút hy vọng nào nữa sao?”

“Mọi người bình tĩnh đi, đây là sự thay đổi nghiêm trọng nhất mà giáo hội phải đối mặt kể từ khi ra đời.”

“Ác linh khắp thiên hạ dường như đều bị một ý chí thống nhất, làm chuyện gì tôi cũng không biết, nhưng tin tốt là hiện tại chưa có ai chết vì chuyện này.”

Chúa Kane mắt đỏ hoe.

Anh tôi nghiến răng nói: “Nhưng chúng tôi không thể ngồi chờ chết được. Chúng tôi không thể cầu trời giáng xuống thế giới này để chấm dứt tất cả những chuyện này, bởi vì điều đó là vô ích. Hãy để tất cả những kẻ săn lùng bí mật ở trong khác.” lực lượng bắt đầu. “

Những Hunter khác trầm mặc.

“Thật phải làm như vậy sao? Hãy cho chúng tôi thêm chút thời gian, chúng tôi có thể nhận được nhiều thứ hơn như Máu của Jesus.”

Một Hunter chỉ vào một con mắt trong ao máu và nói: “Đã có người thành công, chỉ cần kéo dài thêm một thời gian, chúng tôi có thể sử dụng thứ có nguồn gốc từ Ma Thần này để tiêu diệt tất cả các ác linh.”

Vẻ mặt của Kane đầy bí hiểm. Dị biến không chỉ tác động vào một thành phố riêng lẻ, mà là toàn thế giới.

“Một mình tôi nói không tính, liên hệ với ngài Phelan, chúng tôi cần ý kiến của Giáo hoàng.”

“Các người có tin tức gì từ Công tước không?”

Ai đó đáp: “Không, không có tin tức nào đến từ New York. Có Công tước ở đó, chắc sẽ không có rắc rối nào xảy ra.”

Kane thở phào nhẹ nhõm: “Hãy thông báo cho Công tước, không… cá nhân tôi thông báo với anh ấy rằng thế giới cần anh ấy…”

…

Trên vùng biển quốc tế, có một con tàu đang ra khơi.

Người thủy thủ cởi trần mặc quần đùi, đưa tay dụi dụi mắt, cầm ống nhòm nhìn về phía trước.

Cách đó một hải lý, sương mù giăng đầy. Một con tàu rách nát đnag tiến đến. Vẫn có một người đứng trên mũi tàu. Hoặc có lẽ không phải con người. Y trông rất trang trọng trong bộ vest đen, thắt nơ trước ngực ngay ngắn, nhưng sắc mặt vô cùng tái nhợt. Một đôi mắt trống rỗng và chết chóc. Trên tay y cầm một chiếc Đinh Thánh trong.

Nếu có người biết y đang ở đây, sợ rằng sẽ nói ra thân phận của y – Hunter Baroque.

Một Hunter đã kề cận bờ vực ác linh hoá vào 20 năm trước. Vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, y chọn một mình ra khơi, muốn kết thúc cuộc đời buồn bã của mình.

Nhưng cuối cùng, ác linh hoá đã đến nhanh hơn. Trước khi y kịp đâm Đinh Thánh vào tim, thì đã biến thành một tồn tại đáng sợ.

Qua nhiều năm, thứ kinh khủng này đã đi trên biển khơi, và nuốt chửng nhiều sinh mạng.

Và giờ, nó đã gặp phải một mục tiêu mới. Thuỷ thủ đoàn vô cùng sợ hãi khi nhìn thấy nó.

Kính viễn vọng không thể giữ được, rơi xuống đất.

“Đệt! Có tàu ma, tàu ma!”

Trong khi hắn nói chuyện, tàu ma trong nháy mắt ép vào mạn tàu, sương mù đã tràn qua. Những người trên tàu, những người đang ngủ và những người chưa ngủ đều rùng mình. Một cơn ớn lạnh vô cùng đáng sợ trào dâng trong lòng.

Thứ khủng khiếp trong bộ đồ đen vẫn chưa hề di chuyển. Chỉ màn sương đó có thể nuốt chửng mọi thứ. Cũng giống như những gì đã xảy ra trong hai thập kỷ qua.

Nhưng đúng lúc này, một khuôn mặt quỷ dị chỉ có một chiếc mũi, đột nhiên xuất hiện tại đầu thuyền, che đi khuôn mặt của thứ kinh khủng đó.

- Vù…

Màn sương thu nhỏ lại ngay lập tức.

Người đàn ông đáng sợ trong bộ đồ đen vẫn đứng ở mũi tàu, nhưng con tàu rách nát biến mất trong nháy mắt, giống như cách nó xuất hiện.

…

Dưới bầu trời đêm của New York.

Ác linh Đỗ Duy ngồi trên ngai vàng.

Nó lặng lẽ cảm nhận tin nhắn từ đầu kia của vô số sợi chỉ đen dày đặc. Đây là cách để huy động tất cả ác linh trên thế giới để truy tìm Vidar. Nó cũng là nguồn cảm hứng mà nó có được từ việc sử dụng "cuộc gọi ma" trước đây.

"Đã đến lúc viết một cái kết viên mãn cho vấn đề này."

Chương 734: Các ác linh: Vua của chúng mày đã trở về

Vào lúc này, ác linh, tà linh, ma linh, tồn tại quỷ dị trên khắp thế giới đều được điều khiển bởi những sợi tơ đen hoặc bị che bởi những khuôn mặt của con người.

Ý chí của ác linh Đỗ Duy chính là ý muốn của chúng. Theo một nghĩa nào đó, nó… thật sự trở thành vua của những ác linh. Trở thành tồn tại đáng sợ nhất trên thế giới này.

Đáng tiếc là chỉ có phong thư và Shadow nhìn thấy cảnh này. Những tồn tại còn lại đều không biết sự khủng khiếp của ác linh Đỗ Duy lúc này. Họ chỉ biết rằng thế giới đang trên bờ vực của sự tuyệt vọng, và họ chỉ biết rằng tất cả tà ác đang chạy loạn, và vượt khỏi tầm kiểm soát.

Shadow không thể nói. Nó chỉ là cái bóng của tồn tại trước mặt. Có lẽ đây là một vinh dự lớn cho nó.

Còn Phong thư thì đã thấy háo hức rồi và không kìm chế được nữa.

[Master vĩ đại, giờ phút này, ngài chính là vua của ác linh. Ác linh khắp thiên hạ hãy hoan hô tên thật của ngài. Sự hủy diệt của thế giới đều nằm trong một ý niệm của ngài.]

[Nhưng sự vĩ đại của ngài, sự khủng khiếp của ngài, lại không ai biết.]

Ác linh Đỗ Duy không đáp.

Phong thư rất muốn hét lớn với lũ ác linh: *Vua của chúng mày đã trở về.*

Phải thừa nhận rằng ác linh Đỗ Duy có năng lực hủy diệt thế giới. Chỉ cần nó muốn, một ý niệm thôi là tất cả các ác linh trên toàn thế giới sẽ thống nhất lại tiêu diệt tất cả sinh mạng và mọi thứ có thể nhìn thấy.

Khiến thế giới đến đêm chung kết.

Nhưng ác linh Đỗ Duy không có ý đó, nếu nó thực sự muốn hủy diệt thế giới, tại sao phải đợi đến bây giờ.

Giây tiếp theo, nó lấy ra một cây bút.

Đó là cây bút của Malphas. Cây bút này dường như cũng cảm nhận được sự kinh hãi của ác linh Đỗ Duy, loại lực lượng áp chế đó, ép cây bút của Ma Thần bất cứ lúc nào cũng có thể cắn trả, chỉ cam nguyện cúi đầu. Cây bút của Malphas không dám nhúc nhích.

Ác linh Đỗ Duy không hề làm gì. Nó không quan tâm đến phản ứng của cây bút của Malphas.

Vừa cầm bút, vừa viết một nhóm quy tắc.

"Thế giới này đầy rẫy tuyệt vọng, tồn tại ẩn giấu trong bóng tối giống như một thanh kiếm sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào, ngang nhiên đe dọa sinh mạng."

"Tôi rất ghét chuyện đó."

"Vì vậy, bây giờ tôi cho thế giới một chút hy vọng."

"Quy tắc như sau: Tay trái của tôi, năng lực của nó tượng trưng cho bình yên vô sự. Vào lúc này, những ác linh trên thế giới đang bị tôi thống trị. Chúng sẽ vĩnh viễn cố định với tay trái của tôi, chỉ cần tôi chưa chết, chúng sẽ vĩnh viễn yên lặng."

Viết xong, cây bút của Malphas lập tức nứt gãy.

Ác linh Đỗ Duy không quan tâm, tùy ý ném vào về phía phong thư, cắm vào lỗ mở của phong thư.

Cây bút này đã vô dụng với nó. Mục đích của quy tắc này là để cho tất cả mọi người, tất cả Hunter lấy hơi.

Những ác linh đó sẽ trở thành công cụ của ác linh Đỗ Duy. Các ác linh trên toàn thế giới phải hành động theo ý muốn của nó.

Nhưng cũng chỉ đến thế, những ác linh sinh ra sau này sẽ không bị ảnh hưởng bởi quy luật này. Nếu muốn tiêu diệt hoàn toàn ác linh, trừ khi giải quyết được đầu nguồn là 72 Ma Thần của Solomon, giết hết tất cả tồn tại tà ác mà thế giới này không nên có. Thậm chí còn bao gồm cả ác linh Đỗ Duy.

Nó không thể nào làm loại chuyện đó. Nói không chừng đây là chút thiện ý của ác linh Đỗ Duy. Nhưng đối đãi với ác linh, lại hoàn toàn ác ý và lợi dụng.

Công cụ là vật tiêu hao, cũng có thể được sử dụng như một chất bổ sung để tăng cường sức mạnh.

Vào lúc này, tầm nhìn của ác linh Đỗ Duy là một tầm nhìn vĩ mô được chia sẻ với tất cả ác linh trên toàn thế giới.

Quân đoàn ác linh vì thế được hình thành.

…

Đảo Falouis.

Nói là đảo nhưng thực chất nó là một hòn đảo nhỏ nơi san hô tụ họp và phát triển thành.

Hơn hai mươi năm trước, các đảo san hô ở đây chưa hình thành. Ở nơi sâu nhất được bao quanh bởi vô số san hô, nó tối

tăm và lạnh lẽo, quanh năm không có chút ánh sáng chiếu tới. Mỗi san hô lớn lên với một xác chết làm phân bón.

Nhưng dưới một tầm nhìn khác, hãy nhìn vào bên trong. Một thứ kỳ quái, như thể chỉ có một chiều không gian trong ảo tượng bắt nguồn từ đó. Nó rất giống với không gian ma quái của tranh sơn dầu.

Nhưng trong đó, hoàn toàn trắng bệch. Cả không gian này đều có một tông màu trắng cơ bản, nhìn không thấy phần cuối. Bởi vì ngay cả phần cuối cũng là màu trắng. Màu trắng tượng trưng cho sự thánh thiện, nhưng ở đây là sự tuyệt vọng.

Đột nhiên những chấm đen cực kỳ không hài hòa được phóng đại trong thế giới màu trắng này.

Một ác linh với sợi tơ đen đâm vào sau đầu dùng một phương thức khôn lường đã chui vào không gian này.

Ngay sau đó, hết ác linh này đến ác linh khác xuất hiện.

Có tà linh, ma linh…

Ngôi nhà kinh dị vừa mới hồi phục cũng đến đây với không biết bao nhiêu là quỷ dị.

Chúng dày đặc và có vô số kể. Nhưng ngay cả như vậy, cũng chỉ nhét vào không gian màu trắng tuyệt vọng này thêm một khối tròn đen lớn mà thôi.

- Ào ào…

Như thể âm thanh của thủy triều.

Một gương mặt trắng bệch lộ ra vì vòng tròn lớn ác linh xuất hiện. Gương mặt nhìn không ra ngũ quan, vì nó rất mờ. Đó chính là Vidar.

Đồng thời, nó cũng là thủ phạm giết Ryan Hamel, cũng là sự tồn tại thoát khỏi cổng địa ngục.

Gần 20 năm tích lũy kéo dài càng khiến nó trở nên đáng sợ hơn.

Hơn nữa Vidar xuất hiện từ thời hiện đại, tổ chức tà giáo này đã tồn tại hàng nghìn năm, hơn nữa luôn cố gắng liên lạc với Vidar. Điều đó chứng tỏ rất có thể nó đã lên kế hoạch trốn thoát khỏi cánh cổng địa ngục từ cả ngàn năm trước. Nhưng sau khi chạy ra ngoài, nó lại nằm im.

Cho đến khi Đỗ Duy xuất hiện, giờ nó không còn thể ẩn núp nữa.

Những ác linh và quỷ dị khắp thế giới đều đang tìm kiếm nó, khóa chặt vị trí của nó, nó hoàn toàn bại lộ trước mắt của Đỗ Duy.

Các Vidar, hoặc là gương mặt trắng bệch mở miệng.

Lập tức ác linh bị trục xuất từng đứa một.

Khi ác linh đầu tiên xuất hiện ở đây, thế giới màu trắng đã bị khoá định. Phải trục xuất hết lũ ác linh thì Vidar mới có thể trốn thoát. Nhưng làm thế này cũng vô ích. Bởi ngay sau khi một đám ác linh bị trục xuất biến mất, thì những ác linh mới lại tràn vào.

Hơn nữa lại ngày càng nhiều. Đám ác linh vốn có đặc tính có thể vượt không gian, tất cả ác linh trên khắp thế giới đều đang chui vào đây.

Vidar trục xuất sao nổi?

Hơn nữa ngay sau đó, tất cả ác linh dường như nghe thấy một giọng nói.

Họ đứng im, đều ngẩng đầu nhìn lên trời. Một sợi tơ đen mỏng xuyên qua thế giới màu trắng.

Trong vô hình, có thể nghe thấy tiếng vỡ.

Vào lúc này, một ý chí đáng sợ giáng xuống không gian này.

Đầu tiên là một cái bóng khổng lồ. Không gian này rộng lớn bao nhiêy, thì cái bóng kia lớn bấy nhiêu. Ngay khi xuất hiện, nó đã mang đến một màu sắc mới cho thế giới màu trắng.

Ngay sau đó, thế giới vỡ tan, giống như một tấm gương, với vô số mảnh vụn rơi xuống.

Ngay phía sau, Phong thư loạng choạng bay vào. Freddy cũng theo sau.

Qua những vết nứt vỡ trong không gian này, có thể nhìn thấy một bông hoa khổng lồ, tựa như ảo mộng, với những cánh hoa đang hé mở, dường như bao trùm toàn bộ thế giới.

Vào lúc này, ác linh Đỗ Duy lạnh lùng, lững thững đi đến.

“Tôi còn tưởng Vidar là thứ gì.”

“Hóa ra cũng là Ma Thần.”

Chương 735: Từ lúc bắt đầu câu chuyện, hắn tên là Đỗ Duy

Ác linh Đỗ Duy từ trên cao nhìn xuống. Nó nhìn gương mặt trắng bệch, lạnh lùng nói: “Mày mạnh hơn tao nghĩ rất nhiều, nhưng mày lại ngủ đông ở nơi này. Dù khi tao mới xuất hiện, mày cũng chưa từng xuống tay.”

“Mày chỉ dám trốn ở nơi ma quái này, và dùng Vidar giáo để thử tao.”

“Mày thực sự sợ tao sao?”

Gương mặt trắng bệch chiếm nửa không gian này. Ác linh Đỗ Duy chiếm nửa còn lại. Vai trò của những ác linh đó trong cuộc đối đầu này là một cái nêm.

Định cư thế giới, khiến nó trốn không thoát. Hơn nữa, Đoá Hoa Không Tàn Phai cũng đang quấn lấy không gian này. Nó không thể trốn thoát.

Ngay khi nhìn thấy nó, ác linh Đỗ Duy đã xác định cấp bậc của nó - tứ trụ.

Cũng biết tên thật của nó…

Paimon…

Một trong tứ trụ trong 72 Trụ Ma Thần của Solomon.

Và tương tự nó cũng biết tên thật của ác linh Đỗ Duy.

Gương mặt trắng bệch đó có chút giống với Đỗ Duy. Nó mở miệng, lập tức có tiếng thì thào u ám vang lên. Âm thanh

đó không phải là thứ mà sinh mệnh năng cũng có thể tạo ra được, bởi vì nó đang sáng tỏ khái niệm của mình.

Nếu một người phàm nghe được, nó sẽ trực tiếp nổ thành sương máu. Hơn nữa ác linh Đỗ Duy cũng nhìn ra được sức mạnh thú vị nào đó trong cơ thể đối phương.

Valak…

Và cả Bune…

Thậm chí có một phần sức mạnh của Lamer.

Điều này rất bất thường. 72 Ma Thần của Solomon tồn tại theo khái niệm, hơn nữa cấp bậc của mỗi Ma Thần được phân chia rất rõ ràng. Bởi vì nó là sản phẩm của nỗi sợ hãi nguyên thủy. Nhưng những sức mạnh này đã bị ác linh Đỗ Duy đồng hóa. Ngoài ra, sức mạnh của các Ma Thần còn lại cũng không xuất hiện.

Khi những tiếng xì xào vang lên, sợi dây thừng bện từ các Ma Thần bị đồng hóa trên cổ tay của ác linh Đỗ Duy đã có dấu hiệu phân hủy.

“Hóa ra là như vậy.”

Ác linh Đỗ Duy đột nhiên nhận ra: “Tao đồng hóa Ma Thần, còn mày âm thầm đánh cắp, nhưng trốn trong bóng tối, Lamer đã bị tôi lưu đày. Tao không đồng hóa, chỉ bị nó ảnh hưởng.”

“Cho nên, dù tao đồng hóa bao nhiêu Ma Thần đi chăng nữa, hoặc là đồng hóa 70, hoặc chỉ đồng hóa 71, bởi vì mày hoàn toàn không ở sau cổng địa ngục, mà bí mật trốn ở thời hiện đại.”

Sở dĩ nói số 70 là vì không bao gồm Lamer.

Lamer, là 71.

Kẻ cuối cùng là Paimon.

Ngược lại, nếu ác linh Đỗ Duy tiếp tục đồng hóa, cuối cùng sẽ chỉ là làm không công cho Paimon. Ngay cả Paimon cũng biến đổi thành một gương mặt gần giống với Đỗ Duy, có lẽ cũng đã sớm đánh cắp sức mạnh của ác linh Đỗ Duy.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, ác linh Đỗ Duy không bao giờ có thể đánh bại Paimon.

Trong nháy mắt tất cả trải nghiệm của Đỗ Duy đều được xâu chuỗi. Nhưng không sao, ác linh Đỗ Duy đã từ bỏ việc đồng hóa Ma Thần.

Nó cảm thấy kinh tởm. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cỗ quan tài bên dưới tòa tháp hoàn toàn trái ngược với hành vi ngu dốt của Ma Thần.

Giống như… một sự thỏa hiệp bất lực. Kéo lũ Ma Thần cùng chết.

“Hay là vòng lặp.”

Ác linh Đỗ Duy nói như vậy, nhưng giọng điệu không có gì ngạc nhiên, mà là tuyên bố.

Hiển nhiên nó đã được đoán trước từ lâu.

Ở đối diện, có những bóng ma của Ma Thần đã được đồng hóa bởi ác linh Đỗ Duy, xuất hiện trước mặt Paimon, sức mạnh của những Ma Thần đó được biến thành biểu tượng. Có lẽ, nó có thể làm nhiều hơn là đánh cắp sức mạnh của Ma Thần.

Thu thập toàn bộ 72 Ma Thần thành một thể, cũng có thể đưa Ma Thần bị giam sau cánh cổng địa ngục tới hiện thực.

Tiếng xì xào đột ngột biến mất. Không gian trở nên im lặng chết chóc.

Paimon mở miệng, và toàn bộ thế giới màu trắng đang thu nhỏ lại. Có vẻ như nó đang tức giận, vì kế hoạch đã bị phá vỡ.

Ác linh Đỗ Duy khinh thường cười khẩy, nó nói: "Khi tao phát hiện ra vòng lặp, tao cũng tức giận. Đó là bởi vì tôi cảm thấy rằng tao đã bị khiêu khích, sự tồn tại của tao không nên được xác nhận bởi cái gọi là vòng lặp."

"Quá khứ hay tương lai đối với tao đều vô nghĩa."

"Nếu mày đại biểu cho vòng lặp, vậy thì từ lúc này, tao sẽ phá vỡ vòng lặp."

…

Vào lúc này tại bãi rác ở New York.

Ryan ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ mất mát nhưng cũng có sự phức tạp khó tả. Trong khoảnh khắc này, nhiều ký ức hiện lên trong tâm trí gã. Cơ thể cũng trở nên mờ ảo và trong suốt.

Nhưng… gã nói: "Vòng lặp cuối cùng… không, không còn vòng lặp, tôi biết ở trong tương lai, lúc này tôi không nên khôi phục trí nhớ, chờ chút nữa anh có thể giết chết nó, thực lực của tôi không nên dùng vào lúc này."

Vừa nói, vẻ phức tạp trong mắt của Ryan từ từ biến mất. Sự trầm mặc trên gương mặt gã cũng được thay thế bằng nụ cười. Gã vò đầu bứt tôii: "Quái lạ, sao tôi tự dưng ngẩn người ra."

Vừa nói xong, Ryan nhìn thân thể bán trong suốt của mình mà ngẩn người: "Chết tiệt, tôi gặp quỷ sao? Sao thân thể của tôi lại thành ra thế này?"

Ngay sau đó, cơ thể gã đang nhanh chóng trở lại bình thường.

"Đệt, chủ nhiệm, tôi bị ảo giác!"

Ryan hét lên một tiếng, cả người hoảng hốt xách cuốc, mấy cái túi đều căng phồng, đó toàn là bảo bối do gã đào được. Toàn thân loạng choạng bước ra khỏi trạm trung chuyển rác. Hơn nữa nhìn từ phía sau, khi bộ phận trong suốt cuối cùng trở thành hiện thực, gã mơ hồ nhìn thấy dấu vết của một lá bài Joker.

…

Tại tổng bộ của nhà thờ.

Kane đang rất căng thẳng.

"Chết tiệt, bên ngài công tước đã xảy ra chuyện gì, tại sao hoàn toàn không thể giao tiếp với ngài ấy."

"Những ác linh trên khắp thế giới bỗng dưng biến mất. Là tôi điên hay thế giới đều điên rồi."

…

Trên ngọn núi phủ tuyết trắng, bên ngoài tòa tháp.

Alfalia đứng trên đỉnh núi, đeo mặt nạ, nhìn về phía xa xăm.

Lão cau mày, thì thầm: "Tôi cảm giác được một thứ đáng sợ vừa sinh ra, rốt cuộc là thứ gì? Là ngài sao? Master, ngài thật sự mạnh đến vậy sao?"

"Không… tuyệt đối không thể, ta đã tận mắt nhìn ngài chết."

"Ta thấy ngài bị cái quan tài kia hoá giải hư vô, ngay cả tên thật của ngài cũng bị xóa. Làm sao ngài còn có thể tồn tại?"

"Ta đã nắm giữ phương pháp khoác giáp thành thần, ta sẽ mạnh hơn cả ngài."

Nghĩ đến đây, Alfalia nói với những người khác: "Tôi cảm thấy một tồn tại khủng khiếp, có thể đó là một Ma Thần.

Chúng tôi phải nhanh chóng thực hiện nghi thức khoác giáp thành thần thần, 13 người chúng ta là một chỉnh thể, chỉ có trở thành Ma Thần mới có thể tận hưởng vinh quang thực sự.”

…

Vùng ngoại ô của Thành phố New York.

Matthew đứng dưới mưa. Cuốn sổ đen trong tay lão tuột ra ngoài, lật từng trang một cách điên cuồng.

Ở trang cuối cùng, viết một câu nguệch ngoạc và điên rồ.

[Tôi đã thất bại, nhưng tôi cũng thành công. Tôi không lấy lại được tên thật của mình và bị Ma Thần chiếm đoạt, vì vậy tôi chỉ có thể quay trở lại bằng cách khác.]

[Tôi sẽ để lại một giáo phái, và tên của nó sẽ là Đoá Hoa Không Tàn Phai. Khi bông hoa huyễn hoặc này nở rộ, nó sẽ là bước khởi đầu cho tôi viết lại mọi thứ.]

[Nhưng có nhiều kẻ biết kế hoạch của tôi, cơ hội của tôi rất mỏng manh.]

—— Viết vào năm 1547, do người bị cướp đoạt tên thật.

Chương 736: Bụi bặm

Về quyển sổ da màu đen với những dòng chữ tự động xuất hiện, nó đã thứ mà Matthew lấy ở sau cánh cổng địa ngục từ nhiều năm trước. Ngoài ra, lý do lão có hai cơ thể cũng là vì cổng địa ngục.

Cánh cổng đó rất đặc biệt. Nói đúng hơn là chuyện mà lão đã gặp sau cánh cổng địa ngục rất đặc biệt.

Sau đó Matthew gần như cửu tử nhất sinh, rời khỏi cánh cổng địa ngục, lão có được tất cả những gì hiện có, bao gồm cả cây bút của Malphas, sau đó lão ném cánh cổng địa ngục ra vùng biển quốc tế.

Lúc này, Matthew nhìn dòng chữ trên quyển sổ da đen. Lão nhìn chằm chằm, gần như bị mê hoặc vào dòng chữ viết Đoá Hoa Không Tàn Phai.

Sau đó lão nói: "Ta biết tôn giáo nhỏ này, giờ nó được gọi là Bái công tước giáo, nhưng nếu cuốn sách là sự thật, có thể Bái công tước giáo này có vấn đề."

Dòng chữ trên quyển sổ da đen nói đấy là của công tước. Cũng chính là cái gọi là hy vọng cuối cùng.

Hơn nữa, người trình bày còn nói rằng khi Đoá Hoa Không Tàn Phai nở, hắn sẽ viết lại mọi thứ.

"Ta sẽ giúp ngài lấy lại tên thật, lấy lại tất cả những gì đáng lẽ phải thuộc về ngài."

"Thế giới chết tiệt này, tôi đã chịu đủ rồi."

"Vì Tina, và con gái tôi Vivienne, ta không còn lựa chọn nào khác."

Matthew lấy trong túi ra một chiếc đồng hồ quả quýt cũ sớm đã ngừng quay. Thứ này dường như rất quan trọng đối với lão.

Sau đó, ánh mắt lão trở nên kiên định.

Trên thực tế, có đôi khi Matthew cảm thấy quyển sổ da đen này quá quỷ dị, nhưng lão đã có được quyển sách này hơn trăm năm. Trong cả trăm năm qua, lão đã dựa vào thông tin trong quyển sách này mà kiên trì tới tận bây giờ. Lão cũng muốn hồi sinh vợ con của mình.

Sở dĩ con người được gọi là người. Bởi vì họ là một cá thể phức tạp, cũng là một quần thể phức tạp; đạo đức, luân lý và tình cảm là xiềng xích, nhưng mọi linh hồn đều tình nguyện bị trói buộc. Đó là lý do tại sao dù biết là không thể, vẫn sẽ điên cuồng cố làm cho bằng được.

Matthew liếc nhìn New York từ xa. Toàn thành phố yên tĩnh lạ thường. Nhưng lão lại quay đầu và bỏ đi theo hướng ngược lại.

Có thể Matthew không cảm giác được, sau khi lão hắn đưa ra quyết định, khí tức của quyển sổ da đen đột nhiên im bặt.

……

Tại tòa tháp nằm giữa những ngọn núi phủ đầy tuyết trắng.

Lúc này Alfalia đã phát điên. Nhưng không chỉ lão, mà những người khác trong Vanity cũng đang phát điên.

Thế giới đang thay đổi quá nhanh, đêm còn chưa qua.

Đầu tiên là cảm thấy một tồn tại cực kỳ đáng sợ, có lẽ là Ma Thần đã được sinh ra, sau đó là những cảm giác dị dạng mông lung tràn ngập trong lòng.

Vanity đang đứng ngoài cuộc. Dù chân chính chỉ có 13 thành viên, nhưng có rất nhiều gia đình và tổ chức bị khống

chế như nô lệ.

“Tất cả ác linh đã biến mất?”

Alfalia tự lẩm bẩm.

Bất ngờ kế hoạch khoác giáp thành thần, và nghi lễ biến 13 người thành một chỉnh thể còn chưa triển khai, thì những thay đổi bất thường của thế giới đã khiến họ phải lúng túng.

Nếu không có ác linh trên thế giới, thì cũng không có ma linh.

Vậy họ phải làm gì?

Brand nói: “Bên phía giáo hội sắp nổ tung rồi. Ác linh, tà linh, ma linh, tồn tại quỷ dị, thảm họa, và một số thứ khủng khiếp khác từ khắp nơi trên thế giới đã tập hợp lại với nhau và tham gia vào một trận đại chiến.”

Gascoigne: “Đảo Falouis, trận chiến đó ở đảo Falouis.”

Alfalia âm trầm nói: “Ta biết, khi tồn tại đó được sinh ra, ta đã cảm nhận được vị trí của hắn. Hắn đã nô dịch tất cả những tồn tại tà ác trên thế giới.”

Ai đó hỏi: “Chúng ta sẽ làm gì?”

Mercer thúc giục: “Alfalia, vị kia chính xác là thứ gì? Tại sao hắn có thể nô dịch tất cả ác linh trên thế giới, hắn là Ma Thần? Nhưng tôi chưa bao giờ nghe nói Ma Thần điều khiển lũ ma quỷ này.”

Alfalia nói: “Điều này không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là trận đại chiến kia vẫn chưa kết thúc.”

Nếu như trước đây, Alfalia không chắc rằng thứ đó là Đỗ Duy, hay là Master của Vanity, ngài công tước. Nhưng giờ lão đã chắc chắn 100%.

Bởi vì từ nhiều năm trước, Alfalia nhớ rõ rằng Master đáng sợ của mình đã từng nói rằng hắn ghét thế giới này, một ngày nào đó, hắn sẽ biến thế giới này trở thành dáng vẻ nên có.

Mọi thứ không hài hòa không nên tồn tại.

Alfalia chạm vào chiếc mặt nạ trên mặt, trong lòng cảm xúc lẫn lộn: "Vậy ngài nhất định phải thay đổi thế giới này? Để nó trở về nguyên dạng? Một thế giới bị ngài nô dịch? Hay là một thế giới không có ác linh?"

"Nếu là cái sau, ngay cả Ma Thần cũng không tồn tại…"

Alfalia biết rất rõ rằng dù là cái trước hay cái sau, lão đều không thể chấp nhận.

Là môt phản đồ, một phản đồ chính cống, điều Alfalia lo sợ nhất là sự trở lại của Master, bởi vì lão sẽ bị thanh trừng.

Cho dù không bị thanh trừng, thì sống trong một thế giới không có bất kỳ thứ gì không hài hòa, hay thế lực tà ác tồn tại, thì bọn họ, những Hunter, những kẻ độc tài cấp cao, sẽ sống không bằng chết.

Mất đi sức mạnh thì họ cũng không hơn gì những người ăn xin trên phố. Nếu so sánh họ với một kim tự tháp, thì sức mạnh của họ chính là nền tảng của kim tự tháp, nếu mất đi tảng thì kim tự tháp sẽ sụp đổ.

"Mọi người, nghe lệnh của ta."

Alfalia hít thở sâu và đưa ra quyết định. Lão biết nội bộ của Vanity rất loạn. Nhưng sự tồn tại của 13 mặt nạ sẽ khiến mưu mô và kế hoachh của bất kỳ ai trở nên vô dụng.

Họ là một chỉnh thể.

"Xin ngài ra lệnh."

"Xin ra lệnh, thưa ngài Alfalfa."

“Mọi thứ đều sẽ trở thành cát bụii, chỉ có sự phù phiếm mới tồn tại mãi mãi.”

Mọi người đều cúi đầu bày tỏ sự tôn kính.

Alfalia gật đầu, kiên quyết nói: “Lập tức bắt đầu nghi lễ, chúng ta phải biến thành một chỉnh thể, cướp đoạt sức mạnh của Ma Thần, đồng thời chúng ta cũng phải khoác giáp thành thần. Chúng ta cũng phải chiến, thế giới không cần phải tốt đẹp hơn, nó chỉ cần duy trì hiện trạng là đủ rồi.”

Nói xong, Alfalia lại thầm nói thêm một câu: “Master của ta, ta đã từng tận mắt chứng kiến ngài chết trong quan tài, nhưng hiện tại ta muốn có được sức mạnh mà ngài không thể khống chế, chính tay đưa ngài xuống mồ.”

Ngay khi Alfalia ra lệnh, các nghi lễ mà Vanity đã chuẩn bị đã bắt đầu trước thời hạn.

Ngài Phelan đã nhìn thấy tất cả những điều này. Lão là nội ứng… nhưng không thể tháo mặt nạ.

……

Lúc này, trên đảo Falouis.

Biển đang gầm thét, tạo ra những con sóng lớn liên tục vỗ vào hòn đảo. Rong biển mọc la liệt, hệt như tóc của người chết. Bên dưới đảo san hô, một xác chết đang uốn éo như con đỉa.

Đột nhiên roẹt một tiếng.

Một lỗ hổng bất ngờ được mở ra trên bầu trời phía trên hòn đảo, trông giống như một tấm gương vỡ. Một bóng ma khổng lồ lan tràn từ vết nứt, như thể những xúc tu đang vẫy gọi.

Giọng nói lạnh lùng của một người đàn ông vang lên: “Đây sẽ là mộ của mày không thể trốn thoát.”

Chương 737: Dấu hiệu tà ác

Biển nổi sóng dữ dội. Gió biển điên cuồng gào thét, nhìn chung quanh, cả vùng biển đều bị mây mù bao phủ.Từng tầm nước biển giống như một thúng nước bị khuấy mạnh, tạo thành một xoáy nước. Ở biển hiếm khi xảy ra loại thời tiết cực kỳ xấu như vậy. Nhưng nó vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Paimon là một trong tứ trụ của Ma Thần, nó là một trong những Ma Thần đáng sợ nhất. Hơn nữa, nó còn là tồn tại kinh khủng duy nhất thoát khỏi cánh cổng địa ngục.

Nó đã ẩn núp rất nhiều năm. Bao lâu nay luôn ẩn mình trong bóng tối, chờ đợi sự xuất hiện của Đỗ Duy để thực hiện mục đích của mình.

Nhưng giờ, tình trạng của Paimon khá tệ. Nó đang chiến đấu với ác linh Đỗ Duy, nhưng lại ở thế yếu.

Không phải là nó không muốn trốn, mà là trốn không thoát. Ngay khi nó nhảy đến hiện thực, nó sẽ bị ác linh Đỗ Duy ép vào không gian trắng bệch đó, và khe hở bị phá vỡ sẽ tự động khôi phục lại.

Đóa Hoa Không Tàn Phai cũng đang điên cuồng nuốt chửng không gian này.

Hoặc là giết chết ác linh Đỗ Duy, hoặc là bị ác linh Đỗ Duy giết. Ngoài ra, không có lựa chọn khác. Người thường không thể nhìn thấy trận chiến giữa nó và ác linh Đỗ Duy. Bởi chúng không phải là con người.

Đây là một trận chiến ở cấp độ khác, một cuộc đối đầu về mặt khái niệm. Chỉ có thể tham gia trận chiến này nếu cũng là

tồn tại về mặt khái niệm.

Có tiếng hét, hơi giống tiếng khóc hét của trẻ nhỏ, nhưng cũng giống tiếng hét của phụ nữ.

Tiếng hét đó có sức lan tỏa, nhưng dù không thể nghe thấy, cũng sẽ xuất hiện trong tâm trí và khắc sâu vào ý thức của bạn. Đó là sức mạnh thuộc về Paimon.

Ác linh Đỗ Duy hừ lạnh. Dưới chân nó là mảnh lớn bóng tối, có vô số ác linh đang ảnh hưởng đến không gian này, còn vùng màu trắng đối diện là sân nhà của Paimon.

Dù gì thì Paimon cũng là tứ trụ, rất khó bị giết.

Hơn nữa, Ma Thần trước kia bị ác linh Đỗ Duy đồng hóa, Paimon cũng đã đồng hóa qua, hơn nữa bản thân nó còn là Ma Thần.

Nên cho dù ác linh Đỗ Duy có BUG, hắn cũng không thể giết Paimon trong thời gian ngắn. Hay nói đúng hơn là đánh không chết.

Những Ma Thần bị đồng hóa theo lý thì đã chết hẳn, nhưng chúng lại là tồn tại khái niệm, nên những Ma Thần đó không thể có cái gọi là chết. Lamer bị đày đến không gian vô định cũng giống như vậy. Nó không tồn tại trên thế giới này, nhưng vẫn có khả năng quay trở lại.

Tiếng hét vẫn tiếp tục.

Gương mặt khổng lồ của Paimon chiếm một nửa không gian trắng bệch.

Ác linh Đỗ Duy vươn tay ra, bóng tối sau lưng đang ngọ nguậy. Một bóng ma khổng lồ hiện lên. Cái bóng có đôi mắt đỏ như máu, một tay cầm một con dao phay rất to và một con dao giải phẫu bị gãy.

Là Shadow.

“Định trụ nó cho tao.”

Ác linh Đỗ Duy lạnh lùng nói, Shadow ở trong tay nó bỗng vặn vẹo biến thành một thứ giống như cây lao, phía trên có thứ gì đó xòe ra, giống như một lá cờ.

Giây tiếp theo, nó vung tay ném lao.

Mũi lao biến thành một bóng ma trực tiếp đâm thẳng vào gương mặt khổng lồ của Paimon, đóng đinh chắc chắn vào thế giới trắng bệch khác biệt.

Rắc rắc…

Cây lao đang run rẩy, dưới sức ép của Paimon thì Shadow không thể trụ nổi, ngay sau đó có dấu hiệu biến đổi thành hình dáng ban đầu của Shadow.

Đó là bởi vì cách biệt sức mạnh một trời một vực giữa Shadow và tồn tại có tính khái niệm. Không thể tạo ra nhiều sóng gió.

Giờ bên phe ác linh Đỗ Duy, thứ duy nhất có thể thật sự chống lại Paimon chính là Đóa Hoa Không Tàn Phai.

Nhưng bông hoa vẫn còn ở giai đoạn đang phát triển, hơn nữa cũng không thể kiểm soát được.

Ác linh Đỗ Duy chỉ dùng nó để bao vây không gian không tồn tại trong thế giới thực này, hay nói chính là một cái lồng.Vậy nên ác linh Đỗ Duy chỉ tay vào Shadow đang găm chặt vào không gian trắng bệch, lạnh lùng tuyên bố: “Mày là cái bóng của tao, từ nay về sau mày chính là khái niệm thuộc về tao.”

Ầm ầm.

Vô số ác linh, tà linh, ma linh, thậm chí là cả những tồn tại quỷ dị dị đứng trong vùng tối phía sau Shadow đều trở nên

điên cuồng. Lũ ma quỷ này đã truyền sức mạnh mới vào Shadow.

Còn nó thì được ác linh Đỗ Duy biến thành niệm.

Có thể nói, Shadow sẽ trở thành một loại tương tự như Ma Thần, nhưng lại không phải Ma Thần.

- Phập…

Thế giới trắng bệch bị Shadow hoá thành một mũi lao đóng đinh, giống như một trái tim, bắt đầu đập điên cuồng, những ác linh không ngừng xâm nhập.

Không gian này ngày càng mở rộng.

- Rào rào…

Một cơn mưa lớn ập xuống. Không gian này giống như một cuốn sách, một trang mới được mở ra.

Cuộc đối đầu về khái niệm không có hạn chế thời gian. Những gì bạn thấy, biết trong khoảnh khắc, cũng chỉ trong khoảnh khắc. Nhưng ngay giây tiếp theo, tại một tiết điểm thời gian, cuộc đối đầu có thể diễn ra hoàn toàn trái ngược với những gì bạn biết.

……

Cuộc chiến giữa ác linh Đỗ Duy và Paimon sẽ còn tiếp diễn trong một thời gian dài.

Đây đã là cục diện tốt nhất. Nếu không phải trùng hợp nó từ bỏ đồng hóa với Ma Thần, cho rằng nó là mạnh nhất, thì đợi đến khi việc này hoàn thành, tiêu diệt từng Ma Thần một, thì cục diện sẽ nghiêng hẳn về Paimon. Paimon sẽ trở thành kẻ đáng sợ của 72 Trụ Ma Thần nhất thể.

Không ai có thể đấu nổi, bởi vì tất cả sức mạnh đều xuất xứ từ Ma Thần.

May mà vẫn còn kịp.

……

Vào lúc này, trên ngọn núi phủ tuyết trắng.

Lễ hiến tế đã bắt đầu.

Đức ngài Phelan đang chủ trì mọi việc, buổi lễ này đã được Vanity lên kế hoạch trong nhiều năm. Ngoại trừ 3 người Alfalia, Brand và Gascoigne, các thành viên khác liên tục thay máu.

Một khi buổi lễ hoàn thành, 13 người sẽ hoàn toàn trở thành một chỉnh thể. Hơn nữa mỗi chiếc mặt nạ đã đánh cắp một phần sức mạnh của Ma Thần.

Là một nằm vùng, giờ Phelan rất phiền não. Lão biết một khi nghi lễ hoàn thành, lão sẽ trở thành một tồn tại khác, trí nhớ, năng lực sẽ không còn bí mật. Giống như một trò chơi ghép hình trong đó mọi người đều là một mảnh ghép.

Một khi được đặt lại với nhau, không còn bí mật nào nữa.

Ông là vị giáo hoàng cuối cùng của giáo hội, muốn ngăn cản không cho nghi lễ tiến hành. Nhưng Phelan không thể làm gì được.

Lão đã ở trong Giáo phái Vanity quá lâu, không thể tháo mặt nạ ra nữa. Ngày xưa, khi lão quyết tâm đột nhập vào Vanity, lão đã có giác ngộ hy sinh.

Nhưng… tội ác là một vũng bùn, nó sẽ chỉ khiến con người ta càng ngày càng lún sâu.

Dù bạn có cố tình rơi vào cũng không thể nào thoát ra được.

Là không phản bội nhà thờ, nhưng anh ta không thể phản bội Vanity.

“Tôi thậm chí không thể chết.”

Phelan buồn bã nghĩ.

Đối diện với lão là một bục cao. Alfalia đang đứng trên cùng, giơ hai tay lên cao, tạo thành một động tác kỳ lạ, nhắm về phía bầu trời, nhưng đầu lại rất thấp.

Mặt nạ che đi khuôn mặt của Alfalia, chỉ để lại một đôi mắt, hơn nữa đôi mắt đó cũng toát ra những màu sắc kỳ lạ, trông giống như nham thạch…

Theo những gì lão có thể thấy, tất cả các thành viên của Vanity đều đang theo dõi lão. Khi buổi lễ này kết thúc, chính là khoác giáp thành thần. Buổi lễ sẽ không bao giờ thất bại. Alfalia tự tin, lão có quyền kiểm soát những người khác.

Vào lúc này, buổi lễ đã đến thời điểm quan trọng. Mọi người bước lên bục cao, đứng ở những vị trí khác nhau, ở mỗi vị trí đều có những thứ kỳ dị, hoặc chất nhầy, hoặc vũng máu, hoặc một con cóc.

Mọi người đều niệm những lời giống nhau.

“Cơ thể cuối cùng sẽ thối rữa, linh hồn đúc thành xác ngoài.”

“Mọi thứ, mọi sức mạnh đều sẽ kết hợp lại với nhau.”

“Hoá thành một tồn tại mới.”

“Chúng ta là một phần của nó, và nó là khái niệm mở rộng của chúng ta.”

Chương 738: Bão tố đến rồi

Một khi nghi thức của Vanity bắt đầu, sẽ không thể dừng lại. 13 người cuối cùng sẽ trở thành một chỉnh thể. Hơn nữa toàn bộ điều này sẽ bị chi phối bởi ý chí của Alfalia.

Theo một nghĩa nào đó, 13 người sẽ trở thành một Alfalia mới. Sức mạnh, ý chí, trí nhớ và năng lực của họ đều dồn hết lên thân một "người".

Nghi lễ vẫn đang diễn ra.

Phelan hiện đang đấu tranh, ý chí vẫn đang kháng cự. Lão không muốn để Vanity thành công như vậy, bởi lão là nằm vùng của giáo hội. Chỉ không ngờ thế giới đột nhiên thay đổi, khiến kế hoạch của Alfalia phải tiến hành sớm, làm hỏng kế hoạch chuẩn bị kỹ lưỡng của Phelan.

Nhưng… phản kháng không có mấy tác dụng. Một giọng nói vang lên trong tâm trí của Phelan. Âm thanh như thể thủy triều đang đánh vào bờ, lại giống như một tiếng rên rỉ đau đớn của trinh nữ lúc bị phá trinh.

Ý chí của lão đã bị tan rã trong tích tắc. Toàn thân cũng uốn éo, hoàn toàn không thể kiểm soát được, bụng dạ cồn cào, buồn nôn. Khung cảnh trước mặt trở nên mờ ảo, có tiếng rít chói tai bên tai. Tim đập nhanh đến mức có thể cảm nhận được máu chảy trong mạch khiến huyết áp tăng cao và đầu đau dữ dội.

Lúc này, Phelan đã mất đi ý thức. Chiếc mặt nạ trên mặt lão xuất hiện biến hoá quỷ dị. Chiếc mặt nạ màu xanh đen giống như làm bằng gang, nhưng lúc này lại giống như vật sống, chậm rãi ngọ nguậy. Đầu tiên trên mặt nạ xuất hiện một

số hạt nhỏ. Sau đó, các hạt kéo dài ra khỏi xúc tu, trôi theo gió. Ngoài ra, mặt nạ cũng lồi ra bên ngoài, giống như muốn thoát đi.

Phải biết rằng, khi đeo mặt nạ của Vanity lên, sẽ không thể tháo ra được nữa. Giờ mặt nạ này tự động muốn thoát ra, tất nhiên phải trả cái giá lớn. Bất kỳ sức mạnh nào thu được cũng không thể tự dưng mà có.

Mà ở bên cạnh, những người khác của Vanity, chẳng hạn như Brand, Mercer, Gascoigne… cũng gặp trường hợp tương tự. Nhưng khác với Phelan là những người này không chống lại nghi lễ.

Đối với họ, ý nghĩa của cuộc sống là trở thành một sự tồn tại đáng sợ hơn. Nói cách khác, bản năng khao khát sức mạnh.

Đặc biệt là Mercer, Mercer là kẻ yếu nhất của Vanity. Làm gì có chuyện không vui, giờ gã còn mừng rõ là khác. Giọng nói trong đầu khiến gã phấn khích.

“Tôi cảm thấy mình sắp hoà tan.”

Mercer thì thầm, toàn thân run rẩy, vừa run vừa nói: “Tôi sắp trở thành một chỉnh thể mới rồi. Tôi cảm thấy sức mạnh, sức mạnh vô tận và kiến thức vô tận.”

“Tôi muốn trở thành thần. Tôi muốn dẫn đầu thời đại này.”

Những chiếc mặt nạ mà mọi người đeo trên mặt không ngừng tách ra. Chỉ có một người là khác biệt.

Đó là Gascoigne.

Giọng nói kỳ lạ đó cũng hiện lên trong đầu y. Mặt nạ trên mặt cũng có ngọ nguậy.

Nhưng tách ra?

Nào có, nào có.

Y là hàng giả, thậm chí còn đeo mặt nạ giả.

Gascoigne thật sớm đã chết trong tay Đỗ Duy, giờ y chỉ là một kẻ giả mạo được tạo ra bởi sức mạnh của cân vàng. Chỉ là y không biết, bản chất rất khó thay đổi, người xấu đâu thể bỗng chốc trở thành người tốt. Hàng giả dù giống hàng thật đến thế nào, có thêm bản thân y cũng nghĩ mình là hàng thật, cũng không thể giống những người khác được.

Gascoigne là một quả mìn được Đỗ Duy lén chôn trong Giáo phái Vanity.

Và giờ đã đến lúc mìn nổ.

Gascoigne mở mắt. Y theo dõi sự thay đổi của đồng bọn, rồi nhìn lại chính mình, trong lòng đầy nghi vấn.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Tôi dường như khác với họ?"

"Là do nghi lễ?"

"Hay tôi là người đặc biệt?"

Giọng nói của Gascoigne thu hút sự chú ý của những người khác. Nhưng ngoại trừ Alfalia, những người khác đều không có quyền điều khiển chính mình.

"Gascone… chú…"

Alfalia mở to mắt, hoài nghi nhìn Gascoigne trước mặt.

WTF?

Theo nghi thức, mặt nạ trên khuôn mặt của những người khác đã bắt đầu tách ra, sau đó một cơ thể mới sẽ được hình thành, và ý chí của chính mình sẽ được rót vào đó, sinh ra một Alfalia mới.

Mặt nạ trên khuôn mặt của Gascoigne, tại sao không nhúc nhích?

Gascoigne sửng sốt: “Alfalia, chuyện gì xảy ra? Em… em bị sao vậy?”

Ánh mắt của Alfalia rất nguy hiểm: “Mày không phải Gascoigne.”

“Làm sao có thể, em là Gascoigne!”

“Alfalia, có phải nghi lễ có vấn đề không?”

Y hoàn toàn hoảng loạn.

Alfalia thì rất tức giận.

“Hoặc mày không phải Gascoigne, hoặc mặt nạ trên mặt mày là giả.”

Vừa nói, Alfalia vừa đi về phía Gascoigne. Nhưng mỗi bước đi, đều phải dùng hết sức. Sau khi nghi lễ bắt đầu, những thế lực vô hình đã trói buộc họ.

Lúc này, bầu trời không một gợn mây, hơi se lạnh.

Giọng nói biến mất.

Mặt nạ đã tách khỏi khuôn mặt của những người khác, có sợi tơ đen quấn quanh. Đồng thời lướt về phía Alfalia. Cảm giác gò bó giảm đi rất nhiều. Nhưng mặt khác, cũng có một người nhanh chóng thối rữa thành xương cốt.

Mặt nạ mang lại cho họ tuổi thọ cao, nhưng khi mặt nạ tách ra, nó sẽ lấy đi mọi thứ của họ.

Gascoigne điên cuồng phản kháng.

Y nhìn Alfalia càng ngày càng gần, muốn chạy trốn: “Tránh xa em ra, Alfalia bình tĩnh đi, vì sao anh không cho rằng nghi lễ có vấn đề?”

Alfalia nghiến răng, máu chảy ra từ mắt lão. Lão đã ủ mưu cả trăm năm để chuẩn bị cho nghi lễ. Không ngờ nghi lễ lại bị lỗi.

“Mày thực đáng chết.”

Một chiếc mặt nạ khác bay lơ lửng bên cạnh lão. Một linh hồn khác trở lại bình yên.

Bên cạnh lão, 2 chiếc mặt nạ lơ lửng vờn quanh, những sợi tơ đen rối rắm hội tụ hình thành phác thảo của một bàn tay. Đồng thời, sợi tơ vẫn còn lan tràn.

Khi chúng ta thực sự tập hợp lại là lúc một sinh vật mới ra đời.

Alfalia cuối cùng cũng bước đến trước mặt Gascoigne. Cơ thể của y đã trên bờ vực của sự sụp đổ.

Trong tiếng hét kinh hoàng của Gascoigne, Alfalia ấn tay vào mặt Gascoigne dưới ánh mắt của người khác. Ngón tay cuối cùng móc vào gờ mặt nạ. Chỉ cần dùng lực, mặt nạ đã bị xé ra, mang theo một mảnh da thịt, sau đó là tiếng hét đau đớn của Gascoigne. Toàn bộ khuôn mặt của y đã bị xé toạc. Có thể nhìn thấy xương trắng ở trong cùng.

Alfalia cầm chiếc mặt nạ, bóp chặt. Cuối cùng lão cũng không nén được lửa giận trong lòng, hét lên: “A! A! Sao lại là giả!!! Tại sao!!!”

Ban nãy lão vẫn còn ảo tưởng. Giờ lão hoàn toàn chìm trong lửa giận.

“Mặt nạ này ở đâu! Ở đâu!!!”

Chương 739: Alfalia điên rồi

Tâm lý của Alfalia hoàn toàn suy sụp. Lão không bao giờ nghĩ mình sẽ chịu một đòn nặng như vậy vào lúc lão đắc ý nhất, kiêu ngạo nhất, còn sắp hoàn thành nghi lễ 13 người hợp thành một của Vanity.

Không có mặt nạ, không thể để 13 người trở thành một chỉnh thể. Hơn nữa Alfalia cũng không thể cảm nhận được gương mặt biến mất đang ở đâu. Trước đây, lão luôn cảm thấy mặt nạ của Gascoigne là thật.

Nhưng giờ…

"Á Á Á!"

"Tại sao chuyện này lại xảy ra!!!"

Alfalia gầm lên như một con dã thú. Nghi lễ đã hoàn toàn thất bại. Alfalia đã từng làm nô lệ cho Công tước hàng trăm năm, sau đó lựa chọn phản bội, thậm chí tận mắt chứng kiến cái chết của Công tước. Lão cảm thấy rằng cuối cùng lão đã thoát khỏi cái bóng của người đàn ông đó. Có thể bắt đầu một cuộc sống mới.

Ngày xưa, lão cũng muốn làm chủ thế giới, mọi lời nói và việc làm đều ảnh hưởng đến hướng đi của thế giới. Giờ tất cả đều công dã tràng.

"Ta không cam lòng."

"Ta vẫn còn cơ hội."

"Ta nhất định vẫn còn có cơ hội."

Alfalia bóp chết Gascoigne, muốn xé xác y thành từng mảnh. Nhưng vừa động thủ, xác của Gascoyne đã biến thành ảo ảnh.

“Ngay cả hắn cũng là giả?”

Alfalia vô cùng tức giận, liền quay đầu nhìn những người khác.

Bởi nghi lễ thất bại, mặt nạ rơi xuống, những mặt nạ sắp tách khỏi khuôn mặt của những người khác, cũng có dấu hiệu dần lắng lại.

Nhưng ngoại trừ Phelan thở phào nhẹ nhõm. Những người khác đều rất thất vọng.

Thiếu chút nữa… chỉ thiếu chút nữa chúng có thể trở thành một chỉnh thể, có được sức mạnh mạnh mẽ hơn.

Tâm trạng của Brand rất phức tạp. Ông là một fan cứng của công tước, nhưng ông cũng biết rất rõ bản thân đã dấn thân vào con đường tuyệt vọng, không thể nào quay đầu. Lần trước từ biệt Đỗ Duy, ông biết rằng sau này bản thân và Công tước sẽ hoàn toàn ở thế đối lập.

Nhưng nghi lễ thất bại khiến hắn không biết làm sao. Giống như một chấp niệm nào đó trong đầu bỗng chốc hoá không.

Hơn nữa đúng lúc này, Alfalia âm hiểm, lạnh lùng nhìn những người còn lại, 13 người của Giáo phái Vanity, ngoại trừ Gascoigne đã chết, và những người khác chết vì nghi lễ, ngoài lão ra còn có 9 người.

Phelan và những người khác ớn lạnh khi Alfalia nhìn họ.

“Alfalia, ý ngài là gì?”

“Nghi lễ thất bại, chúng ta đã lỡ khoác giáp thành thần. “

“Bỏ đi, trừ khi tìm được mặt nạ biến mất, còn không thì không thể thành công.”

Alfalia không nói gì. Ánh mắt y lướt qua 2 chiếc mặt nạ đang lơ lửng xung quanh, cơ thể mới đã hình thành đường nét của một bàn tay, đó là một bàn tay rất nhợt nhạt, giống như một cái xác. Nhưng phần còn lại chỉ là đường nét từ những sợi tơ, lại còn có dấu hiệu biến mất.

Alfalia đã phát điên. Mắt lão giật mạnh.

Ngay sau đó, lão xuất hiện ngay trước mặt của Mercer.

Mercer run rẩy: “Đại nhân Alfalia, ngài định làm gì?”

Alfalia không nói, nắm lấy mặt nạ của Mercer. Có một sức mạnh quỷ dị nào đó đang tác dụng. Mercer không thể phản kháng được.

Trơ mắt nhìn Alfalia xé bỏ chiếc mặt nạ trên mặt mình.

“Á…”

Mercer hét lên, mặt bê bết máu thịt, thậm chí các đường nét trên khuôn mặt cũng bị xé toạc, chỉ còn trơ lại xương. Quỷ dị là cơ thể của gã thật sự bắt đầu lão hóa với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường ngay sau khi lớp mặt nạ bị xé ra, mái tóc bạc trắng và rụng dần, làn da cũng đầy nếp nhăn.

Lưng còng, rụng răng, muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại trực tiếp ngã xuống đất.

Alfalia không thèm để ý, ngay khi buông tay, mặt nạ tự động bay lượn bên cạnh lão. Sợi tơ đen quấn lấy nhau, cơ thể chưa định hình dường như được tiêm một sức mạnh mới, lại tràn đầy sức sống.

Một cơ thể mới đang hình thành.

Alfalia đau đớn nói: “Kế hoạch của ta đã bị phá hủy hoàn toàn, nếu mặt nạ vẫn còn, ta cũng không thể đổi lấy một thân xác thối rữa.”

Nhưng cũng chưa hoàn thành, nếu có tất cả 13 mặt nạ ở đó. Nghi lễ sẽ rút hết mọi thứ từ những người này, rồi tập hợp lại thành một chỉnh thể.

Còn thiếu 1 chiếc mặt nạ, giờ chỉ rút ra sức mạnh của chính mặt nạ, hay nói đúng hơn là ma linh trong mặt nạ, cùng với sức mạnh đánh cắp từ Ma Thần.

Sức mạnh của người đeo mặt nạ cũng như sinh mạng và ý chí, không thể bị tước đoạt.

Còn về cái chết của Mercer khi cởi mặt nạ ra là do gã sống quá lâu, khi mang mặt nạ thì không nhìn ra được vấn đề, nhưng nếu làm mất mặt nạ, gã sẽ bị đánh trở lại hình dạng ban đầu. Một con quái vật như Matthew có thể sống hai trăm năm là một trường hợp đặc biệt trên thế giới.

Sau đó Alfalia lại nhìn những người khác. Ai nấy đều rợn tóc gáy, cảm thấy ớn lạnh.

……

Lúc này, ở một nơi rất xa.

Matthew đã đến cổng chính của Bái công tước giáo. Đây là căn cứ của tổ chức tà giáo tín ngưỡng Đỗ Duy này, tiền thân là Đóa Hoa Không Tàn Phai.

Trong cơn bão, Matthew cầm quyển sổ da đen đẩy công ra.

Vừa bước qua cổng, lão nhìn thấy một nhóm người đang quỳ trên mặt đất, tụng niệm giáo lý sùng bái công tước, đang sốt sắng cầu nguyện trước bức tượng cao 3 mét trong giáo đường.

Bức tượng đó là Đỗ Duy đeo mặt nạ. Hơn nữa còn chạm khắc cả phong thư và Shadow.

Froblin là thủ lĩnh của Bái công tước giáo. Vừa nhìn thấy Matthew, anh ta cau mày quát: "Lão là ai? Ai cho lão tự tiện xông vào thánh giáo, mau cút ra ngoài."

Các tín đồ khác cũng đứng dậy, trên mặt mọi người hiện rõ sự giận.

Bái công tước giáo là một tà giáo nhỏ. Hầu hết thành viên là đại gia, họ cực kỳ đoàn kết.

Matthew vươn tay ra. Một con mắt xuất hiện trong lòng bàn tay lão.

Lúc này, mọi người hai mắt đờ đẫn, vô thức.

Sau đó, quyển sách da đen tự động bay ra và rơi vào tay bức tượng, cứ như Đỗ Duy đang cầm quyển sách da đen trên tay, lạnh lùng nhìn về phía xa.

Giây tiếp theo, bức tượng rung chuyển và các vết nứt xuất hiện.

Matthew hơi biến sắc nhưng không có dị động. Thay vào đó, lão hô vang: "Ca ngợi ngài, thưa ngài, thế giới này đang trên bờ vực sụp đổ, tên thật đã mất của ngài đã bị người khác lấy đi."

"Bây giờ, vào thời khắc này, ngài sẽ phủ xuống thế giới này. Ngài sẽ lấy lại tên thật của mình. Lấy lại thân thể của ngài. Hãy lấy lại tất cả những gì ngài nên có, sau đó đưa thế giới chết tiệt này trở lại quỹ đạo."

Ngay sau khi lão đọc xong, toàn bộ bức tượng phát nổ.

Trong sương mù, thấp thoáng bóng dáng một người đàn ông. Ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn, hơi thở kinh người, giống

như một ác quỷ. Y cầm một quyển sổ da màu đen trên tay, trong miệng nói: “Thân thể của ta đã chuẩn bị xong.”

“Ta có thể cảm nhận được nó sắp thành hình.”

Chương 740: Ta sẽ thay thế

Bên trong Bái công tước giáo, giọng nói xuất hiện sau khi bức tượng vỡ tan vừa lạnh lùng lại đáng sợ. Có chút châm biếm trong giọng nói. Giọng nói này giống hệt như Đỗ Duy.

Nhưng giờ Đỗ Duy đã trở thành ác linh Đỗ Duy, và anh ta đang tham gia vào một trận chiến ý niệm với Ma phái.

Vì thế… đó là Hắc Đỗ Duy.

Matthew quỳ trên mặt đất, lão không thấy rõ dáng vẻ của Hắc Đỗ Duy, chỉ thấy hắc khí, cứ như thứ xuất hiện lúc này không phải thực thể.

Nói thừa, Hắc Đỗ Duy vốn không có thực thể.

Matthew rất tò mò không biết cơ thể của "công tước" ở đâu.

Ngay sau đó, Hắc Đỗ Duy nhìn lão, kỳ quái nói: "Trong cơ thể ngươi có sức mạnh của Ma Thần."

Matthew trả lời: "Vâng, đó là sức mạnh mà ta đã đánh cắp."

Hắc Đỗ Duy gật đầu, đặt tay lên đầu của Matthew.

"Vậy giờ vật quy nguyên chủ."

Hắc Đỗ Duy đã rút sức mạnh của Ma Thần từ cơ thể của Matthew. Trên lòng bàn tay phải của nó có thêm một hoa văn con mắt mơ hồ.

Nhưng y cau mày, không hài lòng nói: "Chỉ là một phần thôi sao?"

Sau đó Hắc Đỗ Duy bước vào bóng tối, y có thể cảm nhận sức mạnh mà Matthew đánh cắp không chỉ có chút xíu như vậy, phần sức mạnh còn lại phải nằm trong cơ thể khác.

Cơ thể kia ở đâu?

Đỗ Duy từng hoài nghi, lại không thể xác định, nhưng Hắc Đỗ Duy lại biết rõ. Lúc đó Ma Thần Lamer chưa bị đày, mối liên hệ giữa Hắc Đỗ Duy và Đỗ Duy chưa bị đứt đoạn, nó biết rất nhiều chuyện, nó cũng biết ai đang nằm trong cỗ quan tài còn lại.

Là một cơ thể khác của Matthew, hoặc có lẽ là Matthew khác.

Trước đây thứ tương tự như Máu của Jesus mà Matthew đồng hóa là hình mẫu của một đôi mắt, song đồng song sinh, 2 Matthews được tạo ra.

Một lão già, một người trung niên. Matthew trung niên bị nhốt trong một quan tài đá. Chính Ryan Hamel là người đã làm điều đó.

Đi bộ trong bóng đêm, Hắc Đỗ Duy thì thào: “Cơ thể của ta sắp thành hình rồi.”

Sự xuất hiện của nó không có nghĩa là trốn vào một góc của thế giới này. Mà là quay trở lại quá khứ, từ thời Victoria đến thời hiện đại. Trên thực tế, bản thân thời gian cũng chính là vậy. Những gì đã có trong quá khứ đương nhiên cũng sẽ có ở hiện tại, chỉ là hình thức khác.

Giống như một người xuyên không về quá khứ, nếu có thể sống mãi mãi, nhất định sẽ tồn tại ở thời hiện đại. Đây là một nghịch lý thời gian.

Cùng một thời kỳ, không thể có 2 bản thể giống hệt nhau. Do đó, mới có tin tức bị tước đoạt tên thật như đã ghi trong quyển sổ da màu đen.

Hắc Đỗ Duy thay áo vest và tiếp tục âm thầm rình rập. Chiếc áo vest mà y đổi là của ngài công tước, người đã bị cướp đoạt tên thật.

Nhưng giờ, nó từ bố cục quá khứ đi đến hiện tại, y biết mọi thứ về Đỗ Duy, điều y muốn bây giờ là lấy hết mọi thứ của Đỗ Duy.

……

Giáo hội.

Bầu trời vô cùng u ám.

Đại thánh đường San Polia, trụ sở của giáo hội nơi không có ác linh nào xuất hiện suốt hàng trăm năm, ngày hôm nay đã nghênh đón một tồn tại kinh khủng và tà ác nhất.

Tổng giám mục Skadi quỳ trước tượng thần của Chúa.

Thần tượng rạn nứt. Ông cũng tuyệt vọng…

Tại chỗ này, Kane và những Hunter khác, cũng như những Hunter từ các nơi khác, có hơn 70 người.

70 người này đều có mái đầu bạc, phần lớn đều là người già. Có người còn bị gãy tay, một số người đã mất một con mắt. Nhưng vẻ mặt của mọi người đều rất vô cảm, trong mắt không có một chút cảm xúc.

Trên bầu trời đen kịt, một bóng người xuyên qua bóng tối, càng ngày càng gần bọn họ.

Kane nhìn xung quanh, tất cả những người Hunter đều bình thản.

“Mọi người, chúng ta là một quần thể tuyệt vọng.”

“Một mặt chúng ta đang chiến đấu chống lại những ác linh, mặt khác là chống lại chính chúng ta.”

“Ngay từ đầu, chúng ta không có lựa chọn nào khác ngoài việc đi trên con đường này cho đến lúc chết.”

“Hôm nay, một tồn tại khủng khiếp giáng xuống giáo hội. Có thể tất cả chúng ta sẽ chết, nhưng đây là số phận của chúng ta.”

Tất cả các Hunter không phản ứng nhiều. Mặc dù lời nói của Kane rất khích lệ, nhưng giọng điệu của ông ta quá lạnh lùng, hơn nữa tai hoạ ngầm của ác linh hoá đã khiến anh ta đứng trước bờ vực mất kiểm soát.

Trên thực tế, các Hunter đang ngồi đây đều giống nhau. Ai đó đã nói: “Không cần nói nhiều đâu ngài Kane, khi chúng tôi trở thành Hunter, chúng tôi đã biết điều gì đang chờ đợi chúng tôi.”

Có người nói: “Chúng tôi chọn, nên chúng tôi sẽ gánh chịu.”

Ai đó đã nói: “Bản thân sự tồn tại của Hunter là hy vọng trong tuyệt vọng, nên tất cả những điều tốt đẹp trên đời không liên quan gì đến chúng ta. Chúng ta không cần sự thương hại hay cảm thông, dù có chết cũng không tế bái.”

Kane gật đầu đồng ý. Ông vung tay lên, lạnh giọng quát: “Vậy giờ để chúng ta làm những gì nên làm.”

Tất cả những Hunter đều tiến vào ác linh hoá, họ tấn công cái bóng mờ ảo đang hạ xuống. Có thể nhìn thấy từ xa, cái bóng mờ ảo vừa đưa tay nắm lại.

Đám Hunter bèn mất kiểm soát cơ thể của mình. Bóng dáng của Hắc Đỗ Duy ngày càng hiện rõ. Nó giống như một Ma Thần, lấy hết năng lực của Hunter.

Sau đó, y liếc nhìn Kane. Giống như đang nhìn một con kiến, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc nào. Sau đó, y vượt

qua nhóm Hunter và đi vào một căn phòng bí mật dưới giáo đường.

2 quan tài đá đặt trong mật thất. Hắc Đỗ Duy vẫy tay, nắp quan tài lập tức mở ra.

Matthew trung niên đứng lên, ánh mắt phức tạp nhìn Đỗ Duy trước mặt: “Mày không phải Công tước.”

Hắc Đỗ Duy nói: “Không, ta là Công tước.”

Nói xong, Matthew trung niên nổ thành một đám mây máu.

Trên lòng bàn tay phải của Hắc Đỗ Duy, hoa văn con mắt đó lại mở ra. Có một con mắt khác trong mắt, cũng chính là song đồng.

Hắc Đỗ Duy nói xong, bèn xoay người rời đi: “Cơ thể của ta hình thành.”

Khi nó rời đi, y đưa tay ra rồi vỗ một cái.

Toàn bộ đại thánh đường San Polia sụp đổ. Bụi bay tung tóe khắp nơi, đá vụn bay đầy trời. Mọi người đều kêu rên, và khóc lóc thảm thiết, không biết có bao nhiêu người của giáo hội đã chết trong đó.

……

Đàn thờ dưới lòng đất trong giáo đường cũng bị ảnh hưởng. Hoặc có lẽ cú vỗ này của Hắc Đỗ Duy thực tế là nhắm vào chính đàn thờ.

Toàn bộ đàn thờ vỡ tan tành. Ao máu kia, chính là Máu của Jesus cũng đã bị xóa sổ.

Hắc Đỗ Duy biết Máu của Jesus này là máu của Minette.

……

Tại Châu Âu.

Bên trong một viện bảo tàng.

Alexis nhìn một thanh trường kiếm trước mặt. Đó là một thanh kiếm hiệp sĩ, nhưng trên thực tế nó rất quái dị, nó cũng là thanh trường kiếm do Minette sử dụng. Lúc này thân kiếm run rẩy, cứ như chờ đợi nhiều năm, chỉ là sự xuất hiện của nàng. Đôi mắt của Alexis đỏ ngầu, bị màu đỏ như máu thay thế, vốn dĩ nàng có mái tóc bạch kim, nhưng giờ nhìn lại dường như có một sức quyến rũ khác.

"Vẫn không cản được nó sao?"

Alexis thở dài, nàng và một thân ảnh khác chồng lên nhau. Nàng đưa tay ra nắm lấy chuôi kiếm, một thân ảnh khác cũng duỗi tay ra nắm chặt.

"Đỗ Duy, hiện tại em đã biết tất cả. Nó muốn thay thế anh, bởi vì nó vốn là 72 Trụ Thần Ma của Solomon, cũng đã quấn quít lấy anh quá lâu rồi. Nếu như anh bị nó thay thế, vậy em sẽ đích thân giết chết anh, hoặc là chết cùng anh."

"Về phần thế giới sẽ như thế nào, sẽ không còn liên quan gì đến chúng ta nữa."

Chương 741: Đếm ngược

Phía trên tháp cao, mây đen trong nháy mắt trôi lại gần.

Vanity đã hoàn toàn bị xoá bỏ. Chỉ còn lại Phelan cùng 3-4 người nằm trong vũng máu, mặt mũi bê bết máu, sống chết không rõ.

Mặt nạ của họ đã bị lấy đi. Còn những người còn lại, đã hết tuổi thọ từ lâu, tất cả đều hóa thành tro. Không biết là may hay rủi, Phelan vẫn còn sống, nhưng cơ thể của lão đã rất già, kề cận cái chết.

Tại chỗ này, Alfalia gầm lên: "Sức mạnh, sức mạnh vô tận!"

11 chiếc mặt nạ lơ lửng bên cạnh lão. Tập hợp lại với nhau để tạo thành một cơ thể, cơ thể chỉ còn đầu chưa thành hình.

"Đây sẽ là cơ thể mới của tôi."

Alfalia sắp điên rồi, ý thức của lão đang ở ranh giới của điên cuồng và bình tĩnh.

"Sắp rồi."

"12 chiếc mặt nạ chỉ có thể tạo ra một cơ thể không hoàn hảo, dù nó mục nát thì ta cũng không có lựa chọn nào khác."

Alfalia đưa tay ra, rồi vỗ lên mép mặt nạ đeo trên mặt của mình. Cơ hội duy nhất của lão là khoác giáp thành thần. Gửi gắm hy vọng, hy vọng có thể trở thành Ma Thần, để cho cơ thể không hoàn hảo trở nên hoàn hảo.

Lão đánh cược mọi thứ, đặt cược toàn bộ Vanity. Không còn đường lui.

- Roẹt!

Máu tuôn chảy như xả đập thuỷ điện, Alfalia xé mặt nạ ra, toàn bộ khuôn mặt cũng bị xé toạc. Cơ thể lão ngay lập tức có dấu hiệu lão hóa. Nhưng vẫn còn giữ được một hơi thở, lão có sức mạnh và có thể mạnh mẽ gánh chịu.

Chiếc mặt nạ này đã đeo trên mặt quá lâu, sức mạnh tích tụ cũng rất khủng khiếp, ngay khi bị xé ra thì nó bay lơ lửng trên không, còn cuốn theo 11 chiếc mặt nạ còn lại. Vô số sợi tơ đen giống như sức mạnh truyền vào trong cơ thể không đầu.

Alfalia lộ rõ khát vọng, có lẽ sẽ có kỳ tích. Sau khi bổ sung mặt nạ của lão, phần đầu của cơ thể đang dần thành hình.

"Ta vẫn có thể thành công cho dù không có chiếc mặt nạ cuối cùng!"

"Ta là Alfalia, ta đã chuẩn bị cả trăm năm, ta không thể thất bại."

"Ta sẽ trở thành Ma Thần, và ta sẽ kiểm soát cả thế giới."

Alfalia cười thích thú.

Đầu của cơ thể đã được hình thành, hơn nữa ngũ quan cũng đang hình thành. Dường như khá giống với Đỗ Duy. Hoặc có lẽ là cơ thể do Alfalia tạo ra này vốn dựa trên với hình dáng của Đỗ Duy, nên cơ thể mới giống hệt. Nhưng đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ phía sau Alfalia.

"Người hầu của ta, chú đã làm rất tốt."

"Thật đáng tiếc khi chiếc mặt nạ cuối cùng ở chỗ hắn. Ta không thể thay đổi kết quả này, nếu không thân thể này sẽ hoàn hảo hơn."

Hắc Đỗ Duy vỗ tay, rồi bước ra khỏi bóng tối. Vẻ mặt rất hài lòng. Nhưng Alfalia bị sốc nặng, lão cứng ngắc quay đầu lại một cách khó khăn.

Sau khi nhìn thấy bộ dạng của Hắc Đỗ Duy, lão hoàn toàn suy sụp: “Công tước, sao mày…”

Hắc Đỗ Duy khẽ cau mày, lạnh lùng nói: “Mày nên gọi là Master của em, Alfalia.”

Cơ thể Alfalia run lên khi nghe những lời này. Cũng giống như bản năng, chân lão vô thức khuỵu xuống, gần như quỳ trên mặt đất.

“Không thể, mày đã chết rồi.”

“Sao mày lại còn sống được!”

Hắc Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Ngu xuẩn, là cái gì cho chú cái gan nghĩ rằng ta đã chết?”

Alfalia điên cuồng lắc đầu: “Không thể, mày không thể là hắn, hắn đã chết rồi, ta tận mắt nhìn thấy hắn chết.”

Hắc Đỗ Duy gật đầu, thản nhiên nói: “Hắn đúng là đã chết, nhưng điều đó không quan trọng. Điều quan trọng là ta đã có tất cả mọi thứ của hắn và thay thế hắn từ quá khứ.”

“Dòng thời gian của hắn đã bị tôi an toàn chiếm giữ. Trong quá khứ, người chế tạo mặt nạ là tôi, Master của Vanity cũng là ta.”

“Ta là Master của Carlos. Ta là Công tước trong miệng của mày.”

“Ngay cả tòa tháp này cũng do ta xây dựng.”

Alfalia ngông cuồng cười to: “Không thể nào, mày là giả, ta không tin, làm sao có thể viết lại quá khứ.”

Hắc Đỗ Duy khinh thường giải thích. Y chỉ cảm thấy biểu cảm của Alfalia rất thú vị.

Alfalia xoay người nhào tới.

Hắc Đỗ Duy thấy vậy, y chỉ lắc đầu khinh thường.

- Phụt…

Khoảnh khắc Alfalia chạm vào cơ thể y, cả người lão bèn giống như một quả cầu lửa bị đốt cháy, cháy rừng rực.

“Á Á Á Á!”

Lão đau đớn rên rỉ. Từ thể xác đến tâm hồn, mọi thứ đều cháy.

“Tại sao lại như vậy?”

“Tại sao!”

“Ta vạch kế hoạch nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chỉ là một cú lừa!”

“Lẽ nào ta chỉ là một trò đùa!”

“Master, sao ngài lại độc ác như vậy!”

Giọng của Alfalia cuối cùng cũng im bặt, cả người bị thiêu thành tro.

Một cơn gió thổi qua, thậm chí tàn tro cũng không chạm vào cơ thể.

Vào lúc này, 12 mặt nạ đều biến mất tìm không thấy. Cơ thể mới, hình thể hoàn chỉnh nhưng toát ra mùi thối rữa, gương mặt cũng mờ nhạt không rõ.

Thiếu 1 mặt nạ, sao có thể xây dựng cơ thể hoàn hảo?

Hắc Du Duy lại mỉm cười, y đưa tay ra rồi nắm chặt. Một chiếc mặt nạ trắng bệch xuất hiện trên tay y.

Ngay sau đó, y tiến vào cơ thể đó. Thân ảnh dần chồng lên nhau.

Toàn bộ cơ thể đều run rẩy.

Đúng như Hắc Đỗ Duy đã nói, y quay ngược lại quá khứ, và thay thế tất cả những gì Đỗ Duy đã làm trên dòng thời gian

đó trong quá khứ. Hơn nữa, nyó đã chuẩn bị một cơ thể cho chính nó. Toàn bộ Vanity là con tốt của nó. Thậm chí, y còn để lại thứ gì đó trên cơ thể Carlos.

Y là tạo vật của Ma Thần, là phái sinh của Ma Thần. Y là Hắc Đỗ Duy, cũng là Ma Thần.

Đây cũng chính là lý do Đỗ Duy bước vào cánh cổng địa ngục xuyên không vào thời đại Victoria, nhưng luôn cảm thấy đó là một nút thời gian sai lầm. Bởi vì dòng thời gian của hắn, thực sự đã xảy ra sự cố.

"Nay thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tất cả đều đứng về phía ta."

Hắc Đỗ Duy lạnh lùng và ác độc nói, y đè chiếc mặt nạ vào mặt mình. Khuôn mặt không có ngũ quan bị lớp mặt nạ che khuất. Trông giống hệt như lúc Đỗ Duy đeo mặt nạ, không thể tìm thấy sự khác biệt dù là nhỏ nhất. Nếu khăng khăng muốn nói sự khác biệt, thì chính là khí tức của y luôn luôn có mùi xác thối, giống như một xác chết bước lên từ địa ngục.

Gớm ghiếc và khủng khiếp.

……

Ở một nơi khác.

Trận chiến giữa ác linh Đỗ Duy và Paimon cũng sắp đi đến hồi kết. Nó sắp chiến thắng.

Trong không gian trắng bệch đó, bóng tối đã chiếm giữ 90% diện tích.

Ác linh Đỗ Duy dùng một tay bóp cổ của Paimon, một Ma Thần khái niệm, nhưng sắp bị nó dùng phương thức khái niệm bóp chết.

Vào lúc này, ác linh Đỗ Duy quay đầu, lạnh lùng nhìn về phía xa. Nó nhìn thấy Hắc Đỗ Duy, nhìn thấy tòa tháp phía sau

Hắc Đỗ Duy, cũng nhìn thấy 72 Trụ Ma Thần của Solomon.

Giờ khắc này, thế giới đã thực sự đi đến hồi kết, hay nói cách khác, vòng lặp đã đến hồi kết.

Chương 742: Đại kết cục

Giờ khắc này, Hắc Đỗ Duy mang theo 72 Trụ Ma Thần của Solomon, cùng với tòa tháp cao, hiện lên ngay trước mặt của ác linh Đỗ Duy.

“Lần này ta đã thắng.”

“Nói cách khác chúng ta đã thắng.”

Đằng sau Hắc Đỗ Duy, các Ma Thần đều im lặng, mỗi tồn tại khái niệm vĩ đại đều toát lên một ý chí kinh khủng. Chúng là một loại chất gây ô nhiễm. Về mặt khái niệm, nó sẽ gây ô nhiễm mọi thứ. Tương tự, là khái niệm bất diệt, và chúng là bất tử.

Chúng ta mà Hắc Đỗ Duy đề cập đến là chỉ các Ma Thần. Bởi vì y là đại diện của Ma Thần, hoặc là một vật dẫn của Ma Thần, một phiên bản Đỗ Duy của Ma Thần.

Mà lúc này, ác linh Đỗ Duy thì rất thờ ơ.

“Hắn” cao ngạo, bình tĩnh nói: “Trên đời này không bao giờ có người thắng, mày chỉ là bản sao của tao, dù bản chất của mày là Ma Thần thì đã sao?”

“Nói cho tao biết, mày dựa vào cái gì để thắng?”

Ác linh Đỗ Duy đã bóp chết Paimon. Sau đó, nó chỉ vào tòa tháp phía sau Hắc Đỗ Duy và nói: “Mày nghĩ rằng mày có thể giành chiến thắng nhờ nó?”

“Nó chỉ là một tòa tháp cao.”

Nó chỉ vào 72 Ma Thần của Solomon và nói: “Tao không thừa nhận cái gọi là vòng lặp, cũng không nhận tao trên dòng

thời gian khác, nhưng cho dù thế, trong vòng lặp vô hạn mà mày thừa nhận, các Ma Thần. cũng không thể giết được tao.”

“Vậy mày dựa vào cái gì nghĩ mày có thể thắng?”

Hắc Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Chỉ vì bây giờ tao là Đỗ Duy, tao đã thay thế mày trong tất cả dòng thời gian từ trước đến nay, thứ mày có tao đều có. Tao còn gieo mầm phản bội ở ngay bên cạnh mày.”

“Chính mày đã yêu cầu Carlos xây toà tháp cao này, nhưng đã bị tao trở về quá khứ thay thế. Tòa tháp cao này chính là lăng mộ mà tao chuẩn bị cho mày.”

“Tao mạnh mẽ hơn mày!”

- Ầm ầm!

Toà tháp cao bay lên trời, rồi xuất hiện ngay phía trên Hắc Đỗ Duy.

Ở nơi sâu nhất, quan tài đá khổng lồ mở ra, như thể đó là tiếng gọi của người mẹ, lại giống như tiếng rên của thần chết.

Sức hút rất khủng khiếp, muốn kéo Hắc Đỗ Duy vào trong.

Nếu y thành thân thì ác linh Đỗ Duy chết chắc. Nhưng nó vẫn rất bình tĩnh.

“Tao không thừa nhận sự tồn tại của các vòng lặp, tao phủ nhận quá khứ. Đó là bởi tao khinh thường, bởi vì tao đã nắm chắc tương lai. Đối với tao, từ khi tao xuất hiện trên thế giới này thì đó chính là sự khởi đầu của tao, còn mày đang níu kéo quá khứ mà tôi đã bỏ rơi và phủ định. Vậy mày dựa vào đâu mà nghĩ rằng mày mạnh hơn tao?”

Ác linh Đỗ Duy duỗi tay ra. Như thể nó thật sự nắm được tương lai, toà tháp cao bị dừng ở trên không trung, không thể rơi xuống một phân.

Hắc Đỗ Duy bước tới.

Khái niệm về 72 Trụ Ma Thần đang trấn áp.

Y nói: “Phong thư, mày còn chờ gì nữa!”

Hắc Đỗ Duy đã từng động tay động chân trên tiền kiếp của phong thư, tức là Carlos, biến nó thành một quân cờ đen, rồi đặt ở bên cạnh Đỗ Duy. Chỉ chờ thời cơ, liền hóa thành lưỡi dao sắc bén nhất đâm chết Đỗ Duy.

Phong thư bay ra khỏi túi Đỗ Duy. Nó đang trôi nổi, còn toát lên khí tức quỷ dị.

Ác linh Đỗ Duy thấy vậy không khỏi lắc đầu.

“Mày đúng là ngu không ai bằng. Cách đây rất lâu, tao đã nói với nó rằng nó không có bất kỳ liên hệ nào với Carlos.”

“Nó chính là phong thư. Là người hầu trung thành nhất của tao.”

Phong thư bay lên bay xuống.

[Master ác linh, thằng đần này thật quá ngu ngốc, phong thư có ký ức của Carlos thì đã sao? Phong thư là phong thư, Carlos là Carlos.]

[Ngay cả khi thế giới bị hủy diệt, và thời gian đi đến điểm cuối, phong thư vẫn sẽ là người hầu trung thành nhất của ngài, sẽ chỉ đi cùng ngài cho đến cuối cùng, phong thư sẽ không bao giờ phản bội ngài.]

Hắc Đỗ Duy thấy vậy, nó có chút biến sắc.

Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng trong quá khứ, y đã để lại mầm mống phản bội vào Carlos. Chỉ cần y muốn, phong thư sẽ lập tức phản bội. Nhưng thực tế hoàn toàn khác với những gì y nghĩ. Phong thư chẳng những không phản bội mà ngược lại còn chửi y đần độn.

Tình hình có vẻ hơi mất kiểm soát. Hắc Đỗ Duy cảm thấy hơi kỳ lạ.

Y không dám nhiều lời nữa, trực tiếp tấn công ác linh Đỗ Duy.

“Khoác giáp thành thần.”

Đột ngột tất cả sức mạnh của 72 Trụ Ma Thần của Solomon đều hội tụ vào Hắc Đỗ Duy.

Cả bầu trời như bị xé nát, có sao băng đang rơi. Mưa như trút nước, đại dương sôi sục, sóng thần xuất hiện. Cục diện nghiêng hẳn về một bên.

Hắc Đỗ Duy điều khiển tòa tháp, y muốn giết chết ác linh Đỗ Duy.

Giờ y quá mạnh mẽ, y cũng nói: “Tao đã đến hiện tại từ quá khứ, và tao sẽ quyết định tương lai.”

Ngay khi vừa dứt lời, một dòng thời gian được kéo dài từ quá khứ đến hiện tại. Đó là khái niệm của Đỗ Duy, được viết vào thế giới này.

Về cơ bản, dùng để thay thế.

- Bốp.

Nắm đấm của Hắc Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy đập vào nhau. Cả hai giống như mặt trước và mặt sau của một tấm gương.

Tràn đầy cảm giác hài hoà quỷ dị.

Ác linh Đỗ Duy không nói gì. Cho dù rơi xuống thế yếu, nó cũng không chút hoảng sợ, trong mắt hiện lên vẻ bình tĩnh và cực đoan, như thể trời có sập, vẫn có thể bình tĩnh đối mặt.

Trận chiến kéo dài khá lâu.

……

Trên biển cả.

Sóng lớn ngập trời.

Thành phố gần biển bị bão quét qua.

Những tia sét khổng lồ bao phủ bầu trời.

Trong bóng tối sâu thẳm, bất cứ khi nào tia chớp lóe lên, hai hình bóng giống hệt nhau đều được phản chiếu.

……

Ba Lan…

Trời sáng choang.

Các tà giáo đồ quỳ trên mặt đất, tụng một thứ tiếng nghe không hiểu, chúng đang cầu nguyện.

Vào lúc này, các vị thần giáng thế. Chúng đã nhìn thấy các vị thần thực sự, nhưng họ là những vị thần xấu xa.

Khi vô số người chứng kiến Hắc Đỗ Duy và ác linh Đỗ Duy, ý chí tinh thần của họ đã hoàn toàn bị hủy hoại và chìm trong hỗn loạn.

……

San Polia.

Tòa tháp cao giáng xuống để trấn áp ác linh Đỗ Duy.

Quan tài đá văng ra ngoài, rồi lại phải rút lui bởi một ánh mắt từ ác linh Đỗ Duy.

……

New York.

Tom và Cha Tony vẫn đang chơi gái ở khu đèn đỏ. Chơi đến sáng khiến họ kiệt sức.

Bỗng vào lúc này, Tom mở to mắt nhìn trời: "F*ck! Cha Tony, nhìn xem, trên trời có phải là anh bạn tốt của em không? Cmn em điên rồi sao?"

Cha Tony dụi mắt!

Phía trên bầu trời, ác linh Đỗ Duy đang rơi xuống, toàn thân đẫm máu.

Hắc Đỗ Duy giơ tháp cao, rồi từ trên trời giáng xuống. Y đeo một chiếc mặt nạ.

"Tao đã thắng!"

Phong thư đứng trước mặt của ác linh Đỗ Duy.

[Master, Phong thư trung thành hơn Shadow.]

Nó muốn chiến đấu để ác linh Đỗ Duy có cơ hội thở dốc, nhưng hậu quả là nó vỡ tan tành, chẳng làm được trò trống gì cả. Chiến đấu ở cấp độ này không còn có thể bị tác động bởi bất kỳ ai, dù là 1 con Ma Thần gia nhập cũng vậy.

Trong mắt của ác linh Đỗ Duy hiện lên vẻ đau đớn. Với một cái vẫy tay của nó, những mảnh giấy vụn trở vào túi hắn, nhưng khí tức của phong thư đã biến mất.

Đằng sau nó, Shadow đang điên cuồng run rẩy. Shadow tức giận mở mắt ra, trong đôi mắt đỏ ngầu đó toát ra màu sắc kinh khủng.

Lần đầu tiên từ khi làm cái bóng của Đỗ Duy, Shadow mất kiểm soát. Nó sử dụng hai con dao của mình, biến thành một bóng ma khổng lồ, hoá thanh đại dương đen kịt bay lên trời cao, tràn ngập giận dữ.

Hắc Đỗ Duy lạnh lùng vỗ một phát: "Ngu xuẩn đần độn, mày bị phong thư mắng cho khôn ra hả? Dám tấn công tao sao!"

Nhận cú vỗ này, đại dương đen kịt bị bốc hơi.

Màn sương lơ lửng trên không trung vẫn đang chắn cho ác linh Đỗ Duy. Việc Shadow có trí tuệ hay nhận thức về bản thân đã không còn ý nghĩa. Nó tức giận vì cái chết của phong thư, và vẫn muốn bảo vệ sự an toàn cho Master của mình.

Phong thư làm người hầu, chủ nhục thì thần chết. Shadow giống như một kỵ sĩ, dù chết cũng phải bảo vệ chủ nhân đến giây phút cuối cùng.

"Từ nay về sau, mày sẽ không tồn tại trên đời này."

Giọng của Hắc Đỗ Duy cực kỳ lớn, cũng đầy điểm nhấn kỳ lạ, có vẻ như giọng nói bị trùng lặp, không chỉ có mình y.

"Mọi thứ về mày, tao đều có thể sao chép. Tao muốn phá hủy mọi thứ liên quan đến mày."

"Vậy thì hãy tạo ra một thế giới do tao thống trị, tao chính là mày! Dòng thời gian này sẽ bao trùm quá khứ đến tương lai, mày thất bại rồi, mày sẽ không bao giờ có cơ hội trở mình nữa."

Ác linh Đỗ Duy nôn ra máu. Nó không gánh nổi nữa, ngăn chặn Hắc Đỗ Duy và Ma Thần, cộng thêm toà tháp cao kia đến giờ cũng đã kiệt quệ. Đây là cực hạn rồi.

Vào giờ phút này, một giọng nói trong trẻo vang lên.

"Một con chó hoang không biết từ đâu, lại dám làm càn trước Ryan bệ hạ!"

Sắc mặt của ác linh Đỗ Duy hơi tái, nó nhìn về hướng phát ra giọng nói đó.

Bóng tối bị xé toạc. Ryan đầy khinh thường, mặc áo khoác linh phục màu trắng, từng bước đi tới.

"Chủ nhiệm, em đã để anh đợi."

Ác linh Đỗ Duy nắm chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, khàn giọng nói: “Ryan, chú… chú là…”

Ryan khẽ mỉm cười: “Chủ nhiệm, em biết anh muốn nói gì, nhưng em là Ryan, phân phó của anh, phó chủ nhiệm tương lai của bệnh viện tâm thần Hill, Ryan bệ hạ vĩ đại.”

Hắc Đỗ Duy lạnh lùng nói: “Ryan Hamel, mày đi tìm chết sao?”

“Dù khi mày còn sống cũng éo phải là đối thủ của Ma Thần. Giờ mày từ cõi chết trở về, lại có thể thay đổi được gì?”

Ryan liếc nhìn y, lập tức khạc một cục đờm.

“Đây là giọng điệu mà mày dùng để nói với Ryan bệ hạ?”

“Tao đánh không lại mày, nhưng chỉ cần tao còn thở, mày đừng hòng giết chủ nhiệm.”

Hắc Đỗ Duy cười: “Chỉ dựa vào mày?”

Ryan gật đầu đáp: “Đúng.”

Nói xong, cơ thể gã phát sáng, dần trở nên minh bạch. Trong thân thể gã thấp thoáng một lá bài Joker. Lá bài dần trở nên rõ ràng hơn.

Đúng lúc này, ác linh Đỗ Duy đăm chiêu nói: “Lá bài ước nguyện…”

Hắc Đỗ Duy thờ ơ nói: “Hắn chính là lá bài ước nguyện, trong một vòng lặp nào đó, mày đã chôn một điềm báo trước, nhưng trong vòng lặp thời gian này, Paimon đã được tao thả ra khỏi cổng địa ngục.”

“Cho nên hắn đã chết. Giờ tao sẽ giết hắn một lần nữa.”

“Năng lực đạt muốn gì được nấy cũng chỉ là năng lực, không có gì đáng kể.”

Hắc Đỗ Duy chỉ một cái.

Chân của Ryan lập tức thối rữa. Gã vẫn tỉnh bơ, thản nhiên nói: “Chỉ là ảo giác, tao không thừa nhận thì nó sẽ không tồn tại.”

Đôi chân đó ngay lập tức hồi phục. Ryan lập tức phản tích, gã nói: “Chủ nhiệm của tao là tồn tại mạnh nhất trên thế giới. Bất kể là vào lúc nào, hay đối mặt với nguy cơ gì, anh ấy luôn có sức mạnh để lật ngược tình thế.”

“Anh ấy sẽ không bao giờ thất bại vì anh ấy là Đỗ Duy. Tôi cầu mong tất cả bệnh tật tránh xa anh ấy.”

“Tôi ước tất cả những thứ quái dị đều hoá thành hư vô trước mặt anh ấy.”

“Tôi cầu chúc anh ấy trường sinh bất tử.”

“Tôi ước tất cả mọi thứ trên thế giới này được như anh ấy mong muốn.”

Sức mạnh của Ryan không chỉ chống lại Hắc Đỗ Duy, mà còn hồi phục sức mạnh cho ác linh Đỗ Duy.

Nhưng kỳ là lạ Ryan nói là anh ấy, không phải nó.

Cảm giác tồi tệ của Hắc Đỗ Duy ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn. Y đang lo lắng, y phải giết Ryan càng nhanh càng tốt.

Tòa tháp cao cũng đang trấn áp ác linh Đỗ Duy, ngăn không cho nó trở mình.

Các cuộc tấn công lặp đi lặp lại, khiến Ryan đau đớn. Dù sao Ryan cũng chỉ là một con người. Gã không đánh cắp bất kỳ sức mạnh nào của Ma Thần. Năng lực muốn gì được nấy của gã dù có nghịch thiên đến đâu cũng đánh không lại Hắc Đỗ Duy.

Sét đang đánh xuống, rồi lại hoá thành hư vô. Mặt đất rung chuyển, ngọn lửa thiêu đốt.

Mỗi đòn tấn công đều khiến cơ thể Ryan run lên dữ dội. Mái tóc vàng của gã đã bạc hết, cơ thể khô quắt, bộ lễ phục linh mục vừa người trở nên rộng thùng thình.

Vẻ đau đớn trong mắt của ác linh Đỗ Duy càng lúc càng trở nên nồng đậm.

Nó tung một quyền. Trên khóe mắt có máu chảy xuống, tòa tháp cao trên đầu trực tiếp bị định trụ, vặn vẹo vỡ vụn, một vết nứt điên cuồng lan tràn. Nhưng nó vẫn bị ép chết.

Nó rống lên: "Ryan…"

Lúc này Ryan đã trở thành một ông già. Khi nghe được tiếng của ác linh Đỗ Duy, gã lắc người, quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt già nua, thều thào như một ông già sắp vào quan tài: "Chủ nhiệm, em không thể làm phó chủ nhiệm được nữa…"

Giọng nói đã mất hết sức mạnh.

Hắc Đỗ Duy túm cổ của Ryan. Cả bầu trời phẫn nộ với ý chí của y.

"Chết!"

- Vù…

Đúng lúc này, một thanh trường kiếm từ trên trời giáng xuống, đâm về phía Hắc Đỗ Duy. Y theo bản năng buông tay né tránh.

Thanh trường kiếm rơi xuống đất.

Từ trên thanh trường kiếm, bóng ma của Minette cản trước mặt Ryan: "Hãy sống tốt, tôi không muốn nhìn thấy anh ấy đau đớn."

Sau đó, thân ảnh của Alexisis hiện ra. Nàng có mái tóc bạch kim, khuôn mặt xinh đẹp đầy lạnh lùng. Đầu tiên là liếc

mắt nhìn ác linh Đỗ Duy. Sau đó, ngay khi nàng nắm được thanh trường kiếm dài và chồng lên bóng ma của Minette, nàng chỉ vào Hắc Đỗ Duy và nói: "Đối thủ của mày là tao!"

Hắc Đỗ Duy vô cùng điên cuồng. Y trầm giọng nói: "Con đàn bà đáng chết, nếu như ngày xưa mày không điên cuồng ngăn chặn dòng thời gian thì chắc tao đã phủ xuống từ lâu rồi."

Đúng… Minette thực sự đã ở trong quá khứ, chống lại dòng thời gian bị Hắc Đỗ Duy chiếm giữ.

Không biết cô ấy đã làm như thế nào. Nếu không có cô ấy, Hắc Đỗ Duy có thể đã thành công phủ xuống thế gian khi Đỗ Duy mới xuất hiện.

Minette, hoặc Alexis. Người phụ nữ này đã đi đến 2 thái cực. Một chia thành hai.

Minette đã chống lại Hắc Đỗ Duy trong quá khứ. Alexis được đồng hành với Đỗ Duy ở thời hiện đại.

May mắn thay, các nàng là cùng một người. Cũng may mắn các nàng là một.

Người phụ nữ rút kiếm, chém trúng vào tòa tháp. Các vết nứt trên tháp cao hoàn toàn bị bổ ra, và nổ tung.

Một quan tài đá to lớn bay ra, nhưng không còn thể trấn áp được ác linh Đỗ Duy nữa rồi. Nó vừa chỉ tay, quan tài đá lập tức hoàn toàn dừng lại trên không trung.

Sau đó… Đoá Hoa Không Tàn Phai… đủ hết… thậm chí có cả Quỷ Khoá Puton. Freddy cũng chạy ra ngoài.

Đặc biệt là Freddy, khi nhìn thấy bộ dạng thống khổ của Ryan, ánh mắt rất phức tạp. Có phẫn uất, có hả hê, nhưng cũng có nỗi buồn sâu sắc.

Lại là khởi đầu của một cuộc đại chiến khác.

Người phụ nữ đó bùng nổ với sức mạnh vô cùng mạnh mẽ. Nàng đã khoác giáp thành thần. Từng bị Ma Thần giết, cũng từng giết Ma Thần.

Tuy không thể áp chế Hắc Đỗ Duy hiện tại, nhưng vẫn có thể chống lại.

Ryan đang hấp hối nhìn ác linh Đỗ Duy, mở miệng nói: "Còn chưa tới lúc."

Ác linh Đỗ Duy lắc đầu.

"Không cần thời gian."

"Không cần chờ đợi cái gì."

"Đều lui ra sau hết, mọi thứ sẽ kết thúc ngay bây giờ."

Ác linh Đỗ Duy nói xong, một chiếc mặt nạ đã được hình thành trên khuôn mặt của anh ta. Sau đó nó tháo mặt nạ ra, mặt nạ lập tức biến thành tro bụi.

Một khuôn mặt bình tĩnh lạnh lẽo, tràn ngập thù hận.

Hắc Đỗ Duy thấy vậy, giận dữ quát: "Là mày chiến đấu với tao?"

Đỗ Duy lạnh lùng nói: "Đúng vậy, từ lúc bắt đầu vẫn luôn là tao."

Sự lo lắng trong lòng của Hắc Đỗ Duy như được phóng đại lên vô hạn. Y hỏi: "Nó đâu?"

Đỗ Duy đáp: "Không phải mày đã đoán ra rồi sao?"

Hắc Đỗ Duy mở miệng, cơ thể y đang run rẩy. Trên cơ thể cũng xuất hiện một lớp hắc khí nồng nặc.

Một ý chí đang thức tỉnh trong ý thức của y. Hắc Đỗ Duy phản kháng dữ dội.

Nó sợ hãi nói: "Tại sao lại thế này? Mày đã làm gì tao?"

Đỗ Duy lãnh đạm nói: “Tao không làm gì cả, tao chỉ thành toàn mày, hoặc có lẽ tao luôn chờ đợi thời khắc này.”

“Tao đã viết tên thật trên bia đá.”

“Tôi đã viết tên thật của mình cũng chính là hoa văn mặt nạ, vào 72 Trụ Ma Thần của Solomon.”

“Từ lúc đó, tao đã suy nghĩ về việc làm thế nào để giết được 72 Trụ Ma Thần của Solomon.”

“Nhưng tao không hiểu tại sao tao lại đổi ý, đổi thành cùng chết. Câu trả lời rất đơn giản, đó là tao trở thành 72 Ma Thần của Solomon, sau đó…”

Hắc Đỗ Duy điên cuồng gầm gừ: “Sau đó phải đi chết? Thật nực cười, vô cùng nực cười!”

Khí tức trên thân y kinh khủng đến mức không ai có thể đến gần.

Ban ngày biến thành đêm đen. Những đám mây đen đang treo ngược, cả thế giới đảo lộn.

“Tao không thể thất bại, tao là 72 Trụ Ma Thần của Solomon, mày hoàn toàn không thể trở thành tao!”

Nghe vậy, Đỗ Duy bước tới, quan tài đá to lớn di chuyển theo hắn.

“Tao thật sự không thể trở thành mày. Nhưng giờ là mày đang biến thành tao.”

“Bất kỳ tồn tại nào bắt chước tao sẽ trở thành tao và cuối cùng tụ lại thành một tồn tại tên là Đỗ Duy.”

Cơ thể của Hắc Đỗ Duy đang sụp đổ, y còn muốn nói gì đó. Nhưng ý chí lại bị một tồn tại khác thay thế.

Tồn tại đó chính là ác linh Đỗ Duy.

Chiếc quan tài mở ra.

Ác linh Đỗ Duy nhìn Ryan, Alexis và Minette thật sâu, rồi bước vào quan tài đá.

Ngay sau đó, 72 Trụ Ma Thần của Solomon cũng lao vào quan tài đá.

Quan tài đá mà Hắc Đỗ Duy tạo ra cho Đỗ Duy chính là lăng mộ, sau khi Hắc Đỗ Duy và 72 Trụ Ma Thần của Solomon trở thành Đỗ Duy, quan tài đá này chính là lăng mộ dành cho chúng.

Từ đầu đến cuối, ác linh Đỗ Duy không hề nói lời nào.

- Bình bình…

Nắp quan tài đóng lại.

Nhưng điều đó không có nghĩa là 72 Cột Ma Thần của Solomon đã bị giết.

Đỗ Duy phất tay, quan tài đá lơ lửng quay quanh hắn. Sau đó… hắn nhìn Ryan, Alexis, lại vẫy tay, Quỷ Khoá Puton và tất cả thứ ma quái khác đều trở lại trong mộng.

“Từ nay, thế giới này sẽ không còn ác linh nữa.”

“Sẽ không còn 72 Trụ Ma Thần của Solomon.”

Giọng hắn hơi buồn.

Alexis nói: “Ác linh anh cũng không còn tồn tại sao?”

Đỗ Duy im lặng.

Ryan nói: “Chủ nhiệm, những tồn tại đó chỉ bị nhốt trong quan tài đá, sớm muộn gì cũng sẽ sống lại.”

Đỗ Duy gật đầu nói: “Được, cho nên anh phải đưa quan tài đá này rời đi, trong tương lai, hoặc là quá khứ, từ cái chết của ác linh anh mà kết thúc khái niệm của chúng.”

Alexis đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Nàng lập tức lao đến trước mặt Đỗ Duy, định ôm lấy anh nhưng lại vồ vào khoảng không.

“Tại sao?”

Đỗ Duy nhìn nàng và nói: “Anh đi đây.”

Alexis nghiến răng nói: “Anh không cần đi, chúng ta có thể sống hạnh phúc bên nhau, ít nhất trước khi chúng ta chết đi, 72 Trụ Ma Thần của Solomon sẽ không hồi phục.”

Đỗ Duy lắc đầu, đưa tay sờ tóc nàng. Hắn có thể chạm vào nàng, nhưng nàng lại không thể chạm vào hắn.

“Vô dụng, ác linh anh cũng là tồn tại khái niệm. Khi nào Ma Thần tái sinh, lại là một vòng lặp nữa, anh chính là nó, nó chính là anh.”

“Anh thực sự mệt mỏi…”

“Trên con đường này, anh đã kiệt sức và mất mát quá nhiều.”

“Giờ anh muốn chấm dứt tất cả những chuyện này.”

Giọng của Đỗ Duy càng ngày càng yếu. Hắn bước đi, trong bóng tối, một đoàn tàu tiến đến. Đỗ Duy bước vào toa tàu với quan tài đá. Hắn như bị xiềng xích, đầu tựa vào cửa sổ tàu, đôi mắt vô hồn.

Xung quanh có hoa giấy bay lượn, xuyên qua cửa kính xe, bóng người phản chiếu qua khung kính, một vệt hắc khí thấp thoáng, cứ như một cơn gió là có thể thổi bay tan, nhưng vẫn kiên trì không chịu biến mất.

Ngoại truyện 1: Trở về

New York.

Đây là năm thứ ba kể từ khi Đỗ Duy mất tích.

Bầu trời trong xanh và đẹp đẽ, thành phố tuyến 3 này luôn có thời tiết rất tốt trong suốt 3 năm qua.

Không có mưa bão không ngớt.

Không có bầu trời thường xuyên u ám, động đất không xảy ra nữa.

Không có ác linh.

Mọi người đã trở lại cuộc sống bình thường và không còn cần phải đối mặt với nỗi sợ hãi vô danh, dù họ không hề biết thế giới này vốn tràn ngập ác ý với những người bình thường như họ.

Không có ác linh, Hunter tự nhiên mất đi tác dụng.

Còn về New York, dường như không có gì thay đổi.

"Lại một ngày đẹp trời …"

Cha Tony duỗi ngước bước ra khỏi nhà thờ, nhìn bầu trời bên ngoài, cảm thấy rất vui vẻ. Ông ấy năm nay 62. Ông đã già hơn nhiều so với 2 năm trước.

Nhưng tinh thần và thần thái tốt hơn rất nhiều so với đàn ông trung niên bình thường.

Không biết đã bảo dưỡng bằng cách gì.

……

Sở cảnh sát New York.

Một cảnh sát vội vã cầm một tập tài liệu đến văn phòng của cảnh sát trưởng.

- Cốc cốc…

“Thưa cảnh sát trưởng Tom, đây là một tài liệu khẩn cấp cần anh ký.”

“Vào đi…”

Giọng nói mệt mỏi của Tom vang lên. Sau khi đẩy cửa ra, viên cảnh sát bước đến và đưa cho anh ta tài liệu. Tom cầm lấy, rồi mở ra xem xét.

“Về việc điều chỉnh chính sách lương hưu của những người có liên quan của cảnh sát New York đã chết khi thi hành công vụ.”

Vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt của Tom đã biến mất, anh ta nhìn xuống, rồi hào hứng nói: “F*ck! Những chính trị gia chết tiệt này cuối cùng đã tăng gấp tiền tử cho họ, đúng là một quyết định đúng đắn chết tiệt!”

“Fuk!”

“Fuk!”

Tom rất vô văn hóa, mở miệng là văng tục. Mỗi lần nói chuyện là phải văng tục mới chịu.

Anh ta nhanh chóng ký tên.

Tom nghiêm nghị xếp tài liệu, nói với thuộc hạ: “Đây là chuyện tốt, chuẩn bị ăn mừng. Ta đã đợi ngày này, ta đã đợi bốn, năm năm.”

Thuộc hạ hưng phấn nói: “Cảnh sát trưởng, sau này ngài không cần phải bỏ tiền ra trợ cấp cho các huynh đệ chết khi làm nhiệm vụ, có thể nghĩ đến cuộc sống của mình.”

Tom xua tay và nói: “Không thành vấn đề, tất cả đều là tiền lẻ. Dù tiền lương hưu đã được tăng lên gấp đôi, nhưng con cái và người nhà của những người đó cũng cần tiền.”

“Đợi đến khi con cái họ tốt nghiệp trung học, có thể tự mình kiếm tiền thì ãy nói về điều đó.”

Thuộc hạ rất cảm động, gã trịnh trọng nói: “Anh là người có phẩm hạnh tốt nhất mà em từng gặp.”

Những lời này rất chân thành. Nhưng khi Tom nghe thấy lại cảm thấy rất khó xử. Tom sao lại liên quan đến phẩm hạnh tốt?

“Thôi bỏ đi, cho chú lui, cứ chuẩn bị tiệc ăn mừng, nhưng anh sẽ không tham gia.”

“Hả? Cảnh sát trưởng, anh có chuyện gì quan trọng sao?”

“Đương nhiên.”

……

Bệnh viện Tâm thần Hill.

Đây ban đầu là một đống đổ nát, nhưng giờ đã được xây dựng lại như mới.

Nhưng cả bệnh viện vắng tanh, ồ không vẫn còn một người.

Gã có mái tóc vàng, trông khoảng 30 hoặc hơn, mặc một chiếc áo khoác trắng, ngồi xổm trên bãi cỏ của Bệnh viện Tâm thần Hill, nhìn thẳng vào đàn kiến trên mặt đất.

Đột nhiên giọng của Tom vang lên sau lưng gã.

“Ryan, anh lại đếm kiến trên mặt đất…”

Ryan quay đầu lại, nghiêng đầu nhìn về phía sau.

Tom râu ria xồm xoàm mặc thường phục, tay đút túi quần bước tới. Phía sau anh là Cha Tony cũng mặc thường phục.

3 năm trước, sau khi Đỗ Duy biến mất, dáng vẻ của Ryan thay đổi trở lại như cũ, nhưng ý thức của gã dường như cũng đã trở thành Ryan bệ hạ kiêu ngạo ban đầu.

"Vô lễ! Tom, đây là cách anh nói chuyện với Ryan bệ hạ sao?"

"Đếm con kiến là sao? Đều là con dân của ta!"

Ryan buồn bực đứng lên, mặt đỏ bừng tức giận: "Lập tức xin lỗi con dân của ta, nếu không Ryan sẽ rất tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Gã đã cầm xẻng sẵn trên tay.

Tom tái mặt nói: "Được được, tôi nghe anh, tôi sai rồi được chưa?"

Ryan tự đắc khịt mũi: "Tom ngu xuẩn, anh nên cảm ơn Ryan bệ hạ nhân từ, nếu anh mà xin lỗi muốn, ta đã cho anh một xẻng rồi."

Tom hừ một tiếng.

Cha Tony mỉm cười và nói: "Ryan, Bệnh viện Tâm thần Hill đã xây xong. Tom và anh nghĩ hôm nay là một ngày tốt lành, không bằng ta thông báo hôm nay khai trương đi."

Với tình trạng hiện tại của Ryan, sao có thể khai trương bệnh viện. Hơn nữa, trong cả bệnh viện tâm thần, chỉ có một mình gã, vừa bệnh nhân, lại là bác sĩ.

Tom và Cha Tony luôn theo dõi Ryan.

Ryan nghe vậy, bực bội nói: "Không, ta chỉ là phó chủ nhiệm, còn chủ nhiệm thì không có ở đây nên ta không thể thay anh ấy quyết định được."

Chủ nhiệm là chỉ Đỗ Duy.

Trong lòng Ryan, Đỗ Duy vẫn luôn là chủ nhiệm.

Cha Tony bất lực nói: "Được rồi, vậy thì không khai trương. Hôm nay anh và Tom sẽ đến là muốn đưa em ra ngoài chơi, Bắc Brook vừa mở một công viên giải trí mới, ta hãy đi cùng nhau."

Tom cũng nói: "Đúng, tôi nghe nói ở đó có trò chơi đu quay và ngôi nhà kinh dị."

Ryan tức giận cười gằn, chỉ tay về phía Tom và Cha Tony: "Mẹ kiếp! Hai chú coi Ryan bệ hạ là trẻ con sao? Đến công viên giải trí làm éo gì, đã đi thì phải đến khu đèn đỏ!"

"3 năm qua ta chưa từng chơi gái!"

"Này, ta là Ryan bệ hạ, hậu cung hàng triệu mỹ nữ, tại sao 3 năm rồi vẫn chưa được chơi gái?"

Tom xua tay nói: "Anh quên tổ đội chiến thần khu đèn đỏ của chúng ta đã giải tán 3 năm rồi sao, sao còn chơi gái được?"

Ryan ồ lên, lại cúi đầu xuống đếm kiến .

Nhìn thấy vậy, Cha Tony vội vàng nói: "Ryan, em đừng buồn, hay là chúng ta đưa em đi chơi gái? Anh đãi."

Tom cũng nói: "Đi chút đi, tôi đã 3 năm không tới đó, không biết liệu có truyền thuyết nào về ở khu đèn đỏ hay không."

Ryan lắc đầu, trầm giọng nói: "Ta không đi đâu cả, ta sẽ ở lại đây đợi chủ nhiệm trở lại."

Vừa nói xong, Tom và Cha Tony có chút buồn. Tom ho khan để che đậy cảm xúc của mình. Cha Tony thở dài dụi mắt:

“Đừng đợi nữa Ryan, cậu Đỗ Duy… cậu ấy có thể sẽ không bao giờ trở lại.”

Tom cau mày, anh ấy thật sự không muốn đề cập đến chủ đề này.

Ryan cúi đầu nói nhỏ: “Ta không tin, chủ nhiệm nhất định sẽ trở lại. Bệnh viện tâm thần Hill xây xong rồi, anh ấy nhất định sẽ trở lại. Ta cũng đã tiết kiệm cho anh ấy hơn 20 tỷ.”

Bầu không khí bỗng trở nên im lặng. Tổ đội chiến thần của Khu Đèn Đỏ đã giải tán này chỉ nhìn nhau không nói nên lời.

Người đàn ông đó, anh ta thật sự sẽ trở lại?

Đã 3 năm rồi. Nếu có thể quay lại, lẽ ra phải quay lại từ lâu?

Đột ngột… vào lúc này, một cơn gió lạnh thổi qua. Phía sau, có tiếng bước chân.

“Tôi nghĩ rằng tôi có thể đi đến bên Alexisis, nhưng không ngờ lại đến Bệnh viện Tâm thần Hill.”

“Ryan, Cha Tony, Tom, đã lâu không gặp.”

Giọng nói đó đều đều và bình tĩnh.

Cả 3 người họ đều bị sốc, nghi ngờ quay đầu lại.

Đỗ Duy mặc một chiếc áo gió màu đen, tóc trên trán xõa xuống chóp mũi, đôi mắt vẫn lạnh lùng như thường.

Cái bóng phía sau bị khúc xạ rất dài, màu cũng sẫm hơn nhiều. Trong túi của hắn, có một phong thư ố vàng lộ ra một nửa.

- Bốp…

Tom tự tát mình trong nước mắt: “Bạn ơi, anh cuối cùng cũng về rồi!”

Ryan hào hứng nói: “Chủ nhiệm, em biết anh sẽ quay lại. Em đã liên hệ với các tổ chức cho vay nặng lãi ở New York trong vài năm qua. Chỉ cần ta mở cửa kinh doanh, ta sẽ có thể cho gia đình những bệnh nhân vay nặng lãi, và chúng ta sẽ trực tiếp trở thành người giàu nhất.”

Giọng của Cha Tony khàn đi: “Tuyệt vời, tuyệt vời.”

Đỗ Duy rất bất lực: “Tôi sẽ không ở New York lâu, tôi phải đi gặp Alexisis. Mà này, ai trong các người cho tôi mượn smartphone, tôi phải gửi tin nhắn cho em ấy.”

“Gửi tin nhắn gì chứ!” Tom run lên vì phấn khích: “Vị hôn thê của anh hiện là người đứng đầu gia tộc Wittbach, cô ấy luôn đợi anh, anh không cần phải lo lắng gì về cô ấy cả.”

“Nếu anh gửi tin nhắn cho cô ấy, cô ấy nhất định sẽ bay đến ngay lập tức.”

“Chúng ta làm sao còn tụ họp?”

“Bạn ơi, chúng tôi đã kìm chế 3 năm rồi, chúng tôi sắp phát điên rồi. Tôi chính thức thông báo rằng tổ đội chiến thần của Khu Đèn Đỏ sẽ được thành lập trở lại vào ngày hôm nay!”

“Đi! Đi chơi gái đi, tối nay Tom sẽ trả mọi hoá đơn!”

 Chương cuối cùng cũng đã đến, Đỗ Duy đã trở về lại với Alexis, có lẽ đây là cái kết có hậu! 3 năm đó Đỗ Duy đã đi đâu? Tác giả có viết bộ Bán thần, là Đỗ Duy xuyên đến một thế giới trung cổ, nơi thờ phụng thần linh, hắn trở thành bán thần, truyện ra 13ch và không biết có ra tiếp hay không? Bộ mới nhất của Đỗ Duy là Ông chủ tôi không phải là người, viết về em họ của Đỗ Duy ở TQ. Sau truyện này thì ta sẽ tập trung dịch: https://vip.bachngocsach.com/truyen/am-nu-hoan-hon/188.html và https://vip.bachngocsach.com/truyen/bat-tu-toi-danh-gia-dang-lam-huyet-toc/187.html mong mọi người ủng hộ. Tạm biệt!